

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

O P E R A O M N I A

IN TOMOS XVII. DISTRIBUTA.

TOMUS DECIMUSQUINTUS.

RECHENKUNST

DER ALTE

UND NEUE

RECHENKUNST

VON J. H. MÜLLER

CATHOLIC CHURCH. POPE.

BULLARII ROMANI

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

OLIM

PROSPERI CARDINALIS DE LAMBERTINIS BULLARIUM.

TOM. I.

IN QUO CONTINENTUR

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ ETC.

EDITÆ AB INITIO PONTIFICATUS

USQUE

AD ANNUM MDCCXLVI.

PRATI

IN TYPOGRAPHIA ALDINA

MDCCCXLV.

33718

BENEDICTI XIV.

ROMAE MDCCCLXXXIII

ANNO

MDCCCLXXXIII

DE LAMBERTINI

BULLARIUM

ANNO

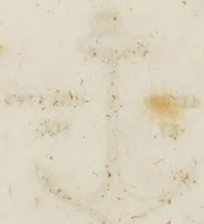
MDCCCLXXXIII

CONSTITUTIONES CRISTOLAE ETC.

EXTRA DE REBUS PONTIFICIIS

ANNO

MDCCCLXXXIII

PRATI

IN PONTIFICIA BIBLIOTHECA

NUMERO

30718

7

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

BULLARIUM

TOM. I.

Digitized by the Internet Archive
in 2025

BENEDICTUS PAPA XIV.

DOCTORIBUS ET SCHOLARIBUS UNIVERSIS

BONONIÆ COMMORANTIBUS,

ET JURI CANONICO ET CIVILI

STUDENTIBUS.

Jam fere sextus annus praeteriit, ex quo Deus Optimus Maximus Nos, licet immerentes, ad Summum Pontificatum evexit. Hoc temporis spatio omnem sane operam pro tenuitate nostrarum virium conferre haud praetermisimus, ut sacrum Fidei Depositum, et ecclesiasticam disciplinam tueremur; corruptelis aditum intercluderemus, quae ipsam labefactare poterant, ac rationes omnes, et consilia adhiberemus, quibus in Urbe Roma, totaque Pontificia Ditione unicuique justitia probe administraretur: Neque populorum, qui a Nobis remotissimi sunt, et totius Orientalis Ecclesiae (quantum in Domino potuimus) curam suscipere negleximus. Id autem conspici potest ex hoc eodem Libro, quem nos exemplo ducti Praedecessorum nostrorum Typis committi permittimus. Nam etsi ipsorum Constitutiones, ac aliqua Brevia congesta fuerint in Romanum Bullarium, quod quidem privata auctoritate confectum est; tamen Innocentii Duodecimi Diplomata alio privato Libro impressa continentur, quem Georgius Firmianus, dum Pontifex adhuc inter vivos ageret, evulgavit. Multa quoque praeclara Volumina in omnium manibus versantur, in quibus Clementis Undecimi Constitutiones, ac Brevia solum habentur; quos quidem Libros magnificenter adornatos Annibal Cardinalis Albanus, et Sanctae Romanae Ecclesiae Camerarius, Nepos ejusdem Pontificis, in lucem edi curavit. His exemplis permoti Typis emittimus hoc primum Volumen, quod nostras Constitutiones, videlicet Bullas, et aliqua Brevia, Litteras Encyclicas, et alia hujusmodi complectitur, ex quibus non mediocrem utilitatem futuram putavimus: nonnulla vero, quae ad privata tantum negotia pertinebant, omisimus. Etsi autem fere omnia, quae in hunc Librum congesimus, publicam jam lucem adspexerint; tamen experientia compertum est, has exiguas pa-

gellas diuturnitate temporis concidere, ac penitus interire; cum perpauci eo studio teneantur, ut ipsas colligant, et simul in volumen redigant. Quare Nos ipsi libenter has laboris partes subivimus, ut posteritatem hac molestia levaremus. Quam accurate haec facta sint, vel inde cognosci poterit, quod nostras Constitutiones, ac caetera omnia describi in isto Codice, atque excudi eo prorsus modo jussimus, quo primum evulgata fuerunt: ideo post singula fere Diplomata notantur illorum nomina, qui nihil praestiterunt aliud, quam ipsa referre in acta, vel ad fidem faciendam subscribere.

Illud quoque palam, ac manifestum facere haud prorsus inutile duximus, nihil omnino contineri in hoc Libro, quod a Nobis inter gravissimas Pastoralis officii curas vel confectum integre, vel primo excogitatum, et sermone Italico digestum, et postea latine redditum, ac deinde oculis nostris exhibitum accurato studio non inspexerimus, ne aliquid vel oscitantia omisum, vel errore immutatum esset ex iis, quae Nobis antea in animo statuenda, edicendaque proposueramus. Porro harum nostrarum Constitutionum, ac Brevium exemplaria de more servantur in iisdem Archivis, ubi retineri solent aliorum Pontificum Diplomata, quae vel Romano Bullario, vel privatis Libris consignata leguntur. Neque illud a Nobis praetereundum est, Romanis Pontificibus morem perpetuo fuisse, ut Episcopos universos, vel alicujus tantum Provinciae ad Catholicam Fidem custodiendam, morumque disciplinam aut servandam, aut restaurandam, Litteris Encyclicis excitarent. Qua in re postremis hisce temporibus usi sunt opera Congregationum, vel Romanae Inquisitionis, vel de Propaganda Fide, et frequentius Congregationum, quibus negotia Episcoporum, et Regularium examinandi cura, aut Tridentini Concilii explicandi, interpretandique munus demandatum est. Has Litteras Praesules, qui erant a Secretis earum Congregationum, plerumque exarabant; deinde Cardinalis Praefecti manu obsignatae ad Episcopos mittebantur: id tamen cautum semper fuit, ut ipsas Litteras Pontificis auctoritate scriptas quisque intelligeret; earumque exemplaria referri solebant in acta ipsarum Congregationum, quemadmodum unicuique cognitum, perspectumque est. Id nos diligentissime exequuti sumus, cum adhuc in minoribus munus a Secretis Congregationis Concilii per decem, et amplius annos obivimus; quo temporis spatio tres Pontifices Sedem Apostolicam obtinuerunt. Postea vero divinae largitatis beneficio ad summum Pontificatum evecti Litteras Encyclicas ad universos Episcopos, vel alicujus tantum Provinciae, et nonnullas etiam privatim ad aliquos Episcopos dedimus, prout temporum ratio postulabat, quae huic primo Volumini adjunguntur. In his autem

conscribendis Epistolis veterem Praedecessorum nostrorum (si postrema tempora excipiantur) consuetudinem revocandam duximus, qua ipsi per se Litteras Episcopis dabant, rati maiorem vim id habiturum; cum ampliorem pontificiae benevolentiae significationem ipsius Pontificis Epistolae testari videantur Episcopis, quibuscum ille Fraternitatis vinculo conjungitur, quam quae ab aliis, auctoritate licet Summi Pontificis, conscribuntur. Plura quidem nostrarum Litterarum exemplaria reposita sunt in Archivis Congregationum, ad quas earum Litterarum negotia, et argumenta pertinebant. Attamen quia contingere potest, ut ipsa aliquando temporum injuria intercendant; et quia fortasse non deest aliquis, aut etiam non defuit, qui acceptis nostris Litteris, Romae licet impressis, nostroque Nomine inscriptis, dubius tamen incertusque haesit, utrum Nos ipsarum Auctores essemus; (quasi vero temeritas hominum eo devenire possit, ut aliquis, Nobis vitam agentibus, Litteras Encyclicas nostro Nomine falso inscribere, easque Romanis Typis committere audeat) ad omnem dubitationem tollendam reponi jussimus duo Codicis hujus exemplaria, quae manu nostra subscripsimus, nostroque Signo obfirmavimus, unum in Archivo Castri S. Angeli, alterum in Archivo secreto Vaticano, ut haec monumenta certa, ac perpetua faciamus, nec ullo unquam tempore Litteris Encyclicis, aut aliis in hunc Codicem relatis, fides imminuatur. Neque sane novum, aut inauditum est id, quod paulo ante commemoravimus: quippe Innocentius III. Praedecessor Noster plura decernere necesse duxit *Cap. Pastoralis. De fide Instrumentorum*, ut multorum controversias in hac re componeret: etenim nonnullas Pontificum Decretales Litteras neque certa, neque firma auctoritate praeditas aliqui dictitabant, quas tamen alii magno studio tuebantur.

Nemo, qui jus pontificium primis, ut ajunt, labiis solum attigerit, ignorare potest quatuor antiquas Decretalium Collectiones, quae superioribus saeculis ab Antonio Augustino, et quintam, quae ab Innocentio Cironio in lucem emissae fuerunt, confectas fuisse, antequam Gregorius IX. suam promulgaret, quae vim, et auctoritatem ad hanc usque diem perpetuo retinuit. Duae primae privato solum judicio, sententiaeque editae sunt; caeterae vero publica auctoritate: has autem Romani Pontifices Doctoribus et Scholaribus Universitatis Bononiensis nuncuparunt; quorum exemplum secutus est Gregorius IX., et Bonifacius VIII., cum Librum sextum Decretalium in publicum adspectum prodire jussit, ac postremo Joannes XXII., cum Decretales Clementis V. posteritati commendavit. De hac re copiosius verba fecimus in Praefatione nostri Commentarii: *De Festis diebus Domini Nostri Jesu*

Christi, ac Beatae Virginis Mariae, quod Italica lingua a Nobis conscriptum, ac Bononiae impressum fuit: illud deinde latine redditum est, atque editum Patavii absque ea Praefatione, quam paulo ante memoravimus.

Hoc loco addendum superest, in Archivo Vaticano a Nobis repertum fuisse monumentum Innocentii IV., qui anno 1255. Decretales suas colligendas ob eam causam existimavit, quod aliae plures ipsi tribuerentur, quas ille ne cogitatione quidem attigerat: itaque Pontifex Epistolam scribit Bononiensi Archidiacono, in qua rationem consilii sui plane recenset, Decretales suas propriis sub titulis disponit, eique mandat, ut eadem Decretales publicentur, et praestantium in Bononiensi Accademia Professorum notis illustrentur. Equidem ignoramus quam ob causam Pontificis jussa executioni minime mandata fuerint; omnibus tamen notissimum est quod Bonifacius VIII. in sextum Librum Decretalium illas Innocentii IV. summa diligentia, ac fide congegisset, eosdemque titulos retinuit, quos idem Innocentius praeposuerat.

Nobis profecto, nostraeque in Patriam benevolentiae deesse videremur, nisi hoc tempore, tot illustrium Pontificum exemplis adducti, Doctoribus et Scholaribus Universitatis Bononiensis Collectionem hanc nostram inscriberemus, cum praesertim inter ejus Doctores Nos ipsi recensiti fuerimus, cum adhuc in minoribus versaremur. Quod si appellatione *Corporis*, ut ajunt, *Juris Canonici* comprehendi tantum debeant congestae a Gregorio IX., Bonifacio VIII., et Clemente V. Decretales, hoc Volumen nostrum isto sane nomine haud contineri, certum est; sin autem appellatione *Corporis Juris Canonici* intelligendum est quidquid ab apostolica auctoritate promanat, (qua omnes Romani Pontifices aequae praediti sunt) tum hujusmodi nuncupatione Librum quoque nostrum comprehendi, nemo inficiabitur; ut constat ex responso Nicolai Primi *Canon. Si Romanorum, distinct. 19.* Sed quaestionem omittamus, quae solo nomine continetur. Illud postremum sit, quod operam nostram praecipue contulimus, ut viam facilem, ac planam sterneremus, cum vestris, tum aliorum studiis, qui haec nostra monumenta pervolvunt. Siquidem non modo Indices argumentorum, ac verborum diligenter addi jussimus, sed etiam eorum verborum, quibus singulae nostrae Constitutiones inchoantur, tum certum ordinem, ita ut ad titulos ipsae referantur aliarum Decretalium, quibus uti quotidie consuevistis. Hanc Benevolentiae nostrae significationem, ac testimonium gratissimum fore vobis non dubitamus, quibus etiam Benedictionem Apostolicam peramanter impertimur.

Sanctissimi Domini Nostri

BENEDICTI PAPÆ XIV.

CONSTITUTIONES, EPISTOLAE ETC.

PONT.
A. I.
ANNO
1740.

JUBILÆUM UNIVERSALE
initio Pontificatus indicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis salutem, et apostolicam benedictionem.

I. Proemium Pontificis sensus in sua ad Pontificatum electione. Laetiora apostolicæ servitutis auspicia offerri Nobis minime poterant, quam ut, tanto onere per studiosissima et concordia Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium suffragia tenuitati nostræ imposito, in Domino confideremus, omnia consilia, acta, et opera in Catholicæ Ecclesiæ procuratione a Nobis suscipienda conficiendaque, ad divini nominis gloriam, ad orthodoxæ Fidei præsidium, ad sacrosanctæ Religionis incrementum, et ad æternam animarum salutem semper fore redundatura. Postquam igitur debitas laudes gratiasque persolvimus bonorum omnium largitori Deo, qui ut ostendat divitiarum gloriæ suæ in vasa misericordiæ, dispositione mirabili infirma eligit, eidem, cui aperta et nuda sunt omnia, in simplicitate cordis nostri revelavimus trepidationem nostram, et argumenta omnia sollicitudinis ac timoris animo nostro ob ingentem pontificiarum curarum molem sese undique ingerentia. Nec omisimus cum gemitibus et lacrymis prosternere preces nostras ante faciem Dei nostri, ut per merita Jesu Christi Filii sui Pastorum Principis, cujus supremas in terris vices gerimus, requiescere faciat super Nos Spiritum Domini, Spiritum Sapientiæ et intellectus, Spiritum consilii et fortitudinis, Spiritum scientiæ et pietatis, et repleat Nos Spiritu timoris Domini; ut non secundum visionem oculorum judicemus, neque secundum auditum aurium arguamus; sed judicemus in justitia pauperes, et arguamus in æquitate pro mansuetis terræ.

§. 1. Verum infirmitatem nostram probe agnoscences, nec de tam cælesti favore ac benedictione Nobis certo polliceri audentes; sed minime dubitantes, quin concors totius Catholicæ Ecclesiæ ad misericordiarum Patrem supplicantis oratio potentissima sit, ut ille uberrimam omnium coelestium Charismatum copiam super Nos benignus effundat; universos Christifideles rogamus, atque in Domino exhortamur, ut nostris suas etiam alacrius conjungant publicas ferventioresque preces, supplicationes, jejunia, eleemosynas, atque alia pietatis opera, hoc præsertim tempore, in quo, Carolo claræ memoriæ, dum viveret, Romanorum Rege in Imperatorem electo nuper defuncto, pro novi Romanorum Regis futuri Imperatoris electione Comitia habenda sunt; dum Nos, juxta antiquissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum morem, coelestes Ecclesiæ thesauros dispensationi nostræ creditos, erogamus, atque elargimur.

§. 2. Itaque, de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, universis et singulis utriusque Sexus Christifidelibus in alma Urbe nostra degentibus, qui solemnî Processioni, quam Dominica ultima post Pentecostem, die videlicet vigesima currentis mensis Novembris; ab Ecclesia S. Mariæ Angelorum in Thermis ad Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam de eadem Urbe, una cum venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis et Episcopis, quos in Romana Curia adesse contingerit, ac Christianorum Regum; et Principum Oratoribus apud Nos existentibus, Prælatibus quoque, et Officialibus ejusdem Curiae, universoque Clero, et Populo, benedicente Domino, agemus, de-

Fidelium orationibus juvari expectat.

Concessa Indulgentiæ Plenariæ persequentibus opera injuncta.

Quoad existentes in Urbe.

vote interfuerint, vel Sancti Johannis in Laterano, Principis Apostolorum, et Sanctae Mariae Majoris praefatae Ecclesiâs, seu Basilicas, vel earum aliquam intra spatium ejusdem, vel proxime subsequens hebdomadae, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium devote, ut supra, Deum oraverint; ac quartâ, et sextâ feria, ac Sabbato alterius ex praefatis hebdomadis jejunaverint, et peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in Dominica die immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam reverenter sumserint, ac pauperibus aliquam elemosynam prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, caeteris vero extra Urbem praedictam ubicumque degentibus, qui Ecclesiâs ab Ordinariis locorum, vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, et ipsis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hae nostrae pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut praefertur, faciendae decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique, ut supra, oraverint, ac quartâ, et sextâ feria, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam Sanctissima Communionem refecti fuerint, et pauperibus aliquam elemosynam, ut praemittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, et remissionem, sicut in Anno Jubilaei visitantibus certas Ecclesias intra, et extra Urbem praedictam concedi consuevit, tenore praesentium concedimus, et clar-

Quoad exi-
vientes ex-
tra.

Quoad na-
vigantes et
iter agentes.

Aliosque
legitime
impeditos.

§. 3. Navigantes vero et iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, superscriptis peractis, et visitata Ecclesia Cathedrali, vel Majori, aut Parochiali loci eorum domicilii, eandem indulgentiam consequi possint, et valeant: Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua

praestare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a locorum Ordinariis ante praesentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque injungere, quae ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus et indulgemus.

§. 4. Insuper omnibus, et singulis Cristifidelibus utriusque sexus tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus et Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti, tam in Urbe praefata, quam extra eam ubique locorum, ut praefertur, degentibus, licentiam concedimus, et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Secularem, quam cujusvis Ordinis, et Instituti Regularem ex approbatis, ut praemittitur, a locorum Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, Suspensionis, et aliis ecclesiasticis sententiis, et censuris a Jure vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, et delictis quantumvis gravibus, et enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, et Sedi Apostolicae, etiam in literis dñe Coenae Domini legi solitis contentis, et alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum Constitutiones, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, quomodo- cumque reservatis, in foro Conscientiae, et hac vice tantum absolvere et liberare valeant, et insuper vota quaecumque (Religionis et Castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, et eorum cuilibet in supradictis omnibus poenitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

§. 5. Quapropter tenore praesentium in virtute Sanctae obedientiae, districte praecipimus atque mandamus omnibus, et quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis et aliis Ecclesiarum Praelatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, et Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum praesentium literarum transmitti, aut exempla etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento per suas Ecclesias et Dioeceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, et loca publicent, et publicari

Facultas e-
gendi. Co-
fessarium.

Pro absol-
tione a cen-
suris.

Et peccat-
reservatis.

Et pro com-
mutatione
votorum.

Praecipit
publicatio
praesentium
ubique locorum.

faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

§. 6. Non intendimus autem per praesentes super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoque modo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiae; neque etiam easdem praesentes iis, qui a Nobis, et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato, seu Judice Ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in Sententias, et Censuras, incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfacerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, praesertim quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Indulgentiarum, et facultatum hujusmodi concessionibus, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant; nec non Regula nostra de concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum et Congregationum, sive Institutorum, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis et consuetudinibus: Privilegiis quoque, Indultis, et literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus et Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiam de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores praesentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eistraditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim et expresse ad effectum praemissorum derogamus; caeterisque contrariis quibuscumque. Ut autem praesentes nostrae quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem praesentium transumptis vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, ubique loco-

rum, et Gentium eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae. Demum sciant omnes, qui vel palam, vel in corde adversantur Sedi Apostolicae, Sanctae Romanae Ecclesiae iudicii, et signanter Constitutioni *Unigenitus*, indignos esse, qui gratiam, et beneficium Jubilaei participant. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 11. mensis Nov. 1740. Pont. Nostri Anno I.

D. Card. Passioneus.

Refractarii
iudicis et
Constitutio-
nibus S. R.
E. dis exclu-
duntur.

Dat. Pont.
A. I. die 11.
Nov. 1740.

EPISTOLA

Encyclica et Communitoria ad omnes Episcopos.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem; et Apostolicam Benedictionem.

Ubi primum placuit Deo, qui dives est in misericordia, humilitatem nostram in suprema Beati Petri Sede collocare, et Vicariam Domini nostri Jesu Christi potestatem Nobis, nullo quamvis meritorum suffragio suffultis, ad universae Ecclesiae suae gubernationem committere; auribus insonare nostris visa est Divina illa vox: *Pasce agnos meos: pasce oves meas*: injuncta videlicet Romano Pontifici, ejusdem Petri Successori, cura regendi, non modo Gregis Domini agnos, qui sunt populi per totum terrarum Orbem diffusi, sed etiam oves, nimirum Episcopos, qui veluti agnorum matres, populos in Christo Jesu generant, iterumque parturiunt. Pastoris igitur etiam vestri voces excipite, Fratres, per has nostras literas; et in partem sollicitudinis, cujus plenitudo commissa Nobis Divinitus est, vocati, intelligite ex ipsis admonitionibus, et cohortationibus nostris, quanta Nos premat cura non praetermittendi ea, quae officii nostri sunt, quantaque itidem sit vis paternae nostrae in vos charitatis, qua ad maxime optandum adducimur, ut de profectu sanctorum ovium fiant gaudia aeterna Pastorum.

§. 1. In primis vero date operam, omnique studio, atque ope satagite, ut morum integri-

II.

Proemium A
debito Pasto-
ralis Officii.

Episcopis
commenda-
tur vigilan-

Casus exco-
pli.

Clausulae
praeservan-
dae, et déro-
gatoriae.

Transumptis
dem prae-
lari jube-
ur.

tia in vitam
et honesta-
tem Cleri-
corum,

Item Mini-
strorum Ec-
clesiae dele-
ctus.

Et causa
eorum promo-
tionis.

Seminaria
Clericorum
instituantur,
vel augean-
tur, cum
opus fuerit.

tas, et Divini cultus studium eluceat in Clero, utque Ecclesiastica Disciplina sarta tecta servetur, et ubi collapsa fuerit, redintegretur. Satis enim constat, nihil esse, quod omnem populum ad pietatem, religionem, et christianae vitae institutionem efficacius instruat, excitet, inflamet, quam eorum exemplum, qui divino se ministerio dedicaverunt. Itaque in id mentis vestrae acies primum dirigenda est, ut cum accurately delectu ii Clericali militiae adscribantur, a quibus merito possit expectari, ut iis in lege Domini ambulantes, et de virtute in virtutem euntibus, eorum vita cunctis afferat venerationem, et eorum opera Ecclesiis vestris spirituales afferat utilitatem. Melius enim profecto est pauciores habere Ministros, sed probos, sed idoneos, atque utiles, quam plures, qui in aedificationem Corporis Christi, quod est Ecclesia, nequicquam sint valituri. Quam ideo Episcoporum cautionem ea in re Sacri Canones requirant, non ignoratis Fratres; sed ab eorum norma, quae omnino servari debet, ne patiamini vos abduci humano ullo respectu, vel importunis ambientium suggestionibus, vel fautorum precibus. Apostoli vero praeceptum, ut ne manus cuiquam nimis propere imponantur, tunc potissimum servari necesse est, ubi de promovendis Sacros Ordines, et ad Sacratissima Mysteria, quibus nihil est divinius, agendum sit: non enim sufficit aetas, quae per sacras Ecclesiae leges unicuique Ordini praescripta est, nec indiscriminatum omnibus, qui in inferiori aliquo Ordine iam sint constituti, suo quasi jure patere debet aditus ad sublimiorem; sed studiose, magnaue adhibita diligentia investigandum a vobis est, an eorum, qui priora susceperint ministeria, talis fuerit vivendi ratio, et in sacris scientiis progressio, ut vere iudicandi sint, quibus dicatur: ascende superius: cum alioquin expedit in inferiori potius aliquos remanere gradu, quam cum suo majori periculo, et aliorum scandalo ad altiorem provehi.

§. 2. Et quoniam supra quam dici possit, interest eos, qui in sortem Domini vocantur, ab ineunte aetate ad pietatem, morumque integritatem, et ad canonicam disciplinam, veluti novellas plantationes in juventute sua, informari, cordi ideo vobis esse debet, ut ubi fors non dum instituta fuerint Clericorum Seminaria, quam citissime instituantur, vel iam instituta amplificentur, si majori Alumno-

rum numero pro Ecclesiarum conditione opus sit, adhibitis in eum finem mediis, quorum parandorum potestate Episcopi iam sunt instructi, et quibus alia etiam, si de eorum necessitate edocti a vobis fuerimus, addituri et Nos sumus: Eadem vero Collegia singulari vestra solitudine foveantur, necesse est, vide licet ea saepe invisendo, singulorum adolescentium vitam, indolem, et in studiis profectum explorando, Magistros idoneos, virosque ecclesiastico spiritu praeditos ad eorum culturam destinando, literarias ipsorum exercitationes, sive ecclesiasticas functiones quandoque praesentia vestra decorando, aliqua demum Beneficia iis, qui virtutum suarum specimen clarius praestiterint, majoremque laudem retulerint, conferendo. Hujusmodi enim irrigationem arbusculis hisce, dum adolescent, ministrasse non vos poeniteat, sed vestra opera laetissimum deinde vobis referet fructum in uberi honorum operariorum copia. Consueverunt quippe Episcopi saepius dolere messem quidem esse multam, operarios autem paucos: at fortasse eis quoque dolendum esset, non eam, quam debuissent, industriam ipsos adhibuisse, ut operarii ad messem pares, aptique formarentur: boni namque, et strenui operarii non nascuntur, sed fiunt; ut autem fiant, ad Episcoporum solertiam, industriamque maxime pertinet.

§. 3. Sed et illud maximi momenti est, ut iis animarum cura committatur, qui doctrina, pietate, castis moribus, et illustribus bonorum operum exemplis ita aliis praeferre possint, ut vere lux, et sal populi sint, et habeantur. Hi nimirum praecipui adjutores vestri sunt in grege vobis credito informando, regendo, perpurgando, in viam salutis dirigendo, et ad christianas virtutes incitando. Ex quo pronum est intelligere quanti vestra etiam referat, eos ad Parochiale officium obeundum eligi, qui ad fructuosam plebium gubernationem merito iudicentur aptiores. In id vero potissimum quoque incumbite, ut quicumque animarum curam gerunt, diligenter, diebus saltem Dominicis, aliisque festis de praecepto, plebes sibi commissas, pro sua, et earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo ea, quae Christianifideles ad salutem scire oportet, ac explicando divinae legis capita, Fideique dogmata, et pueros ejusdem Fidei rudimentis imbuendo, quacumque prava in contrarium con-

Et ab Episcopis sa-
visitatur

Qualita-
eligendos
ad Cur-
Aumaran

Formam
Officium
praedicandi
et catechi-
zandi.

suetudine, ubicumque esset, prorsus sublata. Quomodo enim audient sine praedicante? Aut quomodo recte credendi, recteque agendi normam assequi poterunt populi, si animarum curatores in ejusmodi officio segnes, remissi, ac desides fuerint? Quare non satis animo comprehendendi, aut verbis explicari potest, quanta Christianae Reipublicae perniciēs impendat ex eorum, quibus animarum cura demandata est, negligentia in pueris praesertim catechismo instruendis. Proderit autem plurimum, si studueritis, ut et qui curam animarum gerunt, et alii, qui ad poenitentium confessiones excipiendas destinati sunt, per aliquot dies spiritualibus exercitiis, quotannis vacent: in eo quippe pio recessu renovabuntur spiritu mentis suae, et induentur virtute ex alto, ad ea impensius, alacriusque peragenda, quae suarum partium sunt pro Divini Numinis gloria, et spirituali proximorum utilitate, et salute.

§. 4. Jam vero scitis, Fratres, Divino praecepto mandatum esse omnibus animarum Pastoribus, oves suas agnoscere, easque verbi Divini praedicatione, Sacramentorum administratione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere; hisque, ac caeteris Pastoralis Officii munitis satisfacere, ut par est, minime posse eos, qui gregi suo non invigilent, neque assistant, vineamque Domini, in qua positi sunt custodes, non custodiant assidue. Itaque in statione vestra maneat oportet, et personalem in Ecclesia vestra, vel Dioecesi, servetis residentiam, ad quam ex vi muneris vestri obligati estis, quemadmodum pluribus Generalium Conciliorum Decretis, et Praedecessorum nostrorum Constitutionibus luculenter declaratur, praescriptumque est. Cavete autem, ne existimetis fas esse Episcopis per tres Menses singulis annis pro libito, aut quacunque ex causa abesse. Ut enim hoc vere liceat Episcopis, constat habendam esse rationem; ut absentiam hujusmodi aequa requirat causa, simulque consultum sit, ne gregi detrimentum obveniat. Memento autem Judicem futurum esse eum, cujus oculis omnia nuda, et aperta sunt, adeoque videte, ut causa talis vere sit, quae probari jure possit supremo huic Pastorum Principi, a quo ovium vobis creditarum sanguis est quantocius requirendus: in quo quidem iudicio, frustra Pastor contenderet ea se excusatione tueri, quod lupo oves, absente se, ac inscio, abductas devoraverit: nam si res penitus inspi-

ciatur, satis apparet nullum prope malum, aut scandalum in Dioecesi sic destituta contingere, quod non sit ei adscribendum, cujus erat, subditos a recta semita deflectentes revocare monitis, allicere exemplis, voce confirmare, auctoritate, et charitate continere. Porro quis etiam non intelligat, multo satius esse negotia alibi per alios, ubi oportuerit, peragi, quam per se ipsum, ab Episcopo extra Dioecesim suam morante; negotium vero omnium maximum custodiendi, et gubernandi gregis ab eo per se non per administratores curari? Sint enimvero quantumvis idonei, probatique Ministri, non tamen eorum vocem sic solent audire oves, ut vocem veri sui Pastoris: nec vicariam illorum operam supplere satis vigilantiam, atque operam ipsius Episcopi, cui peculiaris Sancti Spiritus gratia ad id opitulatur, experientia abunde comperitum est.

§. 8. Ad haec, cum in omni etiam rei domesticae cura nihil sit utilius, quam si ipsemet Paterfamilias omnia frequenter inspiciat, suaeque vigilantia suorum industriam, et diligentiam alat, propterea vos monemus, et hortamur, Fratres, atque etiam vobis injungimus, ut Ecclesias, et Dioeceses vestras, (nisi gravis, ac legitima interveniat causa, quae aliis id committi postulet) vos ipsi visitetis, vos ipsi oves vestras, et pecoris vestri vultum agnoscat. Formidinis sane, ac terroris plena est certissima illa sententia, quam supra memoravimus, non admitti Pastoris excusationem, si lupo oves comedit, et Pastor nescit. Multa vero quidem ignorabit Episcopus, multa eum latebunt, vel saltem serius, quam oporteret, intelliget, nisi ad omnes suae Dioeceseos partes se conferat, et nisi per se ipsum ubique videat, ubique audiat, ubique exploret, quibus malis medicina facienda sit, et quatenus fuerint eorum causae, quae ratione occurrere etiam providentes queat, ne sublata reviviscant. Praeterea cum ea sit humanae imbecillitatis conditio, ut in agro dominico, cujus cultura commissa Episcopo est, sensim vepres, et spinae, ac noxae, inutilesque herbae succrescant, certe nisi ad eas amputandas cultor crebro redeat, ille ipse nitor vigiliis ejus, laboribusque jam partus, progressu temporis deflorescet. Sed neque etiam satis est lustrari a vobis Dioeceses, et opportunis praeceptionibus vestris curationi earum esse prospectum: restat et illud enixe perficiendum a vobis, ut quae in visita-

Visitatio
quoque Ec-
clesiarum, et
Dioecesium.

Atque exe-
cutio decre-
torum in Vi-
sitationibus
editorum.

Parochi et
Confessarii
exercitibus
spiritualibus
quotannis in-
struantur.

Episcopi re-
sidentia in
propiis Ec-
clesiis, vel
Dioecesium,
calculatur.

Reprobatis
utilibus at-
tentionibus cau-
sa.

tionibus constituta fuerunt, vere in effectum perducantur; nam legum etsi optimarum utilitas nulla erit, nisi quod sancitum verbis est, re ipsa ab eis, ad quos pertinet, studiosè praestetur. Quapropter postquam ad animarum morbos expellendos, sive avertendos, salutaria paravistis medicamenta, non ideo sollicitudo vestra conquiescat oportet, sed traditorum a vobis praeceptorum executio omni virium contentione urgenda est; idque potissimum per iteratas visitationes estis assecuturi.

Reliqua Episcoporum Officia enumerantur, et commendantur.

§. 9. Postremo, ut multa paucis complectamur, Fratres, in omni sacra, et ecclesiastica functione, et in omni divini cultus, ac pietatis exercitio vos ipsos auctores, vos duces, vos magistros esse convenit, ut quasi de vestrae sanctitatis splendore, tum Clerus, tum grex universus lumen hauriat, et charitatis vestrae igne incalescat. Itaque in tremendi Sacrificii frequenti, et devota oblatione, in solemni Missarum celebratione, in Sacramentis administrandis, in Divinis Officiis obeundis, in cultu, et nitore Templorum, in disciplina domus, et familiae vestrae, in pauperum amore, et ope eis ferenda, in aegrotis invisendis, et sublevandis, in peregrinis hospitio excipiendis, in omni denique christianae virtutis opere estote vos forma gregis vestri, ut omnes imitatores vestri sint, sicut et vos Christi, quem admodum deceat Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Apostolos identidem respicite, in quorum successistis locum, ut eorum vestigia sectemini in laboribus, in vigiliis, in aerumnis tolerandis, in ardentis lupis ab ovilibus vestris, in vitiorum radicibus extirpandis, in evangelica lege exponenda, in eis, qui erraverint, ad salutarem poenitentiam reducendis. Aderit profecto vobis omnipotens, et misericors Deus, in quo nos confortante omnia possumus: Non deerit etiam vobis, ut plane confidimus, religiosorum Principum auxilium: omnia insuper adjumenta parata vobis erunt ab hac Sancta Sede, quotiescunque nostra Apostolica Auctoritate opus esse censueritis. Magno itaque animo, magnaque fiducia venite ad Nos, qui vos cunctos, ut Fratres, et adjutores nostros, coronam nostram amamus in visceribus Jesu Christi; venite ad vestram, et omnium Ecclesiarum Matrem, Caput, et Magistram, Sanctam Romanam Ecclesiam, unde Religionis origo manavit, ubi

Cum spe piumae opis. Et auxilium Principum Christianorum.

Et Pontificiae Auctoritatis, cuius praesidium omnibus exhibetur.

Fidei petra, ubi fons Sacerdotalis unitatis, ubi incorruptae veritatis doctrina; nihil enim Nobis optatius, nihil jucundius esse potest, quam una vobiscum Dei gloriae inservire, et Catholicae Fidei custodire, ac propagationi allaborare, atque animas salvas facere, pro quibus ipsum quoque sanguinem, et vitam nostram libentissime, si oportuerit, impenderemus. Excitet vos deum, stimulosque currentibus vobis addat ingens, ac certa, quae vos manet, remuneratio; nam cum apparuerit Princeps Pastorum, percipietis immarcescibilem gloriae coronam, coronam utique iustitiae, quae reposita est fidelibus dispensatoribus Mysteriorum Dei, et strenuis, vigilibusque speculatoribus domus Israel, quae est Sancta ipsius Dei Ecclesia. Ejus autem vices Nos, quamvis indigni, gerentes in terris, Fraternalibus vestris peramanter benedicimus, necnon Clero, ac populo vestro fidei, eandem Apostolicam Benedictionem nostram paterno affectu impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 3. Decemb. 1740. Pontificatus Nostri Anno I.

Albort

Dot. P. A. 3. di Dec. 1740

ABBREVIATORIBUS

De Parco Majori conceditur usus Redimendi galeri, vulgo *Cordone*, coloris violacei, etiam dimisso Officio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Maximo ad labores alacriter subeundos, constanter perferendos, ac fideliter absolvendos incitamento semper fore exiis viris meritis conferre honores, ipsa rerum magistra experientia edocti sapientissimi Principes, familiarum potissimum Ministrorumque suorum optimum quemque in honore habere, ac praeclaris honorum insignibus decorare studuerunt, intelligentes etiam id et sibi decus magnum, et maximam in rebus agendis afferre securitatem. Nec minori sane providentia Romani Pontifices Praedecessores Nostri sese cum iis gesserunt, qui ad publicam Catholicae Ecclesiae utilitatem, et Apostolicae Sedis dignitatem summa cum fidei, industriae, prudentiae, ac dexteritatis laude assidue adlaborarent, ut ala-

III.

Exord. a Pontifici

crius sua eidem Sedī impenderent obsequia , et demandata munera studiosius obire satagerent.

ria Privi-
gia Abbrevi-
oribus a
Summis
iusticiis
accesa.

§. 1. Hinc est quod Nos quoque ad egregia dilectorum Filiorum Majoris Praesidentiae in Cancellaria nostra Apostolica Abbreviatorum, quos, fel. rec. Sixtus IV., Leo X., Paulus V., Urbanus VIII., Clemens X., et Benedictus XIII. Praedecessores Nostri variis praerogativis et privilegiis cumularunt, in Nos, et dictam Sedem fidei, et devotionis, aliaque multiplicia merita paternae dirigentes considerationis intuitum, eorumque virtutem aliqua honoris praerogativa concedere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis censuris et poenis a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existant, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, motu proprio, et ex certa scientia, et mera liberalitate Nostri, deque Apostolicae potestatis plenitudine, eisdem Majoris Praesidentiae in Cancellaria Nostra Apostolica praedicta Abbreviatoribus praesentibus et futuris, ut ipsi omnes, et singuli Redimiculum galeri, *Cordone*, vulgariter nuncupatum, coloris violacei, in quibusvis functionibus, et actibus publicis, ac privatis, ubique, etiam dimisso Officio huiusmodi, deferre, et gestare libere et licite possint, et valeant, tenore praesentium concedimus et indulgemus.

isdem con-
ditur Re-
miculum
aleri viola-
tum.

Etiam di-
misso Offi-
o.

Clausulae
reservati-
ae, et de-
gatoriae.

§. 2. Decernentes easdem praesentes Litteras semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et alios quoslibet quacumque praeeminentia et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam

BENED. XIV. TOM. XV.

Majorem sub Annulo Piscatoris 13. Septembris 1740. Pont. Nostri Anno I

Dat. die 13.
Sept. 1740.

D. Cardinalis Passioneus.

CONGREGATIONIS

IV.

Pro Gubernio Civitatis Firmanae ejusque Comitatus, ab Innocentio XII. erectae, nova forma constituitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Nemo est, qui non intelligat, quam solícite advigilare debeant Romani Pontifices, ut ea omnia, quae Praedecessores sui pro saluberrimo, non solum totius Status nostri Ecclesiastici, sed uniuscujusque etiam Provinciae, Civitatis, et Oppidi, tam Spirituali, quam Temporalis regimine, post adhibitam omnem diligentiam, et maturam deliberationem, statuenda esse censuerunt, integerrime serventur, et si aliqua ex parte tractu temporis per desuetudinem, aut quancumque contrariam consuetudinem, non sine detrimento, immutata esse constiterit, ut ad pristinum reducantur, novisque sanctionibus confirmentur: ea propter Nos quoque praecipuum munus nostrum esse ducimus, ut nostra in hoc potissimum studia desiderari minimè patientes, Apostolicae etiam auctoritatis nostrae partes colloce-

Proemium.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Communitas, et Homines Civitatis Nostrae Firmanae, quod inter caetera Indulta, et Privilegia, quibus, ut asseritur, Civitas ipsa Firmana a fel. record. Eugenio PP. IV. Praedecessore Nostro decorata fuit, illud etiam continebatur, ut Gubernatoris, et Iudicis privati Civitatis praedictae munus a Cardinali pro tempore Summi Pontificis Nepote, vulgo Cardinali Patrono nuncupato, obiretur, quemadmodum usque ad tempora recem. Innocentii PP. XII. Praedecessoris iidem Nostri factum fuit. Postquam autem ipse Innocentius Praedecessor Cardinalis Patroni titulum, et auctoritatem sustulit, et pro rebus negotisque ejusdem Civitatis Firmanae, illisque Comitatus peragendis, Congregationem, quae ex Cardinali a Secretis Status

Eugenius
IV. Gubernium Civitatis Firmanae Cardinali pro tempore Patrono private concessit.

Innoc. XII. pro ejusdem Civitatis et Comitatus negotiis specialem Congregationem instituit.

Ecclesiastici praedicti, et aliquot Romanae Curiae Praelatis constabat, instituit, cum facultatibus eisdem, quibus Congregatio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium super Consultationibus Civitatum, Terrarum, et Locorum ejusdem Status Nostri Ecclesiastici deputatorum erecta fuit, ut ex particula Apostolicarum ipsius Innocentii Praedecessoris in simili forma Brevis literarum in forma Motus Proprii die 3. Januarii MDCXIII. expeditarum uberius colligitur, quae particula est tenoris sequentis: *Cum itaque Nos alias, nempe ipsi Pontificatus Nostri primordiis, justis ex causis Animum Nostrum moventibus adducti, pro dictae Civitatis Firmanae gubernio Dilectum Filium Nostrum Fabritium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Spada nuncupatum Secretarium Nostrum Status, ac nonnullos Romanae Curiae Praelatos, prudentia, doctrina, integritate, et rerum usu eximie praeditos deputaverimus; Hi vero subinde, prout rerum, et negotiorum momenta postulabant, insimul convenientes, demandatam sibi a Nobis Provinciam recte, et fideliter, atque ex animi Nostri Sententia haecenus administraverint; idcirco sperantes in Domino sub eorum prudentia, ac salubri directione Civitatem Firmanam praedictam in futurum quoque optatos, pacis, tranquillitatis, et justitiae fructus suscepturam esse; Motu Proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine Congregationem memoratorum Fabritii Cardinalis, ac Praelatorum a Nobis, ut praefertur, deputatorum, aliorumque in futurum deputandorum, pro Civitatis Firmanae hujusmodi, ac Civium, et Incolarum, nec non Territorii, et districtus totius Comitatus, ac Castrorum, Terrarum, et Locorum ejusdem, gubernio, tenore praesentium, ad Nostrum, et Sedis Apostolicae beneplacitum, erigimus, et instituimus. Ac ipsi Congregationi sic erectae, et institutae, ut quoad gubernium hujusmodi, omnibus, et singulis, facultatibus, jurisdictionibus, et Indultis, quae quoad universum Statum nostrum Ecclesiasticum tam per sel. record. Sixtum PP. V., quam alios quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium super consultationibus negotiorum Status Ecclesiastici hujusmodi deputatae quomodolibet, et qualitercumque concessa, et attributa fuerunt, pari modo, et absque ulla prorsus differentia uti, frui,*

et gaudere libere, et licite possit, et valeat, harum serie concedimus, et indulgemus.

§. 2. Quoniam autem, praeinserta sanctione, per hoc temporis spatium fere neglecta Congregatio Firmana hujusmodi, praeter Cardinalem Secretarium Status praedicti, alios etiam Praelatos, nempe Auditorem Romani Pontificis pro tempore existentem, Secretarium cum duobus Ponentibus secundodictae Congregationis, et Secretarium Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Bono Regimini Communitatum, et Universitatum ejusdem Status nostri Ecclesiastici deputatae, atque etiam Procuratorem Fiscalem hujus Almae Urbis nostrae, cum Voto, ac suffragio habere caepit, factum est, ut, veluti experientia patuit, in Causis contentiosis, et articulos Juris continentibus, non mediocris confusio inde orta sit, quod ob facilem Praelatorum Ponentium secundodictae Congregationis mutationem, eadem Causae jam decisaе, ac terminatae, iterum atque iterum, non sine gravi Civitatis praedictae dispendio, in Judicium adductae fuerint. Hoc autem non aliam ob causam fieri compertum est, quam quod Praelati secundodictae Congregationis Consultationibus praepositae, propter plurima negotia totius Status praedicti bis in hebdomada haberi solitae, eo, quo par est, ordine aliis rebus interesse non possunt. Propterea ipsi Exponentes Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut Congregationem Firmanam hujusmodi de novo, juxta Innocentianae Sanctionis praeinsertam particulam, ad instar Congregationum Lauretanae, et Avenionensis, quae Congregationes Praelatos stabiles, ac fixos habent, erigere, et confirmare, cum facultatibus praedictis, de benignitate apostolica dignaremur.

§. 3. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine nominationem, seu deputationem quorumcum-

Causae praesentis innovationis.

Incipit dispositiva.

Revocatis anteactis praelatorum deputationibus.

que Romanæ Coriæ Praelatorum Congregationem Firmanam ad hoc usque tempus constituentium, a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostri quomodolibet factam, annullantes, et revocantes, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus eandem Congregationem pro Civitatis Firmanæ hujusmodi, ac Civium, et Incolarum, necnon Territorii, et districtus, totiusque Comitatus, et Castrorum, et locorum ejusdem, gubernio, de novo, quatenus opus sit, juxta primævam ejusdem Congregationis erectionem ab Innocentio Prædecessore cum omnibus et singulis facultatibus, Jurisdictionibus, et Indultis, sicut præmittitur, concessis, et attributis, et quibus hactenus eadem Congregatio usa, et potita est, factam, erigimus, et instituimus; ac dilectum filium nostrum Silvium S. R. E. prædictæ Presbyterum Cardinalem Valenti, Gonzaga nuncupatum, modernum, ac pro tempore existentem Secretarium Status Nostri prædicti, uti Præfectum, necnon dilectos filios Magistros Ludovicum Merlinum modernum Pro-Auditorem, ac pro tempore existentem Romanum Pontificis Auditorem, et in locum aliorum Paelatorum tenore præsentium a Nobis amatorum, Marium Millinum Cappellanum Nostrium, et Causarum Palatii Apostolici Auditorem, Joannem Baptistam Mesmerum Cameræ Nostræ Apostolicæ prædictæ Clericum Præsidentem, necnon Franciscum Felicem Amadeum Signaturæ Nostræ Justitiæ Votantem, cui etiam munus Secretarii hujus Congregationis adjungimus cum Voto, firmis pariter remanentibus moderno, et pro tempore existente Promotore Fiscali generali dictæ Urbis cum Voto consultivo tantum, ac uno Relatore Causarum Civitatis, et Comitatus hujusmodi per eundem Congregationis prædictæ Secretarium nominando, constituimus, et deputamus. In casu vero sive obitus, sive absentiae, siue Promotionis dictorum Praelatorum, sive alicujus eorum, Nobis, et pro tempore existentibus Romanis Pontificibus Successoribus Nostri in cujuslibet eorum locum, alium, sive alios eligendi, et subrogandi facultatem reservamus.

§. 4. Decernentes easdem præsentis literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, nec de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu Intentionis No-

stræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam substantiali, et formali, ac incogitato, et inexcogitabili, necessariamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, aut in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci ullo modo unquam posse, sicque, et non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. prædictæ Cardinales etiam de Latere Legatos, et alios quoslibet quacumque præeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstant quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon, quatenus opus sit, dictæ Civitatis Firmanæ, aliisque quibusvis, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque Indultis, et Literis Apostolicis quibusvis Personis, et locis sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis, clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, et pluries innovatis: Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis specifica expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, præsentibus pro plenè, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis

Aliter judicari prohibetur.

Contrariis derogatur.

idem Congregatio de novo erigitur.

Composita a Card. Secretario Status Auditore Sanctissimi uno Auditore Rotæ uno Clerico Camerae uno Notante Signaturæ Justitiæ Secretario, Ficali generali et uno Causarum Relatore.

Clausulae præservativæ.

Dat. die 20.
Sept. 1740.

quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam
Majorem, sub Annulo Piscatoris die 20. Se-
ptembris 1740. Pontificatus Nostri Anno I.
D. Cardinalis. Passioneus.

V.

ERECTIO

Congregationis Particularis super promoven-
dis ad Archiepiscopatus, et Episcopatus.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Sollicitudo
Pontificis
pro delecto
Episcopo-
rum, juxta
mentem Con-
cilio Triden-
tini.

Ad Apostolicae servitutis onus, nullis licet
nostris opitulantiis meritis, clementissimo
divinae Mentis consilio nuper proVecti, sta-
tim cogitare coepimus, quam vere, meritoque
Tridentini Concilii Patres edixerint, nihil ma-
gis Ecclesiae Dei esse necessarium, quam ut
Romanus Pontifex solitudinem ex sui mune-
ris officio universae Ecclesiae debitam, potis-
simum in id impendat, ut bonos maxime,
atque idoneos Pastores singulis Ecclesiis prae-
ficiat, neque erretur in electione eorum, qui
tamquam lucernae super candelabrum posi-
tae lucere debent omnibus, qui in Domo Dei
sunt, ne alioquin totius Familiae Domini sta-
tum, et ordinem luctuose nutare contingat,
si quod requiritur in corpore, non inveniatur
in Capite. Urgebat Nos quoque, angebatque
plurimum ejusdem Sacri Generalis Concilii
gravissima Romano Pontifici proposita consi-
deratio, videlicet, Dominum Nostrum Jesum
Christum de ejus manibus requisiturum san-
guinem ovium suarum, quae ex malo negli-
gentium, et officii sui immemorum Pastorum
regimine perierint.

Erectio
Congregatio-
nis Particu-
laris, cujus
consilio hac
in re uti sta-
tuit.

§. 1. Cupientes itaque tanto huic negotio,
quod ad Episcoporum creationem spectat,
quantum fieri possit, tutius, salubriusque
consulere, praeter ea, quae jam circa id, tum
per memorati Concilii Decreta, tum per Prae-
decessorum Nostrorum Constitutiones sapien-
ter statuta sunt, Congregationem Particularem
tenore praesentium erigimus instituimus, et
specialiter deputamus, cujus consilio hac in
re et Nos uti volumus, et Romanos Pontifices
Successores Nostris usuros itidem esse in Do-

mino confidimus. Huic autem Congregationi
quinque, (neque enim pauciores, aut plures
censuimus expedire) ex Venerabilibus Fratri-
bus Nostris S. R. E. Cardinalibus, pietate,
doctrina, prudentia, rerumque usu praestan-
tes, nuper a nobis nominatos, adscribimus,
ejusdemque Congregationis Secretarium dilec-
tum filium Auditorem Nostrum deputamus.

§. 2. Porro hujus Congregationis partes
erunt, omni studio, atque opera adhibita, et
quovis humano respectu posthabito, Nobis as-
sistere, ut, juxta enixum desiderium Nostrum
ad Patriarchales, Primatiales, Archiepiscopa-
les, et Cathedrales Ecclesias regendas assuman-
tur Viri, morum integritate, sacra doctrina,
rerum ecclesiasticarum peritia, zelo Domus
Dei, et vero salutis animarum studio praediti,
quique non ad propria commoda, sed ad labo-
res, et sollicitudines pro Dei gloria sese vocari
intelligentes, nec quae sua sunt, sed quae
Jesu Christi quaerentes, ministerium suum,
juxta Venerabiles Beatorum Patrum, et Sacro-
rum Canonum sanctiones, laudabiliter sint im-
pleturi, ita ut, pro vacantium Ecclesiarum
qualitate, et conditione, omnino digniores et
ad eas fructuose gubernandas eligantur aptio-
res, quales semper, adjuvante Domino, a No-
bis electum iri intendimus, et speramus. Quo-
circa cum eadem Congregatione communica-
turi sumus de quibus Viris ad Episcopatum
promovendis mentem Nostram subierit cogita-
tio, necnon de documentis ad eorum qualita-
tes, et merita spectantibus.

§. 3. Et ne diutius Pastoribus careant Ec-
clesiae, si post earum vacationem quaerantur,
qui ad eas promoveri merito possint; volu-
mus, et mandamus, ut statim quidem post
editam hanc Nostram Constitutionem, ac dein-
de unoquoque biennio, per Cardinalem prae-
fatae Congregationis Praefectum scribatur di-
versorum locorum Episcopis juxta a Nobis tra-
ditam designationem, praecipiendo eis nomine
Nostro, ut sub secreta lege, et eorum conscien-
tias districte onerando, fideliter referant,
diligenti investigatione praemissa, an, et
qui, sive Seculares, sive Regulares Sacerdo-
tes in eorum Dioecesi, vel in propinquis
locis existant, quos episcopali muneri ido-
neos, secundum Deum existiment expli-
cando singulorum originem, natalia, aeta-
tem, antea vitae institutionem, eccle-
siasticarum functionum exercitium, gradus,

Onus Con-
gregationis
probandi di-
gniores et
aptiores qui
ad Episcopa-
tus promo-
veri possint.

Et requi-
rendi secre-
to ab Epi-
scopis, et
Superioribus
Regularibus,
an et qui
Episcopatu
digni habe-
antur.

quos obtinuerint; officia, quae obierint; doctrinam, pietatem, prudentiam, ceterasque animi dotes, quibus quisque valeat. Epistolae vero, quae hac de re Episcopi rescripserint, secreto asservabuntur, ut quotiescunque alicui Ecclesiae de novo Pastore providendum fuerit, absque mora resumere valeant, indeque facile, et expeditum sit recognoscere, quinam Viri digniores, ac vacanti Ecclesiae congruentiores judicari possint a Nobis. Et quoniam ii, qui in aliqua Regulari Familia vitam ducunt, cognosci penitus possunt, et solent ab eorum Superioribus, tam Generalibus, quam Provincialibus, ipsos quoque sub eodem secreti vinculo interrogari ad praemissum effectum volumus.

Tam suggestendi San-
ctissimo, occu-
rentibus
icationibus

§. 4. Praeterea cum primum alicujus Ecclesiae vacatio innotuerit, Auditor Noster certiores de ea faciet memoratos quinque Cardinales, ut et ipsi de Viris tali Ecclesiae utilis praeficiendis, nobisque suggerendis, cogitare specialiter possint, peculiaremque investigationem pro eorum prudentia adhibere: quod quidem praecipue, et a Nobis ipsis fiet. Deinde vero, quanto citius fieri poterit, habenda erit Congregatio, cui antedicti quinque Cardinales una cum Auditore Nostro intererunt, ibique perpensis omnibus qualitatibus, et meritis Virorum, quorum notitia, vel a Nobis ipsis, vel per antedictas Episcoporum epistolas, vel per investigationem a dictis Cardinalibus factam, accepta fuerit, deliberandum erit quid consilii dandum Nobis sit, ut Auditor Noster referre deinde ad Nos possit quicquid praedicti Cardinales in eum finem Nobis duxerint significandum. Quod si alicujus Viri conditiones nondum satis exploratae visae fuerint in una Congregatione, differenda in alteram erit consultatio, ut interea per opportuna media accuratior indagatio fieri valeat.

tem exami-
nandi cau-
as transla-
tionum.

§. 5. In hac etiam Congregatione a Nobis, ut praefertur, deputata, agendum deinceps esse decernimus de Episcopis ab una ad alteram Ecclesiam auctoritate Nostra transferendis; debita nimirum maturitate examinando, num graves, legitima, Sacrisque Canonibus probatae interveniat causae, quae hujusmodi translationem suadeant, inspecta dumtaxat Ecclesiarum necessitate, vel utilitate, ad quam profecto causae omnes illae reducuntur; ne alioquin, ob inconsultam facilitatem, cupiditas,

et ambitio eorum qui forsitan ad ampliores Ecclesias aspirarent; aut ditiores, foveretur, simulque via aperiretur spiritualibus incommodis, quae Gregibus obvenire ex crebra Pastorum mutatione consueverunt. Ejusdem vero Congregationis consilium postea itidem ad Nos per eundem Nostrium Auditorem erit referendum, ut determinari a Nobis possit quicquid magis expedire judicabimus.

§. 6. Utque haec omnia in antedicta Congregatione liberius, perfectiusque adimpleantur, secretum ad instar illius, quod pro negotiis ad Sanctam Inquisitionem pertinentibus servatur, singulis praedictis Cardinalibus, nec non Auditori Nostro injungimus; cum facultate tamen communicandi de rebus ad ipsam Congregationem spectantibus, sub simili secreti lege, cum unicujusque ipsorum Auditore, sive Studiorum adjutore, et uno Amanuensi, nec non cum iis, quos iisdem de rebus interrogandos, vel consulendos censuerint, ad assequendas notitias in eum scopum conducentes, quosque eidem pariter secreto obnoxios esse debere statuimus.

Indicatur
secreti cu-
stodia.

§. 7. Confidimus vero etiam omnes eos, qui ad promotionem praeficiendorum quodcumque jus quacumque ratione a Sede Apostolica habent, aut alioquin operam suam praestant, (nihil in iis pro praesenti temporum ratione innovando), ob oculos assidue habituros, in eorumque animo semper haesuram (prout et haecenus factum, pro ipsorum pietate, ac Religione, putamus) commonitionem illam adeo ponderosam, quam praedictum Concilium Tridentinum censuit inculcandam, videlicet, nihil se ad Dei gloriam, et Populorum salutem utilius posse facere, quam si bonos Pastores, et Ecclesiae gubernandas idoneos promoveri studeant; eosque, alienis peccatis communi-
cantes, mortaliter peccare; nisi quos digniores, et Ecclesiae magis utiles ipsi judicaverint non quidem precibus, vel humano affectu, aut ambientium suggestionibus, sed eorum exigentibus meritis, praefici diligenter curaverint.

Commoni-
tio ad eos
qui aliquod
jus habent,
vel operam
praestant, in
promotioni-
bus Episco-
porum.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae voluntatis, Constitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, et Monitionis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se no-

Sanctio Con-
stitutionis.

Dat. die 17.
Octobris
1740.

verit incursum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo, sexto decimo Kalendas Novembris Pont. Nostri Anno I.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

VI.

PROHIBETUR

Omnibus Regularibus, exceptis Hospitalariis S. Joannis de Deo, exercitium artis Aromatariae pro Saecularibus, et venditio pharmacorum et medicamentorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Refertur
resolutio
Congrega-
tionis parti-
cularis anni
1722.

Essendo Noi apieno informati; che sino dal l' Anno 1722. in una Particolare Congregazione composta della fel. mem. di Clemente Papa Duodecimo Nostro Predecessore allora Cardinal Corsini, del fu Cardinal Paulucci, e del Reverendissimo Cardinal Annibale Albani Camerlengo della Santa Romana Chiesa, e di alcuni Prelati, specialmente deputata dalla fel. mem. d' Innocenzo Papa XIII. altro Nostro Praedecessore, tenutasi li 25. Gennaro detto Anno, inerendo al Decreto precedentemente emanato dalla Congregazione della Visita delli 29. Agosto 1637., e della Risoluzione presa li 9. Dicembre 1720. fu stabilito; che niuno de' Regulari di qualunque sorta, anche Cassinensi, dell' Ordine de' Predicatori, Compagnia di Gesù, e Minimi, potesse per se, nè per altri, nè anche a nome della Religione esercitare l' Arte dello Speciale, fuori che per servizio de' loro Religiosi, e che dalli medesimi non si potessero vendere Medicamenti preparati, o non preparati, di qualunque genere, ai Secolari, o anche donarli; sotto pretesto di amicizia, o di familiarità, siccome fu approvato dal detto Nostro Predecessore Innocenzo XIII., a riserva della Teriaca, e Balsamo Apoplectico, che permise potersi vendere dalli medesimi Regulari, ottenutane la licenza dal Reverendissimo Nostro Car-

dinal Vicario; *E che in oltre il Nostro detto Predecessore Clemente XII. si degnò confermare il sudetto stabilimento, e Decreto della medesima Congregazione con un suo Breve in data li 20. Luglio 1733. del tenore seguente.*

§. 1. CLEMENS PAPA XII. *Ad futuram rei memoriam.* Alias a Congregatione Particulari tunc existentium S. R. E. Cardinalium, de quorum numero tunc in minoribus constituti eramus, ac Romanae Curiae Praelatorum, ac Medicorum, a fel. record. Innocentio Papa XIII. Praedecessore Nostro specialiter deputata, ad favorem dilectorum filiorum Aromatariorum de Urbe emanavit Decretum tenoris, qui sequitur, videlicet.

§. 2. Die 25. Januarii 1722. Sacra Congregatio Deputata, in qua interfuerunt Emin. et Rev. Domini Cardinales Paulutius Almae Urbis Vicarius, Corsinus, et Annibal Albanus S. R. E. Camerarius, ac Reverendi Patres Domini Collicola Thesaurarius Generalis Camerae Apostolicae, Marefusus Auditor Sanctissimi Domini Nostri Papae, Pallavicinus Secretarius Sacrae Congregationis Visitationis Apostolicae, et Ego Vicesgerens; et Secretarius, necnon Illustrissimus D. Nicolaus de Michelangelis Medicus a Secretis Sanctissimi Domini Nostri Papae, et D. Pasculus unus de Collegio Medicorum, inhaerendo Decreto Sacrae Congregationis Visitationis Apostolicae edito die 19. Augusti 1637., et resolutioni, seu voto emanato a Congregatione praecedenti in hac Causa habita die 9. Decembris 1720. juxta majorum suffragiorum calculum, stetit in decisis, seu in resolutionibus, juxta modum; nempe censuit insinuandum, et consulendum esse Sanctissimo Domino Nostro Papae Innocentio XIII. feliciter regnanti, ut omnino prohibeantur omnes, et singuli Regulares utriusque sexus in hac Alma Urbe, ejusque Districtu degentes; etiam Cassinenses, Fratres Praedicatores, Societatis Jesu, Minimi, alique omnes quorumcumque Ordinum, et Congregationum, ne per se, neque per alios, nec etiam Religionis nomine, Artem Aromatariam, praeterquam suorum Religiosorum, aut Alumnorum usibus, exerceant, ac insuper ne ullo modo Secularibus, aut aliis Religiosis, et Ecclesiasticis, Pharmaca, aut Medicamenta, sive composita, sive non composita, sive praeparata, sive non praeparata, nec etiam Theriacam, Mitridatum, Hyacinthum, Balsamum, Chinam, Rhabarbarum, atque res ullas chi-

Breve C
mentis P
pae XII.

Tenor praedictae resolutionis.

micis cujusvis generis, aut speciei, neque sub praetextu amicitiae, aut familiaritatis, aut alio quovis titulo, causa, vel colore vendant, permittent, aut donent, praevia etiam revocatione omnium, et singulorum Decretorum, seu Rescriptorum cujuslibet Sacrae Congregationis quocumque tempore latorum, etiamsi fuerint cum Brevibus Apostolicis, Clausula sublata, et Decreto irritanti communitis, approbata, seu confirmata, ullo modo concedentium Regularibus, seu Monialibus licentiam vendendi Theriacam, Hyacinthum, Balsamum, Medicamenta chimica, aut alia quaecumque cujusvis generis, et speciei, sub poenis Superioribus utriusque sexus Religiosorum contravenientibus, consulentibus, aut quoquo modo tolerantibus, suspensionis a Divinis ipso facto irremissibiliter incurrendae, privationis vocis activae, et passivae, prohibitionis in posterum exercendi, aut exercere faciendi Aromatariam in eorum Domibus, Monasteriis, atque Conventibus, etiam pro eorum usu, ac ulterius Confiscationis ejusdem Aromatariae per R. P. D. Thesaurarium Generalem faciendae, cum facultate procedendi etiam per solam inquisitionem, et applicandi tertiam partem illius secreto Denunciatori.

Et facta relatione Sanctissimo Domino No-
stro, Sanctitas Sua praefata insinuationem, seu resolutionem laudavit, et approbavit, cum his tamen declarationibus, et limitationibus, nempe, ut in praefata generali prohibitione non intelligantur comprehensi Fratres Hospitalarii S. Joannis de Deo Urbis, et Districtus, etiam juxta vota nonnullorum RR. PP., sed eis licitum sit non solum Aromataria in eorum Conventibus, et Hospitalibus pro Infirmorum, Religiosorum, atque Alumnorum usibus habere, sed etiam de eis vendere Pharmaca et Medicamenta Secularibus, Religiosis, et Ecclesiasticis quibuscumque, dummodo praefatae Aromatariae quolibet anno per Medicos, et Pharmacopolas deputandos ab Eminentissimo Cardinali Vicario visitentur, ac insimul totum lucrum, quod ex ejusmodi venditione retrahetur, pro sustentatione Aromatarum, et sustentatione, et augmento Hospitalium in eorum Conventibus, seu Domibus existentium, ac Infirmorum ibi degentium, seu in beneficium Ecclesiarum, et Sacristiarum uniuscujusque Domus, aut Conventus, integre, et fideliter erogetur, cujus cognitionem eidem Eminentissimo Car-

dinali Vicario remisit. Respectu vero aliorum Regularium, voluit, et declaravit Sanctitas Sua, posse eis indulgeri, ac permitti venditionem Theriacae, et Balsami Apoplectici tantum, pro majori publico Bono, dummodo obtineant ab eodem Cardinali Vicario licentiam in scriptis, ad tempus ejus arbitrio duraturam, et lucra exinde retrahenda in beneficium Ecclesiarum, et Sacristiarum uniuscujusque eorum Domus, Monasterii, aut Conventus simili modo erogent. Et ita prohiberi, servari, et respective exequi omnino mandavit, sub poenis ut supra expressis. Non obstantibus, quoad supradicta omnia, et singula in praesente Decreto contenta, Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcumque Personarum, atque Ordinum, sive Congregationis Cassinensis, Fratrum Praedicatorum, Societatis Jesu, Minimorum, aut aliorum quorumcumque tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, Societatum, ac cujuslibet alterius Instituti etiam necessario, et individue exprimendi, Ecclesiarum, Monasteriorum, Conventuum, Collegiorum, et aliorum quorumcumque Regularium Locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, quibus, quoad ea, quae praesentibus adversantur, illis alias in suo robore permansuris, Sacra Congregatio, Sanctitatis Suae auctoritate, specialiter, et expresse derogat, caeterisque contrariis quibuscumque. Et ne praemissorum ignorantia a quoquam praetendi possit, voluit eadem Sacra Congregatio, ut praesentes Ordinationes ip Valvis Basilicarum S. Joannis Lateranen., et Principis Apostolorum de Urbe, et in Acie Campi Florae, ut moris est, affixae, omnes, ad quos pertinet, ita arceant, et afficiant, ac si unicuique personaliter intimatae fuissent: utque earundem praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae die 11. Martii 1722. N. Episcopus Bojanen. Vicesgerens praefatae Congreg. Particularis Secretarius. Joseph Cianetti Secretarius.

Loco + Sigilli

Et pro aliis, quoad venditionem theriacae, et balsami apoplectici.

Cum clausulis opportunis.

Quae con-
tinetur ab
innocent.
III. cum
receptione,
quoad Fra-
tres S. Jo-
annis de
Deo.

Sequitur
confirmatio
Clementis
XII. in for-
ma specifica.

§. 3. Cum autem, sicut pro parte dictorum Aromatariorum Nobis nuper expositum fuit, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmitus substat, et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summo desiderio: Nos specialem ipsis Exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum praeinsertum auctoritate apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore; suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Julii 1733. Pontificatus Nostri Anno IV.

F. Cardinalis Oliverius.

Edictum
Cardinalis
Vicarii re-
fertur.

§. 4. E che in esecuzione di esso Breve fu pubblicato sotto li 11. Ottobre 1735. un Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, con cui revocandosi ogni, e qualunque Privilegio, sotto pena della sospensione a Divinis ai Superiori delle Religioni, ed altre pene ivi contenute, si proibisce di esercitare la Speziaria nelle loro Case, Monasteri, e Conventi; e di vendere li suddetti Medicamenti, eccettuata la detta Teriaca, e Balsamo Apopletico, come dalli medesimi Breve, ed Editto a Noi similmente esibiti, non ostante, che per parte de' medesimi Regolari fossero giuridicamente dedotte le loro ragioni, ed avessero in scritto rilevati la suddetta Congregazione i motivi della loro liberta di vendere li medesimi Medicamenti, quali furono riconosciuti insussistenti, e pregiudiziali

al ben pubblico, ed economia del Principato, per non essere sottoposte le loro Speziarie alla visita de' Protomedici, e Consoli de' Speziali: ad ogni modo hanno sempre cercato li sunnominati Regolari di eludere in qualche maniera il detto Breve, e risoluzione della prenominata Congregazione. E perche dopo il maturo esame, ne fu fatto, anzi dopo di esser state ridotte con Decreto approvato della sel. mem. di Clemente XI. similmente nostro Predecessore delli 8. Gennaro 1721. le Speziarie pubbliche de' Secolari al numero di sessanta, per non esservi il sufficiente mantenimento delle medesime in numero maggiore, merita pur troppo la conferma da Noi tanto il sudetto Breve del defonto Sommo Pontefice, quanto la precedente Risoluzione della prefata Congregazione, tanto piu che a norma delle sudette provisioni, anche dagli altri Principi d' Italia n' e stato abbracciato consimile sistema. E Noi mossi da puro zelo di Giustizia, e dall' Amore verso li nostri Sudditi di questa nostra Città di Roma, abbiamo determinato di confermare, ed approvare non tanto il sudetto Breve, quanto anche l' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e la Risoluzione precedentemente presa dalla suddetta Congregazione sopra la riduzione del numero delle Speziarie, e rimuovere perciò ogni ostacolo, e pretesto, con ordinare la perpetua osservanza, ed esecuzione, come in appresso.

Causae pre-
sentis confir-
mationis.

§. 5. Avendo pertanto nella presente Cedola di nostro moto proprio per espresso, e di parola in parola come sopra registrato l'intero tenore del sudetto Breve promulgato, delle condizioni, e dichiarazioni in esso espresse, come anche il tenore dell' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e della sunnominata Congregazione per la riduzione del numero delle Speziarie, ed ogni altra cosa necessaria d' esprimersi: Di nostro moto proprio, certa scienza, e pienezza della nostra Suprema Potesta confermiamo, ed in tutto, e per tutto, ed in tutte le sue parti, e circostanze approviamo, ed autorizziamo il sovraccennato Breve, e l' Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, e la precedente Risoluzione presa dalla suddetta Congregazione particolare sopra la riduzione delle Speziarie di questa nostra Alma Città di Roma; e perciò cogliamo, ed ordiniamo, ed espressamente comandiamo, che quelli, e quella, e tutte le cose ivi contenute, ed espresse debbano sempre, ed in perpetuo avere il loro pieno effetto, ed esecuzione; e che debbansi in ogni futuro tempo inviolabilmente

Pontifex
denovo con-
firmat om-
nia supradic-
ta.

osservare da ogni, e qualunque Persona quantosivoglia privilegiata, e privilegiatissima, anche Ecclesiastica, e Luogo Pio, de' quali dovesse farsi special menzione, nè che sotto qualsivoglia pretesto, e causa, benchè incognita, ed inopinata, si possa mai impugnare, nè contravvertere la piena, e total osservanza, ed esecuzione dell medesimo Breve, Editto, e Risoluzione della suddetta Congregazione; anzi che per il suddetto effetto della di loro totale, e pienissima osservanza, ed esecuzione irritiamo; revochiamo; e cassiamo ogni, e qualunque licenza, e permesso di poter vendere qualunque specie di cose, e da qualsivoglia Persona, anche in Dignità costituita fosse stato, e rispettivamente concesso tacitamente, o espressamente a qualunque Ecclesiastico Regolare dell' uno, e l' altro sesso, di qualunque Ordine, Congregazione, ed Istituto, e Luogo Pio contro la forma del sudetto Breve, ed Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, e così irritati, revocati, e cassati restino ora, e perpetuamente di niuna forza, e valore, perchè così è mente, e volontà nostra precisa, ed espressa.

§. 6. Volendo, e decretando, che alla presente Cedola di nostro moto proprio benchè non esibita, nè registrata in Camera, e ne' suoi libri, non possa mai darsi, nè opporsi di surrisione, orrezione, nè d'alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione, nè che mai sotto tali, o altri qualunque pretesti, benchè validi, e validissimi, e quantosivoglia sostanziali, anche di Jus quaesito, e pregiudizio del Terzo, possa essere impugnato, moderato, o revocato, o ridotto ad vium Juris, o concedersi verso di esso l'aperizione Oris, e che così, e non altrimenti debba sempre giudicarsi, definirsi, ed interpretarsi da qualunque Giudice, e Tribunale, benchè Collegiale, Congregazione anche di Reverendissimi Cardinali, Camerlengo di Santa Chiesa, Segretario di Grazia, e di Giustizia, Tesoriere, Presidenti, Rota, Camera, e qualsivoglia altro, togliendo loro ogni facoltà, e giurisdizione di definire, ed interpretare diversamente: Dichiarando Noi sin d' adesso preventivamente nullo, irritato, ed invalido tutto ciò, che da ciascuno d' essi con qualsivoglia autorità, scientemente, o ignorantemente fosse in qualunque tempo giudicato, o si tentasse di giudicare contra la forma, e disposizione del presente nostro Moto proprio, siccome sin d' adesso, e preventivamente dichiariamo nullo, irritato, ed invalido ogni contrario uso, consuetudine, prescrizione, anche longissimi temporis, centenaria, e tutto altro, che fosse atto ad impedire, o fare ostacolo all' osservanza del medesimo, quale

BENED. XIV. TOM. XV.

vogliamo, che vaglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla semplice nostra sottoscrizione, benchè non vi sian stati chiamati, sentiti, nè citati li Superiori delle sunnominate Religioni, e qualsivoglia altre Persone, ancorchè privilegiate, privilegiatissime, che vi avessero, o pretendessero avervi qualunque interesse: non ostanti la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore de registrandis, la Regola della nostra Cancelleria de Jure quaesito non tollendo, e qualsivoglia altre Costituzioni, ed Ordinazioni Apostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, Leggi, Statuti, Riforme; Stili, Usi, Consuetudini, e qualunque altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario, benchè fosse tale, che meritasse speciale, specialissima, ed individua menzione, e nella quale vi fossero clausole derogatorie delle derogatorie, alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, e registrato, e supplendo Noi con la pienezza della nostra Potestà Pontificia ad ogni vizio, e difetto quantunque sostanziale, e formale, che vi potesse essere intervenuto per la totale piena esecuzione, ed effetto di quanto si esprime nel presente, nostro Moto proprio, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questò di 14. Novembre 1740.

BENEDICTUS PAPA XIV.

DE SACRIS LIMINIBUS

VII.

Beatorum Apostolorum visitandis. Confirmatur Constitutio Sixti Papae V., eaque extenditur ad Abbates aliosque habentes Monasteria seu Ecclesias cum jurisdictione quasi Episcopali, et Territorio separato.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam

Quod Sancta Sardicensis Synodus divino edocta magisterio edixit, optimum, et valde congruentissimum esse, si ad caput, idest ad Petri Apostoli Sedem, de singulis quibusque Proviinciis Domini referant Sacerdotes, attenta animi consideratione revolventes; ubi primum Nos, licet immeritis, Dominus gratiae suae

Contraria derogatur.

Dat. die 14. Novembris 1740.

Exordium a verbis Concilii Sardicensis de Relationibus Apostolicis Sedi facienda.

Clausulae conservati-

ublata aliorum iudicant-

præcipuo munere in eadem Sede collocavit, ea subit cogitatio, ut cunctarum totius Orbis Ecclesiarum ad parvitatem nostram status, et negotia referrentur, quibus necessitatem de omnibus tractandi Christus in S. Petro Apostolo, cum illi claves aperiendi, claudendique daret, indulsit. Siquidem in Speculis a Deo constituti, et vigilantiae Nostrae diligentiam pro commissi officii munere coram eo comprobare cupientes, noctes diesque solliciti sumus, ut circa quamvis longinqua spiritalis cura non deficiat, sed se per omnia, qua nomen Dei praedicatur, extendat, memores illius objur- gationis Dominicae: *quod infirmum fuit, non consolidastis; et quod aegrotum, non sanastis; quod confractum est, non alligastis; et quod ab- jectum est, non reduxistis; et quod perierat, non quaesistis; et dispersae sunt oves meae, eo quod non esset pastor; et factae sunt in decorationem omnium bestiarum agri, et dispersae sunt; erra- verunt greges mei in cunctis montibus, et non erat qui requireret, ecce ego ipse super pastores, requi- ram gregem meum de manu eorum.* Cum ergo pa- storibus talibus, per quos Dominicae oves ne- gliguntur, et pereunt, sic Dominus commine- tur, quid nos aliud facere oportet, quam collig- endis, et refovendis Christi ovibus exhibere diligentiam plenam, et curandis lapsorum vul- neribus paterne pietatis adhibere medicinam? Nulla est enim major, aut melior cura Prepo- sitorum, quam diligenti sollicitudine, et me- dela salubri, fovendis, et conservandis ovibus providere.

§. 1. Dudum quidem fel. rec. Sixtus Papa V. serio animadvertens veterem, et laudabi- lem morem, gravissimis ex causis, et non sine Spiritus Sancti instinctu a Summis Pontificibus Praedecessoribus nostris antiquitus institutum, et per multas aetates magno Ecclesiae Dei com- modo observatum, ut singuli Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, et Episcopi certis praescriptis temporibus per se ipsos, vel per certum eorum Nuntium, Beatissimorum Apo- stolorum Petri, et Pauli, qui hanc Almam Ur- bem suo sanguine consecrarunt, Limina se- visitatorum jurejurando pollicerentur, ut Epi- scoporum Romae venientium opera, et adju- mento Romanus Pontifex, cui omnium Eccle- siarum sollicitudo concredita est, ubique loco- rum gregis sibi commissi vultum agnosceret, et spiritalium ovium morbos intelligeret, cu- rationesque opportunas adhiberet, nec quic-

quam omnino illum lateret earum rerum, quas ad Dei gloriam augendam, ad Christianam Religionem propagandam, ad animarum pro- curandam salutem, necessario eundem scire, atque intelligere oportet, partim hominum culpa, partim antiqui humani generis hostis astutia, variis etiam insurgentibus temporum calamitatibus, et plurimis, in grave animarum suarum periculum, et quibus praeerant, Ec- clesiarum detrimentum, negligenter observari; ex intimis animi sensibus indoluit, et statim gravi malo quotidie magis ingravescenti oc- currere, et congrua adhibere remedia cogi- tavit.

§. 2. Itaque per suas Apostolicas Literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex*, consti- tuit, ut omnes Patriarchae, Primates, Archiepi- scopi, Episcopi per universum terrarum Orbem constituti, et deinceps ordinandi, etiamsi Cardina- latus dignitate praefulgerent, seu eis conse- cratis Pallium de Beati Petri corpore sumptum traderetur, aut ad aliam Ecclesiam transfer- rentur, antequam illius regimini, et admini- strationi se immiscerent, si quidem praesentes in Curia, in manibus Sanctae Romanae Eccle- siae Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si vero absentes, in manibus Antistitis ad impenden- dum munus praedictum, aut ad tradendum Pal- lium hujusmodi a Sede Apostolica delegati, ju- ramento se obstringerent, se Beatorum Aposto- lorum Petri, et Pauli Limina, statutis in iisdem literis temporibus, personaliter, ac per se ipsos visitaturos; ac Romanis Pontificibus pro tem- pore existentibus rationem reddituros de toto eorum pastoralis officio, deque rebus omnibus ad ipsarum, quas regerent, Ecclesiarum sta- tum, ad Cleri, et Populi disciplinam, anima- rum denique, quae illorum fidei creditae sunt, salutem quovis modo pertinentibus, et vicissim mandata apostolica recepturos, et quam di- ligentissime executuros, prout latius in iisdem literis continetur.

§. 3. Cum autem Abbatum, Priorum alio- rumque, qui spiritali jurisdictione quasi Episcopali in suis Monasteriis, et Ecclesiis, eorumque Territoriis ab omni alia Episcopo- rum Dioecesi omnimode separatis potiuntur, nulla mentio in praefatis literis Sixti facta fuerit, hinc est quod Abbates, alique, qui hujusmodi Ecclesiis, et Monasteriis praeerant cum jurisdictione spiritali, et Territorio sepa- rato, nunquam, Beatorum Apostolorum Li-

Et ejusdem
dispositivae

Summarium
Causarum
Constitutio-
nis a Sixto
V. editae

In qua nul-
la mentio
Abbatum
Priorum etc.

mina visitantes, de hisdem Ecclesiis, et Monasteriis, et grege curae suae commissa ad Romanos Pontifices referrent, adeo ut hujusmodi Monasteriorum, et Ecclesiarum, quae Nullius dicuntur, status, et conditio Sedi Apostolicae incognita esset, et saepe ignorarentur mala, quibus medendum esset, et laterent bona, quae apostolica cura, et studio essent fovenda, et amplificanda.

§. 4. Nos igitur cupientes omnium Ecclesiarum utilitati, et animarum saluti, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere, cum de omnibus, et, quod tremendum est, etiam de viuis anima ante tribunal Dei rationem redditori simus, tum etiam volentes ea, quae salubriter a Praedecessoribus nostris instituta sunt, exactius, diligentiusque observari, ideo easdem literas Sixti V. Praedecessoris, et in eis contenta quaecumque, ex certa scientia, et apostolica auctoritate tenore praesentium approbamus, et confirmamus, ac etiam innovamus, omnibusque Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis mandamus, et praecipimus, ut eas sedulo, ac diligenter, et omnia in eis praescripta observare, ac custodire studeant, et Apostolicae Sedis monitis, ac praeceptis in re tanti momenti ea reverentia, atque animi cura, et promptitudine, qua par est, pareant, atque obsequantur, et antiquae traditionis exempla servantes, et ecclesiasticae memores disciplinae, Sacerdotalis Religionis vigorem, non minus in judicando, quam in consulendo retineant, scientes quid Apostolicae Sedi, cum omnes hoc loco positi ipsum sequi desideremus Apostolum, debeatur, a quo ipse Episcopatus, et tota auctoritas nominis hujus emersit.

§. 5. Praeterea scientia, et auctoritate praedicta, hac nostra in perpetuum valitura constitutione sancimus, decernimus, et mandamus, ut omnes et quicumque Abbates, Priores, Praepositi, alique quocumque nomine, ac titulo nuncupati, et quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore insigniti, saeculares, et quorumvis ordinum Regulares, ad Monasteriorum, seu Ecclesiarum particulare, et separatim Territorium habentium regimen jam promoti, et imposterum pro tempore, etiam per viam electionis, postulationis, aut aliter quovis modo promovendi, et Monasteria, seu Ecclesias hujusmodi in titulum, commendam, administrationem, aut

aliter quomodolibet obtinentes, vel imposterum assecuturi, qui videlicet spirituales jurisdictionem, quasi Episcopalem, cum temporali etiam, vel sive in Monasteriis, et Ecclesiis praedictis, eorumque Territoriis, Districtibus, et quasi Dioecesium ab omni alia Episcoporum Dioecesi omnino separatis, et separatis, quocumque jure, et titulo, vel ex origine, vel praescriptione, vel ex indulto, et privilegio apostolico exercent antequam eorundem Monasteriorum, seu Ecclesiarum possessionem adipiscantur, et in eorum regimine, et administratione se de aliquo immisceant; Si quidem praesentes in Curia fuerint, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si vero absentes in manibus Nuncii, aut Legati Sedis Apostolicae, si praesens fuerit, si minus in manibus alicujus Episcopi aut Archiepiscopi eorum arbitrio eligendi, cum Romana tamen Ecclesia ecclesiasticam communionem habentis, tamquam ejusdem Apostolicae Sedis Delegati, jurent, juxta formulam inferius describendam, se Sacras Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli memorias personaliter, ac per se ipsos visitaturos, ac insuper Nobis, et Successoribus Nostris pro tempore existentibus Romanis Pontificibus, statutis hac nostra Constitutione temporibus, rationem reddituros de commissa sibi Monasteriorum et Ecclesiarum procuratore; in notitiam nostram, nostrorumque Successorum perferentes quaecumque ad ipsorum Monasteriorum, et Ecclesiarum statum, et ecclesiasticae disciplinae in Clero, et Populo observantiam, ad animarum salutem, quae illorum fidei creditae sunt, et ad Divinum Cultum, et gloriam pertinent; vicissim recepturos a Sede Apostolica monita, et mandata, quorum censura, et quae coercenda sunt, resecantur, et quae observanda sunt, sanciantur, et quae bene coepta, atque instituta approbatione, et confirmatione nostra, nostrorumque Successorum ad debitum finem perducantur.

§. 6. Quod si legitimo impedimento detenti fuerint, jurent, se praedicta omnia adimplenturos per certum Nuncium ad id speciale mandatum habentem, et de gremio suorum Monasteriorum, et Ecclesiarum, in dignitate Ecclesiastica Saeculari, vel Regulari, constitutum, aut omnino per aliquem Sacerdotem Saecularem vel Regularem spectatae probitatis, et

Qui jurare
debent se
personaliter
visitaturos
Lamina A-
postolorum.

Et relationem
Status
Ecclesiarum
facturos.

Vel per
suum Nun-
cium, si ipse
legitime im-
pediti fa-
ciunt.

Pontifex
infirmat, et
novam Con-
stitutionem
edictam.

Eamque
stendit ad
feriores
ractus, ju-
isdictionem
aspi Episco-
palem habent-

religionis, de supradictis omnibus plene instructum: per quem etiam de huiusmodi impedimento docere debeant legitimis probationibus ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Praefectum Congregationis Sacri Concilii transmittendis.

Itali et
ins. adjac.
tertio quo-
que anno.

§. 7. Ad hoc autem debitum visitationis et relationis suorum Monasteriorum, et Ecclesiarum officium opportune explendum supradicti omnes Abbates, Praepositi, Priores, et quocumque alio dignitatis, vel officii nomine nuncupati, tam Regulares, quam Saeculares, Itali videlicet, vel ex Italicis Insulis, veluti Siculi, Sardi, Corsi, et alii adjacentium Provinciarum Italiae, tertio anno; Reliqui vero in aliis Provinciis, Regnis, et Terrarum Orbis partibus, et regionibus existentes, tam qui nunc sunt, quam qui imposterum erunt, quinto anno teneantur, diligenterque pro viribus adimplere, Nobisque, et nostris Successoribus exhibere studeant, ac curent, idemque institutum tertio quoque, et quinto anno repetant, et observent. Haec autem annorum spatia a tempore captae possessionis, et suscepti Monasteriorum, et Ecclesiarum regiminis, et curae incipiant.

Quid de
his, qui jam
provisi exi-
stunt.

§. 8. Si vero, qui de Ecclesiis, et Monasteriis huiusmodi jam provisus, in earum pacifica possessione a biennio, et amplius reperiuntur, vel quibus praefinitum a Nobis superius tempus a die habitae possessionis jam effluxit, intra annum, si in Italia, et Insulis adjacentibus, intra vero biennium, si extra sint; a die publicationis praesentis Constitutionis, ad nos praefatam suarum Ecclesiarum relationem, et deinde singulis trienniis, aut aliis praestitutis temporibus pro locorum conditione, et distantia, ad nos transmittere, et Sacras Apostolorum Basilicas visitare, et nostro conspectui, dummodo impediti legitime non fuerint, se praesentes sistere debeant, ut S. R. E. Matris suae complexu recreati, et paterno humilitatis nostrae colloquio confirmati, ad Monasteria et Ecclesias suas regendas alacriores, et instructiores revertantur.

Praeceptum
Pontificis
sub poena,
suspensionis.

§. 9. Jubemus igitur in virtute sanctae obedientiae supradictis omnibus Abbatibus, Prioribus, Praepositis, aliisque quocumque titulo, vel nomine nuncupatis, vel quacumque dignitate praefulgentibus tam Regularibus quam Saecularibus praesentibus, et futuris, ut visitationem, praedictam et insuper relationem,

statutis a nobis temporibus faciendam, sibi, suisque Monasteriis et respective Ecclesiis adeo utilem, ac necessariam, juxta praescriptam alias Episcopis formam, omnino conficiant; Si vero, quod absit, a Nobis praecipita, et constituta prompte exequi neglexerint eos ab ingressu Ecclesiae, ac etiam administratione tam spiritualium, quam temporalium, nec non a perceptione fructuum suorum Monasteriorum, et respective Ecclesiarum ab Episcopo, vel Archiepiscopo, Monasterio, aut Ecclesiae Nullius viciniori, omni exceptione, et mora cessante, interim libere exigendorum, et in opus fabricae, seu ornamentorum Ecclesiae emptionem, prout major exegerit necessitas, insumendorum, ipso facto tamdiu suspensos esse volumus, donec a contumacia resipiscentes, relationem suspensionis huiusmodi a Sede praedicta meruerint obtinere.

Clausulas
derogatorias.

§. 10. Non obstantibus privilegiis, absolutionibus, indulgentiis, et aliis concessionibus de non visitandis liminibus ejusmodi, aliisque peragendis, quibuscumque Ecclesiarum, et Monasteriorum Rectoribus, et per quoscumque Romanos Pontifices, ac etiam Nos, et dictam Sedem ex quibusvis causis perpetuo, vel ad tempus concessis, extensis, et innovatis, quae omnia contra praemissa cuiquam volumus suffragari, aliisque contrariis quibuscumque. Quia vero difficile nimis esset, praesentes literas, quocumque illis opus fuerit, perferri; volumus quoque, ut earum exemplis etiam impressis, manu Notarii publici, et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae obsignatis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae eisdem praesentibus haberetur, si essent exhibitae, vel ostensae.

Fides tran-
scriptis ha-
benda.

§. 11. Formula autem juramenti praestandi ab Abbatibus, aliisque Monasteria, seu Ecclesias habentibus cum jurisdictione quasi Episcopali, et Territorio separato, talis est.

Formula ju-
ramenti ab
Abbatibus
aliisque pre-
standi.

Ego N. ab hac hora in antea fidelis, et obediens ero B. Petro Apostolo, Sanctaeque Romanae Ecclesiae, et Domino Nostro Domino Benedicto Papae XIV. suisque Successoribus canonice intrantibus. Non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, vel injuriarum aliquarum inferantur quovis quaesito colore. Consilium vero, quod mihi credituri sunt, per se, aut Nun-

tios suos; seu literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam. Papatum Romanum, et Regalia S. Petri adiutor eis ero ad retinendum; et defendendum, salvo meo ordine, contra omnem hominem. Legatum Apostolicæ Sedis in eundem redeundo honorifice tractabo, et in suis necessitatibus adjuvabo. Jura, honores, privilegia, et auctoritatem S. R. E., Domini Nostri Papæ, et successorum prædictorum conservare, defendere augere, et promovere curabo. Neque ero in consilio, vel facto, seu tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrium, vel eandem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel præjudicialia personarum, juris, honoris, status, et potestatis eorum machinentur. Et si talia a quibuscumque tractari, vel procurari novero, impediam hoc pro posse. Et quanto citius potero, significabo eidem Domino nostro, vel alteri, per quem possit ad ipsius notitiam pervenire. Regulas Sanctorum Patrum, decreta, ordinationes, seu dispositiones, reservationes, provisiones, et mandata Apostolica totis viribus observabo, et faciam ab aliis observari. Haereticos, Schismaticos, et Rebelles eidem Domino Nostro, vel Successoribus prædictis pro posse persequar, et impugnabo. Sacras BB. Apostolorum memorias singulis trienniis * personaliter, ac per me ipsum visitabo, et Domino Nostro, successoribusque præfatis rationem reddam de commissio mihi munere, deque rebus omnibus ad mei Monasterii, seu Ecclesiae statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quæ meae fidei creditæ sunt, salutem quovis modo pertinentibus, et vicissim Mandata Apostolica humiliter recipiam, et quam diligentissime exequar. Quod si legitimo impedimento detentus fuero, prædicta omnia adimplebo per certum Nuncium ad hoc speciale Mandatum habentem de gremio Conventus Monasterii mei, * aut alium in dignitate ecclesiastica constitutum, seu alias Personatum habentem, aut, his mihi deficientibus, per aliquem alium Presbyterum Saecularem vel Regularem spectatae probitatis et religionis, de supradictis omnibus plene instructum. De hujusmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad S. R. E. Cardinalem Congregationis Sac. Concilii Praefectum per dictum Nuncium transmittendas. Possessiones vero ad Monasterium meum pertinentes non vendam, nec donabo, neque impignorabo, nec de novo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum consensu Conventus Monasterii mei, inconsulto Romano Pontifice. Et si ad aliquam alie-

nationem devenero, poenas in quadam super hoc edita Constitutione contentas, eo ipso incurrere volo. Sic me Deus adjuvet, et hæc Sancta Dei Evangelia.

§. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ voluntatis, Constitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, et Monitionis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo, IX. Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Sanctio poenalis.

Datum die 23. Novem. 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Passionæus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno à Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo quadragesimo, Indictione Tertia die vero decimaquinta Decembris, Pontificatus Sanctissimæ in Christo Patris, et Domini Nostri Domini Benedicti Divina Providentia Papæ XIV. Anno Primo, supradicta Constitutio officia, et publicata fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curiae generalis in monte Citorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis Locis solitis, et consuetis Urbis per me Antonium Pelliciam Apost. Curs.

Publicat. die XV. Decembris, ejusdem anni.

Paulus Bianchini Magist. Curs.

Instructio circa modum conficiendi Relationem Status Ecclesiarum dabitur in Appendice ad Calcem hujus Tomi.

ERECTIO

VIII.

Congregationis Particularis Nonnullorum Romanæ Curiae Praelatorum, Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum adjectæ; pro exeipiendis, examinandisque Relationibus Episcoporum, Abbatum etc. super statibus eorundem Ecclesiarum.

seu quin-
conius.

seu Capi-
li Ecclesie
eae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a
procuranda
executione
recte consti-
tutorum.

Debet Romanum Pontificem, pro divinitus credita sibi Domini gregis cura, non solum quae Catholicae Ecclesiae utilia, ac salubria sunt, et Sacris Canonibus, et Apostolicis Constitutionibus consona, constituere, sed Evangelici Patrisfamilias exemplo, pro cuiusque ingenii, et facultatum viribus talenta distribuendo; celeriter etiam eorum, quae decreta sunt, executioni prospicere.

Constitutio
Sixti V. super
visitationem
Liminum Apo-
stolorum, et re-
latione status
Ecclesiarum,
ab Episcopis
facienda.

§. 1. Alias quidem fel. rec. Sixtus PP. V. Praedecessor Noster per suas Apostolicas literas, quarum initium est; *Romanus Pontifex*: decrevit, ut omnes Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, Episcopi juramento promitterent, se certis statutis temporibus BB. Apostolorum Petri, et Pauli Limina personaliter, ac per se ipsos visitaturos; legitimo autem impedimento defentis, per certum Nuntium id adimpleturos, rationemque reddituros Romanis Pontificibus pro tempore existentibus de toto eorum Pastoralis officio, deque rebus omnibus ad ipsarum, quibus praessent, Ecclesiarum statum quovis modo pertinentibus, et idem Sixtus Praedecessor deinde per consimiles literas, quae incipiunt: *Immensa*: Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, et executione Concilii Tridentini, demandavit, ut Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, Episcoporum eorumdem postulata audirent, et quae per se possent, ex caritatis, et iustitiae norma expedirent; majora ad se, suosque Successores referrent. Nos vero necessariis, ac legitimis de causis animarum nostrum moventibus, per literas nostras nuper emanatas, praefati Sixti Praedecessoris literas de Sacris visitandis BB. Apostolorum Liminibus, et omnia in eis contenta confirmavimus, atque innovavimus; Praecipientes praeterea, et mandantes omnibus Abbatibus, Prioribus, Praepositis, aliisque quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore insignitis, tam Regularibus, quam Saecularibus, qui Monasteriis, seu Ecclesiis, quae *Nullius* nuncupantur, cum jurisdictione spirituali, et Territorio separato, quovunque jure, et titulo praeficiuntur, ut antequam suorum Monasteriorum, et respective Ecclesiarum

Aliaque e-
iusdem, quae
demandatur
Congr. Con-
cilii eorundem
postulata cogi-
tio.

Pontifex ex-
tendit prae-
dictam Le-
gem ad Prae-
latos Inferio-
res iuracula
si Episcopa-
lia habentes.

possessionem adipiscantur, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordinis Prioris, si praesentes Romae fuerint, si autem absentes, in manibus Nuncii, vel Legati Sedis Apostolicae, seu alicujus Catholici Antistitis eorum arbitrio eligendi, se juramento obstringant, Sacras BB. Apostolorum Petri, et Pauli memorias personaliter, ac per se ipsos, vel, legitime impeditos, per certum eorum Nuntium visitaturos; et insuper certis praescriptis temporibus rationem reddituros de commissa sibi Monasteriorum, seu Ecclesiarum procuratore, aliisque omnibus, quae ad ipsarum Ecclesiarum, et Monasteriorum statum, ecclesiasticam Cleri, et Populi disciplinam, ad Animarum salutem, et ad divinum cultum, et gloriam pertinent, prout in singulis ejusdem Sixti Praedecessoris, ac Nostris respective literis praedictis, quarum integros tenores hic pro plene, et sufficienter expressis, et insertis haberi volumus; plenius continetur.

§. 2. Cum autem, sicut Nobis, dum adhuc in minoribus versaremur, innotuit, Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Decretorum ejusdem Concilii Tridentini interpretes tantis negotiorum curis, causarum multitudine, et gravissimarum occupationum mole distineantur, ut serius quam optarent, non sine aliquo Ecclesiarum detrimento, et nonnullorum querela, postulata, quae occasione visitationis Sacrorum Liminum fieri solent, audire, et responsa praebere cogantur literis Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, et Episcoporum, qui legitimis impedimentis defentis, quo minus se in hanc Urbem conferre possint, absentes, vel Romae praesentes, debita suarum Ecclesiarum relationis officium in scriptis, ut moris est, adimplent: Nos hujusmodi incommodo congruum remedium adhibere, eidemque Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum praedictorum interpretum opportunum levamen afferre satagentes, necnon Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, et Episcoporum, quos in visceribus caritatis gerimus, votis ac desideriis, quantum in Domino possumus, satisfacere, et sollicitae literarum, et responso- rum hujusmodi expeditioni providere cupientes, inhaerentes etiam exemplis SS. Nostrorum Praedecessorum, e quibus B. Damasus Praedecessorem nostrum in chartis ecclesiasticis juxta, et Orientis, Occidentisque consultatio-

Causae prae-
sentis Con-
stitutionis.

igitur
ngregat.
rticularis.

jas mune-
designan-

nibus respondisse de se B. Hieronymus assermat, ex certa scientia, et apostolicae potestatis Nostrae plenitudine tenore praesentium perpetuo erigimus, instituimus, et decernimus Particularem Congregationem nonnullorum Romanae Curiae Praefatorum a Nobis, et Romanis Pontificibus Successoribus Nostris pro tempore deputandorum, quorum munus, et officium illud dumtaxat esse volumus, ut eorundem Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, et Episcoporum, nec non dilectorum filiorum Abbatum, Priorum, Praepositorum, aliorumque tam Secularium, quam Regularium separatim Territorium habentium, et jurisdictionem quasi episcopalem in locis sibi subjectis exercentium, postulata, quae in scriptis exhibita fuerint, et literas eidem Congregationi Cardinalium Decretorum praedictorum interpretum, vel Nobis directas, et a Nobis ad praefatam Congregationem remissas, diligenter inspicere, omniaque in eis contenta in eorum Conventibus, et Particularibus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habenda erit, accurate exponere, ut communi consilio omnibus consideratis, et perpensis, quae majoris momenti videbuntur, ad ipsos S. R. E. Cardinales interpretes praedictos, et deinde per ejusdem Congregationis Secretarium ad Nos, quoties coram Nobis praedicta Particularis Congregatio habita non fuerit, et Romanum Pontificem pro tempore existentem, referantur; ut, votis eorundem Cardinalium, et Praefatorum auditis, de rebus gravioribus ex omnibus Provinciis, et Terrarum Orbis partibus ad Sedem Apostolicam a primis Ecclesiae temporibus referri solitis, prout in Domino videbitur expedire, statuere, et Episcoporum, aliorumque Praesulum postulatis, et desideris obsequi, quantum ex alto conceditur, valeamus.

Nomina
aelatorum
mo loco
patatorum

§. 3. Et quoniam in optatis Nobis est, ut ad hujusmodi munus obeundum Viri eligantur idonei; ideo Nos Venerabilem fratrem Josephum de Saporitis Archiepiscopum Anazarbensem, et dilectos filios Magistros in utraque nostra Signatura Referendarios Antonium Mariam Erbani, Bartholomaeum Olivatium, Josephum Mariam Castellum, Nicolaum Antonellum, in praedictae Particularis Congregationis a Nobis, ut praefertur, erectae, et institutae Praelatos eorundem tenore praesentium deputamus, nominamus, et constituimus;

eosdem autem Praelatos a Nobis, ut supra, deputatos, et a Romano Pontifice pro tempore deputandos, praefatae Congregationi S. R. E. Cardinalium ejusdem Tridentinae Synodi Decretorum interpretum apostolica auctoritate praedicta ita adjungimus, et subjective aggregamus, ut eidem Congregationi tamquam membra capiti in praemissis obsequantur, et in commisso sibi munere suffragentur; proptereaque Nos eorundem Praelatorum particulari Congregationi Praefectum dilectum filium Nostrum Antonium Xaverium Tituli S. Stephani in Monte Coelio ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem de Gentilibus nuncupatum, modernum Congregationis praedictae Cardinalium Decretorum Concilii interpretum pariter Praefectum, Secretarium vero Venerabilem Fratrem Carolum Albertum Guidobonum Cavalchini Archiepiscopum Philippensem etiam modernum ejusdem Congregationis Secretarium, eorumque in Praefecturae, et Secretarii respective munere Successores iidem perpetuo constituimus, et deputamus. Insuper quia opportunum, et congruum arbitramur, ut is, qui eidem Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum Concilii interpretum in latinis literis Episcopis rescribendis operam praebet, de rerum tractationibus in particularibus praedictorum Praelatorum Conventibus, seu Congregationibus habendis plene sit instructus, ad hoc, ut per eum praedictae Congregationis Cardinalis Praefectus eisdem Fratribus Episcopis, aliisque Praesulibus supradictis, eorumque potissimum postulatis diligentius, ac commodius possit satisfacere, volumus, et eadem apostolica auctoritate statuimus; ut dilectus quoque filius Magister Aeneas Silvius Piccolominius, qui nunc est, et qui fuerit deinceps, eidem Congregationi latinarum Epistolarum hujusmodi a Secretis, in eorundem Praelatorum Conventibus, seu Congregationibus locum habere, et personaliter interesse, non tamen in eis votum ferre, possit, et valeat.

§. 4. Non obstantibus quacumque contraria consuetudine, quam ad praemissorum effectum; quatenus opus sit, abrogamus, et abolemus, et abrogatam, et abolitam esse volumus, nec non quibusvis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Ut autem haec omnibus innotescere possint, volumus, et mandamus, ut praesentium exempla etiam impressa, et manu

Cardinalis
praefecti.

Secretarii.

Et illius qui
Congregationis
nomine,
ad Episcopos,
aliosque
praesules rescribet.

Clansulae
salutares

Fidei transumptis habenda.

Sanctio.

Dat. die 23.
Novembris
1740.

Cardinalis Praefecti supradicti subscripta, ejusque Sigillo munita eandem ubique locorum fidem faciant, quam praesentes facerent, si in medium exhibitae essent, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae voluntatis, Constitutionis, Ordinationis, Decreti, Statuti, Ereptionis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beati Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo, Nono Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Primo.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die XV. Decembris ejusdem anni.

INDULGENTIAE,

Seu Relaxationis centum dierum de injunctis, seu debitis Poenitentis, pro recitantibus flexis genibus singulis Feriis Sextis quinquies Orationem Dominicam, et toties Salutationem Angelicam, ad sonum Campanae, hora Tertia post meridiem, in memoriam Passionis, et Agoniae Domini Nostri Jesu Christi.

IX.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Passionis et Agoniae Redemptoris, et Domini Nostri Jesu Christi, unde nobis vita, salus, et resurrectio manavit, memoriam in omnium Christifidelium animis excitandam atque fovendam coelestibus Ecclesiae Thesauris, quorum dispensationem Nobis credit Altissimus, omnibus et singulis Christifidelibus, qui singulis Feriis sextis totius anni, hora tertia post meridiem, ad sonum Campanae Ecclesiarum Metropolitanarum, Cathedralium, et Parochialium (quarum Parochis, Rectoribus, aliisque quocumque nomine appellatis Superioribus, ut Campanarum uniuscujusque Ecclesiae hujus-

modi pulsari faciant, injungimus, et in virtute sanctae obedientiae mandamus) flexis genibus quinquies Orationem Dominicam, et toties Salutationem Angelicam devote recitaverint, et oraverint, ac pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione, necnon salutari perditorum hominum emendatione pias ad Deum preces effuderint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentis in forma Ecclesiae consueta relaxamus, praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13. Decembris 1740. Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Cardinalis Passioneus.

Dat. die 13.
Decembris
1740.

In Oratoriis privatis non celebretur Missa, nisi intersit aliquis ex iis, quibus indultum concessum est.

DECRETUM

IX. *

Jussu Sanctissimi Domini Nostri Benedicti XIV. editum circa celebrationem Missae in Oratoriis privatis. Die septima Januarii MDCEXLI.

Cum duo Nobiles Conjuges Dioecesis Marsicen: obtinuissent a Sede Apostolica Indultum pro celebratione Missae in privato suae Domus Oratorio sic conceptum — *Dilecte Fili*, et *dilecta in Christo Filia salutem*, et Apostolicam benedictionem: *Spirituali consolationi vestrae, quantum cum Domino possumus, benigne consulere, Vosque spiritualibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et Vestrum singulares personas, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus, quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium duntaxat consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes supplicationibus vestro no-*

mine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinasti, Vobis, qui (ut asseritis) locorum Gallicii, et Messanelli Marsiceni, seu alterius Dioecesis Jurisdictionem temporalem in illis, seu eorum altero exercent. Baro, et Baronissa respectue existitis, ut in privatis Domorum vestrae habitationis in Civitate, et Dioecesi Marsiceni, existen. Oratoriis ad hoc decenter muro extractis, et ornatis, seu extruendis, et ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis per Ordinarium Loci prius visitandis, et approbandis, ac de ipsius Ordinarii licentia ejus arbitrio duratura, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in eisdem Domibus celebrandi licentia, quae adhuc daret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum Saecularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque Jurium Parochialium praepjudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque sollemnioribus anni festis diebus exceptis, in Vestra, ac Natorum, Consanguineorum, et Affinium in eadem Domo vobiscum insimul habitant., Familiaeque, et quoad Oratoria Ruri existentia, etiam in Hospitum Nobilium, Vestrorumque praesentia celebrari facere libere, et licite possitis, et valeatis, ac Vestrum quilibet possit, et valeat, auctoritate Apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus: Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod Familiares servitiis vestris tempore dictae Missae actu non necessarij ibidem Missae hujusmodi intereuntes ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus festis de praeepto minime liberi censeantur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 12. Februarii 1739. — Cumque exorta esset dubitatio, an ex vi hujusmodi Indulti liceret Missam celebrari in privato Oratorio, etiam sine praesentia alterutrius ex dictis Conjugibus, in quos Indulti concessio directa erat, cui quidem dubitationi locum dedit opinio nonnullorum Doctorum pro affirmativa et negativa respective sententia inter se certantium, sacra Congregatio Concilii, ad quam hujus quaestionis resolutio delata fuit, die tertia Decembris 1740. censuit — NON LICERE — Deinde vero Sanctissimus Dominus Noster, reprobatam contraria Doctorum sententia, praedictam Sacrae Congregationis resolutionem nedum approbavit, verum etiam

praesentij Decreto publice evulgando voluit omnibus notum fieri, non posse vigore similis Indulti celebrari Missam in privatis Oratoriis, quando eidem Missae actu non intersit aliquis ex iis, quibus principaliter Indultum concessum est: indultum vero principaliter concessum intelligi iis tantum, quibus Breve dirigitur, nimirum Personis illis, quae a tergo ejusdem Brevis proprio nomine nuncupantur, adeo ut sine praesentia alicujus ex dictis Personis minime liceat Missae Sacrificium peragi, etiamsi praesens sit aliquis sive ex Filiis, sive ex Consanguineis, sive ex Affinibus, sive ex Familiaribus, sive demum ex Hospitibus Nobilibus in eodem Brevi memoratis, quippe quibus nil aliud per ejusmodi Brevia conceditur, quam quod unusquisque eorum (dummodo, quod attinet ad Familiares, juxta clausulam in iisdem Brevis insertam, non sit ex illis actu non necessariis) assistens Missa, quae celebratur in Oratorio privato in praesentia alicujus ex Personis a tergo Brevis proprio nomine nuncupatis, satisfaciatur obligationi audiendi Missam diebus festis de praeepto. Sublata igitur, et praescripta quacumque minus germana interpretatione ejusmodi Brevium, et Indultorum in contrarium haecenus facta, SANCTITAS SUA ita declaravit, et servari omnino mandavit, districte praecipiens, ut omnes Episcopi, alique locorum Ordinarii, etiam tanquam a Sede Apostolica Delegati executioni, et observantiae hujus Decreti diligenter incumbant per Canonicas poenas contra inobedientes eorum arbitrio constituendas.

7. Januarii
1741.

A Card. Gentili Praefectus.

C. A. Archiepiscopus Philippen. Secretarius.

CONCEDITUR

P. Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minorum de Observantia, ut absentibus Episcopis Latini Ritus, valeat conferre Sacramentum Confirmationis cum Oleo, et Chrismate a Catholico Antistite benedictis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

X.

Ad futuram rei memoriam.

Cum ad infrascriptam Cardinalium congregationem delatum fuerit dubium: An Custos et

Dubium super facultate conferendis

Sacramen-
tum Confir-
mationis, de-
latum ad
Coagregatio-
nem S. Offi-
cii.

*Guardianus Sancti Sepulchri Domini Nostri Jesu Christi, ex speciali hujus Sanctae Sedis delega-
tione, et vigore nonnullorum privilegiorum per
dilectos filios Superiores Ordinis Fratrum Mino-
rum Sancti Francisci de Observantia nuncupato-
rum exhibitorum necessarias facultates habeant
conferendi Sacramentum Confirmationis: Nos pro
commissa Nobis coelitus Pastoralis Officii cura,
omnes difficultates, ac in posterum dubitandi
hac in re occasionem tollere cupientes, ac di-
lectum filium Paulum a Laurino Fratrem ex-
presse professum dicti Ordinis, ac Custodem,
et Guardianum dicti Sancti Sepulchri, specia-
libus favoribus et gratis prosequi volentes, et
a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis,
et Interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis,
censuris, et poenis a jure vel ab homine qua-
vis occasione, vel causa latis, si quibus quo-
modolibet innodatus existit, ad effectum prae-
sentium tantum consequendum, harum serie
absolventes, et absolutum fore censes, au-
ditis votis Venerabilium Fratrum Nostrorum
S. R. E. Cardinalium in tota Republica Chri-
stiana adversus haeticam pravitatem Gene-
ralium Inquisitorum auctoritate apostolica de-
putatorum, eidem Paulo Custodi, et Guardiano
ejusdem Sancti Sepulchri, durante ejus Officio,
et pro Locis Terrae Sanctae hujusmodi, ubi
non erunt Episcopi Ritus Latini in propria
Dioecesi residentes, potestatem, et facultatem
conferendi Sacramentum Confirmationis hujus-
modi Oleo, et Chrismate etiam antiquis, si no-
va haberi non possint, per Catholicum Anti-
stitem gratiam, et communionem Sedis Apo-
stolicae habentem benedictis, dicta auctoritate,
tenore praesentium concedimus, et delegamus;
salva tamen semper in praemissis auctoritate
memoratae Congregationis Cardinalium. Non
obstantibus praemissis, ac apostolicis, et in
Universalibus Conciliis editis generalibus, vel
specialibus Constitutionibus, et Ordinationi-
bus, caeterisque contrariis quibuscumque. Da-
tum Romae apud Sanctam Mariam Majorem
sub Annulo Piscatoris die 9. Januarii 1740.
Pontificatus Nostri Anno Primo.*

Pontifex,
cum illius
Voto, facul-
tatem con-
troversam
concedit cum
conditioni-
bus opportu-
nis.

Non obstan-
tibus quibus-
cumque.

Die, die 9.
Jan. 1740.

Extensio fa-
cultatis eri-
gendi statio-
nes Viae
Crucis.

Ad instantiam Fr. Leonardi a Portu Maurilio
confirmatur literae Clementis XII, quae
hic referuntur, quibus datur facultas eri-
gendi et instituendi pia loca Viae Crucis ad
iustar stationum Montis Calvarii, et haec fa-

cultas extenditur cuicumque Parocho, prae-
via propii Ordinarii licentia, sub directio-
ne cujuslibet Fratris Ordinis Minorum.

BREVE.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cum tanta sit passionis Crucis, et mortis Do-
mini Nostri JESU CHRISTI vis, ut nullum re-
periatur tam efficax remedium ad curandum
Conscientiae vulnera, quibus infirmitas huma-
na quotidie per peccatum sauciatur, nec non
ad purgandam mentis aciem; divinoque amore
inflammandam, quam passionis, Crucis, Mor-
tis, atque vulnerum ejusdem Redemptoris No-
stri sedula meditatio; ut Christifideles in hac
nobis totius causa Beatitudinis occupati quoti-
die se se alacrius exercerent, nec Catholicae
Ecclesiae Patres, nec Romani Pontifices Prae-
decessores Nostri umquam destiterunt, quin
assiduis monitis, exortationibusque, et profusis
coelestium thesaurorum largitionibus persua-
derent, allicerent, ac locupletarent. Sane fel:
record: Clemens PP. XII. Praedecessor Noster
non solum coetera ad recolendam potissimam
tantorum Passionis, Crucis, et Mortis Domini-
cae mysteriorum memoriam alias ab iisdem
Praedecessoribus concessa, et impertita Indul-
gentiarum, ac peccatorum relaxationum, re-
missionumque munera, quae et ipse confirma-
vit, ac de novo elargitus fuit, verum etiam
viam, rationemque in Viae Crucis, seu Calva-
rii ut dicitur, pie peragenda traditam aliis apo-
stolicae suae Providentiae regulis ordinavit,
disposuitque, prout clarius intelligitur ex ipsius
Clementis Praedecessoris in simili forma Bre-
vis literis tenoris sequentis videlicet. Clemens
PP. XII. Ad futuram rei memoriam. Exponi
Nobis nuper fecit dilectus Filius Bernardus
Monterde Procurator Generalis Ordinis Fra-
trum Minorum Sancti Francisci de Observan-
tia nuncupatorum, tam suo, quam dilecti etiam
Filii moderni Ministri Generalis dicti Ordinis
nomine, quod cum antiqua vigeret, ac etiam
nunc vigeat in Ordine hujusmodi consuetudo
erigendi, et instituendi per illius Fratres, in vim
facultatis sibi alias a Sede Apostolica conces-
sae, pia loca Viae Crucis, seu Calvarii nuncu-
pata, ad instar Stationum Montis Calvarii, ne-
dum in ejusdem Ordinis, sed etiam in aliis Ec-
clesiis, ac locis ab eo minime dependentibus,

isque mos in universis regnis Hispaniarum, ac plurimis Italiae Regionibus semper antehac retentus fuerit, et adhuc de praesenti servetur, licetque dudum fel: recordat: Innoc: PP: XII. Praedecessor Noster ad preces tunc in humanis agentis Francisci Diaz, dum viveret Commissarii Generalis pro Ultramontana Familia dicti Ordinis praefata loca Pia Viae Crucis, seu Calvarii sub quibusdam record: mem: Innoc: PP: XI. Praedecessoris quoque Nostri literis in simili forma Brevis die V. Septembris. MDCLXXXVI. super confirmatione diversarum Indulgentiarum, et Privilegiarum ipsius Ordinis editis comprehendit, ac proinde frui, et gaudere posse Indulgentiis, et Privilegiis, in Literis huiusmodi concessis, et expressis, declarasset per suas itidem in Forma brevis die V. Decembris MDCLXXXVI. desuper expeditas literas, idque absque limitatione, ac restrictione dictorum locorum Viae Crucis, seu Calvarii ad Ecclesias, et loca Ordinis praefati factum fuisset; nihilominus aliqui existimantes facultatem illa erigendi, et instituendi ad Ecclesias, et loca Ordinis Praedicti, Indulgentias vero, ac Privilegia ejusmodi ad personas obedientiae, ac directioni pro tempore existentis Ministri Generalis ejusdem Ordinis subjectae respective limitatae, et restrictae esse a pia memoriae Benedicto PP: XIII. etiam Praedecessore Nostro Indulgentias, et Privilegia praefata ad quoscunque utriusque sexus Christifideles dicto Ministro Generali non subjectos, qui tamen ejusmodi loca Pia Crucis, seu Calvarii penes Fratres supradicti Ordinis privative, quoad alios quoslibet visitarent, ibique memoriam Dominicae Passionis devote recolerent, aliaque injuncta opera peragerent, extendi, et ampliari obtinuerunt, prout in ipsius Benedicti Praedecessoris literis sub Plumbo Anno Incarnationis millesimo, septingentesimo vigesimo sexto quinto nonas Martii Pontificatus sui Anno tertio emanatis uberius continentur. Cum autem sicut eadem expositio subjungebatur, ipse Bernardus non minus ratione sui officii Procuratoris Generalis huiusmodi, quam de expresso mandato dicti moderni Ministri Generalis, ad enatam occasione praemissorum confusionem tollendam, remque in statum pristinum restituendam praedicta loca Pia Viae Crucis, seu Calvarii per eosdem Fratres etiam in Ecclesiis, ac locis, quae non sint dicti Ordinis erecta, et erigenda eisdem Indulgentiis, et

Privilegiis gaudere per Nos declarari, summopere desideret quemadmodum ab ipso Benedicto Praedecessore, postquam literae suae praefatae prodierant, ad supplicationem dilectae in Christo filiae nobilis Mulieris Violantis a Bavaria Principissae Etruriae Viduae, Fratribus recessus Sancti Francisci ad Montem Florentinum, et Conventus de Ambrosiana nuncupata dicti Ordinis in vim ejusdem Rescripti die decima Novembris 1729. ejus jussu editi concessum fuisse memoratur; Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur ejusdem Bernardi votis, hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere cupientes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et Poenis a jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, necnon utriusque Innoc: et Benedicti Praedecessorum literarum praefatarum tenores, et alia quaecumque etiam specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirunt praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et specificatis habentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, quod praedicta loca Pia Viae Crucis, seu Calvarii in Ecclesiis Oratorii, Monasteriis, Ospitalibus, et aliis itidem Pii locis ipsi Ministro Generali non subjectis, nec ab eo dependentibus per fratres dicti Ordinis nunc erecta, et in posterum erigenda, eisdem Indulgentiis, ac Privilegiis fruantur, et gaudeant, quibus fruuntur, et gaudent erecta in Ecclesiis, et locis Ordinis praefati, auctoritate apostolica tenore praesentium decernimus, et declaramus, ac quatenus opus sit de novo concedimus, et indulgemus, ita tamen, ut quoad illa sic deinceps erigenda, modus et forma serventur, quibus ejusmodi erectiones in Ecclesiis, et locis Ordinis Praedicti haecenus fieri consueverunt, et accedat licentia Ordinarii loci, ac consensus Parochi, et Superiorum Ecclesiae, Monasterii, Ospitalis, et loci Pii, ubi de eis pro tempore erigendis agi contigerit: decernentes pariter easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore specta-

bit plenissime suffragari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, et aliis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, coeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides, in iudicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XVI. Januarii MDCCXXXI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

F. Cardinalis Oliverius.

Quoniam autem dilectus Filius Leonardus a Portu Mauritio ejusdem Ordinis Minorum Reformatorum nuncupatorum Frater expresse Professor nobis humiliter supplicari fecit, ut non solum praeinsertas literas Clementis Praedecessoris praefati, et in eis contenta quaecumque quo firmitus subsistant, et servantur exactius confirmare, verum etiam nonnulla, ut infra declarare, et praescribere de benignitate, et autoritate apostolica dignaremur, Nos igitur ipsum Leonardum specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censes, supplicationibus ejusdem Leonardi Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praeinsertas Clementis Praedecessoris literas, et in eis contenta quaecumque autoritate apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illisque apostolicae firmitatis robur adjicimus, nec non earundem praeinsertarum literarum tenorem formam, et dispositionem sine ulla interpretatione, et restrictione omnino imposterum ser-

vari mandamus. Praeterea cuicumque Parocho, ut praevia proprii Ordinarii, seu Antistitis in scriptis obtinenda licentia sub directione cujuslibet Fratris ejusdem Ordinis Minorum, sive Observantium, sive Reformatorum, sive Recollectorum, vel ad excipiendas Sacramentales Christifidelium Confessiones approbati, vel Praedicatoris Verbi Dei de quocumque Conventu, sive proximo, sive remoto ad Parochi arbitrium, de suorum tamen Superiorum consensu, ac permisso eligendi Viam Crucis, seu Calvarii, ut praemittitur sive in propria Parochiali Ecclesia, sive alibi in ejusdem Parochialis Ecclesiae districtu erigendi facultatem tribuimus, et impertimur. Volumus autem, ut Via Crucis, seu Calvarii hujusmodi in iis Civitatibus Oppidis, et Locis, ubi ab ipsis Fratribus Ordinis praefati in suis respective Ecclesiis, sive alibi jam erecta reperitur de novo minime erigatur, nisi ubi, licet alia in Civitate, Oppido, et Loco quolibet Via Crucis, et Calvarii hujusmodi erecta fuerit, ea tamen est itineris longitudo, vel viae asperitas, ut Christifideles non sine gravissimo incommodo, aut nullo pacto illuc ad eandem Viam Crucis, seu Calvarii peragendam accedere valeant; quo casu Locorum Ordinarii, quorum arbitrio, ac prudentiae praemissa omnia ordinandi, ac praescribendi relinquimus ordinem, et praescribant. Decernentes pariter easdem praesentes literas, firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, Judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus quibuscumque in contrarium praemissorum quomodolibet facientibus, atque iis omnibus, et singulis, quae idem Clemens Praedecessor voluit non obstare. Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in iudicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die

XXX. Augusti MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

CONSECRATIO

XI. Joannis Petri Meindarts intrusi in Archiepiscopatum Ultrajectensem dampnatus, atque excommunicationis et suspensionis censura in ipsum edicatur.

Dilectis Filiis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Auget Pastoralem nostram sollicitudinem filius iniquitatis Joannes Petrus Meindarts, qui nec paternis monitis delinitus nec anathemate percussus ullum sibi facit furendi modum. Cum enim undique admonitus, et publicis monumentis edoctus ignorare non posset, sibi detractam fuisse a fel. rec. Clemente XII. ludricam illam Ultrajectensis Archiepiscopatus larvam, quam induere inaniter conabatur; ac propterea vigore literarum in simili forma Brevis die VI. Octobris MDCCXXXIX. super nullitate Electionis severissimis Censuris illigatus fuisset tamen non abstinuit falsum illud nomen usurpare, sed, ut abyssus abyssum invocet, patratum scelus novo scelere cumulavit.

§. 1. Siquidem non sine horrore, et in amaritudine animae nostrae intelleximus eo temeritatis pervenisse, ut Sacra omnia polluens, solemnibus caeremoniis initiari, consecrarique voluerit. Quid fieri debeat Filio tam degeneri, non audienti amantissimi Patris vocem, et ad ecclesiasticae districtiois plagas obdurescenti, jamdiu consulimus Dominum, atque utinam auribus nostris non resonet horribilis vox illa: *Curavi-mus Babylonem, et non est sanata, derelinquamus eam*; quo dira fulmine nullum profecto majus.

§. 2. Quare ad Vos, Dilecti Filii, gaudium et corona nostra ompem convertimus curam; et quo magis in proximo objecti estis lupo huic insidioso, atque implacabili, eo Vos diligentius hortamur et commonemus, ut resistatis fortes in fide, quam ab Apostolica Sede omnium Ecclesiarum Matre et Magistra a primis usque temporibus accepistis. Nolite a semita justitiae abduci subdolis, ac venenatis illius

vocibus, quas infundere conatus est sua illa captiosa, et in simplicium subversionem, et schisma aperte tendente Epistola Pastoralis, data die 1. Decembris elapsi anni 1739. ad Gregem ex iis fortasse collectum, qui secum ambulat in tenebris, non alio sane animo conscripta, quam ut inconsutilem Christi Vestem scindat. Scimus, et in Domino gaudemus, Vos ab hac vera fide non aberrare; Nostra tamen paterna charitas, et commissi Nobis licet imparibus Apostolici Ministerii ratio postulant, ut solliciti vigilemus ad vestram custodiam, nec a Vobis dejiciamus oculos, quos vaserimus ille seductor disjungere studeat a vero Christi Ovili, ut secum per vias non bonas errantes pereatis. Nam, utcumque blandiatur sibi, nemini suadebit se in Ecclesia manere, quam dilacerat pertinaci schismate.

§. 3. Ad quam profecto Ecclesiam, ut aliquando intelligat pertinere se nullo modo posse, nisi resipiscat, Nos, Praedecessorum Nostrorum, Sacrarumque Legum morem, atque exempla sequuti, tradita Nobis a Coelo potestate, primum hujusmodi nefariam Consecrationem illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata, et Sacrorum Canonum sanctionem factam declaramus.

§. 4. Deinde eundem Joannem Petrum, et quotquot huic execrabili facinori operam, consilium, consensum praestiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et evitandos esse iterum constituimus.

§. 5. Sciât autem idem Joannes Petrus non solum ab iis, quae sunt Jurisdictionis, exercendis esse suspensum, prout vigore earundem literarum Praedecessoris Nostri fuit suspensus, sed etiam ab iis, quae sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districtaque interdici-mus, sub poena Excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, ut nullo pacto, aut Chrismâ conficere, aut Clericos ordinare, aut Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti omnes, et singulos alios actus, quos attentare praesumpserit. Ac proinde, qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint.

Praedicta Consecratio illicita, et illegitima declaratur.

Idem Petrus cum fautoribus excommunicatur, et schismaticus pronuntiatur.

Suspensum ab exercitio tam jurisdictionis, quam Ordinis.

Idem statuitur de his, qui ab illo orduati fuerint.

Cavendum
ab eodem
monetur.

§. 6. Hanc ad sanandum prope desperatum hominis furorē, extremam medicinam adhibemus, aërem illam quidem, sed certe necessariam: cujus profecto vim si non intelligit, miser; multo vero miserior, si intelligit, et contemnit: Reliquum est, ut, quoniam vehementer solliciti sumus, ne propinquitas morbi saniores partes trahat Christianae Reipublicae, Vos, Dilecti in Christo Filii, iterum, atque iterum moneamus, ut ab eo quam diligentissime caveatis. Quod quidem facilius promptiusque perficietis; si illud saepius cogitetis, quod certum omnino est, atque exploratum: Neminem vere in Christi Ecclesia esse posse, nisi ejus Capiti Visibili, atque Divi Petri Cathedrae communione consocietur. Atque Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

24. Januarii
1741.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Jó: Vincentius Lucchesinius.

XII.

DECLARATUR.

Quod omnes, qui provisi fuerint a S. R. E. Cardinalibus Ordinariis Collatoribus, sive vigore exceptuacionis Regulae IX. Cancellariae, sive vigore Indulti Apostolici, de Beneficiis Ecclesiasticis vacatis in mensibus Sanctae Sedi reservatis, et valorem viginti quatuor Ducatorum excedentibus, semper teneantur ad reportandum infra certum tempus novam provisionem a Sede Apostolica.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Obligatio
impetrandi
novam pro-
visionem a
Sede Apo-
stolica oritur
extenore In-
dultorum
Cardinalibus
concessorum.

Cum, sicut accepimus, nonnulli Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, qui Metropolitanas, Patriarchales, Episcopales, aut etiam Abbatiales Ecclesias ex Concessione, et Dispensatione Apostolicis obtinent, quamvis Indulta conferendi Beneficia Ecclesiastica Sedi Apostolicae affecta, et reservata, etiam ratione mensium apostolicorum nuncupatorum, acceptaverint, in quibus literaliter injungitur, quod ab eisdem Cardinalibus pro tempore provisi teneantur, infra certum in eisdem Indultis prae-

fixum tempus, novam Beneficiorum hujusmodi provisionem a Sede Apostolica praefata impetrare, et Jura Camerae Apostolicae, aliisque propterea debita persolvere; nihilominus, sub praetextu exceptuacionis eorundem Cardinalium in Regula nona Cancellariae appositae, audent, quod ubi vacatio contingit in octo mensibus Apostolicis, provisi ab ipsis Cardinalibus novam hujusmodi provisionem capere non teneantur, quod plurimum Doctorum sententiae repugnare comperitur. Nos, cui tamquam Romano Pontifici spectat lites, ac controversias declarationis Oraculo terminare, prout, negotiorum qualitate, et temporum conditione inspectis, conspiciamus in Domino salubriter expedire, Motu simili etc. et de Apostolica potestate plenitudine declaramus, statuimus, atque decernimus, quod deinceps pro tempore provisi a praedictae S. R. E. Cardinalibus ordinariis Collatoribus, sive Cardinales ipsi tanquam Ordinarii vigore exceptuacionis praedictae regulae, sive tanquam Indultarii, Beneficia vacantia in mensibus apostolicis praedictis contulerint, semper, et quaecumque novam provisionem eorundem Beneficiorum a praedicta Sede Apostolica impetrare, ac Annatam, et Taxas Camerae, Cancellariae, et Camerae nostrarum Apostolicarum, aliaque Jura, et emolumenta Officialibus debita persolvere omnino teneantur, dummodo tamen Beneficia sic vacantia, etiam nullis deductis eorum oneribus, valorem annum viginti quatuor ducatorum auri de Camera excedant. Decernentes etiam Motu pari etc., ut nemo deinceps ab eisdem Cardinalibus Ordinariis Collatoribus provisos de Beneficio in aliquo ex mensibus apostolicis praefatis vacato, possit se quocumque praetextu eximere ab Expeditione literarum apostolicarum in forma novae apostolicae provisionis, juxta formam in Indultis Cardinalibus concedi solitis praescriptam, alias, elapso tempore ibidem praefixo, possit idem beneficium a Sede Apostolica praedicta impetrari: Praesentes quoque, et desuper, si videbitur, expediendas literas, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae, aut alio quantumvis substantiali defectu notari, impugnari, invalidari, aut adversus eas quodcumque Juris, vel facti, aut gratiae remedium impetrari posse, sed illas semper validas, et efficaces fore, et esse, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab om-

Praetextus
contrarium
allegari so-
liti.

Quibus reje-
ctis. Ponti-
fex declarat
dictam obli-
gationem
semper pro-
cedere, et
implendam
esse.

Sub poena
admittendi
impetratio-
nem contra
provisos.

Clausulae
salutares.

data ali-
judicandi
aliate.
deroga-
nibus ne-
sariis, et
portuans.

nibus ad quos quomodolibet spectat, et spectabit in futurum, inviolabiliter observari. Sicque, et non alias per quoscumque Judices etc. etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata etc. judicari etc. debere, irritumque etc. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Cancellariae praefatae regula de jure quaesito non tollendo, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis quibusvis Personis, etiam quavis auctoritate fungentibus, ac qualibet praeminentia, et dignitate fulgentibus, ac specialem, et specialissimam mentionem requirentibus, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis Clausulis, necnon irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie per quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores Nostros, ac Nos, et Sedem Apostolicam praefatam, etiam Motu pari etc. ac alias quomodolibet, etiam Consistorialiter, ac iteratis vicibus concessis, et quantocumque tempore etiam pacifice observatis. Quibus omnibus etc. etiam si de illis etc. eorum tenores etc. illis alias etc. permansuris, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse Motu pari etc. harum serie derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Fiat Motu proprio P.

Decretum
valore
signa-
ae, et ex-
ditione
terarum
viam de
ria
t &

Et quod dictae Regulae, necnon Indultorum, et Privilegiorum praefatorum quomodolibet, ut praefertur, concessorum tenores etiam veriores, ac Datae habeantur pro expressis, seu in toto, vel in parte exprimi possint in literis, ac de perpetuis declaratione, statuto, decreto, derogatione, aliisque praemissis, ut in literis latissime extendendis. Volumus autem, quod sola praesentis Nostri Motus proprii signatura sufficiat, et ubique fidem faciat supra in Judicio, et extra illud, regula quacumque contraria non obstante, seu si videbitur literae desuper etiam per viam de Curia quandocumque expediri possint.

Dat. 25.
1741.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem VIII. Kalendas Februarii Anno Primo.

Interdicitur admissio puellarum educationis causa in Monasteriis Monialium Ordinis

Beatae Mariae di Monte Carmelo; et conceditur iis tantum, in quibus consuetudo introducta fuerit, aliquibus positis conditionibus.

BREVE

XII.*

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

In specula supremae dignitatis divina dispositione meritis licet insufficientibus constituti inter multiplices, quibus rerum, negotiorumque varietatibus obruimur, curas ad ea etiam ex debito Pastoralis Officii nobis commissi sollicitè intendere debemus, per quae Religiosa Loka, illorumque Personae Divinis mancipatae obsequiis in pacis, et quietis amoenitate, ac Regularis Vitae, et Ecclesiasticae Disciplinae norma coadjuvante Domino salubriter conservari valeant, et quae his contraria esse noscuntur per nostrae providentiae studium penitus evellantur, prout personarum, rerum, et locorum eorundem qualitates pensata conspiciamus in Domino salubriter expedire. Sane pro parte dilectorum Filiorum modernorum Praepositi, Diffinitorum, et Procuratoris Generalium Congregationis Italiae Ordinis Fratrum Beatae MARIAE de Monte Carmelo Discalceatorum nuncupatarum Nobis expositum fuit, quod cum pluribus ab hinc annis consuetudo introducendi, et admittendi Puellas etiam in minori aetate constitutas educationis causa in nonnullis Monasteriis Monialium ejusdem Ordinis Terresianarum nuncupatarum irrepserit, ex quo evenire solet, ut Moniales sui Instituti Observantiae non ita commode incumbere queant, quippe quae juxta Constitutiones dicti Ordinis auctoritate apostolica confirmatas, in silentio, secessu, et orationis exercitio sese exercere debent. Ut autem, in posterum Religiosae Monialium praedictarum quieti consulatur, omnisque distractionis praecedatur occasio, dicti Exponentes opportune in praemissis a nobis providendi, et ut infra indulgeri summopere desiderant. Nos ipsorum Exponentium votis quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere, eosque specialis favore gratiae prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis

Non admittantur puellae educationis causa in Monasteriis monialium Ord. B. Mariae de Monte Carmelo.

occasione, vel causa latis, si quibus quomodo libet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, ne de caetero postquam Puellae, quae de praesenti in quibusvis Monasteriis Monialium Ordinis Beatae MARIE de Monte Carmelo Discalceatarum nuncupatarum educationis causa de hujus Sanctae Sedis licentia degunt, ad aetatem similibus educandis pro remanendo in Monasteriis praescriptam pervenerint, ex eisdem Monasteriis exierint, ullae aliae Puellae cujusvis status, gradus, et conditionis sub quovis colore, praetextu, causa, ratione, vel occasione eadem Monasteria educationis causa hujusmodi, nisi prius se in illo habitum per Moniales Monasteriis praedicti gestari solitum suscipere expresse declaraverint, ingredi, neve quaequam Priorissa, neque quispiam quavis auctoritate, superioritate, officio, vel dignitate fungens ullam Puellam illuc educationis causa, praeterquam Habitum Monachalem hujusmodi suscipere volentem, introducere, et recipere, seu ut introducantur, et recipiantur permittere, aut consentire audeant, seu praesumant respective sub excommunicationis latae sententiae, et quoad Regulares utriusque sexus vocis activae, et passivae poenis ipso facto absque ulla alia declaratione incurrendis auctoritate apostolica tenore praesentium perpetuo prohibemus, et interdiciamus. Permittimus autem, iis Priorissis Monasteriorum hujusmodi, in quibus consuetudo recipiendi, et admittendi Puellas ea de causa introducta fuerit, ut in iis tantum, si qua Puella pro primo loco vacaturo in Monialem admittenda sit, dummodo numerus Monialium in dicto Monasterio praescriptus non excedat, recipiatur saltem constituta in decimo secundo suae aetatis anno completo, et eo casu tantum, omnium Monialium dicti Monasterii consensus per secreta suffragia praestandus, praevia Superiorum Generalium dictae Congregationis pro tempore existentium licentia accedat. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Or-

dinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis praedictae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstan. Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit, Congregationis, Ordinis, et Monasteriorum hujusmodi etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis Statutis, et Consuetudinibus; Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, et manu alienius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae, praesentibus ipsis, adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXVIII. Januarii MDCCXXI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Cardinalis Passionis.

Confirmatio Donationis Eremitae S. Mariae de Scala prope civitatem Neri Dioecesis Syracusanae, favore fratrum B. Mariae de Monte Carmelo strictioris Observantiae Provinciae S. Alberti in Regno Siciliae.

BREVE

Sanctissimi Domini Nostri, Domini Benedicti Divina Providentia Papa XIV.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Praeclara Instituta Religiosorum Virorum, qui et Urbis, strepituque Seculi confugientes

28. Janus
1741.

XII.**

sibi aedificant solitudines, inibi per assiduum obsecrationum, et literarum studium formati, atque in probationis, doctrinarumque palaestra exerciti tamquam nobiles Athletae, ad aeternam aliorum etiam salutem procurandam adlaborare valeant, cogitantibus Nobis saepe numero, nihil obvenire potest gratius, nihil jucundius quam ut Apostolicae nostrae auctoritatis partes ad quaecumque eorumdem commoda collocemus, fore sperantes, ut ipsi, quibus paternae benignitatis argumenta exhibemus, et nostram in Suprema Catholicae Ecclesiae procuratore tenuitatem suarum apud Deum precum suffragiis adjuvare, et Christifideles ad currendam viam mandatorum Domini suis laboribus, et doctrinis instituere aditantes. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii Fratres Ordinis B. Mariae de Monte Carmelo Strictioris Observantiae, sive Reformationis Provinciae Sancti Alberti Regni Siciliae, quod quemdam solitarium locum, sive Eremitorium aliquod ab Oppido Civitate nuncupato Neto Syracusarum Dioecesis milliariis dissitum juxta duas alias concessionis aliquot ab hinc annis iisdem Fratribus primum a dilecto filio Ignatio Riggio Archidiacono Cathedrali Ecclesiae Syracusarum tunc temporis illius Sede Episcopali vacante Vicario Capitulari legitime deputato, et deinde a boni mem. Thoma Marino, dum vixit, Episcopo Syracusano factas, a Venerabili Fratre Matthaeo moderno Ecclesiae praefatae Episcopo, Nobis annuentibus obtinuerunt, ad effectum, ut ibidem Conventus, seu Monasterii, Novitiatui, seu probationi destinandum pro memorata Provincia Reformationis vulgo — *Riforma* — erigeretur, et instrueretur, quemadmodum ex concessione hujusmodi in forma juris valida apertissime constat, quae est tenoris sequentis — Nos D. Matthaeus Trigona Dei, et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Syracusarum Sanctissimi Domini Nostri Praelatus Domesticus, ac Sacro Soglio Pontificio Episcopus Assistens, Regiusque Consiliarius. Universis, et singulis Praesbyteris, Clericis, atque Personis Ecclesiasticis nostris Subditis, et signanter R. D. Mariano Mazzone Canonico Matricis Ecclesiae Civitatis Neti nostro Vicario Foraneo, cui, vel quibus ipsorum praesentes praesentatae fuerint nostris in Christo dilectis salutem in Domino sempiternam. Cum jampridem a Praedecessoribus Nostri Sanctae Syracusanae Ecclesiae super

cessionem Eremiti titulo Sanctissimae Virginis Mariae nuncupat. de Scalis in Agro Civitatis Neti, ac ejusdem conversione in Coenobium Patrum militantium sub Regula Sanctae Mariae de Monte Carmelo Strictioris Observantiae ex Provincia S. Alberti (alias per Nos univ ersum visitati) prodierit Postulatio, et resolutiones tenoris sequentis: videlicet — *Illustrissimo, et Reverendissimo Signore* — Fra Girolamo del Terzo P. Filippo Sortino, Fra Gio: Battista Sortino, e Fra Mariano Garofalo Eremiti di Nostra Signora della Scala della Città di Noto supplicando dicono a V. S. Illustrissima, come avendoli pervenuto a notizia, che d'alcune Persone tanto Secolari, quanto d'alcuni Padri di Nostra Signora del Carmine si sia fatto ricorso in Sacra Congregazione acciò si contenesse concederli il Breve di poter introdurre la Riforma nella Religione con vestirsi di quel Sagra Abito, e vivere santamente con quel nuovo modo, e Regola che sian corrispondenti alla loro vocatione, ed all'obbligo che vien prescritto ad ogni Creatura d'accettar il fine, per lo quale è stata creata, dal Divino Amore del Commun Creatore, come per porsi con tal Santa Riforma il decoro nella suddetta Santa Religione tanto prediletta dalla Beatissima semper Vergine Maria, rilascata per lo decoro del tempo del suo primevo Istituto, mossi li suddetti Esponenti nell'animo loro della pietà del Signore di rimettersi ad un stato di maggior perfezione si sono animati d'incontrar volentieri l'impulso interno, col quale vengono chiamati dalla Madre delle Misericordie Maria Santissima a questa Santa Religione del Carmelo da riformarsi, e per facilitar questa Sacra Opera, e dilatarsi la venerazione del culto Divino, desiderano cedere, e dare alli suddetti PP. Reformandi del Carmelo il loro Eremitorio della Scala, il quale si trova spedito forse per special provvidenza della B. Vergine con una Chiesa grande, Sacrestia con dodici Celle, e due Corridori, ed altre Stanze necessarie luogo veramente atto, e proprio d'essere abitato da Religiosi Riferiti da riformarsi potendosi ivi vivere in una vita contemplativa, ed accrescersi il culto Divino, e venerazione ad una Santa Immagine, che ivi esiste sotto titolo della Scala, di grandissima venerazione, e devozione verso quel Popolo, ed esteri ancora, e con ciò ampliarsi il Divin servizio, e di detta Sagra Immagine. Per tanto bisognando la cessione di V. S. Illustrissima,

acciò liberamente possano far il ricorso a chi spetta, per assignar detto Eremo alli detti Padri Reformandi del Carmelo, supplicano la di lei pietà affinchè si degni contentarsi di far detta cessione, come lo sperano dalla di lei bontà, e del fervente Zelo che conserva per la gloria maggiore del Signore, e della Sua Santissima Madre, e ciò con espressa condizione, che si senta questa cessione, ed assenso di V. S. Illustrissima, e de' suddetti Esponenti per li suoi PP. Reformandi del Carmelo tantum, et duntaxat, e non per li presenti Padri, giacchè la vocatione, e fine di detti Eremiti supplicanti si è, per attendersi con esatta osservanza all' Instituto delle Regole di essa Riforma con quelle leggi municipali, che saran per prescriversi da' suddetti Reformandi secondo il permesso, che ne dà la Sagra Congregatione, e non altrimenti. Et ita supplicanti, ut Altissimus etc. — Io Frà Geronimo di Gesù, e Maria del Terzo Superiore confermo come sopra — Io P. Filippo Maria Sortino Sacerdote tanto per mio nome quanto per nome, e parte di Frà Gio: Battista Sortino, e Frà Mariano Garofalo confermo come sopra. Spectabilis de Ardizzone referat — Nos V. I. D., et Sac. Theol. Profes. D. Ignatius Riggio, et Saladino Eques Sacrae Religionis Hierosolymitanae Commissarius Ordinarius Tribunalis S. Officii Sanctissimae Inquisitionis Archidiacono hujus Sanctae Cathedralis Ecclesiae Syracusanae, ac per obitum quondam Illustrissimae, et Reverendissimae Domini Asdrubalis Termini, Syracusanj olim Episcopi in spiritualibus, et temporalibus Vicarius Generalis Sede vacante usque ad adventum futuri Episcopi. Universis, et singulis Presbyteris, Clericis, aliisque Personis Ecclesiasticis nostris Subditis, et signanter etc. Reverendo. cui, vel quibus ipsorum praesentes praesentatae fuerint, nostris in Christo dilectis salutem in Domino sempiternam — Cum pro parte Fratris Hieronymi a Jesu Maria de Tertio Superioris, Patris Philippi Sortino Presbyteri, Fratris Joannis Baptistae pariter de Sortino, et Fratris Mariani Garofalo Eremitarum devoti, et exemplaris Eremitorii sub titulo Beatissimae semper Virginis Mariae de la Scala in Territorio Civitatis Neti Nostrae Syracusanae Diocesis siti, sex circiter milliaribus a dicta Civitate distantis, fuerit nobis supplicatum, quod nonnulli Patres Carmelitae pro majori Religionis perfectione, ac divini cultus augmento, de li-

centia eorum Superioris Strictiorem proprii Instituti Regulam amplecti, seu laxioris illius actualis observantiae reformationem juxta Privilegia Apostolica dictae Religioni concessa introducere, aliisque Christifideles Religiosorum habitum suscepturi ipsis Patribus se aggregare cupientes, dictum locum Eremitorij, utpote a Saecularium commercio segregatum pro effectu praedicto, ac novi Conventus erectionem valde commodum repererint, et delegerint, supradictosque Eremitas supplicantes de constanti eorum proposito certiores facere studuerint, fidem propterea Eremitae maximopere exoptantes, ut omnes Christifideles, et praesertim Religiosi divinis obsequiis participati in persolvendis Deo laudibus ferventius insistant, ipsique rerum omnium Creatori, ejusque Immaculae Genitricis gloriam praecitata Instituti Reformatione magis augeri considerantes praedictum Eremitorium duodecim continens Cellulas tendentes versus Orientem cum duobus Dormitorijs uno ex parte superiori, et altero ex parte inferiori, Ecclesia, Sacristia una cum localibus, et aliis Mobilibus juxta Inventarium registratum in Actis nostrae M. E. C. S., et omnibus aliis Redditiibus usque modo, si quae sunt per dictos Eremitas, dictamque Ecclesiam possessis, ad Patribus Carmelitis Reformandis, aliisque Reformatum Institutum hujusmodi acceptantibus, et profitentibus, et pro erectione Conventus ejusdem Ordinis Carmelitarum Strictioris Observantiae tantum totaliter cedere, et assignare contentantur: Ideoque nostram super praemissis humiliter exposcunt facultatem; Nos vero euis eorum precibus benigne annuentes, divini cultus incrementum, spirituales Animarum salutem, ac uberiores perfectionis fructum, quem omnes ex jugi Missarum, divinorumque Officiorum celebratione, Verbi Dei praedicatione, aliisque piis operibus, ac spiritualibus exercitiis consequuntur pro viribus promoveri intenti, cessionem praedictam approbamus, et licentiam, et facultatem eidem Patribus Carmelitis Reformandis tantum erigendi, et fundandi, impetrato super omnibus Apostolico Beneplacito in praedicto Eremitorij loco Conventum Ordinis Carmelitarum Reformatorum, in quo duodecim saltem Patres, et Fratres residere teneantur, concedimus, et imperimus, nostrumque consensum praestamus: Ad quam quidem concessis facultatem deveni-

mus sub his praevis conditionibus, sub quibus alias non devenissemus. Et primo quod executae, et introductae in hoc Siciliae Regno dictae Reformatione sub Beneplacito apostolico obtineri debeat etiam assensus Apostolicus erigendi, et fundandi praedictam Eremitum cum Ecclesia in Conventum N. Ordinis Reformatorum infra terminum anni unius numerandi, et cursuri a die executionis, et introductionis praedictae Reformationis sub Apostolico Beneplacito in hoc Siciliae Regno, quo non obtento, nec impetrato, imo in eodem termino in nostra M. E. C. non praesentato, praesens Concessio habeatur pro non facta, imo intelligatur cassa, irrita, et nulla, et non aliter, etc. Secundo, quod Supplices infra terminum mensis unius ab hodie in antea numerandi, habeant, et debeant coram nobis praesentare Inventarium Bonorum dicti Eremiti, et alterius cuiuscumque operis Pii, Legatorum, Cappellaniarum, et Beneficiorum, si quae sunt ipsi Eremito annexorum aggregatorum, et quomodocumque eidem spectantium, et pertinentium, ac omnium Mobilium, Supellectilium, et localium, tam dietae Ecclesiae, quam Sacristiae cum fide subscripta manu propria supplicantium alia non adesse, nisi in dicto Inventario adscripta, et adnotata, alias elapso dicto termino mensis upius, et non praesentato dicto Inventario cum fide negativa, praesens Concessio intelligatur pro non facta, imo sit cassa, irrita, et nulla, et non aliter, etc. Tertio quod sit, et intelligatur omni futuro tempore, et in perpetuum, reservata tam tempore Visitationis, quam omni alio nobis, et Successoribus nostris, ac Illustrissimis, et Reverendissimis Episcopis toties quoties ipsis placuerit, et bene visum fuerit facultas, et potestas visitandi tam dictam Ecclesiam Eremiti, quam omnia Altaria ejusdem cum ipso integro Eremito, tunc forte Conventu, Cellulis omnibus, Dormitoriis, horreis, et aliis officinis modo existentibus, eidem annexis, et aggregatis ad numerum modo, et forma, prout supra in Concessione expressum est, et demum Jus, et facultas toties, quoties, ut supra dictum est visitandi Computa Introitus, et Exitus omnium Bonorum, et Reddituum tam dicti Eremiti, et Ecclesiae, quam omnium Operum piorum eidem Eremito annexorum juxta Inventarium modo, quo supra mandatum est infra mensem praesentandum. Quibus omnibus, et singulis non adimpletis conditionibus intelli-

gatur praesens Concessio nulla, irrita, et cassa, sicuti ex nunc pro tunc nulla alia expectata declaratione, ipso facto illam nullam, irritam, et cassam declaramus. Quapropter vobis, et unicuique vestrum praecipimus, et expresse mandamus, quatenus praemissa cum effectu exequamini, et per quos decet exequi, et observare facialis, contradictores vero, si opus est per Censuras Ecclesiasticas compescendi. In quorum fidem, et testimonium praesentes per infrascriptum nostrum Secretarium Urbis fieri jussimus, nostrae manus subscriptione munitas, et nostri Capitularis Sigilli impressione roboratas. Datum Syracusis die XX. Januarij MDCCXXIV. — D. Vicarius Riggio Vicarius Generalis Sed. Vac. — Ardizzone Assessor — De Mandato Rmi D. Vicarii Generalis — Sed. Vac. — D. Franciscus Salva loco Vice-Cancell. — Nos Fr. Thomas Marinus Dei, et Apostolicae Sedis Gratia Episcopus Syracusanus Regiusque Consiliarius etc. Universis, et singulis Presbyteris, Clericis, aliisque Personis Ecclesiasticis nostris Subditis, et signanter Reu. cui, vel quibus ipsorum praesentes praesentatae fuerint nostris in Christo dilectis salutem in Domino sempiternam. Cum pro parte Fratris Hieronymi a Jesu Maria de Tertio Superioris P. Philippi Sortino Presbyteri, Fratris Joannis Baptistae pariter de Sortino, et Fratris Mariani Garofalo Eremitarum devoti, et exemplaris Eremitorii sub titulo Beatissimae semper Virginis Mariae della Scala in Territorio Civitatis Nefi nostrae Syracusanae Dioecesis siti sex circiter milliariibus a dicta Civitate distantis fuerit nobis supplicatum quod nonnulli Patres Carmelitae pro majori Religiosae Perfectionis, ac Divini cultus augmento de licentia eorum Superioris Strictiorem proprii Instituti Regulam amplecti, seu laxioris illius actualis Observantiae Reformationem juxta Privilegia Apostolica dictae Religionis concessa introducere, aliisque Christifideles Religiosorum habitum susceperunt, ipsis Patribus se aggregare cupientes, dictum locum Eremitorii utpote a Secularium commercio segregatum pro effectu praedicto, ac novi Conventus erectione valde commodum repererint, et delegerint, supradictos Eremitas supplicantes de constanti eorum proposito certiores facere studuerint — Idem propterea Eremitae maxime exoptantes, ut omnes Christifideles, et praesertim Religiosi Divinis obsequiis man-

cipati in persolvendis Deo laudibus ferventius insistant, ipsique rerum omnium Creatori ejusque Immaculae Genitrici gloriam praecitata Instituti Reformatione Magis augeri considerantes, praedictum Eremitorium duodecim continens Cellulas, tendentes versus Orientem cum duobus Dormitoriis uno ex parte superiori, et altero ex parte inferiori, Ecclesia, Sacristia, una cum localibus, et aliis Mobilibus juxta Inventarium registratum in actis nostrae M. E. C. S., et omnibus aliis redditibus usque modo, si quae sunt per dictos Eremitas dictamque Ecclesiam possessis dictis Patribus Carmelitis Reformandis, aliisque Reformatum Institutum hujusmodi acceptantibus, et profitentibus, et pro erectione Conventus ejusdem Ordinis Carmelitarum Strictioris Observantiae tantum, totaliter cedere, et assignare contentantur: Ideoque nostram super praemissis humiliter exposcunt facultatem; Nos vero emixis eorum precibus benigne annuentes, Divini cultus incrementum, spiritualem Animarum salutem, ac uberiores perfectionis fructum, quem omnes ex jugi Missarum, Divinorumque Officiorum celebratione, Verbi Dei praedicatione, aliisque piis operibus, ac spiritualibus exercitiis consequentur, pro viribus provideri intenti, cessionem praedictam approbamus, et licentiam, et facultatem eisdem Patribus Carmelitis Reformandis tantum erigendi, et fundandi, impetrato super omnibus apostolico beneplacito in praedicti Eremitorii loco Conventum Ordinis Carmelitarum Reformatum in quo duodecim saltem Patres, et Fratres residere teneantur concedimus, et impartimur, nostrumque consensum praestamus: Ad quam quidem concessionis facultatem devenimus sub his praeviis conditionibus, sub quibus alias non devenissemus: et propterea quod executi, et introducta in hoc Siciliae Regno dicta Reformatione, sub beneplacito apostolico obtineri debeat etiam assensus apostolicus erigendi, et fundandi praedictum Eremitum cum Ecclesia in Conventum dicti Ordinis Reformatum infra terminum anni unius numerandi, et cursuri a die executionis, et introductionis praedictae Reformationis sub apostolico beneplacito in hoc Siciliae Regno, quo non obtento, nec impetrato imo in eodem termino in nostra M. E. C. non praesentato, praesens Concessio habeatur pro non facta, imo intelligatur cassa, irrita, et nulla, et non aliter etc. Secundo quod

Supplices infra terminum mensis unius ab hodie in antea numerandi habeant, et debeant coram nobis praesentare Inventarium bonorum dicti Eremiti, ac alterius cujuscumque operis pii Legatorum, Cappellaniarum, et beneficiorum, si quae sunt ipsi Eremo annexorum, aggregatorum, et quorumcumque eidem spectantium, et pertinentium, ac omnium Mobilium, Suppellectilium, et localium tam dictae Ecclesiae, quam Sacristiae cum fide subscripta manu propria Supplicantium, alia non adesse nisi in dicto Inventario adscripta, et adnotata, alias elapso dicto termino mensis unius, et non praesentato dicto Inventario cum fide negativa, praesens Concessio intelligatur pro non facta, imo sit, cassa, irrita, et nulla, et non aliter etc. Tertio quod sit, et intelligatur omni futuro tempore, et in posterum reservata tam tempore Visitationis, quam omni alio nobis, et Successoribus nostris toties quoties placuerit, et benevisum fuerit facultas, et potestas visitandi dictam Ecclesiam, quam unam Cellulam dicti Eremiti, et demum jus, et facultas, toties, quoties, ut supra dictum est visitandi Computa Introitus, et Exitus omnium bonorum et reddituum tam dicti Eremiti, et Ecclesiae, quam omnium operum Piorum eidem Eremo annexorum juxta Inventarium modo quo supra mandatum est infra mensem praesentandum, quibus omnibus, et singulis non adimpletis conditionibus intelligatur praesens Concessio nulla irrita, et cassa, sicuti ex nunc pro tunc nulla alia expectata declaratione ipso facta illam nullam, irritam, et cassam declaramus. Quapropter vobis, et unicuique vestrum praecipimus, et expresse mandamus, quatenus praemissa cum effectu exequamini, et per quos decet exequi, et observare faciatis, contradictores vero si opus est per Censuras Ecclesiasticas compescendi. In quorum fidem, ac Testimonium praesentes per infrascriptum nostrum Secretarium fieri jussimus nostrae manus subscriptione munitas, et nostri Episcopalis Sigilli impressione roboratas. Dat. Syracusis die 21. Augusti 1724. — Fr. Thomas Episcopus, Syracusanus — D. Franciscus Pirrone etc. — De mandato etc. Spinoccia etc. — Hinc nos tanquam fidelem Servum, quem constituit Dominus super familiam suam, quia tenemur in conspectu nostrae dictionis acta ita ordinare, ut ipsa quidem in diebus suis placeant Deo, et juxta inveniantur, atque laqueos effugere,

et Bonis Ecclesiasticis juxta aequitatis, et Justitiae legis disponere, attentis narratis per Fratrem Hieronymum de Tertio Superiorem dicti Eremi, et Socios, considerantes eadem omnia, et singula, quae in dictis Concessionibus decernuntur, atque digesta fuere, perutilia fore, illaque perpetuo, et inviolabiliter in cunctis observari, necnon novae nostrae Concessionis munimine roborare volentes, ordinaria auctoritate praeinsertas Constitutiones, omniaque, et singula in eis contenta tenore praesentium confirmamus, et approbamus, eisque inviolabilis, et irrefragabilis ordinariae firmitatis robur, et efficaciam adjicimus. In iisdem contenta de novo statuimus, decernimus, et ordinamus, ac perpetuo servari volumus, et mandamus. Porro ne ullo unquam tempore, quae pro pace nostrae Ecclesiae innuimus tum insertae, seu confirmatae, tum addito in praesens factae in oblivionem, vel desuetudinem habeant, imo perpetuo (acceptatis praemissis infra sex menses) valitura consistant, una cum iisdem declarationibus praecipimus, ut in nostra Cancellaria pro more in Codice ad hunc effectum parato simul, et semel cum Inventario dudum exhibito, aliaque prout oportuerit ex integro facièndo registrentur. Nulli ergo liceat hanc nostram confirmationis, seu novae concessionis, et approbationis paginam infringere, vel ei contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit ipso facto nullae sint, iurae nostrae ordinariae jurisdictionis, et Successorum pro tempore nostrorum, ac Domini reviviscant. Datum Romae extra Portam Latinam die XXVI. Decembris Anno MCCXXX.

— Matthaeus Episcopus Syracusarum — De mandato Illustrissimi, et Reverendissimi Domini mei Episcopi Syracusani — Marius Canonicus Moreno — Locò Sigilli — Quoniam autem in praeinserta Concessione nonnullae appositae sunt conditiones, quarum prima quidem, nimirum, ut Conventus, seu Monasterium cum Ecclesia, Sacristia, Cubiculis, Cellis, Dormitoriis, totiusque Claustris subjectum sit, et intelligatur Visitationi Ordinarii pro tempore, quae sane res ita adversatur Privilegiis exemptionum ab hac Sancta Sede, et Praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus praesertim Carmelitis concessis, ut nullo pacto componi, ac propterea minime adimpleri possit. Altera vero, ut intra sex mensium spatium possessio Eremitorij hujusmodi adeatur, quod etiam, ut

fiat, longioris temporis spatium requiritur, et alias prout in praeinserta concessione continetur. Eapropter ipsi exponentes Nobis humilliter supplicari fecerunt, ut non solum praeinsertam Concessionem approbare, et apostolicae confirmationis robore munire, verum etiam opportune in praemissis providere, et ut infra indulgere benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, censuris, et poenis, a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequentium serie absolventes, et absolutos fore censentes, ac hujusmodi supplicationibus inclinati, praeinsertam concessionem tempore praesentium auctoritate apostolica approbamus, et confirmamus, ac Apostolice munimine roboramus, omnesque, et singulos Juris, et facti defectus, si qui desuper in praemissis, quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus, ac appositae conditiones primam quoad visitationem, et subjectionem Ordinario pro tempore existenti Syracusano tamquam non appositam fuisse, sed privilegiis exemptionis a Jurisdictione, et subjectione Ordinariorum Carmelitis alias a Praedecessoribus, et Sede praefatis concessis Monasterium praedictum postquam erectum fuerit in omnibus, et per omnia frui debere volumus, et declaramus, alteram vero quoad spatium sex mensium illud ad integrum annum a data praesentium litterarum numerari, prorogamus, extendimus, et ampliamus, illudque currere declaramus. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, dictisque Exponentibus in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab illis, ad quod spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quamvis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus conditionibus, et ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit dicti Ordinis, necnon dicti Eremitorij, aliisque quibusvis

etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXXI. Januarii MDCCLXXXI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Loco † Sigilli

D. Cardinalis Passionis.

Fidem facio per praesentes Ego Caus. Cur. Burgi S. Petri in Vaticano Not. publicus inscriptus qualiter die 7. Februarii 1741. suprad. Copia extracta fuit a suo proprio originali mihi etc. exhibito, et exhibenti restituito cum quo facta diligenti collatione nihil addendo, neque minuendo quod sensum mutet, aut facti substantiam variare possit concordare invenisse saltem etc. In quorum fidem etc. Datum Romae his die, et anno praedicto.

Ita est pro D. Josepho Antonio Serio B. Not. Janues Petrus Moreschius Not. Substitutus in fidem etc.

XIII.

CLERICIS.

Interdicitur quaelibet negotiatio, etiam sub alieno Laici nomine, exceptis casibus, et circumstantiis in Constitutione expressis, sub poenis alias contra Clericos negotiatores emanatis: et extenditur poena spolii ad eos etiam, qui ab illo exempti sunt per Indulta personalia, aut generalia, ad effectum testandi, vel transmittendi.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium
a debito di-

Apostolicae servitutis commissum Nobis divinitus officium assidue vigilare Nos admonet;

ut ex prava hominum cupiditate suborientia mala, quantum in Nobis est, provida solitudine coercentes, Dominici ovilis gregem, suppetna opitulante gratia, ad aeternam patriam dirigamus. Sed praecipua cura constringit de iis, qui Ecclesiastico Ordini adscripti, et ad sanctionis vitae genus electi aliis in via salutis actuum suorum claritate praelucere debent. Vehementer enim timidi, ac solliciti sumus, ne caeteros Christifideles, quos pro gradus sui Sanctitate verbis, et exemplo aedificare debent, morum suorum pravitate, a coelestium rerum amore ad terrena desideria avertant.

§. 1. Cum itaque, ut non sine gravi animi Nostri moerore accepimus, vesana humanarum rerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaserit animos, ut illicitam Ecclesiasticis negotiationem, ad evitandas poenas adversus illam exercentes a Sacris Canonibus, et Apostolicis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus sancitas, sub alieni nominis velamine, Dei timore, Ecclesiastici nominis decore, et aeterno suarum animarum periculo posthabitis, temere, nulliterque exercere non dubitent; et, quod palam temporalium poenarum metu aggredi non audent, quaesitis deinde coloribus, et vanis iuvaniis rationum praetextibus clam efficere non timeant; quasi vel Dei oculos, qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium, latere, vel Supremi Iudicis, qui non fallitur, examinem effugere possint. Nos attendentes, quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis parandis inhiat, caelestia despiciere, et pro nihilo putare convincitur, et quod Clericus negotiator ex inopie dives, et ex ignobili gloriosus, tanquam pestis, ut Beatus Hieronymus docet, fugiendus est; ad exitiosam hujusmodi labem ab Ecclesiastico Coetu eliminandam, et ut sancto Ecclesiae Dei famulatu addicti, ab omni turpis lucri cupiditate abhorrentes, studeant bene agere, et divites fieri in bonis operibus; thesaurizantes sibi fundamentum bonum in futurum; omnes et singulas Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum praedictorum Constitutiones, illarumque quomodolibet contra quoscumque Clericos illicitos negotiatores desuper quomodolibet respectivo, cum omnibus, et singulis poenis, contra eosdem Clericos illicite negotiantes editas, quas Constitutiones hujusmodi, ac earum quomodolibet praesentibus de verbo ad verbum, nihilo peni-

rigendi
res Populi
et Cleri.

Clericorum
negotio
sub alieno
Laici nomine
improbatur

Dispositiones
Constitutionum
Apostolicarum
contra illos innovantur.

lūs omissio, pro insertis haberi volumus, Motu proprio, et ex certa scientia, maturaque deliberatione, ac de apostolicae potestatis plenitudine Nostris innovamus, confirmamus, et approbamus, eisque, et earum cuilibet novum apostolicae firmitatis, et inviolabilis observantiae robur adjicimus, illasque sic innovatas, confirmatas, et approbatas, cum omnibus, et singulis poenis in eis, et earum qualibet adversus Clericos illicitos negotiatores hujusmodi contentis, ad Clericos illicitos sub alieno laici nomine quomolibet negotiantes, perinde ac si per se ipsos, ac proprio eorum nomine negotia ipsa illicita exercerent, omnesque, et singulae Constitutiones, earumque quaelibet adversus eos desuper editae fuissent, et in eis, et earum qualibet expressis, et denominati reperirentur, motu et potestatis plenitudine praefatis perpetuo extendimus, et ampliamus; illorumque omnia, et singula bona sic ab eis alieno nomine illicito acquisita, sub inevitabili spoli poena, ad formam Constitutionis fel. rec. Pii Papae IV. similiter Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Decens esse*: subijcimus, et subjecta esse volumus, et declaramus.

§. 2. Insuper, ut in sortem Domini vocati, depositis quocumque mundanarum curarum onere, et humanarum cupiditatum impedimentis, Christum Dominum, qui propter Nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia Nos divites essemus, per calcatas mundi opes liberius, et expeditius sequantur, memores salutaris illius Beati Apostoli moniti, qui clamat, et dicit: *nemo militans Deo implicat se negotiis saecularibus, ut ei placeat, cui se probavit*: per easdem Nostras praesentes, perpetuo valituras, motu, et potestatis plenitudine praefatis decernimus ac pariter declaramus, quod si aliquod negotium ecclesiasticis illicitum personis, licet ab eis minime institutum, sed a laica persona inchoatum, et ad eosdem Clericos, sive haereditario jure, aut quocumque alio titulo, sive singulariter, sive communiter, sive separatim, sive conjunctum cum aliis bonis, et aliis cohaeredibus, vel sociis laicis, existentibus delatum fuerit, vel per se ipsos, eorumque nomine proprio, vel per alios, aut alieno nomine etiam per suos cohaeredes, aut socios prosequuti sint, illud statim dimittere teneantur. Si vero negotium hujusmodi sine ipsius Clerici temporali detrimento statim dimitti nequeat, tunc, si intra Italiam,

Insulasque adjacentes existat Clericus, a Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Decretorum Concilii Tridentini interpretum Congregatione, si vero extra Italiam, ab eadem Congregatione, vel ab Ordinario Loci licentiam illud ad aliquod tempus retinendi, proviso interim, quod negotium hujusmodi a laico administretur, impetrare teneatur; dictaque Congregatio, aut Ordinarius Loci, perpensis singulorum casuum circumstantiis, licentiam impertiat, tempusque in eo ad idem negotium dimitendum praescribat; et si Clericus negotium praefatum, licet a Laico, ut praefertur, institutum, absque licentia hujusmodi gratis semper sibi impertienda, aut illud ultra tempus sibi permissum retinuerit, vel etiam intra tempus praedictum negotium per se ipsum administraverit, pro negotiatore illicito haberi, illumque omnibus, et singulis etiam spoli poenis praefatis subjectum esse, motu, et potestatis plenitudine dictis perpetuo volumus, et definimus.

§. 3. Ac demum, eo quod fel. rec. Praedecessor Noster Pius Papa IV. per suas literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex*: declaravit, praefata Constitutione super Spoliis Clericorum ob illicitam negotiationem a se edita, Praelatos, Officiales, ac alios Saeculares, et cujusvis Ordinis Regulares Clericos, aliosque cujuscumque status, gradus, ordinis, conditionis, et praeeminentiae in Urbe, et Curia, ejusque Districtu decedentes, testandi tamen, codicillandi, et alias de bonis suis quibuscumque quomolibet disponendi, vel ad ipsorum proximiores, decedentibus illis ab intestato, transmittendi facultatem ex speciali Sedis Apostolicae indulto, vel suorum Officiorum privilegio, vel alio quovis titulo obtinentes, nullatenus comprehendendi, et quod Paulus Papa V. pariter Praedecessor Noster suas Literas, quae incipiunt: *In eminenti*: Clericos Cives, et Curiales, sive Incolas hujus Nostrae Almae Urbis, tunc suae, exemit a spolio, quoad bona in eadem Urbe, ejusque Districtu intra decem milliaria consistentia, etiam ex redditibus Ecclesiasticis per eos acquisita, unde dubitari contigit, an suffragetur quoque ad evitandum Spolium Camerae Nostrae Apostolicae competens pro bonis ex illicita negotiatione provenientibus: Nos Constitutiones Pii, et Pauli Praedecessorum Nostrorum praefatas, quoad bona ex illicita negotiatione hujusmodi a Civibus, et Curiali-

nuari possint, de licentia tamen Congregationis Concilii, aut etiam Ordinarii extra Italiam.

Et ad tempus dumtaxat, ac per interpositum laici personam, Poenae in contraventores

Exempti a Spolio ad effectum testandi, aut transmittendi, non intelligantur exempti quoad bona per interdictionem negotiationem acquisita.

bus, sive Incolis Clericis cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis, quibuscumque indultis, ac privilegiis munitis, comparata, et in Urbē, ejusque Districtu praefatis, et ubicumque existentia, minime ad praemissorum effectum suffragari, sed illa sic provenientia Camerae Nostrae Apostolicae vero jure spoliū debere, perinde ac si Constitutiones Pii, et Pauli Praedecessorum hujusmodi ad praemissorum omnium, et singulorum effectum impediendum nomine emanatae fuissent, Motu simili pariter declaramus, et statuimus, dictasque Pii, et Pauli Praedecessorum Constitutiones, quoad praemissorum effectum sortiendum, plenarie abrogamus, et abolemus.

Clausula
sublata, et
Decretum ir-
ritans.

§. 4. Decorantes sic in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Judices, et Commissarios quavis auctoritate fungentes, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane quidquid secus super his a quovis quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca Venerabili Fratri Nostro Annibali S. R. E. Cardinali Episcopo Sabinen. Albani nuncupato Camerario Nostro, et ejus in Camerariatus officio successoribus, per apostolica scripta mandamus, quatenus spolia ipsa ex bonis ex illicita negotiatione provenientia, uti verē spolia, prout alia ipsius Camerae jura, exigi, et recuperari, ac praesentes Nostras Literas inviolabiliter observari faciat, nec permittat, Camera ipsam, vel pro ea agentes desuper modo aliquo molestari, perturbari, aut inquietari, Contradietores quolibet, et Rebelles per censuras, et poenas Ecclesiasticas, et appellatione postposita compescendo, nec non legitimis super his habendis servatis processibus, censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis. Non obstantibus praedicti Pii, et Pauli Praedecessorum, aliisque apostolicis, ac in Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, ac quibusvis facultatibus testandi, aliisque privilegiis, indultis, et literis apostolicis quibusvis concessis, approbatis, et innovatis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, et expressa mentio facienda esset, illorum tenores pro sufficienter expressis habentes, illis in reliquis in suo ro-

Camerarii
pro tempore
executores
deputantur.

Contrariis
derogatur.

bore permanentibus, caeterisque contrariis quibuscumque; etiam si aliquibus communiter, vel divisim ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi vel excommunicari non possint, per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam de indulto hujusmodi mentionem. Et quia difficile foret praesentes Nostras Literas ad singula quaeque loca deferri, volumus, et declaramus, quod earum transumptis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et alienius Praelati sigillo munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae decreti, approbationis, confirmationis, innovationis, declarationis, statuti, ordinationis, concessionis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Domini millesimo septingentesimo quadragesimo, quinto Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno I.

Fidem tr
sumptis
beri jubet

Sanctae p
nalis.

Dat. die
Feb. 17

D. Card. Passioneus,

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco + Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die viij. Martii ejusdem anni.

LITERAE APOSTOLICAE

XIII.

In forma Brevis motu proprio expeditae super extinctione litis et controversiae Hebdomadariis metropolitanae Ecclesiae Neapolitanae de non gestandis insignibus, nec propria Cruce deferenda in extraneorum exequiis, ac funeribus ducendis, contra literas Benedicti Papae XIII. et Sententiam Francisci Card. Pignatelli a Parocho et Canonicis Parochialis et insignis Collegiatae Ecclesiae sancti Joannis Majoris ejusdem civitatis motae et insen-

fatata, diuque agitatae, eum eorundem insignium etc. concessione iisdem Hebdomadariis de novo facta.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Laudabile Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum institutum, ut, si quas super quibusvis negotiis emergere, et erumpere perspexissent contentiones, lites, ac disceptationes, statim apostolica auctoritate et providentia dirimerent, componerentque, eo majori studio tenere ac sectari. Nos maxime in Sacrosancti Apostolatus Specula constitutos decet, quo per omnem vitae nostrae aetatem nihil euravimus impensius, quam ut, e medio sublatis contentionum, litium, disceptationumque forensium dissidiis ac tricis, per solam liquidamque veritatis inspectionem Jus suum unicuique tribueretur, ac iustitia et pax sese invicem oscularentur. Sanè pro parte dilectorum Filiorum Beneficiatorum Metropolitanae Ecclesiae Neapolitanae, quos Hebdomadarios, appellant, Nobis expositum fuit, quod felic. record. Paulus Papa V. praedecessor noster per apostolicas suas sub Plumbo Literas Quinto Idus Aprilis Anno Incarnationis Dominicae MDCIX. datas insignia ipsis largitus fuerat, nimirum Cappas violaceas cum dossis pellibus una cum Rochetto sive manicis hiemali, aestivo vero temporibus praefatis pellibus sublatis, easdem Cappas armesino violacei coloris ornatas etiam cum dicto Rochetto, tam in dicta Ecclesia, quam extra eam, ac illius Choro, Capitulo, Congregatione, Processionibus, et aliis actis publicis, et privatis, non tamen in associatione Mortuorum, praeterquam in Funeralibus eorundem Hebdomadariorum in futurum decedentium, vel quando contingeret eos ire cum Canonicis Ecclesiae huiusmodi. Manicæ vero deinde a bon. mem. Carolo S. R. E. Cardinali Barberino, cum huius Sanctae Sedis de Latere Legatus carissimum in Christo Filium nostrum Philip-pum Hispaniarum Regem Catholicum Neapolim appulsum adiisset, concessae fuerunt. In ipsa vero insignium concessione a Paulo praedecessore praedicto facta, eam clausulam, instante fortasse ejusdem Metropolitanae Ecclesiae Capitulo, appositam, non tamen in associatione Mortuorum, nempe extraneorum ab

usque anno MDCXXXIII. expungendam a Congregatione tunc existentium S. R. E. praefatae Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum ipsi Hebdomadarii postularunt, supplici libello eidem Congregationi porrecto, in quo petierunt, ut ipsis solis, cum dictis nempe Insignibus, sine Canonico interventu funera ducere liceret; Sed eorundem postulatio, tamquam ipsis Canonicis forsan detrimentosa habita, minime admissa fuit. Porro Canonici Parochialis Ecclesiae sub invocatione S. Joannis Majoris ejusdem Civitatis Neapolis, quae (ut asseritur) in Insignem Collegiatam erecta fuit an. MDCXCII. à rec. mem. Innocentio Papa XII. iidem Praedecessore Nostro insimul eodem anno instituti, cum facultate ducendi funera, et exequias eo modo, et forma, quibus fiunt a Capitulo, et Canonicis Majoris Ecclesiae Neapolitanae, a tunc existente Causarum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae Generali Auditore Sententiam Anno MDCCXIII. obtinuerunt; qua quidem Sententia deinde in rem judicatam etiam transacta, declarabatur, quod iisdem Hebdomadariis, et Presbyteris ejusdem Ecclesiae Metropolitanae Quadraginta vocatis, nisi cum, aut una cum ipsis Canonici quoque Metropolitanae praefatae interessent, aut cum suorum dumtaxat Collegarum funera ducerent Defunctorum exequias cum Insignibus praedictis obire, et per districtum, et Territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum propriam Crucem elevare, et sine proprii illius Parochi, aliorumque ejusdem Beneficiatorum, et Crucis Parochialis interventu, et praecedentia celebrare minime liceret. Cum autem Canonici Metropolitanae Ecclesiae praedictae Mense Novembri anno MDCCXXV. Hebdomadariis praefatis, qui pro ducendis huiusmodi extraneorum funeribus institerant, assensum praestitissent, ut ab hac Sancta Sede impetrarent Indultum Insignia praefata etiam in extraneorum Exequiis cum propria Cruce ubicumque, et cum ipsis libuisset, deferendi, donec iisdem Canonicis ad extraneorum Exequias, ut antea, accedere volentibus videretur: Iidem Hebdomadarii a dicta sententia generali Auditoris Camerae Apostolicae praedictae ad fel. reord. Benedictum PP. XIII. iidem Praedecessorem Nostrum appellantes, non solum pro restitutione in integrum adversus eandem Sententiam, verum etiam pro facultate Insignia praefata

etiam in extraneorum exequiis sine Canonico-
rum praefatorum interventu ibique gestandi,
atque insimul pro antedictae clausulae pro-
hibitivae delationis praedictorum Insignium
in associatione Defunctorum extraneorum in
litteris Pauli praedecessoris praefati appositae
derogatione supplicarunt. Ipse autem Benedi-
ctus praedecessor supplicationis aequitatem ju-
stitiamque postquam perspexisset, Insignium
hujusmodi, ut praemittitur, delationem ad for-
mam, et tenorem Consensus Capitularis a Ca-
nonicis praefatis praestiti concessit, ac, prae-
via restitutione in integrum, et Causae litisque
hujusmodi a quibuscumque Judicibus, et Tri-
bunalibus avocatione ad se ipsum facta, com-
misit, et mandavit bon. mem. Francisco Car-
dinali Pignatello tunc temporis Metropolitanae
Ecclesiae praedictae Praesuli controversiam
hujusmodi apostolica auctoritate dirimendam
per apostolicas suas in simili forma Brevis
litteras tenoris, qui sequitur, videlicet — *Venerabili Fratri nostro Francisco Pignatello Episcopo Portuensi Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii Decano. — Benedictus Papa XIII. — Venerabilis Frater Noster salutem, et Apostolicam Benedictionem. A Metropolitanae tuae Ecclesiae Beneficiatis, quos Hebdomadarios appellant, supplices Nobis preces oblatae sunt, ut jura Collegii sui antiquis titulis subnixae, et inveterata consuetudine firmata tueri, et conservare, eoque pacto angustis rebus suis opem aliquam Apostolicae benignitatis ferre dignaremur. Exposuerunt enim sibi per annos fere septingentos integrum liberumque fuisse in omnibus Civitatis istius Parochiis sine Parochiali alia Cruce, aut cujusquam earum Parochi interventu cum Cruce sua, quae Ecclesiae Cathedralis erat, Defunctorum exequias celebrare. Cum vero fel. record. Paulus PP. V. Antecessor Noster per apostolicas litteras die IX. mensis Aprilis Anno MDCIX. datas Insignia ipsis largitus esset Cappae Violaceae cum dossis pellibus hiemali tempore, aestivo autem, sublatis pellibus, Armesino Violacei coloris ornatae una cum Rocchetto sine Manicis (cui deinde Manicae additae sunt a bon. mem. Carolo Cardinali Barberino hujus Sanctae Sedis ad Philippum V. de Latere Legato, eam clausulam apostolicis illis litteris, instante ejusdem Metropolitanae Ecclesiae Capitulo, fuisse appositam, ne scilicet in duendis funeribus eorum, qui a Collegio suo extranei fuissent, nisi una cum eodem Metropolitano Capitulo, concessis uterentur Insignibus. Praeterea*

Exponitur,
et inseritur
Breve sanctae
memoriae
Benedicti
XIII. cum
facultate
Cardinali Pi-
gnatello di-
rimendi con-
troversiam
etc.

Canonicos Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris nuncupatae nuper a fel. record. Innocentio XII. praedecessore itidem Nostro institutos ab Auditore Generali Camerae Nostrae Apostolicae Sententiam obtinuisse, ne ipsis Hebdomadariis, et Presbyteris ejusdem Ecclesiae Metropolitanae liceret Defunctorum exequias obire per districtum, et Territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum sine proprii illius Parochi, aliorumque ejusdem Beneficiatorum, et Crucis Parochialis interventu ac praecedentia, eamque Sententiam in Rem Judicatam transiisse. Nostrae igitur auctoritatis opem implorantes postularunt, primum quidem, ut, praevia restitutione in integrum, rationibus suis nullum detrimentum per memoratam Sententiam irrogari pateremur; deinde vero, ut de Capitulo Metropolitani consensu memoratae clausulae de non gestandis Insignibus in exequiis Defunctorum extraneorum, nisi Capitulo interveniente, supradictis litteris fel. record. Pauli V. appositae derogaremus, ut pio christianae misericordiae operi liberius vacare sibi liceat, atque inde temeritati Massae suae honestum, et injuncti servitii oneribus non indebitum subsidium arcescere. Nos autem Insigne Collegium peculiari semper benevolentia prosequuti, eamdem novo testimonio declarare cupientes, motu proprio, ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris deque plenitudine apostolicae potestatis, clausulae antedictae litterarum ejusdem fel. rec. Pauli V. praedecessoris Nostri amplissime derogamus, ejusque nullam in posterum rationem haberi volumus; ita ut ipsis Hebdomadariis licitum sit una cum aliis quoque Presbyteris ejusdem Metropolitanae Quadragesima nuncupatis, Insignia sibi concessa etiam in exequiis extraneorum gestare, iisque uti, Metropolitano etiam Capitulo non interveniente. Hujusce autem derogationis beneficium ad formam et tenorem consensus Capitularis a Canonicis ejusdem Metropolitanae Ecclesiae praestiti per Decretum Capitulare die XXV. Novembris MDCCXXV. intelligendum esse, neque aliter, vel ultra valere, aut extendi posse decernimus, et declaramus. Quod vero de gestandae praeferendaeque Crucis per alias Civitatis Parochias, etiam Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum jure, et consuetudine suppliciter significarunt; Nos Fraternitati tuae definiendum demandamus. Nemini enim Collegii in Metropolitana ista constituti, aliarumque Ecclesiarum Tibi subjectarum privilegia, jura, mores, et instituta esse possunt,

quam Tibi magis explorata. Itaque controversiam a praedicta Collegiata Ecclesia Sancti Joannis Majoris excitatam, et litem memoratis Hebdomadariis, et Presbyteris intentatam ad Nos, praevia restitutione in integrum, a quibuscumque Judicibus, ac Tribunalibus advocantes, Tibi auctoritate Nostra dirimendam committimus, ita ut remota appellatione, sine forma strepitumque Judicii, sola veritate inspecta, consilio prudentiaeque tuae Causae finem imponas. Judicibus proinde ac Tribunalibus quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, et hujus Sanctae Sedis de Latere Legatis, aut aliis utcumque expressa mentione dignis, omnem facultatem aliter judicandi, aut interpretandi, tenore praesentium, motu, scientia, et deliberatione, necnon potestatis plenitudine similibus, sublatam esse volumus et declaramus. Ac Tibi, Venerabilis Frater noster, perennis tuae incolumitatis voto, conjunctam apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die XVII. Martii MDCCXXVIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto — Carolus Archiepiscopus Emissenus. Loco $\times$ Annuli Piscatoris — Quamobrem idem Franciscus Cardinalis, et praesul vigore praeinsertarum literarum Sententiam pronuntiavit tenoris, qui sequitur, videlicet — Franciscus miseratione Divina S. R. E. Cardinalis Pignatellus Episcopus Portuensis Sacri Collegii Decanus Archiepiscopus Neapolitanus. Cum dilecti Filii nostri Metropolitanae Ecclesiae nostrae Hebdomadarii ab usque medio nono Saeculo a Sancto Athanasio Episcopo praedecessore nostro ejusdem Ecclesiae ministerio deputati per annos fere septingentos libere cum propria Cruce erecta per totam hanc Urbem, ubicumque vocati fuissent, exequias Defunctorum quorumcumque etiam extraneorum, et Processiones soli sine Capitulo ejusdem Metropolitanae celebrare consuevissent; Cumque Anno MDCIX. a san. mem. Paulo V. Pontifice Maximo novorum Insignium, Cappae nimirum Magnae cum dossis pellibus hiemali tempore, aestivo vero eum Armesino violacei coloris, et Rocchetto sine manicis gratiam impetrassent, cum restrictione, ut hujusmodi novis Insignibus uti libere, et licite possent in omnibus actibus, et functionibus in Ecclesia, vel extra, praeter exequias extraneorum, nisi una cum Capitulo eos ire contigisset, ejusmodi exequias extraneorum a dicto Anno MDCIX. soli facere abstinerunt; Anno vero MDCCXI. obtenta a dicto nostro Capitulo, cujus unius interesse videbatur,

facultate, cum exequias extraneorum iterum facere soli decrevissent, et contra insurrexissent Canonici Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris hujus ejusdem Urbis, qui apud Generalem Auditorem Camerae Apostolicae instantes pro observantia dictae restrictionis in dicto Brevi san. mem. Pauli V. appositae, et pro inhibitione tam ipsis Hebdomadariis, quam Presbyteris ejusdem Cathedralis Quadraginta nuncupatis deferendi Crucem intra restrictum, et Territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae, ejusque Granciarum, absque interven-
tu, et praecedentia proprii Parochi, et aliorum Beneficiatorum ejusdem Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, Sententiamque in omnibus favorabilem contra dictos Hebdomadarios, et Presbyteros Quadraginta nuncupatos obtinissent, eaque Sententia in Rem Judicatam transisset, tandem Hebdomadarii praedicti Sanctissimo Domino Nostro Papae Benedicto XIII. humiliter supplicarunt, ut apostolica misericordia, et benignitate eorum Collegio in hac Urbe antiquissimo, inauditis juribus suis, damnato succurreret, et ad exercendum pium misericordiae christianae opus quoad extraneos fideles Defunctos habitaret per derogationem praedictae restrictioni in Brevis praedicti san. mem. Pauli V. appositae, et per restitutionem in integrum a praedicta Sententia Generalis Auditoris Camerae Apostolicae, quam, amota appellatione, ex sola veritatis inspectione cognoscendam, ac dirimendam litem praeciperet; et cum Sanctitas Sua apostolica auctoritate, qua pollet, et caritate, qua in opera misericordiae exercere cupientes fervet, praedictae restrictioni plenissime derogavisset, ita ut, ea in posterum non obstante, liberum et licitum sit Hebdomadariis praedictis actus quoscumque, et exequias etiam extraneorum fidelium Defunctorum cum propriis, quibus nunc utuntur, insignibus peragere, et celebrare; quoad vero delationem propriae Crucis per restrictum, et territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum absque interven-
tu, et praecedentia proprii Parochi, et Beneficiatorum ejusdem Parochialis et Collegiatae Ecclesiae, Hebdomadariis praedictis in integrum restitutis, Causam ad se a dicto Tribunali Auditoris Camerae, et quibuscumque aliis Judicibus, ac Tribunalibus, aut Congregationibus, etiam speciali mentione dignis, advocatam Nobis definiendam sine strepitu judiciali ex sola veritatis inspectione commisisset ex plenitudine pontificiae potestatis; Nos, quibus

veritas est compertissima ex usu quotidiano hujus nostrae Ecclesiae, et Diocesis, in qua omnes Ecclesiastici coetus; tam Regulares, quam Seculares per omnium Parochiarum restrictum, et territorium exequias celebrantes, libere sine Parochorum, aut aliorum quorumcunque, per quorum territorium transitur, licentia incedunt, et procedunt, nec quisquam ausus est umquam, vel audet se huic universali, et antiquae consuetudini opponere, et ex antiquis documentis desuntis a libris Sanctae Visitationis, a Decretis hujus nostrae Curiae Archiepiscopalis; ab attestationibus fere omnium hujus Urbis Parochorum, et plurium Parochialium Ecclesiarum Beneficiatorum, ex quibus evidenter constat, Hebdomadarios praedictos ante dictum annum MDCIX. exequias extraneorum fidelium Defunctorum cum propria Cruce, sub qua incedunt, et incesserunt semper, ac incedere tenentur praedicti Presbyteri Quadraginta nuncupati absque interventu Parochorum, et Beneficiatorum alicujus Parochiae libere ubique celebrasse, et post annum MDCIX. usque ad praesentem diem exequias Confratrum suorum Hebdomadarios defunctorum, et Processiones tum statas; tum arbitrarias ubique cum propria Cruce una cum praedictis Presbyteris Quadraginta nuncupatis sine interventu Parochorum, et Beneficiatorum; et sine oppositione cujuspiam peregrisse, et in dies peragere, nec unquam praedictis Canonicis Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris omnibus aut singulis jus competuisse, aut competere, nec privilegium aliquod fuisse, aut esse contrahendi, et se opponendi dictae liberae Hebdomadarios faciliati, quippe qui non ante annum MDCXCII. a san. mem. Innocentio XII. insigniti fuerint, ut nonnisi per injuriam antiquioribus Collegiis, et Communitatibus praepjudicium inferre, et de antiqua possessione perturbare praesumant. Quae cum vera sint, et Nobis satis comperta, ut plenior expectare notitiam necesse non sit; auctoritate apostolica declaramus, pronunciamus, decernimus, praecipimus, ac mandamus, Hebdomadarios praedictos, et cum iis Presbyteros Ecclesiae nostrae Cathedralis Quadraginta nuncupatos, attenta derogatione praedictae clausulae restrictivae in praedicto Brevis san. mem. Pauli V. appositae per Sanctissimum Patrem, et D. Nostrum facta, libere posse, eisque in posterum ubique licere uti propriis, quibus nunc utuntur, Insignibus, non solum in Choro, Congregatione, Processionibus, et Exequiis Confratrum suorum Hebdomadarios Defun-

ctorum, aliisque Actibus publicis, et privatis tam in Ecclesia, quam extra eam; verum etiam in exequiis extraneorum fidelium Defunctorum ubique absque interventu Crucis Parochialis, aut Parochorum, et Beneficiatorum quorumcunque, et in specie dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris; etiam cum dictas exequias extraneorum soli sine Capitulo, et Canonicis Ecclesiae nostrae Metropolitanae peragunt, ad normam tamen, et tenorem consensus Capitularis ab eodem Capitulo Nostro praestiti die XXV. Novembris MDCXXV., et non aliter: nihil amplius obstantibus, nec restrictiva praedicta, nec Sententia Generalis Auditoris Camerae Apostolicae in rem judicalem transacta, nec quorumcunque Judicium, Tribunalium, et Congregationum inhibitionibus, Causaeque, seu Causis in hac re huc usque ubicunque agitalis a Sanctissimo ad se advocatae, seu advocatis; et Nobis Auctoritate Apostolica definiendae, seu definiendis commissae, seu commissis finem et perpetuum silentium imponimus. Datum Neapoli ex Palatio Nostro Archiepiscopali die XIV. Aprilis MDCCXXVIII. Sanctissimi Patris, et Domini Nostri Benedicti PP. XIII. anno IV. Franciscus Cardinalis Archiepiscopus. — Loco & sigilli — Pro Domino Jacobo Collez Secretario — D. Urbanus Petrecca — Adversus praesertim ejusdem Benedicti praedecessoris literas, et consequenter praesertim itidem Francisci Cardinalis, et Praesulis Sententiam vigore dictarum literarum Benedicti prolatam Parochia, et Canonicis Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae praefatae reclamantibus a fel. rec. Clementis PP. XII. itidem praedecessoris nostri tunc existente Auditore per interpositum decretum tunc causa hujusmodi ad causarum Palatii Apostolici Auditorum commissa fuit etiam pro aperitione oris praesertim ejusdem Benedicti praedecessoris literarum, et deinceps praesertim quoque Sententiae Francisci Cardinalis, et Praesulis praefatae vigore dictarum literarum Benedicti Praedecessoris pronunciatae. In Auditorio hujusmodi, praevia decisione Rotali, per dilectum filium nostrum Pompejum ejusdem S. R. E. Cardinalem Aldovrandi nuncupatum tunc temporis Patriarcham Hierosolymitanum ejusdem Auditorii Decanum proposito dubio complexo etiam Sententiae ut supra per Generalem Causarum Curiae Camerae Apostolicae praefatae Auditorem pronunciatae — An intret arbitrium pro aperitione oris, itaut constet de re judicata, seu

Exponunt
controver
contra Bre
san. me
Benedicti
XIII. et Se
tentiam Ca
dinalis F
goatelli etc

potius de Causis restitutionis in integrum? responsum fuit — Non intrare arbitrium, et constare de Causis restitutionis in integrum contra dictam Sententiam a dicto Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditore prolata Anno MDCCXIII., ac propterea licere ipsis Hebdomadariis propria Insignia deferre, et Crucem propriam elevare in associationibus Cadaverum etiam extraneorum per districtum Parochialis et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum, et aliarum Ecclesiarum Parochialium Civitatis Neapolis absque interventu Crucis et Parochorum dictarum Ecclesiarum, ac Beneficiorum quorumcumque, etiamsi exequiae peragerentur etiam sine interventu Cleri, et Capituli Metropolitanae Ecclesiae. Hanc sane Sententiam, praevia alia Rotali Decisione, altera tantum parte informante edita, confirmavit dilectus filius Magister Carolus Calcagninus Cappellanus pariter Noster, et Causarum Palatii Apostolici Auditorum de praesenti Decanus. Verum impetrata a Canonicis Collegiatae Ecclesiae praefatae iterum appellatione, commissaque Causa hujusmodi dilecto pariter Filio Alexandro Tanario Cappellano itidem nostro, et Causarum Palatii Apostolici Auditori, post varias propositiones cum suffragiorum discrepantia, tres emanarunt decisiones, una quidem die XXVIII. Junii MDCCXXXVII., altera, vero die V. Decembris MDCCXXXVIII., tertia demum die IX. Decembris MDCCXL. per quas Hebdomadariis praefatis juxta praesentis ejusdem Benedicti praedecessoris literas conceditur quidem usus, et delatio propriorum Insignium, Cappae scilicet cum Rocchetto etiam in extraneorum exequiis, quamvis iisdem exequiis Canonici Metropolitanae Ecclesiae praedictae minime intersint, interdictum vero elevatio propriae Crucis tam si Cadavera etiam extraneorum in eadem Ecclesia Parochiali et Collegiata Sancti Joannis Majoris, quam alibi in aliis Ecclesiae Parochialibus ejusdem Civitatis Neapolis humari deberent. Praecipuum quidem harum decisionum, quarum tertia nondum in lucem prodijt, momentum innixum esse videtur in ea juris dispositione, qua praescribitur, quod in funeribus sola Crux Ecclesiae, in qua Cadaver humandum est, elevari debeat. Quod sane momentum in eo positum esse videtur, quod eandem juris dispositionem, vel ex contraria consuetudine superabilem non esse pu-

tatum fuit, vel quia probationes ad eam concludendam allatae haud sufficientes, nec plane efficaces existimatae, aut demum quia Hebdomadarii praedicti habiti non fuerunt tamquam pars Capituli Metropolitanae Ecclesiae saepedictae, cui facultas competit in ducendis funeribus Crucem elevandi, etiam supra Crucem Parochorum, quemadmodum ex decisionibus Rotilibus, et Summariis pro parte Hebdomadariorum, et ex Scriptura, Summario, et Responsione pro parte Collegiatae praefatae S. Joannis Majoris Auditorio praefato productis Nobisque exhibitis aperte colligitur. In hoc autem rerum statu Hebdomadarii praefati quamvis, attentis, quae pro se facere existimant, argumentis, ex quibus, postquam ultima decisio in lucem prodierit, non solum ab Auditorio praefato rursus audiri probabiliter sperent, verum etiam recessum a decisis sibi polliceri possint; tamen considerantes non minus dispendia hactenus facta, quam majora imposterum subeunda, si iterum hujusmodi lis, pro qua ad eorum favorem duae Sententiae Rotaes praeinsertam Francisci Cardinalis et Praesulis Sententiam confirmantes emanarunt, produceretur; Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut nulla probationum, rationumque tam ad substinendas, quam ad infringendas memoratas Benedicti praedecessoris literas, et earumdem vigore pronuntiatam Francisci Cardinalis et Praesulis Sententiam praedictam utrinque adductarum, et ex ipsis Rotilibus decisionibus Sententiisque, atque exhibitis Scripturis provenientium, et apparentium ratione habita, litem hujusmodi extinguere, extinctaeque perpetuum silentium imponere, atque in praemissis sibi providere, et, ut infra, de novo indulgere de apostolica benignitate dignemur. Nos igitur specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a Jure vel ab homine quavis occasione vel Causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, et ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, et lites publicae tranquillitati, ac Christifidelium pietati, et religioni plurimum detrimementosas, atque adeo dirimendas esse considerantes, et omnium, et

Exponuntur Scripturae cum Summariis distributis in Rota, ac decisionibus ibi evulgatis.

Preces pro Hebdomadariis Summo Pontifici exhibitae.

Provisio Pontificia Motu proprio capta pro extinctione lites, et perpetuum silentium Parochis impositum.

Conceduntur
etiam de no-
vo omnia
contenta in
dicta Sen-
tentia Cardi-
nalis Pigna-
telli lata vi-
gore Brevis
san. men.
Benedicti
XIII. una
cum omnibus
praerogativis
ibi expressis.

singularum sententiarum, Decisionum, scripturarumque hinc inde, ut praemittitur, edictarum, exhibitarumque tenores, et litis ac Causae hujusmodi statum, et merita, et alia quaecumque etiam specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirantia, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine litem, et Causam hujusmodi inter Hebdomadarios Metropolitanæ Ecclesiæ Civitatis Neapolis, ac Parochum, et Canonicos Parochialis et Collegiatae Ecclesiæ Sancti Joannis Majoris ejusdem Civitatis Neapolis motam, et pendentem in statu, et terminis, in quibus de praesenti reperiuntur, ad Nos harum serie cum suis emergentibus annexis, et connexis a quocumque Judice, et Tribunali avocamus, illamque sic avocatum motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus, necnon modernis, et pro tempore existentibus Hebdomadariis hujusmodi praevia etiam, quatenus opus sit, derogatione clausulae in praedictis Pauli antecessoris literis appositae, omnia, et singula in pronuntiata a memorato Francisco Cardinali, et Praesule vigore praefatarum Benedicti praedecessoris literarum Sententia, quoad omnes partes contenta, nimirum facultatem gestandi, et deferendi propria Insignia, Cappam scilicet, et Rocchetti cum Manicis in quibuscumque functionibus, in Choro, Congregationibus, Processionibus, aliisque actibus publicis, et privatis tam intra, quam extra Metropolitanam Ecclesiam praedictam, et in exequiis, et funeribus non solum Collegarum, verum etiam extraneorum sive cum Canonicis ejusdem Metropolitanæ Ecclesiæ, sive per se ipsos solos, et Presbyteris Quadraginta vocatis, ut praemittitur, ubique duceendis, ac peragendis, atque etiam facultatem in omnibus, et singulis exequiis, ac funeribus tam Collegarum, quam extraneorum, ut praemittitur, ducendis ac peragendis hujusmodi propriam Crucem elevandi ubique in Civitate, et Diocesi Neapolitana per districtum omnium, et singularum Ecclesiarum Parochialium, praesertim etiam Parochialis, et Collegiatae Ecclesiæ S. Joannis Majoris ejusque Granciarum, et sine interventu cujusvis Parochi, et quorumcumque Beneficiorum, et in

specie Parochi, et Canonicorum Parochialis, et Collegiatae, ut praemittitur, S. Joannis Majoris, et caeterorum quorumcumque ejusdem Beneficiorum, et sine Cruce cujusvis Parochialis Ecclesiæ, et praecipue dietæ Parochialis et Collegiatae S. Joannis Majoris, ac insuper facultatem gaudendi eadem praerogativa elevandi Crucem propriam in omnibus, et singulis functionibus, et actibus etiam ad funera, et exequias non pertinentibus ubique, et quodcumque per ipsos sive solos, sive cum Capitulo saepedictæ Metropolitanæ Ecclesiæ faciendis peragendisque motu, scientia, et potestate similibus de novo, et ex integro de speciali gratia damus, concedimus, tribuimus, et impertimur. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Parochus, Capitulum, et Canonici ejusdem Parochialis, et Collegiatae Ecclesiæ S. Joannis Majoris, ac alii quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praecellentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi suorum Iudiciorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quocumque debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimentenda foret, causa, occasione, colore, praetextu, titulo, etiam oneroso, et capite etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio quempiam in Judicio vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse. Sed easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma,

Decretum
irritans cu-
clausula su-
lata.

valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. praefatae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et hujus Sanctae Sedis Nuntios, necnon quascumque eorumdem Cardinalium Congregationes; et quosvis alios qualibet auctoritate, praeminentia, et potestate fungentes, et quandocumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praefatis Pauli, ac Innocentii praedecessorum literis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, dictae Parochialis, et Collegiatae Sancti Joannis Majoris, aliarumque dictae Civitatis Ecclesiarum, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis et literis apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die VII. Martii MDCCXXI. Pontificatus Nostri Anno primo.

D. Card. Passionensis.

DIVISIO PROVINCIAE

Fratrum Minorum Discalceatorum Sancti Petri de Alcantara Regni Neapolis in unam Provinciam Terrae Laboris sub invocatione ejusdem S. Petri de Alcantara, et in unam Custodiam Terrae Hydruntinae sub invocatione S. Paschalis Baylon.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Regularis Disciplinae Observantiam in his praesertim Religiosorum Virorum Institutis, in quibus juxta primaevam Institutionem, Domino benedicente, viget, retinendam, conservandam, augendamque quantum conferat, non modo minorum, majorumque Superiorum praesentia, verum etiam Provinciarum sapientissime excogitata divisio, diuturni temporis, rerumque experientia edocti, tam Romani Pontifices Praedecessores nostri, quam ipsi Regularium Ordinum Rectores insimul adlaborarunt, ut cum Conventus, et Monasteria ejusdem Ordinis multiplicari, et crescere perpexissent, alia invicem unita ab aliis una simul junctis separata, et si omnia, et singula sub uno generali Capite posita, diversis tamen Provinciarum Rectoribus habita ratione gubernarentur. Hinc salutaria subolescentibus malis statim adhibita remedia, sublata opportune dissidia, praecisae sine jurgiis lites, animi acutissime conciliati, restituta pristina tranquillitas, concaesata charitas, observantia adaucta. Haec sane considerantes dilecti Filii Fratres Discalceati Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia nuncupati Provinciae Regni Neapolis Nobis nuper exponi fecerunt, quod ex viginti, ex quibus illa Provincia constat, Conventibus, duodecim quidem Conventus in Civitate Neapolis, aliisque eidem Civitati proximis, sive in Terrae Laboris locis, alii vero octo in Terra Hydruntina, sive Lyciensi trecentorum fere milliario spatio dissiti, unde incommoda multa, ac detrimenta plurima accedunt. Enim vero Ministro Provinciali, qui juxta sui Ordinis, et Provinciae Constitutiones, durante sui muneris triennio, quolibet anno omnes Provinciae praefatae Conventus visitare tenetur, propter distantiam octo Conventuum in Terra Hydruntina, sive Lyciensi, ut praemittitur existentium semel ipsos per triennium hujusmodi visitandi facultas ab eisdem Constitutionibus tribuitur. Quo autem magis est eorumdem Fratrum Discalceatorum severior Disciplina, eo magis indiget visitatione, ne confusiones, perturbationesque oriantur, quibus certe omnibus per Epistolas parum, aut nihil remedii opportune adhiberi potest, cum ob dictam Locorum distantiam,

tum temporis longitudinem, tum ob relationes varias, interdum enim accidit, aut providentiae mandata per Epistolas commissa serius, quam res postulabat allata, vana, atque inutilia fuisse; aut per Epistolas ipsas minime factum satis ambabus partibus. Ea propter aliquando Fratribus non sine Provinciae praefatae dedecore, et offensione ad aliena Tribunalia, et Curias confugientibus de Superiorum Majorum incuria quaerelae, et murmuraciones audiuntur. His accedit, quod iter tam longum, quod Neapoli, sive Terra Laboris, ubi Superiores Visitatores commorantur, Hydruntum, sive Lycium usque, atque hinc illuc pedibus juxta Constitutiones, fieri debet, necessitatis, et valetudinis causa Equis cum Religiosorum aliorum Ordinum, et Laicorum admiratione, et Conventuum, Provinciaeque inopia laborantium (dietim enim victum sibi conquirunt, cum neque a Christifidelibus pro Missarum celebratione, et funeribus largitiones accipiunt) dispendio conductis agere coguntur. Praeterea, etsi Religiosi hujusmodi sint unius ejusdem Provinciae, tamen non sunt ejusdem indolis, ingenii, ac sententiarum; quo fit, ut interdum non bene conveniant in electionibus faciendis Fratres suffragantes, vulgo Vocales, et inde difficultates plurimae obortae. Insuper Commissarius Visitator, qui semel intra triennium universam Provinciam visitare, et Capitulo Provinciali interesse, et praesidere tenetur, ex Hispaniis magno sumptu, et incommodo Neapolim advenire debet, ex eo, quod unica sit Neapolitana Provincia. Hisce incommodis, et inordinationibus, aliisque quamplurimis nullum adhiberi posse remedium praesentibus existimatur, quam ut eadem Provincia in unam Provinciam, et in unam Custodiam dividatur; Et Provincia quidem ex duodecim Conventibus Neapoli, aliisque eidem Civitati proximioribus, sive in Terra Laboris, Custodia vero ex octo in Terra Hydruntina, sive Lyciensi existentibus constet. Pro qua sane divisione in Capitulo Provinciali die decimatercia mensis Aprilis anno 1736. in loco Portici Dioecesis Neapolitanae habito, postquam mature discussa, et expensa fuisset, omnium Vocalium suffragiis, seu votis, nemine discrepante, statutum fuit, ut tamquam opportuna, et necessaria perficeretur. Hinc enim futurum, ut Custodia Hydruntinae, sive Lyciensis Custos juxta Constitutiones, sine ulla difficultate

quolibet anno antedictos octo Conventus suae Custodiae visitare, cum celeritate, omnibus inordinationibus praesentia sua providere, pedibus iter facere, et e contra Provincialis Neapolis, sive Terrae Laboris dispendiis, et sumptibus pro Superiorum, aliorumque Religiosorum ita, redituque faciendis parceretur; Superiorum electiones in Capitulis Provincialibus majori cum animorum consensione succederent, nec amplius expectandum esset, ut quolibet triennio ex Hispaniarum Provinciis adveniens Commissarius Visitator Provinciam Neapolitanam, cum ex Provincia Civitatis Neapolis, seu Terrae Laboris Commissarius Visitator pro Custodia Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis, atque ex hac Custodia Hydruntina Commissarius Visitator pro Provincia ejusdem Civitatis Neapolis eligi posset, et uterque vicissim utramque Provinciam, et Custodiam visitaret. Eapropter dicti Exponentes Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur Exponentes praedictos specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, audito etiam dilecto Filio nostro Trojano S. R. E. Cardinali aquaviva nuncupato ejusdem Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia apud Nos ipsos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem Protectore, Motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine Provinciam Neapolitanam, quae ex viginti Conventibus composita de praesenti reperitur, in unam Provinciam, et in unam Custodiam dividimus, dismembramus, et in perpetuum separamus, quarum Provinciam quidem sub Invocatione Sancti Petri de Alcantara Neapolitanam, seu Terrae Laboris, Custodiam vero sub Invocatione Sancti Paschalis Baylon Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis imposterum appellandam praecipimus, et respective erigimus, et constituimus, atque octo Conventus, nempe Sancti Jacobi in Civitate

Lycii, Sanctae Mariae Gratiarum in Terra Quintiani, Sanctae Mariae pariter Gratiarum in Terra Galatone, Sanctae Mariae Consolationis in Terra Marthani, Sanctae Mariae Veteranae in Terra Castellanae, Sanctissimi Crucifixi in Terra Parabatae, Sancti Paschalis Baylon in Terra Lizzani, et Sanctae Mariae Putei in Terra Capurtii a praefata antiqua Provincia Neapolitana ejusdem Sancti Petri de Alcantara divisos, et separatos novae Custodiae Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis ejusdem Sancti Paschalis Baylon, ut praemittitur, per nos erectae unimus, et incorporamus cum omnibus, et singulis privilegiis, praerogativis, et honoribus, quibus aliae Custodiae ejusdem Ordinis, atque etiam ipsa Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, quae ex duodecim aliis Conventibus composita remanet de jure, et consuetudine gaudere solent, et eodem prorsus modo absque ulla differentia, et sub eisdem Legibus, et Constitutionibus, itaut Custodia Hydruntina, seu Lyciensis a Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, ejusque Superioribus omnino independens, et exempta intelligatur, ac gubernari per suum Custodem Provinciale, et quatuor Diffinitores, uti caeterae Custodiae ejusdem Ordinis independentes habent, habere debeat. Praeterea dilecto Filio moderno ejusdem Ordinis Ministro Generali committimus, et mandamus, ut pro hac prima Vice Custodem Provinciale, et quatuor Diffinitores novae Custodiae, qui in Officiis hujusmodi per triennium juxta ejusdem Ordinis regularia Instituta a die effectivae divisionis, et Institutionis Custodiae praefatae durent, constituat. Et quoniam de praesenti Custos, et duo Diffinitores sunt nativi ex Lyciensi Regione, atque adeo sese novae Custodiae Hydruntinae, seu Lyciensi probabiliter aggregabunt, eidem pariter Ministro Generali committimus, et mandamus, ut in eo aggregationis novae Custodiae Hydruntinae, seu Lyciensi casu ad integrandum Diffinitorium antiquae Provinciae Neapolitanae, seu Terrae Laboris alios Fratres idoneos, et nativos ex partibus Terrae Laboris substituat, et subroget; atque insuper, ut si ita expedire judicaverit, actuales Custodem, et Diffinitores praedictos nativos ex Lyciensi Regione ad officia etiam majora novae Custodiae Hydruntinae, seu Lyciensis eligere, et assumere valeat. Denique omnibus, et singulis Fratribus ejusdem Ordinis antiquae indivisae Provinciae Nea-

politanae, qui de praesenti, sive in Provincia Neapolitana, sive in Custodia Hydruntina sic divisus, separatis, erectis, et constitutis undecumque nativi reperiuntur intra sex integrorum mensium ab executione dictae divisionis, et erectionis, Provinciae, et Custodiae hujusmodi computandorum spatium libere eligendi sibi Provinciam, vel Custodiam, eidemque Provinciae, vel Custodiae, cui libuerint sese aggregandi, in eaque perpetuo permanendi facultatem concedimus, et impertimur. Decernentes ipsas praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis Jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, etiam specifica, et individua mentione, et expressione digni illis non consenserint, neque ad ea vocati, citati, auditi, neque causae propter quas praesentes emanarint adductae, aut verificatae, et justificatae fuerint, aut quavis alia, etiam quantumlibet juridica, pia, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite etiam in corpore Juris clauso etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis formali, et substantiali, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, seu ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu impetrato, aut etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales, etiam de latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeceminentia, et potestate fungentes, et functuros; sublata eis, et eorum cuili-

bet, quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et diffiniri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon praefatorum Ordinis, Provinciae, et Conventuum, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, Indultis, et Litteris Apostolicis etiam dicto Ordini, ejusque Superioribus, et quibusvis aliis Personis, et locis sub quibusvis verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenoris hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis, alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die vigesima tertia Martii millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno primo.

D. Card. Passioneus.

Loco † Sigilli.

XIII. *** Conceditur privilegium Altaris privilegiati Sacerdotibus Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia pro celebratione Missarum in obitu cujuscumque Presbyteri vel Clerici, vel Laici, ac Monialium Ordinis ejusdem.

Privilegium Altaris privilegiati pro Missis in obitu Fratrum etc. ordinis minorum.

BREVE.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cum, sicut dilectus filius modernus Procurator Generalis Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia nuncupatorum Nobis nuper exponi fecit, per Constitutiones Ordinis hujusmodi auctoritate apostolica confirmatas in cujuscumque Presbyteri, vel Clerici, aut Laici de Observantia supradicta, quam Reformatorum, Excalceatorum, Recollectorum, et Tertiatorum, ac Monialium Monasteriorum Ordinis, et Reformationum hujusmodi sub jurisdictione, cura, regimine, et gubernio dilecti etiam filii Ministri Generalis totius Ordinis hujusmodi existentium obitus, vel alio diebus aliquas Missas unusquisque Frater dictorum Ordinis, et Reformationum in sacro Presbyteratus Ordine constitutus celebrare debeat, ideoque Procurator Generalis Missas hujusmodi coelestium munerum quorum dispensationem fidei nostrae credidit Altissimus largitione a Nobis condecorari plurimum desideret, Nos piis ejusdem Procuratoris Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequen. harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, ut quandocumque Sacerdos aliquis Ordinis, et Reformationum praedictarum Missam, vel in die obitus praefatorum Presbyterorum, ac Clericorum, et Laicorum, necnon etiam Monialium Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia, ac Reformationum hujusmodi sub regimine, et gubernio praefati Ministri Generalis existentium, ac quoad Moniales in earum respective Ecclesiis Sacerdos quoque quilibet Secularis, vel alterius Ordinis Regularis, vel in alio die ad quodcumque Altare Ecclesiarum dictorum Ordinis, et Reformationum tam haec tenus erectarum, quam in posterum erigendarum pro illorum, et illarum anima, quae Deo in charitate conjuncta ab hac luce migra-

verit, celebrabit, Missa hujusmodi animae pro qua celebrabitur perinde suffragetur, ac si ad Altare privilegiatum celebrata fuisset auctoritate apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus validuris. Volumus autem ut earundem praesentium Literarum transumptis etiam impressis, manu, et Sigillo Procuratoris Generalis Ordinis praedicti pro tempore existentis munitis, eadem prorsus fides ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Martii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Card. Passioneus.

LITERÆ PROCESSUS

Publicatae die Coenae Domini
Anno MDCCXLI.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pastoralis Romani Pontificis vigilantia, et sollicitudo, cum in omni Christianae Reipublicae pace, et tranquillitate procuranda, pro sui muneris officio, assidue versatur, tum potissimum in Catholicae Fidei, sine qua impossibile est placere Deo, unitate, atque integritate retinenda, et conservanda; maxime elucet; nimirum, ut fideles Christi non sint parvuli fluctuantes, neque circumferantur omni vento doctrinae in nequitia hominum; ad circumventionem erroris, sed omnes occurrant in unitatem Fidei, et agnitionis Filii Dei in virum perfectum, neque se in hujus vitae societate, et communiione laedant, aut inter se alter alteri charitatis conjuncti, tanquam unius corporis membra sub Christo capite, ejusque in terris Vicario Romano Pontifice, Beatissimi

Petri Successore, a quo totius Ecclesiae unitas dimanat, augentur in aedificationem, atque ita divina gratia adiutrice, sic praesentis vitae quiete gaudeant, ut futura quoque beatitudine perfruantur. Ob quas sane causas Romani Pontifices Praedecessores Nostri, hodierna die, quae anniversaria Dominicae Coenae commemoratione sollemnis est, spiritualem ecclesiasticae disciplinae gladium, et salutaria justitiae arma, per ministerium Summi Apostolatus, ad Dei gloriam, et animarum salutem solemniter exercere consueverunt. Nos igitur, quibus nihil obtabilius est, quam Fidei inviolatam integritatem, publicam pacem, et justitiam, Deo auctore, tueri, vetustum, et solemnem hunc morem sequentes:

§. 1. Excommunicamus, et anathematizamus ex parte Dei Omnipotentis Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, auctoritate quoque Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, ac Nostra, quoscumque Hussitas, Wiclefistas, Lutheranos, Zuinglianos, Calvinistas, Ugonottos, Anabatistas, Trinitarios, et a Christiana Fide Apostatas, ac omnes, et singulos alios Haereticos cujuscunque Sectae existant, ac eis credentes, eorumque receptores, fautores, et generaliter quoslibet illorum defensores, ac eorumdem libros haeresim continentes, vel de Religione tractantes, sine auctoritate nostra, et Sedis Apostolicae scienter legentes, aut retinentes, imprimentes, seu quomodolibet defendentes ex quavis causa, publice, vel occulte, quovis ingenio, vel colore, necnon Schismaticos, et eos, qui se a Nostra, et Romani Pontificis pro tempore existentis obedientia pertinaciter subtrahunt, vel recedunt.

§. 2. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et singulos cujuscunque status, gradus, seu conditionis fuerint, Universitates vero, Collegia, et Capitula quocunque nomine nuncupentur; interdicimus, ab ordinationibus, seu mandatis Nostreis, ac Romanorum Pontificum pro tempore existentium ad universale futurum Concilium appellantes: necnon eos, quorum auxilio, consilio, vel favore appellatum fuerit.

§. 3. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes Piratas, Corsarios, ac Latrunculos maritimos, discurrentes Mare Nostrum, praecipue a Monte Argentario usque ad Terracinam, ac omnes eorum fautores, receptatores, et defensores.

Excommuni-
cat Haereti-
cos cujus-
cumque Sec-
tae, eorum
Fautores,
nec non le-
gentes et im-
primentes
eorum li-
bros, et de-
mum Schi-
smaticos.

Excommu-
nicat, ac re-
spective
Interdictio
supponit
quascunque
personas et
Universitates
a Rom. Pon-
tificis ad fu-
turum Con-
cilium ap-
pellantes.

Excommuni-
cat Piratas
Mare Sedis
Apostolicae
infestantes,
eorumque
fautores.

Naufragorum Christianorum in quacunque maris regione bona surripientes.

§. 4. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et singulos, qui Christianorum quorumcumque Navibus, tempestate, seu in transversum (ut dici solet) jactatis, vel quocummodo naufragium passis, sive in ipsis Navibus, sive ex eisdem ejecta in mari, vel in litore inventa, cujuscumque generis bona, tam in Nostris Tyrrheni, et Adriatici, quam in caeteris cujuscumque Maris Regionibus, et littoribus, surripuerint; itaut nec ob quodcumque privilegium, consuetudinem, aut longissimi, et immemorabilis temporis possessionem, seu aliam quemcumque praetextum excusari possint.

Imponentes nova Pedagia, et Gabellas, vel ea augentes.

§. 5. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, qui in Terris suis nova Pedagia, seu Gabellas, praeterquam in casibus sibi a jure, seu ex speciali Sedis Apostolicae licentia permissis, imponunt vel augent, seu imponi, vel augeri prohibita exigunt.

Falsificantes literas Apostolicas supplicationes necnon falso publicantes literas Apostolicas.

§. 6. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes falsarios Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, ac supplicationum, gratiam, vel justitiam concernentium, per Romanum Pontificem, vel S. R. E. Vicecancellarios, seu gerentes vices eorum, aut de mandato ejusdem Romani Pontificis signatarum, necnon falso publicantes Literas Apostolicas, etiam in forma Brevis, et etiam falso signantes supplicationes hujusmodi sub nomine Romani Pontificis, seu Vicecancellarii, aut gerentium vices praedictorum.

Deferentes ad Christiani nominis hostes, et haereticos arma, et alia usui bellico apta; necnon nunciates ad statum Reipublicae Christianae pertinentia in Christianorum damnum.

§. 7. Item excommunicamus, ac anathematizamus omnes illos, qui ad Saracenos, Turcas, et alios Christiani nominis hostes, et inimicos, vel haereticos per Nostras, sive hujus Sanctae Sedis sententias expresse, et nominatim declaratos, deferunt, seu transmittunt equos, arma, ferrum, filum ferris, stannum, chalybem, omniaque alia metallorum genera, atque bellica instrumenta, lignamina, canapem, funes, tam ex ipso canape, quam alia quacumque materia, et ipsam materiam, aliaque hujusmodi, quibus Christianos, et Catholicos impugnant, necnon illos, qui per se, vel alios, de rebus statum Christianae Reipublicae concernentibus, in Christianorum perniciem, et damnum, ipsos Turcas, et Christianae Religionis inimicos, necnon Haereticos in damnum Catholicae Religionis, certiores faciunt, illisque ad id auxilium, consilium vel favorem quomodolibet praestant, non obstantibus quibuscumque privilegiis, quibusvis per-

sonis, Principibus, et Rebuspublicis per Nos, et Sedem praedictam hactenus concessis, de hujusmodi prohibitione expressam mentionem non facientibus.

§. 8. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes impediētes, seu invadentes eos, qui victualia, seu alia ad usum Romanae Curiae necessaria adducunt, ac etiam eos, qui, ne ad Romanam Curiam adducantur, vel afferantur, prohibent, impediunt, seu perturbant, seu haec facientes defendunt per se, vel alios, cujuscumque fuerint ordinis, praepeminentiae, conditionis, et status, etiamsi Pontificali, seu Regali, aut alia quavis Ecclesiastica, vel mundana praefulgeant dignitate.

§. 9. Item excommunicamus, et anathematizamus illos, qui ad Sedem Apostolicam venientes, et recedentes ab eadem, suā, vel aliorum opera interficiunt, mutilant, spoliant, capiunt, detinent, necnon illos omnes, qui jurisdictionem Ordinariam, vel delegatam a Nobis, vel Nostris iudicibus non habentes, illam sibi temere vendicantes, similia contra morantes in eadem Curia audent perpetrare.

§. 10. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, detinentes, capientes, seu depradantes Romipetas, seu Peregrinos, ad Urbem, causa devotionis, seu peregrinationis, accedentes, et in ea morantes, vel ab ipsa recedentes, et in eis dantes auxilium, consilium, vel favorem.

§. 11. Item excommunicamus et anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, percutientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hostiliter insequentes S. R. E. Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Sedisque Apostolicae Legatos, vel Nuncios, aut eos a suis Dioecibus, Territoriis, Terris, seu Dominiis ejicientes; necnon ea mandantes, vel rata habentes; seu praestantes in eis auxilium, consilium, vel favorem.

§. 12. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes illos, qui per se, vel alios, personas Ecclesiasticas quascumque, vel saeculares, ad Romanam Curiam super eorum causis, et negotiis recurrentes, ac illa in eadem Curia prosequentes, aut procurantes, negotiorumque gestores, Advocatos, Procuratores et Agentes, seu etiam Auditores, vel Judices super dictis causis, vel negotiis deputatos, occasione causarum, vel negotiorum hujusmodi,

Impediētes eos, qui victualia, alia necessaria ad Urbem decurrunt.

Offendentes suā, aliorum opera ad Sedem Apostolicam venientes, et ea recedentes, et sine Jurisdictione vixantes qui Romanae committunt.

Offendentes eos, qui ad Urbem devotionis causa peregrinantur, vel ibi degunt, ac recedunt.

Offendentes S. R. E. Cardinales, aliosque Ecclesiasticos, Legatos, Nuncios, Sedis Apostolicae.

Offendentes eos, qui pro suis negotiis ad Romanam Curiam recurrunt, ac eorum Procuratores, Judices, et causa de negotiorum.

occidunt, seu quoquomodo percutiunt, et bonis spoliant: seu qui per se, vel per alios directe, vel indirecte, delicta hujusmodi committere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium, vel favorem praestare non verentur, cujuscumque praeeminentiae, et dignitatis fuerint.

§. 13. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes tam Ecclesiasticos, quam Saeculares cujuscumque dignitatis, qui praetextentes frivolam quamdam appellationem a gravamine, vel futura executione Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, tam gratiam, quam justitiam concernentium, necnon citationum, inhibitionum, sequestrorum, monitoriorum, processuum, executorialium, et aliorum decretorum, a Nobis, et a Sede praedicta, seu Legatis, Nunciis, Praesidentibus, Palatii Nostri, et Camerae Apostolicae Auditoribus, Commissariis, aliisque Judicibus, et Delegatis Apostolicis emanatorum, et quae pro tempore emanaverint, aut alias ad Curias saeculares, et laicalem potestatem recurrunt, et ab ea, instante etiam Fisci Procuratore, vel Advocato, appellationes hujusmodi admitti, ac literas, citationes, inhibitiones, sequestra, monitoria, et alia praedicta, capi, et retineri faciunt, quive illa simpliciter, vel sine eorum beneplacito, et consensu, vel examine, executioni demandari, aut ne Tabelliones, et Notarii, super hujusmodi literarum, et processuum executione, instrumenta, vel acta conficere, aut confecta, parti, cuius interest, tradere debeant, impediunt, vel prohibent: ac etiam partes, seu eorum Agentes, Consanguineos, Affines, Familiares, Notarios, Exequutores, et Subsequutores literarum, citationum, monitoriorum, et aliorum praedictorum, capiunt, percutiunt, vulnerant, carcerant, detinent, ex Civitatibus, Locis, et Regnis ejiciunt, bonis spoliant, perterrefaciunt, conculciant, et comminantur per se, vel alium, seu alios, publice, vel occulte, quive alias quibuscumque personis in genere, vel in specie, ne pro quibusvis eorum negotiis prosequendis, seu gratis, vel literis impetrandis, ad Romanam Curiam accedant, aut recursum habeant, seu gratias ipsas, vel literas a dicta Sede impetrent, seu impetratis utantur, directe, vel indirecte prohibere, statuere, seu mandare, vel alias apud se, aut Notarios seu Tabelliones, vel alias quomodolibet retinere praesumunt.

§. 14. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et quoscumque, qui per se, vel alios, auctoritate propria, ac de facto, quarumcumque exemptionum, vel aliarum Gratiarum, et Literarum Apostolicarum pre-textu, beneficiales, et decimarum, ac alias causas spirituales, et spiritualibus annexas ab Auditoribus, et Commissariis nostris, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, avocant, illorumque cursum, et audientiam, ac personas, Capitula, Conventus, Collegia, causas ipsas prosequi volentes, impediunt, ac se de illarum cognitione tanquam Judices interponunt; quive partes actrices, quae illas committi fecerunt, et faciunt, ad revocandum, et revocari faciendum citationes, vel inhibitiones, aut alias literas in eis decretas, ad faciendum, vel consentiendum, eos, contra quos tales inhibitiones emanarunt, a censuris, et poenis in illis contentis absolvi, per statutum, vel alias compellunt, vel executionem Literarum Apostolicarum, seu exeutorialium, processuum, ac decretorum praedictorum, quomodolibet impediunt, vel suum ad id favorem, consilium, aut assensum praestant, etiam praefextu violentiae prohibendae, vel aliarum praetensionum, seu etiam donec ipsi ad Nos informandos, ut dicunt, supplicaverint, aut supplicari fecerint, nisi supplicationes hujusmodi coram Nobis, et Sede Apostolica legitime prosequantur; etiamsi talia committentes fuerint Praesidentes Cancelliarum, Consiliorum, Parlamentorum, Cancellarii, Vicecancellarii, Consilarii ordinarii, vel extraordinarii, quorumcumque Principum saecularium, etiam Imperiali, Regali, Ducali, vel alia quacumque praefulgeant Dignitate, aut Archiepiscopi, Episcopi, Abbates Commendatarii, seu Vicarii fuerint.

§. 15. Quive ex eorum praetenso officio, vel ad instantiam partis, aut aliorum quorumcumque, personas Ecclesiasticas, Capitula, Conventus, Collegia Ecclesiarum quarumcumque, coram se ad suum Tribunal, Audientiam, Cancellariam, Consilium, vel Parlamentum, praeter Juris Canonici dispositionem trahunt, vel trahi faciunt, vel procurant directe, vel indirecte, quovis quaesito colore, necnon qui statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, seu quaevis alia decreta in genere, vel in specie, ex quavis causa, et quovis quaesito colore, ac etiam cujusvis consuetudinis, aut

Temere avocantes a Delegatis Sedis Apostolicae aliisque Judicibus Ecclesiasticis causas Beneficiales et spirituales.

Impedientes executionem Literarum Apostolicarum, aliarumque expeditionum supradictorum Judicium.

Judices Saeculares, qui Ecclesiasticas personas trahunt ad sua Tribunaia.

Publicantes Statuta Ecclesiasticae libertati praepjudicialia, iisque utentes.

privilegii, vel alias quomodolibet fecerint, ordinaverint, et publicaverint, vel factis, et ordinatis usi fuerint, unde libertas Ecclesiastica tollitur, seu in aliquo laeditur, vel deprimitur, aut alias quovis modo restringitur, seu Nostris, et dictae Sedis, ac quarumcumque Ecclesiarum juribus quomodolibet directe, vel indirecte, tacite, vel expresse praejudicatur.

Impedientes
Ecclesiarum
Praelatos,
aliosque Ju-
dices Eccle-
siasticos, ne
sua jurisdi-
ctione utan-
tur.

§. 16. Necnon qui Archiepiscopos, Episcopos, aliosque Superiores, et inferiores Praelatos, et omnes alios quoscumque Judices Ecclesiasticos ordinarios quomodolibet hac de causa directe, vel indirecte carcerando, vel molestando eorum Agentes, Procuratores, Familiares, necnon consanguineos, et affines, aut alias impediunt, quo minus sua jurisdictione Ecclesiastica contra quoscumque utantur, secundum quod Canones, et Sacrae Constitutiones Ecclesiasticae, et Decreta Conciliorum generalium, et praesertim Tridentini, statuunt; ac etiam eos, qui post ipsorum Ordinariorum, vel etiam ab eis Delegatorum quorumcumque sententias, et Decreta, aut alias fori Ecclesiastici iudicium eludentes, ad Cancellarias, et alias Curias saeculares recurrunt, et ab illis prohibitiones, et mandata, etiam poenalia, Ordinariis, et delegatis praedictis decerni, et contra illos exequi procurant, eos, quoque, qui haec decernunt, et exequuntur, seu dant auxilium, consilium, patrocinium, et favorem eisdem.

Recurrentes
ad Curias
Saeculares ad
eludenda
Iudicia Fori
Ecclesiastici
et qui in
his decreta
edunt vel
praestant au-
xilium.

§. 17. Quive jurisdictiones, seu fructus, redditus, et proventus ad Nos, et Sedem Apostolicam, et quascumque Ecclesiasticas personas, ratione Ecclesiarum, Monasteriorum, et aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum pertinentes usurpant, vel etiam quavis occasione, vel causa, sine Romani Pontificis, vel aliorum ad id legitimam facultatem habentium expressa licentia, sequestrant.

Usurpantes,
et seque-
strantes Ju-
risdictionem,
et fructus
spectantes ad
Sedem Apo-
stolicam, et
personas Ec-
clesiasticas.

§. 18. Quive collectas, decimas, talleas, praestantias, et alia onera Clericis, Praelatis, et aliis personis Ecclesiasticis, ac eorum, et Ecclesiarum, Monasteriorum, et aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum bonis, illorumque fructibus, redditibus, et proventibus huiusmodi, absque simili Romani Pontificis speciali, et expressa licentia imponunt, et diversis etiam exquisitis modis exigunt, aut sic imposita, etiam a sponte dantibus, et concedentibus recipiunt: necnon qui per se, vel alios directe, vel indirecte praedicta facere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium,

Imponentes
collectas, et
alia onera
personis Ec-
clesiasticis,
eorumque
bonis.

vel favorem praestare non verentur, cujuscumque sint praeeminentiae, dignitatis, ordinis, conditionis, aut status etiamsi Imperiali, aut Regali praefulgeant dignitate, seu Principes, Duces, Comites, Barones, et alii Potentatus quicumque, etiam Regnis, Provinciis, Civitatibus, et Terris quoquomodo Praesidentes, Consiliarii, et Senatores, aut quavis etiam pontificali dignitate insigniti: innovantes decreta super his per Sacros Canones, tam in Lateranensi novissime celebrato, quam aliis Conciliis generalibus edita, cum censuris, et poenis in eis contentis.

§. 19. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et quoscumque Magistratus, et Judices, Notarios, Scribas, Executores, Sub-Executores quomodolibet se interponentes in causis capitalibus, seu criminalibus contra personas Ecclesiasticas, illas processando, hanniendo, capiendo, seu sententias contra illas proferendo, vel exequendo, sine speciali, specifica, et expressa hujus Sanctae Sedis Apostolicae licentia: quique huiusmodi licentiam ad personas, et casus non expressos extendunt, vel alias illa perperam abutuntur, etiamsi talia committentes fuerint Consiliarii, Senatores, Praesidentes, Cancellarii, vice-Cancellarii, aut quovis alio nomine nuncupati.

Judices Sa-
culares, q-
se interp-
nunt in ca-
sis crimina-
libus cont-
Personas Ec-
clesiasticas

§. 20. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes illos, qui per se, seu alios directe, vel indirecte sub quocumque titulo, vel colore invadere, destruere, occupare, et detinere praesumpserint, in totum, vel in partem, Almam Urbem, Regnum Siciliae, Insulas, Sardiniae, et Corsicae, Terras citra Pharium, Patrimonium Beati Petri in Tuscia, Ducatum Spoletanum, Comitatum Venajsinum, Sabinensem, Marchiae Anconitanae, Massae, Trebariae, Romandiolae, Campaniae, et Maritimas Provincias, illarumque terras, et loca, ac terras specialis commissionis Arnulforum, Civitatesque Nostras, Bononiam, Caesenam, Ariminum, Beneventum, Perusium, Avenionem, Civitatem Castelli, Tudertum, Ferrariam, Comacum, et alias Civitates, terras, et loca, vel jura ad ipsam Romanam Ecclesiam pertinentia, dictaeque Romanae Ecclesiae mediate, vel immediate subjecta; necnon supremam jurisdictionem in illis Nobis, et eidem Romanae Ecclesiae competentem de facto usurpare, perturbare, retinere, et vexare variis modis praesumunt: necnon adhaerentes, fau-

Occupant
almam Ur-
bem aliasq-
Civitates,
Provincia-
Ecclesiae Ro-
manae, et
iusque ju-
risdictione
usurpantes.

tores, et defensores eorum, seu illis auxilium, consilium, vel favorem quomodolibet, praestantes.

Volentes, praesentes, Nostros Processus, ac omnia, et quaecumque his literis contenta, quousque alii huiusmodi Processus a Nobis, aut Romano Pontifice pro tempore existente fiant, aut publicentur, durare, suosque effectus omnino sortiri.

Caeterum a praedictis sententiis nullus per alium, quam per Romanum Pontificem, nisi in mortis articulo constitutus, nec etiam tunc, nisi de stando Ecclesiae mandatis, et satisfaciendo, cautione praestita, absolvi possint; etiam praetextu quarumvis facultatum, et indultorum, quibuscumque Personis Ecclesiasticis, Saecularibus, et quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, ac Militiarum Regularibus, etiam Episcopali, vel alia maiori dignitate praeditis; ipsisque Ordinibus, et eorum Monasteriis, Conventibus, et Domibus, ac Capitulis, Collegiis, Confraternitatibus, Congregationibus, Hospitalibus, et Locis Piis, necnon Laicis, etiam Imperiali, Regali, et alia mundana excellentia fulgentibus; per Nos, et dictam Sedem, ac cujusvis Concilii decreta, verbo, literis, aut alia quacumque scriptura in genere, vel in specie concessorum, et innovatorum, aut concedendorum, et innovandorum.

Quod si forte aliqui contra tenorem praesentium talibus excommunicatione, et anathemate laqueatis, vel eorum alicui, absolutionis beneficium impendere de facto praesumpserint, eos excommunicationis sententia innodamus, gravius contra eos spiritualiter, et temporaliter, prout expedire noverimus, processuri.

Declarantes, ac protestantes, quamcumque absolutionem, etiam solemniter per Nos faciendam, praedictos excommunicatos sub praesentibus comprehensos, nisi prius a praemissis cum vero praeposito ulterius similia non committendi, destiterint, ac quoad eos, qui contra Ecclesiasticam libertatem, ut praefertur, statuta fecerint, nisi prius statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, et decreta huiusmodi publice revocaverint; et ex Archivis, seu Capitularibus Locis, aut Libris, in quibus annotata reperiuntur, deleri, et cassari, ac Nos de revocatione huiusmodi certiores fecerint, eos non comprehendere, nec eis aliter suffragari, quin etiam per huiusmodi absolutionem, aut quocumque alios actus contra-

rios, tacitos, vel expressos, ac etiam per patientiam, et tolerantiam nostram, vel Successorum Nostrorum quocumque tempore continuatam, in praemissis omnibus, et singulis, ac quibuscumque iuribus Sedi Apostolicae, ac Sanctae Romanae Ecclesiae undecumque, et quandocumque quaesitis, vel quaerendis, nullatenus praepjudicari posse, aut debere.

Non obstantibus privilegiis, indulgentiis, indultis, et literis Apostolicis generalibus, vel specialibus, supradictis, vel eorum alicui, seu aliquibus aliis, cujuscumque ordinis, status, vel conditionis, dignitatis, et praeeminentiae fuerint, etiamsi, ut praefertur, Pontificali, Imperiali, Regali, seu quavis Ecclesiastica, et mundana praefulgeant dignitate, vel eorum Regnis, Provinciis, Civitatibus, seu locis a praedicta Sede, ex quavis causa, etiam per viam contractus, aut remunerationis, et sub quavis alia forma, et tenore, ac cum quibusvis clausulis etiam derogatoriis derogatoriis concessis, etiam continentibus, quod excommunicari, anathematizari, vel interdicti non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de privilegiis, indulgentiis, et indultis huiusmodi, ac de Ordinibus, locis, nominibus propriis, cognominibus; et dignitatibus eorum mentionem, necnon consuetudinibus, etiam immemorabilibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, et aliis quibuslibet observantiis, scriptis, vel non scriptis, per quae contra hos nostros Processus, ac sententias, quominus includantur in eis, se juvare valeant, vel tueri, quae omnia, quoad hoc, eorum omnium tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, insererentur, praesentibus pro expressis habentes, penitus tollimus, et omnino revocamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Ut vero praesentes nostri Processus ad publicam omnium notitiam facilius deducantur, chartas, seu membranas Processus ipsos continentes, valvis Basilicae Sancti Joannis Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe appendi faciemus, ut ii, quos Processus huiusmodi concernunt, quod ad ipsos non pervenerint, aut quod ipsos ignoraverint, nullam possint excusationem praetendere, aut ignorantiam allegare, cum non sit verisimile, id remanere incognitum, quod tam patenter omnibus publicatur. Insuper, ut Processus

Derogat contrariis.

Etiam indulto, quod quis excommunicari non possit, nisi facta ejusdem indulti mentione.

Affixio praesentium in Urbe vim habeat personalis praesentationis.

ipsi, et praesentes literae, ac omnia, et singula in eis contenta eo fiant notiora, quo in plerisque Civitatibus, et locis fuerint publicata, universis, et singulis Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, et locorum Ordinariis, et Praelatis ubilibet constitutis, haec scripta committimus, et in virtute sanctae obedientiae directe praecipiendo mandamus, ut per se, vel alium, seu alios, praesentes literas, postquam eas receperint, seu earum habuerint notitiam, semel in anno, aut si expedire viderint, etiam pluries in Ecclesiis suis, dum in eis major Populi multitudo ad divina convenerint, solemniter publicent, et ad Christifidelium mentes reducant, nuncient, et declarent.

Mandat praesentes annuatim publicari per quoslibet Praelatos in propriis Ecclesiis.

Singuli Praelati, et animarum curam habentes, ac simplices Confessarii has literas penes se retinere debeant.

Fides habenda Transumptis.

Sanctio poenalis.

Dat. die 30. Martii 1741.

Caeterum Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, alique locorum Ordinarii, et Ecclesiarum Praelati, necnon Rectores, caeterique curam animarum exercentes, ac Presbyteri saeculares, et quorumvis Ordinum Regulares ad audiendas peccatorum confessiones quavis auctoritate deputati, transumptum praesentium literarum penes se habeant, easque diligenter legere, et percipere studeant. Volentes earumdem praesentium transumptis, etiam impressis, Notarii publici manu subscriptis, et sigillo Iudicis ordinarii Romanae Curiae, vel alterius personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eandem prorsus fidem in iudicio, et extra illud ubique locorum adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae excommunicationis, anathematizationis, interdicti, innovationis, innodationis, declarationis, protestationis, sublationis, revocationis, commissionis, mandati, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, III. Kalendas Aprilis. Pontificatus Nostri Anno Primo.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

I. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONICI, ET MONIALES

XV.

Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, in Hispaniarum, et Poloniae Regnis commorantes, a jurisdictione Praeceptoris Generalis S. Spiritus in Saxia de Urbe eximuntur, et Locorum Ordinariis subjiciuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Saepe Romanorum Pontificum animos vehementer angit, ac sollicitat ea cura, et cogitatione gratiae, favores, et privilegia ex prudenti Apostolici regiminis dispensatione in animarum salutem, et spirituales Christifidelium profectum, et aedificationem, eorum praesertim, qui sub suavi Religionis jugo Domino famulantur, benigne liberaliterque impertita, in eorum perniciem, ac detrimentum, vel Hominum culpa, vel infernalis Hostis astutia, vel ipsa mutabili, ac fluxa rerum humanarum natura vertantur. Itaque nonnunquam, quae justis impellentibus causis concessa sunt, rerum subinde experientia suadente, Romana Sedes solum Deum prae oculis habens, revocat, atque immutat, et providae sollicitudinis studium prudenter interponit, prout, personarum, et rerum, temporumque qualitatibus mature pensatis, conspiciat in Domino salubriter expedire.

Privilegium Apostoli nonnunquam juxta temporum circumstantias consideranda.

§. 1. Alias siquidem Romani Pontifices, et praesertim fel. rec. Innocentius III. in sua, quae incipit: *Inter opera*; ac Nicolaus IV. in sua, quae similiter incipit: *Inter opera pietatis*; et Sixtus IV. Praedecessores nostri in una, quae incipit: *Et si universis*; nec non in altera, quae incipit: *Religionis zelus*; suis respective Constitutionibus, Regularem, et Hospitalarium Ordinem Sancti Spiritus in Saxia, ob varia, et laudabilia Christianae charitatis opera, quae ab Ordine ipso erga debiles, saucios, atque aegrotos exercentur, plurimis gratiis, indultis, et privilegiis diversis eorumdem Praedecessorum temporibus cumularunt; Inter quae privilegia illud existit, per quod omnes eundem Ordinem expresse professi, una cum eorum Conventibus, Domibus, et Bonis, sub Sedis Apostolicae protectione, eique immediate subiecti, ac ab omnimoda superioritate, jurisdi-

Quorum plura Ordinis S. Spiritus olim indult.

Et praecipue exemptio jurisdictionis Ordinarii cum subjectione Praeceptoris Generalis S. Spiritus de Urbe.

etione, visitatione, correctione, et potestate Ordinariorum perpetuo exempti declarantur, et jurisdictioni, superioritati, et auctoritati Praeceptoris Generalis Ordinis praedicti, in hac nostra Alma Urbe apud Archihospitale Sancti Spiritus residentis, plenarie subjiuntur.

§. 2. Cum autem, sicut accepimus, et diuturna experientia compertum est, non satis per ipsius Generalis Praeceptoris curam, operam, et auctoritatem, debitae integritati disciplinae eorum, qui praedicto Hospitalario Ordini adscripti reperiuntur, et procul in remotis praesertim Regionibus degunt, consuli valeat; Nos igitur, qui ad salubriorem dicti Ordinis, illumque profitentium statum praecipuas apostolicae nostrae sollicitudinis, et paternae providentiae dirigimus partes, et ut eorum charitas per debitum caeterarum virtutum cultum uberius efflorescat in dies eorum Domino, et bonum exhibeat sanctae conversationis odorem, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, omnes, et singulos Hospitalarios Ordinis Sancti Spiritus praedicti intra Hispaniarum Regna, ac intra Poloniae Regnum nunc existentes, et pro tempore exituros, etiamsi Priores, vel Praepositi, aut Canonici nuncupati dicti Ordinis, et sive in Conventibus, aut Hospitalibus, aut Prioratibus, et Praeceptoris, sive extra Conventus, Hospitalia, Prioratus, et Praeceptorias nunc commorantur, vel pro tempore commoraturi fuerint, ab omnimoda jurisdictione, et obedientia Magistri, seu Praeceptoris Generalis Archihospitalis Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, non tamen quoad solutionem annui Canonis a Conventibus praedicti Ordinis dicto Archihospitali Sancti Spiritus, tamquam Capiti Ordinis Hospitalarii huiusmodi, persolvi consuetam, quam semper firmam et illaesam esse, et perinde ac si praesentes a nobis minime emanassent, persolvi volumus, motu proprio, ex certa scientia, matura deliberatione nostris, deque Apostolicae nostrae protestatis plenitudine tenore praesentium eximimus, et liberamus, eosque sic exemptos, et liberatos visitationi, correctioni, et omnimodae jurisdictioni Ordinariorum Locorum, in quibus Ordinem Hospitalarium professi nunc existunt, et pro tempore extiterint, eadem Apostolica Auctoritate etiam perpetuo per easdem praesentes subijcimus,

eisque subiacere volumus, ac semper subjectos esse decernimus, statuimus, et mandamus. Necnon Ordinariis praedictis, et eorum cuilibet, ut ipsi, tamquam a Sede Apostolica delegati, rebelles, et eis subiacere renuentes, per Censuras Ecclesiasticas ad se subjiendos compellere libere, et licite valeant, facultatem concedimus, et impertimur.

§. 3. Insuper Moniales ejusdem Ordinis Sancti Spiritus in praedictis Hispaniarum Regnis, et Poloniae Regno existentes, tam in spiritualibus, quam temporalibus, curae, et regimini, et omnimodae Ordinariorum praedictorum, in quorum Dioecesi ipsarum Monasteria sita reperiuntur, jurisdictioni pariter perpetuo eadem Apostolica Auctoritate subijcimus, et subjectas esse volumus; easque propterea a quacumque Fratrum Hospitaliariorum Ordinis praedicti subjectione, et regimine penitus, et omnino dicta auctoritate similiter perpetuo tenore earundem praesentium eximimus, et liberamus; eisdemque Fratribus, ne ipsi in iis, quae Monasteriorum praedictorum gubernium, et regimen quomodolibet pertinent, in posterum, sub excommunicationis, ac privationis utriusque vocis, aliisque arbitrio nostro imponendis poenis, se ullatenus ingerere audeant, Apostolica Auctoritate praedicta, earundem praesentium tenore etiam perpetuo inhibemus, penitusque prohibemus.

§. 4. Omnes autem, et singulos Ordinem Hospitalarium praedictum professos, in Hispaniarum Regnis, et in Poloniae Regno nunc, et pro tempore existentes, et in eisdem Regnis pro tempore commorantes, in virtute sanctae obedientiae monemus, ut eosdem Ordinarios, tamquam Sedis Apostolicae Delegatos, pro debita Nobis, et Apostolicae Sedi reverentia, congruo honore, et convenienti observantia, promptaque obedientia venerentur; ipsos quoque Ordinarios hortamur in Domino, ac per Viscera Misericordiae Dei nostri requirimus, ut Ordinem Hospitalarium huiusmodi profitentes paterno amore prosequentes, benevole tractent, ac benigne foveant, seque illis pia munificentia liberales exhibeant, ac in omnibus praedictis tamquam in Agro Dominico cooperatores, et laboris participes, congrua benignitate recipiant, eorumque jura omni studio, et cura custodiant, atque tueantur, ut ipsi Ordinem Hospitalarium huiusmodi profitentes, quorum ope-

Delegato Ordinaris facultate eandem compellendi.

Moniales item Ordinariorum regimini subijciuntur.

Et eximuntur a regimine Fratrum Hospitaliariorum.

Cum inhibitione, ne isti amplius iura earum gubernatio se immisceant.

Et praeepto obediendi Ordinarius tamquam Sedis Apostolicae delegatis.

Quibus praedicti Ordinis Professores eorumque jura enixe commendantur.

ra, veluti lucernae ardentes in conspicuo loco positae, omnibus Christifidelibus erga miseros, et afflictos vulneribus, morbis, variisque aegritudinibus corporis, et nonnumquam simul etiam animi, languentes, charitatis lumen praebere debent, ad Dei laudem, et Fidei Catholicae exaltationem, et animarum salutem, in tam sublimi, excellentique virtute de die in diem proficientes, exinde a largissimo honorum omnium retributore Domino perennis vitae praemium consequi mereantur.

Constitutio
Bened. XIII.
super transi-
tu ab aliis
Ordinibus
Regularibus
ad Ordines
Hospitala-
rios; inno-
vantur, et
ad Ordinem
S. Spiritus
expresse ex-
tenditur.

§. 5. Ac demum Constitutioni piae memoriae Benedicti Papae XIII. similiter Praedecessoris nostri editae sub datum Idibus Februarii Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo vicesimosexto, Pontificatus sui Anno secundo, et quae incipit, *Sacra*: inhaerentes, transitum prohibemus a quocumque Regulari, et Claustrali Ordine ad praedictum Hospitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum Ordinem; nisi servata in omnibus, et per omnia, et quoad omnia, forma, et tenore dictae Constitutionis praedicti Benedicti Praedecessoris, quam potiori pro cautela etiam quoad praedictum Ordinem Hospitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum extendimus per praesentes, et ampliamus, eamque omnino servandam esse, auctoritate, motuque nostris praedictis, earumdem tenore praesentium declaramus, et statuimus.

Clausulae
salutares.

§. 6. Praesentes quoque nostras literas, nullo unquam tempore, etiam ex eo, quod Praeceptorias, Prioratus, et alia Beneficia dicti Ordinis Hospitalarii in Hispaniarum, et Poloniae Regnis praedictis obtinentes, et in dictis Regnis existentes, vel quicumque alii in praemissis interesse quomodolibet habentes, eisdem praemissis expresse non consenserint, nec ad id vocati, aut requisiti, ac omnes causae, propter quas eadem praemissa emanaverint, examinae, verificate, et approbatae fuerint, seu etiam enormis, vel enormissimae, et totalis laesionis, aut alio quovis praetextu, et ex quocumque capite, aut quavis causa, vel occasione quantumcumque notabili, et juridica, etiam necessario exprimenda, intentionis nostrae, vel alio quocumque defectu, notari, impugnari, in toto, vel parte rescindi, retractari, annullari, invalidari, in jus, vel controversiam vocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas quodcumque juris, facti, vel

gratiae remedium impetrari posse, minusque sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, et aliis contrariis dispositionibus a Nobis, seu quibusvis aliis Romanis Pontificibus Successoribus nostris, ac dicta Sede, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, ac Consistorialiter pro tempore emanatis, nullatenus comprehendi, nec comprehensas censi, sed semper ab illis exceptas, et contra quascumque alias exceptiones quantumvis graves, omnino, et semper validas, et efficaces fore, et esse, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et perpetuo suffragari in omnibus, et per omnia, ac si vocatis omnibus, et singulis, quorum interest de illorum consensu emanassent; neque Locorum Ordinarios praedictos, nunc, et pro tempore existentes, vel alios quoscumque, ad praemissa in toto, vel in parte verificanda, seu probanda ullo unquam tempore teneri, nec ad id quavis necessitate cogi, aut compelli posse; sed solam earumdem praesentium narrationem absque alia verificatione, vel probatione sufficere, eisque in iudicio, et extra illud stari, nec aliquam probationem, seu exceptionem, eujusvis naturae, et speciei illa sit, vel fuerit, in contrarium adduci, vel admitti. Sicque, et non alias, per quoscumque Judices Ordinarios, et extraordinarios, quacumque facultate fungentes, etiam Causarum Palatii nostri Apostolici Auditores, necnon Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictaque Sedis Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, definiendi, et interpretandi auctoritate, in quavis causa, et instantia iudicari, et definiri debere; ac quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus. Non obstantibus, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*; necnon praedictis Innocentii, Nicolai, et Sixti Praedecessorum nostrorum quoad praemissa dumtaxat, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis Hospitalarii Sancti Spiritus in Saxia, illiusque Praeceptoriarum, Prioratum, et Conventum, ac Monialium Monasteriorum in Hispa-

Sublata aliter iudicandi facultate.

Derogationes generales et particulares.

njarum, et Poloniae Regnis praedictis existentium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia respective roboratis statutis, consuetudinibus, stabilimentis, usibus, naturis, erectionibus, institutionibus, et exemptionibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis, illis, eorumque Praeceptoribus, Prioribus, et Fratribus, ac Abbatis Monasteriorum praedictorum, illorumque Monialibus, et respective personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, nec non irritantibus, et aliis decretis per praedictos, et quoscumque alios Romanos Pontifices similiter Praedecessores, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, ac ex certis tunc expressis, etiam Consistorialiter propositis, et diligenter examinatis causis, concessis, approbatis, et innovatis; quibus omnibus, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, inserta essent, praesentibus pro sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac latissime derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Caeterum, quia difficile foret praesentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, vel alienius Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, Constitutionis, derogationis, subjectionis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingen-

tesimo, quadragesimo primo, Nonis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno I.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

ADMONITIO

XVI.

Ad Episcopos in Poloniae Regno constitutos, ut cautius procedant in admittendis conjugiorum dissolutionibus.

*Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis
et Episcopis Regni Poloniae.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Matrimonii perpetuum indissolubilemque nexum, cujus firmitatem ab Adamo tanto ante pronunciatam Christus Dominus, et his verbis, *quod Deus conjunxit, homo non separet*, confirmare, et evangelica gratia, unde magnum in Ecclesia Sacramentum est, augere dignatus fuit, tanta facilitate, perinde ac si neque lege naturae, neque Divino Jure, neque Evangelicis praeceptis, et Canonicis Sanctionibus initum esset Connubium, in aliquot Catholici Orbis partibus, atque in isto praesertim florentissimo Poloniae Regno in dies dissolvi audientes; neque lacrymis, neque verbis explicare possumus allatam inde Nobis incredibilem solitudinem, conceptamque in Pontificio animo Nostro ingentem molestiam. Etsi autem plurimum dolentes, facile adducimur, ut credamus hujusmodi dissolvendorum Conjugiorum licentiam, propter quam, non sine gravi bonorum offensione, sive vir unus, sive mulier una, pluribus vicissim adhuc viventibus sibi antea copulatis Conjugibus, tertium, aut quartum matrimonium contrahere cernitur, a nimia Curiarum vestrarum libertate, quemadmodum alibi evenire accepimus, ortum du-

Matrimonium jure naturali, Divino et Canonico indissolubile.

Ejusdem dissolvendi facilitas improbat.

De praesentibus exemplis, sive transumptis.

Sanctio.

Dat. die 5. Apr. 1741.

cere; tamen facere non possumus, quin justissimas ad vos, Venerabiles Fratres, querelas nostras deferamus; atque insimul tantae licentiae refranandae, et intra praescriptos a Catholica Ecclesia fines coercendae, salutare Leges modumque meditemur.

Episcopo-
rum zelus
adversus hoc
malum Di-
vini judicii
interminua-
tione, exci-
tatur.

§. 1. Ad Sacerdotalem igitur virtutem vestram, vestrumque pro ecclesiastica disciplina zelum, magna cum Pontificii animi fiducia, pastorales curas conferimus, ut inde opportunum huic malo ab inelyta Polona Natione avertendo propulsandoque, et abstergendae nomini vestro iniustae notae, subsidium interea repetamus. Eapropter Fraternitates Vestras in Domino rogamus, et hortamur, ut memores rationum Coelestis Catholicae Ecclesiae Sponso Jesu Christo Judici reddendarum, Apostolicis vocibus Nostris obtemperantes, ministerium vestrum ea, qua decet, vigilantia adimplere satagatis. Ac, dum pares muneri, pietati, et religioni vestrae de hisce rebus successus praestolamur, Fraternitatibus Vestris Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Praesentium transumptis fidei haberi praecipitur.

§. 2. Volumus autem, ut eorumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die undecima mensis Aprilis millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri Anno Primo.

D. Card. Passioneus.

Dat. die 11.
Apr. 1741

XVI.*

LITERAE APOSTOLICAE

In forma Brevis expeditae ad favorem imperialis Monasterii et abbatis Gengenbacensis Ordinis S. Benedicti Dioecesis Argentinensis, cum quibus revocantur quaedam Bullae Provisionis alias expeditae, extinguitur lis verrens etc. etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Incipit exordium Brevis.

Laudabile Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum institutum, ut si quas super

quibusvis nogotiis emergereet, erumpere per-spexissent contentiones, *Lites*, ac *disceptationes*, statim Apostolica auctoritate, et providentia dirimerent, componerentque eo majori studio tenere, ac sectari. Nos maxime in Sacrosancti Apostolatus specula constitutos decet, quo per omnem vitae nostrae aetatem nihil curavimus impensius, quam ut e medio sublati contentionum, Litiarum, disceptationumque forensium dissidiis, ac tricis, per solam liquidamque veritatis inspectionem jus suum unicuique tribueretur, ac justitia, et pax se se invicem oscularentur. Cum sicut accepimus antiquissimum Imperiale Monasterium *Gengebacense* nuncupatum Dioecesis Argentinensis Provinciae Moguntinae Ordinis Sancti Benedicti in Germania fundatum, ab A catholicis undique circumdatum, de Orthodoxa Religione bene meritum, et propter reddituum, preventuumque angustias, quibus ob *Bella*, qua sepe tam cum A catholicis praedictis, quam etiam clar, memor. Francorum Regibus Christianissimis excitata fuerunt, vexatum, ex eo quod primis fere excursionibus semper fuit expositum, ab immemorabili *septem Parochiales Ecclesias* nempe *Gengebacensem, Zellenensem cum Cappella Beatae Virginis ad Vincula nuncupatam, Liberacensem, Ichenheimensem, Nordracensem, Harmospacensem, et Grisheimensem tam in spiritualibus, quam in temporalibus subjective unitas habeat*, in quibus dicti Monasterii pro tempore existens Abbas praeter omnium, et singulorum fructuum, decimarumque perceptionem, Vicarios etiam curatos sive Saeculares, sive Regulares ad ipsius Abbatis nutum amovibiles *ab antiquo tempore* deputare, et praeponeere consuevit. In eorumdem autem Vicariorum nominatione, et deputatione ab Abbatibus Monasterii praedicti pro tempore existentibus magna diligentia semper adhibita fuit, ut magis docti, prudentes, et bonis moribus imbuti in Vicarios Curatos eligerentur, praesertim in transactis temporibus, in quibus *Lutherana haeresis* per totam fere Germaniam grassans magnam ex dictis locis, et Parochiis partem infecerat, necesse fuit, ut Viri exemplares, et vitae gravitate insignes in eorumdem Parochialium Ecclesiarum Vicarios instituerentur. Quam ob rem dicti Monasterii pro tempore existens Abbas postquam supradictum Monasterium justo Alumnorum, seu Monachorum numero adauxit, eos potissimum seligere duxit *sibi magis cognitos*,

Narrat
ejusdem;
exponunt
merita, atq
angustia
Monaster
dice vexi

Nec non ar
tiquissima
septem Pa
rochialium
Unio subje
ctiva, atque
possessio i
eis praepo
nendi Vica
rios amovi
biles mo
rum gravi
tate refer
tos, quorum
opere Catho
lica Religio
fuit adacta

magisque *aptos*, et idoneos, ut Animarum salutem proficerent, et Catholicae Religioni augmento essent. Hinc factum est, ut zelo, exemplo, et virtute Vicariorum hujusmodi, et Orthodoxa Religio in praedictis Parochialibus Ecclesiis increverit, et quamplurimi ex Catholicis fidem Catholicam amplexi fuerint. Paucis autem ab hinc annis aliqui ex Clericis Saecularibus clanculum recursum ad Datariam Apostolicam habuerunt, ibique supposito quod dictae Parochiales Ecclesiae in *titulum perpetuum* Praesbyteris Saecularibus concedendae essent, literas sub Plumbo super trium illarum Provisione jure devoluto expediendas curarunt, duae quidem pro executione Judicibus in Partibus, tertia vero dilecto filio Magistro *Carolo Calcagnino* Cappellano nostro, et Causarum Palatii Apostolici Auditorum Decano commissae fuerunt; De hac ultima in contradictorio partium usque adhuc nihil peractum fuit, primae duae tum quoad Ichenheim. tum quoad Grisheimensem Ecclesias Parochiales coram Judicibus praedictis exhibitae, executioni etiam demandatae fuerunt, ac Provisi de Parochialibus Ecclesiis hujusmodi illarum possessionem adierunt non sine magno scandalo, et offensione tam Haereticorum, quam ad fidem quoque conversorum, qui quemadmodum Monachos hujus Monasterii in Vicarios aliquando electos summo amore persecuti fuerant, ita de novo electos Praesbyteros Saeculares despexerunt. Pro comprimendo autem tumultu inde forsitan orituro dilectus filius Nobilis Vir *Ludovicus Gulielmus Georgius Margravius Marchio Baden Badensis Dominus* in temporalibus eorumdem locorum tam de his, quam de aliis gravioribus causis per Epistolam Dilectum etiam filium Vicarium in-spiritualibus generalem, seu Officiale Venerabilis Fratris Episcopi Argentinensis unum ex dictis Executibus monitum, atque se ipsum de hujusmodi novitatibus certiore fieri voluit, sed monitio hujusmodi cum gravi periculo, ut tumultus praedicti magis excitarentur, contempta fuit. Pendente tamen lite praedicta cum dictus Argentinensis Episcopus prorogationem juris ad exercendam curam Animarum, quae quolibet anno Monacho Vicario Curato Parochialis Ecclesiae de Ichenheim dari solet, denegasset, dilecti quoque filii moderni Abbas, et Monachi dicti Monasterii prorogationem hujusmodi sic denegatam a Venerabili Fratre Archiepi-

sco Moguntino Metropolita, ac deinde a dilecto etiam Filio Magistro Jacobo Amadori olim Lami Signaturae nostrae Justitiae Auditore jussu Venerabilium Fratrum nostrorum *S. R. E. Cardinalium Capitulum Ordinum* nuncupat., tempore hujus sedis vacationis usque ad duos menses post electionem Romani Pontificis, et usquequo causa hujusmodi in eadem Signatura nostra proposita fuisset, obtinuerunt. Porro dictis Abbate, et Monachis ad Signaturam praedictam recursum habentibus contra gravamina ab eisdem Executoribus sibi illata, et die *XV. Decembris anni proxime praeteriti* proposita causa, quoad Parochialem quidem de Grisheim nemine discrepante responsum fuit: *Ad Rotam ex integro circumscripta possessione Joannis Georgii*, quoad Parochialem vero Ecclesiam de Ichenheim: *Parito literis arbitrio Rotae, circumscripta possessione Joannis*, et prorogato termino Vicario Regulari usque ad exitum Causae. Examinate insuper, seu discussa fuerunt in eadem Signatura nostra Justitiae merita Causae hujusmodi, in quibus pro parte dictorum Joannis Georgii, et Joannis supra dicti, qui literas sub Plumbo praedictas reportaverant, jaclabatur juris praesumptio, et quaedam *Unio*, quae asserebatur facta ab Episcopo de Anno *MCCCLXIV.*, quaeque insuper etiam asserebatur confirmata a *fel. rec. Sixto PP. IV. praedecessore nostro*, quos tamen Titulos restrictivos nunquam Abbas, et Monachi praedicti omniati fuerunt, quinimo mordicus sustinuerunt aliunde, et aliis temporibus supra dictam plenariam, et subjectivam Unionem acquisivisse. *NOS* omnem altercandi, contendendi rationem de medio quantum cum Domino possumus auferre cupientes, ac non leve argumentum, quod infra scriptae Parochiales Ecclesiae retroactis temporibus fuerint subjective unitae Abbati, et Monachis, ac Monasterio praedictis, attamen *justis de causis animarum nostrum moventibus*, causae seu litis, et controversiae hujusmodi statum, et merita, nominaque, et cognomina, ac qualitates Judicium, et Collitigantium, aliaque quaecumque etiam specificam, et individuatam mentionem, et expressionem requirentia praesentibus pro plene, et sufficienter insertis, expressis, et specificatis habentes, necnon quaecumque literas sub Plumbo de, et super provisione trium ex dictis Parochialibus Ecclesiis, nempe Ichenheimense, Harnospacense, et Grisheimense expeditas,

teuta a Metropolitano, et de ordine Emorum Capitulum Ordinis Sede Apostolica vacante, ac tandem ab ipsa Signatura Justitiae in resolutione Causae sibi capta.

Referuntur merita Causae discussa in dicto Tribunali Signaturae, et praeter ceteris Unio antiqua facta ab Episcopo, quae in parte asserebatur confirmata a *Sac. Mem. Sixto IV.* istaq; non pro parte Abbatibus, sed solum ex adverso allegabatur.

Hic incipit dispositiva Brevis, et ratio quare Papa movetur ad illius largitionem.

Revocantur contra-ritae Apostolicae Provisiones super tribus ex di-

etia Paro-
chialibus.

Idque fit
Motu pro-
prio, et cum
aliis amplis-
simis clau-
sulis, cum
quibus etiam
extinguitur
lis, et iterum
confirmatur
antiquo Unio
omnium sep-
tami Paro-
chialium, et
quatenus
opus sit ile-
rum amplis-
sime renova-
tur.

Faenitas
praepouendi
in iisdem
Septem Pa-
rochiis Vi-
carios amo-
vibiles sive
Seculares,
sive regula-
res data ei-
dem Abbati
Gengebacen-
si, praevio
tamen illo-
rum exami-
ne, et cum
congrua so-
lum ad for-
mam Bullae
Pianae iis-
dem Vicariis
solvenda.

et a tribus Praesbyteris Saecularibus ex jure de-
voluto, seu alio quocumque modo, titulo, et
causa, obtentas, et unicuique ex Praesbyteris
praedictis concessas cum omnibus, et singulis
in eis expressis, et contentis, quarum tenores
praesentibus pro sufficienter insertis habentes,
harum serie revocantes, annullantes, cassantes,
ac irritas, et inanes, ac nullius roboris, et momen-
ti esse, et fore declarantes, **MOTU PROPRIO**,

ac ex certa scientia et matura deliberatione no-
stris, deque Apostolicae potestatis plenitudine
quascumque Lites, et causas super praemissis
inter praedictos Abbatem, Monachosque Mo-
nasterii Gengebacensis ex una, et Joannem
Georgium, Joannem, et Cognominatum Ehinger
de eisdem Parochialibus Ecclesiis de Ichen-
heim, Griseheim, et Harmorspach vigore praedi-
ctarum literarum provisos ex altera Partibus
coram quibuslibet Judicibus, et Tribunalibus
motas, vertentes, et pendentes in statu, et terminis
in quibus de praesenti reperiuntur ad Nos harum
serie cum suis membris, annexis, et con-
nexis, incidentibus, et emergentibus advocamus,
illasque sic advocatas motu, scientia, delibera-
tione, et potestatis plenitudine paribus perpetuo
supprimimus, et extinguimus, perpetuumque si-
lentium imponimus; Ac insuper **MOTU, scientia,**
deliberatione, et potestatis plenitudine simi-
libus quatenus opus sit, et ad abundantiorum con-
telam perpetuo unimus, annectimus, et incor-
poramus tum in spiritualibus tum in temporalibus
memoratas septem Parochiales Ecclesias
nempe Gengebacensem, Zellensem cum Capella
Beatae Virginis ad Vincula, Biberacensem,
Ichenheimensem, Nordracensem, Harmorspac-
ensem, et Griseheimensem illasque sic unitas,
annexas, et incorporatas Abbati, et Monachis
Monasterii praedicti perpetuo subijcimus, in
quibus Parochialibus Ecclesiis sic subjective uni-
tis, Modernus, et pro tempore existentes Ab-
bates dicti Monasterii Gengebacensis semper
teneatur deputare in Vicarium ad sui nutum
amovibilem pro unaquaque ex dictis Ecclesiis
unum Presbyterum sive Saecularem, sive Re-
gularem praevio Examine a Venerabili Fratre
Modernus, seu pro tempore existente Episcopo
Argentinenso habendo idoneum repertum ad
exercendam Curam Animarum, eidemque Vi-
cario assignare Congruam pro illius, et illorum
substantatione a Sac. Mem. Pio PP. V. etiam
praedecessore nostro praefixam, cum jure,
quod Residuales redditus cujuscumque generis a

dictis Parochialibus Ecclesiis provenientes ce-
dere debeant commodo Abbatis, et Monasterii
Gengebacensis hujusmodi. Decernentes easdem
praesentes Literas, et in eis contenta quaecum-
que etiam ex eo quod dicti Joannes Georgius,
ac Joannes, et cognominatus Ehinger provisi,
ac alii quicumque cujusvis status, gradus, or-
dinis, conditionis, praeeminentiae, vel digni-
tatis, seu alias specifica, et individua mentio-
ne, et expressione digni in praemissis quomodo-
libet jus, vel interesse habentes, seu habe-
re praetendentes iisdem praemissis non con-
senserint, nec ad ea vocati, citati, intimati,
et auditi fuerint, tametsi vigore provisionum
praedictarum, seu quacumque alia de causa
consentire, seu vocari, citari, intimari, et
audiri semel, vel pluries quoque modo debu-
issent, aut ex alia quacumque juridica privile-
giata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effe-
ctum validitatis praemissorum necessario ex-
primenda foret, causa, occasione, colore,
praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam
in corpore juris clauso, etiam enormis, enor-
missimae, et totalis laesionis ullo unquam tem-
pore de subreptionis, vel obreptionis, aut
nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel
interesse habentium consensus, aliove quoli-
bet etiam maximo, substantiali, essentiali,
formali, aut excogitato defectu notari, impu-
gnari, infringi, invalidari, retractari, rescin-
di, in controversiam revocari, ad terminos ju-
ris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris,
restitutionis in Integrum, aliudve quodcumque
juris, facti, vel gratiae remedium intentari,
vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et po-
testatis plenitudine paribus concessio, quempiam
in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare
nullatenus posse, sed easdem praesentes lite-
ras, et in eis contenta quaecumque semper, et
perpetuo firma, valida, et efficacia existere,
et fore, suosque plenarios, et integros effectus
sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus ad
quos spectat, et pro tempore quandocumque
spectabit inviolabiliter, et inconcusse obser-
vari; Sicque in praemissis, et non aliter per
quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos
etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores,
ac S. R. E. Cardinales etiam de Lateri Legatos,
et hujus Sanctae Sedis Nuncios, et quosvis
alios qualibet auctoritate praeceminentia, et po-
testate fungentes, et quandocumque functuros
sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter ju-

Dero-
lari a-
sario-
etiam
citato-
cum an-
sims vi-
clausula
blata, et
creto
tanti.

dicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstant nostra, et Cancellariae Apostolicæ Regula de jure quaesito non tollendo, nec non dicti *SIXTI*, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, quatenus opus sit dictorum Ordinis, et Monasterii Ecclesiarumque hujusmodi aliisve quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis, quoque, Indultis, et Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter; et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Aprilis MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Loco † Annuli Piscatoris.

*Pro D. Cardinali Passioneo,
Cajetanus Amatus.*

VII.

BEATIFICATIO

Beati Alexandri Saulii, ex Clericis Saecularibus Sanoti Pauli Barnabitis nuncupatis, primum Aleriae, deinde Papiæ Episcopi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Benignitatem Dei nostri, et divitias bonitatis ejus in Servi Dei Alexandri Saulii, primum Aleriae, deinde Papiæ Antistitis virtutibus; ac meritis extollere, et prædicare, non religionis modo debitum esse ducimus officium, sed nihil etiam intelligimus in hac temporum conditione esse opportunius, quam, ut universis Christifidelibus, et animarum maxime Pastoribus, uberiora suppetant ad imitationem exempla, atque in ejusdem patrocinio, factis-

que admirandis, praesidia ad pacem, tranquillitatem, et salutem, tuam inter Christianos omnes, quam inter eos potissimum populos procurandam, quos ab illo per viginti, et amplius annos, non tamquam solius Aleriae Episcopo, sed totius Corsicae Apostolo, olim salutaribus monitis, ac legibus instructos, et moribus correctis, extinctis odiis, conciliatis animis, reformatisque Clericis, viam mandatorum Dei currere edoctos, ipsa rerum humanarum divinarumque perturbatio jamdudum inibi exorta, a tradita sanctissima disciplina alienos tenet. Eapropter inter praecipuas partes Apostolici muneris, quod altissimo Divinae Sapientiae consilio infirmitati Nostrae impositum est, illam ministerio Nostro rite saneteque obeundo magis congruentem reputamus, ut, ad coelestem Nobis promerendam openi, studeamus, quantum Nobis ex alto conceditur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicae Ecclesiae decus, bonumque Christiani populi exemplum, promovere cultum, et venerationem ejusdem Servi Dei, qui, pueritiae curriculum summa cum pietatis, et doctrinarum laude confecto, severioris disciplinae institutum in Congregatione Clericorum Regularium S. Pauli, Barnabitarum nuncupata, amplexus, omnium religiosarum virtutum splendore longe lateque praefulsit, ad Pastorales Ovium sibi commendatarum curas evocatus, ita se gessit, ut optimi Pastoris officio perfunctum, a Pastorum Principe Jesu Christo aeterna mercede donatum fuisse non dubitemus.

§. 1. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum processibus de Apostolicae Sedis licentia confectis super vitae sanctitate, et virtutibus tam theologis, quam moralibus in gradu heroico, quibus idem Servus Dei Alexander Saulius multipliciter claruisse, necnon miraculis, quae ad ejus intercessionem, et ad manifestandam hominibus ipsius Sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebantur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur, praedictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis Indultis.

§. 2. Hinc est, quod Nos, piis atque enixis quamplurium Venerabilium Fratrum Archie-

Beati vita
strictum at-
tingitur.

Item ordo in
causa serva-
tus.

Et supplica-
tiones Prae-

sulibus, et
Principibus
porrectae.

piscoporum, et Episcoporum, neenon dilectorum filiorum Magistratum, Procerum, et Populorum Italiae praesertim, ac totius insuper antedictae Congregationis, Clericorum Regularium S. Pauli, supplicationibus (quas olim etiam humiliter datas fel. rec. Praedecessoribus Nostris Innocentio PP. X., cl. mem. Ferdinandus Romanorum Rex in Imperatorem electus, Clementi PP. X., bo. me. Emmanuel Sabaudiae Dux, et Innocentio PP. XI., Cosmus itidem bo. me. Etruriae sibi subjectae Magnus Dux, piarum suarum precum accessione roboraverant, et fel. pariter rec. Clementi PP. XII. itidem Praedecessori Nostro, Charissima in Christo filia Nostra Maria Amalia utriusque Siciliae et Hierusalem Regina Illustris, ac Nobis ipsis nuper Dilecti filii Nobiles Viri Dux, et Respublica Januensis renovarunt) Nobis super hoc humiliter porrectis benigne inclinati, de supradictae Congregationis consilio, et assensu, auctoritate apostolica, tenore praesentium indulgemus, ut idem Dei Servus Alexander Saulius in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in processionibus circumferendae) exponantur, Imagines quoque Radiis, seu Splendoribus exornentur, ac de eo quotannis die XXXIII. mensis Aprilis recitetur Officium, et Missa de communi Confessoris Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata, juxta Rubricas Breviarii, et Missalis Romani. Porro recitationem Officii, et Missae celebrationem hujusmodi fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorundem Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum, in Civitate Mediolanensi; ubi natus, et Regularem emisit professionem; in Dioecesis, tam Aleriensis, quam Ticinensi, quibus Episcopus praefuit, et in Civitate Januensi, unde originem duxit, et ubi adhuc ejus Nobilis Gens, et Familia prestat, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, et quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus festum peragetur, confluentibus.

Nec non celebratio solemnis
Beatificationis in Urbe,
et alibi.

§. 3. Praeterea primo dumtaxat anno, a datis hisce literis, et quoad Indias, a die, quo eadem literae illae pervenerint, incoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatum, et Dioecesium antedictarum solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, et Missa sub ritu

duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra S. Petri in Vaticano de Urbe celebrata fuerint eadem solemnia ipsa die XXIII. currentis Mensis Aprilis, pariter celebrandi facimus potestatem.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Secretarii dictae Congregationis Cardinalium subscriptis, et sigillo Praefecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, et ubique tam in Judicio, quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Aprilis MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno. I.

D. Cardinalis Passioneus.

Cum decretis
portantibus.
Fides in
sumptis
beati jubet

Dat. die
April. 17

APPROBANTUR

XVII

Decreta a S. Congregatione Caeremoniali particulari edita pro Archiepiscopis, sive Episcopis, et Praesidibus, Gubernatoribus, ac Vice-Legatis per Ditionem Ecclesiasticam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Quod Apostolus universis Christifidelibus consulebat, ut inter caetera Officia sibi pariter exhibenda, honore etiam sese invicem praevenirent, et honorem tamquam debitum, cui deferendus esset honor, redderent; id maxime ab Antistitibus, et Praesulibus vicissim inter sese, in mutua tam civilium, quam sacrorum Officiorum exhibitione, praestandum esse intelligentes Romani Pontifices Praedecessores Nostri, per Caeremoniales Episcoporum, juxta uniuscujusque Ordinis, gradus, et dignitatis conditionem, Leges, et Statuta, quibus integerrime servatis, et unicuique ratio habetur, et nemini inferretur praepudicium, sapientissime praescripserunt.

§. 1. Quoniam autem quosdam abusos in honoribus sibi invicem deferendis inter Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos ex

Honores
Antistitibus
Praesulibus
invicem
deferendi
Romani
Pontificibus
praescripti

Abusus
re oborti

una; et inter Dilectos Filios Provinciarum Status nostri Ecclesiastici Praesides, Gubernatores, Praelatos, et Apostolicos Vice-Legatos ex altera parte, quocumque pacto, ac tempore etiam immemorabili irrepsisse jamdudum, etiam dum in minoribus essemus, noveramus, ut eosdem penitus adimeremus, ne ullus unquam in posterum querelis, ac dissidiis inter utrosque forsitan oborientibus pateat aditus, nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, et Caeremoniarum praepositi sunt, negotium dedimus, ut Leges, et Instituta Caeremonialia pro corrigendis, et auferendis iisdem abusibus opportuna, et salutaria conderent.

§. 2. Hujusmodi vero Leges, et Instituta Caeremonialia ab iisdem Cardinalibus praescripta, et a Nobis inspecta cum probassemus, quo firmius subsistant, et serventur exactius, tenore praesentium, apostolica auctoritate approbamus, et confirmamus, atque ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, perpetuo observanda esse statuimus, praecipimus, et mandamus.

§. 3. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existeret et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari. Sicque in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque in contrarium praemissorum quomodolibet facientibus.

§. 4. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XV. Maji MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Card. Passioneus.

Decreta ipsa dantur infra in Appendice.

BENED. XIV. TOM. XV.

PROVIDETUR

XIX.

Abusibus adversus Jejunii Quadragesimalis observantiam invecitis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam Benedictionem.

Non ambigimus, Venerabiles Fratres, quin universis Catholicae Religionis Cultoribus notum sit, a tota per Christianum Orbem Ecclesia inter praecipua Orthodoxae disciplinae capita perpetuo adnumeratum retineri Quadragesimale Jejunium; quod olim in Lege, et Prophetis primitus adumbratum, ipsius Domini Nostri Jesu Christi exemplo veluti consecratum, ab Apostolis traditum, a Sacris Canonibus ubique praescriptum, et ab universali Ecclesia ab ipso sui primordio retentum, et observatum est. Hoc nimirum, ut veteres tradidere Patres, nobis quotidie peccantibus communis poenitentiae constituto remedio, per consortium Crucis Christi, nos etiam aliquid in eo, quod ipse propter nos praestitit, agimus; simulque ad recolenda sacratiora Redemptionis nostrae mysteria, quae per Dominicæ Passionis, ac Resurrectionis memoriam, quadragesimali potissimum tempore solemniter celebrantur, purificatis Jejunio corporibus, et animis, dignius paramur. Hoc, veluti nostrae militiae tessera, ab inimicis Crucis Christi secernimur; flagella divinae ultionis avertimus, et caelesti praesidio in dies adversus principes tenebrarum munimur. Hoc despectui habito, non contemnendum divinae gloriae detrimentum, non leve Catholicae Religionis decus, nec dubium animabus Christifidelium periculum oboritur: nec aliunde populis calamitates, rebusque publicis, et privatis eladem exitiumque importatum esse constat.

§. 1. Ab hac vero insita inhaerentique in omnium Catholicorum hominum animis de sacratissima Quadragesima, aliisque diebus jejunio consecratis persuasione, et reverentia, quam aliena, quam discors, quam absona sit

Jejunii Quadragesimalis origo, utilitas, et scopus.

Pravae consuetudines inter Fideles inductae.

hodierna Jejunantium consuetudo, quantum ab ipsa Jejuniorum institutione, et servata semper, ubique, et ab omnibus disciplina quam longissime distet; Vos, Venerabiles Fratres, qui populorum curae vestrae commissorum mores, et usus probe nostis, pro singulari sapientia vestra, prae caeteris clarius intelligitis. Nos sane, quibus in hac sublimi apostolicae procuracionis specula constitutis undique gentium nuntii afferuntur, lacrymis satis deplorare non possumus, augustissimam quadragesimalis Jejunii observantiam ob nimiam, nullis legitimis urgentibus causis, ubique indiscriminatim dispensandi facilitatem, plane sublatam esse; ita ut Orthodoxae quidem Religionis Cultores merito querantur; haeresum vero Sectatores illudant, et exultent. Perniciosae huic corruptelae plurimorum insuper licentiam adjunctam esse graviter dolemus; quae usque adeo invaluit, ut nulla Apostolici Instituti, sacratissimique praecepti habita ratione, Jejuniorum tempore, palam, et impune ab iisdem agitentur convivia, et epulae interdictae promiscue inferantur.

Excitantur
Episcopi ad
eas evellen-
das.

§. 2. Eapropter, quemadmodum quibus curis, solitudinibus, et angoribus urgeamur, cum Fraternitatibus Vestris communicamus; ita facere non possumus; quin pro injuncto Nobis supremo sacrosancti Apostolatus officio, et ardentissimum Fraternitatum Vestrarum zelum ad opportunum hisce malis adhibendum remedium excitemus, et ad congruentes hujusmodi abusibus penitus extirpandis leges praescribendas meditemur. Interea, Venerabiles Fratres, gaudium, et corona nostra, nobiscum considerantes, nihil Deo acceptius, nihil Pastorali ministerio nostro dignius, nihil gregibus curae nostrae commissis utilius, quam ut verbo, et exemplo praeceuntes, Christifideles ad tam salutarem christianae poenitentiae, et pietatis exercitationem alacrius suscipiendam, constantissime retinendam, et ea, qua instituta fuit, disciplina peragendam vehementius inflammemus, omni opera atque industria studeamus, ut fideles populi in conspectu Dei, per austeriorem Jejuniorum observantiam, tales permaneant, quales in ipso Paschali festo dignum est inveniri.

Dispensatio
nemini con-
cedatur sine
legitima cau-
sa, nec Uni-
versitatibus,
siue urgente
necessitate.

§. 3. Debitum igitur paternae uniuscujusque vestrum sedulitatis, et caritatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis, et annuntietis, nemini quidem sine legitima cau-

sa, et de utriusque Medici consilio; multitudini vero, veluti populo, aut civitati, aut genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima, et urgente necessitate, et in casibus per sacra Canonum statuta praescriptis, cum debita apostolicae hujus Sanctae Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties, quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe, et arroganter ab Ecclesia, sicut alicubi in more positum esse accepimus, esse postulandam.

§. 4. Gravissimam vero urgentemque necessitatem etsi non est cur Vobis explicemus, nolumus tamen Vos ignorare, cum hujusmodi necessitate, et servandam esse potissimum unicam comestionem, sicut alias hic Romae, ac Nos ipsi hoc anno urgentibus causis dispensantes, expresse praescripsimus; et licitas atque interdictas Epulas promiscue minime apponendas esse.

Unica con-
silio servi-
servetur.

Epulae ve-
tae, cum
citis non a-
ponantur.

Pontifex on-
rat conscie-
tiam Episc-
porum.

§. 5. Porro quemadmodum de ejusmodi indulgentia tam caute impertienda, si secus fieret, Nos persuasum habemus, districtam supremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conscientiam uniuscujusque Vestrum onerandam esse ducimus. Insimul Fraternitates Vestras rogamus, et in Domino exhortantes, obsecramus, ut populos, qui communem omnium Christifidelium poenitentiam, ac disciplinam servare nequeant, commonere satagatis; ne per alia pietatis opera, ut sua cuique devotio suggeret, peccata sua expiare, et Deo satisfacere negligant; quinimmo sanandis vulneribus, quibus humana infirmitas sauciatur, diligentem adhibere studeant curationem, ut culpas de mundano pulvere contractas, dum casta jejunia decoquere non possunt, pia opera, orationum suffragia, et eleemosynae munera redimat. Interim solatium, et levamen non leve moerori nostro a pastorali vigilantia, et caritate vestra praestolantes, ac certo Nobis pollicentes; Apostolicam benedictionem, cum uberi caelestium charismatum copia conjunctam, in eosdem populos vestros redundaturam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Dispensatio
moneri jubet
ut alia p-
opera jejun-
loco substituant.

§. 6. Volumus autem, ut praesentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, et adhi-

Praesentium
transumptis
fidem tribuit.

beri posset, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die trigesima mensis Maji anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Cardinalis Passioneus.

INNOVANTUR

Poenae adversus Confessarios, qui poenitentes ad turpia sollicitant; cum praecepto hujusmodi denunciandi; et reservatione absolutionis quoad Calumniatores. Adimitur praeterea Sacerdotibus facultas Sacramentum Poenitentiae administrandi complicitibus in peccato contra castitatem, cum poenis etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Sacramentum Poenitentiae, quam secundum post naufragium deperditae gratiae, tabulam Sancti Patres apte nuncuparunt, Nos licet immerentes ad universi Dominici Gregis curam superna dispositione vocati, omne studium, et pastorem sollicitudinem adhibere tenemur, ne quod post amissam Baptismi innocentiam datum est divina benignitate perfugium, per Doemonum fraudem, et hominum Dei beneficiis perversae utilitatis malitiam, naufragis, ac miseris peccatoribus luctuosum evadat exitium; et quod in salutem, et curationem Animarum, a Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, execrabili scelestorum quorundam Sacerdotum improbitate, in earum perniciem, atque interitum vertatur.

§. 1. Dudum quidem a fel. rec. Gregorio Papa. XV. Praedecessore Nostro per suas literas in forma Brevium sub datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XXX. Augusti MDCXXII. Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscumque Sacerdotes audiendis Confessionibus deputatos,

ad turpia, et inhonesta sollicitantes; et deinceps successivis temporibus, ad earum literarum interpretationem, ac declarationem, plura subinde a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium adversus haereticam pravitatem generalium Inquisitorum sub die XI. mensis Februarii Anno Domini MDCLXI. prodierunt decreta, et a rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Praedecessore Nostro in Congregatione Generali Sanctae Romanae Universalis Inquisitionis die XXIV. Septembris MDCLXV. coram eo habita, inter alias ab evangelica veritate, et Sanctorum Patrum doctrina alienas, et dissonas propositiones, sexta videlicet, et septima, huc revocandae, damnatae, et prohibitae fuerunt; Nos itaque mature perpendentes quanti momenti sit ad aeternam animarum salutem ea ubique exacte observari, et quanti ad infirmas oves curandas, et decorem Sanctae Ecclesiae Dei retinendum, intersit, ne aliqui Sacerdotes Poenitentiae Sacramento nefarie abutentes, Poenitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant, sed animosum recolentes, se a Christo Domino Praesides, et Judices animarum constitutos, ea sanctitate, quae sublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum administrent: Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostra, praefatas literas hujusmodi, ac omnia, et singula decreta praedicta ad illarum interpretationem, et declarationem emanata, Apostolica Auctoritate tenore praesentium approbamus et confirmamus, illisque omnibus, et singulis inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; Atque etiam, quatenus opus sit, denique committimus, et mandamus omnibus haereticae pravitatis Inquisitoribus, et Locorum Ordinariis omnium Regnorum, Provinciarum, Civitatum, Dominiorum, et Locorum universi Orbis Christiani, in suis respective Dioecesibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirent, et procedant contra omnes, et singulos Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicae immediate subjectos, quorumcumque Ordinum, Institutuum, Societatum, et Congregationum, et cujuscumque Dignitatis, et Praeeminentiae, aut quovis Privilegio, et Indulto munitos; qui aliquem Poenitentem, quacum-

Declarationes Congregationis Sancti Officii.

Propositiones in hac materia damnatae ab Alexandro VII.

Praedicta omnia confirmantur, et innovantur

Cum praecipito Inquisitoribus, et Ordinariis exsequendi omnia, et singula in eisdem contenta.

que persona illa sit, vel in actu Sacramentalis Confessionis, vel ante, vel immediate post Confessionem, vel occasione, aut praetextu Confessionis, vel etiam extra occasionem Confessionis in Confessionali, sive in alio loco ad Confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem Confessionem, ad inhonesta, et turpia solicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam, tentaverint, aut cum eis illicitos, et inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint; Et quos in aliquo ex huiusmodi nefariis excessibus culpabiles repperint, in eos pro criminum qualitate, et circumstantiis, severe animadvertant, per condignas poenas, juxta memoratam Gregorii Praedecessoris Nostri Constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus: Dantes etiam, si opus sit, et rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, et Ecclesiae Dei injuriosum, remaneat, ob probationum defectum, impunitum, jam alias in praefata Constitutione tributum, procedendi cum Testibus etiam singularibus, dummodo praesumptiones, indicia, et alia adminicula concurrant.

Confessarii
injungant
Poenitentibus
ab aliis
solicitationis, ut
solicitationes
denunciant.

Denegando
absolutionem,
nisi paruerint,
aut
parere promiserint.

Calumniato-

§. 2. Meminerint praeterea omnes, et singuli Sacerdotes ad Confessiones audiendas constituti, teneri se, ac obligari, suos Poenitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, solicitatos, sedulo monere, juxta occurrentium casuum circumstantias, de obligatione denunciandi Inquisitoribus, sive Locorum Ordinariis praedictis, Personam, quae sollicitationem commiserit, etiamsi Sacerdos sit, qui jurisdictione ad absolutionem valide impertiendam careat, aut sollicitatio inter Confessarium, et Poenitentem mutua fuerit, sive sollicitationi Poenitens consenserit, sive consensum minime praestiterit, vel longum tempus post ipsam sollicitationem jam effluerit, aut sollicitatio a Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne Poenitentibus, quos noverint jam ab alio solicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denunciationem praedictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti Judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant, ac promittant.

§. 3. Et quoniam improbi quidam homines

reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, et Ecclesiae auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Ecclesiasticos Judices falso sollicitationis insimulant: Ut igitur tam nefaria audacia, et tam detestabile facinus metu magnitudinis poenae coërceatur, quaecumque persona; quae execrabili huiusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes Confessarios impie calumniando, vel sceleste procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, et dignitate munito, praeterquam a Nobis, Nostrisque Successoribus, nisi in fine vitae, et excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendae, quam Nobis, et Successoribus praedictis reservamus, perpetuo careat.

§. 4. Demum magnopere cupientes a Sacerdotalis Judicii, et Sacri Tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, et Sacramentorum contemptum, et Ecclesiae injuriam longe submovere, et tam exitiosa huiusmodi mala prorsus eliminare, et quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, Doemonis potius, quam Dei Ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes, in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, et aliorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum a pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, et singulis Sacerdotibus, tam Saecularibus, quam Regularibus cujuscunque Ordinis, ac Dignitatis, tametsi alioquin ad Confessiones excipiendas approbatis, et quovis Privilegio, et Indulto, etiam speciali expressione, et specialissima nota, et mentione digno suffultis, Auctoritate Apostolica, et Nostrae Potestatis plenitudine interdicens, et prohibemus, ne aliquis eorum, extra casum extremae necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, et deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem

res
mortis
culum
vantur b
ficio abs
tionis, c
Summo I
tufici rese
tur.

Provider
Pontificis
terius exti
ditur.

Admit Sa
cerdotibus
facultatem
excipiendi
Confessionem
complicum
in pecca
turpi, est
casum extr
mae necess
tatis.

Sacramentalem personae complicitis in peccato turpi, atque inhonesto, contra sextum Decalogi Praeceptum commissio, excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate, et jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per praesentes has nostras adimere intendimus; Et nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis poenam, a qua absolvi potestatem Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

§. 5. Declarantes etiam, et decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque Jubilaei, aut etiam Bullae, quae appellatur Cruciatæ Sanctae, aut alterius cujuslibet Indulti, Confessionem dicti complicitis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, et in hoc casu, nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, et Poenitentis genere, jurisdictione, ut praefertur, careat, et absolviendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, et approbato. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, praesertim, quae nuncupantur Cruciatæ Sanctae, vel Jubilaei Universalis, et plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, et Monasteriorum, et Ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, et innovatis; Quibus omnibus, eorum tenores praesentibus pro expressis habentes, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus demum, ac praecipimus, ut omnes Locorum Ordinarii, tam praesentes, quam futuri pro tempore existentes, in approbatione Confessariorum, tam praedictam Constitutionem Gregorii Praedecessoris, quam praesentem hanc Nostram, ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, et accurate observari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut Sacrum Ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, iudicii integritate peragant, exhibeantque semetipsos, ut Ministros Christi, et Dispensatores Mysteriorum Dei; memores praeterea sint, se locum tenere, ac vices obire summi, atque aeterni Sacerdotis, qui Sanctus, innocens, impollutus, per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis; ad serviendum Deo viventi: Sedulo igitur studeant, diligenterque caveant, ne quaerentibus, et pulsantibus eorum culpa Coelum claudatur; ne deperditæ Oves ad Ovile Dominicum redire properantes, eorum manibus ferarum dentibus dilaniandae tradantur; ne prodigi Filii egentes, et saucii, ad coelestem Patrem revertentes, nefaria eorum improbitate, gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

§. 7. Ut autem praesentes Litterae ad omnium notitiam facilius deveniant, et nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, et publicari, sique publicatas, et affixas, omnes, et singulos, quos illae concernunt, perinde arctare, et afficere, ac si unicuique eorum nominatim, et personaliter intimatae fuissent: utque ipsarum praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae voluntatis sanctionis, praecepti, mandati, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo se-

Earumdem publicationi in Urbe factae via personalis intimationis, transumptis vero fides in iudicio, et extra, tribuitur.

Sanctio.

Dat. die 1° ptingentesimo quadragesimo primo, Kalendis
Junii Pontificatus Nostri Anno I.

X. Sub-Datarius.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die XVII. ejusdem

Mensis, et Anni.

XX.* Contra subtrahentes, temere occupantes, occupatores, ac occulte et indebite retinentes bona mobilia et immobilia etc. ad Archihospitale Sancti Spiritus in Saxia de Urbe spectantia etc.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Monita temere occupantibus bona Archihospitalis S. Spiritus in Saxia de Urbe
Literæ per quas locorum ordinariis committitur, ut indebite occupantes bona, et res Ven. Archihospitalis S. Spiritus, vel annexorum ad restituendum, scientes vero ad revelandum moneant, et contra inobedientes excommunicationis sententiam ferant.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Venerabilibus Fratribus Universis Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, sive dilectis Filiis eorum Vicariis in Spiritualibus generalibus, vel Officialibus, et dilectis etiam Filiis Abbatibus, et Prioribus Nullius Dioecesis salutem et Apostolicam Benedictionem.

Significavit Nobis Venerabilis Frater Noster Antonius Maria Pallavicini modernus Archiepiscopus Neupacten. in partibus Infidelium, ac

Magnus Praeceptor Archihospitalis Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, quod nonnulli iniquitatis Filii, quos prorsus ignorat Censuræ, Terras, Domos, Possessiones, Bona Mobilia, et Immobilia, Scripturas publicas, et privatas Fidem tamen facientes, concernentes praesertim Confinia, et terminos Praediorum dicti Archihospitalis, Libros Rationum, et Computorum, ac jura, nec non pecuniarum summas, auri, argenti, ferri, aeris, stamini, araminis, lini, canapis, vini, olei, hordei, frumenti, et aliarum frugum quantitates, canones, libellos, laudemias, grancias, cruces, calices, patenas, candelabra, vasa aurea, et argentea, ornamenta ecclesiastica, ac eleemosynas, et subsidia charitativa, jocalia, gemmas, annulos, et torques aureos, pannos laneos, lineos, sericos, domusque supellectilia magni momenti ad dictum Archihospitale, ejusque Ecclesias, seu Commendas, aut Prioratus legitime spectant. subtraxerunt, ac temere occuparunt, eaque malitiose occultare, ac occulte, et indebite detinere praesumpserunt, et praesument, ex quo gravia damna dicto Archihospitali valorem quinquaginta ducatorum excedentia nequiter intulerunt in Animarum suarum periculum, dictique Archihospitalis non modicum detrimentum; super quo ipse significans Apostolicae Sedis remedium imploravit. Quo circa eisdem Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, sive eorum Vicariis, vel Officialibus, ac Abbatibus, et Prioribus particulare, et separatum Territorium habentibus, ac Jurisdictionem quasi Episcopalem exercentibus, etiam si de illis personis non sint; quibus similes causae per Sedem Apostolicam committi consueverint gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus, quibus praesentes praesentatae fuerint, per apostolica scripta mandamus, quatenus Patriarchae, Archiepiscopi, et Episcopi, sive Vicarii, vel Officiales, singuli videlicet in suis Civitate, et Dioecesi, Abbates vero, et Priores praefati in Locis, et Terris eorum jurisdictioni subjectis tantum, si causa diligenter, et magna maturitate per eos examinata, pro rei, loci, temporis, et personarum qualitatibus, eis pro sua Conscientia videbitur expedire, omnes hujusmodi honorum detentores, et illorum celatores, aut alias scientiam habentes, ac damnorum illatores occultos ex parte nostra publice in Ecclesiis eorum Populo per eos, vel alium, seu alios mo-

neant, ut infra competentem terminum, quem eis praefixerint, ea dicto Archiepiscopali a se debita detentores quidem, et occupatores restituant; occultatores vero, et illa scientes revelent, et si id non adimpleverint, in alium competentem terminum, quem eis ad hoc duxerint peremptorie, praefigendum, ex tunc in eos generalem excommunicationis sententiam proferant, eamque faciant, ubi, quando, et quoties viderint expedire usque ad satisfactionem condignam, et revelationem debitam solemniter publicari. Volumus autem quod ex revelatione huiusmodi, si eam fieri contingat, non possit nisi pro civili interesse, et civiliter tantum agi, alias revelatio ipsa neque in iudicio, neque extra illud fidem faciat. Volumus etiam quod earundem praesentium transumptis, sive copiis, vel earum exemplis etiam impressis manu tamen alicujus. Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo primo, octavo Kalendas Junii, Pontificatus nostri Anno Primo.

I. S. Villa.
Phil. Rinaldi.

I. C. Travagli Cap.
L. de Bavaris.

E. de Felicibus.

MONIALIBUS

In Portugalliae, et Algarbiorum Monasteriis rigorosam Clausuram professis, et extra illa degentibus, injungitur reditus ad Claustra, et egressus in posterum prohibetur.

Venerabilibus Fratribus, Antistitibus Regnorum Portugalliae, et Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres; salutem, et Apostolicam benedictionem.

Cum Sacrarum Virginum, quae se Christo intra claustra dicaverunt, et tam carne, quam

mente se Deo voverunt, ut consumment opus suum magno praemio destinatum; quo sublimior gloria est, eo major et cura esse debeat; inter praecipuas Apostolicae nostrae sollicitudinis partes, illam non ultimam reputamus, ut, caeteris inter apostolicam hanc Sanctam Sedem, et Portugalliae, Algarbiorumque Regna jamdiu exortis dissidiis, benedictentes Domino, compositis, salutarem quoque nostram ad majorem Monialium in iisdem Regnis degentium progressum in via mandatorum Dei, et vocationis suae semita faciendum, operam conferamus.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, quamplurimae Moniales variarum Dioecesium Regnorum huiusmodi, quae Regularem in Monasteriis quorumcumque Ordinum rigorosae, et perfectae clausurae emiserunt Professionem, variis, et in speciem quaesitis coloribus, et simulationibus, ac praesertim praetensis curandarum infirmitatum causis, non solum e Monasteriis exeunt, nec ad breve tempus, nec ad Civitates, et Oppida, ubi cujuslibet Monialis Monasterium reperitur, divertunt, verum etiam per integrum unius, ac plurium annorum spatium, et in locis a proprio uniuscujusque Monasterio longissime dissitis, moram ducunt: Eapropter fit, ut quamplurima inde scandala, et abusus incredibiles, ac Regularis perfectionis detrimenta, non sine gravi bonorum hominum offensione, oriantur: conspiciuntur enim nonnullae earundem Monialium per plateam incedere, ad publica Spectacula, et Theatra, Comaedias, Tragedias, et Dramata, audiendi, spectandique causa, convolare; et ad alia loca nullo pacto religiosiis Virginibus convenientia pergere. His accedit, quod non religiosae consuetudinis, sed, licentiosae vitae exemplo, iis, quibuscum in eorundem Domibus commorantur, sint offensioni, et scandalo.

§. 2. Hinc est, quod Nos, non quod, humilitatis nostrae admodum consci, aliquid ad censuram licentiae vindicemus, sed quod, ad sollicitudinem magis cauti, plus de Diaboli infestatione timeamus, opportunum hisce malis remedium afferre, et, quantum cum Domino possumus, debitae earundem Sacrarum Virginum custodiae, decori, atque honestati providere cupientes, motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine vobis omnibus, et singulis, Venerabiles Fratres, injun-

Abusus inter Moniales Regnorum Portugalliae, et Algarbiae inventi, quoad exitum extra Claustra.

Praecipitur Ordinariis earum prompta ad Clausuram revocatio, sub poenis contra violantes Clausuram, ipso facto incurrenda.

gimus, et mandamus, ut statim ac ad Fraternalitates Vestras praesentes nostrae in forma Brevis literae, aut earundem transumpta, sive exempla, etiam typis impressa, et manu alicujus publici Notarii subscripta, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munita pervenerint, illico notum faciatis, et nuntiatis omnibus, et singulis Monialibus Monasteriorum, sive vestrarum respective, sive aliarum Diocesum in uniuscujusque vestrum Dioecesi quacumque auctoritate, facultate, licentia, Indultis, ac privilegiis, sive per hanc Sanctam Sedem, sive per Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Episcoporum, et Regularium propositam, sive per Vos ipsos, aut Praedecessores vestros Antistites, sive per ordinarios Nostros, et ejusdem Sanctae Sedis pro tempore Nuntios quomodolibet concessis, extra claustra suorum Monasteriorum quacumque etiam infirmitatis causa commorantibus, in virtute sanctae obedientiae praeceptis, ut intra quindecim, aut viginti dies, et non amplius, ab earundem praesentium nostrarum literarum publicatione, et affixione, ad proprium Monasterium, in quo regularem Professionem emiserunt, redeant, ibique permaneant, aliter ipso facto poenas a Sacris Canonibus contra violantes clausuram Monialium inflictas, praeter alias vestro arbitrio irrogandas, incurrere, et incurrisse sciant, quibus sane poenis, aliisque vestro etiam arbitrio imponendis, obnoxios, et ipso facto subiectos esse decernimus, et declaramus omnes, et singulos consilium, auxilium, commodum, aliaque hujusmodi dantes, aut praestantes, ne eadem praesentes suum sortiantur effectum.

Adhortatio
ad eosdem
pro praesen-
tium execu-
tione.

§. 3. Caeterum, Venerabiles Fratres, rogamus Vos, et in Domino hortamur, ut pro eximia pietate vestra, religionis zelo, ecclesiasticae disciplinae amore, et aeterna Sacrarum Virginum salute Fraternalitatibus Vestris potissimum credita, statim hisce nostris acceptis, omnia, et singula in ipsis contenta debita executioni mandanda curetis, super quibus vestras conscientias oneramus, ac significamus districtam Supremo Divino Judici Jesu Christo Caelesti Sacrarum Virginum Sponso reddendam esse rationem. Contendite igitur omni ope, consilio, prudentia, et auctoritate vestra, Sacerdotale Ministerium vestrum cumalate explere; Nos enim omnes opportunas, et neces-

sarias ad ejusmodi effectum facultates, etiam auxilium Brachii Saecularis, quatenus opus fuerit, invocandi, apostolica auctoritate earundem praesentium tenore impertimur.

§. 5. Verum, ne imposterum Indulta exundi e Monasteriis, et extra Claustra permanenti, ob quamcumque causam, tanta facilitate Monialibus in iisdem Portugalliae, Algarbiorumque Regnis concedantur, tum Fraternalitatibus Vestris, vestrisque successoribus, tum ordinariis ejusdem Apostolicae Sedis pro tempore isthic Nuntiis, tum denique ipsi Congregationi Cardinalium Episcoporum, et Regularium, quamcumque facultatem tribuendi, expediendique Indulta hujusmodi, quacumque auctoritate, potestate, privilegiis, et Indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earundem praesentium tenore derogamus, attributam omnino inhibemus, et inhibitam esse volumus, et declaramus. Quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Junii anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Cardinalis Passioneus.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPE XIV.

Constitutio suppressionis et extinctionis Vacabilium, seu locorum unius et alterius Collegiorum Militum Piorum, et de Lilio nuncupatorum ad exteros, et alienigenas in Romana Urbe domicilium non habentes, vel actu Sedi Apostolicae non inservientes spectantium, eorumque et omnium Romanae Curiae Officiorum Vacabilium, quae per obitum illa obtinentium vacaverint, fructuum, et proventuum Camerae Apostolicae applicatio.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Debita animi consideratione perpendentes, quod monet Beatus Gregorius Praedecessor no-

Com fa-
tatibus
portuensis

Sublata
dem, a
etiam
gregati
Episcopo
et Reg-
rium fa-
tate in pe-
rum in-
gendi eg-
sus a M-
steris.

Dat. die
Junii 1°

XXI

Suppress
extinctio
cabillum

ster: Sic Pastores erga interiora Subditorum suorum fervere oportere, quatenus in eis exterioris quoque vitae providentiam non relinquunt: ita spiritualium universi Domini Gregis sollicitudinem gerimus, ut tamen temporalium curam prorsus non abiciamus, praesertim in iis, quae ad Populos Ditionis nostrae ecclesiasticae specialius pertinent, quibus ex commisso Nobis Summi Pontificatus, et Principatus munere anxius providere tenemur. Cum itaque apostolicae nostrae administrationis initio Ecclesiasticum Aërarium, unde non solum in nostrorum Populorum utilitatem, sed in omnium Christifidelium commodum et subsidium, ubi tempus, et necessitas postulat, ingentes pecuniarum summae subministrari solent, ob varias temporum calamitates adeo aere alieno gravatum invenerimus, et in tanta pecuniarum egestate redactum, ut ad quotidiana, et necessaria onera ferenda amplius sufficere nequeat, aliquod gravi huic incommodo, et publicae necessitati remedium opemque in diem asferre desideramus.

Alias siquidem Romani Pontifices Praedecessores nostri, certis suadentibus causis, alia aliis temporibus Collegia Officiorum vacabilium sub variis nominibus, et nuncupationibus in Romana Curia erigere, atque instituire, iisdemque Collegiis, et eorum Officialibus, praeter plura privilegia, ac praerogativas, quamplures quoque annuos redditus, et emolumenta ex Camerae Apostolicae introitibus assignare, et applicare consueverunt, prout in eorumdem Romanorum Pontificum Praedecessorum respective literis, seu schedulis Motus Proprii super unaquaque Collegiorum praedictorum erectione expeditis plenius continetur. Hinc felic. recordat. Paulus Papa III. similiter Praedecessor noster Collegium Militum de Lilio nuncupatorum per ejus literas sub Datum Romae apud S. Marcum anno Incarnationis Dominicae MDXLVI. quarto nonas Augusti Pontificatus sui anno XII. erexit, et instituit, illudque ejusdem rec. mem. Paulus Papa IV. pariter Praedecessor noster per alias suas literas sub Datum apud S. Petrum decimo secundo Calen. Septembris anno Incarnationis praedictae MDLVI. Pontificatus sui anno II. ampliavit; Deinde vero pia mem. Pius IV. pariter Praedecessor noster aliud Militum Piorum nuncupatorum Collegium per suas literas sub Datum Romae apud S. Petrum

anno ejusdem Incarnationis MDLIX. tertio Idus Martii Pontificatus sui anno primo erexit, et instituit, illudque sic a Pio IV. Praedecessore praedicto per alias suas literas sub Datum Romae apud S. Marcum Idibus Septembris anno ejusdem Incarnationis Dominicae MDLX. Pontificatus sui etiam anno primo adauxit, et ampliavit, illudque sic adauctum, et ampliatum recol. mem. Paulus V., Urbanus VIII., et Clemens X. Romani Pontifices similiter Praedecessores nostri per eorum literas, seu schedulas Motus Proprii etiam ampliaverunt, prout in Constitutione praedicti Clementis X. Praedecessoris sub Datum Romae apud S. Mariam Majorem decimo Cal. Januarii anno praedictae Incarnationis MDCLXXII. desuper expedita plenius continetur, necnon per praedictos, seu alios Romanos Pontifices, aliae forsitan additiones, seu ampliationes, aut forsitan immutationes, reformationes, aliaeque similes provisiones tam quoad Officialium, seu portionum Collegiorum hujusmodi numerum, quam super annuos redditus, et emolumenta eisdem Collegiis, eorumque Officialibus respective applicatos, et appropriatos factae fuerunt.

Nos igitur animadvertentes, quod hujusmodi Officia, portiones, et loca in eam quantitatem, et multitudinem excreverunt, ut in eorum fructibus, et redditibus solvendis Camera nostra Apostolica maximopere gravetur, re mature deliberata, decrevimus Officia, portiones, et loca hujusmodi moderari, reducere, et ad minorem numerum redigere, nonnullorum Officiorum, seu locorum Collegii de Lilio, et alterius Piorum respective nuncupatorum Militum extinctione, et suppressione facta, restituto eorumdem possessoribus infra-scriptis modis, et forma pretio, ut Camera nostra praedicta aliquod inde levamentum accipiat, prout Ecclesiasticae Reipublicae indemnitas, et paterna nostra exigit sollicitudo. Sed quoniam justitiae ratio, et caritatis ordo postulat, ut temporali Ditioni Sanctae Romanae Ecclesiae Subditi in percipiendis ex publico Aërario nostro commodis, qui ejusdem graviora onera quotidie ferunt, et sustinent, praefereantur Exteris, seu Forensibus, atque Alienigenis; propterea omnes, et singulas omnium et singulorum Praedecessorum praedictorum respective literas, eorumque singulas schedulas Motus Proprii super de Lilio, et Piorum respective Militum Collegiorum erectione, necnon

eorum respective additione, et ampliacione, omniumque gratiarum, privilegiorum, et praerogativarum concessione ab iisdem Praedecessoribus quomodolibet editas, earumque integros tenores praesentibus nihil penitus omisso, perinde ac si de verbo ad verbum insertae forent, pro expressis habentes, Motu Proprio, et ex certa scientia, ac mera deliberatione nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine omnia, et singula de Lilio, et Piorum respective nuncupatorum Militum Collegiorum praedictorum Officia, Portiones, seu Loca vacabilia per quoslibet Exteros, et Alienigenas, et temporali Ditioni Sanctae Romanae Ecclesiae non Subditos quantumlibet speciali expressione, ac specialissima nota, et mentione dignos quomodolibet possessa, una cum omnibus, et singulis praerogativis, et privilegiis, eis, eorumque respective Officialibus quomodolibet concessis, suspenso tamen huiusmodi Officiorum, seu Locorum vacabilium de Lilio, et Piorum respective nuncupatorum, per Exteros, et Alienigenas possessorum suppressionis, extinctionis et reductionis a Nobis per praesentes, ut infra faciendarum effectum, donec, et quousque alia a Nobis inferius statuenda, et decernenda eorum plenariam quoque sortita fuerint effectum, Apostolica Auctoritate supprimimus, extinguimus, et reducimus; omnia vero praedictorum Officiorum, seu Locorum vacabilium de Lilio, et Piorum per Exteros, et Alienigenas possessorum, et a Nobis per praesentes, ut praefertur, suppressorum, extinctorum, et reductorum iura, obventiones, aliosque quoscumque proventus semper salva, et illaesa remanere volumus ad commodum Sedis Apostolicae, ita quod ab eis, qui hactenus illas, et illos solverunt etiam Congregationibus Regularibus adhuc solvantur, et solvi debeant, nihilque desuper innovatum censeatur, perinde ac si eadem praesentes literae minime emanassent, ac si Officia, Portiones, et Loca vacabilia praedicta per praesentes minime suppressa, et extincta fuissent.

Ut vero in Officiorum huiusmodi suppressione, extinctione, et reductione, nec non eorumdem applicatione, et incorporatione aliquis Ordo teneatur, illarum effectum protrahi volumus, atque executioni demandari sancimus, servato infrascriptarum legum, et conditionum moderamine, ut nimirum dilectus Filius Pompejus Tituli Sancti Eusebii Sanctae

Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Aldrovandus nuncupatus Prodaturus Noster, vel Datariae Apostolicae Daturus, seu Prodaturus pro tempore existens, tempore sibi bene viso de unoquoque ex praedictis utriusque Collegii Militum de Lilio, et Piorum Officialibus, et Possessoribus Exteris, et Alienigenis, et de cujuslibet ipsorum respective Officiis, et Locis vacabilibus a Nobis per praesentes suppressis, et extinctis Urnam, sive Urnas, sortis servata forma, ac solemnitate in Locorum Montium non vacabilium extractionibus servari solita, conficiat, ac intus Urnam confectam, sive Urnas confectas nomina eorum duntaxat Officialium, et Possessorum, qui Exteri, et Alienigenae existunt, reponat, exceptis pro nunc illis Exteris, et Alienigenis, qui Almam Urbem nostram continuo inhabitant, vel in ea domicilium retinent, aut Sedi Apostolicae praedictae actu inserviunt, quos donec, et quousque praefatam Urbem inhabitaverint, vel in ea domicilium habuerint, vel actu inservierint, ab Urna, seu Urnis praefatis, et sortitionis periculo eximi, et pari cum nostris Subditis benevolentiae nostrae studio, et favore frui volumus.

Caeteri autem Exteri, Forenses, et Alienigenae praedicti solemnem sortitionis aleam subeant et experiantur jussu, et mandato praefati Pompeii Cardinalis, et Prodaturii Nostri, et Datariae praedictae Daturii, seu Prodaturii pro tempore existentis statutis diebus ineundae intra vires rei, et quantitatem pretii, quod Camera nostra praedicta cuilibet Officiali, Possessori, ut praefertur, extracto in promptu restituendum habuerit, vel in numerata pecunia, vel in tot Locis Montium non vacabilium juxta currentem valorem computandis, illorumque Officialium, ac Possessorum praedictorum favore, qui eadem Loca Montium non vacabilium acquirere voluerint, cum solita literarum patentium Franchitia libere assignandis; si autem Forenses, sive Exteri praedicti eorum Officia in personas Subditorum nostrorum post earumdem praesentium publicationem revera, vel etiam simulata resignare curaverint, ne fraus ulla huic nostrae constitutioni, voluntati, et dispositioni huiusmodi unquam fieri valeat, praecipimus, et mandamus, ut, secuta earumdem praesentium publicatione, quaecumque Officia, seu Loca vacabilia praedicta, quae ab Exteris, et Alie-

nigenis, illis dumtaxat, qui in Urbe nostra domicilium retinent, vel Sedi Apostolicae actu inserviunt, ut praefertur, exceptis, in nostrae temporali Ditioni Subditorum personas, vel in eosdem Exteros, seu Alienigenas Urbem nostram inhabitantes, vel actu Sedi praedictae inservientes quoquo modo, et sub quovis quaesito praetextu, aut colore etiam in vim mandati Judicis resignare contigerit, adhuc tanquam Officia, seu Loca vacabilia a Forensibus, et Alienigenis possessa haberi, et censi, atque ad effectum extractionis praedictae reputari omnino debeant, ac veluti caetera Officia, seu Loca a Forensibus realiter possessa in extractionis Urna, seu Urnis praedictis a dicto Pompejo Cardinale, et Prodatorio nostro, ac Datariae praedictae Datario, seu Prodatorio pro tempore existente extrahenda reponantur.

Quo vero ad summam pretii a nostra Camera praedicta restituendi, seu persolvendi, per easdem praesentes pariter statuimus, et mandamus easdem pecunias restitui, seu persolvi debere per Cameram nostram praedictam, quas dicto Pompejo Cardinali Prodatorio nostro, vel Datariae praedictae Datario, vel Prodatorio pro tempore existenti legitime constituerit, vere, et realiter, et cum effectu per ipsorum Officiorum Titulares, sive eorum Auctores, aut illos, quibus facultas disponendi de dictis Officiis a Nobis per praesentes, ut praefertur, suppressis, et extinctis, vel eorum aliquo in toto, vel in parte Apostolica Auctoritate praedicta concessa fuerit, eidem Camerae, sive Datariae Apostolicae nostris, illarumque respective Ministris, et Officialibus tam in Capsam sub nomine pretii, quam pro expeditione fuisse persolutas, ita quod respectu earundem pecuniarum Camerae, seu Datariae nostrae hujusmodi solutarum, ne in minimo quidem de proprio damnificati remaneant, et donec illas receperint, ad eorum creditum, et liberam dispositionem penes nostrum Montem Pietatis de Urbe praedicta describendas fore.

Praeterea omnia, et singula cujuscumque erectionis, et institutionis quovis nomine nuncupatorum Collegiorum Officia vacabilia non solum a Forensibus, sed etiam a Subditis nostris possessa (exceptis dumtaxat illis, quae aliquod exercitium requirunt) quae quovis modo, et quovis tempore vacare contigerit, et

nunc videlicet pro tunc, et postquam singulorum Officiorum hujusmodi respective vacationis casus evenerit, eadem Apostolica Auctoritate similiter perpetuo applicamus, appropriamus, et incorporamus, ac ex nunc pro applicatis, appropriatis, et incorporatis haberi volumus, atque applicata, appropriata, et incorporata esse decernimus; mandantes etiam et volentes easdem praesentes, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo, quod singuli Officiales et Possessores, alique ut supra nominati praemissis non consenserint; nec ad ea vocati et auditi fuerint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel alio quovis etiam quantumvis magno, et inexcogitato, et substantiali defectu, etiam ex eo super praemissis solemnitates, et alia quaevis servanda, et adimplenda, servata, et adimpleta minime fuerint, aut ex alio quolibet capite a Jure, vel Facto, aut Statuto, vel consuetudine aliqua resultante, seu etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, aut quocumque alio colore etiam in corpore Juris, seu occasione, vel causa quantumvis justa, rationabili, et privilegiata, etiam tali, quae ad effectum validitatis praedictorum specialiter, et individue exprimenda foret, aut quod de voluntate nostra hujusmodi, vel aliis superius expressis, seu illatis nihil ullibi appareret, seu aliter probari posset, notari, impugnari, invalidari, in Jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos Juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum apertione Oris, reductionis ad viam, et terminos Juris, aut aliud quocumque Juris, Facti, gratiae, et Justitiae remedium impetrari, seu etiam motu, et potestatis plenitudine similibus concedi, aut sic impetrato, aut concesso quempiam uti, seu se juvari in Judicio, et extra posse, neque praesentes sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis dispositionibus pro tempore, et quomodolibet faciendis comprehendere, sed semper ab illis exceptas, perpetuoque validas, et efficaces existere, et fore suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, sicque, et non alias per quoscumque Judices etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et definiendi facultate, et auctoritate judicari, et definiti debere, ac irritum, et

inane; si secus super his a quôquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari Apostolica Auctoritate praedicta eorumdem tenore praesentium decernimus; et declaramus: non obstantibus praedictis fel. record. Julii II., Leonis X., Pauli III., Pauli IV., Pauli V., Urbani VIII., Clementis X., et aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus; et Indultis, ac Privilegiis Collegiis praedictis, illorumque singularibus personis quomodolibet concessis, nec non praedictae piaae memoriae Pii Papae IV. de Gratijs Cameram praedictam concernent. in eadem Camera registrandis, ac nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis etiam Consistorialiter desuper in genere, vel in specie editis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, et quibuscumque etiam quantumvis efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis roboratis, ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, ac superius innovatis, quibus omnibus, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia forma ad hoc servanda foret tenoris hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, inserti forent, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis; ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris hac vice dumtaxat, motu, et potestatis plenitudine similibus derogamus, ac derogatum esse volumus, et decernimus, ceterisque contrariis quibuscumque. Per praesentes autem non intendimus illum, et illos, qui ratione gravis aetatis juxta Datariae praedictae stylum, et observantiam ad Officii resignationem non admittuntur, sub praemissa pretii restitutione comprehendere.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae suppressionis, et extinctionis, applicationis, approbationis, incorporationis, Decreti, Statuti, Mandati, declarationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Siquis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli

Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo primo octavo Idus Junii Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die
Junii 17

P. Card. Prodaturus.

VISA DE CURIA Pro D. Cardinali Passioneo.

N. Antonellus.

Cajetanus Amatus.

Leco & Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri JESU CHRISTI millesimo septingentesimo quadagesimo primo Indictione quarta die vero vicesima secunda Junii Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina Providentia Papae XIV. Anno primo, supradicta Constitutio affixa, et publicata fuit ad valvas Basilicae Lateranensis, et Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicae, Curiae generalis in Monte Citorio, in Acie Campi Florae, ac in aliis locis solitis et consuetis Urbis per me Petrum Righum Apostolicum Cursorem.

Sebastianus Amadori Magister Cursorum.

XXI.

Concessio Abbati Monasterii Abbatiae Archiducalis nuncupati Oppidi Stambsens, sive in Stams Cisterciens. Ordinis Dioecesis Brixinens. Cruces, Patenas, Calices, Tabernacula etc. etc. benedicendi, et cum oleo ab aliquo catholico Antistite confecto consecrandi etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

In Suprema Apostolicae Dignitatis specula, meritis licet imparibus, divina dispositione constituti votis personarum quaruncumque,

praesertim Monasteriorum regimini praesidentium ad sui, et Monasteriorum ipsorum honorem, et dignitatem tendentibus sollicitis studiis intendimus, utque illa in suis juribus ad Omnipotentis Dei laudem proficiant opem, et operam efficaces quantum Nobis ex alto conceditur favorabiliter adhibemus, ac ea quae propterea a Praedecessoribus Nostriis Romanis Pontificibus provide emanarunt Nostrae approbationis munimine solidamus, ac alias desuper disponimus, prout conspiciamus in Domino salubriter expedire. Sane pro parte dilecti filii Jacobi Mulpock Monachi infrascripti Ordinis expresse professi ac moderni Abbatis Monasterii Abbatiae Archiducalis nuncupati Sedique Apostolicae immediate subjecti Oppidi Stambensis, sive in Stams Cisterciensis Ordinis Brixien. Diocesis Nobis nuper exhibita petitio continebat quod alias felicitis recordationis Innocentius PP. VIII. Praedecessor Noster tunc existenti Abbati Monasterii Cistercii ejusdem Ordinis Cabilonen. Diocesis, aliisque quatuor Primis ejusdem Ordinis Abbatibus, ut ipsi eorumque respective successores pro tempore existentes perpetuis futuris temporibus Vestimenta, et Paramenta Sacra, Pallas, et alia ornamenta Ecclesiastica tam ipsius Ordinis, quam aliorum, quae ad eorum Monasteria undequaque deferrentur benedicere, ac Altaria, Calices, Patenas in quibuscumque locis d. Ordinis Sacro Chrismate prius ab aliquo Catholico Antistite recepto consecrare possent, et valerent, concessit, et indulsit, pro ut in literis Apostolicis ejusdem Innocentii Praedecessoris, quarum tenorem pro expresso haberi volumus plenius continetur. Et subinde piae memor. Urbanus PP. etiam VIII. pariter Praedecessor Noster postquam Gregorius PP. XIV. similiter Praedecessor Noster Indulta, et Privilegia hujusmodi eidem Ordini illiusque Abbatibus tam per d. Innocentium quam per quoscumque alios Romanos Pontifices pariter Praedecessores Nostros concessa ad Abbates ejusdem Ordinis Congregationis Hispaniarum extenderat, eadem Privilegia, et Indulta Praesidi omnibusque aliis Abbatibus praefati Ordinis Congregationis tamen superioris Germaniae cum omnibus, et singulis praerogativis, concessionibus, facultatibus, exemptionibus, et immunitatibus in ejusdem Gregorii Praedecessoris Literis contentis per alias suas literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris desuper

sub datum Romae apud S. Mariam Majorem die X. mensis Junii Anni Domini MDCXXIV. expeditas communicavit, cujus quidem communicationis vigore omnes illarum Partium praefati Ordinis, et praesertim primodicti Monasterii Abbates Privilegiis, et Indultis praefatis tam in propria eorum Monasterii Ecclesia, quam extra eam usque tunc et ab immemorabili tempore saepius usi fuerunt, donec paucis ab hinc annis primodicti Monasterii ultimo Abbati a Ven. Fratri Nostro moderno, seu tunc existente Episcopo Brixinen. sub aliquibus praetextibus usus Privilegorum, et Indultorum hujusmodi impeditus fuit; quapropter lite, et causa desuper inter primod. Monasterii ultimum Abbatem, et tunc existentem Episcopum praefatos ex una, et altera partibus in Congregatione Venerabilium etiam Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Ritibus Ecclesiasticis praeposita introducta, post nonnullas rationes hinc inde adductas ab eadem Congregatione prodiit resolutio — *Servanda esse decreta Anni millesimi sexcentissimi quinquagesimi noni* — quibus generaliter prohibetur consecratio cum Sacro Oleo, nisi adsit indultum particulare; Cum autem sicut eadem petitio subjungebat, resolutio hujusmodi non tam gratis, privilegiis, et indultis a Nostriis Praedecessoribus praefatis d. Ordini, et praesertim per viam communicationis pro tempore existentibus primod. Monasterii Abbatibus concessis adversetur, quam in eorum dedecus cum A catholicorum derisione vergat, proptereaque Jacobus praefatus, ne ipse ejusque successores primod. Monasterii Abbates pro tempore existentes privilegiis, et indultis hujusmodi orbati, et ne pluribus in locis sacra Vasa, aliaque infrascripta ob distantiam ab Episcopis, ac arduum et dispendiosum iter diu sine benedictione, et consecratione respective remaneant, primodictique Monasterii, ac suorumque successorum decori, et Orthodoxae Fidei Cultorum in illis partibus degentium utilitati, et commoditati consulere cupiens plurimum cupiat sibi ut infra benigne indulgeri; quare pro parte dicti Jacobi Nobis fuit humiliter supplicatum quatenus sibi ejusque successoribus primod. Monasterii Abbatibus pro tempore existentibus praefatis in praemissis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur qui quantum in Domino possumus Ecclesiarum, et Monasteriorum

quorumlibet ac Personarum eorum regimini praesidentium decori, divinique cultus incremento opportune consulimus, praefato Jacobo et successoribus praefatis specialem gratiam facere volentes, ipsumque Jacobum a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati eidem Jacobo, quod ipse ejusque successores primod. Monasterii Abbates pro tempore existentes praefati de caetero perpetuis futuris temporibus Cruces, Patenas, Calices, Tabernacula, Custodias etiam pro conservatione Sanctissimi Eucharistiae Sacramenti, sacrarumque Reliquiarum ac Purificatoria, Corporalia, Pallas, et Lintamina Altarium, ac Vestes Sacerdotales, aliaque Ornamenta et Paramenta sacra, Campanas, sacraque Vasa, ac sacras Suppellectiles, ac Altaria de novo constructa, seu restaurata, seu translata aut mutata in propria Ecclesia pro illius usu, et si ad illam nonnumquam aliunde deferantur ad formam Privilegiorum praefato Abbati Cistercii aliisque quatuor primis ejusdem Ordinis Abbatibus praefatis per dictum Innocentium Praedecessorem, ut praefertur concessorum benedicere, et cum Oleo ab aliquo Catholico Antistite confecto respective consecrare, ac omnibus et singulis Privilegiis, exemptionibus, praerogativis, facultatibus, praeeminentiis, libertatibus, immunitatibus, antelationibus, indultis, favoribus, et gratiis quibus alii ejusdem Ordinis Abbates tam vigore indultorum, et privilegiorum praefatorum, et seu illorum communicatio iis hujusmodi, quam alias utuntur fruuntur potiuntur, et gaudent pariformiter, et absque ulla prorsus differentia uti, frui, potiri, et gaudere libere et licite possint, et valeant tenore praesentium concedimus, et indulgemus, ac plenam, liberam et omnimodam potestatem licentiam, et facultatem desuper impartimur, nec non dictum Jacobum ejusque successores praefatos super praemissis per quascumque Personas quavis auctoritate, dignitate, et praeeminentia etiam speciali mentione digna fulgentes quovis praetextu, colore vel ingenio publice vel occulte, directe, vel indirecte molestari, inquietari vel

perturbari nullatenus unquam posse, neque debere ac easdem praesentes literas etiam ex eo quod quicumque in praemissis interesse habentes illis non consenserint, et ad id vocati, et causae propter quas illae fiunt, et factae sint coram Ordinario Loci tanquam Sedis Apostolicae Delegato, vel alias examinatae et verificateae non fuerint, aut ex alio quocumque capite juridico, et legitimo de subreptionis, vel obreptionis seu nullitatis vitio, vel intentionis Nostrae aut quolibet alio quantumvis substantiali substantialissimo inexcogitato aut specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirente defectu notari, impugnari, invalidari, retractari in Jus aut controversiam revocari, aut ad viam et terminos Juris reduci, aut adversus illas restitutionis in integrum, aut aliud quodcumque Juris, facti vel, gratiae remedium impetrari, seu etiam motu proprio, et ex certa scientia deque Apostolicae Potestatis plenitudine concesso et impetrato uti, vel se juvari posse, atque ipsas praesentes Literas sub quibuscumque similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, modificationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus etiam per Nos, et Successores Nostros Romanos Pontifices pro tempore existentes, et Sedem eandem etiam motu pari, deque scientiae et potestatis plenitudine similibus sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiamsi de illis eorumque toto tenore ac Data specialis mentio fiat pro tempore factis, et concessis ac facien-, et conceden. comprehensas, sed semper et omnino ab illis exceptas et quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum, ac eum in quo antea quomodolibet erant statum restitutas repositas ac plenarie reintegratas ac de novo etiam sub quacumque posteriori Data per dictum Jacobum, et successores suos praefatos quodcumque in posterum eligenda concessas esse et fore, sicque et non alias per quoscumque Judices Ordinarios vel delegatos quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praefatae S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos Vicelegatos dictaeque Sedis Nuncios, et quoslibet alios quavis auctoritate, potestate, praerogativa, et privilegio fungentes, ac honore et praeeminentia fulgentes judicari et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari

irritum et inane decernimus. Non obstantibus quibusvis etiam in Synodalibus Provincialibus, et Generalibus Conciliis editis vel eden. specialibus vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et quatenus opus sit dicti Ordinis etiam Juramento Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis et consuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, et Literis Apostolicis dicto Ordini illiusque Abbati, et aliis quibusvis Superioribus, et Personis in contrarium eorundem praemissorum quomodolibet forsitan concessis, approbatis, et innovatis, qui bus omnibus et singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione alias de illis eorumque totis tenoribus specialis specifica expressa, et individua ac de verbo ad verbum non autem per clausulas generales idem importantes mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut etiam aliqua etiam exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso et forma in illis tradita observata inserti forent, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris latissime et plenissime, ac specialiter et expresse, nec non opportune, et valide hac vice dumtaxat harum serie derogamus caeterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc Paginam nostrae absolutionis perpetuae concessionis indulti licentiae et facultatis impartitionis decreti et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLI. quarto Idus Junii Pontificatus Nostri Anno Primo.

MERCIMONIA

Super eleemosynis Missarum vetantur, sub poena Censurarum, quarum absolutio Summo Pontifici reservatur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Quanta cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missae Sacrificium non solum omni Religionis cultu, ac veneratione celebretur; verum etiam ut a tanti Sacrificii dignitate cujusvis generis mercedum conditiones, pacta, et importunae atque illiberales eleemosynarum exactiones potius, quam postulationes, aliaque huiusmodi, quae a simoniaca labe, vel certe a turpi quaestu non longe absunt, e medio tollantur, nemo est ex Catholicae Fidei cultoribus, qui ignoret.

§. 1. Verum eousque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostri moerore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum Virorum avaritia, quae est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Dioecesanarum Synodorum Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscujusque Sacerdotis duntaxat, pro regionum opportunitatibus praescripta, colligant; Missas vero celebrari curent alibi, ubi eleemosynae, seu stipendia, vel consuetudine, vel Synodali lege, pro singulis Missis attributa sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur, darentur.

§. 2. Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, siye expressa, siye tacita pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, et pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispiam fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis a turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritiae suspitione, et vitio, verum etiam a furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura huiusmodi venit, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese absteineant.

§. 3. Execrabilem huiusmodi abusum aliqui sensim irrepentem detestantes Romani Pontifices Praedecessores Nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Uni-

▲ Missarum celebratione quolibet aviditatis species arceuda.

Abusus in hac materia introducti.

Quibus frustratur offerentium voluntas.

Idem alias a Summis Pontificibus dammati.

versalis Inquisitionis contra haeticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum a quolibet Sacerdote, stipendio, seu eleemosyna majoris pretii pro celebratione Missae a quocumque accepta, non posse alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, et consentienti, se majoris pretii stipendium, seu eleemosynam accepisse indicasse.

Adhortatio
ad Episcopos
pro extirpanda avaritiae labe.

§. 4. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici Ministerii, et solitudinis Nostrae partem adscitos, rogamus, et maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitamini, ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tamquam a radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, erraverunt a Fide, inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quae conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat evellatque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servire Mammonae docens, efficit, ut Avari haereditatem non habeant in Regno Christi, et Dei. Quod si haec in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuntium miserunt, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid, quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam sordide, et cum sanctissimarum legum contemptu, et eum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam praecipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, et exemplo praeucentes, Christi sitis bonus odor in omni loco, unde populi vestigia vestra sequantur; verum etiam ut Ecclesiasticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum pascuis averteutes, per viam mandatorum Dei ad Caeleste Ovile currere doceatis.

Injungitur
publicatio
Edictorum
contra illicitos
quaestus.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut praesentis poenae metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per Edictum in vestris Dioecesisibus proponendum affligendumque, universis notum facite, quemcumque, qui eleemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum con-

suetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte earumdem eleemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi, ubi pro Missis celebrandis minora stipendia, seu eleemosynae tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Saecularem, praeter alias arbitrio vestro irrogandas poenas, Excommunicationis poenam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, poenam Suspensionis ipso facto incurrere; a quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suae, posthac bene consultum velit animae suae, nec tam salutare leges censurasque ecclesiasticas parvipendat. Interea Fraternitibus Vestris Apostolicam Benedictionem, in populos etiam curae vestrae commissos redundaturam, peramanter impertimur.

§. 6. Volumus autem, ut praesentium litterarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Cardinalis Passioneus.

DE EODEM ARGUMENTO

XXIII

Breve encyclicum ad Episcopos Provinciae Pedemontanae.

Venerabili Fratri, Archiepiscopo Taurinensis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabili Fratri, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pro eximia tua pietate observantiaque, quam canonicae disciplinae praestare debes, Venerabilis Frater, quem pastoralis creditarum Tibi ovium cura jamdiu laudabiliter impensa com-

Cum po
Excommu
cationis
Laicis et a
pensionis
Sacerdoti
ipso facto
curren,
Summo Pon
tifici res
vatae.

Praesentiu
transumpt
fidem per
stari sat
tur.

Dat. die 3
Junii 1741

Abusus
per Miss
rum eleem
synas in Dio
cesibus P
demontu

empon-
gentes. mendat, plane non dubitamus, quia permole-
stum quoque Fraternitati Tuae accadat, quod
Nos per alias nostras in simili forma Brevis li-
teras ad universos Catholici Orbis Antistites;
hac ipsa die datas, ac typis impressas, Tibique
cum hisce insimul reddendas, non sine effusis
lacrymis communicamus. Etsi autem detesta-
bilem in Missarum celebratione mercaturam;
de qua tantopere querimur, alibi etiam fieri
accepissemus, non ea tamen, nec tanta cum
turpis lucri aviditate exerceri noveramus, quam
a nonnullis Pedemontii Ecclesiasticis, et Lateis
viris frequentari recentibus nuntiis certiores
facti fuimus, ut salutare, ad tam sordidae ne-
gotiationis, et criminis notam a Dioecesibus
Pedemontii penitus delendam, remedium adhi-
bere satageremus. Verum Nos, ne opinionem,
quam omnes de ecclesiasticae disciplinae de-
core, et observantia in Pedemontii Dioecesibus
vigente habent, minuere videremur, et ut de-
bitis apostolicae sollicitudinis officiis faceremus
satis, id scribendi inivimus consilium.

opor-
excita-
ad eos
ndos. §. 1. Itaque quemadmodum facile hinc per-
spicis, Venerabilis Frater, non obscurum hac
in re peculiaris nostrae erga unumquemque
Pedemontii Antistitem caritatis testimonium,
ita vehementer enitaris oportet, ut omnem tam
pro negotii gravitate, quam pro nostrae pro-
videntiae ratione operam colloques, ut de con-
tagione mercaturae huiusmodi penitus extincta
Tecum gratulemur.

plorato
auxilio
ni sac-
is. §. 2. Verum si malorum hominum pervi-
cacia tanta fuerit, ut, poenis per easdem li-
teras nostras irrogandis arroganter despectis,
ad eam confringendam Brachii saecularis au-
xilii Tibi opus sit, illud invocare ne omittas,
minime dubitans, quin libentius quam optas,
Tibi praesto sit.

omenda-
Religio
en. Sar-
ae Regis. §. 3. Tanta namque est Carissimi in Chri-
sto Filii Nostri Caroli Emanuelis Sardiniae
Regis illustris in Nos, et Apostolicam hanc
Sanctam Sedem observantia saepissime rebus
ipsis probata, ut majora in dies regiae, non
solum erga Nos ipsos, sed etiam erga Frater-
nitatem Tuam pietatis, et pro Ecclesiastica di-
sciplina zeli; ac patrocinii argumenta Nobis
certo polliceamur. Interea Fraternitati Tuae
Apostolicam Benedictionem peramanter imper-
timur. Datum Romae apud S. Mariam Mayo-
rem sub Annulo Piscatoris die XXX. Junii
MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Cardinalis Passioneus.

BENED. XIV. TOM. XV.

CONFIRMATUR

XXIV.

Militia S. Januarii Episcopi, et Martyris a
Carolo Rege utriusque Siciliae erecta: ejus-
que Officialibus et Militibus plura Indulta,
et Privilegia conceduntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam

Romanae Ecclesiae benignitas spirituales gra-
tias, et favores liberaliter impertire solet Ca-
tholicis Principibus, quorum eximia devotio,
fideique sinceritas, et praeclara Majorum vir-
tutum merita in ejus conspectu clarere noscun-
tur, et piis eorum Votis annuens, quae ad
augendum Divinum Cultum, fovendamque
Christianorum pietatem laudabiliter ab eis in-
stituta sunt, apostolicae confirmationis prae-
sidio munire non recusat, prout in Domino
conspicit salubriter expedire.

§. 1. Nuper quidem exposuit Nobis Dile-
ctus Filius Noster Trojanus Tit. S. Caeciliae
S. R. E. Cardinalis de Aquaviva nuncupatus,
nomine Charissimi in Christo Filii Nostri Ca-
roli Siciliae, et Hierusalem, et Terrae citra
Pharum Regis Illustris, et Infantis Hispania-
rum, quod ipse Carolus postquam de praefato
Regno ex gratia, et liberalitate Sedis Aposto-
licae a Sede praedicta meruit investiri, atque
ea, quae ad ejusdem Regni felix regimen, ac
firmum praesidium conducere, provide dis-
posuit, volens religionem suam, ac pietatem
erga Deum, per quem Reges regnant, et le-
gum Conditores justa decernunt, et piam ani-
mi devotionem erga gloriosum Martyrem, et
Episcopum Januarium Neapolitanae Civitatis,
et totius Regni Patronum, illustri actu omni-
bus testatam facere, necnon aliquod praeci-
puum habere, unde gratis, acceptisque perso-
nis, optime de se, ac Regno meritis, Regiae
voluntatis testimonium posset provenire, ad
laudem, et gloriam Omnipotentis Dei, ad Ca-
tholicae Religionis propagationem, et defensio-
nem, ac Christianae pietatis augmentum unam
laudabilem Confraternitatem, seu Societatem
Nobilium Militum, ad instar alterius celeberrimae
Societatis, seu Militiae Velleris aurei nuncu-
patae, pro sexaginta Fratribus, seu Militibus,

Proemium

Militia S.
Januarii a
Rege utrius-
que Siciliae
erecta.

Militiae nu-
merus, et
Officialium
mauem.

vel etiam pro quocumque majori, vel minori eorumdem numero, prout Primati ejusdem Societatis magis placuerit, una cum Cancellario, Thesaurario, Secretario, et Caeremoniarum Magistro, quorum Caput, et Primas Ipse, et qui in dicto Regno Siciliae ei legitime succederet, esse deberet, sub titulo, seu invocatione, et patrocinio ejusdem S. Januarii Episcopi, et Martyris, quibusdam praescriptis Regulis, ac Capitulis, instituit: ut vero praefatae Societati ab Eo, ut praefertur, institutae spiritualium gratiarum dona, honor, firmitas, et decus valeant accedere, Nobis pro parte dicti Regis Caroli humiliter supplicavit, ut apostolicis gratiis, et favoribus eam prosequi, et de Nostra benignitate pro praedictae Societatis, seu Militiae majori stabilitate, ac spirituali directione, conservatione, decore, et ornamento opportune providere dignaremur.

Confirmatio
summi Pon-
tificis.

§. 2. Nos igitur, qui eundem Carolum Regem speciali dilectionis affectu ex visteribus charitatis prosequimur, et ejus commendabile institutum promovere in Domino desideramus, hujusmodi supplicationibus inclinati, praenominatam Societatem, seu Militiam sub invocatione, et protectione S. Januarii Episcopi, et Martyris, cum quibusdam laudabilibus Regulis, Ordinationibus, et Statutis erectam, de nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, auctoritate apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, et perpetuae, ac inviolabilis firmitatis robur adjicimus.

Conceditur
Cancellario
facultas ab-
solvendi vel
Confessa-
rium depu-
tandi.

§. 3. Praeterea eundem Carolum Regem, et dictam Societatem, seu Militiam specialibus gratiis, et favoribus prosequi volentes, Primati, Cancellario, Thesaurario, Secretario, et Caeremoniarum Magistro Societatis, seu Militiae hujusmodi nunc, et pro tempore existentibus, et praeferea sexaginta Confratribus, vel etiam majori eorum numero, dummodo tamen numerum centum Fratrum, seu Militum, comprehensis etiam dictis Officialibus non excedant, auctoritate praedicta concedimus, et impartimur, ut Cancellarius ipsius Societatis pro tempore existens in Episcopali seu Archiepiscopali dignitate, prout in Statutis ejusdem Societatis continetur, constitutus, seu Presbyter ad audiendas confessiones idoneus, per ipsum tamen Cancellarium ad hoc deputandus, vel per ipsos Confratres, eosdemque Officiales extra fines dicti Regni utriusque Siciliae commorantes, ex

Eligendi ve-
ro Militibus
extra Re-

approbatis tamen a Locorum Ordinariis eligendus, ipsos, et eorum singulos ab omnibus, et singulis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure quavis occasione, vel causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus eorum peccatis, criminibus, excessibus, et delictis, quantumcumque gravibus, et enormibus, etiam Apostolicae Sedi qualitercumque reservatis, (non tamen de reservatis Locorum Ordinariis, de quibus ore confessi, et corde contriti fuerint: de reservatis autem qualitercumque Sedi Apostolicae semel in vita, et in mortis articulo; etiamsi mors secuta non fuerit; de aliis vero eidem Sedi non reservatis, quoties opus fuerit,) in Foro conscientiae dumtaxat absolvere, ac eis, et eorum cuilibet pro commissis debitam absolutionem impendere, et poenitentiam salutarem injungere; necnon vota per eos pro tempore emissa (ultramarino, Visitationis Liminum BB. Apostolorum Petri, et Pauli, ac S. Jacobi in Compostella, nec non castitatis, et Religionis Votis dumtaxat exceptis) in alia pietatis opera commutare; nec non in mortis articulo, etiamsi mors non subsequatur, plenariam omnium peccatorum suorum remissionem, et indulgentiam, et Apostolicam Nostram benedictionem, per se ipsum, vel per alium quemcumque idoneum Sacerdotem per singulos Fratres eligendum, impendere possit, ac valeat.

§. 4. Insuper ut liceat eidem Primati, Officialibus, Confratribus Societatis, seu Militiae praedictae in privatis domorum suae habitationis in quacumque Civitate, ejusque Dioecesi existentibus Oratoriis ad hoc decenter muro extractis, et ornatis, seu extruendis, et ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis, per Ordinarium Loci prius visitandis, et approbandis, ac de ipsius Ordinarii licentia, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in iisdem domibus celebrandi licentia, quae adhuc dureret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum, saecularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium praepjudicio, ac Paschatis, Resurrectionis, Pentecostis, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque sollemnioribus anni Festis diebus exceptis, in sua, ac familiae, et in hospitium Nobilium suorum praesentia, etiam per unam horam ante auro-

gnum
sten.

Pro ab-
tione a
suris, et
catis S.
reservat
mel in m

Et pro c
mutati
Votorum

Et concess
ne Ind
Plenariam
artic. n
tis.

Eisdem et
ceditur O
torum
mesticum

Cum fac
tate celeb
faciendi

ram, et itidem per horam post meridiem, si aliqua urgente necessitate detenti fuerint, celebrari facere; necnon, si forsân ad Loca, et Terras ecclesiastico interdicto, tam Ordinaria, quam Apostolica auctoritate suppositas, eos declinare contigerit, dummodo causam non dederint huiusmodi interdicto, nec eis specialiter interdictum sit, et fecerint quantum in eis fuerit, ut in iis, propter quae interdictum ipsum dicta auctoritate apostolica pro tempore appositum fuerit, partitio fiat, et ea executionis debitae demandentur, ac per eos non steterit, quo minus pareatur, per quemcunque Sacerdotem ab Ordinario approbatum, in sua, et cujuslibet ipsorum Familiarium, Domesticorum, Parentum, Consanguineorum pro tempore existentium praesentia, Missas et alia Divina Officia in dictorum Locorum, et Terrarum Ecclesiis, submissa voce, clausis januis, et non pulsatis Campanis, ac excommunicatis, et interdictis exclusis, celebrari facere, illaque audire, et eis interesse, necnon tempore Interdicti huiusmodi Sacram Eucharistiam, et caetera Sacramenta recipere, ipsisque dicto tempore decedentibus, eorum corpora Ecclesiasticae Sepulturae, sine tamen funerali pompa, tradi possint, salvis iuribus Parochialium Ecclesiarum.

§. 5. Singulis autem anni diebus, et per eorum octavas, quibus ejusdem Beati Martyris Januarii memoria recolitur, et festum celebrari solet, nempe primo Sabbato mensis Maji, die decimasexta Decembris, omnibus, et singulis Confratribus, seu Militibus, et Officialibus Societatis, seu Militiae praedictae ubicumque existentibus vere poenitentibus, et confessis, ac Sacra Communione reffectis, qui aliquam Ecclesiam devote visitaverint, et pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac Sanctae Matris Ecclesiae Exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, et remissionem, de Omnipotentis Dei misericordia, et Beatorum Apostolorum ejus Petri, et Pauli auctoritate confisi, misericorditer in Domino concedimus: Quodque unam, vel duas Ecclesias, seu duo vel tria Altaria unius, vel diversarum, in partibus, ubi singulos eorum pro tempore residere contigerit, per eos, et eorum quemlibet eligendas, seu eligenda, quadragesimalibus, et aliis diebus Stationum Ecclesiarum Urbis, et extra muros ejus, devote visitando,

omnes et singulas Indulgentias, et peccatorum remissiones etiam plenarias consequantur, quas consequerentur, si eisdem temporibus, et diebus Stationum, Basilicas, et alias Ecclesiae Urbis, ex extra ejus muros ad id deputatas personaliter visitarent.

§. 6. Et demum tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, et diebus, quibus esus carni, ovorum, casei, butyri, et aliorum lacticiniorum est prohibitus, eisdem ovis, caseo, butyro, et aliis lacticinis, ac etiam, si necessitas, vel infirma corporis valetudo, ac alia quaecumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tamen diebus Majoris hebdomadae, die Cinerum, seu feria quarta in capite jejunii, Vigiliis Natalis Christi Domini, Pentecostes, BB. Apostolorum Petri, et Pauli, Assumptionis B. Mariae Virginis, et quatuor temporum, uti, et vesci, servata tamen lege jejunii per unicam comestionem, aliisque contentis in nostris Literis novissime emanatis, sub Datum Romae die 30. Maji 1741., quibus nullatenus per has praesentes intendimus derogare, libere, et licite valeant, Apostolica Auctoritate praedicta eorumdem tenore praesentium de speciali gratia concedimus, et indulgemus.

§. 7. Non obstantibus quibusvis apostolicis, necnon in Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et ordinationibus, statutis, et consuetudinibus, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, ac quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium remissionum, et facultatum per Nos, et Sedem praedictam quomodolibet factis, et faciendis, quibus quoad praemissa, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 8. Volumus autem (ne, quod absit, propter huiusmodi concessionem, et remissionem, Confratres, ac alii praedicti reddantur procliviores ad illicita in posterum committenda) quod si a sinceritate fidei, unitate Romanae Ecclesiae, ac obedientia, et devotione Nostra, vel Successorum Nostrorum canonice intrantium huiusmodi destiterint, aut ex confidentia ejusdem concessionis, vel remissionis aliqua commiserint, concessio, et remissio praedicta, ac quoad illos praesentes literae eis nullatenus suffragentur.

Indultum vendendi lacticiniorum Quadragesima, ac etiam carnibus, cum opus fuerit.

Derogatur contrariis.

Rebelle, Fidei, et S. Sedi, Privilegiis privantur.

Exemplum
Fidei.

§. 9. Caeterum, quia difficile foret praesentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, et Cancellarii ejus Societatis, seu Militiae Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberentur si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, confirmationis, concessionis, indulti, constitutionis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, pridie Kal. Julii, Pontificatus Nostri Anno I.

Sanctio.

Dat. die 30.
Julii 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

JURISDICTIO

XXV. In Aegyptios aliosque Ritus Cophtici ad Ecclesiam Catholicam conversos, cujuscumque sint Dioecesis, tribuitur Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus.

Venerabili Fratri, Athanasio Episcopo Hierosolymitano Ritus Cophtorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificis
gaudium in
conversione

Quemadmodum ingenti laetitia exultat cor nostrum, cum ad veram Catholicam Fidei, et

Sanctae Romanae Ecclesiae, ejus universali procuratori pro immensa Divinae Bonitatis abundantia plane immerentes praefecti fuimus, cognitionem, sinum, et obedientiam ejuratis haeresum, ac schismatum erroribus, Animas pretioso Jesu Christi Domini nostri sanguine redemptas convolare accipimus; ita non minori solitudine, ac dolore afficimur, cum intelligimus tot Christifideles ab ejusdem Romanae Ecclesiae amplexibus longe distractos, et in sinceritate Fidei Orthodoxae Deo famulari cupientes, veluti Oves sine Pastore errare, et veluti parvulos coelestem panem petere, nec esse, qui ipsis frangat, Benedictus Deus, et Pater Domini Nostri Jesu Christi Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui consolatur Nos in omni tribulatione nostra, ut possimus et ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt.

§. 1. Cum itaque quamplurimi Ritus Cophtici Fideles, tam saeculares, quam Ecclesiastici, paucis ab hinc annis, veritatis lumine illustrati, qui sub Antistitibus sive haeresis labe infectis, sive in schismatis pertinacia obstinatis, per vastissimas inferioris superiorisque Aegypti regiones reperiuntur, non habeant Catholicum Antistitem, a quo in iis, quae ad Deum sunt, et ad aeternam suarum Animarum salutem in Orthodoxae Fidei unione procurandam conducunt, saluberrime instituantur, opportune confirmantur, et sapienter regantur.

§. 2. Eapropter de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum consilio, Te, Venerabilis Frater, quem, sicut justus Noe ab aquarum inundatione, et Lot a Sodomis erepti fuerunt, ita ab aliorum Nationis tuae Antistitum erroribus immunem, ac liberum esse in Domino gratulamur, super omnibus, et singulis Christifidelibus Ritus Cophtici, tam in superiori inferiorique Aegypto, quam alibi commemorantibus Praesulem, ad nostrum, et Sedis Apostolicae Beneplacitum, et quousque Pastorum Princeps Jesus Christus alios animarum Pastores tui similes ad ovile suum ibidem regendum dare dignetur, apostolica auctoritate Nostra, quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus, constituimus.

§. 3. Jurisdictionem vero super iisdem Christifidelibus a Te exerceri volumus, et mandamus cum iis omnibus facultatibus, quas tam ab ipsis Cardinalibus Congregationis Propagan-

haeretico-
rum, et schis-
maticorum.

Et cura de
ipsorum reg-
imine, et
gubernatio-
ne.

Cophti ad
Catholicam
fidem conver-
si Pastoribus
destituantur.

Pontifex de
Concilio etc.
eorum cu-
ram interim
demandat E-
piscopo Hie-
rosolymitano
ejusdem Ri-
tus, quem
laudibus
prosequitur.

Cum faculta-
tibus specia-
liter ipsi si-
gnificandis.

dae Fidei, quam a Cardinalibus in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus praescriptas accipies.

Adhortatio
ad eundem
Episcopum.

§. 4. Exire igitur, Venerabilis Frater Sacerdotale ministerium tuum ea qua decet, sollicitudine, pietate, fortitudine, caritate, et orthodoxae Fidei zelo adimplere, certa bonum certamen, ut coronam legitime certantibus in Coelo propositam consequi merearis; ad ejus auspiciis, et pignus, Fraternitati tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die IV. Augusti MDCXXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Data die 4.
Aug. 1741.

XXV.

MOTU PROPRIO

Sull' Ampliazione delle Giurisdizioni e Privilegi dell' Eminentis. Card. Camerlengo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO etc.

Siamo pienamente informati, esser solito, che il Cardinal Camerlengo pro tempore, colle facultà del suo Ufficio, o forse con altre, che gli siano state concesse, quantunque non si trovi documento di tal Concessione, soprintenda con piena, ed ampia Giurisdizione alle Poste Pontificie, e Regolamento di esse per il buon servizio del Pubblico, e Nostro, come pure sia in antichissimo possesso di conceder privatamente le lettere Patenti, per le facultà che si danno, ad effetto di poter alzare sopra li Bastimenti, o altra specie di Navi, lo stendardo Pontificio, o di poter deputar li Consoli Pontificii nelli Porti de' Mari Adriatico, e Mediterraneo, di che neppure si trovi documento, a riserva della privata Giurisdizione, questa in virtù della Bolla di S. Pio V. Nostro Predecessore, che comincia, Cum Nobis emanata l'anno 1536. octavo Kalend. Maji, gli compete sopra Naufragii, Persone, e Robbe naufragate, rubbate, ed altro, come più diffusamente in detta Bolla, alla quale vogliamo s'abbia in questa parte Relazione: Parimenti siamo benissimo informati, che diverse facultà accordate al Prefetto degli Archivi, specialmente quella concedutagli con Moto proprio segnato da In-

Al Card. Camerlengo compete la privata in Cause di Naufragi, ec.

nocenzo XIII. altro Nostro Predecessore li 5. Gennajo 1723, di proceder contro le Persone Ecclesiastiche per mezzo de' Chierici Conjugati, ed al Tesoriere Generale della Nostra Camera, specialmente quelle di poter procedere per mezzo de' suoi Ministri, benchè fossero meri laici, siccome di far perquirere nelli Luoghi immuni, e Chiese e da questi, e queste far' estrarre le Robbe di fraudi, e Contrabbandi, per farne anche uso per Corpo di Delitto, ad effetto di procedere contra li Fraudatori, e Delinquenti alla fabrica del Processo, e punizione condegna, come dai Chirografi di diversi Sommi Pontefici parimente Nostri Predecessori, cioè d' Innocenzo XII. segnato li 19. Giugno 1700; di Clemente XII. li 22. Settembre 1731, e 21. Novembre 1739. e da Nostro Moto proprio segnato li 19. Ottobre 1740, non siano state nominatamente concesse al Cardinal Camerlengo, suoi Successori, e Ministri del Camerlengo; E considerando Noi di quanta importanza sia il buon Regolamento delle Poste Pontificie, la deputazione de' Consoli nelle Porti, e Spiagge de' suddetti Mari, tanto per li Sudditi Pontificii, che per quelli, che sopra le loro Navi inalzano lo Stendardo Pontificio, come pure, che al Cardinal Camerlengo della S. R. C., quale per ragione del suo Ufficio viene ad esser Capo della Camera Apostolica, e Capitolina, oltre la Superiorità, ed obbedienza, questa nelle cose riguardanti la Camera Apostolica, ed il suo Ufficio deve avere da Ministri, ed ufficiali, tanto di Roma, che dello stato Ecclesiastico mediatamente, ed immediatamente soggetto alla S. Sede, come per Bolla di Paolo III. altro nostro Predecessore, che comincia Romani Pontificis pubblicata septimo Kalend. Decembris 1544, compete un' ampia Giurisdizione, anche superiore a quella che per il passato hanno goduta, e presentemente godono li Conservatori di questa Nostra Alma Città di Roma, li Chierici della Nostra Camera, e Presidenti della Grascia, delle Carceri, della Zecca, dell' Acque, delle Ripe, Prefetti dell' Annona, ed Archivi dello Stato Ecclesiastico, ed il Tesoriere Generale della Nostra Camera, nelle materie alle loro rispettive Cariche, ed Uffici spettanti, ed appartenenti, ed in alcune altre materie, specialmente rispetto all' esecuzione delle Grazie, che da Noi, o Nostri Successori si facessero per Infendazioni o Concessioni di Feudi, e robbe Camerali; ed aperizioni, e pubblicazioni di Mer-

Obbediscono tutti li ministri e ufficiali sullo stato ecclesiastico, in ciò che riguarda il suo ufficio.

Ha giurisdizione superiore a quella dei Conservatori di Roma ec.

Ha privata sulle materie di Infendazioni, pubblicazioni di mercati e fiere ec.

cati, e Fiere nelli Luoghi della Stato Ecclesiastico mediatamente, ed immediatamente soggetti alla S. Sede, ad esclusione d'ogni altro Giudice, e Superiore, gli compete anche la privativa, come leggesi in più, e reiterate Costituzioni Apostoliche de' Nostri Predecessori, cioè tra le altre, in quelle di Urbano VI, che comincia Apostolicae Camerae publicata l'anno 1379, di Giulio III, che comincia Licet ea, publicata l'anno 1550, di Clemente VIII, che comincia In Conferendis publicata l'anno 1599, ed in quella di Gregorio XV, che comincia Romanum, decet Pontificem publicata l'anno 1621, in modo che ogni particolare Giurisdizione, o facoltà che per il passato si fosse conceduta, o per l'avvenire si concedesse alli sudetti Conservatori, Chierici, Presidenti, Prefetti, e Tesoriere, si debba intender per concessa cumulativamente al Cardinal Camerlengo, come rispetto al Prefetto degl' Archivi dichiarò Innocenzo XIII con detto Motu proprio e riguardo al Tesoriere dichiararono Benedetto XIII con suo Chirografo segnato li 12. Settembre 1731, e Noi con detto Nostro Motu proprio dei 19 Ottobre 1740. Che però essendo ragionevole, ed all'equità ed alla ragione consentaneo, ed uniforme che al Cardinal Camerlengo, come Capo, e primo, particolar difensore dei Diritti della S. Sede Apostolica, ed interessi della Nostra Camera, non solamente si conservino intatte, ed illese le facoltà, e Giurisdizioni, che per lo passato esso, e li suoi Antecessori nel Camerlengato hanno esercitate, e goduto, o per la qualità del loro Ufficio, o per ragione, o per Statuto, o per uso, o per Consuetudine, o per speciale Indulto, o Concessione Apostolica, e tanto privatamente, quanto Cumulativamente rispetto alli sudetti Conservatori, Chierici, Presidenti, e Tesoriere Generale nella Nostra Camera, come pure rispetto ad ogn' altro Giudice, Superiore, e Ministro, tanto di Roma, che da Partibus, ma anche secondo la diversità de' tempi, ed occorrenze de' Casi gliese ne concedino altre, che per la cospicuità, e decoro della Carica, e buon regolamento degl' Interessi della Nostra Camera, e della Giustizia fossero necessarie, ed espedienti; di Nostro Motu proprio, certa scienza e pienezza della Nostra Apostolica, e Suprema Potestà, ed Autorità, confermiamo amplamente a favore del presente Cardinal Camerlengo di S. Chiesa, e suoi Successori nella Carica, ed Ufficio del

Camerlengato, ed ai Ministri suoi, e Ministri de' suoi Successori, che presentemente sono, e in avvenire saranno, tutte quelle Giurisdizioni, facoltà, prerogative, preminenze, Onori, Emolumenti, e riconoscizioni solite, e consuete, che per il passato hanno avute, e godute, e presentemente hanno, e godono, tanto in virtù delle sopracitate Bolle, e d'ogni altra Costituzione Apostolica Nostra, e de' Nostri Predecessori, ed ogn' altra ordinazione fatta per lo passato, quanto per ragione, statuto, uso, e consuetudine: ed avendo nel presente Motu proprio per espresso, e di parola in parola inserito tutto ciò, che fosse necessario da esprimersi: Concediamo all'istesso Cardinal Camerlengo presente, e suoi Successori nel Camerlengato, potestà, e facoltà di poter continuare l'esercizio della Sua plenaria Giurisdizione, e quando faccia di bisogno, gli concediamo tutta la Giurisdizione sopra il Regolamento, e governo delle Poste Pontificie tanto in Roma, che in altro Luogo dello Stato Ecclesiastico mediatamente ed immediatamente soggetto alla S. Sede, e soprattutto le Cause Civili, Criminali, e miste toccanti l'interesse, servizio, e fedeltà ricercata nel Governo, e direzione dell'istesse Poste, tanto contro Ministri che contro altre particolari Persone, benchè fossero Ecclesiastiche, Secolari, e Regolari, anche delle Undici Congregazioni, e Religione dell'Ordine Gerosolimitano, Compagnia di Gesù, e di qualunque altr'Ordine Dignità, Premienza, ed Esenzione, ancorchè fosse tale, che per comprenderla fosse necessario farne specifica, et individua menzione, che esso Cardinal Camerlengo, e suoi Successori privatamente abbiano la facoltà di concedere le lettere Patenti per inalzare sopra Bastimenti, o altra specie di Navi lo Stendardo Pontificio, e di deputare ne' Porti de' Mari Adriatico, e Mediterraneo tanto nello Stato Ecclesiastico, che fuori, ed ovunque esso stimerà, ed arbitrerà li Consoli Pontificii: che esso Cardinal Camerlengo, e suoi Successori nel Camerlengato siano privati, e meri Esecutori delle Grazie, che da Noi, o Nostri Successori si facessero per Infeudazioni, o Concessioni di Feudi, e Robbe Camerali, e per le aperizioni, o pubblicazione di nuovi Mercati, e nuove Fiere nelli luoghi dello Stato Ecclesiastico mediatamente, ed immediatamente soggetti alla S. Sede, in conformità della precitata Bolla di Gregorio XV; e che ferme rimanendo rispetto ad

Bolle, che trattano delle giurisdizioni del Card. Camerlengo.

Giurisdizione concessa ai Conservatori etc. e Tesorieri, e concessa anche al Camerlengo.

E convenientemente estenderne le facoltà ec.

Conferma di tutte le giurisdizioni facoltà e preminenze ec. già accordate.

Ha giurisdizione dal regolamento e governo delle Case Pontificie ec.

Spedisce lettere patenti per inalzare lo stendardo pontific. sulle Navi; e deputa i Consoli nei porti dell'Adriatico e del Mediterraneo.

E private e mero esecutore delle grazie per infeudazioni, e per nuovi mercati e fiere ec.

Debbono ri-
maner ferme
e private
che gli si
competono.

Si ordina,
che debba
aver sempre
la Cumulati-
va con i Con-
servatori di
Roma, ec.

Ogni privati-
va concessa ai
conservatori
rispetto agli
altri Giudici
Tribunali,
non lo è ri-
spetto al
Card. Ca-
merlengo.

In tutte le
materie di
privative e di
cumulative
giurisdizioni
una giu-
risdizione
superiore
entro i se-
colari, e gli
ecclesiastici.

Esso, e suoi Successori queste, e le altre pri-
vative Giurisdizioni, che o per ragion dell'Of-
ficio, o in virtù di Costituzione Apostolica,
Motu proprio, Chirografo, Rescritto, Decreto,
Ordinazione, o Statuto, uso, e consuetudine,
gli competano, debba Esso, e suoi Successori
aver sempre la cumulativa colli Conservatori
di questa Nostra Città di Roma, anche sopra
le Arti, Università, e Dogana dello Studio, colli
Chierici della Nostra Camera, Presidenti della
Grascia, delle Carceri, della Zecca, delle Ac-
que, delle Ripe, colli Prefetti dell' Annona,
ed Archivio dello stato Ecclesiastico, e con il
Tesoriere Generale della Nostra Camera, in
tutte, e singole Materie, e Cause Civili, Crimi-
nali, e miste alle loro rispettive Cariche, ed
Officii spettanti, ed appartenenti, loro annessi,
connessi, emergenti, e dipendenti, in modo che
qualsia privata, facoltà, o Giurisdizione,
che per il passato fosse stata concessuta agli
suddetti Conservatori, Chierici, Presidenti,
Prefetti, e Tesoriere, o a ciascuno di essi, o
per ragione delle loro rispettive Cariche, o
per ragione d' Affitti, o Appalti, Istromenti,
o Capitoli in virtù de' Chirografi da Nostri
Predecessori, o da Noi segnati, o che in avve-
nire ai medesimi, o a ciascuno di essi si con-
cedesse, o esprimesse con Chirografi, Decreti,
Rescritti, Capitoli, et Istromenti, s' intenda,
e debbasi intendere privata rispetto agl' altri
Giudici, e Tribunali, mai però Rispetto al Car-
dinal-Camerlengo, e suoi Successori, Tribu-
nale, e Ministri del Camerlengato, li quali
debba sempre avere la Giurisdizione Cumu-
lativa nelle Cause, tanto Civili, Criminali, e
miste sopra l' istesse materie loro emergenti,
dipendenti, annessi, e connessi, tanto riguar-
do alle materie, che riguardo alle Persone, an-
corchè li Bandi, o altre Provisioni si pubbli-
cassero, e rispettivamente facessero dalli su-
detti Conservatori, Chierici, Presidenti, Pre-
fetti, Tesoriere, o alcuno di essi: Inoltre vo-
gliamo, che in tutte le materie, e Cause, Gi-
vili, Criminali, e miste spettanti, o per ragione
dell' Offizio, o in altra forma o privatamente,
o per cumulativa Giurisdizione al Cardinal-
Camerlengo, e suoi Successori nel Camerlen-
gato, siccome sopra ogn' altro Incidente, emer-
gente, dependente, annesso, e connesso, tanto
Esso, che li suoi Successori abbiamo un' am-
pla, e Superiore Giurisdizione, non solamente
contro i Secolari, ma anche contro gli Eccle-

siastici, e Regolari, anche delle Undici Con-
gregazioni, dell' Ordine Gerosolimitano, Com-
pagnia di Gesù, e di qualunque altro Ordine,
Dignità, Preminenza, Esenzione, e Privile-
gio, benchè col titolo oneroso, e contro ogn' al-
tro Privilegiato, Patentato, ed Esente, del quale
per comprenderlo fosse necessario farne speci-
fica, ed individua menzione, benchè fossero
Neofiti, Ajutanti, e Bombardieri della Nostra
Fortezza del Castel S. Angelo, et Alabardieri
del Governator di Roma, e che contro le Per-
sone Ecclesiastiche, e Regolari, ed altre, come
sopra, tanto in Roma, quanto in altri Luoghi
dello stato Ecclesiastico mediatamente, ed im-
mediatamente soggetti alla Santa Sede, possa
procedere, anche col mezzo degl' attuali Ministri
del suo Tribunale benchè siano, o fossero meri
Laici, tanto alla fabrica de' Processi, ed Atti,
che alla spedizione, e pubblicazione della Sen-
tenza, o Sentenze, e loro totali, e plenarie Ese-
cuzioni inclusivamente, siccome ad esso Car-
dinal-Camerlengo, e suoi Successori nel Ca-
merlengato, concediamo piena, et ampla fa-
coltà, di poter far perquirere per rinvenire
robbe di fraudi, e Contrabandi di qualunque
Sorte, non solo ne' Molini, Case, Collegii, Con-
venti, ed altri Luoghi immuni, e sagri, ma
anche nelle Chiese dell' sopradetti nominati
Ecclesiastici, secolari, e Regolari, ed Ordini,
ove da Fraudatori, e Contrabandieri fossero
state rimesse, nascoste, custodite, e trafugate,
e di procedere all' estrazione, o estrazioni delle
sudette Robbe, per potersene servire per Corpò
di Delitto nel Giudizio Criminale, e venire alla
subastazione, e deliberazione rispettivamen-
te di esse robbe, con tutti quegl' altri atti,
che il medesimo Cardinal Camerlengo, e Suoi
Successori stimassero di fare, sino alla con-
danna punizione de' Delinquenti, anche sen-
za alcuna licenza, o permissione degl' Ordi-
narij, loro superiori, Giudici privati, e
Profettori, coll' Intervento però ed assistenza
d' una Persona Ecclesiastica da deputarsi da
esso Cardinal Camerlengo, o da suoi Succes-
sori, o dalli Giudici, che esso suddelegherà,
e rispettivamente dalli Ministri attuali del
suo Tribunale nel modo, e forma che da
Innocenzo XII. con Chirografo segnato li
19. Giugno 1700, da Clemente XII. con
Chirografo segnato li 24. Novembre 1739, e
da Noi con Moto proprio segnato li 19. Ottobre
1740, restò stabilito e concesso al Tesoriere

Può proceda-
re per mezzo
dei suoi mi-
nistri anche
Laici contro
gli Ecclesia-
stici e Rego-
lari.

Può perqui-
rere ed es-
trarre robe
da Luoghi
immuni in-
dipendente-
mente dagli
Ordinarij.

Pene ai con-
travventori
di quanto è
qui disposto.

Generale della nostra Camera, per esser così mente, e volontà Nostra precisa, e determinata. Volendo, e decretando, che la presente Nostra Cedola di Moto proprio, benchè non ammessa, nè registrata in Camera, e ne suoi Libri, vaglia, e debba aver sempre il suo pieno effetto, vigore, ed essenzione colla Nostra semplice Sottoscrizione, ne gli si possa in alcun tempo opporre di Surrezione, orrezione, ne d'alcun altro vizio o difetto della Nostra volontà, ed intenzione, e che così, e non altrimenti debba sempre giudicarsi, definirsi, ed interpretarsi da qualunque Giudice, e Tribunale, ancorchè Collegiale, e composto de' Reverendissimi Cardinal Legati, Vice Legati, o da qualunque altro di qualsivisia Preminenza, e Superiorità, togliendo loro, ed a Ciascuno di essi la facoltà, ed autorità di giudicare, decidere, ed interpretare diversamente, dichiarando d'adesso preventivamente nullo, irrito, ed invalido tutto ciò che scientemente, o ignorantemente si facesse, o si tentasse di fare in Contrario, anche colla pena della perdita degli Emolumenti percetti nelle Spedizioni, privazione d'Ufficio, ed altre anche Corporali ad arbitrio del Cardinal Camerlengo, contro Segretarii, Cancellieri, Notari, ed altri Officiali, e Ministri della Nostra Camera, o altri, quando da essi, o per loro Colpa, e partecipazione si contravenisse ad alcuna, benchè minima parte della presente Nostra Cedola di Moto proprio in pregiudizio della Giurisdizione del presente Cardinal Camerlengo e Suoi Successori nel Camerlengato, ancorchè non vi siano stati chiamati, citati, nè sentiti li sudetti conservatori, Chierici, Presidenti, Prefetti, Tesoriere, il Commissario Generale della Nostra Camera, il Procurator Fiscale, i Capi de' Tribunali, anche Collegiali, e composti de' Reverendissimi Cardinali, come sopra, qualsiviano altri, che vi avessero, o pretendessero d'avervi interesse, non ostanti la Bolla di Pio IV. Nostro Predecessore de Registrandis, la Regola della Nostra Cancellaria de Jure quaesito non tollendo, e qualsiviano Rescritti, Risoluzioni, Sentenze, Decreti, Usi, Statuti, Concilii, e Leggi, o Bandi, tanto generali, che particolari, e Consuetudini, che facessero, o potessero fare in Contrario, e che in qualunque tempo fossero stati emanati, e rispettivamente introdotti da qualsivoglia Giudice, e Tribunale, quali, in Caso, che fossero contrarii a quanto abbiamo, come so-

pra prescritto, ed ordinato, annulliamo, rivediamo, e dichiariamo nulli, irriti, ed invalidi, ed ogn'altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario, alle quali tutte, e singole avendone il loro tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, e supplendo Noi colla pienezza della Nostra Suprema, ed assoluta potestà a qualunque Vizio, e difetto, quantunque sostanziale, e formale, che nelle cose premesse potesse intervenire, per questa sola volta, ed all'effetto premesso specialmente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal Nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo di 12. Agosto 1741.

Dat. die 12.
Aug. 1741.

BENEDICTUS PP. XIV.

RESIDENTIA

XXVI.

In proprijs Dioecesibus Episcopis Hiberniae inculcatur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Hiberniae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Grave, et permolestum Nobis accidit comper-
tum habere, nonnullos Hiberniae Episcopos adeo muneris sui, et animarum curae sibi commissarum esse oblitos, ut alter, ex quo jam pridem Episcopale regimen suscepit, nunquam hactenus in Dioecesi resederit, alter, transacto vix cum ovibus suis mense, Angliam, deinde Galliam, Belgium, Germaniamque peragraverit, nonnulli vero semel in anno aestivo tempore, paucis quidem diebus, quasi relaxandi animi causa, ad Ecclesiam sibi traditam accedere consueverint. Hoc autem quanto Nos dolore confecerit, verbis explicare satis non possumus. Quid enim aliud ex tam absurda Episcoporum absentia cogitare possumus, nisi certam Populorum calamitatem, aeternamque animarum perniciem? Experientia quippe didicimus, et oculis prope Nostris vidimus in ipsa Italia Ecclesiasticam disciplinam, pietatem, et mores in deterius ire, si quando Episcopum a Sede sua diutius abesse contigerit; quamquam in Italia non desint et Parochi vigilantes, et

Pontifex refert, et improbat negligentiam Episcoporum non residentium.

Ecclesiastici plurimi docti, ac probi tam Saeculares, quam Regulares, imo et Vicarius prohibitae vitae, scientia, usuque ecclesiasticarum rerum valde peritus, qui absentis Episcopi partes pro viribus expleat. Quid vero sperandum, aut quid mali non metuendum, ubi summa Ecclesiasticorum paucitas, ubi Catholici inter Heterodoxos versari debent, et ab ipsis Magistratibus saepe Religionis causa vexari solent?

§. 1. Non est autem, cur Nos in praesens novas leges, aut poenas, ad exercendam ejusmodi licentiam, statuamus; cum dubitare minime possimus, Vos non ignorare, quam graviter, stricteque per Sacros Canones, Apostolicasque Constitutiones, tum maxime per Concilium Tridentinum Episcopis injungatur in Ecclesiis suis residere, et Oves sibi creditas nullo unquam tempore extra summam necessitatem deserere. Quae de re etiam nomine Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum nonnullos ex Vobis admonitos fuisse certo scimus. Cui sane residendi debito satis nequaquam faciunt, qui per alium a se substitutum, seu Vicarium, Ecclesiam regunt, nisi foret ad breve tempus, et gravi de causa id fieret.

§. 2. Neque vero opus esse censemus, Viros doctos, et sacrarum literarum apprime calentes, quales Vos estis, docere de differentia residendi, quam materialem, et formalem vocant. Quis enim Vestrum, Venerabiles Fratres, ignorat, tunc Episcopum materiali modo in Ecclesia sua residere, cum neque Verbum Dei voce, et exemplo disseminat, neque a semita justitiae deflectentes revocat, neque periclitantibus opem, et auxilium defert, neque demum adversus Lupos rapaces, qui in vestimentis ovium saepe intrant ovile, ut rapiant, et mactent, sedulo invigilat, fortiterque se opponit? In qua sane vigilantia, ac pastoralis sollicitudine potissimum sita est vera, et formalis residendi ratio. Alloquimur profecto Viros Theologos, humanarum, Divinarumque rerum scientissimos, qui probe intelligitis, curam, et salutem animarum opus esse divinum, et onus angelicis, ut ajunt, humeris formidandum, Oves Dominicas pascere: quarum de manibus vestris sanguinem Summus Pastor aliquando requiret, si quae foret vitio, aut negligentia vestra perierit. Neque enim se quisquam excusatione tuebitur, quod illae se inscio, aut absente, sub-

stituti alicujus, aut Vicarii oscitantia aberraverint. Unicuique enim vestrum singulatim ab Oraculo Divino districte denunciatur: Attendite Vobis, et universo gregi, in quo Vos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Vobis igitur, non alteri, pascendi oves praeceptum datum est: Vobismetipsis spiritualis animarum salus innititur, et Vos illam suscepistis, de ipsis rationem reddituri. Proinde Vobis non immerito tribuetur inopia Verbi Dei, Sacramentorum neglectus, corruptela morum, et omnis eorum, qui ignorant, et errant, miseranda perniciēs.

§. 3. Nos itaque haec omnia non sine lacrymis considerantes, hortamur Vos, et per amantissimam Jesu Christi Viscera, cujus vices in terris, licet immerentes, gerimus, obsecramus, ut animarum vestrarum non minus, quam earum, quae Fidei vestrae traditae sunt, miseratione moti, malis hisce tempestive occurratis, habentes prae oculis judicium illud durissimum, quod Princeps Pastorum faciet iis, qui Ecclesiae praesunt, et Populum suum salvum non faciunt. Ponite Vobis ante oculos clarissima, et quidem domestica tot Sanctorum Episcoporum exempla, qui charitate pleni, et de animarum salute, ultra quam dici possit, solliciti, Hiberniam Catholicae fidei zelo illustrarunt, eamque pietate, religione florentissimam effecerunt.

§. 4. Memoria recolite Sanctum Patrium, Hiberniae Apostolum nuncupatum, quem Sanctus Caelestinus Praedecessor Noster ad Vos misit: cujus Apostolicae Legationis, et praedicationis uberrimus fructus extitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix, mox Sanctorum Insula diceretur, et esset.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiscopum Armachanum, et Legatum Apostolicum per universam Hiberniam ab Innocentio II. Praedecessore Nostro constitutum, cujus ingens animarum studium a Sancto Bernardo quasi coloribus expressum legimus: *Stetit Pastor intrepidus, omnimodis argumentosus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, secreto arguere, flere per singulos, nunc asperere, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat. . . . Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Christo acquireret. Sed et foris rura, et oppida nihilominus saepius percurrerat; ibat et erogabat, vel ingratum caelestis tritici mensuram, nec vehebatur equo, sed pedes ibat, et in*

Adhortatio
ad Episcopos
ab exemplis
Praedecessorum.

De S. Patrio.

De S. Malachia Archiepiscopo Armachano.

hoc se *Virum Apostolicum probans*: haec S. Bernardus.

De S. Laurentio Archiepiscopo Dublino.

§. 6. Sed et sinceriora percurrite S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis acta, quem Regio sanguine ortum, Legatum Apostolicum in Hiberniam Alexander III. Praedecessor Noster Concilio Lateranensi III. selegit; eique postea Honorius III. pariter Praedecessor Noster solemnī rītu Sanctorum honores decrevit; atque inde facile intelligetis, quae quantaque pro grege suo Vir Apostolicus fecerit, atque pertulerit.

De aliis Sanctis Hiberniae.

§. 7. Quod si recensere voluerimus Sanctissimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, aliosque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuso sanguine collustrarunt, plus nimio epistolae modum excederemus. Satis sit eos breviter indicasse, quo facilius in memoriam revocetis, quae fuerit majorum vestrorum religio, ac pietas, quae, quantaque dignitatis episcopalis sollicitudo, quae quidem illos gloriosos, ac beatos effecit. Horum sane vestigiis ut Vos, quantum fieri potest, insistatis, iterum in Domino rogamus, et obtestamur.

Invalidis suadet, ut Coadjutores petant.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paternae hujus admonitionis officio, quam conscientiae vestrae stimulis excitati, in Diocesis Vestris in posterum resideatis, et gravissimum pascendi oves debitum serio, accurateque persolvatis. Quod si vestrum quispiam, vel ratione provectoris aetatis, aut aegrae valetudinis impedimento, se Pastoralī munerī revera imparem sentiat, is Coadjutorem sibi dari a Nobis petat, Nobisque simul indicet, quem ipse idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam statim ac erimus de ejus probitate, doctrina, aliisque ad Episcopatum necessariis satis instructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apostolicam interim Benedictionem Nostram paterno effectū Vobis impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 15. Aug. 1741. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 15. Aug. 1741.

XXVI.* Revocantur, et abrogantur quaecumque indulta seu privilegia personalia tam Excommisariorum seu Vicecommisariorum, Exprocuratorum etc. Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Apostolica a Pastorum Principe Jesu Christo in suprema Catholicae Ecclesiae procuratore Romano Pontifici cum plenitudine potestatis commendata caritas, quae ordinata esse debet, etsi ad testatissima indulgentiae, benignitatisque potius, quam gravitatis, severitatisque argumenta fidelibus populis, ac potissimum religiosis viris in excolenda Vineā Dei Sabaoth sub suavi Religionis jugo institutoque adlaborantibus semper exhibenda suadet, et excitat; tamen, cum indulta, ac privilegia ad suscepiendum virtutum curriculum alacrius in Religionis decus, et utilitatem conficiendum conferri solita in religiosae observantiae, constitutaeque regularis disciplinae perniciem, atque in dissidiorum, inordinationumque alimenta verti conspiciuntur, beneficium largiorem ad illa providentissime revocanda, ac tanquam non concessa pariter declaranda acrioribus stimulis impellit, et urget. Quoniam autem, sicut accepimus, ex quamplurimis dilectis filiis Ordinibus Fratrum Minorum S. Francisci tum de Observantia, tum Reformatorum, tum Discalceatorum, tum Recollectorum nuncupatorum expresse professis, alii quidem praeclara in speciem tantum religiosorum laborum merita, emendicatis etiam suorum pro tempore Superiorum plus uni, quam alteri faventium attestationibus comprobata, ac quodammodo veluti praemio digna obtinentes, alii vero obsequia sua in negotiis hujus Sanctae Sedis, ac praesertim in Congregationibus hujus Almae Urbis nostrae Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium peragendis praestita exponentes, indulta, seu privilegia personalia tam Excommisariorum, seu Vicecommisariorum, Exprocuratorum, et Exdefinitorum generalium, quam Exministrorum, Excustodum, Exdefinitorum Provincialium ab Apostolica hac Sancta Sede per litteras in simili forma Brevis desuper expeditas, contra dispositionem Constitutionum Ordinis hujusmodi Auctoritate Apostolica confirmatarum obtinuerunt; quae quidem indulta, et personalia privilegia regulari observantiae incommodum, et religiosae paci, tranquillitati, et fraternae concordiae perturbationem, dissidia, lites, et jurgia afferunt. Hinc est, quod Nos, qui ad supre-

mum Catholicae Ecclesiae regimen per inscrutabile divinae providentiae consilium plane immerentes assumpti pro peculiari, paternaque, qua Ordinem praedictum complectimur caritate, ut pristinum regularis disciplinae, et observantiae institutum, et incrementum amplius promovere, et provehere valeamus, opportunum, ac salutare malis, et incommodis hujusmodi remedium adhibere satagimus; Generalibus dicti Ordinis Statutis, Ordinationibusque, et Constitutionibus per Sedem praedictam confirmatis inhaerentes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine quasque Constitutiones, et Ordinationes Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, ac praesertim felic. recor. Benedicti Papae XIII. Praedecessoris nostri Constitutionem super nova eorumdem indultorum, ac privilegiorum abrogatione die XVI. Novembris MDCCXXIV. editam, quae incipit » *Universalis Ecclesiae etc.*, quam Constitutionem deinde rec. mem. Clemens Papa XII. itidem Praedecessor noster ad Generalium dicti Ordinis Statutorum formam redegit, et moderavit per aliam suam Constitutionem die XIV. Octobris MDCCXXX. datam, quae incipit » *Circumspecta Romani Pontificis providentia etc.*, quoad omnes partes, quae per praedictam Clementis Praedecessoris Constitutionem ad Statutorum hujusmodi formam minime redactae, ac moderatae fuerunt, necnon ipsas Constitutiones expresse per praesentes renovantes, et quatenus opus sit de novo confirmantes, et integre servari mandantes, quaecumque indulta, seu privilegia personalia, tam Excommissariorum, seu Vicecommissariorum; Exprocuratorum; Exdefinitorum Generalium, quam Exministerorum, Excustodum, Exdefinitorum Provincialium, seu quorumcumque aliorum titulorum, seu aliarum gratiarum personalium quibuslibet Fratribus de Observantia, Reformatis, Discalceatis, et Recollectis, vel quocumque alio nomine nuncupatis sub regimine, ac directione, et obedientia Ministri Generalis dicti Ordinis viventibus, cujuscumque dignitatis, qualitatis, et conditionis existant (indulta tamen, seu privilegia hujusmodi intuitu obsequiorum Congregationi eorumdem S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum dumtaxat praestitorum de praedictorum Cardinalium

consilio a Sede praedicta alias concessa hac dumtaxat conditione excipimus, ut quoad praecedentiam tantum, non autem quoad Votum, sive suffragium in quibusvis Capitulis, et Congregationibus ferendum suffragentur iis, quibus alias concessa confirmamus, quemadmodum iis, qui postulante sua uniuscujusque Provincia indulta praefata obtinuerunt) quovis titulo, praetextu, causa, et occasione, et ad cujuscumque instantiam, et supplicationem, tam a Nobis, et Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, quam a Congregatione memoratorum S. R. E. praefatae Cardinalium Propagandae Fidei praepositorum (praeter, et ultra ea, quae per quasdam fel. rec. Clementis Papae XI. Praedecessoris pariter nostri in simili forma Brevis expeditas literas praescripta, et assignata fuerunt) vel ab aliis S. R. E. praedictae Cardinalium Congregationibus, et etiam ab ipsius Sedis Apostolicae Nunciis, aut de Latere Legatis, ac quibuslibet Ordinis hujusmodi Superioribus hactenus quoquomodo contra, et praeter Regularia Ordinis praedicti Statuta, et Apostolicas Constitutiones concessa perpetuo revocamus, cassamus, abrogamus, et abolemus, illaque in perpetuum revocata, cassata, abrogata, et abolita, viribusque, et effectu vacua esse, et fore, neminique ullatenus suffragari, neque deinceps a quoquam, praeterquam a Romano Pontifice pro tempore existente quaecumque privilegia similia concedi posse decernimus. Mandantes propterea in virtute sanctae obedientiae, et sub excommunicationis, privationisque eorum officiorum, ac vocis activae, et passivae poenis eo ipso absque ulla alia declaratione incurrendis dilectis filiis Ministro, ac Commissariis, Vicecommissariis Generalibus, Ministris Provincialibus, Custodibus, aliisque ejusdem Ordinis Superioribus quocumque nomine nuncupatis, ut cum primum praesentes nostrae Literae ad eorum notitiam pervenerint, omnes, et singulos Fratres Ordinis praedicti similia indulta, et privilegia habentes, etiamsi a Nobis, seu Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris quoquomodo obtinuissent, ut praemittitur, eo ipso dictis privilegiis privatos, et spoliatos esse declarent, nec quempiam iisdem privilegiis, et indultis in posterum uti sinant, vel permittant. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Superiores, et Fratres Ordinis hujusmodi, alique quilibet cujuscumque

status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes illis non consenserint, seu ad ea vocati, citati, et auditi, causaeque propter quas ipsae praesentes emanaverint sufficienter adductae, verificateae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, legitima, et privilegiata causa, colore, praetextu, vel capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et incogitabili, individuaque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam notari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus concesso, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, neque easdem praesentes Literas, et in eis contenta huiusmodi sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus etiam a Nobis, et Successoribus praefatis pro tempore quomodolibet facientes comprehendere, nisi de ipsis Literis, earumque dispositione fiat mentio specialis, sed ab illis semper excepta, et perpetuo valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab illis ad quos spectat, et pro tempore, quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia inviolabiliter, et inconcusse observari, et adimpleri. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et dictae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his, a quo-

quam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non dicti Ordinis, ejusque Congregationum, Reformationum, Provinciarum, et Conventuum quorumcumque, aliisque quibuslibet etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis eidem Ordini, ejusque Superioribus, Fratribus, et personis sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogationum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, ac quantiscumque vicibus confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti illorum derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omissio, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, atque derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Notarii publici, vel Procuratoris Generalis dicti Ordinis subscriptis, et Sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae, vel ejusdem Ordinis munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra illud, ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Caeterum quaecumque indulta, et privilegia personalia quocumque pacto, ac modo contra praescriptum earundem Constitutionum cui-

cumque ex Ordinis hujusmodi Fratribus in futurum concedenda, quoad praecedentiam dumtaxat suffragari debere volumus, et declaramus: Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Augusti MDCCXXI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Card. Passioneus.

DECLARATUR.

Unicam comestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiares causas permittitur esus carni-um, ovorum etc.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

In suprema Universalis Ecclesiae procuratio-
ne, meritis licet imparibus, per ineffabilem
Divinae bonitatis abundantiam, ut Orthodo-
xae Fidei assertores, sic etiam Ecclesiasticae
disciplinae custodes, ac vindices constituti,
Quadragesimale praesertim Jejunium, quod
inter praecipua orthodoxae disciplinae capita
semper, et ubique ab ipso Ecclesiae exordio
numeratam esse nemo ex Catholicis inficiatur,
ab hodierna Jejunantium corruptela vindicare,
et in pristinam, quantum, benedicente Domi-
no, fieri posset, observantiam revocare cu-
pientes, per alias nostras in simili forma Bre-
vis literas ad Fraternalitates Vestras die XXX.
proxime elapsi mensis Maji currentis anni da-
tas, eximium Fraternalitatum vestrarum zelum
excitandum curavimus, ut adlaborare stude-
retis, ne hac in parte, et optatum apostolicae
nostrae sollicitudinis angoribus levamen, et
salutare abolendae sacratissimi Jejunii corrup-
telae remedium deesset. Quoniam autem pa-
ternae pontificiae caritatis, quae novit imbe-
cillitates infirmorum sustinere, atque etiam
cum infirmantibus infirmari, non immemo-
res, quemadmodum a Jejunio aliquando, le-

gitima causa, aut gravissima urgentique ne-
cessitate exigente, dispensandum esse ex apo-
stolica benignitate censuimus, ita inter caetera
praescripsimus Unicam Comestionem servan-
dam, et licitas, atque interdictas Epulas mi-
nime esse apponendas.

§. 1. Hinc factum esse accepimus, quod
defuerunt, qui, per humanas, et hominibus
a Christiana poenitentia abhorrentibus dum-
taxat dignas illationes, sibi aliisque persua-
deant, unicam potissimum Comestionem serva-
ri, atque Epulas licitas, et interdictas minime
apponi debere, cum multitudini quidem indi-
scriminatim ob urgentem gravissimamque ne-
cessitatem, non vero singulis ob legitimam cau-
sam, et de utriusque Medici consilio dispensa-
tur.

§. 2. Quam sane persuasionem a sententia
nostra alienam ut ex omnium animis penitus
evellamus, Nos quibuscumque, quacumque
occasione, sive multitudini indiscriminatim
ob urgentem gravissimamque necessitatem,
sive singulis ob legitimam causam, et de utrius-
que Medici consilio, dummodo nulla certa, et
periculosa affectae valetudinis ratio intercedat,
et aliter fieri necessario exigat, in Quadrage-
simae, aliisque anni Temporibus, et diebus,
quibus carni-um, ovorum, et lacticiniorum
esus est prohibitus, dispensari contigerit, ab
omnibus omnino, nemine excepto, Unicam
Comestionem servandam, et licitas, atque in-
terdictas minime esse apponendas, tenore prae-
sentium declaramus, et edicimus; quemad-
modum per singulas nostras in pari forma Bre-
vis literas singulis utriusque sexus Christifide-
libus, ob corporis infirmitates, quibus obno-
xii reperiuntur, in sacratissima Quadragesima,
aliisque Jejunio consecratis diebus, vescendi
prohibitis licentiam dantes, unicuique expres-
se praescribimus, atque praecipimus.

§. 4. Eapropter Fraternalitates Vestras ro-
gamus, atque in Domino obsecramus, ut po-
pulos vestrae curae commissos ad tam oppor-
tunum sanandis vulneribus, quibus per hu-
manam infirmitatem quisque sauciatur, san-
ctissimi Jejunii remedium alacriter adhiben-
dum cohortantes, sedulo, ac patenter moneatis,
rem agi non quidem exiguum, sed longe gra-
vissimam, de observando, sustinendoque Je-
junio purificandis animis corporibusque salu-
tari. In spem igitur illos erigite coelestium
praemiorum, quibus assequendis non sunt con-

Quaestio
exorta super
earum sensu.

Declaratur.

Adhortatio
ad Episco-
pos.

dignae passiones hujus temporis; immo leve, ac momentaneum non tribulationis, sed modicae abstinentiae nostrae incommodum, magnum gloriae pondus operatur in Coelis. Ab omnibus se abstinere, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles, ac delicatos Christianae militiae milites, refugientes a consortio Crucis Christi, qui coronam legitime certantibus propositam sperare praecipit incorruptam; ad cujus auspici-um, et pignus, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, iisdem etiam Populis vestris Nostro nomine impertiendam, peramenter elargimur.

Præsentium
transumptis
fides, habendo.

§. 4. Volumus autem, ut praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quae praesentibus adhibetur, et adhiberi posset, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 22.
Aug. 1741.

§. 5. Datum Romae apud S. Mariam Majorum, sub Annulo Piscatoris, die vigesima secunda mensis Augusti anno millesimo septingentesimo quadagesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

XXVII.* Avocatio et suppressio omnium Caussarum et Controversiarum pendentium pro *Taxa Viarum* solvenda ab Haereticis ad Catholicam Fidem conversis; et exemptio eorundem *Convertitorum* a solutione dictae Taxae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

De Taxa viarum solvenda ab Haereticis ad fidem conversis.

Catholica Mater Romana Ecclesia a Coelesti Sponso JESU CHRISTO, qui factus est propitiatio non pro nostris tantum, sed pro totius Mundi peccatis, edocta, maternis brachiis complecti studiosa admittit, tum quos per lavacrum regenerationis in charitate Spiritus Sancti infantes parit Christifideles, tum quos sive ex infidelitate, et perfidia, sive ex haeresi ad ultos ad amantissimum ipsius sinum convolare docet, et adducit ejusdem Divini Spiritus gratia. Quamobrem opportuna, atque necessaria iis potissimum, qui tam haebraicas super-

stitiones, infidelitatisque caecitates abominantur, quam haeresum errores detestantur, excipiendis Hospitia, Diversoria, et Collegia excitanda, erigenda, et instituenda curavit, ut veritatis luce agnita, et in eadem instituti, atque formati in Catholica Fide stabiles aeternam valeant consequi salutem. Praeterea inter alia iis, qui inde egressi in hac Alma Urbe nostra domicilium optant, beneficia ad vitam honeste, pieque transigendam collata, ipsis etiam quamplurima privilegia concesserunt Romani Pontifices Praedecessores nostri, ac praesertim Haereticis pauperibus ad Fidem conversis, ex eo quod ut felic. record. Clemens PP. X. itidem Praedecessor noster in Bulla erectionis Hospitii Haereticorum ad Catholicam Fidem sponte venientium vulgo Convertitorum nuncupatorum inquit — *Patriam, Parentes, Consanguineos, et bona ad Orthodoxam Sanctam Fidem amplectendam relinquunt, et quo magis sufferunt adeo gravia incommoda pro amplectendis verae Fidei dogmatibus, eo magis misericordiae, et paterno affectu nostrae sollicitudinis digniores efficiuntur* — Sane pro parte dilectorum Filiorum modernorum Convertitorum tam in Hospitio hujusmodi, quam alibi in eadem Urbe existentium Nobis nuper expositum fuit, quod ipsi inter coetera privilegia, ut praemittitur, sibi concessa, illud etiam contentum esse, omni procul dubio censeri debet, nimirum amplam, et plenam exemptionem a Taxa Viarum, quae in Urbe solvi solet ab artificibus quotannis pro Officinis, vel Tabernis in quibus, vel res venales exponuntur, vel ars aliqua quomodocumque exercetur. Verum a moderno earundem Viarum Conductore, seu Redemptore, vulgo *Appaltatore*, quamvis per aliquot annos nihil ab ipsis Oratoribus exegisset, tamen apud dilectum Filium Magistrum Joannem Baptistam Mesmerum Camerae nostrae Apostolicae Clericum tunc Viarum Praesidentem in Jus vocati, et nulla habita ratione privilegii praefati, non solum ad solvendam Taxam quatuor annuorum juliorum pro qualibet Officina, seu Taberna hujusmodi, tam pro tunc currenti, quam pro praeteritis annis, in quibus idem modernus Conductor Viarum redemptionem vulgo *Appalto* tenuerat, ejusdem Magistri Joannis Baptistae decreto coacti, verum etiam regiam manum perpersi fuerunt. A quo decreto ad plenam, ut dicitur, Camerae appellanti- bus exponentibus praedictis, negotium hujus-

modi, non retardata tamen solutione, dilecto pariter Filio Magistro Andreae Justiniano ejusdem Camerae Clerico commissa fuit. Quoniam autem exponentes praedicti, quippe qui pauperes, ac propterea litem huiusmodi ad propugnandam impotentes fel. record. Clementi PP. XII. itidem Praedecessori nostro praemissa exponi, ac supplicari, quemadmodum illo viam Carnis universae ingresso, nobis etiam supplicari fecerunt, ut non obstantibus privilegiis sibi per fel. record. Paulum III., Pium. V., Xistum V., et Clementem XI. Romanos Pontifices Praedecessores quoque nostros concessis, in quibus cum expressa Neophytorum, aliorumque Infidelium ad Fidem Conversorum mentio fiat, ipsi quoque comprahensi esse, et intelligi deberent, iisdem, quippe quod Hospitium huiusmodi; et omnes eidem addicti sub Palatii nostri Apostolici Praefecti cura, et regimine constituti sunt, et tamquam familiares nostri habentur, quod idem praesertim privilegium quoad Taxam Viarum huiusmodi Neophytis de Congregationis Particularis ab eodem Clemente XI. Praedecessore deputatae XXVIII. Januarii, et VIII. Februarii respectivè diebus annò MDCCIV. habitae consilio concessum fuit, et quo haecenus gavisi sunt, et gaudent ipsi Neophyti, de novo concedere de benignitate apostolica dignemur. Nos igitur ipsos exponentes specialis favore gratiae prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequentibus harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus dilecti etiam Filii Magistri Hieronymi Columnae nostri, et Apostolicae Sedis Notarii, Protonotarii nuncupati de numero Participantium Palatii nostri praefati Praefecti, eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, eandem Causam, ac Lites, et Controversias quascunque inter Partes antedictas quomodolibet, et in quacunque instantia, in quovis Tribunali, et eorum quocunque Judice pendentes, quarum omnium, et singularum statum, et merita, nominaque, et cognomina, ac qualitates Judicum, et Collitigantium, et alia quaecunque, etiam specificam, individuum mentionem, et expressionem requi-

rentia praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime specificatis haberi volumus in statu, et terminis, in quibus de praesenti reperiuntur a quibusvis Tribunalibus, et Judicibus auctoritate Apostolica ad Nos harum serie avocamus, illasque omnes, et singulas supprimimus, perimus, extinguimus, et abolemus, ac perpetuum desuper utrique Parti silentium imponimus, osque occludimus. Praeterea modernos, et pro tempore existentes Haereticos ad Orthodoxam Fidem conversos, qui sive in eodem Hospitio, sive alibi in hac Alma Urbe existunt, et habitant, ac quaecunque Artem exercent, et publicam Apothecam retinent a solutione cujuscunque Taxae Viarum per Opifices solvi consueta, et a moderno, seu pro tempore existente earumdem Viarum Conductore praetensa, dummodo tamen patentes literas tam ab Hospitii huiusmodi Rectoribus, quam a Praefectis Palatii nostri praefati pro tempore existentibus subscriptas, et gratis dandas, eosque tales esse, quales exemptio huiusmodi respicit, indicantes retineant, exhibeantque, auctoritate praedicta tenore praesentium eximimus, et liberamus, dictosque Haereticos convertitos imposterum exemptos, et liberos esse, et fore eodem prorsus modo, et sine ulla omnino differentia in omnibus, et per omnia, perinde ac si ipsi in eisdem Clementis praedecessoris praedicti literis comprehensi, ac nominati, et praecipue specificati essent, et intelligerentur, et resolutio praedictae Congregationis ad favorem Neophytorum facta ad ipsorum Convertitorum pariter favorem facta fuisset eadem auctoritate decernimus, volumus, et declaramus. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocunque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari. Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca eidem Magistro Hieronymo

moderno, ac pro tempore Palatii praedicti existenti Praefecto per praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipse per se, vel alium, seu alios easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte dictorum Convertitorum, seu alicujus eorum fuerit requisitus solemniter publicans, illisque in eisdem praemissis efficaciae defensionis praesidio, assistens faciat auctoritate nostra praedicta illos, et eorum quemlibet praesentium literarum, et in eis contentorum hujusmodi commodo, et effectu pacifice frui, et gaudere, non permittens illos desuper quomodolibet indebite molestari, perturbari, vel inquietari, Contradictores quoslibet per opportuna Juris, et Facti remedia, appellatione postposita compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocando etiam ad hoc, si opus fuerit auxilio brachii saecularis, non obstanti nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit, dictae Urbis, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenore praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die xxii. Augusti MDCCXLI. Pontificatus nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

Loco ✕ Annuli Piscatoris.

Fidem facio per praesentes Ego illustrissimus Tribunalis Viarum Notarius publicus infrascriptus qualiter infrascripta die praesens Breve exhibitum fuit in Actis mei etc. illudque registratum in Lib. Jurium Diversorum sub fol. 59.; In quorum fidem etc. hac die 12. Septembris 1741.

Ita est: Franciscus Nicolaus Orsinus Notarius.

COMMISSIONES

XXVIII.

Causarum ad partes non aliis dirigendas esse statuitur, quam Judicibus Synodalibus, quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, et permittitur fieri extra Synodum, cum consilio Capituli.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Quamvis Paternae vigilantiae, qua de justitia unicuique integre, sapienterque administranda solliciti esse debemus, jamdiu innotuerit, quod Causae extra nostram Romanam Curiam, pro Litigantium commodo, ad partes (ut ajunt) committi solitae, iis quandoque decidendae, ac fine terminandae delegentur, qui tum congrua Juris peritia, tum quoque probitatis, spectataeque Fidei praesidio destituuntur, acerbiori nihilominus doloris sensu percussi fuimus, postquam hujusmodi abusus, rumore publico divulgatum, multorum querelis ad Apostolicam Sedem delatis, eorumque literis ad Nos crebro datis apertius sensimus confirmari. Rationes praeterea, et peculiare Causae dicti abusus cum Nobis plures in eisdem literis obtenderentur, eas potissimum referri perspeximus eximio Protonotariorum non Participantium numero, quibus, utpote in Dignitate Ecclesiastica constitutis, in more positum est dictas Causas delegari, licet tempore quo ad hujusmodi Dignitatis, et Officii gradum provehantur, nulla meritorum, et qualitatum fiat diligens inquisitio, nec sedulo examinetur, an polleant requisitis ad Jus dicendum, et Justitiae habenas moderandas necessariis.

§. 1. Quam graves curas id animo nostro ingesserit, quamve intimo moerore affecti simus, ubi aliorum res, et negotia, ob Judicium ignorantiam, et malitiam, periclitari, et in discrimen adduci rescivimus, intelliget plane cui perspectus erit ille, quo semper incensi sumus, Justitiae administrandae zelus. Sed cum silere diutius, pro commissa Nobis Populorum salute, Paterna Charitas non pateretur, et ad

Abusus committendi causas Judicibus imperitis, aut minus integris.

Tribuitur nimo Protonotariorum non participantium numero

Pontificis sensus.

Dat. die 22.
Aug. 1741.

propulsandam hanc corruptelam; restituendamque judiciorum integritatem, congruis remediis manus admoveremus; novimus non recedentes, sed obsoletas esse hujusmodi querelas, atque rem esse non de morbo nunc ingruente, sed jamdudum infecto: remedia ad illum avertendum non esse modo excoGITanda, sed antiquius praestituta: originem vero non Curiae nostrae Romanae, sed iis adscribi oportere, qui de praxi ejusdem Curiae injuste nimis conquerruntur.

Acta Sedes
s. super
providit,
in Cap.
utrum de
cript. in

§. 2. Si enim longe praeteriti temporis ratio habeatur, facile quisque conjiciet felic. record. Bonifacio Papae VIII. has quaerimonias fuisse suggestas, eundemque Pontificem ad implendas apostolici regiminis partes, sua Decretali *Statutum de Rescriptis* in 6. consulto praescripisse; ne a Sede Apostolica, ejusque Legatis Causae imposterum aliis delegarentur, quam Personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, et quibus sive Personatus, sive Canonatus in aliqua Cathedrali Ecclesia obtigisset; Judicia praeterea non in obscuro, sed in insigni, et populofo Oppido, ac in Urbibus instrui oportere, in quibus Peritorum Judicium copia commode haberi posset. Sacro etiam Concilio Tridentino hanc ipsam imperitorum Judicium querelam propositam fuisse, fas est credere: postquam etenim *sess. 25. de Reformat. cap. 10.* praemissum fuit, a Sede Apostolica Judiciis non undequaue idoneis Causas in partibus delegari, et id fieri tum ob malitiosam petentium suggestionem, tum quoque ob locorum longinquitatem, a quibus notitia Personarum, quibus Causae mandentur, haberi non potest: *Statuit eadem Sancta Synodus; in singulis Conciliis Provincialibus, aut Dioecesanis aliquot personas, quae qualitates habeant juxta Constitutionem Bonifacii VIII., et alioquin ad id aptas designari, quibus imposterum Causae committerentur; Et si aliquem interim ex designatis mori contingeret, substitueret Ordinarius Loci cum consilio Capituli alium in ejus locum, usque ad futuram Provinciale, aut Dioecesanam Synodum: Itant haberet quaevis Dioecesis quatuor saltem, aut etiam plures probatas, et qualificatas Personas, quibus hujusmodi Causae committerentur; alioquin post designationem factam, quam statim Episcopi ad Summum Romanum Pontificem transmitterent, delegationes quaecumque aliorum Judicum, aliis, quam his factae, subreptitiae censerentur.*

§. 3. Cum vero Concilia Provincialia quolibet Triennio, Dioecesana anno quolibet ex praescripto Tridentini cogenda; ob varia, quae obversantur impedimenta, longius protrahantur, nec Episcopis subsit quandoque certa spes, quod iis propere sublatis, dicta Concilia haberi possint, atque in illis designari novi Judices Synodales, in locum illorum, qui defecerunt, saepe idcirco Congregatio Concilii Tridentini Interpretes a Locorum Ordinariis requisita, consultissime respondit, subrogandorum Judicum electionem ab Episcopis esse faciendam cum Consilio Capituli.

Horum electio permessa fuit etiam extra Synodum.

§. 4. Providae igitur, et vetustae hujusmodi leges palam evincunt, antiqua esse vulnera in hac parte disciplinae illata, illaque modo recrudescere, non quia congrua desit medela, sed quia negligitur ad praescriptum Canoniarum Sanctionum Judicum Synodaliu designatio, quorum notitia si Romano pro tempore Pontifici exhibita fuisset, eisdem tantummodo Judiciis facta fuisset Causarum delegatio, semota quavis querelarum occasione.

Vera abusus inducti causa.

§. 5. Dum minoribus in hac Curia muneribus, atque illo praesertim Secretarii Congregationis Concilii fungeremur, nihil Nobis fuit antiquius, quam Episcopis, aliisque Ecclesiarum Praelatis hosce sensus ingerere, eosque pro viribus ad has ecclesiasticas leges custodiendas sedulo commonere: nunc vero imperscrutabilis consilii altitudine ad supremum Apostolatus fastigium licet immerentes evocati, pastoralis officii exigit ratio, ut nostris hisce literis certa vobis imposterum methodus praescribatur, ad quamcumque dubiorum, et querelarum occasionem avertendam. Volumus itaque, et mandamus, quod in iis Dioecesibus, in quibus vigiles Ecclesiarum Antistes ad trames Tridentinae Synodi Judices elegerunt in Conciliis sive Provincialibus, sive Dioecesanis, electorum Nomina quamprimum Nobis renuncient; et si forte unum, vel plures illorum mori contingat, antequam denuo eadem Concilia cogantur, decedentibus subrogentur novi Judices, eligendi ab Episcopo cum Consilio Capituli, qui Nomina subrogatorum in dicto munere, usque ad diem Synodi duraturo, Nobis itidem significent. Ubi vero Concilia Provincialia, et Synodalia jamdiu coacta non sunt, nec ulla idcirco facta dignoscitur Judicum electio: pro injuncta humilitati nostrae omnium Ecclesiarum sollicitudine, Archiepiscopos, et

Cui Pontifex occurrere intendit.

Jubet sibi renunciarum nomina Judicum Synodaliu.

Eosque eligi, coactis Conciliis, et Synodis.

Vel interim
extra Syno-
dum, cum
consilio Ca-
pituli.

In numero
sufficienti
pro Dioce-
sim ampli-
tudine.

Qualitates
Judicum,
eligendorum.

Eorum no-
mina Secre-
tario Suppli-
cium Libello-
rum denun-
cianda.

Nec aliis de-
inceps Cau-
sarum com-
missiones di-
rigendae.

Dat. die 16.
Aug. 1741.

Episcopos in Domino jugiter hortamur, et ob-
testamur, ut sublati quibusvis impedimentis,
eadem Concilia, sicubi commissa sunt, quam-
primum haberi curent; interim vero cum con-
sensu suorum Capitulorum Judices eligant, et
Nomina Electorum in albo redacta Nobis re-
mittant; et si mori aliquem contingat, alios
cum Consilio Capituli sufficient, suffectosque
Nobis indilate denuncient. Quo autem ad Nu-
merum eligendorum, etsi Tridentini Decreto
cantum sit, quatuor saltem in unaquaque Dio-
cesi eligi debere, plures nihilominus eligi volu-
mus, si Dioecesis amplitudo, aliaeque peculia-
res circumstantiae id probe exposcere videantur.

§. 6. Monitos tamen esse volumus Locorum
Ordinarios, quod licet ad tramites praemissae
Decretalis Bonifacii VIII. cui etiam consona
sunt disposita a Tridentino, facultas judicandi
tribuenda sit Personis, Dignitate aliqua Eccle-
siastica, Personatu, vel Canonicata Cathedra-
lis Ecclesiae insignitis; hujusmodi qualitates
ita esse accipiendas, ut non desit in persona ad
hoc munus assumenda, altera potissimum re-
quisita qualitas doctrinae, et idoneitatis, in
qua summa Negotii est constituta. Hoc pacto
designati, et electi Judices Nostro Supplicum
Libellorum Secretario denuncientur ab Ordina-
riis, vel immediate per se ipsos, vel media-
te per suos in Urbe Negotiorum Gestores: No-
straeque erit vigilantiae solerter cavere, ne
imposterum ab Officialibus nostrae Curiae ad
id Deputatis, Causae aliis, quam dictis Judi-
cibus, delegentur. Quae quidem dum Vobis,
Venerabiles Fratres, per haec apostolica scri-
pta nota esse volumus, in felicitatis auspiciis,
et paternae dilectionis pignus, Apostolicam
Benedictionem vobis impertimur. Datum Ro-
mae apud S. Mariam Majorem die 26. Augusti
1741. Pontificatus Nostri Anno II.

CESSIONES

XXIX. Commodi exigendi fructus Beneficiorum pro-
hibentur, sub poena excommunicationis, et
nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a
praecedenda
Clericorum

Universalis Ecclesiae cura, quam inscrutabi-
lis Divinae Sapientiae, atque Bonitatis altitu-

do humilitati nostrae committere dignata est,
inter caeteras sollicitudines exigit etiam, ac
postulat, ut diligenter invigilemus, ne Clerici
Ecclesiasticis Beneficiis, quae a liberali Eccle-
siae manu acceperunt, abutentes, eorum red-
ditus, non sine aliorum fidelium scandalo, in-
consulta prodigalitate disperdant, sed tanquam
boni dispensatores ita administrent, ut et vitae
suae necessaria provideant, et pauperum ino-
piae, et Ecclesiarum necessitatibus succurrant.

§. 1. Relatum est ad aures nostras, quos-
dam Clericos Ecclesiasticis Beneficiis cum onere,
vel sine onere residentiae provisos, turpi-
bus ut plurimum ex causis impulsos, annuos
eorundem Beneficiorum redditus, quos, donec
viverent, percipere possent, unico actu aliena-
re sub nomine cedendi commodum, seu uti-
litatem percipiendi fructus eorundem Benefi-
ciorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt,
recepta pecunia ad eam summam, et quantita-
tem, quam ipsi, habita ratione eorum aetatis,
et corporis valetudinis, durante vita, verisi-
militer consequi potuissent. Cum autem isti
improvidi Clerici instar illius prodigi filiifami-
lias, de quo in Evangelio scriptum est: cum
substantiam suam a Patre receperisset, totam sta-
tim consumpsisse luxuriose vivendo, et deinde,
facta fame valida, coactum esse vivere de siliquis
immundorum animalium; pia Ecclesiae subsi-
dia, et ecclesiasticos proventus in suas explen-
das cupiditates improbo hujusmodi contractu
profundant; multa hinc, et gravia mala,
ut experientia ipsa compertum est, evenire
solent. Nam primum non leve dedecus Ec-
clesiastico Ordini inuritur, et grave reliquis
fidelibus scandalum generatur; dum vident,
ecclesiasticas pecunias, quae sunt vota fide-
lium, bona pauperum, patrimonium Christi, in
pravos usus insumi, vel improvisa profusione
dissipari, quae ab Ecclesiasticis, tamquam pro-
bis dispensatoribus, in solamen pauperum, et
Ecclesiarum restaurationem impendi deberent.
Praeterea saepe hujusmodi Clerici ad summam
rediguntur egestatem, et ut se sustentare pos-
sint, vel indecore, non sine infamia Clericalis
gradus, mendicant, vel indignis quaestibus, et
negotiis operam praebent; Ecclesiam autem,
et ecclesiasticas res quodammodo aversantur,
quasi fraudati mercede, vel stipendiis suis,
quae nullius culpa, sed solum vitio, et flagitiis
suis amiserunt; Ideo Ecclesiastica munera,
vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam

criminos
depaupera-
tione.

Alienar
reddition
Beneficio-
rum, oblen
cedendi cot-
modum ex-
tionis, in-
probat.

Quae mai-
inde prove-
niant.

Psalmodiam, si ad eam in publicis Ecclesiis ratione suorum Beneficiorum teneantur; frequenter omittunt; vel oscitanter persolvunt; Ecclesiasticos coetus non frequentant; animarum salutem non curant, Divina fastidiunt, mundana sectantur.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam consuetudinem, et non ferendam pravitatem, qua non mediocriter clericalis ordinis fama minuitur, et honor conculcatur, Ecclesiae autem debito servitio, pauperes opportunis subsidiis, et sacrae aedes necessariis reparationibus, et ornamentis fraudantur, penitus abolere. Motu proprio, ac certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, omnibus Clericis quacumque dignitate, praeeminentia, honore, et privilegio insignitis interdiximus, et prohibemus, ne in posterum audeant sub nomine alienandi utilitatem, et commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, praetextu, et colore vendere ac distrahere suorum respective Beneficiorum redditus, et proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab Emptore, per unam, vel plures solutiones, pecuniarum quantitate, quam ipsi Beneficiati per ejusdem temporis, vel vitae spatium probabiliter consequi potuissent: sub poena excommunicationis, et nullitatis actus, seu contractus, et omnium inde consecutorum, aliisque poenis inflictis, praescriptis, et statutis contra alienantes bona Ecclesiae, quas rursum hic contra eosdem Clericos sic contrahentes renovare, decernere, ac statuere intendimus, et volumus. Et insuper ad uberiores cautelam, et quatenus opus sit, omnes hujusmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, scientia, deliberatione, et potestate simili damnatus, reprohamus, cassamus, irritamus; et annullamus; eosque nullos, cassos, ac irritos decernimus, et declaramus, illosque suis auctoribus tanquam invalidos, cassos, irritos, atque inanes, viribus, et effectu ab initio vacuos, neque in iudicio, neque extra, ad ullum effectum suffragari debere, neminemque ad eorum observantiam obligari, etiamsi plures iuramento firmati, et vallati sint, sed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum possidendi, aut praescribendi per quodvis longissimum temporis spatium acquiri unquam posse pariter praecipimus, et jubemus.

§. 3. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque nullo un-

quam tempore impugnari, aut retractari posse, sed semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectos sortiri, et obtinere, ac ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari: Sicque, et non aliter in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae praefatos Nuncios, aliosve quoslibet quaecumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque privilegiis, indulgentiis, concessionibus, et gratiis apostolicis tam generalibus, quam particularibus quantumvis speciali mentione, et nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, et aliis Superioribus, et Inferioribus Ecclesiarum Praelatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, ac eorum, et nostris familiaribus continuis commensalibus, necnon literarum apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, caeterisque Romanae Curiae Officialibus, concessis, et confirmatis, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 4. Ut autem facilius praesentes Literae omnibus innotescant, et nemo praetextu illarum ignorantiae excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, aliisque locis solitis, et consuetis, ut moris est, publicari, earumque exempla affigi: Volumusque, eas sic publicatas, omnes, et singulos perinde afficere, et obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatae: Exemplis quoque praedictis etiam impressis, manumque Notarii publici, et Sigillo Praelati Ecclesiastici, vel ejus Curiae obsignatis, eandem prorsus fidem adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac

Decretum irritans.

Derogationes opportunae.

Publicationis praesentium vigor.

Exemplorum auctoritas.

Sanctio poenalis.

voluntatis infringere, vel ej ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLI, IV. Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 29
Aug. 1741.

D. Card. Passioneusi

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

I. B. Eugenius.

Publicat. die 3. Octobris ejusdem Anni.

XXX.

RESIGNATIONES

Beneficiorum cum reservatione Pensionis, et pacto eam cassandi, prohibentur, et annullantur; adjecta poena privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia assequenda, restitutionis pecuniae, etc., et irritantur cassationes, et extinctiones pensionum, intra sex menses a capta possessione Beneficii obtentae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a
conservatione
Ecclesiasticae
disciplinae.

In sublimi Beati Petri Cathedra divina dispensatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore constringimur, quoties considerationis nostrae oculos convertimus ad praestantiorum Dominici Gregis partem, hoc est ad ecclesiasticum coetum, eumque conspiciamus, vel pravis moribus, vel indecoris actibus dehonestari; non enim ignari sumus, quanta sit inde in populi corruptionis timenda perniciēs, si sal, unde caetera condiri debent, evanuerit.

Exponitur
abusus resig-
nationum,
cum reserva-
tione pensio-

§. 1. Pervenit quidem ad aures sollicitudinis nostrae, non raro contingere solere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordi-

nibus constituti, aut sola ecclesiastica tonsura decorati, Beneficia, seu Officia simplicia, vel cum onere residentiae possidentes, aliis resignant, annua sibi pensione sub apostolico beneplacito reservata, inito eodem tempore pacto cum Resignatorio, cassandi, et abolendi dictam pensionem, repraesentata pecunia, nempe factis quibusdam anticipatis solutionibus pecuniarum ad eam summam, quae ad abolitionem, et extinctionem praedictae pensionis, vel potius ad palliatam ipsius Beneficii venditionem nefarie perficiendam, expressa inter Partes conventionione, stabilita fuit. Et quoniam profani isti Beneficiorum distractores non ignorant, quod si hujusmodi improba pacta Datariae Apostolicae Nostrae Ministris, aut Nobis innotescerent, nunquam resignationes hujusmodi a Datario, vel Prodatorio Nostro, vel a Nobis, aliisque Romanis Pontificibus pro tempore existentibus admitterentur; ut circumspectam eorundem Datariae Apostolicae Officialium, et Nostram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hanc perditionis viam, et rationem excogitavit; Arcano, et clandestino pacto inter Resignantem, et Resignatarium, ad pensionem cassandam, et extinguendam, conventa pecuniae quantitate, eaque quandoque etiam deposita apud publicum mercatorum, seu mensam argentariam, unitim, ac simul expedire curant Bullam resignationis Beneficii, et alteram Pensionis reservatae super eodem Beneficio favore Resignantis; ita tamen, ut prope eodem, vel non multo post tempore, quo Supplicationi pro reservatione Pensionis solita Data apponitur, alia Supplicatio subscribatur, seu signetur pro cassatione, atque extinctione ejusdem Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones faciendam nulla mentione facta de praecedenti abominanda conventionione, et simoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii resignatio in occultam ipsius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, damnata sint, et gratiae hujusmodi cassationis, seu extinctionis Pensionis, tamquam subreptitiae, et dolosa calliditate obtentae, et quae, rei veritate, et totius negotii serie expressa, nunquam a Sede Apostolica concessae fuissent, nullae, irritae, ac inanes sint, et in maximum animarum cas fraudulen-

tis, et pactum abolen-
di

Fraudes ad-
hiberi solitas
ad extor-
quendum as-
sensum Ap-
ostolicum.

Mala inde
consequen-
tia.

ter impetrantium damnum, ac detrimentum tendant, et praeterea scandalo simplicibus, et bonis abominationi, et pluribus aeterno exitio sint: Siquidem gratiarum hujusmodi impetratores, qui Ecclesiastica Beneficia tali infami mercatu negotiantur, potius, quam resignant, non solum gravissimo peccato, quod praec oculis habere deberent, animas suas illaqueant, sed insuper palam apud omnes in populo, non sine infamia ecclesiastici ordinis, execrantur, et contemnuntur: Et si pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apostolicam accedere ausi fuerint, tanquam Beneficiorum Venditores male audiunt, et publice redarguuntur; cum statim ipsi ab eorum competitoribus opponatur Resignatio facta, cum cassatione Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones, hoc est, indigna Beneficii jam antea oblenti negotiatio, et clandestina sub ambagibus, et fraudulentis conventionibus detestanda venditio.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quo non leve Ecclesiastico Ordini dedecus, et infamiae nota inuritur, prout necessitas, et pastorale munus postulat, coercere in futurum volentes, et longe a Sanctuario Dei profanam hujusmodi abominationem remove, Motu proprio, ac certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine statuimus, et declaramus, omnia hujusmodi pacta, et conventiones pro cassatione, seu abolitione Pensionum per anticipatas, vel anticipandas solutiones contemporanee ad Resignationes Beneficiorum, cum reservatione Pensionis, per quascumque personas quavis dignitate, honore, ac praeceminentia insignitas inita, tanquam a Sacris Canonibus, et Apostolicis Constitutionibus improbata, et simoniacam labem redolentia, nulla, cassa ac irrita esse; et omnes cessationes, abolitiones, et extinctiones Pensionum hujusmodi, quas in posterum intra sex menses, a die captae possessionis Beneficii per Resignatarium computandos, fieri contigerit, etiam si nullum praecedens pactum intervenisse inter partes probari possit, et cassatio praedicta secuta sit vigore Supplicationis manu nostra, vel Romani Pontificis pro tempore signatae, quam nullatenus, tanquam per subreptionem, et fraudes obtentam, neque in iudicio, neque extra, ad ullum effectum eis suffragari volumus, irritas, nullas, et inanes esse, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, et quatenus opus sit, motu, scientia, et deliberatio-

ne simili, deque apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium dampnamus, revocamus, annullamus, cassamus, et abolemus, et insuper tam Resignantem, quam Resignatarium ab omni jure Beneficii decidisse, eosque ipso facto, absque alia declaratione, vel Judicis sententia, privatos, et ad alia obtinenda inhabiles esse, ac fore, et a quocumque Beneficio hujusmodi, tanquam de jure, et de facto vacans, impetrari posse; et praeterea Resignantem ad restituendas pecunias pro cassatione Pensionis hujusmodi indebitae, et simoniace perceptas, quae arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandae, vel pauperibus personis distribuendas, sub peccato gravi teneri, et ecclesiasticis remediis, ac poenis, si renuat, ipso jure, absque alia scientia, et declaratione, cogi posse, motu, scientia, et potestate pari decernimus, et declaramus.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum est in terra, ut omnis aditus fraudibus, et dolis, quos perversa nonnullorum calliditas, et in exitum sui ingeniosa excogitare consuevit, quoad fieri potest intercludatur, volumus, praecipimus, et declaramus, sub hac Nostra voluntate, constitutione, et dispositione comprehendendi omnes, et singulas cessiones, seu translationes in ipsum Resignatarium, aut in in aliam personam, commodi, seu utilitatis percipiendi fructus pensionum hujusmodi, necnon alias quascumque cessiones, translationes, resignationes, extinctiones, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore, et auctoritate, per anticipatas solutiones, seu praesentata pecunia factas intra dictum tempus sex mensium; et etiam ultra id temporis spatium, dummodo reprobum illud, detestabile pactum praecessisse constiterit.

§. 5. Mandamus praeterea, et jubemus, easdem praesentes literas perpetuo firmas, validas, et efficaces existere, et fore, et nullo unquam tempore sub quovis colore, et praetextu, etiam defectus nostrae intentionis, impugnari posse: Sicque, et non alias, in praemissis omnibus, et singulis, per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae praefatae Nuncios, aliosque quoslibet quacumque praeceminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi

Tam Resignans, quam Resignatarius Beneficio privantur ipso facto et inhabiles ad alia assequi declarantur. Pecuniae pro cassatione Pensionis perceptae restitui jubentur.

Irritantur, etiam cessiones commodi exigendi Pensiones factae intra sex menses a capta posses.

Clausulae salutares.

Derogatio-
nes amplissi-
mae, etiam
quoad prae-
servaciones
in Resigna-
tionibus ad-
jectas.

facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contingerit attentari: Non obstantibus Resignantium, seu Cedentium voluntatibus, conditionibus, protestationibus, et clausulis in ipsismet resignationibus, et cessionibus, seu Procuratorum constitutionibus, et Mandatis, ac alias, etiam ad praeservationem suorum jurium, et significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant, seu cedunt, appositis, et quaecumque verborum vi, formula et multiplicatione et amplitudine expressis, necnon quibusvis indultis, privilegiis, et gratiis Apostolicis, tam generalibus quam particularibus, quantumvis speciali mentione, et nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, et aliis superioribus, et inferioribus Ecclesiarum Praelatis etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, et nostris familiaribus continuis commensalibus, nec non Literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, caeterisque Romanae Curiae Officialibus concessis, et confirmatis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicatio-
nis vigor.

§. 6. Caeterum, ut facilius praesentes Literae omnibus innotescant, et nemo praetextu illarum ignorantiae excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque generalis in Monte Citorio, ac in Aede Campi Florae de Urbe, aliisque locis solitis, et consuetis, ut moris est, publicari, eorumque exempla affigi: Volumusque, eas, sic publicatas, omnes, et singulos perinde efficere, et obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatae. Exemplis quoque praedictis etiam impressis, manuque Notarii publici, et sigillo Praelati Ecclesiastici, vel ejus Curiae obsignatis, eandem prorsus fidem adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Fides tran-
sumptis ha-
benda.

Sanctio.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annulationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo se-

ptingentesimo, quadagesimo primo, quarto Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno II. Dat. die 29. Aug. 1741.

D. Cardinalis Passioneus

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 3. Octobris ejusdem anni.

CONFIRMATIO

XXXI.

Synodi Nationalis Maronitarum, habitae in Monte Libano Anno Domini MDCCXXXVI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Singularis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum in Suprema Catholicae Ecclesiae procuracione sollicitudo, cura, atque providentia, tum ad Sacrosancta Orthodoxae Religionis dogmata, tum ad tradita Ecclesiasticae Disciplinae praecepta, sive declaranda, sive sustinenda, sive confirmanda, sive tuenda, sive in pristinum, ubi fortasse excidissent, aut in aliquod quamvis minimum, erroris, vel corruptelae vitium inclinassent, observantiam revocanda instaurandaque, accuratissime semper servata, in eo maximopore commendatur, quod minime passi fuere omnia opportuna, ac necessaria charitatis, sapientiae, vigilantiae, atque auctoritatis apostolicae remedia suaviter, fortiterque, ubicumque terrarum, ac gentium, ubi Catholica Fides colebatur, adhibenda fuissent, unquam desiderari. Saepè enim per Apostolicas Literas arguebant errantes; saepè vero de apostolico fonte per omnes Provincias petentibus responsa dabant; interdum quidem aliis, cum longius abessent, suae curae vices gesturis, causas cognoscendas, definiendasque committebant; interdum etiam viros dignitate, ac doctrina insignes, per quos ibi, ubi, prae-

S. Sedis Cathol. Fidem, et disciplinam ubique promovet variis mediis.

sententes esse non poterant, sua repraesentaretur auctoritas, decernebant; alias Coetus, ac Synodos, ut a Fratribus, et Coepiscopis ibi congregatis, canonica, et apostolica integritate causae discussae, Deo placita aequitate definirentur, indicendas mandabant; nonnunquam et Legatos suos mittebant, qui Coetus, et Synodos, sive Generales, sive Nationales, aut Provinciales convocarent; in quibus Apostolicae Sedis nomine aut adstantes, aut praesidentes, postquam salubriter, servata aequitate, omnia discussa, et canonica integritate fuissent definita, ad eorundem Praedecessorum Nostrorum studerent perducere notionem, quatenus ab ipsis valerent congrua sine dubio sententia terminari atque confirmari.

§. 1. Quantum autem ad Catholicam Religionis veritatem illustrandam, confirmandamque, quantum ad ecclesiasticae disciplinae observantiam procurandam, quantum ad Christianae pietatis, et sanctimoniae studium promovendum prodessent huiusmodi Coetus, et Synodi, satis superque experimento comprobavit ipsa antiquitas, *Qua sane ex causa*, inquit Sanctus Martyr, et Episcopus Cyprianus, *necessario apud Nos fit, ut, per singulos annos seniores, ac Praepositi in unum conveniamus ad disponenda ea, quae curae nostrae commissa sunt, ut, si quae graviora sunt, communi consilio dirigantur.* Eapropter Tridentina Synodus praecipit, ut Concilia quidem Provincialia, sicubi ommissa fuissent, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex Sacris Canonibus permissis, quolibet saltem triennio; Dioecesanæ vero Synodi quotannis renovarentur.

§. 2. Etsi autem Venerabiles Fratres. Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, alique pro tempore existentes Inlytae Nationis Maronitarum, quae ab ipsa sua origine Orthodoxam Romanam Fidem professi semper intactam ab Infidelibus, Haereticis, Schismaticis undique circumsedentibus custodire, atque Apostolicae huic Sanctae Sedi arctissime adhaerere, debitaque obedientia obsequi studuit, ac pergit, Coetus, et Synodos ejusmodi veluti in speciem inter se celebrare non destiterint, nunquam tamen apud illos Provinciale, seu totius Nationis Concilium habitum fuisse constat. Quo factum fuit, ut, cum nonnulla ad Disciplinam Ecclesiasticam polissimum spectantia sensim a primaeva institutione, ac splendore declinare

viderentur, ad eadem sustinenda reparandaque assidue per Congregationum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, tum Generalis adversus haereticam pravitatem Inquisitionis, tum Propagandae Fidei, Decreta super propositis dubiis, et exortis controversiis edita, quantum fieri potuit, consuleretur. Quae certe providentia jamdudum inita, ac servata, etsi quodammodo salutaris, haud tamen satis visa fuit modernis Venerabilibus Fratribus Josepho Petro Patriarchae Antiocheno, caeterisque Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis Maronitarum, ut votorum suorum compotes fierent. Quamobrem, per supplices Literas eximiis singularis erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem reverentiae, et obedientiae notis insignes, iterum atque iterum datas, non modo abusus sensim irreptos, ac controversias, et confusiones pacem plerumque inturbantes, e medio tollendas significabant; verum enixis etiam precibus tandem postularunt, ut ad gravissimum huiusmodi negotium cum ejusdem Nationis decore atque utilitate conficiendum, delegare dignaretur Apostolica Sedes Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum, ejusdem Nationis Virum, primae in Bibliotheca nostra Vaticana Custodiae Praefectum, Canonicum Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, Magistrum in utraque Signatura nostra Refendarium, Praelatum domesticum, et intimum Cubicularium nostrum, quem triginta fere ab hinc annis Nobis notum, et acceptum, tum propter obsequia sua in earumdem Congregationum Inquisitionis, et Propagandae Fidei negotiis Nationum Orientalium expediendis laudabiliter praestita, et tot volumina, de Orientalibus praesertim, aliisque rebus, jam typis edita, plurimi facimus.

§. 3. Itaque fel. record. Clemens PP. XII. Praedecessor noster, ex ejusdem Congregationis Propagandae Fidei consilio, supplicationibus huiusmodi inclinatus, laudatum Josephum Simonium, tum suis Apostolicis in simili forma Brevis Literis, tum Decreto, et Instructione super nonnullis articulis peculiari reformatione dignis habitis, et facultate Synodum Provinciale, seu totius Nationis, si opus fuisset congregandi instructum, ablegare dignatus fuit. Hic autem supremis ejusdem Clementis Praedecessoris jussibus, ea, qua decebat, obedientia obtemperans, Orientem contendit. Postquam ad Libanum Montem accessit, apostolica

Ideo recurrunt ad S. Sedem.

Et petunt al-
legari R. P.
Assemanum.

Clemens XII.
annuit.

Ablegatus,
cum Manda-
tis Apost. ad
Mont. Liba-
num accedit;
et Synodus
inducitur.

Inter caetera,
Conseho-
rum celebra-
tione.

Eorum utili-
tatis semper
agnita.

Et a Conc.
Trid. com-
mendata.

Maronita-
rum rebus
necessarium
erat Conci-
lium Natio-
nale.

Mandata, Decreta, et Instructionem dictae Congregationis in Apostolicis Literis, et Decretis, ut praemittitur, contenta, iisdem Josepho Petro, Patriarchae, aliisque Praesulibus Maronitis exposuit. Quibus omnibus cum veneratione Apostolicae Sedi debita exceptis, lectisque, unanimi consensu statutum fuit, ut Synodus huiusmodi haberetur, in qua non solum recitarentur, atque observanda proponerentur decreta, et ordinationes dictae Congregationis Propagandae Fidei; verum etiam alia decreta, et canones, si aliquo pacto id, ad Ecclesiasticam Disciplinam cum ejusdem Nationis laude reformandam illustrandamque, necessarium, atque opportunum fuisset visum, conderentur.

Locus Concilii, et Personae in eo convenientes.

§. 4. Interea variis profusionibus, et congressibus ante peractis, Synodus huiusmodi, quae jam indicta fuerat, in Ecclesia sub Invocatione Beatae Virginis Mariae Immaculatae Monasterii de Loaisa Dilectorum Filiorum Monachorum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani in Provincia Chesronaensi Phoeniciae convocata fuit. In ea sane, praeter Patriarcham, et Aبلغatum huiusmodi, interfuerunt Archiepiscopi, et Episcopi, nimirum quatuordecim Maronitae, duo Syri, et totidem Armeni, Abbates Generales Monachorum tum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani, tum Sancti Isalae, singuli cum quatuor Diffinitoribus, et aliis Abbatibus localibus, tam ejusdem Congregationis Montis Libani, quam Monasteriorum antiqui Instituti, Locumtenens Custodiae Hierosolymorum, ac totius Terrae Sanctae, Apostolici Missionarii omnium Ordinum; qui in Syria, et Palaestina commorantur, nempe Sancti Francisci Minorum de Observantia, et Capuccinorum; Sanctae Mariae de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, et Clerici Regulares Societatis Jesu, ac quamplures Archipresbyteri, Parochi, Presbyteri, Theologi, Collegii Pontificii de Urbe olim Alumni, alique Clerici, Monachi, Principes, ac Magnates Gazeni, Hebaiscii, et aliarum Familiarum insignium Montis Libani, et Antilibani.

Conceduntur decreta juxta Instructiones, et accipiuntur.

§. 5. Antedicti omnes in sessionibus, tam matutinis, quam vespertinis trigesima mensis Septembris, ac prima; et secunda diebus mensis Octobris anni MDCCXXXVI. habitis, insimul convenientes, postquam recitata, et proposita fuerant decreta, canones, et articuli juxta instructionem dictae Congregationis Pro-

pagandae Fidei, ut praemittitur, in Synodo huiusmodi condita, et contenta, non solum omnia, et singula comprobarunt laudaveruntque, iisque omnes, et singuli, qui suffragium, et votum habebant, alique subscripserunt; verum etiam Literas, quibus et ea, quae gesta erant, significabant, et ipsum Aبلغatum propter suum zelum, prudentiam, doctrinam, pietatem, sapientemque in rebus gestis habitam rationem, maximopere commendabant, diebus tertia, quarta, quinta, septima, et decima quinta ejusdem mensis, et anni datas, ad Clementem Praedecessorem praefatum, et saepe dictam Congregationem perferendas curarunt; suppliciter expostulantes, ut Synodus huiusmodi, praevio apostolicae hujus Sanctae Sedis examine, censura, et correctione, quatenus necessitas exegisset, apostolica auctoritate approbata, et confirmata, Typis etiam Arabicis dictae Congregationis Propagandae Fidei in lucem prodiret.

Petit examen, et confirmatio S. Sedis.

§. 6. Interea, dum ipse Joseph Simonius Aبلغatus Instructioni memoratae Congregationis, et bonae mem. Felicis Cardinali Zondadari, dum viveret, Nationis Maronitarum Protectoris, et huiusmodi ad Montem Libanum Aبلغationis Ponentis, mandatis obtemperaturus, et iis, qui in dicta Synodo suffragati fuerant, morem gesturos, statim nonnulla in quibusdam articulis, ut praemittitur, contenta, ac primum hic Romae, deinde in memorata Synodo jam discussa atque decreta, executioni mandanda curat, ac praesertim omnimodam Montialium a Monachis separationem; non levis eundem Aبلغatum inter, et Patriarcham, quoad modum separationis, emersit dissensio. Accessit deinde controversia de inhibita quacunque vel modica pecuniae summa, aut aliarum rerum contributione, tum in Sacrorum Oleorum distributione, tum in Sacrorum Ordinum collatione, Patriarchae, aut Episcopis alias solvi; et erogari solita. Demum de statuta uniuscujusque propriae Ecclesiae Antistitis firma inordinatione, et Episcopatum ad certum numerum, juxta folium ab ipso Patriarcha, Archiepiscopis, et Episcopis subscriptum, reductione, dissidium erupit. De hisce omnibus idem Patriarcha, et per suas Literas anno MDCCXXXVII. scriptas, et per suum Nuntium anno MDCCXXXVIII. hanc Almam Urbem assequutum, Apostolicam Sedem consuluit.

Dissensiones exortae circa nonnullorum executionem.

Quae pariter ad S. Sedem deferuntur.

§. 7. Narratis autem, relatisque prius in

eadem exami-
nantur in
Congregat.
e Prop. Fi-
e.

saepedicta Congregatione Propagandae Fidei non semel habita, quamplurimis, tum quoad puncta in antedictis articulis contenta, tum quoad auctoritatem legitimitatemque Synodi praefetae, rationum momentis hinc inde adductis, et accuratissime expensis; audita tum Venerabilis Fratris Gabrielis Eva Archiepiscopi Cypri Maronitae, tum Dilectorum Filiorum Thomae Budi Abbatis Generalis Monachorum Sancti Antonii dictae Congregationis Montis Libani, et Pompilii Rodata in Bibliotheca nostra Vaticana Graeci Scriptoris, et de rebus Orientalibus non ignari, quibus Synodus praefata revidenda, et examinanda commissa fuerat, relatione; particularem Congregationem eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum Propagandae Fidei jam a Nobis deputatam, coram Nobis die XXVII. proxime elapsi mensis Augusti, Ponente Dilecto pariter Filio nostro Vincentio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Petra ejusdem Congregationis Propagandae Fidei Praefecto, in locum Dilecti titidem Filii nostri Caroli Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinalis Rezzonici Ponentis absentis suffecto, habendam indiximus.

ic demum
oram San-
tissimo.

Dubia in
congr. pro-
posita.

§. 8. Proposita fuerunt in Congregatione hujusmodi dubia, quae sequuntur. I. *An constet de legitimitate dictae Synodi?* II. *An Canon quoad cohabitationem prohibitam Monialium, seu Mulierum, cum Monachis, sustineatur, vel quomodo moderandus?* III. *An Canon prohibens Patriarchae quamcumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, et mereatur confirmationem?* IV. *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopaliū, sit approbandus; et quid quoad Appendicem Synodi Cap. XLI. in quo adest divisio Sedium Episcopaliū, cum limitibus Dioecesium Maronitarum, pro distributione Dioecesium in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha?* V. *An sit consulendum Sanctissimo pro approbatione dictae Synodi etiam per Breve Apostolicum?* Ad quae sane dubia, omnibus sedulo expensis, per eosdem Cardinales responsum fuit. Ad primum. *Constare de legitimitate Synodi, omnibus suffragantibus.* Ad secundum. *Pro approbatione Canonis, citra tamen approbationem Monasteriorum.* Ad tertium. *Approbandum: et ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchae.* Ad quartum. *Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum, et ad Sanctis-*

Congreg. Re-
pons.

simum quoad contenta in Appendice Cap. XLI. in quo proponuntur Metropolitaram, et Episcoporum Maronitarum Sedes, et limites. Ad quintum. Ad Sanctissimum, quo dignetur approbare Synodum, cum Breve Apostolico.

§. 9. Hinc est, quod Nos, qui in sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per divinae bonitatis abundantiam constituti, nihil optamus impensius, quam ut per universum Catholicum Orbem evangelizemus; et dogmata Orthodoxae Fidei omnes Christifideles edoceamus, et Ecclesiasticae Disciplinae praecepta intacta sanctissime servanda curemus; eapropter, omnibus, et singulis dissidiis, controversiis, dissensionibus, caeterisque quibuscumque, quae ad hanc usque diem super praemissis omnibus quocumque pacto, et quomodolibet excitata fuerunt, perpetuum silentium imponentes; necnon omnium, et singulorum supra memoratorum Patriarchae, Ablegati, Archiepiscoporum, Episcoporum, caeterorumque Nationis Maronitarum hominum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eorumque singulares personas specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, atque apostolicis laudibus commendantes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes; supplicationibus eorumdem nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, Synodum hujusmodi, omniaque, et singula in ea, ut praemittitur, edita Statuta, Decreta, Ordinationes, et Canones, auctoritate apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adjicimus; ita tamen, quod per nostram praedictae Synodi confirmationem nihil derogatum esse censeatur Constitutionibus Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, et Decretis Conciliorum Generalium super Ritibus caeterarum quarumcumque Nationum, sive specialiter, sive generaliter factis, quae, non obstante hujusmodi confirmatione, in suo robore permanere debeant; ac salva semper in praemissis auctoritate dictae Congregationis Propagan-

Pontifex de
illius consi-
lio, Syno-
dum appro-
bat, et con-
firmat.

Salvis Con-
stitutionibus
superstitibus
aliarum Na-
tionum edi-
tis.

Et facultati-
bus ejusdem
Congregatio-
nis.

dae Fidei, Nobis tamen, ac Successoribus nostris Romanis Pontificibus, toties, quoties opus fuerit, super praemissis omnibus prius consultis.

Clausulae
pro Decreto-
rum obser-
vantia, sub-
blata &c.

§. 10. Decernentes easdem praesentes Literas, ac Synodum, in eaque edita Statuta, Ordinationes, Decreta, et Canones hujusmodi, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia inviolabiliter, et inconcusse observari: sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, definiri, atque interpretari debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam, sive Patriarcha, Archiepiscopis, et Episcopis Nationis Maronitarum, tam singularim, quam una insimul convenientibus, sive Apostolicis Operariis, qui ab eadem Congregatione ad quasumque Orbis Terrarum partes mittuntur, quavis auctoritate, etiam per hanc Sanctam Sedem concessa, nisi expressa quoad Synodum hujusmodi a Nobis et Successoribus nostris Romanis Pontificibus data fuerit facultas, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis omnibus, et Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes.

Reliquorum
dubiorum
Declarationis
differat.

§. 11. Caeterum quidquid quoad omnia, et singula dubia antedicta, aliaque quaecumque pro totius nationis Maronitarum splendore, utilitate, pace, ac concordia proficuum, ac salutare fore noverimus, per alias nostras in simili forma Brevis Literas cumulate declarabimus.

Fides Transumptis habenda.

§. 12. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Septembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 1.
Sept. 1741.

D. Card. Passioneus.

ERECTIO SEX OFFICIORUM.

XXXII

Ecclesiasticorum in Ordine Equestri Sancti Georgii Martyris in Bavaria auctoritate apostolica confirmatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Militares Equestres Ordines, ad Orthodoxae Religionis praesidium, et firmissimum adversus Infidelium, Turcarum, et A Catholicorum insultus propugnaculum, a Regibus, et Summis Principibus institutos, in quibus Equites Milites praeclara nobilitate, spectata virtute, prudentia, ac pietate praediti adscriberentur, tam ipsi Reges, et Summi Principes, quam Romani Pontifices Praedecessores Nostri certatim insignibus, honoribus, praerogativis, beneficiis, commendis, ac privilegiis, augere, et cumulare studuerunt, ut unusquisque Equitum Militum ad injectum sibi muneri sui ministerium accuratissime obeundum magis, magisque incitaretur.

Proemium

§. 1. Quoniam autem, sicut Nobis nuper pro parte Dilecti Filii Nobilis Viri Caroli Alberti Ducis Bavariae, et Sacri Romani Imperii Electoris expositum fuit, ipse, ut eximiis bonum. Maximiliani Emmanuelis parentis sui, belli, pacisque laudibus, dum viveret, florentissimi, et Sacrosanctae Religionis studio cum primis flagrantis, qui Equestrem Militiae Ordinem in honorem Intemeratae Deiparae Virginis Mariae, sub invocatione, et protectione Beati Georgii Martyris erigere constituerat, etsi propter varios bellorum eventus executioni demandare non potuit, eidem tamen Alberto Carolo in supremis tabulis commendavit, votis, ac mandatis obsecundaret, suaeque pietati faceret satis, eundem Militarem Equestrem Ordinem non solum instituit, verum etiam Apostolica auctoritate confirmandum curavit a fel. recordat. Benedicto Papa XIII. Praedecessore Nostro per Apostolicas ejusdem Benedicti sub plumbo Literas Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo vigesimo octavo XV. Kalendas Aprilis, Pontificatus sui Anno Quinto datas, quarum tenorem praesentibus pro plene, et sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, et in quibus de Ordinis hujusmodi institutione, et confirmatione

Ordo S. Georgii a Duce Bavariae institutus.

A Benedicto XIII. confirmatur.

crectio sex
officiorum
ecclesiasti-
cum.

uberius continetur. Ut autem eundem Ordinem, ejus laudatus Carolus Albertus Dux et Elector, Institutor, ac Magnus Magister existit, et cui quamplurimi Nobiles Viri nomen dederunt, majori decore, et incremento adaugeat, pro singulari sua pietate, et avita erga res Sacras reverentia, sex Nobiles Viros in Ecclesiastica Dignitate constitutos, prout infra, in Ordinem hujusmodi cooptare desiderans, in Capitulo Militum Equitum memorati Ordinis ad antedictum effectum habito, unanimi omnium suffragantium consensu, decretum voluit, ut iidem sex Nobiles Viri Ecclesiastici, si Nostrum hac in re apostolicum beneplacitum accederet, adlegerentur.

Coram mu-
ra.

§. 2. Praecipuus vero ejusdem Caroli Alberti in ea sententia finis in hoc vertitur, ut, ad majorem Dei gloriam; et Ordinis splendorem, Sacra Officia, quae in Ecclesia dicti Ordinis pro tempore obeunda sunt, quam maxima potest majestate, ac dignitate peragantur. Horum itaque sex Virorum Nobilium Equitum Ecclesiasticorum primum quidem exoptat Episcopali Dignitate, et Characterē, ut Pontificalia munera in Ordinis praefati Ecclesia sub invocatione Sancti Georgii Martyris Deo dicata, quae in Ducalibus et Electoralibus Aedibus posita, et ab omni Ordinarii Episcopi loci jurisdictione immunis, et exempta est, exercere valeat, insigniri; alterum vero cum Praepositi nomine, et Pontificalium usu constitui, ut vices Antistitis, hoc absente, vel legitime impedito, expleat; tertium, ac quantum Decanorum iidem nominibus dici, qui Divinis Officiis, sive Horis Canonicis, cum aliorum Militum Equitum interventu, in dicta Ecclesia persolvendis in Choro intersint; quintum, ac sextum denique Eleemosynarios ab honore appellari, a quibus Decanorum munera, ipsis absentibus pariter, aut legitime impeditis praestentur. Porro pro congruenti, idoneoque antedictorum in suis respective Dignitatibus, et muneribus debito cum decore sustinendis emolumento, idem Carolus Albertus Dux et Elector primos duos, nempe Episcopum, et Praepositum pro tempore existentes, ad Praeposituras, ad quas quemlibet nominandi sibi jus, cui non est in aliquo hactenus derogatum, competit, nominabit; duobus Decanis Collegiales Praebendas conferet; reliquis duobus ab honore Eleemosynariis, servata antianitatis regula, eas, quibus alii Milites Equites donantur, commendas,

pensiones, et beneficia impertiētur. Quo autem debitus honor, auctoritas, et reverentia Episcopo, et Praeposito pro tempore existentibus concilietur; uterque Magnam Crucem cum Stella super Pallio, et Vestibus; Decani ad instar Equitum Commendatariorum, Mediam, et Eleemosynarii parvam eandem prorsus; e collo vitta serica coerulei coloris pendentem, quam caeteri Equites ferre solent, Crucem gestare teneantur. Quae quidem omnia, ut praemittitur, per ipsum Carolum Albertum, in Capitulo cum unanimi Equitum Militum consensu statuta, et decreta, ut debita executioni demandentur, et imposterum firmitus subsistant, ac serventur exactius, ejusdem Caroli Alberti nomine Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in praemissis opportune providere, et de benignitate apostolica indulgere dignaremur.

Insignia.

§. 3. Nos igitur ipsum Carolum Albertum Ducem, Electorem; et Ordinis praefati Institutorem, ac Magnum Magistrum, de Catholica Religione, atque Apostolica hac Sancta Sede praeclare mereri pergentem, specialibus gratiarum favoribus prosequi volentes, eumque a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, supplicationibus hujusmodi Nobis ejusdem nomine porrectis, inclinati, praemissa omnia, et singula, tenore praesentium, apostolica auctoritate approbamus, indulgemus, et confirmamus; illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus.

Confirmatio
Apostolica.

§. 4. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate; et auctori-

Clausulae,
et Derogationes.

molumen-

tate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel, ignoranter contigerit, attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Militaris Ordinis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 5. Caeterum earundem praesentium, tenore, ac pari auctoritate volumus, et mandamus, primum, ut Episcopus, Praepositus, Decani, et Eleemosynarii pro tempore existentes, quippe qui Ecclesiastici Ordinis, cum in Militarem Equestrem Ordinem praefatum cooptari contigerit, votum seu iusjurandum, scilicet ut prompti semper, et quacumque oblata occasione parati sint, Sanctam Fidem Catholicam, et Apostolicam Romanam, ejusque propagationem, honoremque Deiparae Virginis, sanguine ipso impavide contra quoscumque palam tueri, et defendere, ita concipiant, ut nullo unquam tempore iisdem ad apertum bellum quibuscumque inferendum, inconsulta Apostolica hac Sancta Sede, et nonnisi de expressa ejusdem Sedis toties, quoties opus fuerit, pro eorum singulis impetranda licentia accedere teneantur: ac propterea hoc ipsum sibi in emittendo voto, ac iurejurando dicendo, expresse caveant; aliter nullum sit, et inane, ac nullius prorsus roboris, ac momenti.

§. 6. Deinde, ut Episcopus, et Praepositus, qui Pontificalia ut praemittitur, sive statis, sive indictis solemnitatibus, aliisque diebus exercebunt, nonnisi in ipsa dumtaxat Ecclesia in Aedibus Ducalibus et Electoralibus, sita, et Militum Equitum dicti Ordinis Conventui assignata, quae ab omni Ordinarii Episcopi Loci jurisdictione, ut asseritur, immunis est, atque exempta, obire debeant: in quacumque enim alia Ecclesia Pontificalia hujusmodi qualibet de causa exerceri contigerit, nullo pacto, nisi de Ordinarii Locorum permissu, toties, quoties

occasio postulaverit, sub poenis juxta Canonicas sanctiones inflictis fieri liceat.

§. 7. Tertium, ut cum Episcopus hujusmodi viam universae carnis ingressus fuerit, idem Dux Elector, ac Ordinis praefati Magnus Magister Virum pietate, ac doctrina insignem, toties quoties id acciderit, nominet, qui, postquam omnia, et singula de more, institutoque majorum servanda in Antistitum, sive Residencialium, sive Titularium, ut dicitur, inauguratione, fuerint confecta, et omnino servata, ac dignus ea dignitate repertus fuerit, in Episcopum inauguretur.

§. 8. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXXLI. Pontificatus Nostri anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

CAUSARUM

XXXIII.

Matrimonialium judicia coram quibus, et quo ordine, ac forma peragenda sint, constituitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dei miseratione, cujus judicia incomprehensibilia sunt, et viae investigabiles, in suprema Ecclesiae specula immerentes constituti, ut super universum Dominicum gregem excubias sedulo agamus, ad commissum Pastoralis officii munus pertinere dignoscimus, subnascentes ex infernalis hostis astutia, et hominum malitia, abusus, quibus et animarum saluti perniciēs, et Sacramentis Ecclesiae injuria infertur, radicitus evellere, et potestatis Nobis desuper traditae operam interponere, ut et humana cohibeatur temeritas, et veneranda Divinae Legis servetur auctoritas.

§. 1. Siquidem Matrimonii foedus a Deo institutum, quod, et quatenus naturae officium est, pro educandae proles studio, aliisque Matrimonii bonis servandis, perpetuum, et indissolubile esse convenit; et quatenus est Catholicae Ecclesiae Sacramentum, humana praesumptione dissolvi non posse, Salvator ipse ore suo pronuntiavit, dicens: *Quod Deus conjunxit,*

Episcopi nominatione conceditur Duci Magno Magistro.

Dat. die 6. Oct. 1741.

Pontificalia quatenus ipsis liceat exercere.

Proemium.

Matrimonium iure naturali, et Divino indissolubile.

homo non separet: ad aures Apostolatus nostri pervenit, in quibusdam Ecclesiasticis Curis inconsulta nimis Judicum facilitate infringi, et temere, atque inconsiderate de eorundem Matrimoniorum nullitate latis sententiis, potestatem Conjugibus fieri transeundi ad alia vota. Quos sane improvidos Judices humanae naturae conditione, et voce ipsa quodammodo admoneri oportebat; ne tam praecipiti audacia Sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indissolubilem primus humani generis Parens praemonuit, inquit: *Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de carne mea*: Et illud additum est: *Quamobrem relinquet homo Patrem suum, et Matrem, et adhaerebit uxori suae, et erunt duo in carne una*.

Excessus
usum, in
conuubio-
um dissolu-
tionibus ad-
mittendis.

§. 2. Hujusmodi autem abolendae pravitatis notitia diversis ex partibus Nobis delata est, atque etiam indicata sunt exempla nonnullorum Virorum, qui post primam, et secundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam Judicum praecipitantiam in nullitate Matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus superstitibus, ad quartas contrahendas nuptias devenerant; et similiter faeminarum, quae post primum, secundum, et tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, se junxerant, non sine pusillorum scandalo, et bonorum omnium detestatione, qui sacra Matrimonii vincula ita contemni, et temere perfringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affecti dolore, intimo animo ingemimus, et non praetermisimus apostolicae nostrae solitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Nostri Anno ad Episcopos illarum Partium, in quibus praedicta acciderant, plenissimis datis literis, graviter conquesti sumus de hujusmodi pravitae, quae in Ecclesia Dei tolerabatur, et ad eam abolendam eorum animos erigere, et pastorem zelum accendere curavimus, quod etiam egimus cum aliis aliarum Regionum Episcopis ubi hujusmodi pravam dirimendorum Matrimoniorum usum irrepsisse cognovimus.

causae, qui-
as tribuitur
hujusmodi
pravitatis.

§. 3. Verum Nobis responsum est, id saepe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus, vel in prima instantia, cum Causa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima causa cognosci nequit, vel in secunda, cum in partibus nullus adest Judex, ad cujus Tribunal Causa in gradu appellationis devolvatur, vel si adest, justa de causa coram eo disceptari nequit,

Causae Matrimoniales hujusmodi a Sede Apostolica committuntur; qui vel ob inscitiam, vel ob malam voluntatem proclives sunt ad Matrimonia dissolvenda, atque eadem Matrimonia, levi, vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant: partim etiam ex facto Conjugum super nullitate suorum Matrimoniorum litigantium; cum frequenter unus tantum eorum, qui dissolutionem Matrimonii postulat, in judicio compareat, et Sententia, nullo contradicente, secundum sua vota obtenta, ad alias nuptias convolat; vel ambobus Conjugibus in Judicium venientibus, altero, qui pro Matrimonio, altero vero, qui contra agit, Sententia de nullitate Matrimonii prolata, nullus est, qui ad superiorem Judicem appellationem interponat; vel quia litigantes in specie quidem discordes, re vera inter se concordantes sunt in invicem colludentes, contractum matrimonium dissolvi cupiunt; vel quia Pars, quae pro validitate Matrimonii stabat, ejusque nullitatem acriter contra adversarium impugnabat, lata a Judice Sententia contra Matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia sibi adsumptis litis non suppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum necessariis, et inceptum opus, ac Causam post primam Sententiam deserit: Quo fit, ut deinde ambo Conjuges, vel unus eorum, ad aliud contrahendum Matrimonium se conferat.

§. 4. Quod autem ad Judices pertinet, quibus extra Romanam Curiam pro Litigantium commodo causae Matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua de justitia unicuique integre sapienterque administranda solliciti esse debemus, encyclicis Literis ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos scriptis vicesima sexta Augusti anno secundo Pontificatus Nostri, providere curavimus, in quibus ea praescripsimus, quae Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini decretis consona, si diligenter, ut speramus, serventur, in posterum Causae non nisi personis congrua juris peritia, et necessariae probitatis, spectataeque fidei munitis praesidio committuntur. Insuper ad ea, quae in iisdem encyclicis literis constituta sunt, id etiam in praesenti adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini Decretum, quo causae Matrimoniales subtractae fuerunt Decani, Archidiaconi, et aliorum inferiorum judicio, et Episcoporum tantum examini, et jurisdictioni reservatae, dum-

Pontificis
providentia
circa com-
missiones
causarum ad
partes.

Causae Ma-
trimoniales
non nisi Epi-
scopis, et his
deficienti-
bus, Judici-
bus Synodal.
committen-
dae.

taxat procedat de Archidiaconis, Decanis aliisque inferioribus, qui in eadem Dioecesi constituti, vel privilegio aliquo, vel praescriptione, saltem in visitatione, Causarum Matrimonialium cognitionem sibi adrogabant; ac idcirco minime obstet commissionibus, quae, pro iisdem causis matrimonialibus definiendis, a Sede Apostolica alicui eorum in secunda instantia fierent: nihilominus praecipimus, ac mandamus iis, ad quos, huiusmodi Commissionum, seu Delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum causarum matrimonialium cognitionem non committant nisi Episcopis, praesertim vicinioribus, vel si nullus sit Episcopus, cui ex legitima causa commode committi possit, tum commissio, et delegatio dirigatur uni ex iis, qui, secundum ordinem, et modum a Nobis in praefatis encyclicis Literis praescriptum, pro Iudice idoneo ab Episcopo cum consilio sui Capituli nominatus fuerit.

Defensor
Matrimonio-
rum in sin-
gulis Dioece-
sibus eliga-
tur.

§. 5. Quod vero ad ordinem, et seriem iudiciorum in causis matrimonialibus pro debita, et congrua earum terminatione, servandum spectat; motu proprio, certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine hac Nostra in perpetuum valiturasanctione constituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, et singulis Locorum Ordinariis in suis respective Dioecesibus persona aliqua idonea eligatur, et si fieri potest, ex ecclesiastico coetu, juris scientia, pariter, et vitae probitate praedita, quae Matrimoniorum Defensor nominabitur, cum facultate tamen eam suspendendi, vel removendi, si justa causa adfuerit, et substituendi aliam aequae idoneam, et iisdem qualitatibus ornatam; quod etiam fieri poterit, quotiescumque persona ad Matrimoniorum defensionem destinata, cum se occasio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

Defensoris
officia.

§. 6. Ad officium autem Defensoris Matrimoniorum huiusmodi, ut supra electi, spectabit, in iudicium venire, quotiescumque contigerit, matrimoniales causas super validitate, vel nullitate coram legitimo Iudice disceptari, eumque oportebit in quolibet actu judiciali citari, adesse examini testium, voce et scriptis Matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quae ad Matrimonium sustinendum necessaria censebit.

Idem semper
adsit Iudicio.

§. 7. Et demum Defensoris huiusmodi persona, tanquam Pars necessaria ad iudicii vali-

ditatem, et integritatem censeatur, semperque adsit in Iudicio sive unus ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii agit, sive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro validitate in iudicium veniant. Defensor autem, cum ei munus huiusmodi committetur, iuramentum praestabit fideliter officium suum obeundi, et quotiescumque contigerit, ut in iudicio adesse debeat pro alicujus Matrimonii validitate tuenda, rursus idem iuramentum praeebit: quaecumque vero, eo non legitime citato aut intimato, in iudicio peracta fuerint, nulla, irrita, cassa declaramus, ac pro nullis, cassis, ac irritis haberi volumus, perinde, ac si citata, et intimata non esset ea Pars, cujus citari interesset, et quam, juxta legum, et canonum praescripta, ad legitimam iudicii validitatem, citari, aut intimari omnino necessarium erat.

Iuramentum
praestet.

Et citetur
in omnibus
actibus.

§. 8. Cum igitur coram Ordinario, ad quem causas huiusmodi cognoscere pertinet, controversia aliqua proponetur, in qua de Matrimonii validitate dubitabitur, et existentibus in iudicio, vel uno ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter vero pro nullitate actionem intendat, Defensor Matrimonii partes omnes officii sui diligenter adimpleat. Itaque si a Iudice pro Matrimonii validitate iudicabitur, et nullus sit, qui appellet, ipse etiam ab appellatione se absteineat: idque etiam servetur, si a Iudice secundae instantiae pro validitate Matrimonii fuerit iudicatum, postquam Iudex primae instantiae de illius utilitate Sententiam pronuntiaverat; sin autem contra Matrimonii validitatem Sententia feratur, Defensor inter legitima tempora appellabit adhaerens Parti; quae pro validitate agebat; cum autem in iudicio nemo unus sit, qui pro Matrimonii validitate negotium insistas, vel si adsit, lata contra eum Sententia, iudicium deseruerit, ipse ex officio ad superiorem Iudicem provocabit.

Contra, si
pro invaliditate pronun-
tium fue-
rit

§. 9. Appellatione a prima Sententia pendente, vel etiam nulla, ob malitiam, vel oscitantiam, vel collusionem Defensoris, et Partium, interposita, si ambo, vel unus ex Conjugibus novas nuptias celebrare ausus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non solum serventur, quae adversus eos, qui Matrimonium contra interdictum Ecclesiae contrahunt, statuta sunt, praesertim, ut invicem a cohabitatione separentur, quoadusque altera Sententia super nullitate emanaverit, a qua intra decem dies

Post unicam
Sententiam,
sive appella-
tum sit, sive
non, nemini
licet ad alia
vota transire.

non sit appellatum, vel appellatio interposita deserta deinde fuerit; Sed ulterius ut contrahens, vel contrahentes Matrimonium hujusmodi, omnibus poenis contra Poligamos a Sacris Canonibus, et Constitutionibus Apostolicis constitutis, omnino subiaceant, quas in eos, quatenus opus sit, motu, scientia, ac potestate simili rursus statuimus; decernimus, ac renovamus.

§. 10. Posteaquam vero, appellationi beneficio, ad alterum Judicem causa in secunda instantia delata fuerit, omnia, et singula quaecumque coram Judice in prima instantia servanda praefinita fuerunt, etiam coram altero in secunda exacte, ac diligenter custodientur, citato in quolibet Judicii actu Defensore matrimonii, qui voce, et scripto matrimonii validitatem strenue, ac pro viribus tuebitur. Et si Judex in secunda instantia fuit Metropolitanus, aut Sedis Apostolicae Nuncius, aut Episcopus vicinior, Matrimonii Defensor sit, qui ab ipsis fuerit deputatus, quemadmodum ipsis deputare mandamus, ut quae a Nobis superius constituta sunt, peragere possit; si autem Judex in secunda instantia erit Judex Commissarius, cui a Sede Apostolica causae cognitio demandata sit, et qui Tribunal, et jurisdictionem ordinariam non habeat, et propterea careat Defensore Matrimonii, volumus, ut illo Defensore Matrimonii utatur, qui constitutus fuerit ab Ordinario, in cujus Dioecesi causam cognoscet, etiam si idem Ordinarius sit, qui primam Sententiam in eadem causa pronuntiaverit.

§. 11. Instructo autem in hunc modum judicio, si secunda Sententia alteri conformis fuerit, hoc est, si in secunda, aequae ac in prima, nullum, ac irritum matrimonium judicatum fuerit, et ab ea Pars, vel Defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum, vel appellationem interpositam prosequendam minime censuerit: in potestate, et arbitrio Conjugum sit novas nuptias contrahere; dummodo alicui eorum, ob aliquod impedimentum, vel legitimam causam id vetitum non sit. Potestas tamen post alteram Sententiam conformem, ut supra, Conjugibus facta intelligatur, et locum habeat, salvo semper, et firmo remanente jure, seu privilegio causarum matrimonialium, quae ob quuscumque temporis lapsum nunquam transeunt in rem judicatum; sed si nova res, quae non deducta, vel ignorata fuerit, delega-

tur, resumitur, et rursus in judicalem controversiam revocari, quod si a secunda Sententia super nullitate, vel altera Pars appellarit, vel hujusmodi sit, ut ei, salva conscientia, Defensor Matrimonii acquiescendum non putet, vel quia sibi videtur manifeste injusta, vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia instantia, et sit revocatoria alterius praecedentis super validitate in secunda instantia emanatae, volumus, ut, firma remanente utriusque Conjugis prohibitione ad alias transeundi nuptias, quas si contrahere ausi fuerint, poenis, ut praefertur, a Nobis constitutis subesse decernimus, causa in tertia, vel quarta instantia cognoscatur, servatis diligenter omnibus, quae a Nobis in prima, et secunda instantia demandata fuerunt, nempe, in quolibet judiciali actu, citato, et audito Defensore matrimonii, qui a Judice tertiae instantiae deputatus fuerit.

§. 12. Defensor autem Matrimonii, quem ad munus suum gratis obeundum pro amore Dei, et proximi utilitate, et Ecclesiae reverentia, in Domino exhortamur, si operam suam sine mercede, aut salario, aliqua ex causa exhibere recusaverit, ab ipsius Causae Judice ei constituatur, et ab ea Parte, quae pro validitate Matrimonii agit, si ipsi facultas sit, solvatur; sin minus, a Judice primae, vel secundae, vel tertiae instantiae respective subministrabitur, qui pecunias ex mulctis suorum Tribunalium redactas, vel redigendas, et in opera pia erogandas, in hujusmodi sumptus insumere poterunt. Cum vero Judices causae erunt Judices Commissarii, qui neque forum habent, et consequenter neque pecuniam ex mulctis collectam, volumus, ac mandamus, ut Defensori Matrimonii satisfiat ex pecunia mulctarum illius Episcopi, in cujus Dioecesi Judex Commissarius, juxta Sedis Apostolicae mandatum, judicium exercebit.

§. 13. Hactenus quidem quoad Causas Matrimoniales, quae extra Romanam Curiam pertractantur. Quoad Causas vero, quae Romae disceptandae sunt, cum earum cognitio in prima instantia ad S. R. E. Cardinalem in praefata Urbe, ejusque Suburbis et Districtu Vicarium nostrum in Spiritualibus pro tempore spectet, mandamus, ac jubemus, ut omnia, et singula quae in aliis causis extra Romanam Curiam pertractandis praescripta fuerunt, nempe ut judicium peragatur, citato, et audito defensore Matrimonii ab eodem Cardinali Vi-

Appellatio
semper sus-
pendit exe-
cutionem.

Et in quavis
instantia
idem Ordo
servandus.

Salarium
Defensori
volenti a quo,
et unde con-
stituatur.

Eadem om-
nia servantur
in Romana
Curia.

cario deputato, aliaque, ut supra, omnino serventur: Tum etiam in aliis causis, quae in prima instantia, ex consensu Partium, vel in secunda, per appellationem ad Sedem Apostolicam, omisso medio, interpositam, vel in tertia, Romam deferuntur; quas omnes judicari volumus, vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium super interpretatione et executione Concilii Tridentini, vel in causarum Palatii nostri Auditorio, dummodo Nobis, et Romano Pontifici pro tempore justis ex causis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanae Curiae Prelatorum deputanda. Cum autem causa super matrimonii nullitate agitabitur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, Defensor Matrimonii a Cardinali Praefecto ejusdem Congregationis, si vero in Palatii nostri Auditorio, ab Auditore Decano praefati Tribunalis, si demum in Congregatione particulari, a Persona ejusdem Congregationis digniore deputetur.

Defensoris electio ad quem ibi pertineat.

Iteratum examen Causae semper necessarium.

Coram quibus respectively faciendum sit.

§. 14. Unica quidem resolutio pro nullitate Matrimonii emanata, si causa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, vel in Congregatione particulari deputata cognoscatur, et similiter in Palatii nostri Auditorio, unica Sententia super eadem nullitate pronunciata minime sufficiat ad tribuendam liberam Conjugibus facultatem novas nuptias contrahendi. Sed, si causa in praefata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii Interpretum introducta fuerit, rursus in eadem, ad Defensoris Matrimonii instantiam, reponatur: si vero Congregationi particulari commissa fuerit, ad petitionem ejusdem Defensoris, alteri etiam particularis Congregatio deputabitur: si vero in Palatii nostri Auditorio judicata sit, a praefato Defensore appellatione interposita, ab aliis Auditoribus juxta ordinem in gyrum, seu turnum definiatur: si autem causa universo Tribunali commissa fuerit, ab omnibus Auditoribus rursus examinabitur: nolentes omnino, ut ullo in casu Matrimonii vinculum dissolutum censeatur, nisi duo judicata, vel resolutiones, aut Sententiae penitus similes, et conformes, a quibus neque Pars, neque Defensor Matrimonii crediderit appellandum, emanaverint. Quod si secus factum fuerit, et novum initum Matrimonium, nostrae voluntatis hujusmodi transgressores poenis a Nobis, ut supra, statutis submittantur.

§. 15. Et quoniam saepe apud Sedem

Apostolicam preces porrigi solent pro dispensatione Matrimonii rati, et non consummati, quae ut plurimum pro voto consultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii Interpretum, vel nonnunquam ad aliquam Congregationem particularem deputatam, a Romanis Pontificibus pro tempore remitti solent; ut hujusmodi instantiae ordine, ac rite procedant, volumus, ac mandamus, ut supplex libellus Nobis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena, et accurata totius facti species contineatur, causaeque omnes in eo exprimantur, quae ad obtinendam petitam dispensationem conducere posse a supplicante censentur, ut Romanus Pontifex, eo lecto, et mature considerato, secum deliberare possit, an petitionem rejiciat, vel ejus examen alicui ex dictis Congregationibus committat; a qua posteaquam suum votum consultivum editum fuerit, a Secretario ejusdem Congregationis totius negotii series exacte Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro sua prudentia judicabit, an Congregationis Resolutio sit approbanda, vel potius totius causae examen alteri Congregationi, vel Tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rursus committendum.

§. 16. Demum volumus, ac decernimus, easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime, et inviolabiliter observari. Sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de laterè Legatos, et S. Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque prae-eminencia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, ubique judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, necnon quibusvis etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis sub quibuscumque tenoribus verborum, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et in-

Instantiae pro dispensatione Matrimonii rati, et non consummati, non recipiuntur, absque remissione Pontificis.

Nec absque ejus Oraculo definitur.

Perpetuum praesentium vigor, sulata etc.

Quibusvis que non obstantibus.

solitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu, quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma in aliis tradita observata eisdem praesentibus pro expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 17. Volumus autem, ut praesentes Litterae in valvis Ecclesiae Lateranensis, et Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, publicentur, et affigantur, sicque publicatae, et affixae, omnes, et singulos, quos illae concernunt, perinde arctent, et efficiant, ac si unicuique eorum nominatim, et personaliter intimatae fuissent; quodque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, statuti, constitutionis, prohibitionis, revocationis, annulationis, declarationis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, tertio nonas Novembris, Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Publicat. die 29. ejusdem Mensis, et Anni.

BENED. XIV. TOM. XV.

DECLARATIO,

XXXIV.

Com Instructione, super Dubiis respicientibus MATRIMONIA in Hollandia, et Belgio contracta, et contrahenda.

Matrimonia, quae in locis Foederatorum Ordinum dominio in Belgio subjectis iniri solent, sive inter Haereticos ex utraque parte, sive inter Haeticum ex una parte Virum, et Catholicam Foeminam ex alia, aut viceversa, non servata forma a Sacro Tridentino Concilio praescripta, utrum valida habenda sint, nec ne, diu multumque disceptatum est, animis hominum, ac sententiis in diversa distractis: Id quod satis uberem anxietatis, ac periculorum sementem per multos annos subministravit, quum praesertim Episcopi, Parochi, atque illarum Regionum Missionarii, nihil certi hac super re haberent, nihil vero inconsulta Sancta Sede auderent statuere, ac declarare. Cum autem, proxime evolutis annis, in tam ancipiti, gravique causa Apostolicae Sedis iudicium vehementius exposceretur, urgeretque id imprimis vigilantissimus Iprensis Episcopus, dum pro debito Officii sui, et sua erga Beati Petri Cathedram observantia, de Ecclesiae sibi creditae statu ad Romanum Pontificem referrebat, ponendumque omnino esse tam prolixae dubitationi finem, gravissimis verbis, ac rationibus persuaderet. Clemens XII. id temporis Romanus Pontifex, qui rei gravitatem, quantum oportebat, aestimarat, Sacrae Congregationi Eminentiss. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in mandatis dedit, ut de tota controversia diligenter more suo cognosceret. In re itaque tanti momenti volens eadem Sacra Congregatio quam accuratissime procedere, commissae sibi cognitionis initium ab exquisitis aliorum quoque Belgii Episcoporum Relationibus, atque sententiis, quas desuper explorari satagit, petendum duxit, eodemque tempore audire voluit praestantes aliquot hujus Almae Urbis Theologos, quibus injunxit, ut rem totam ea qua decet, maturitate discuterent, suamque opinionem proferrent.

§. 1. At dum haec maxime agerentur, supersedendum per aliquot Menses fuit ab istiusmodi Causae expeditione, propter viduitatem, quae intercidit Romanae Ecclesiae, donec ad Summum Pontificatum feliciter evectus Sanctissimus D. N. BENEDICTUS XIV. inter pri-

Dubium super validitate Matrimonii cum Haereticis contracti in Dominis Ordinum Foederat. non servata forma Concilii Trid.

Quod a Clemente XII. remittitur Congreg. Concilii.

BENEDICTUS XIV. Congregationem coram se convocat.

mas Regiminis sui curas, Causae hujus cognitionem repeti jussit a memorata Sacra Congregatione Concilii, quam voluit coram se haberi, ut, auditis Eminentissimorum Patrum Sententiis, ipse demum, quid hac de re tenendum foret, supremo suo pronunciaret oraculo. Cum igitur Congregatio praefata sub die 13. Maji currentis anni 1741. coram Sanctitate Sua fuerit habita, idem Sanctissimus D. N. spatio aliquo temporis ad rem secum expendendam accepto, hanc nuper Declarationem, et Instructionem exarari praecepit, qua, veluti certa regula, ac norma, omnes Belgii Antistites, Parochi, earumque Regionum Missionarii, et Vicarii Apostolici deinceps in hujusmodi negotiis uti debeant.

Declarat valida Matrimonia ibidem inter Haereticos contracta.

§. 2. Primo scilicet, quod attinet ad Matrimonia ab Haereticis inter se in locis Foederatorum Ordinum dominio subjectis celebrata, non servata forma per Tridentinum praescripta, licet Sanctitas Sua non ignoret, alias in casibus quibusdam particularibus, et attentis tunc expositis circumstantiis, Sacram Congregationem Concilii pro eorum invaliditate respondisse; aequae tamen compertum habens nihil adhuc generatim, et universe super ejusmodi Matrimoniis fuisse ab Apostolica Sede definitum, et alioquin oportere omnino ad consulendum universis Fidelibus in iis locis degentibus, et plura avertenda gravissima incommoda, quid generaliter de hisce Matrimoniis sentiendum sit, declarare; negotio mature perpensis, omnibusque rationum momentis hinc inde sedulo libratiss, declaravit, statuitque, Matrimonia in dictis Foederatis Belgii Provinciis inter Haereticos usque modo contracta, quaeque imposterum contrahentur, etiamsi forma a Tridentino praescripta non fuerit in iis celebrandis servata, dummodo aliud non obstitit canonico impedimento, pro validis habenda esse; adeoque si contingat, utrumque Conjugem ad Catholicam Ecclesiam suum se recipere, eodem, quo antea, conjugali vinculo ipsos omnino teneri, etiamsi mutus consensus coram Parocho Catholico ab eis non renovetur; Sin autem unus tantum ex Conjugibus, sive Masculus, sive Foemina, convertatur, neutrum posse, quamdiu alter superstes erit, ad alias nuptias transire.

Ideo, si aliquo Conjugum ad Fidei Catholicam convertant, consensus non esse renovandum.

§. 3. Quod vero spectat ad ea Conjugia, quae pariter in iisdem Foederatis Belgii Provinciis, absque forma a Tridentino statuta,

contrahuntur a Catholicis cum Haereticis, sive Catholicus Vir Haereticam Foeminam in Matrimonium ducat, sive Catholica Foemina Haeretico Viro nubat, dolens imprimis quam maxime Sanctitas Sua, eos esse inter Catholicos, qui insano amore turpiter dementati, ab hisce detestabilibus Connubiis, quae S. Mater Ecclesia perpetuo damnavit, atque interdixit, ex animo non abhorrent, et prorsus sibi abstinendum non ducunt, laudansque magnopere zelum illorum Antistitum, qui severioribus propositis spiritualibus poenis, Catholicos coercere student, ne sacrilego hoc vinculo se se Haereticis jungant; Episcopos omnes, Vicarios Apostolicos, Parochos, Missionarios, et alios quoscumque Dei, et Ecclesiae fideles Ministros in iis Partibus degentes serio, graviterque hortatur, et monet, ut Catholicos utriusque sexus ab hujusmodi nuptiis in propriarum Animarum perniciem ineundis, quantum possint, absterreant, easdemque Nuptias omni meliori modo intervertere, atque efficaciter impedire satagant. At, si forte aliquod hujus generis Matrimonium, Tridentini forma non servata, ibidem contractum jam sit, aut imposterum (quod Deus avertat) contrahi contingat; declarat Sanctitas Sua, Matrimonium hujusmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum esse, et neutrum ex Conjugibus, donec alter eorum supervixerit, ullatenus posse, sub obtentu dictae formae non servatae, novum Matrimonium inire. Id vero debere sibi potissime in animum inducere Conjugem Catholicum, sive Virum, sive Foeminam, ut pro gravissimo scelere, quod admisit, poenitentiam agat, ac veniam a Deo precetur, coneturque pro viribus alterum Conjugem a vera Fide deerrantem ad gremium Catholicae Ecclesiae pertrahere, ejusque Animam lucrari, quod porro ad veniam de patrato crimine impetrandam opportunissimum foret, sciens de cetero, ut mox dictum est, se istius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

§. 4. Ad haec declarat Sanctitas Sua, ut quidquid hactenus sancitum, dictumque est de Matrimoniis sive ab Haereticis inter se, sive inter Catholicos, et Haereticos initis in locis Foederatorum Ordinum dominio in Belgio subjectis, sancitum, dictumque intelligatur etiam de similibus Matrimoniis extra fines Domini eorumdem Foederatorum Ordinum contractis ab iis, qui addicti sunt Legionibus, seu Mili-

Si unus convertatur, eum ad alias nuptias transire non posse.

Nuptias a Catholicis cum Haereticis contractas detestatur.

Validas tamen pronunciat, etiam non servata forma etc.

Quid faciendum Conjugi Catholico.

Idem iudicandum edicit quoad personas ad dictas Praesidia Locorum di Barriera.

taribus Copiis, quae ab iisdem Foederatis Ordinibus transmitti solent ad custodiendas, muniendasque Arces conterminas, vulgo dietas *di Barriera*; ita quidem, ut Matrimonia ibi praeter Tridentini formam, sive inter Haereticos utrinque, sive inter Catholicos, et Haereticos inita, valorem suum obtineant, dummodo uterque Conjux ad easdem Copias, sive Legiones pertineat. Et hanc declarationem vult Sanctitas Sua complecti etiam Civitatem Mosae Trajectensis, a Republica Foederatorum Ordinum, quamvis non jure domini sed tantum oppignorationis, ut ajunt, nomine possessam.

§. 5. Tandem circa Conjugia, quae contrahuntur, vel in Regionibus Principum Catholicorum ab iis, qui in Provinciis Foederatis domicilium habent, vel in Foederatis Provinciis ab habentibus domicilium in Regionibus Catholicorum Principum, nihil Sanctitas Sua de novo decernendum, aut declarandum esse duxit; volens, ut de iis, juxta canonica juris communis principia, probatasque in similibus casibus alias editas a Sacra Congregatione Concilii resolutiones, ubi disputatio contingat, decidatur. Et ita declaravit, statuitque, ac ab omnibus imposterum servari praecipit. Die 4. Novembris 1741.

A Card. Gentili S. C. Concilii Praef.

C. A. Arch. Philippen. Secret.

XXXV.

MATRIMONIA

Occulta, quibus, et quomodo sint permittenda; quibusque cautelis celebranda, et in actis describenda: quomodo consulendum educationi, et indemnitati Proles.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatebus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Satis Vobis compertum esse non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam semper fuisse pia Matris Ecclesiae vigilem curam, ut Sacramen-

tum Matrimonii, *Magnum* ab Apostolo nuncupatum, publice, et palam a Fidelibus celebretur. Quod quidem, ut diligentius, quam antea factum fuerat, imposterum ab omnibus observaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranensis Concilii sub Innocentio III. celebrati vestigiis inhaerendo, praecepit, ut imposterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter a proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solemnias publice denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Ecclesiae, coram Parocho, vel alio Sacerdote, de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, et duobus, vel tribus Testibus praesentibus, rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum custodiri, in quo Conjugum, et Testium nomina, diesque; et locus Matrimonii describantur.

§. 1. Providae tamen hujusmodi leges, tanta auctoritate saluberrime institutae, prava horum temporum conditione sensim prolabi visae sunt, et enerves propemodum reddi, ob Matrimonia usu nimis recepta, quae occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri potest, obliteretur, et in tenebris ignorantiae perpetuo jaceat consputa. In more etenim positum est, illa celebrari nullis praevis factis Denunciationibus, coram solo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhibita praesentia tantum duorum Testium apposite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum est suspecta; remque peragi saepe extra Ecclesiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occlusis, vel eo temporis momento, quo semota alterius cujusvis praesentia, scientia initi Matrimonii, praeter Parochi, Contrahentium, Testiumque personas, alios penitus effugiat.

§. 2. Quantum a Sacramenti dignitate, et ab ecclesiasticarum legum praescripto occulta haec Matrimonia, *Conscientiae* vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant, satis superque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitiosos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, praesertim vero eorum, qui Divini Judicii interminatione posthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia spe futuri Matrimonii decopta, et in turpem secum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quo-

Concilii Tridentini Decretum.

Contrarius usus nimis frequens.

Mala et peccata inde consequentia.

Matrimonium palam celebrari jubet Ecclesia.

rumdam vero mentem ita pravae cupiditates excoecant, ut novum contrahere secretum Matrimonium audeant, post alterum secreto itidem contractum, et nondum prioris Conjugis morte solutum, seseque magno scelere polygamos reddant. Alii etiam eo impudentiae devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, post primas secreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, sese audacius polygamia pariter innodare non perhorrescant. Age vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii suspicionem submovendam, Virum seorsim a Muliere vivere contingat, sublata est illico individua vitae consuetudo, et contemptum est verbum Domini: *Adhaerebit homo Uxori suae, et erunt duo in carne una*: Sin haec vitae consuetudo servetur, nemo est, qui illam criminis non arguat, et utpote detestabilem, in scandali materiam non traducat. Neque illata per scandalum dispendia rependit subsecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris delitescit, et ab omnibus ignoratur.

Proles damna spiritalia, et temporalia.

§. 3. Leviora quoque damna non sunt, quae susceptae Proli irrogantur. Saepe enim contingit, illam a Parentibus, et a Matre praesertim amotam, nec pie, nec liberaliter institui; sed incertis fortunae casibus objectam relinqui, nisi etiam Parentes ipsi, contra naturae leges, ausu nefario illius vitae insidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illosque ad sobolem alendam, instituendamque humanitas ipsa compellat; alia imminet Liberis susceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, et Bonorum jactura, pro quorum possessione assequenda quamvis clament jura sanguinis, illis tamen careant necesse est, propter occulta Parentum Matrimonia, et ademptam legitimitatis, et Filiationis probationem.

Filiorum familias, et Clericorum excessus.

§. 4. Huic etiam malorum origini sunt referenda ipsa quoque secreta Matrimonia contracta a Filiisfamilias contra Patris justae dissentientis voluntatem: ex quibus quam gravia incommoda exoriri solcant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus constituti Pensiones, et Beneficia, ad Divinum Cultum, et ecclesiastica munia instituta, etiam post initum clam Matrimonium retinuerint, sibi de mammona iniquitatis loculos miserrime comparaverint.

§. 5. Deslenda haec igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apostolicae Sedis specula omnes sibi vindicet nostrae vigilantiae curas; temperare non possumus, quin Vos ipsos, Venerabiles Fratres, in partem nostrae sollicitudinis evocantes, vestram pietatem, et zelum excitemus ad custodiendas vigilias noctis super Grege Vobis credito, quem luctuosa horum temporum conditio in discrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occasio Vos reddat difficiliore ad remittendum Publicationes, a quibus contracturi Matrimonium saepe per malitiosam suggestionem petunt dispensari. Quam caute, solerterque oporteat ea in re Episcopos versari, non obscura Vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si praecesserint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel saltem Parocho, et duobus Testibus praesentibus, Matrimonium celebretur, et deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta facilius detegantur. Praeterea licet Episcopo relictum sit omnimode super Denunciationibus dispensare, haec tamen facilitas, non a sola Dispensantis voluntate pendet, sed a Tridentino coercetur arctis prudentiae, discretique arbitrii legibus; quod idem est, ac legitimam causam dispensationis requirere.

Nec temere permittant Matrimonia secreto suum.

§. 6. Parum quoque, imo fortasse majorem vigilantiam necesse est a Vobis adhiberi, ne, post remissas Denunciationes, celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipso Parocho, vel a Vobis deputato, praesentibus duobus, vel tribus Testibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim, ut ad praescriptum Sacrorum Canonum licite fieri possit, non satis est obvia quaevis, et vulgaris causa, sed gravis, urgens, et urgentissima requiritur. A Sacro Nostrae Poenitentiariae Tribunali, eo potissimum casu fit potestas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, et Foemina in figura Matrimonii publice degentes, et de quibus nulla viget criminis suspicio, in occulto tamen Concubinato perseverent: Facile enim quisque conjiciet, quam absonum esset, eos, a statu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum Matrimonium praevisis

Denunciationibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus proponendam, non quia Dispensatio praemisso casui solum congruat, cum alii similes, et fortasse urgentiores esse possint, in quibus dispensari expediat; sed quia Vestri Pastoralis Officii partes versari debent in sedulo investiganda legitima, et urgenti causa. Dispensationis, ne Matrimonia occulte celebrata luctuosos habeant exitus, quos intimo cordis moerore recensuimus.

Qualitates
Petentium
diligenter
pendant.

§. 7. Hunc porro in scopum Vos hortamur, et impense admonemus, ut Personarum Matrimonium secreto contrahere petentium diligens fiat a Vobis inquisitio: an scilicet ejus qualitatis, gradus, et conditionis sint, quae id probe exposcant; an sint sui, vel alieni juris; an Filiifamilias quorum nuptiae Patri juste dissentienti sint invisae: ab Episcopali etenim, quod geritis, munere nimium esset alienum, facilem praeberi Filio inobedientiae occasionem; an res sit de Personis Ecclesiasticis, licet in Minoribus Ordinibus constitutis, Pensiones, et Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, ut detestabilis illorum retentio in statu uxorato congruis remediis postea compescatur. Potissimum vero curet Vestra sollicitudo, antequam secreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, et indubia, et a quavis fraude immunia exhibeant documenta status liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi sint ingenii, polygamiae periculum.

t praecipue
orum sta-
ma liberum.

Sacerdotem
extraneum
ne causa
depu-
nt.

§. 8. Quod attinet ad Ministrum secreti Matrimonii, volumus ad id munus deputati Parochum alterius ex Contrahentibus, quem notitia Personarum, experientia, et diuturnus rerum usus, quovis Sacerdote extraneo peritiorem effecisse praesumuntur. Si quae tamen Vobis occurrant circumstantiae, quae alium Sacerdotem loco Parochi exposcere videantur, gravi impellente causa, is Sacerdos a Vobis eligatur, qui probitate, et doctrina, et obeundi muneris peritia commendetur.

Contrahen-
s moucan-
r de ipso-
m debito.

§. 9. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Ministro a Vobis deputando districte praecipiat, ne Matrimonio intersit, nisi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere sacro Baptismatis lavacro; ac Christo Judici districtam reddituros esse rationem, nisi Filios ut legitimos agnoverint, eosque pietate, bonisque moribus imbuerint, et frui patientur Bonis temporalibus, a Majoribus in supremis

tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

§. 10. Celebrato autem Matrimonio, indilate a Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum est exhibeatur Episcopo illius scriptum documentum, cum nota loci, et temporis, Testiumque, qui celebrationi interfuerunt. Vestrum erit postea diligenter incumbere, quod ad perennem gestae rei memoriam, praefatum documentum fideliter transcribatur in Libro prorsus distincto ab altero, in quo Matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujusmodi Liber pro Matrimoniis secretis appositè compactus, clausus, et Sigillis obsignatus, in vestra Episcopali Cancellaria caute erit custodiendus: et eo tantum casu resignari, et aperiri vestra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiae administrandae necessitas, vel demum aliquod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia: sedulo tamen animadvertentes, quod, re absoluta, denuo claudatur, et Sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu Attestationes clam celebrati Matrimonii, a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exarandae, Vobisque exhibendae, transcribantur in dicto Libro, prout jacent, de verbo ad verbum, a Persona a Vobis deputanda, quae apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides vero, et Attestationes ipsae in secretiori loco, sartae, tectaeque a Vobis servantur.

Matrimonii
occulti do-
cumenta E-
piscopo exhi-
beri, in Acta
referri, et
caute servari
jubentur.

§. 11. Quod si ex occulto hujusmodi Matrimonio Prolem nasci contingat, eadem munda- tur salutare Aqua Baptismi in Ecclesia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indistincte confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile est in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, et eorum Nomina consulto reticere, volumus, ac expresse mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre, suscepta Proles vobis denunciatur; dictaque Denunciatio fiat, vel immediate per Parentes ipsos, vel per literas eorum caractere exaratas, vel per fide dignam Personam ab ipsis Parentibus designatam, ut certo, et clare Vobis constet, quod Proles, tali loco, et tempore, vel reticitis, vel falso expressis nominibus Parentum, baptizata, est legitima, licet occultum Matrimonium

Proles tem-
pestivo bap-
tizari.

Ejusque na-
tivitas Epi-
scopo den-
unciari.

Et in Actis
recte describi
debet.

foedere procreata. Quae sane omnia cum Vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter describentur ab eo, cui facta a Vobis est potestas adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriusque Parentis nomina referentur, quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum; eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, et sigillis obsignatus, erit custodiendus, prout Librum Matrimoniorum caute custodiri supra mandavimus.

Contravenientium poena, Matrimonii divulgatio.

§. 12. Quia vero nonnulli deesse non possunt, qui propriae conscientiae vocibus obsurdescant, et nostris hisce mandatis parere negligant; debita poenarum distictione pro modo culpa a Vobis puniantur. Quinimmo cum satis Nobis experientia compertum sit, in huiusmodi negotiis homines, in terram oculos declinantes, ob humanos respectus tardiores effici, et a recte agendi semita revocari, mandamus idcirco, Matrimonia occulta a Vobis evulgari; et nota fieri, si certo Vobis constiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuisse Sobolem, et baptizatam suppressis Parentum nominibus, nulla praestita Vobis notitia, ut par erat, ab illius Parentibus, intra triginta dies a Nativitate numerandos.

Praedicta omnia contrahentibus edicenda.

§. 13. Ne autem Contumaces, et Inobedientes, violatae fidei, proditique Secreti Pastores suos insimulet; sedulo a Vobis curandum est, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Conjuges clare, et aperte moneantur, ea lege, et pacto illis permitti secreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde procreanda non solum regerentur Sacro Baptismate, sed post Baptisma denunciatur Episcopo cum nota loci, et temporis administrati Sacramenti, ac sincera indicatione Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum supra praemissum est; alioquin matrimonium, licet contractum data per Episcopum Secreti fide, in lucem proferetur, in gratiam Filiorum, et ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam.

Reges secreti auctoritas tribuitur.

§. 14. Volumus denique, ac mandamus, Fides, seu Attestationes Matrimonii clam initi, et Sobolis ex eo procreatae, excerptas ex dictis Libris, modo, quo dictum est, apud Vos caute custodiendis, tantam promereri fidem, quantum sibi alii Libri Parochiales Baptismatis, et Matrimonii vindicare consueverunt.

§. 15. Haec a Vobis Venerabiles Fratres, in hac temporum calamitate observari enixe praecipimus, ad communem Animarum salutem et ad praesidium ecclesiasticae disciplinae, propter invalescentem hominum malitiam nova semper detrimenta vel patientis, vel, reformidantis. Caeterum nostris hisce literis sublata nolumus ea validiora remedia, quae huic malo in diem ingruenti consona dignoscet prudentia vestra, ad Pastorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternae charitatis, et benevolentiae testem, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Adhortatio ad Episcopos.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 27. Novembris 1741. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 17. Nov. 1741.

BEATIFICATIONES

XXXVI.

Servorum Dei, et Beatorum Canonizationes in Basilica Principis Apostolorum peragi debere statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Sepulera Apostolorum, quorum consecrata Sanguine Roma, quae fuerat Magistra erroris, facta est discipula veritatis; ad Sacros Beati Petri cineres, super cujus fidei firmitate extructa totius sacri aedificii Coelo inserenda consurgit sublimitas, Romana Mater Ecclesia in suis triumphat Filiis, qui calcatis Mundi blanditiis, et infernalis hostis superatis insidiis, ad praemia pervenerunt aeterna, et quos inter Sanctos Dei servos, et coelestis beatitudinis consortes, congruo devotionis cultu venerandos, Romani Pontificis a Christo Domino accepta, et per Petrum ad Successores suos derivata decernit auctoritas. Quae igitur a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris prudenti consilio, et provida ratione instituta sunt, et longo deinde usu recepta, pie sancteque servata, Nos, quorum humilitatem ineffabilis Dei benignitas ad Cathedram Petri evehere dignata est, decet diligenter servare, et studiose custodire, et si quid vel temporum, vel rerum varietate immutatum est, in integrum restituere, et ad pri-

Proemium.

stinam rationem, ac formam revocare, atque alia disponere, prout in Domino videtur expedire.

§. 1. Sane quidem omnes, et singulas Beatorum Canonizationes in Urbe nostra peragendas in Basilica B. Petri Apostolorum Principis semper peractas fuisse, antiqua ac fide digna testantur monumenta. Cum autem fel. recordi: Benedictus Papa XIII. Praedecessor noster, a quo ad Cardinalatus honorem assumpti fuimus, in eadem Vaticana Basilica Beatos Turribium ex Majorga, Jacobum a Marchia, Agnetem a Monte Polittano, Peregrinum Latiosum, Johannem a Cruce, Franciscum Solanum, Aloysium Gonzagam, Stanislaum Kostkam, et biennio post Beatam Margaritam a Cortona, Sanctorum cultu honorandos solemniter de more constituisset; ac deinde Beatum Johannem Nepomucenum in Sanctorum numerum similiter referre vellet; ei persuasum est, ut id in Basilica nostra Lateranensi solemniter ritu perageret. Nos, qui per id temporis Ecclesiae Anconitanae ex concessione, et dispensatione Apostolica praeeramus, eundem Benedictum Praedecessorem per nostras literas certiores facere non praetermisimus, Beatorum Canonizationes, quoties in Urbe faciendae erant, non nisi in Vaticana Basilica ab antiquo tempore celebrari consuevisse; et ad hujusmodi officium praestandum eo magis Nos teneri credimus, quia per plures annos, dum in minoribus eramus, unus ex insignis ejusdem Basilicae Capituli Canonicis existimus, et per plures etiam annos munere Promotoris Fidei functi fuimus. Tum autem Roma benigne Nobis responsum est, quod in Basilica Lateranensi solemniter apparatus pro Canonizatione ibidem habenda jam nimium processerat, nostraeque literae serius, quam oportebat, ad Urbem pervenerant.

§. 2. Postmodum a pia mem. Clemente PP. XII. similiter Praedecessore nostro ab Ecclesiae Anconitanae, ad Ecclesiae Bononiensis regimen apostolica ejus auctoritate translata Nobis significatum est praedictum Clementem Praedecessorem BB. Vincentii de Paulis, Johannis Francisci Regis, Catharinae Fieschi Adorni, et Julianae Falconeriae Canonizationem propediem in Ecclesia Lateranensi solemniter celebraturum: sed quoniam per id tempus jam primus Tomus Operis Nostri de Servorum Dei Beatificatione, et Beatorum Canonizatione in publicum editus fuerat, in quo nullam,

ante praefati Benedicti Praedecessoris tempora, Beatorum Canonizationem in Urbe solemniter, nisi in dicta Basilica, celebratam fuisse satis superque demonstratum fuerat, ulterius animi nostri sensus aperire superfluum duximus.

§. 3. Praeterea, cum ante fel. rec. Alexandri PP. VII. pariter Praedecessoris nostri tempora, nulla statuta esset solemnitas in Beatificatione Venerabilium Servorum, et Ancillarum Dei observanda, idemque ritum, et solemnitatem adhibendam in sacra functione hujusmodi, eamque debita cum pompa in Vaticana Basilica explendam decreverit, ita semper posterioribus temporibus servatum est, ut omnes Beatificationes, in eadem Vaticana Basilica celebrarentur, usque ad praefati Benedicti XIII. tempora, quo Romanam Ecclesiam gubernante, quamvis in Vaticana Basilica Beatificatio Ancillae Dei Beatae Hyacinthae Mariscottae, et Servi Dei B. Joannis de Prado facta sit; nihilominus Beatificatio Servi Dei B. Fidelis a Sigmaringa, paulo post Canonizationem B. Johannis Nepomuceni, in Basilica Lateranensi celebrata fuit. Post hanc vero Beatificationem, in ejusdem Benedicti Pontificatu in Basilica Vaticana solemniter relati fuerunt in Beatorum numerum Servus Dei postea Beatus, et nunc Sanctus Vincentius de Paulis, et Servus Dei Beatus Petrus Forerius; in Pontificatu autem Clementis XII., paulo post supradictas Canonizationes in Basilica Lateranensi uno eodemque die unica solemnitate peractas, in eadem Basilica solemniter adscriptus est inter Beatos Servus Dei nunc Beatus Joseph a Leonissa. Cum autem a Nobis, ob ineffabilem Dei benignitatem Pontificatus honorem, ac onus gerentibus, decretum fuisset, ut inter Beatos Servus Dei Alexander de Saulis adscriberetur, solemniter ejusdem Beatificationis functio in Basilica Vaticana celebrata est.

§. 4. Matura igitur consideratione perpentes, quod a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris omnes Venerabilium Servorum, et Ancillarum Dei Sanctificationes in Urbe nostra solemniter peragendae, laudabili instituto, optimisque ex causis ab antiquissimo tempore in Vaticana Basilica, et quod ab Alexandri PP. VII. Praedecessoris nostri, et successivis deinde temporibus, Beatificationes quoque in eadem Vaticana Basilica, exceptis nonnullis supramemoratis Canonizationibus, et Beatificationibus ab iisdem Praedecessoribus nostris

Idem accidit
quoad Beatificationes.

Non tamen
sub Pontificatu
SS. D.
N.

Qui veterem
consuetudinem
Decreto
suo firmat.

Pontifex re-
fert morem
peragendi
Canoniza-
tiones in Basili-
ca Vaticana.

Qui, ipso
assente,
emel inter-
ruptus fuit
ab Bened.
XIII.

Et iterum
ab Clemen-
ti.

Benedicto, et Clemente in Basilica Lateranensi peractis, semper celebratae fuerunt: Ne igitur commendabili, et antiquae consuetudini, praedictae Vaticanae Basilicae praerogativa hujusmodi, ex B. Johannis Nepomuceni Canonizatione, ac Venerabilis Servi Dei Fidelis a Sigmaringa Beatificatione a Benedicto, necnon ex Beatorum Vincentii de Paulis, et Johannis Francisci Regis, ac Beatarum Catharinae Fieschi Adorni, et Julianae Falconeriae, respectivae Canonizatione, et Venerabilis Servi Dei Josephi a Leonissa Beatificatione, a Clemente; Praedecessoribus praedictis, in Ecclesia Lateranensi celebratis, praejudicium aliquod afferatur, hac nostra perpetuo valitura constitutione veterem consuetudinem, ac venerandum Praedecessorum nostrorum institutum, decretumque Alexandri Praedecessoris praedicti, ac integrum ejus tenorem apostolicam auctoritate approbantes, confirmantes, et innovantes, ac illis quodcumque apostolicae firmitatis robor adjicientes, motu proprio, ex certa scientia, ac apostolicae potestatis plenitudine, decernimus, praecipimus, et constituimus, ut in posterum, et perpetuis inde futuris temporibus, omnes, et singulae Venerabilium Servorum, et Ancillarum Dei Beatificationes, ac BB. Canonizationes in Urbe nostra predicta pro tempore celebrandae, non in aliis, quam in Basilica Principis Apostolorum de Urbe praedicta, privative quoad reliquas Basilicas, Ecclesiasve ejusdem Urbis, celebrari omnino debeant; utque Canonizationes, et Beatificationes in eadem Ecclesia Lateranensi a Benedicto, et Clemente Praedecessoribus praedictis, ut praefertur, peractae, nullo unquam tempore, perinde ac si in ea celebratae non fuissent, praejudicium aliquod antiquo instituto, et Vaticanae Basilicae praerogativae afferre valeant.

§. 5. Insuper quoniam ab eodem Alexandro Praedecessore nostro, usque ab anno 1659. alterum emanavit decretum super contributione, tam in Beatificationibus, quam in Canonizationibus, favore Sacarii ejusdem Basilicae facienda, quod a Nobis in praedicto Tomo primo Operis Nostri de Beatorum Canonizatione relatum est, motu, scientia, et potestate simili illud approbamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, quae ab ipso Alexandro Praedecessore decreta sunt, rursus decernimus, et constituimus, et in futurum ab omnibus inviolabiliter observari volumus, et mandamus.

§. 6. Praesentes quoque, ex eo quod intenderesse ad praemissa habentes ad hoc vocati, et auditi non fuerint, aut ex alia quavis juridica, et legitima, etiam necessario exprimenda causa vel quocumque praetextu, de intentionis nostrae, aut alio quovis defectu notari, vel impugnari nullo unquam tempore posse, sed semper firmas, validas, et efficaces fore, et esse: Sicque, et non alias per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S.-R. E. Cardinales, ac quoscumque alios Judices quacumque judicandi facultate suffultos, judicari, et definiri debere, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate: irritum quoque, et inane, quidquid secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 7. Non obstantibus Canonizationibus, et Beatificationibus in praedicta Ecclesia Lateranensi, ut praefertur, celebratis, ac nostrae, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo; necnon Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, siquae contra litterarum nostrarum hujusmodi tenorem editae existant, statutis, consuetudinibus, privilegiis quoque, et indultis, quibus, illis alias in suo robore permansuris, hac vice duntaxat specialiter, et expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, statuti, constitutionis, confirmationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

*Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 13. Decembr. ejusdem anni.*

Et praedictae
Functiones
deinceps in
Basilica Sancti Petri fieri
mandat,
non obstantibus etc.

Confirmat
Decretum Alex.
VII. circa contribu-
tiones ejusdem
Basilicae Sacario
debitas.

Clausulae salutares.

Decretum irritans.

Derogationes.

Sanctio.

Dat. die 23.
Nov. 1741.

XXVII.

PRÆSCRIBITUR

Forma, et solemnitas in Exequiis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis
hum er-
S. R. E
ad viven-
atque de-
ctos.

Praecipuum intimi amoris nostri, et sinceræ in Christo caritatis erga Venerabiles Fratres Nostros Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, quos in apostolicae nostrae sollicitudinis partem superna coelestis Patrisfamilias evocat dispositio, a Nobis exigit studium, ut quemadmodum omnia et singula, eis viventibus, eorumque sublimi dignitati debita privilegia, quantum in Domino possumus, firmo constan- tique animo tuemur, ita et eorundem ex hac mortali vita decedentium curam geramus; ut et ipsorum funera a Nobis, Romanisque Pontificibus Successoribus nostris, et ipsorum Cardinalium superstitum coetu, stabili, ac sole- mni, etsi lugubri, decorentur honore, et ipso- rum animae incruento Altaris Sacrificio; ec- clesiasticis precibus; ac supplicationibus ju- ventur; quibus adjectae, omni macula diluta, quam in terreno hujus Saeculi pulvere contra- xerunt, per merita Salvatoris nostri Christi Do- mini, coelestem patriam ingrediantur; ibique apud Patrem misericordiarum pro Nobis inter- cedant, Divinamque opem Nobis implorent in gravissimo apostolici hujus ministerii onere fe- rendo, ut in fine diei repromissum laboranti- bus in Vineam suam aeternae beatitudinis dena- rium a Domino recipere mereamur.

dinalium
quia va-
ritu cele-
tae.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, post- quam pia memoriae Benedictus Papa XIII. Praedecessor noster pie provideque attendens, quod ab aliquo tempore, et ante ejus Ponti- ficatum, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardina- lium pro tempore in Romana Curia deceden- tium exequiae, quae olim, et veteribus tempo- ribus multifarie, sed angusta semper, et decenti pompa celebratae fuerunt, tunc vero cum assi- stentia Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium superstitum coetus, decantatis in eisdem exe- quiis a Regularibus ex Ordinibus Mendican- tium, tribus nocturnis Defunctorum Officii, ut plurimum de Vespere, et aliquando de mane,

aliqua sic suadente causa, habitae fuerant, numquam cum solemnibus Defunctorum Missae celebratione, praesente defuncti Cardinalis cor- pore, peragebantur; propterea, ut in exequiis celebrandis hujusmodi, sollemnis Missa praedi- cta semper, prout exigit pia Ecclesiae consue- tudo, praesente defuncti Cardinalis Cadavere, celebraretur, Cardinalibus ab onere interveniendi de vespere recitationi Officii Defunctorum, non autem Fratribus ex Ordinibus Men- dicantium a decantandi Nocturnos Officii praedi- cti obligatione, exemptis, laudabilem per- sonaliter, una cum omnibus, et singulis Or- dinibus Capellas Pontificias constituentibus, ad exequias praedictas de mane celebrandas, in quibus praefata Missa sollemnis a Cardi- nale reliquorum Cardinalium coetus Camera- rio pro tempore existente solemniter celebra- batur, conferendi se ipsum, et in exequia- rum hujusmodi fine, supra defuncti Cardinalis corpus per se absolutionem impertiendi, in- troduserat morem; quem, usquequo in hac terrena peregrinatione permansit, religiose servavit; felicis recordationis Clemens Papa XII. similiter Praedecessor noster, provida animi consideratione secum perpiciens, quod ad peragendas de mane, et vespere exequias praedictas, pro duplici videlicet uno, et altero lugubribus apparatibus, celebratio hujusmodi majores exigebat sumptus, gravioribus dispen- diis parcere cupiens, exequias ipsas ad primae- vum statum redegerit.

Duplices sub
Bened. XIII.
qui ipsis de
mane inter-
resse solebat.

Clem. XII.
eas ad pri-
maevum sta-
tum redegit.

§. 2. Nos igitur animo nostro attente, ac diligenter considerantes, quod antiquitus, sicut ex veteribus sacrarum Caeremoniarum libris compertum est, in more Romanae Ecclesiae fuit, ut, adistente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Collegio Missae, praesente Car- dinalis defuncti cadavere, celebrarentur, et pro ejus anima offerretur Deo salutare immac- ulatae Hostiae Sacrificium, quemadmodum nunc in omnibus, etiam infimi Ordinis perso- narum exequiis pie, sancteque servari solet; cupientesque antiquam, et laudabilem consue- tudinem in usum revocare; et insuper ra- tionem congruam, maximeque convenientem exi- stimantes, ut Romanus Pontifex pro tempore existens eis, qui sibi in oneroso Pontifici regi- mine adiutores extiterunt, ultimum debitum- que sui amoris, suaeque pietatis persolvat offi- cium, absque eo tamen, quod eorum patrimo- nia majori expensarum onere graventur; prae-

Pontifex, in-
haerendo ve-
teri consue-
tudin.

Ac de consensu Collegii S. R. E.

Praescribit huiusmodi exequias de mane tantum celebrari.

Et Capellam Pontificiam haberi ad Missam.

Successoribus committat praesentium executionem.

senti hac nostra perpetuo valitura Constitutione, motu proprio, ex certa scientia, Apostolica Auctoritate, de consensu etiam Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium quibuscum deliberationem nostram in Consistorio nostro secreto communicavimus, decernimus, et statuimus quod in posterum Cardinalium in Romana Curia decedentium exequiae semper de mane, nunquam vero de vespere, celebrentur, et celebrari debeant, infrascripta forma servata, videlicet, quod Fratres ex Ordinibus Mendicantium de mane diluculo ad Ecclesiam, in qua defuncti Cardinalis corpus expositum reperitur, proinibi praedictis tribus Officii defunctorum Nocturnis de more decantandis, solite accedant; quibus quidem Nocturnis decantatis, eodem mane, absque ulla lugubris apparatus mutatione, vel aliarum expensarum augmento, Capella Pontificia, intervenientibus Romano Pontifice, ac Sacro Cardinalium Coetu; necnon omnibus, et singulis Capellam Pontificiam constituentibus, habeatur, et in ea Sacrum Missae Defunctorum Sacrificium a praedicto Cardinale Cardinalium Coetus pro tempore Camerario existente, eoque impedito, ab altero Cardinale ab eodem Cardinale Camerario delegato, solemniter celebretur, quodque supra defuncti Cardinalis corpus absolutio ab eodem Pontifice praesente, eoque absente, a dicto Cardinale Camerario, seu eo pariter absente, a Cardinale, ut praefertur, delegato impertiatur.

§. 3. Quocirca Romanum Pontificem pro tempore existentem, Sacrumque nunc et pro tempore etiam existentem praedictae Romanae Ecclesiae Cardinalium Coetum enixe obsecramus, ut in celebratione exequiarum Cardinalium in Curia decedentium, omnia et singula a Nobis per praesentes perpetuo statuta et decreta debitae executioni demandari, eaque semper, et inviolabiliter servari studeant; quia de re minime dubitamus, sed certa spe in Domino confidimus; quod quisque Romanorum Pontificum Successorum nostrorum memor erit, se vicem gerere in terris coelestis aeternique Pontificis, qui in morte Lazari amici sui lacrymatus est adeo, ut mirarentur Iudaei » et dicerent: *Ecce quomodo amabat eum*; ita et ipse, exemplo Christi Domini, eosdem Cardinales sibi Coadiutores a Domino datos, in visceribus caritatis complectens, in eorum ab hac luce discessu, supremis paterni

amoris officiis, et solemnibus Pontificalium exequiarum, ac propitiatorii Missae Sacrificii celebratione, aliisque piarum orationum subsidiis prosequi libenter erubuit, ut et defunctorum animae, ob eorum Apostolatus munus laudabiliter expletum, una cum Beatis Apostolicis manere mereantur in Coelis, et erga sublimem Cardinalatus dignitatem; ex solemnibus celebratione huiusmodi, populorum obsequium, et veneratio in terris augeatur.

§. 4. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, exhortationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 23 Nov. 1741.

† Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostiensis, et Veliternensis. Card. Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.

Subscriptiones S. R. E. Cardinalium.

† Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.

† Ego L. Episcopus Portuensis Card. Picus.

† Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.

† Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petrus Major Poenitentarius.

† Ego P. A. Episcopus Albanensis Card. Carafa.

†

†

†

†

†

†

†

† Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.

†

†

† Ego A. M. Tit. S. Marci Presbyter Card. Quirinus S. R. E. Bibliothecarius.

† Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, et Pauli Presbyter Card. Lercari.

†

†
†
† Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti
Presbyter Card. Gotti Ordinis Praedica-
torum.
† Ego Joseph Tit. S. Mariae Transtiberim
Presbyter Card. Accorambonus.
† Ego Camillus Tit. S. Mariae Angelorum
Presbyter Card. Cybo.
† Ego F. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter
Card. Burghesius.
†
†
† Ego V. Tit. S. Matthaei in Merulana Pres-
byter Card. Bichius.
† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presby-
ter Card. Firrao.
† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio
Presbyter Card. Gentili.
† Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri, et Martini
Presbyter Card. Guadagni.
† Ego T. Tit. S. Ceciliae Presbyter Card. de
Aquaviva.
† Ego D. Tit. Basilicae Sanctorum Duodecim
Apostolorum Presbyter Card. Rivera.
† Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Al-
drovandus.
†
†
†
†
†
†
† Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presby-
ter Card. Passioneus.
† Ego S. Tit. S. Prisciae Presbyter Card. Va-
lenti.
†
† Ego P. Tit. SS. Nerei, et Achillei Presbyter
Card. de Tencin.
†
† Ego Alexander S. Agatae Diaconus Card.
Albanus.
† Ego N. S. Mariae ad Martyres Diaconus
Card. Judice.
† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Cor-
sinus.
† Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card.
Mosca.

† Ego J. B. S. Caesaris Diaconus Card. Spi-
nula.

†
† Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Dia-
conus Card. Rezzonicus.

† Ego M. S. Adriani Diaconus Card. Corius.

† Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus
Card. Columna.

† Ego C. S. Maria in Porticu Diaconus Card.
Sacripantes.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

J. B. Eugénus.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Januarii 1742.

CONSTITUTIO

XXXVII.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPAE XIV.

Revocatio Facultatum, Licentiarum, et Indul-
torum quocumque pacto a quibusvis qua-
cumque auctoritate quibuscumque Viris Re-
gularibus in Regnis Portugalliae et Algar-
bierum existentibus concessorum super Con-
ventualitatibus perpetuis, et extra Claustra

degerdi, cum Inhibitione de coetero praemissa omnia concedendi.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Religiosorum Virorum instituta in apostolicae procurationis subsidium in excolenda Vineae Domini Sabaoth vocata, quo magis, cum juxta salutare ac bene constitutas regulas eorumdem Alumni utilius ad procurandam Christianifidelium salutem impendunt labores suos, laudantur; eo magis contemptui obijciuntur, cum iidem Alumni susque deque habentes regulares Constitutiones, sibi omnem aditum quibuscumque possunt, artibus patefaciunt, ut suis potius studiis indulgeant, quam sub severioris disciplinae observantia suis Superioribus debita cum obedientia obsequantur. Eapropter in suprema Sacrosancti Apostolatus specula altissimo divinae Sapientiae consilio constituti, serio cogitantes, quantam populis in via mandatorum Dei ambulantiibus utilitatem, quantum religiosis Institutis decus afferrat regularis disciplinae eo quo decet cultu, et quibus confirmata est, sanctissimis legibus custodita; ad eam in pristinum statum revocandam provehendamque solliciti omnem curam atque vigilantiam adhibere tenemur. Cum itaque, sicut accepimus, nonnulli Dilecti Filii diversorum Ordinum religiosi Viri, ac praesertim Fratres Mendicantes nuncupati in Portugalliae et Algarbiorum Regnis existentes, veluti immemores instituti, quod tanta solemnitate professi sunt, nec reputantes sese mundo mortuos, ab hominibus secessisse, ut sub Superiorum obedientia Deo, iisque, quae ad Deum sunt, liberius vacent, alii quidem perpetuas Conventualitates in Conventibus nec sibi meritas, nec Ordini suo proficuas, et licentias extra Claustra ad finem et sub praetextu, ut suis affinibus seu consanguineis in eorum rebus opem et subsidium ferant, degerdi; necnon praeter et contra suorum Ordinum Constitutiones et Statuta varia Indulta, privilegia, praerogativas, immunitates et exemptiones, per quae ab eisdem Religiosis debita obedientia exigere nequit, sibi respective comparaverint; alii vero in curribus, et alii in equis, non autem in spiritu humilitatis, nec Socio sibi adjuncto per Civitates incedant, un-

de nec sibi ordinabiliter, nec Deo humiliter, vivunt; et ex hoc gravissima inconvenientia et scandala in non modicum regularis Observantiae et Disciplinae detrimentum oriuntur: Hinc est, quod hisce inconvenientibus et bonorum offensionibus, quantum cum Domino possunt, occurrere et salutare remedium afferre volentes, omnes et singulas Conventualitates perpetuas in certis Conventibus; et quasvis licentias et facultates extra Claustra degerdi sub quovis praetextu et conditionibus; etiam in propriis Conventibus pernoscendi, caeteraque omnia et singula Indulta, privilegia, praerogativas, immunitates et exemptiones hujusmodi quorumcumque Ordinum, Congregationum, ac Institutorum Religiosis in Regnis praefatis existentibus ex quacumque causa, et sub quibuscumque verborum formis et expressionibus quomodolibet, etiam apostolica auctoritate, praeter vel contra suorum Ordinum Constitutiones et statuta concessa atque impetrata, motu proprio et ex certa scientia, maturaque deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine tenore praesentium revocamus, cassamus, annullamus, abrogamus et abolemus, illaque abrogata, cassata, annullata, revocata et abolita, viribusque et effectu vacua fore, et esse, neminique ullatenus suffragari decernimus et declaramus. Ac insuper omnibus et singulis Ordinum, Congregationum, et Institutorum hujusmodi Religiosis praefatis in virtute Sanctae Obedientiae districto praecipimus et mandamus, ne quis ipsorum per Civitates in curribus, vel in equis, nisi proprii Ordinis, Congregationis et Instituti, ac eorum Praelaturae, muneris, et officii conditio, vel rerum qualitas, aut itineris longitudo aliter respective suadeat, tunc vero in curribus undique clausus, et in equis undique humilitatem spirans incedat, nec a Conventu egredi audeat, nisi ex causa et cum Socio, licentiaque singulis vicibus impetrata, ac benedictione recepta a Superiore, qui non aliter eam concedat; nisi causa probata, Sociumque exituro adjungat, non petentis rogatu, sed arbitrio suo, neque eundem saepius juxta Constitutionem fel. record. Clementis PP. VIII. Praedecessoris nostri, quae incipit — *Nullus omnino*. — Verum ne imposterum Conventualitates, licentiae, facultates, indulta, privilegia, praerogativae, immunitates et exemptiones hujusmodi ob quaecumque causam Religiosis

praefatis concedantur, quaecumque illas et illa tribuendi expediendique facultatem tum Generalibus ac omnibus aliis quibuscumque Superioribus Ordinibus, Congregationibus et Institutibus, praefatorum, ad quos hoc spectat, tum Ordinariis Locorum, tum Apostolicae Sedis pro tempore in Regnis praefatis Nuntiis, tum denique Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Episcoporum et Regularium praepositorum, et Sacri Concilii Tridentini Interpretum, quavis auctoritate, privilegiis et indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earundem praesentium tenore derogamus, respective attributam omnino inhibemus et inhibitam esse volumus et declaramus, quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Volumus autem ut praesentium literarum transmissis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Anulo Piscatoris die XX. Decembris MDCCXXI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

Anno a Nativitate Domini Nostri JESU CHRISTI millesimo septingentesimo quadragésimo secundo Iedictione quinta, die vero quarta Januarii; Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina Providentia PAPAE XIV. Anno Secundo, supradicta Constitutio affixa, et publicata fuit ad valvas Basilicae Lateranensis, et Principis Apostolorum, et Cancellariae Apostolicae, Curiae generalis in Monte Citatorio, et in Aede Campi Florae, ac in aliis locis solitis, et consuetis Urbis per me Antonium Pelliccia Apost. Curs.

Nicolaus Cappelli Mag. Curs.

Venerabilibus Fratribus, Antistitibus Brasiliae, atiarumque Ditionum Carissimo in Christo Filio Nostro Joanni Portugalliae, et Algarbiorum Regi, in Indiis Occidentalibus, et America subjectarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et apostolicam benedictionem.

Immensa Pastorum Principis Jesu Christi, qui, ut homines vitam abundantius haberent, venit, et se ipsum tradidit redemptionem pro multis, caritas urget Nos, ut, quemadmodum ipsius vices plane immerentes gerimus in terris, ita majorem caritatem non habeamus, quam ut animam nostram non solum pro Christianis fidelibus, sed pro omnibus etiam omnino hominibus ponere satagamus. Etsi autem, pro suprema Catholicae Ecclesiae procuracione infirmitati nostrae injuncta, Apostolicam hanc Sanctam Sedem, ad quam undique gentium in dies concurritur, ut opportunum, ac salutare emergentibus in Christiana Republica, siue negotiis, siue detrimentis remedium afferatur, hic Romae, more institutoque Majorum, tenere, ac regere cogimur; nec longinquas dissitasque regiones, ut qualemcumque inibi apostolici ministerii nostri pro lucrandis animabus pretioso Jesu Christi sanguine redemptis operam impendamus, ac vitam ipsam, quemadmodum cupimus, profundamus, adire non possumus: tamen sicut nolumus omnes apostolicae providentiae, auctoritatis, benignitatisque partes ab omni natione, quae sub Coelo est, desiderari; ita Vos, Venerabiles Fratres, quos ad excolendam Vineam Dei Sabaoth Cooperatores eadem Apostolica Sedes sibi adseivit, in pontificiae sollicitudinis vigilantiaeque nostrae partem libenter advocamus; ut et imposito Vobis muneri magis magisque satisfacere, et coronam legitime certantibus in Coelo repositam facilius consequi valeatis.

§. 1. Porro Fraternitatibus Vestris comperitum est, quae et quanta Romani Pontifices Praedecessores nostri, et Catholici Principes de Christiana Religione benemerentissimi, laborum incommoda, ac pecuniarum dispendia alacri constantique animo passi fuerint, ut hominibus, qui ambulabant in tenebris, et in

Pontificia caritas omnes homines ubique Terrarum degentes amplectitur.

Episcoporum operam in subsidium advocat.

Apostolicae Sedis studium pro Infidelium conversione.

In Provinciis Paraquariae, Brasiliae, et ad Flumen de la Plata existentium, libertati, et iudemnitati consulitur.

umbra mortis sedebant, per Sacros Operarios, tum sacris praedicationibus bonisque exemplis, tum donis, tum opibus, tum subsidiis, tum auxiliis, lumen Orthodoxae Fidei illucesceret, et ad agnitionem veritatis venirent: et quibus etiam nunc muneribus, quibus beneficiis, quibus privilegiis, quibus praerogativis, quemadmodum semper factum est, Infideles cumulantur, ut iis illecti, Catholicam Religionem amplectantur, in eaque manentes, per bona Christianae pietatis opera aeternam salutem adipiscantur.

Nonnullorum asperitas in Indos tum Infideles, tum etiam Christianos.

§. 2. Ea propter non sine gravissimo, patris animi nostri moerore accepimus, post lot inita ab iisdem Praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus Apostolicae providentiae consilia, post editas Constitutiones, opem, subsidium, ac praesidium Infidelibus omni meliori modo praestandum esse, non injurias, non flagella, non vincula, non servitutem, non necem inferendam esse, sub gravissimis poenis, et ecclesiasticis censuris, praescribentes; adhuc reperiri, praesertim in istis Brasiliae regionibus, homines Orthodoxae Fidei cultores, qui veluti caritatis in cordibus nostris per Spiritum Sanctum diffusae sensuum penitus obliti, miseris Indos non solum Fidei luce carentes, verum etiam sacro regenerationis lavacro ablutos, in montanis asperrimisque eorumdem Brasiliae, tam occidentalium, quam meridionalium, aliarumque regionum desertis inhabitantes, aut in servitutem redigere, aut veluti mancipia aliis vendere, aut eos bonis privare, eaque inhumanitate cum iisdem agere praesumant, ut ab amplectenda Christi Fide potissimum avertantur, et ad odio habendam maximopere obfirmantur.

Ea improbat a pietate Serenissimi Lusitanae Regis.

§. 3. Hisce malis, quantum cum Domino possumus, occurrere satagentes, primum quidem eximiam pietatem, et in Catholica Religione propaganda incredibilem Carissimi in Christo Filii nostri Johannis Portugalliae, et Algarbiorum Regis illustris zelum excitandum curavimus; qui pro filiali sua erga Nos atque hanc Sanctam Sedem observantia, statim se omnibus et singulis suarum Ditionum Officialibus, et Ministris in mandatis daturum pollicitus est, ut quemcumque suorum Subditorum aliter, quam christianae caritatis mansuetudo exigit, erga Indos huiusmodi sese gerere compierissent, gravissimis juxta Regia edicta poenis afficerent.

§. 4. Deinde Fraternitates Vestras rogamus atque in Domino hortamur, ut nedum debitam ministerii vestri vigilantiam sollicitudinem operamque vestram hac in re, cum nominis dignitatisque vestrae detrimento, deesse non patiamini; quin immo, studia vestra Regiorum Ministrorum officiis conjungentes, unicuique probetis, Sacerdotes animarum pastores quanto, prae Laicis Ministris, ad Indis huiusmodi opem ferendam, eosque ad Catholicam Fidem adducendos, ardentiori Sacerdotalis caritatis aestu ferveant.

Pontifex hortatur Episcopos ut ipsi quoque eam refragare curent.

§. 5. Praeterea Nos, auctoritate apostolica, tenore praesentium, Apostolicas in simili forma Brevis Literas a. fel. rec. Paulo Papa III. Praedecessore nostro, ad tunc existentem Johannem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem de Tavera nuncupatum Archiepiscopum Tolitanum die 28. mensis Maji anno MDXXXVII. datas, et a rec. mem. Urbano Papa VIII. itidem Praedecessore nostro, tunc existenti iurium et spoliolum Camerae Apostolicae in Portugalliae et Algarbiorum Regnis debitorum Collectori Generali, die XXII. mensis Aprilis anno MDCXXXIX. scriptas renovamus, et confirmamus; necnon eorumdem Pauli, et Urbani Praedecessorum vestigiis inhaerendo; ac impiorum hominum ausus, qui Indos praedictos, quos omnibus Christianae Caritatis et mansuetudinis officiis ad suscipiendam Christi Fidem inducere oportet, inhumanitatis actibus ab illa deterrent, reprimere volentes, unicuique Fraternitatum vestrarum, vestrisque pro tempore Successoribus committimus, et mandamus, ut unusquisque vestrum, vel per se ipsum, vel per alium, seu alios, editis atque in publicum propositis affixisque edictis, omnibus Indjs, tam in Paraquariae, et Brasiliae Provinciae, ac ad Flumen de la Plata nuncupatum, quam in quibusvis aliis regionibus, et locis in Indiis Occidentalibus, et Meridionalibus existentibus, in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, universis et singulis personis, tam saecularibus, etiam Ecclesiasticis cuiuscumque status, sexus, gradus, conditionis, et dignitatis, etiam speciali nota, et mentione dignis existentibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, etiam Jesu, Religionis, et Instituti Mendicantium, et non Mendicantium, ac Monachalis, Regularibus, etiam quarumcumque Militiarum, etiam Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, Fratribus Mi-

Confirmat Praedecessorum Constitutiones.

Mandat publicari Edicta in favorem Indorum.

Inhibendo quibuslibet ne eos in servitutem redigant, vendant, spoilent etc.

libus, sub excommunicationis latae sententiae per Contravenientes eo ipso incurrenda poena, a qua, non nisi a Nobis, vel pro tempore existente Romano Pontifice, praeterquam in mortis articulo constituti, et satisfactione praevia, absolvi possint, districtius inhibeant; ne de caetero praedictos Indos in servitum redigere, vendere, emere, commutare, vel donare, ab Uxoribus, et Filiis suis separare, rebus, et bonis suis spoliare, ad alia loca deducere, et transmittere, aut quoquo modo libertate privare, in servitute retinere; necnon praedicta agentibus consilium, auxilium, favorem, et operam quocumque pretexto, et quacumque colore praestare, aut id licitum praedicare, seu docere, ac alias quomodolibet praemissis cooperari audeant, seu praesumant; Contradictores quoslibet, et rebelles, ac unicuique Vestrum in praemissis non parentes, in poenam excommunicationis huiusmodi incidisse declarando, ac per alias etiam censuras, et poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna iuris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis. Nos enim unicuique Vestrum, vestrorumque pro tempore Successorum, desuper plenam, amplam, et liberam facultatem tribuimus, et impertimur.

§. 6. Non obstantibus similis memoriae Bonifacii Papae VIII. etiam Praedecessoris nostri de una, ac Concilii Generalis de duabus diaetis, ac aliis Apostolicis, et in Conciliis Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, Legibus quoque etiam municipalibus, ac quorumcumque locorum piorum, e non piorum, et generaliter quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda, foret, teno-

res huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur; et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 8. Caeterum, Venerabiles Fratres, custodientes Vos vigilias super grege unicuique vestrum credito, ministerium vestrum satagite, atque enitami, ea, qua obstricti estis, diligentia, sedulitate, et caritate adimplere, assidue in animis vestris recolentes rationem, quam et Vos Pastorum Principi Jesu Christo aeterno Judici de ovibus suis reddituri eritis, et quam ille accuratissime a Vobis exacturus erit. Ita enim fore confidimus, ut unusquisque Vestrum omnem operam atque conatum adhibeat, ne debitum in hoc tam eximiae caritatis opere officium desideretur. Interea ad prosperi eventus successum apostolicam benedictionem, cum uberrima caelestium Charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XX. Decembris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

CLAUSURA

XXXIX.

Monasteriorum quorumcumque Virorum Regularium asseritur, sublata quibuslibet dispensandi facultate.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Regularis disciplinae observantiam, anteaquam et Generalium, ac Particularium alicu-

Transumptis
fidem tri-
buit.

Episcopos
obtestatur
pro praesen-
tium execu-
tione.

Dat. die 20.
Dec. 1741.

Veteris di-
sciplinae ri-
gor in arcen-

Contrave-
nientes ana-
themate, et
censuris pun-
iant.

contrariis
rogat.

dis Mulieri-
bus Regu-
larium do-
mibus, et Ec-
clesiis

jus Nationis, aut Provinciae Conciliorum de-
cretis confirmaretur, et Romanorum Pontifi-
cum Praedecessorum nostrorum legibus san-
ctionibusque praescriberetur, quoad velut
Mulieribus quibuscumque, etiam consangu-
ineis, intra quorumcumque religiosorum Vi-
rorum Clausuram ingressum, tam integerrime
custoditam fuisse constat; ut, ne dum foemi-
nis quibuscumque, sed masculis quoque, non
tam ad Monasteriorum claustra, seu septa,
quam ad ipsa eorumdem Monasteriorum Ora-
toria, et Ecclesias nullus patuerit aditus, et
accessus; quin immo sub gravissimis poenis
fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gre-
gorius PP. I. Praedecessor noster, in Servo-
rum Dei secessibus occasio praebetur popula-
ribus conventibus, et simpliciores ex hoc ani-
mas plerumque, quod absit, in scandalum
trahat.

Nihil remis-
sum quoad
earum in-
gressum in-
tra Monaste-
ria.

§. 1. Hujusmodi autem regularis discipli-
nae observantia, etsi, pro temporum varietate,
ac necessitate, tot tantasque subiit vices, ut
iidem Praedecessores nostri aditum et acces-
sum ad publicas Monasteriorum Ecclesias dum-
taxat, sive masculis, sive foeminis, Sacrosan-
ctum Missae Sacrificium audiendi, Praedica-
tionibus Verbi Dei interessendi, et Sacramen-
tum Sanctissimae Eucharistiae sumendi, ac
peccata sua confitendi causa, sine tamen Paro-
chorum praedjudicio, interdum concesserint;
vicissim tamen ipsi Praedecessores nostri, tam
ante Concilii Tridentini decreta, quam post
eorumdem Decretorum promulgationem de-
nuntiationemque, providis saluberrimisque
Constitutionibus ordinationibusque, sub poena
etiam excommunicationis latae sententiae,
foeminis quibuscumque aditum ingressumque
hujusmodi intra Monasteriorum clausuram in-
terdixerunt.

Sed nimia
dispensatio-
num facilitas
invecta.

§. 2. Quoniam autem, sicut dolentes acce-
pimus, alii quidem apostolicas leges, ac prae-
cepta hujusmodi, vel ad eorum arbitrium in-
terpretantes, foeminis quibuscumque aditum
ingressumque, tam manifeste, ac tanta solem-
nitate velut, permittunt; alii vero privile-
gia, indulta, praerogativas, facultates, licen-
tias, et alias quocumque pacto excogitatas
concessionibus sibi sive a jure, sive ab homine
factas, et imperlitas, seu factas, et imperlitas,
ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac
praeeminentiarum ratione debitas, seu debita
arrogantes, praetendentes, obtendentesque; foe-

minas quaslibet intra Monasteriorum claustra,
septa, caenacula, cubicula, aliasque officinas
aut-admitti, ac recipi sinunt mandantque, aut
una secum ducunt; alii denique sub pietatis,
ac religionis praetextu, cum Supplicationes,
sive cum Sanctissimo Eucharistiae Sacramento,
sive cum sacris Sanctorum Sanctarumque Re-
liquiis, Statuis, et Imaginibus, per claustra,
septa, et alia Monasteriorum loca de more, ut
asserunt, habentur, sine ullo prorsus discri-
mine masculos, et foeminas Supplicationes
hujusmodi per eadem loca sequi, et comitari
licitum, quin imo, ut Indulgentias lucrari
valeant, necessarium esse obtendunt.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui, dum in mi-
noribus essemus, quamplurimos hujusmodi
abusus compertos habebamus, in hac sublimi
Sacrosancti Apostolatus specula constituti, non
tam assiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum
Antistitum documentis, quam justis etiam Su-
periorum, aliorumque Virorum ex Religiosis
Ordinibus, Dei honorem, et instituti sui di-
sciplinam zelantium, expostulationibus, de
antedictis similibusque abusibus in dies admo-
nemur; ut opportunum, ac salutare iisdem
abusibus tollendis, quantum cum Domino pos-
sumus, remedium afferamus; auctoritate apo-
stolica, tenore praesentium, primum quidem
omnes, et singulas Constitutiones, Sanctiones-
que a Romanis Pontificibus Praedecessoribus
nostris, tam ante, quam post Concilii Triden-
tini decreta, super Clausura Monasteriorum
quorumcumque religiosorum Virorum editas;
renovamus, et confirmamus, necnon in-
posterum ab omnibus et singulis, ad quos spectat,
et in futurum spectabit, sub iisdem poenis in
Constitutionibus Sanctionibusque eorumdem
Praedecessorum nostrorum Romanorum Pon-
tificum, et decretis ejusdem Concilii Tridentini
contentis, inviolabiliter observandas esse sta-
tuimus, decernimus, et praecipimus, atque
mandamus.

Pontifex eam
tollere sta-
tuit.

Renovat, et
confirmat
Praedecesso-
rum Sanctio-
nes.

§. 4. Deinde motu proprio, et ex certa
scientia, ac matura deliberatione nostris, deque
apostolicae potestatis plenitudine, earamdem
praesentium tenore, omnia et singula indulta,
privilegia, praerogativas, facultates, licentias,
et quocumque alio pacto nuncupatas conces-
siones, omnibus et singulis quibuscumque Ec-
clesiasticis personis quacumque auctoritate,
dignitate, honore, praeceminentia, ac jurisdi-
ctione fungentibus, etiam Venerabilibus Fra-

Aboluit, et
revocat qua-
scumque fa-
cultates di-
spensandi
quibuslibet
concessas.

tribus Nostris S. R. E. Cardinalibus; sive singulis, sive eorundem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis; sive qui Provinciis, et Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore praesunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, et Reginas illustres, aliasque summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, et ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicae hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, et habiti sunt, et fortasse habentur, aut haberi, et esse praetendunt, et in posterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii nostri et ejusdem Apostolicae Sedis ubicumque, etiam ad ipsos Imperatorem, et Reges, ac summas Potestates, Nuntii, sive Inter-Nuntii resident; ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, et expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, et praetextu, per quascumque apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas literas, sub quibuscumque verborum formis, facta, data, concessa, et impertita, sive factas, datas, concessas, et impertitas, super hujusmodi accessu, et ingressu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus; nec non a datarum earundem praesentium die revocata, abolita, annullata, et irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, et fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari statuimus, decernimus, et declaramus.

§. 5. Quemadmodum etiam statuimus, decernimus, et declaramus, quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum, quacumque facultate hujusmodi temere uti audentem, ipso facto absque ulla alia declaratione, poenas, et ecclesiasticas censuras, a quibus, praeterquam a Nobis, et pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, et incursum esse, licentiamque hujusmodi cuicumque concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde, ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, et haberi, ac poenas, et censuras ecclesiasticas ipso etiam facto, ut

praemittitur, per contrafacientem incurri, et incursum esse.

§. 6. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeminentiae, et dignitatis existant, seu alia specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, easaeque, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificateae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et incogitabili, individuumque expressionem requirentem defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari; sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, et Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 7. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Aposto-

l praesentium
firmitati con-
sulit.

Clausula su-
blata, et De-
cretum re-
trahens.

Derogatio
contrariis.

liae regula de jure quaesito non tollepdo, aliisque Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, ac usibus, et stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis praedictis, aliisque quibuscumque personis, etiam quacumque ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, et alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam motu, scientia et potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, et quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Praeservat
privilegia a
S. Sede le-
gitime con-
cessa Patro-
nis etc.

§. 8. Caeterum per praesentes non intendimus derogatum esse iis concessionibus, quae ad favorem quarumcumque Nobilium foeminarum, ex eo, quod sive earumdem Majores, ac pro tempore existentes de familia, fuerint, et habeantur Fundatores, vel insignes Benefactores illius Monasterii, intra cujus claustra, vel septa foeminas etiam de familia ingredi, vel concessum, vel cautum esse sibi voluerunt, et de concessione hujusmodi confirmationem ab Apostolica hac Sancta Sede obtinuerunt; sive foeminae hujusmodi sint Consaguineae, et Affines eorum, qui sunt Domini in Temporalibus locorum, in quibus Monasteria sita reperiuntur, et quacumque legitima tituli, vel consue-

tudinis causa, et occasione, ingressu hujusmodi de praesenti gaudent, factae, et imperitae fuerunt; dummodo concessionibus hujusmodi per apostolicas in simili forma Brevis, vel sub Plumbo desuper expeditas literas dumtaxat, et non aliter omnino factas, et imperitae fuisse prius Ordinariis locorum Antistitibus, vel Praesulibus, per legitima, et autentica documenta constare fecerint; et dummodo nec vagandi, nec otiaendi, nec comedendi caenandique, nec per ambulacra, cubicula, caenacula, aliaque loca, et officinas discurrendi causa, sed ad Ecclesias accedendi, Sacrosanctum Missae Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, et opera exercendi studio ingrediantur; et dummodo de earum adventu, et ingressu interdiu, et opportune faciendo, Superiores pro tempore existentes prius certiores fiant, ad hoc ut, absque Fratrum incommodo, et offensione, recto tramite ad Ecclesiam pergatur, et alia de jure servanda serventur.

Dummodo
sola pietatis
causa
iis
utatur.

§. 9. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die tertia Januarii millesimo septingentesimo quadragésimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Transumptis
idem tri-
buit.

Dat. die 3.
Januar.
1742.

D. Cardinalis Passionaeus.

DE CLAUSURA MONIALIUM.

XL.

Confirmantur Sanctiones Ecclesiasticae, antea editae. Revocantur facultates extraordinariae permittendi ingressum, et egressum e Monasteriis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Salutare in Catholica Ecclesia institutum, ab ipsa antiquitate susceptum, ac tanta cum sollicitudine et pastoralis zelo custoditum, ut flos ille ecclesiastici germinis, decus, atque orna-

Exacta
Monialium
Clausura
semper in
Ecclesia ser-
vata fuit.

mentum gratiae spiritualis, laeta indoles, laudis et honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi, Sacrae Virgines, quarum, quo sublimior gloria est, major et cura est, intra Monasteriorum septa, et claustra vigili sollicitaque custodia servarentur, tam ante, quam post Tridentinae Synodi Decreta, Romani Pontifices Praedecessores nostri tot sanctissimis Legibus, et initis apostolicae providentiae caritatisque consiliis communitis, et confirmare studuerunt, ut, quae se Christo dicaverint, et a carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumment opus suum magno praemio destinatum.

§. 1. Quoniam autem, etsi providas huiusmodi Sanctiones, Constitutionesque, si ea, qua decet, regularis disciplinae observantia custodirentur, satis esse scimus, ut Virgines ea, quae Caelestis earumdem Sponsi Jesu Christi sunt, cogitantes, sint sanctae et corpore, et spiritu; longa tamen experientia edocti, et assiduis Venerabilium Fratrum aliarum Ecclesiarum Antistitum querelis admoniti, supremas apostolicae auctoritatis providentiaeque partes requiri, ut abusibus quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut sibi quocumque pacto arrogantium, aut praetendentium, aut obtendentium facultatem alias sibi quomodolibet, sive a jure, sive ab homine coactam, vel demandatorum munerum ratione debitam esse, ut sive ipsi, sive alii, ingredi clausuram Monialium, aut ipsae Moniales e clausura ob quascumque etiam non legitimas causas egredi, et extra clausuram huiusmodi commorari possint, licentiam concedendi, indulgentia sensim invecitis, opportune occurratur.

§. 2. Hinc est, quod Nos, pro suprema omnium Christianorum procuracione imbecillitati nostrae in universalis Orthodoxae Ecclesiae regimine divinitus imposita, opportunum abusibus huiusmodi remedium, quantum cum Domino possumus, adhibere satagentes; Auctoritate Apostolica, tenore praesentium, omnes, et singulas Constitutiones a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostreis, tam ante, quam post Concilii Tridentini Decreta, super clausura Monialium editas renovamus, et confirmamus, necnon imposterum ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, sub iisdem poenis in Constitutioni-

bus eorumdem Praedecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum, et Decretis Concilii Tridentini praefati contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, praecipimus, atque mandamus.

§. 3. Praeterea motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, earumdem praesentium tenore, omnia, et singula indulta, privilegia, praerogativas, facultates, licentias, et quocumque alio pacto nuncupatas concessionem, omnibus et singulis quibuscumque ecclesiasticis personis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, praeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostreis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive, qui Provinciis, et Legationibus Status Nostri Ecclesiastici pro tempore praesunt, sive quod ad Carissimos in Christo Filios Nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum; Reges et Reginas illustres, aliasque Summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti et ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicae huius Sanctae Sedis Legatis de Latere alias nuncupati, et habiti sunt, in casibus tamen necessariis, et servatis aliis de jure servandis, et non aliter omnino), ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, et expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostreis, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, et praetextu, per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas Literas, sub quibuscumque verborum formis facta, data, concessa, et impertita, sive factas, datas, concessas, et impertitas, super

Adimit, et revocat facultates dispensandi quibuscumque concessas.

Salva auctoritate Ordinarii

Relaxatio
abus disci-
plinae ab ali-
is in-
cta.

Pontifex
firmat
Praedecesso-
rum Consti-
tutiones.

hujusmodi ingressu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus; necnon a datarum earundem praesentium die revocata, abolita, annullata, et irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, et fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari.

Usus facultatum hujusmodi sub Censuris interdictis, et irritum decernit.

§. 4. Ac quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum, quocumque facultate hujusmodi, sive pro se, sive pro aliis temere uti audentem, ipso facto; absque ulla alia declaratione, poenas, et ecclesiasticas censuras contra violantes Clausuram Monialium inflictas, a quibus, praeterquam a Nobis, et pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurere, et incursum esse; licentiamque hujusmodi concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, et haberi, ac poenas, et censuras ecclesiasticas ipso etiam facto, ut praemittitur, per contrafacientem incurri, et incursum esse, statuimus, decernimus, ac declaramus.

Clausulae praeservativae, et de perpetuo praesentium vigore.

§. 5. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praecminentiae, et dignitatis, existant, seu alia specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, causaeque, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quem-

piam in iudicio, vel extra illud uti, seu servare ullo modo posse, sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari; sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praecminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata cuilibet secus iudicandi, et interpretandi facultate.

§. 6. Non obstantibus praemissis, ac, quantum opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo aliisque Constitutionibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, ac usibus, et stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indulgiis, et Literis Apostolicis praedictis, aliisque, quibuslibet personis, etiam quacumque ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, et alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, et quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omissis et forma in illis tradita, observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro ple-

Derogationes amplissimae.

ne, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die III. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

Publicat. die 5. ejusdem mensis. et Anni.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuum rei memoriam.

Humilitatis nostrae considerationem ad Sacram Gloriosae Virginis Habitaculum dirigentes, apostolicae sollicitudinis zelo excitamur, ut omnem curam, ac studium, quantum in Domino possumus, adhibeamus, ad quascumque dissidiorum occasiones procul a Loco Sancto submovendas, ne unquam ibi discordiae exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, et Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus est, ad reconciliandum Deo Hominem in intemeratae ejusdem Virginis sinu factus est homo.

Sane postquam plures Romani Pontifices Praedecessores nostri praedictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam, multiplex privilegiorum, gratiarum, indulgentiarum, praerogativarum, et exemptionum concessione cumulaverant, ac signanter felicis recordationis Clemens PP. VII. etiam Praedecessor noster inter alia, Castrum Lauretanum, illiusque Habitatores cum omnibus juribus, et pertinentiis suis curae, gubernio, administrationi, et regimini cum mero, et mixto Imperio, ac potestate gladii

Commissari, seu Protectoris ejusdem Sanctae Domus submiserat, et demandaverat, ac subinde rec. mem. Sixtus PP. V. pariter Praedecessor Noster Castrum Lauretanum praedictum in Civitatem, ac Secularem, et insignem Collegiatam Ecclesiam inibi existentem, eandemque Sanctam Domum magnifica, atque eleganti Edificiorum constructione circumdatam, atque exornatam in Cathedralem erexerat, deindeque pia record. Paulus PP. V. similiter Praedecessor noster ad succidenda jam enata inter Episcopum Lauretanum, et Protectorem ipsius Sanctae Domus Litium, et Controversiarum, germipa, per quandam suam in perpetuum valituram Constitutionem, quae incipit — Divina disponente Clementia etc. sub Datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCXX. pridie Idus Julii Pontificatus sui Anno XVI. editam, eidem Sanctae Domui Lauretanae solum, seu pavimentum Sancti Cubiculi, seu Sanctae Cappellae, quam circumcirca usque ad Columnas, et Scalas inclusive contentum, in Territorium proprium, distinctum, et separatum, nullius Dioecesis, in quo de caetero solus ejusdem Sanctae Domus Protector, pro tempore existens, ejusque Gubernator, privative quoad Episcopum Lauretanum, etiamsi S. R. E. Cardinalis existeret, jurisdictionem omnimodam, et quasi Episcopalem habere, et exercere posset, perpetuo constituerat, et assignaverat, ipsamque Sanctam Domum, seu Cappellam magnam, et parvam nuncupatam, ac pavimentum, et Territorium praedictum, ejusque Gubernatorem, Officiales, Ministros, et quoscumque alias tam Laicos, quam Clericos, et Regulas eidem Sanctae Domui, seu Cappellae ejusque Bonis quomodolibet inservientes, necnon eorumdem Officialium, Ministrorum, aliorumque Inservientium Familias, et Famulos, et quoscumque Peregrinos ad Sanctam Domum praedictam confluentes, ipsiusque Sanctae Domus Palatia, Aedificia, Possessiones, et Praedia quaecumque ac reliqua Bona tam Mobilia, quam Stabilia, et semoventia ubicumque existentia, Suppellectilia etiam pretiosa, pecunias, elemosynas, Donationes, et quaecumque relictas ab omni, et quacumque Episcopi Lauretani superioritate, jurisdictione, dominio, ac potestate perpetuo, plenissime, penitusque, et omnino eximerat, et liberaverat, ac sub Beati Petri, et Sedis Apostolicae protectione speciali suscepe-

Exemplorum
auctoritas.

Dat. die 3.
Jan. 1742.

XL.*

rat, omnimodamque jurisdictionem Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem in praedictam Sanctam Domum, ejusque Territorium, Ministros, Officiales, aliosque Inservientes, et Peregrinos, resque, Bona, ac jura praedicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, variis eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Litterarum dimissorialium concessionem, aliaque plurima privilegiis, et facultatibus attributis; Novissime felicitis pariter recordationis Innocentius PP. XII. Praedecessor quoque noster provide attendens, ex hujusmodi forma Regiminis speratam non provenisse utilitatem, quin potius experientia, et quamplurimum ad audientiam ejus perlatis recursibus, et querelis edoctus, imminuta nimis Episcopi Lauretani potestate Ecclesiasticam disciplinam paulatim dissolvi, Clericorum, ac Populi mores, aucto Exemptorum numero, relaxari; Ad obviandum detrimentis hujusmodi, per aliam suam itidem perpetuo valituram Constitutionem, quae incipit—Sacrosancta Redemptionis humanae mysteria—editam sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCXCVIII. nonis Augusti Pontificatus sui Anno VIII., eidem Sanctae Domui Territorium proprium, et separatum, ac ab omni Ordinarii jurisdictione exemptum, et quasi Episcopale in praedicta Pauli Praedecessoris Constitutione assignatum, confirmavit, et approbavit, idemque Territorium, una cum omnibus peaedictae Sanctae Domus Ministris, et Officialibus, aliisque Personis ei quomodolibet inservientibus, vel ad eam ex qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, et quacumque Ordinarii praedicti jurisdictione iterum plenissime, penitusque exemiti; Et praedicto Protectoris, quod per obitum bonae memoriae Palutii, dum vixit Episcopi Portuensis S. R. E. Cardinalis de Alteriis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, et denominatione perpetuo suppressis, et extinctis, sub Beatri Petri, et Sedis Apostolicae speciali, et immediata protectione suscepti, Omnem vero, et quaecumque jurisdictionem tam Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem, quae in eandem Sanctam Domum, ejusque Territorium, Officiales, et Ministros, Peregrinos, ac Bona praedicta, quam Saecularem, sive Laicalem in Communitatem, Homines, et Civitatem Lauretanam, ejusque Comi-

tatum, atque Districtum, Protectori pro tempore ejusdem Sanctae Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per se ipsos, Apostolicae Servitutis onere praegravati, vacare nequibant, exercendum imposterum statuit, et mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, et Romanae Curiae Praelatorum; Lauretanam nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, et instituit, ac specialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut semel, et pluries, ac quoties sibi videretur, et placeret, quaecumque Statuta, et Ordinationes pro felici praedictae Sanctae Domus ejusque Bonorum, ac Personarum eidem inservientium regimine, Sacris tamen Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis non adversantia, et ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter observanda, condere, edere, et publicare, illaque mutare, alterare, corrigere, et emendare licite posset, et valeret, concessit, et indulxit. Insuper voluit, et mandavit, ut Congregatio praedicta in Spiritualibus quidem, quae scilicet ad Ecclesiae cultum, Chori servitium, Divinorum celebrationem, Animarum curam; Sacramentorum administrationem, morum correctionem, et alia hujusmodi pertinerent, Episcopi Lauretani pro tempore existentis, tamquam Sedis Apostolicae Delegati, in iis vero, quae quorumcumque Bonorum ejusdem S. Cappellae temporalem administrationem, nec non dictae Civitatis Lauretanae, ejusque Comitatus, atque Districtus, tam in Causis Civilibus, quam Criminalibus, seu mixtis gubernium Saeculare concernerent, Romanae Curiae Praelati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore existente deputandi, ope, et ministerio uti deberet. Praeterea tam Domorum, et Aedificiorum omnium Fabricam, et manutentionem, quam Suppellectilium cujuscumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Localium, quae sub Thesauri nomine continentur, nec non eleemosynarum, et largitionum, quarumcumque custodiam, atque etiam Montis Pietatis, Nosocomii, Hospitii, et Triclinii pro pauperibus Peregrinis, superintendentiam Gubernatoris praedicti curae committendas esse; Ministros vero supradictis Locis, rebusque inservientes, si Clerici essent, in concernentibus dumtaxat eorum ministerium; Gubernatori praedicto, in reliquis autem Episcopo Lauretano tanquam Sedis Apostolicae Delegato; Or-

ganistam demum, Cantoresque quoscumque ejusdem Sanctae Domus, quoad correctionem morum, Ecclesiaeque servitium Episcopo, in caeteris Gubernatori subesse debere decrevit, et declaravit; Si quid vero circa praemissorum observantiam, interpretationem, seu declarationem, ullo unquam tempore controverti, aut dubitari contigisset, id omne praedictae Congregationi Lauretanae, ut praemittitur; institutae judicio (necessariis, et opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse praecepit, et mandavit, aliaque statuit, et decrevit, prout in ejusdem Innocentii Praedecessoris Constitutione praedicta uberius continetur.

Cum autem ex praemissis provide, ut praemittitur, dispositis, ea, quae sperabatur, tranquillitas non eveniret, quinimo inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem praedictos super eorum respective Jurisdictionis exercitio, ac pertinentia novae dubiorum, et quaestionum ambages emergerint, adeo ut in illis dissolvendis Congregatio Lauretana praedicta per crebras resolutiones, et Decreta assidue laboraverit; Nos, quibus jurisdictionales controversiae hujusmodi, in ipso nostrae ad Summi Apostolatus apicem assumptionis exordio, non sine Animi molestia innotescebant, solliciti fuimus, ut per sedulam nostrae provisionis industriam, controversias hujusmodi componeremus; Quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias resolutiones a praedicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus; simulque gravati non sumus tria super triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIII. inter Partes concordata, sed nondum eatenus proposita, nec decisa; Apostolicae nostrae resolutionis oraculo definiri; Omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia praedicta, quam ab ipsa Congregatione editas resolutiones praedictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quae deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Intendentes igitur per eandem Synopsim quaestiones, et Controversias jurisdictionales hujusmodi aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, et utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, et Gubernatoris

Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis foedere unire; Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, et de Apostolicae potestatis plenitudine omnia, et singula privilegia, gratias, praerogativas, exemptiones, et indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris praedictae Sanctae Domui, illiusque Bonis, et Personis ei inservientibus quomodolibet concessa, et elargita, nec non Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutiones praedictas, eandemque Synopsim, omnesque, et singulas, tam a Nobis quoad Dubia praedicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas resolutiones, et in ipsa Synopsi contentas, eorumdemque privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, et Synopsis respective tenores, etiam veriores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica autoritate praesentium confirmamus, approbamus, et innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, perpetuumque Apostolicae firmitatis robur adjicimus: decernentes, eandem Synopsim, singulasque resolutiones in ea contentas vim, effectum, et efficaciam Legis, et Canonicae Sanctionis perpetuo habere, et obtinere, omnesque, et quascumque controversias, si quas imposterum inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem pro tempore existentes super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, et resolutiones in ea contentas praedictas omnino referri, et nonnisi juxta, et secundum easdem Synopsim, et resolutiones dirimi, ac definiri debere; Easque nec non praesentes nostras Litteras, etiam ex eo, quod Ven. Frater noster modernus Episcopus, et dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, vel habere praetendentes, quibus omnibus, et singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, et legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci nullatenus unquam posse, sed semper, et perpetuo validas, firmas, et ef-

ficaces existere, et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit firmiter, et inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci; Sicque, et non alias per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos quavis auctoritate, et potestate fungentes, ac Dignitate etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, ac eandem Congregationem Laetitanam, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, et secundum Synopsin, et resolutiones in ea contentas praedictas judicandi, et interpretandi facultate; et auctoritate in controversiis jurisdictionalibus, Laetitanis, in quocumque iudicio, et in quacumque instantia ubique judicari, et definiri debere irritum quoque, et inane, quidquid secus super praemissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quibus auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Caeterum quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem et interpretationem praedictarum Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutionem, aliqua deinceps exoritur quaestionis materia, vel controversia, quae in memorata Synopsi decisa, et definita non reperiatur; Nos quamcumque quaestionem, vel controversiam hujusmodi, si quam exoriri contingat, ejusdem Congregationis Laetitanae iudicio resolvendam, decidendam, definiendamque esse statuimus, ac eidem Congregationi, plenam, et omnimodam ad id tribuimus, et concedimus facultatem; Novasque resolutiones ab ipsa Congregatione super iis emanandas, tanquam perpetuo validas, et efficaces ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pertinet, aut spectare, et pertinere poterit, quomodolibet in futurum, quacumque appellatione, recursu, et contradictione remotis, dummodo tamen Synopsi, et resolutionibus in ea contentis praedictis in aliquo non adversentur, omnino servandas, districtae praecipimus, et mandamus.

Nos obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, privilegiis, quoque Indultis, et Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet con-

cessis, confirmatis, et innovatis; Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice duntaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus, autem, ut earundem praesentium Litterarum Transumptis, seu Exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud adhibeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo Hominum liceat hanc paginam nostrae Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum, Datum Romae apud S. Mariam Majorem septimo Idus Januarii Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo secundo Pontificatus nostri Anno tertio.

N. Antellus Abbreviator Curiae.

INDULTUM

XLI.

Pro celebratione Missarum super Triremibus Militiae Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecit Dilectus Filius Magnus Magister Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, quod ipse, considerans tam Fratres Milites, quam Officiales, Nautas, et Turmam Catholicam, qui super Classe Triremium Hospitalis praefati reperiuntur, tempore expeditionum, praesertim in Littore Maris Africi, et Lybici, aliisque partibus communi Christiani nominis hosti subjectis, longo tempore, et multoties in solemnioribus anni Festis diebus, prout etiam quando in oris maritimis Catholicorum Principum, et illorum portibus exi-

Dat. die 7.
Jan. 1742.

Summarium
precum, et
rationum.

stant, tum propter anni tempestates sibi adversas, quae minime permittunt tentorium in terra figere, et obtendere, sub quo Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam Terrae firmæ, Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, et inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, et devotio Fratrum, Subditorumque ejusdem Hospitalis minuatur, occurrere possit, idem Missae Sacrificium in Triremibus prædictis celebrari posse plurimum desiderat: Nobis propterea dictus Magnus Magister humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

§. 1. Nos igitur piis dicti Magni Magistri votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, et grâtiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, moderno, ac pro tempore esistenti Magno Magistro, et Dilectis Filiis Consilio Hospitalis præfati, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi, tum tempore navigationis, quo Triremes hujusmodi anchoratae sunt, in quibusvis oris, littoribus, et portibus, habitatis, et non habitatis, et dummodo celebratio Missae hujusmodi eo tempore, quo mare tranquillum, et Coelum serenum reperiatur, et cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat; ita ut periculum effusionis Sanguinis in dicta celebratione minime adsit; auctoritate apostolica tenore præsentium concedimus, et indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XV. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Cardinalis Passioneus.

Monet Ultrajectensis Dioecesis fideles, Johannem Petrum Mediarts se Archiepiscopum prædicantem, schismaticum esse, et omni episcopali jurisdictione carentem.

Dilectis Filiis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii salutem et Apostolicam Benedictionem. Auget pastorem nostram solitudinem filius iniquitatis Joannes Petrus Mediarts, qui nec paternis monitis delinquit, nec anathemate percussus illum sibi facit furendi modum. Cum enim undique admonitus et publicis monimentis edoctus ignorare non posset, sibi detractam fuisse a fel. rec. Clemente XII. ludicram illam Ultrajectensis Archiepiscopatus larvam, quam induere inaniter conabatur; ac propterea vigore literarum in simili forma Brevis die IV. Octobris MDCCXXXIX. super nullitate Electionis severissimis Censuris illigatus fuisset; tamen non abstinuit falsum illud nomen usurpare, sed ut abyssus abyssum invocet, patratum scelus novo scelere cumulavit. Siquidem non sine horrore, et in amaritudine animae nostrae intelleximus eo temeritatis pervenisse, ut Sacra omnia polluens, solemnibus caeremoniis initiari, consecrarique voluerit. Quid fieri debeat Filio tam degeneri, non audiente amantissimi patris verba et ad ecclesiasticae districtiois plagas obdurescente, jamdudum consulimus Dominum, atque utinam auribus nostris non resonet horribilis vox illa; Curavimus Babilonem, et non est sanata, derelinquamus eam; quo diro fulmine nullum profecto majus. Quare ad Vos, Dilecti Filii, gaudium et corona nostra, omnem convertimus curam, et quo magis in proximo objecti estis lupo huic insidioso, atque implacabili, eo Vos diligentius hortamur et commonemus, ut resistatis fortes in fide, quam ab Apostolica Sede omnium Ecclesiarum Matre, et Magistra a primis usque temporibus accepistis. Nolite a semita justitiae abduci subdolis ac venenatis, illius vocibus, quas infundere conatus est sua illa captiosa, et in simplicium subversionem, et schisma aperte tendente Epistola Pastoralis, data die prima Decembris elapsi anni 1739. ad Gregem ex iis fortasse collectum, qui secum ambulanti in te-

Pontifex annuit.

Cum conditionibus opportunitatis.

Dat. die 15. Jan. 1742.

nebris, non alio sane animo conscripta, quam ut inconsutilem Christi Vestem scindat. Scimus, et in Domino gaudemus, Vos ab hac vera fide non aberrare; Nostra tamen paterna caritas, et commissi Nobis licet imparibus Apostolici Ministerii ratio postulant, ut solliciti vigilemus ad vestram custodiam, nec a Vobis deiciamus oculos, quos vaferrimus ille seductor disjungere studet a vero Christi Oyili, ut secum per vias non bonas errantes pereatis. Nam, utcumque blandiatur sibi, nemini suadebit se in Ecclesia manere, quam dilacerat pertinaci schismate. Ad quam profecto Ecclesiam, ut aliquando intelligat pertinere se nullo modo posse, nisi respiscat; Nos Praedecessorum Nostrorum, Sacrarumque Legum morem, atque exempla sequuti tradita Nobis a Coelo potestate, primum hujusmodi nefariam Consecrationem illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata, et Sacrorum Canonum sanctionem factam declaramus. Deinde eundem Joannem Petrum, et quotquot hinc execrabili facinori operam, consilium, consensum praestiterunt, auctoritatem Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et evitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Joannes Petrus non solum ab iis, quae sunt Jurisdictionis, exercendis esse suspensus, prout vigore earundem literarum Praedecessoris Nostri fuit suspensus, sed etiam ab iis, quae sunt ordinis. Mandamus illi propterea, districtaeque interdiciamus sub poena Excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, ut nullo pacto aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, aut Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti omnes, et singulos alios actus, quos attentare praesumpserit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint, Hanc ad sanandum prope desperatum hominis farorem extremam medicinam adhibemus, acrem illam quidem, sed certe necessariam; cujus profecto vim si non intelligit, miser, multo vero miserior, si intelligit, et contemnit. Reliquum est, ut quoniam vehementer solliciti sumus, ne propinquitas morbi saniores partes trahat

Christianae Reipublicae, Vos, Dilecti in Christo Filii, iterum atque iterum moneamus, ut ab eo quam diligentissime caveatis. Quod quidem facilius promptiusque perficietis, si illud saepius cogitetis, quod certum omnino est, atque exploratum, Neminem vere in Christi Ecclesia esse posse, nisi ejus Capiti Visibili, atque Divi Petri Cathedrae communionem consocietur. Atque Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCXLII. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 24.
Jau. 1742.

DE DOCTRINA CHRISTIANA

XLII.

Populis tradenda: Qua ratione, et methodo Fidelium indigentiae hac in re consulendum sit.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Etsi minime Nobis dubitandum sit, omnes, quibus animarum cura credita est, Vosque praesertim, Venerabiles Fratres, ad Apostolatus officium eveectos, atque in Praelationis fastigio a Deo constitutos, in id potissimum sollicitudinem intendere, ut Christianus Populus Caelestis Doctrinae pabulo nutritus, et rudimentis Fidei saluberrime instructus, in semitam Mandatorum Domini, facem Vobis praeferentibus, feliciter dirigatur: temperare tamen non possumus, quin vos ipsos Nostrae Auctoritatis, ac Paternae dilectionis stimulis excitemus ad tam pium, tamque salutare Opus Doctrinae Christianae impensiori cura provehendum, sublatis iis impedimentis, quae animarum saluti adversantur.

Cura Pontificis de Fidelium instructione.

§. 1. Quia vero scientibus Legem loquimur, et vigiles Ecclesiarum hortamur Antistites, quibus nec Pietatis, nec alia sacrarum Literarum desunt praesidia; supervacaneum ducimus plurimum urgere argumentis, non satis esse ad coelestem Beatitudinem assequen-

Alia mysteria Fidei explicito credenda de necessitate modum, aliqua de necessitate praecipit.

dam, confusim, et involute credere a Deo revelata, et ab Ecclesia Catholica proposita My-
 steria; sed hanc coelestem Doctrinam divini-
 tus traditam, et quae ex auditu concipitur,
 Doctoris legitimi ac fidelis ministerio ita esse
 accipiendam, ut singillatim illius capita expli-
 centur, et eorum aliqua necessitate *medii*, ali-
 qua vero necessitate *praecepti* Fidelibus, ad
 credendum proponantur. Praeterea licet per
 Fidem justificari dicamur, cum ea sit huma-
 nae salutis initium, et fundamentum; ad fu-
 turam tamen, quam inquirimus Civitatem, ut
 pervenire aliquando mereamur, satis comper-
 tum est, solam Fidem non sufficere; sed viam
 nosse, constanterque tenere oportere, nempe
 praecepta Dei, et Ecclesiae; tum virtutes,
 quas persequi, tum vitia, quae studiosè de-
 clinare debemus.

§. 2. Quae quidem omnia cum primis Ca-
 tholicae Fidei Rudimentis, sive *Doctrina*, ut
 ajunt, *Christiana*, contineantur, Episcopalis
 muneris exigit ratio, ut illa in singulis Dio-
 cesibus, et ubique locorum recte, atque ex
 ordine explicetur; nec posse Episcopus sine
 tacito conscientiae convicio illam negligere,
 sed in hoc opus maximè necessarium omnem
 curam, et diligentiam conferre debere. Id ta-
 men oneris non ita Episcopo impositum esse
 intelligimus, ut ipse per se Doctrinae Chri-
 stianae semper intersit, pueros interroget, et
 Mysteria Fidei, quam profitetur, aperiat:
 Nimirum quippe novimus, in Pastoralis soli-
 tudinis munere praegravari apostolicae servi-
 tutis sarcinam, ac plane intelleximus, cum
 Anconitanam primum, tum deinde Bononien-
 sem Ecclesiam regeremus, multis, variisque
 curarum veluti fluctibus jactari Praesulem suo
 satis muneri facere cupientem. Id vero futu-
 rum affirmamus, ut si Episcopus, alieno
 etiam a Visitatione Dioecesis tempore, quan-
 doque adsit ubi doctrina traditur Christiano
 homine digna, pueros, puellasque de rebus
 antea auditis seiscitetur, ac Mysteria nostrae
 Religionis exolvat, et annunciet; Pastoris ope-
 ram in maximam crediti sibi Gregis utilitatem
 cessuram, ejusdemque exemplum aliis excitatu-
 rum ad Vineam Domini Sabaoth pro viribus
 excolendam.

§. 3. Hanc administrandae Ecclesiae quasi
 legem sibi dixerunt nedom veteres, sed recen-
 tiores etiam Praesules, Beatorum Civium Al-
 bo adscripti; Carolus nempe Borromaeus,

Franciscus Salesius, Turribius Alexander Sauli,
 quorum aliqui (ut literis consignatum est)
 cum gravioribus distenti, atque impediti cu-
 ris, adesse coram non possent, operae, ac dili-
 gentiae suae Vicarium aliquem ex Canonicis,
 aut ex Sacerdotibus designabant, qui, susce-
 ptis Pastoralis Ministerii partibus, Adolèscen-
 tulos ad omnia Religionis Officia Fidei elemen-
 tis informarent.

§. 4. Optimum ergo, et ad profectum ani-
 marum maxime accommodatum erit Antistitis
 exemplum, si quod antea dictum est, id omni
 tempore, praesertim vero dum obit Dioecesim,
 in singulis Paraeciis impleverit. Sed ut, quis-
 que facile conjiciet, ad hoc vires ejus non sup-
 petunt. Ideoque ut propositum assequatur,
 necesse est, diligentia, quanta potest maxima
 curet, ne in aliis, quos tam laudabilis, tam-
 que fructuosi operis Vicarios constituit, stu-
 dium, ac sedulitas desideretur.

§. 5. Duo potissimum onera a Tridentina
 Synodo Curatoribus animarum sunt imposita:
 alterum ut Festis diebus de rebus divinis ser-
 monem ad Populum habeant; alterum, ut
 pueros, et iudiores quosque, Divinae Legis,
 Fideique rudimentis informet. Si statis die-
 bus eam Parochi concionem habebunt, quae
 non persuasibilibus humanae Sapientiae verbis
 obstrepat auribus, sed captui Auditorum ac-
 commodata in eorum animos ostensione spiri-
 tus illabatur; si Mysterium aliquod annuncia-
 bunt, in primis vero, quod eo tempore Eccle-
 sia recolit, ea disserentes, quae ad virtutem
 incitamento sint, et ad vitia fugienda, gravi-
 ora praesertim, et quae faedius grassantur in
 Populo; si diebus ipsis (hoc enim pariter de-
 bent suo muneri) pueros, tamquam infantes
 modo genitos, nutrant Doctrinae lacte, nunc
 hos, nunc illos interrogando, dubia, atque
 involuta explicando; si demum cum Apostolo
 attendant lectioni, exhortationi, et doctrinae,
 ut perfectus sit homo Dei, et ad omne opus bo-
 num instructus: fas est credere, exitum optatis
 respondere posse, et Populum acceptabilem se-
 ctatorem bonorum operum facile extitutum.

§. 6. Verum satis experientia compertum
 est, imparem esse solius Parochi laborem; Cum
 nequeat unus omnes instruere, ubi Doctoris
 diligentiam numerus vincit. Quoties tamen
 Episcopus toto animo, ac studio in Ecclesiam
 sibi commissam incumbat, numquam necessa-
 riis, et opportunis destituetur auxiliis. Semper

Inferiorum
 paratorum
 opera ab
 Episcopis di-
 rigenda.

Parochorum
 munus du-
 plex, prae-
 dicandi, et
 catechizandi.

Eorum la-
 bor ab aliis
 de Clero sub-
 levandus.

Tenenda
 quoque mo-
 dum praece-
 pta.

Episcopo-
 rum officium
 quoad tradi-
 tionem Do-
 ctrinae Chri-
 stianae.

Quatenus
 extendatur.

Exempla
 Sacerdotum
 Episcopo-
 rum.

enim invenias, qui Tonsura initiari, qui per Minorum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad Sacerdotii fastigium promoveri, qui denique ad Ecclesiastica Beneficia viam sibi munire studeant. Gravissimis idcirco verbis (et verbis facta respondeant) affirmet Episcopus, numquam se facturum, ut Tonsura inauguret grandiores aetate, aut Minores, praesertim vero Majores Ordines iis conferat, qui in tradenda Christiana Doctrina operam suam Parochis commodare neglexerint. Hunc porro Clericorum numerum idem Episcopus in singulas suae Civitatis, et Dioecesis Parochias aptè distribuat, et eorum aliquos determinatae Ecclesiae adscribat. Denunciet praeterea, ac fidem praestet, in conferendo Parochiarum, et aliorum Beneficiorum Jure, plurimum apud se ponderis, et momenti habiturum studium, et diligentiam in hoc opus a Clericis collatam: atque ita re ipsa constabit, non Rectori tantum impositum esse docendi munus, sed plures illi praesto esse, ut omnes Officii sui numeros cumulate implere possit.

§. 7. His accedit, Sacris Apostolicis Constitutionibus, et septima praesertim fel. rec. Leonis X. Praedecessoris Nostri edita in Concilio Lateranensi, saluberrime cautum fuisse, ut tam Ludimagistri discipulos suos, quam Piae Foeminae Puellas instituentes, sana, et incorrupta Doctrina, (Episcopo id potissimum urgente), tamquam pabulo vitae, nutrant, et confirmant. Constat etiam, ipsam Episcopum posse, ac debere Sacris Oratoribus quam diligentissime commendare, ut pro concione in Parentum aures animosque ingerant, sua interesse Mysteriorum nostrae Religionis susceptam prolem imbuere; et si ad id minus idonei fuerint, filios in Ecclesiam adduci oportere, in qua Divinae Legis praecepta explicantur. Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, et ubi non sit recepta, inducenda consuetudo invaluit, ut Parochi idem munus persequenti auxilium ferant Laici tum viri, tum mulieres, in Christiana institutione veluti adjutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apostolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes. Alibi quoque Sodalitiae exactae sunt, quorum cura in explicanda Christianae Religionis disciplina versatur, et quorum Institutum nedum meritis laudibus cumulat sanctae mem. Pius V. in sua Con-

stitutione, quae incipit: *Ex debito*; sed in omnibus etiam Dioecesium propagari enixe exposcit. Quae quidem omnia in unum collecta si sedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa sit inessis, paucos nequaquam esse Operarios, nec eos deesse, qui parvulis panem peccantibus frangant.

§. 8. Sed quia compertum est, non solum Adolescentulos, illisque qui confirmata sunt jam aetate, in divinarum rerum ignoratione versari, sed etiam viros, ipsosque senes salutaris Doctrinae esse omnino expertes, vel quia numquam illam perceperunt, vel quia jamdiu perceptam paulatim delēvit oblitio: huic etiam malo provida Episcoporum occurret vigilantia, si operis sui Vicarios cogent, quae parata sunt, remedia sedulo adhibere.

§. 9. Ut autem ab iis, qui in prima sunt aetate, sermo instituatur, ad Sacram Eucharistiam, et Confirmationem admitti plures postulant: pauci enim enixam hanc voluntatem, ac fere impatiens studium non praeseferunt. Moneat igitur Episcopus Parochos, eisque districte praecipiat, ne quis eorum sacrum Eucharistiae Sacramentum administret, *Schedulam*, ut ajunt, Confirmationis iis tradat, qui graviora Fidei, et Doctrinae capita, et Sacramenti virtutem, et vim ignoret; vel quia parum in hoc Tirocinio profecerint, vel quia ea neglexerint audire, quae ad hujusmodi Sacramenta pie, riteque suscipienda statim temporibus tradita sunt. Hoc sane pacto primae aetatis satis videri potest consultum.

§. 10. Si vero loquamur de Adolescentia, quoniam unusquisque proprium donum habet ex Deo, usu satis constat, alios ecclesiasticae; alios vero saecularis vitae rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi posse videtur, rem fore magni commodi, multaeque utilitatis plenam, si qui se sistunt examini eos Praesul potissimum interroget de iis, quibus Christiani hominis scientia continetur: Etenim magistrarum experientia edocuit, ex his aliquos, tametsi latini sermonis nitore, et elegantia excultos, in scientiarum curriculo liberaliter institutos, et quae ad Ordines pertinent apprime callentes, de Doctrina tamen Christiana periclitanti parum, aut nihil apposite respondere.

§. 11. Si autem ad eos, qui in saeculo de-

Christiana
institutio
omni aetati
necessaria.

Quid agen-
dum cum
pueris.

Quid cum
Adolescenti-
bus, qui ad
Ordines pro-
moveri cu-
piunt.

Item a Pue-
rorum, et
Puellarum
Magistris.

A Patrifam-
iliis.

Ab aliis Lai-
cis viris, et
Mulieribus.

Et a piis So-
dalitibus, in
hunc finem
erectis.

Quid cum
is, qui Ma-
trimonio
jungendi
sunt.

gunt, mentis aciem converſimus, palam fit, il-
los ut plurimum ſacri conjugii foedera inire.
Verum cum Matrimonio jungendi non ſint, ſi
Parochus, ut debet, prius interrogando depre-
henderit, Marem, ſeu Foeminam, quae ad ſa-
lutem neceſſaria ſunt, ignorare; vix tantae;
ac tam luctuoſae ignorantiae locum relinquet
Episcopus, qui Paſtores animarum admonet
officii ſui, et huic ſi deſint, negligentiae repe-
tat poenas.

Ignorantibus
quae ſcire
oportet ne-
ceſſitate
medii
deneganda
eſt abſolutio.

§. 12. Omnes denique omnium aetatum,
atque ordinum homines ſolent identidem sor-
des animae Poenitentiae Sacramento detergere.
Curabit itaque Episcopus, ut Sacerdos exci-
piens Confessiones, fixum illud, immotumque
animo ſemper habeat, invalidam eſſe Abſolu-
tionem Sacramentalem, quam quis ignorantia
res neceſſaria neceſſitate *medii* impertitur, nec
poſſe homines Deo per huiusmodi Sacramen-
tum reconciliari, niſi prius excuſſa huius igno-
rantiae caligine, ad agnitionem Fidei educan-
tur. Sedulo etiam animadvertet Confessarius,
in aliud tempus rejiciendam eſſe Abſolutionem
illius, qui neceſſaria neceſſitate *praecepti* ſuo
vitiſe nescit; et eo quandoque casu Poenitentem
abſolvi poſſe, quo ſervicibilis huius ignorantiae
reum agnoscat, et accuſet; ac intime do-
lens, tum a Deo veniam praedetur, tum Con-
fessario ſerio promittat, operam ſe impense daturam,
qua, Divinae Gratiae praesidio, diſcat
etiam neceſſaria neceſſitate *praecepti*.

Occurrenda
impedimen-
tis.

§. 13. Hanc proſecto Chriſtiani Populi in-
ſtituendi rationem ſi Paſtores ſibi propoſue-
rint, ſi eorum conſilia, labores, et ſtudia ad
propoſitam methodum duxerint referenda;
ſperare faſe eſt, Fide, et Opere Gregem ita in
dies proſectorum, ut coaedificetur in habitaculum
Dei in Spiritu Sancto. At vero cum maxi-
mi momenti ea res ſit, nullaſque alias ad Dei
gloriam, et ad animarum ſalutem utilius inſti-
tuta, mirari nemo debet, quod plurima paſſim
obijciantur impedimenta.

In aliquibus
Eccleſiis ru-
ralibus non
permiſſenda
Miſſarum
celebratio,
niſi poſt Miſ-
ſam Pa-
rochalem.

§. 14. Sitae quandoque ſunt in agro par-
vae, humilesque Eccleſiae, aliae Parochiali
proximae, aliae vero longo intervallo diſjunctae,
ad quas diebus feſtis Patresfamilias una
cum liberis accedunt, Sacerdotem ſacris ope-
rantem audituri; ex quo fit, ut ſuae Parochiae
nunquam fere interſint, nec ullum de Myſte-
riis Fidei, de Praeceptis, de Sacramentis ver-
bum accipiant. Episcopus huic malo occurret,
ſuamque obijciat auctoritatem. Et primo qui-

dem, quoad parvas Eccleſias Parochiali proxi-
mas, expreſſa lege caveatur, ne quis antea Sa-
crificium faciat, quam Parochus Miſſam cele-
braverit, ſermonem habuerit, ceterasque ſui
muneris partes abſolverit. Hoc enim pacto Ec-
cleſia Parochialis confluentium Parochianorum
numero celebrabitur. Quo vero ad parvas Ec-
cleſias a Parochiali longe ſepositas, cum diffi-
cile admodum ſit, Parochianos ob locorum di-
ſtantiam, longum iter, atque aſperum, hye-
mali praesertim tempore, cum pluviae inun-
dant, Parochialem adire, ibique Divinis Officiis
interſeſſe, relicta Eccleſia proximior: decernat
Episcopus, gravibus etiam ſtatutis poenis, quod
Sacerdotes ibi operantes Chriſtianae Doctrinae
ſummam Populo tradant, Divinamque Legem
annuncient. Monendus tamen eſt Parochus, ne
alienae operae nimium tribuat, ſed videat ipſe
quo loco res ſint, cum pueri Sacramentum Eu-
chariſtiae, et Confirmationis, alii vero Matri-
monii, ſibi adminiſtrari expoſcant.

In aliis in-
jungendum
Presbyteris
non Curatis,
ut Populum
inſtruant.

§. 15. Praeterea ſua etiam Urbes habent
impedimenta. Saepe enim contingit, in alijs
Eccleſiis, ac praesertim Regularium, ſolemni
ritu, magnaſque Populi frequentia, Feſtum ali-
quem diem celebrari: ideoque ſi in Eccleſia
Parochiali, ſummo mane, aut ſtatim a prandio
Catechiſmus habeatur; aut nemo, aut pauci
admodum ſunt, qui eidem Catechiſmo inter-
ſint, quique praescriptas horas non cauſentur.
Sin vero capientur horae Civitatis commodo
magis appoſitae, uſu compertum eſt, Populum
ad Eccleſiam confluere, in qua Feſtus dies agi-
tur; et celebritate pompae illectum, Doctrinam
Chriſtianam non ſine gravi animae detrimento
deſerere. In hoc articulo quia certa, et com-
munis regula praescribi non poteſt, id totum
relictum eſſe volumus prudentiae vigilis Ec-
cleſiae Antistiſtis, qui attenta loci, temporis,
perſonarum qualitate, expensisque rerum om-
nium momentis, ita ſtudeat ſolemniſis diei cele-
britatem cum Doctrina Chriſtiana componere,
ne alteri altera ſit impedimento. Quod ſi
Regulares, et Exempti contradixerint, et ſan-
ctum hoc Doctrinae opus, licet ab Episcopis
prius admoniti; ſuis functionibus perturbare
praesumpſerint; Noſtram locorum Ordinariis
auctoritatem, qua poſſimus in exemptos, polli-
cemur; nec alia pontificiae vigilantiae deerunt
remedia, ne Parochiales Eccleſiae debitis frau-
dentur obsequiis.

In civitati-
bus, praescri-
benda ratio
celebrandi
Feſtivities
in Eccleſiis
non paro-
chialibus.

§. 16. Plurimum quoque ad Chriſtiani Po-

Visitatores
per Civita-
tes, et Dioe-
ceses depu-
tandi.

puli institutionem conferre poterit, si Visita-
tores eligantur, quorum alii Civitatem, alii
Dioecesim lustrantes, omnia sedulo inquirent,
ut certior factus Episcopus; pro meritis cujus-
que Pastoris, aut praemia decernat, aut poe-
nas.

Commenda-
tur Liber
» Carol. Bel-
» larmini »
de Doctrina
Christiana.

§. 17. Clementis Papae VIII., aliorumque
Praedecessorum nostrorum vestigiis inphaeren-
tes, hortamur in Domino, et enixe commen-
damus, in Doctrina Christiana tradenda adhi-
bere libellum de Clementis ejusdem mandato
a Cardinali Bellarmino conscriptum, mox in
deputata Congregatione diligenter examina-
tum, et approbatum; ac denique ab eodem
Clemente in lucem eo saluberrimo consilio edi-
jssum, ut unus deinceps, idemque modus in
docendo, et discendo Christianam Doctrinam,
ab omnibus teneretur. Nihil hac uniformitate
optabilius; nihil ad praecavendos, qui in mul-
tiplicem Catechismorum varietatem irrepere
possent errores, conducibilius, atque opportu-
nius. Sicubi vero contingat, ob peculiare re-
gionum necessitates, alium quempiam adhiberi
forte libellum; sedulo invigilandum erit, ne-
quid ille contineat, nequid in eum unquam in-
ducatur, a catholica veritate absonum. Cura-
ndum insuper, ut in eo fidei dogmata clare, et
dilucide sint explicata, additis, si quae desunt,
necessariis, ac snblatis quae redundant. Brevis
enim, et univoca docendi methodus multum
prodesse solet ad faciliorem interrogationem;
cum quis periculum facit progressus pue-
rorum.

Actus Fidei,
Spei, et Cha-
ritatis Popu-
lo tradendi.

§. 18. Complectatur Liber hujusmodi etiam
Fidei, Spei, et Charitatis Actus, quos recte
scienterque compositos esse, minime dubitan-
dum. Sed si aliter se res habeat, castigati emen-
dato praelo donentur. Actus praedicti paucis
potius, quam multis verbis efferi gaudent;
dam illis tamen tota vis, et natura virtutis ex-
plicetur. Et quia Christianam Religionem pro-
ficienti maxime necessaria est consuetudo, et
exercitatio saepius efficiendi dictos Actus; ideo-
co, ne illorum usus, circumscribatur angustis
finibus, et exiguo numero a quibusdam singu-
lis annis praefinito; Episcopus suae non minus,
quam alienae salutis studiosus, provide statuat,
ut in Parochiis, tum Urbis; tum Dioecesis,
Rectores Animarum, post Missam Festo die ce-
lebratam, statim ante Aram revoluti, clara,
et intelligibili voce dictos virtutum actus eli-
ciant, et praefere satagant Populo; verba ab

Et publice
Ecclesiam fre-
quentandi.

ipsis prolata devote reddituro. Hoc enim pacto
Fideles sensim illos memoriae mandabunt, et
assuescent, nedum Festis, sed aliis etiam die-
bus, in hac pia exercitatione versari.

§. 19. Saluberrimas has erudiendi Gregis
rationes, quas Vobis, Venerabiles Fratres,
per haec Apostolica scripta notas esse volu-
mus, quisque vestrum facile intelliget, conso-
nas esse *Monitijs Nostris Pastoralibus* praelo jam
demandatis, cum Sponsam Nostram Bononien-
sem Ecclesiam Paterna Charitate cominus am-
plexeremur; illasque praeterea ex Pontificiis
Constitutionibus haustas esse, et spectabilem
Antistitem Testimonio, et exemplo comproba-
tas. Quia vero maximam inde utilitatem pro-
ficisci experimento cognovimus; quo majori
possumus studio Vos hortamur, et admone-
mus, ac per Viscera Misericordiae Dei nostri
enixe obtestamur, ut pro injuncto Vobis Pa-
storali Ministerii debito, praemissorum exe-
cutioni strenuo, constantique animo incumba-
tis; sedulo recogitantes, quidquid laboris, stu-
dii, ac vigilantiae in hunc scopum collatum
fuerit, Deum omnipotem Bonorum Datorem uberi
mercede retributurum, et Apostolicam Bene-
dictionem ex animo Vobis impertimur. Datum
Romae apud S. Mariam Majorem die VII.
Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri An-
no Secundo.

Abhortatio
Pontificis ad
Episcopos,
cuius mentio
ne Instru-
ctionum Pa-
storali ab
ipso edita-
rum.

Dat. die 7
Febr. 1742.

MARONITARUM

XLIII.

Patriarchae attribuitur annuum caritativum
subsidiu; abrogata consuetudine colligen-
di praestationes pecuniarias in distributione
Sacrorum Oleorum. *Episcopis* Maronitis
certae Sedes assignantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam

Apostolica Praedecessorum nostrorum Roma-
norum Pontificum Jesu Christi Pastorum Prin-
cipis, cuius Supremas vices plane immerentes
gerimus in terris Vicariorum sollicitudo, ac
providentia ad aeternam Christifidelium salu-
tem procurandam semper intenta in eo maxi-
mopere commendatur, quod inter caetera ab
iisdem ad animabus ejusdem Jesu Christi san-
guine redemptis opportune, ac frugifere con-

Disciplina
Ecclesiae,
quoad resi-
dentiam Epi-
scoporum, et
gratuitam
Sacrorum
administra-
tionem.

sulendum, sapientissime instituta atque sanctissime custodita, omni etiam cura, ac labore confirmare, et sub canonicis censuris, ac poenis exigere studuerint, nimirum, ut et Ecclesiarum Pastores, quibus ovium salus commissa est, non Mercenariorum morè, sed attendentes sibi, atque universo gregi, in quo Spiritus Sanctus posuit eos regere Ecclesiam Dei, praesidentes, inque suis residentes Ecclesiis vigilarent; et ab Ecclesiastico Ordine omnis vel minima avaritiae suspicio, aut simoniaca labis species, in iis praesertim, quae ad Sacramentorum administrationem spectant, penitus amoveretur. Non alia sane ratione Antistitum inauguratio spirituale dicitur foedus conjugii, quod est inter Episcopum, et Ecclesiam, cui praeficitur, in electione initiatum, in confirmatione ratum, in consecratione consummatum, ita ut transcuriones etiam de una ad aliam Ecclesiam, nulla intercedente legitima gravissimaque causa, veluti spiritualis adulterii species existimatae fuerint a Sanctis Patribus et Sacrorum Canonum sanctionibus, per maximas poenas coercitae. Eodem prorsus modo, ut non solum sine Simoniae labe, verum etiam sine avaritiae suspicione Sacramenta administrarentur, inhibiti sunt, ne pro pastu, vel alicujus consuetudinis obtentu, in iis, quae Sacramenta respiciunt, etiam a sponte dantibus, non secus ac voluntariae antiquitus fiebant oblationes, quidquam directe, vel indirecte accipiatur, aut exigatur.

§ 1. Eapropter apostolicis laudibus prosequimur Venerabiles Fratres Josephum Petrum Antiochenum, et Antistites Maronitas, caeterosque, qui in Synodo Provinciali, sive totius Nationis Maronitarum, apostolica fel. rec. Clementis PP. XII. Praedecessoris nostri, qui ad hujusmodi effectum ad Montem Libanum dilectum Filium Magistrum Josephum Simonium Assemanum in utraque Signatura nostra Referendarium, Praelatam nostrum Domesticum, et Intimum Cubicularium ablegaverat, primum indicta; et celebrata, deinde nostra quoque auctoritate, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die prima mensis Septembris anno MDCCXLI. proxime elapso datas, quarum tenorem praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, et in quibus uberius continetur, approbata confirmataque, interfuerunt. Enimvero, cum Antiocheni pro tempore Patriarchae Maronitarum, ob jus

quoddam nullis canonicis documentis suffultum; sed antiquissima consuetudine, sive propria auctoritate, sive quomodolibet invecum erat, non solum Antistites, qui jam suis Ecclesiis addicti, ab iisdem propter Turcarum tyrannidem absentes ipsarum Ecclesiarum populis praeesse minime possent, aliis, sed prioribus, quibus incardinati erant, et haud dimissis, Ecclesiis in Chesroani, et montis Libani Dioecesibus existentibus, veluti suos ad nutum amovibiles praeficere Vicarios, verum etiam oblationes pecuniarias, vel alterius rei praestationes, pro necessaria victus dignitatisque redditibus, sustentatione, ut asserebatur, tempore, et occasione distributionis Sacrorum Oleorum fieri consuetas exigere solerent; hujusmodi asserto juri tamquam non legitimo, quoniam immo Sacris Canonibus invisio, per duos Canones in eadem Synodo conditos derogatum fuit.

§ 2. Verum inter alia dubia, quae proposita, et examinata fuerunt in particulari Congregatione aliquot Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandae Fidei praepositorum pro approbatione dictae Synodi a Nobis deputata, et coram Nobis habita, etiam haec duo fuere discussa, nempe primum: *An Canon prohibens Patriarchae quaecumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, et mereatur confirmationem?* Secundum: *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopatum sit approbandus, et quid quoad Appendicem Synodi Cap. XLI., in quo adest divisio Sedium Episcopatum, cum limitibus Dioecesium Maronitarum, pro distributione Dioecesium in tot Episcopis, itant non possint amoveri a Patriarcha?*

§ 3. Tenor autem memoratae Appendicis est, qui sequitur. *Appendix XLI. post Synodum Montis Libani. Metropolitanorum, et Episcoporum Maronitarum Sedes, et Limites. Patriarcha Antiochiae, ac totius Nationis Maronitarum Sedem habet in Monte Libano in Coenobio, quod Canubinense dicitur: Sub eo erant Archiepiscopi, et Episcopi sequentes: I. Tyri. II. Damasci. III. Cypri. IV. Alepi. V. Beryti. VI. Tripolis. VII. Botri. VIII. Acoz, seu Ptolemaidis. IX. Laodiceae. X. Apameae. XI. Arcae. XII. Eden. XIII. Sareptae. XIV. Paneadis. XV. Lистраe, seu Bybli. XVI. Neapolis.*

Eorum examen instituitur in Congr. partic. de Prop. Fide.

Articulus Appendicis Synodi de numero, limitibus Dioecesium Maronitarum.

Laudastur
Causas Synodi
modi Nationis
Maronitarum
circa utrumque
caput.

Sed in Synodo Montis Libani die XXX. Septembris MDCCXXXVI. decreverunt Patres, ut Maronitarum Dioeceses imposterum ad octo tantum redigerentur; salva Reverendissimo Domino Patriarchae Episcopos nonnullos titulares ordinandi potestate; videlicet I. Alepi, seu Beroae, et adjacentium Locorum. II. Tripolis: Hujus Pontificis jurisdictio extenditur a Tripoli, et Janina ad Arcam Balaneam, Aradum Orthosiadem, Gabalum, Laodiceam, usque ad finem Alepi. III. Bybli, et Botri: hujus jurisdictio extenditur in Dioeceses Bybli, et Botri, Acrae, Dairalamari, et Regionis Bisarajae. IV. Heliopolis, seu Baalbeck: hujus jurisdictio extenditur in Dioeceses Heliopolis, et Phathachae in Bybliensis Regionis confinio, et dimidia partis ditionis Gazirensis, cujus caput Gusta, et Gazir. V. Damasci: hujus jurisdictio extenditur in Dioecesim Damascenam, necnon ampliatur ad alteram dimidiam partem ditionis Gazirensis, cujus caput est Agellon, complectitur praeterea Bascontam Zuc-Charabam, et Zabbugam. VI. Cypri: hujus jurisdictio complectitur universa Insulae illius Castella, ac praeterea in Chesroena Regione habet Bacasajam, Bet-scebabam, earumque Villas, necnon Xillas Chesroeniae usque ad Pontem Beriti. VII. Beryti: hujus jurisdictio extenditur a Beryto usque ad Mathanam, et Giordam, et Algarbam, et Seiacharam Mathanae, et usque ad Pontem Fluvii Cadi, seu Tamyris. VIII. Tyri, et Sidonis: hujus jurisdictio complectitur Sidonem, Tyrum, earumque Villas, necnon Suph-Bacaam, Vallem Tainae, et adjacentes Terras a Fluvio Tamyri, usque ad Sanctam Civitatem Hierusalem. Nos subscripti hanc Dioecesum distributionem approbamus. Datum in Sancta nostra Synodo in Monasterio Deiparae de Loaisa die XXX. Septembris MDCCXXXVI.: Joseph Petrus Patriarcha Antiochiae. Gabriel Sareptae, Simeon Damasci Abdalla. Beryti. Elias Arcae. Basilus Tripolis. Philippus Lystrae. Stephanus Botri. Gabriel Aco. Johannes Laodiceae. Ignatius Tyri. Gabriel Alepi. Michael Paneadis. Tobias Cypri.

Congregationis
iudicium.

§. 4. Ad primum autem responsum fuit. Approbandum, et ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchae. Ad secundum etiam responsum fuit. Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum, et ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap. XII., in quo proponuntur Metropolitanorum, et Episcoporum Maronitarum Sedes, et Limites.

§. 5. Nos igitur, qui nihil optamus impensius, quam ut ecclesiastica disciplina per universum Catholicum Orbem, ubi quidem integra viget, magis magisque confirmetur, ubi vero collapsa est opportune instauretur; ut in rebus tanti momenti ea, qua opus est, consilii, maturitatis, et examinis ratione procederemus, Venerabili Fratri Nostro Vincentio S. R. E. praefatae Cardinali Petra nuncupato ejusdem Congregationis Propagandae Fidei Praefecto commisimus, ut postquam cum dictae Synodi Revisoribus, aliisque rerum Maronitarum peritis super praemissis accuratissime egisset, ad Nos referret. Quoniam autem ipse Venerabilis Frater Noster Vincentius Cardinalis, auditis Revisoribus aliisque, ut praemittitur, rerum Maronitarum peritiis instructis, erutisque ex Archivo dictae Congregationis Propagandae Fidei documentis,isque invicem expensis, ad Nos retulit, oblationes pecuniarias, vel alterius rei praestationes, fieri quidem tempore, et occasione distributionis Sacrorum Oleorum, revera esse, ut ab initio coeptam fuit, pecuniarias oblationes, vel alterius rei praestationes, Patriarchis pro tempore existentibus, alimentorum, et dignitatis tuendae, munerisque Patriarchalis commodum obeundi causa, debitas atque praescriptas; necnon residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis titulis Ecclesiarum, et divisionem Sedium Episcopali, cum limitibus Dioecesium, earumque reductionem, prout in Appendice praeserta continetur, omnino necessariam, utilem, ac salutarem esse. Hinc est, quod Nos, qui inclitam Nationem Maronitarum quamvis Haereticis, Schismaticis, Maumethanis, et Idololatriis, undique circumseptam, tamen veluti rosam inter spinas, et scopulum inter undas, semper in Catholica Romana Fide constantem, ac propterea a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris tantopere existimatum, ad eorumdem Praedecessorum nostrorum exempla plurimi facimus, et apostolica caritate complectimur; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium, primum utrumque Canonem, et in eis contenta quaecumque, ac praesertam Appendicem approbamus, et confirmamus, illisque apostolicae firmitatis robur perpetuo adjicimus, atque in perpetuum deinceps observari praecipimus, et mandamus.

Pontifex, et
pensiterum
capitibus in
suspensio re-
luctis.

Canones, et
Appendicem
confirmat.

Patriarcham, ejusque Deceßores, ab avaritiæ, aut Simoniæ nota purgatos declarat.

§. 6. Deinde modernum Patriarcham, ejusque Prædeceßores, nec non tam eos, qui dedissent, quam qui acceperissent dictas oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, easque sive datas, vel dandas, sive acceptas, vel accipiendas pro Sacrorum Oleorum distributione esse existimasset, ab omni Simoniæ labis pravitate, et turpi avaritiæ quaestu immunes fuisse, et esse, neque imposterum a quocumque ausu temerario, veluti Simoniacos, et avaros, insinulari posse, et debere declaramus.

Eidem, ejusque Successoribus, annuum Caritativum subsidium, pro alimentis attribuit.

§. 7. Præterea, ne moderno, et pro tempore existenti Patriarchæ, ut præmittitur, desint alimenta, et subsidia, statuimus, et quatenus, opus sit, præcipimus, et mandamus omnibus, et singulis Ecclesiarum, Monasteriorumque Parochis, et superioribus Nationis Maronitarum, ut singuli Parochi, et Superiores hujusmodi, juxta designationem instructionemque ab ipsa Congregatione Propagandæ Fidei confectam, atque una iisdem nostris Literis adjungendam, et in virtute Sanctæ Obedientiæ, et sub poenis ad Apostolicæ Sedis, et pro tempore existenti Patriarchæ arbitrium imponendis omnino servandam, singulis annis die Dominica infra Octavam solemnitatis Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ in Coelum Assumptæ, a currenti anno MDCCXLII. incipientes, in perpetuum Patriarchæ pro tempore existenti antedictas pecuniarias oblationes sub nomine Caritativi Subsidii contribuant, et solvant; nec non statum Animarum, quarum curam gerunt, ad sæpeditæ Synodi præscriptum, et normam, eidem Patriarchæ deferant, a quo et literas instructivas, sive pastorales, de more, sicut antea in Sacrorum Oleorum distributione fiebat, accipiant, ipse vero pro tempore existens Patriarcha alio opportuno tempore Sacra Olea gratis omnino transmittat, sive distribuât, et nihil penitus, vel pecuniæ, vel alterius cujuscumque rei, etiam a sponte dantibus recipiat, aut exigat.

Sacra vero Olea absque ullius oblationis exactiõne distribui jubet.

Dioecesium numerum septenarium, præter Patriarchalem, præfinit.

§. 8. Insuper motu, scientia, potestate, ac tempore paribus statuimus, et declaramus numerum Sedium, ac Dioecesium Episcopaliū, et Episcoporum Maronitarum, ad septem dumtaxat, excepta Patriarchali Sede et Archidioecesi, quæcum octo existunt, redigendum reducendumque esse, prout in præinserta Appendice cum suis respective distinctis Dioecesibus, Oppidis, Terris, Ecclesiis, ac Monasteriis, juxta præscriptos fines, ac terminos, redactus

reductusque est, et Nos, quatenus opus sit, de novo redigimus, et reducimus, et redactum reductumque esse et haberi, decernimus, et definimus.

§. 9. Item volumus, et mandamus ut, postquam reductio hujusmodi, ut infra, locum habuerit, in hisce octo Dioecesibus distinctis, et ab invicem divisis, ac separatis, tam Patriarcha in sua, (quam ad sui arbitrium semel eligendam, sed semel electam, et Archidioecesi nuncupatam, Patriarcham eligentem ejusque Successores numquam permutare posse decernimus, et definimus), quam singuli septem Episcopi in suis respective Dioecesibus constituti, et incardinati perpetuo sint, et habeantur; ita, ut nunquam ad Patriarchæ pro tempore existenti nutum amoveri possint, nisi vel per canonicam, ob gravissima crimina, juris ordine servato, privationem, vel per legitimam de una ad aliam Dioecesim juxta Sacrorum Canonum regulas, et Juris communis dispositiones, translationem.

§. 10. Præter hæc modernus, et pro tempore existens Patriarcha jus habeat Antistites juxta morem, et non alias, in qualibet Sede, et Dioecesi pastoris solatio destituta constituendi, et incardinandi; singulis triennii singulas Dioeceses per se ipsum visitandi; Decimas consuetas, (Decima tamen Decimarum singulis Antistitibus in suis respective Dioecesibus relicta) in iisdem Dioecesibus colligendi; et Emolumenta Dispensationum, quæ ad Patriarcham spectant, exigendi; nec non Legata vel dictæ Dioecesi, quæ Sedi Patriarchali unita fuerit, vel ipsi pro tempore Patriarchæ relicta acquirendi; et pro hujusmodi effectu unum aut plures Collectores, et Ministros in dictis Dioecesibus deputandi; Sacra Olea consecrandi, et in singulas septem Dioeceses privative distribuendi, et, ut ante statutum est, et non aliter, mittendi; Caeterum aliis, si quæ sunt Patriarchæ pro tempore existenti reservata, et debita tam præscripto jure, quam invecta consuetudine, juribus, de quibus nulla in hisce præsentibus fit mentio, nullum ideo præjudicium per ipsas præsentibus inferri, et illatum esse volumus, et intendimus.

§. 11. Denique ut reductio Sedium Episcopaliū e tredecim ad septem, præter Patriarchalem, dumtaxat, prout in præinserta Appendice contenta atque præscripta, debitæ executioni juxta commendatissimum caritatis,

In quibus Episcopus perpetuo incardinati decernit.

Patriarchæ jura, et facultates enunciat.

Sine præjudicio aliorum hic non expressorum.

Executio reductionis Dioecesium provide differtur.

et providentiae Ordinem demandetur; volumus atque praecipimus, ut moderni Antistites Maronitae, qui veluti Patriarchae Vicarii missi, dum reductio hujusmodi statuta fuit, tredecim in Chesroano in humanis agebant, etsi, interea temporis duobus eorundem viam universae carnis ingressis, undecim in praesentia numerentur, eodem pacto, quemadmodum antea servabatur, veluti ipsius Patriarchae Vicarii ad nutum amovibiles eosque sint, et habeantur, donec septenarius eorundem superstitum numerus remanserit: Quo facto, reductio septem Sedium hujusmodi tunc, et non antea, locum habeat, et constituta intelligatur; atque idem pro tempore existens Patriarcha, electa prius Patriarchali Sede, singulos singulis Sedi- bus Antistites ad sui libitum, sed secundum prudentiae, et caritatis leges praeficiat, et assignet, ita tamen, ut assignatio hujusmodi perpetuo facta, et unusquisque Antistes perpetuo constitutus, et incardinatus sit, et intelligatur, Sedi, et Dioecesi, quae semel unicuique assignata fuerit.

Præsentium
Literarum
perpetuo vi-
gori consuli-
tur.

§. 12. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praecminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni existant, iisdem praesentibus non consenserint, nec vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno et formali, ac substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque, et

quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordiparios, et Delegatos, quavis auctoritate, praecminentia, aut potestate fungentes, et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et dictae S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata secus
judicandi fa-
cultate.

§. 13. Non obstantibus praemissis omnibus, ac nostra, et Cancellariae nostrae apostolicae, quatenus opus sit, regula de jure quaesito non tollendo, nec non Apostolicis, atque in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, praesertim pro universa Natione Maronitarum Constitutionibus, et Ordinationibus, aliisque etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis, sive universae Nationi, sive Patriarchae, Antistitibus, et populis Maronitis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, in genere, vel in specie, aut alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plebe, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Contraria
non obstat
deceduntur.

§. 14. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, tam latine, quam Syriace, aut Arabice, tum manuscriptis, tum typis impressis, et manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLH. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Earundem
Literarum
exemplis, et
versionibus
auctoritas
tribuitur.

Dat. die 14.
Febr. 1742.

D. Card. Passioneus.

XLIV.

ABOLITIO TRIBUNALII.

Et Judicium particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, et innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas. Nonnullarum Congregationum, et Tribunalium facultates, et jurisdictiones praeiniuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis
studium pro
expeditiori
justitiae ad-
ministratio-
ne.

Quantum ad procurandam Reipublicae temporalem felicitatem conducatur, si cuique petenti jus suum prompte, et expedite reddatur, initio Pontificatus nostri animo revolventes, sollicito mentis oculo, circumspeximus, si qui abusus, aut pravae consuetudines paulatim, ut contingere solet, irrepsissent, quae judiciorum ordinem bene, ac sapienter a Praedecessoribus Nostri in hac alma Urbe constitutum perturbarent, justitiaeque cursum impedirent, ut opportuna Paternae Nostrae Provinciae remedia asserremus.

Congregatio-
nis particu-
laris deputa-
tio, ejusque
consilium.

§. 1. Cum itaque Congregatio nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, ac nonnullorum dilectorum Filiorum Romanae Curiae Praelatorum, et Juris Peritorum, ad submovendos hujusmodi abusus, qui in Romana Curia propter nimium frequentes Judicium Particularium, aliorumque privativam ex privilegio jurisdictionem in certis causis exercentium deputationes exorti fuerant, a Nobis Apostolica auctoritate specialiter deputata, censuerit ad huic malo, et incommodo occurrendum, ut novae nostrae perpetuo valiturae literae per Nos, ut infra, promulgentur, per quas nedum specificè confirmetur auctoritate Nostra, cum insertione totius tenoris, provida Constitutio feli. ree. Innocentii Papae XII. Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Romanus Pontifex*; sed ulterius omnes judicaturae particulares quaecumque, et cujushet generis, post praefatam Constitutionem restitutae, vel denuo hactenus erectae et constitutae, vigore literarum Nostrarum, et aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, tam sub Plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motu Proprio, seu Chirographi desuper expeditarum, de medio

tollantur, expliciteque abrogentur. Nos, qui ex Pastoralis Officii Nostri munere; Tribunalia quaecumque Judicium Ordinariorum, veluti justitiae fontes in agro Dominico Nobis ex Alto commisso constitutos, ab omni impedimento, et perturbatione eximere cupimus; providum Congregationis praedictae consilium, nostrisque consonum desideriis, libenter amplectentes, Motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine Nostra, praedicti Innocentii Praedecessoris Constitutionem praefatam, cujus tenor talis est, videlicet:

§. 2. *INNOCENTIUS Episcopus Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Romanus Pontifex* curae agri Dominici more diligentis Patrisfamilias indesinenter invigilans, ut, juxta verbum Propheticum, novia evellat, et destruat, utilia vero plantet, et aedificet, ea etiam, quae alias rationalibus tunc suadentibus causis a Sede Apostolica concessa fuerunt, ex aliis validioribus, seu supervenientibus rationibus, quibus praesertim faciliori, ordinario, et juridico justitiae cursui in Romana Curia caeterarum Magistrarum, uberius consulatur, ad viam juris reducere, moderari, immutare, et revocare non desinit, et in his sollicitudinis suae studium interponit, quando, et prout in Domino conspicit salubriter expedire.

§. 3. Hinc est, quod Nos sedula meditatione pensantes, privilegia privativarum, seu excludendarum jurisdictionum, etiam cum facultate proprios, seu benevisos Notarios habendi, seu deputandi, quampluribus praefatae Curiae particulariter institutis Judicibus, seu Tribunalibus a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri aliquorum saeculorum spatio concessa, ita paulatim quidem, sed in immensum excrevisse, ut Judicium, et Tribunalium Ordinariorum jurisdictione magnopere decreverit, et super hujusmodi jurisdictionum conflictu, et Judicium competentia, frequentes contentiones, expeditam Causarum terminationem cum Litigantium damno, et Causidicorum incommodo differentes, irrepererint; ac propterea inter alia, quae circa eandem Curiam emendanda, reformanda, et rectius ordinanda suscepimus, quantum Nobis ex alto conceditur, hujusmodi absurdus occurrere, ac praefatae Curiae, ejusque Judicium, et Tribunalium majori decori, et ordini, sicut justitiae ratio, et publica utilitas postulant, hae nostra speciali constitutione prospicere volentes: Motu proprio, ex certa scientia, et matura deliberatione Nostri, deque

Innoc. XII.
Constitutio
pro suppressio-
ne Tribunalium par-
ticularium.

[Proemium.]

Numerus et
facultates
Tribunalium
particularium ordi-
nem justitiae
retardant.

Apostolicæ potestatis plenitudine, necnon de nonnullorum dilectorum filiorum ejusdem Curiae Praelatorum, et Virorum pietate, et doctrina, prudentia, et rerum usu præstantium, ad hunc effectum de mandato Nostro pluries congregatorum, consilio, omnia, et singula hujusmodi particularia Tribunalia, et speciales Judices vigore præfatorum privilegiorum in eadem Curia hæcenus constituta, seu constitutos, tenore præsentium penitus, et omnino supprimimus, abolemus, et abrogamus. Ac propterea ad viam juris reducimus omnia, et singula indulta, et facultates, et privilegia habendi, seu deputandi tam in prima, quam in ulterioribus instantiis, omnes prædictos particulares Judices quocumque nomine nuncupatos, ac etiam Assessores, Congregationibus, etiam S. R. E. Cardinalium, Ecclesiis, et Basilicis, etiam Patriarchalibus, Monasteriis, Abbatibus, Collegiis, etiam Nationalibus, etiam sub cura, et administratione Presbyterorum, seu Clericorum Regularium Societatis Jesu existentibus, Archihospitalibus, et Hospitalibus, etiam Sancti Spiritus in Saxia, et Neophitorum, Archiconfraternitatibus, Confraternitatibus, etiam Annuntiationis Beatae Mariæ Virginis, Montibus etiam Pietatis, Monasteriis, etiam Mulierum Poenitentium, Ordinibus, Congregationibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, Curis, et Judicibus, etiam Burgi, et Arcis S. Angeli, Militiis, etiam S. Joannis Hierosolymitanis, quibuscumque Universalibus, et Consulatibus, etiam Artium, Conservatoriis, Domibus Piiis, etiam Almae Domui Lauretanae. Capellis, etiam ad Praesepe Jesu Christi, et Imaginis Beatae Mariæ Virginis in Basilica Sanctae Mariæ Majoris, Altaribus, caeterisque aliis Locis Piiis quocumque pariter nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, Archipresbyteris, Abbatibus, Vicariis, aliisque administratoribus quibuscumque, ac Praefectis, etiam Palatii nostri Apostolici, in quibusvis Causis Civilibus, Criminalibus, aut mixtis, activis, et passivis dictarum Ecclesiarum, Locorum Piorum, aliorumque ut supra, necnon eorum Officialium, Dignitatum, Canonicorum, Beneficiatorum, Affictuariorum, Emphyteutarum, Colonorum, aliorumque quomodolibet inservientium iisdem Locis Piiis, illorumque bonis, et Tenentis, etiam cum quibusvis facultatibus, et auctoritatibus eligendi Notarios sibi benevisos, ac procedendi summarie de plano, sola facti veritate inspecta, sine strepitu, et figura Judicii, manu Regia, ac quacum-

que appellatione, reclamazione, recursu, revisione, supplicatione, seu restitutione in integrum remotis, seu cum aliis similibus, aut majoribus facultatibus, etiam per Nos, et quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, sub quibusvis verborum tenoribus, et formis, et cum quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, vel ad Imperatoris, Regum, Reginarum, Rempublicarum, et Principum quorumlibet preces, et instantiam, seu eorum contemplatione, et intuitu, ac etiam in limine foundationis, seu ex quacumque causa, non tamen vere onerosa, videlicet congruae, et effectivae solutionis Camerae nostrae legitime factae, et non alia, vel pro bono publico spirituali, aut temporali, etiam ex causa studii, et Catholice fidei, ac alias quomodolibet in contrarium praesentium concessa, confirmata, et approbata, ac pluries, et quantiscumque vicibus innovata, quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita, et certa forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores, formas, causas, et occasiones, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, servatis, et specificatis respectu habentes, perinde ac si praefata indulta, facultates, et privilegia concessa confirmata, et innovata non fuissent, ad effectum praesentium specialiter, expresse, plenissime, et amplissime derogamus, et derogatum esse volumus, et mandamus.

§. 4. *Iisdem pariter modo, et forma, omnia et quaecumque indulta, facultates, et privilegia dilecto Filio nostro, ac pro tempore existentis in Urbe, ejusque districtu Vicario in Spiritualibus Generali, sub quibusvis formis, decretis, clausulis, aliisque supradictis, per quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, et praesertim per fel. record. Clementem Papam X. etiam Praedecessorem Nostrium quibusdam suis pridie Idus Augusti anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo septuagesimo primo expeditis literis concessa, ad statum, in quo erant ante literas pie mem. Pauli Papae V. pariter Praedecessoris Nostri Kalendis Martii anno ejusdem*

Non tamen concessis ex causa vere onerosa.

Jurisdictio Card. Vicarii Urbis reducitur ad pristinum statum.

Ideo revocantur indulta habendi, aut deputandi Judices particulares.

Cum facultatibus eligendi Notarios, aliisque etiam quomodocumque concessis.

Incarnationis millesimo sexcentesimo undecimo super reformatione Tribunalium Urbis editas, et respective juxta easdem literas, in judicialibus, reducimus.

Causae jam contestate expediri permittuntur intra certum tempus.

§. 5. Liceat tamen Judicibus, ut supra, suppressis, et abrogatis, qui vigore privilegiorum, ut praefertur, processerunt, causas coram iisdem hactenus jam instructas, seu alias legitime contestatas; praedictis, non obstantibus, per totum mensem Decembris proximè venturi, prout juris fuerit, expedire, ita ut eo tempore elapso, hujusmodi causae ad Judices Ordinarios, et competentes Romanae Curiae, in statu, et terminis, ipso facto devolvantur.

Rekursus tamen, et appellationes, ad Judices Ordinarios sive ad Signaturam Papae fieri jubentur.

§. 6. Quod si hujusmodi causis interim expeditis, appellari, reclamari, supplicari, recurri, aut restitutionem in integrum peti contigerit, appellationes hujusmodi, reclamaciones, supplicationes, recursus, et restitutionis in integrum petitiones, non amplius ad Tribunalia antiquorum privilegiatorum, sive ad Protectores, Archipresbyteros, aliosque, ut supra, sed ad Signaturam Justitiae, et respective ad suos Superiores, et Ordinarios, prout in caeteris causis per Judices Ordinarios expeditis servatur, devolvantur, et devoluta sint, et esse censeantur.

Idem quoad recursus et appellationes extra Curiam interponendas.

§. 7. Similiter etiam in casu appellationum, reclamationum, supplicationum, recursuum, ac restitutionis in integrum petitionum a sententiis, et decretis Judicum per eosdem privilegiatos extra Curiam praefatam deputatorum, seu deputandorum, in posterum interponendarum, eadem appellationes, reclamationes, supplicationes, recursus, ac restitutionis in integrum petitiones non amplius ad supranominatos cujuscunque dignitatis; etiam Cardinalitiae sint, qui etiam ratione Episcopatum, Guberniorum Abbatiarum, Commendarum, aut ex alio quovis titulo, vel privilegio hujusmodi jurisdictionem tum in committendo, tum in decernendo, vel in judicando, usque ad praesens in Urbe per se, vel per alios exercuerunt, sed ad Judices Ordinarios, et competentes ejusdem Romanae Curiae devolvantur indifferenter, et pari modo, sicuti in caeteris causis per alios Judices de Partibus expeditis, servatur, nulla habita ratione privilegiorum, et antiquarum facultatum.

Quomodo procedendum in secunda tertia et ulterioribus instantiis.

§. 8. Habentes autem facultatem eligendi in partibus Judicem secundarium instantiarum, teneantur illum ibidem per unicam, et universalem deputationem ad omnes hujusmodi causas constituere, et si vel super recusatione, vel super modo

procedendi coram dicto Judice deputato, emergit controversia, ad Signaturam Justitiae, prout in ceteris causis, et negotiis fieri solet, recurratur. In tertiis vero, seu ulterioribus instantiis; eo modo, quo in causis appellationum a Judicibus de Partibus ad Romanam Curiam legitime devolutarum procedi solet, observetur.

§. 9. Quoad Consulatatus artium, et Universitates, etiam Medicorum, et Mercatorum, subblatis omnibus Assessoribus, et Abrogata in Judicialibus quacunque Consulum, et Universitatum jurisdictione, ita ut eorundem, et earundem jurisdictio ex nunc, etiam quoad causas instructas, et legitime contestatas, penitus, et omnino cessare debeat, et cessasse intelligatur, succedant, et procedant competentes Judices Ordinarii, juxta eorum ordinarias facultates, nulla, ut supra, habita ratione privilegiorum, et antiquarum facultatum; inter quos sit locus praeventioni; adhibitis, quatenus Judicibus ipsis opus videatur, iisdem Consulibus solummodo tanquam peritis in rebus, et negotiis eorum, artem concernentibus. Excipimus tamen, et sub praesenti nostra Constitutione comprehensos esse nolumus tum Consules Agriculturae, illorumque Assessorem, tum Notarios Curiae Burgi, Mercatorum, et Aromatariorum pro eorum officiis titulo oneroso acquisitis, seu administratis, donec aliter provideatur.

Jurisdictio- nes Consu- latuum, et Universita- tum extin- gunatur, et transferun- tur ad Ju- dices Ordi- narios.

Excepto Consulatatu Agriculturae, et Notarii Curiae Burgi, Mercatorum et Aromatariorum.

§. 10. Ad haec Basilicae, Collegia, Hospitalia, caeteraque memorata Loca Pia, quae ex concessione Apostolica, vel inveterata consuetudine, electionem, et usum proprii Notarii in primis, et ulterioribus instantiis habeant, in posterum in causis, in quibus agatur de vero, ac proprio interesse dictarum Ecclesiarum, et Locorum Piorum, non teneantur ad aliquam solutionem extractus, seu registri; sed Notarii quorumvis Tribunalium debeant in dictis causis, et in qualibet instantia, conficere instrumentum Actorum, prout jacent, nihilque ab eis ultra quartam partem ejus mercedis, quae solvenda esset pro extractu, seu registro, pro dicto Instrumento actorum, sub quovis praetextu, etiam excessivitatis scripturae, petere vel exigere valeant.

De Notariis respectu Locorum Piorum.

§. 11. Postremo declaramus, per praesentes nostras literas nullatenus ademptam esse Cardinalibus, Archipresbyteris, Titularibus, seu Protectoribus, eorumque Vicariis, aliisque Deputatis, facultatem, seu jurisdictionem in iis, quae servitium Ecclesiae, seu Loci Pii, circa tamen disciplinam Ecclesiasticam, et morum correctio-

Preservatur jurisdictio Cathed. Archipresbyt. Titularium etc. quoad servitium Ecclesiarum. Item facultates Judicum, et Tribunalium intus juncuati- rum.

nem duntaxat; concernunt; minusque sub iisdem praesentibus Tribunalia Camerae Apostolicae, Legatum Avenionensem, Iudicem Fabricae Sancti Petri, neque ipsas Congregationes in solito liberulo, seu Elencho Congregationum, ac Tribunalium Urbis descriptas; comprehendere.

Clausula
pro omni-
moda Lite-
rarum exe-
cutione.

§. 12. Decernentes easdem praesentes literas; et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod omnes, vel singuli supradicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet ius, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, praecedentiae, vel dignitatis, seu alias specificae, et individuae mentione, et expressione digni existant, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quocummodo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensu, alioque quolibet, etiam quantumvis magna, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, aut terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari. Sic, et non aliter per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos quavis auctoritate, praecedentia, aut potestate fungentes, et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quovis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, iudicari, et definiri debere, irritum quoque, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contingerit attentari.

Derogatio-
nes.

§. 13. Non obstantibus, et singulis praemissis, et quatenus opus sit nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, et pariter, quatenus opus sit, rei. mem. Pii Papae IV. similiter Praedecessoris nostri de gratis quaecumque interesse Camerae Apostolicae concernentibus in dicta Camera intru certum inibi prae-

scriptum tempus praesentandis, et registrandis; ita ut praesentes in ea praesentari, et registrari nullo unquam tempore, vel modo necesse sit; necnon aliis Constitutionibus, et ordinationibus, Apostolicis, ac Urbis nostrae, dictarumque Ecclesiarum, omniumque, et singulorum supradictorum, quibusvis, etiam iuramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, clausulis, decretis, atisque supradictis in contrarium praemissorum roboratis, seu confirmatis, et innovatis Statutis, ac usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, et tenore praemissis, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut praefertur, derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum suppressionis, abolitionis, abrogationis, reductionum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, et decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit, incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo nonagesimo secundo, æv. Kalendas Octobris, Pontificatus Nostri Anno Secundo: Apostolica Auctoritate praedicta confirmamus, et approbamus, illamque, perinde, ac si a Nobis sub praesentium data emanasset, in omnibus et per omnia innovamus exceptis tamen, quae praesentibus hisce nostris in aliquo adversari comperiuntur.

§. 15. Insuper omnes, et singulas Judicaturas particulares quascumque, et cujuscumque generis, post praesentam Constitutionem restitutas, vel de integro hactenus erectas, et constitutas vigore litterarum Nostrarum, et aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, tam sub plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motus proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, etiam ex causa privatae, seu publicae utilitatis, et ex quacumque etiam onerosa causa, aut pro bono Religionis, etiam cum quibusvis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis, quibuscumque Universitatibus, Locis Pii quocumque nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, aliisque tam Ecclesiasti-

Sanctio.

Dat. die 27.
Sept. 1692.
Pontifex
insertam
Constitutionem
confirmat et innovat.

Praeterea
aboleat Judi-
caturas par-
ticulares
quavis au-
thoritate de-
iucias, ere-
ctas.

eis, quam Saecularibus Personis, quantumvis speciali, et specialissima mentione dignis, eorumque domibus, ac familiis quomolibet concessas, comprehensis etiam Archihospitali Sancti Spiritus in Saxia, et Hospitio Apostolico S. Michaelis ad Ripam nuncupato, eisdem praesentibus eas pro expressis habentes, in totum, ac si numquam concessae fuissent, abolemus, penitusque abrogamus.

Facultates
Congregat.
Boni Regim.
ad primarum
statum reducuntur.

§. 16. Ne autem pro infrascriptarum Congregationum respective parte occasio aliqua controversiarum quomolibet in posterum oriatur, praefatae Congregationis Particularis a Nobis, ut praefertur, deputatae consilio inhaerentes, quoad Congregationem Boni Regiminis a rec. mem. Clemente Papa VIII. jamdiu institutam, deinde a fel. rec. Paulo V., et Innocentio XI. Romanis, Pontificibus similiter Praedecessoribus Nostri, facultatibus auctam, servandum esse volumus, et mandamus decretum praedicti Innocentii XII. Praedecessoris Nostri sub die 9. Augusti 1693. promulgatum, abrogatis, quatenus opis sit, in iis, quae concernunt Causas mere judiciales, et contentiosas, amplioribus facultatibus, si quae eidem congregationi Boni Regiminis contra formam praedicti Decreti Innocentii XII. Praedecessoris Nostri praefati per Constitutionem piae mem. Clementis Papae XII. similiter Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Divina Providentia*, sub datum apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Februarii Anno Incarnationis Dominicae MDCCXXXIII. concessae videri possent, firmis de caeteris remanentibus aliis in eadem Constitutione, signanter in §. *Insuper*, circa Ministrorum oeconomiae Communitatum Praepositorum electionem, et deputationem.

Salva electione Ministrorum oeconomiarum.

Causae Lauretanae per appellationem ad Judices Ordinarios devolvantur.

§. 17. Et quoad Lauretanam, nullam ei competere jurisdictionem in causis Lauretanis quibuscumque, per appellationem, seu recursum a Judicatis de Partibus; appellationesque et recursus hujusmodi a praedictis Judicatis, pertinere dumtaxat ad Judices Ordinarios Romanae Curiae Nostrae, prout praeserta Innocentii XII. Constitutio disponit.

Item Firmam in civilibus.

§. 18. Ac quoad Firmanam, nullam ei competere judicalem cognitionem in causis civilibus in gradu appellationis, seu recursus a Judicatis Judicum Civitatis, et Status Firmani.

Congregationum generalium la-

§. 19. Quo vero ad alias Congregationes generales in liberculo, aut Elencho descriptas,

seu quoad causas in illis cognoscendas, omnino servanda esse disposita per rec. mem. Sixti V. similiter Praedecessoris Nostri Constitutionem, quae incipit: *Immensa*; cum declarationibus contentis in decreto a Congregatione Particulari jussu praedicti Innocentii XII. Praedecessoris Nostri sub die ix. mensis Augusti anno Domini MDCXCIII. promulgato, prout alias similiter demandatum extitit a Congregatione reformationis Tribunalium Urbis Nostrae, approbante praedicto Clemente XII. Praedecessore praefato sub die iv. mensis Aprilis anni MDCCXXXI., et non aliam eis respective jurisdictionem competere, motu auctoritate praedictis Nostri, declaramus, decernimus, statuimus, ac sancimus.

Facultates ad veterum Decretorum normam.

§. 20. Ac insuper sub praesentium dispositione Visitatores Apostolicos, quantumvis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, deputatos cum certis facultatibus pro Sacra Visitatione Ecclesiarum, Locorumque Piorum, eorum facultates praedictas ad tramites juris, et literarum Apostolicarum ab Innocentio Praedecessore praedicto in forma Brevis sub annulo Piscatoris sub die xvi. Januarii anni Domini MDCXCIII. desuper expeditarum reducendo, comprehensos esse.

Visitatorum autem, ad viam juris, et Litterarum Innoc. XII. rediguntur.

§. 21. Praefecti vero, seu Castellani Arcis Nostrae S. Angeli jurisdictionem, quam dumtaxat quoad Balistarios, et ejusdem Arcis auxiliares, in eorum ministeria concernentibus, praeservatam esse volumus, in caeteris omnibus causis, et negotiis indifferentibus, seu praedicta officia militaria neutiquam concernentibus, et ad tramites decretorum alias ab eodem Innocentio Praedecessore xxviii. Septembris MDCXCII., ac tertia Maji MDCXCIII. editorum, comprehendi pariformiter earundem tenore praesentium declaramus.

De jurisdictione Praefecti Arcis S. Angeli.

§. 22. Ac demum indulta, et facultates, necnon privilegia quaecumque, et praesertim super cumulativa in causis laicalibus, Tribunali Venerabilis Fratris Nostri praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae, Nostri, et Romani Pontificis pro tempore existentis in Urbe Nostra, ejusque districtu Cardinalis Vicarii competentia, et praesertim per litteras fel. record. Clementis X. quae, *Supremae Majestatis*, sub pridie Idus Augusti MDCLXXI., ac per alias Benedicti XIII., quae, *In Supremo*, sub xvi. Kal. Septembris MDCCXXIV., necnon per alias litteras Clementis XII. Praedecessorum

Privilegia Card. Vicarii Urbis reducuntur ad tramites Reformationis Pauli V.

Nostrorum, quae *Romanus Pontifex*, respective incipiunt, novissime de anno MDCCXXXV. promulgatas, ad statum, in quo erant ante reformationem rec. mem. Pauli Papae V. similiter Praedecessoris Nostri, ed ad ejusdem reformationis tramites apostolica auctoritate redigimus; necnon utriusque Clementis, et Benedicti Praedecessorum praedictorum literas, tenore praesentium abrogamus; et de medio in hac parte tollimus, et abolemus.

Permittitur
Judicibus ab-
rogatis ex-
pedire Cau-
sas penden-
tes intra se-
mestre.

§. 23. Volumus autem, quod propter praemissa, huiusmodi Judicibus suppressis, et abrogatis, jurisdictio quoad causas actu coram eis pendentes, seu hactenus jam instructas, dummodo ipsi per totum mensem Augusti praesentis anni MDCCXLII. ad earum expeditionem omnino deveniant, non censeatur eo ipso adempta, sed praefato tempore elapso, causae praedictae ad suos competentes Judices in statu, et terminis devolvantur, et eo ipso devolutae censeantur, et quoad iura coram suppressis Judicibus producta, eorum stetur indicationi.

Clausulae et
Decreta pro
Constitutio-
nis obser-
vantia.

§. 24. Ac omnia, et singula praemissa, necnon praesentes nullo unquam tempore; pro eo, quod quicumque in praemissis jus, seu interesse habentes, seu habere praetendentes, ad id vocati, et auditi non fuerint, seu ex quavis alia causa, vel quocumque praetextu, quaesito colore, vel ingenio, notari, impugnari, invalidari, retractari, et ad terminos juris reduci, seu in jus, vel controversiam revocari nec sub quibusvis similibus, vel dissimilibus revocationibus, limitationibus, et aliis contrariis dispositionibus comprehendendi, sed semper ab illis excepta, validaque, et efficacia fore, et esse, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere; sicque et non alias per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Nostri Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos; dictaeque Sedis Nuncios, sublata eis aliter judicandi, et definiendi forma, et facultate, judicari, et definiri debere; et quidquid secus super praemissis contra earundem praesentium tenorem quomodolibet attentari contigerit, irritum ex nunc decernimus, et declaramus.

Derogatio-
nes amplissi-
mae.

§. 25. Non obstantibus nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo, necnon Nostri, et praedictorum Prae-

decessorum Nostrorum, et eorum cujuslibet Constitutionibus, Ordinationibus, et Decretis praedictis, atque omnium, et singularum Congregationum praedictarum, et earum cujuslibet respective erectionibus, necnon et cujuslibet illarum, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis, et consuetudinibus, necnon privilegiis, indultis, et literis apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, etiam motu pari et consistorialiter, etiam in earum, et earum, cujuslibet respective erectione praedicta, seu alias quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis: Quibus omnibus, quae praesentibus quomodolibet obesse possent, etiamsi de illis specialis, specifica, et expressa, ac de verbo, ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi etiam veriores praesentibus pro-expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad effectum praesentium, et validitatis omnium, et singulorum praemissorum, hac vice dumtaxat harum serie specialiter, et expresse derogamus, et derogatum esse volumus, omnibusque contrariis quibuscumque.

§. 26. Per praesentes autem non intendimus, facultatibus Venerabilis Fratris Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Collegii Decani nunc et pro tempore existentis, ratione Ostien., et Veliternen. Ecclesiarum, quibus nunc et pro tempore praeesse dignoscitur, tum etiam facultatibus dilecti filii nunc et pro tempore etiam existentis Palatii Nostri Praefecti, ratione Praefecturae Palatii praedicti, ad formam literarum Benedicti XIII. Praedecessoris Nostri sub Annulo Piscatoris in forma Brevis sub datum diei xxiv. mensis Septembris anni Domini MDCCXXVII. desuper expeditarum, eis, et eorum cuilibet competentibus, in aliquo praepjudicare.

§. 27. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, revocationis, annulationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem quindecimo Ka-

Facultates
Cardinalis
Decani, nec-
non Prae-
fecti Palatii
Apostolici
praeservan-
tur.

Sanctio Con-
stitutionis.

Dat. die 15. Febr. 1742. lendas Martii anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius;

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugénus.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 27. ejusdem Mensis, et Anni.

XLIV. *

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS

BENEDICTI DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIV.

LITERÆ APOSTOLICÆ IN FORMA BREVIS.

Quibus revocantur aliae literae similiter in forma Brevis fel. rec. Clementis PP. XII. in quibus Vicariis Congregationum Ordinis Praedicatorum, ac duobus aliis Fratribus, nempe Definitori, et Socio, seu Electori nuncupatis, in Capitulis Generalibus suffragium concessum fuerat.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Eo propensioribus apostolicae benignitatis, auctoritatisque nostrae testimoniis inclytum Fratrum Praedicatorum Ordinem de Catholica Ecclesia semper, et ubique benemerentissimum in hac sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem Divinae bonitatis abundantiam constituti cohonestare optamus; quo graviore amoris, et existimationis Officiis, dum in minoribus essemus, prosequi studuimus. Ea propter nihil cupimus impensius, quam ut Regularis Disciplinae Observantia, qua Congregationes praesertim, quas observantes appellamus, tam citra, quam ultra montes hujus-

modi florentissimi Instituti per plura saecula praeclarum sibi nomen fecerunt, in primaeva uniuscujusque Congregationis institutione persistat, et si per novas concessionem, indulta, et privilegia a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris quomodolibet impetrata aliquo pacto illa immutata fuerit, in pristinum statum reducat, in quo Congregationes hujusmodi, sicut antea, permanentes, majora semper religiosarum virtutum, doctrinarumque accipiant incrementa. Praeterea considerantes Nos formam, modumque gubernii Provincias inter, et Congregationes dicti Ordinis, a principio constitutum utriusque proprium, ac praecipuum esse, non alia ratione id factum esse habemus; ut quaedam indulta, ac privilegia, quae Provinciis impertita fuerunt, Congregationes ipsae ab initio sibi concedenda minime curaverint, ne scilicet iisdem prorsus gubernii forma, modoque, quibus Provinciae reguntur, ipsae quoque Congregationes administrarentur. Quoniam autem inter caetera Apostolica indulta, et privilegia, sive omnibus, sive singulis Congregationibus hujusmodi concessa illud potissimum a fel. record. Clemente PP. XII. Praedecessore nostro per quasdam suas in simili forma Brevis literas motu proprio die XXVIII. Mensis Julii Anno MDCCXXXIII. expeditas, quarum tenorem praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, impertitum reperitur, nimirum, ut omnes, et singuli Vicarii earundem Congregationum Apostolica auctoritate erectarum, vel erigendarum, dummodo sex saltem Conventus formales habuissent, pro tempore existentes, una cum duobus Religiosis suae respective Congregationis pro quolibet ex Vicariis hujusmodi, uno nempe Definitori, et uno Socio, seu Electore in earum respective Congregationum dietis eligendis, in quibuscunque Capitulis Generalibus ejusdem Ordinis interesse, et suffragium habere possent, ac valerent. Quod sane indultum, ac privilegium, etsi aliquo pacto rationabile, tamen eam in ordinem praefatum invehere, et afferre imposterum rerum bene constitutarum confusionem, graviores, sapientioresque quam plurimi ex Fratribus dicti Ordinis augurantur, quod inde Congregationes hujusmodi fere ad instar Provinciarum administrari contingeret, ac timendum esset, ne dissidia quoque in futurum oriantur. Hinc est, quod Nos, qui opportuna, atque salutaria hisce omnibus reme-

dia, quantum cum Domino possumus, adhibere cupimus; Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolica potestate plenitudine, Indultum, seu Privilegium hujusmodi a Clemente Praedecessore praefato, ut praemittitur, concessum, nec ad hanc usque diem executioni mandatum, tenore earundem praesentium veluti non concessum haberi volumus, ac revocamus, irritamus, cassamus, et annullamus, viribusque, et effectu penitus, et omnino vacuumus, perinde, ac si dictae literae ejusdem Clementis Praedecessoris, quibus motu, scientia, potestate, ac tenore paribus derogamus, ac derogatum esse declaramus, nunquam emanassent, atque ea omnia in praemissis, quae antequam literae hujusmodi editae fuissent, servari quoad dictas Congregationes in quibuscumque Capitulis Generalibus solebant, omnino servari volumus, statuimus, praecipimus, et mandamus. Decernentes pariter easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, nec de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae, aut praefatarum Congregationum, aliorumque quorumlibet interesse in praemissis habentium, seu habere quomodolibet praetendentium consensus, aliove quolibet etiam formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut adversus illas aperiitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes literas ab illis, ad quos spectat, et spectabit in futurum inviolabiliter observari; Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, aliosque quoslibet quacumque praeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane; si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non

obstantibus dictis ejusdem Clementis Praedecessoris literis, ac nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus apostolicis, ac quatenus opus sit, dictarum Congregationum, et Ordinis praefati, aliisque quibuscumque etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expressè derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXIII. Februarii MDCCXII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 23.
Febr. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

DISPENSATIONUM

XLV.

Matrimonialium causas veraciter exponendas, et ab Executoribus omnino verificandas esse statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Apostolicae servitutis Nostrae ministerium pertinet sedula invigilare cura, ut dispensationes super gradibus affinitatis, seu consanguinitatis, intra quos Matrimonia contrahi prohibentur, vel super aliis a Sacris Canonibus statutis impedimentis, nisi ex debitis causis non concedantur, et omnia inde amoveantur, unde nota aliqua ab improbis aspergi possit nomini, ac decori Romanae Ecclesiae, cui, licet immerito, divina benignitate praesidemus.

Dispensationes non nisi justis ex causis concedi debent.

§. 1. Sane quidem ad Dispensationes obtinendas ab iis, qui eas postulaut, in supplici libello causae pro illis consequendis, exprimi solent; quae si ejusmodi fuerint, ut juxta ea-

Earum expendendarum ratio.

nónicas Sanctiones, et prudens Ecclesiasticae Provisionis arbitrium, locus ad dispensandum esse videatur, dispensatio concedi solet, ejusque executio Ordinario, ut plurimum committi, cui onus incumbit diligenter inquirere, an causae expositae veritate nifantur, ut, veris illis existentibus, gratia executioni demandetur, secus vero, si causae nullatenus veritati consentaneae sint. Si autem contingat, ob causas minime veras existentes, ut dispensatio executioni non tradatur; qui eam impetravit, apud negotiorum Gestores, seu Literarum Apostolicarum Expeditores conqueruntur; a quibus nonnunquam responderi solet, executionem perperam, et injuria denegatam fuisse, quia expressio causarum, earumque verificatio, in dispensationibus non est aliquid substantiale, sed formalitas quaedam, et Forensis stili consuetudo: quod non minus veritati adversatur, quam executionis ordinem, ac modum bene, ac prudenter constitutum subvertit; cum expressio causarum, earumque verificatio, ad substantiam, et validitatem dispensationis pertineat, illisque deficientibus, gratia nulla, ac irrita sit, nullamque executionem mereatur.

§. 2. Id autem, ut plurimum evenit in dispensationibus, in quibus apponi solet clausula: *et Oratoribus vitae periculum immineret*: quae cum saepe in dispensationibus in primo, et secundo, vel in secundo gradu, et in nonnullis aliis canonicis impedimentis, sine ulla ratione, causa, et veritate, expressa reperiatur; Ordinarii Locorum, qui cautius, et accuratius se gerunt, nisi vitae periculum imminet, dispensationem exequi recusant; alii vero, fortasse falso rumore inducti, quod hujusmodi clausula sit mera formalitas, indulgentius quam necesse est procedentes, periculo vitae neque argumentis probabilibus verificato, eoque Oratoribus saltem verisimiliter imminere comperto, gratiam Dispensationibus exequuntur.

§. 3. S. M. Praedecessor noster Pius PP. V. in sua Constitutione per viam Motus proprii expedita, et publicata sub die V. Decembris anno MDLXVI., cujus initium est: *Sicut accepimus*; decrevit, omnes, et singulos Procuratores, tam Officii Sacrae Poenitentiariae, seu Contradictarum, quam alios quoscunque Solicitatores, et Scriptores, qui veritatem facti, a narratione, quam ab ipsis Partibus habuerunt; quoad substantialia, et qualitates necessario exprimendas, diversam faciant, seu quo-

modo intervertunt, aut immutant, aut depravant, et per subreptionem, et obreptionem gratias a Romanis Pontificibus extorquent, poenam falsi incurrere, et ea puniri omnino debere.

§. 4. Hujusmodi autem constitutio quam videatur pertinere dumtaxat ad Procuratores, Solicitatores, et Scriptores Officii Sacrae Poenitentiariae, ubi per id temporis matrimoniales Dispensationes etiam in foro externo concedi solebant, nihilominus pro Pastoralis Nostra, et Paterna cura ex Alto Nobis commissa, hortamur, monemus, ac praecipimus omnibus, et singulis negotiorum Gestoribus, Procuratoribus, et Expeditoribus Literarum Apostolicarum, etiam Datariae Nostrae, ut cum supplices preces pro aliqua Matrimoniali Dispensatione porrecturi sunt, id primum ante omnia agant; ut plenam atque exactam facti notitiam assequi curent, sciscitantes ab ipsis Oratoribus, an haec, et illae causae adsint, ex quibus sciunt dispensationem concedi solere in hoc, vel illo gradu; deinde in supplici libello facti speciem nitide, ac sincere exponant; caveantque diligenter, ne illam aliquatenus in rebus substantialibus alterent, immutent, iuvant, corrumpant, sed stricte adhaereant iis, quae ab Oratoribus sibi exposita fuerunt; et multo magis abstineant, ne quid falsi, aut facti proprio ingenio inventum, vel excogitatum, ad gratiam dispensationis facilius obtinendam, in precibus obtrudant; demum, prae oculis habentes, se operam suam in ecclesiasticis negotiis in hac Alma Urbe exhibere, ubi Cathedra veritatis est, ipsam solam ament, et sectentur veritatem, non lucrum, aut gratiam, et favorem supplicantium; diligenterque videant, ne mendacii, aut erroris merito argui, cum animae suae detrimento, possint, falso, et perperam asserentes causas, earumque verificationes, ex provida Nostrorum Praedecessorum dispositione, in hujusmodi gratiis, ad Ecclesiasticae disciplinae vigorem, et Canoniarum legum, et Apostolicarum Constitutionum voluntatem servandam, apponi, et respective demandari solitas, vanas, et superfluas esse, et tamquam inanēs Curiae formalitates, parvi aut nihili esse faciendas.

§. 5. Praeterea hujusmodi graves abusus, quibus honor et decus hujus Almae Urbis dehonatur, et Sedis Apostolicae splendori ac dignitati officitur, penitus abolere cupientes:

Admonitio ad omnes negotiorum gestores etc.

Opinio quorundam circa causarum exprimeudam veritatem, reprobat.

Ubi preces obreptionis, gratia nulla est.

Periculum vitae specia- liter verificandum.

Decretum Sancti Pii V. contra Officiales falsa experimentes.

Ad quos extenditur poena falsi, si in exponendis dispensationum Cau-

sis deliquit.

motu proprio, ex certa scientia, de Apostolicae potestatis plenitudine praefatam Constitutionem s. m. Pii V. Praedecessoris Nostri extendimus, dilatamus, ac producimus ad omnes praedictos negotiorum Gestores, Procuratores, et Expeditores literarum Apostolicarum, cuiuscumque status, gradus, ordinis, et conditionis, et quocumque indulto, privilegio, et dignitate munitos; et, quatenus opus sit, eam de novo ferimus, statuimus, et innovamus; volentes, ac decernentes, ut in omnibus superius expressis casibus, poena falsi contra Delinquentes locum habeat; sine tamen praeiudicio obligationis refundendi expensas Oratoribus, qui, ob illorum culpam, ejusmodi dispensationes, quae executioni demandari nequeunt, obtinuerunt.

Executores
bus injungitur
verificatio
causarum
in Litt. express.

§. 6. Denique omnes, et singulos Venerabiles Fratres, Archiepiscopos, Episcopos, et Locorum Ordinarios, Caeterosque Executores Literarum Apostolicarum, quibus hujusmodi Dispensationum exequutio committi solet, enixe rogamus, et obsecramus, ut sedulo, ac diligenter attendant, priusquam Dispensationis gratiam exequantur, an causae in Apostolicis literis expressae, et quarum verificatio eorum curae, et vigilantiae a Sede Apostolica commissa est, verae ne, an secus existant, an potius Sedi Apostolicae falsum expositum, et veritas reticita fuerit: qua super re eorum conscientiam oneramus.

Litterae Dispensationum in quibusdam distinctius concipi jubentur.

§. 7. Et quoniam in iisdem Apostolicis literis super Dispensationibus in gradibus prohibitis, aliisque praefatis impedimentis, nonnulla observata sunt, quae negotium Executoribus quandoque exhibere, et scrupulos eorum animis ingerere solent, Apostolicae Nostrae sollicitudinis erit, ea dilucidius, et apertius in iisdem dispensationum literis Apostolicis exponere, ac declarare, ut omni dubitatione subblata, et causis coram Executore hujusmodi probationum genere probatis, quo de illarum veritate moraliter certus reddatur, Apostolicae literae Matrimonialium Dispensationum sine ulla haesitatione ad debitam executionem deduci possint.

Delinquentium puni-
tium punitio
Datarius de-
mandatur.

§. 8. Mandamus quoque, et injungimus dilecto Filio Nostro Pompejo Tituli S. Eusebii S. R. E. Presbytero Cardinali Aldovrando nuncupato Prodatorio Nostro, ejusque Successoribus Datariae Apostolicae Prodatoriis, seu Dataris pro tempore existentibus, ut in praemissis

reos, et culpabiles repertos, poena falsi, ut praefertur, puniant, cum potestate citandi, etiam per edictum, constito summarie de non tuto accessu, aliaque dicendi, et faciendi in praemissis necessaria, seu quomodolibet. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis; statutis, et consuetudinibus, et quibusvis indultis, et privilegiis, quibuscumque personis etiam speciali mentione dignis, datis, et concessis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Non obstantibus quibuscumque.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, monitionis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Kal. Martias, Anno Incarnationis Dominae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

Sanctio.

Dat. die 25.
Febr. 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Martii 1742.

PRO ELEVATIONE

XLVI.

Corporis Ven. Servi Dei Camilli de Lellis.

Dilecto Filio, Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura nostra Referendario, ac Fidei Promotori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam
Benedictionem.

De Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Riti-

Beatificatio
Servi Dei an
decreta.

bus praepositae consilio, et assensu, ut Servus Dei Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Congregationis Ministrantium Infirmis imposterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferendae) exponantur, et alias, prout in aliis nostris in simili forma Brevis Literis desuper expediendis uberius continebitur, quamprimum Auctoritate Apostolica indulgere intendentes; ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sanctae Mariae Magdalenae de Urbe ejusdem Congregationis Ministrantium Infirmis sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem nobilioremque locum transferatur, et collocetur, ad quem accedentes Christifideles venerentur; necnon ut ea omnia, quae in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur: Tibi, qui Promoteris Fidei manus, quod Nos, dum in minoribus essemus, praestitimus, tanta cum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per praesentes committimus, et mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo positum est ejusdem Dei Servi Corpus, conferas, et clausis Januis, et quibuscumque aliis (praeter publicum Notarium acta omnia per Te consicienda rogaturum; nec non Dilectos Filios modernos Praepositum Generalem, ac Assistentes, et Postulatorem Causae dicti Servi Dei in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, atque eos Ministros, seu Fossores, quos ad hujusmodi Ministerium et opus necessarios esse duxeris tantum, nec omnino alios) sub excommunicationis latae sententiae poenam ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, praeterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, et ipso facto ab omnibus cujuscumque status, dignitatis, conditionis, auctoritatis, et praeminentiae, etiam S. R. E. praedictae Cardinalibus statim incurrenda, aliisque ad nostrum arbitrium imponendis poenis, et censuris, penitus exclusis, tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros effodi, arcamque, seu loculum, in quo conditur, reserari facias; necnon omnia, et singula accuratissime inspicias, quae ad authenticitatem ejusdem Corporis firmandam apposita fuisse memoriae traditum est, ac praesertim signa,

aliaque hujusmodi recognoscas, caeteraque scruteris, quae, pro tua hac in re singulari peritia, duxeris notanda. Praeterea Tibi committimus, et mandamus, ut singulis antedictis, quos solos tecum dumtaxat, ut praemittitur, interesse statuimus, sub suspensionis, interdicti, et excommunicationis latae sententiae, aliisque poenis, et censuris Nobis, ut praefertur, reservatis, denunties, et inhibeas, ne quilibet eorum, Nobis insciis, et inconsultis, quidpiam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferre, detrahere, ac secum asportare audeant. Postquam vero haec omnia praestiteris, idem Corpus in aliqua arca, seu loculo recondas, tuo in cetera hispanica signo munias, et in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitis cum honore, et cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi omnes, et singulas super negotio hujusmodi ea, qua decet et opus est, fide, ac diligentia perficiendo, necessarias et opportunas facultates auctoritate apostolica tenore praesentium tribuimus, et impertimur. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque: Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die V. Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

CONSTITUTIO

XLVI. *

Seu Epistola decretalis qua vetus controversia inter Episcopum Conversanum et Religionem Hierosolymitanam definitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicae servitutis officium, quod humeris nostris licet imparibus inscrutabilis imposuit Divini altitudo consilii, illius Nos saepe admonet sollicitudinis, quam Romanum Pontificem ad procurandam omnium Ecclesiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, et

Reliquiarum detractio prohibetur.

Loculi obsignatio.

Conceduntur facultates etc.

Dat. die 5. Martii 1742.

Ideo ipsius Corpus in nobiliorem locum elevari jubetur.

Prescribitur recognitionis forma.

jura vigili cura oportet impendere; ut Episcopi ad easdem regendas a Spiritu Sancto positi; avulsis omnium dissensionum seminibus, commisso sibi gregi attendentes, ministerium suum in dulcedine pacis adimpleant. Cum itaque ad nostri Apostolatus auditum publico primum sermone ac fama, et deinde demissa Ven. Fratris nostri Macarii Episcopi Conversani expositione nobis humiliter facta delatum sit, inter Episcopos pro tempore Conversanos ex una; ac dilectos filios Magni Magistrum, et Fratres Militie S. Joannis Hierosolymitani ex altera partibus annosam litem, et jam senescentem intercessisse super exercitio jurisdictionis Ordinariae in Oppido Putiniani; litemque ipsam, tametsi a bon. mem. Caesare Lambertino Episcopo Insulano vigore commissionis signatae manu fel. record. Leonis Papae X. Praedecessoris nostri per definitivam sententiam olim diremptam, nihilominus debuo in Foro instauratam fuisse, et in Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio magno ipsorum litigantium incommodo, ac dispendio diutissime exagitam, et per varias ambages ad hanc diem protractam, et adhuc in eodem Auditorio pendentem, majori utriusque partis detrimento in diem magis magisque protrahi posset ideoque ut celerius et expeditius, quo fieri potest, eidem tandem finis imponeretur, servata tamen, sanctaeque, ut par est, custodita Canoniarum legum, et sanctionum censura; Nos Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, praecipue Innocentii Papae III. morem et exempla secuti, qui restituendae pacis, et concordiae solliciti ad parcendum litigantium expensis, et temporis diuturnitati consulendum non detrectantes onus, et laborem cognitionis ipsarum controversiarum, Apostolicae auctoritatis, et providentiae partes non semel per se ipsi interposuere; causam hujusmodi fere interminabilem, et perpetuam ad Nos advocavimus, eamque, adscitis in Consilium Dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, et allegationibus juris et facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, et jura strenue luebantur, tum voce, tum scripto coram nobis deductis, et saepius a Nobis auditis, lectis, et diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam; et debito fine duximus terminandam.

Sane licet vetustissima hujus contestatae litis primordia si altius ab origine sua repetan-

tur, prae vetustate admodum obscura, et involuta sint; illud tamen certum, firmumque et indubitatum est, Oppidum Putiniani situm esse in Dioecesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Dioecesis ambitum impugnata umquam fuisse ab iis, qui acri et diuturna contentione pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse aut ex vi clari et manifesti privilegii Apostolici adimentis Episcopo, et Praelato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem reliqua a Dioecesi prorsus separatam; et quodammodo avulsam; aut deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatae. Continuata enim, et pacifica, atque hominum memoriam longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, et acquiescente Episcopo, tantae virtutis, et efficaciae esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, et Territorialis, quae privilegio expresso adscribi non potest, saltem praesumpto videatur referenda. Firmissimo huius juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquae Tribunalium, et Jurisconsultorum in Foro sensim receptae opiniones asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienae Dioecesis parte, adstrui sibi facile posse a Praelato inferiori ex sola quadragenaria possessione cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregat. S. R. E. Cardinalium super interpretatione, et executione decretorum Concilii Tridentini fungemur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, et ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quae pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, et publicis typis impresso. Subinde vero, ut quavis in posterum dubitandi occasio praecideretur, et una esset in Foro certa, et immota judicandi ratio, sublato quovis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Praedecessor noster ea, quae a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium, et totidem Praelatorum do-

eterna, et integritate praestantium, Nobis etiam, uti Congregationis Secretario, in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, mature discussa, intimeque ex nostra sententia rimato negotio, praemissas opiniones innixas possessioni quadragenariae cum titulo colorato, tamquam Canonice sanctionibus adversas, praesidio juris destitutas, et saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas rejecit, et ad asserendam favore Praelati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienae Dioecesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Praedecessor antedictae Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. nedom benigne probavit, et observare perpetuis futuris temporibus praecepit; verum etiam typis impressum, et inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit. Hac igitur prae oculis habita certa iudicandi regula providens sapienterque instituta, consulto Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensebantur initia praetensae jurisdictionis in Oppido Putiniani, vel quia eadem immemorabilis, quae solo labefactatur rumore, interviri, ac submoveri penitus videbatur tum ex iudiciali, diuturna, et numquam intermissa contradictione Episcoporum Conversan., tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus in praefato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

Potissimum itaque acquisitae jurisdictionis ordinariae praesidium constituebat in privilegio apostolico, ac in literis Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum praesertim fel. rec. Johannis XXII., qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanae perpetuo incorporavit, et univit cum Ecclesiis, Cappellis, Membris, Castris, Casalibus, Grantiis, Territoriis, Olivetis, Possessionibus, juribus, jurisdictionibus, libertatibus, privilegiis, et exemptionibus, ac omnibus bonis, juribus, et pertinentiis suis. Verum inspecto, et sedulo expenso integro contextu, et tenore praefatae Constitutionis, minime ex ea evincitur in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios translatam fuisse plenam, et omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, et spiritualem non solum in Ecclesias,

et loca, verum etiam in Clerum, et Populum, quemadmodum necessarium est, ut Praelatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Dioecesi separatum. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis praedictae; Et quidem mens, quia unio et incorporatio eum in finem solummodo colli-neavit; ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimam quoque ex largitione apostolica nanciscerentur dominium reddituum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco transvehendis ultra mare commeatibus maxime opportuno Classi suae contra infideles instructae, suppeltiae ferre possent. Adversantur praeterea verba, quia si verba Bullae singillatim examinentur, et praesertim illa — *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, et privilegiis* — tantae non sunt efficaciae, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, et in Religionem Hierosolymitanam translata; quia cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo et a jure communi alieno, tribuendi scilicet jurisdictionem Ordinariam personae inferiori, ablata Episcopo parte suae Dioecesis, numquam per generalia, et ambigua verba concessum esse intelligitur; maxime quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspecta praefati Pontificis vigilantia, qua in ipsa unione rebus omnibus opportune consultum, ac provisum voluit. Siquidem in dicto Monasterio uniendo hujusmodi leges, et conditiones servandas praescripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhaerentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quae praessent Ecclesiae, Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, et Divina Officia persolverent; verum etiam Monachis Benedictinis, quorum nonnulli adhuc supererant, omnia ad victum, et vestitum necessaria tribui, eorumque vitae commodis voluit provideri. Minime autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, et diligentiam; nullumque praeferea verbum de Oppido populo soluto, ut praetenditur, a lege Dioecesana, et avulso a jurisdictione Episcopali, nullum de personis spiritali regimini in posterum praeficiendis, nullum de finibus apte

designandis, nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris in dicta Constitutione adieciſſe, ſi rêvera id facere prôvidus Pontifex in animo habuiſſet.

Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apostolicae Literae Paſchaliſ, et Calixti II., necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Praedecessorum noſtrorum; qui Apoſtolicæ Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas anteactis temporibus ab Episcopis Converſanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitanae finitimo. Si enim ſingulae partes expendantur praefatae Constitutionis Alexandri III., cui conſonant diſpoſita per Paſchalem, et Calixtum, nihil aliud ex ea conſtat, quam ſub immediata S. Petri, et Apoſtolicæ Sedis protectione fuiſſe recepta bona quaecumque per Monasterium S. Stephani acquiſita, et in futurum acquirênda, recenſito etiam Oppido Putiniaſi una cum ſois membris, et pertinentiis; *illudque fuiſſe ſolutum ab omni jûgo, et exactione tam Episcoporum, quam Saecularium.* Praeterea in eiſdem literis Alexandri ad augenda novis titulis dignitatîs Abbatialis decora, et ornamenta conceditur Abbati uſus Mitrae, et annuli, necnon facultas recipiendi Chriſmatis, et Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, et communionem Apoſtolicæ Sedis habente, et inſuper a quovis etiam Antistite Catholico Baſilicas, et Altaria conſecrari, et ordines Monachis, et Clericis rite conferri poſſe decernitur. Prohibetur itidem in eiſdem Literis Episcopo, ne abſque Monachorum conſenſu in Eccleſia Monasterii Pontificalia exerceat, et Eccleſiaſtico ſupponat interdicto Eccleſiam, aut Monasterium, *Monachos, Clericos, ſeu etiam Laicos utroque jure ipsis ſubjectos*: neve eoſdem Monachos Synodo Dioceſanae intereſſe compellat: Demum ad exhibendam Apoſtolicæ Sedi reverentiam, et homagium, unciae unius auri census imponitur, Romano Pontifici quotannis perſolvendus. Itaque Constitutiones praefatae ſive conjunctim, et generatim, ſive diſjuncte, et ſigillatim conſiderentur, nihil aliud praefeſſe videntur, praeterquam nudam, ac ſimplicem exemptionem paſſivam Monasterii, et Monachorum una cum Clericis, et Laicis eorum obſequio mancipatis, et ſervitio addictis a Jurisdictione Ordinarii, non autem translationem in Abbatem Jurisdictionis Ordinariae, et Eccleſiaſticae in Clerum, et Populum Putiniaſi, praevia ſepa-

ratione ejusdem Oppidi a reliqua Dioceſi Converſana; ideoque argumentum, et illatio ab hujusmodi paſſiva exemptione ad jurisdictionem activam, tamquam Canonice Sanctionibus nimium abſona omnino repêllenda videbatur; eo magis quia interpretatio Constitutionis pro ſola exemptione activa Eccleſiaſticae hitoriae monumentis illius aetatis apprime conſonans, et conveniens comperitur. Quamvis enim tempore praedicti Alexandri III. eximi apoſtolica auctoritate conſueverint Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione, ut Monasticae quîeti, et tranquillitati uberiùs conſultum foret, nulla tamen per id temporis recenſentur exempla activae jurisdictionis tributae Monachis in Clerum, et Populum. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non ſolum confirmaverit donationes antiquitus factas Monasterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliisque ſaecularibus perſonis; ſed ratam quoque habuerit ceſſionem juris Episcopalis primitus factam ab Episcopis Converſanis favore Monachorum, *ſicuti habetur in eorum authenticis ſcriptis*. Quandoquidem ceſſio Juris Episcopalis cum ſuapte natura non ſecum ferat omnimodam, plenariam, et effraenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, et jurisdictionis Eccleſiaſticae in Populum, et Clerum exercendae; ad quem effectum verba deberent eſſe clara, et expreſſa, ratio juris ſuadet; per hujusmodi donationem nihil aliud tranſfuſum fuiſſe in Abbatem, praeterquam aliquam Juris Episcopalis partem cohaerentem, et conſentaneam ſoli exemptioni paſſivae, et in majus dictae exemptionis incrementum ceſſuram.

Neque huic interpretationi ea adveſatur animadverſio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit ceſſionem juris Episcopalis, aliasque donationes relative ad documenta, quae in *Monachorum authenticis ſcriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujusmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita, neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expreſſa fuerunt; ideoque cum illa apud Monachos antiquitatis offuſa tenebris perpetuo conſeputa jacuerint; palam fit, Literas Apoſtolicas praedicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apoſtolicæ in *forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui poſſe activae jurisdictionis probationem.

Caeterum ubi etiam donationes fuiſſent ab eodem Alexandro recognitae, ſpecialiter ap-

probatae; et in suis literis expressae; nihilominus claris ostenditur argumentis alienam fuisse a voluntate Pontificis quaecumque activi juris Episcopalis ademptionem, et imminutionem. Etenim proponente Episcopo Conversano paulo post querelam ereptae sibi jurisdictionis Ordinariae in Oppido Putiniano ab Abbate Benedictino eam sibi vindicante obtentu dictae confirmationis Apostolicae, praefatus Alexander Praedecessor, datis opportune literis Episcopis Vigiliensi, et Tranensi non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogare voluisse praepjudicium; sed etiam ad sarcinenda illata illius dignitati dispendia ab Abbate Benedictino; mandavit eisdem Episcopis, ut causa judicialiter cognita, et instructa, acta conficerent, et confecta Curiae Romanae remitterent. Successive vero alii Pontifices Clemens, et Coelestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanae Sedis Legatus jurium Episcopaliū vindices unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablatae jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, et auctoritate in ea confovendum.

Haec autem illustria, et antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secum ferre nudam passivae exemptionis praerogativam tam respectu Monasterii praefati, et Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, et Saecularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, et immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido Putiniani; ac proinde illam utpote a Monachis non acquisitam per unionem factam a Joanne XXII. in Religionem Hierosolymitanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt; satis tamen visum est ea relata fuisse a sententia promulgata a bon. mem. Caesare Lambertino Episcopo Insolano ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato a Leone X. Praedecessore nostro. Nam eximii hujus Praesulis, moribus integerrimi, et juris Canonici consullissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitae probitatem, doctrinaeque praestantiam, et generis nobilitatem in re antiqua, et longe a memoria hominum remota tanti faciendae visa est auctoritas, ut ob illius testimonium etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fides adungi deberet.

BENED. XIV. TOM. XV.

Demum ad comprobandam passivae dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XXII., qui, unione et incorporatione dicti Monasterii Sancti Stephani Religioni Hierosolymitanae ex Apostolica benignitate facta, et concessa una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus, et jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, et Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatae subjectionis Sanctae Romanae Sedis*; quae sane verba soli congruunt exemptioni passivae, non autem juri activo, et separationi Territorii.

His igitur, aliisque rationum momentis mature, seduloque perpensis; diligenterque auditis, quae fuerunt hinc inde propositae; inspectis etiam omnibus causae instrumentis, penitusque consideratis; diligenti praeterea habito tractatu cum praefatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oritur abundantia pacis, et, ut Conversanae Ecclesiae jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magnaue sui nominis laude strenue constanterque propugnata, salva in posterum; et illaesa constant; decernendo pronunciamus, et pronunciendo decernimus, jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem in Ecclesias, Clerum, et Populum universum dicti Locī, seu Terrae Putiniani Conversanae Dioecesis competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo S. Stephani Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani, quorum favore dominium dumtaxat, et alia bona, et jura temporalia super dicto loco, et Populo, etiam quoad decimas, quamvis spirituales per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, et juxta mentem dicti Joannis XXII. in publicam causam erogandas, cum obligatione tamen praestandi Parocho ejusdem Terrae congruam annuorum ducatorum centum juxta resolutionem alias captam Anno Domini 1713. et 1715. super eadem congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum, Apostolica auctoritate confirmatus et approbamus.

Ut autem sententia, et decretum hoc nostrum debitae executioni demandetur, atque haec antiquissima lis, et controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, et re-

novari possit, Magistro, et Fratribus dicti Hospitalis, nec non Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim nunc, et pro tempore existentibus in virtute sanctae obedientiae districtè praecipimus, et mandamus, ut suo jure contenti, idest Dominio temporali dictae Terrae, seu Oppidi Putiniani, aliorumque honorum, et jurium similiter temporalium, quae ad Abbatem, et Monachos unionis tempore pertinebat, nec non etiam decimis, quae hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parocho, seu Archipresbytero ejusdem Terrae pro sua congrua annuam summam ducatorum centum monetarum illarum partium, ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Cappellas, et Ecclesias, si qua sint in dicta Terra, seu Oppido Regulares, aliasque personas tribus requisitis pollentes ad formam Sac. Concilii Tridentini, et privilegiorum generalium dicti Hospitali Sanctis Joannis, ejusque fratribus, et inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Praedecessores nostros, nullum de caetero Ordinariae, et Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum, et populum dictae Terrae Putiniani, ejusque districtus, et Territorii exercere audeant, seu praesumant, et multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, et pro tempore existentes Episcopi Ecclesiae Conversanae praedictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes per se, vel per alios in dictas Ecclesias, Clerum, et populum libere exercent: Quod si secus directe, vel indirecte per nunc, et pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, poenam excommunicationis latae sententiae, a qua solum a Nobis, et Successoribus nostris, praeterquam in mortis articulo absolvi possint, nec non privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum, et Commendarum, sive de justitia, sive de gratia per eos quomodocumque obtentarum, et perpetuae incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias Dignitates, et Commendas in posterum obtinendas, ipso jure, et ipso facto absque ulla praecedenti Judicis declaratione incurrant, ita ut alii Milites proxime ac deinceps frequentes in ordine Antianitatis, servata in reliquis forma Statutorum, et Constitutionum ipsius Hospitalis, Bajulivatum, aliasque Dignitates, et Commendas

per hujusmodi privationem, ut praefertur, vacantes, statim optare, atque obtinere possint, et debeant: Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, et Fratres dicti Hospitalis in dicta Episcopali, et Ordinaria jurisdictione in Terra Putiniani, ejusque Districtu, et Territorio annexis, et connexis nullo pacto in posterum se immisceant; et propterea ad majorem cautelam antiquas donationes Leonis, et aliorum Episcoporum, et assertas confirmationes Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, et praesertim Alexandri III., prout etiam Literas primodictas Joannis XXII. pro eo, quod attinet ad dictam jurisdictionem Ordinariam et Episcopalem, motu proprio, et ex certa scientia, et de Apostolica plenitudine potestatis ex toto revocamus, abolemus, et annullamus, et solum in reliquis in suo robore, et firmitate manente decernimus; et quatenus per eas vel alio quocumque modo tam deducto, quam non deducto dicta jurisdictione Episcopalis, et Ordinaria ab Episcopis avulsa, et in Monachos, et Abbatem dicti Monasterii Sancti Stephani, vel deinde in Magistrum, et Fratres dicti Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani quomodocumque, et qualitercumque translata fuisset per praesentes nostras Literas eandem Ordinariam, et Episcopalem jurisdictionem in Ecclesias, Clerum, et Populum dictae Terrae Putiniani motu, scientia, et potestate simili a Magno Magistro, Fratribus, et Hospitalis praefatis penitus penitusque avellimus, et Episcopis Ecclesiae Conversanae, prout antea de jure competeat, plenarie addicimus, et restituimus, eosque in illa plenissime reintegramus, perinde ac si dictae donationes, et Literae Apostolicae numquam factae, et concessae fuissent.

Quo circa Ven. Fratribus nostris Tranen., et Baren. Archiepiscopis, ac dilectis Filiis Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditori, ac nostrae, et Sedis Apostolicae Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, ipsique Magno Magistro, et Fratribus praefati Hospitalis S. Joannis nunc, et pro tempore existentibus motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi vel duo, aut unus eorum per se, vel alium, seu alios praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque ubi et quando opus fuerit, ac quoties pro parte Episcopi requisiti fuerint solemniter publicantes, eique in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra

easdem praesentes, et in eis contenta hujusmodi a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliisque Fratribus dicti Hospitalis, nec non Clero, et Populo praefati Oppidi, seu Terrae Putiniani nunc, et pro tempore existentibus, caeterisque omnibus inviolabiliter observari, non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari. Contradictores quoslibet, et rebelles per sententias, censuras, et poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, postposita quacumque appellatione, et recurso, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo, ac servata forma Concilii Tridentini, sententias, censuras, et poenas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Non obstantibus praemissis, et praesertim lite hactenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, et merita, et alia quaecumque etiam specificam et individuum mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes; neque nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo privilegiis, et indultis a Sede praefata hactenus concessis Hospitali, et Fratribus praedictis, ejusque Statutis, et Ordinationibus etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, et quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis etiam in Conciliis generalibus, etiam consistorialiter, et motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac alias quomodolibet etiam per Nos pluries concessis; approbatis, et innovatis, quibus omnibus, et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et expressa, ac de verbo ad verbum non autem per clausulas generales idem importantes mentio, aut aliqua alia exquisita forma habenda foret, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque: aut si praedictis Bajulivis, et Fratribus Hospitalis praefati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod inter-

dici, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem.

Volumus autem, ut earundem Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem fides ubique locorum tam in judicio, quam extra illud habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostrae sententiae, decreti, constitutionis, declarationis, et voluntati infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem pridie Idus Martii Anno Incarnationis Dominicae millesimo-septingentesimo-quadragesimo-seculo, Pontificatus Nostri Anno secundo.

P. Card. Pro Dat.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE NON IMPEDIENDA

XLVII.

Executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanae Curiae, seu Sedis Apostolicae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pastoralis regiminis sollicitudo ex alto Nobis Proeminens. immerentibus commissa exigit, ut non solum curemus novas leges, si quando rerum condi-

tio, aut necessitas postulat, condere; sed etiam, quae a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris providae, ac salubriter constituta sunt, si vel hominum culpa, vel ipsa rerum humanarum fluxa, ac volubili natura in desuetudinem abierunt, in usum revocato, eaque Apostolicae confirmationis roborare commu-

Decretum
sub Innoc.
XI. editum
pro omnino,
da executione
Citationum,
Mandatorum, etc.
a tribunali-
bus Romanae
expeditionum
etc.

§. 1. Alias siquidem a Congregatione Particulari super reformatione Tribunalium Urbis a pia memoriae Innocentio XI. Praedecessore Nostro deputata, per ejusdem Praedecessoris Literas, quae incipiunt: *Decet Romanum*: datas IV. Kalendas Julii Anno Domini MDCLXXXIX. in forma specifica deinde confirmatum emanavit Decretum tenoris sequentis, videlicet: *Quoniam vero fertur, quod Ministri, et Officiales Civitatum, et Oppidorum, et Locorum, in quibus DD. Clerici, et Commissarius Camerae, alique Praelati ratione Episcopatum, vel Abbatiarum, et Commendarum, et Praefectus Sac. Palatii Apostolici, exercent Jurisdictionem temporalem, ac etiam Ministri, et Officiales Baronum, et Domicellorum, et aliorum quorumcumque de facto, quamvis indebite, quandoque praestare audent impedimentum, ne in dictis locis, eorumque Territoriis exequantur per Cursos, et Mandatarios, aliosque Ministros, et Executores Tribunalium Urbis, et alios, quibus demandatum fuerit, Citationes, et mandata, aliaeque provisiones Judicium, et Tribunalium Curiae, et praesertim Auditoris Camerae, absque eorum licentia, et beneplacito in scriptis ut vulgo dicitur, exequatur; Idcirco declaratum, et decretum fuit, quod tam Citationes verbales, et personales, vel domi, sive in manibus Domesticorum, aut per edicta, quam etiam mandata quaecumque, pariter tam in Personis, quam in bonis, in quibuscunque Causis civilibus, et criminalibus, libere possint fieri, et exequi absque alia licentia, beneplacito, vel exequatur, aut requisitione Officialium, et Ministrorum loci: neque dictos Officiales, et Ministros, etiam ipsosmet Cardinales, et Praelatos, et clericos, et Commissarium Camerae, ac Barones, et Domicellos, et alios quoscumque, posse in hoc aliquod directum, vel indirectum impedimentum praestare, sub poenis contentis in Constitutionibus Apostolicis contra usurpantes jurisdictionem Sedis Apostolicae, vel illam, ejusque liberum exercitium impediens, aut Curiae resistentiam facientes; et inadvertenter, ac indebite requisiti de aliqua licentia, vel benepla-*

cip, nullatenus possint, nec debeant, sub eisdem poenis, apponere Exequatur, vel alias in scriptis apponere manu in ipsis expeditionibus Tribunalium Romanae Curiae.

§. 2. Hujusmodi autem tam providum, ac salubre Decretum non modo in nonnullis Ecclesiasticae nostrae Ditionis Locis numquam observatum fuisse, neque in praesenti observari comperimus: Sed insuper praeter eos, qui in eodem Decreto nominati sunt, alios quoque ex multorum fide dignorum relatione, et experientia ipsa, dum in minoribus essemus, Nosmetipsi, non sine animi nostri dolore et indignatione, cognovimus reperiri, qui debitam citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Judicium, et Tribunalium Romanae Curiae executionem minime permittere, sibi laudi, atque honori ducunt, nisi prius ipsis exhibita fuerint, et eorum licentia, seu beneplacitum oretenus, vel in scriptis, quod vulgo dicitur, *Exequatur*, fuerit impetratum; quinimo nonnunquam eo audaciae, ac temeritatis processerunt, ut etiam impedimentum praestare ausi sint, interdicentes suis Officialibus, ac Ministris, ne iisdem obsequenter, negantesque eam exhibere commoditatem, opem, atque auxilium, quod pro illis exequendis praebere, tenebantur.

§. 3. Et quoniam tanti ausus deformitatem, quo Apostolicae Sedis dignitas contemnitur, et auctoritas conculcatur, per se ipsi agnoscunt; modo obtegere curant eo praetextu; quod locus eorum regimini, et potestati subiectus ejusmodi potius privilegio, ut ex eo Causae extrahi nequeant, sed in eodem debeant debito fine terminari; modo autem quod ipsi volunt Partes inter se litigantes ad concordiam adducere, ne substantias suas in rerum minimarum litibus substinendis insumant.

§. 4. Ut autem hujusmodi malo, quod pessimi exempli, et pravi effectus esse dignoscitur, priusquam magis invalescat, opportuno Pastoralis Providentiae nostrae remedio occurramus, motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium, praefatum Innocentii XI. Praedecessoris nostri Decretum approbamus, confirmamus, et de novo, quatenus opus sit, ferimus, statuimus, ac innovamus, atque illud ab omnibus cujuscumque ordinis, gradus, status, ac dignitatis in perpetuum servari, et custodiri volumus, et mandamus.

Quod a pluribus observatum non fuit.

Praetextus obeundi soliti.

Pontifex praesertim Decretum innovat.

Et ab omni-
bus, et qui-
buscumque
servari jubet.

§. 5. Praeterea decernimus, ac definimus, eodem Decreto omnes, et quoscumque Gubernatores, Rectores, Praesides quorumvis Locorum, Terrarum, ac Civitatum Status, nedom immediate, sed etiam mediate in temporalibus Sedi Apostolicae subjectos, atque insuper omnes Praefectos, seu Praesides Provinciaram ejusdem Status, quibuslibet suffultos privilegii, seu facultatibus, etiam Legatorum a Latere; atque insuper Pro-Legatum Avenionensem, atque etiam S. R. E. Cardinales, etiam a Latere nostro Legatos, eorumque Ministros, atque Officiales comprehendere, et comprehensos censeri debere.

Poenae in
controve-
nientes.

§. 6. Et quoniam in impedienda executione hujusmodi citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Romanae Curiae, vel Sedis Apostolicae, ut plurimum primas partes tenent, aut certe in causa et culpa sunt, vel litigantes, vel ii, quorum interest, executiones praedictas impediri; vel alii in causis, vel rebus, de quibus agitur, nullum interesse habentes; vel Notarii, sive Trebelliones publici, qui acta ad executiones hujusmodi explendas necessaria conficere, et muneris sui partes obire recusant: Nos ad intolerabilem hanc pravitatem prorsus abolendam ex omni parte opportune providere volentes, cupientesque, ut qui Apostolici culminis reverentia, ut par est, non commoveantur, poenarum metu in officio contineantur; motu, et auctoritate simili, hac nostra perpetua Constitutione statuimus, ac definimus, ut omnes et singulae Personae tam Saeculares, quam Ecclesiasticae, et Regulares cujuscumque dignitatis, status, et praecminentiae, seu ordinis, interesse quodcumque in Causis, vel rebus, de quibus agitur, habentes, quae Citationes, et Causarum Commissiones, decretas, vel decernendas, aut quaevis alia mandata Romanae Curiae, seu rescripta Apostolica iustitiam, vel gratiam continentia, quo minus juxta illorum tenorem executioni demandentur, per se, vel per alium quovis quaesito colore impedire, aut impediri facere praesumpserint, aut pro illis impediendis ad Saeculares, vel Ecclesiasticos, seu Regulares in quavis dignitate, vel ordine constitutos, seu eorum Officiales publice, vel occulte, per se, vel per alium, quovis quaesito colore recursum habuerint, causam pereant, et omne jus tam in petitorio, quam possessorio, in re, vel ad rem, de qua agitur, eis competens eo ipso amittant.

u ipsos liti-
antes, aut
interesse ha-
entes.

§. 7. Aliae vero Personae sive Saeculares, sive Ecclesiasticae, aut Regulares, quae in Causis, vel rebus hujusmodi nullum interesse habent, executionem Citationum hujusmodi, Causarum, Commissionum, et aliorum quorumcumque mandatorum, seu rescriptorum, et provisionum Apostolicarum, ut praemittitur, impediunt, aut impediuntibus hujusmodi auxilium, consilium, vel favorem publice, vel occulte, directe, vel indirecte praestantes, cujuscumque ordinis, gradus, conditionis, vel praecminentiae existant, si Saeculares fuerint, sententiam excommunicationis, si vero Ecclesiasticae aut Regulares, poenam suspensionis, tam ab exercitio Ordinum, quam cujuscumque Officii, aut dignitatis ipso facto incurrant, a quibus (excepto quoad excommunicationem mortis articulo) non ab alio, quam a Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium possint obtinere.

In Judices,
Magistratus,
aliosque im-
pedientes.

§. 8. Notarii autem, sive Tabelliones publici, qui de executionibus citationum, causarumque commissionum, et mandatorum, ac provisionum hujusmodi faciendis, aut quo minus fiant, de inhibitionibus requisiti fuerint, et instrumenta publica desuper ad instantiam interesse habentium, seu interesse praetendunt, soluto tamen congruo salario, conficere recusaverint, exercitium Officii Tabellionatus amittant, fiantque perpetuo infames, et ad Instrumenta, sive Scripturas publicas in posterum conficiendas inhabiles reddantur, donec ab hujusmodi reatu absolutionem, et infamiae abstersionem obtinuerint.

In Notarios.

§. 9. Non obstantibus ordinationibus, et Constitutionibus Apostolicis, Decretis, et Statutis, etiam Apostolica auctoritate confirmatis, quibusvis privilegiis, indultis, et concessionibus, quacumque possessione, et consuetudine etiam immemorabili, et titulo colorato ex ea resultante, scientia, et patientia, et tolerantia quorumcumque Superiorum, etiam Sedis Apostolicae, roborato, caeterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, vel divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, et excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem: quod quidem indultum decernimus eis, quacumque auctoritate muniti sint, in hoc aliqua-

Derogatur
Legibus,
Consuetudi-
nibus et In-
dultis in con-
trarium fa-
cient.

liter suffragari non posse, quos minus hujus modi sententiis, et poenis subiaceant.

Salvis Privilegiis, de non avocando.

§. 10. Per praesentes autem non intendimus in aliquo derogare privilegiis, gratiis, indultis, a nobis, aut a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris concessis nonnullis locis, Civitatibus, Provinciis, aut Regnis, ut causae extra eorum territoria extrahi nequeant, dummodo citationes, causarumque commissiones, et alia quaecumque mandata, et provisiones Apostolicae, debitam in iisdem obtineant executionem.

Publicationis vigor, et exemplorum auctoritas.

§. 11. Volumus autem Constitutionem, et Decretum huiusmodi, postquam Valvis Ecclesiae Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte-Citorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affixa et publicata fuerint, omnes et singulos tam in Romana Curia, quam extra eam existentes perinde afficere, et arcere, ac si unicuique eorum personaliter, et nominatim intimata fuissent; quodque illorum exemplis etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis, statuti, decreti, mandati; voluntatis, ac derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 30. Martii 1742.

D. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

DE APPELLATIONIBUS

XLVIII.

Et Inhibitionibus concedendis, vel denegandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad militantis Ecclesiae regimen nullo merito- rum Nostorum suffragio; sed imperscrutabilis consilii altitudine evocati, inter graves curas, quas assidue pro Nostro munere sustinentus, postrema illa non est, in quam tolis viribus Nobis incumbendum esse ducimus, ut graves nimium, diuturnae, nulloque unquam tempore intermissae Episcoporum, aliorumque ordinariam Jurisdictionem habentium querelae adversus Majora Tribunalia, atque illa etiam Nostrae Romanae Curiae, propositae, tandem compescantur.

Pontificis studium pro recto Judiciorum Ecclesiasticorum Ordine.

§. 1. Intimo siquidem animi Nostri more, cum in minoribus adhuc essemus, jamdiu intelleximus, plerosque Locorum Ordinarios conqueri, sensim abusum irrepsisse, quod ad malitiosam petentium suggestionem, a Patriarchis, Metropolitanis, Sanctae Sedis a latere Legatis, et diversis dictae Romanae Curiae Judicibus, Inhibitionis sine delectu Causae, et rei, de qua agitur, examine, passim concedantur; Et quamvis in more positum sit, dictas Inhibitiones indebite expeditas pro causae meritis revocari, et aboleri; remedium tamen inflicto vulnere non satis esse dicunt, cum interea oporteat Episcopos, aliosque inferiores Judices, in ipso causarum, et Judiciorum cursu, otiosos immorari, jus suum judicialiter asserere, et vindicare, et ad continendos in officio Populos gravia saepe incommoda, et dispendia subire.

Ordinario- rum querelae adversus Judices Superiores.

§. 2. E contrario Nobis quoque dum etiam in minoribus essemus, Superiorum Judicum responsiones audire contigit, asserentium, memoratas querelas inanes esse, nec ulli innixas fundamento, utpote ex hac unica re causam, et originem habentes, quod inferioribus grave est obedientiae, ac subjectionis jugum erga majora Tribunalia, ipsisque nimis displicet, sibi subditis appellationis beneficio succurri.

Superiorum excusationes.

§. 3. Porro cum facile haec dissidia componi, et succrescentia litium semina avelli

Pontifex dissidia componere intendit,

ad normam
Canonum,
et Constit.
Apostolica-
rum.

possint; si, quae a Sacra Tridentina Synodo, ab Apostolicis Constitutionibus, et Congregationum Decretis provide sancita sunt, debitae executioni mandentur: Nos ideo ad conservandam Ecclesiae disciplinam, restituendamque Tribunalibus formam eisdem canonicis legibus consentaneam, pro credito Nobis Apostolicae servitutis Officio, opportune duximus consulendum.

Enumerat
Praedecesso-
rum Sanctio-
nes hac de re
editas.

§. 4. Inhaerentes itaque Decretis ejusdem Sacri Concilii, necnon Congregationis Episcoporum, et Regularium, jussu, et approbatione rec. mem. Clementis PP. VIII. Praedecessoris Nostri alias editis die XVI. Octobris MDC. ; Itemque aliis Congregationis particularis, jussu pariter, et approbatione fel. rec. Urbani PP. VIII. similiter Praedecessoris Nostri, promulgatis die V. Septembris MDCXXVI. eorumque declarationibus nuper superadditis piaem mem. Benedicto XIII. etiam Praedecessore Nostro in Appendice Concilii Romani; aliisque Apostolicis Constitutionibus, hac de re alias editis, et innovatis, et praesertim Constitutioni piaem mem. Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili*, sub Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDCXXII. nonis Februarii.

appellatio-
nes, cum in-
hibitione
concedi pro-
hibet.

§. 5. Districte praecipimus, et mandamus, ne deinceps ab executione Decretorum dicti Sac. Concilii Tridentini, in omnibus illis causis, et negotiis, in quibus executio hujusmodi Episcopis, et Locorum Ordinariis, etiam uti Sedis Apostolicae Delegatis, ab eodem Sacro Concilio, vel dictis Apostolicis Constitutionibus, *appellatione, vel inhibitione quacunque postposita*, commissa est, appellatio aliqua in Tribunalibus praedictis recipiatur, vel Inhibitiones, Citationes generales, vel speciales, cum Commissionibus inserta, Monitoria, et alia hujusmodi, per quae dictorum Decretorum executio retardetur, aut Processus ad ulteriora in eadem executione suspendatur, aut impediatur, quoquo modo concedantur.

In causis
quarum exe-
cutio a Conc.
Trident. de-
mandata est
Ordinariis
appellatione
remota.

§. 6. Itaque a quibuscumque Mandatis, prohibitionibus, provisionibus, et statutis tam in Visitatione, quam extra, pro Divino Cultu conservando, et augendo, et praesertim circa ea, quae observanda, et evitanda sunt in celebratione Missae, aut alio quovis modo respiciunt executionem Decreti Sac. Concilii *Sess. 21. de Reform. cap. 8.*, et *sess. 22. in Decret. de obser. et evit. in celebrat. Miss.*

A Decretis
circa Cultum
divinum, et
celebratio-
nem Missae.

§. 7. Item a Decretis cogentibus Clericos tam Saeculares, quam Regulares, etiam Monachos, et exemptos, ad publicas Processiones, servata tamen forma Constitutionis san. mem. Pii V., quae incipit: *Et si Mendicantium*: Prout etiam a Decretis, et provisionibus super praecedentia inter Personas Ecclesiasticas, tam Saeculares, quam Regulares in eisdem Processionibus, vel associatione Defunctorum, delatione Umbellae, et hujusmodi: Necnon super observatione Censurarum, etiam Episcopalium, et Festorum Dioecesis, juxta dispositionem ejusdem Sacri Concilii *sess. 25. de Regular. cap. 12. et cap. 13.*

A Decretis
circa Ritus
Ecclesiasti-
cos.

§. 8. Item in omnibus iis, quae ad curam Animarum, et Sacramentorum administratio- nem quoquo modo pertinent, et praesertim ad- versus Monitiones, Censuras, aut alias provi- siones, per quas Parochi, aut alii Curam Ani- marum exercentes, diebus saltem Dominicis, et Festis solemnibus Plebes sibi commissas sa- lutaribus verbis pascere compellantur, docen- do ea, quae ad salutem necessaria sunt, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 5. de Reform. cap. 2.*

A Decretis
circa curam
Animarum,
et Sacramen-
torum admini-
strationem.

§. 9. Item adversus deputationem Vicario- rum etiam perpetuorum, cum assignatione Congruae, per quos Cura Animarum exercea- tur, quoties plura Beneficia curata ex Dispen- satione Apostolica ab aliquo obtineantur; vel quoties eadem Beneficia Curata Cathedralibus, Collogiatis, seu aliis Ecclesiis, vel Monasteriis, Beneficiis, seu Collegiis, aut piis Locis quibus- cumque perpetuo unita, et annexa reperiun- tur; juxta praescriptum dicti Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 5. et cap. 7. et juxta Constitutionem san. mem. Pii V. quae incipit: Ad exequendum.*

A deputa-
tione Vica-
riorum assi-
gnatione.

Congruae, in
Parochialibus
unitis
etc.

§. 10. Item adversus Visitationem Benefi- ciorum Curatorum, ut supra, perpetuo unito- rum, necnon quarumcumque Ecclesiarum quo- modolibet exemptarum, prout etiam adversus Decreta, et provisiones ab Ordinario capien- das, ut quae in eis reparatione indigent, repa- rentur, et Cura Animarum, si qua illis im- minet; aliisque debitis obsequiis minime de- fraudentur, juxta dispositionem Sacri Conci- lii eadem *sess. 7. de Reform. cap. 8. et sess. 21. cap. 7.*

A Visitatio-
ne Parochia-
lium sic uni-
torum, etiam
exemptarum
et a decretis
quoad Cul-
tum Divi-
num, et Cu-
ram Anima-
rum.

§. 11. Item a Decretis, seu Mandatis, per quae Episcopi, etiam uti Apostolicae Sedis De- legati, in Ecclesiis Parochialibus, aut Baptis-

A provisio-
nibus capien-
pro meliori
Eccles. Pa-

roch servi-
tio, et regi-
mine.

malibus, in quibus Populus ita numerosus est, ut unus Rector non possit sufficere Ecclesiasticis Sacramentis ministrandis, et Cultui Divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinent, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda, et Cultum Divinum celebrandum: Aut etiam in vicis Rectoribus, procedant ad constitutionem novarum Parochiarum, cum assignatione competentis portionis, ubi ob locorum distantiam, sive difficultatem, Parochiani, sine magno incommodo, ad percipiendum Sacramenta, et Divina Officia audienda accedere non possunt, vel denique propter pauperiam, et in caeteris casibus a jure permissis, deveniat ad uniones perpetuas aliorum Beneficiorum simplicium, non tamen Regularium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. cap. 5. et cap. 5. et sess. 24. similiter de Reform. cap. 13.*

A correctio-
ne Parochia-
rum, et a
Coadjuto-
rum, aut
Viciorum
deputatione.

§. 12. Item a deputatione Coadjutorum, aut Viciorum pro tempore, vel aliis provisionibus ab Episcopo capiendis, etiam tamquam Apostolicæ Sedis Delegato, quando illiterati, et imperiti Parochialium Ecclesiarum Rectores sacris minus apti sunt officiis, cum assignatione partis fructuum pro sufficiente illorum victu: Necnon a suspensione, atque etiam a privatione illorum, qui turpiter, et scandalose vivunt, et postquam praemoniti sunt, in sua nequitia incorrigibiles perseverant, juxta praescriptum ejusdem Concilii *d. sess. 21. de Reform. cap. 6.*

A transla-
tionibus Be-
neficiorum,
et decretis
pro Ecclesia-
rum instaura-
tione.

§. 13. Item a translatione Beneficiorum simplicium, etiam Jurispatronatus, ex Ecclesiis, quæ vetustate, vel alias collapsæ sint, et ob eorum inopiam nequeant instaurari, vocatis iis, quorum interest, in Matrices, aut alias Ecclesias, cum omnibus emolumentis, et oneribus: prout etiam a Decretis cogentibus Patronos, Rectores, Beneficiarios, aut Parochianos, sive Populum, ad refectionem, et instauracionem Ecclesiarum Parochialium, servata forma Sacri Concilii *si. sess. 21. cap. 7.*

A provisioni-
bus adversus
Curatos non
residentes.

§. 14. Item a censuris, sequestratione, et subtractione fructuum, aut aliis quibuscunque provisionibus, pro cogendis ad residentiam Parochis, caeterisque omnibus, quibus Cura Animarum incumbit, juxta Decretum ejusdem Sacri Concilii *sess. 23. de Reform. cap. 1.*

A denegatio-
ne, suspen-

§. 15. Item a denegatione, revocatione, suspensione, vel restrictione, et limitatione fa-

cultatis audiendi Confessiones, respectu eorum, qui Parochiale Beneficium non obtinent, etiam si fuerint Regulares, pro excipiendis Confessionibus Saecularium, juxta ordinationem Sacri Concilii *sess. 23. cap. 15.*, et Praedecessorum Nostrorum Constitutiones, ac praecipue illam *fel. rec. Clementis. X.*, quæ incipit: *Superna.*

§. 16. Item in illis Civitatibus, aut Locis, ubi vel Parochiales Ecclesiae certos non habent fines, nec earum Rectores proprium Populum, quem regant, sed promiscue petentibus Sacramenta administrant, vel etiam nullæ sunt Parochiales, a divisione, seu distinctione Parochiarum, earumque ordinatione, sive institutione in titulum perpetuum, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. cap. 13.*

§. 17. Item a deputatione Vicarii, vel Oeconomi, cum assignatione Congruæ, pro tempore, quo vacat Ecclesia Parochialis: Prout etiam ab indictione Concursus, relatione examinatorum, necnon praelectione, et provisione Episcopi in eodem Concursu, juxta definitionem Sacri Concilii eadem *sess. 24. de Reform. cap. 18.*

§. 18. Item a Mandatis, seu Decretis inhibentibus praedicationem, vel publicas lectiones, aut coercentibus, vel punientibus quoscunque, etiam exemptos, tam Saeculares, quam Regulares, qui in alienis Ecclesiis, quæ suorum Ordinum non sunt, absque Episcopi licentia, et in Ecclesiis suis, aut suorum Ordinum, non petita illius benedictione, aut ipso contradicente, praedicare praesumpserint, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 5. de Reform. cap. 2.*, et *sess. 24. similiter de Reform. cap. 4.* et Constitutionem piæ mem. Gregorii XV., quæ incipit: *Inscrutabili §. fn.* Una cum declarationibus contentis in Constit. Clementis PP. X., quæ incipit: *Superna.*

§. 19. Et generaliter in omnibus iis, quæ pertinent ad Curam Animarum, et rectam Sacramentorum administrationem, adversus visitationem, correctionem, coercionem, et quascunque alias provisiones Episcopi Dioecani, etiam quoad exemptos, sive Saeculares, sive Regulares, juxta laudatam Constitutionem Gregorii XV., quæ incipit: *Inscrutabili.*

§. 20. Item adversus quascunque Provisiones, et Decreta pro conservanda, aut restituenda clausura Saecimonialium, aut pro correctione, seu punitione eorum, qui circa Perso-

ant limit. fa-
cultatis audi-
endi Con-
fessiones.

A distinctio-
nibus, et in-
stitutionibus
Parochia-
rum.

A deputatio-
ne Oeconomi,
indictione
Concursus,
et provisione
Parochiarum.

A Decretis
circa praedicationem
Verbi Dei
vel publicas
sectiones.

A Visitatione,
et correctione
Ordinum pertinentium
Curam Animarum,
Sacramentorum
adminISTRATIONEM

A decretis,
provisionibus
ad Monasteria
Claustrum
earumque

Regimen spi-
rituale, et
temporale.

nas intra Monasteria degentes, aut circa Clau-
suram, vel circa Bonorum administrationem
deliquerint. Prout etiam ab examine pro ap-
probatione, vel reprobatione Confessoriorum
sive Regularium, sive Saecularium, quomodo-
cumque exemptorum, et tam ordinariorum,
quam extraordinariorum, pro excipiendis Con-
fessionibus Monialium, etiam Regularibus sub-
jectarum. Itidemque a Decretis, vel aliis qui-
buscumque provisionibus cogentibus Admini-
stratores, sive Saeculares, sive Regulares quo-
modolibet exemptos, ad reddendam singulis
annis rationem Bonorum ad Monasteria San-
cti-Monialium hujusmodi pertinentium: Ac
demum a quibuscumque Decretis super amo-
tione Capellanorum, Sacristarum, et aliorum
quorumcumque Officialium, et Ministrorum,
tam Saecularium, quam Regularium, ipsis
Monialibus, vel eorum Ecclesiis inservientium,
juxta dispositionem Sacri Concilii sess. 25. de
Regular. et Monial. cap. 5. cap. 9. et cap. 10.
servata tamen, quoad Regulares, et exemptos,
forma praedictae Constitutionis rec. mem. Gre-
gorii XV., quae incipit *Inscrutabili*.

A Visitatione
Dioecesis;
etiam quoad
Monasteria,
in quibus Re-
gularis obser-
vantia non vi-
geat; et de-
cretorum exe-
cutione.

§. 21. Item adversus pastorem Visitationem
Dioecesis, et praesertim Monasteriorum
Commendatorum, Abbatiarum, Prioratum,
et Praepositarum, in quibus non viget Re-
gularis Observantia, necnon Beneficiorum,
tam Curatorum, quam non Curatorum, Secu-
larium, et Regularium qualitercumque com-
mendatorum, etiam exemptorum: Prout etiam
ab executione eorum, quae in ipsa Visitatione
mandata, decreta, aut judicata fuerint.
Necnon similiter a quibuscumque Decretis, et
Provisionibus, etiam extra Visitationem, pro
conservatione, vel reparatione Ecclesiasticae
Disciplinae, quoad vitam, mores, et honestatem
quorumcumque Clericorum, luxum, com-
messationes, choreas, lusum, crimina, et sae-
cularia negotia fugienda, atque evitanda; jux-
ta plura Decreta dicti Sacri Concilii, et prae-
sertim sess. 6. de Reform. cap. 4. sess. 13. cap.
1. sess. 14. cap. 4. sess. 21. cap. 8. sess. 22. cap.
1., et cap. 8., et sess. 24. cap. 10. ad formam
tamen Decretorum Sac. Congr. Episcoporum
de mandato san. mem. Clementis VII. edito-
rum Ann. MDC.

Ab Examine
constituendo-
rum, et confir-
mandorum in Benef.
eccles.

§. 22. Item a Decretis cogentibus Praesen-
tatos, electos, vel nominatos a quibusvis Ec-
clesiasticis Personis, etiam Nostris et Sedis
Apostolicae Nunciis, ad quaevis Ecclesiastica

Beneficia, ad se subjiendum examini ordi-
narii, antequam instituantur, confirmantur,
vel admittantur, quemadmodum cavetur sess.
7. de Reform. cap. 13.

§. 23. Item a denegatione Sacrorum Ordini-
um, vel adscensus ad alios Majores; prout
etiam adversus suspensionem ab Ordinibus jam
susceptis, ob crimen occultum, sive ex infor-
mata conscientia, juxta dispositionem Sacri
Concilii sess. 14. de Reform. c. 1. et cap. 3. et
sess. 21. cap. 1. et sess. 23. cap. 16.

A denega-
tione promo-
tionis ad Or-
dines, et a
suspensione
ob occultum
crimen.

§. 24. Item a praefixione termini, intra
quem Regularis Episcopo non subditus, qui
intra Claustra Monasterii degat, et extra ea
ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo sit,
a suo Superiore puniri debeat, ac de punitione
ipse Episcopus certior fieri, juxta Decretum
Sacri Concilii sess. 25. de Regular. cap. 14.,
et Const. fel. recor. Clementis PP. VIII., quae
incipit: *Suscepti muneris*: Necnon adversus
punitionem, et correctionem eorundem Regu-
larium, qui circa Personas intra septa degen-
tes, aut circa Clausuram ipsam deliquerint;
juxta praedictam Constitutionem Gregorii XV.,
quae incipit: *Inscrutabili*.

A praefixio-
ne termini
pro punitione
in casibus etc.

§. 25. Item a Censuris, aut aliis provisio-
nibus contra Concubinarios, et praesertim
Clericos etiam retinentes domi, aut extra,
Mulieres suspectas, juxta praescriptum Sacri
Concilii sess. 24. de Reform. Matrim. cap. 8. et
sess. 25. de Reform. cap. 14.

A Provisio-
nibus, et poe-
nis contra
Concubina-
rios.

§. 26. Item adversus privationem Privilegii
Fori, et alias provisiones contra Clericos non
incedentes in habitu, et tonsura, et in aliis
casibus a Sacro Concilio praescriptis sess. 14.
de Reform. cap. 6. et sess. 23. similiter cap. 6.

A privatio-
ne Privilegii
Fori etc.

§. 27. Prout etiam ab examine, approba-
tione, vel reprobatione Patrimonii Sacri, Pen-
sionis Ecclesiasticae, aut beneficii, quoad Cle-
ricos promovendos ad Sacros Ordines; juxta
dispositionem ejusdem Concilii sess. 21. de
Reform. cap. 2.

Ab approba-
tione, vel
jectione Tri-
tuli, quoad
promove-
ndos ad
Ordines.

§. 28. Item adversus convocationem Capi-
tuli, quam faciat Episcopus ad aliquid delibe-
randum, et juxta vota ipsorum Capitularium
concludendum, quoties de re ad suum, vel
suum commodum spectante non agatur, jux-
ta Decretum Sacri Concilii sess. 25. de Reform.
cap. 6.

A convoca-
tione Capi-
tuli.

§. 29. Item a Mandatis, seu Decretis super
conversione tertiae partis fructuum, et quorum-
cumque proventuum, et obventionum, tam

Ab institu-
tione, et di-
visione Di-
stricturnum
quotidiana-
rum.

Dignitatum, quam Canoniatum, Personatum, portionum; et officiorum, in distributiones quotidianas, earumque divisiones inter Dignitates obtinentes, et caeteros Divinis interressentes, in Ecclesiis tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullae sunt distributiones huiusmodi quotidianae, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur; juxta Constitutionem ejusdem Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 3. et sess. 22. similiter de Reform. cap. 3.*

Ab Executione piarum dispositionum.

§. 30. Item adversus exercitium facultatum Episcopis competentium super executione omnium piarum dispositionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, in casibus a jure concessis; juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. cap. 8.*

A Visitatione Locorum Piorum, Collegiorum, Confraternitatum etc.

§. 31. Item a Visitatione Hospitalium, Collegiorum quorumcumque, et Confraternitatum Laicorum, Eleemosynarum, Montium Pietatis, sive Caritatis, et omnium Piorum Locorum quomodocumque nuncupatorum, etiamsi eorum Cura ad Laicos pertineat, aut exemptionis Privilegio sint munita: Ae denique a cognitione, et executione eorum omnium, quae ad Dei Cultum, aut Animarum salutem, seu Pauperes sustentandos instituta sunt juxta dictum Decretum Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. cap. 8.*

A Decretis super reddenda ratione administrationis honorum Fabricae, aut ejusvis Locum Pii.

§. 32. Item a Decretis, seu Mandatis cogentibus Administratores tam Ecclesiasticos, quam Laicos, etiam exemptos, Fabricae cujusvis Ecclesiae, etiam Cathedralis, Hospitalis, Confraternitatis, Eleemosynae, Montis Pietatis, et quorumcumque Piorum Locorum, ad reddendam singulis annis ipsi Ordinario rationem suae administrationis, nisi aliud in institutione, et ordinatione talis Ecclesiae, seu Fabricae expresse cautum fuerit; juxta Decreta Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 15. sess. 22. cap. 9. et sess. 25. cap. 8.*

Ab examinatione, remotione, vel suspensione Notariorum scribentium in Caus. Eccles.

§. 33. Item a Decretis compellentibus Notarios, etiam Apostolica, Imperiali, aut Regia auctoritate creatos; et scribentes in Causis Ecclesiasticis, vel Spiritualibus, ad se subjiciendum examini, Eorumque remotione, vel suspensione in casu delicti, vel imperitiae; juxta praescriptum Sacri Concilii *dicta sess. 22. cap. 10.*

Ab erectione Seminarii, praedictione Taxae, unionis Be-

§. 34. Item ab erectione Seminarii, et taxatione quorumcumque Dignitatum, Personatum; Officiorum, Praebendarum, Portionum, Abbatiarum, et Prioratum cujuscum-

que Ordinis, etiam Regularis, Hospitalium, quae dantur in titulum, vel administrationem, et Beneficiorum quorumcumque, etiam Regularium, etiam Jurispatronatus, etiam exemptorum, etiam nullius Dioecesis, vel alius Ecclesiarum, Monasteriis, Hospitalibus, et aliis quibusvis Locis piis, etiam exemptis, annexorum, ac quorumcumque aliorum Ecclesiasticorum reddituum, seu proventuum ad Fabricas Ecclesiarum, Confraternitates, et Monasteria omnia, non tamen Mendicantium, pertinentium, necnon Decimarum quacumque ratione ad Laicos, atque etiam Milites cujuscumque Militiae, aut Ordinis, Hierosolymitano excepto, spectantium, pro ejusdem Seminarii mantentione: prout etiam ab unione, et applicatione aliquot Beneficiorum simplicium; necnon a Decretis cogentibus eos, qui Scholasterias obtinent, vel quibus lectionis, vel Doctrinae munus est annexum, ad docendum per se ipsos, vel idoneos Substitutos; et generaliter a Mandatis, et provisionibus, quae quoquo modo respiciunt Curam, directionem, et administrationem Seminarii, plenamque executionem Decreti editi a Sacro Concilio super Collegio Puerorum in singulis Cathedralibus instituendo, *sess. 13. de Reform. cap. 18.*

§. 35. Item a Mandatis, seu Decretis cogentibus Oeconomos, Vicarios Capitulares, ad reddendam rationem Administrationis per eos gestae Sede Episcopali vacante, juxta praescriptum Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. cap. 16.*

§. 36. Item a comminatione excommunicationis a Jure latae, et a Sententia excommunicationis latae ab homine, suspensionis, et interdicti, nisi appellatio fuerit interposita ex capite nullitatis: Et e converso a Sententia absolutionis ab eisdem Censuris Ecclesiasticis.

§. 37. Et generaliter ab executione aliorum quorumcumque Decretorum dicti Sacri Concilii Tridentini, Episcopis, atque Ordinariis locorum demandata ab ipso Concilio, et in Constitutione fel. rec. Pii Papae IV. quae incipit: *Benedictus Deus.*

§. 38. Volumus, praecipimus, et mandamus, quod ab Archiepiscopis, Patriarchis, seu Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris et Sedis Apostolicae Nunciis, vel de latere Legatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, atque etiam Camerae nostrae generali Auditore, Signaturae Justitiae

Beneficiorum, alisque at Seminariis regimine pertinent.

A decretis super reddenda ratione administrationis gestae Sede vacante.

A Censuris earumque absolutionibus

Ab executione eorum omnium, quorum executio Ordinariis est demandata.

In omnibus praemissis appellatio suspensiva concedi prohibetur.

Praefecto, caeterisque Judicibus Romanae Curiae, eorumque Vicariis, et officialibus, Citationes generales, vel speciales cum Commissione inserta, Monitoria, et alia hujusmodi cum Inhibitione, per quam exequutio Decretorum, Mandatorum, et Provisionum hujusmodi retardetur, suspendatur, aut impediatur, minime concedantur, et quatenus nunc, aut posterum concessa fuerint, nullatenus inhi-beant, atque ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis impune sperni possint; quacumque Consuetudine etiam immemorabili, vel quovis Privilegio, aut stylo concedendi Inhibitiones in Causis praedictis, tametsi temporarias, penitus exclusis. Nos enim Citatione, et Monitoria, aliter quam ut praefertur, concessa, vel imposterum concedenda, nulla, atque irrita declaramus; et pro nullis; atque irritis haberi volumus, et mandamus: Decernentes, quod adversus Decreta, Mandata, et Provisiones ejusmodi, quas, vel quae ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis fieri, vel capi contigerit in Causis, et negotiis praedictis, vel simplex duntaxat, et extrajudicialis Recursus per viam supplicis libelli, ad Nos, et Successores nostros Romanos Pontifices, vel respective, et juxta Causarum naturam, et qualitatem, Appellatio ad quos de Jure, in solo devolutivo, et sine retardatione, vel praejudicio legitima exequutionis, recipi, et admitti possit.

§. 39. Quoniam vero in hisce, ipsis negotiis, et Causis, in quibus Inhibitiones Canonicae exequutionem impediunt, aut suspendentes, concedi non debent, dari possunt casus, qui per ipsum Sacrum Concilium Tridentinum, vel juxta ejus Mentem, per Apostolicas Constitutiones, et Sacrarum Congregationum declarationes, aut communem Doctorum Sententiam, a praefata generali regula de non concedendis Inhibitionibus, eisque posthabendis, excipiuntur, quique ut plurimum non aliter, quam prudenti Judicis arbitrio secundum particulares Facti circumstantias aestimari possunt: Hinc Nos, ne sub ejusmodi praetextu, Inhibitiones, ut supra prohibita, vulgo et sine ullo delectu etiam in Casibus non exceptis concedantur: Statuimus, et mandamus, quod in dictis Causis, et negotiis superius expressis, Metropolitani, Patriarchae, Primates, alique Judices praedicti, et praesertim Camerae nostrae generalis Auditor, ejusque Locum-

tenentes, et Signaturae Justitiae Praefectus, ejusque Auditor, ad quos in contingenti casu pro obtinenda Inhibitione recursus haberi contigerit, etiamsi asseratur, casum illum a Sacro Concilio, vel Apostolicis Constitutionibus, quacumque de Causa exceptum esse: Nihilominus literas Citatorias, vel Monitorias cum Inhibitione hujusmodi non concedant, nisi prius ex facti circumstantiis, in supplici libello a Parte recurrente clare ac dilucide exponendis, et cum aliquo documento semiplene saltem verificandis, eisdem summarie apparuerit, casum illum esse de exceptis, et propterea Episcopo, vel Ordinario Loci inhibendum esse, ne ad ulteriora procedat; Tunc enim, et non alias, et postquam ipsi Judices, quorum conscientiam hac in parte oneramus, super dicto supplici libello manu sua rescripserint, quod Inhibitio concedi potest, libellusque cum rescripto ejusmodi in Actis productus fuerit, diligenter ibidem custodiendus, et asservandus, liceat eorum Notariis, sive Actuariis literas Citatorias cum dicta Inhibitione expedire, et Parti recurrenti tradere, ita tamen, ut in earum calce expressè adjiciatur sequens clausula; *Nos enim, attentis Juribus, et supplici libello Nobis praesentatis, atque in Actis exhibitis, sic, ut praefertur, inhibendum esse, speciali Rescripto mandavimus.* Alias literae ejusmodi sine tali clausula nullam vim inhibendi habeant in casibus praedictis.

§. 40. Et nihilominus si Notarii, sine dicto speciali Rescripto super supplici libello, aut sine productione illius in actis, aut sine praedicta clausula, Citationes ullas, aut Monitoria cum inhibitione, sub quocumque praetextu, seu colore, expedire, ac tradere praesumpserint, etiamsi illae, aut illa a Judice subscripta fuerint, poenam infamiae, et perpetuae inhabilitatis, ad Officium Notarii in Causis Ecclesiasticis exercendum, et quoad illos Camerae Nostrae generalis Auditoris, aut aliorum Romanae Curiae Judicum superius expressorum, etiam quinquaginta ducatorum auri de Camera, pro una medietate Camerae Nostrae Apostolicae, et pro alia ipsi Parti recurrenti, et in causa interesse habenti, sin minus alicui ex Locis Piis, arbitrio Nostro, Nostrorumque Successorum destinando, applicandam, ipso facto incurrant.

§. 41. Ad haec, similiter inhaerentes dispositioni ejusdem Sacri Concilii sess. 7. de Re-

Decernuntur poenae in Notarios aliter se gerentes.

Clerici Sacculares, et Regulares

Concessam vero non inhibere statuitur; cum Decreto irritanti.

Permittitur volum recursus, et appellatio in devolutivo.

Excipiuntur casus particulares a Jure superiori expendendi.

In quibus poterit admittere appellacionem a suspensione, sub certa forma hic rescripta.

exempti, in
causis mer-
cedum et
miserabilium
personarum,
Judicem ve-
ro non ha-
bentes in
omnibus su-
bjiciuntur,
Ordinariis.

form. cap. 14., et sess. 14. cap. 5., necnon etiam decreto Piae mem. Benedicti XIII. hac in re promulgato inter additiones ad decreta Urbani Papae VIII. in appendice ad Concilium Romanum, volumus, et mandamus, quod Clerici Saeculares, aut Regulares extra Monasterium degentes, quomodolibet exempti, in Civilibus Causis Mercedum, et miserabilium Personarum, etiamsi certum Judicem a Sede Apostolica deputatum in partibus habeant: In aliis vero, si ipsum Judicem non habuerint, coram Locorum Ordinariis, tamquam ab ipsa Sede delegatis, conveniri in prima instantia; et Jure medio ad solvendum debitum cogi possint.

Causae om-
nes in prima
instantia, ex-
ceptis Pri-
vilegiatis, ab
Ordinariis
cognoscantur,
nec
avocari pos-
sint.

§. 42. Quo vero ad Personas non exemptas, inhaerendo similiter dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 13. de Reform. cap. 1. et sess. 22. cap. 7., et sess. 24. cap. 20.* necnon supradictis Decretis generalibus Congregationis Episcoporum editis anno MDC. cum novissimis additionibus, seu declarationibus Piae mem. Benedicti XIII. in Appendice Concilii Romani; Volumus, statuimus, et mandamus, quod Causae omnes, tam Civiles, quam Criminales, ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, exceptis Privilegiatis, quae ex eodem Concilio, vel alias juxta Canonicas Sanctiones apud Nos, et Sedem Apostolicam tractari possunt, aut debent, coram Ordinariis Locorum dumtaxat, in prima Instantia cognoscantur, neque a Metropolitanis, Patriarchis, aut Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostriis et Sedis Apostolicae Nuntiis, vel de latere Legatis, aut Camerae Nostrae generali Auditore, et caeteris quibuscumque Curiae nostrae Judiciibus ad se avocari, vel aliis committi possint, nisi per viam legitimae appellationis, et in casibus ut supra non prohibitis, ad ipsorum Tribunalia deferantur.

Judex AD
QUEM non
procedat, ni-
si consilio
de appella-
tione legiti-
me interpo-
sita, et in
casibus a ju-
re permissis.

§. 43. Appellationes autem non recipiantur, neque inhibitiones vigore illarum concedantur, nisi prius constiterit, quod nedum per legitimam Personam, et intra legitima tempora vere appellatum fuerit; Sed etiam, quod appellatum fuerit a Sententia definitiva, vel habente vim definitivae, aut a gravamine quod per definitivam Sententiam reparari non possit: Idque per publica Documenta, quae realiter in Actis exhibeantur; Tunc enim, et non antea, Judici, ad quem appellatum fuerit, in Causa se intramittere, citationes, et inhibitiones concedere liceat; dummodo tamen conce-

dantur cum inscriptione tenoris Sententiae, aut Decreti definitivi, seu vim definitivae habentis, vel damnum per definitivam irreparabile inferentis; Alias citationes, inhibitiones, Processus, et inde sequuta quaecumque, sint ipso Jure nulla, atque impune sperni possint.

§. 44. Quod si appellans asserat, Sententiae, aut Decreti Exemplum authenticum, culpa Judicis a quo, vel Notarii, sive Actuarii, habere non posse, tunc saltem copiam simplicem Sententiae, seu Decreti, in Actis producere teneatur, ejusque tenori, in literis Inhibitorialibus inserto adjicienda erit, prout adjici volumus, et mandamus, in earum corpore expressa conditio: *Quatenus tamen tenor insertus vere, et in substantialibus cum Originali concordet, eodemque Originali praesentes literae sint in tempore posteriores, alioquin nullae, et irritae censeantur.* Et si secus factum fuerit, inhibitiones aliter concessae nullatenus afficiant, et Notarii, sive Actuarii, qui illas expediverint, incidant in poenas superius expresas.

Quid facien-
dum, dene-
gato Instru-
mento Do-
creti, vel
sententiae,
qua appella-
tum fuerit.

§. 45. Cum vero a gravamine, quod per definitivam reparari nequit, appellatum fuerit, si quidem res sit de carceratione jam sequuta cum Mandato verbali, non aliter expediri poterunt Inhibitiones vigore Appellationis, quam constituto prius de ipsa carceratione per depositionem saltem duorum Testium. Interim tamen Appellans in eodem, quo reperitur, carcere permanebit, donec aliter ser. ser. judicatum fuerit. Ubi vero agatur de censuris jam prolatis, vel de comminatione Carcerationis, Torturae, aut Censurarum, observetur omnino dispositio dictorum Decretorum Congregationis Episcoporum sub rec. mem. Clemente VIII., juxta additiones, et declarationes piae mem. Benedicti XIII.

Gravamen
quoque legi-
time proban-
dum.

§. 46. Ulterius in praedictis Causis in prima Instantia pendentibus, vel aliis superius expressis, in quibus non admittitur appellatio in suspensivo, Citationes, quae expediri solent coram Cardinali Signaturae Justitiae Praefecto, vel ad effectum comparendi; vel pro adeundo eandem Signaturam, tametsi ab ejus Auditore subscriptas, vim inhibendi nullatenus sortiri posse volumus, easque ad praedictos alios dumtaxat effectus, comparendi scilicet, vel adeundi Signaturam, expeditas censi, non autem ad retardandam exequutionem, vel suspendendum processum ad ulteriora.

Citationes
ad compa-
rendum vel
pro ad eun-
da Signatu-
ra Justitiae,
non suspen-
dant proces-
sum ad ulte-
riora.

§. 47. Denique quoad Causas privilegatas

In causis
privilegiatis,
Monitoria
coram A. C.
de more ex-
pediantur.

quae, ut praefertur, in prima etiam Instantia apud Nos, et Sedem Apostolicam tractari possunt, nihil ex antiquo mutandum esse volumus, sed Monitoria in illis coram Camerae nostrae generali Auditore, vel ejus Locumtenentibus, prout hactenus laudabiliter observatum est, expedienda esse; juxta praescriptum Apostolicarum Constitutionum, et praesertim fel. rec. Pauli V. Praedecessoris Nostri in Constitutione, quae incipit: *Universi*; necnon praedictarum additionum, et declarationum Benedicti XIII., exceptis tamen Monitoriis intimandis ultra Montes; in quibus ad evitanda scandala, et litigantium incommoda, volumus omnino renovari, et observari stylum, qui olim in eo Tribunali vigeat, idest, quod ad ejusmodi Monitoriorum expeditionem non aliter procedatur, quam oblato prius ipsi Auditori, vel aliter, alteri ex ejus Locumtenentibus, coram quo Monitorium expediendum erit, supplici Libello universam Facti speciem clare, et dilucide continentes, et praevio etiam ejusdem Judicis rescripto, quod Monitorium expediri possit, penes Causae Notarium, vel Actuarium, diligenter custodiendo. Et si aliter, quam praefertur, et absque dicto supplici libello, ac speciali Judicis rescripto, dicta Monitoria ultra Montes intimanda expedita fuerint, Notarius, sive Actuarius, et Substitutus, qui illa expederit, ipso facto incidant in poenas superius expressas.

Admonitio
ad Judices
pro praemis-
sorum exe-
cutione.

§. 48. Omnia, et singula hactenus a Nobis disposita ad rectam Judiciorum methodum restituendam, eo impensius ab omnibus exacte custodiri, et observari mandamus, quo clarius constat, hac nostra Constitutione non novas ferri, sed antiquas instaurari leges, provide, sapienterque institutas, et temporum injuria, ac hominum fraude obsoletas, et novo Pontificiae auctoritatis praesidio communiri ordinem procedendi in Causis, jamdiu praescriptum Superioribus, et Inferioribus Tribunalibus a Sacra Tridentina Synodo, Congregationum Decretis, et Praedecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum Constitutionibus, aliisque Ordinationibus Apostolicis. Ideoque si ipsi Judices, omni semoto, ut par est, humanae cupiditatis affectu, prae oculis solum habuerint, quae tam maturo, tamque saluberrimo sunt constituta et ordinata consilio, facile eorum quilibet agnoscat, quae sui, et quae alieni Ministerii partes esse debeant in admittendis,

ac respective rejiciendis Causarum Appellationibus, et Inhibitionibus: atque ita fiet, ut non solum unicuique in suo ordine debita Jurisdictionis, et auctoritatis praerogativa servetur; sed etiam ut, extinctis prorsus, ac radicitus avulsis omnium contentionum, et discordiarum seminibus, mutuo charitatis vinculo Tribunalia socientur, et inter illa recte agendi disciplina Christiano Populo utilis, et necessaria restituatur.

§. 49. Demum ut, exemplo Nostro, omnes praemissorum executioni caute, et pro viribus incumbant, et ut praesertim Notariis, Tabellionibus, et eorum Actuariis, et Substitutis omnibus contraveniendi ansa praecidatur, volumus, et expresse mandamus, Processus, et Acta Causarum in Nostra Romana Curia coram quovis Judice pendentium, ac Inhibitiones, Appellationes, Monitoria, aliasque Citatoriales, et Inhibitoriales literas, quas ab iisdem Notariis, eorumque Substitutis, scientibus, vel insciis Judicibus, vel alias quomodolibet in posterum expediri contigerit, sedulo cognosci, et examinari per fide dignas Personas a Nobis opportune deputandas, quae si deprehenderint, easdem Inhibitiones contra hujus Constitutiones formam, et ad subterfugienda Ordinarium, et Episcoporum judicia, quaevis gravaminis colore, fuisse perperam concessas, et expeditas, in eosdem Notarios, et Substitutos canonicis poenis, aliisque a Nobis supra expressis, severe pro modo culpae animadvertant.

Actorum vi-
sitatio, et
examen in-
dicitur.

§. 50. Decernentes has praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore; suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtineri, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari; Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinales, etiam de latere Legatos, et ejusdem Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, et potestate fungentes, et functuros, subblata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulae, et
Decreta om-
nes arctan-
tia.

Derogationes
opportunae.

§. 51. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam jramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, ac usibus, et stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, et literis Apostolicis, praefatis, aliisque quibuslibet Judicibus, Curiis, Tribunalibus, et Personis, etiam quantumvis sublimibus, et specialissima mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, et quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis
preceptum,
ejusque
effectus.

§. 52. Ut autem eadem praesentes literae ad omnium notitiam facilius deveniat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citatorio, ac in Aede Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, et publicari, sicque publicatas, et affixas omnes, et singulos, quos illae concernunt, perinde acclare, ac afficere, ac si unicuique eorum nominatim, et personaliter intimatae fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu tamen alicujus Notarii publici subscriptis, et si-

Exemplis
auctoritas
tribuitur.

gillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eandem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annulationis, admonitionis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno II.

Sanctio
Constitutio-
nis.

P. Card. Pro-Datarius,

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus :

J. B. Eugenius .

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. Aprilis ejusdem Annis

REVOCATIO .

XLIX.

Peculiaris Statuti Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, quo ipsis vetitum erat, ne Confessariis extra proprium Ordinem unquam confiteri possent .

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Quod communi auctoritatis juri innixum in Religiosis Familiis, etiam per peculiare Generalium Comitiorum sanctiones in aliquibus Ordinibus praeceptum statutumque est, ut nimirum Alumni ejuslibet Instituti peccata sua non nisi ejusdem dumtaxat Religionis Confessariis, quibus, utpote omnium rerum in ipsa Religione servandarum cavendarumve notitia

Dispensationes ab huiusmodi statutis alias petite, et concessae fuerunt.

instructis; facilius est pro culpis salutare adhibere remedium, confiteri teneantur: illud, etsi aliquo pacto tamquam necessarium, et laudabile, ac propterea ab Apostolica hac Sancta Sede fortasse alias confirmatum, etiamnum servatur, ea tamen secum, asferre incommoda, propter quae non sine aut conscientiae angore, aut populorum offensione, adimpleri posse, alias nonnulli Fratrum praesertim Ordinum Praedicatorum, Minorum Sancti Francisci, aliorumque Superiores serio cogitantes, super huiusmodi Statutis Ordinum suorum dispensationem ab eadem Apostolica Sede, sibi impetrandam curarunt.

Rationes
dispensandi.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, in Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, idem quoque Statutum a Diffinitorio generali jamdudum editum, et in pluribus Capitulis generalibus dicti Ordinis comprobatum ea, qua decet, observantia viget, atque exigitur; ut nemo Frater expresse professus Ordinis praefati, sive Presbyter, sive Laicus fuerit, sive iter agens, sive alicubi quocumque pacto de suorum Superiorum tamen licentia commorans, etiamsi ad praedicandum Verbum Dei, tam Adventus, quam Quadragesimae temporibus, et ad Sacras Missiones quoque perrexerit, nemini, nisi sui Ordinis Fratri Confessario, per suum Superiorem ad Confessiones audiendas approbato, peccata sua confiteri, ab eoque Sacramentalem Absolutionem obtinere licite, et valide possit.

Ratione dis-
pensandi.

§. 2. Hinc est, quod Nos, qui licet ejusdem Ordinis Alumnos, propter severioris disciplinae cultum, summam animi demissionem, arctissimam pauperlatem, et insignem in pietate, doctrinis, disciplinisque laudem, plurimi facere pergitur, et paternae benignitatis testimoniis complectimur; tamen scientes, de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, nec ad susceptum religiosae vitae institutum proficere, quin imo plurimum obesse, ut iidem Alumni, ac praecipue praedicationi Verbi Dei sacrisque Missionibus addicti, a suis Conventibus, quacumque de legitima causa, et longe, et diu absentes, ob Confessarii defectum, vel a faciendo Sacro, aut Sanctissimo Eucharistiae Sacramento percipiendo, non sine populorum, quibuscum interea temporis conversantur, scandalo abstineant, vel ad Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrandum, aut Angelorum

panem sumendum, ne scandalum oboriatur, cum conscientiae, angore accedant; hisce malis opportunum apostolicae providentiae nostrae remedium asferre cupientes; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, ac praevia cujuscumque Statuti, seu Decreti, ut praemittitur, a generali Diffinitorio editi, et per generalia dicti Ordinis Capitula approbati, etiam ab Apostolica Sede praefata confirmati, revocatione; tenore praesentium statuimus, decernimus, et mandamus, ut quilibet ex Fratribus dicti Ordinis, sive in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus, cujuscumque status, gradus, dignitatis, et conditionis, sive Laicus, seu Conversus fuerit, quid de Superiorum suorum licentia, quacumque de legitima causa, titulo, et occasione, sive praedicandi Verbum Dei quocumque tempore, sive sacros Missiones peragendi, sive iter agendi, et alicubi commorandi, ubi nullus Conventus, seu Hospitium, nullusque Frater dicti Ordinis Confessarius reperitur, libere, et licite possit, ac valeat quemlibet Presbyterum Secularem ab Ordinario Loci, vel Regularem a suo Superiore Regulari ad Sacramentales Confessiones excipiendas approbatum adire, eique peccata sua confiteri, atque ab ipso obtinere sacramentalem absolutionem, etiam quoad casus, per Constitutiones, et Statuta Regularia dicti Ordinis reservados, incursasque proinde censuras, recepta salutari poenitentia, praestitaque obligatione se statim, quoad ipsi permisum fuerit, coram suo Regulari Superiore praesentandi, ac de novo super casibus, et censuris huiusmodi absolutionem impetrandi.

Conceditur
solutum
confitendi
extraneis
Confessariis
deficiente
Confessario
approbato
sui Ordinis.

Etiam quoad
absolutio-
nem a casibus
reservatis,
sub condi-
tione etc.

§. 3. Decernentes easdem praesentes Litteras semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari: sicque in praemissis, per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, ac quosvis alios quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si se-

Clausulae,
et derogatio-
nes.

cus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis in contrarium praemissorum, quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum
fides.

Dat. die 30.
Martii 1742.

§. 4. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XXX. mensis Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

XLIX.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Reverendissimo Cardinal Pompeo Aldrovandi nostro Pro-Datario. Essendoci Noi riservati nella nostra Costituzione in Data delli 25. di Febraro del corrente anno mille settecento quarantadue, che incomincia — Ad Apostolicae Servitutis nostrae Ministerium — di più chiaramente esporre, e dilucidare, alcune cose praticate sin' ad ora nelle Lettere Apostoliche delle Dispense Matrimoniali, che sogliono porre in agitazione, ed ingombrare di scrupoli l'anima delli Esecutori di dette Lettere; Ad effetto, che tolta per mezzo di tale dichiarazione ogni dubbio, e provate avanti di essi con una loro moral certezza, le cause in dette Dispense addotte possino con tutta la quiete delle Coscienze loro passarne alla dovuta esecuzione; Et essendoci stato rappresentato, anzi che dimostrato, venire principalmente cagionate simili agitazioni, scrupoli, e dubbiezze ne sud-

detti Esecutori dalla clausula — Et Oratoribus vitae periculum immineret — quale (secondo ne viene riferito) suol porsi nelle Lettere Apostoliche delle Dispense Matrimoniali sopra l'impedimenti di Primo grado d'Affinità, e di pubblica Onestà proveniente ex Matrimonio rato, et non consumato, di Primo, e Secondo, di Primo, e Terzo, e di Secondo in linea uguale di Consanguinità, d'Affinità, e di pubblica Onestà proveniente come sopra, e della Cognazione Spirituale inter levantem, et levatum; che ottengono da' poveri Oratori colle cause di commercio carnale tra essi seguito, o della conversazione sospetta di simile commercio insieme avuta, denominate in forma pauperum, Rendendosi detta clausula il più delle volte quasi impossibile, o almeno difficilissima a verificarsi, il che opera che da alcuni più cauti, ed esatti Esecutori si ricusi non senza scandali, e grave pregiudizio della fama, e forse anche dell'Anima della Donna, l'Esecuzione di simili Dispense; Et ad altri meno cauti, ed esatti, ed indotti forse da una falsa voce, che detta clausola sia una mera formalità porge occasione di facilitare oltre il dovere, passandone all'esecuzione, senza, che quella resti, ne pure con qualche probabilità verificata; Quindi è, che desiderando noi di ovviare per quanto è possibile a simili inconvenienti abbiamo disposto di togliere da dette lettere, e modificare rispettivamente nelle medesime ciò che può esserne causa, e che dà occasione di non servarsi nell'esecuzione di essa la dovuta, e da noi sommamente bramata esattezza, diligenza, e puntualità; Distinguendo adunque il modo di concepire le Lettere Apostoliche per suddette Dispense del secondo grado uguale di Consanguinità, d'Affinità, di pubblica Onestà proveniente come sopra, dalle altre, che si concedono dalla Santa Sede nella suddetta forma sovra li gradi più prossimi, ed altri Impedimenti sopra riferiti; Per quello appartiene alle dette Dispense in secondo grado uguale siccome ben riconosciamo, che le altre clausole solite porsi nelle medesime, contengono in se cause, e motivi sufficienti per dispensare nel suddetto secondo grado, ancorchè non vi concorra quella dell'imminente pericolo della vita de' Dispensandi; Vi partecipiamo essere nostra volontà, che in avvenire possino, e debbano le suppliche delle sudette Dispense Matrimoniali sopra il secondo grado uguale solamente rilasciarsi, e spedirsi

anche senza detta clausola del pericolo della vita, ma debba questa lasciarsi modificata però nella maniera, che in appresso additeremo quando li Spedizionieri ad insinuazione dei Supplicanti ve l'abbiano espressamente apposta, restando per altro in esse suppliche ferme, et intatte; e nella loro pristina forma, e vigore le altre clausole solite porsi nelle medesime; Per le altre poi Dispense risguardanti li detti gradi più prossimi, et impedimenti più stretti già sopra riferiti, avendo Noi riconosciuto, essere stato sempre da' nostri Predecessori Pontefici con maggior difficoltà sopra questi, che sopra il suddetto grado secondo grado uguale dispensato, nostra precisa volontà è, che nelle Lettere Apostoliche di esse resti ferma detta clausola, come altresì tutte le altre, che si è sino ad ora praticato di porvici, con doversi solamente quella modificare, aggiungendovi l'Avverbio — Verisimiliter — Nel modo seguente — Et oratoribus Vitae periculum verisimiliter immineret — Con che verrà a rendersene più facile la verificazione, e resteranno gli Esecutori liberi da que' scrupoli, che venivangli tal volta cagionati dalli troppo stretti termini, coi quali era detta clausola concepita; vogliamo ciò non ostante, che dandosi qualche particolar caso, nel quale non sovrastasse a Dispensandi il suddetto pericolo della vita; ma concorresse bensì, oltre li soliti qualche particolar motivo, e causa per cui Noi, o li nostri successori a' quali dovrà farsene fedele relazione, ci movessimo alla concessione di alcune di dette Dispense sopra li detti gradi, ed impedimenti più stretti si possa commettere la suddetta clausola, e senza questa rilasciarsene, e spedirsene la Supplica, nella quale però dovrà esprimersi quella particolar causa, e motivo, che avrà indotti noi, e li nostri Successori a concedere detta Dispensa senza detta Causa del pericolo di vita. Potrete per tanto comunicare le presenti nostre disposizioni, e volontà al Revisore delle Dispense Matrimoniali, et ad ogn' altro, che stimerete necessario, e conveniente con dargli gl'ordini opportuni, ad effetto siano quelle con la dovuta esattezza, e puntualità eseguite ed osservate, mentre così abbiamo disposto, e vogliamo, e comandiamo, che si pratici, e s'osservi, in avvenire sempre, ed in perpetuo, non ostante qualunque pratica, osservanza, ordine, o decreto da nostri Predecessori Pontefici, o di loro espresso

comando emanati, che possino essere contrarii, ed ostare alla presenti nostre disposizioni, volontà, e comando; Dato dal nostro Palazzo Quirinale questo dì 30. Marzo 1742.

Dat. die 30.
Martii 1742.

BENEDICTUS PP. XIV.

BEATIFICATIO

I.

Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

In virtutibus, rebusque a Servo Dei Camillo de Lellis Congregat. Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatore ad Divini honoris Cultum promovendum, augendumque, et ad opportuna procurandae animarum Christianifidelium salutis commoda, ac remedia comparanda praeclare gestis, in quibus magnificata est dextera Excelsi, et amplissime triumphavit virtus Spiritus Sancti, divina ipsius misericordiarum Patris, qui mirabilis est in Servis suis, opera revelare, et confiteri, non solum honorificum, sed in hac potissimum aspera temporum conditione salutare etiam, ac necessarium esse ducimus, ut et universi Christianifideles benignitatem Dei nostri, et divitias bonitatis ejus praedicantes, nova, atque uberrima habeant ad imitationem exempla, et ipse Servus Dei meritis honoribus mactatus in terris, certa et Coelis patrocinio suo in diebus nostris impetret perpetuae inter Christianos Principes pacis, communis Populorum tranquillitatis, et aeternae salutis auspicia, atque praesidia.

Praemium.

§. 1. Erraverat ille quidem a semita, quam tenuerant Servi Dei; qua iter ad Coelestem Patriam intenditur, et ipsum fore persecuturum capta quaedam in natiuitate auguria addicebant; sed peculiari miserentis Dei providentia in viam rectam, in solemni die Purificationi Beatae Virginis Mariae Immaculatae sacra, revocatum, adeo replevit spiritus timoris Domini, spiritus consilii, et fortitudinis, ut ejusdem amoris igne accensus, amare flevit;

Summarum
virtutum, et
meritorum
Beati Viri.

atque arduum christianae poenitentiae, et perfectionis stadium ingressus, curriculum omnium virtutum, relicto aliis, atque sui praesertim Instituti Alumnis ad praeuentem impigre sectandum incitamento, confecerit; Unde a bonorum omnium largitore Deo immortalis beatitudinis bravium accepisse, nullus ambigendi sit locus. Quamobrem nihil ad supremum, gravissimumque Apostolicae servitutis, in Catholicae Ecclesiae procuratore, imbecillitatis nostrae per ineffabilem Divinae bonitatis abundantiam demandatum ministerium rite sancteque obeundum intelligimus esse aptius, aut magis idoneum, quam ut quantum Nobis ex Alto conceditur, ejusdem Servi Dei Camilli de Republica Christiana, atque hac Alma Urbe nostra, in qua maxime luculentissima suarum virtutum praesetulit specimina, et mortali vitae finem imposuit, benemerentissimi, cultum, et venerationem, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicae Ecclesiae decus, et Christiani populi utilitatem, promoveamus.

Ordo in ejus
causa serva-
tus.

§. 2. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositum, Processibus de Apostolicae Sedis licentia confectis, super vitae sanctitate, et virtutibus, tam Theologicis, quam Moralibus in gradu heroico, quibus eundem Servum Dei Camillum de Lellis multipliciter claruisse, necnon miraculis, quae ad ejus intercessionem, et ad manifestandam hominibus ipsius sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebatur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur praeditum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis indultis: Hinc est, quod Nos piis, atque enixis antedictae Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, jamdudum saepius porrectis supplicationibus, quibus olim suas, et cl. mem. Hispaniarum Reges Catholici, tum Philippus III., tum Philippus IV. ad fel. rec. Paulum Papam V., Gregorium PP. XV., et Alexandrum PP. VII. Praedecessores nostros, et utriusque sexus Principes, ac Duces, necnon Nobiles Viri Electi Civitatis Neapolitanae, alique ex Ordine Ecclesiastico preces, et vota conjunxerant, Nobis nuper iterum porrectis, benigne inclinati, de supradi-

Preces San-
ctae Sedis por-
rectae pro
ipsius Beati-
ficatione.

ctae Congregationis consilio, et assensu, auctoritate apostolica, tenore praesentium indulgemus; ut idem Servus Dei Camillus de Lellis, in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi fidelium (non tamen in processionibus circumferendae) exponantur: Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur; ac de eo quotannis die XV. mensis Julii recitetur Officium, et Missa de Communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, et Missalis Romani. Porro recitationem Officii, et Missae celebrationem hujusmodi, fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorundem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, et in civitate, ac Dioecesi Theatina, ubi natus, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, et quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragetur, confluentibus. Praeterea primo dumtaxat anno, a datis hisce literis, et quoad Indias, a die, quo eadem literae illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatis, et Dioecesis antedictae, solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, et Missa, sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem solemnia Dominica Secunda post Pascha Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi currentis anni MDCCXLII., pariter celebrandi facimus potestatem.

Clausulae.

§. 3. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non cultu editis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Secretarii dictae Congregationis Cardinalium subscriptis, et sigillo Praefecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, et ubique, tam in judicio, quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat die 7
Aprilis.
1742.

D. Cardinalis Passioneus.

LI.

LITTERÆ

Canonizationis Beatae Elisabethae Lusitanorum Reginae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Rationi congruit, et convenit aequitati, ut ea, quae Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum tunc in Romana Curia commemorantium unanimi consilio, decreta, definita, et statuta fuerunt, licet, ipsius superveniente obitu, Litterae Apostolicae desuper confectae non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

§. 1. Gaudeat in Domino, et in donis gratiae suae gloriatur felix Lusitaniae Regnum; sed laudent alii Coeli illius temperiem; amoenas Tagi ripas; divitias ex toto Orbe navibus eo illatas, et congestas, nobilitatem Urbium, hominum ingenium; et solertiam, et in remotissimis Terrarum Orbis regionibus detegendis, subjiendisque felicitatem. Una est, quae praecipuam ex sacerdotali ore laudem meretur, et quae in Sancta Dei Ecclesia merito extolli, et praedicari debet, suorum scilicet Regum pietas, et religio. Haec enim Lusitanum Regnum fundavit, haec ampliavit, haec ad summam gloriae, et laudis magnitudinem evexit, haec in ea amplitudine, qua nunc flötet, servat, et custodit. Nam Princeps ille, et genere, et virtute clarus Henricus, qui Lusitaniae Regni decus, ac gloriam, barbararum gentium incursu, ac veluti inundatione afflictam erexit, atque instauravit, cum in Hispaniae adversus Mauros Alphonso Sexto strenuam navasset operam, et Theresiam ejus filiam in Uxorem, et Lusitaniae partem in dotem; et praemium virtutis accepisset, eam statim, et ereptis e Maurorum potestate aliis oppidis, plurimum auxit. Posteaquam vero e Hierosolymitana expeditione, quam pietatis, et Religionis studio susceperat, reversus est, nunquam bello contra Mauros abstinuit. Nam quinque supra viginti de Mauris reportatis victoriis, multisque de manubiis, ac spoliis hostium, Templis, ac Coenobiis erectis,

ad Asturicam, quam obsidebat, in armis, prout Fidei propugnatores decebat, ultimum diem obiit. Nec ejus filius Alphonsus tanto Patre inferior fuit: Testes sunt Leiria Urbs munitissima Mauris erepta, Scalabis inexpugnabile Oppidum in potestatem redactum, Olyssippo expugnata, innumerabiles Maurorum, et Barbarorum copiae paucis militum numero pluries disjectae, unus, et triginta Barbarorum Reges armis devicti. Siquidem nunquam a persequendis bello Crucis hostibus terra marique cessavit, donec eliminata e Lusitaniae finibus Mahumelana superstitione, Catholica Religio a pluribus annis exul, veluti triumphans in propriam sedem reduceretur: Cujus non minus virtus in bello, quam pietas in pace resplenduit. Nam egregio pietatis documento, cum ex acie domum redibat, in Monasterium Sanctae Crucis se recipere; ibique cum Religiosis Viris Chorum adire, orare, psallere, sacrisque mysteriis adesse solitum fuisse traditur. Difficilis quidem res esset, si quis Lusitanorum Principum, qui Henrico, et Alphonso successerunt, fortiter, ac pie gesta persequi, et praestita ab eis in Catholicam Religionem officia recensere vellet. Innumera enim non solum in vicinis, sed in remotissimis partibus, adversus Mauros, Turcas, Saracenos, Idololatrias, bella pro Religione suscepta, relatae victoriae, parta pietatis trophaea. Ingentes classes adversus Christianorum hostes maximo sumptu paratas, et omni re instructas in ultimas, et prorsus ignotas Orbis regiones missas, quis ignorat? Et antiqua Lusitanorum Regum virtutis exempla adversus Christiani nominis inimicos renovata nostra memoria vidimus, et contra ferales Turcarum debacchantium impetus, praesens in Lusitanorum Regum pietate Roma, et Italia sensit auxilium. Sed Christianum nomen non solum armis, opibus, et sanguine suo Lusitani Reges tutati sunt; verum etiam longe lateque studio, cura, ac sollicitudine propagarunt; ut hanc unam egregiam laudem propriam sibi facere velle visi sint, Evangelium Christi Domini disseminare, Catholicae Fidei lucem diffundere, superstitiosos cultus abolere, Crucis vexillum in longe dissitas, et nunquam ab alias aditas regiones inferre. Nam eorum opera ora Punica arcibus occupata, Mari Atlantico emenso, Insulisque per illud sparsis, totaque ulteriore Lybia qua mari lustrata, qua terra penetrata, Arsinario Promontorio, Guinea, Zan-

guebaria, et Promontoriis intra, et sub Æquatore constitutis, et ultra ad Cancrī tropicum utraque Æthiopia, Insulisque vastis, Persici, et Arabici freti sinibus pervasis, qua Asia ab Africa disjungitur, barbaris atque efferis Nationibus venerandum Christi nomen, ac salutaris Evangelii doctrina annunciata est. Insuper India, quam late intra Indum, et Gangem protenditur, transmissa, in Auream Chersonesum, et Sumatram, plurimasque immensis illius Archipelagi insulas, ad Molucas usque, ultimamque Janopiam, et in Sinicum Imperium, et Tartarico Regno proximas regiones; insuper ad Occidentales Indos cursu deducto, in Phernambucum, Marañaniam, caeterasque vastissimae Brasiliae Terras, sacris Ministris, et Verbi Dei Concionatoribus; regio sumptu, et Apostolicae Sedis auctoritate missis, populis habitantibus in Regione umbrae mortis Lusitanorum Regum, aliorumque Catholicorum Principum pietate Lux Evangelicae Fidei affulsit. Profecto admiratione suscipi potius, quam pro meritis laudari in Domino potest munificentia, et Religio Lusitanorum Regum, in large ac splendide protegendis, sublevandisque populis ad Catholicam Veritatem recens adductis, in alendis, ac sustentandis Sacrarum Missionum Ministris, in aedificandis, inter barbaras gentes immortalī Deo Templis, in extruendis Religiosorum Virorum Coenobiis, in erigendis, pro erudienda in Catholica Religione, et Ecclesiastica Disciplina juventute, Sacris Aedibus, et Seminariis, aliisque peragendis, quae ad expellendas Mahumethanae impietatis, vel Idololatriae errorem tenebras, et ad diffundendum Christianae veritatis lumen conducebant. Itaque tantis pietatis operibus, et tam praeclare a Lusitanis Regibus in bello, et pace pro Religione gestis, hanc inter caetera amplam mercedem retulit benignissimus Deus, ut in Regia Domo, ac Familia existeret foeminae morum integritate, et vitae sanctitate illustres, quae Deo dilectae, et mundo mirabiles, in Servorum Dei numerum a Catholica Ecclesia adscribi mererentur; ut si Lusitaniae Regnum in terris suorum Regum virtute, et pietate maxime confideret, majus in Coelis in suorum Principum sanctitate, et meritis incolumitatis suae praesidium haberet. Ex hoc numero fuerunt Therasia, Sancia, Mafalda, Johanna: Sed prae omnibus, et Sanctarum operationum laude, et caelestium miraculorum

magnitudine emicat Beata Elisabeth Regina, quam fel. rec. Urbanus Papa Octavus Praecessor Noster pro sua pastoralī sollicitudine tanquam sanctam, et electam, Dei in universali Ecclesia colendam, et venerandam apostolica auctoritate decrevit. Et Nos, quos in apostolatus ministerio licet immerentes, Divini consilii altitudo succedere voluit, ejus vitam, et res mirabiliter sancteque gestas Christiano Populo considerandas proponimus; ut Principes Foeminae, inter Regales delicias, et mundanos aulae fastus, prae oculis habeant, quam imitentur; omnes vero, ad quam calamitosis hisce temporibus, et in tanta rerum omnium perturbatione, supplices confugiant: ut quae in in terris contrarias dissidentium Principum voluntates mito gratiae Dei dono in concordiam reducebat, modo in Coelis Beata, precibus apud Deum pro Nobis intercedere velit, quo tanti gravissimorum bellorum motus, armorumque turbines, potentissimae Divinae voluntatis jussu compescantur, et diremptis dissidiis, reconciliatisque inter se discordantium Principum animis, Sancta Dei Ecclesia Regi pacifico, et omnium bonorum Datori gratiarum hymnos, et debitas laudes persolvens, in tranquillitate quiescat, ac pace et concordia filiorum suorum laetetur.

§. 2 Nata est Elisabeth anno a Virginis partu millesimo ducesimo septuagesimo primo: Pater ei fuit Rex Aragoniae Petrus, Jacobo Rege natus, et Violantia Regis Hungariae filia: Mater Constantia, filia Manfredi Siciliae Regis, et Friderici Secundi Imperatoris neptis. Praeluxit in ea fax illa virtutum, quae cum aetate ipsa adulescens, et in diem magis magisque relucens in hoc saeculo, tanquam in tenebricoso loco, lumine ac splendore suo viam salutis aliis praemonstraret. Recens enim a partu ad Regem Jacobum Avum allata, atque ab eodem ad sextum aetatis annum Christianis moribus imbuta, de ipsa praedicare, ac bene praedicare ille solebat, neptem illam atque alumnam suam, foeminarum omnium optimam, clarissimamque futuram, quae ex Aragoniorum Regum stirpe natae unquam fuissent. Ex humanis erepto Jacobo, sexennis puella reducta in Patris domum, ibi, quam ab Avo didicerat, prosecuta est integerrimae vitae rationem. Pueriles ludos, ornatum corporis, voluptatum delicias, tenera adhuc, et infantili aetate, sed coelo matura, fugiebat: Di-

In lucem edita Elisabeth Avo ejus Jacobo Regi educanda traditur, et futurae Sanctitatis indicia praefert.

vinis precibus, ciborum abstinentiae, Caritatis operibus impense vacabat; ut Pater ipse fuerit solitus affirmare, suarum rerum, ac Regni felicitatem Elisabethae virtutibus, ac meritis apud Deum acceptam esse referendam.

§. 3. Educata pudice, ac sobrie, ubi plenis annis nubilis facta est, longe clarescens honestis moribus suis, quibus eam Deus etiam mortalibus oculis pulchram faciebat, et reverenter amabilem, atque mirabilem, a pluribus Christianorum Principum Filiis, per crebras legationes, et literas in matrimonium expetitur. Sors obtigit Lusitaniae Regi Dionysio, Alphonsi III. filio; cui Regiis, et Christianis ritibus nuptui tradita, non tanquam viro, sed tanquam domino subdita fuit, studens eum demereri conjugalibus obsequiis, et Deo lucrifacere. Et quoniam bonum conjugii est, et Dei donum, proles ex legitimis nuptiis suscepta; hanc quoque Deus largitus est famulae suae, ut pudicitia, sanctisque moribus, et fecunditate etiam Viro suo probaretur. Nam aetatis anno decimo septimo Constantiam filiam peperit, vicesimo vero Regni haeredem Alphonsum. Sed quos in hanc mortalem lucem ediderat, iterum parturiens Deo, bonis erudiebat monitis, sanctisque moribus informabat, et exemplo suo, quod longe efficacius verbis est, ad pietatem, omnemque virtutem instituebat.

§. 4. Etenim illa non minorem excolendis in se virtutibus, quam in liberis educandis, aliisque necessariis rebus procurandis, dabat operam; in sacris precibus assidua, frequens ad rem Divinam erat; ubicunque versaretur, Sacellum habebat religiose constructum, ac magnifice ornatum, Sacerdotibus, aliisque Sacris Ministris instructum, quo a tumultuantibus saeculi curis secedens; in Sancta Dei contemplatione quiesceret; ibi enim ejus erat requies, ibi fere semper habitabat, soli Deo intenta, et caelestibus inhians divitiis, terrenas opes, et vana corporis ornamenta, quibus animae pulchritudo non augetur, sed corrumpitur; contemnebat: decenti, et modesto induta cultu, composito vultu, et demissis oculis incedens, externo praeferbat in habitu virtutem, quae intus latebat in corde. Ubique enim Deum sibi praesentem habebat, et quo magis in eum amore ferebatur; eo vehementius vitia, et peccata odio prosequeretur, ut si quando Divinam laedi Majestatem animadverteret, injuriam sibi fieri, et se ipsam laesam existimaret.

§. 5. Hujus etiam vis Sancti amoris dulces ei reddebat acerbissimas poenas, quibus subijcere corpus, et in servitutem redigere curabat, ne ad Creatorem Suum tendentem animum caenosis terrenarum cogitationum motibus impediret, et rebellantium passionum turbis ad terrena a Coelestibus avocarét. Quadruplex illa jejunium ab adolescentia solemne habuit: quadragenarium, et commune Christianorum omnium; alterum, quo praeparari solent homines Religiosi ad Christi adventum; tertium, quod Angelorum appellant; a die festo Beatae Virginis Assumptae, ad Archangeli Michaelis diem; ac postremum a feris S. Joannis Baptistae ad diem Assumptae Virgini Sacrum. His igitur jejniis, et insuper nocturnis vigiliis, diurnisque laboribus, aliisque poenis, in Regum deliciis enutritum corpus macerabat: a vino, in quo est luxuria, adeo assueverat abstinere, ut mediam fere anni partem solo pane transigeret, et aqua.

§. 6. Cum aliquando jaceret gravi stomachi morbo laborans in Oppido Alenquerio; praescripserunt ei Medici, ut vino uteretur; illa vero, cum id curationi valetudinis necessarium esse minime duceret, et sanctum suum propositum in abstinendo a vino levi ex causa mutare timeret, renuit id facere, jussitque aquam sibi afferri. Sed aeterni Dei benignitas, qui voluntatem timentium se facit: dignata est voluntati famulae suae obsequi, ne hominum consilio, indictam sibi abstinentiae legem transgredi cogeretur, voluitque simul, eam uti remedio, quod per os Apostoli sui discipulo ejus Timotheo aegrotanti suggesserat; scribente ad eum Paulo: *utere modico vino propter stomachum*. Itaque renovato mirabili illo prodigio, quod primum, cum inter homines Christus Dominus versaretur, in nuptiis Canae factum est, aqua bis ad eam allata, his Omnipotentis voluntatis suae nutu, quo res omnes e nihilo eduxit, in vinum commutata est.

§. 7. Ex amore Dei summa illa Caritas erga proximum oriebatur, qua consolabatur afflictos, succurrebat egenis, pauperibus inserviebat, curabat aegrotos, omnes in Christo complectebatur, sublevabat pecunia, reficiebat alloquio. Nullus inopum occurrebat, in quem illa stipem benignissime non conferret, atque ex infinita multitudinis debiliis, languentium, pauperum, infirmorum, qua se videbat assidue circumfusam, vacuum abire, aut sola-

Jejniis, aliisque poenis corpus maceratur.

Gravi morbo correpta aquam potui sibi dari imperat, quae Dei omnipotentia his in vinum convertitur.

Pauperum, et Miserrum necessitatibus inserviebat; Monasteria reficere, easque redditibus donat, atque alia pietatis officia praestat.

Lusitaniae Regi Dionysio nubil, ac susceptam Prolem optimis moribus, ac domesticis imbuat.

Sanctis operibus, ac caelestium regum contemplationi vacat.

tio destitutum neminem patiebatur: Quos intelligebat prae pudore stipem cogere non audere, quamvis id suaderet necessitas, non solum prompta eis subveniebat pecunia, sed etiam quotidianis sumptibus sustentabat: Non exiguum frumenti numerum dabat Religiosis familiis, quae in quibuslibet Lusitaniae partibus versabantur; Genobiiis Monachorum, quocumque iter faceret, certam pecuniae summam quotannis assignabat in vestem. Almo-steriense Monasterium prope Scalabim a Berengaria nobili foemina inchoatum ipsa perfecit: Aliam domum, ubi partus a Parentibus expositi educarentur, quam Martinus Episcopus Guardien-sis morte occupatus absolvere non potuit, non modo absolvit, sed redditibus etiam, et exci-piendorum numero puerorum amplificavit: Xenodochium e regione suae domus prope Co-nimbricam erexit, ubi triginta pauperes certis attributis sumptibus alebat, ac vestiebat, at-que identidem praesentia; allocutione, mini-strandi quoque officio solabatur; denique com-munis omnium Parens, et Patrona censebatur, et temporalibus necessitatibus miserorum sub-veniens, animas, quorum corporibus succur-rebat, humanitate, ac benignitate sua ad Deum trahere satagebat.

Quotannis
feria sexta
majoris heb-
domadae le-
prosis abluit
pedes, quo-
rum unum
ab Atr.ensi
servo gravi-
ter percus-
sum reddit
incolumen.

§. 8. Consueverat Beata Elisabeth feria se-xta majoris hebdomadae elephantiacis aliquot, seu leprosis, pedes abluerè, et stipem elargiri. Id aliquando cum perfecisset in oppido quodam Scalabi appellato, ex iis unus, quibus id prae-stiterat officium, reliquis tardior, ob morbi vim vehementiorem, substitit parumper in Regia: quod ubi Atriensis quidam Servus ani-madvertit, ferox, et asper, ac rei gestae igna-rus, acerrimis eum conviciis est insectatus: cumque ille reclamaret, fustem arripiens, ho-minis, qui se prae morbo commovere vix po-terat, caput summa vi percussit, et graviter vulneravit. Concidit infelix in terram ea plaga accepta, et calamitatem suam coepit ejulans la-mentari. Accurrit, et vocibus, et miserabili spec-taculo Urraca Vaschia, renunciatque Reginae, cui ob studium pietatis erat familiarissima, quid factum fuerit; illa hominis miseri atque innocentis calamitate commota, in suum cubi-culum eum imperat deportari, deinde album ovi exceptum stupa vulnèri suis ipsa manibus imponit, additaque pecunia in reliquos sumptus, eum dimittit. Postridie quam haec gesta fue-rant, sciscitatum mittit, quomodo se aeger ha-

beat: optime responsum fuit; et cicatricem, post factam a Regina medicinam, statim fuisse ob-ductam. Ita Regii famuli injuriam Beatae Re-ginae Sanctitas, et clementia compensavit.

§. 9. Ejusdem majoris hebdomadae feria quinta, lavare duodecim mulierum elephan-tiasi, seu lepra laborantium pedes, iisque etiam pecuniam; et vestes donare, et ad mensam splendide acceptis ministrare consueverat. Ea-rum una pedem alterum cancro affectum tam male habebat, ut parum abesset, quin duo di-giti deciderent; altero igitur abluto pede, alterum in pelvim immittere, Regina postulante, renuebat. Conscia enim latentis mali, et turpis deformitatis, pedem illum aut Reginae mani-bus attingi, aut oculis videri indignissimum judicabat. Sed Urraca Vaschia, quae Elisabe-thae aderat, ejus jussu recusantis pedem in aquam mittit. Id ubi factum est, odor illico af-flatus est tam gravis, ac pestilens, ut omnes Re-giae Ministrae, cum eum prae fastidio ferre non possent, se proripuerint foras: sola imperterrita mansit Regina, quae Christiana magnanimitate, et Caritate memorabili, ulcus non modo non horruit, sed suis manibus tractare, ac medici-nam aliquam adhibere aggressa est. Accedit ergo plena misericordiae, plena humanitatis, procumbit ante miseram foeminam, fovet aqua calida pedem, et ulcus leniter, ac molliter ex-purgat; postremo ejus, qui vulneratus est pro-pter iniquitates nostras, et reputatus est quasi le-prosus, et percussus a Deo, amoris impetu, acta, ipsum cancerum, cujus vet odor erat intolerabi-lis, osculatur, et salutare Signum Crucis im-ponit. Mirum dictu, sed tanta virtute dignissi-mum, nulla interposita mora, et Signo Crucis et osculo, et simul Beatae Reginae merito, in-sanabile ulcus Dei omnipotentia factum est sa-num.

Feria quinta
hebdomadae
praefatae, duodecim
mulierum
elephantiasi
laborantium
pedes lavat
ex quibus
unam cancro
infirmam
osculo simul,
ac Crucis si-
gno mirabi-
liter sanat.

§. 10. Cum aliquando proficisceretur Co-nimbrica in Urbem Portum, per vicum quem-dam iter habuit, nomine Arifanam; hic illi obviam processit rusticana quaedam foemina filiolum secum ducens ab ortu caecam; oravit Reginam supplex, ut oculos puellae manibus tantum attingeret; illa obsecratione simul, ac miseratione permota, morem gessit matris vo-luntati; post paucos dies exultans, et gestiens venit ad Elisabetham cum filiola quae statim atque facta fuerat, usum oculorum acceperat, agunt immortales Reginae gratias, ipsa vero a Magistro humilitatis edocta, qui pertransiens

Humilitati-
amans, ocu-
lorum usu
puellae resti-
tuto, verat
miraculum
divulgari.

benefaciendo, et sanando omnes, se tamen benefactorum auctorem probi nolebat, vetuit illis rem palam facere, utque facilius impetraret, veste utramque donavit.

Nobilis quaedam et religiosa mulier, Margarita Freila, quae in Aede Sacrarum Virginum, cui nomen est Chelis, prope Ulyssippone morabatur, Reginam in Urbe commorantem adivit, a qua statim ac pallido vultu, et macie confecta visa est, causam rogatur; tuberculum, respondit, super stomachum natum; signum illa Crucis aegrae parti imponit, quo facto, resedit omnis tumor, dolorque decessit. Margarita tam gravi morbo liberata prae gaudio continere se nequivit, quin illico omnibus manifestaret Elisabetham tam insperatae curationis auctricem. Quod cum ad aures ejus pervenisset, non parum inde molestiae accepit, dolens laudem sibi, aut gloriam ullam tribui, quam soli Deo debitam intelligebat. Itaque accersita ad se muliere, graviter cum ea conquesta est, silentiumque in posterum imperavit. Et quoniam profusa in egenos Caritate maxime erat liberalis, in sinu saepe ferebat, quae iis benignissima dispensaret. Accidit, ut eam haec in sinu clam gerentem Vir ipsius Rex Dionysius observaret, qui forte ei factus obviam, interrogavit, quid in sinu portaret; rosas, inquit, ac Dionysii jussu explicato sinu, opes illae distribuendae pauperibus in recentes rosas versae conspiciuntur. Ita omnipotens Deus, qui aridam Aaron virgam germinare fecit, et turgentibus gemmis erumpere flores, ad dictum Beatae Elisabethae, opes pauperibus destinatas in fragrantas rosas media hyeme commutavit, ut quantum sibi gratum, ac suave esset Famulae suae misericordiae in pauperes sacrificium, tam mirabili prodigio ostenderet.

§. 11. Necessitatem tribulationum non uno in loco nos monet Spiritus Sanctus in Sacris Scripturis, dicens: *Sicut Socii passionum estis, sic eritis et consolationis*; et rursus: *Haeredes quidem Dei, cohaeredes autem Christi, si tamen compatimur, ut et conglorificemur*. Itaque benignissimus Deus, qui per ineffabiles providentiae suae vias, amarissimis offensionibus etiam illa adspersens, quae licito quidem, sed fortasse nimio amore a Servis suis tenentur, totis cordis affectibus, et intimis animi conatibus, ad se, misericorditer saeviens, eos ire compellit, B. Elisabetham maximis perfurbatio-

num fluctibus, et adversitatum tempestatibus jactari sivit. Et quidem Constantiam Filiam praereptam sibi inverso quodammodo naturae ordine, graviter doluit; tum etiam aliorum Carissimorum jacturam non mediocri animi sui dolore fortiter sustinuit. At Constantia Filia, permittente Deo, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, exacto unius anni spatio, quo ipsius anima Sacrum quotidie fieri per integrum castumque Sacerdotem curaverat, Matrem consolata est, cum per quietem e purgantis ignis paenis in aeternam felicitatem transeuntem se illi praesentem exhibuit.

§. 12. Sed inter alia multa adversa, et aspera, quae ipsi acciderunt, maximo quidem moerore afflixit Regis mariti abalienatus animus, et ad illicitos amores abreptus. Nam Dionysius, qui aliquot annos cum illa conjuncte, integreque vixerat, quibusdam quasi voluptatibus injuste praestigiis fascinat, voluntatem ab ea coepit avertere, omnemque amorem ad quasdam transtulit mulieres, ex quibus liberos etiam suscepit. Toleravit illa patienter spreto cubilis injurias, et fracti maritalis foederis crimen; atque humili cordis oculo indignas mulieres sibi praelatas respexit; neque cum aliquo de Mariti infidelitate conquesta est, neque ullam hac de re cum eo habuit similitudinem; sed expectans in silentio misericordias Domini, qui solus facere potest mundum de immudo conceptum semine, loquebatur ei sanctis operibus suis, pietate sua, mansuetudine sua, tolerantia sua, humilitate sua. Tanta igitur virtutis luce e lethali peccati somno excitus Dionysius aperuit mentis oculos, agnovitque turpitudinem suam, eamque detestatus, reliquum vitae tempus caste, sancteque tradidit.

§. 13. At vero piissimae Reginae animum non minori moerore, ac tristitia perculerunt exorta inter summa, et carissima sibi capita dissidia. Sed hoc quoque Servae suae grande donum concesserat ille, cui juxta Prophetam nomen est, *Admirabilis, consiliarius, Deus, Fortis, Pater futuri Saeculi, Princeps Pacis*, ut inter discordes animas tam se fortem gereret, ut labores, aerumnas, et extrema vitae pericula pro earum salute contemneret; tamen, ut irarum morsibus exasperata pectora alloquio suo leniret; tam prudentem, et pacificam, ut irreconciliabili odio dissidentes ad pacem, et concordiam reduceret. Ac primo

Aversum a se Dionysii Regis animum, ac spreto Conjugalis thalami injuriam humiliter tolerat.

Exortas inter Dionysium Regem, et Alphonsum Fratrem, ac inter eundem Dionysium, et Ferdinandum Castellae Regem discordias dirimit.

quidem gravem inter Dionysium Regem, et ejus Fratrem Alphonsum ortam discordiam, vel potius apertum bellum, copiis utrinque coactis, scissaque universa Lusitania in contrarias partes, compressit, ac diremit amatis-
sima pacis Regina, fusis ad Deum precibus, Saecrorum Antistitem, et Principum Virorum opera adhibita, suis postremo ad utrumque adhortationibus, atque obsecrationibus saepius interpositis. Deinde vero non inferiori laboravit cura, atque industria; ut revocarentur mota jam arma a Rege Dionysio in Ferdinandum Puerum Castellae Regem, ejusque tutores: Tum gravissimae aliorum Principum affinium dissensiones per eam pacatae sunt, quae pernicio-
sa mala universae Hispaniae allaturae videbantur.

Alphonsus
ejus Filium
qui defec-
rat a Patre,
ex imminen-
ti vitae dis-
criminae vin-
dicat.

§. 14. Sed nulla illustrior, ac magis neces-
saria conciliata pax ab Elisabetha, quam cum
Dionysius Parens, et Filius Alphonsus plus-
quam civilia inter se bella suscepissent. Indig-
natus enim Dionysius ob Filii contumaciam,
qui facinorosorum turmis stipatus, Patris au-
ctoritatem, et imperium contemnebat, Regno-
que dejicere minabatur, statuerat ex impro-
viso eum opprimere. Appositis igitur ad omnes
vias Custodibus, ne quis periculi nuncius ad
Alphosum iret, armatos raptim milites, et ex-
peditos, secum proficisci jussit, ut acerbas de
filio poenas sumeret. At Elisabetha rei certior
facta, per Nuncios diversis itineribus emissos,
quanto in discrimine versetur, Filio significat,
monetque, ut iram Patris declinet. Ipsa in-
terim precibus, et lacrymis apud Deum expose-
bat, ut tantum a viro, a Filio, et a regno ma-
lum averteret. Ejus itaque diligentia, atque
pietate factum est, ut Filius digressus e loco,
ubi opprimendus erat, salutis suae provideret,
cujus contumacem in Patrem animum pia Ma-
ter, ad quam de tanto beneficio gratias acturus
se contulerat, monitis, ac precibus infringere
aggressa est. Verum in nihilo melior factus,
sceleratum parare coepit in Patrem bellum,
qui facinoris indignitate commotus, aliorum-
que consilii stimulatus, omnem viam ad vin-
dicandam impietatem Filii quaerebat. Exul-
cerabant haec animum Elisabethae, quae de-
misse, atque assidue a Deo precabatur mitio-
rem Viro mentem, Filio sanio-
rem. Accusata vero apud Dionysium nimiae caritatis in Fi-
lium, et muliebris indulgentiae, ademptis Cas-
tellis, bonisque fere omnibus ereptis, ne qua-

Jussu Regis
in libera cus-
todiam, ne
quam illi
operam fuerat,
delinqueret.

Filium ope juvaret, in liberam custodiam tra-
dita est, jussaque ne statuto loco egrederetur.
Aequo animo indignam passa est calumniam
piissima Regina, neque conquesta est de acor-
bo Viri imperio; sed statim paruit, et aliorum
reclamantium querelas compescuit. Interea Al-
phonsus expugnandis atque in suam potestatem
redigendis Urbibus; Dionysius iis, quae a sua
potestate defecissent, diruendis, atque ever-
tendis; uterque in Lusitania misere devastan-
da, opes omnes, operamque ponebant. Quo
tempore Beata Regina, religiosissimis quibus-
que foeminis undique ad se convocatis, cum iis
tota erat jejuniis, precibus, lacrymis, aliisque
piis operibus ad exorandum Deum, *qui ventis,
et mari imperat, et obediunt ei*, ut horridam
tempestatem, quae ingentem ruinam secum fe-
rebat, superna ope sedaret. Ubi vero accepit,
bellum vehementius in diem inflammari, ne-
que extingui posse nisi vel Viri, vel Filii san-
guine, Civium strage, Civitatum excidio; con-
tinere se nequivit, quin Caritatis pennis e cus-
todiam convolaret ad Castra, Virum obsecraret,
Filium obtestaretur, cum utroque per se, et
per Principe viros ageret, ut Patris in gra-
tiam Filius restitueretur. Concessum est Dei
munere, quod Elisabethae pietas merebatur;
sed non diuturna fuit illa concordia. Etenim
cum Alphonsus, contra voluntatem Patris, ad
Oppidum Scabalin accedere instructo agmine
conaretur, obviam illi cum exercitu processit
Dionysius. Itaque armatas acies contra Filium
jam Pater direxerat, datum utrinque fuerat
belli signum, concurrerant ex utraque parte
congnatis armis milites, ventum erat ad ma-
nus; cum Elisabeth sui oblita, de animarum
salute tantummodo sollicita, sine famularum
comitatu, sine cultu, raptim accurrit, inter-
ponit se inter Virum, et Filium; non a telis
ultra citroque jactis deterrita, non a suae vitae
periculo retardata, filium adhortationibus mo-
rigerum Patri, Virum obsecrationibus placa-
tum Filio reddit, utrique vitam, utrique salu-
tem, operante Domino, et loquente ad eorum
corda, dum Famulae suae ad aures verba in-
sonabant, restituit.

§. 15. Jam vero Dionysius aetate gravis, et
imbecillis valetudine effectus, in lethalem mor-
bum incidit: tum vero vel maxime enituit con-
jugalibus Elisabethae, assiduitas, diligentia.
Praestitit enim se non uxorem, sed ancillam,
adeo in rebus omnibus demisse, diligenterque

Sed, utri-
que compo-
rato exerci-
tu, convol-
ta ad castra,
ad primas
acies pro-
gressa voluit
et lacrymis
multam per-
sonam obtine-

Dionysius
morti pro-
mo assidu-
ad extrem-
usque Spi-
ritum in-
vit, ac u-
ma Carita-
et obsec-
persolvit.

ministrabat, non minus operis intenta, quam orationi, cui quod ab infirmi Mariti cura supererat temporis, die ac nocte vacabat, magis de illius animae, quam de corporis salute sollicita. Dionysius autem annum agens sexagesimum quartum, omnibus rite peractis, quae vel christianum hominem, vel prudentem Regem decebant, ex hac mortali vita excessit, cum annos sex, et quadraginta regnasset.

Post Viri
obitum, pau-
perem ve-
stem induit,
ac totam se
Deo tradit.

§. 16. Mariti morte sui juris facta Elisabeth, totam se Deo tradidit, et secuta est exemplum fortissimae mulieris Judith, quae post obitum Viri, in superioribus Domus suae fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur, et habens super lumbos suos ciliolum, jejunabat omnibus diebus vitae suae: ita Beata Elisabeth, statim ac Vir decessit, in cubiculum se recepit, cum una e carioribus ancillis, ibique ab ea suscepit eximio animi sensu pauperem vestem Religiosarum Virginum propriam, tum rudi funiculo praecincta, candido linteo caput velavit; domesticas autem opes, vel in sacros usus convertit, vel egentibus dispensavit: Aedes insuper aliquas, secus Sacrarum Virginum domum, quam prope Conimbricam Beatae Clarae nomine aedificandam summo studio curaverat, sibi poni voluit, ubi ex illarum Virginum coetu quinque apud se integritate conspicuas habebat assidue, cum quibus Religiosam extra Claustra debebat vitam. Siquidem de multa nocte vigilans, cum Virginibus piorum studiorum sociis, matutinis precibus recitandis vacabant; diluculo Sacrum fieri jubebat in suo cubiculo; inde in publico Sacello cum omni familia intererat alteri Sacrificio, quod cum lugubri cantu fiebat pro demortuo Rege, ac Marito; tertium denique Sacrum ejus diei proprium coram se supponebat celebrari: Divini Officii reliquas horas postea peragebat, tum ad iuvandos alios, vel re, vel verbis incumberebat, inde ad sese colligendam, vel contemplationi, vel sacri cuiuspiam libri lectioni se dabat; ad seram postremo noctem divinas res mente pertrahebat, cum incredibili sensu voluptatis, et dulcium copia lacrymarum, ut integros dies non terrae, se Coelo vivere videretur.

Misericordiam, liberalitatem ceterasque virtutes excolit.

§. 17. Praeterea caeteras omnes virtutes, quas in Viduis exigit Beatus Apostolus Paulus scribens ad Timotheum, in se diligenter, atque eximie expressit, pietatis scilicet officium, hospitalitatis studium, humilitatis obsequium,

misericordiae ministerium, liberalitatis subsidium, omnisque boni operis executionem. Nam in aediculis prope memoratam Virginum domum extractis, quindecim egentes viros, ac totidem foeminas ali perpetuo certis sumptibus jussit, Sacerdotemque proximum cum Sacello, et Coemeterio constituit, qui Sacramentis praesentibus quotidie faceret, et solemnibus statutarum horarum precationibus praesesset. Misericordia autem, et liberalitas maxime in Beata Vidua excelluit, cum ingens annonae caritas ac fames Conimbricam Urbem vexaret; tanta enim fuit largitate in omne hominum genus sublevandum, adeoque liberalem se cunctis praebebat, ut ab opum administratoribus admonita fuerit, ne ob alienorum opulationem, ac sustentationem nimis assiduam, sibi postmodum, suisque deesse cogeretur; sed illa Deo freta, non minus ac Sareptana Vidua, quae, ut Prophetae Domini subveniret, omne vitae suae subsidium ultro ei deferens, nihil sibi reliquit, angustos aliorum animos reprehendit.

§. 18. Quae vero ad pietatem erga Deum, curam erga suos, humilitatem, mansuetudinem, abstinentiam pertinent, longum, ac difficile esset omnia referre. Absoluto Beatae Clarae Coenobio, in quo perficiendo plurimum pecuniae, atque operae impenderat, quo die primum in nova coenatione Moniales discubuerunt, ministravit eis cum sua Nuru, raro Christianae demissionis, et Caritatis exemplo. Quartum et sexagesimum aetatis annum agens, Jacobo Apostoli Templum iterum adire decrevit; tantum suscepit itineris Foemina id aetatis, et Regina, paucis comitata, mutato vestitu ignobilis, imo, quod propterea mirabile est, sua sarcina gravis, per Vicos, et domos mendicas, pedibus ivit, et reversa est; intuens certe in praeclarum illud impigrae devotionis exemplar, Beatam videlicet Mariam Virginem, quae per omnes annos in die solemnibus Paschae cum Joseph Hierusalem petebat. Perxerit ad illius aures, Alphonsum Nepotem suum Castellae Regem alterius ab uxore foeminae consuetudine teneri: ad eum nulla interposita mora proficiscitur, tantumque praesentia sua, ac verbis effecit, ut ab eo fidem acciperet, honestius in posterum vivendi. Inter ipsum Alphonsum Nepotem, et Alphonsum Filium gravi enato dissidio, ad sedandas exortas discordias, pacifici, et Caelestis Regis disciplina, in Oppidum Eboresse Stremotium appellatum, ubi

Sexagesimo quarto aetatis anno ad B. Jacobi Apostoli Templum invisendum, pedibus, et mendicans pergit.

Alphonsum Castellae Regem a prava foeminae consuetudine revocat.

In suprema
aegritudine,
Ecclesiae Sa-
cramentis ri-
te munita,
ac De parae
Virginis prae-
sentia re-
creata, san-
ctissime obit.

tunc Filius versabatur cum Coniuge, se con-
tulit, sed partim aetatis imbecillitate partim
itineris defatigatione in morbum incidit, qui
supremus illi fuit. Cum autem jam se mor-
ti proximam intelligeret, divinis mysteriis,
ac supremis Ecclesiae Sacramentis ad ulti-
mum illud certamen sese sanctissime mu-
nit, ut pia vitae religiosa mors optime re-
sponderet. Postquam autem cum Alphonso ne-
cessariis de rebus Regni colloquuta aliquan-
tulum est, a Filio, quem reliquebat, ad Coe-
lestem conversa Parentem, quam adibat, et
quae paulo ante se videndam ei praebuerat,
sacris illis Ecclesiae vocibus Beatam Virginem
compellavit: *Maria Mater gratiae, Mater Mi-
sericordiae, Tu me ab hoste protege, et hora mor-
tis suscipe*: deinde fidem ex Apostolorum sym-
bolo professus, Dominicam orationem, aliasque
recitavit voce paulatim, ac sensu deficiente,
donec die quarta Julii anno a Christo nato mil-
lesimo trecentesimo, tricesimo sexto, ab ipsius
Beatae Elisabethae ortu sexagesimo quinto,
sanctissimam animam Auctori suo reddidit.

Pluribus
post mortem
patris mi-
raculis, fama
ejus Sancti-
tatis petre-
bescit.

§. 19. Divulgato autem obitus nuncio, ma-
ximum cujusvis generis hominum concursus
ad ejus funus factus est. Nam fama illa sancti-
tatis, quae de ipsa, dum adhuc viveret, uni-
versum Lusitaniae Regnum impleverat, po-
steaquam ex hac mortali vita discessit, maxime
pererebuit. Itaque ejusdem Defunctae patroci-
nium bono suo implorare complures, singu-
laribus a Deo beneficiis per ejus intercessionem
obtentis. Nam Clementissimus Deus, cujus na-
tura bonitas, cujus voluntas potentia, ejus
opus misericordia est, Beatam Elisabetham
non solum in humanis agentem divinis illu-
stravit miraculis, sed etiam ad aeternae felici-
tatis Regna translatam admirabilibus rerum
eventibus nobilitavit in terris. Ex quibus Nos
ea solum, quae in causae Canonizationis exa-
mine rite discussa, et perpensa, tanquam ejus
Sanctitatis coelestia indicia, et argumenta, can-
ctorum suffragiis approbata fuerunt, hoc loco
referemus. Ac primo quidem ejus corpus a cor-
ruptione liberum, integrumque a Deo serva-
tum est. Quoniam delatum ex Oppido Stremo-
tio, ubi ultimum diem obiverat, Conimbricam,
per longissimum iter septem dierum
aestivo tempore non modo foetoris nihil affla-
vit, sed potius tam suaves circumfusae multi-
tudini inspiravit odores, ut in eo loculo, pro
putrescente cadavere, omnia aromatum genera

Corpus cor-
ruptione ex-
persa serva-
tur.

conclusa viderentur. Sed quod longe mirabi-
lius est, cum anno Domini millesimo sexcen-
tesimo duodecimo Beatae Reginae sepulcrum
apertum, et sacrum ejusdem corpus recogni-
tum fuit, inventum est integrum, atque in-
corruptum, cum carne, capillis, auribus, ocu-
lis minime tabefactis, et quae tacta non fran-
gebantur, aut liquescebant. Manabat autem
ex toto corpore suavis admodum, ac jucundus
odor, et divinum incorruptibilitatis benefi-
cium cum vestibus ipsis circumjunctis, et plu-
ribus linteis superimpositis quodammodo com-
municaverat, quae solidae et integra post adeo
diuturnum tempus permanebant.

§. 20. Pars quaedam aedium in Monastē-
rio Sanctae Clarae recens fabricata erat, eique
imponerentur ligna tecti, dabatque operam
in ligna clavis configenda Dominicus Macha-
dus Faber lignarius, cum inopinato aliquot
ex iis lignis reflexa dilabuntur in terram, se-
cumque Fabrum illum praecipitem trahunt.
Tum ille Beatae Elisabethae opem implorat.
Extemplo ipse una cum lignis occulta quadam
vis sursum relatus, et in eundem locum, e quo
ceciderat, restitutus fuit, et ligna etiam suis
reddita sedibus, et coaptata.

Dominicus
Machadus
Faber ligna-
rius ex alto
delapsus eju-
s ope implora-
ta, permanere
illucis.

§. 21. Anna Azpilcueta Virgo Sacra in Co-
nobio Beatae Mariae prope Conimbricam, in
Vico, cui nomen Cellis, diu capta cruribus,
et resolutis nervis ita tenebatur, ut per se in-
cedere nullo modo posset, nulloque a Medicis
remedio sanari. Proximus erat sollemnis Bea-
tae Elisabethae dies: nocte vero, quae ante-
cedebat, Annae Magistra, expositis pluribus
beneficiis illius imploratione susceptis, hortat-
ur eam, ut ab ipsa praesens auxilium pet-
tat. Morem gessit illa diligenter, et in ar-
ctissimum somnum soluta est. Ecce autem per
quietem audire sibi videtur imperantem, ut
surgat, valetudine jam Elisabethae ope resti-
tuta. Excitata Virgo exilit e lecto, vestes in-
duit, in odeum, vulgo chorum, venit, ubi
caeterae matutinas preces canebant. Mirantur
omnes, et prae animi gaudio, et pietate lacry-
mantēs, agunt gratias omnium bonorum Au-
ctori, qui mirabilis est in Sanctis suis.

Annoe Azpil-
cuetae cru-
rium usus
quem amise-
rat, restitui-
tur.

§. 22. In Oppido Sarnacensi Maria Antonia
Michaelis Aloysii uxor jam quinquagenaria, et
quae jampridem ex quodam morbo in sinistro
ubere lacte carebat, Nepotem ex paupere filia
parvulum susceperat nutriendum, et ejus-
dam Equitis Filium lactabat. Nepotem cibis

Nutrici fo-
minae, qui
siccis uber-
bus duos in-
fantes enu-
trire nequi-
bat, largitu-
lac redditu-

dulcibus; lacte sibi deficiente, enutrire tentavit, eos tamen ille respuit. Inops igitur consiliis, venit una cum eo Conimbricam ad Beatæ Claræ Coenobium, et Monialium hortatu sumit vinum cum croco, quod Beata Elisabeth ad hujusmodi mali remedium præscripserat; supplex deinde ad ejus sepulcrum accedit, oratque summis precibus, ut lag sibi a Deo impetret. Exaudita est præcatio, lac statim sensit uberius affusum, ut abunde potuerit in posterum donatum Coelitus alimentum utique Infanti sufficere.

§. 23. Agnes de Almeida Johannis de Guerres Medici uxor, septima post filii partum hebdomada in anginae morbum incidit, quo vehementer cruciata, et cibum sumere; et verba proferre impendebatur. Lac etiam defecerat ad natum puerum nutriendum. Vir, omni artis suae opera frustra adhibita, desperans de salute conjugis, Berensem in agrum se contulit ad accersendam filio nutricem. Ibi dum nocte curis anxius commoratur, subit animum Sanctitas Beatæ Elisabethæ, illi suam enixe, religioseque commendat uxorem; summo mane reversus domum uxorem reperit sanam. Quærit ex illa, qua hora se morbo liberam senserit, comperitque ab omni aegritudine liberatam eodem temporis momento, quo ipse procul domo Beatam Reginam oraverat. Subinde Templum adit, ubi Reginae corpus asservabatur, interest Sacro, iterumque suppliciter ab eadem exposcit uxori lac, quo natus infans nutriripotuit; domum regressus, hoc etiam se beneficio comulatum agnovit.

§. 24. Constantiæ Anjæ Civi Eborensi, in Coenobio Beatæ Claræ, pestiferum quoddam ulcus labia gingivasque cum maximo cruciatu corrodebat, sensimque serpebat latius; præ doloris impetu vociferabatur assidue, caeterarumque Virginum tranquillitatem, religionis quietem imperturbabat, nullaque Medicorum arte ea pestis depelli poterat. Allato Beatæ Reginae corpore ab Oppido Stremotio Conimbricam in Beatæ Claræ Coenobium, statim Constantia magna cum pietate, ac fide accessit ad pheretrum, ubi corpus adhuc inseputum jacebat; et ita locum osculata est, ut oris partem lue infectam applicaret. Recedit deinde cum caeteris, ubi vero sacrum Beatæ Elisabethæ corpus ad sepulchrum deferri coepit, se cruciatu liberatam sentiens, advocat Socias, his os inspiciendum præbet, et nulla

amplius pestis illius indicia apparebant. Quomirabilis rei eventu omnes attonitæ, admirantur Dei potentiam, et Beatæ Reginae sanctitatem, laudibus efferunt, quam tam insigni miraculo Deus omnibus testatam, atque exploratam esse volebat.

§. 25. Cum igitur fama Sanctitatis Beatæ Reginae, ob frequentiam miraculorum, quæ ipsius apud Deum meritis edebantur, magis, ac magis increbresceret, atque in ejus venerationem Christianorum hominum animi vehementius incitarentur, fel. rec. Leo Papa X. Prædecessor noster anno millesimo quingentesimo decimo sexto, instante cl. mem. Emanuele Lusitaniæ Rege, per Litteras Apostolicas in forma Brevis concessit, ut in Ecclesiis, et Monasteriis Civitatis, et Dioecesis Conimbricensis, de præfata Dei Famula semel in anno commemorationem, vel officium recitari, et in eorundem locorum Ecclesiis, et domibus, juxta piorum Fidelium devotionem ejusdem imagines teneri, et ut Beatam coli, et reputari liceret, possentque Christifideles ad illam preces effundere, et ab ea petere, ut pro ipsis apud Altissimum intercederet; et subinde fel. pariter rec. Paulus Papa IV. similiter Prædecessor noster, instante cl. mem. Sebastiano Lusitaniæ Rege, qui ad Regni tranquillitatem, ac salutem, Beatæ Elisabethæ meritis a Deo dicebatur impetratus, concessionem, et indultum hujusmodi ad totum Portugalliae Regnum extendit, et ampliavit: postea piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. similiter Prædecessor noster, Officium, et Missam pro Cathedrali, et Dioecesi Conimbricensi, et nonnullas Indulgentias Confratribus cujusdam Confraternitatis sub ejusdem Beatæ Elisabethæ invocatione erectæ, et omnibus Christifidelibus Ecclesiam dictæ Confraternitatis die festo ejusdem Beatæ Elisabethæ visitantibus, de Apostolica auctoritate elargitus est.

§. 26. Anno vero millesimo sexcentesimo undecimo, universo Lusitaniæ Regno, prædictæ Beatæ Canonizatione instantè agente, rec. mem. Paulus Papa V. pariter Prædecessor noster cognitionem causæ demandavit tribus Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, Francisco nempe Peniæ Decano, Francisco Sacrato, et Alphonso Mazanedo, qui Processus Apostolicæ auctoritate conficiendos decreverunt, atque ad id munus peragendum Conimbricensem, et Leiriensem Episcopos, et Doctorem à Regis Consiliis Franciscum Va-

Leo X. Beatæ Elisabethæ venerationem indultet.

Paulus IV. ipsius cultum extendit.

Item Gregorius XIII.

Causæ Canonizationis sub Paulo V. introducta.

Agnes de Almeida anjæ morbo cruciata liberatur, restitutio etiam uberioris lactis.

Constantia Anja, labiis, gingivisque ab ulcere corrodis, ore Sacris Elisabethæ exuvias applicato, sanatur.

Acta sub
Urbano
VIII.

zium eadem auctoritate deputarunt; utque Episcopi, et Doctor Franciscus praefati diligenter demandato negotio perfuncti fuere, omnia acta eisdem Auditoribus transmiserunt. Cumque interim, dum processus hujusmodi conficiebatur, praefatus Paulus Praedecessor, et recolendae etiam memoriae Gregorius Papa XV. similiter Praedecessor noster humanitatis debitum persolvissent, et praefatus Urbanus Praedecessor ad Sacrum Apostolatus apicem Divina Providentia assumptus fuisset, ac pro parte praefati Lusitaniae Regni instanter requisitus esset; ut negotium hujusmodi promovere, et ad ulteriora procedere dignaretur; accederentque aliorum idem suppliciter exposcentium preces; praefatus Urbanus Praedecessor, ut ea maturitate, quae rem tantam decebat, negotium transigeretur, habitam a praefatis Auditoribus de statu causae relationem, ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales Sacris Ritibus Praepositos remisit, qui eam diligentissime inspicerent, ac de tota causa accurate cognoscerent. Quod cum illa ita perfecissent, ac pro Beatae Reginae Canonizatione omnes unanimiter censuissent, bonae memoriae Franciscus Maria Episcopus Ostiensis S. R. E. Cardinalis a Monte nuncupatus totius Processus summam, et suam, Collegarumque sententiam coram dicto Urbano Praedecessore in Consistorio suo secreto exposuit; quibus auditis, reliqui Cardinales, qui aderant, ad ulteriora fore procedendum communi suffragio pronunciarunt. Igitur cum in publico Consistorio quondam Johannes Baptista Mellini tunc Aulae Consistorialis Advocatus pro ejus Canonizatione perorasset, ac nomine praedicti Lusitaniae Regni, ut ad eam procedere dignaretur, humiliter supplicasset, dictus Urbanus Praedecessor de re tanta Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, et Episcopos in Romana Curia praesentes consulendos esse respondit; atque interim Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos praefatos intimo cordis sui affectu vehementer in Domino hortatus est, ut orationibus instantibus, in jejuniis, et elemosynis animas suas coram Deo secum humiliter exposcerent a Deo Patre luminum, ut ex alto super ipsum lucem et veritatem suam emitteret, quae ipsum ad voluntatem, et beneplacitum ejus cognoscendum, et perficiendum deduceret. Sequenti itaque semipublico Consistorio, vocatis ad illud non modo Cardinalibus

sed Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis in Curia existentibus, praesentibus etiam Sedis Apostolicae Notariis, ac Palatii Apostolici Causarum Auditoribus, cum plura ab eo de eximia Sanctitate Beatae Reginae, ac miraculorum frequentia, et celebritate, populorumque erga eam devotione commemorata fuissent, expositis etiam instantiis praefatis, quae coram ipso fiebant, omnes concorditer, ac uno ore benedicentes Deum amicos suos honorificauit, Beatam Regnam Elisabetham canonizandam esse, atque inter Sanctas Viduas adscribendam censuerunt. Quorum omnium audito consensu, intimo cordis affectu exultavit in Domino et jubilavit in salutari ejus, gratias agens Deo, et Filio ejus Domino Jesu Christo, quod Ecclesiam misericorditer respexisset, ac tanta gloria illustrare decrevisset. Canonizationis inde publicavit diem, eosdem Fratres, et Filios suos monuit, in orationibus, et elemosynis perseverandum esse, ut in tanto opere exequendo splendor Dei esset super ipsum, mentemque suam ad perficiendum ejus voluntatem dirigeret. Demum peractis omnibus, quae ex Sacris Constitutionibus, ac Romanae Ecclesiae consuetudine peragenda erant, anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo vicesimo sexto, octavo Kalendas Julii, Pontificatus sui anno tertio, in Sacrosancta Principis Apostolorum Basilica cum eisdem Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, Romanaeque Curiae Praelatis, Officialibus, et Familiaribus suis, necnon Clero Saeculari, et Regulari, ac maxima Populi frequentia, convenit; ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus nomine totius Lusitaniae Regni a Michaeli Suarez Pereyra per Joannem Baptistam Mellini Consistorialis Aulae suae Advocatum praefatum, decantatis sacris Precibus, et Litanis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata, ad honorem Sanctissimae, et Individuae Trinitatis, et Fidei Catholicae exaltationem, auctoritate Omnipotentis Dei Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, ac sua, de eorumdem S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia praesentium consilio, ac unanimi consensu, gloriose memoriae Reginae Elisabethae, de cujus vitae Sanctitate fidei sinceritate, et miraculorum excellentia plene constabat, Sanctam esse definivit, ac in

Solemnis
Canonizatio
die 24. Junii
1626.

Sanctarum Viduarum Catalogo adscribendam esse decrevit, et adscripsit, illamque ab universis Christifidelibus tanquam vere Sanctam honorari, ac venerari mandavit; statuens ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesias, et Altaria, in quibus Sacrificia Deo offeruntur, aedificari, et consecrari, et singulis annis die quarta Julii, qua ad Coelestem gloriam translata fuit, ejus Officium, ut de Sancta Vidua, ad praescriptum Romani Breviarii celebrari posse. Eademque auctoritate omnibus Christifidelibus vere poenitentibus, et confessis, qui singulis annis ad Sepulchrum, in quo corpus ejus requiescit visitandum accessissent, festo die praefato unum annum, et unam quadragenam, in ejus vero octava quadraginta dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentibus misericorditer in Domino relaxavit. Postremo gratis Deo actis, quod Ecclesiam suam insigni hoc, novoque luminari illustrare dignatus esset, cantata in Sanctae Elisabethae honorem infrascripta a se composita oratione temporum illorum calamitatibus, ac Sanctae Reginae virtutibus accommodata, videlicet: *Clementissime Deus, qui Beatam Elisabetham Reginam, inter caeteras egregias dotes, bellici furoris sedandi praerogativa decorasti, da Nobis ejus intercessionem, post mortalis vitae, quam suppliciter petimus, pacem, ad aeterna gaudia pervenire. Per Dominum nostrum, etc.* Ad Altare Principis Apostolorum Missam celebravit cum ejusdem Sanctae Reginae Viduae commemoratione, omnibusque Christifidelibus tunc praesentibus plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam concessit.

§. 27. Ne autem de definitione, decreto, adscriptione, mandato, statuto, relaxatione, aliisque praemissis, pro eo quod super illis per eundem Urbanum, ejusque Successores pia memoriae Innocentium Decimum, Alexandrum Septimum, utrumque Clementem, Nonum, et Decimum, Innocentium Undecimum, Alexandrum Octavum, Innocentium Duodecimum, Clementem Undecimum, Innocentium Decimumtertium, Benedictum Decimumtertium, atque Clementem Duodecimum Pontifices Praedecessores Nostros, Literae de more conscriptae, et promulgatae non fuerunt, unquam possit in posterum quomodolibet haesitari; Nos, qui iisdem Romanis Pontificibus, disponente Domino, in Cathedra Beati Petri licet immeriti successimus, volumus; et Apo-

stolica auctoritate decernimus, quod definitio, decretum, adscriptio, mandatum, statutum, relaxatio, aliaque praemissa a dicta die octavo Kalendas Julii anni millesimi sexcentissimi vicesimi sexti suum debitum sortiantur effectum, ac si super illis ipsius Urbani Praedecessoris Literae sub datum ejusdem diei confectae fuissent, prout superius enarratur; quodque praesentes Literae ad probandum plene definitionem, decretum, adscriptionem, mandatum, statutum, relaxationem, et alia praemissa ubique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur. Caeterum, quia difficile foret, praesentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum exemplis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, et sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae, vel ostensae.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrorum decreti, et voluntatum infringere, vel ei ausu temerario contrariare; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem quarto Kalendas Maji, anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno secundo.

† Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien., et Veliternens. Card. Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.

† Ego L. Episcopus Portuensis Card. Picus.

† Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.

† Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra Major Poenitentiarius,

†

†

†

†

Quartum
transmissis
idem haberi
jabet.

Sanctio.

Dat. d. 28.
Apr. 1742.

Subscription-
es S. R. E.
Cardina-
lium.

Oratio in
ejus Officio,
et Missa re-
citanda.

Pontifex
praesentes
Litteras in
forma conce-
dit.

† Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.

† Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Praedicatorum.

† Ego Joseph Tit. S. Mariae Transiberim Presbyter Card. Accorambonus.

† Ego V. Tit. S. Matthaei in Merulana Presbyter Card. Bichius.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.

† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Presbyter Card. Gentili.

† Ego T. Tit. S. Ceciliae Presbyter Card. de Aquaviva.

† Ego D. Tit. Basilicae Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.

† Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.

† Ego F. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Pieri Ordinis Scrvorum Beatae Mariae Virginis.

† Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.

† Ego S. Tit. S. Prisciae Presbyter Card. Valenti.

† Ego P. Tit. SS. Nerei, et Achillei Presbyter Card. de Tencin.

† Ego Alexander S. Agatae Diaconus Card. Albanus.

† Ego N. S. S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Judice.

† Ego Neri S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

† Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.

† Ego J. B. S. Caesarei Diaconus Card. Spinula.

† Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.

† Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.

† Ego C. S. Maria in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.

P. Card. Pro-Datarius.

P. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. Aprilis ejusdem Anni.

INDULTUM

LII.

Celebrandi Missas super Tririmibus Pontificiis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Magister Marius Bolognetti, Noster et Apostolicae

Summarium rationum, et precum.

Sedis Notarius Protonotarius nuncupatus de numero participantium, Camerae nostrae Apostolicae Thesaurarius Generalis, ac Classis, et Triremium Nostrarum Commissarius Generalis, quod ipse considerans, tam Officiales, et Milites, quam Nautas, et Turmam, qui super Classe Triremium Nostrarum reperiuntur, tempore Expeditionum, in littore Maris, aliisque partibus, tum Catholicis, tum communi Christiani Nominis hosti subjectis interdum longo tempore, et multoties in solemnioribus anni festis diebus, prout etiam quando in Oris maritimis Catholicorum Principum, et in illorum portubus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quae minime permittunt Tentorium in Terra figere, et obtendere, sub quo Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam terrae firmae, Sacrosanctum Missae Sacrificium huiusmodi audire non posse, ut incommodis, et inconvenientibus huiusmodi, ne pietas, et devotio personarum supradictarum minuat, occurrere possit, idem Missae Sacrificium in Triremibus praefatis celebrari posse plurimum desiderat. Nobis propterea dictus Magister Marius Thesaurarius Generalis humiliter supplicari fecit, ut in missis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 4. Nos igitur piis ejusdem Magistri Marii Thesaurarii Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, cumque specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, eidem Magistro Mario, ac pro tempore existingi Camerae Nostrae Apostolicae Thesaurario Generali, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missae Sacrificium huiusmodi qualibet die in Triremibus nostris praefatis, tum tempore, quo Triremes huiusmodi anchoratae sunt, in quibusvis oris, littoribus, et portubus habitatis, et non habitatis, et dummodo celebratio Missae huiusmodi tempore navigationis facienda, dum Mare tranquillum, et Caelum serenum reperitur, et cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi,

fiat, ita ut periculum effusionis sanguinis in dicta celebratione minime adsit, auctoritate Apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVIII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno II.

Dat. die 28.
Apr. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

LII.*

Ad perpetuam rei memoriam.

Romani Pontifices Praedecessores nostri Sapientissimi, quos Pontifices benignitate in Apostolicae Charitatis vinculo universos Christifideles fovere, et complecti decet, providentissime interdum, in eos potissimum amplissima Apostolicae beneficentiae, et liberalitatis dona largius conferre consueverunt, quibus, et egregia nobilium Majorum decora, atque ornamenta, et propria eximiarum virtutum merita cum singulari erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem fidei, devotione, ac fideli ministerio conjuncta laudabiliter suffragantur. Quoniam autem dilectus Filius Nobilis Vir Fabricius Columna Princeps Paliani, Dux Taleacotii, regique in Neapolitano Regno, quod ejusdem Apostolicae Sedis Feudum est, Stabuli Comes, non solum ex praeclara, antiquissimaque Gente Columna, ex qua Viri, ac foeminae Sanctitate insignes, S. R. E. Cardinales, ac praesertim Oddo Columna primum Cardinalis, deinde Pontifex Maximus Martinus V. in Constantiensi Concilio electus perniciosissimi Schismatis extinator, acerrimusque Catholicae Fidei Defensor, ac Propugnator, Praesules, pietate, ac literis conspicui, aliique Procures, inter quos ille Marcus Antonius Columna de Christiana Republica in Neupaetina ad Echinadas de Turcharum Classibus salutari victoria optime meritis, maximopere celebratur, prodierunt, ortum ducit, sed peculiari etiam sinceræ fidei, ac devotionis affectu nos, et eandem Apostolicam Sedem prosequitur, Pontificique solii nostri Princeps existit, ac multiplicibus virtutum donis sibi a Domino collatis elucescit: Idcirco Nos qui, tum ipsam Gentem

Pontifex indulget, ut Missae celebrari valeant super Triremibus.

Cum praescriptis conditionibus.

Columnam semper plurimi fecimus, tum alias, dum in minoribus essemus, arctissima cum bon. mem. Carolo, dum vixit, S. R. E. praefatae Cardinalis Columna nuncupatus, amicitia, et consuetudine usi, de praesenti debita ministerii obsequia, officia, observantiamque Dilecti filii Magistri Hieronymi Columna, in utraque Signatura nostra Referendarii, nostri, et Sedis Apostolicae Notarii, Protonotarii appellati, et Palatii nostri Apostolici Praefecti, utriusque Caroli Cardinalis, et Fabricii Principis respective Nepotis, ac Germani Fratris diligimus, et accepta habemus; eundem Fabricium Principem praemissorum omnium intuitu specialibus favoribus, et gratiis, prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti aliisque Ecclesiasticis sententiis, Censuris, et poenis a iure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendi, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes; Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine: etiam praeter, et ultra alias quascumque similes, vel dissimiles gratias, facultates, privilegia, et Indulta illi, ejusque filiis, descendantibus, et successoribus ab Apostolica, ac S. Sede quomodolibet, et sub quibuscumque verborum formis, et tenoribus hactenus concessa, et in posterum concedenda, quae omnia, ac singula, ac si illorum omnium, et singulorum tenores exprimerentur, et insererentur praesentibus pro sufficienter expressis haberi, ac in suo robore, et firmitate permanere, nec per illa praesentibus, seu per praesentes illis in aliquo praejudicari, aut ea invicem confundi, seu impediri, sed etiam cumulative procedendo unum, vel aliud coadjuvari, et suppleri posse, et debere decernimus, et declaramus, eundem Fabricium Principem, ac illius filios, descendentes, et successores quoscumque, eorumque possessiones, Praedia, Agros, Animalia, Terras, Domos, Molendina, et alia bona stabilia quaecumque hucusque per eos possessa, acquisita, sive conducta, et in futurum quovis titulo, et tempore acquirenda, sive conducenda, Urbana, et rustica, tam in Urbe, ejusque districtu, quam in quibuscumque Civitatibus, etiam Ferrariensi, Bononiensi, Beneventana, Aconitana, et aliis etiam specialem mentio-

nem requirentibus, eorumque Districtibus, et Territoriis, ac quibuscumque Terris, et locis Status nostri Ecclesiastici mediate, vel immediate subjectis, nunc, et pro tempore existentia, dictorumque bonorum, tam ab eodem Fabricio, et per illius filios, et descendentes possessorum, vel possidendorum, quam conductorum, et conducendorum fructus, proventus, pensiones, affictus, et emolumenta quaecumque, ac etiam, respectu eorumdem bonorum tantum, eorum Colonos, Habitatores, Affictuarios, et Conductores quoscumque a quibuscumque Datis, Gabellis, Vectigalibus, Vinis, Frumenti, Bladae, Faeni, Paleae, Cerae, Cartae, et quarumcumque aliarum, nulla excepta, rerum omnium, quae ad usum, commodumque suae Domus, Familiaeque in hanc Almam Urbem nostram introduci possint, pedagiis, angariis, perangariis, collectis, tributis, contributionibus, gravaminibus, oneribus, et impositionibus realibus, et personalibus, meris, et mixtis, urbanis, et rusticis, ordinariis, et extraordinariis, etiam subsidii triennalis, et quatuor, Carnis, equorum mortuorum, et alias quomodolibet nuncupatis, etiam ob Bellum contra Infideles, vel in subventionem Sedis Apostolicae, aut ob Status Ecclesiastici tuitionem, vel defensionem, aut alia quacumque, licet urgentissima, necessaria, insolita, incognita, seu etiam inexcogitabili Causa impositis, et quandocumque imponeudis, etiam ratione venditionis, et emptionis Equorum, aliorumque Animalium solvi solitis, tenore praesentium perpetuo eximimus; et liberamus; ac liberos, immunes, francos, exemptos, liberaque, immunita, franca, et exempta esse, et fore; Praesentesque Literas, ac omnia in eis contenta de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, seu alio quovis vitio, aut Intentionis nostrae, vel quovis alio quantumvis magno, et maximo, ac substantiali defectu, etiam ex eo, quod in concessione praesentium interesse habentes vocati, vel citati non fuerint, vel etiam ex contraria quavis contractus, vel privilegii dispositione, vel Statuto, usu, vel consuetudine undecumque resultante, vel quavis alia causa, et occasione, quantumvis justa, magna, rationabili, et privilegiata, etiam tali, quae ad effectum validitatis praesentium necessario exprimenda foret, notari, invalidari, annullari, retractari, in Jus, vel controversiam vocari, ad terminos Juris reduci, aut

adversus illam Restitutionis in integrum, Apportionis oris, vel quodvis aliud juris, vel facti, aut gratiae remedium impetrari, seu etiam Motu, Scientia, deliberatione, et Potestatis plenitudine similibus concedi, aut sic impetrato, vel concessio quempiam illi uli, seu se juvare in Judicio, vel extra numquam posse, sed illa perpetuo valida, firma, et efficacia esse, et fore, vimque jurati contractus ex Causa mere onerosa inter sedem praefatam, et Camera Apostolicam ex una, ipsiusque Fabricium Principem, ac illius filios, Descendentes, et Successores ex altera partibus stipulati obtinere, nec sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum, et exemptionum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, vel aliis contrariis dispositionibus sub quacumque verborum forma, ac quibusvis clausulis, etiam derogatoriis derogatoriis, irritantibusque, et aliis decretis impetrantibus, seu etiam Motu proprio, ac etiam Consistorialiter concedendis, ullo unquam tempore comprehendere, aut praedictos desuper molestari, aut in Jus, et in iudicium trahi, sive contra illos, aliquid praetendi ex quacumque Causa, quantumvis magna, et maxima, ac rationali, et de qua mentio specialis fieri deberet, posse ullo unquam tempore, sed easdem praesentes semper a praemissis exceptas, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum, et validissimum statum, etiam sub posteriori data per eandem Fabricium Principem, ejusque Filios, Descendentes, et Successores quancumque eligenda, restitutas, et de novo concessas esse, et censeri, Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Camerae Apostolicae Ministros, et Officiales, necnon Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales, etiam de Latero Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, decernimus. Quocirca Venerabilibus Fratribus nostris Ostiensi, et Portuensi Episcopis, ac dilectis filiis, nostro, et Sanctae Romanae Ecclesiae Camerario, seu Pro-Camerario, Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditore, necnon Thesaurario nostro Generali nunc, et pro tempore

existentibus per easdem praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum praesentes nostras Litteras, et in eis contenta quaecumque ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte dicti Fabricii Principis, ejusque filiorum, descendentes, et successorum, aut alterius interesse habentis fuerint requisiti, vel eorum aliquis fuerit requisitus per se vel per alium, seu alios solemniter publicantes, ipsisque in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra, illos praemissorum eorumdem effectu pacifice frui, et gaudere, non permittentes eos desuper a quoquam quavis auctoritate quomodolibet indebito molestari, perturbari, vel inquietari. Contradictores quoscumque, eisque auxilium, consilium, vel favorem publice, vel occulte, directe, vel indirecte, quomodolibet praestantes, per censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, et poenas ipsas, etiam iteratis vicibus, aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio Brachii Saecularis. Non obstantibus felio. record. Bonifacii Papae VIII. Praedecessoris nostri de una, et in Concilio Generali edita de duabus dietis, necnon record. mem. Pii Papae IV. etiam Praedecessoris nostri de similibus Gratiis in Camera praedicta infra certum tunc expressum tempus insinuandis, et registrandis, itaut dictus Fabricius Princeps, ejusque filii, descendentes, et successores praesentes Litteras in eadem Camera praesentari, et registrari facere nullo unquam tempore teneantur; Aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, etiam Nostris, ac etiam in Conciliis universalibus editis, et edendis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo, necnon dictae Camerae, ac quarumcumque Civitatum, Terrarum, et Locorum etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, et Litteris Apostolicis sub quibuscumque verborum formis, et tenoribus, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam Motu, scientia, et Potestatis plenitudine

similibus, ac etiam consistorialiter Camerae praedictae, et quibusvis Civitatis, Terris, Locis, illorumque Compinitatibus, Universitatibus, Hominibus, et Personis quibuslibet, et Pedagogorum, Datorum, Gabellarum, et aliorum onerum praedictorum Exactoribus, et Redemptoribus, etiam ex titulo mere oneroso, et aliis quibuslibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi pro expressis, et ad verbum insertis habentes, ita quod semper, et quandocumque videbitur exprimi, et inseri possint, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum duntaxat, specialiter, et expresse, ac latissime derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentes Literae post triginta dies ab earum publicatione in Civitatibus, Locis, et Terris faciendae, vel si dictus Fabricius Princeps maluerit dimisso domi cujuslibet Personae simplici earum transumpto, unumquemque, ad quem spectat, perinde arceant, et afficiant, ac si unicuique personaliter intimatae essent, quodque earum transumptis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Universitatis, Castri, vel Locis cujuslibet, sive alienius Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae obsignatis eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si essent originaliter exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 30: Aprilis MDGCLII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

D. Card. Passioneus.

Loco ✕ Sigilli.

LIII.

PRO INSTITUTIONE

Apostolicae Missionis in Regno Batgao in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Batgao.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, et Potentissime Rex, salutem, et Lumen Divinae gratiae.

A dilecto Filio Vito Recinetensi Ordinis S. Francisci Capuccinorum sanctus nuntius ad Nos pervenit, optare Celsitudinem Tuam, ut aliquot ex ea Religiosa Familia isthuc ire, et in Regno tuo commorari jubeamus, qui populos imperio tuo subjectos christianam fidem edoceant, dirigantque in viam salutis aeternae, quae una a sapiente viro quaerenda est, et haberi in desiderio debet. Hinc enim vero cognovimus, Celsitudinem Tuam prudentissimi ingenii vi pollere, consiliique sagacitate. Cum enim Civium tuorum felicitas expetenda Tibi sit, maximeque curandum, ut eos tuae penitus voluntati obnoxios habeas, promptaque obedientia morigeros, aliam nullam in toto Orbe Terrarum Religionem invenies, quae Regibus eorumque Magistratibus majori severitate parere jubeat, quaeque implacabile magis bellum indicat vitis omnibus, unde humana Societas, velut pestifero veneno imbuta, quam maxime labefactatur. Huc siquidem spectant tradita Nobis a Supremo Coeli Terraeque Domino Nostrae Sanctissimae Religionis auctore, agenda vitae praecepta, servata utique diligenter.

Itaque pro Nostra in universum genus hominum caritate, pro utraque in Missionarios Nostros benevolentia, libenter mandavimus, ut aliquot ex eodem Capuccinorum coetu statim ad Vos iter arripant, ferantque in vestras Orientis partes divinae scientiae lumen, ac sternal Tuae Gentis facilem munitionemque viam ad Coelestem Patriam, et ad gaudium sempiternum. Utinam vero ipse, qui regio assensu permittis Missionariis Nostri, una commotis caritate, in id suo labore, sua pecunia, tantoque per Maris Terraeque immensa spatia vitae suae discrimine, sedulam navare operam, exemplo praere velis subditae Tibi Gentis docilitatem. Nihil profecto Nobis jucundius, Tibi salubrius evenire posset. In huiusmodi spem Nos adducit data tuis literis fides, eosdem Missionarios Regiae auctoritatis praesidio fultum iri, et liberum fore, per tuum Regnum Christianam doctrinam palam praedicare, eamque amplecti nullo impedimento. Qua de re amplissimas Celsitudini Tuae agimus gratias, Deumque idcirco honorum omnium Auctorem

Desiderio
Regis ha
bendi Mis
sionarios.

Quod a Pon
tifico com
mendatur,
exposita
Christianae
Disciplinae
praestantia.

Missionis in
stitutio con
ceditur.

Et Regi
Patrocino
commendatur.

Dat. die 30.
Aprilis 1742.

assiduo studio sollicite obsecrabimus, ut Tibi suo Numine propitius adsit, Teque omni eumulet prosperitate. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Maji anni MDCCXLII., Pontificatus Mostri Anno secundo.

J. Vincentius Lucchesinius.

PRO MISSIONIS.

Apostolicae Fundationis in Regno Bithyia in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Bithyia.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, et Potentissime rex, salutem et Lumen Divinae gratiae.

Litterae Celsitudinis Tuae, quas Dilectus Filius Vitus Recinetensis e Sacro Franciscanorum Capuccinorum Ordine repraesentandas Nobis curavit, mirifice exhilararunt animum nostrum, eumque Tibi summopere obstrinxerunt. Dum enim postulas erudiri in Christiana Doctrina populos imperio tuo subjectos, atque ideo apud Vos sub Regia protectione diversi Missionarios Capuccinos, ingenti Nos laetitia affecisti; quippe quibus, pro commissa humilitati nostrae Suprema Ecclesiae potestate, quam maxime cordi est, universum hominum genus aeternam consequi felicitatem; nec aliter fieri possit, quam si Evangelica veritate imbuatur. Qua de re maximas Celsitudini Tuae gratias agimus, precamurque Deum Optimum Maximum, ut apertus abs Te ad Cives tuos ejusdem percipiendae veritatis aditus, amplissimam Tibi tuoque Regno felicitatem afferat, eamque in primis, ut veritas ipsa pateat oculis sagacissimi animi tui. Nam intelliges, id unum sternere Tibi posse viam ad aeternam salutem, et nihil ad retinendos in imperio suaviter populos, et ad vitiorum illecebras expellendas magis conducere, ac Saerosanctam Religionem Nostram, cujus inter praecipua praecepta illud est, ut Regibus, et Magistratibus eximio studio obediri debeat, et prorsus pura mente, atque inviolatis naturae legibus vivendum sit, unde pax publica, quies, et honestum otium exurgit.

Quod ut per tuam Ditionem feliciter eveniat, jussimus isthic, ut rogas, degere aliquos Capuccinos Missionarios, ac Te auctore, tuoque Regio praesidio in opus istud gravissimum omnes curas cogitationesque intendere. Nec dubitamus quin Celsitudo Tua ope, ac patrocinio foveat ipsorum labores, qui nullo rerum humanarum praemio, sed una ardentissima erga Vos caritate, immensa propemodum terrae marisque spatia emensi, isthuc Evangelii Lucem diffundere susceperunt. Haec autem ut et Celsitudini Tuae fulgeat, et omni cumuleris prosperitate, vehementer cupimus atque omniamur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die prima Maji 1742. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

J. Vincentius Lucchesinius.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Officiales Universitatis, et Hominum Artis Agrariae, sive Bussequorum, vulgo, *Buattieri*, Civitatis nostrae Tusculanae, quod, cum alias, nempe anno MDCCXXX., ad Artem Agrariam augendam, quaedam Statuta pro Universitate et hominibus hujusmodi condita fuissent, eadem Statuta per quasdam Fel. Rec. Clementis Papae XII. Praedecessoris nostri in simili forma, Brevis Litteras die XII. Mensis Octobris MDCCXXXIII. expeditas in forma specifica confirmata fuerunt. Inter alia vero in ipsis Statutis contenta reperitur Capitulum XVII., in quo agitur de admissione, et requisitis eorum, qui in universitatem hujusmodi recipiendi, et admittendi sunt sub sequentibus verbis expressum. *Capitolo XVII. Di quelli, che desiderano, esser ammessi al numero de Buattieri. Benchè sia lecito a ciascuno, che abbia contratto il domicilio per lo spazio di dieci anni in questa Città, e nella medesima abbia acquistato beni stabili, e fissata la di lui permanenza, e dimora, o pure pigliata moglie Cittadina, l'entrare; et essere ammesso in questa Università, e godere quelli vantaggi, che godono li Cittadini effettivi, contuttociò non par dovere, che tutte le sorti di persone, che esercitano detta mercatura, debbano essere ascritte nel numero di quelli, che compon-*

Conceditur
Missionis
fundatio, ea-
que Regi
commenda-
tur.

Dat. die I.
Maji 1742.

LIV.

Dat. die I.
Maji 1742

Missionis
institutio a
Rege per
Litteras ex-
petita.

Christianae
Legis prae-
statuta.

gono la Congregazione, e perciò si è stabilito, non di fissare il numero di essi Congregazionisti, ma di dare una tal norma, quali debbano essere, e che requisiti abbiano ad avere quelli, che devono, e possono essere iscritti nel numero de' votanti in detta Congregazione, e l'istanza, che devono fare anche quelli, che vogliono godere della detta ammissione nell'Università suddetta. Onde con il presente Capitolo statuimo, et ordiniamo, che niuno, benchè abbia detti requisiti possi essere ammesso al beneficio, che godono gli altri dell'Università, se prima non ne faccia istanza nella Congregazione Generale con suo memoriale in scriptis, nella quale esponga aver comprati Buoi, in che quantità, et inoltre faccia istanza alla detta Congregazione di volere esser ammesso, e questo acciò possi esser annoverato nella partizione de' Surti, ed in questo numero possi qualunque di qualsivoglia professione essere ammesso, una volta che si riconosca, che li Buoi siano proprii, e non sia compra fittizia di qualche forastiere in pregiudizio degl' altri Cittadini. — Intorno poi a quelli, che desiderano, oltre l'essere annoverati nel numero de' Buattieri, d'essere iscritti nel numero di quelli, che compongono la Congregazione, ordiniamo fuor di quelli, che presentemente vi sono, non possino esser ammessi tutti quelli, che esercitano arti infami, così dichiarate dalle Leggi, o arti meccaniche parimente dichiarate poco onorevoli dalle medesime, benchè questi provassero essere nati in questa Città da Padri parimente Cittadini, ma solo debbano ammettersi quei tali, che con detta Mercatura onestamente vivono, e questi Cittadini effettivi, o pure che abbiano acquistata la Cittadinanza dal pubblico Consiglio, sempre però che abbiano fissata la loro permanenza, e acquistati ben stabili in questa nostra Città. Quoniam autem multis ab hinc annis dilectus filius Joseph Sabbatucci Alienigena Tusculum venit, ubi Tabernam salsamentariam, vulgo, *Pizzicheria*, conduxit, quam etiam de praesenti retinet; Hic vero, ut per eandem, quibus Cives Tusculani utuntur, vias, rationesque lucrari posset; postquam quamplures Rôves emisset, illos contra dispositionem memoratorum Statutorum ad publica Universitatis praedicta pascua pabulatum misit, et admittitur, et jactat, se velle admitti, ac recipi in ipsam Universitatem, atque hoc modo debita veris Civibus Tusculanis commoda, et praerogativas dictae Universitatis auferre. Ea propter dicti Exponentes Nobis humiliter sup-

plicari fecerunt, ut Statuta hujusmodi, ac praesertim praesertim Capitulum XVII. iterum Apostolica Auctoritate confirmare, atque iussimul quoad originarios Cives Tusculanos, ut infra, declarare, et statuere de Benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, eorumque singulares personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium tantum consequen., harum serie absolventes; et absolutos fore censentes, Supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Statuta hujusmodi, ac praesertim praesertim Capitulum XVII, quae, ut praemittitur, per suas in simili forma Brevis Litteras Clemens Praedecessor praedictus confirmaverat, iterum tenore praesentium apostolica auctoritate approbamus, et confirmamus, illis, atque illi. Capitulo apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque, et singulos Juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus, nec non in memoratam Universitatem eos dumtaxat veros Cives originarios dictae Civitatis Tusculanae, quos, postquam, ut tales, publicum Consilium ejusdem delaraverit, et recognoverit, nec quemquam alium admitti, et recipi posse tenore, et auctoritate patribus declaramus, statuimus, et in posterum servari mandamus. Decernentes easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo valida, firma, et efficacia existere, et fore, sirosque plenarios; et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari. Sicquò, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, et Delegates, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere legatos, et Apostolicae Sedis Nuncios, et quoscumque alios quavis auctoritate, vel potestate fungentes, et faculturos; sub lata eis, et eorum quilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate; et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoran-

ter confingerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, dicti Clementis Praedecessoris Litteris, atque in omnibus, et singulis, quae idem Clemens Praedecessor in praefatis litteris voluit non ob stare, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Maji MDCCXLII. Pontificatus nostri Anno secundo.

Pro D. Cardinalis Passioneo.

Cajetanus Amatus.

LV.

DECLARATUR

Quae fuerit mens Pontificis in Constitutionibus super Jejunio editis.

Venerabili Fratri, Andreae Archiepiscopo Valentiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Recursum Archiepiscopi ad summum Pontificem

Cognovimus in Fraternitatis Tuae litteris Invenitum Hispaniae pietatis morem, cui semper solemne, et proprium fuit, explicandum proponere Apostolicae Sedi, quicquid obscuritatis ejus decreta habere videantur. Laudavimus autem Pastoralem sollicitudinem, qua sedare voluisti obortam inter aliquos tuae Dioecesis disputationem de sensu litterarum Nostrarum, quibus quo pacto Ecclesiastici jejunii lex observanda, aut solvenda sit constituimus. Respondemus igitur postulato tuo, Nos in iisdem litteris definiendum non suscepisse, an qui Ecclesiastica auctoritate ab jejunio excusantur, non solum vetitis cibis uti, sed iussae pariter vespertinae abstinentiae fines egredi queant. Praecipimus autem Episcopis, eorumque Delegatis, ut nemini vescendi carnibus aliisque Cibus vetitis veniam tribuant, nisi sub gravi, imperata simul unicae comestitionis norma. Ita universae istud praeceptum pro tua spectatissima vigilantia Gregi tuo indicendum iubeto. Interea Fraternitatis Tuae, haud ignari, qua ipse excellas religione, virtute, atque in Nos Romanamque Sedem eximia observantia, Apo-

Qui quaestionem in abstracto definire non intendit.

Sed praescribere legem concedentiae dispensationis.

stolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

J. Vincentius Lucchesinius.

Dat. die 12. Maji 1742.

SPICARUM COLLECTIO

LVI.

Post absolutam Messem, Pauperibus permittenda.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Ditionis Ecclesiasticae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Acerbi plene doloris argumentum paterno cordi nostro praebuerunt clamores Pauperum, quos mense Junio superioris anni moleste accepimus, cum ad Arcem nostram Gandulphi secedentes, quaesita ad valetudinem saluberrimi aeris amoenitate, ad proxima eidem Arci loca divertere mus. Multorum siquidem vocibus, ac lacrymis proposita Nobis est querela contra Agrorum Dominos, qui oculos suos in terram declinantes, pio, et antiquo immutato more Pauperes, Messe jam absoluta, Spicas colligere non patiuntur: sed illas, vel Agrorum Conductoribus aucto censu colligendas, vel gregibus animalium vorandas relinquunt, in proprium traducentes compendium pie sanctaeque instituta misericordiae praesidia. Hujusmodi querelas nostris quotidie obstrepentes auribus confirmarunt supplices Egenorum libelli, eum in finem Nobis exhibiti, ut antiqua colligendarum Spicarum libertas, non sine injuria sublata, auctoritate nostra in commune solatium restitueretur.

Pauperum querelae ad Pontificem praesentem delatae.

§. 1. Verum etsi hujusmodi licentia, ultra dominii jura fortasse provecata, plurimum Nos commoveret, nulloque pacto ferendam esse intellexerimus, apertis Sacrarum Litterarum testimoniis; Nihilominus magni momenti negotium in aliud tempus duximus rejiciendum, ut in eo absolvendo Sacrae Scripturae Interpretes, qui tunc Nobis deerant, faciem praeferrent, totaque lege, ut ajunt, perspecta consultius aliquid deliberare possemus. Id vero

Eadem aliorum relationibus confirmantur.

longe fuit opportunum, tum quia tantum Nobis otii, ac quietis in summa temporum difficultate postea datum est, quantum ad rem sedulo investigandam necesse fuit: Tum quia interea perspeximus, hujusmodi abusum irrepsisse in alia Ecclesiasticae Ditionis loca magno detrimento Pauperum, qui causam suam prece, et lacrymis apud Nos tuerentur.

Sacrae Scripturae loci pro pauperibus.

§. 2. Tacti igitur intimo charitatis sensu, eo alacriores calamo manus nunc admovemus, quo clarius, et luculentius constat Agrorum Dominos ad exercendam hanc in Pauperes liberalitatem Dei ipsius oraculo edoceri. Probe enim nostis, Venerabiles Fratres, scriptum *Levitici cap. 19. : Cum messueris segetes Terrae tuae, non tondebis usque ad solum superficiem Terrae, nec remanentes Spicas colliges: Neque in Vineam tuam racemos, et grana decidentia congregabis, sed Pauperibus, et Peregrinis carpenda dimittes; Ego Dominus Deus vester: Et rursus Deuteronomii cap. 24. Quando messueris segetem in Agro tuo, et oblitus manipulum reliqueris, non reverteris ut tollas illum, sed Adveniam, et Pupillum, et Viduam auferre poteris, ut benedicat Tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum. Si fruges collegeris olivarum, quidquid remanserit in arboribus, non reverteris ut colligas, sed relinques Advenae, Pupillo, ac Viduae. Si vindemiaris Vineam tuam, non colliges remanentes racemos, sed cedent in usus Advenae, Pupilli, ac Viduae.*

Exemplum ex Ruth. Libro

§. 3. Illud etiam accedit, quod in libro *Ruth cap. 2.* legimus, Eam Socru suae Noemi dixisse: *Vadam in Agrum, et colligam Spicas, quae superint manus metentium, ubicumque clementis in me Patrisfamilias reperero gratiam; Et paulo post in Agrum Booz ingressam, Spicas collegisse, ut sacrae testantur Literae: Abiit itaque, et colligebat Spicas, post terga metentium: Cum vero percunctanti Booz, quaenam illa esset Mulier, Moabitidem esse responderetur, nec deessent qui testarentur, illam a primo mane ad eam usque horam spicas collegisse: Audi (inquit) Filia, ne vadas in alterutrum Agrum ad colligendum, nec recede ab hoc loco; sed jungere Puellis meis, et ubi messuerint, sequere: Mandavi enim Pueris meis, ut nemo molestus sit tibi: Praeterea tantum pii Viri animus a contumeliis abfuit, ut eam non colligere tantum relictas, sed et integras spicas metere passus sit, jubens ea de causa Messoribus: Etiam si vobiscum metere voluerit, ne prohibeatis eam: Quare cum sese*

domum Ruth recepisset, tantamque frumenti copiam Socru suae ostendisset acceptam; illa memori ac grato animo, collectas fruges Datori censuit referendas, inquires: *Sit benedictus qui misertus est tui.*

§. 4. Longa Nobis oratione uti necesse esset, si Sacrorum Interpretum, si Juris quoque Consultorum sententias ea de re afferre vellemus; ipsis diu, multumque perquirentibus, an veteri lege cessante, permittendarum Spicarum praeceptum obsoleverit: An charitatis officiosae monitum, vel potius justitiae exigentis imperium fuerit. Si enim ex praecepto Divinae Legis proflueret haec pietas in Pauperes exercenda: quaesito veluti ex praecepto jure Mulier in Agro Booz decidentes Spicas sibi vindicasset, nec ad eas obtinendas caute initia fuissent prudentiae, et artis ingeniosa consilia.

§. 5. His consulto omissis, in id potissimum collimat nostra Apostolicae solitudinis partes, ut Agrorum Domini tanto commoti exemplo, nostrisque vocibus incensi, Pauperes exigua hac ope fraudari non patiantur. Meminerint, non humano labore, sed singulari Dei beneficio, qui dat escam in tempore, uberes terrae fructus comparari, et copioso veluti foenore augeri quidquid in Pauperes pie erogatur. Quod quidem, cum saepe in Sacris Paginae cautum sit, tum maxime pollicetur Deus Deuteronomio Spicas Pauperibus ultro largientibus, in iis verbis: *Ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum.*

Interpretum et Doctorum opiniones variae.

Pontifex hortatur Agrorum Dominos ad misericordiam in pauperes.

§. 6. Injuncto tamen Apostolico muneri deesse videremur, nisi nostra etiam studia, et officia ad Vos converteremus, Venerabiles Fratres, quibus solemne semper fuit, causam Pauperum, quae Causa Dei est, omni ope, et conatu tueri. Ideoque majori quo possumus paternae charitatis sensu hortamur, et obtestamur, ut in vestram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primum vocibus, et exhortationibus, ac mandatis etiam in singulis Dioecesium vestrarum Parochiis inter Missarum solemnia evulgandis, commendetur Egenorum causa, agnoscatque Populus, quam turpe, ac Christiano nomini indecorum sit, inesse jam absoluta, Pauperes ab Agri finibus amoveri. Potissimum vero intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum morem immaturo consilio sublatum fuisse in iis, locis in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui om-

Et horum causam commendat Episcopis.

nino oportere: Ubi vero pia haec consuetudo recepta adhuc non sit, pro viribus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi saltem, si non extrema laborant inopia, quique in difficultium temporum angustiis magis, magisque conficiuntur.

§. 7. Demum Curatores Animarum in Populi aures, animosque ingerant, certa non satis ratione constare, an quod veteri lege cautum est, nova abrogatum sit: et an Pauperes quaesito ex praecepto jure, vel impetrato a misericordia beneficio, colligendarum Spicarum libertate fruuntur. Plura de hoc argumento subicere non sinit evidens aequitas Causae: Sed afflictis Pauperum rebus solatium a perspecto zelo, et pietate vestra polliciti, Apostolicam Vobis benedictionem ex animo impertimur. Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem die XXII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

DE DOGMATIBUS ET RITIBUS

Ab Italo-Graecis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Et si Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes Christifideles longissimis etiam Locorum intervallis distantes, ac vitae, rituum, et linguarum genere inter se maxime differentes paternae charitate sese extendat, omnemque curam, ac studium adhibeat, ubique Terrarum Catholicae Fidei integritas, Ecclesiasticae Disciplinae vigor, probitasque morum, sarta tecta serventur; majoribus tamen Pontificiae sollicitudinis studiis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, et in reliquis Italiae partibus, ejusque Insulis adjacentibus sive orti, sive aliunde advehi Incolae commorantur. Cum itaque factum sit, ut grassantibus jamdudum per totum Orientem, tum barbarorum infidelium immanitate, tum etiam Schismaticorum perfidia, plurimi ex Graecia, Epiro, Albania, aliisque Asiae regionibus, ad Italiam, eique adjacentes Insulas, tanquam ad fidei, et tranquillitatis portum confugentes,

ibidem Sedes, ac domicilium collocaverint, et tam ipsi, quam eorum Filii, Graecorum mores, instituta, ritus, et consuetudines a Graecis Progenitoribus sibi traditas studiose, enixeque servare pergant; ita tamen, ut debitam Romanae Ecclesiae obedientiam, ac devotionem omnino profiteantur; hinc est, quod Nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non est Graecus, et Judaeus, Barbarus, et Scythia, (omnes enim unum sunt in Christo Jesu), Graecos, et Albanenses Graeci Ritus, tam in Ditione nostra Ecclesiastica, et utraque Sicilia, quam in reliquis Italiae partibus, et Insulis adjacentibus, in Dioecesi Latinorum Episcoporum commorantes, specialibus favoribus, et gratiis praesequi volentes; omnia et singula, quae laudabiliter provida Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum ordinatione Graecis, et Albanensibus praedictis, tum quoad rituum Graecorum, sive consuetudinum observantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulta, et gratias, concessa, statuta, ordinata, indulta, et facta dignoscuntur, ut pleniorum roboris firmitatem obtineant, eoque firmius, et stabilius illibata, inconcussaque perdurent, quo saepius sunt in genere, et specie Sedis Apostolicae praesidio communita, per praesentes nostras Literas innovamus, confirmamus, et approbamus, illisque nostrae approbationis, confirmationis, et innovationis robur adjicimus; ut iisdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indultis, gratiis, favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Saeculares, quam Regulares; eorumque Ecclesiae, Monasteria, et Bona in iisdem Locis; ubi Italo-Graeci commorantur, utuntur, potiuntur, et gaudent, uti, potiri, et gaudere libere possint, ac valeant, ut privilegiis, et gratiis hujusmodi sibi concessis in Domino plene gaudentes, in tranquillitate pacis conquiescant, et per semitam mandatorum Dei gradientes, ferventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent.

Quoniam vero pro diversis rerum, ac temporum circumstantiis plures, ac diversae editae fuerunt ab iisdem Praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus, et a nonnullis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eosdem Graecos, et Albanenses, eorumque ritus, consuetudi-

Causa hujus Constitutionis, et confirmationis Privilegiorum, quae Italo Graecis tam Saecularibus, quam Regularibus a Sancta Sede concessa fuerunt.

Confirmatio et innovatio Constitutionum Apostolicarum quoad Italo-Graecos.

Item reli-
gionis animarum
Pastori-
bus.

Dat. d. e. 22.
Maj. 1742.

LVII.

Praemium.

nes, instituta, debitamque latinis Praesulibus, in quorundem Dioecesi degunt, subjectionem Apostolicæ Constitutiones, ordinationes, responsa, edicta, et decreta; eamque ob causam tam de ritibus ipsorum Graecorum, et Albanensium, quam de eorundem Sacerdotum potestate, et Latinorum etiam Praesulum, atque Parochorum jurisdictione, et auctoritate saepe obortae sunt, et oboriri solent quaestiones et controversiae: Nos pro nostra Pastoralis officii solitudine, quantum in Nobis est, hisce malis opportunum remedium adhibere; causasque omnes litium, iurgiorum, dissidiorum, contentionum, quaestionum, et controversiarum amputare, certamque super rebus huiusmodi tum praefatis Graecis, et Albanensibus Graeci ritus, tum Latinis Episcopis, et Parochis regulam, normam, et instructionem, cui potissimum sese in posterum conformare, et in singulis occurrentibus dubiis, et casibus inhaerere debeant, tradere cupientes; omnia, et quaecumque per eosdem Romanos Pontifices Praedecessores nostros, ac praesertim Innocentium IV., Leonem X., Clementem VII., Paulum III., Julium etiam III., Pium IV., et V., Gregorium XIII., Clementem VIII., et forsitan alios Romanos Pontifices circa memoratos Graecos, et Albanenses, eorumque ritus, et consuetudines ordinata, et constituta fuisse comperimus, ut quo saepius fideles ipsi illa perspiciant innovari, eo serventius, ac promptius ad illorum observantiam excitentur; in aliis omnibus, praeterquam in iis, quae praesentibus nostris adversantur, confirmanda et innovanda, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse censemus, et confirmamus; atque innovamus, aliaque insuper Motu proprio, et ex certa scientia, maturaque deliberatione nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac nostra perpetuo valitura sanctione, et Constitutione, disponimus, constituimus, ordinamus, decernimus, et declaramus, prout in Domino conspiciamus expedire.

S. I.

De Fide Catholica.

Ac primo quidem cum Catholica Fides sit ejusmodi, ut nisi eam quisque integram inviolatamque servaverit, salvus esse non possit,

quaecumque credit, ac docet Sacrosancta Romana Ecclesia, ea omnia, et singula iidem Graeci, et Albanenses Graeci Ritus integre, firmiter, indubitanterque credere atque affirmare tenentur; prout in Sacra Oecumenica Synodo Florentina super unione Occidentalis, et Orientalis Ecclesiae, definitum et declaratum fuit; et in professione Orthodoxae Fidei a Graecis jussu Gregorii Papae XIII. Praedecessoris nostri emittenda continetur, videlicet.

I. Quod Spiritus Sanctus a Patre, et Filio aeternaliter est, et essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul, et Filio, et ex utroque aeternaliter tanquam ab uno principio, et unica spiratione, procedit: Et quod ea Verborum illorum: *Filioque* explicatio; veritatis declarandae gratia, et imminente tunc necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuit apposita.

Etsi autem Graeci teneantur credere, etiam a Filio Spiritum Sanctum procedere, non tamen tenentur in Symbolo pronunciare; contraria tamen consuetudo ab Albanensibus Graeci ritus laudabiliter recepta est, quam ab eisdem Albanensibus, aliisque quibuscumque, in Ecclesiis, ubi ea viget, servari volumus; quin etiam a Graecis Presbyteris aliarum quarumcumque Regionum commorantibus in Italia, ejusque Insulis adjacentibus, si ab Ordinariis Locorum, vel ob suspensionem haeresis, vel ob scandalum vel ob aliam justam causam requisiti fuerint, particulam illam: *Filioque* in Symbolo pronunciari praecipimus, ac mandamus.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo, quam in fermentato pane triticeo, Corpus Christi veraciter confici: et Sacerdotes in alterutro ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suae Ecclesiae sive Occidentalis, sive Orientalis consuetudinem.

III. Item, si vere poenitentes in Dei charitate decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus de commissis, et omissis satisfecerint, eorum animas poenis Purgatorii post mortem purgari: et ut a poenis huiusmodi revelentur, prodesse eis Fidelium virorum suffragia, Missarum scilicet Sacrificia, orationes, et elemosynas, et alia pietatis officia, quae a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt, secundum Ecclesiae instituta.

De Praesone Spiritus Sancti ex Patre, Filioque.

De azymo, et fermentato.

De Purgatorio.

De visione
eastica Sau-
orum.

IV. Illorumque animas, qui post baptisma susceptum, nullam omnino peccati maculam incurrerunt, tum illas etiam, quae post contractam peccati maculam, vel in suis Corporibus, vel eisdem exutae corporibus, prout superius dictum est, sunt purgatae, in Coelum mox recipi, et intueri clare ipsum Deum Trinum, et Unum, sicuti est, pro diversa tamen meritorum ratione, aliam alia perfectius.

De anima-
us in pec-
to actuali
mortali, vel
originali de-
cedentibus.

V. Illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas.

De Romani
Pontificis pri-
vata.

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem, et Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primum, et ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Principis Apostolorum, et verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae Caput, et omnium Christianorum Patrem, et Doctorem existere, et ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in actis Oecumenicorum Conciliorum, et in Sacris Canonibus continetur.

De recipien-
tis, et reji-
cendis cele-
stibus quicum-
que recipit,
rejecit Sau-
a Romana
ecclesia.

VII. Cetera item omnia, quae a Sacris Canonibus, et Oecumenicis Conciliis, ac praecipue a Sacrosancta Tridentina Synodo, et a Gregorio XIII. Praedecessore nostro, in professione praedicta Orthodoxae Fidei a Graecis emittenda, tradita, definita, et declarata fuerunt, indubitanter recipere, ac profiteri debent, simulque contraria omnia, et Schismata, atque haereses quascumque, a Sancta Catholica, et Apostolica Ecclesia Romana omnium Ecclesiarum Matre, et Magistra damnatas, rejectas, anathematizatas, pariter damnare, rejicere, anathematizare, et abjurare omnino tenentur.

§. II.

De Sacramento Baptismi, Pueris baptizatis, ritusque in Baptismate suscepti mutatione.

Sacramenti
confirmatio-
is Collatio
in Eu-
ologio Grae-
corum post
baptismum
prescribitur,
Graecis Pre-
byteris est
retermittenda.

I. Presbyteri Graeci baptizatos Chrismate in fronte non consignant; et ideo ab ipsis in ordine baptismi apud eorum Euchologium praetermittantur, quae sequuntur post illa verba: καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν etc. usque ibi: εἰτα ποιεῖ ὁ ἱερεὺς σχῆμα κύκλου: hoc est: et post orationem etc. ubi habetur forma hujus con-

signationis, usque ad illa: *Postea facit Sacerdos figuram circuli etc.*

II. Cum Presbyteris Graecis in Euchologio haec Baptismi forma praescribatur: *Baptizatur Servus Dei N. in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti: quae Latinae formae; Ego te baptizo in nomine etc.: aequivalet: trinaque aquae immersione, seu aspersione in eo conferendo utantur, non sunt his super rebus a Latinis Locorum ordinariis inquietandi.*

Non sunt
inquietandi
Presbyteri
Graeci quoad
Sacramentum
Baptismi.

III. Etsi Graecis in Regno Cyprae commorantibus Innocentius IV. Praedecessor noster olim injunxerit, ut in unctionibus, quae circa Baptisma fiunt, morem Ecclesiae Romanae teneant, et observent; Si tamen Presbyteri Albanenses ritum ungendi pectus, et dorsi medium, aures, pedes, atque manus, in Euchologio descriptum servare voluerint, ubi non est contraria consuetudo, non sunt impediendi.

In unctionibus, quae circa Baptisma fiunt, ritum suum in Euchologio descriptum sequi permittuntur.

IV. Ritus autem, seu consuetudo, quam habere dicuntur Graeci Orientales, ungendi per totum baptizandorum corpora, si alicubi tolli, vel removeri sine scandalo non potest, cum sive fiat, sive non, quantum ad baptismi efficaciam, vel effectum, non multum referat, in iisdem toleretur.

Toleratur ritus ungenti per totum baptizandorum corpora, si tolli sine scandalo non possit.

V. Nec refert etiam utrum frigida, vel calida aqua baptizent, cum in utraque Baptismum habere parem vim, atque effectum, affirmare, et tenere dicantur.

Nec refert, utrum in frigida, vel calida aqua baptizent.

VI. Si in eadem Ecclesia Infantes utriusque Ritus baptizentur, Graecus Parochus Subditis suis aqua per ipsum Graeco more benedicta rite Baptismum confert; ac propterea molestandum non est, si non utatur aqua baptismali, quae a Parochis Latinis juxta morem Romanae Ecclesiae adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adsit aqua baptismalis latine consecrata, quam omnino (praeter casum urgentis necessitatis) Sacerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrerit latinos pueros ad Baptismum excipere.

Graeci Parochi rite Baptismum conferunt aqua per ipsos Graeco more benedicta.

VII. Cum administratio Sacramenti Eucharistiae, quod sub una, vel sub utraque specie Infantibus in Baptismo, et Pueris in Missa solent Graeci exhibere, nihil contra Orthodoxam fidem, bonosque mores contineat (dummodo iidem Graeci credant, firmiterque teneant, communionem hujusmodi non esse necessariam ad salutem, et Baptismum sine communione valide, ac licite posse ministrari); quia tamen ad decentiam, et reverentiam Sacramenti ma-

Prohibentur Graeci, ne Infantibus in Baptismo, nec Pueris in Missa Sacramentum Eucharistiae ministrent.

gis expedit, si illud eisdem denegetur: propterea ne Graeci, vel Albanenses Graeci Ritus Eucharistiae Sacramentum sub una, vel sub utraque specie Infantibus rationis usu carentibus in Baptismo, nec Pueris in Missa ministrant, interdiximus, ac prohibemus.

VIII. Infantes nati ex Patre, et Matre Graecis, ritu Graeco, nisi aliter Parentes, accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati vero ex Patre Latino, et Matre Graeca, latinis sunt caeremoniis baptizandi; Proles enim sequi omnino debet Patris Ritus, si sit Latinus.

X. Si vero Pater sit Graecus, et Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritu Graeco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si Uxor Latina praevaluerit, idest si in gratiam Uxoris Latinae, consenserit Graecus Pater, ut latino ritu baptizetur.

XI. Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinent, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat suscepti ritus Graeci, vel Latini professio; ita ut ad Latinum ritum spectent qui latinis caeremoniis baptizati fuerint; qui vero ritu Graeco Sacramentum Baptismi susceperint, in Graecorum numero sunt habendi: adeoque si ante usum rationis decesserint, a proprio, cujus ritu baptizati sunt, Parocho, et in propria Parochia sunt jure communi sepeliendi, nisi iis Baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex dispensatione Apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latine quidem baptizentur, sed in suo ritu Graeco permaneant; In his enim casibus non censentur a proprio ad alium ritum transisse. Post usum autem rationis idem dicendum; nisi quis in alieni ritus Ecclesia sepeliri cupiat; si quis enim Graeco ritu baptizatus, in Latina Ecclesia, vel latino Baptismate initiatus, in Ecclesia Graeca sepulturam eligat, juris regulae sunt servandae: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parocho esse associandum, quarta funerali ei minime imminuta, et ubi tumulandum est cadaver, ibi a Parocho illius Ecclesiae, sive latinae, sive Graecae sunt exequiae celebrandae.

XII. Quando vero Infantibus praedictis, seu etiam adultis, exequiae ritu Graeco, et in Ecclesia Graeca, ut praefertur, jure communi

sunt celebrandae, tunc nullum jus habet Latinus Parochus interessendi cum Graeco Parocho, nec partem aliquam Stolae percipiendi; similiter nullum jus competit Parocho Graeco, quando exequiae in Ecclesia Latina, et per Latinum Parochum sunt peragendae; sed servanda sunt utrobique Statuta de jurihus Parochorum circa sepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam spectant.

XIII. Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive Latinum, sive Graecum, in eo institui, et educari debent, nec ad alium possunt transire, si Latinum semel susceperint; ritus enim Latinus propter suam praestantiam, eo quod sit ritus Sanctae Romanae Ecclesiae omnium Ecclesiarum Matris, et Magistrae, sic supra Graecum ritum praevalet, maxime in Italicis regionibus, ubi latinis Episcopis Graeci subjecti sunt, ut non modo ab ipso ad Graecum transitus nullatenus permittatur; verum etiam a Graecis, semel assumptus, absque apostolica dispensatione deseri nequeat.

XIV. Quod si Infans Graecum ritum in Baptismate susceperit, tunc requirendus est primum Patris Graeci consensus, deinde Episcopi Latini licentia, ut possit Mater Latina Filium suum Graece baptizatum ad latinas caeremonias traducere. Adultis autem, si quidem sunt Ecclesiastici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori constituti, Saeculares, vel Regulares, a Ritu Graeco ad latinum sine expressa Sedis Apostolicae licentia transire non liceat: si laici, ut ad ritum latinum transire possint, Episcopus Dioecesanus pro sua prudentia permittere valeat; Non tamen Communitati Graecorum, sive Albanensium-hujusmodi, sine Sedis Apostolicae licentia, sed solum privatis personis, attenta uniuscujusque necessitate.

§. III.

De sacramento Confirmationis.

I. Episcopi Latini Infantes, seu alios in suis Dioecesibus baptizatos a Presbyteris Graecis absolute Chrismate in fronte consignatos confirmant; cum neque per Praedecessores nostros, neque per Nos Graecis Presbyteris in Italia, et Insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quinimo

in Ecclesiis Graecis sunt exequiae celebrandae, nullum Latini Parocho interessendi, aut partem stolae percipiendi, et contra.

In quo quis ritus est baptizatus, in eo educari, et vivere debet; Ritus Latinus semel assumptus deseri nequit.

Quando de ritu Graeco ad Latinum transire liceat.

Episcopi Latini Infantes a Graecis Presbyteris baptizatos, et absolute Chrismate consignatos confirmant.

Proles Parente utroque Graeco progeuita. Graeco ritu baptizetur, Latino baptizetur. Infans ex Patre Latino, et Matre Graeca natus.

Ex Patre autem Graeco Latina Matre natus latine Baptismum suscipere potest, si Latina Uxor praevalent.

Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem spectant et ab eo sunt sepeliendi, si ante usum rationis decesserint; cujus ritu sunt baptizati, sive Graeco sive Latino: Et quid post usum rationis.

Cum Infantibus, sive adultis, ritu Graeco

usque ab anno 1595. a fel. rec. Clemente VIII. Praedecessore nostro fuit Presbyteris Italo-Graecis expresse interdictum, ne baptizatos Chrismate consignent.

Sub conditione autem, et cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis Graecis ordinem Baptismi juxta eorum Euchologium servantibus, fuerint baptizati.

III. Idem dicendum, si Episcopus Latinus ex dispensatione Apostolica Graecum aliquem ordinaverit, qui a Presbytero Graeco in Italia, vel adjacentibus Insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo, sive Latino, sive Graeco, chrismate in fronte fuisse consignatum; debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo Graeco fuerit baptizatus.

IV. Quamvis confirmati a simplici Sacerdote, cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent, cum Sacramentum Confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvus quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possunt ad confirmationem accedere, illam renunt, ac negligunt.

V. Ubi Graecus Catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in Collegio Corsino Italo-Graecorum in Calabria, eurent omnino latini Ordinarii, ut ab illo potius Graecis caeremoniis juxta Graecum Euchologium, quam a se latino ritu, Sacramentum Confirmationis Subditis suis Graeco ritu viventibus Chrismate a Latinis Episcopis, accepto ministraretur, ne scilicet Ecclesiarum ritus, quoad fieri potest, misceantur,

§. IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, et infirmorum.

I. Non sunt cogendi Presbyteri Graeci Olea Sancta, praeter Chrisma, ab Episcopis Latinis Dioecesanis accipere, cum hujusmodi Olea ab eis in ipsa Oleorum, et Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, seu benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducta sit, quam servari volumus, ac

mandamus. Chrisma autem; quod nonnisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici potest, cogantur accipere.

II. Non audeant tamen ab Episcopis Graecis externis Schismaticis, seu Sanctae Romanae Ecclesiae communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

III. Item abstineant Chrisma accipere a quocumque alio Episcopo Latino, seu Graeco Catholico, praeter suum Ordinarium Latinum, cujus jurisdictioni subjiciuntur.

§. V.

De Sacramentis Poenitentiae, et extremae Unctionis.

I. Nulli per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione poenitentiae, unctio aliqua solummodo injungatur.

II. Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibeatur extrema.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures Presbyteros fiat, ubi hujusmodi viget consuetudo; dummodo credant, et asserant, illud Sacramentum, servata debita materia et forma, ab uno Presbytero valide, et licite confici.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, et alius formam pronunciet.

V. In casu necessitatis Presbyteri Graeci Catholici possunt latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio Generali Florentino praescripta, postea vero, si voluerint, dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

VI. Extra vero casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, et ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius Latinus judicaverit, ut non solum Graecos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorundem Ordinariorum prudentiae, et arbitrio relinquatur.

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, alique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, et libere possint Parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque poe-

Prohibeantur Chrisma accipere ab Episcopis Schismaticis

Item a quocumque alio Episcopo etiam Catholico, praeter Ordinarium Latinum.

Unctio non est sufficiens satisfactio poenitentiae.

Extrema Unctio infirmis exhibenda.

Per unum, vel plures Presbyteros administrari potest.

Qui ungit, idem formam proferat Sacramenti.

Forma absolutionis in Concilio Florentino praescripta utantur.

Extra necessitatem casum, prudentiae, et arbitrio Ordinarii relinquatur, ut Presbyteri Albanenses Latini etiam confessiones excipere valeant.

Sacerdotes Conjugati possunt, et curam suscipere Parochiarum, et

Parochiano-
rum confes-
siones audire.

Ecclesia-
rum Paro-
chialium re-
gimini præ-
ficiendi sunt,
qui in Semi-
nariis Italo-
Græcorum,
seu Albanen-
sium trium
ad minus an-
norum spatio
versati sunt.

Possunt Or-
dinarii Latini
alios Presby-
teros idoneos

Parochis
Græcis, vel
ut Coadju-
tores, et Co-
operatores,
adjungere.

Monac. Græ-
cis, nisi ex
justa causa,
non est cu-
ra animarum
committenda.

Presbyte-
ri Seculares
advenæ, ab-
juratis erro-
ribus, et
Schismate
in Parochos
Græcorum,
institutui pos-
sunt.

Vir, et Uxor
non debent
simul confi-
teri.

Aquæ bene-
dictæ usus.

nitentiam injungere pro peccatis; quia cui li-
cet, vel conceditur, quod est majus, competit
quoque, nec negari convenit, quod est minus.

VIII. Ecclesiarum Parochialium regimini
præficiant Ordinarii Latini, si habere possunt,
eos, qui in Seminariis Italo-Græcorum erectis
altero quidem Panormi, altero autem in Ca-
labria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel
in Collegio Græcorum in Urbe, trium ad mi-
nus annorum spatio versati sunt, studiisque
literarum incubuere; dummodo caetera ad cu-
ram animarum exercendam requisita non de-
sint, atque Episcopis ejusdem Seminarii Præ-
sidis, seu respective Rectoris literas exhibeant,
quæ de recta eorum vitæ ratione, deque in
Græcis, Latinisque scientiis progressu testimo-
nium ferant.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Vi-
ros alios idoneos Coadjutores, et Cooperatores
Parochis Græcis, si opus fuerit, adjungere in
audiendis confessionibus, et poenitentiis injun-
gendis, ac caeteris, quæ ad salutem pertinent
animarum; ipsisque in his per eorum Dioce-
ses absque Sacerdotum ipsorum præjudicio,
et gravamine, committere vices suas, cum pro-
pter occupationes multiplices, et occasiones
varias, possit contingere, ut nequeant per
easdem Dioeceses officium suum exequi per
seipsos.

X. Numquam Monachis Græcis, seu Caloge-
ris, Animarum cura committatur, nisi ex ne-
cessitate, vel alia justa causa.

XI. Presbyteri Saeculares Græci ex Alba-
nia, vel aliis Orientis partibus advenientes,
abjuratis Schismate, et erroribus, atque in
fide Catholica bene instructi, in Parochialibus,
seu Curatis Ecclesiis Græcorum institui pos-
sunt.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir,
atque uxor simul, et eodem tempore eidem
Presbytero confiteantur.

XIII. Aqua ex ritu Græco in die Epipha-
niae, vel primo die mensis benedicta, conser-
vetur in Ecclesia, ut illa Fideles adspergantur.

§. VI.

De Sacramento Eucharistiae, et Missae Sacrificio.

Sacerdotes
ad Sacramen-
tum Pœni-

I. Sacerdotes ad poenitentiae Sacramentum
frequenter accedant, ut cum Divinum Myste-

rium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini
sint obnoxii; sed cor habeant omni pravitate
vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac pu-
rum: Indignum enim, ac auribus plane hor-
rendum est, ut qui animum habet aliquo sce-
lere faedatum, Sanctum Sanctorum impuris
manibus contrectet, et placare Deum attentet,
qui in peccatis existens, ipsius Dei furorem,
et iracundiam provocat.

II. Item permittitur eisdem, facta jam con-
secratione, antequam Sacerdos communicet,
juxta ritum in Liturgia praescriptum, aquam
ferventem, seu tepidam in Sacrum Calicem in-
fundere.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam
miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel
alias exsiccandi species Sacramenti Sacrae Eu-
charistiae Feria quinta Coenae Domini, ut dein-
de illud asservent.

IV. Sanctissimum Eucharistiae Sacramen-
tum, quod pro Infirmiss asservatur, singulis
octo diebus, aut saltem quindecim renove-
tur.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto
anno: Si tamen asservatum fuerit, in fine an-
ni sumatur.

VI. In celebratione Solemnium, et aliarum
Missarum, et de hora celebrandi eas, dum-
modo in confectione, vel consecratione formam
verborum a Domino expressam, et traditam
observent, et celebrando non transgrediantur
horam nonam, suam sequi consuetudinem per-
mittantur: ita tamen, ut jejunii lex de unica
comestione in die religiose servetur; et si alicu-
bi viget consuetudo producendi jejunium cum
Missa usque ad vesperam, minime aboleatur,
sed in suo robore, ac firmitate permaneat.

VII. Si inter Græcos, qui in Italia, et
Insulis adjacentibus degunt, viget abusus,
quem in Orientalibus regionibus vigere perhi-
bent, ut Monachi Eucharistiae particulam sus-
pensionem ad collum, vel aliter secum deferant,
necnon in privatis Domibus, ubi eos com-
morari contingat, retineant, ut eo auxilio fre-
ti, liberi a quibuscumque periculis evadant;
vel cum in longiora itinera se committunt, ea
refici valeant; eum omnino aboleri volumus,
et expresse mandamus: praefatisque Mona-
chis, ne id in posterum facere audeant, seve-
rissime prohibemus. Obsequium enim, ac ré-
verentia, qua singuli Fideles Augustissimum
hoc Sacramentum prosequi debent, non pati-

tentiam fre-
quenter ac-
cedant; cum
praesertim
Divinum Sa-
crificium au-
peracturi.

Permitti-
tur etiam, u-
aquam fer-
ventem in
calicem in-
fundant.

Interdictu-
abusus tun-
dendi, vel
exsiccandi
species Sa-
cramenti Eu-
charistiae.

Euch. pro in-
firmis reno-
vanda singu-
lis octo, au-
quindecim
diebus.

Non asser-
vanda toto
anno.

Servandus
Græcorum
ritus in ce-
lebratione
Missarum
sub certis
conditioni-
bus.

Ne Mona-
chi iter a-
gentes Eu-
charistiam
secum feras-

tur, ut privatim ac latenter, cujuscumque arbitrio et voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Graecorum, ex antiquissimo, et hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Graecis suum, si velint, morem hac in parte servare: Interdicitur autem Latinis Sacerdotibus, ne Missas, et alia Divina Officia in dictis Graecorum Ecclesiis, et super eorum Altaribus Majoribus, extra casum alicujus necessitatis, et aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, et nisi ex Parochi Graeci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

IX. Quia tamen ipsi Graeci, et Albanenses Presbyteri Nobis humillime supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per praesentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis Parochialibus, vel aliis Ecclesiis, praeter Altare Majus, alia etiam minora Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Graecorum, seu Latinorum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Latini, vel Graeci Presbyteri respective suo quisque ritu celebrare valeant.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio praescriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiae suae ritum, sive Latinae, sive Graecae, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque a Summis Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Graeco ritu, aut Graecus Latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub poenis perpetuae suspensionis a Divinis, ne Presbyteri Graeci Latino more, et Latini Graeco ritu, sub quovis licentiarum, et facultatum Missas, et alia Divina Officia, Graeci Latino more, et Latini Graeco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, vel ejus Legatis, ac etiam Majori Poenitentiario pro tempore existente obtentorum praetextu, Missas, et alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere praesumant.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duae Parochiae, Latina altera, et altera Graeca, quam in una eademque Parochiali Latino- rum, vel etiam Graecorum Ecclesia, in qua, ut praemittitur, praeter Altare majus, quod pro solis Graecis Sacerdotibus erectum est,

minora quoque Altaria pro Latinorum Sacerdotum usu extracta conspiciuntur, statuimus, et decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Graecorum, neque Parochus Graecus sub specie azymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiae suae Altari retineat; sed unusquisque Sacerdos nonnisi in suo sive Graeco, sive Latino ritu Eucharistiam Fidelibus porrigere debeat.

XII. Ne Laici autem Latini communionem a Graecis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, et interdici- mus.

XIII. Graecis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Graecam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

XIV. Quod si in Locis, in quibus Graeci, et Latini simul moram trahunt, et sunt utriusque ritus Ecclesiae, Latini quidem in Fermentato, et Graeci in azymo Sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; si quidem haec consuetudo sine Populi offensione, animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Graeci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

XV. Ut autem iidem Laici Graeci Eucharistica sub utraque specie communione refici valeant, permittimus, in illis dumtaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introductus est, et ad praesentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt: ubi vero praefatus ritus consuetudine hactenus receptus non est, Episcopis, quorum jurisdictioni Graeci subiciuntur, curae sit, ne in posterum admittatur.

XVI. Volentes autem specialem ipsis Graecis, et Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore praesentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis, Sabbatis, et nonnullis solemnioribus festivitatibus, ex antiquo more, nonnisi Missa Praesanctificationum celebratur, Graeci, et Albanenses praedicti, servato tamen, nec praeter-

aut Parochus Graecus sub specie azymi pro communione Latinorum retineant.

Praecipit Laicis Latinis, ne umquam sub specie fermentati communicent.

Permittit Graecis Laicis, ut ubi propriam Parochiam non habent, possint communicare in Ecclesia Latina sub specie azymi.

Contrariam consuetudinem curent Ordinarii Locorum suavissimis modis tollere.

Communio sub utraque specie permittitur in illis dumtaxat Locis, in quibus hactenus fuit introducta.

Indulget Presbyteris Graecis, seu Albanensibus, ut praeter Dominicis, et Sabbatis, in reliquis Feriis Quadragesimae, excepto ultimo triduo ante Pa-

Permittitur Graecis Presbyteris suum servare ritum, nonnisi semel in die super uno, eodemque Altari Missam celebrandi, et prohibetur Sacerdotibus Latinis in Parochialibus ipsorum Graecorum Ecclesiis Missas, et Divina Officia celebrare.

Conceditur Presbyteris Graecis, et Albanensibus, ut in Ecclesiis suis praeter Altare majus, alia quoque Altaria erigant, in quibus ipsi Graeci, vel Latini Missas celebrare possint.

Prohibetur Graecis celebrare ritu Latino, et Latini ritu Graeco.

Prohibet, ne Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Graecorum,

sha, possint
Missas inte-
gras celebra-
re; Sic ta-
men, ut ab
Hebdomada-
rio, seu Pa-
rocho Missa
Praesantifi-
catorum non
omittatur.

Possunt, si
velint, Graeci
Altaria
portatilia a
Latinis acci-
pere.

Graeci Thro-
nis pro corpo-
ralibus uti
possunt.

Presbyteris
Latinis non
licet super
Antimensio
Graecorum
Sacrum fa-
cere, si ea-
reant pro-
prio Altare
lapideo por-
tatili.

De Vestibus,
et aliis Sa-
cris.

De Mulie-
rum servitio
ad Altare.

misso in Parochialibus Ecclesiis Praesantifica-
torum ritu, in aliis Altaribus, seu Ecclesiis,
sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populo-
rum devotione, Missas integras quibuslibet
hebdomadae diebus, ac praesertim cum dies
Festi de praecepto Latinae Ecclesiae occurrunt,
quos observare tenentur, excepto postremo
majoris hebdomadae triduo, celebrare possint
et valeant, concedimus, et indulgemus.

XVII. Si Graeci velint accipere Altaria
portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene-
erit; sin minus tolerentur eorum antimensia,
sive Throni, super Altaria lapidea ponendi,
cum celebrant.

XVIII. Corporalia ut latini habeant, nisi
Thronis etiam pro corporalibus utantur.

XIX. Latinis Presbyteris Latino ritu in
Graecorum Catholicorum Ecclesiis celebranti-
bus, si careant proprio Altari portatili lapideo,
super Antimensiis, seu Thronis Graecorum
Sacrum facere non licet.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel
argenteo solum, aut saltem stanneo Calice sa-
crificet, habens Thronos, seu Corporale de li-
no, candidum, et nitidum, et Altare mundis
vestimentis opertum, vel decenti paratu or-
natum.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non
audeant, sed ab illius ministerio repellantur
omnino.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

Ut Graeci a
Graecis Epi-
scopis ordi-
nentur.

I. Romani Pontifices Praedecessores nostri
necessitatibus Italo-Graecorum occurrere vo-
lentes, ut commode possent a proprii ritus
Praesulibus ad Ordines promoveri, simulque
caventes, ne si ab Ordinariis Latini ad Grae-
cos Antistites in Graeciam, vel Epirum, aut
alias Orientis partes cum dimissoriis remitte-
rentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordina-
tione confugerent, constituerunt: Clemens
quidem VIII. anno 1595., Romae habendum
esse Episcopum Graecum Catholicum, qui
Graecos Episcopis Latinis Italiae, et adjacen-
tium Insularum subjectos Sacris Ordinibus ini-
tiaret: Clemens vero XII. anno 1735., ut
Italo-Graecorum in utraque Sicilia commoran-
tium commodis consularet, alterum ejusdem
Graeci ritus Episcopum in Seminario Corsino
a se in Calabria erecto, propter Graecorum

hujusmodi Ordinationes, manere jussit, quo-
rum laudatissimum Institutum Nos quoque per
praesentes nostras perpetuo valituras Literas
confirmamus, et innovamus.

II. Ne quis Clericus Saecularis ritu Graeco,
quamvis alias sit idoneus moribus, scientia, et
aetate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi
prius legitime constet, eum Ecclesiasticum Be-
neficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vi-
tam honeste sufficiat, pacifice possidere: ac pro-
pterea deficiente titulo Beneficii, per legitima
documenta Ordinarium suum certiore reddere
debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat
Sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti Pa-
trimonii, nec Clericus Uxoris suae dotem assi-
gnare praesumat, nec Ordinarius eam recipere
audeat.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Grae-
cis, seu Albanensibus in Calabria, et Sicilia
commorantibus ad sacra ministeria assumatur,
qui trium saltem annorum spatio, Graecis, la-
tinisque literis non dederit operam in altero
ex Seminariis Italo-Graecorum, vel in Colle-
gio Graecorum in Urbe.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, et Pre-
sbyteri, qui praeficiendi fuerint Ecclesiarum
Regimini, examinentur antea diligenter, si
praecipue de Horiis Canonicis, et Missarum
Officiis secundum distinctionem temporum exe-
quendis sint sufficienter instructi, ut ad haec
nonnisi digni admittantur.

V. Sacerdotes, et quicumque sunt in Sacris
Ordinibus constituti, Horas Canonicas more
suo dicant: et priusquam Missam celebrent, Of-
ficium matutinale recitare curent.

VI. Episcopi Graeci in Ordinibus conferen-
dis ritum proprium Graecum in Euchologio
descriptum servant, in quo, etsi nonnulli de
Minoribus Ordinibus praetermissi videantur,
eos tamen vel numquam habuisse, vel eorum
exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem
Graeci affirmant.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque
oriri solent, quinam nimirum Ordines sup-
plendi sint ab eo, qui primum ritu Graeco ali-
quibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu
Latino ad reliquos est promovendus. Quas con-
troversias ut de medio penitus tollamus, cer-
tamque tradamus regulam in posterum servan-
dam, ita decernimus, si quis ritu Graeco Cle-
ricus, et Lector tantum fuit initiatus, atque ex
benignitate Sedis Apostolicae obtinuit, ut Ma-

Ecclesiasti-
cum Benefi-
cium, vel
Patrimo-
nium, ad Sa-
cros Ordines
promovendis
necessarium.

Nemo ex
Graecis, seu
Albanensi-
bus, ad Ordines
promoveatur,
qui trium sal-
tem anno-
rum spatio
in Seminario
Graecorum
non fuerit
enumeratus.

De examine
Ordinatio-
rum.

De Horiis
Canonicis.

Episcopi
Graeci in Or-
dinibus con-
ferendis Eu-
chologio Grae-
co utantur.

Quidam Or-
dines ritu
Latino supplendi
sunt ab eo, qui
ritu Graeco
aliquos Or-
dines suscepit.

jores Ordines latinis caeremoniis sibi conferantur, is antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines omissos debet ritu Latino suscipere. Si vero, praeter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Graeco ritu ascendit, et ex dispensatione itidem Apostolica facultas sibi facta sit, caeteros Ordines ritu Latino suscipiendi, antequam inter Diaconos cooptetur, ex minoribus Ordinis Exorcistatum tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Graeco ritu collatum, Acolythatum, et Ostiariatum recepisse censeatur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Graece suscepit, et Latino postea ritu ad Sacrum Presbyteratus respectu Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione: nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecratur, esse supplendum.

VIII. Graeci sine Literis dimissoriis Episcopi Latini Dioecesani nullatenus ad primam Tonsuram, vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

IX. Promoti ad primam Tonsuram, vel ad alium quemcumque Ordinem sine Dimissoriis Latini Ordinarii, suspensi sint; et si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut et Latini.

X. Super hujusmodi autem, et similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a Sancta Sede Apostolica obtineri oportet.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sancta Sedes Apostolica desuper consulatur, et responsum habeatur.

XII. Quos vero communionem Sanctae Romanae Ecclesiae habere constiterit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Dioecesibus libere concedere possunt.

XIII. Ordinati ab Episcopis Schismaticis alias rite ordinatis, servata debita forma, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, et absolvendi, cum poenitentibus salutaribus, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abjurent in iudicio, vel publice, vel secreto pro qualitate facti.

XV. In ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctae Sedis Apostolicae fuerit dispensatum.

XVI. Cum ex Ecclesiae disciplina a Graecis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiore gradum ascendere non possint, quo nimirum Ordinandorum fides, morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat; qua lege Graeci, seu Albanenses in Italia, et Insulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum praedicti Graeci, seu Albanenses Ordinarios suos, quibus subiciuntur, habeant latinos, a quibus tamquam alieni ritus sacris ordinibus initiari prohibentur; ac proinde cum Romanam, vel in Calabriam, ubi sunt Episcopi a Sancta Sede Apostolica ad Ordinationes ritu Graeco exercendas deputatis, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis, et expensis, ad Sacros Ordines juxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent, Nos, eosdem Graecos, seu Albanenses gratis, et favoribus prosequi, eorumque incommodis consulere volentes, de Apostolica plenitudine potestatis, praefatis Episcopis Graecis Romae et in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, et facultatem impertimus, ut Graecos, seu Albanenses hujusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, sive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festivis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Antistitis ordinantis arbitrio separatis, non servata Interstitiorum lege, nec requisita ad hoc ab iis, qui initiantur, suorum respective Ordinariorum Latinorum licentia, sive dispensatione.

XVII. At cum illis Graecis, seu Albanensibus, qui domicilium habent, seu alias commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Graeci solet sacras ordinationes exercere, ad quem propterea sine gravi incommodo per temporum intervalla accedere possunt, ab interstitiorum lege minime dispensamus, praeterquam cum Alumnis, et Convictoribus ritus Graeci Collegii Graeci Urbis, et Italo-Albanensium, in Calabria; et Sicilia, si eorundem Collegiorum necessitas, vel utilitas, arbitrio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Admini-

Et dispensatione super irregularitate.

Interstitiorum lex cum Graecis, seu Albanensibus relaxatur.

Tribus diebus festivis, non tamen continuis, si ex longinquis regionibus se conferant ad Ordines suscipiendos ordinari possunt.

Non tamen dispensatur cum illis, qui domicilium habent, seu commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Graeci solet sacras ordinationes exercere. Alumnis, et Convictoribus Collegii Graecorum Urbis, et

Non ordinantur, nisi cum dimissoriis Latini Ordinarii.

De suspensione, et irregularitate.

olus Papa a Irregularitatibus dispensat.

Episcopi Schismatici nec Ordines, nec alia Sacramenta conferant.

De Episcopis Graecis Pontificalibus.

De Ordinatis Schismaticis.

De eorum executione.

Italo-Graecorum in Calabria, et Sicilia, tribus diebus festiva ordinari possunt, si Collegiorum utilitas, vel necessitas exegerit.

Cum iis, qui, non servata interstitiorum lege, sunt hactenus bona fide ordinati, dispensatur, ut in susceptis Ordinibus ministrare valeant, et ad majores etiam ascendere.

Quoad aetatem Ordinandorum servandum est, quod Sacrosan. Trident. Synodo est prescriptum.

Latinus Antistes Graecos etiam sibi subjectos Ordinibus initiare prohibetur, sic etiam Graecus Episcopus Latinos Ordinare non debet.

Prohibet Latinos ex Latinis progenitos, ac Latino ritu educatos, juxta ritum Graecum subspe retinendi Uxores, ad Sac. Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Graecus ritus servatur.

stratoris, et Protectoris praefati Collegii Graecorum Urbis, et Episcopi praesidentis, seu Rectoris utriusque Collegii Italo-Albanensium praedicti respective pro tempore existentium exegerit, ut praefati Alumni, et Convictores absque temporis intervallo tribus diebus festivis, non tamen continuis, ut praefertur, ad Ordines promoveantur, quo casu eos sic initiari posse, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

XVIII. Illis autem, qui non servata Interstitiorum lege, sunt hactenus bona fide ordinati, ex Apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis Ordinibus ministrare, et ad majores etiam servatis servandis ascendere, absque alia dispensatione valeant.

XIX. Quod tamen de aetate Ordinandorum a Sacrosancto Tridentino Concilio praescriptum est, omnino servari volumus. Nullus proinde ex praedictis Graecis, seu Albanensibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigesimum secundum ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ac Presbyteratus ante vigesimum quintum suae aetatis annum absque Apostolica dispensatione promoveatur. Praefatorum autem Graecorum Praesulum conscientiam oneramus, ut digno dumtaxat, et quos literis, et iis, quae ad Ordines exercendos pertinent, bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

XX. Ut in Ordinibus conferendis quaelibet rituum confusio, et commixtio penitus tollatur, et unius ritus Antistes alterius ritus Clericos initiare in posterum minime valeat, sub perpetuae suspensionis a Divinis poenis prohibemus, ne Latinus quicumque Episcopus etiam subjectos suae jurisdictionis Graecos, neque Graecus quilibet Antistes Latinos quovis praetextu, sine speciali Sedis Apostolicae licentia ad primam Tonsuram, vel ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem promovere praesumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuam, ut praefertur, suspensionem se subituros intelligant.

XXI. Maxime autem neque permittendum, neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti, ac latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta ritum Graecum, sub spe retinendi Uxores, ad Sacros Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Graecus ritus servatur.

sed Latini, quam in Locis, in quibus sunt Populi, qui a Graecis antiquitus fuerint oriundi, seu a Graecis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Graecum servaverint, seu apud illos, vel in eorum aliquibus Ecclesiis ritus hujusmodi ab antiquo hactenus fuerit observatus.

XXII. Cum iis tamen Italo-Graecis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam consuetudinem, vel propter quaedam sibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris concessa privilegia, quibus permittebatur Episcopis Latinis, ut Graecos sibi subjectos, vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam Graecis, quam Latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis Latinis bona fide, et absque dispensatione Apostolica, ad Clericalem Tonsuram, vel Minores, seu Majores Ordines, sunt promoti, cum animo tamen proprium Graecum ritum retinendi, et absque actuali Latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio; per praesentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo Graeco ritu permanere, in eoque ad ulteriores Ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a Graeco Episcopo promoveri: per easdem nostras expresse prohibentes, ne quid hujusmodi de caetero, vel a Graecis ipsius, vel a Latinis Episcopis, inconsulta Sanctae Sede, attentetur.

XXIII. Insuper ut omnibus, circa praefatas Italo-Graecorum hujusmodi per Latinos Praesules ordinationes, controversiis, ac dubiis opportuna ratione obviamus, hac nostra Constitutione decernimus, et declaramus, quod si Episcopus Latinus, sive Ordinarius, Italo-Graecis primam Tonsuram, vel Ordines Minores ritu Latino conferat, cum dispensatione Apostolica, itaut ordinati ab illo in suo Graeco ritu ministrare debeant, (quod ex defectu Graecorum Praesulum per sedem Apostolicam concedi solet); licite possit idem Latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Graecis hujusmodi a se, vel ab alio Latino Praesule, ut praemittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Graeco ritu, absque alia dispensatione Apostolica, promoveantur.

XXIV. Si vero absque Apostolica dispensatione Italo-Graeci hujusmodi a Latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur; (id, quod illicite tam ab Ordinante, quam ab Ordinatis fieret, utpote huic nostrae Constitutioni contrarium), Graeci Clerici hujus-

Dispensator cum Italo-Graecis, qui ad hanc diem a Latino Episcopo sunt ordinati, tamen in ritu Graeco permanendi, ut possint in eodem ritu permanere, et ad majores etiam Ordines a Graeco Episcopo cum Dimissoris tamen Latini Ordinarii, graeco promoveri; cum clausula, ne id in posterum inconsulta Sede attentetur.

Italo-Graeci si ab Episcopo Latino, cum dispensatione apostolica, ad aliquos Ordines ob defectum Graecorum Praesulum promoverentur: possum sine alia dispensatione cum Dimissoris Ordinarii ad majores Ordines Graeco Autistite provehi.

Secus, si absque dispensatione Apostolica a Latino Episcopo fuerint ordinati, debent in Latino ritu per-

manere, nec
possunt ampli-
us sine
dispensatio-
ne Aposto-
lica ad Grae-
cum redire,
ut in eo
ministrare.

modi sic latino ritui alligantur, ut ab eo ad Graecum redire amplius non liceat, sine Apostolica dispensatione; neque Latino Episcopo; seu Ordinario amplius fas sit Graecum Clericum, a se, ut praemittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum literis dimissorialibus ad Graecum Antistitem remittere, ut ab eo ad Sac. Ordines graece promoveatur, sine dispensatione Apostolica; sed debeat illum potius, si quidem idoneum iudaverit, post obtentam absolutionem a suspensione, vel ipse ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Praesule ordinari facere. A ritu enim latino ad Graecum, ut praediximus, nec transire, nec redire fas est, absque dispensatione Apostolica.

Maxime si
post susce-
ptos a Lati-
no Episcopo
Ordines, la-
tine vixe-
rint. Nam
Latinus ri-
tus semel
assumptus,
absque li-
centia Sedis
Apostolicae
deseri ne-
quit.

XXV. Hinc eadem literae dimissoriales potiori jure denegandae sunt Italo-Graecis, qui quamquam baptizati ritu Graeco, non modo primam Tonsuram, et Minores Ordines latino ritu susceperunt; sed etiam latine vixerunt, et postea ad Majores ordines ritu Graeco provehi cupiunt, nam Latinus ritus semel assumptus, ut praefati sumus, absque specialis Sedis Apostolicae auctoritate, deseri nequit: ut igitur Italo-Graeci hujusmodi ad ritum Graecum redeant, indigent Apostolica dispensatione; ut vero ad Majores Ordines ritu latino ascendant, dispensatione non indigent.

Matrimo-
nium Pres-
byterorum
unum unica,
et virgine
non repro-
batur.

XXVI. Etsi expetendum quam maxime esset, ut Graeci, qui sunt in Sacris Ordinibus constituti, castitatem, non secus ac Latini servarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, et Presbyteri Uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam duxerunt, vel ad secunda vota, prima Uxore mortua, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum, et Presbyteratum promoveri omnino prohibemus.

Post Subdia-
conatum,
Diaconatum,
et Presbyte-
ratum, con-
tractum, ir-
ritum decla-
ratur.

XXVII. Praeterea si quis Subdiaconus, Diaconus, vel Presbyter, post Sacram Ordinationem, Uxore mortua, aliam duxerit, vel si Uxorem non habebat, ducere praesumpserit, nedum excommunicationis latae sententiae poena, aliisque nostro, et Successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, severissime punietur; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus, et ab illegitima Uxore separandus. Matrimonium enim post re-

censitos Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

XXVIII. Presbyter Graecus conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, seu Sanctam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per triduum ab Uxore curet abstinere.

De Presby-
tero Graeco
conjugato.

§. VIII.

De Sacramento Matrimonii.

I. Curent Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam Graecam vulgarem, et in locis, et Parochis Graecorum et Albanensium, quoties expedire viderint, evulgetur, et publicetur.

Decretum
Concilii Tri-
dentini de
Matrimonio
servandum

II. Matrimonia inter Conjuges Graecos dirimi, seu divortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur: Et si qua de facto praecesserunt, nulla et irrita declarent.

Matrimonia
dirimi ne-
queunt.

III. Quia vero, secundum Apostolum, Mulier mortuo Viro ab ipsius est lege soluta, et nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, et tertias, et ultiores etiam nuptias Graeci non condemnent, sed illas tamquam legitimas, et validas approbent inter Personas, quae alias licite de jure ad invicem Matrimonio jungi possunt.

De secundis,
et ulterio-
ribus nuptiis.

IV. Secundo tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipsos Bigamos ad Sacros Ordines, sine speciali dispensatione Apostolica, promoveri liceat.

De Bigamis.

V. Et quoniam apud Graecos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, et distinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur: ne id praesumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac districte praecipimus, ut, cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in praedicto quarto Consanguinitatis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non praesumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii observantes.

De gradibus
Consanguini-
tatis, et
Affinitatis.

VI. Item in cognationis spiritualis, quae in Baptismo, et Confirmatione contrahitur, gradibus, servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est: in Baptismo videlicet inter suscipientem, et Baptizatum, et illius Patrem, et Matrem, necnon inter Baptizantem,

De Cognatione
spirituali.

et Baptizatum, Baptizatique Patrem, et Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rursus, quae ex Confirmatione oritur, Confirmantem, et Confirmatum, illiusque Patrem, et Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Personas spiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii sublatis.

De Ritu
Conjugum.

VII. Maritus Latinus Uxoris Graecae ritum non sequatur.

VIII. Latina Uxor non sequatur ritum Mariti Graeci.

IX. Graecus Maritus potest, si velit, ritum Uxoris Latinae sequi: Item Graeca Uxor potest, si velit, sequi ritum Mariti Latini, post cujus obitum, ad ritum Graecum redire nequeat.

X. Quod si nolint, unicuique Conjugum in suo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, et Graecam mulierem, latine coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum vero Graecum, et Mulierem Latinam, potest contrahi vel Graece coram Parocho Graeco, duobus, vel tribus testibus praesentibus, vel latine coram Latino, ubicumque Maritus Graecus voluerit.

XII. Ejus autem loci, ac ritus Parochus debet assistere, ubi, et quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Ritus Graecus qua ratione in Italia, et Insulis adjacentibus servandus: De Graecorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latino-rum jurisdictioni.

Ut Graeci
in Missis, et
Divinis Offi-
ciis ritus
suos obser-
vare valeant
nec super his
a quoquam
molestentur.

I. Quoniam Orientalis Ecclesiae ritus, utpote non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Majoribus traditi, sic animis Graecorum, aliorumque insederunt, ut Praedecessores nostri Romani Pontifices satius, consultiusque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholicae adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticae derogant honestati, approbare, seu permittere, quam illos ad Romanarum caeremoniarum normam reducere; ideoque Graeci ipsis, et Albanensibus ritus Graeci inter Latinos degentibus, tam Praelatis, Parochis, et Presbyteris Saecularibus, quam Regularibus, et Lai-

cis, ut suis ritibus, atque observantiis, sive consuetudinibus uti, ac illos, et illas observare, Missasque, et alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare libere, ac licite possint, concedimus, et indulgemus: Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus et singulis Praelatis, aliisque, ne quis ritus, et caeremonias Graecorum in Concilio Florentino, vel alias approbatas blasphemare, aut reprobare, seu improbare ausit.

II. Sic vero dictis Graecis, et Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indultum declaramus, ut quae a Fidelibus in Dioecesi, ubi ipsi habitant, universim, et sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur.

III. Cujusmodi sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod iidem Graeci, et Albanenses tenentur universalis Ecclesiae jejunia, et festa celebrare, ut, puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, et caetera hujusmodi, quae in Latina, et Graeca Ecclesia aequae celebrantur.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, et Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est in Italia, et adjacentibus Insulis jurisdictio: ubi tamen Graeco Catholico Antistiti, ex licentia Sedis Apostolicae, vel Ordinarii Loci, Pontificalia exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Graecorum morem post Summum Romanum Pontificem, et Ordinarium Loci commemorare liceat.

V. Tum subiectio omnibus, et singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Solicitantes praesertim in Confessione editis, quae in singulas Nationes universim vires suas extendunt, ac Latinos aequae, ac Graecos sua amplitudine comprehendunt.

VI. Demum dies Festos de praecepto Latinae, ubi degunt, Ecclesiae servare tenentur.

VII. Ad observationem aut jejuniorum, et vigiliarum ejusdem Latinae Ecclesiae, si tota Loci illius Graecorum communitas, vel potior Laicorum pars cum Parochis, et Presbyteris

In quibus
debeant Ita-
lo-Graeci ri-
tum Latini
sequi.

Kalendarium
Gregorianum, quoad
Festa, servare tenen-
tur.

Item Romani
Pontificis
et Ordinarii
Locum nomen
in Missis, et
Divinis Offi-
ciis commemo-
rare; non au-
tem Antistiti
Orientalium.

Subjiciun-
tur Constitutio-
nibus contra
Solicitantes
in Confessione
editis.

Die festos
de praecepto
Latinae Eccle-
siae observare
tenentur Possunt,
si velint, Latine
Ecclesiae jejunia,

vigilia ser-
re, non ta-
en ad id
gi debent.

conjuncta induci posset, optimum esset; idque absque alia Sedis Apostolicae dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquimus Latinorum: Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsis qualibet hebdomada feria quarta, et feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi Parochiam Graecam habent, ibi, contra proprium ritum, Latinorum more jejunia, et vigiliis servare; sed omnes vel graece cum Graecis, vel latine cum Latinis jejunent. Ubi vero propriam Parochiam non habent, ibi libere, et licite possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive Laici sint, sive Presbyteri, excepto Graeco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

olerandus
s carnium
Sabbati
ad Italo-
Graecos.

VII. Hinc ubi Parochiam Graecam habent, tolerandus est apud Graecos esus carnium die Sabbati, si sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, et inter eos tantum.

latini Fa-
li Grae-
cum, La-
tinum ritum
eent ser-
e.

IX. Prohibentur tamen Graeci suis Famulis Latinis cibos vetitos apponere, sive die Sabbati, quando praefatis Graecis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; Latini enim Famuli Graecorum, latinum ritum servare tenentur.

unt co-
diadjeju-
dum die
bati, pre-
Sabbati,
San-

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesimam, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

unium a
inis die
bati in-
dum ad
m diem
Italo-
Graecis ab
ordinariis
rationis
ansferri
ceditur.

XI. In jejuniis, quoque biduanis, vel triduanis, vel alias a Dioecesanis, vel in Jubilaeis a Summo Pontifice Romano indictis, dies Sabbati in eis comprehensus, vel praescriptus, in alium diem pro Graecorum plebe ab ipsis Dioecesanis apostolica auctoritate permittitur commutari.

O-Graecis
tota Ita-
et Insu-
adacen-
per-
tutur, ut
Quadrage-
a, et aliis
ritum je-
is, pisci-
oleo, et
uti pos-

XII. Verum quia pro parte dilectorum Filiorum Graeci ritus in Corsica habitantium Nobis nuper humillime preces porrectae fuerunt, ut auctoritate apostolica declararemus, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, et vino, tam in Quadragesima, quam in quartis, et sextis Feriis, et in aliis anni jejuniis, vel, si ad abstinentiam hujusmodi tam ex praecepto, quam ex consuetudine Ecclesiae Graecorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo, et vino in dictis quartis, et sextis Feriis, et in Quadragesima, aliisque per annum occurren-

tibus jejuniis, vesci ipsis liceret. Nos paternae Pontificiae charitatis, quae novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis Graecis in Corsica habitantibus, quam omnibus et singulis Albanensibus, et Graecis, qui in Italia, et Insulis adjacentibus commorantur, tenore praesentium, ut ad instar Latinorum, in quorum Dioecesis degunt, in memoratis Quadragesima, quartis, et sextis Feriis, et reliquis anni jejuniis, vino, oleo, et piscibus cujuscumque generis possint uti, concedimus, et indulgemus. Atque Literas Clementis Papae XII. Praedecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem, et Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii Magni Ritus Graeci Orientalis Terrae Dimidii Jussi Panormitanae Dioecesis, pro Monachis Graecis, et Epirotis eorumdem Ordinis, et Ritus fundati, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus libere, et licite nonnullis anni quadragesimis vesci possint, non obstantibus ritus Graeci ordinationibus, hac nostra Constitutione confirmamus, et roboramus.

XIII. Cum autem Sedi Apostolicae semper curae fuerit Graecum ritum custodire, illiusque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos, Praedecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi rituum Graecorum intenti, neque expedire dicimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii juxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Graecum Dioecesanum, qui Graecorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerit, ut scilicet Graecorum plebi Latino ritu ipse ministrans praesit: praesertim quia id Graecis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus Parochus esse solet, si eundem cum ipsis Ritus Graecum colat, quam si Latinum sequatur.

Ne Italo-
Graeci a La-
tino Dioeca-
sano Episco-
po latine or-
dinati Ple-
bibus Italo-
Graecis prae-
ficiantur.

XIV. Sed in Terris, seu Locis, et Casalibus Graecorum, et Albanensium, seu in quibus fuerint Graeci, vel Albanenses, sive sint indigenae, sive ex Graeciae Provinciis, et Insulis, vel ex Epiri, et Albaniae partibus, aut alias undequaque advenerit, Graeco ritu in praesentiarum usque viventes; ad illorum Ecclesias, seu curam animarum exercendam, non Latini, neque Latinis orti Parentibus, aut latino more viventes, ad eundem Ritus Graecum initientur, sed Graeci, vel Albanenses ritus Graeci respective, Catholici tamen, et

Sed Graeci,
vel Albanen-
ses, Catho-
lici tamen,
sive advenae,
sive indige-
nae, Graeco
ritu viven-
tes prae-
ficiantur.

alioquin idonei, et sufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, sive sint indigenae, sive, in defectu indigenarum, etiam advenae, ordinentur, et eorundem Graecorum, seu Albanensium animarum curae praeficiantur.

Presbyteri Latini, nisi vocati, non se immisceant Graecorum functionibus.

Presbyteri, et Clerici Graeci Missas et Divina Officia in Ecclesiis Latinorum cum solemnitatibus et cantu celebrare prohibentur absque Episcopi licentia.

In praecedentibus Clericorum Latinorum, et Graecorum, non attenditur diversitas ritus, sed tempus Ordinationis vel qualitas Ecclesiasticae Dignitatis.

Non nisi Ecclesiasticis Libris per Congregationem a Sede eorumdem emendationi deputatam correctis utantur.

XV. Ceterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, et confusionem, Presbyteri, et Clerici Latini Ecclesiis Graecorum neque Missas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac Baptismis, et aliis Graecorum actibus publicis, et privatis interesse, aut sese immiscere, nisi ad haec specialiter per ipsos Graecos vocati fuerint, audeant, vel praesumant.

XVI. Nec Presbyteri, et Clerici Graeci in Ecclesiis Latinorum, inconsulto Episcopo, cui illae subiciuntur, vel ejus in Spiritualibus Vicario Generali, Missas, et alia Divina Officia cum solemnitatibus, et cantu celebrent. Ut autem praefatus Episcopus, sive Vicarius Generalis, praefatam licentiam rite concedere valeant, nulla praecisa necessitas pro causa requiritur, sed satis est, ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

XVII. Cum inter Latinos, Graecosque Clericos, in processionibus, sessionibus, aliisque Ecclesiasticis solemnitatibus, quas ex consuetudine, aut proprio arbitrio, et voluntate promiscuo usu peragere solent, lites quandoque, et controversiae, quibus charitas, et mutua animorum concordia violatur, ob praecedentiae ordinem exoriantur, quia Graeci Latinis, et Latini Graecis praecipuum locum dare renunt; has in posterum dirimere, atque amputare volentes; praecipimus, ut in praecedentibus hujusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Graeci, et Latini diversitas, sed tempus Ordinationis praedictorum Clericorum, vel qualitas Ecclesiasticae dignitatis, si aliqui eorum ea insigniti reperiantur, vel ceterae qualitates, quae jure suo in praefatis solemnitatibus principem locum sibi vindicare solent.

XVIII. Quia in Ecclesiasticis Graecorum libris nonnulli errores irrepserunt, quibus primaevam Ecclesiae Graecae puritatem fraude potissimum, ac dolo Schismaticorum corruptam esse, Orthodoxi dolent: Ideo Pastorem Latinorum Ordinarium, in quorum Dioecibus iidem Graeci, et Albanenses degunt, vigilantiam per praesentes nostras literas excitamus, ut omni ope, et studio curent, non aliis

Graecos ipsos, seu Albanenses tam Praelatos, ac Presbyteros Saeculares, quam Regulares, Ecclesiasticis libris in Sacramentorum administratione, et Missis, Divinisque Officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apostolica emendationi librorum hujusmodi deputatam, correcti, typisque impressi fuerint,

XIX. Ita autem Graecos, seu Albanenses in suo ritu, ut praefertur, permanere, Graecasque ceremonias custodire permittimus; ut Latinorum Episcoporum, in quorum Dioecesi degunt, jurisdictioni subjecti censeantur. Itaque Graeci, seu Albanenses ritus Graeci, tam Ecclesiastici, et Regulares, quam Laici, in utraque Sicilia, vel aliis Italiae partibus, insulisque adjacentibus commorantes, cum suis Ordinarios Graecos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus, aliisque privilegiis dictis Graecis, eorumque Praelatis, Rectoribus, Abbatibus, et aliis tam Sancti Basilii, et alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregationem sunt redacti, quam Saecularibus, ac etiam Laicis Personis quocumque nomine nuncupatis, per fel. rec. Leonem X., Paulum III., Julium etiam III., et forsitan alios Romanos Pontifices, et Sedem Apostolicam, in genere, vel in specie haecenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, et innovatis; ita Latinis Ordinariis Locorum quae habitant, debent esse subiecti, ut ipsi Locorum Ordinarii quascumque eorundem Graecorum, et Albanensium Ecclesias, Monasteria, Prioratus, et alia Pia Loca, tam Secularia, quam cujusvis Ordinis Regularia, eorumque Praelatos, etiamsi Episcopali, Archiepiscopali, ac majori dignitate praefulgeant, necnon Abbates, Rectores, Ministros, et quasvis alias ejusdem Nationis Personas in suis Civitatibus, et Dioecibus consistentia, quoties opus fuerit, visitare, ac in illis suam Ordinariam jurisdictionem, plenamque, et omnimodam auctoritatem, in iis, quae Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, haeresumque extirpationem concernunt, exercere; et sequi libere, et licite valeant; reliquis ipsorum Graecorum, et Albanensium, in Divinis celebrandis, aliisque ritibus a Sede Apostolica approbatis, necnon privilegiis, et gratiis Apostolicis intactis remanentibus. Nec ipsis Graecis, et Albanensibus Clericis, vel Laicis, eorumque Praelatis, Eccle-

De Italiae Graecorum subjectione. Episcopis Latinis, quorum Dioecesi degunt.

siis, Coenobiis, aut aliis piis Locis dictas exemptiones, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, et singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinariorum visitationi, correctioni, punitioni, jurisdictioni, et omnimodae auctoritati in praemissis subesse, illisque tamquam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

Ubi duo
Episcopi
aut ejusdem
Loco, Episcopus
Latinus
Graecorum
dumtaxat
jurisdictionem
et
curam
habeant.

XX. Ubi vero duo essent Episcopi ejusdem Loca a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Graecus, (quemadmodum in Calabriae partibus, et in Sicilia olim fuisse perhibentur, et nunc in quibusdam Graeciae insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, et Saecularibus Graecis, ac de jurisdictione Episcopi Graeci, vel aliis quibuscumque ad Episcopum Graecum quomolibet spectantibus, nullatenus se intromittere praesumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Graecus Graecorum dumtaxat curam, regimen, et jurisdictionem respective habeant, et exerceant. Id, quod de Episcopis Graecis pro ordinatione Italo-Graecorum, Romae, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minime intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quemquam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Graecorum Romae, et Collegii Italo-Graecorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonsuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

Episcopus
Latinus circa
causas Graecorum
Vicarium
Graecum
ipsis
salario
retinendum
deputet.

XXI. In Dioecesi, ubi Latini, et Graeci inhabitant, et solum Archiepiscopum, sive Episcopum Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, et causas dictorum Graecorum, Vicarium Graecum ipsis Graecis gratum, vel per ipsos Graecos eligendum (ex quo Graecus Vir melius Graecos mores novit, quam Latinus) ipsorum stipendio, et salario retinendum deputet; et in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsitan Graecus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis Judicem Graecum deputare teneatur.

De Monachorum,
seu
Calogorum
Institutis.

XXII. Ordinationes demum, et Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita et statu Monachorum, ab Abbatibus, et Monachis Graecis, qui in Italia, et Insulis adjacentibus privatim degunt, nec Regulam Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Congregationem redu-

ctorum sunt professi, praecipimus inviolabiliter observari; eosque omnes, et singulos Jurisdictioni Ordinariorum Latinorum subijcimus; mandantes insuper, ut quaecumque supra, circa rituum Graecorum observantiam, praescripta sunt, adamussim exequantur.

XXIII. Salvis tamen, et in suo robore semper remanentibus privilegiis, quae a Summis Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innocentio X., Clemente XII., et forsitan aliis, tam Collegio Pontificio Graecorum de Urbe, et Seminario Corsino in Calabria, quam Congregationi dilectorum Friorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, et indulta, quibus derogare non intendimus.

XXIV. His insuper, quae superius in quacumque parte Italo-Graecis concessimus, indulsimus, declaravimus, praecipimus, ordinavimus, et interdiximus, seu prohibuimus, Graecorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, et aliarum Christianarum Nationum quorumcumque Rituum a Sancta Sede approbatorum, seu permissorum, juribus quilibuscumque, si quae illis de jure, vel ex consuetudine, vel alias quomolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quae super Ritibus Graecorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto praejudicatum, vel praejudicium ullum quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expresse declaramus, et pro declarato, et in quolibet hujus nostrae Constitutionis, seu dispositionis parte pro repetito haberi volumus, et mandamus.

Salvis privilegiis a Sede Apostolica concessis Collegio Graecorum de Urbe Seminario Corsino in Calabria, et Congregationi Monachorum S. Basilii in Italia.

Quae in hac Constitutione sunt disposita quoad Italo-Graecos non praejudicant Constitutionibus Apostolicis, Decretis Synodalibus, et aliis Statutis circa ritus Graecorum in Oriente sub Catholicis Episcopis commorantium, vel aliarum Nationum quorumcumque ritus a Sede approbati seu permissi.

§. X.

Decernentes praesentes literas, et in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, seu quopiam alio defectu, notari, seu impugnari, aut alias quomolibet infringi, vel retractari, seu invalidari, qui in jus, vel controversiam vocari, aut adversus eas, et ea quodcumque juris, et facti, vel justitiae, et gratiae remedium

Clusulae.

intentari, impetrari, vel concedi ullatenus posse, sed ab omnibus, quos concernunt, et concernent quomodolibet, quacumque dignitate, et honore fulgentibus in futurum inviolabiliter observari debere.

Decretum
irritans.

Sicque et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, ac Commissarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, et de latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Nihil innovetur, incon-
sulta S. Sede.

Mandantes universis, et singulis Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, Patriarchis, Latinis, in quorum Dioecesium Italo-Graeci hujusmodi degunt, ut in suis Synodis, Constitutionibus, statutis, edictis, decretis, seu aliis quibuscumque mandatis, et monitis, circa eorum ritus, observantias, et consuetudines, praeter id, quod in nostris hisce literis expresse et explicitè continetur, nihil aliud, nisi consulta prius S. Sede Apostolica, moneant, edicant, decernant, constituent, praecipiant, seu mandent.

Derogationes.

Non obstantibus Praedecessorum Nostrorum Literis, aliisque praemissis, necnon Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus circa Italo-Graecos hujusmodi, eorumque Ritus, observantias, mores, ac consuetudines, Constitutionibus, et Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monasteriorum, et Ecclesiarum praedictarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis eisdem Italo-Graecis, illorumque Communitatibus, vel singulis eorum Personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam per modum Statuti perpetui, etiam Motu proprio et ex certa scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine similibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibusvis derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in genere, vel in specie, alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus

omnibus, et singulis, eorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum
Vides.

Volumus autem, quod praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur in Judicio, et extra, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo secundo, septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 26.
Maji 1742.

Pro Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 2. Julii ejusdem anni.

APPROBATIO

LVIII.

Publici cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Joannae Valesiae olim Reginae Franciae, et Fundatrici Ordinis Sanctissimae Annunciationis Beatae Mariae Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Antonius Gravois Frater expresse profes-

Summa-
rium pro-
cium.

Acta sub
Urbano VIII.

sus, ac Diffinitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, nec non Postulator Causae Canonizationis Beatae Joannae Valesiae, quod dudum fel. recordat. Urbanus Papa VIII. Praedecessor noster, postquam Processus auctoritate Ordinaria anno MDCXVII. peracti super fama Sanctitatis; Virtutum, et Miraculorum ejusdem Beatae Joannae Valesiae, dum vixit, Francorum Reginae, ac Ordinis Annuntiatarum Beatae Mariae Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum discussi fuerant, per suam Commissionem manu propria signatam hujusmodi Causam eidem Congregationi Cardinalium cognoscendam, et discutendam demandavit; cujus commissionis vigore ab eadem Congregatione, seu a bo. mem. Carolo, dum pariter vixit, Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinali Pio nuncupato tunc dictae Congregationis Praefecto die XIII. Januarii MDCXXXIII. literae remissoriales pro inquisitione in genere tunc itidem existentibus Archiepiscopo Bituricensi, et Episcopis Aurelianensi, et Niverniensi directae, concessae, et expeditae fuerunt. Coram autem Archiepiscopo, et Episcopis praefatis Processu hujusmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratae Congregationi Cardinalium praesentato, nihil amplius tunc temporis in eadem Causa actum fuit, ob Decreta memorati Urbani Praedecessoris Anno MDCXXV. edita, et MDCXXXIV. de novo proposita, super non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitatis, vel Martyrii fama ab hac vita migrassent, seu super casu ab iisdem excepto.

Item sub
lex. VII.

§. 1. Praeterea successu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quae Omnipotens Deus ob merita, et ad intercessionem dictae Beatae Joannae Valesiae operari dignabatur, quamplurimum increbuisse, atque in dies increbesceret, clar. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Christianissimus, et Anna ab Austria Regina Mater, iteratis precibus, ac literis datis, a fel. record. Alexandro Papa VII. itidem Praedecessore nostro postularunt, ut ad ejusdem Servae Dei Joannae Valesiae Beatificationem, et Canonizationem procedi posse benigne indulgere dignaretur. Idem Alexander Praedecessor die XX. Junii MDCLXIV.

Commissionem reassumptionis Causae praefatae subsignavit, ac Anno MDCLXXX. dicta Congregatio Cardinalium remissoriales, et compulsoriales literas concessit, ac ad tunc quoque existentem Archiepiscopum Bituricensem direxit, pro confectioe Processus particularis super cultu a tempore immemorabili eidem Joannae Valesiae exhibito, et casu excepto a memoratis Urbani Praedecessoris Decretis.

§. 2. Ob legitima pro tempore existentium Archiepiscoporum Bituricensium hujusmodi impedimenta, memoratis literis executionis minime demandatis, quinimo ob temporis cursum deperditis, proinde Anno MDCCXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiscopum Bituricensem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiscopus Judex Delegatus super eisdem publico cultu ab immemorabili tempore praefatae Joannae Valesiae exhibito, necnon casu, ut praefertur, excepto sententiam protulit.

§. 3. Proposito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio: *An sententia supradicta esset confirmanda, in casu, et ad effectum de quo agebatur; ipsa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris sequentis, videlicet: Bituricen. Canonizationis Beatae Joannae Valesiae olim Reginae Franciae, Fundatricis Ordinis Sanctissimae Annuntiationis Beatae Mariae Virginis sub Regula Sancti Francisci. Proposita ex dispensatione Apostolica per Eminentissimum, et Reverendissimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponentem, ad instantiam P. Marci Antonii Gravois Diffinitoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Postulatoris specialiter deputati, in Congregatione Ordinaria absque intervenitu Consultorum; Causa Canonizationis Beatae Joannae Valesiae praedictae, atque in ea discussa dubio: An sententia Reverendissimi Archiepiscopi Bituricensis Judicis a Sacra Rituum Congregatione Delegati, lata super publico cultu ab immemorabili tempore praedictae Beatae exhibito, sive super casu excepto a Decretis fel. recor. Urbani Papae VIII. sit confirmanda in casu, et ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Congregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore in scriptis, et in voce prius audito, rescribendum censuit: Affirmative, si Sanctissimo Domino Nostro visum fuerit. Hac die XIV. Aprilis 1742. Factaque deinde per me Secretarium de praedictis Sanctissimo*

Recens sententia Archiepiscopi Bituricensis super cultu immemorabili.

Ea confirmatur Decreto Congregat. Sacrorum Rituum.

Domino Nostro relatione, Sanctitas Sua benigne annuit die XXI. ejusdem mensis, et anni.

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Praef.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secr.

Loco † Sigilli.

Confirmatio
Apostolica.

§. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Postulator, quo Decretum hujusmodi firmius subsistat, et servetur exactius, Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communi summopere desiderat: Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur ipsum Marcum Antonium Postulatorem specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, praeinsertum decretum super publico cultu ab immemorabili tempore praedictae Beatae Joannae Valesiae exhibitum editum, auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

Clausulae.

§. 5. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et spectabit in futurum plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Exemplum
aucto-
ritas.

§. 6. Volumus autem, ut ipsarum praesentium literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si

forent exhibitae, vel ostensae. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis sub Annulo Piscatoris die XVIII. Junii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 18
Junii 1742

*Pro D. Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.*

BENEDICTUS PP. XIV.

LVIII.*

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Custos et Fratres Custodiae S. Paschalis Baylon Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Discalceatorum nuncupatorum, quod Nos alias Provinciam Neapolitanam dicti Ordinis, quae ex viginti Conventibus composita reperiatur, in unam Provinciam, et in unam Custodiam divisimus, dismembravimus, et in perpetuum separavimus, quarum Provinciam quidem sub Invocatione S. Petri de Alcantara Neapolitanam, seu Terrae Laboris, Custodiam vero sub invocatione S. Paschalis Baylon Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis imposterum appellandam praecepimus, et respective ereximus, atque octo Conventus a praedicta antiqua Provincia Neapolitana divisos et separatos, novae Custodiae Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis ejusdem S. Paschalis Baylon, ut praemittitur, per Nos erectae, univimus; et incorporavimus cum omnibus et singulis privilegiis, praerogativis, et honoribus, quibus aliae Custodiae ejusdem Ordinis, atque etiam ipsa Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, quae ex duodecim aliis Conventibus composita remansit de jure, et consuetudine gaudere solent, et eodem prorsus modo absque ulla differentia, et sub iisdem Legibus et Constitutionibus, itaut Custodia Hydruntina, seu Lyciensis hujusmodi a Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, ejusque Superioribus omnino independens et exempta intelligeretur, ac gubernari per suum Custodem Provincialem, ac quatuor Difinitores, uti caeterae Custodiae ejusdem Ordinis independentes habent, habere deberet, et alias prout in binis nostris in simili forma Brevis die XXIII. mensis Martii motu proprio, et die XXI. mensis Junii anni MDCCXLI. prope elapsi desuper expeditis literis, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi vo-

lumis, uberius continetur. Quoniam autem literae nostrae hujusmodi debitae executioni jam demandatae fuerunt, ipsi exponentes Custodiam praedictam ex octo Conventibus a Provincia supradicta dismembratis constantem in Provinciam a Nobis erigi plurimum desiderant. Nobis propterea humiliter supplicare fecerunt, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur dictos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censes, hujusmodi supplicationibus inclinati, primum memoratam Custodiam S. Paschalis Baylon Hydruntinam, seu Lyciensem a Nobis erectam, et a Provincia Neapolitana, ut praefertur, separatam, quae ex septem Conventibus, nempe S. Jacobi in Civitate Lycij, S. Mariae Gratiarum in Terra Quintiani, S. Mariae pariter Gratiarum in Terra Galatonae, S. Mariae Consolationis in Terra Marthani, S. Mariae Veteranae in Terra Castellanae, Sanctissimi Crucifixi in Terra Barabatae, S. Paschalis Baylon in Terra Lizzani, et Conventu S. Mariae de Puteo in Terra Capursi, olim inaepto, et subinde illius fabricae prosecutione inhibita ab antiqua Provincia Neapolitana S. Petri de Alcantara per Nos, ut praefertur, divisae et separatae, ac novae Custodiae praedictae Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis, sicut praefertur, in quocumque statu, quo tunc reperiebantur assignatis, constat, in novam Provinciam S. Paschalis Baylon, Lyciensem pariter nuncupandam, auctoritate Apostolica tenore praesentium erigimus, constituimus et depulamus. Deinde Provinciae S. Paschalis Baylon Lyciensis ex memorata Custodia sic erectae, non solum supradictos septem Conventus, verum etiam alios quoslibet in futurum pro Provincia hujusmodi, sive in Terra Hydruntina, sive Terra Barensi, sive in Calabria tam citra, quam ultra, sive in Lucania, vulgo Basilicata, sive in Aprutio citeriori, sive in Aprutio ulteriori quomodolibet fundandos et erigendos, auctoritate et tenore praefatis, assignamus et

constituimus, itaut eadem nova Provincia Lyciensis sic per praesentes erecta, sua confinia a Terra Cirignolae in Apulia Daunia existente, quae Provinciae Neapolitanae, seu Terrae Laboris assignata existit, habere debeat eadem auctoritate volumus et declaramus. Tum etiam eidem novae Provinciae S. Paschalis Lyciensis, nec non illius pro tempore existentibus Ministro Provinciali, Custodi et Diffinitoribus, aliisque Superioribus, Fratribus et personis, ut omnibus et singulis Privilegiis, praerogativis, honoribus, proprio sigillo, aliisque insigniis, quibus aliae dicti Ordinis Provinciae, ac Minister Provincialis, Custos et Diffinitores, alique Superiores, Fratres et Personae, ac praesertim ipsa Provincia Neapolitana tam de jure, usu et consuetudine, quam alias quomodolibet utantur, fruantur et gaudent, ac uti, frui, et gaudere possunt et poterunt in futurum, pari modo, et absque ulla prorsus differentia, ac sub eisdem legibus per Constitutiones dicti Ordinis auctoritate Apostolica confirmatas, praescriptis, uti, frui, et gaudere libere et licite possint, et valeant respective, auctoritate praefata concedimus et impartimur. Insuper et nova Provincia Lyciensis S. Paschalis hujusmodi sic erecta, semper imposterum per suum Ministrum Provincialem, Custodem et quatuor Diffinitores, juxta statuta regularia dicti Ordinis in Capitulo Provinciali intra praescriptum tempus celebrando, gubernetur, et gubernari debeat, auctoritate et tenore praesentis volumus, praecipimus et declaramus. Praeterea dilecto filio Cajetano a Laurijo Ministro Generali Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia committimus et mandamus, ut pro hac prima vice dumtaxat, Ministrum Provincialem, Custodem et quatuor Diffinitores novae Provinciae, qui in officiis hujusmodi per triennium juxta regularia instituta praedicta ducent, constituat. Denique volumus, praecipimus et mandamus, ut quantitas illa lanae, quae a Carissimo in Christo filio nostro Carolo utriusque Siciliae et Hierusalem Rege, illustri Regia liberalitate eidem Provinciae Neapolitanae dari solet, ea lanae quantitas in quas aequales partes inter utramque Provinciam in posterum dividatur, et Minister Provincialis Provinciae Neapolitanae praedictae unum Fratrem lanificii arte peritum, et unum telarium ad opus textrinum lanificii hujusmodi necessarium per triennium et ultra, quatenus opus

fuerit, donec Fratres novae Provinciae Hydruntinae, seu Lyciensis Ianificii huiusmodi artem perfecte calluerint, ad eandem Provinciam Hydruntinam, seu Lyciensem mittere; quemadmodum etiam iisdem Fratribus interea temporis vestiaria suppeditare (parte propterea ejusdem lanae quantitatis ad dictam Provinciam Hydruntinam, seu Lyciensem mittendae in Civitate Neapoli per dictum temporis spatium relicta) omnino teneatur. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuncios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, non obstantibus Constitutionibus et Ordinibus Apostolicis, necnon Ordinis, Provinciae et Custodiae huiusmodi etiam juramento confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis. Quibus omnibus et singulis illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVIII. Junii MDCCXXXII, Pontificatus Nostri Anno secundo.

D. Cardinalis Passionensis.

Loco & Sigilli sub Annulo Piscatoris.

LIX.

DE RITIBUS

Seu Coeremoniis Sinensibus: Confirmatur Constitutio Clementis Undecimi, incip. *Ex illa*

die. Permissiones quaedam publicatae a bon. mem. Carolo Ambrosio Mediobarbo Patriarcha Alexandrino, reprobantur, et annullantur: Praescribitur nova forma Juramenti a Missionariis praestandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ex quo singulari Dei providentia factum est, ut Orientalium, et Occidentalium Indiarum Regiones Europae innatescerent, Apostolica Sancta Sedes, quae ab ipsis Ecclesiae incunabulis Evangelicae veritatis lumen ubique diffundere, et illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulo misit; ut Idolatria ibi late dominante funditus eradicata, Christianae Fidei semen opportune spargerent, atque horrentes illos, et incultos campos in fertiles florentesque vineas, uberimos aeternae vitae fructus daturas, commularent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes prae caeteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longe etiam majores factura, nisi coorta inter Operarios a Sancta Sede illuc missos dissidia, cursum intercidisset.

§. 1. Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Coeremoniae quaedam, et Ritus, quibus Sinenses, ad Confucium Philosophum, et Majores suos oneribus prosequendos, uti consueverunt: cum nonnulli ex Missionariis contenderent, eas esse Coeremonias, et Ritus mere civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quae sane controversia multis annis Apostolicae Sedis curam, et sollicitudinem ad se traxit; cum id maxime caveat, ne zizania in agro Dominico radices agant, aut, si forte egerint, eae, quam cito fieri potest, evellantur.

§. 2. Primo itaque ad Sanctae Sedis Tribunal causam hanc detulerunt ii, qui Coeremonias illas, et Ritus Sinicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis Dubia nonnulla pro-

Exordium.

Fidei pro-
pagatio ab
Apost. Sede
promota in
Sinarum Im-
perio.

Dissidia in-
ter Missio-
narios circa
Coeremonias
Sinensium,
et praecipue
circa cultum
erga defun-
ctos.

Prima deci-
sio Congr.
de Propaga-
tione Fidei, sub
Innoc. X.

Dat. die 28.
Junii 1742.

posita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quae anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Coeremonias, et Ritus eisdem superstitione reuera infectos iudicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad praefatae Congregationis preces, omnibus et singulis Missionariis, sub poena excommunicationis latae sententiae, sibi, ac Sanctae Sedi reservatae, mandavit, ut responsa, ac decisiones praedictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, et Apostolicae Sedi aliter visum non esset.

Altera Congreg. S. Inquisitionis. ab Alexandro II.

§. 3. Verum paulo post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia Dubia de iisdem Ritibus, et Coeremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita, ex quibus Coeremoniae ipsae, Ritusque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque huiusmodi ab Alexandro Papa VII. Sacrae Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quae, prout varia, diversaeque ratione fuerat sibi de eisdem Coeremoniis expositum, alias quidem, tamquam mere civiles, et politicas, esse permittendas, alias vero minime tolerari posse iudicavit, idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, et confirmavit.

Alia rescriptio ejusdem Congreg. Clem.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem haec eadem controversia. Cum plura Dubia Sacrae Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea quaesitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papae X. praecceptum, quo sub poena excommunicationis latae sententiae mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quae a Congregatione de Propaganda anno 1645, ut supra dictum est, emanaverant. Praeterea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum praesertim obstare videretur Decretum Sacrae Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quaesitis nonnullis, diversa ratione, aliisque circumstantiis propositis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad haec Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669., praefatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere; habitam ratione rerum, quae fuerunt in dubiis expositae; neque illud fuisse circumscriptum a Decreto Sacrae Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; immo esse omnino observandum juxta quaesita, circumstantias, et omnia ea, quae in antedictis Dubiis conti-

nentur. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum praedictum Sacrae Congregationis Decretum anno 1656. juxta quaesita, circumstantias, et reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

§. 5. Cum autem omnia praefata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut Rituum Sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, et incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est praedication non uniformis, et non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, et institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Praedecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosus adeo dissidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius huius controversiae discussionem Sacrae Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quaesita, quae per eandem Sacram Congregationem resolverentur.

Innoc. XII. novum examen Causae in eadem Congr. instituitur.

§. 6. Quaesitorum illorum examen Innocentii Papae XII. mors interceptit. Clemens autem XI., qui successit, Praedecessoris sui zelo plenus, coram se quaesitorum eorumdem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam, et accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704. confirmavit, et Apostolica auctoritate comprobavit praememoratae Sacrae Congregationis responsiones ad omnia, et singula quaesita proposita, quibus Ritus Sinenses, utpote superstitione imbuti prohibebantur; mandavitque, praefatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiae Patriarcham, Commissarium, et in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti; ut nimirum exactam earundem observantiam omnibus, et singulis Missionariis, poenis quoque canonicis in refractarios indictis praeciperet.

Clemens XI. approbat Responsiones Congregat., easque transmittit ad Patriarcham Antiochiae Visitat. Apost.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha An-

Qui eas publicat, additis praeceptis etc.

Mandat observari Decretum editum a Card. de Tournon

Tenor Decreti.

Mandat observari Decretum editum a Card. de Tournon.

Rejicit appellationes ad S. Sedem interpositas.

tiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenses Ritus tamquam politicos, ac mere civiles propugnauerant, praedictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacrae Inquisitionis Congregationem emanavit anno MDCCX. praecepit omnimodam, et inviolabilem earumdem responsionum abs se Apostolica auctoritate confirmatarum observantiam, et alia quae Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis.

§. 8. *Decretum super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum, alias in Causa Rituum, seu Coerectionum Sinensium a Sacra Congregatione datorum et a Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.*

Feria V. die XXV. Sept. MDCCX. In Congregatione Generali Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, et Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in tota Republica Christiana contra haeticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis:

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum, seu Coerectionum Sinensium, auditis, tam in Congregationibus anno praeterito non semel, quam in aliis, mense, et anno praesentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, praefatorum Eminentissimorum, et Reverendissimorum Dominorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentissime discussissent, sententias, decrevit, et declaravit; responsa alias in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, et a Sanctitate Sua die 20. Novemb. 1704. confirmata, et approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo, et Reverendissimo Domino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, et Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum, ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, inconcusse, et inviolabiliter, sub censuris, et poenis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contrafiendi quaesito colore, seu praetextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis, sive Saecularibus, sive Regularibus, etiam specifica et individua

mentionem, et expressionem dignis, ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit.

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supradicto, Apostolicae decisioni die 20. Novembris 1704. latae se expresse inhaerere professus fuerit, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo contentis, ad normam eorundem responsorum accipiendum esse, sicut nihil per illud responsis praefatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quae in eis insunt, etiam in Mandato, seu Decreto praedicto inesse intelligantur.

Caelerum Sanctitas Sua, tametsi non sine ingenti animi sui dolore acceperit, quod humani generis hostis multiplici in die zizania in latissimis illis Regionibus supereminare non cessat, non tamen propterea in eis Catholicae Religionis propagandae subterfuge, ac sanctissimum opus nullatenus deserere volens, sed illud majori, quam potest, animi contentione, ac studio, usque potissimum dissidiis, quibus ibi Christianae Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submolis, ardentius semper, et efficacius promoveri cupiens, congruam super praemissis, quibusque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, et Vicariis Apostolicis, earundem partium transmitti mandavit, qua non minus debita Apostolorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordiae, Evangelicae veritatis praedicationi, atque animarum saluti opportune consulatur.

Denique, ut nimiae illi de his rebus scribendi licentiae, quae non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, motus insonatur, Sanctitas Sua districte praecipit omnibus, et singulis cujuscunque Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam de necessitate exprimendae, Regularibus, aliisque quibuscumque saecularibus Personis, tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, conditionis, et dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quaesito colore, vel praetextu, imprimere, vel quovis modo in lucem edere Libellos, Relationes, Theses, Folia, sed scripta quaecumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis desuper, seu illorum occasione eorum

Declarat. ac Decreto nihil additum vel detractum Responsionibus datis anno 1704

Pleniorum Instructionem censens jubet.

Vetali publicari scripta super Rit. Sin., absque licentia S. S.

tis quomodolibet tractetur, sine expressa, et speciali licentia à Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romani Pontificis in Congregatione supradictae Sanctae, et Universalis Inquisitionis obtinendae. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas sua voluit, et declaravit, contravenientes ejuscunque excommunicationis laetae sententiae, Regulares vero etiam privationis vocis acti, et passivae poenas ipso facto absque alia declaratione incurrere; et nihilominus aliis etiam poenis Sanctitatis suae, et Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subiacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quaecunque, quae in futurum contra praesentis prohibitionis tenorem editi contigerint, (citra ullam aliorum hactenus editorum approbationem, super quibus opportune providebitur), pro expresse prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub poenis, et censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, praeter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniarias, aliisque corporalibus poenis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obstantibus quibuscunque.

Joseph Bartolus Sanctae Romae; et Universalis Inquisitionis Notarius.

§. 9. At vero, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjicendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI., quo illos tandem aliquando fraenaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacrae Inquisitionis responsiones; easque exacte, et adamussim observari mandavit, praeculis omnibus his effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; et est tenoris, qui sequitur:

§. 10. CLEMENTIS PAPAE XI. Praeceptum super omnimoda, absoluta, integra, et inviolabili observatione eorum, quae alias à Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Coeremoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum refectione quarumcunque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem destinandam attatarum, ac praescriptione Formulas Juramenti per Missionarios illarum partium praesentes, et futuros hac in re praestandi.

CLEMENS PAPA XI. Ad futuram rei memoriam. Ea illa die, qua, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, Catholicae Ecclesiae gubernacula; hoc est munus sua amplitudine gravis-

simum; ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo adinventibus antiquitus fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa quasdam voces Sinicas, ad sanctum, et ineffabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti supersticiosos a quibusdam ex Missionariis praedictis reprobatos; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum asserentibus, permixtos, Apostolici Judicii censura opportune dirimere; ut, sublatis dissidiis, Christianae Religionis, Catholicaeque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, et in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus, ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsu illa, quae ad varias quaestiones super hujusmodi rebus excitatas, praevio diuturno examine, dudum, videlicet tempore felici record. Innocentii Papae XII. Praecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon compendium Theologorum, et Qualificatorum sententiarum, ac Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus haeticam pravitate auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, et approbavimus.

Ea autem, quae in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quae sequuntur. » Cum Deus Optimus Maximus congrue apud Sinas vocabulis Europaeis exprimi nequeat, ad eundem » verum Deum significandum, vocabulum » *Tien Chù*, hoc est, Coeli Dominus, quod a » Sinensibus Missionariis, et Fidelibus longo, » ac probato usu receptum esse dignoscitur, » admittendum esse: nomina vero *Tien Coelum*, et *Xang Ti* Supremus, Imperator, penitus rejicienda.

» Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica » *King-Tein*, Coelum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inibi retineri permittendum non » esse.

» Ad haec nullatenus, nullaque de causa » permittendum esse Christifidelibus, quod

In eum finem approbavit Responsiones, de quibus supra.

Tenor Responsionum. De Dei nomine.

Ejusque inscriptione.

De cultu Confucii.

Publicata vero prohibet, sub poenis etc.

dem Clementis Praefatas Responsiones edita Constitutione confirmat.

Tenor Constitutionis ex la die.

Exordium Pontificis studium dimendi controversarum Ritibus sine.

» praesint, ministrent, aut intersint solemnibus
 » Sacrificiis, seu Oblationibus, quae a Sinen-
 » sibus in utroque aequinoctio cujuscumque
 » anni Confucio, et Progenitoribus defunctis
 » fieri solent, tamquam superstitione imbutis.
 » Similiter, nec esse permittendum, quod in
 » Aedibus Confucii, quae Sinico nomine *Miao*
 » appellantur, iidem Christifideles exerceant,
 » ac peragant Coeremonias, Ritus, et Oblatio-
 » nes, quae in honorem ejusdem Confucii fiunt
 » tum singulis mensibus in Novilunio et Pleni-
 » lunio a Mandarinis, seu primariis Magistra-
 » tibus, aliisque Officialibus, et Literatis;
 » tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernato-
 » ribus, ac Magistratibus, antequam digni-
 » tatem adeant, seu saltem post ejus possessionem
 » nem adeptam; tum denique a Literatis, qui
 » postquam ad gradus sunt admissi, e vesti-
 » gio ad Templum, seu Aedem Confucii se con-
 » ferunt.

De cultu Ma-
 jorum De-
 functorum in
 Templis.

» Praeterea non esse permittendum Chri-
 » stianis, in Templis, seu Aedibus Progenito-
 » ribus dicatis Oblationes minus solemnes eis-
 » dem facere, nec in illis ministrare, aut quo-
 » modolibet inservire, vel alios Ritus, et Coe-
 » remonias peragere.

Et in domi-
 bus, in se-
 pulchris, et
 super eorum
 Cadaveribus.

» Item, nec esse permittendum praefatis
 » Christianis, Oblationes, Ritus, et Coeremo-
 » nias hujusmodi coram Progenitorum Tabel-
 » lis, in privatis domibus, siye in eorumdem
 » Progenitorum Sepulchris, sive antequam
 » defuncti sepulturae tradantur, in eorum ho-
 » norem fieri consuetas, una cum Gentilibus,
 » vel seorsim ab illis peragere, reisque mini-
 » strare, aut interesse; immo praedicta om-
 » nia, utpote quae, perpensis hinc inde dedu-
 » ctis, necnon diligenter ac mature discussis
 » omnibus, ita peragi comperita sunt, ut a
 » superstitione separari nequeant, Christianae
 » Legis cultoribus ne quidem permittenda es-
 » se; praemissa publica, vel secreta protesta-
 » tione, se, non religioso, sed civili, ac politico
 » tantum cultu erga defunctos illa praestare;
 » nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Præsentia
 materialis
 non damna-
 tur in qui-
 busdam casi-
 bus etc.

» Non tamen per haec censendam esse dam-
 » natam praesentiam illam, seu assistentiam
 » mere materiale, quam cum Gentilibus su-
 » perstitiosa peragentibus, extra ullam sive
 » expressam, sive tacitam gestorum approba-
 » tionem, ac quovis ministerio penitus seclu-
 » so, eisdem superstitiosis actibus quandoque
 » praestari contingat a Christianis, cum ali-

» ter odio, et inimicitiae vitari non possunt;
 » facta tamen prius, si commodè fieri poterit,
 » Fidei protestatione, ac cessante periculo
 » subversionis.

» Demum permittendum non esse Christi-
 » fidelibus, Tabellas defunctorum Progenito-
 » rum in suis privatis domibus retinere, juxta
 » illarum partium morem, hoc est cum in-
 » scriptione Sinica, qua Thronus, seu Sedes
 » Spiritus, vel Animae N. significetur; immo
 » nec cum alia, qua Sedes, seu Thronus, adeo-
 » que idem, ac prior, licet magis contracta
 » inscriptione, designari videatur. Quo vero
 » ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas,
 » tolerari posse illarum usum, dummodo in
 » eis conficiendis omnia, quae superstitionem
 » redolent, et seculo scandalo, hoc est, dum-
 » modo qui Christiani non sunt, arbitrari non
 » possint, Tabellas hujusmodi a Christianis
 » retineri ea mente, qua ipsi illas retinent,
 » necnon adjecta insuper declaratione ad latus
 » ipsarum Tabellarum apponenda; qua, et
 » quae sit Christianorum de defunctis fides, et
 » qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenito-
 » res pietas esse debeat, enuncietur.

De Tabellis
 Progenito-
 rum domi-
 re-
 tinendis.

» Per praemissa nihilominus non vetari,
 » quominus erga defunctos peragi possint alia,
 » si qua sint, ab iis gentibus peragi consue-
 » ta, quae vere superstitiosa non sint, nec super-
 » stitionis speciem praeseferant, sed intra li-
 » mites civilium, et politicorum Rituum con-
 » tineantur. Porro quatenus haec sint, et qui-
 » bus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum
 » pro tempore existentis Commissarii, et Visi-
 » tatoris Generalis Apostolici, seu ejus vices
 » exerceantis in Imperio Sinarum, tum Episco-
 » porum, et Vicariorum Apostolicorum illa-
 » rum partium judicio relinquendum esse:
 » qui tamen interea omni, quo poterunt, stu-
 » dio, ac diligentia curare debebunt, ut Gen-
 » tium Coeremoniis pepitus sublatis, illi sen-
 » sim a Christianis, et pro Christianis hac in-
 » re usu recipiantur Ritus, quibus Catholica Ec-
 » clesia pro defunctis pie praescripsit.

Pietatis offi-
 cia non su-
 perstitiosa
 neququam
 prohibentur.

Eorum exa-
 men Visita-
 tori Aposto-
 lico Episco-
 pis, et Vica-
 riis Apost.
 relinquatur.

Post haec vero, lobente fere sexennio, nempe
 die 25. Septembris 1710., auditis iterum docto-
 rum Cardinalium, qui rem mature, ac diligen-
 tissime discusserunt, suffragiis, eadem responsa,
 necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis ex-
 presse inhaerendo, a pia recordationis Carolo
 Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctae Romanae
 Ecclesiae Cardinali de Tournon nuncupato, tunc

Refertur De-
 cretum super
 insertum S.
 8.

Patriarcha Antiocheno, Commissario, et Visitatore Apostolico Generali in praefato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus et singulis, ad quos spectabat, inconcusse, et inviolabiliter, sub censuris, et poenis in Mandato; seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse decrevimus, et declaravimus, quovis contrafaciendi quaesito colore, seu praetextu penitus sublato; ac potissimum non obstante quacunque appellatione a quibuscumque Personis ad Nos, et Sedem Apostolicam interposita, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decrevimus; ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fusius continetur.

Haec omnia plene, et abunde sufficere debuissent, ut ea, quae inimicus homo superseminaverat, zizania ex agro illa radicitus evellerentur; Fidelesque omnes nostris et hujus Sanctae Sedis mandatis, ea, quae par erat, humilitate, et obedientia obsequerentur: praesertim cum in calce responsorum praedictorum a Nobis, sicut praemittitur, confirmatorum, et approbatorum Causam jam finitam esse; apertis, et perspicuis verbis pronuntiatum fuerit.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixe a nobis praescripta responsorum hujusmodi executio male a plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitaram, et ante executionem ipsam verificandarum, factorumque, super quibus ipsa emigrarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quae tam Missionariis, quam Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusdem Ritibus, seu Caeremoniis Sinicis, a praefata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Praedecessore nostro approbati praetextu, necnon sine gravi Pontificiae nostrae auctoritatis injuria, Christifidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Hinc est, quod Nos, ex commissae Nobis divinitus Apostolicae servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, et praetextus hujusmodi penitus, et omnino e medio tollere, ac rejicere, necnon Christifidelium quieti, anima-

rumque salutem, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorundem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus et singulis Archiepiscopis, et Episcopis in supradicto Singulorum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adiacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, et pro tempore quodocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, et Interdicti ab ingressu Ecclesiae, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumque Provinciarum, necnon Missionariis, tam saecularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latae sententiae, a qua nemo a quoquam, praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, et quoad Regulares, etiam privationis vocis activae, et passivae poenis, per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore praesentium praecipimus, ac in virtute sanctae obedientiae mandamus, ut responsa praesentia, omniaque, et singula in eis contenta, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, et inconcusse observent; ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, et faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel praetextu, contravenire quoque modo audeant, vel praesumant.

Praeterea motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus, harum serie statuiamus, et sub eisdem excommunicationis reservatae, ac privationis vocis activae, et passivae poenis, ordinamus, ut omnes, et singuli Ecclesiastici tam saeculares, quam praedictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, et Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave praefata Regna, et Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, et quodocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint; missi scilicet, statim, ac praesentes Literae eis innotuerint; mittendi vero, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant; Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Praecepto, ac Mandato nostro, juxta

De qua omnes Missionarii juramentum praestare jubentur.

Praeceptum potissimum, ab censuris, et poenis, pro ejusdem Decreti executione.

formulam in praesentium Literarum talce annotandam, in manibus Commissarii, et Visitatoris Apostolici in praefato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respective jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regulares vero in manibus insuper Superiorum suae Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, praestare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante praestationem Juramenti hujusmodi, et subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum praestiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii manus continuare, aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tanquam simplices suae Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, et specialissima esset facienda mentio, Christifidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare, ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respective Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generatiter a Sede praefata concessis, uti possint: sed quod eos, praeter, et ultra superius expressas poenas, omnes et singulae facultates praedictae omnino cessent, nulliusque robaris sint, et esse, censeantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quoscunque Missionarios tam Saeculares quam Regulares, in memoratorum sive Commissarii, et Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut praemittitur, praestanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eosdem Commissarium, et Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, et Vicarios Apostolicos, ad praefatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, illic nunc, et pro tempore existentes, sub eisdem poenis, teneantur non solum idem Juramentum in praefatorum, sive Commissarii, et Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra praescriptum, praestare, ejusque formulae subscribere, sed etiam il-

lius praestationem a suis respective Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittere ad suos respective Superiores Generales, qui illa memoratae Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Decernentes, easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod praedicti, et alii quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, praecipua, et dignitatis existant, seu alias specificas, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, causaeque, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae non fuerint, aut ex alia quolibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vicio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac inexcogitato, et inexcogitabili, individuaque expressione in requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, tractari, in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reducti, seu adversus illas appellationis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato, quempiam in Judio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede praefata concessorum privilegiorum praetextu, ad effectum impediendi, seu retardandi parum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, easque propterea, omnibus, et singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus, et omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconvulso observari, sique, et non aliter in praemissis per quoscunque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et praefatae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque prae-

Clausulae pro omnino da Literarum observantia.

Et donec illud praestiterint, eisdem suspenduntur facultates.

Juramenti praestiti exempla authentica ad S. Sedem transmittantur.

Superiores curent praemissorum executionem.

Decreta irritantia.

minentiā; et potestate fungentes, et functuros, subblata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus praemissis, et quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutum, et Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, et aliis quibuscumque, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et consuetudinibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, et immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis praedictis, aliisque quibuscumque personis, etiam quantumvis sublimibus, et specialissima mentione dignis, a Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, et remunerationis; sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibuscumque, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

BENED. XIV. TOM. XV.

» Formula autem Juramenti, sicut praemittitur, praestandi est, quae sequitur, videlicet:
 » Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Praecepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, et Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papae XI. hac de re edita, qua praesentis Juramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam optime noto, plene ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, et absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, poenis per praedictam Constitutionem impositis me subjectum agnosco, et declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangelii, promitto, voveo, et juro. Sic me Deus adjuvet, et haec Santa Dei Evangelia.
 » Ego N. manu propria.

Caeterum volumus, et expresse mandamus, ut eadem praesentes Literae, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, intimentur omnibus, et singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutum, et Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, et Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam praedictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, et observare spondeant, actumque sponsonis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla praedicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, et Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis praeceptis easdem Literas, et in eis contenta quaecumque plenarie, et integre, ac vere, realiter, et cum effectu in omnibus, et per omnia similiter exequendi, et observandi.

Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, et publicari, volumus pariter, et decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eandem prorsus fidem tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quae haberetur ipsi praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Formula Juramenti a Missionariis praestandi.

Praeceptum de Literarum intimatione, transmissione, et executione.

Exemplum auctoris.

Dat. die 19.
Martii 1715.

*Datum Romae apud Sanctam Mariam Majori
sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715.
Pontificatus Nostri Anno Decimoquinto.*

F. Oliverius.

Ejus quoque
Constitutionis
observantia
elaudatur.

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo
solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic con-
troversiae finem dedisse testatur, justum et
aequum videbatur, eos, qui Sanctae Sedis
authoritatem sese quam maxime revereri pro-
fiterentur, humili, et obsequenti animo illius
Judicio semet omnino subicere, nec ulterius
quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes,
et captiosi homines exactam ejusdem Constitu-
tionis observantiam se effugere posse putarunt,
ea ratione, quod illa Praecepti titulum prae-
fert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed
Praecepti mere Ecclesiastici vim haberet; tum
etiam, quod illam debilitatam existimarent ex
Permissionibus quibusdam, quas super iisdem
Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambro-
sius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus,
cum Commissarium, et Visitatorem Generalem
Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Præsertim
ob permis-
siones publi-
catas a Pa-
triarcha Ale-
xandrino.

Pontifex
praesertim
Constitutionem
amplius
confirmat.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, praedi-
ctam Constitutionem Christiani Cultus purita-
tem respicere, quem illa ab omni superstitionis
labe immunem servare contendit, nullo modo
ferre possumus, quemquam existere, qui ei-
dem repugnare temere audeat, aut contemne-
re, perinde ac ipsa Supremam Apostolicae Sedis
decisionem non contineret, et id, de quo
agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid
per se indifferens foret, aut quaedam variabi-
lis disciplinae ratio: Proinde auctoritate ab
Omnipotentis Deo Nobis tradita uti volentes,
ad illam in suo robore omnino servandam, de
authoritatis ejusdem plenitudine, non modo
eam approbamus, et confirmamus, sed etiam,
quantum possumus, omnem vim, et firmitatem,
ad illam magis, magisque roborandam,
ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam,
ac omnimodam Apostolicae Constitutionis
auctoritatem habere dicimus, et declaramus.

Exponit,
quid causam
dedit me-
moratis per-
missionibus.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu
aliqui praedictae Constitutionis robur in-
fringere conantur, originem duxerunt a Re-
sponsionibus quibusdam, quas duo viri, qui
jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quae-
sita nonnulla dederunt, quae super ejusdem
Constitutionis Apostolicae executione, ac pra-
xi, Missionarii quidam proposuerant. Respon-

siones itaque hujusmodi, una cum dubiis illis,
nullo tamen Romani Pontificis, sive approban-
tis, sive aliquid de suo addentis indicio, trans-
missae fuerunt ad praefatum Patriarcham Alex-
andrinum, ejus animi instruendi causa, utque
illis uteretur, prout circumstantiae rerum, ac
temporis postularent: integro tamen remanente
Apostolicae Sedis Jure eas comprobandi, vel
etiam revocandi, si quando conformes, aut re-
pugnantes Constitutionis praefatae decretis ullo
modo compertae forent.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha
Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se po-
situm intellexerit, ut coactus fuerit in publi-
cum emittere, non quidem Responsiones, quas
praeememorati duo Viri ad proposita quaesita
dederant, bene vero Permissiones octo, quae
ab illis fuerant deductae, atque inde ab eodem
Patriarcha in Pastoralis sua Epistola insertae,
cujus tenor est, uti sequitur:

Factum Pa-
triarchae Alex-
andrinus

§. 15. Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei
et Apostolicae Sedis gratia Patriarcha Alexandri-
nus; necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum
Imperio, finitimisque Regnis, et Insulis Commis-
sarius, et Visitor Generalis Apostolicus eum
facultate Legati de Latere etc. Omnibus Episco-
pis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui
in praedictis partibus degunt, salutem in eo, qui
est omnium vera salus.

Tenor Epi-
stolae Pasto-
ralis.

Benedictus Deus, et Pater Domini nostri Jesu
Christi, Pater misericordiarum, et Deus totius
consolationis, qui consolatur nos in omni tribu-
latione nostra, ut possimus, et ipsi consolari eos,
qui in omni pressura sunt, per exhortationem,
qua exhortamur et ipsi a Deo. Nil etenim Nobis
magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Impe-
rium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis
omnibus, qui in hac Evangelica Vineae laborant,
os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut
aliquid impertiremur vobis gratiae spiritualis ad
confirmandum vos, idest simul consolari in vobis
per eam, quae invicem est, fidem vestram, atque
meam. Verum quia non sapientiam hujus saeculi
locuti fuimus, in timore, et tremore multo fuimus
apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tem-
pestatem adversus Evangelicos Operarios ingruen-
tem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis.
Adjutor noster nunc et erit ille Deus, qui dedit
Nobis in mari viam, et in aquis torrentibus semi-
tam. Veritatem dicimus in Christo, non menti-
mur, testimonium Nobis perhibente conscientia
nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis

Exordium.

magna est, et continuus dolor adhaeret cordi nostro, quod praesentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, et in vobis et in caeteris gentibus.

At vero, quod non licuit per praesentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis; qui Spiritu Sancto ferventes, et fortes, Sanctae Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui a Domino dictum est: Pasce oves meas; cui traditae sunt claves Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, macte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, et confortamini, quia merces vestra magna est in Coelis Ministerium vestrum implete, attendite vobis, et doctrinae. Lucernae estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo praedicationis ardentes. Si qui vero adhuc essent haesitantes, et in opere non efficaces, obsecramus vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctae Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papae XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, quinque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis a Sanctissimo Domino Nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quae in ea velantur, permittimus.

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam Ceremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vineam Domini strenue, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quae permitti poterunt: quae et separatim unicuique secundum quaesita dedissemus, nisi compertum Nobis esset, una cum incertis nuntiis jam disseminata, proborum animos, et Christianifideles bonae voluntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut Gentium Ceremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, et pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pie praescripsit.

Primo. Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, apposita ad latus declaratione debita, et omissa quacumque superstitione in earum constructione, necnon secluso omni scandalo.

Secundo. Permittuntur omnes Ceremoniae Nationis Sinicae erga defunctos, quae non sunt aut superstitiosae, aut suspectae, sed civiles.

Tertio. Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, et etiam ejusdem Tabellae purgatae et literis, et superstitione inscriptione, et adjuncta declaratione debita; sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia.

Quarto. Permittuntur pro usu, et expensis funerum offerri candelas, odores; adjuncta in schedula debita declaratione.

Quinto. Permittuntur reverentiae genuflexionum, et prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.

Sexto. Permittitur praeparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, et cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correctae, cum debita declaratione, et omissis superstitionis, pro quadam honestate tantum, et pietate erga defunctos.

Septimo. Permittitur coram Tabella correctae reverentia dicta Ko teu, tum in anno novo Sini- co, tum in aliis anni temporibus.

Octavo. Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est adhibitis cautelis, ut in superioribus.

Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Ne diutius agamus secundum potestatem, paterne vos commonere volumus per Epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam, audite: Quid hic statis tota die otiosi? Ite et vos in Vineam meam. Vocem Patris perpendite, et illam Judicis timeate. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcescibi-

Permissio-
nes.

I.

II.

III.

IV.

V.

VI.

VII.

Operarios
ad laborem
enxius hor-
tatur.

Excitat
Missionarios
ad eorum
opus im-
pendendum.

Prohibetur
nihil in-
novare circa
Constitutionem
ex IL-
A. DIE.

Ratio, eden-
dum per-
missionum.

lem nimirum a Pastorum Principe gloriae coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis praetextibus cessandum sibi putat a ministerio Missionarii, laedit animam suam, et de alienis aeterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, et pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arescent tamquam palmites; et collecti, et alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, et ait illi: Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, vae, vae a die irae, a die furoris, et indignationis Domini! Attendite ad verba, quae mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, et desideratos cunctis gentibus fructus offeretis. Apostolicis satisfecisse nos muneri iudicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De caetero quotquot eritis obedientes, fratres, gaude, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete, et Deus pacis, et dilectionis erit vobiscum.

Cum vero ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, praesentium nostrarum Litterarum notitiam iisdem Neophitis minime necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere, juxta Pontificiae Constitutionis praescripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos praesentes Litterae directae sunt, cujuscunque Ordinis, aut Instituti, vel Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, praesentes Litteras, aut quae in eis continentur (exceptis Permissionibus, quae quidem caute, et ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefaciendae erunt) sive directe, sive indirecte per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertant, aut quocumque modo cuilibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub poena excommunicationis latae sententiae, a qua nonnisi a Nobis, aut a Summo Pontifice

(praeterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, et quoad Regulares etiam privationis vocis activae, et passivae, poenis contrasfacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore praesentium, vetamus, et in virtute sanctae obedientiae prohibemus. Datum Macai in Palatio nostrae Residentiae die 4. Novembris anno 1721.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in praecallata Pastoralis mentem suam satis prudenter explicuisset, nimirum Pastoralis hujus suae Epistolae notitia opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, et observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificiae mandata in via salutis dirigerentur; praeterea cum omnibus, et quibuscumque interdictum voluisset, sub poena quoque excommunicationis latae sententiae, ne quis illam in Sinensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam feceret; de Permissionibus autem cum statuisset, nonnisi caute, et ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profecto omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille animi angustiis obsessus, et quam anceps, ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeo ut oeconomia quadam usus fuisset ad loci, et temporis circumstantias prorsus necessaria: a qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis, aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Christiani cultus puritatem, et Apostolicae Constitutionis observantiam ante oculos haberent.

§. 17. At Permissiones illae contra expressam adeo Patriarchae ipsius voluntatem, evulgatae, et quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub poena suspensionis ipso facto incurrendae, universis Dioecesis suae Missionariis, ut observarent, et observari praeciperent Constitutionem: Ex illa die, juxta Permissiones, quas ipse contendeat, ad ea potissimum referri, quae in praecitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Praecepit insuper, ut Christifideles quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distincte instruerentur cum iis, quae Constitutione Apostolica prohibentur, tum iis, quae a Patriarchae Alexandrini Pastoralis permittuntur.

Dat Macai die 4. Nov. 1721.

Quid sentiendum de facto Patriarchae Alex. ex ipsius pastoralis sensu.

Permissionum abusus, earumque divulgatio ab Episcopo Pekinensi facta.

Prohibet versionem et publicationem Epistolae, sub censuris et poenis, addita causa, et praescripto prudenti per-
tinet ad usum.

Quae dam-
natur a Cle-
mente XII.

§. 18. Enimvero Clemens Papa XII. Prae-
decessor noster, tam audax Episcopi Pekinen-
sis factum aequo animo ferre haud potens,
muneri suo maxime interesse iudicavit binas
illas Epistolas damnare, ac penitus reprobare
Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulga-
vit: in quo sibi, ac Sanctae Sedi facultatem
reservavit, declarandi Sinesibus Christianis
mentem suam, et ejusdem Sanctae Sedis sen-
tentiam in iis, aliisque, quae ad materiam
hujusmodi spectarent. Praefatum autem Breve
est tenoris sequentis.

Tenor Bre-
vis hac de re
dicti.

§. 19. CLEMENTIS PAPAE XII. Revo-
catio, annullatio, et cassatio, duarum Episto-
larum Pastoralium bonae memoriae Francisci
Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die VI. Ju-
lii, et die XXIII. Decembris MDCCXXXIII. cir-
ca Ritus Sinenses editarum.

CLEMENS PAPA XII. ad perpetuam rei
memoriam. Apostolicae sollicitudinis Nobis diri-
nitus commissae ratio Nos admonet, ut ea, quae
Christianae Religionis, Catholicaeque Fidei pro-
pagationi, ac incrementis quacumque ratione
obstistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex
alto conceditur, recidere, ac e medio tollere stu-
deamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri
notitiam pervenit, occasione binarum Epistola-
rum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Fran-
cisci, dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper de-
functi, die 6. Julii, et 23. Decembris anni 1733.
circa Ritus Sinenses editarum, graves in Imperio
Sinarum inter Apostolicos illarum partium Mis-
sionarios exortae fuerint dissensiones, quae ube-
res fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assi-
duo Operariorum in illam Agri Dominici partem
missorum labore praestolatur, impedire, aut mo-
rari possent; Nos, ut pristina inter eos Missio-
narios pax, et animorum concordia, sublatis
quibusvis dissidiis, restituatur, de opportuno in
praemissis remedio providere volentes, ac Episto-
larum praedictarum tenores, et alia quaecumque
etiam specificam, et individuum mentionem, et
expressionem requirentia, praesentibus pro plene,
et sufficienter expressis, et exacte specificatis ha-
bentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum
nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardina-
lium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedulo, ac
diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu
proprio, et ex certa scientia, et matura delibera-
tione nostris, deque Apostolicae potestatis pleni-
tudine, binas memorati Francisci Episcopi Peki-
nensis Epistolas Pastorales praefatas, ac penas,

et alia quaecumque in eis contenta, cum omni-
bus, et singulis inde secutis, et forsitan quande-
cumque secuturis, penitus, et omnino nulla, in-
valida, et irrita, nulliusque prorsus roboris, et
momenti esse, et perpetuo fore, tenore praesen-
tium declaramus: et nihilominus, ad majorem
cautelum, et quatenus opus, illa omnia, et sin-
gula motu, scientia, deliberatione, et potestatis
plenuitudo paribus, harum serie itidem perpetuo
revocamus, cassamus, irritamus, annullamus,
et abolemus, viribusque, et effectum penitus, et
omnino vacuumus, ac pro revocatis, cassatis,
irritis, nullis, invalidis, et abolitis, viribus-
que, et effectum penitus, et omnino vacuis semper
haberi volumus: Nobis insuper, et Apostolicae
Sedi reservantes facultatem Christifidelibus in
eodem Regno degentibus, aperiendi nostram, et dic-
tae Sedis mentem, post maturam itidem habitam
deliberationem, super aliis rebus, quae hujusmo-
di materiam respiciunt.

Reserva-
tur facultas
aperiendi
sensum Apo-
stolicae Sedis

Decernentes ipsas praesentes Literas semper
firmas validas, et efficaces existere, et fore, suos-
que plenarios, et integros effectus sortiri, et obti-
nere, et ab omnibus, et singulis, ad quos quo-
modolibet spectat, et pro tempore quandocumque
spectabit; praesertim vero Archiepiscopis, Epi-
scopis, Vicariis, Pro-Vicariis, et Missionariis
Apostolicis tam saecularibus, quam cujusvis Or-
dinis; Congregationis, Instituti, et Societatis,
etiam Jesu; Regularibus in supradicto Sinarum
Regno nunc, et pro tempore existentibus, invio-
labiliter, et inconcusse observari; sicque, et non
aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordina-
rios, et delegatos, etiam Causarum Palatii
Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Roma-
nae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere Lega-
tos, et Sedis praefatae Nuncios, aliosve quoslibet
quacumque praeminentia, et potestate fungentes,
et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis
aliter judicandi, et interpretandi facultate; et
auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irri-
tum, et inane, si secus super his a quoquam
quavis auctoritate scienter, vel ignoranter conti-
gerit attentari: In contrarium facientibus non
obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut
earundem praesentium Literarum transumptis,
seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus
Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in
Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, ea-
dem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur,
quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhi-
bitae, vel ostensae.

Clausulae,
et decreta.

Epistolarum
Episcopi Pe-
kinen. per-
iculosus ef-
fectus.

eadem cas-
santur et in-
tatur.

Dat die 26.
Sept. 1725.

*Datum Romae apud Sanctam Mariam Majori
rem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Septembris
MDCCXXXV. Pontificatus nostri Anno Sexto.*

F. Card. Oliverius.

Idem Clemens XII. committit examen Permissionum Cong. S. Inquisitionis, auditis Missionariis, aliisque.

§. 20. Id vero quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctae Sedi Christianis Sinensibus declarandum reservavit, erat profecto materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die*: omnem vim suam amittere, si Permissiones illae in praxi consistant; alii vero factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad praedictae Constitutionis observantiam minime teneri, juxta illa, quae in ipsa Constitutione praescribuntur. Itaque praefatus Praedecessor noster, quo Christianae Religionis puritatem, quae in iis Regionibus per exactam praememoratae Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, et controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligentem totum Permissionum negotium commisit, ita ut a Theologis, tum etiam a Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrae Inquisitioni praepositis, mature serioque discuteretur. Antequam vero supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorum facti notitiam obtinendam, omnes, et singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, et Christianae rei addiscendae causa, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

Pontifex ex-
amen hu-
jusmodi co-
ram se, ac
resp. per se
ipsam absol-
vit.

§. 21. Nos igitur Praedecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte praecupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, et quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, et Sacrae Inquisitionis Consultorum doctrinam, et consilium exquisivimus; ac tandem satis aperte compertum habemus, antedictas Permissiones numquam a Sancta Sede probatas, Apostolicae Clementis Papae XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quae partim Ceremonias, Ritusque Sinenses a praedicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim re-

Declarat
Permissiones
numquam a
S. Sede ap-
probatas fu-
isse, immo
ejus Decisio-
nis adver-
sari.

gulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

§. 22. Nolentes itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianae Religionis damno malitiose evertendam, Permissionibus ejusmodi uti; definimus, ac declaramus, praefatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitionis omnino damnamus, et execramur. Itaque praesentis hujus nostrae Constitutionis perpetuo valiturae vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, et effectui vacuas esse volumus omnes illas, et singulas Permissiones; easque semper uti cascas, irritas, invalidas, et nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus, ac pronunciamus.

§. 23. Praeterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die*: apposuerit haec verba: *Per praemissa nihilominus non velari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quae sint, quae vere superstitionis non sint etc.*: Nos dicimus, et declaramus ea verba: *Alia si quae sint*: intelligenda esse de usibus, et Ceremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolica Constitutione jam interdixerat, et quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdiciamus, ne antedictis Permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

§. 24. Districte itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius, tam Saecularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, et individua mentio fieri debeat, Permissionibus praedictis ullo pacto uti valeat, sive publice, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel praesumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

§. 25. Quare ex praedictorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicae potestatis, Constitutionis praesentis tenore, et in virtute sanctae obedientiae praecipimus, et expresse mandamus omnibus, et singulis Archiepiscopis, et Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, et Provinciis,

Eadem
Permissiones
reprobat, et
annullat, earumque praxim damnat.

Quaecumque
a Clemente
XI. interdicta fuerint, iterum expresse interdicuntur.

Permissionum usum omnibus prohibet.

Constitutionem Clementis XI. aliter explicari velat.

Praesentium observationem, et executionem omnibus, et singulis injungit, atque demandat, adiectis poen-

sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub poenis suspensionis a Pontificalium exercitio, et ab Ecclesiae ingressu Interdicti, eorum vero Officialibus, et Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, et insuper Missionariis universis tam Saecularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub poenis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, et suspensionis ab exercitio curae animarum, tum etiam suspensionis a Divinis ipso facto incurrendae absque alia declaratione, demum excommunicationis latae sententiae, a qua non possint nisi a Nobis, et a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, praeterquam in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activae, et passivae privationis poena, praecipimus, et districte mandamus, ut omnia, et singula, quae in hac nostra Constitutione continentur, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent a singulis, et universis, qui quoquo modo ad eorum curam, et regimen spectant; nec colore, causa, occasione, seu praetextu aliquo, huic nostrae Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel praesumant.

§. 26. Praeterea quod Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, si quis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quae a Nobis praesentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac praecipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctae obedientiae expresse mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si praedicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro praecepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter caetera mittendi aliquem ex ipso-

rum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuo privabimus.

§. 27. Postremo, ut haec nostra Constitutio in suo robore semper integra, et firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti a Clemente Papa XI. in sua Constitutione praescriptam nonnulla adjiciantur, quae maxime necessaria putavimus. Idecirco omnes, qui praefatae Constitutionis vigore, sub poenis in ea contentis, Juramentum praestare debent, in posterum sequenti Formula utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Praecepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papae XI. hac de re edita, qua praesentis Juramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime nolo, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, et absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili evitar, ut a Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem praestetur. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, et Ceremoniae Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchae Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissae, ac a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIV. damnatae, ab eisdem Christianis ad praecum deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, poenis per praedictas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, et declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, voveo, et juro. Sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus a Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu pensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clare, nitideque effulgeat, ac praepotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earumdem Pastores intelligant, planeque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, et sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus ina-

Praescribit
novam Jura-
menti For-
mulam.

Apostolica
exhortatio ad
Evangelicos
Operarios.

Missionarios
inobedientes
in Europam
revocari ju-
bet.

Comminatis
poenis in Su-
periores Or-
dinem.

nem illum metum sublatum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam haec a Divina Gratia sperari potissimum debet: quae quidem ab eorum ministerio longe non aberit, si Christianae Religionis veritatem impavide praedicaverint, atque ea puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sanctâ Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianae Fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, et fidelium animarum copiosiore effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, et Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, et ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Exemplorum
auctoritas.

§. 29. Volumus autem, ut earundem praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quae ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sancti in Con-
stitutionis.

§. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annulationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se reverit incursum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 11.
Julii 1742.

P. Card. Pro-Darius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

*Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 9. Augusti ejusdem Anni.*

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LIX.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

LITERÆ APOSTOLICÆ

Editae die IV. Augusti Anno MDCCXLII. Super confirmatione Jurispatronatus Ecclesiae, et Conventus Sancti Nicolai Myren. Civitatis Sulmonis Fratrum Minorum Reformatorum Provinciae Aquilanae Sancti Bernardini Ordinis S. Francisci favore DD. Baronum, et Familiae de Mazzara.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Definitorium Provinciale Provinciae Aquilanae Sancti Bernardini nuncupatae Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia Reformatorum nuncupatorum, quod cum per plura documenta afferatur in eadem Provincia dilectos Filios Barones, et Familiam Mazzara Nobilem Civitatis Sulmonensis, temporalem in Castris de Cerrano, e della Torre de' Passari Sulmonensis, seu alterius Dioecesis jurisdictionem exercentem, Ecclesiam, et Conventum sub Invocatione Sancti Nicolai Episcopi Myren. extra Civitatem Sulmonensem positos Ordinis, et Provinciae hujusmodi, ab initio fundasse, et post Terraemotum, qui anno 1706. accidit, Ecclesiam, Conventumque praedictos reaedificasse, et renovasse; ea propter, ac ob beneficia, quae Fratres dicti Conventus in suis necessitatibus acceperunt, et a modernis Baronibus Mazzara praedictis assidue accipere pergunt, die 10. Junii 1739. Definitorium praedictum in Conventu Sancti Honuphrii Terrae, seu Loci de Rajano Provinciae praedictae canonicae congregatum praevio solemnî decreto declaravit eosdem Barones Mazzara veros, legitimos, et immediatos Fundatores Ecclesiae, et Conventus praedictorum fuisse, et esse, et quatenus opus esset, dictos Barones legitimam quasi possessionem Jurispatronatus propter supradictas causas adeptos cum omnibus, et sin-

gulis Juribus, praerogativis, et praeminentibus, quae per Sacros Canones, et Constitutiones Apostolicas similibus Fundatoribus, et Renovatoribus Ecclesiarum, et Conventuum hujusmodi conceduntur, restituit, et redintegravit. Quamobrem vigore hujus declarationis, et redintegrationis cum Consecratio memoratae Ecclesiae a Venerabili Fratre Petro Antonio moderno Episcopo Sulmonensi anno 1740. solemniter fieret, moderni Barones Mazzara juxta praescriptum in Pontificali Romano tanquam Fundatores memoratorum Conventus, et Ecclesiae habiti, et descripti fuerunt. Anno vero 1741. proxime praeterito dilectus etiam Filius Bernardinus de Pacentro Frater expressus Professus hujusmodi Provinciae, et Ordinis, stimulantibus nonnullis Viris Civitatis Sulmonensis praedictae bonum memoratae Provinciae invidentibus, non obstantibus, quod ipse Bernardinus, quippe qui tunc munus Ministri Provincialis ejusdem Provinciae explevit, decreto Diffinitorii praedicti, consenserat, et formulam decreti praedicti exaraverat, ad Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum recursum habuit, ut dictum decretum, atque id omne, quod subinde actum, gestumque fuerat, revocaretur, et annullaretur, varios colores, et praelexus obtendit. Habita itaque de praemissis notitia, dilectus quoque Filius Pamphilus Antonius Mazzara frater utrinque conjunctus dictorum Baronum optimum duxit, ut in Secretaria Congregationis memoratorum Cardinalium describeretur » *Advertatur* » ne ad ulteriora in ejus contumaciam procederetur, et successive cum a memorata Congregatione Cardinalium literae ad Episcopum Sulmonensem praedictum pro informatione datae fuissent, nonnulla documenta ad comprobandam nullitatem postulati Partis Adversae eidem Congregationi Cardinalium exhibi curavit. Postmodum cum de Causa vere contentiosa ageretur, quae juxta Decreta Generalia Anno 1693. edita, et per quandam peculiarem nostram Constitutionem confirmata, ab ipsa Congregatione Cardinalium minime decidenda erat, Literas Monitoriales per Tribunal Camerae nostrae Apostolicae super mantutione in quasi possessione Jurispatronatus hujusmodi expediri fecit; sed instante supradicto Bernardino coram dilecto Filio Ma-

gistro Joanne Jacobo Mille Auditore nostro pro moderatione dictarum Literarum Monitorialium, et remissione causae hujusmodi ad supradictam Congregationem Cardinalium, post nonnullas ambarum Partium contentiones coram Auditore praedicto peractas, idem Magister Joannes Jacobus Auditor suum edidit decretum, nempe » *Facto verbo cum Sanctissimo remisit causam quoad assertum Juspatronatus DD. de Mazzara ad Ordinarium Sulmonensem, et quoad actus Diffinitorii inter Fratres tantum ad Sacram Congregationem etc.* In hoc autem rerum statu cum Exponentibus praedictis maxime cordi sit, ne Fratres Barones Mazzara hujusmodi de supradicto Convento Sancti Nicolai, et eadem Provincia benemereri pergentes ab eodem Bernardino, unico Adversario, ulterius molestia afficiantur, humiliter supplicari fecerunt, ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de Benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur Exponentes praedictos specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existant, ad effectum praesentium tantum consequentiarum serie absolventes, et absolutas fore consentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, ac controversiae, seu litis, et causae hujusmodi statum, et merita, nominaque, et cognomina, ac qualitates Judicium, et Collitigantium, ac quaecumque decreta etiam provisionalia, tam a quocumque Judice, et Tribunali, sive in contradictorio judicio, sive in contumaciam edita, et emanata, quam a praedicta Congregatione Cardinalium, praesertim in resolutione Congregationis praedictae die 20. Julii proximo praeteriti super propositione Dubii » *An decreta, et acta Diffinitorii, de quibus agitur, subsistantur, seu potius, uti attentata sint circumscribenda, una cum omnibus inde secutis, et gestis in vim, et executionem eorundem decretorum, et actorum in casu etc.*, habita in qua rescripsit » *Negative quoad primam partem, et affirmative quoad secundam, circumscriptis nempe decretis, ac omnibus gestis per PP. Diffinitorii de anno 1739., et 1740., et praesertim remotis geminis lapidariis inscriptionibus apposis in executionem dictorum decretorum, et actorum, et*

restituta in pristinum altera lapidaria inscriptione amota in vim eorundem actorum, et decretorum; suspensis Patribus ejusdem Diffinitorii anni 1739. a voce activa, et passiva arbitrio Sacrae Congregationis, referente Eminentissimo Cardinali Carafa Ponente etc., aliaque etiam specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis, ac specificatis habentes, auditis prius dilecto Filio nostro Trojano Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Aquaviva nuncupato dicti Ordinis, apud nos, et hanc Sanctam Sedem Protectore, necnon dilecto Filio moderno Procuratore Generali ejusdem Ordinis, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, quascumque causas, et lites super praemisso Juspatronatus inter praedictos Fratres Barones Mazzara, et P. Bernardinum, aliosque quoslibet coram praedicto Magistro Joanne Jacobo Auditore nostro, aut eadem Congregatione Cardinalium, aliisque quibuslibet Judicibus, et Tribunalibus motas, et pendentes, in statu, et terminis, in quibus de praesenti reperiuntur, quibusvis decretis, et judicio a quibusvis Judicibus, et Tribunalibus interpositis minime obstantibus, ad Nos harum serie cum suis emergentibus, annexis, et connexis advocamus, illasque sic advocatas motu, scientia, et potestate similibus perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus, et supradictum decretum concessionis, et declarationis Juspatronatus ad favorem memoratae Familiae Mazzara super Ecclesia, et Conventu praedictis S. Nicolai a Diffinitorio Provinciali hujusmodi, ut praefertur, anno 1739. factum, motu, scientia, et potestate paribus approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus, et quatenus opus sit, eisdem Fratribus Baronibus Mazzara, eorumque descendentes Masculis dumtaxat, Juspatronatus eorundem Conventus, et Ecclesiae Sancti Nicolai praedicti, eisdem modo, et forma, quibus dictum Diffinitorium, necnon Sacri Canones, et Constitutiones Apostolicae Juspatronatus hujusmodi concessit, et concedunt, cum obligatione tamen Ecclesiam, et Conventum hujusmodi juxta Juspatronatus

concedendi, et concessi legem mantinendi, conficiendi, et instaurandi, motu, scientia, et potestate similibus tenore praesentium de novo concedimus, et indulgemus. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo, quod praedictus Bernardinus, et alii quicumque ejusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, eisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri, semel, vel pluries, quomodolibet debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, ac rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, causa, ratione, occasione, colore, praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium, consensus, aliove quolibet, etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas apositionis oris, restitutionis in integrum, aliudque quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, concessio, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari, sique, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae R. E. C. etiam de Latere Legatos, et hujus Sanctae Sedis Nuncios, nec non quascumque eorundem Cardinalium Congregationes, et quosvis alios, qualibet autoritate, praeeminentia,

et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et authoritate, iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis authoritate scienter, vel ignoranter contingerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, Conventus, Provinciae, et Ordinis praefatorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 4. Augusti 1742. Pontificatus nostri Anno secundo.

Dominicus Cardinalis Passionei.

LX.

SPECTACULA

Inverecunda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Provinciae Maritimae, et Campaniae, aliorumque locorum etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem,

Nihil profecto Nobis ad vigilias Dominici Gregis assidue excubantibus accidere potuit acerbius, nihilque quod minus hac tempestate opinaremur, quam ut deformes, et inverecundi Ethnorum mores, a quibus Christiani hominis pudor, et modestia semper abhorruit, de novo isthic inveci essent, ac veluti postliminio restituti. Quamvis enim minime Nos lateret, scelestos olim Lupercalium Administros, Sacra Fauno, vel Pani per Judum, atque lasciviam

persolventes, nudos huc illuc per Urbem discurrissse; Sanctumque Pontificem Gelasium Praedecessorem nostrum tanta commotum impudentia, ac obscaenum morem execrantem, literas dedisse Andronico Senatori, Populoque Romano acri nefarii ritus assertori: nihilo tamen minus memoriae proditum est, quinto post Christum saeculo exeunte, Theodorico Italiae Rege, et Anastasio Orientis Imperatore, pestem illam penitus fuisse sublatam, et extinctam. Nunc vero multorum relatu, (quod dolentes dicimus) certisque indiciis admonemur, profanum morem, perpetua involvendum caligine, e tenebris antiquitatis rursus emergere, ac in Vestris Dioecesium faede revocari, cum ad Sanctorum Patronorum Festa solempniter recolenda, Pueri, ac interdum etiam Adolescentes, cursu in spem Bravii nudi contendere jubeantur, maxima utriusque sexus, ac omnium aetatum spectante frequentia. Quae quidem spectacula id nequitiae magis, ac improbitatis praeseferunt, quo magis non impuro alicui, ut antea, Numini, sed piaae, castaeque Sanctorum memoriae nuncupantur.

§. 1. Qua igitur corporis nuditate impudentissime habita sunt apud veteres Lupercalia, eadem Festi Christianorum Dies istic celebrantur; nec minus injuriae in illis verecundia passa est, quam in his hodie morum honestas habeat detrimenti. Dies Festi non ad id instituti sunt, ut Christianus Populus epulis, ebrietatibus, ludis, spectaculis, aliaeque id genus licentiae liberius vacet; Sed ut Fideles in precibus, divinisque laudibus frequentes, et assidui sint, ut Ecclesiis intersint, Sacramenta ad animae vulnerum curationem instituta adhibeant, seduloque se exercent in his operibus, quae veram pietatem continent, et ut demum Sanctos una cum Christo Regnantes, tamquam Patronos, congruis officiis, et honoribus prosequantur.

§. 2. Dededet praeterea membrorum nuditas, atque ita dedecet, ut vetuerit Ecclesiastica Disciplina, Salvatoris Imagines nudo penitus corpore in Tabulis, vel Simulacris expressa; et quamvis nudo corpore Christum Cruci suae affixum, et illorum temporum mores, et gravium Scriptorum auctoritas suadeant; adhuc Christianorum Pietas a tali spectaculo semper abhorruit. Athletarum pugnae (ut literis consignatum est) in Studio apud Graecos, in Circo apud Romanos in usu fuere,

Præsertim diebus festis.

Explicit Ecclesiae mentem quoad celebrationem Christianorum sollemnium.

Inverecundam membrorum nuditatem abominatur.

Pontifex dolet, veterum ludos, jam dudum damnatos, in usum revocatos.

atque in illis Disco, Lucta, et Coestu strenue certatum est; utque Veterum testantur monumenta, interdum nudi, interdum etiam fascia tecti homines dimicant. In vestris igitur Dioecesisbus, Venerabiles Fratres, nonnihil priscae licentiae adhuc remanet: Et cum in Plateis seminudi his luctationibus vacent homines, cumque ex industria saepius, saepius vero ex violento motu nudi penitus circumagantur, facile quisque conjicere potest, quam absonum, et indecorum sit, his ludis aditum non intercludere.

Praeceptum Episcopis prohibere ejusmodi cursus, luctas etc.

§. 3. Quapropter ne injuncto Nobis Apostolicae servitutis officio decesse videamur, districte per haec scripta mandamus, ut turpes, et obscaenae hujusmodi exercitationes, Puero- rum, et Adolescentum nudorum cursus, luctaeque, quocumque nomine, vel occasione exhibendae, a vestris Dioecesisbus eliminantur. Et quia inobedientiae delictum, mixti, ut ajunt, Fori videri potest; curabimus diligenter, ut si qui legum vestrarum rationi fuerint refragati, in eos, etiam qui nostro nomine Civitatibus temporaliter praesunt, rigide, et condigne animadvertant; sicque fore speramus, ut foeda haec corruptela, utroque percussa gladio radicitus evellatur.

Idem Locorum Gubernatoribus de- mandat.

In veteratam consuetudinem non ob- stare decernit.

§. 4. Verum quia impioribus etiam Causis Vindices non desunt, et perpugnaces Assertores, si qui forte sint, qui impudenter expro- bent, hujusmodi ludos Pontificum Antecessorum tolerantia, ac diuturno usu invaluisse: hi probe sciant, nullum ex temporis lapsu deplora- tae Causae comparari praesidium. Et ne longe a vestris Dioecesisbus petantur exempla, in memoriam revocent, choreas etiam quasdam Mulierum, et Virorum publice eo die haberi solitas; quo S. Xisti Pontificis, et Martyris Alatrinae Civitatis Patroni reolebatur; jussu Episcopi provide vetitas fuisse; et Edictum Epi- scopi, licet acri calamo Romanae Curiae Ad- vocatorum impetium, die 2. Aprilis 1694. a Congregatione Negotiis Episcoporum, et Regu- larium praeposita, strenue fuisse propugna- tum. Caeterum cum Sancto etiam Gelasio obji- ceretur, antiqui moris fuisse Lupercalia; San- ctissimus Pontifex consuetudinem pudori ini- micam, et honestati detrahentem reproba- vit, ratus Praedecessorum suorum leges salu- berrime institutas non defuisse, sed hominum fraude, et malitia leges ipsas fuisse contem- ptas.

Refertur De- cretum Con- gregationis Episcopi, et Reg.

§. 5. Quemadmodum itaque Nos de perspe- cta Praedecessorum nostrorum vigilantia egre- gie ut par est, sentimus, et abusum non illo- rum incuriae, sed Subditorum inobedientiae ducimus referendum; Sic a Vobis spectabiles Ecclesiarum vestrarum Antistites a quavis ne- gligentiae nota vindicentur. Quanti Dei hono- rem, Sanctorum cultum, et animarum salu- tem facitis, Venerabiles Fratres, vos horta- mur, et obtestamur, ut corrupti hujusmodi mores, specie quadam laetitiae inveci, refor- mentur, utque creditae Vobis Oves ab impu- ro, profanoque Ritu declinantes, ad piam, et fructuosam Festos dies celebrandi rationem traducantur. Nos interea, in optati eventus auspiciis, Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XII. Augusti MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Adhortati ad Episc.

Dat. die 12. Aug. 1742.

ELECTIO

LXI.

Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemen- sem nulla et illicita declaratur: eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Quamquam inhaerens altis radicibus fide- li animo vestro Catholica Religio satis habeat in se virtutis ad praecavendam execrandi schis- matis luei, quae magis, magisque serpere apud vos nititur; adeo tamen solliciti sumus de incolumi vestra salute, ut noster erga vos amor vere singularis quiescere nequeat, nisi et Nos pro commisso tenuitati nostrae Aposto- lico Ministerio accurramus ad acuendam ve- stram vigilantiam, avertendumque venenatae fraudis periculum, cui devitando nihil salu- brius, ac illud, praemonitum fuisse.

Proemium.

§. 1. Quartus jam labitur annus, cum pau- ci turbulento, ut nostis, ingenio, et a sincera Fide abhorrentes, adscito simulatorum Cano- nicorum nomine, Petrum Joannem Meindarts

Refertur electio Pseu- do Archie- piscopi Ul- trajectensis,

in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem incredibili temeritate cooptarunt. Sed hujusmodi Electionem statim s. mem. Decessor Noster Clemens XII. vi suarum Literarum in forma Brevis 6. Octobris 1739., nefandam, irritam, inanem declaravit, delevit, adjudicavit. Eundem vero Petrum Joannem, et quotquot falso Canonicorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, illique adhaerentes favorem, opem, consilium, consensum praestiterunt, excommunicavit, anathematizavit, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et vitandos, esse declaravit. Quin etiam sub eadem poena excommunicationis ipso facto, et sine ulla alia declaratione incurrendae mandavit, ac severe iudixit, ne Jurisdictionem Episcopalem, quam nullam adeptus fuerat, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogaret, atque exercere auderet; ne pro suscipiendis ordinibus Dimissorias Literas daret; ne Pastores, ne Missionarios, ne Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam; et Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu constitueret, ac deputaret. Hinc etiam palam edixit, et declaravit, omnes et singulas antedictorum Officiorum deputationes pro animarum regimine quocumque nomine jam factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Qui vero per ipsius Literas Dimissorias fuisset Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, denunciavit eum suspensionis vinculo obstrictum esse, atque irregularitati propterea obnoxium si susceptos ordines exercisset. Praeterea sub poenis, canonicis, suaeque indignationis, interdixit omnibus cujusque Catholicae Ecclesiae Archiepiscopis et Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare auderent; sub eisdemque poenis ipsi Petro Joanni mandavit, ne se cuiquam Archiepiscopo et Episcopo consecrandum praeberet; qua illicita, ac nefaria consecratione tot reliquas subiret poenas, et nihilominus ab omni suscepti Episcopalis Ordinis exercitio suspensus maneret.

§. 2. Quis sanae mentis homo tam terribili percussus fulmine non cohorrisset? non is tamen sese cohibuit, quem veluti ad perficiendum scelus furiae quaedam agitare videbatur; sed reperiens, qui suo temerario consilio

nequiter obsecundarent, pristinum inanis electionis novo detestandae consecrationis crimine cumulavit. Exarsimus ad immane scelus, atque hominem perditum nulliusque pudoris, Satanae in interitum tradidimus Censuris omnibus illigatum, ni resipisceret: nefariam illius consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata et sacrorum Canonum sanctiones factam declaravimus; Palam denunciavimus, eundem Petrum Joannem, non solum ab iis, quae sunt Jurisdictionis, esse suspensum, sed etiam ab iis, quae sunt Ordinis. Mandavimus propterea, sub pena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, ne ullo pacto Chrisma conficeret, Clericos ordinaret, Virgines consecraret, aut alia Episcopalis Ordinis exercere auderet; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris ac momenti omnes et singulos alios actus, quos attentare praesumpserit; ac proinde denunciavimus, si qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus fuissent initiati, suspensionis vinculo obstrictos esse, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos ordines exercuissent. Haec omnia decrevimus ad apertissimum Schisma delendum; quorum vos participes fecimus nostris Literis in forma Brevis 24. Junii 1741.; ne subdolis artibus ad ejus suorumque asseclaram communionem subornari possetis.

§. 3. Tantum vero abfuit, ut homo ille Ecclesiasticae pacis inimicus, aut a supremo Patrefamilias minitando rogandoque revocatus, aut ingenua instinctus verecundia, aut publica execratione deterritus, deflexerit a via iniquitatis; ut immo, quam semel ingressus fuit, insistat viam, pergatque audacius: cum dudum non erubuerit quemdam Hieronymum de Bock Harlemensi donare Episcopatu jam diu exoleto, et ab se nunc restituto ea potestate, quam sibi ex ingenio fingit. Illum cum suo commentitio Ultrajectensi Capitulo ad hoc etiam temeritatis devenisse, ac tot jam flagitiis utrumque inquinatum tam diro ac prope incredibili scelere se sordidasse, ingenti sane luctu comperimus: Non quod perterrefacti simus schismate ad extrema praecipitante: et Sectatores per summum nefas malumque dolum ad sui praesidium illiciente. Confidimus enim fore neminem compotem mentis, ne dum Catholica veritate imbutum, qui non sit irrisurus perniciosam hujusmodi novitatem, et

Ejusdemque suspensio ab exercitio Ordinis.

Is tamen deplorando ausu, Hieron. de Bock Pseudo Episcopum Harlemensem, elegit.

surgentem; Petro Joanne Meindarts conditore inopinatam Ecclesiam, ipsi, veluti suo Capiti, conjunctam, ab eaque divisam, quam Nos, licet indigni, Deo auctore moderandam suscepimus. Sed hinc praecipue vehementer angimur, quod renovari hoc tempore videmus veterem aliquot Schismaticorum insaniam, Episcopales Cathedras, ubicumque liberet, excitantium. Quamquam ut illa suo consumpta furore, ludibrioque habita tandem deperit, hujus etiam parem exitum fore non dubitamus. Quod ad Nos attinet, id primum supplices oramus a Patre misericordiarum, ut obstinatam hanc perduellionem sedare velit; Deinde, ut, si qui ea involuti ob impletam iniquitatis mensuram in profundum demerguntur, nec ullam afferunt emergendi spem, in iis sistat nefandum ulcus, ne quid ultra sani Gregis inficiat.

Quod nulliter et illegitime factum declaratur.

Ipsique nulliter electi interdicitur exercitum jurisdictionis Episcopalis.

§. 4. Cui quidem sistendo pestilenti ulceri, aut, si fieri possit, curando, Nos haud negligimus e Sacrorum Canonum disciplina remedium adhibere. Quapropter Praedecessorum nostrorum, Sacrarumque Legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Coelo potestate, Electionem Hieronymi de Bock in Harlemensem Episcopum, a Pseudo Archiepiscopo Petro Joanne, et ab ejus fictis Canonice factam, nullam, inane, nefariam, illegitimam, ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus. Deinde, sub poena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, mandamus, districteque indicimus eidem Hieronymo de Bock, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exercent, ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias Literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu, constituere ac deputare audeat: ac proinde si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos ordines exercuerit. Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine, sive jam factas sive faciendas, cum omnibus inde sequentis, prorsus irritas, nulliusque momenti declaramus.

Inhibetur ipsi, ne Consecrationem

§. 5. Praeterea, sub eadem poena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratio-

ne incurrendae, mandamus, tam eidem Hieronymo de Bock, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum praebeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque Archiepiscopis et Episcopis, ne eundem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Has autem poenas decernimus, sine praejudicio illarum, quas tam electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse vigore nostrarum Literarum in forma Brevis XXIV. Junii MDCCXLI.

§. 6. Denique ad vos, dilecti Filii, gaudium et corona nostra, paterni cordis curas cogitationesque convertimus, solícite monentes, atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis; repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut seductores intelligant, vos ad verum Christi Domini Ovile, et ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, et hominibus, qui vos indutos Catholicae loricae veritatis, et galeae salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumpiciunt, ac vestram animi fortitudinem, invictamque constantiam eximii laudibus extollunt; non sine credibili nostro plausu, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a vobis Catholicae Ecclesiae, Nobis, Romanaeque Sedi fidem, singulari amore prosequimur; cujusque pignus Apostolicam Benedictionem vobis, dilecti Filii, peramanter impartimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die I. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno tertio.

suscipiat s. alisque Episcopis, ne ipsum consecrare audeant.

Adhortatio ad Catholicos in Foed. Belgio exstantes.

Dat. die I. Septembris. 1742.

J. Vincentius Lucchesinus.

Public. die 28. ejusdem Mensis, et Anni.

INDULTUM

LXII.

Vacandi operibus servilibus in quibusdam diebus Festis de Praecepto alias observari solitis: pro nonnullis Universitatibus Dioecesis Calaguritanae.

Venerabili Fratri, et Episcopo Calaguritano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Cum, sicut quaedam sunt, ut inquit S. Leo Magnus Praedecessor Noster, quae nulla possunt ratione convelli, ita multa sint, quae aut pro consideratione aetatum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari; illa semper conditione servata, ut in his, quae vel dubia fuerint, aut obscura, id noverimus sequendum, quod nec praeceptis Evangelicis contrarium, nec Decretis Sanctorum Patrum invenitur adversum: Eapropter Apostolica haec Sancta Sedes, pro Paterna erga Universos Christifideles benignitate, quoad integrum sibi fuit, consuevit supremam suam in iis auctoritatem interponere, quae caeteroquin ad majus Divini Cultus incrementum praescripta, aut perfrigescentem in nonnullorum cordibus caritatem, ad otium luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam necessariarum inopiam non sine conscientiae angore contemnantur.

§. 1. Quoniam autem, sicut pro parte Carissimi in Christo Filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici Nobis nuper expositum fuit, ipsi Philippo Regi innotuit, in Provincia Ipuscoana, cujus pars in Fraternitatis tuae Dioecesi Calaguritana continetur; praeter festos dies in Universali Ecclesia servari solitos, alios quamplurimos sive pietatis studio, sive quacumque alia de causa praeceptos agitari, ita ut quamplurimis ejusdem Provinciae, et Dioecesis tuae hominibus, (qui manu, et labore in sudore vultus vescentes pane suo, ob ingentem festorum dierum numerum, oblatae vitae necessitate, vetitis laboribus aditum jam late aperuerunt), si per omnes dies festos hujusmodi a servilibus operibus abstineant, ad vitam lucro sustinendam haudquam tempus sufficiat; ac propterea Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in praemissis opportune providere, et, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 2. Nos itaque, qui Christifidelibus, quantum cum Domino possumus, salutare remedium potius ad aeternam salutem comparandam, et humanam vitam honeste sustentandam adhibere, quam per severiorem Ecclesiasticae disciplinae rigorem ad separationem

inopes adducere cupimus, dictos homines specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus etiam ejusdem Philippi Regis nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Fraternitati tuae per praesentes committimus et mandamus, ut, veris existentibus narratis, omnibus utriusque sexus Christifidelibus ejusdem Provinciae in Dioecesi tua existentibus, ut deinceps, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini nostri Jesu Christi, et sequenti Sancti Stephani, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis, et sequenti, Ascensionis Domini, Pentecostes, et sequenti itidem diebus Corporis Christi, S. Johannis Baptistae, Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, Sancti Jacobi, et Commemorationis omnium Sanctorum, praeterea quinque dicatis Beatae Virgini Mariae Immaculae, scilicet Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis, Nativitatis, et Conceptionis, necnon Sancti Patroni, aut Tutelariorum cujuslibet loci pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus integra maneat praecepti obligatio; in reliquis diebus Festis, sive per hanc Sanctam Sedem praeceptis, sive per Synodales ejusdem Dioecesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per Majores suos facti, quoad hanc partem etiam auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, praeceptis, audita Missa, laboriosis suarum artium exercitationibus, servilibusque operibus, sine ullo prorsus conscientiae scrupulo vacare possint, auctoritate nostra Apostolica concedas, indulgeas, et permittas, ac statuas, praecipias, et mandes.

§. 3. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon Provinciae, et Dioecesis praefatarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et

Dies exco-
pti.

In reliquis
conceditur
ut, audita
Missa, ope-
ribus servi-
libus vacare
possit.

Clausula.

Quaedam
Disciplinae
capita ali-
quando tem-
perari expe-
dit.

Causae illae
pro obtinenda re-
ductione die-
rum festo-
rum de prae-
cepto.

Apostolici
adulti te-
por.

Dat. die 1.
Sept. 1742.

innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenori praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Cardinalis Passioneus.

Eodem mense Septembris 1742.

Simile Indultum concessum fuit pro nonnullis Universitatibus Dioecesis Pampilonensis.

Item pro Universitatibus, et hominibus Dioecesis Pacensis.

Mense Septembris 1743.

Simile pro hominibus Civitatis, et Dioecesis Septensis.

Mense Septembris 1744.

Simile pro Dioecesi Hispalensi.

Pro Dioecesi Mindoniensi.

Pro Dioecesi Malacitana.

Mense Mayo 1745.

Simile pro Oppido de Olivares nullius Dioecesis Provinciae Hispalensis.

Et pro Civitate, et Dioecesi Vallisoletana.

LXIII.

ORDINATIONES

Omnium Clericorum, et Sacerdotum Ritus Graeco-Rutheni a Serviano schismate ad Ecclesiae sinum redeuntium Episcopo Auxerensi delegantur.

Venerabili Fratri, Matthaeo Episcopo Auxerensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Proemium.

E sublimi Sedis Apostolicae specula circumspicientes Dominicum Gregem, a Pastorum

Principe tenuitati praecipue nostrae commendatum, ea providere curamus, quae in unaquaque ejus parte, ad salutem, conservandamque spiritualem vitam conferre possunt.

§. 1. Quod cum propositum sit Nobis, et modo intelligamus, opportunitatem esse, ut, qui in Dalmatiae Dioecibus a Serviano Schismate ad verum Christi Ovile redierunt, aut redituri sunt, Sacerdotes, et Ecclesiasticae Hierarchiae reliquos habeant a Catholico Episcopo consecratos Graeco ipsorum Rutheno Ritu; quocirca, ut quotquot inter suae Gentis Catholicos Clericali Militiae dare nomen cupiunt, a Schismatico Antistite initiarentur, hanc abrumpere absurdam nimis, et Sacris Canonibus vetitam consuetudinem, constituimus, adacti metu, ne, non penitus discissa cum morbosus Pseudo-Episcopis societate, occulte venenum hauriant, in ceteras Oves dispergendum, nec bona deinceps utantur valitudine.

§. 2. Huic ut occurramus periculo, utque frequentissimae illorum Paroeciae a Parochis prorsus Romanae Catholicae Ecclesiae conjunctis administrantur, optimum visum est, dare alicui Latino Catholico Episcopo, qui eam linguam, et ceremonias calleat, facultatem cooptandi in Ecclesiasticos Ordines eodem Graeco-Rutheno Ritu, non solum in propria, sed etiam in alienis Dioecibus Dalmatiae, Veneto Imperio subjectis, habito primum consensu ab Ordinariis, quotquot, Dimissorialibus a proprio Antistite acceptis, ejus Populi Paroecias, aliaque Sacra Ministeria curare debent: Quo tempore, atque occasione ipsi Latino Episcopo Pontificalia consimili Graeco-Rutheno more exercere liceat. Hanc modo facultatem tantumque munus agendum tribuimus Fraternitati Tuae, quam scimus literarii Illyrici sermonis, ab ea Natione ad Sacras Functiones adhibiti, peritiam esse: pollere simul non mediocri prudentia, ac Religione; unde sperandum sit, eos, quibus manus imposueris, bene ac solite officio suo defuncturos esse. Id autem ut feliciter peragas, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis, sub Annulo Piscatoris, die 4. Octobris 1742. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

Causae praesentis Indulti.

Facultas ordinandi Graeco Rutheno ritu omnes per Dalmatiam Clericos, servandis.

Episcopo Auxerensi conceditur.

Dat. die 4. Oct. 1742.

LXIV.

SACERDOTES

Missam celebrantes non teneri Sacram Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis Italiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Statu con-
roversae.

Certiores effecti, pullulare in nonnullis Italiae Dioecesibus controversiam de obligatione, qua Sacerdotes Missas celebrantes adstringantur Eucharistiam ministrare intra eandem fidelibus iis, qui ad ipsam accipiendam paratos se exhibent, ac petunt Sacrificii, cui adstant, participes fieri; Nostro proinde animo reputavimus, gliscenti malo Apostolicae huius paginae documento obviam ire, ne ulterius, haud absque fidelium eorumdem scandalo, progrediamur. Itaque, Venerabiles Fratres, sermonem Nostrum ad Vos convertimus, ut ipsi quoque Pastoralis hac in re Officii partes minime negligatis.

Missae, in
tibus solus
acerdos
communicat,
improbari
equeant,
Conc.
Cred.

§. 1. Ac primo quidem dicendum Nobis occurrit, nemini ex fidelibus in mentem venire posse, Missas privatas, in quibus Sacerdos solus sacram sumit Eucharistiam, propterea veri, perfecti, et integri Sacrificii incruenti a Christo Domino instituti rationem amittere, ideoque illicitas esse existimandas. Nec enim ignorant fideles, aut saltem facile edoceri possunt, Sacrosanctum Tridentinum Concilium, innixum doctrinae, quam perpetua Ecclesiae Traditio servavit, huic adversantem novam falsamque Lutheri sententiam damnassee sess. 22. cap. 6. et can. 8. *Si quis dixerit, Missas, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat, illicitas esse, ideoque abrogandas: anathema sit.*

Ejusdem
Concilio, et
Pontificis
votum pro
frequenti fi-
delium com-
munionem ad
suis libet
Missae cele-
brationem.

§. 2. Nihilominus, quandoquidem vetus Ecclesiae praxis, et disciplina, juxta quam fideles Missis adstantes participare passim atque in publicis conventibus solebant Sacrosanctum Sacrificium; institutioni, et exemplo Christi Domini omnimode convenit, verba ejusdem Concilii eo ipso spiritu, quo ab eodem prolata sunt, iteramus: *Optaret quidem Sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles ad-*

stantes, non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae perceptione communicarent, quo ad eos sanctissimi huius Sacrificii fructus uberius proveniret. Utinam autem eo ipso Christianae pietatis fervore, quo primorum saeculorum fideles exardebant, nostrorum quoque temporum homines inflammati, avide ad publicam sacram Mensam advolare, sanctorumque Mysteriorum solemnitati non adesse tantum, sed religiose eorumdem participationem exoptare conspicerentur. Nulla certe res est; qua utilius Episcopi, Parochi, Confessarii studium suum omne impendere valeant, quam in excitandis fidelibus ad eam mentis puritatem sectandam, unde digni reddantur frequenti ad sacram Mensam accessu, et non spirituali tantum, sed Sacramentali etiam participatione illa Sacrificii, quoad a Sacerdote, tamquam publico Ecclesiae Ministro, non pro se tantum, sed pro ipsis, et ipsorum nomine offertur.

§. 3. Et quamvis de eodem Sacrificio participant, praeter eos, quibus a Sacerdote celebrante tribuitur, in ipsa Missa portio Victimae a se oblatae, ii etiam, quibus Sacerdos Eucharistiam reservari solitam ministrat; non tamen idcirco, aut vetuit unquam Ecclesia, aut modo vetat, satisfieri ab ipso Sacerdote pietati, et justae eorum petitioni, qui Missae adstantes, ad consortium admitti postulant ejusdem Sacrificii, quod et ipsi pariter offerunt ea ratione, quae ipsos decere potest; immo probat atque cupit, ne id omittatur, eosque Sacerdotes increparet, quorum culpa, et negligentia fidelibus participatio illa denegaretur.

Laudatur
mos partici-
pandi de Sa-
crificio Mis-
sae.

§. 4. At quoniam in Ecclesia Christiana opus est cuncta ordinate, et congruenter disponi; Pastores vigilantiam et curam suam conferant, ut ex una parte fidelium pietas minime fraudetur eo accessu, eaque participatione; ex alia vero ita utrumque sortiatur, quin ulla in laudabilibus aliis institutis oriatur perturbatio unde facile confusio etiam, et scandalum oriatur. Quare Pastores monere debent eosdem fideles, ut participes esse cupientes sacrae Mensae, (quod maximopere probandum diximus) studeant tempus, locum, et circumstantias nancisci, quibus et ipsi justorum votorum suorum compotes evadant, nec instituta illa pietatis impendant. Hisque Pastorum suorum monitis fideles se se dociles praebentes, cavebunt, ne sibi injuriam factam querantur, si quando-

Ad anima-
rum tamen
Pastores per-
tinet, oppor-
tunitatem
temporum,
et locorum,
pro commu-
nitione fide-
lium, sta-
tuere.

que pro tempore, loco, et personis, Episcopus minime opportunum censuerit, a Sacerdote celebrante, Eucharistiam distribui iis, qui adstant; quibus scilicet eo ipso tempore facilis, et obvia suppetit ratio ad eandem Mensam accedendi, pluribus aliis locis cuius instructam.

Hodierna
disciplina fa-
cillioriam
prestat SS.
Eucharistiae
participatio-
nem.

§. 5. Haud aegre Episcopi, et Parochi id fidelibus persuadébunt, quoties ipsis significent, ex Ecclesiae disciplina, quae modo viget, non quidem difficiliorem, sed faciliorem evasisse iisdem participationem, quam optant. Siquidem veteri more in singulis Ecclesiis passim unica Missa celebrabatur, cui fideles adstant, indeque participabant; quin a solis propriis Pastoribus, quemadmodum reliqua Sacramenta; ita etiam Eucharistiam licite accipere valebant: hisce vero temporibus, ex Sacerdotum celebrantium, ex locorum, Altariumque; quibus ea celebratio publice peragitur, multiplicitate, patet cuilibet facile parabilis sacra Mensa, et ad sacrum Convivium admissio. Sin autem iisdem fideles ita moniti, importune insisterent pro recipienda Eucharistia in iis temporis, loci, et personarum circumstantiis, quas excipiendas censuisset Episcopus, Ritualis Romani auctoritate etiam fretus; haec illorum petitio, utpote nec justa, nec rationalis, contumacem, ac refractarium animum demonstraret, cupidumque perturbationis, ac proinde minime compositum Eucharistiae quae par est pietate percipiendae.

Cui, qui se
aptare re-
ruit, male
se disposi-
tum esse ju-
dicat.

Adhortatio
ad animorum
concordiam.

§. 6. Dum Pastores erga fideles ita se gerant, dumque fideles Pastorum dictis pronas ita aures accommodabunt, oriatur absque ulla dubietate pax illa perfecta, atque concordia, quia capita invicem, et membra magnopere colligari decet; desinentque importunae illae controversiae, quae eo tandem tendunt, ut turbas gignant, ac scandalum, verique animarum fructus, quo nihil Pastori carius esse debet, perniciem. Verbis itaque Apostoli Pauli ad Corinthios utimur: *Obsecro Vos, Fratres, per nomen Domini Nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, et non sint in Vobis schismata; sitis autem perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia.* Quae quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per haec Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspiciis, et Paternae dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XIII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pat. d. e. 13.
Nov. 1742.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

LXIV.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Satis Vobis compertum esse non dubitamus, Venerabiles Fratres, eam semper fuisse pie Matris Ecclesiae vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, Magnum ab Apostolo nuncupatum, publice, et palam a Fidelibus celebretur. Quod quidem ut diligentius, quam antea factum fuerat, imposterum ab omnibus observaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranensis Concilii sub Innocentio III. celebrati vestigiis inhaerendo, praecepit, ut imposterum, antequam Matrimonium contrahatur, per a proprio Contrahentium Parochum tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solennia publice denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Ecclesiae coram Parocho, vel alio Sacerdote de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, et duobus, vel tribus Testibus praesentibus rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum custodiri, in quo Conjugum, et Testium nomina, diesque, et locus Matrimonii describantur.

Providae tamen huiusmodi leges, tanta auctoritate saluberrime institutae, prava horum temporum conditione sensim prolabi visae sunt, et enervés propemodum reddi, ob Matrimonia usum nimis recepta, quae occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri potest, obliteretur, et in tenebris ignorantiae perpetuo jaceat consepulta. In more etenim positum est, illa celebrari nullis praevis factis Denunciationibus, coram solo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhibita praesentia tantum duorum Testium apposite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum est suspecta, remque peragi saepe extra Ecclesiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen oclulis, vel eo temporis momento, quo semota alterius cujusvis praesentia, scientia initi Matrimonii, praeter Parochi, Contrahentium, Testiumque personas, alios penitus effugiat.

Quantum a Sacramenti dignitate, et ab Ecclesiasticarum legum praescripto occulta haec Matrimonia, *Conscientiae* vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant, satis superque conicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitiosos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, praesertim vero eorum, qui Divini Iudicii interminatione posthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia spe futuri Matrimonii decepta, et in turpem secum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quorundam vero mentem ita pravae cupiditates excaecant, ut novum contrahere secretum Matrimonium audeant post alterum secreto itidem contractum, et nondum prioris Conjugis morte solutum, seseque magno scelere polygamos reddant. Alii etiam eo impudentiae deveniunt, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, post primas secreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, sese audacius polygamia pariter innodare non perhorrescant. Age vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quaecumque Matrimonii suspicionem summovendam, Virum seorsim a Muliere vivere contingat, sublata est illico individua vitae consuetudo, et contemptum est verbum Domini: *Adhaerebit Homo Uxori suae, et erunt duo in carne una.* — Sin haec vitae consuetudo servetur, nemo est, qui illam criminis non arguat, et utpote detestabilem, in scandalum materiam non traducat. Neque illata per scandalum dispendia rependit subsequuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris delitescit, et ab omnibus ignoratur.

Leviora quoque damna non sunt, quae susceptae Proli irrogantur. Saepe enim contingit, illam a Parentibus, et a Matre praesertim amotam, nec pie, nec liberaliter institui; sed incertis fortunae casibus objectam relinqui; nisi etiam Parentes ipsi contra naturae leges, ausu nefario illius vitae insidiantur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illosque ad sobolem alendam, instituendamque humanitas ipsa compellat; alia imminet Liberis susceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, et Bonorum jactura, pro quorum possessione assequenda quamvis clament jura sanguinis, illis tamen careant necesse est propter occulta Parentum Matrimonia, et ademptam legitimitatis, et Filiationis probationem.

Huic etiam malorum origini sunt referenda ipsa quoque secreta Matrimonia contracta a Filiisfamilias contra Patris juste dissentientis voluntatem; ex quibus quam gravia incommoda exoriri soleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invalgit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus constituti Pensiones, et Beneficia, ad Divinum Cultum, et Ecclesiastica munia instituta, etiam post initum clam Matrimonium retinuerint, sibi que de mammona iniquitatis oculos miserrimae comparaverint.

Deflenda haec igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apostolicae Sedis specula omnes sibi vindicet nostrae vigilantiae curas; temperare non possumus, quia Vos ipsos, Ven. Fratres, in partem nostrae sollicitudinis evocantes, vestram pietatem, et zelum excitemus ad custodiendas vigilias noctis super Grege Vobis credito, quem luctosa horum temporum conditio in discrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occasio Vos reddat difficiliore ad remittendum Publicationes, a quibus contracturi Matrimonium saepe per malitiosam suggestionem petunt dispensari. Quam caute, solerterque oporteat ea in re Episcopos versari, non obscura Vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si praecesserint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel saltem Parocho, et duobus Testibus praesentibus Matrimonium celebretur, et deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur. Praeterea licet Episcopo relictum sit omnimode super Denunciationibus dispensare, haec tamen facultas, non a sola Dispenantis voluntate pendet, sed a Tridentino coercetur arctis prudentiae, discretique arbitrii legibus; quod idem est, ac legitimam causam dispensationis requirere.

Parem quoque, imo fortasse majorem vigilantiam necesse est a Vobis adhiberi, ne post remissas Denunciationes celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipso Parocho, vel a Vobis deputato, praesentibus duobus, vel tribus Testibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim ut ad praescriptum Sacrorum Canonum licite fieri possit, non satis

est obvia quaevis, et vulgaris causa, sed gravis, urgens, et urgentissima requiritur. A Sacro Nostrae Pœnitentiariae Tribunali, eo potissimum casu fit potestas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, et Foemina in figura Matrimonium publice degentes, et de quibus nulla viget criminis suspicio, in occulto tamen Concubinato perseverent: Facile enim quisque conjiciet, quam absonum esset, eos, a statu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum Matrimonium praevis Denunciationibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus proponendam, non quia Dispensatio praemisso casui solum congruat, cum alii similes, et fortasse urgentiores esse possint, in quibus dispensari expediat; sed quia Vestri pastoralis Officii partes versari debent in sedulo investiganda legitima, et urgenti causa Dispensationis, ne Matrimonia occulte celebrata luctuosos habeant exitus, quos intimo cordis moerore recensuimus.

Hunc porro in scopum Vos hortamur, et impense admonemus, ut Personarum Matrimonium secreto contrahere petentium diligens fiat a Vobis inquisitio: An scilicet ejus qualitatis, gradus, et conditionis sint, quae id probe exposcant; An sint, sui vel alieni juris: An Filii-familias, quorum nuptiae Patri juste dissentienti sint inquisitae; ab Episcopali etenim, quod geritis, munere nimium esset alienum, facilem praebere Filio inobedientiae occasionem: An res sit de Personis Ecclesiasticis, licet in Minoribus Ordinibus constitutis, Pensiones, et Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, ut destabilis illorum retentio in statu Uxorato congruis remediis postea compescatur. Potissimum vero curet Vestra sollicitudo, antequam secreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, et indubia, et a quavis fraude immunita exhibeant documenta status liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi sunt ingenii, polygamiae periculum.

Quod attinet ad Ministrum secreti Matrimonii, volumus ad id munus deputari Parochum alterius ex Contrahentibus, quem notitia personarum, experientia, et diuturnus rerum usus quovis Sacerdote extraneo peritiorum effecisse praesumuntur. Si quae tamen Vobis occurrant circumstantiae, quae alium Sacerdotem loco Parochi exposcere videantur; gravi impellente causa, is Sacerdos a Vobis eligatur, qui probitate, et doctrina, et obeun-

di muneris peritia commendetur. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Ministro a Vobis deputando districtè praecipiat, ne Matrimonio intersit, nisi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere Sacro Baptismatis lavacro; ac Christo Judici districtam reddituros esse rationem, nisi Filios ut legitimos agnoverint, eosque pietate, bonisque moribus imbuerint, et frui patientur Bonis temporalibus, a Majoribus in supremis tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Celebrato autem Matrimonio, indilate a Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum est, exhibeatur Episcopo illius scriptum documentum, cum nota loci, et temporis, Testiumque, qui celebrationi interfuerunt. Vestrum erit postea diligenter incumbere, quod ad perennem gestae rei memoriam praefatum documentum fideliter transcribatur in Libro prorsus distincto ab altero, in quo Matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujusmodi Liber pro Matrimoniiis secretis apposite compactus, clausus, et Sigillis obsignatus, in vestra Episcopali Cancellaria caute erit custodiendus: Et eo tantum casu resignari, et aperiri vestra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiae administrandae necessitas, vel demum aliquod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia: Sedulo tamen animadvertentes, quod, re absoluta, denuo claudatur, et Sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu Attestationes clam celebrati Matrimonii a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exarandae, Vobisque exhibendae, transcribantur in dicto Libro, prout jacent de verbo ad verbum a Persona a Vobis deputanda, quae apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides vero, et Attestationes ipsae in secretiori loco sartae, tectaeque a Vobis serventur.

Quod si ex occulto hujusmodi Matrimonio Prolem nasci contingat, eadem mundetur salutari Aqua Baptismi in Ecclesia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indistincte confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile est in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, et eorum Nomina consulto reticere: Volumus, ac expresse

mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre suscepta Proles vobis denunciatur; dictaque Denunciatio fiat vel immediatè per Parentes ipsos, vel per literas eorum caractere exaratas, vel per fide dignam Personam ab ipsis Parentibus designatam, ut certo, et clare Vobis constet, quod Proles tali loco, et tempore, vel reticitis, vel falso expressis nominibus Parentum baptizata, est legitima, licet occulti Matrimonii foedere procreata. Quae sane omnia cum Vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter describentur ab eo, cui facta a Vobis est potestas adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriusque Parentis nomina referentur, quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum; Eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, et sigillis obsignatus, erit custodiendus, prout Librum Matrimoniorum caute custodiri supra mandavimus.

Quia vero nonnulli deesse non possunt, qui propriae conscientiae vocibus obsurdescant, et nostris hisce mandatis parere negligant; debita poenarum districtione pro modo culpae a Vobis puniantur. Quinimmo cum satis Nobis experientia compertum sit, in huiusmodi negotiis homines in terram oculos declinantes, ob humanos respectus tardiores effici, et a recte agendi semita revocari: Mandamus idcirco, Matrimonia occulta a Vobis evulgari, et nota fieri, si certo Vobis constiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuisse Sobolem, et baptizatam suppressis Parentum nominibus, nulla praestita Vobis notitia, ut par erat, ab illius Parentibus integra triginta dies a Nativitate numerandos.

Ne autem Contumaces, et Inobedientes violatae fidei, proditique Secreti Pastores suos insimulent; sedulo a Vobis curandum est, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Coniuges clare, et aperte moneantur, ea lege, et pacto illis permitti Secreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde procreanda non solum regeneretur Sacro Baptismate, sed post Baptisma denunciatur Episcopo cum nota loci, et temporis administrati Sacramenti, ac sincera indicatione Parentum, à quibus ortum habuit, quemadmodum supra praemissum est: Alioquin Matrimonium licet contractum data per Episco-

pum Secreti fide, in lucem proferetur in gratiam Filiorum, et ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam. Volumus denique, ac mandamus, Fides, seu Attestationes Matrimonii clam initi, et Sobolis ex eo procreatae, excerptas ex dictis Libris, modo, quo dictum est, apud Vos caute custodiendis tantam promereri fidem, quantam sibi alii Libri Parochiales Baptismatis, et Matrimonii vindicare consueverunt.

Haec a Vobis, Ven. Fratres, in hac temporum calamitate observari enixe praecipimus ad communem Animarum salutem, et ad praesidium Ecclesiasticae disciplinae, propter invalescentem hominum malitiam nova semper detrimenta vel patiens, vel reformidantis. Caeterum nostris hisce literis sublata nolumus ea validiora remedia, quae huic malo, in diem ingruenti, consona dignoscet prudentia vestra, ad Pastorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternae charitatis, et benevolentiae testem, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 17. Novembris 1742. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 17.
Nov. 1742.

LEGES OBSERVANDÆ LXV.

In-Concedendis locationibus bonorum
Camerae Apostolicae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO ETC.

Essendo ben gravi le controversie, che con pregiudizio non meno del pubblico, che del privato Interesse, accadono spesse volte nelle deliberazioni degli Appalti de' nostri Beni Camerali, a cagione delle competenze, che insorgono tra gli Oblatori; Crediamo esser parte della nostra suprema vigilanza, e di quel molto desiderio, che abbiamo sempre coltivato, di togliere, per quanto possibile sia, ogni semenza di litigio, il porgere alle medesime un convenevole provvedimento, colla norma fissa, ed invariabile delle seguenti leggi, e determinazioni.

I. Che negli Appalti Camerali, un anno almeno prima, che termini ciaschedun Appalto, si debbano inviare per mezzo de' soliti Editti co-

Providentia
Pontificia in
tollendis
controversiis.

Inbet I. Edicta pro obligationibus deferendis ante annum proponi.

loro, che vogliono attendervi, a dare ciascheduno per un tal giorno determinato l' Offerta sua chiusa, e sigillata.

2. Oblationibus statuta die apertis, locationem deliberari in favorem melioris, et potioris Oblatoris, salvo arbitrio prorogandi tempus.

3. Licet cui-libet intra 20. dies obligationem augere ad vicessimam et ultra.

4. Post 20. dies, vel instrumentum confectum cum priore Oblatore vel locationem deliberari favore offerentis vicessimam.

II. Che venuto il giorno prefisso negli Editti debbano aprirsi le Offerte in piena Congregazione Camerale, e debba deliberarsi l' Appalto, prout de Jure, al maggiore, e miglior Oblatore, salvo però sempre alla medesima Congregazione l' arbitrio di prorogare con altri nuovi Editti il termine da offerire, quando creda, che niuna delle Offerte, che saranno state date, sia giusta, e ragionevole, relativamente allo stato allora presente dell' Appalto.

III. Fatta come sopra la deliberazione dell' Appalto in favore del maggiore, e migliore Oblatore, e quella di poi approvata da Noi, e da' Sommi Pontefici pro tempore nostri Successori, debba soprassedersi prima di venire alla stipolazione dell' Istromento per lo spazio di venti giorni continui, da incominciare dal giorno immediatamente seguente alla suddetta deliberazione, affinché dentro questi venti giorni possano, tanto quelli, che hanno già offerto, e sono rimasti vinti; ed esclusi; quanto ogni altro, che non abbia prima offerto, aggiungere sopra la detta maggior Offerta, per la quale è stato deliberato l' Appalto, purchè quest' aggiunta non sia minore della Vigesima: E per tal' effetto vogliamo, e dichiaramo che in avvenire tutte le deliberazioni, che si faranno di simili Appalti dalla Congregazione Camerale, ancorchè siano successivamente approvati da Noi, o da' nostri Successori pro tempore, o in voce, o per rescritto, o anche per Chirografo speciale, s' intendano sempre fatte, e approvate col patto Additionis in diem, durante il suddetto termine di venti giorni; di maniera che Quegli, in favor di cui è stato deliberato l' Appalto, non acquisti dritto alcuno sopra il medesimo in virtù di detta deliberazione, e rispettivamente approvazione, quante volte dentro il suddetto termine di venti giorni sopravenga alcun' altro, che sopra la di lui Offerta aggiunga almeno la Vigesima.

IV. Spirato il termine di detti venti giorni, se non sarà comparso alcun' altro Oblatore, che abbia offerta, come sopra, almeno la Vigesima, non averà più luogo a favor della nostra Camera il suddetto Privilegio Additionis in diem, ma potrà senz' altro indugio, e senza ammettersi altra Offerta, stipolarsi l' Istromento d' Appalto con Quegli, in favor di cui fu da principio deliberato. Ma se all' incontro dentro il suddetto termine di venti giorni saranno comparsi uno, o più Obla-

tori, che abbiano aggiunta almeno la Vigesima; in tal caso dovrà la nostra Camera godere del suo Privilegio Additionis in diem, e dovrà la suddetta Congregazione Camerale deliberar nuovamente l' appalto in favor di Quegli, che avrà aggiunto almeno la Vigesima; E in concorso di più Oblatori sopra la Vigesima, dovrà deliberarlo in favor di quegli, che sarà a giudizio suo il migliore, e maggior Oblatore.

V. Sarà poi peso di questo Secondo, dopo che sarà stata da Noi, o da' nostri Successori approvata la suddetta nuova deliberazione, annunciare ed intimare al Primo, con Intimazione eseguita personalmente, l' aggiunta della Vigesima, o di altra maggior somma da lui fatta, e la nuova deliberazione seguita a suo favore: dopo la quale Intimazione si lascerà al suddetto Primo il termine di altri dieci giorni, ad effetto, che possa risolvere, se vuol fare nuova Offerta superiore a quella del Secondo: E quando il Primo dentro il termine delli suddetti altri dieci giorni faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo, in tal caso dovrà a lui restar l' Appalto, senza che possano più riceversi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte. Ma quando all' incontro il suddetto Primo, dentro i suddetti dieci giorni non faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso l' Appalto dovrà restare al secondo, e con lui senz' altra indugio potrà stipularsi l' Istromento; così che, passati che siano detti dieci giorni, non dovranno più ammettersi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, nè dal Primo nè da altri.

VI. Da questa proibizione di ammettersi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, si eccettua il solo caso, che venga alcun' Oblatore, o di quelli, che già siano concorsi, o altri, che non siano concorsi, qual offerisca almeno la Sesta sopra l' ultima maggior Offerta del Primo, o del Secondo; perchè in tal caso la nostra Camera, a titolo di lesione dovrà godere il beneficio della restituzione in Integrum, qual beneficio, a differenza del Privilegio Additionis in diem, compete al Fisco, ancorchè la cosa non sia più intiera, ancorchè sia stato stipulato l' istromento, e ancorchè l' Appaltatore abbia già preso, e si trovi in possesso attuale della cosa locata; nè altro in tal caso può pretendere il medesimo Appaltatore, che di esser preferito, supplendo ancor lui il giusto prezzo, cioè la medesima Sesta.

Ma perchè ammettendosi questa restituzione in Integrum senz' alcuna limitazione di tempo,

5. Hoc casu licet priores Oblatores augere obligationem intra 10. dies; sed his elapsis, postea melioribus conditionibus omnino equali.

6. Si quis tamen Sextam partem ultra offerat, competere Camere Apostolicæ restitutio in integrum.

Sed hoc in tres Menses tantum a die deliberationis.

[come-saria-di ragione], potrebbe rendersi più difficile alla Camera il trovare idonei Appaltatori, per lo giusto timore, che ognuno avrebbe, di poter esser cacciato dall' Appalto per questa via di restituzione in Integrum; dopo averlo reso per sua propria diligenza, e industria più fruttuoso del passato; Perciò ordiniamo, che si debba ammettere l'offerta della Sesta, dentro però il solo termine di tre mesi, da incominciare dal giorno, che sarà stato deliberato, come sopra, l' Appalto, o per la via ordinaria, e in virtù del suddetto Privilegio Additionis in diem, al maggiore, e migliore Oblatore; ancorchè questi, dentro il suddetto termine di tre mesi, fosse venuto colla Camera alla stipolazione dell' Istromento; e ancorchè avesse fatto delle spese, o altri preparamenti in qualunque modo necessari per l'esecuzione del medesimo Istromento, o per la buona condotta dell' Appalto; Volendo Noi, che dentro questo termine di tre mesi sia sempre luogo all'offerta della Sesta, e alla rescissione del Contratto per via di restituzione in Integrum; e che perciò Quegli, al quale, come sopra, fosse stato deliberato l' Appalto, in caso di detta rescissione, non possa pretendere, né dalla Camera, né dal nuovo Oblatore il rifacimento di alcuna sorte di spese, che avesse fatte dentro il termine suddetto; ma solamente possa, e debba esser preferito, quando voglia anch'esso supplire la medesima Sesta, o altra maggior somma, che sia stata offerta dal nuovo Oblatore.

VII. Passati poi li suddetti tre mesi dal giorno della deliberazione, come sopra, non sia più luogo alla rescissione del Contratto; ma quello debba restar fermo, e irrevocabile per tutto il tempo convenuto, e secondo la forma, e patti concordati nella deliberazione: E solamente alla Camera rimanga salvo, e preservato il diritto d'impugnare il Contratto; in caso di lesione ultra dimidium, quatenus de Jure, et prout de Jure, ed a tenore delle Costituzioni Apostoliche, senz'alcuna limitazione di tempo, quando a questa non sia stato da Noi, e da nostri Successori specialmente, e nominatamente derogato.

VIII. E finalmente, coll'occasione di questo regolamento sopra gli Appalti Camerali, volendo Noi anche procedere all'aggravj, che si fanno tutto giorno dagli Appaltatori alli Sudditi del nostro Stato Ecclesiastico, ordiniamo, che nello stipolare gl'Istromenti coi suddetti Appaltatori, niuno ardisca senz'ordine, o Chirografo speciale sottoscritto da Noi, e nostri Successori pro tempore, porre alcun Capitolo, col quale alcuna Ga-

bella, o Privativa cadente sotto l' Appalto, venga in qualunque modo distesa ed ampliata, oltre i casi, e termini prescritti nell'Istituzione di tal Gabella, o Privativa, e diversamente da quello, che è stato generalmente praticato, ed osservato in tempo de' passati Appaltatori; dichiarando Noi invalido, e nullo qualunque Capitolo d'Istromento, e qualunque Editto, o Bando, che fosse fatto, o che si facesse in contrario.

Quali ordini in avvenire vogliamo, ch' esattamente siano osservati in tutte le deliberazioni degli Appalti Camerali; sotto pena della loro nullità, da incorrersi ipso facto, et ipso Jure, senz'altra dichiarazione di Giudice, e che a tenore de' medesimi ordini debba seguire la pubblicazione, e rinnovazione degli Editti, e la stipolazione de' suddetti Appalti, anzi giusta la di loro forma si debbano intendere pubblicati gli Editti, consumate le deliberazioni, e stipolati li pubblici Istromenti; perchè così, e non altrimenti ordiniamo, e comandiamo, e come legge vogliamo, che inviolabilmente si osservi per esser così mente, e volontà nostra precisa. Volendo, e decretando, che la presente nostra Gedola di Moto proprio, da ammettersi, e registrarsi in piena Camera, e ne' suoi libri, secondo la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore de registrandis, vaglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla nostra semplice sottoscrizione, e che non gli si possa mai opporre di surzezione, orzezione, né di alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione; e che così, e non altrimenti, debba sempre nelle cose premesse giudicarsi, definirsi, decidersi, ed interpretarsi dal Reverendissimo Cardinal Camerlengo, da Monsign. Tesoriere Generale, dalla piena Camera, e da qualunque altro Giudice, e Tribunale, sebbene Collegiato; e composto di Reverendissimi Cardinali; togliendo loro, ed a ciascheduno di essi la facoltà, ed autorità di giudicare, definire, ed interpretare diversamente, dichiarando sin da ora nullo, irritato, ed invalido tutto ciò, che si facesse, o si tentasse di fare in contrario. Ancorché non vi sia stata chiamato, citato, né sentito Monsign. Commisario della nostra Camera, o altri, che vi avessero, o pretendessero avervi interesse; e non ostante le Costituzioni di Paolo II., Paolo IV., e del detto Pio IV. nostri Predecessori de rebus Ecclesiarum, et Camerae non alienandis, ogni, e qualunque Jus, e dritto competente alla nostra Camera, benché chiuso nel Corpo delle Leggi, la Regola della nostra Cancelleria de Jure quaesito non tollen-

Clausula, et Decreta irritantia.

Sublata sententia iudicantis facultate.

Derogationes.

Tunc vero priores Oblatores competere praelationem certis paribus, non alicuius refectioem sumptuum etc.

7. Post dies tres menses, Contractum rescindi non posse. nisi ex causa lesionis ultra dimidium.

8. In Conditionibus locationum nihil addi possit, quo vetigalia ultra legem eorum institutionis, et consuetudinem, augentur.

do, e qualsiviano altre Costituzioni, ed ordinazioni Apostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, usi, stili, consuetudini, Sentenze, Decreti, e Resoluzioni in casi simili, ed ogni altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario; alle quali tutte, e singole, avendone il di loro tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, per il solo effetto suddetto, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Apostolico

Dal. die 22.
Nov. 1742.

Quirinale questo dì 22. Novembre 1742.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Registrata in Camera Apostolica die 28. ejusdem mensis, et anni.

LXV.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Satis, superque compertum, exploratumque est, quanta cura, sollicitudine, ac studio ab ipsa antiquitate certatum sit, ut non modo integræ Nationes, Populi, Urbesque, atque Oppida stemmatibus, insignibus, et armis, verum etiam singuli, quamvis minimi omnium hominum ordines, coetus, ac sodalitia, quin ipsi singulatim homines vestibus omnium colorum, ornamentis, nominibus, prænominibus, cognominibusque ab omni, vel levi re, aut occasione ductis, ac signis, notisque quibuscumque insignirentur, atque secernerentur. Nec alia ratione id factum est; quam ut unicuique juxta gradum, conditionem, dignitatemque suam agnito, sive debitus honor, sive laus, sive vituperatio tribueretur. Hoc autem discrimen quantum ad publicam tranquillitatem conservandam, et confusionem, perturbationemque in singulis quibusque Ordinibus evitandam interfuerit, ipsa experientia docti sumus. Quamobrem non mirari, sed laudare potius decet eos potissimum religiosorum virorum coetus, et ordines, qui cum nulla mutua inter se Communitatis intercedant commercia, nec sub eodem Capite, aut Duce militetur, nec iisdem obedientiae, observantiaeque legibus pareatur, pro virili parte contendant, ut, quo ab aliis ejusdem aliquando instituti, sed omnino secretis, ac divisim præcipue discernentur, denominationem sui Coetus, ac Sodalitatis tamquam sibi peculiarem olim assumptam, atque confirmatam jure vindicent. Itaque cum sicut accepimus, studia hujusmodi inter dilectos filios Presbyteros secu-

lares tum Congregationis Oratorii Sancti Philippi Nerii in Vallicella, tum Oratorii Sancti Hieronymi Caritatis de Urbe ita exarsissent, ut primodicti Presbyteri ab usque anno MDCCXXXIX. coram dilecto Filio nostro in eadem Urbe Vicario in spiritualibus Generali caraverint expediendum Monitorum jactationis, jactionum dictum contra secundo dictos Presbyteros seculares cum inhibitione, ne imposterum Presbyteri seculares Congregationis Oratorii de Urbe nuncuparentur; nec lis hujusmodi ablata, nec debito fine terminata fuerit: Hinc est, quod Nos, qui per omnem vitæ nostræ cursum nihil curavimus impensius, quam, ut opportune dirimerentur, componerenturque lites, et controversiæ, quæ inter quoscumque homines, ac potissimum inter religiosorum virorum Ordines exortæ, in dissidia, odia, dispendia tum honorum, tum existimationis in evidentissima regularis observantiae, severioris disciplinae, pietatisque damna, ac detrimenta evadunt, atque erumpunt, considerantes per studia, et litem hujusmodi non parum conceptæ apud omnes homines de singulari eorumdem Presbyterorum sapientia, doctrina, modestia, religione, et caritate opinioni fortasse detractum iniri, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine litem, et Causam hujusmodi motam, et pendentem in statu, et terminis, in quibus de præsentibus reperitur, ad Nos harum serie cum suis emergentibus, et annexis, et connexis a quocumque Iudice, et Tribunali avocamus, illamque sic avocam expensis rationum momentis utrinque adductis, motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus, necnon Presbyteros quidem Seculares in Ecclesia Sanctæ Mariæ in Vallicella Patres Congregationis Oratorii, Presbyteros vero Seculares in Ecclesia Sancti Hieronymi de Caritate existentes Sacerdotes Oratorii Sancti Hieronymi de Caritate de Urbe vulgo vocari, nuncupari, denominari, et in omnibus Scripturis tam publicis, quam privatis, sive manuscriptis, sive typorum opera in lucem prodeuntibus se subscribere imposterum debere motu, scientia, et potestate similibus volumus, decernimus, atque in virtute sanctæ obedientiæ, et sub poenis ad nostrum, et Sedis Apostolicæ arbitrium impo-

nendis districtè præcipimus, atque mandamus. Decernentes easdem præsentès Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque ejusvis status, gradus, ordinis, conditionis, præeminentiae, vel dignitatis, seu alias specificæ, et individua mentione, et expressione digni in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quomodolibet debuissent, aut ex alia quaecumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret causa, occasione, colore, prætextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, et totalis læsionis ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis-Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed easdem præsentès Literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit inviolabiliter, et inconcusse observari. Sicque, et non aliter in præmissis per quoscumque Judices ordinarios, et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. præfatae Cardinales etiam de latere Legatos, et quosvis alios qualibet auctoritate præeminentia, et potestate fungentes, et quodcumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus

BENED. XIV. TOM. XV.

Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, utrorumque Presbyterorum Secularium quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Caeterum earundem præsentium tenore decernimus, et declaramus in omnibus, et singulis Apostolicis, sive in simili forma Brevis, sive sub plumbo deinceps pro tempore expediendis Literis Patres: quidem Congregationis Oratorii Presbyteros Seculares Congregationis Oratorii S. Philippi Nerii de Urbe, Sacerdotes vero Oratorii S. Hieronymi de Caritate de eadem Urbe Presbyteros Seculares Oratorii S. Hieronymi de Caritate de Urbe præfata esse nuncupandos. Volumus insuper ut earundem præsentium transumptis, seu exemplis manu alicujus Notarii publici subscriptis, aut Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhereretur si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Novembris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 27.
Nov. 1741.*D. Cardinalis Passioneus.*

EPISCOPIS RUTHENIS

LXVI.

Suadet Pontifex, ut unionem Monachorum Sancti Basilii sub unico Proto-Archimandrita promoveant, et foveant.

Venerabilibus Fratribus, Athanasio Kloviae Archiepiscopo totius Russiae Metropolitano, necnon Episcopis Ruthenis, Theodoro Luceorise, Feliciano Chelmensi, Hieronymo Premisia, et Georgio Pinscensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, et
Apostolicam Benedictionem.*

Pontificis
verus in de-
mandanda
Monacho-
rum unione.

Et si dubitare non possumus, Fratritates vestras diligentem daturas operam, ut debita reverentia, et nulla mora, Decretis pareatur, quae de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Propagandae Fidei negotiis praesidentium, nuper edidimus pro colligendis in unum Corpus sub uno Capite, unaque jurisdictione, Ruthenis Monachis Basilianis; cum tamen e literis communi vestro nomine ad Nos datis perceperimus, modeste vos subvereri, ne in iis quidpiam incommodum vestris consuetudinibus, et privilegiis sancitum fuerit; vos, pro singulari nostra erga vestram Nationem benevolentia, censuimus admonendos, eadem Decreta id solum spectare, ut ipsi Monachi in unum Coetum coalescentes, atque ita facilius Monastica disciplina instituti, ad suam salutem incumbant, et ad firmiter obstringendos Apostolicae Sedi Popularium animos.

Eadem alias
a S. Sede
epistola fuit.

§. 1. Quae sane Decreta eo etiam in veneratione esse debent, quo inhaerent perpetuo Romanae Cathedrae proposito, redigendi in unum Ordinem cunctos Ruthenos Basilianos Monachos, eosque subjiciendi uni supremo Praesidi, qui e propinquo servari jubeat domesticae leges, caveatque ne ulla ex parte Religiosa disciplina detrimentum faciat. Quocirca *Unitorum*, ut vocant, *Ordini*, sub Sanctissimae Trinitatis nomine militantium, data fuit olim facultas condendi idoneas huic consilio leges, a Pontifice Maximo confirmandas, ejusque auctoritate robur habituras. Quod pariter vestra Zamosciensis Synodus luculenter sibi proposuit, testata, in unum congreganda esse Corpus quotquot Monasteria ad verum Christi Orile tum redierant, aut reditura forent, quae in schismate, nulli omnium maximo Rectori cohaerebant. Id autem nemo non videt facilius obtineri, si quicquid est Ruthenorum Basilianorum sodalium, totius Russiae Proto-Archimandritae obediat, ejusque imperata faciat. Nec dubitari potest, hanc fuisse ejusdem Zamosciensis Concilii mentem, siquidem Metropolitana Leo Kiska, qui permittente Romana Sede, Synodum ipsam congregavit, vix ea finem acceperat, scilicet quadragesimo post

Et a Synodo
Zamoscien-
sibus Decreta.

die; cum aliis suae Gentis Episcopis sedulo postulavit, ut cunctae Basilianae Familiae supremus Praefectus alternatim eligeretur ex Lithuanis, et Volimniensibus Monachis; dato documento, ita sensisse de uno constituendo Praeside Zamosciensium Patrum constitutionem; qua in hunc sensum accepta, Synodum confirmavit Apostolica Sedes, cujus est, de vero Synodali sensu judicare.

§. 2. Quod autem attinet ad vestras modeste exhibitas querelas, iisdem Nostris Decretis immixtum iri Episcopalem jurisdictionem, Monachis ab ipsa exemptis; satis erit ad eas sedandas, ut in memoriam revocetis, id antea a vobis concessum sponte fuisse, et in Oecumenica Tridentina Synodo expresse comprobatum, confirmatumque: quam saluberrimam Synodum libenter a vestro Zamosciensi Conventu, nulla exceptione, venerabunde acceptam, ex ejusque placitis plura saepius a vobis sancita fuisse, profecto non ignoratis. Nec vobis in mentem veniat reputare, quicquam ibi vestris Ruthenis Ritibus adversari, quos, et quoscumque alios laudabiliter institutos, ubique servandos existimarunt sapientissimi illi Patres; rati, ex incorruptarum Caeremoniarum diversitate, Catholicae Ecclesiae decus accedere. Et a Nobis quam maxime alienum est, ab hujusmodi sententia vel minimum discedere.

§. 3. Igitor cum nihil vobis timendum sit, ne, Nostris pronuntiatis Decretis, probatae ab hac Sanctissima Sede consuetudines vestrae vulnus aliquod acceperint; cum vos ipsi sponte decreveritis Monachos sui esse juris; cum iidem illos optaverint in unum coire Ordinem, conspicati, hoc pacto melius consuli Monasticae disciplinae, ac Ruthenorum utilitati; quid est, quod Apostolicam benignitatem ad praesidium vestrum invocetis? Hanc autem ad opportunitatem usum reservare poteritis, et quam non semel experti estis, numquam vobis defuturam existimare; praesertim si ad ipsam conciliandam eximium studium adhibueritis, ut nihil impedimento sit, saepius nuncupatis decretis nostris debita obedientia exequendis. Quod ut commodius fieri queat, permisimus Nuntio isthic Nostro, tempus idoneum designare ad cogendum Monachorum Conventum, ut ibi, maturo consilio, norma constituatur, qua negotium istud ad exitum perducatur. Interim Fratritatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Episcoporum
iura, et N
tionis Rit
nullum ex
detr. mer
tum accepti
ra.

Suadet
Episcopis, u
eidem con
stituendae
non adver
sentur.

at. die 27.
ov. 1742.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

LVII.

ELECTO DE NANKIM.

Præcipitur, ut ante consecrationem, juramentum emittat, ad formam Constitutionis supra positae n^{um}. 59.

Dilecto Filio, Francisco de Sancta Rosa de Viterbio, Electo de Nankim in Indiis Orientalibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

provisio fa-
a Ecclesiae
Nankim.

Nuper Nos in Consistorio nostro secreto Ecclesiae de Nankim, cui bon. mem. Emmanuel de Jesu Maria ultimus illius Episcopus, dum viveret, praesidebat, per obitum ejusdem Emanuelis Episcopi extra Romanam Curiam defuncti, Pastoris solatio destitutae, de persona tua, Nobis, et Venerabilibus Fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus ob tuorum exigentiam meritorum accepta, de Fratrum nostrorum consilio, auctoritate Apostolica providimus, Teque illi in Episcopum praefecimus, et Pastorem; curam, regimen, et administrationem ipsius Ecclesiae de Nankim Tibi in spiritualibus, et temporalibus plenarie committendo; prout in nostris desuper super plumbo expeditis Literis, quarum tenorem praesentibus pro plene, et sufficienter expresso, et inserto haberi volumus; uberius continetur. Nunc autem Pastoralis officii nostri esse ducimus, Tibi injungere, prout auctoritate praefata tenore praesentium injungimus, quod, antequam munus Consecrationis suscipias, juramentum illud, quod Missionarii omnes in Sinis degentes jam emiserunt, hoc est de fideliter, integre, et inviolabiliter observando praeecepto, ac mandato super Ritibus, et Caeremoniis Sinensibus in Constitutione felicis recordationis Clementis Papae XI. Praedecessoris nostri die XIX. Martii MDCCXV. hac de re

praeeptum
praestandi
juramentum
transmit-
tendi ad Se-
nem Aposto-
cam.

edita, et in nupera Constitutione nostra, quae incipit: *Ex quo singulari*, confirmata, contento, similiter emittere, ipsumque juramentum tua subscriptione, et sigillo munitum, vel saltem authenticum illius exemplum, ad Nos quantocius transmittere omnino tenearis. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Forma autem juramenti, quod praestabis, haec est: *Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim, praeecepto, et mandato super Ritibus, et Caeremoniis Sinensibus in Constitutione piae mem. Clementis Papae XI. die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, qua praesentis juramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, et inviolabiliter observabo; et absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a meis subditis, aliisque, quorum cura ad me in munere meo spectabit, quantum in me erit, similiter observari, et adimpleri curabo. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, et Caeremoniae Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchae Alexandrini Macai datis die IV. Novembris MDCCXXI. permissae, ac a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XIV. damnatae, ab eisdem subditis, ad praxim deducantur; Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties, quoties id evenierit, poenis per praefatas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, et declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, roceo, et juro; sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia. Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim manu propria.*

Forma ju-
ramenti.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 3.
Dec. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

DE CONCURSU

LXVIII.

Et Examine habendo pro Parochialium Ecclesiarum collatione: De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatebus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

*Ecclesiae,
Council, Tri-
dentini, et
Sedis Apo-
stolicae mens
circa digno-
ris electio-
nem ad cu-
ram anima-
rum.*

Cum illud semper plurimum formidaverit Ecclesia Catholica, ne indignis quibusque, et extra sacerdotale meritum constitutis, Cura animarum, et Dominici Gregis custodia crederetur; quia totius Familiae status, et ordo natus, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis sanctionibus, ac praesertim Sanctae Tridentinae Synodi Decretis provide consilium est, regimen Ecclesiarum Parochialium iis esse committendam, quorum omnis aetas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinae Ecclesiasticae stipendia ita cucurrisse, ut de illorum supra alios profectione, ac potiori doctrinae, morum, ac diuturni laboris suffragio, nefas esset dubitare. Quia vero perniciose apud plurimos opinio sensim invaluit, Tridentini Decretis non praescriptam esse Dignioris electionem; sed caveri tantummodo, ne Indignis Ecclesiae Parochiales, aliaque Beneficia, quibus cura imminet animarum, conferrentur; San. mem. Innocentius XI. Praedecessor Noster erroneam doctrinam a vera, et sincera Patrum mente longius deflectentem damnavit, et edocuit, quam prudens, ac diligens esse debeat Pastoralis Officii dispensatio.

*Ecclesiae Pa-
rochiales per
concursum
providendae.*

§. 1. Ad tramites idcirco ejusdem Sanctae Synodi, usu receptum est, occurrente Parochialis Ecclesiae vacatione, quae libere ab Ordinario conferenda sit, Concursum institui, ut, habita in eo de cujuslibet aetate, moribus, doctrina, et sufficientia, solerti inquisitione, Episcopus eligat quem caeteris magis idoneum judicaverit.

*Appellatio
ab irratio-
nab. jud.
En. a. Pio V.
permissa in
devolutivo.*

§. 2. At quia contingere quandoque potest, quod favore, vel gratia, vel minus aequo iudicio, minus digni Dignioribus praeponantur, San. mem. Pius V. Noster Praedecessor, ne quid in hujusmodi electione esset inordinatum, atque praeposterum, edita saluberrima Constitutione, licere voluit injuste in Concursu rejectis, interposita ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorum, vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, Praelectum ad novum examen provocare, et Ecclesiam alteri non rite collatam, novo facto meritum periculo, si ita jus esset, vindicare. Et ne frivola ap-

pellationis diffugio locus esset, provide ibidem cautum est, dictae appellationi in devolutivo tantum deferri oportere, non suspensa, aut quoquo modo retardata Praelecto ab Ordinario Parochialis Ecclesiae possessione.

§. 3. Consultissimae hujusmodi leges eum in finem institutae, ne in tanti momenti re imperiti magistris, novi antiquis, rudes praeferantur emeritis, violatae sunt hominum fraude, et malitia, ipsa medela vulnus exasperantium. Saepissime enim rejecti, ab Ordinario, dictae Constitutionis obtentu, in vocem Appellationis facile prorumpere, et, minus legitima concurrente causa, Electos ab Episcopo ad novum examen provocare consueverant; illosque praeterea, relicta Gregis, et Ecclesiae custodia, longum iter arripere, et diuturni laboris, temporis, et pecuniae impensa exhaustos, litem in secunda, tertia, et ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant.

§. 4. Quia etiam experientia compertum est, magno justitiae detrimento litem ipsam absolvi: Quandoquidem ii, qui Examine se subjecerant, atque in primaevo Concursu, utpote legitimarum Institutionum nescii, rejecti fuerant, longa postmodum decurrente lite, sedulam literis ex industria navantes operam, praeferrere aliis merebantur, et acerbe succensebant Episcopo, iudici quidem adeptae, non autem adipiscendae peritiae, per injuriam se fuisse rejectos.

§. 5. Hinc apud bene moratos homines, et justitiae vindices, frequens querelarum occasio: quibus sedandis cum Congregatio Concilii Tridentini Interpres omne studium, diligentiamque conferret; Nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, et apta eidem avertendo remedia investigare pro viribus nitermur. Sensus hae de re Nostros explicantes, viro potissimum laborare comperimus Praxim Examinis oretenus habiti, nec scriptis consignati: Electi siquidem ad Curam animarum ab Ordinario Collatore, et ad iteratum examen coram alio Iudice provocati, jus legitimae Collationis tueri non poterant certo, ac permanenti testimonio jam probatae idoneitatis; sed a novi Examinis alea, subeunda coram Iudice Appellationis, gestarum rerum prorsus ignaro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Justitiae detrimento recepta in Foro erat

Abusus hujusmodi appellationum.

Et perniciosus quandoque iudiciorum exitus.

Votum a S. D. N. olim Cong. Concilii Secretis, prolatum et publicatum.

opinio, provocari posse ad alium Judicem, nullo exhibito indebitae rejectionis documento. Quod quidem cum a Sacrorum Canonum censura longius aberraret, facile huic corruptelae occurrere posse censuimus, si certa primum, et apte disposita habendi Examinis forma praescriberetur; si quaestiones Examinatis propositae, et consentaneae illorum responsiones, totaque rei gestae series in scriptis redigetur; et si Acta demum totius Concursus ad Judicem Appellationis integra asportarentur.

Quoda Congregatione, mox etiam a Pontif. Clemente XI. probatum fuit.

§. 6. Inita a Nobis consilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16. Novembris 1720. ratam habenti; Sed etiam Pontificii iudicii accessione roborata fuit a Clemente XI. Ecclesiasticae Disciplinae vindice, et assertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obsequio, et diligentia exequerentur, iis datae sunt die 10. Januarii 1721. opportunae Literae nostro calamo exaratae, ejusdemque Pontificis sensu, et oraculo comprobatae, quarum tenorem, etsi alias praelo commissum, et insertum in Bullario dicti Clementis Praedecessoris Nostri, congrue hic duximus referendum.

Epistola Congregationis nomine scripta, Ecclesiae disciplinae in provisionibus Ecclesiarum Parochialium per concursum.

§. 7. Reverendissime Domine uti Frater. Quo Parochiales Ecclesiae dignioribus Personis gubernandae traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridentina Synodus sess. 24. cap. 18.; ut, vacante Ecclesia Parochiali, indiceretur, et ferret Concursus; ac, postquam Concurrentes ab Episcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus saltem tribus, examinati, approbati essent, Episcopus eligeret, quem aetate, moribus, doctrina, prudentia, aliisque rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam necessariis, et opportunis, digniorem caeteris, magisque idoneum judicaret. Adjectumque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, et nomine Sanctissimi Pontificis Pius V., quod, si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegisset, possent ei, qui rejecti essent, a mala ejusmodi electione ad Metropolitanum, vel, si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apostolicae Delegatum, vel alias ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac Praelectum, ad novum examen coram ipso Appellationis Iudice, et ejus Examinatoribus, provocare; ea tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in devolutivo esse deberet; quemadmodum in ejus Constitutione, quae trigesima tertia

est, latius caretur; concludendo, quod, constituto de prioris. Eligentis irrationabili iudicio, eoque revocato, Parochialis Ecclesia magis idoneo conferatur.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bulla Examinis in Concursu peragendi forma, seu methodus ulla certa, ac peculiaris servanda proponatur; difficulte dictum est, quanta Examinum, aliorum alibi diversitas, extiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alieubi, cum non eadem omnibus Quaestiones, non iidem casus propositi fuissent: erant identidem, qui, vel in iudicio, vel extra conquererentur, sibi quidem postpositis difficultiores, Praelecto autem faciliores, ad solvendum Quaestiones obligasse. Alibi vero eadem quidem omnibus Quaestiones propositae fuerunt, sed neque hae, neque datae a Concurrentibus responsiones, scripto, seu literis consignabantur. Cumque postmodum, nec raro contingeret, ut e postpositis quispiam, jure Bullae supradictae, novum ad Examen coram Iudice Appellationis, ejusque Examinatoribus, Electum provocaret: S. Congregatio usque ab anno 1603. considerans gravamen non alia ratione, quam novo examine, probari posse; provocationem ad novum examen censuit admittendam, gravamine necdum probato, et requisitis tantummodo probationibus in subsequenti iudicio: in quo, probato, per novum examen Appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda superest ejusdem praejam electo in reliquis ad regendam Ecclesiam requisitis praestantia, ut de majori alterutrius ad Parochialis Ecclesiae gubernium idoneitate Sententia ferri possit; cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, seu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacrae Congregationis Sententiam Scriptores, et Tribunalia laudarunt. Aliis demum in Dioecesibus laudabilis invaluit consuetudo, ut eadem omnibus Quaestiones, iidemque casus proponantur; ac (ne qua detur ansa Cancellario quidquam suo marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsimet Concurrentes, qui interrogati fuerint, quaeque responderint, sua manu perscribant.

Non eadem ubique examinandi peragendi forma.

Decretum anni 1603. pro novo examine concessione concedendo abaque praevia probatione gravaminis.

Sed alia deinde requisita, praeter doctrinam expendenda.

Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinando tenere; Sacrae deinde Congregationi etiam, atque etiam considerandum retinuerunt, his, qui sic examinati essent, atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantis, indulgentia; nec ne statim Electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis praerequisita

Dubia super admissione appellationis in casibus particularibus, et in ulterioribus instantibus.

probatione, videretur; cum isti ex actis primi examinis gravamen Doctrinae facile alioquin probare possent; quod alii aliter nimirum examinati, probare, nisi secundo, seu novo examine, non poterant. Nec defuere alii probitalis, ac peritiae in administrandis diu Ecclesiis laude praestantes, qui monerent, fraenum aliquod hujusmodi Appellantium licentiae tandem injiciendam, eorumque jam nimis crebras novum ad examen provocaciones esse reprimendas; quippe quae vix unquam sine magno Ecclesiarum damno contingunt. Nam cum novum examen coram Judice Appellationis longe procul a Parochia peragendum sit; Electus ab Episcopo, qui provocatur, Parochiam, quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque Oeconomo, vel Vicario cuiuspiam, veluti Sponsam ignotis Custodibus, relinquere, Sponso non parumper, sed diu sane abfuturo; dum nempe, implicita, ut fit, lite, ternâ etiam, vel quaternâ, alia ex aliis, Examina, super praestantia primum doctrinae, tum deinde aliorum, quae ad integrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiose multiplicentur; et commode, ne dicam otiose, transigantur, antequam deliberari possit utri Concurrentium Parochia sit adjudicanda.

Ad tollendam ejusmodi non minus querelarum, quam incommodorum occasionem, Sacra Congregatio Concilii Tridentini Interpres, postquam rem omnem a capite repetitam in gemina sessione 4. Octobris, et 16. Novembris 1720. summo studio recognovit, tandem, Sanctissimo etiam annuente, statuit (quod per praesentes Literas encyclicas exequitur) omnes; et singulos Episcopos, aliosque Praelatos, penes quos sit jus, et auctoritas faciendi Concursum, hortari, ut examen ejusmodi instituere non graventur, quale jam et multae Dioceses, et Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Dataria postulat; sive, cum, Sede vacante, vacat Ecclesia aliqua Parochialis, cujus collatio ad Sedem Apostolicam pertineat; sive cum vacat Parochialis aliqua, ut dicitur, juxta Decretum; sive demum, cum, vacante in Collegiatis, aut Cathedralibus Ecclesiis Dignitate aliena majori, annexam habente Curam animarum, faciendus est Concursus, atque ad Apostolicam Datariam transmittendus, ut notum est, atque in Literis, quae de ordine Sanctissimi, tunc a Dataria prodeunt, clare praescribitur.

Vacante itaque Ecclesia Parochiali, quae conferenda sit per Concursum, atque hoc solitis formulis indito, haec, quae sequuntur, ex Sacrae

Congregationis Sententia, consilio suasionem, servanda proponuntur.

1. Primum nempe, ut assignentur eadem omnibus Concurrentibus Quaestiones, idem Casus, iisdemque Textus Evangelii, super quo sermonis aliquid perscribant, ad probandam dicendi pro concione facultatem.

2. Alterum, ut Casus, et Quaestiones resolvendae dictentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii tradatur.

3. Tertium, ut certum, idemque omnibus spatium temporis constituatur, intra quod Casus resolvant, Quaestionibus respondeant, Conciunculam componant.

4. Quartum, ut eodem Concurrentes omnes in Conclavi claudantur; unde, quandiu scribent (dabitur enim omnibus scribendi copia) nemo eorum egredi; neque alius quispiam eo ingredi possit, nisi postquam scripta confecerint, et exhibuerint.

5. Quintum, ut omnes sua quisque manu tum responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.

6. Sextum, ut responsa quidem latine, sermo autem ea, quae ad populum haberi solet, lingua scribatur.

7. Postremum, ut unumquodque responsum, et unusquisque sermo, cum ab unoquoque Concurrentium exhibebitur, non solum ab eo, qui scripsit, atque a Cancellario Concursus, verum etiam ab Examinatoribus, et ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui Concursui interfuerint, scribatur.

Peracto secundum hanc formulam Concursu, collataque ei, qui magis idoneus, ac dignior iudicatus fuerit, Ecclesia Parochiali, non admittatur Appellatio, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi, nisi intra decem dies a die Collationis interponatur.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit, Actaque Concursus petat ad Judicem Appellationis transferenda; mittantur vel Acta ipsa originalia Concursus clausa, et obsegnata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum, a Cancellario Concursus, atque altero Notario collatum, et auscultatum coram Vicario, vel alio in Ecclesiastica dignitate constituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio pertinebit; necnon ab Examinatoribus Synodalibus, qui Concursui interfuerint, subscriptum.

Ecclesiarum per concursum.

Prescribitur Ordinarius uniformitas in Concursibus, et Examinibus.

Praemissis omnibus servatis, appellatio post 10. dies interposita non admittatur.

Forma transferendi Acta coram Judice ad quem.

Quid singulatum servandum in provisionibus

Examine
quoad do-
ctrinam ex
actis nou
probatum, no-
vum examen
minime con-
cedendum.

*Ex quibus actis, vel authenticis eorum exem-
plo, nisi gravamen quoad doctrinam probet is,
qui sic, ut praevittitur, examinatus, aut a mala
relatione Examinatorum, aut ab irrationabili
iudicio Episcopi appellaverit, novum ad examen
provocandi facultatem a Sacra Congregatione fru-
stra postulabit.*

Neque per-
mittenda
prosecutio
appellatio-
nis, nisi gra-
vamen, quo-
ad alia sal-
tem extraju-
dicialiter
probetur.

*Quemadmodum et in iudicio Appellationis
persequi ius suum frustra tentabit is, qui forte
se gravatum doleat quoad reliqua, nisi, interpo-
sita mature, ut dictum est, Appellatione ab irra-
tionabili iudicio Episcopi gravamen quoad illa
ostenderit, vel ex actis primi Concursus, vel sal-
tem ex attestationibus, et documentis extrajudi-
cialibus etiam, sed non levibus.*

*Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio,
et Sanctissimus assensit.*

Praemissi
non servatis,
admittitur
appellatio, et
provocatio
ad novum
examen
etiam non
probatum gra-
vamine.

*At si quis tamen Ordinarius aliter, ac su-
pra descriptum est, Concurrentium examina in-
stituere perrexerit, perget et Sacra ipsa Congre-
gatio more pristino Appellantis, qui se grava-
tos dixerint, provocationem ad novum examen,
nulla gravaminis praevia probatione, indulgere.
Interim tamen, ne harum literarum memoria di-
labatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in
uniuscujusque Ordinarii Cancellaria perpetuo
conservari. Cujus interea consilium, tum volun-
tatem, dum ego omnibus significo, Amplitudini
Tuae fausta omnia e Coelo precor. Romae hac
die 10. Januarii 1721.*

Amplitudinis Tuae.

Uti Frater

P. M. Card. Corradinus Praefectus.

P. Lambertinus Secretarius.

Pontificis ex-
perientia de
praemissa-
rum legum
utilitate.

*§. 8. Quantum recte dispensandis Eccle-
siasticis muneribus, administrandae justitiae,
componendis dissidiis, continendisque in offi-
cio Clericis proficeret saluberrima praemissa-
rum legum institutio, satis superque experien-
tia comperimus, cum Anconitanam primum
Ecclesiam, ac deinde Bononiensem Sponsam
nostram paterna charitate cominus amplecte-
remur. Freti siquidem dictarum legum prae-
sidio, Digniores Parochiis, et Curae animarum
praefecimus: tantaque, benedicente Domino,
id accidit animorum consensione, ut nemo
questus sit, traditum minus Digno celsioris loci
praemium, vel minus juxta alteri credita va-
cantis Ecclesiae gubernacula.*

Alqua ta-
men addenda
supersunt.

*§. 9. At quia certis admonemur iudiciis,
non ita id aliis Episcopis contigisse; imo non*

*deesse, qui privatis abrepti studiis, saepe de-
clinare, ac redarguere Judicium Episcopale
praesumant: Nos propterea solliciti de imple-
dis, prout decet, muneri Nostri partibus, non-
nulla praefatis Literis addenda, nonnulla vero
tacite, breviterque ibidem tradita, clarius ex-
plicanda censuimus, ut recte omnia, atque ex
ordine peragantur.*

*§. 10. Moerentes igitur audivimus, quod
in plerisque Dioecesium, etsi recepta sit lau-
dabilis, firmiterque custodienda consuetudo in
scriptis redigendi examen Concurrentium, ni-
hilominus Examinatorum suffragia in sola
literarum peritia versantur, nec illorum exe-
quitur sententia de Clericorum aetate, insti-
tutione, gravitate, et honestate morum, pru-
dentia, munitis antea exercitiis, et an tales de-
mum sint, qui Oves suas verbo, et exemplo
juvare possint. Quam devia sit hujusmodi
praxis a Tridentini semita, is plane intelliget,
qui expendet verba relata cap. 18. sess. 24. de
Reformat: Peracto deinde examine, renuntientur
quotcumque ab his idonei judicati fuerint moribus
doctrina, prudentia, et aliis rebus ad vacantem
Ecclesiam gubernandam opportunis. Idque pro-
be noscens Congregatio ejusdem Concilii Inter-
pres, pluries edixit, Examinatores deesse mu-
neri, si doctrinae tantum Judices essent, nec
inquirerent, qui prae aliis, probitate morum,
laboribus, praestito antea Ecclesiae obsequio,
caeterisque dotibus ad Officium Parochi cumu-
late obeundum necessariis, essent idonei, et
commendabiles.*

De concu-
rentium ido-
neitate, non
ex doctrina
tantum, sed
ex aliis etiam
qualitatibus
judicandum.

*§. 11. Absoluto Examine, ut cuique satis
compertum est, si tantummodo potestas Exa-
minatoribus renuntiandi quotquot regendae
Ecclesiae idoneos judicaverint, reservata uni
Episcopo electione Dignioris, quemadmodum
sanctum est a Tridentino illis verbis: Ex
hisque Episcopus eligat, quem caeteris magis ido-
neum judicaverit: At si quem Clericorum forte
contigerit, appellare a mala relatione Exami-
natorum, quorum cura unice versata fuerit in
exquirenda doctrina, non facta uno eodemque
tempore solerti etiam investigatione aliarum
qualitatum, quae Pastoris congruat officio:
Ordo iudicii secumferet: ut etiam Judex, ad
quem provocatum fuit, in sola doctrinae inda-
gine immoretur: Nec sine gravi animarum
detrimento, et disciplinae injuria, praeficiatur
Ecclesiae, qui literis magis posset, licet caetera
minus aptus, et quandoque indignus: Contra*

Super qui-
bus expedit
Examinato-
rum quoque
sententias
exquiri.

vero areceatur ille, qui licet impar doctrinae merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesiae famulatu, ac multiplici virtutum laude praececlit.

Et Judicem
appellationis
cognoscere.

§. 12. Factum praeterea satis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores, conjunctis studiis, industriae nervos omnes intenderint in conferenda concordii judicio Ecclesiae Personae, quae licet scientia, et literis alteri concedat, majori tamen caeterarum qualitatuum eminet ornamento; Siquidem Postpositus, suae nimium fidens doctrinae, ab irrationabili Judicio Episcopi non raro appellat; Causaque ad Judicem Appellationis delata, idem totus est in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine literato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quae in Appellante desiderantur: Iugentque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antistites exitum hujusmodi appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

Atque in judicio ferendo, legitimis probationibus et documentis inniti.

§. 13. At si Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiae, quantum satis, majori, et accuratori examine inquirat, qui mores hominum sint, quae gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quae virtutum specimina, quae demum totius antea vitae ratio, pascendo Gregi consentanae: Tot Judici exhibentur attestations ab Appellante ex industria collectae, ut, revocato Episcopali judicio, tamquam irrationabili, non vereatur Judex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probatae adjuvant documenta.

Habenda quoque ratio Episcopalis iudicii ex informata conscientia prolata.

§. 14. Demum cum praecipue Episcopi, tamquam in specula constituti, pateant. Subditorum excessus, contingere solet, ut in Concursu, tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuntietur, cui foeda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, praeterquam Episcopo, occulta: Si Episcopus, iusta suadente causa, crimine non revelato, eundem criminisum tacitus praeterierit, aliumque immunem a sorde praelegerit, illico Postpositus, simulato gravamine, provocat ad Superiorem Judicem criminis ignarum, et consueto diffugio Appellationis, evehitur ad Pastorale fastigium, qui non potest consulere Populo, sed nocere, nec praestare regimen, sed augere discrimen.

§. 15. Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis, ad justitiae praesidium institutum, calide traducant ad iniquitatis defensionem: optimum factu aliquibus fortasse videretur, si Appellatione quavis subblata, cura praeficiendi Rectores animarum prorsus relinqueretur Episcopis, rationem villicationis suae Christo Judici tantum reddituris. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis Appellationem in devoluto a mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa: *Nec praedictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, et Appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive ejusdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuntios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interposita impediat, aut suspendat.* Cui Sanctioni respondet etiam Constitutio Piana, admittens Appellationem in devoluto ab irrationabili Judicio Episcopi.

Appellatio saltem devolutiva denegari nequit ex Conc. Trid.

§. 16. Qua de re, ut in hujusmodi negotio apte omnia atque compositae peragantur, Officii Nostri esse duximus, eum vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem praescribere, quem longo usu utilem agnovimus instituendis animarum Rectoribus, qui credito sibi Gregi praeesse, et prodesse possint.

Series Actorum servandorum in Parochialium provisione per concursum.

I. Episcopus, habita notitia vacationis Ecclesiae, statim, ad praescriptum Tridentini, idoneum in ea deputat Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis assignatione, qui onera ipsius Ecclesiae sustineat, donec ei de Rectore provideatur.

Deputatio Vicarii in Ecclesia vacante.

II. Publico evulgetur Edicto notitia Concursus, congruo, et ab Episcopo praefinito tempore celebrandi: eodemque Edicto omnes clare, et aperte moneantur, ut interim decurrente assignato, coram Cancellario Episcopali, vel altero ab Episcopo deputando, suarum qualitatuum, meritorum, et munerum probationes, attestations tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quae fraude vacent, exhibeant. Alioquin, dicto termino elapso, Documenta hujusmodi, quaecumque, et qualiacumque ea sint, nullatenus recipiuntur.

Indictio Concursus, cum praefinitione termini ad exhibenda in actis Requisita.

III. Evéniente die Concursus, a Cancellario Episcopali singulorum merita, qualitates, et Requisita, (ut vocat,) incorrupta fide deprompta a Juribus tempore habili exhibitis,

Summarium meritorum tam Ordinarii, quam Examinatorum iudicio subiiciendum.

in scriptis summam redigantur: porro copia Epitomes tradetur non solum Episcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, sed sigillatione omnibus Examinatoribus ad Concursum adscitis, ut cum de scientia, tum de vita, moribus, aliisque regendae Ecclesiae necessariis dotibus ferant iudicium.

IV. Die praestituta ab Episcopo habeatur Concursus, servata accurate in omnibus forma tradita in supra relatis Literis anno 1721. editis, totaque rerum in eo gestarum series scriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores, ad assequendam certam, et indubiam conjecturam scientiae, postquam diligenter expenderit singulorum peritiam in evolvendo, explicandoque corectus aliquo Ecclesiasticae Doctrinae capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Catechismo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet scripto datas responsiones quaestionibus propositis; et postquam demum deprehenderit qua quisque polleat gravitate sententiarum, elegantia sermonis in Concinnula scripto pariter exarata, et Textui Evangelico, vel alteri dato Themati accommodata; parem, ni forte majorem solertiam Examinatores adhibeant in perscrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum consentaneis; morum honestatem inquirant, gravitatem, prudentiam, praestita hactenus Ecclesiae obsequia, acquisitam in aliis muneribus laudem, aliaque spectabilium virtutum ornamenta, Doctrinae arcto foedere consocianda; hisce omnibus conjunctim expensis, inhabiles per sua suffragia rejiciant, et idoneos Episcopo renuntient.

V. Absoluto Concursu ab Episcopo, vel eo impedito, a Vicario Generali unacum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, Notula compendiarie Requisitorum antea distributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes Acta secreto custodiat, et nemini ostendat, nisi de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis Digniores, nec illi Possessio, ullo Appellationis vel Inhibitionis obtentu, retardetur.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili Judicio Episcopi: coram Judice Appellationis Acta Concursus integra omnino

producat; et Judex, nisi illis visis, et gravamine comperto, Sententiam non pronunciet. Praeterea in ferenda Sententia, ac reparando gravamine, idem Judex innitatur solummodo probationibus ab Actis elicitis, tam respectu doctrinae, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione, usque ad diem habiti Concursus, tantum temporis intercessit, quantum satis fuit commode exhibendis necessaria juribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritorum documentis; ideoque, ut quaevis via fraudibus praecidatur, volumus, ac districte mandamus, ne dd. Attestationes, Fides tam judiciales, quam extrajudiciales, et documenta quaecumque studiose conquisita, et post Concursum, ut ajunt, expiscata, ullo modo recipiantur. Non obstantibus supra memoratis Literis, a Congregatione Concilii Tridentini Interprete anno 1721. editis, quibus, ad praemissorum effectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis, una cum omnibus in eis contentis, firmiter in suo robore permansuris.

VII. Ubi vero Episcopus, posthabito uno, vel altero ex approbatis, Ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censeat significari oportere Judici Appellationis notam: familiaribus literis Judicem certiores efficiat, inviolabilis secreti lege adjecta. Nemo sit, qui hanc praxim Nostrae tribuat solertiae, cum illa profluat a Tridentini Decretis. Sessione etiam 24. cap. 20. de Reform. ita disponitur: *Praeterea si quis in casibus a Jure permissis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquestus fuerit, seu alias, ob lapsum biennii, de quo supra, ad alium Judicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Judicem Appellationis expensis suis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSAE INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT JUDICI APPELLATIONIS SIGNIFICARE.*

Et quamvis jure Nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Judicem, a quo appellatum est, in more olim posita, hac tempestate obsoleverit, et a Foro recesserit; attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, et non aliis nota, quae tamen approbari digna sit, Ecclesiam contulerit; illam Judici Appellationis, datis secreto literis, denunciaret, et aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Epi-

Si Ordinarius processerit ex informata conscientia, causam sibi notam, per Literas familiares indicabit Judici superiori.

Qui nec illam revelare poterit, nec iuridice probari potest.

scopo causas, et rationes, inviolabilis secreti fide esse custodiendas, nec parvipendendum esse testimonium illius Pastoris, cui Divino mandatur eloquio, Oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos suae non minus, quam alienae salutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Iudicii, odio vel favore moveantur; et in Sacrorum Canonum singularem injuriam, dicant *malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, et lucem tenebras.*

Ordinarius
suspectum
habeat Ju-
dicem AD
QUEM, Ju-
dicii sui cau-
sas aperiet
Praefecto
Congregat.
Concilio.

Si vero Episcopo fuerit suspecta fides Iudicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit hujusmodi occulta rationum momenta: illa significet secretis literis S. R. E. Cardinali Praefecto pro tempore Congregationis Concilii, qui nec consilio, nec auctoritate deerit; quo minus a Iudice Appellationis debitus iustitiae locus tribuatur.

Duae con-
formes in u-
tramlibet
partem judi-
cio imponunt.

§. 17. Praeterea quia aequitati etiam convenit, Causas Appellationis, quae magno Litigantium dispendio, et Ecclesiae perniciem, immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari: idcirco ubi a Iudice Appellationis lata sit Sententia, quae praelectioni factae ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novae Appellationi aditus, sed auctoritate Rei judicatae controversiae finis imponatur. Sin vero Iudex Appellationis aliter, quam Ordinarius, pronunciaverit; liceat Praefecto ab Episcopo, qui Causa recedit, ad alium Iudicem appellare, firmiter interim re-ferta Parochialis Ecclesiae possessione. Tandem postquam tertius quoque Iudex Sententiam dixerit, ne Partes ultra modum graventur laboribus, et expensis, praesertim quia agitur de Cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio; is legitimus regendae Ecclesiae jus obtineat, cui duae conformes assistunt Sententiae, nec ullum novae Appellationis remedium succumbenti suffragetur.

Praemisto-
rum execu-
tio Ordina-
ris commu-
nabitur.

§. 18. His sane regulis, quamvis Appellatio sublata non sit, satis tamen praesidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticae disciplinae, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum superest, ut proposita hactenus media debita executioni mandentur; Eumque in scopum Locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esset, ad nostri Apostolatus auditum novas in diem deferri querelas, ac submovendis

abusibus novas implorari leges, ab iis, qui jam praestitutas negligunt et contemnunt.

§. 19. Demum cum non raro contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia Curam animarum habentia, a Sede Apostolica esse conferenda; vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictae Sedi reservata sint; Nos Praedecessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, praecipimus, et mandamus, ut uno vel altero eveniente casu, Concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam Nostris hisce literis sibi tributam Episcopi intelligant.

Pro colla-
tione Eccle-
siae a S. A.
post. provi-
dendae, lice-
at semper
Ordinarius
Concursum
inducere, et
complevere.

§. 20. Absoluto concursu, si res sit de Beneficiis Curatis, quae tantum ratione *Mensium reservata sint*, Episcopus inter approbatos eligat magis Idoneum, et Datariae significet, nec Acta Concursus transmittat, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura immipet animarum; ex alio, quocumque capite, quam *mensium Apostolicorum*, Sanctae Sedi reservata sint; Eo sane casu, veteri non immutato more, abste-
neat Episcopus a ferendo Dignioris iudicio, et Acta concursus ultro Datariae exhibeat.

Item di-
gniore ali-
gere, non
transmissis
actis, pro
collatione
Ecclesiae Se-
di Ap. reser-
vatae RA-
TIONE
MENSIS.

§. 21. Licebit tamen Ordinarius, pro suo arbitrio, familiaribus literis Datario scriptis, eidem denunciare Personam, quam censent regendae Ecclesiae magis idoneam, eundemque commonere, an occulta aliqua, et in Actis juste reticita subsit causa; quae cuiuspiam obstet ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium Principum, et Magistrum, luculento edocuemus exemplo, quanti faciendum sit episcopale iudicium, quantoque vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem Nostrae sollicitudinis evocatos, quibus interim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die XIV. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Secus, si
ex alia cau-
sa reserva-
tione fuerit
obnoxia.

Pontifex
Ordinario-
rum iudicio
multum de-
feret.

Dat. die 14.
Decembris
1742.

VOTA SIMPLICIA

LXIX.

In Congregatione Missionis emissa, a nemi-
ne, quacumque ex causa, praeter quam a
Romano Pontifice, aut a Superiore Generali
Congregationis in actu Dimissionis tantum,
dissolvi posse statuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis
studium et
Congrega-
tionem
Missionis.

Quo magis uberes, ac salutare in Catholica Ecclesia fructus in dies, benedicente Domino, Congregationem Missionis a S. Vincentio de Paulo Fundatore olim institutam, et aeterna cum animarum Cristifidelium salute latissime propagatam, proferre dignoscimus, eo magis luculentis Apostolicae auctoritatis providentiaeque nostrae studiis eandem complecti volumus, ut maiora semper accipiat incrementa.

Alexander
VII. appro-
bat Congre-
gationis in-
stitutum et
professionem
votorum sim-
plicium a
solo Pont.,
aut Sup. Ge-
ner. dissol-
ven.

§. 1. Alias sane fel. rec. Alexander PP. VII. Praedecessor noster, de tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum consilio, ad ejusdem S. Vincentii Fundatoris in humanis agentis supplicationem, per quasdam suas in simili forma Brevis literas die xxii. mensis Septembris anno MDCLV. expeditas, in perpetuum eandem Congregationem Missionis inceptam, et approbatam, Apostolica auctoritate sua approbavit, et confirmavit, cum emissionem Votorum simplicium Castitatis, Paupertatis, et Obedientiae, necnon stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitae tempore saluti Pauperum Rusticanorum applicandi, post biennium Probationis facienda, in quorum tamen Votorum emissionem nemo intersit, qui ea acceptet, sive nomine Congregationis, sive nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis nomine, et vota sic, ut supra, emissa dissolvere possit solus Romanus Pontifex, necnon et Superior Generalis dictae Congregationis in actu dimissionis e Congregatione: nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque Jubilaei, Bullae Cruciferae, seu alterius privilegii, et indulti, aut cujuscumque Constitutionis, sive Concessionis, nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum sic, ut supra, in dicta Congregatione emissorum, dissolvere, aut commutare, vel dispensare possit et valeat, et alias prout in dictis literis Alexandri Praedecessoris praefati, quarum tempore praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur.

Statuta am-
bitum pro-
hibentia Cle-
menti IX.
exhibita, a
Clemente X.
confirmatur.

§. 2. Deinde, fel. pariter rec. Clemente PP. IX. itidem Praedecessore nostro, qui quasdam Constitutiones in Comitibus Generalibus dictae Congregationis pro ejusdem meliori regimine conditas, recognoscendas, examinandas,

que aliquot Romanae Curiae Praelatis commiserat, viam universae carnis ingresso, easdem Constitutiones jam recognitas, et examinatas rec. mem. Clemens PP. X. similiter Praedecessor noster per alias suas in pari forma Brevis literas die ii. mensis Junii anno MDCLXX. datas, quarum tenorem pariter praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, Apostolicae auctoritatis patrocinio communit, inter quas quidem Constitutiones nona in Ordine ita praescribit: *Dignitates Ecclesiasticas absque consensu Conventus generalis acceptare non poterit, (scilicet Superior Generalis,) nisi Summus, Pontifex id in virtute sanctae obedientiae praecipiat.* Quod sane etiam cautum videtur in Regulis, seu prioribus Constitutionibus Congregationis praefatae cap. 3. §. 19. in quo sic habetur: *Quoniam virtus pauperatis solo etiam appetitu inordinato ad bona temporalia potest violari, unusquisque diligenter cavebit, ne hoc malum, etiam quoad beneficia sub specie boni spiritualis ambienda, cor suum invadat; ideoque, ne quidem ad ullum beneficium, aut dignitatem Ecclesiasticam, sub quocumque praetextu, aspirabit.*

§. 3. Praeterea cum aliqui, post antedicta vota in eadem Congregatione emissa, ipsam Congregationem deseruerint, asserentes se dictorum votorum dispensationem, seu commutationem obtinuisse a quibusdam Confessariis, vigore Literarum Apostolicarum super Jubilaeo emanatarum, ac praedictos Confessarios potuisse dispensare, seu commutare hujusmodi vota, quia in dictis literis conceditur facultas commutandi vota quaecumque, Castitatis, et Religionis exceptis, ac deinde in fine derogatur contrariis quibuscumque, et in specie Statutus, et Consuetudinibus quorumcumque Ordinum, ac Congregationum, seu Institutuum Regularium, etiam confirmatione Apostolica roboratis, necnon privilegiis, indultis, et literis Apostolicis eisdem Ordinibus, et Congregationibus concessis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis specifica, et expressa individua mentio habenda foret: memoratus Clemens X. Praedecessor per alias pariter suas in simili itidem forma Brevis literas die xxiii. mensis Junii anno MDCLXX. datas, de consilio tunc existentium S. R. E. praefatae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, declaravit, vota praedicta in dicta Congregatione Missionis post illius confirmationem Apostolicam praefatam emissa, vel emittenda, ab

Idem Cle-
mens X. de-
clarat, fa-
cultates a S.
Sede in Ju-
bilaeis, aliis-
que Indultis
concessas,
non extendi
ad d. Voto-
rum dispen-
sationem.

aliis, quam a pro tempore existente Romano Pontifice, et Superiore Generali ejusdem Congregationis, in actu dimissionis ab ipsa Congregatione, licite, et valide non potuerint; nec possint dispensari, commutari, aut alias quomodolibet dissolvi vigore cujuslibet Jubilaei, Bullae Cruciatæ, seu alterius Privilegii, Indulti, Constitutionis, sive concessionis, non facientium expressam dictorum votorum mentionem.

Causæ obtendi, aut explicari solutæ ad extorquendas dispensationes.

§. 4. Quoniam autem, sicut accepimus, ex Presbyteris, qui in eandem Congregationem admissi ac probati, antedicta vota emiserunt, et in doctrinarum, bonarumque artium studiis, non sine magno ejusdem Congregationis dispendio, instituti, per non breve temporis spatium commorati fuerunt, regularis observantiae pertaesis, ut ex ipsa Congregatione egrediantur, alii quidem varias infirmitatis causas obtinent, alii vero Beneficia Ecclesiastica in Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Ecclesiis personalem residentiam requirentia omnimodis artibus sibi conferenda procurant, alii etiam ad Ecclesias, quibus pastoralis animarum cura adnexa est, obtinendas concurrunt, ac deinde votorum emissorum dispensationem, praemissorum obtentu, extorquent: quæ certe in hujusmodi votis, ac praesertim voto stabilitatis, dispensandi facilitas; alias fere inaudita, in causa est, ut, quamplurimis in Galliis, Italia, et Polonia ex eadem Congregatione nuper egressis, incitamento sit et exemplo aliis, quo omnem aditum egrediendi sibi aperire studiose meditentur, et interea Congregationis praefatae munera negligentius obeantur, ac propterea incrementum, quod eidem Congregationi Deus dare caepit, sensim disperdatur. Hinc est, quod Nos, qui Congregationem praefatam semper plurimi fecimus, et quanto Clericis in sortem Domini vocatis ad vocationis suae munera rite sancteque adimplenda adjumento sit, novimus, salutare aliquod remedium hac in parte adhibere cupientes, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae auctoritatis plenitudine, tenore praesentium, non solum omnia, et singula in Constitutionibus, et Regulis ejusdem Congregationis, ut praemittitur, contenta, et de novo statuta, ac ab Apostolica hac Sancta Sede iterum atque iterum approbata, et confirmata, iterum, quatenus opus sit, de novo approba-

Pontifex re-latas Consti-tutiones confirmat, et innovat.

Admit qui-buslibet facultatem dispensandi quoad praedicta vota, ex quacumque causa.

mus, et confirmamus, illisque inviolabilis perpetuae Apostolicae firmitatis robur adjicimus, verum etiam quaecumque in dispensando pro votis hujusmodi, ac praesertim voto stabilitatis, facultatem, tum ordinariis Nostriis et Apostolicae Sedis praefatae pro tempore ubicumque existentibus Nuntiis, et Legatis, tum omnibus, et singulis Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, quavis auctoritate, privilegiis, et indultis, quibus omnibus, quoad hanc partem, motu, scientia, potestate, ac tenore paribus derogamus, quomodolibet competentem, et respective attributam, omnino inhibemus, et inhibitam esse volumus, ac declaramus: ita ut quaelibet dispensatio pro votis supradictis, ac praesertim stabilitatis, cuilibet Presbytero, seu Clerico, vel Laico dictae Congregationis, ob quaecumque causam, a quibusvis, etiam speciali mentione dignis, (dummodo non fuerit concessa per Nos, et pro tempore existentem Romanum Pontificem Successorem nostrum, sive per modernum pariter, et pro tempore existentem Superiorem Generalem ejusdem Congregationis in actu dimissionis tantum, juxta praefatas Constitutiones), quomodolibet concessa, et quaelibet cujuscumque Beneficii Ecclesiastici personalem residentiam requirentis, vel animarum curam extra dictam dumtaxat Congregationem unitam habentis, collatio, cuilibet ex Presbyteris, et Clericis praefatis quomodolibet facta, et capta etiam possessio, irritae, et nullae sint, ac nullius roboris, et momenti habeantur, perinde ac si minime concessa, facta et capta fuisset, ac propterea nemini, ad quem spectat, et pro tempore quandocumque in futurum spectabit, suffragentur.

§. 5. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper firma, valida, et efficacia existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective, inviolabiliter observari; sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praefatae Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, ac quosvis alios quacumque praeeminentia, et potestate

Eamque reservat Romanus Pontifex, auctoritate superioris Generali tantum in actu dimissionis.

Collatione Beneficiorum curat, aut resid. Missionarii factas, et faciendas annullat.

Clausulae de perpetua Litterarum firmitate.

fungentes, et funeturos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus praemissis, necnon nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, et caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, vel Secretarii Generalis dictae Congregationis subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiasticae constitutae, vel Superioris Generalis Congregationis praefatae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum: Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XVIII. Decembr. MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus.

CONSECRATIO

Hieronymi de Bock in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur: et excommunicationis ac suspensionis sententia in ipsum pronuntiatur.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Obsurdescit quotidie magis infandum Schisma, paucorum perfidia apud vos conflatum nec

desinit in praeceps ruere, ac novis in dies sceleribus irritare amantissimi Patris animum, sibi que a bonis omnibus ludibria cumulare.

§. 1. Cognovimus enim Petrum Joannem Meyndarts funestissimum ejusdem Schismatis Caput, ausum fuisse refricare illatum Catholicae Ecclesiae tam dirae perduellionis vulnus, illegitimo Ritu, et fucatis Coeremoniis consecrato in Harlemensem Pseudo-Episcopum Hieronymo de Bock, ejus simiolo, parique inverecunda fronte, ac protervitate.

§. 2. Detestamur utique indignum facinus, dolemusque, nullum ab iis, eorumque Sectarioribus fieri furendi finem. Non tamen adhuc exuimus paternam misericordiam, ac veluti mater, confecta incredibili moerore super insanientem filium, pietate potius, quam iracundia percellimur. Sed quid ultra ad eos revocandos fieri potest, quod non perfecimus? Clamavimus, viam, quam insisterent, ad interitum ducere, nec audierunt. Exprobravimus fractam, quam promiserant Domino, fidem, negatamque Romanae Sedi obedientiam; et continuerunt aures suas, ne conscientia latrante resipiscerent, ad sanamque mentem redirent. Flagellum denique distrinximus Ecclesiasticae severitatis; et occallescent, parvi que pendere videntur acceptas plagas, quasi se non attingat, probe tectos lorica durissimae contumaciae, pudendaeque perduellionis. Igitur cum Ecclesiam, ejusque Supremum Pastorem non amplius audiant, id solum superest, ut e Christi Domini Oraculo habeantur veluti Ethnicus, et Publicanus, extorres Catholico Grege; utque se jactent, quantum lubet, in ea Satanae Ecclesia, quam sibi statuerunt, nec amplius gloriantur ad veram Ecclesiam se pertinere, unde penitus exclusi, dejecti, depulsi sunt. Nos utique, in magno de illorum pertinacia dolore, laetamur saltem, ita denique hanc jamdiu male olentem reproborum apud vos hominum sentinam exhaustam, ipsorum discessu, censi posse, atque adeo minus ab eadem metuendum esse. Utinam vero et Catholicorum nomen, quod hactenus retinere conantur, jam tandem deponerent. Sic enim prorsus abjiceremus sollicitudinem, ne simplicibus, incuriosis, aut male, quid illic veneni lateat, instructis, imponant, Catholici nominis usurpatione, Sacraeque Hierarchiae falso ab ipsis suppletar similitudine.

§. 3. Nos quidem, quantum tenuitati no-

Refertur
Consecratio
Pseudo-Epi-
scopi Harle-
mensis.

Quam Ponti-
fex detesta-
tur.

Derogatio-
es.

Exemplu-
um auctori-
as.

Dat. die 18
Dec. 1742.

LXX.

Exor liam.

Electio-
Consecra-
tio, et Con-
secrati nullae
Censurae in
utrumque
prolatæ.

Consecratio
Hieronymi
de Bock illi-
cita, et ille-
gitima, de-
claratur.

Idem eum
a sacris ex-
communicatur.

Suspenditur
ab exercitio
Ordinis, et
jurisdictionis.

Admonitio
ad Catholi-
cos.

strae licuit, in hujusmodi eventum jamdudum Apostolico Ministerio nostro sedulo defuncti sumus, nefariamque Joannis Petri Meyndarts ad Ultrajectensem Ecclesiam electionem, irritam, illegitimam, ac sacrilegam declaravimus, et quicquid ex illo, futile commentitii Archiepiscopatus auctoritatem exercente, prodisset, aut proditurum foret, nullum pariter irritumque pronuntiavimus. Deinceps eadem notâ, parique infamia, censurisque inussimus prænuncupati Hieronymi de Bock probrosam cooptionem in Harlemensem Antistitem.

§. 4. Nunc autem Prædecessorum nostrorum, sacramentumque legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Cœlo potestate, primum hujusmodi nefariam consecrationem, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, et Sacrorum Canonum sanctiones factam declaramus. Deinde ipsum Hieronymum de Bock, et quotquot huic execrabili facinoræ opem, consilium, consensum præstiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et vitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Hieronymus de Bock, non solum ab iis, quæ sunt jurisdictionis exercendis se esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districtèque interdiciamus, sub poena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti, omnes et singulos alios actus, quos attentare præsumpserit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exeruerint.

§. 5. Quæ omnia vobis, Dilecti Filii, renuntianda esse duximus, non ut caveatis ab hoc quoque sacrilego insidiatore; siquidem scimus satis vos adversus illius temeritatem, ac subdolas artes habere præsidii in vestra invicta pietate, et religione: sed ut, si aliqui sunt in ea contumacissima secta, qui nondum penitus infixi maneant in limo profundi, a Nobis pro paterna caritate admoniti, inducant animum respiscere, ac desinant præbere aures

hujusmodi factiosis hominibus, qui ut serviant furori suo, inveteratoque adversus veram Christi Ecclesiam odio, se prorsus Satanae devoverunt. Vos autem manete in ea vocatione, in qua vocati estis, et quam sequuti Majores Vestri, constantissimam Fidem suam præbuerunt universæ Ecclesiæ, et hujus in terris capiti Pontifici Maximo. Reliqui, qui sese istic obstinarunt ad persequendum Schisma, pergant in exiguo suo Coeta gaudere de sacrilega sua pertinacia, sibiique plaudant ob execrabile inventum Pseudo-Episcopos constituendi. Non diu erit, cum experti discent, quid sibi profuerit malitia sua; ac fremebundi intelligant, quid vobis æterni gaudii, et immortalis gloriæ pepererit virtus obedientiæ, castaque fides vestra. Huic interim faustissimo eventui proludimus Apostolica benedictione, quam Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

Publicat. die 5. Januar. 1743.

REOS CONVICTOS

LXXI.

Per indicia indubitata, quamvis non confessos, poenis ordinariis multandos esse statuitur.

Monsignor Francesco Ricci della Nostra Città di Roma, e suo Distretto, e Generale Governatore, e Vice-Camerlengo:

Avendovi Noi con Viglietto di Segretaria di Stato in data delli 29. Aprile del cadente anno 1742. espressamente ordinato, per apportare qualche opportuno rimedio alla frequenza degli Omicidj, ed altri Delitti qualificati, che si commettono in Roma, e nel Nostro Stato Ecclesiastico da' Rei, sulla confidenza di non poter essere condannati alla Morte, se spontaneamente non confessino il lor Reato, o confessandolo ne' Tormenti, non ratifichino poscia la lor Confessione, doveste convocare avanti di Voi una Particolare Congregazione con l'intervento de' Monsignori Bardi Segretario della Sacra Consulta, Fabretti, e Carrelli Ponenti della medesima, Toppi Fiscale Generale, et Avvocati, Mocci Luogotenente dell' A. C. Delfini Luogotenente del Cardinal Vicario,

Congregatio
Particulari
pro questio-
nis examina-
deputatur

Dat. die 20.
Dec. 1742.

Michilli, e Mirogli Luogotenenti del vostro Tribunale del Governo, e sentirne sopra di ciò il di lei sentimento; ci avete rappresentato; che dopo essersi più volte adunata avanti di Voi la detta Congregazione, siansi in essa maturamente considerati li seguenti Dubbj, & con essersi inteso tanto in voce, che in scritto anche il parere dell' Avvocato de' Poveri, ne siano emanate le suscritte Risposte.

Primo: An duo, vel tres Testes concludentes pernecesse Delictum, et aliquas patientes exceptiones, praeter illas pro quibus Testes de Jure in totum repelluntur a testificando, possint suppleri tam ex alijs indicijs, et conjecturis probatis per Testes minus habiles et idoneos, quam ex numero Testium, ad effectum imponendi poenam ordinariam?

Responsum: Attentis frequentia Delictorum, et facilitate, qua Rei negativè evadunt promeritas poenas, esse consulendum Sanctissimo, ut declaret, in Tribunalibus Supremis, et suas vices gerentibus, ac in delictis atrocissimis Homicidijs appensatis, et Furibus famosis, posse suppleri tam ex Indicijs, quam ex numero, etiam per Testes minus habiles et idoneos.

Secundo: An idem servandum sit in Delictis sequentis in Lupanaribus, Custodijs Birruiorum, aliisque locis, ubi nec actu, nec habitu solent intervenire, aut intervenerint alii Testes, quam Personae infames.

Responsum: affirmative, dummodo suppletio fiat per indicia, et conjecturas, quae probentur per alios Testes.

Tertio: An contra Convictum indicijs indubitatis concludentibus pernecesse taliter, ut adimant ab animo Judicis omnem rationabilem haesitationem, quod res aliter se habere poterit, deveniendum sit ad poenam ordinariam.

Responsum: Affirmative.

Quarto: An concurrentibus duabus semiplenis probationibus, possint hae insimul congiungi ad imponendam poenam ordinariam?

Responsum: Negative.

Quinto: Demum an in contestationibus faciendis Reis, quando Indicia sunt de illis proximis indubitatis, possint reticeri aliquae circumstantiae, ad hoc, ut in casu, quo Rei tormentis subjeantur, et tales circumstantias non contestatas fateantur, haberi possint pro verificationibus a parte post Confessionis, ta-

liter ut opus non sit ratificatione ad imponendam poenam ordinariam?

Responsum: Negative.

§. 2. Onde Noi considerando esser molto proficuo non meno alla Giustizia, che al pubblico e privato interesse la punizione de' Delinquenti, e che più facilmente potrà venirsi al conseguimento di questa, ogni volta che diast esecuzione alle Risposte emanate sopra li proposti Dubbj, con il presente Chirografo, di Nostra certa scienza, pienezza di Volontà, e Podestà assoluta, confermando, ed approvando quando faccia di bisogno le suddette Risoluzioni, dichiariamo, e comandiamo, che in avvenire tutti li Tribunali Supremi, e che esercitano le Nostre veci, tanto in Roma, che in tutto lo Stato Ecclesiastico, comprese anche le Legazioni di Bologna, Ferrara, Ravenna, Urbino, e Benevento, debbano giudicare, e venire alla condanna, e totale esecuzione delle Pene nelle sovraespressi Casi a tenore di dette Risoluzioni, quali vogliamo, che abbiano piena forza di Legge universale, e che debbano inviolabilmente osservarsi, come se provenienti fossero dal Gius comune, Canoni anche Conciliari, Costituzioni Apostoliche, Decreti, Statuti, et Opinioni approvate de' Dottori, e perpetuamente durare a beneplacito della Santa Sede Apostolica, derogando per tal' effetto; quando mai facesse di bisogno, a qualunque cosa, che potesse fare in contrario, e che, per l' adempimento di questa Nostra volontà, trasmettiate copia del presente Chirografo a tutti i Capi de' Tribunali suddetti, acciò debbano farla conservare nelle loro Cancellarie, e giudicare nella contingenza de' casi secondo l'espresso Risoluzioni.

§. 3. Volendo in oltre, che il presente Chirografo, colla sola Nostra sottoscrizione, vaglia, et abbia il suo pieno effetto, et esecuzione, benchè non sia registrato nei Libri della Camera, nè in altro modo sia servata la forma della Costituzione di Pio IV. de registrandis, alla quale per questa volta deroghiamo; e che contro di esso non si possa opporre di orrezione, surrezione, mancanza della Nostra volontà, et intenzione, o qualsivoglia altro difetto, benchè degno di speciale, et individua menzione, e qualsivoglia altro, nè si possa diversamente interpretare, benchè l'interpretazione provenisse da' Canoni anche Conciliari, Leggi, Costituzioni, Decreti, et Opinioni approvate, perchè tale è la Nostra volontà, e così vogliamo, con la clausola Sublata, e Decreto irritante, ed in ogni altro modo. Dato dal Nostro

Responsum.
Pontifex approbat relatas Resolutiones.

Et vim legis eisdem tribuit.

Clausula de valore solus signaturae, aliaque.

Dat die 2.
Janu. 1743.

*Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 2. Gen-
najo 1743.*

BENEDICTUS PP. XIV.

*Publicatum per Edictum R. P. D. Guberna-
toris Urbis, die 13. Januarii 1743.*

LXXI.* *Venerabili Fratri Archiepiscopo Mexicanò.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Pastoralis Officii nostri divinitus commissi sollicitudo Nos admonet, ut paternam Religiosorum Virorum, qui sub suavi arctioris vitae jugo devoverunt, curam gerentes, iis, quae pro tollendis abusibus, animorum studiis, stabiliendaque inter eos fraterna charitate innitura esse noscuntur, interdum providere studeamus, sicut temporum, locorum, et personarum qualitatibus mature consideratis ad Omnipotentis Dei gloriam, felicemque Religionis progressum, regularisque disciplinae observantiam adaugendam, confirmandamque, animarum salutem procurandam expedire in Domino arbitramur. Cum, sicut accepimus, in Ordine Hospitalari Charitatis sub invocatione Sancti Hippolyti Martyris sub Regula Sancti Augustini in ista Civitate, et tota Provincia Mexicana, ut asseritur, Canonice instituto, et fundato variae inordinationes, et scandala propter scelestos mores dicti Ordinis Alumnorum exorta sint: Nos ex injuncto Nobis divinitus Pastoralis Officii hujusmodi debito scandala praedicta quam salerrime removere, et eundem Ordinem, illiusque membra in pristinae Charitatis compagem restitui, et ecclesiasticam, regularemque disciplinam, ubi, benedicente Domino, viget, firmitus, constantiusque perseverare, ubi vero excidit, opportunis rationibus reintegrari cupientes, Teque a quibusvis, excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure; vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innotatis existis, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore consentes: MOTU PROPRIO, et

ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine Te, de cujus fide, prudentia, integritate, dexteritate, doctrina, charitate, vigilantia, et religionis zelo plurimum in Domino confidimus, Visitatorem Apostolicum, et Reformatorem ejusdem Ordinis Hospitalaris Sancti Hippolyti martyris una cum uno, aut pluribus Sociis dicti, seu alterius Ordinis, vel Congregationis, aut Instituti ab hac Sancta Sede approbati a Te ad hujusmodi effectum pro tuo arbitrio eligendo, seu eligendis probatae vitae, ac versato, seu versatis circa Statuta, et mores regulares dicti Ordinis, quatenus Tibi visum fuerit opportunum, tenore praesentium ad decennium proximum tantum constituimus, et deputamus, ac Tibi motu, scientia, et potestate similibus committimus, et mandamus, ut dictum Ordinem, illiusque Superiores, Fratres, et personas cujuscumque status, gradus, qualitatis, conditionis, praeeminentiae, et dignitatis existentes, necnon dicti Ordinis Conventus, Ecclesias, Domos regulares, Hospitalia, et alia loca, et bona quaecumque ad Ordinem hujusmodi spectantia, et pertinentia tam in capite, quam in membris visites, ac in illorum statum, vitam, mores, ritus, et disciplinam diligenter inquiras, necnon Evangelicae, et Apostolicae doctrinae, ac Sacrorum Canonum, Sanctorumque Patrum traditionibus, regularibusque Ordinis hujusmodi Institutis, Constitutionibus, et Ordinationibus generalibus Auctoritate Apostolica approbatis, confirmatisque inhaerendo, quacumque reformatione, revocatione, mutatione, correctione, emendatione, et renovatione indigere cognoveris, reformes, mutes, corrigas, revoces, renoves, ac etiam de novo condas, ac condita Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, regularibusque dicti Ordinis Institutis praedictis non repugnantia, confirmes; abusus quoscumque tollas; regulas, institutiones, et ecclesiasticam, regularemque disciplinam, si fortasse exciderint, modis congruis restituas, et reintegres, dicti Concilii Tridentini Decreta custodiri praecipias, ac Superiores, Fratres, et personas hujusmodi ad debitum, et honestum vitae modum revoces, aliaque facias, atque decernas; atque facias, quae pro majori Divini Cultus augmento, et disciplinae regularis propagatione, et observantia magis in

Domino expedire arbitraberis, ac Superiores quoscunque quocunque nomine nuncupatos, si culpabiles juxta Sacrorum Canonum, Juris communis, et Ordinis praedicti Constitutionum dispositionem reperiis, illos ab eorum respective Officiis amoveas, aliosque magis idoneos, et ordinationum hujusmodi observantes, eximisque virtutibus praeditos, et ad regularem disciplinam observandam, et ad suum pristinum statum redigendam habiles esse judicaveris, in illorum locum substituas, et deputes, et quaecunque aliam Superiorum supradictorum electionem, si juxta Sacros Canones, et Constitutiones hujusmodi minime peractam esse existimaveris, abroges, et aboleas; Nos enim Tibi quaecunque necessariam, et opportunam ad praemissa omnia, et circa ea, quae ad prosperum dicti Ordinis gubernium, et regimen pertinent, ut in eo regularis disciplinae observantia in dies collabens promoveatur, et confirmetur, faciendi, gerendi, dicendi, exequendi, ac exequi mandandi, necnon aliam personam in Ecclesiastica dignitate constitutam probatae vitae, ad praemissa omnia explenda in tuum locum cum omnibus, et singulis facultatibus hujusmodi substituendi, et subrogandi facultatem motu, scientia, et potestate paribus tribuimus, et impertimur. Mandantes propterea in virtute Sanctae obedientiae, ac sub indignationis nostrae, aliisque arbitrio nostro imponendis poenis omnibus, et singulis Superioribus, Fratribus, et Personis praedictis, ut Te, seu personam a Te, sicut praefertur, deputandam tanquam Visitatorem Apostolicum, et eorum Reformatorem a Nobis, sicut praemittitur, deputatum reverenter suscipiant, et recognoscant, ac Tibi in omnibus, et singulis praemissis prompte pareant, et obsequantur, ac tua salubria monita, et mandata humiliter suscipiant, et efficaciter adimplere procurent, alioquin sententiam, sive poenam, quam rite tuleris, seu statueris in rebelles, ratam habebimus, et faciemus auctore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Volumus autem, ut si quae graviora in Visitatione hujusmodi reperiis, illa sub tuo sigillo clausa ad Nos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem diligenter transmittas, ut quod desuper statuendum fuerit, matura deliberatione adhibita decernamus. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramen-

to, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis etiam Ordini, ac Conventibus, Domibus, Hospitalibus, et Locis praefatis, illorumque Superioribus, Fratribus, et personis quibuscunque sub quibuscunque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omissis, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscunque. Volumus autem, si contingat Te, quod absit, intra terminum hujusmodi, et antequam munus Visitatoris, et Reformatoris Tibi per praesentes demandatum expleas, ab hac luce migrare, eo casu, et donec, et quousque Archiepiscopus Mexicanus de novo electus possessionem Metropolitanae Ecclesiae hujusmodi susceperit, tunc Vicarius Capitularis legitime deputatus munus hujusmodi cum omnibus facultatibus praedictis suscipiat, gerat, et exequatur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Januarii MDCCLXIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. d'ie 23.
Jau. 1743.

D. Card. Passioneus.

Loco Annuli & Piscatoris.

PRIVILEGIA.

LXXII.

Et Exemptiones Almae Domus Lauretanae, necnon Resolutiones Dubiorum, et Contro-

versiarum jurisdictionalium in Synopsim redactae, approbantur, et confirmantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Humilitatis nostrae considerationem ad Sacrum Gloriosae Virginis Habitaculum dirigentes, Apostolicae sollicitudinis zelo excitamur, ut omnem curam, ac studium, quantum in Domino possumus, adhibeamus, ac quascumque dissidiorum occasiones procul a Loco Sancto submovendas, ne unquam ubi discordiae exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, et Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus est, ad reconciliandum Deo Hominem, in intemeratae ejusdem Virginis sinu factus est homo.

Clemens VII., Castrum Lauretanum etc. Protectori Sanctae Domus subjecit.

§. 1. Sane postquam plures Romani Pontifices Praedecessores Nostri praedictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam multiplici privilegiorum, gratiarum, indultorum, praerogativarum, et exemptionum concessione cumulaverant, ac signanter felicis recordationis Clemens PP. VII. etiam Praedecessor Noster, inter alias, Castrum Lauretanum, illiusque Habitatores, cum omnibus juribus, et pertinentiis suis, curae, gubernio, administrationi, et regimini, cum mero, et mixto Imperio, ac potestate gladii, Commissarii, seu Protectoris ejusdem Sanctae Domus submiserat, et demandaverat, ac subinde rec. mem. Sixtus Papa V. pariter Praedecessor Noster Castrum Lauretanum praedictum in Civitatem, ac Saecularem et insignem Collegiatam Ecclesiam inibi existentem, eandemque Sanctam Domum, magnifica, atque eleganti Aedificiorum constructione circumdatam atque exornatam, in Cathedrallem erexerat, deindeque piae record. Paulus Papa V. similiter Praedecessor Noster, ad succidenda jam enata inter Episcopum Lauretanum, et Protectorem ipsius Sanctae Domus, Litium, et Controversiarum germina, per quamdam suam in perpetuum valituram Constitutionem, quae incipit: *Divina disponente Clementia etc.* sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCXX. pridie Idus Julii Pontificatus sui Anno XVI. editam, eidem Sanctae Domui Lau-

Sixtus V. supraedictum Castrum in Civitatem, ac Collegiatam Ecclesiam, sanctamque Domum in Cathedrallem erexit.

Paulus V. Sanctam Domum, et pertinetia ab Episcopo exemit, ac Territorium nullius Diocesis declaravit, eique Protectorum praefecit.

retanae Solum, seu pavementum Sancti Cubiculi, seu Sanctae Capellae, quam circumcirca usque ad Columnas, et Scalas inclusive contentum, in Territorium proprium, distinctum, et separatum, nullius Diocesis, in quo de caetero solus ejusdem Sanctae Domus Protector, pro tempore existens, ejusque Gubernator, privative quoad Episcopum Lauretanum, etiamsi Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis existeret, jurisdictionem omnimodam, et quasi Episcopalem habere, et exercere posset, perpetuo constituerat, et assignaverat, ipsamque Sanctam Domum nuncupatam, pavementum, ac Territorium praedictum, ejusque Gubernatorem, Officiales, Ministros, et quoscumque alios tam Laicos, quam Clericos, et Regulares, eidem Sanctae Domui, seu Capellae, ejusque Bonis quomodolibet inservientes, necnon eorumdem Officialium, Ministrorum, aliorumque inservientium Familias, et Famulos, et quoscumque Peregrinos ad Sanctam Domum praedictam confluentes, ipsiusque Sanctae Domus Palatia, Aedificia, Possessiones, et Praedia quaecumque, ac reliqua Bona tam Mobilia, quam Stabilia, et semoventia, ubicumque existentia, Suppellectilia etiam pretipsa, pecunias, elemosynas, Donationes, et quaecumque relicta, ab omni, et quacumque Episcopi Lauretani superioritate, jurisdictione, dominio, ac potestate perpetuo, plenissime, penitusque, et omnino exemerat, et deliberaverat, ac sub Beati Petri, et Sedis Apostolicae protectione speciali susceperat, omnimodamque jurisdictionem Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem in praedictam Sanctam Domum, ejusque Territorium, Ministros, Officiales, aliosve Inservientes, et Peregrinos, resque, Bona, ac jura praedicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, variis eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Literarum dimissorialium concessionem, aliaque plurima, privilegiis, et facultatibus attributis.

§. 2. Novissime felicis pariter recordationis Innocentius Papa XII. praedecessor quoque Noster, provide attendens, ex hujusmodi forma Regiminis speratam non provenisse utilitatem, quin potius experientia, et quamplurimis ad audientiam ejus perlatis recursibus, et querelis edoctus, imminuta nimis Episcopi Lauretani potestate, Ecclesiasticam disciplinam paulatim dissolvere, Clerique, ac Populi mores, aucto

Innoc. XII. confirmata exemptione S. Domus a jurisdictione Ordinarii, Protectoris officium suppressit.

Exemptorum numero, relaxari; ad obviandum detrimentis hujusmodi, per aliam suam itidem perpetuo valituram Constitutionem, quae incipit: *Sacrosancta Redemptionis humanae mysteria*; editam sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXCVIII., nonis Augusti, Pontificatus sui Anno VIII., eidem Sanctae Domui Territorium proprium, et separatam, ac ab omni Ordinarii jurisdictione exemptum, et quasi Episcopale, in praedicta Pauli Praedecessoris Constitutione assignatum, confirmavit, et approbavit; idemque Territorium, una cum omnibus praedictae Sanctae Domus Ministris, et Officialibus, aliisque Personis ei quomodolibet inservientibus, vel ad eam ex qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, et quacumque Ordinarii praedicti jurisdictione iterum plenissime, penitusque exemit; et praedicto Protectoris, quod per obitum bonem Pauluti, dum vixit, Episcopi Portuen. S. R. E. Cardinalis de Alteriis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, et denominatione perpetuo suppressis, et extinctis, sub Beati Petri, et Sedis Apostolicae speciali, et immediata protectione suscepit.

§. 3. Omnem vero, et quaecumque jurisdictionem tam Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem, quae in eandem Sanctam Domum, ejusque Territorium, Officiales, et Ministros, Peregrinos, ac Bona praedicta, quam Saecularem, sive Laicalem, in Communitatem, Homines, et Civitatem Lauretanam, ejusque Comitatum, atque Districtum, Protectori pro tempore ejusdem Sanctae Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per se ipsos, Apostolicae Servitutis onere praegravati, vacare nequibant, exercendam imposterum statuit, et mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, et Romanae Curiae Praelatorum, *Lauretanam*, nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, et instituit, ac specialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut semel, et pluries, ac quoties sibi videretur, et placeret, quaecumque Statuta, et Ordinationes, pro felici praedictae Sanctae Domus, ejusque Bonorum, ac Personarum eidem inservientium regimine, Sacris tamen Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis non adversantia, et ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter observanda, condere, edere, et publicare,

illaque mutare, alterare, corrigere, et emendare licite posset, et valeret, concessit, et indulsit.

§. 4. Insuper voluit, et mandavit, ut Congregatio praedicta, in Spiritualibus quidem, quae scilicet ad Ecclesiae cultum, Chori servitium, Divinorum celebrationem, Animarum Curam, Sacramentorum administrationem, morum correctionem, et alia hujusmodi pertinerent, Episcopi Lauretani pro tempore existentis tamquam Sedis Apostolicae Delegati; In iis vero, quae quorumcumque Bonorum ejusdem Sanctae Capellae temporalem administrationem, necnon dictae Civitatis Lauretanae, ejusque Comitatus, atque Districtus, tam Causis Civilibus, quam Criminalibus, seu mixtis, Gubernium Saeculare concernerent, Romanae Curiae Praelati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore existentem deputandi, ope, et ministerio uti deberet.

§. 5. Praeterea tam Domorum, et Aedificiorum omnium Fabricam, et manutentionem, quam Suppellectilium cujuscumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Jocalium, quae sub Thesauri nomine continentur, necnon eleemosynarum, et largitionum quorumcumque custodiam, atque etiam Montis Pietatis, Nosocomii, Hospitii, et Triclinii pro pauperibus Peregrinis, superintendentiam, Gubernatoris praedicti curae committendas esse; Ministros vero supradictis Locis, rebusque inservientes, si Clerici essent, in concernentibus dumtaxat eorum ministerium, Gubernatori praedicto, in reliquis autem Episcopo Lauretano, tanquam Sedis Apostolicae Delegato; Organistam demum, Cantoresque quoscumque ejusdem Sanctae Domui, quoad correctionem morum, Ecclesiaeque servitium, Episcopo, et in caeteris Gubernatori subesse debere decrevit, et declaravit. Si quid vero circa praemissorum observantiam, interpretationem, seu declarationem, nullo unquam tempore, controverti, aut dubitari contigisset, id omne praedictae Congregationis Lauretanae, ut praemittitur, institutae judicio (necessariis, et opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse praecepit, et mandavit; aliaque statuit, et decrevit, prout in ejusdem Innocentii Praedecessoris Constitutione praedicta uberius continetur.

§. 6. Cum autem ex praemissis provide, ut

S. Domus, et Civitatis regimen, quoad Spiritualia Episcopo ut S. Sedis Delegato, quoad Temporalia Gubernatori commisit.

Episcopi, et Gubernatoris facultates expressit.

Tandem futuras controversias Congregatio Lauretana decidenda etc. reliquit.

Et Congregationi Lauretanae jurisdictionem, quam Protectores exercebant, demandavit, eique facultates, Statuta etc. concedendi etc. concessit.

Variae, post
Constitutio-
nem Inno-
centii, con-
troversiae.

praemittitur, dispositis, ea, quae sperabatur, concordia, et tranquillitas non evenerit, quoniam inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem praedictos, super eorum respective Jurisdictionis exercitio, et pertinentia, novae dubiorum, et quaestionum ambages emergerint, adeo ut in illis dissolvendis Congregatio Lauretana praedicta per crebras Resolutiones, et Decreta assidue laboraverit. Nos, quibus jurisdictionales controversiae hujusmodi, in ipso Nostrae ad Summi Apostolatus apicem Assumptionis exordio, non sine animi molestia innotescebant, solliciti fuimus, ut per sedulam Nostrae provisionis industriam, Controversias hujusmodi componeremus; Quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias Resolutiones a praedicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus; simulque gravati non sumus tria supra triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia, in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIV. inter Partes concordata, sed nondum eatenus proposita, nec decisa, Apostolicae Nostrae Resolutionis oraculo definire; Omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia praedicta, quam ab ipsa Congregatione editas Resolutiones praedictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quae deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Eorum Re-
solutiones a
Congr. Lau-
retana ema-
natae colligi-
untur, et
Dubia deci-
duntur.

Omnes Reso-
lutiones in
Alphabeti-
cam Syno-
psim redactae
imprimun-
tur.

Privilegia
etc. a Prae-
decess, San-
ctae Domini
etc. concessa.

Pauli, et In-
nocentii Con-
stitutiones,
Synopsis,
Resolutiones
super con-
troversis et
super Du-
bus, confir-
mantur etc.

§. 7. Intendentes igitur per eandem Synopsim quaestiones, et Controversias jurisdictionales hujusmodi, aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, et utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, et Gubernatoris Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis foedere unire, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, et de Apostolicae potestatis plenitudine, omnia, et singula privilegia, gratias, praerogativas, exemptiones, et indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris, praedictae Sanctae Domui, illiusque Bonis, et Personis ei inservientibus, quomodolibet concessa, et elargita, necnon Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutiones praedictas, eandemque Synopsim, omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia praedicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas Resolutiones, et in ipsa

Synopsi contentas, eorundem privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, et Synopsi respective tenores etiam veriores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica auctoritate, tenore praesentium confirmamus, approbamus, et innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, perpetuumque Apostolicae firmitatis robur adjicimus; decernentes, eandem Synopsim, singulasque Resolutiones in ea contentas, vim, et effectum, et efficaciam Legis, et Canonicae Sanctionis perpetuo habere, et obtinere, omnesque, et quaecumque Controversias, si quas imposterum inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem pro tempore existentes, super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio, quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, et Resolutiones in eas contentas praedictas omnino referri, et non nisi juxta, et secundum easdem Synopsim, et Resolutiones, dirimi, ac definiri debere.

§. 8. Easque, necnon praesentes nostras Literas, etiam ex eo, quod Venerabilis Frater modernus Episcopus, et dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, vel habere praetendentes, quibus omnibus et singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, et legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostrae, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci nullatenus unquam posse, sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, firmiter, et inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci; Sicque, et non alias per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate, et potestate fungentes, ac Dignitate, etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, ac eandem Congregationem Lauretanam, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, et secundum Synopsim, et Resolutiones in ea contentas praedictas, judicandi, et interpretandi facultate, et aucto-

Synopsim
Resolution-
esque vim
Legis habere
deceantur.

Clausulae
pro validitate,
et observantia Syno-
psis Resolutionum
hujusque Constitutionis.

Cum Clausula
Sublata,
et Decreto
irritanti.

ritate, in controversiis jurisdictionalibus Lauretanis, in quocumque iudicio, et in quacumque instantia, ubique judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, quidquid secus super praemissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Caeterum, quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem, et interpretationem praedictarum Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutionum, aliqua deinceps exoritur quaestionis materia, vel controversia, quae in memorata Synopsi decisa, et definita non reperiatur; Nos quamcumque quaestionem, vel controversiam huiusmodi, si quam exoriri contingat, ejusdem Congregationis Lauretanae iudicio resolvendam, decidendam definiendamque esse statuimus, ac eidem Congregationi plenam, et omnimodam ad id tribuimus, et concedimus facultatem; Novasque Resolutiones ab ipsa Congregatione super iis emendandas, tamquam perpetuo validas, et efficaces, ab omnibus et singulis, ad quos spectat et pertinet, aut spectare et pertinere poterit quomodolibet in futurum, quacumque appellatione, recurso, et contradictionis remotis, dummodo tamen Synopsi, et Resolutionibus in ea contentis praedictis in aliquo non adversentur, omnino servandas; districtae praecipimus, et mandamus.

§. 10. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, aliisque quibusvis, etiam jura-mento confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expressè derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 11. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum Transumptis, seu Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, ea-

dem prorsus fides in iudicio, et extra illud adhibeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae...

§. 12. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, septimo Idus Januarii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

I. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

*Synopsis Resolutionum datur infra
in Appendice.*

UT PRAESTATIONES

LXXIII.

Post obitum S. R. E. Cardinalium Magistris Ceremoniarum persolvi solitae, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatum promotione solvantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dudum, sicut accepimus, fel. rec. Paulus Papa V. Praedecessor noster, considerans assiduos labores, quos Magistri Ceremoniarum, ac Officiales, seu Ministri S. R. E. Cardinalium Collegii, in rebus et negotiis ejusdem Sacri Collegii procurandis, sustinebant, per quasdam suas in simili forma Brevis die 3. Januarii MDCXIX. expeditas literas, motu suo proprio, ac ex certa scientia, eisdem Magistris Ceremoniarum centum, necnon Secretario, et Clerico, ac Computistae Sacri Collegii praedicti septuagintaquinque, a singulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem, necnon post obitum singulorum Cardinalium, etiam ad Cardinalatus honorem promoti Romani non-

Paulus V. certas summas, tum in promotione, tum in obitu S. R. E. Cardinalium Ministris S. Collegii, et Magistris, Ceremoniarum, solvi mandavit.

Sanctorum.

Dat. die 7.
Jan. 1743.

controver-
e, quae
luceps an-
tur Con-
g. Lau-
tae re-
solvendae
denia-
ntur.

erogatione
portunac.

De Trans-
umptis.

dum venissent, et sive illos in Romana Curia, vel extra eam, et ubique decedere contigisset, eisdem Magistris quinquaginta, ac Secretariis, Clerico, et Computistae praefatis similiter septuagintaquinque Ducatos auri de Camera, in supplementum mercedis ordinariae eorumdem Officialium, seu Officiorum, deberi, illisque conjunctim per pro tempore existentes Cardinales praedictos, seu per eorum Agentes, et haeredes, quomodolibet debitos, ac solvendo, auctoritate Apostolica statuit, et ordinavit.

Clemens IX. alias praestations addidit pro Magistris Ceremoniarum, non particip.

§. 1. Subinde vero rec. mem. Clemens PP. itidem Praedecessor noster, cum accepisset, praeter praedictos Magistros Ceremoniarum, qui duo sunt, et participantes vocantur, alios esse Ceremoniarum Capellae Pontificiae Magistros interdum duo, et quandoque, prout nunc, tres, qui non participantes nuncupantur, ipsosque Magistros Ceremoniarum non participantes in pari possessione accipiendi vel exigendi a singulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem triginta sex; et post obitum ab eorum haeredibus, viginti quinque Ducatos auri de Camera pares ex laudabili consuetudine, reperiri; et Venerabiles Fratres tunc suos, nunc nostros, Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales horum quoque Magistrorum Ceremoniarum officio, atque ministerio egere, et uti; dictaque emolumenta eis, tamquam mercedem, seu pro eorum mercede, praestari consuevisse; propterea illorum indemnitati consulere volens, per suas quoque in pari forma Brevis die XXII. Novembris MDCLXVIII. expeditas literas, motu simili, ac ex certa scientia sua, praefatis Ceremoniarum Magistris non participantibus triginta sex in promotione ad Cardinalatus honorem, et viginti quinque Ducatos auri de Camera, praedictos, inter eos pro aequalibus portionibus respective dividendos, post obitum singulorum Cardinalium hujusmodi, etiamsi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum venissent, et sive in Romana Curia, vel extra eam, et ubicumque illos decedere contigisset, in supplementum mercedis ordinariae eorumdem Magistrorum Ceremoniarum non participantium, pariter deberi, illisque conjunctim per pro tempore existentes Cardinales praedictos, seu per eorum Agentes, et haeredes respective absque mora solvi, et eis consignari debere, sine ullo tamen quorumcumque jurium Camerae quomodolibet debitorum, et solvendorum, ac anterioritatis, et po-

terioritatis Ceremoniarum Magistrorum participantium, et trium Sacri Collegii Officialium supradictorum praejudicio, itidem perpetuo statuit similiter, et ordinavit.

§. 2. Postmodum vero fel. record. Clemens Papa XII. pariter Praedecessor noster per suas itidem in simili forma Brevis die XVII. Augusti MDCCXXXIV. expeditas literas, cum etiam accepisset septuagintaquinque Ducatorum auri hujusmodi, memoratis Officialibus, seu Ministris dicti Collegii Cardinalium, nempe Secretario, Clerico, et Computistae, post obitum Cardinalium, sicut praemittitur, debitorum, ac per defunctorum haeredes solvendum exactionem perquam difficilem reddi, praecipue ubi ipsos Cardinales extra ditionem Ecclesiasticam, et maxime ultra montes ab humanis decedere contigisset, itant multoties eorumdem Ducatorum solutio, etiam post peractas exactiores diligentias, a praefatis haeredibus nullatenus facta fuerit; dictosque Officialiales, seu Ministros eo aegrius istiusmodi emolumentis carere, quod merces eorum ordinaria admodum tenuis existeret, sibi que vicissim non mediocres labores, aliaque onera incumbere, ac propterea Secretario multae expensae faciendae essent, Clerico vero, ac Computistae praedictis alieno servitio, seu ministerio sese addicere per statuta supradicti Sacri Collegii vetitum esset; praemissa, ac praesertim dicta emolumenta ipsis Officialibus, sive Ministris, tamquam mercedem, seu pro mercede praestanda fore attendens, illorumque proinde indemnitati prospicere volens, motu simili, ac ex certa sua scientia, septuagintaquinque Ducatos, qui, post obitum singulorum Cardinalium, eisdem Officialibus, seu Ministris per haeredes defunctorum, juxta dicti Pauli Praedecessoris literarum formam, et dispositionem, solvendi, et consignandi erant; deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Officialibus, sive Ministris absque mora, unacum aliis septuagintaquinque Ducatis similibus in eorum promotione hujusmodi debitis, et assignatis, ut praefertur, solvi, et consignari debere, sine ullo pariter quorumcumque Jurium Camerae Apostolicae debitorum, et solvendorum praejudicio, eadem auctoritate Apostolica perpetuo itidem statuit, et ordinavit; et alias, prout in ejusdem Pauli, et utriusque Clementis Prae-

Clemens summas nistris Collegiis, et Cardinalium promotionibus tegre solvant.

decessorum praedictorum literis, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, uberius continetur.

§. 3. Nos considerantes quinquaginta Ducatorum auri hujusmodi dictis Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et viginti quinque Ducatorum parium Magistris non participantibus, post obitum Cardinalium, ut praefertur, debitorum, ac per defunctorum haeredes solvendorum exactionem pari modo difficilem reddi, praesertim si ipsos Cardinales extra Statum Ecclesiasticum, et ultra Montes, debitum naturae persolvere contigerit, et causas, propter quas secundodictus Clemens suas literas praedictas favore dictorum Officialium, et Ministrorum edidit, etiam pro eisdem Magistris Ceremoniarum existere; ac proinde hisce incommodis consulere cupientes, motu simili, ac ex certa scientia nostra, ut quinquaginta Ducatos Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et viginti quinque Ducatos, qui post obitum singulorum Cardinalium eisdem Magistris Ceremoniarum de numero non participantium, per haeredes defunctorum, juxta memoratarum Pauli, et primodicti Clementis Praedecessorum praedictorum literarum formam et dispositionem, solvendi, et consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Magistris Ceremoniarum de numero participantium, una cum centum et duodecim Ducatis similibus, et de numero non participantium una cum aliis trigintasex Ducatis similibus, in eorum promotione debitis et assignatis, ut praefertur, absque mora, et ulla tergiversatione solvi, et consignari debeant, sine ullo pariter quorumcumque jurium Camerae Apostolicae debitorum, et solvendorum praejudicio, eadem auctoritate tenore praesentium, perpetuo itidem statuimus, et ordinamus.

§. 4. Injungentes propterea dilectis Filiis ejusdem S. R. E. Collegii Cardinalium moderno, et pro tempore existenti Camerario, nec non Causarum Curiae Camerae praedictae Generali Auditori, quatenus infra mensem, a die promotionis dictorum Cardinalium computandum, etiam ipsi Cardinales nondum ut supra dictum est, Romam venerint, per Collegii praedicti Depositarium, vel alias, prout melius expedire videbitur, centum sexaginta-

duos Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et sexaginta unum Ducatos auri de Camera hujusmodi, Magistris Ceremoniarum de numero non participantium praefatis, quibusvis appellationibus, subterfugiis, et cavillationibus remotis, persolvi curent, et etiam cum effectu faciant; ac summarium, et expeditum jus illis administrent, omnibusque remediis opportunis sibi benevisis, etiam cum invocatione brachii saecularis, cogant, et compellant: Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon omnibus, et singulis illis, quae memoratus Paulus, ac Clementes praedicti Praedecessores in eorum respective literis praedictis voluerunt non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 14.
Febr. 1743.

*Pro D. Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.*

ECCLESIAE PAPIENSI

LXXIV.

Perpetuo unitur Archiepiscopatus Amasiensis in partibus Infidelium; aliaque privilegia confirmantur; respective conceduntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad supremam equidem Apostolicae hujus Sanctae Sedis, cujus servituti Pastorum Princeps JESUS CHRISTUS Nos imbecillitatis nostrae conscios per ineffabilem bonitatem suam mancipare dignatus est, auctoritatem, providentiamque pertinere intelligimus, ut non solum decora, privilegia, praerogativas, immunitates, et exemptiones, quibus alias legitime concessis singulae Ecclesiae pacifice fruuntur, confirmare, et augere studeamus, verum etiam opportunam, salutaremque, ad bene constitutum, Apostolicisque legibus praescriptum Ecclesiasticae Disciplinae ordinem in suo pristino decore retinendum, conservandumque, si quo pacto per longas temporum vices immutari contigisset, operam nostram conferre satagamus.

Exordium.

Pontifex, ex
paritate ratio-
nis, idem
servari jubet
um Magi-
stris Cere-
moniarum.

Executores
deputant.

Ecclesiae Papiensis, praerogative novis decoribus augeri mereantur.

§. 1. Quoniam autem Cathedralis Ecclesia Papias, quae olim Ticinum dicta est, non tam vetustae antiquitatis, Longobardorum Regum Sedis, et tot Sanctorum Antistitum pietate, literis, ac Martyrio insignium splendore, quam ipsa amplitudine, et omnimoda in populos sibi subjectos jurisdictione, inter praecipuas Italiae Ecclesias semper extitit, factum est, ut innumera propemodum privilegia cum latifundis fortunis, aliisque amplissimis juribus, Romani Pontifices, Imperatores, Reges Longobardorum, alique Principes eidem Ecclesiae, ejusque Antistitibus indulerint; Eapropter tot sane privilegia cum decoribus, praerogativis, dignitate, auctoritate, immunitatibus, exemptionibusque conjuncta, ac toties comprobata, atque confirmata iisdem Antistitibus, qui Apostolicae huius Sanctae Sedi immediate subiecti sunt, Pallii certe usus, ac ius Crucem more Archiepiscoporum ante se gestandi, album equum conscendendi, ius a dextris in Conciliis Generalibus Summo Romano Pontifici assidenti, ius denique, quod etiam admirans refert clar. mem. Caesar Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Baronius, ut quotiescumque Ticinensis Episcopus vocaret ad Synodum Archiepiscopos Mediolanensem, et Ravennatensem, cum Suffraganeis, venire omnino deberent; haec non immerito exposcerent, ut eandem Cathedrali Ecclesiam, exigentibus etiam eximii Venerabilis Fratris Francisci ejusdem Cathedralis Papiensis Episcopi, in tuendis Ecclesiae Papiensis, ipsi spirituali connubio junctae, juribus egregie meriti virtutibus, in Archiepiscopatum erigeremus.

Pontificis consilium.

§. 2. Verum Nos, quibus nihil est antiquius, quam ut Venerabilem Ecclesiarum antiquitatem stabilem custodiamus, aequum, nec novum esse ducimus, si eidem Ecclesiae Cathedrali Papiensi, ejusque Antistiti pro tempore existenti aliquem titulum Archiepiscopi Ecclesiae Archiepiscopalis in partibus Infidelium sitae tribuamus, Archiepiscopalemque Ecclesiam hujusmodi ipsi Papiensi Ecclesiae uniamus, et incorporeremus: Ita enim fiet, ut eidem Episcopo Papiensi tot privilegiis munito, et Archiepiscopali dignitate adaucto, debitus locus, et honor in quibusvis Ecclesiasticis, et Saecularibus Consensibus deferatur.

Archiepiscoporum Amasias in part. Infid. ipsi perpetuo ant.

§. 3. Hinc est, quod Nos, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitu-

dine, tenore praesentium, Archiepiscopalem Ecclesiam Amasias, quae Helenoponti Metropolis Turcarum Tyrannidi subjecta, quoad nominis honorem saltem conservari meretur, eidem Cathedrali Ecclesiae Papiensi unimus, et incorporamus, ac perpetuis futuris temporibus unitam, et incorporatam esse, ac fore declaramus, statuimus, decernimus, et ordinamus; itaut non modo idem Venerabilis Frater Franciscus Papias Episcopus, sed quicumque pro tempore in Episcopali Papiensi Cathedra ipsi successerit, una insimul nuncupetur, inscribatur, et sit Archiepiscopus Amasiensis, et Episcopus Papiensis, cum omnibus, et singulis juribus, ratione tum Episcopalis Ecclesiae Papiensis, tum Archiepiscopalis Ecclesiae Amasiensis ad ipsum respective spectantibus; Nec propterea eundem Archiepiscopum, et Episcopum, ad Archiepiscopalem Ecclesiam praedictam Amasias, donec ab Infidelibus detinebitur, accedere, et apud eam personaliter reside- re minime teneri.

§. 4. Praeterea volumus, et mandamus, ut idem Episcopus Papiensis, et Archiepiscopus Amasiensis, deinceps semper, ut antea, memoratae Apostolicae Sedis immediate subiectus intelligatur, nec juxta Concilii Tridentini decretum, et Concilii Romani a fel. record. Benedicto PP. XIII. Praedecessore nostro celebrati, praescriptionem, sibi Metropolitanum, quem hactenus non elegit, imposterum eligere teneatur; nec Causae quaecumque Civitatis, et Dioecesis Papiensis ad quemvis, jure appellationis, nisi ad Apostolicam Sedem praedictam, deferantur.

§. 5. Denique statuimus, ac declaramus, eundem Franciscum modernum Episcopum Papiensem, tenore praesentium, absque ulla alia declaratione, sive Apostolicarum Literarum expeditione, re ipsa Archiepiscopum Amasiensem esse, ac fore, et nuncupari posse, ac debere; ipsius vero pro tempore Papiensi Ecclesiae praefatae praeficiendis Antistitibus, toties, quoties praefici contigerit, per easdem Apostolicas sub Plumbo pro Papiensi Ecclesia expediendas literas, titulum Archiepiscopi Amasiensis conferri debere, facta semper unionis, et incorporationis hujusmodi mentione; quem sane titulum Archiepiscopi Amasiensis ita unitum, et incorporatum esse, ac fore volumus ac praecipimus Episcopo Papiensi pro tempore existenti, ut quicumque Papiensis

Eandem su immediate Sedi subiectione confirmat, etiam quoad causam appellationes etc

De form expediendi Literas Ap

Episcopus, si ipsum ab Ecclesia Episcopali Papiensi ad aliam Episcopalem Ecclesiam transferri venerit, relicto Archiepiscopi Amasiensis titulo, alium alterius Archiepiscopalis Ecclesiae titulum ab Apostolica Sede praefata impetrare, et obtinere debeat.

§. 6. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praecminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint; tametsi suorum Inultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quocummodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali; quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, ullumquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse; Sed easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac eidem Francisco Archiepiscopo, et Episcopo, et suis pro tempore Successoribus in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praecminentia, et potestate fungentes, et fun-

cturos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate; et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 7. Non obstantibus praemissis, et quatenus opus sit, quacumque Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula in contrarium praemissorum quomodolibet edita, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictarum Ecclesiarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis praerogativis, statolis, et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti eorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac plenissime, et amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

Derogatio-
nes.

Dat. die 15.
Febr. 1743.

CONCIONATORIS

LXXV.

Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum perpetuo addicatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Inclitum Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum nuncupatorum Ordinem, dum

Pontificatus
studium erga
Ordinem FF.
Minorum
Cappucc.

in Minoribus quidem essemus, ea, qua par erat, veneratione prosequeremur; in hac vero Sacrosancti Apostolatus specula constituti, maioribus Apostolicæ nostræ caritatis, benignitatisque testimoniis complecti gestimus; considerantes maxime, quanta, et quam luculenta Christianæ pietatis, et religiosæ perfectionis exempla, cum sacrarum doctrinarum splendore, atque æterna Animarum salute conjuncta, sicut ab initio, in Catholica Ecclesia, ita in dies proferant religiosissimi illius Ordinis Alumni; ut nihil Orthodoxos, Acatolicosque vicissim vehementius perstringat, et ad saniorum mentem reducat, quam celebrissimi Instituti inita cum austerioris vitæ sanctimonia ratio, et Christianarum virtutum semita, prius per eosdem Alumnos quam diutissime trita, deinde aliis exemplo, et verbo indicata.

Horum exitia opera in munere Concionatoris Sacri Palatii.

§. 1. Eapropter accedentes Nos ad audiendum Verbum Dei, quod in Apostolico Palatio statis temporibus prædicari solet, tunc temporis maximopere laudabamus sapientissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum consilium, qui ex hoc potissimum Ordine Prædicatores ad hujusmodi officium adsciscere consuevissent; ex illo enim, non tam majorum nostrorum, quam nostra etiam memoria, prodierunt insignes Verbi Dei Præcones; quorum etiam in præsentia quamplurimi ubique per Catholicum Orbem commendantur. Inter alios vero, qui præclaras Concionatoris in Palatio Apostolico partes, summa cum nominis laude, expleverant, præter Venerabilem Fratrem Bonaventuram Ferrariæ Archiepiscopum a Nobis, dum in minoribus pariter essemus, cum voluptate diu auditum, ac tantopere probatum, duo etiam in Sacrum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegium adlecti fuerunt, Anselmus a Monopoli, et Franciscus Maria ab Aretio.

Utilitas addicendi perpetuo hujusmodi munus eorum Ordini.

§. 2. His sane, aliisque animum nostrum moventibus, atque ex eo etiam adducti, quod in hac Alma Urbe nostra alia Officia, atque Ministeria aliis nonnullorum Religiosorum Ordinum Alumnis ita addicta in perpetuum sunt, ut munera hujusmodi, tamquam sibi debita, vindicantes Ordinum Superiores, quo laudabilius obeantur, optimam quemque suorum omni studio, atque cura conquirant; confidimus fore, ut in posterum, quemadmodum hactenus, benedicente Domino, factum est, ex

memorato Cappuccinorum Ordine eximii in Apostolico Palatio Concionatores habeantur.

§. 3. Itaque, Motu proprio, non ad alienius Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de nostra mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, statuimus, decernimus, et ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus Officium prædictum Concionatoris Apostolici, alicui dicti Ordinis Minorum Cappuccinorum Professore, committi, concedi, et assignari debeat.

Quod per præsentem statuitur.

§. 4. Decernentes easdem præsentem litteras, et in eis contenta quaecunque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suisque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore, quodcumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; sitque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulae, et Decreta.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis Cappuccinorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, et Litteris Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die II. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Derogationes.

Dat. die 2. Mart. 1743.

*Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.*

Dilecto Filio Michaeli Angelo Francisco Fratri LXXV.
expresse Professo Ordinis Minorum S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum, Prædicatori Palatii nostri Apostolici.

BENEDICTUS PP. XIV.

*Dilecte Fili salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Eximia religiosarum virtutum merita, quibus apud Nos maximopere commendaris, et doctrina, prudentia, ac zelus, quibus officium Praedicatoris Palatii Apostolici nostri Tibialis demandatum laudabiliter obire pergis, Nos inducunt, ut, quemadmodum Nos ad Ordinem S. Francisci Minorum Cappuccinorum nuncupatorum, cujus Frater expresse professus existis, aliqua praerogativa decorandum, Praedicatoris ejusdem Palatii Apostolici ex memorato Ordine deinceps futuris temporibus esse assumendos per alias nostras in simili forma Brevis literas hac ipsa die datas, statuimus, decernimus, et ordinamus, ita Tibi etiam non obscurum nostrae Apostolicae benignitatis argumentum exhibeamus: Itaque auctoritate Apostolica, tenore praesentium Te modernum Praedictorem ejusdem Palatii Apostolici, primum in munere hujusmodi, quoad vixeris, confirmamus; Deinde volumus, et in virtute S. Obedientiae mandamus omnibus, et singulis Ordinis Tui Superioribus, Generalibus, et subalternis, ut ab ipsis, caeterisque, ad quos spectat, Tu habearis, ac sis ad instar aliorum Regularium Palatio Apostolico proxime addictorum, itaut Rheda, vel Curru uti eodem prorsus modo, quo alii Concionatores Apostolici ejusdem Ordinis, ad hanc usque diem uti sunt; Necnon ut pecunia, sive ex honorario consueto, sive aliunde, licite tamen, et legitime Tibi provenientem, licite, et libere, absque ullo Conscientiae scrupulo pro Tuis, et Socjorum tuorum necessariis, decentibusque usibus impendere possis, et valeas. Praeterea Tibi, ut aliquem ex Alumnis dicti Ordinis experiri, instruere, et informare, atque Tuum in Officium hujusmodi, Nobis, et Romano Pontifici pro tempore existenti designare successorem valeas, tam Praedictorem per sacratissimam Quadragesimam in Ecclesia sub Titulo S. Mariae in Vallicella Presbyterorum Secularium Congregationis Oratorii S. Philippi Neri, quam Praedictorem infra annum in Ecclesia Archiconfraternitatis sub Invocatione Stigmatum S. Francisci de Assisio de eadem Urbe de more praedicare, et ex Alumnis dicti Ordinis Cappuccinorum eligi solitum, eligendi omni-

modam facultatem concedimus, et impartimur. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac Tibi in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non dicti Ordinis Cappuccinorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus; cacterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 2. Martii 1743. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

*Pro D. Card. Passionco.
Cajetanus Amatius.*

*Dat. die 2.
Martii 1743.*

EPISTOLA DECRETALIS

LXXVI.

In causa jurisdictionali jam dudum pendente inter Episcopum Conversanum, et Ordinem Militarem S. Joannis Hierosolymitani. Expenditur vis Possessionis quadragenariae, et immemorabilis. Indulta Apostolica, et Episcoporum cessiones quatenus jurisdictionem activam, vel exemptionem passivam dumtaxat importent etc. Sententia fertur pro Episcopo Conversano, et opportunis Decretis et clausulis munitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicae servitutis officium, quod humeris nostris, licet imparibus, inscrutabilis imposuit

*Exordium
ab Ecclesia
sticæ pacis
cura.*

Divini altitudo consilii, illius Nos saepe admonet sollicitudinis, quam Romanum Pontificem, ad procurandam omnium Ecclesiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, et iura, vigili cura oportet impendere; ut Episcopi ad easdem regendas a Spiritu Sancto positi, avulsis omnium dissensionum seminibus, commisso sibi gregi attendentes, ministerium suum in dulcedine pacis adimpleant.

Controversiae antiquitas, et Status.

§. 1. Cum itaque ad nostri Apostolatus auditum, publico primum sermone, ac fama, et deinde demissa Venerabilis Fratris Macarii Episcopi Conversani expositione nobis humiliter facta, delatum sit, inter Episcopos pro tempore Conversanos ex una, ac dilectos filios Magnam Magistrum, et Fratres Milites militiae S. Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, annosam litem, et jam senescentem intercessisse, super exercitio jurisdictionis Ordinariae in Oppido *Putiniani*; litemque ipsam, tametsi a bon. mem. Caesare Lambertino Episcopo Iasulano, vigore commissionis signatae manu fel. rec. Leonis Papae X. Praedecessoris, per definitivam sententiam olim direptam, nihilominus denuo in Foro instauratam fuisse et in Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio, magno ipsorum litigantium incommodo, ac dispendio, diutissime exagitam, et per varias ambages ad hanc diem protractam, et adhuc in eodem Auditorio pendentem, majori utriusque partis detrimento in diem magis magisque protrahi posse: Idcirco ut celerius et expeditius, quo fieri posset, eidem tandem finis imponeretur, servata tamen, sanctaeque, ut par est, custodita Canoniarum legum, et sanctionum censura; Nos Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, praecipue Innocentii PP. III. morem, et exempla secuti, qui restituendae pacis, et concordiae solliciti, ad parcendum litigantium expensis, et temporis diuturnitati consulendum, non detrectantes onus, et laborem cognitionis ipsarum controversiarum, Apostolicae auctoritatis, et providentiae partes non semel per se ipsi interposuere; causam huiusmodi fere interminabilem, et perpetuam, ad Nos advocavimus, eamque, adscitis in consilium dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, et allegationibus juris, et facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, et iura strenue tuebantur, tum voce, scripto coram Nobis deductis, et saepius a Nobis auditis, le-

ctis, et diligenter consideratis, supremo iudicio nostro decidendam, et debito fine duximus terminandam.

§. 2. Sane licet vetustissima hujus contestatae litis primordia, si altius ab origine sua repetantur, prae vetustate admodum obscura, et involuta sint; illud tamen certum, firmiterque, et indubitatum est, Oppidum *Putiniani* situm esse in Dioecesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Dioecesis ambitum, impugnata unquam fuisse ab iis, qui acri et diuturna contentione, pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse, aut ex vi clari et manifesti privilegii Apostolici, adimentis Episcopo, et Praelato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem, a reliqua Dioecesi prorsus separatam, et quodammodo avulsam; aut, deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatae: Continuata enim, et pacifica, atque hominum memoria longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, et acquiescente Episcopo, tantae virtutis, et efficaciae esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, et Territorialis, quae privilegio expresso adscribi non potest, saltem praesumpto videatur referenda.

Praelato Inferiori acquiritur jurisdictione intra Episcopii Dioecesis, vel ex privilegio, vel ex consuetudine immemore.

§. 3. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquae Tribunalium, et Jurisconsultorum in Foro sensim receptae opiniones, asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienae Dioecesis parte, adstrui sibi facile posse a Praelato inferiori ex sola quadragenaria possessione, cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, et executione Decretorum Concilii Tridentiniungeremur, ad cohibendam huiusmodi propositionum liceptiam, et ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quae pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro iugentii nostri virium facultate elucubrato, et publicis typis impresso. Subinde vero, ut omnis in posterum dubitandi occasio praecideretur, et una esset in Foro certa, et immota iudicandi ratio, su-

Non vero ex possess. quadragenaria, cum titulo colorato, ex doctrina SS. D. N., et Decreto Congr. Conc., et Clem. XI.

Eam Pontifex ad se advocat, cum consilio Aud. S. Pal. Praedecessorum exemplo, decidendum.

blato quovis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Praedecessor noster ea, quae a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium, et totidem Praelatorum, doctrina, et integritate praestantium, Nobis etiam uti Congregationis Secretario in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, mature discussa, infimeque ex nostra sententia rimato negotio, praemissas opiniones innixas possessioni quadragenariae cum titulo, colorato, tamquam Canonice sanctionibus adversas, praesidio juris destitutas, et saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas, rejecit; et ad asserendam favore Praelati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienae Dioecesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Praedecessor antedictae Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1724. nedum benigne probavit, et observari perpetuis futuris temporibus praecepit; verum etiam typis impressum, et inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit.

Religioni Hieros. non assisiti memorabilis, utpote semper impugnata ab Episcopo.

§. 4. Hac igitur prae oculis habita certa judicandi regula provide sapienterque instituta, consulto Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recenscebantur initia praetensae jurisdictionis in Oppido Putiniani, vel quia eadem immemorabilis, quae solo labefactatur rumore, interverti, ac submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, et numquam intermissa contradictione Episcoporum Conversanorum, tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus praefato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

Privilegium Joan. XXII. favore Monachorum. Beatedict.

§. 5. Potissimum itaque acquisitae jurisdictionis ordinariae praesidium constituēbat in privilegio Apostolico, ac in literis Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, praesertim fel. rec. Joannis XXII., qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanae perpetuo incorporavit, et univit, cum Ecclesiis, Capellis, Membris, Castris, Casalibus, Grangiis, Territoriis, Olivetis, Possessionibus, Juribus, Jurisdictionibus, Libertatibus, Privilegiis, et exemptionibus, ac omnibus, bonis, juribus, et pertinentiis suis.

§. 6. Verum; inspecto, et sedulo expenso integro contextu, et tenore praefatae Constitutionis, minime ex ea evincitur, in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios, translatam fuisse plenam, et omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, et Spiritualem, non solum in Ecclesias, et loca, verum etiam in Clerum, et Populum, quemadmodum necessarium est, ut Praelatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Dioecesi separatum. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis praedictae. Et quidem mens, quia unio et incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram Maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione Apostolica nanciscerentur dominium reddituum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco, transvehendis ultra Mare comitatibus maxime opportuno, Classi suae contra Infideles instructae suppetias ferre possent.

Quod non suffragari censetur.

Inspecta mente Pontificis.

§. 7. Adversantur praeterea verba; quia si verba Bullae singillatim examinentur, et praesertim illa: *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, et privilegiis*: tantae non sunt efficaciae, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, et in Religionem Hierosolymitanam translata; quia, cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo, et a jure communi alieno, tribuendi scilicet jurisdictionem Ordinariam personae inferiori, ablata Episcopo parte suae Dioecesis; numquam per generalia, et ambigua verba concessum esse intelligitur.

Et deficiente expressa Ordinae jurisdictionis.

§. 8. Maxime quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspecta praefati Pontificis vigilantia, qua in ipsa unione rebus omnibus opportune consultum, ac provisum voluit. Siquidem in dicto Monasterio uniendo, hujusmodi leges, et condiciones servandas praescripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhaerentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quae praesent Ecclesiae, Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, et Divina Officia persolverent; verum etiam Monachis Benedictinis; quorum nonnullis adhuc superent, omnia ad victum, et vestitum necessaria tribuit, eorumque vitae commodis voluit providere. Minime

Quam non commisisset, dum leviora constituit.

autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, et diligentiam: nullumque praeterea verbum de Oppido populoso, soluto, ut praetenditur, a lege Dioecessana, et avulso a jurisdictione Episcopali; nullum de personis spiritali regimini in posterum praeficiendis; nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris, in dicta Constitutione adjecisse, si revera id facere providus Pontifex in animo habuisset.

Litterae Paschalis et Callixti II., et Alex. III. praedictis Monachis concessae quid continent.

§. 9. Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apostolicae Litterae Paschalis; et Callixti II., necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, qui Apostolicae Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas antea-ctis temporibus ab Episcopis Conversanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitanae finitimo. Si enim singulae partes expendantur praefatae Constitutionis Alexandri III., cui consonant disposita per Paschalem, et Callixtum, nihil aliud ex ea constat, quam sub immediata S. Petri, et Apostolicae Sedis protectione fuisse recepta bona quaecumque per Monasterium S. Stephani acquisita, et in futurum acquirenda, recensito etiam Oppido Putiniani, una cum suis membris, et pertinentiis; *illudque fuisse solum ab omni iugo, et exactione tam Episcoporum, quam Saecularium*. Praeterea in eisdem literis Alexandri, ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decora, et ornamenta, conceditur Abbati usus Mitrae, et Annuli, necnon facultas recipiendi Chrimatis, et Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, et communionem Apostolicae Sedis habente, et insuper a quovis etiam Antistite Catholico Basilicas, et Altaria consecrari, et ordines Monachis, et Clericis rite conferri posse decernitur. Prohibetur itidem in eisdem Litteris Episcopo, ne absque Monachorum consensu in Ecclesia Monasterii Pontificalia exerceat, et Ecclesiastico supponat interdicto Ecclesiam, aut Monasterium, *Monachos, Clericos, seu etiam Laicos utroque jure ipsis subjectos: neve eosdem Monachos Synodo Dioecessanae interesse compellat*. Demum ad exhibendam Apostolicae Sedis reverentiam, et homagium, unciarum unius auri census imponitur, Romano Pontifici quotannis persolvendus.

Extendi nequeunt ad conjunctim, et generatim, sive disjuncte, et

singillatim considerentur, nihil aliud praesens ferre videntur, praeterquam nudam, ac simplicem exemptionem passivam Monasterii, et Monachorum, una cum Clericis, et Laicis eorum obsequio mancipatis, et servitio addictis, a Jurisdictione Ordinarii; non autem translationem in Abbatem Jurisdictionis Ordinariae, et Ecclesiasticae in Clerum, et Populum Putiniani, praevia separatione ejusdem Oppidi a reliqua Dioecesi Conversana; ideoque argumentum, et illatio ab hujusmodi passiva exemptione ad jurisdictionem activam, tamquam Canonicis Sanctionibus nimium absona, omnino repellenda videbatur.

Jurisdictionem activam.

§. 11. Eo magis quia interpretatio Constitutionis pro sola exemptione passiva, Ecclesiasticae historiae monumentis illius aetatis apprimè consonans, et conveniens comperitur. Quamvis enim tempore praedicti Alexandri III. eximi Apostolica auctoritate consueverint Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione, ut Monasticae quieti, et tranquillitati uberius consultum foret, nulla tamen per id temporis recensentur exempla activae jurisdictionis tributa Monachis in Clerum, et Populum.

De illius aetatis diu-
plura.

§. 12. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non solum confirmaverit donationes antiquitus factas Monasterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliisque saecularibus personis; sed ratam quoque habuerit cessionem juris Episcopalis primitus factam ab Episcopis Conversanis favore Monachorum, *sicuti habetur in eorum authenticis scriptis*. Quandoquidem cessio Juris Episcopalis, cum suapte natura non secum ferat omnimodam, plenariam, et effrenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, et jurisdictionis Ecclesiasticae in Populum, et Clerum exercendae, ad quem effectum verba deberent esse clara, et expressa; ratio juris suadet, per hujusmodi donationem nihil aliud transfusum fuisse in Abbatem, praeterquam aliquam Juris Episcopalis partem, cohaerentem, et consentaneam soli exemptioni passivae, et majus dictae exemptionis incrementum cessuram.

Cessio juris Episcopalis ab Episcopo facta per verba generalia, congrue refertur ad exemptionem passivam.

§. 13. Neque huic interpretationi ea adversatur animadversio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit cessionem juris Episcopalis, aliasque donationes, relative ad documenta, quae in *Monachorum authenticis scriptis contineri* ferebantur; quia documenta hujusmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita,

Confirmatio Apostolica in forma communis nihil addit.

neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expressa fuerunt; ideoque cum illa apud Monachos, antiquitatis offusa tenebris, perpetuo consepulta jacerint; palam fit, Literas Apostolicas praedicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apostolicae in forma communi, nullamque ex eadem confirmatione erui posse activae jurisdictionis probationem.

Idem Alexander, ejusque Successores, suam mentem factis declarant.

§. 14. Caeterum ubi etiam donationes fuissent ab eodem Alexandro recognitae, specialiter approbatae, et in suis literis expressae, nihilominus claris ostenditur argumentis, alienam fuisse a voluntate Pontificis quaecumque activi juris Episcopalis ademptionem, et imminutionem. Etenim proponente Episcopo Conversano paulo post querelam ereptae sibi jurisdictionis Ordinariae in Oppido Putiniani ab Abbate Benedictino eam sibi vindicante obtentu dietae confirmationis Apostolicae, praefatus Alexander Praedecessor, datis opportune literis Episcopis Vigiliensi, et Tranensi, non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogare voluisse praepjudicium, sed etiam ad sarcinendam illata illius dignitati dispendia ab Abbate Benedictino, mandavit eisdem Episcopis, ut, causa judicialiter cognita, et instructa, acta conficerent, et confecta Curiae Romanae remitterent. Successive vero alii Pontifices Clemens, et Coelestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanae Sedis Legatus, jurium Episcopaliū vindices, unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablatae jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, et auctoritate in ea conservandum.

Ex dictis inferitur, solum exemptionem passivam Monachis competuisse.

Ideo nihil ultra in Relig. Hierosol. putuisse transfund.

§. 15. Haec autem illustria, et antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secumferre nudam passivae exemptionis praerogativam, tam respectu Monasterii praefati, et Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, et Saecularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, et immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido Putiniani; ac proinde illam, utpote a Monachi non acquisitam, per unionem factam a Joanne XXII., in Religionem Hierosolymitanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria intercederent, satis tamen visum est ea relata fuisse a Sententia promulgata a bon. mem. Caesare

Lambertino Episcopo Insulano, ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato a Leone X. Praedecessore nostro. Nam eximii hujus Praesulis, moribus integerrimi, et juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitae probitatem, doctrinaeque praestantiam, et generis nobilitatem, in re antiqua, et longe a memoria hominum remota, tanti facienda visa est auctoritas, ut ob illius testimonium, etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fideles adjungi deberet.

Standum testimonio Judicis omni except. majoris, praesertim in antiquis.

§. 16. Demum ad comprobendam passivae dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XXII., qui, unionem et incorporationem dicti Monasterii Sancti Stephani Religioni Hierosolymitanae ex Apostolica benignitate facta, et concessa, una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus, et jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, et Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatae subjectionis Sanctae Romanae Sedi*, quae sane verba soli congruunt exemptioni passivae, non autem juri activo, et separationi Territorii.

Immediata subjectio S. Sedi solum importat exemptionem passivam.

§. 17. His igitur, aliisque rationum momentis mature, seduloque perpensis; diligenterque auditis, quae fuerunt hinc inde proposita; inspectis etiam omnibus causae instrumentis, penitusque consideratis; diligenti propterea habito tractatu cum praefatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oriatur abundantia pacis, et ut Conversanae Ecclesiae jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magisque sui nominis laude strenue constanter propugnata, salva in posterum, et illaesa consistent; decernendo pronunciamus, et pronuncians decernimus, jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem in Ecclesias, Clerum, et Populum universum dicti Locī, seu Terrae Putiniani Conversanae Diocesis, competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo Sancti Stephani, Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani; quorum favore dominium dumtaxat, et alia bona, et jura temporalia super dicto loco, et Populo, etiam quoad Decimas, quamvis spirituales, per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, et, juxta mentem dicti Joannis XXII., in publicam causam erogandas, cum

Tenor sententiae pro Episcopo Conversano.

Quaenam competant Bajulivo S. Stephani, et Militibus Hierosolym.

obligatione tamen praestandi Parochi ejusdem Terrae Congruam annuorum ducatorum centum, juxta resolutionem alias captam Anno Domini 1713., et 1715. super eadem Congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum; Apostolica auctoritate confirmamus; et approbamus.

Praeceptum de servandis limitibus exemptionis passivae hic praescriptis, deque Episcopii jurisdictione non turbanda.

§. 18. Ut autem sententia, et decretum nostrum debitae executioni demandetur, atque haec antiquissima lis, et controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, et renovari possit, Magistro, et Fratribus dicti Hospitalis, necnon Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim, nunc, et pro tempore existentibus, in virtute sanctae obedientiae districtae praecipimus, et mandamus, ut suo jure contenti, idest Dominio temporali dictae Terrae, seu Oppidi Putiniani, aliorumque bonorum, et jurium similiter temporalium, quae ad Abbatem, et Monachos unionis tempore pertinebant, necnon etiam Decretis, quae hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parochi, seu Archipresbytero ejusdem Terrae pro sua Congrua annuam summam ducatorum centum monetae illarum partium; ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Capellas, et Ecclesias, si quae sint in dicta Terra, seu Oppido Regulares, aliasque personas tribus requisitis pollentes, ad formam Sacri Concilii Tridentini, et privilegiorum generalium dicto Hospitali Sancti Joannis, ejusque fratribus, et inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Praedecessores Nostros; nullum de cetero Ordinariae, et Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum, et populum dictae Terrae Putiniani, ejusque districti, et Territorii, exercere audeant, seu praesumant; et multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, et pro tempore existentes Episcopi Ecclesiae Conversanae praedictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes, per se, vel per alios, in dictas Ecclesias, Clerum, et populum libere exercent. Quod si secus directe, vel indirecte per nunc, et pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, poenam excommunicationis latae sententiae, a qua solum a Nobis, et Successoribus Nostreis, praeterquam in mortis ar-

Poenae per contravenientes incurrendae.

ticulo, absolvi possint, necnon privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum et Commendarum, sive de justitia, sive de gratia per eos quomodocumque obtentorum, et perpetuae incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias Dignitates, et Commendas in posterum obtinendas ipso jure; et ipso facto; absque ulla praecedenti Judicis declaratione, incurrant; itant alii Milites proxime, ac deinceps sequentes in ordine Antianitatis; servata in reliquis forma Statutorum, et Constitutionum ipsius Hospitalis, Bajulivatum, aliasque Dignitates; et Commendas per hujusmodi privationem, ut praefertur; vacantes, statim optare, atque obtinere possint, et debeant.

§. 19. Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, et Fratres dicti Hospitalis in dicta Episcopali, et Ordinaria jurisdictione in Terra Putiniani, ejusque Districtu, et Territorio, annexis, et connexis, nullo pacto in posterum se immisceant; et propterea, ad majorem cautelam, antiquas donationes Leonis, et aliorum Episcoporum, et assertas confirmationes Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, et praesertim Alexandri III., prout etiam Literas primodictas Joannis XXII., pro eo, quod attinet ad dictam jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem, motu proprio, et ex certa scientia, et de Apostolica plenitudine potestatis ex toto revocamus, aboleamus, et annullamus, et solum in reliquis in suo robore, et firmitate manere decernimus; et, quatenus per eas, vel alio quocumque modo tam deducto, dicta jurisdictio Episcopalis, et Ordinaria ab Episcopis avulsa, et in Monachos, et Abbatem dicti Monasterii Sancti Stephani, vel deinde in Magistrum, et Fratres dicti Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani quomodocumque, et qualitercumque translata fuisset; per praesentes nostras Literas eandem Ordinariam, et Episcopalem jurisdictionem in Ecclesias, Clerum, et Populum dictae Terrae Putiniani, motu, scientia, et potestate simili, a Magno Magistro, Fratribus, et Hospitali praefatis penitus penitusque avellimus, et Episcopis Ecclesiae Conversanae, prout antea de jure competeat, plenarie addicimus, et restituimus, eosque in illa plenissime reintegramus, proinde ac si dictae donationes, et Literae Apostolicae nunquam factae, et concessae fuissent.

Donationes, et assertae confirmationes, ad cautelam, annullantur.

Et jurisdictio ordinaria a Fratribus Militibus avulsa, Episcopo restituitur.

§. 20. Quo circa Venerabilibus Fratribus Tranensi, et Barensi Archiepiscopis, ac dile-

Executores deputantur,

enno facultatibus etc.

etis Filiis Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditori, ac Nostro et Sedis Apostolicae Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, ipsique Magno Magistro, et Fratribus praefati Hospitalis S. Joannis nunc, et pro tempore existentibus, motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios, praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, ubi et quando opus fuerit, ac quoties pro parte Episcopi requisiti fuerint, solemniter publicantes, eique in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra easdem praesentes, et in eis contenta hujusmodi, a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliisque Fratribus dicti Hospitalis, necnon Clero, et Populo praefati Oppidi, seu Terrae Putiniani nunc, et pro tempore existentibus, caeterisque omnibus, inviolabiliter observari; non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores, desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari; Contradictores quoslibet, et rebelles, per sententias, censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, postposita quacumque appellatione, et recursu, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo; ac, servata forma Concilii Tridentini, sententias, censuras, et poenas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

§. 21. Non obstantibus praemissis, et praesertim lite hactenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, et merita, et alia quaecumque etiam specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes; necnon Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo; privilegiis, et indultis a Sede praefata hactenus concessis Hospitali, et Fratribus praedictis; ejusque Statutis, et Ordinationibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; et quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam in Conciliis Generalibus, etiam consistorialiter, et motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac alias quomodolibet etiam per Nos pluries concessis, ap-

probatis, innovatis; quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficiente derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, aut aliqua alia exquisita forma habenda foret, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque: aut si praedictis Bajulivis, et Fratribus Hospitalis praefati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem.

§. 22. Volumus autem, ut earundem Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem fides ubique locorum, tam in Judicio, quam extra illud, habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 23. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostrae sententiae, decreti, constitutionis, declarationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Martii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno III.

Pro Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Transumptis auctoritas tribuitur.

Sanctio.

Dat. die 14. Mart. 1743.

Derogatur litis pendente, juri quaesito privilegiis, statutis etc.

LXXVII. ELECTIO, SEU POSTULATIO

Duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antistitibus illius Nationis dissidentibus facta, cassatur, et annullatur, reservata S. Sedi Patriarchalis Ecclesiae provisione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Rekursus
a Maronitis
habitus ad
Sanctam Se-
dem occasio-
ne schisma-
tis inter eos
orti.

Quod non humana, sed divina decretum est sententia a Numidia Antistitibus antiquae traditionis exempla servantibus, et Ecclesiasticae memoriae disciplinae, ut ad Apostolicae hujus Sanctae Sedis referretur judicium, quidquid, quamvis de disjunctis, remotisque Provinciis, ageretur; nec prius ducerent finendum, nisi ad ejusdem Sedis notitiam perveniret, ut tota hujus auctoritate, quae fuerit iusta pronuntiatio, firmaretur; id saepe alias, et nuper ab inclita Maronitarum de orthodoxa Fide, et obedientia eidem Apostolicae huic Sanctae Sedi debita semper tantopere meritorum Natione praestitum est, cum post obitum bonae memoriae Josephi Petri, dum viveret, Antiocheni ejusdem Nationis Patriarchae, extra Romanam Curiam universae carnis viam ingressi, scissuris, et dissensionibus ob duorum Patriarcharum electiones exortis, ad nos ambo Electi appellantes, Pallio etiam donari postularunt. Enimvero sex quidem ex una parte convenientes Antistites Venerabilem Fratrem Eliam Archiepiscopum Arcensem, pauci vero alii ex parte altera Venerabilem pariter Fratrem Tobiam Archiepiscopum Napolosiae, seorsim diversis in locis, in Patriarcham hujusmodi eligere ausi fuerunt. Ambo igitur, ut praemittitur, Electi, sive Postulati praefensi Patriarchae ad Nos, et Apostolicam Sedem recursum habentes, enixis precibus rogarunt, ut cujusque electionem approbare, ratam habere, et confirmare, atque Pallium etiam transmittere de benignitate, et potestate Apostolica dignareretur.

Causa delegatur Cong. part. de Propag. Fide.

§. 1. Quoniam autem Nos, ut in causa tanti momenti ea, qua decet, maturitate procederetur, utramque electionem, seu postulationem particulari Congregationi nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum discutiendam, exa-

minandamque commisimus; et Cardinales dictae particularis Congregationis, postquam Viros ab Electis praedictis missos, ac defensores plene audivissent, omnesque scripturas pro utraque parte productas recognovissent, coram Nobis congregati, attentis peculiaribus, et gravibus nullitatibus in utraque electione reperitis, per concordia suffragia, et vota censuerunt, neutram electionem, seu postulationem sustineri debere, neque locum esse alterutrius sanationi; sed utramque electionem, sive postulationem nullam, irritam, nullius roboris, ac momenti esse, ac fore, declarari, et haberi; ac proinde Patriarchali Ecclesiae hujusmodi ex integro, juxta Sacros Canones, atque inconcussam Apostolicae Sedis praedictae in similibus casibus styllum, provideri debere de persona Nobis benevisa, et quatenus provisionem hujusmodi de aliquo Antistite cuicumque Ecclesiae addicto faceremus, hanc, praevia solutione vinculi Ecclesiae, quo tenetur, fieri debere.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quos tam paternae caritas, qua Nationem hujusmodi maxime diligimus, et amplius complecti cupimus, quam Apostolica omnium Ecclesiarum sollicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo Nobis injecta vehementius urget, de memoratae Congregationis consilio, necnon motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, utramque tam Eliae Archiepiscopi Arcen. a sex Antistitibus, quam Tobiae Archiepiscopi Napolosiae a paucis factam electionem, sive postulationem, nullam, irritam, et inanem, ac nullius roboris, et momenti esse, et fore, nullique eorum suffragari debere declaramus, annullamus, irritamus, et cassamus, atque utramque de utroque electionem, sive postulationem habitam, et factam, perinde haberi debere in omnibus, et per omnia, ac si minime, et numquam habita, et facta fuisset, pariter decernimus, praecipimus, et declaramus; ipsamque Ecclesiam Patriarchalem adhuc eo, quo ante electionem, sive postulationem praedictam, per obitum dicti Josephi Petri, vacabat, modo vacare; nullumque jus, et auctoritatem per electionem, sive postulationem antedictam utrique praetenso Electo, sive postulato acquisitum, sive acquisitam esse, et fore, ac irritum, et inanem, nulliusque roboris, ac momenti quemcumque actum per ipsos prae-

Congregationis consilium.

Pontifex, illi inhaerendo, utramque electionem seu Postulationem nullam declarat.

Prohibet sub
poenis etc.,
ne electi in
Patriarchatus
Gubernio se
ingerant.

tensos Electos, et Postulatos, sive factum, aut faciendum, quemadmodum etiam alterum eorum in his omnibus, et singulis ad Patriarchalem potestatem, et auctoritatem spectantibus sese ingerere, et intrinittere audentem, ipso facto poenis omnibus contra non parentes mandatis Apostolicis per Sacros Canones inflictis, et indignationi nostrae obnoxium esse, ac fore, easque incurrere, et incursum esse, motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus decernimus, statuimus, et declaramus; ipsiusque Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Maronitarum ita, ut praemittitur, vacantis, collationem, provisionemque quandocumque faciendam; Nobis, et Apostolicae Sedi praedictae reservamus.

Provisionem
Ecclesiae Pa-
triarchalis si-
bi, et Sedi
Apostolicae
reservat.

clausulae.

§. 3. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, neque causae, propter quas praesentes emanarunt, sufficienter adductae, verificate, et iustificate fuerint, aut ex alia quacumque quantumvis justa, legitima, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, et substantiâli, ac incogitato, et inexcogitabili individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus confesso, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quando-cumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari: sicque, et non aliter, in praemissis, per quoscumque Iudices Ordi-

narios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi, et definiendi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiiri debere, ac irritum, et inane quidquid secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio-
nes.

§. 4. Non obstantibus Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de iure quaesito non tollendo, ac Apostolicis, et in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictae Patriarchalis Ecclesiae etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; Privilegiis quoque, indultis, et Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Transumptorum auctoritas

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 13
Mart. 1743

D. Cardinalis Passioneus.

MARONITARUM

LXXVIII.

Patriarchalis Ecclesia Antiochena, auctoritate Apostolica, et iure devolutionis, providetur in personam Simonis Evodii Archiepiscopi Damasceni.

*Venerabilis Frater, Simoni Archiepiscopo
Damasceno.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Pontifex re-
fert cassatio-
nem duplici-
cia electio-
nis Patriar-
chae, cum
insertione
Brevis

Nup̄ ad Nos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem delatis scissuris, dissidiisque, propter electionem Patriarchae Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Inelytae Nationis Maronitarum, per obitum Josephi Petri, dum vixit, ejusdem Ecclesiae Patriarchae, qui extra Romanam Curiam debitum naturae persolverat, exortis, ad opportunum et salutare iisdem componendis, sedandisque remedium afferendum, dedimus alias nostras in pari forma Brevis Literas, tenoris sequentis: BENEDICTUS PAPA XIV. *Ad futuram etc.* Quod non humana etc. *ut supra num. LXXVII.*

Ecclesiae va-
canti praefi-
cit Archiepi-
scopum Da-
mascen.

§. 1. Eapropter nos aegre ferentes Patriarchalem Ecclesiam praedictam Pastoris destitutam solatio, et tot, tantisque inter Haereticos, Schismaticos, Maumethanos, et Infideles, veluti Rosam inter Spinās, circumdatam angustii et calamitatibus, amplius vacare, ad provisionem ejusdem Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae celerem et felicem, ne Ecclesia ipsa Antiochena majoribus longae vacationis exponatur incommodis, et dissidiis, paternis et sollicitis studiis intendentes, ac perspectam habentes notitiam de eximiiis virtutibus Fraternitatis tuae in tua ad Archiepiscopatum Damascenum promotione plurimi habitis, necnon quod Tu Venerabilium Fratrum Nationis Maroniticae Antistitem Decanus sis, et apud Nos plurimorum fide dignorum testimonio commenderis, postquam de praeficiendo eidem Ecclesiae Antiochenae praedictae Nationis personam utilem, ac etiam fructuosam, cum iisdem Cardinalibus dictae Congregationis particularis deliberationem habuimus diligentem, Te a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad hoc dumtaxat, ut translatio et praefectio per Nos, ut infra, facienda, necnon praesentes suum sortiantur effectum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, ac a vinculo, quo dictae Ecclesiae Damascenae, cui praees, teneris, de simili

consilio et Apostolicae potestatis plenitudine absolventes, ad eandem Ecclesiam Antiochenam Nationis praefatae, de consilio, et potestatis plenitudine paribus, transferimus, Teque illi in Patriarcham ejusdem Nationis praeficimus, et Pastorem; curam, regimen, et administrationem dictae Ecclesiae Antiochenae Nationis praedictae Tibi in spiritualibus, et temporalibus plenarie committendo; atque etiam non solum liberam Tibi ad Patriarchalem Ecclesiam praefatam transeundi licentiam tribuimus, sed etiam in virtute sanctae Obedientiae, et sub indignationis nostrae, aliisque arbitrio nostro imponendis poenis, praecipimus, et mandamus, ut Patriarchalis Ecclesiae hujusmodi possessionem, statim ac praesentes nostrae Literae ad Te pervenerint, nulla interposita mora, adeas, et capias, atque omnia, et singula jura, auctoritatem, potestatem, praerogantiam, praerogativas, jurisdictionem, privilegia, aliaque hujusmodi ad Patriarcham dictae Patriarchalis Ecclesiae pro tempore existentem quomodolibet spectantia, et quibus alii Patriarchae Ecclesiae praefatae Praedecessores tui de jure, usu, et consuetudine, usi, gavis, et fructi fuerunt, pari modo exerceas, ac iis utaris, fruaris, et gaudeas: in illo, qui dat gratias, et largitur praemia, confidentes, quod, dirigente Domino actus tuos, praedicta Ecclesia Antiochena Nationis ejusdem sub tuo felici regimine regetur utiliter, et prospere dirigetur, ac grata in eisdem spiritualibus, et temporalibus suscipiet incrementa.

Ab Ecclesiae
Damascenae
vinculo abso-
lutum.

Cum praee-
pto de ca-
pienda pos-
sessione,

§. 2. Tu igitur ad eandem Patriarchalem Ecclesiam Antiochenam Nationis praefatae cum gratia nostrae benedictionis accedens, curam, et administrationem praedictas sic exercere studeas fideliter, sollicite, et prudenter, quod Ecclesia ipsa Antiochena dictae Nationis, Gubernatori provide, et fructuoso administratori gaudeat se commissam; Tuque praeter aeternae retributionis praemium, nostram, et dictae Sedis benedictionem, ac gratiam exinde uberius consequi merearis.

Eundem
hortatur ad
Pastoralis
muneris im-
plementum.

§. 3. Quocirca eisdem Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Suffraganeis, ac dilectis pariter filiis Capitulo, et Vassallis Ecclesiae Antiochenae Nationis praefatae; ac Clero saeculari, et Regulari, etiam Societatis Jesu, et Populo Civitatis, ac Dioecesis Antiochenae ejusdem Nationis, per Apostolica scri-

Praecipit Episcop. Suffrag. Clero, Populo, et Vassallis, ut novum Patriarcham agnoscant, eique obsequantur.

pta mandamus, ut Suffraganei Tibi tamquam membra capiti obsequentes, et Capitulum Tibi tamquam Patri; et Pastori animarum suarum humiliter intendentes, exhibeant Tibi obedientiam, et reverentiam debitas, et devotas; ita quod mutua inter Te, et ipsos Suffraganeos gratia gratos sortiatur effectus, et Nos eorum devotionem possimus propterea in Domino merito commendare; ac Clerus Te, pro-nostra et ejusdem Sedis reverentia, benigne recipientes, et honorifice pertractantes, tua salubria monita, et mandata suscipiant humiliter, et efficaciter adimplere procurent; Populus vero Te tamquam Patrem, et Pastorem animarum suarum devote suscipientes, et debita honorificentia prosequentes, tuis monitis, et mandatis salubribus humiliter intendant, ita quod Tu in eis devotionis Filios, et ipsi in Te per consequens Patrem benevolum invenisse gaudeatis: Vassalli autem praedicti Te debito honore prosequentes, Tibi fidelitatem solitam, ac consuetam servitia, et jura Tibi ab eis debita integre exhibere procurent; alioquin sententiam, sive poenam, quam rite tuleris sive statueris in rebelles, ratam habebimus, et faciemus auctore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari.

§. 4. Volumus autem, quod Tu, antequam regimini, et administrationi dictae Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Nationis praefatae Te in aliquo immisceas, in manibus alicujus Catholici Antistitis gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentis, et in illis partibus degentis, Fidei Catholicae professionem a Sede praedicta Orientalibus praescriptam, juxta unam, expresse emittere; et fidelitatis debitae solitum juramentum, juxta alteram, formas praesentibus adnotatas, praestare omnino tenearis, ac Professionis Fidei, quam emiseric, et juramenti hujusmodi, quod praestaveris, formas eidem Congregationi de Propaganda Fide de verbo ad verbum per tuas patentes literas tuo sigillo munitas, per proprium Nuntium quantocitius destinare procures.

§. 5. Forma autem Professionis Fidei, quam emittes, haec est: *Ego Simon-Electus Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Nationis Maronitarum firma fide credo, et profiteor omnia et singula, quae continentur in Symbolo Fidei, quo Sancta Romana Ecclesia utitur, videlicet: Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem, Factorem Coeli, et Terrae, visibilium omnium, et invisibi-*

lium: et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei Unigenitum, et ex Patre natum ante omnia saecula, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt, qui propter Nos homines, et propter nostram salutem descendit de Coelis, et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, et homo factus est; crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, et sepultus est, et resurrexit tertia die secundum scripturas, et ascendit in Coelum, sedet ad dexteram Patris, et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos, cujus Regni non erit finis: Et in Spiritum Sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit, qui cum Patre, et Filio simul adoratur, et conglorificatur, qui locutus est per Prophetas: et unam Sanctam Catholicam, et Apostolicam Ecclesiam; confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum; et expecto resurrectionem mortuorum; et vitam venturi saeculi. Amen: Veneror etiam, et suscipio universales Synodos, prout sequitur, videlicet: Nicaenam primam, et profiteor, quod in ea contra Arium damnatae memoriae definitum est, Dominum Jesum Christum esse Filium Dei ex Patre natum unigenitum, id est ex substantia Patris natum non factum, consubstantialem Patri, atque impias illas voces recte in eadem Synodo damnatas esse, quod aliquando non fuerit, aut quod factus sit ex iis, quae non sunt; aut ex alia substantia, vel essentia, aut quod sit mutabilis, vel convertibilis Filius Dei; Constantinopolitanam primam, secundam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Macedonium damnatae memoriae definitum est, Spiritum Sanctum non esse servum, sed Dominum, non Creaturam, sed Deum, ac unam habentem cum Patre, et Filio Deitatem; Ephesinam primam, tertiam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Nestorium damnatae memoriae definitum est, Divinitatem, et Humanitatem, ineffabili et incomprehensibili unione, in una persona Filii Dei unum nobis Jesum Christum constituisse, eaque de causa Beatissimam Virginem vere esse Dei Genitricem; Calcedonensem, quartam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Eutychen, et Dioscorum, ambos damnatae memoriae, definitum est, unum eundemque Filium Dei Dominum Nostrum Jesum Christum perfectum esse in Deitate, et perfectum in Humanitate, Deum verum, et hominem verum ex anima rationali, et corpore, consubstantialem Patri secundum Deitatem, eundem

Mandat electo, ut Fidei Professionem emitat, et juramentum fidelitatis praestet.

Forma Professionis Fidei.

consubstantiali Nobis secundum Humanitatem, per omnia Nobis similem absque peccato, ante saecula quidem de Patre genitum secundum Deitatem, in novissimis autem diebus eundem propter Nos, et propter nostram salutem ex Maria Virgine Dei Genitrice secundum Humanitatem, unum, eundemque Christum Filium Dominum Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum, nusquam sublata differentia naturarum propter unionem, magisque salva proprietate utriusque naturae, in unam personam, atque substantiam concurrente, non in duas personas partitum, aut divisum, sed unum, eundemque Filium, et Unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum: Item ejusmodi Domini Nostri Jesu Christi Divinitatem, secundum quam consubstantialis est Patri, et Spiritui Sancto, impassibilem esse, et immortalem, eundem autem crucifixum, et mortuum tantummodo secundum carnem, ut pariter definitum est in dicta Synodo, et in Epistola S. Leonis Romani Pontificis, cujus ore B. Petrum Apostolum locutum esse Patres in eadem Synodo acclamaverunt, per quam definitionem damnatur impia haeresis illorum, qui Trisagio ab Angelis tradito et in praefata Calcedonensi Synodo decantato, Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis miserere Nobis, addebant, qui crucifixus es pro Nobis, atque adeo divinam naturam trium Personarum passibilem asserebant, et mortalem; Constantinopolitanam secundam, quintam in ordine, in qua praefata Calcedonensis Synodi definitio renovata est; Constantinopolitanam tertiam, sextam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Monothelitas definitum est, in uno, eodemque Domino Nostro Jesu Christo duas esse naturales voluntates, et duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inseparabiliter, inconfuse, et humanam ejus voluntatem non contrariam, sed subjectam Divinae ejus, atque omnipotenti voluntati; Nicaenam secundam, septimam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Iconoclastas definitum est, Imagines Christi, ac Deiparae Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas, et retinendas esse, atque eis debitum honorem, et venerationem impertiendam; Constantinopolitanam quartam, octavam in ordine, et profiteor in ea Photium merito fuisse damnatum, et Sanctum Ignatium Patriarcham restitutum; Veneror etiam, et suscipio omnes alias universales Synodos auctoritate Romani Pontificis legitime celebratas, et confirmatas, et praesertim

Florentinam Synodum, et profiteor, quae in ea definita sunt, videlicet, quod Spiritus Sanctus ex Patre ex Filio aeternaliter est, et essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul et Filio, et ex utroque aeternaliter, tamquam ab uno principio, et unica spiratione procedit; item dictionem illam Filioque, veritatis declarandae gratia, et imminente necessitate, licite, ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam. Item in Azymo, sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici, Sacerdotesque in altero ipsum Domini Corpus conficere debere; unumquemque scilicet juxta suae Ecclesiae, sive Occidentalis, sive Orientalis consuetudinem. Item si vere poenitentes in Dei caritate decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus de commissis, satisfecerint, et omissis, eorum animas poenis Purgatorii post mortem purgari, et ut a poenis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia; Missarum scilicet Sacrificia, Orationes, et Eleemosynas, ac alia pietatis officia, quae a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiae institutum, illorumque animas, qui post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam, quae post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exuta, sunt purgatae, in Coelum mox recipi, et intueri clare ipsum Deum Trinum et Unum, sicuti est, pro meritum tamen diversitate alium alio perfectius; illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in Infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas. Item Sanctam Apostolicam Sedem, et Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, et ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, et verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae Caput, ac omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, et ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam, ut eadem Florentina Synodus asserit, in gestis Oecumenicorum Conciliorum, et in sacris Canonibus continetur. Item legalia veteris Testamenti, seu Mosaicae Legis Ceremonias, sacra Sacrificia, et Sacramenta, Domino Jesu Christo adveniente cessasse, et post promulgatum Evangelium sine peccato observari non posse; ejusdem etiam Legis veteris ciborum mundorum, et immundorum differentiam ad cerc-

monialia pertinere, quae surgente Evangelio transierunt: Illam etiam Apostolorum prohibitionem ab Immotatis simulacrorum, et sanguine, et suffocato, illi tempori congruisse, ut inter Judaeos, et Gentiles dissensionis materies tolleretur, cujus Apostolicae prohibitionis causa cessante, etiam cessavit effectus. Pariter veneror, et suscipio Tridentinam Synodum, et profiteor, quae in ea definita, et declarata sunt, et praesertim offerri Deo in Missa verum, proprium, et propitiatorium Sacrificium, pro vivis, et defunctis, atque in Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, juxta fidem quae semper in Ecclesia Dei fuit, contineri vere, realiter, et substantialiter Corpus, et Sanguinem, una cum Anima, et Divinitate Domini Nostri Jesu Christi, ac proinde totum Christum, ferique conversionem totius substantiae panis in Corpus, et totius substantiae vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia aptissime Transubstantiationem appellat, et sub unaquaque specie, et singulis, cujusque speciei partibus, separatione facta, totum Christum contineri. Item Septem esse novae Legis Sacramenta a Christo Domino Nostro instituta ad salutem humani generis, quaevis non omnia singulis necessaria, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Poenitentiam, Extremam Unionem, Ordinem, et Matrimonium, illaque gratiam conferre, et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem iterari non posse. Item Baptismum esse necessarium ad salutem, ac proinde, si mortis periculum immineat, mox sine ulla dilatione conferendum esse, et a quocumque, et quandocumque sub debita materia, et forma, et intentione collatum, esse validum. Item Sacramenti Matrimonii vinculum indissolubile esse, et quamvis propter adulterium, haeresim, aut alias causas possit inter Conjuges Thori, et Cohabitationis separatio fieri, non tamen illis aliud Matrimonium contrahere fas esse. Item Apostolicas, et Ecclesiasticas traditiones suscipiendas esse, et venerandas. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo Ecclesiae relictam fuisse, illarumque usum Christiano Populo maxime salutarem esse. Pariter quae de peccato originali, de justificatione, de sacrorum Librorum, tam veteris, quam novi Testamenti indice, et interpretatione in praefata Tridentina Synodo definita sunt, suscipio, et profiteor. Caetera item omnia suscipio, et profiteor, quae recipit, et proficitur Sancta Romana Ecclesia, simulque contraria omnia, et Schismata, et Haereses

ab eadem Ecclesia damnatas, rejectas, et anathematizadas, ego pariter damno, rejicio, et anathematizo. Insuper Romano Pontifici Beati Petri Principis Apostolorum Successori, et Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo, ac juro. Hanc fidem Catholicae Ecclesiae, extra quam nemo salvus esse potest, quam in praesenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eandem integram, et inviolatam usque ad extremum vitae spiritum, constantissime, Deo adjuvante, retinere, ac confiteri, atque a meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in meo munere spectabit, teneri, doceri, et praedicari, quantum in me erit, curaturum, ego ideam Simon Electus, qui supra, spondeo, roveo, et juro, sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.

§. 6. Forma vero juramenti, quod praestabis, haec est: Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Nationis Maronitarum ab hac hora in antea fidelis et obediens ero Beato Petro, Sanctaeque Apostolicae Romanae Ecclesiae, ac Domino Nostro Benedicto PP. XIV., suisque Successoribus canonice intrantibus; non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione; aut in eos violenter manus quomodo libet ingerantur, seu injuriae aliquae inferantur; quovis quaesito colore: consilium vero, quod mihi credituri sunt per se, aut Nuntios, seu Literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam; Papatum Romanum, et Regalia Sancti Petri, adjutor eis ero ad defendendum, et retinendum contra omnem hominem: Legatum Apostolicae Sedis in eundo, et redeundo honorifice tractabo, et in suis necessitatibus adjurabo: jura, honores, privilegia, et auctoritatem Romanae Ecclesiae, Domini Nostri Papae, et Successorum praefatorum conservare, defendere, augere, et promovere curabo; nec ero in consilio, facto, vel tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eandem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel praejudicialia personae, honoris, juris, status, et potestatis eorum machinentur, et statuta a quibuscumque procurari novero, vel tractari, impediam hoc pro posse, et quanto citius potero commode significabo eidem Domino Nostro, vel alteri, per quem ad ipsius notitiam poterit pervenire: Regulas Sanctorum Patrum, Decreta, Ordinationes, sententias, dispositiones, reservationes, provisiones, et mandata Apostolica totis viribus observabo, et faciam ab aliis observari; Haereticos, et Schismaticos, ac Rebelles

Forma Juramenti fidelitatis.

Domino Nostro, et Successoribus praefatis pro posse persequar, et impugnabo; vocatus ad Synodum veniam; nisi praepeditus fuero canonica praepeditio, Apostolorum limina singulis decennis personaliter, ac per me ipsum visitabo, et Domino Nostro, et Successoribus praefatis rationem reddam de toto meo Pastoralis Officio, deque rebus omnibus ad Ecclesiae meae statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quae meae fidei creditae sunt, salutem quoquomodo pertinentibus, et vicissim Mandata Apostolica praefata humiliter recipiam, et quam diligentissime exequar: Quod si legitimo impedimento detentus fuero, praefata omnia adimplebo per certum Nuntium ad hoc speciale mandatum habentem, de gremio Capituli mei, aut alium in dignitate Ecclesiastica constitutum, seu alias Personatum habentem, aut his mihi deficientibus, per Dioecesanum Sacerdotem, et Clero deficiente, omnino per aliquem alium Presbyterum Saecularem, vel Regularem spectatae probitatis, et Religionis de supradictis omnibus plene instructum; de huiusmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Proponentem in Congregatione Sacri Concilii Tridentini per supradictum Nuntium transmittendas; Possessiones vero ad Mensam meam pertinentes non vendam, neque donabo; neque impignorabo, neque denuo infeudabo; vel aliquo modo alienabo, etiam cum consensu Capituli Ecclesiae meae, inconsulto Romano Pontifice, et Constitutionem super prohibitione Investiturarum Bonorum Jurisdictionalium de Anno Domini millesimo sexcentesimo vigesimo quinto editum servabo; et si ad aliquam alienationem devenero, poenas in quadam super hoc edita Constitutione contentas eo ipso incurrere volo: Sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.

§. 7. Caeterum Pallium, insigne videlicet plenitudinis Pontificalis Officii, de Corpore Beati Petri Apostoli sumptum, tunc ad Fraternalitatem tuam, cum per tuum Nuntium, ea, qua decet, instantia postulatam fuerit, destinandum; transmittendumque mandabimus. Non obstantibus iis omnibus, quae in praesentis nostris literis volumus non obstat, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Cardinalis Passioneus.

AD MARONITARUM

LXXIX.

Nationem Commissarius Apostolicus ablegatur, pro praemissorum, aliorumque Apostolicae Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis.

Dilecto Filio Jacobo a Luca, Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum professori, Conventus Sancti Sepulchri, ejusque dependentium, Visitatori, ac Commissario Apostolico.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam Benedictionem.

Nuper ad sedandas, componendasque lites, scissuras, et controversias post bonae memoriae Josephi Petri, dum vixit, Antiocheni Nationis Maronitarum Patriarchae obitum excitatas, ob electionem, seu postulationem duorum Patriarcharum ad Ecclesiam Patriarchalem dictae Nationis factam, edidimus, Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas ad Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damasenum datas, in quibus alias pariter nostras in pari forma Brevis Literas ad futuram memoriam editas inseruimus; Ambarum autem Literarum tenor est, qui sequitur. *Venerabili Fratri Simoni etc. Nuper ad Nos etc. ut supra num. LXXVIII.* Praeinsertarum autem Literarum exemplaria seorsim in Chartis Pergamenis scripta, et Annulo Piscatoris munita, cum hisce nostris conjuncta, ad te transmittenda mandamus, ut non solum, quaecumque in iisdem continentur, debitae executioni demandari prudenter, fideliterque cures, verum etiam quaecumque hisce nostris in pari forma Brevis a te peragenda in virtute sanctae obedientiae injungimus, omni studio, atque conatu conficere satagas.

§. 1. Primum igitur omnium, Te, de cujus singulari fide, prudentia, sapientia, dextertate, ac Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, et ex eo praesertim, quod diu in istis regionibus, dum per plures annos in Sancta Hierosolymorum Civitate Conventus Ordinis tui Guardiani munus laudabiliter exercebas, commoratus, mores, idiomata, et instituta Nationis Maronitarum apprime noveris, Nostro

De cassatione duplicis electionis Patriarchae, et electione alterius auctoritate Apostolica cum insertione Brevium.

De Pallio eadem concedendo.

Dat. die 16. Mart. 1743.

Pro quorum executione Ablegatus S. Sedis, et Commissarius Apostolicus deputatur.

et Apostolicae Sedis nomine; ad ea omnia, quae in memoratis nostris praeinsertis Literis continentur, peragenda, et efficienda; Ablegatum nostrum apud dictam Nationem, et Apostolicum Commissarium, cum omnibus, et singulis facultatibus ad hunc effectum necessariis, et opportunis, tenore, et auctoritate paribus facimus, constituimus, et deputamus.

§. 2. Praeterea facultatem Tibi etiam tribuimus, et impartimur, contra quoscumque mandatis tuis Apostolica auctoritate nostra munitis non parentes, contumaces, et rebelles, sive Archiepiscopali, et Episcopali dignitate praeditos, sive Clerum saecularem, et regularem, etiam Societatis Jesu, necnon Saeculares, et Laicos quoscumque, cujusvis gradus, et conditionis, ac dignitatis, procedendi, si opus fuerit, eum canonicis censuris, et poenis, quas pariter a te inflictas auctore Domino ratas habebimus, et observari faciemus.

§. 3. Insuper, quoniam Nos Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas, tum pro confirmatione Provincialis, seu Nationalis Synodi dictae Nationis, tum pro nonnullis aliis Apostolicis ordinationibus occasione dictae confirmationis necessariis, expeditas, Dilecto Filio Eliae Felici, qui a dicto Josepho Patriarcha, dum viveret, ad hanc Almam Urbem propter eandem confirmationem, et Apostolicas ordinationes hujusmodi missus fuerat, dedimus perferendas ad memoratum Josephum Petrum Patriarcham; hoc interea, dum dictus Missus esset in itinere, jam defuncto, Tibi committimus, et mandamus, ut omnes, et singulas Apostolicas Literas nostras hujusmodi, et Apostolicas ordinationes, necnon dictae Congregationis Propagandae Fidei Epistolas, et instructiones, tum ad ipsum defunctum Josephum Petrum Patriarcham, tum ad alios Antistites datas, et scriptas, ab eodem Elia Felice tibi restituendas, consignandasque nostro Nomine compellas et cogas; et eas, quae quidem ad defunctum Patriarcham scriptae erant, novo a nobis constituto, et deputato; quae vero ad alios directae; iis reddas, et debitae executioni demandari cures, et facias; etiam, si opus fuerit, facultate, et auctoritate Ablegati, et Commissarii apostolici utendo contra rebelles, et contumaces, et apostolicis mandatis non obtemperantes.

§. 4. Verum, ut ad optatum finem rem tanti momenti, et tam Inclytae Nationi, ortho-

doxae Fidei, et bonis moribus perniciosam perducere valeas, summae tuae dexteritatis, prudentiae, et zeli opus esse intelligentes, Te rogamus, et in Domino hortamur, ut omnem operam, et consilium hac in re adhibere aditarius, nihil omittendo, quod ad facilem negotiorum Tibi commissorum expeditionem conducere noveris, tum propensiores erga eam Nationem paternae caritatis nostrae voluntatem explicando, tum apostolicae benignitatis argumenta eidem per Te, postquam apostolicis mandatis, et ordinationibus nostris, ac praeceptis tuis debitam, fidelemque praestiterint obedientiam, et non aliter, conferenda declarando.

§. 5. I. Ac primum quidem declares oportet, Nos per hanc a nobis factam novi Patriarchae, ut praemittitur, electionem, deputacionemque, nullum Antistitibus dictae Nationis praedictum illatum iri voluisse, sed, ut obortis dissidiis Nationem ipsam distraherentibus opportunè consuleremus, suprema Nostrae potestatis Apostolicae auctoritate in appellationibus praesertim ad eandem Sedem delatis canonice, ac necessario interponenda utentes, novum Patriarcham elegisse, nec propterea jus eligendi, sive postulandi Patriarcham hujusmodi, juxta eorum morem, Antistitibus dictae Nationis sublatum esse, imo Nos velle, et mandare, ut omnia in posterum, quae a laudata Synodo a nobis approbata, et confirmata sunt circa Patriarchae electionem praescripta, ab ipsis Antistitibus servari debeant.

§. 6. II. Tibi a Nobis omnem facultatem impartitam esse absolvendi a censuris omnibus, et dispensandi a quibusvis irregularitatibus, ob celebrationem cum censuris, forsan, occasionem dictarum electionum, et ob excessum, etiam cum oneratione potestatis Ecclesiasticae, et usu potestatis Laicae, commissos, contractis, et incuris.

§. 7. III. Facultatem Tibi pariter concessam Apostolica auctoritate sanandi omnes, et singulos actus, et Patriarchales expeditiones, ab utroque praetenso Electo, ad usque denuntiationis, et intimationis Apostolicae provisionis nostrae diem, peractos, et peractas.

§. 8. IV. Facultatem similiter tributam remittendi, et condonandi omnes pecuniarum, quae ad Patriarchas spectabant, exactiones, ab utroque praetenso Electo quomodolibet factas; ita tamen, ut, quoad pecunias quidem ad Pa-

ficiendum
necessariae
ipsi tribuan-
tur.

I. Illa prae-
servandi ju-
ra Nationis
quoad elec-
tionem Pa-
triarchae.

II. Absol-
vendi a cen-
suris, et dis-
pensandi su-
per irregulari-
tate incur-
sis.

III. Sanandi
actum, et
expeditionum
nullitates.

IV. Condo-
nandi exa-
ctiones pecu-
niarum, non
tamen Sedi
Patriarchali
debitarum.

Cum facul-
tate compellendi contumaces.

Eidem de-
mandatur re-
cuperatio et
executio
mandatorum
S. Sedis de-
functo Pa-
triarchae di-
rect.

Aliae facul-
tates ad ne-
gotium con-

triarcham spectantes, benigna utique impendatur condonatio; quoad pecunias vero ad Sedem Patriarchalem pertinentes, unusquisque eidem Patriarchali Sedi restituere teneatur.

V. Utriusque Electi famam, et estimationem purgandi.

§. 9. V. Scripturas omnes ad utriusque praetensi Electi patrocinium, et favorem editas, et praedictae Congregationi de Propaganda Fide hinc inde exhibitas, tamquam in forma non probanti esse, ac fore, et haberi, ac proinde in futurum nullum famae, et estimationi utriusque Electi ex ipsis detrimentum illatum esse, aut in futurum inferri posse, nisi judicialiter, servatis servandis, aliter constet.

VI. Absolvendi Episcopos illicito consecratos, eorumque consecrarem, adjectis legibus etc.

§. 10. VI. Facultatem Tibi a nobis collatam, prout earumdem praesentium tenore, et auctoritate similibus tribuimus, et impertimur, dispensandi cum Monachis Episcopali dignitate inauguratis ab Archiepiscopo Soriano super suspensione, et irregularitate contracta, praevisis tamen salutaribus poenitentiis, et injuncto onere sese in aliquo Monasterio continendi, ibique per mensem saltem a celebratione, et a Pontificali exercitio sese abstinendi: necnon facultatem Tibi traditam absolvendi ipsum patriter Archiepiscopum Sorianum, alterius proinde Ritus, a praedicta ordinatione. Quibus sane Episcopis denuncies, se eas Dioeceses a dicto Archiepiscopo Tobia ipsis assignatas, quae ab eodem Tobia Archiepiscopo retinebantur, et ad ipsum redire debent, habere non posse, sed eas dumtaxat, quae de jure, juxta distributionem Dioecesium, ad formam nostrae ordinationis praescriptae occasione confirmationis laudatae Synodi Provincialis, seu Nationalis, faciendam, assignari debent.

VII. Altaris Privilegiata, et Indulgentias concedendi.

§. 11. VII. Indultum Altaris Privilegiati perpetui pro singulis Cathedralibus Ecclesiis a fel. recor. Benedicto Papa XIII. Praedecessore nostro per alias Literas concessum, si ad Ecclesias Cathedrales ejusdem Patriarchatus dictae Nationis non fuerit extensum, Auctoritate Nostra extendas, et confirmes. Praeterea iis Ecclesiis Parochialibus, in quibus aliud Altare Privilegiatum, sive perpetuum, sive ad tempus concessum non reperitur, nec sufficiens Missarum numerus celebratur, Altare Privilegiatum pro uno die in hebdomada, per Ordinarium loci designando, ad viginti quinque annos concedas. Insuper, Patriarchali quidem Ecclesiae Plenarias Indulgentias perpetuas, revocando alias, sive ad tempus, sive in perpe-

tuum concessas, quater in anno, aliis vero Cathedralibus bis in anno, per unumquemque Christifidelem, servatis servandis, lucrificandis, pariter concedas, et indulgeas.

§. 12. Denique tuum erit in primis nihil intentatum relinquere, quod ad veram fraternamque caritatem, qua decet Episcopos sese mutuo complecti, et confovere, ut populis sibi commissis exemplo sint, atque incitamento, inter memoratos praetensos Electos Eliam Arcep., et Tobiam Napolosiae Archiepiscopos glutino Christi Pastorum Principis conciliandam confirmandamque conducere possit: Nos enim Tibi omnes, ut praemittitur, facultates in hac re gravissima peragenda, et facienda necessarias, et opportunas tribuimus, et impertimur. Non obstantibus iis omnibus, quae in praesertis nostris Literis diximus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 13. Caeterum, Dilecte Fili, Te iterum rogamus, et in Domino hortamur, ut serio animo considerans, et quam ardua sit provincia Tibi commissa, et quam amplae facultates ad illam alacrius adeundam, et feliciter explicandam, componendamque attributae, omnia studia, omnes conatus, et vires intendas, non ut apostolicam tantum benignitatem nostram Tibi promerearis, sed ut aeternam etiam in coelis repositam mercedem a bonorum omnium remuneratore Deo, quem unum prae oculis habere debes, consequi possis, et valeas. Nos interim, ad prosperi successus auspiciis, Tibi Apostolicam Benedictionem, quam Nostro nomine universae Nationi mandatis tuis obtemperanti, tuaque salubria monita adimplenti, elargiri poteris, peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majoris sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

D. Card. Passioneys.

Idem Contentum reconciliationi operam dare jubetur.

Et ad praemissa omnia recte peragenda excutatur.

Dat. die 16. Mart. 1743.

ELECTIO PATRIARCHAE

LXXX.

Maronitarum a Pontifice facta, et Ablegatio Commissarii Apostolici, Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis denunciatur.

Venerabilibus Fratribus Simoni ab Archiepiscopatu Damasci ad Patriarchalem Maronitarum Sedem translato, caeterisque Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex fert, ac deplorat schisma inter Maronitas exortum.

Magna non minus admiratione, quam aegritudine effecti sumus, postquam e sex Episcoporum vestri Coetus, aliorumque literis intelleximus, Maronitarum Ecclesiam, post obitum postremi Patriarchae Josephi Petri, funesto Schismate discissam fuisse; a sex illis Episcopis in ejus locum suffecto Elia Areae, ab aliis Tobia Napolosiae Archiepiscopis. Et quidem mirari satis non possumus, adeo nunc valuisse inimicum Hominem, ut superseminaverit divisionis zizania in agro isto, adhuc ea lue prorsus intacto; utque vobis eripuerit decus amplissimum: id scilicet numquam ex omni temporis memoria evenisse in vestro Patriarcha eligendo; qua laude nobiliores Ecclesiae, vestro in conspectu positaе, plurimum caruerunt. Angi autem qui nequeat in tanta malorum colluvie, quae vestram Nationem, discordiis, tumultu, perturbatione obruerunt? Siquidem uterque Electus, non-expectato Romanae Sedis judicio, (quod lege, et more vetusto necesse fuerat,) statim pro Patriarcha se gerens, forum aperuit, usurpansque Patriarchalia jura, miscet humana Divinis, ut suo se teneat loco. Hinc populus alterutri inhaerens, incertus, divisus, triste sui spectaculum praebet insultanti Schismatico, Turcae irridenti; et metus est, ne vera Dei Religio, quamquam vestrae Genti altis radicibus infixae, obcoecat contentione mentibus, discrimen adeat, ut saepius alibi.

Controversiae examen in Congregatione particulari instituitur.

§. 1. Hac enimvero sollicitudine, ac paternae caritate commoti adeo sumus, ut vestris medendis vulneribus, restituendaeque sanitati accurrere acceleravimus, vix dum Romam venerunt utriusque partis Legati cum mandatis, et monumentis, supremum Apostolicae Sedis judicium subituri. Nam statim selegimus aliquot e Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, Propagandae Fidei praepositis, qui juris ordine servato; auditisque Advocatis, de toto controversiae statu cognoscerent, et coram Nobis deciderent, an alterutra Electio, seu Postulatio, confirmanda foret, aut sananda; et si utraque infirmenda, quid ultra Nobis agendum esset. Illi apud Nos convenerunt XV. Kalendas Martias, unaque fuit omnium sententia:

Congregatio omnia sensus.

utramque non modo nullam, atque invalidam, sed insanabilem videri, tantis undique seotent erratis adversus Canones, ipsasque vestras Constitutiones. Jus proinde eligendi, in hoc informis electionis casu, ad Apostolicam Sedem devolutum fuisse; sicuti Ecclesiasticae jubent Leges, et ubique perpetuo in more fuit: cujus si nullum istae exemplum reperitur, referri debet Majorum vestrorum prudentiae, qui ab hujusmodi nefario Schismate sibi semper caverunt.

§. 2. Nos igitur eorumdem Cardinalium sententiam assensu nostro prosequuti, utramque electionem penitus abrogavimus. Simul autem Patriarcham vestrum elegimus Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damasci, qui antiquior vestri Coetus, hoc etiam nomine commendationem habuit ad eam dignitatem; magis autem, quod ingiti ingenio, et a partium studiis abhorrente, ut plurimum testimonio accepimus, idoneus Nobis visus est ad tantum munus gerendum. Quocirca acceptissimum vobis, vestraeque Genti fore, idque prompto atque alaeri erga ipsum obsequio, debitaque obedientia vos comprobaturus non dubitamus, daturosque documentum, praeteritis discordias non praecipiti voluntatis aestu commotas fuisse, sed incautae mentis errore, qui facilius excusari potest.

Abrogata duplici electione, alter eligitur Patriarcha, meritorum laude praestans.

§. 3. Nec vobis in mentem veniat suspicari, hac nostra extraordinaria constituti Patriarchae providentia, juri vestro quidpiam detractum fuisse. Nam, et ipsum in hujus electionis diplomate vobis expresse reservavimus; et in Provincialis, seu Nationalis recentis vestrae Synodi confirmatione, novo, ut petebatis, Pontificiae auctoritatis robore permunivimus.

Salvis juribus Antistitis Moronitarum.

§. 4. Haec per nostras istas literas in forma Brevis vobis referre satis duximus. Plura cognoscetis, a Dilecto Filio Jacobo ab Urbe Luca, Observantium Franciscanorum Alumno, Apostolico Hierosolymis Visitatore, quem ad vos Nostro nomine ire Commissarium jussimus, ut sedulo curet observari, et custodiri quicquid in praefuncta Synodo, et a Nobis deinde, pro Ecclesiasticae disciplinae, sanctissimaeque Religionis tutelae, sancitum fuit; utque receptis a Sacerdote Andrea Felice, quem Patriarcha Joseph Petrus paulo post vita functus Romam ablegaverat, Nostris in forma Brevis ad eum literis, ubi plura peragenda commendavimus, et recuperato aliquo Reli-

Commissarius Apostolicus pluribus facultatibus, et mandatis instructus ablegatur.

gioso dono ad eundem Patriarcham transmissio, id omne Simoni ejus successoris repraesentet, nostramque de rerum istis sacrarum Cultu, rito, ac prudenter instituendo retinendoque, voluntatem, cujus conscius fecimus, patefaciat.

Debita Sedis obedientia, et animorum concordia commendat.

§. 5. Quin illum perhumaniter excepturi, praescriptasque vobis leges, accurata obedientia exequuturi sitis, nullum Nobis relinquit ambigendi locum, omnium vestrum animus religione, et constantissima erga Supremum Pastorem fide penitus obstrictus. Praecipue vero vos adhortabitur, ut obliti praeferitae emulationis, unanimes sitis in Christo Jesu, sine querela, sine reprehensione, simplices filii Dei in medio Nationis, *Turcarum* scilicet, pravae, et perversae, (Apostoli verbis utimur), inter quos lucetis sicut luminaria in mundo. Quod in auspiciis, Venerabiles Fratres, Apostolicam Benedictionem vobis peramanter impertimur.

Dat. die 16. Mart. 1713.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXXXI.

DIGNITAS PROTOPAPAE

In Ecclesia Collegiata S. Mariae del Grafeo Messanen., ejusdemque libera electio, necnon Ritus Graeco-Latini observantia, ipsius Ecclesiae Clero in perpetuum asseritur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ecclesiarum jura, et privilegia, et prohibitionum rituum varietas, conservanda.

Romana Ecclesia omnium Catholici Orbis Ecclesiarum Mater, et Magistra, assiduis Pontificiae sollicitudinis, Apostolicae caritatis, ac supremae auctoritatis studiis sedulam vigilemque in eo potissimum operam posuit, ut omnia, et singula Ecclesiarum, praesertim aliis Patriarchis subjectarum, diversisque in divinum officiorum, et sacrosancti Missae sacrificii celebratione ritibus, linguis, et ceremoniis, per sacros Canones, et Ecclesiasticam disciplinam comprobatis, et confirmatis, utentium, jura, privilegia, indulta, decora, praerogativas, dignitates, gradus, et honores, quoad

sibi integrum fuisset, tueri, confirmare, et adaugere adniteretur. Quamobrem adeo vetustae antiquitatis, et integerrimae traditionis tenax fuit, ut ea, quae in quibusvis Ecclesiis sapienter statuta, et sanctissime custodia reperiuntur, non solum inviolabili etiam supremae Apostolicae auctoritatis, ac firmitatis robore communiter studuerit; verum etiam Apostolicis mandatis, et sub Ecclesiasticis censuris, ac poenis, in posterum servanda mandaverit.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, munus, sive dignitas *Protopapae*, cujus auctoritas, ac praerogativa plurimi semper in omnibus fere Constantinopolitani Patriarchatus Cathedralibus Ecclesiis habita fuerat, Messanae, quemadmodum in nonnullis aliis Civitatibus, et Dioecesibus reperitur, adhuc extat in Collegiata Ecclesia sub invocatione Sanctae Mariae del Grafeo, inde *Catholica* dicta, quod Ecclesia hujusmodi, ut asseritur, sub Graecorum imperio, in Spiritus Sancti ex Patre Filioque procedentis confessione, cum Romana Ecclesia invicem unita permanserit; et in eadem Ecclesia semper a tunc temporis Divina Officia, et Sacrosanctum Missae Sacrificium Graeca quidem lingua, sed Latino Romano Ritu celebrantur; nam Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in Azymo conficitur, sacrae Vestes, et sacerdotalia indumenta ad instar Latinorum adhibentur, et dies festi juxta Kalendarium Gregorianum servantur; praeter alia, quae adhuc religioso cultu peraguntur.

Dignitas Protopapae in Ecc. S. M. del Graeco.

Ritus Graeco-Latinus in eadem Ecclesia.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quibus omni-moda Universalis Ecclesiae servitus, atque adeo omnium Ecclesiarum sollicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo injuncta est, eandem Ecclesiam in eo bene constituto, quem hactenus egregie servaverunt, et de praesenti laudabiliter servant, statu deinceps firmiter permanere, et constabiliri cupientes; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Congregationis Propagandae Fidei praepositorum consilio, Dignitatem antedicti *Protopapae*, cum omnibus insigniis, praerogativis, privilegiis, facultatibus, jurisdictionibus, juribus, exemptionibus, titulis, honoribus, et oneribus, quibus alii *Protopapae* antecessores de jure, usu, consuetudine, et indultis, legitime tamen, et canonice, et de Apostolicae hujus San-

Pontifex praed. Dignitatem, ejusque praerogativas confirmant.

Ritum Graeco Latinum
servari perpetuo jubet.

clae Sedis licentia, benignitate, et concessione, hactenus usi, fructi, et gavisi sunt, tenore praesentium approbamus, et confirmamus; necnon volumus et mandamus, ut perpetuis futuris temporibus omnino servetur, quemadmodum a plurimis seculis servatus est, in eadem Ecclesia sanctae Mariae del Graeco Ritus Graeco-Latinus, nimirum Divina Officia, et Sacrosanctum Missae Sacrificium Graeca quidem lingua, et idiomate celebrandi, sed cum sacris vestibus, et sacerdotalibus indumentis latinis, et juxta Kalendarium Gregorianum, atque Azymo, prout antehac in usu positum, et servatum est.

Electionem
Protopapae
ejusdem Ecclesiae Clero
privative
praeservat.

§. 3. Praeterea motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, volumus, et mandamus, ut antiqua consuetudo, cum *Protopapam* hujusmodi viam universae carnis ingredi contigerit, unum ex caetu, et corpore Cleri dictae Ecclesiae dumtaxat in quem Clerum deinceps perpetuis futuris temporibus nullum omnino, nisi eodem Graeco-Latino Ritu, ut praemittitur, initiatum, cooptari, et incorporari pariter volumus, et mandamus in *Protopapam*, pro tempore existentem ab eodem Clero eligendi, et constituendi, sanctissime custodiat; quamcumque vero electionem *Protopapae* hujusmodi aliter, quam ut praemittitur, factam; aut quandocumque faciendam, nunc pro tunc annullamus irritamusque, ac nullam irritamque esse, et fore, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus declaramus.

Literarum
firmitatem
ascribit.

§. 4. Decernentes easdem praesentes Literas, ac omnia et singula in illis contenta, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, ac ad ea vocati, et auditi, seu causae propter quas ipsae praesentes emanarunt, adductae, verificateae, seu alias sufficientes, aut etiam ullaenus justificatae non fuerint, aut ex alia quavis quantumlibet legitima, pia, joridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, occasione, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis, vitio, seu intentionis nostrae, vel quorumvis interesse habentium consensus, aut alio quovis quantumvis magno, et substantiali, ac inexcogitato defectu, notari, impugnari, in-

validari, infringi, retractari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas apositionis oris, restitutionis in integrum, aut aliud quodecumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessa, quempiam in judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, firma, valida, et efficacia existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, et illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, et quosvis alios, quaecumque praereminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata etc.
irritans etc.

§. 5. Quocirca Dilecto Filio Causarum Curiae Camerae Apostolicae generali Auditori, necnon Venerabili Fratri moderno, et pro tempore esistenti Archiepiscopo Messanensi, committimus, et mandamus, quatenus ipsi, vel alter eorum, per se, vel per alium, seu alios, perpetuis futuris temporibus, praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte *Protopapae*, et Cleri dictae Ecclesiae pro tempore pariter existentis fuerint requisiti, si opus fuerit, solemniter publicantes, et *Protopapae*, ac Clero praedictis in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra Apostolica *Protopapam*, et Clerum hujusmodi praemissorum omnium, et singulorum commodo, effectu, et jure pacifico frui, et gaudere, non permittentes *Protopapam*, et Clerum hujusmodi desuper a quoquam quomodolibet indebite molestari, contradictores quoslibet, et rebelles per censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Executores
deputat cum
facultatibus.

§. 6. Non obstantibus Apostolicis, ac in

Contrariis
derogat.

Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibusque, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictae Ecclesiae, et Nationis Graecorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias de suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 18.
Mart. 1743.

D. Cardinalis Passioneus.

LXXXII.

ECCLESIASTICA

Auctoritas in designandis publicarum precationum formulis, et in eisdem indicendis, asseritur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primitibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ad Ecclesiam pertinet publicarum precum formulam statuere, easque indicere.

Quemadmodum preces ad Deum pro Principibus effundere, valde consentaneum est, ita convenit, ut precum ipsarum formulae sint ex illis, quas Ecclesia usu recepit; maxime vero si ejusmodi preces in celebratione Missarum adhibendae sint. Praeterea ad ecclesiasticam auctoritatem unice spectat preces illas statuere atque indicere, cum nulli saeculari Potestati fas sit decernere, praecceptoque mandare, ut publicae preces fiant, sive ad persolvendas Deo gratias pro beneficio aliquo accepto, sive ad illius opem in gravi aliqua necessitate implorandam.

§. 1. Divus Paulus in prima ad Timotheum cap. 2. ut Vos bene nostis, ita loquitur: *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones, pro hominibus, pro Regibus, et omnibus qui in sublimitate sunt. Quod si expediat hoc loco praxim ostendere, qua primaeva Ecclesia utebatur in orationibus, et precibus ad Deum pro Principibus offerendis, eam satis patefacere poterunt Sancti Dionysii Episcopi Alexandrini ad Praesidem Emilianum epistola, Tertullianus in lib. ad Scapulam, et in Apologetico, Sanctus Cyprianus in Epistola ad Demetrianum, Origenes in respons. ad Celsum, et Athanasius in sua Legatione ad Imperatores pro Christianis.*

Ecclesiae
Pro Principibus orari
jubeat.

§. 2. Multum quidem inter se conveniunt credendi; et orandi ratio. Proinde in celebratissimis epistolae S. Coelestini ad Galliae Episcopos additionibus cap. 11. legitur: *Obsecrationum quoque Sacerdotalium Sacramenta respiciamus... ut legem credendi lex statuat supplicandi.* Atque hinc oritur, in publicis supplicationibus formulas ab Ecclesia praescriptas esse adhibendas; praesertim si res agatur de orationibus, quae recitari debeant in Missa, ut dictum est. Idcirco etiam a Sacro Concilio Tridentino cavetur, ne preces in Missarum celebratione adhibeantur, praeter eas quae ab Ecclesia probatae, et frequenti, ac laudabili usu receptae fuerint. Quamobrem in Missali Romano pro omni fere necessitate existunt piae quidem, ac religiosae orationes, e vetustis, ac venerabilibus Sacramentariis opportune depromptae.

Eadem, ut credendi
normam, sic
et orandi rationem
praescribit.

§. 3. Neque vero putamus nimiam progredi, immo inter aequos auctoritatis nostrae limites Nos certe consistere credimus, cum asserimus, ad Ecclesiasticam quidem, non autem ad saecularem Potestatem pertinere, de Ecclesiasticis, ac spiritualibus rebus disponere. Magnus ille Osius Episcopus Cordubensis apud Sanctum Athanasium in Epistola ad solitariam vitam agentes, Ecclesiastica sane libertate, ad Constantium Imperatorem haec scripsit: *Ne te misceas Ecclesiasticis rebus, neque nobis in hoc genere praecipere sed potius ea a nobis discere Tibi Deus Imperium commisit; nobis, quae sunt Ecclesiae, concredidit... Cave, ne quae sunt Ecclesiae ad te trahens, magno crimini obnoxius fias. Scriptum est: Quae sunt Caesaris, Caesari; et quae sunt Dei, Deo.*

Nullam jus
potestati laicae in spiri-
tualia.

Præcepta
Magistratum
de publicis
habendis præ-
cipibus, alias
revocata, et
abrogata.

§. 4. Ad viciniore tempora, et ad rem, quæ epistolæ huic nostræ occasionem dedit, propius accedentes, dicimus, a laicorum ipsorum tribunali abrogata fuisse atque rescissa sæcularis alicujus Magistratus decreta, quibus publicæ pro Principibus preces indictæ fuerant, quod ejusmodi decreta nullius auctoritatis, aut roboris esse per se innotesceret. Et non multis ab hinc annis Sacra Concilii Congregatio; Prædecessoribus nostris annuentibus, publice abrogavit irritumque fecit sæcularis Potestatis Edictum, quo illa, ob partem a Principe victoriam, indixerat pro gratiarum actione *Te Deum laudamus*, etiamsi protestationem inseruisset, de præjudicio Ecclesiastico juri non inferendo, quod nimirum facta protestatio ipsa adversaretur.

Monentur
Episcopi, ut
pro principibus,
juxta
Ecclesiæ Ri-
tus, orari ju-
beant.

§. 5. Ut igitur æquitatis jure, rectoque ordine omnino procedatur, monemus Vos atque hortamur, ut tum Vos, tum alii opera vestra, Deum sedulo rogent pro incolunitate, ac felicitate vestrorum Principum, quemadmodum et Nos pro Principibus Catholicis quotidie facimus. Aequo libentique animo accipite, quod Potestates sæculares a Vobis petant, ut pro se publicæ preces fiant; atque operam date, ut Ecclesiæ formulæ in illis usurpentur, neque novæ, aut inusitatae orationes in Missa recitentur.

Sed Laicæ
potestati idem
potestatem forte
imperanti
non assen-
tiantur.

§. 6. Sin autem, quod Nobis persuadere non possumus, laicalis aliqua Potestas, usu, vel consuetudine aliqua, (quæ abusus rêvera dici debet), præsumat auctoritatem vestram in hoc minime agnoscere, sed jure suo directe velit publicas preces indicare, immo et poenam parere renuentibus statuere audeat; loquimur et Vos, quemadmodum Osius ad Imperatorem locutus est. Rationes adducite, quas, qui errant, fortasse ignorant. Palam ipsis facite, hanc nullatenus esse rationem exorandi Deum, atque id, quod cupiunt, consequendi: ad Vos confugere eos debere, cum Vos si sitis, qui licet ex hominibus assumpti, tamen estis pro hominibus constituti in iis, quæ sunt ad Deum, ut ad Hebræos Apostolus loquitur: nec, præter Vos, posse aliquem opus hujusmodi suscipere, et hunc sumere sibi honorem; sed qui vocatur a Deo tanquam Aaron.

Si qui per-
vices fue-
rint, de iis
ad S. Sedem
referant.

§. 7. Quod si dictis non acquiescant, neque a Vobis opportunum judicetur in eos ita procedere, ut Ecclesiasticæ Disciplinæ jura exigant; Vobis stricte mandamus, ut Nos

quamprimum certiores de iis faciatis, opportunis quoque transmissis ad manus nostras documentis: cum Nos parati simus ea omnia facere quæ clarissimi Prædecessores nostri in ejusmodi occasionibus facere consueverunt. Nolumus enim, ad Supremum Dei Tribunal vocati, de neglectis Sanctuarii juribus fontes judicari. Interea Vos Paterno amore complectimur, Vobisque Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die xxiii Martii MDCCLXIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 23.
Mart. 1743.

DE DIE NATALI LXXXIII.

Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli per totam Octavam Romæ solemniter celebrando.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

Admirabilis Sapientiae Dei sublimitas, cujus provida dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiæ Fidelium, quæ Divino comitata adjutorio peregrinantur in Terris, vel amplificandæ, vel exercendæ, vel custodiendæ, alternantibus miro ordine vicibus, inserviant, voluntariam humani Generis caecitatem, et proclivem in deteriora nequitiam secretiori consilio, et altiori pietate commiserans, cum adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, et ambulantibus in umbra mortis Evangelicæ Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum præparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos prædicatio veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio Mundi partibus, accepta per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, Beatissimus Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad Arcem destinatur Imperii, ut ea capta, et in obsequium Fidei subjugata, facilius universus Orbis humilitati Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore, et meritis illi consociatus est, ut Roma tanto-

Dei consi-
lium in sta-
tuendo Ro-
mæ per BB.
Apostolos
Ecclesiæ
Principatu.

rum Apostolorum edocta Magisterio, quae superstitionis studio profanos omnium gentium cultus, atque errores receperat, veritatis amore, sanctae atque immaculae unius Dei Religionis Sedes evaderet.

Quantum
debeat Ro-
mana Urbs
eisdem Bea-
tis Apostolis.

§. 1. Isti enim sunt Romanae Urbis Patres, verique Conditores, qui eam Regnis Coelestibus adscribendam melioribus auspiciis, et fortunatioribus initis, condiderunt, non illi, quorum manibus cognato sanguine pollutis prima moenium fundamenta locata sunt, et quibus is, qui ei nomen dedit, fraterna caede foedatam facinorosis hominibus, scelerum impunitate promissa, habitandam concessit. At vero isti e tenebris Idololatriae ad Fidei lumen evocata, Evangelica veritate imbuta, Christianis ornatam virtutibus, et ad Coeli sublimitatem erectam, pretioso Sanguine suo consecrarunt, et sacris Corporum suorum Sepulcris adversus furentium haeresum insidias, et frementis infernalis hostis impetus, tamquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegium potestatis a Christo Domino acceptae ad omnes suos transmittat haeredes, supremi culminis praerogativam quodammodo cum ea communicavit, adeoque ut per Beati Petri Cathedram, Princeps, ac Caput Orbis fieret, et in immensum Religione Divina ejus cresceret dignitas, cujus latius quam dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas, tamen Natalis Apostolorum Petri, et Pauli Festivitas, praeter illam reverentiam, quam pro toto Terrarum Orbe promeruit, speciali, et propria Romanae Urbis exultatione veneranda est, ut ubi praecipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyri eorum sit laetitiae principatus.

Horum Na-
tale maxima
semper so-
lemnitate in
Urbe cele-
bratum.

§. 2. Vivit adhuc in mente hominum, et nulla umquam delebit oblivio, vetus memoria, et recordatio, quam merito et quanto per totum Orbem, sed praecipue in hac Alma Urbe nostra, fuerit a primis Ecclesiae saeculis celebri cultu, et splendida solemnitate Natalis dies Beatorum Apostolorum celebratus. Siquidem ea die traditum est, Romanos Pontifices Praedecessores Nostros primum in Basilica Beati

Petri in Vaticano, deinde in altera Apostoli Pauli Via Ostiensi, Sacrum immortalis Deo in honorem Principum Apostolorum fecisse, et Romanum Populum frequentissimo coetu, et celebri concursu, utramque Basilicam, sacras Apostolorum Reliquias veneraturum, invisere solitum; immo ad eandem solemnem diem ex diversis Orbis partibus, innumerabilem populi multitudinem, linguis, moribus, et regionibus discretam, venerationis tamen erga Beatorum Apostolorum cineres, et triumphalem Natalis eorum memoriam concordis obsequio sociatam, confluere consuevisse; Episcopos etiam, aliosque Sacros Antistites, sublimes Regiasque Personas, ad eandem solemnitatem convenire solitos fuisse, supplicesque se, suasque coronas ad pedes Piscatoris, et ad Scenofactoris monumentum, adstantibus Ducibus, et Praefectis militum, prosternere. Haec igitur, et alia hujusmodi diligenti animi consideratione nobiscum reputantes, vehementer solliciti sumus, ne nos, qui in tantis periculis, et adversitatibus constituti, Sanctorum Apostolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Majorum pietate, et devii a sanctis eorum Institutis simus, et quibus in accipiendis a Deo per Beatos Apostolos beneficiis, et donis pares sumus, impares et ingrati in sacra eorum recolenda memoria, et gratiis immortalis Deo agendis reperiamur, meritoque illorum destituatur praesidio, quorum negligimus solemnitatem.

Quod etiam
in posterum
servari Pon-
tifice cupit.

§. 3. Volentes itaque, cupientesque, Romani Populi erga Beatos Apostolos devotionem, de quorum praesidio hanc Urbem nostram, eorum decoratam corporibus, coelestibus illustratam doctrinis, et potenti apud Deum patrocinio semper adjutam, maxime confidere decet, quantum in Nobis est, augere, atque amplificare, hac nostra in perpetuum valitura sanctione statuimus, ac decernimus, ut recurrente per ordinem Natali die eorumdem Apostolorum, non solum in Basilica Vaticana, ut nunc moris est, in pervigilio ejusdem Festi, Vesperae solemnes celebrentur, (quibus interesse solet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque Romanae Curiae Praelatis, qui locum in Capella Pontificia obtinent;) et mane in eadem Basilica solemne Sacrum ab ipso Romano Pontifice peragatur; et secundae Vesperae ejusdem venerabilis diei Ecclesiastico Cantu, ac Ritu, a Capitulo, et Clero, praesente

Jubet non
modo diem
Festivitatis
de more, so-
lemniter
transigi.

etiam S. R. E. Cardinali praefatae Basilicae Archipresbytero, aliisque Cardinalibus ad eandem Vesperarum solemnitate devotionis causa accedentibus, persolvantur; sed ulterius per totam Octavam singulis diebus in diversis Ecclesiis quippe aliqua Apostolorum memoria, aut praerogativa insignitis, a Nobis electis et inferius nominandis, Missa in Pontificalibus, concinente; ac psallente schola Cantorum, aliisque Pontificiae nostrae Capellae Ministris inservientibus, ordine, ac modo infra dicendo, rite peragatur, recolaturque memoria illustris triumphus eorum Martyrii, quod toto Terrarum Orbi, sed praecipue Romanae Urbi decus contulit, et dignitatem:

§. 4. Secunda igitur intra Octavam die, Missarum solemnia in Pontificalibus celebrentur, praesentibus Venerabilibus Fratribus Episcopis Pontificio Throno assistentibus, in Basilica Beati Apostoli Pauli Viâ Ostiensi, in qua celebris est utriusque Apostoli memoria, sacræque Reliquiae servantur, et veteri instituto sollemnis eadem die Beati Apostoli Pauli commemoratio recolitur, qui si adhuc vivens in Terris, adeo Romanos diligebat, ut sine intermissione memoriam eorum in suis orationibus faceret, vehementerque cuperet eos videre, et ad eos confirmandos aliquid spiritualis gratiae impertiri; quanto magis sperandum est, quod modo Beatus in Coelis, pro Alumnis suis Deum orare non cesset, suamque opem humiliter postulantibus afferre non recuset, ut in illa coelesti confirmetur doctrina, in qua eos ore suo, per quod Christus loquebatur, erudit.

§. 5. Tertia die in Ecclesia Sanctae Pudencianae fiet solemne in Pontificalibus Sacrum, intervenientibus dilectis filiis Protonotariis Apostolicae Sedis ex numero Participantium. Nam perhibent hoc loco fuisse domum Pudentis Senatoris, apud quem, cum primum Romam advenit, hospitatus est Princeps Apostolorum Petrus, qui in eadem domo Verbum Dei Gentibus annuntiavit, sacras habuit Synaxes, Sacrum pluries fecit, et Sacramenta Christi administravit; adeo ut in ea jacta sint quodammodo prima Romanae Ecclesiae fundamenta, omnium aliarum Ecclesiarum Matris, et Magistrae, quam superbae inferorum portae non vincunt.

§. 6. Quarta die in Ecclesia Sanctae Mariae in Via Lata Missarum persolvantur solemnia, intervenientibus Dilectis Filiis Causarum Pa-

latii nostri Auditoribus. Locus enim iste antiqua est Religione celeberrimus: ibi primum, ut fertur, hospitio exceptus est Apostolus et Magister Gentium Paulus, qui, ut Acta Apostolorum testantur, *mansit biennio toto in suo conducto, et suscipiebat omnes, qui ingrediebantur ad eum, praedicans Regnum Dei, et docens, quae sunt de Domino Jesu Christo, cum omni fiducia, sine prohibitione.*

§. 7. Quinta die ad Missarum solemnia in Pontificalibus celebranda convenient dilecti filii Camerae Apostolicae Clerici in Ecclesia Sancti Petri ad Vincula, seu titulo Eudoxiae. Haec enim prima Ecclesia esse traditur, quae a Principe Apostolorum fuit Romae Immortali Deo dedicata; in hac ejusdem Beati Apostoli sacra Vincula servantur, quae semper summo in honore, ac veneratione apud Fideles omnes fuerunt; pluraque benignissimus Deus miracula per ea efficere, ad laudem, et gloriam Servi sui, dignatus est. Haec enim sunt felices illi nexus, qui de manicis, et compedibus in coronam mutandi, Apostolum contingentes, martyrem reddiderunt: Felices catenae, quae nudatis pene ossibus inhaerentes, vivas reliquias de sanguinis sudore, jam attrita carne, rapuerunt: Felicia Vincula, quae reum suum usque ad Christi Crucem, non tam condemnatura, quam consecratura, miserunt.

§. 8. Sexta autem die in Ecclesia Sancti Petri in Carcere, quo, ut ferunt, Beati Apostoli Petrus, et Paulus per plures menses arctissima custodia ad mortem usque detenti sunt, eorumque Custodes Processus, et Martinianus ad fidem conversi, subito ex proxima petra Divina virtute fonte enato, fuerunt a Petro Sacro Baptismo abluti; et ubi in vinculis, et teterri mi carceris foeditate invisentibus se Evangelium Dei praedicare, curare infirmos, sanare aegrotos, et multa alia patrare miracula non desierunt. Missa autem in Pontificalibus in Ecclesia superiori, ob inferioris angustiam, adstantibus dilectis filiis Referendariis Votantibus Signaturae Justitiae, celebrabitur.

§. 9. Septima die Missa in Pontificalibus, assistentibus dilectis filiis Abbreviatoribus Parco Majori, celebrabitur in Ecclesia S. Petri in Monte Aureo, ubi, ut pia traditione fertur, Beatus Apostolus Petrus Cruci affixus, Martyrio coronatus est, capite ad terram verso, et in sublime pedibus elevatis, asserens, se indignum, quod sic crucifigeretur, ut Dominus

Quinta die
in Ecclesia
S. Petri ad
Vincula.

Sexta die in
Ecclesia S.
Petri in Car-
cere.

Septima die
in Ecclesia
S. Petri in
monte Au-
reo.

Sed per to-
tam etiam
Octavam ce-
lebritatem
continuari.

Missam Pon-
tificalem se-
cunda die, in
Basilica S.
Pauli cele-
brari.

Tertia die in
Ecclesia S.
Pudencianae.

Quarta die
in Ecclesia S.
Mariae in
Via Lata.

suus; sed ita e terra Coelum, quo iter parabat, suscipiens, admirandae humilitatis virtutem, novique mysterii disciplinam et inter tormenta servavit.

Octava die
Cappellam
Cardinali-
tiam haberi
in Basilica
Lateranensi.

§. 10. Demum octava die, festiva BB. Petri, et Pauli Apostolorum Principum solemnitas in Sancta Lateranensi Basilica absolvatur. Ibi enim supra Altare Majus in argenteis Imaginibus, margaritis, lapidibusque pretiosis ornatis, Sacra Apostolorum Capita, quae olim in Ecclesia S. Laurentii ad Sancta Sanctorum servabantur, a fel. rec. Urbano Papa V. Praedecessore Nostro reposita fuerunt. Beata Capita, quae Sanctarum illarum Animarum, sedes, nihil humile, aut mundanum, sed coelestia solum, ac Divina cogitarunt, quae non terrenum pulverem, aut humanas sordes, sed Divinas revelationes, et Coelestia Arcana recipere meruerunt; quae in novissima omnium mortuorum resurrectione, aeternis ornanda sertis corporibus, ac animabus suis, supernae Patriae beatitudine fruitura, conjungentur. Mane Missarum solemnitas in Pontificalibus, praesente Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, eo majori ritu, et solemnitate, qua sacri hujusmodi Cardinalium conventus peragi umquam solent, celebrentur. Vespere autem Sacras Apostolorum Reliquias veneraturi, solenni cultu, et pari animi devotione ad eandem Basilicam pergant, dilecti Filii Nobiles Viri Senator Urbis, et Romanorum Civium, et Camerae Urbis Conservatores; quorum pietatis exemplo commotus, ad debitas immortalis Deo gratias reddendas, pro ineffabili munere ei collato in Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli patrocinio, universus Romanus Populus celebri frequentia, et aemula festinatione accedere contendat.

Singulis die-
bus supplica-
tiones Con-
fraternita-
tum ad praedictas Eccle-
sias haberi.

§. 11. Pomeridiano autem tempore aliorum dierum, omnes Confraternitates hujus Almae Urbis, per Venerabilem Fratrem nostrum S. R. E. Cardinalem Vicarium pro tempore publico edicto intimandae, statis suis quaeque diebus, ad eam Ecclesiam, ubi mane Missa in honorem Apostolorum celebrata fuerit, pie, ac devote procedant. Singulis autem Confratribus processionaliter accedentibus septem annos, et totidem quadragenas, et aliis omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere poenitentibus, et confessis, qui eandem Ecclesiam, ubi Statio erit, religiose visitaverint, de Omnipotentis Dei misericordia confisi, centum

dies de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentiis, misericorditer in Domino relaxamus.

§. 12. Monemus autem in Domino, et instantius, rogamus omnes Christifideles in hac alma Urbe natos, et commorantes, ut pia majorum exempla in veneratione erga Beatos Apostolos laudabili studio aemulantes, in Ecclesiis a Nobis constitutis devota celebritate conveniant, et spirituali laetitia exultantes, laudantesque Deum, qui glorificatur in Sanctis suis, tantam Natalis diei Apostolorum celebret solemnitatem. Siquidem de praesidio divinitus Nobis, ad exemplum patientiae, et confirmationem fieri, praeparato, in horum excellentia Patrum merito est exultantius gloriantium, quos gratia Dei in tantam altitudinem provexit, aut horum alteri magnum, et mirabile consortium potentiae suae tribuerit Divina dignatio; alter vero Vas electionis, et specialis Doctor Gentium, superno oraculo, et Coelesti sententia fuerit designatus. Praeterea meminerint saepe hanc Urbem potenti Apostolorum protectione a Barbarorum incursibus, a caede, a depopulatione, ab incendijs, a terrae-motibus, aliisque innumeris periculis, et calamitatibus liberatam. In mentem revocent innumera illa prodigia, et gratias, quas ad gloriam Servorum suorum, Brandeorum, vel Catenarum contactu, vel sola oratione, aut nominis invocatione, antiquorum fidelium pietas, ac devotio ab Omnipotenti Deo obtinuit. Demum in memoria habeant verba illa Beati Leonis Praedecessoris Nostri ad Romanum Populum ex Beati Petri Cathedra clamantis, et dicentis: *Licet omnem Ecclesiam, quae in toto est Orbe Terrarum, cunctis oporteat florere virtutibus; vos tamen praecipue inter caeteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa Apostolicae petrae arce fundatos, et Dominus Noster Jesu Christus cum omnibus redemit et Beatus Apostolus Petrus prae omnibus erudit.*

Adhortatio
ad cultum
exhibendum
erga Beatos
Apostolos,
ob beneficiorum memo-
riam.

§. 13. Caveant igitur, ne Sanctis suorum Pastorum monitis inobsequentes, ne immemores beneficiorum Dei, ne irreligiosi erga Servos ejus Beatos Apostolos, et absimiles majorum pietati inveniantur. Magnum enim periculum est, esse homines, per oblivionem beneficiorum, et ingratos Deo, et Servis ejus, nec correptione corrigi, nec de gratiis recordari. Sciant denique, quod Beatos Apostolos, qui apud Deum intercessores sibi esse non curat,

Interminato
quoque Cae-
lestis vindi-
ctae metu.

suarum culparum severos Judices habebit, et quos conciliatores supernae miserationis habere contemnit, offensae majestatis sentiet ultores.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Monitionis, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo tertio, Kalendis Aprilis Pontificatus Nostri Anno III.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passioneus.

VIŒA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

*Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.*

norum Auditorio decidendarum terminandarumque disquisitione pro virili parte versati fuerimus, magis magisque deinceps apud Nos, crescentibus annis, auctisque muneribus, ita invaluit, ut conspicuam ipsorum Capellanorum muneris dignitatem, eorumque egregiam in administranda justitia sapientiam, et integritatem, ea, qua decebat, veneratione semper perspexerimus. Porro ad haec accessit singularis honor, cujus memoria apud Nos adhuc recens perseverat, Nobis, postquam in Advocatorum Consistorialium Collegium ab anno fere cum dimidio adsciti fueramus, a toto Auditorio delatus; cum exortam de Jure Canonico controversiam, a Jurisperitis nunquam agitam, Nobis, unacum altero hujus Romanae Curiae gravissimo Patrono, pro veritate discutiendam diducendamque detulit idem Auditorium.

§. 1. In hac vero suprema Sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam constituti, quanto in honore Auditorium hujusmodi habeamus, quibus paternae charitatis studiis ejusdem Capellanos Auditores complectamur, et quanti faciamus, ipsi equidem prae caeteris clarius explicare possunt; Nos vero, ut non obscurum Pontificii de eximia eorumdem jurisprudentia iudicii argumentum universis praeberemus, causam, seu controversiam inter Venerabilem Fratrem Joannem Macarium Episcopum Capersanensem ex una, et Hospitale Sancti Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, vertentem, et jamdudum agitam, una insimul cum iisdem Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, diducere volumus.

§. 2. Quoniam autem inter caetera Decreta a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ceremoniis praeposita habita die XXII. mensis Novembris anni MDCCXLII. proxime elapsi edita, quae insequenti die XXIII. ejusdem mensis, et anni Nos approbavimus, illud quoque continebatur, quod nulli Praelatorum, cujusvis Ordinis, aut Collegii fuerit, qui Roccheti praerogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia, unacum lemniscis nigris ad Equos proprii Currus appensis, praecipuorum suorum Officiorum ratione, ac praestantia, permissum sit Almae Urbis Governatori Vice-

Honoris ab eodem Collegio sibi delati memoria.

Pontificis in ipsum benevolentiae significationes.

Tenor Decreti a Congreg. Ceremoniali editi 22. Nov. 1742. super delatione Roccheti in Urbe

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 1. Apr. 1743.

LXXXIV. AUDITORIBUS

Causarum Sacri Palatii Apostolici conceditur delatio Roccheti etiam in accessu ad Capellas, Functiones etc. et in recessu etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Praeclara debita erga insigne Dilectorum Filiarum Capellanorum nostrorum Causarum Palatii Apostolici auditorum Collegium existimationis opinio, ab ipsa Adolescentia nostra ex eo potissimum concepta, quod, postquam sedulam utriusque juris studiis operam dedissemus, sub disciplina clar. mem. Alexandri primum Causarum Palatii Apostolici Auditoris, deinde Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Caprara, per plures annos, praestito apud idem Collegium sacramento, in Causarum controversiarumque ab eorundem Capella-

Pontificis studium erga Collegium Auditorum Sac. Palatii.

Camerario, Generalibus Reverendae Camerae Apostolicae Auditori, ac Thesaurario, necnon utriusque Sacri Palatii Apostolici Praefecto, atque insuper, ob distincti habitus accessio- nem, Mozzettae scilicet a san: mem: Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, et Hierosolymitano concessae, dum Mantelletto, ac praefata Mozzetta ornati processerint. Praelati autem, qui Roccheti praerogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium actionum, quae in eodem Palatio cum Roccheto fient, ingressuri; necnon quando primum, in promotione, Sacro Senatui de novo adscriptos, et iterum Cardinalatus insigniis decoratos, eos in suis domibus visitabunt: Quoties quemcumque ex Dominis Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali similiter Roccheto induto in comitatus obsequiis erunt, sive domi fuerint, sive extra; conveniendo insuper cum Oratoribus Principum; qui Aula gaudent Regia, publica solemnium pompa procedentibus, et in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicae vel privatae actionis, in qua Roccheti usus, dignitatis, vel muneris ratione, eis competere potest.

Auditores
Sac. Palatii
cum alii pa-
reant.

§. 3. Cui sane Decreto, cum, sicut acceperamus, debitam obedientiam praestitissent ipsi quoque Causarum Palatii Apostolici Auditores, qui domo sine Roccheto, juxta dicti Decreti formam, ac tenorem, exeuntes, et ad Pontificium Palatium, vel audientiam nostram postulaturi, vel Sacris in Pontificia Capella peragendis functionibus interfuturi, vel Auditorii sui omnia obituri, accedentes, eodem Roccheto se, vel per Scalas ejusdem Pontificii Palatii, vel in Aula Apostolica, vel in ipso Aulae Auditorii ingressu sese induerunt, quod pariter Rocchetum, obitis muneribus suis, statim exeuntes, domum, quemadmodum inde venerant, sine Roccheto redierunt: Nos, quippe quibus notum erat, usum Roccheti memoratis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus a fel. rec. Innocentio Papa X. Praedecessore Nostro concessum fuisse; ejusdem Innocentii Praedecessoris Apostolicas in simili forma brevis Literas die VII. mensis Martii anno MDCXLV. pro concessione hujusmodi expeditas, quarum nulla in praelaudato Congregationis praefatae Decreto fit mentio, inspicere volumus, ut ex

Non obstantibus Literis Innoc. X. eorum favore expeditis.

hiscis aliquod rationis momentum, unacum nostrae Pontificiae benignitatis testimonio, ipsis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus profuturum, deducemus.

§. 4. Ac primum quidem serio animadvertimus, Literas pro antedicta Roccheti concessione datas fuisse a praedicto Innocentio, qui, dum in minoribus esset, viginquingue annos munus Capellani Auditoris hujusmodi summa cum laude expleverat. Deinde vero easdem Literas tam apertissimis verbis conceptas esse reperimus, ut nihil magis; omnibus enim, et singulis Capellanis Auditoribus tunc, et pro tempore perpetuo existentibus, quod in quibusvis Conciliis etiam Universalibus, Congressibus, Congregationibus, Conventibus, Sessionibus, Processionibus, Pompis, Conciliis, Functionibus, Negotiis, caeterisque Actibus publicis, et privatis, Pontificiis, Imperialibus, Regiis, Cardinalitiis, ac quorumcumque Principum, sive Sacris, sive profanis, vel mixtis, tam in Statu Ecclesiastico, quam extra illum, ubique locorum, et gentium, etiam in Romana Curia, ac in quibusvis Regnis, Provinciis, Regionibus, et Locis, et Transalpinis, et Ultramarinis, ac etiam in sua, et Romani Pontificis pro tempore existentis, ac Imperatoris, Regum, Cardinalium, etiam de Latere Legatorum, Dueum, Principum, et quorumlibet aliorum, quacumque Mundana, et Ecclesiastica Dignitate, etiam specialem, et individuum expressionem requirente, fulgentium, praesentia, conspectibus, et curiis, ac generaliter ubicumque, coram quibuscumque, et quovis tempore; Rocchetum palam deferre, illoque induti publice incedere, et comparare libere, et licite possent, et valerent, plena, et ampla facultas, ac licentia conceditur, atque impertitur.

Pontifex expendit praedictarum Literarum amplitudinem.

§. 5. Praeterea usum, et consuetudinem, quoad Rocchetum ab iisdem Capellanis Auditoribus induendum, deferendumque, inquirentes, etsi Nos per quadraginta annorum curriculum in hac Alma Urbe Nostra, antequam ad Pontificiam Dignitatem eveheremur, commemorati, nonnulli ex Capellanis Auditoribus, sive ad Romanos Pontifices Praedecessores nostros, sive ad Pontificias Capellas, sive ad ipsum Auditorium tam accedentes, quam inde redeuntes, Roccheto exutos semper vidisse meminimus; a gravissimis tamen Viris doctis, interdum alios Roccheto indutos, interdum alios

Item observantiam eisdem Auditoribus saepe favorabilem.

eo exutos ad antedicta Officia persolvenda procedere, ac praesertim in eorundem ad Auditorium accessu, et reditu, consuevisse; variam nec semper constantem fuisse cognovimus.

§. 6. Eapropter Nos, attentis praemissis, effusa scilicet Innocentii Praedecessoris indulgentia, verborum in concessione, hujusmodi adhibitorum amplitudine, et consuetudine atque usu non semper constanti, non immerito ducimus, non obstante memorato dictae Congreg. Decreto, (quod tenore praesentium Apostolica Auctoritate iterum confirmamus, et Apostolicae firmitatis robore munimus, salvo semper, firmoque remanente ejusdem Congregationis jure); posse declarare, quemadmodum tenore, et auctoritate paribus declaramus, Capellanis Auditoribus praefatis competere, eosque habere facultatem, et licentiam deferendi Rocchetum, sive ad Romani Pontificis pro tempore existentis audientiam, sive Pontificias Capellas, et Functiones, sive ad Auditorium accedentes, et inde discedentes; et, quatenus opus sit, ut amplioribus benevolentiae nostrae studiis Capellanos Auditores praedictos prosequamur, non solum laudatas Innocentii Praedecessoris praedicti Literas, ut praemittitur, a Nobis accurate inspectas, et mature expensas, et tenore, et auctoritate paribus confirmamus; verum etiam, quatenus in ipsis Innocentii Praedecessoris praedicti Literis comprehensi non intelligerentur, nec essent expressi casus antedicti, tenore, et auctoritate similibus, de novo iisdem Capellanis Auditoribus facultatem, ac privilegium utendi, ac deferendi Rocchetum, eum, ut praemittitur, sive ad Romani Pontificis audientiam, sive ad Pontificias Capellas, et Functiones, sive ad Auditorium perrexerint, atque inde discesserint, tribuimus, et elargimur.

§. 7. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quavis praeminentia,

et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 8. Non obstantibus praemissis, ac, quatenus opus sit, dictis Innocentii Praedecessoris praedicti Literis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis, Quibus omnibus, et singulis, illerum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die X. Aprilis MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Derogationes.

Dat. die 10. Apr. 1743.

Pro D. Cardinalis Passionis.

Cajetanus Amatus.

Dilecto Filio Magistro Jo. Jacobo Millo in utraque Signatura Nostra Referendario, ac Nostro, et Sedis Apostolicae Notario Prothonothario Supranumerario nuncupato Auditori Nostro.

BENEDICTUS PAPA XIV.

LXXXIV.*

*Dilecte Fili, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Exigunt merita tuae devotionis, qua Nos, et Romanam revereris Ecclesiam, ut Te specialibus favoribus et gratiis prosequentes, ea Tibi favorabiliter concedamus, per quae de Beneficiis Ecclesiasticis Personis idoneis providere, et erga illas Te gratiosum exhibere possis et liberalem. Hinc est, quod Nos volentes Te, qui Monasterium, seu Abbatiam S. Michaelis de Chiusa, sive de Stella nuncupat. Ordinis S. Benedicti Nullius Dioecesis Provinciae Taurinensis. Tibi ad tui vitam concessam obtines in Commendam specialis favore gratiae prosequi; Motu itaque proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione Nostri, deque Apostoli-

Declarat ees
praefato De-
creto non
comprehen-
di.

Et, quatenus
opus, ut
Roccheti, se-
cundum Lit-
teras Innoc.
X. eisdem
indulget.

Clausulae, et
Decreta pro
Indulti fir-
mitate.

cae Potestatis plenitudine, Tibi, ut solus per Te, seu alium, vel alios, quem, vel quos ad hoc deputandum, seu deputandos duxeris, tam in Romana Curia, quam extra eam quaecumque Beneficia Ecclesiastica cum Cura, et sine Cura Secularia, et quorumvis Ordinum Regularia quomodolibet qualificata, quae ad pro tempore existentis Abbatis, seu perpetui Commendatarii Abbatiae, seu Monasterii huiusmodi, ac etiam eis cum alio, vel aliis, cessantibus Apostolicis Reservationibus, collationem, provisionem, praesentationem, electionem, institutionem, seu quamvis aliam similem, vel dissimilem dispositionem ratione Abbatiae, seu Monasterii huiusmodi de iure, vel consuetudine, aut alias quomodolibet pertinent, etiamsi Secularia, Canonicatus, et Praebendae, Personatus, Administrationes, et Officia etiamsi Curata, seu Parochialis Ecclesiae, vel earum perpetuae Vicariae, Regularia vero Beneficia huiusmodi, Monasteria non tamen Consistorialia, neque Conventum habentia, nec quorum fructus in libris Camerae Apostolicae taxati reperiuntur (Prioratus, Praepositurae, Praepositatus, Dignitates, Personatus, Administrationes, et Officia, seu alias quomodolibet qualificata extiterint, ac tam Secularia, quam Regularia Beneficia huiusmodi ratione Mensium Apostolicorum, seu Dispositioni Apostolicae specialiter, vel generaliter reservata fuerint, quae extra Romanam Curiam quomodolibet, etiam illorum Commendis cessantibus, si commendata, ac unionibus dissolutis, unita, ac Commendae, et uniones huiusmodi de tunc apud Sedem praefatam vacantibus, factae fuerint, vacare contigerit, de illis, vide licet, quae ad tuam in quibuscumque, de aliis vero, quae ad aliorum Collatorum provisionem, praesentationem, nominationem, electionem, seu quamvis aliam dispositionem huiusmodi non tamen simplicem institutionem pertinent, in singulis etiam Apostolicis Mensibus, et quoties Collatores praedicti illa conferre, et de illis providere, ac etiam ad illa praesentare, vel nominare per Reservationes Apostolicas impediuntur, etiam in Ordinariis mensibus nuncupat vacaturis, quibusvis idoneis Personis, de quibus Tibi videbitur, etiam alia sine Cura, et cum eisdem conferendis Beneficiis, compatiuntur Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, et expectantibus, quae, ac illorum fructuum, reddituum, et proventuum veri annui

valores pro expresso haberi possint, ad Decennium providere, et illa eis conferre, Beneficiaque Regularia huiusmodi etiam commendare, seu in Commendam ad vitam concedere, et assignare, ipsasque Personas, aut illarum Procuratores earum nomine in corporalem possessionem per Te eis, ut praefertur, conferendum Beneficiorum, iuriumque, et pertinentiarum omnium eorundem, etiam in Commendam ad vitam concessorum, inducere, et inductos defendere, ac quoscumque illicitos Detentores ab illis amovere, sibi que de illorum fructibus, redditibus, et proventibus, iuribus, et obventionibus universis integre responderi, aliaque in praemissis, et circa ea necessaria, seu quomodolibet opportuna facere, Contradictores quoslibet, et Rebelles, etiam per Censuras Ecclesiasticas, et alia opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, libere, et licite valeas, perinde ac si collationes, provisiones, Commendae, nostrae gratiae, expectativae, specialesque, vel generales, aut etiam mentales reservationes, uniones, et mandata, et quaevis aliae dispositiones tam per Nos, quam per Nostros, et dictae Sedis Legatos de Latere quoscumque, etiam motu, et scientia similibus, ac cum quibusvis prestantibus fortissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis quibusvis Personis concessae, et concedendae pro tempore non emanassent, nec apparerent, ac Regulae Cancellariae Apostolicae, et aliae Constitutiones Beneficiorum Ecclesiasticorum quovis modo reservationes generales, vel speciales in dictis mensibus, ut praefertur, aut etiam mentales continentes, seu inducentes ad Beneficia huiusmodi nullatenus se extenderent, de speciali gratia concedimus, et indulgemus. Decernentes reservationes, affectiones, regulas, constitutiones, ut supra collationes, provisiones, commendas, gratias, expectativas, illarumque revalidationes, et mutationes, ac nominationes, facultates, uniones, mandata, et alias dispositiones huiusmodi, ac Decreta in illis contenta per Nos, et Sedem praefatam, etiam cum praesentium expressa, ac de verbo ad verbum totali derogatione quoad impediendum quo minus Te in praemissis tua Ordinaria Auctoritate, et concessio Tibi per praesentes Indulto huiusmodi uti valeas, ad Beneficia huiusmodi nullatenus se extendere, nec per quoscumque dictae Sedis Legatos etiam de Latere,

et Nuncios nunc, et pro tempore deputatos quavis etiam speciali facultate fungentes de Beneficiis praefatis ullatenus provideri, aut disponi posse, ac irritum, et inane, si secus super praemissis per Nos, et Sedem praedictam, nec non dd. Legatos, et Nuncios, aliosque quoscumque quavis auctoritate fulgentes, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac quibuscumque aliis Apostolicis etiam per Nos in contrarium editis, aut edendis Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non Ecclesiarum, aut Monasteriorum, in quibus Beneficia huiusmodi forsan fuerint, ac Ordinum, quorum illa extiterint, et aliorum Regularium Locorum, a quibus Regularia Beneficia huiusmodi dependere contigerit, etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, Statutis, et Consuetudinibus. Quibus omnibus, et singulis illorum omnium tenores ac si de verbo ad verbum insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod tam Parochiales Ecclesias, et alia Curata, quam caetera omnia Beneficia praefata juxta Decreta Concilii Tridentini super hoc edita Personis idoneis, quae in primis professionem Fidei juxta Articulos alias a Sede Apostolica propositos emitteere debeant, super quo conscientiam tuam oneramus, conferre omnino tenearis, alioquin Collationes ipsae nullae sint; quodque ii, quibus Tu aliqua Beneficia huiusmodi, ut praefertur, reservata, quorum fructus, redditus, et proventus, etiam non detractis distributionibus quotidianis, nec Pensionibus annuis desuper reservatis, nec Missarum, aliisque similibus oneribus, quibus Beneficia ipsa sint obnoxia, valorem annuum viginti quatuor ducatorum auri de Camera, secundum communem aestimationem, excedent, vigore praesentium per Te, vel alium, seu alios, ut praefertur, contuleris, infra sex menses a die habitae per eos possessionis Beneficiorum eorundem, etiam in Commendam collatorum computaturos, novas provisiones super Beneficiis huiusmodi a Nobis impetrare, et Litteras Apostolicas desuper in totum expedire, ac jura Camerae Apostolicae, et aliis propterea debita persolvere omnino teneantur, alioquin dictis sex mensibus elapsis, provisi eorundem

Beneficiorum etiam in Commendam concessorum fructus interea suos non faciant, sed illi ad Ecclesiam Abbatialem pertineant, ac in commodum, et utilitatem Ecclesiae praefatae applicari debeant, Beneficia vero ipsa vacare censeantur eo ipso; possintque illa per alios ab eadem Sede dumtaxat libere impetrari, et Impetrantibus suffragentur, atque competat via executiva, ejusque robur, et effectus, perinde ac si eadem Beneficia per obitum apud Sedem praedictam vacavissent, et de illis sic per obitum vacantibus, ab eadem Sede impetrantibus praedictis provisum fuisset, nisi illi, quibus collata fuerint, legitimo impedimento detenti fuerint, vel ipsis petentibus huiusmodi novae provisiones, et protestantibus, quod per eos non stat, contigerit illas eis denegari. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die VIII. Maji 1743. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 8.
Maji 1743.

P. Card. Passioneus.

Loco † Sigilli.

MATRIMONIORUM

LXXXV.

Firmitati consulendo, damnantur, et annullantur pacta inter Conjuges inita de non appellando a sententia lata pro Matrimonii nullitate, confirmatur Constitutio edita super huiusmodi judiciorum forma; Ecclesiasticae Disciplinae observantia in Matrimonii celebratione commendatur.

*Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis,
et Episcopis Regni Poloniae.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, et
Apostolicam Benedictionem.*

Nimiam licentiam, ac libertatem, abusumque in perpetuis indissolubilibusque vinculis Matrimoniorum canonice celebratorum, diuturna etiam animorum concordia stabilium, nulla legitima causa intercedente, nec, si qua esset, juxta canonicas praescriptiones expensas, ac tanta cum facilitate, non sine gravi bonorum offensione, dissolvendis, in Ecclesiasti-

Connubiorum frequen-
tes in Polonia
solutio-
nes alias im-
probatae.

cis istius Poloniae Regni Curia inductum violentemque, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die undecima mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo ad Vos datas, deplorantes Nos, et detestantes, atque insimul Fraternitates Vestras rogantes, et in Domino exhortantes ad custodiendas vigilias super Ovis vestrae curae commissis, admonueramus, Nos hac in re salutare Leges modumque opportunum serio meditari.

Leges super
Matrimonii
occultis a
Pontifice
editae.

§. 1. Interea certiores facti, in quamplurimis Christiani Orbis regionibus invectam esse pravam consuetudinem Matrimoniorum Occultorum, vulgo Conscientiae dictorum, a quibus illa quoque, inter caeteras inde provenientes inordinationes, confusionesque emanabat, qua occulta huiusmodi Matrimonia, aliis Matrimoniis cum aliis Conjugibus publice celebratis, re ipsa solvebantur, per Encyclicas alias nostras Literas ad venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos universos die vigesima sexta mensis Augusti ejusdem anni scriptas, ea, ad antedictam pravam consuetudinem penitus abrogandam, praescripsimus, quae Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis consona, si accurate servarentur, injunctam Nobis sollicitudinem imminuerent.

Reformata
Judicis Causarum Matrimonialium.

§. 2. Hisce insuper alias pariter nostras sub Plumbo Literas tertio nonas Novembris anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo expeditas addidimus, in quibus typorum arte editis, ac palam propositis, et vulgatis, statuimus, et in causis Matrimonialibus super Validitate, et Nullitate Matrimoniorum servandas mandavimus Leges, ac Regulas, quantum ab hominibus prospici potest, opportunas, ac necessarias, secundum quas Ecclesiastici Judices, neque culpa, et improbitate, neque inscitia, ac ignorantia abrepti, cum disceptationem de validitate, et nullitate Matrimoniorum huiusmodi apud ipsos haberi contigisset, non pro ingenio, sed pro justitia tuto sententiam suam ferre possent.

Idoneorum
Judicium de
putationi
consultum.

§. 3. Praeterea cum relatum objectumque esset, malum huiusmodi inde evenire, quod Commissiones, quae quoad secunda in Causis Matrimonialibus edita postulata, et instantias dabantur, ad Viros ad Jus dicendum neque aptos, neque idoneos, sed judicandi prorsus incapaces dirigerentur: Nos non solum per En-

cyclicas alias Literas universis Antistitibus inscriptas, singulis injunximus, et mandavimus, ut unusquisque cum Capituli Cathedralis Ecclesiae suae consilio, eorum Virorum, quos ad grave Judicii huiusmodi ministerium probe, et sapienter obeundum aptos, et idoneos, rebus omnibus consideratis exacteque expensis, in Domino reputassent, indicem confectum, ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem mitterent; verum etiam in memoratis nostris sub Plumbo expeditis Literis addendum curavimus, ne antedictae Commissiones in secundis Instantiis super Causis Matrimonialibus deinceps ad alios dirigerentur, quam ad viciniore Antistites; atque ut tunc dumtaxat, si forte contingeret ita fieri non posse, ad quempiam ex indicatis Viris aptis, et idoneis Commissione huiusmodi dirigantur.

Praesertim
in huiusmodi
causis.

§. 4. Ex praescriptis Apostolicae providentiae auctoritatisque nostrae Sanctionibus conceptam fiduciam sustentantes, fore nimirum, ut abusus antedictus, et omnis inordinatio istinc potissimum, quemadmodum alibi, benedicente Domino, evenire gratulabamur, penitus auferretur; ingenti cum Pontificii cordis nostri dolore accepimus, istie novas fraudes adinventas; novaque effugia quaesita, quibus Apostolicae salutare Ordinationes eluderentur. Horret animus referre non solum Pacta inter Conjuges, Matrimonii dissolutionem contemdes, vicissim conventa, ut alter eorum, post latam ab Ecclesiastico Iudice super Matrimonii nullitate sententiam, ab eadem appellare audens, ad quandam certam pecuniae summam alteri de ipsa sententia acquiescenti solvendam teneatur, verum etiam ab Ecclesiastico Iudice, apud quem appellatio instituta fuerit; Appellanti ad omnimodam summae huiusmodi solutionem damnari.

Praemissa a
Polonia elu-
duntur, ini-
tis pactis po-
nalibus de
non appel-
lando a sen-
tentia super
nullitate Ma-
trimonii.

§. 5. De hisce autem rebus accuratissime exquisitis plenissime docti, Nos in ea sumus sententia, inordinationem, confusionemque antedictam in Regno Poloniae vigente, Majorem in partem, ex more modoque, quo Matrimonia per Poloniam contrahuntur, ac celebrantur, omnino exoriri. Saepe numero enim, ac passim praesentia proprii Parochi, dum Matrimonium per verba de praesenti contrahitur, desideratur, et cuilibet Sacerdoti interessendi commissio, interdum inscio etiam proprio Parocho, demandatur. Frequentissime etiam super denunciationibus per tres Festos dies inter

Neglectus
formae Prae-
scriptae pro
celebratione
Matrimonii,
Fomes con-
troversiarum
super validi-
tate.

Missarum solennia in Parochiali Ecclesia tam Viri, quam Mulieris, de Matrimonio contrahendo fieri solitis, ac tantopere praescriptis, dispensatur; itaut, nulla intercedente legitima, et urgenti causa, ne una quidem denuntiatio fiat.

§. 6. Quamobrem obstructa omni via, qua ad agnitionem perveniri posset, an quodlibet Matrimonium cum debita utriusque Contrahentis libertate, et consensu celebratur; intercedente inter utrumque Contrahentem impedimentum aliquod, cujus causa deinceps idem Matrimonium jam contractum dissolvi, et irritari debeat; hinc opportunus datur locus frequentissimis super nullitate Matrimoniorum in facie Ecclesiae etiam initorum disputationibus; interdum quidem contenditur Matrimonium, sive per vim, sive per metum, et sine alterius Conjugis libero consensu contractum fuisse; interdum vero impedimentum obtenditur, quod, caeteroquin legitimum, ac canonicum, ante resciri potuisset, quam Matrimonium contraheretur, nisi de industria, deditaque opera occultum esse voluissent; interdum etiam, quod frequentius accidit, inde Matrimonii nullitas accessit, quod coram alio Sacerdote, licet de commissione sive Parochi, sive Antistitis Ordinarii, sine tamen debitis consuetisque formis attributa, celebratum fuerit Matrimonium. Nemo sane est, qui non intelligat, praemissa omnia, tamquam perpetuum diabolicae nequitiae fomitem, apertumque sceleris aditum, in causa esse, et ut canonicum appellationis beneficium a Nobis in ultimis nostris Literis tantopere commendatum, quo alter Conjugum, post adjudicatam alteri super Matrimonii nullitate causam, frui potest, per hasce fraudes, et effugia impediatur, et ut frequentiores sint, non sine gravissima bonorum offensione, et scandalo, in Polonia hujusmodi Connubiorum dissolutiones.

§. 7. Itaque, ut injunctis imbecillitati nostrae Apostolici muneris partibus, quantum cum Domino possumus, satisfacere, et opportunum perniciosissimo huic malo remedium adhibere adnitamur, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium, non solum omnia, et singula ejusmodi pacta inter Conjuges, pro dissolutione Matrimonii quancumque facienda, quomodo libet inita; verum etiam ea, quibus sive directe,

sive indirecte, appellatio ab Judicis sententia jam lata super Matrimonii nullitate impediatur, etiamsi utraque pacta interposito jurejurando approbata, et confirmata, atque etiamsi ante editas nostras memoratas ultimas Literas quomodolibet conventa, et facta fuissent, nulla, invalida, irrita, nullius roboris, et momenti esse ac fore, et in posterum futura, et habenda esse declaramus, et nunc pro tunc annulamur, invalidamus, irritamusque; itaut nullo umquam pacto, tam in foro interno, quam externo, obligatoria sint et habeantur, sub excommunicationis poena ipso facto incurrenda, a qua nemo, quicumque pacta hujusmodi celebraverit, praeterquam a Nobis, et Romano Pontifice pro tempore existente Successore nostro, nisi in mortis articulo, absolutionem obtinere possit. Praeterea eidem excommunicationis poenae ipso facto obnoxium esse et fore, eamque incurrere, et incursurum esse pariter declaramus, et nunc pro tunc pronuntiamus, quemcumque Judicem, qui pacta antedicta executioni demandanda, et servanda curare, et pronuntiare ausus fuerit; ac propterea praefatas ultimas Literas, seu Constitutionem nostram, et quaecumque in iis, sive in ea, contenta, ac praesertim omne id, quod quoad ordinem seriemque appellationis a deputato Matrimonii Defensore, semper ac ab Judice contra ejusdem Matrimonii nullitatem sententia pronuntiata fuerit, interponendae, continetur, statuitur; ac praecipitur, quatenus opus sit, iterum innovamus, et confirmamus, denuntiamusque, et Fraternitatibus Vestris easdem nostras Literas iterum proponendas, evulgandasque, in virtute sanctae Obedientiae jubemus, perinde ac si de verbo ad verbum iisdem praesentibus expressae, et insertae fuissent, quemadmodum earundem tenorem ipsis praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus.

§. 8. Quamquam vero quaecumque hactenus gessimus, retulimus, praescripsimus, satis esse intelligimus, ut Fideles istic praesertim Matrimonii sanctitatem cognitam habentes, ad Sacramentum hoc magnum, ea, qua decet animi reverentia, ac pietate, ineundum accedant, eandemque sanctitatem, mutuaque animorum concordiam perpetuo inviolatam indissolubilemque servant; tamen nostrae hac in re gravissima Apostolicae sollicitudini haud satis esse ducimus, nisi Fraternitatibus Vestris pro-

Eorum observantiam prohibet contrahentibus, sub poena excommunicationis reserv.

Leges a se statutas circa appellationes in causis Matrimonii confirmat, et innovat.

Canonum observantiam, quoad celebr. Matrimonii. Episcopis inculcat.

Pravi effectus, et scandala inde consequentia.

Pontifex damnat, et annulat praedicta pacta, inita, sive secunda.

ponamus præclaras salutaresque Leges, ac Regulas aliarum bene constitutarum Dioecesium, in quibus fere numquam, aut raro lites super contractis Matrimoniis agitantur, et Sententiae super eorundem Matrimoniorum nullitate pronuntiantur.

Praesertim
assistentiam
proprii Pa-
rochi.

§. 9. Ac primum omnium, munus, quod ad proprium Parochum jure spectat, interresendi Matrimoniis celebrandis, per se ipse Parochus, nisi legitima gravissimaque de causa impeditus, obire teneatur.

Inquisitionem
super
contrahendum
consensu,
et impedimentis
Matrimonii.

§. 10. Onus pariter proprio Parocho injunctum est, ut ante quam Denuntiationes de ineundo Matrimonio publice in Ecclesia inter Missarum solemnias fiant, ipse tum Sponsum, tum Sponsam seorsim caute, et, ut dicitur, ad aurem explorare studeat, an ex voluntate, sponte, ac libenter, et vero cum animi consensu, in matrimonium vicissim jungantur; necnon ut, quantum fieri potest, inquirere nitatur, ullum ne, et cujus generis impedimentum inter Contrahentes intercedat; aliis ne fidem sponsonemque alter ex Contrahentibus dederit, de consensu ne Parentum Filii, Filiaeque familias contrahant: Haec, aliaque hujusmodi momenta postquam Parochi accuratissime exploraverunt, si aliquid eorundem momentorum sive deficere, aut nocere posse deprehenderunt, suspensis interea denuntiationibus, illud, quod obstare possit, deferre tenentur ad proprium Antistitem, qui, prout res postulaverit, pro auctoritate, munerisque sui debito, opportune provideat.

Trinam Ma-
trimonii De-
nuntiationem.

§. 11. Quod si Parochi nihil, quod Denuntiationibus publice, et de more faciendis obstet, tuto animadverterint, tunc illas per tres festos dies continuos in Ecclesia inter Missarum solemnias, juxta tam Concilii Lateranensis sub fel. record. Innocentio PP. III. Praedecessore nostro, quam Concilii Tridentini praescriptum, proponant, ut impedimentum, si quod prius resciri non potuerat, ab interessentibus Auditoribus indicetur.

Mandat Or-
dinaris ne
temere dele-
gant alienum
Sacerdotem
ad assisten-
tiam celebr.
Matrim.

§. 12. Etsi autem Antistites super ovibus sibi commissis vigilas, ea, quam ante diximus, salutaris ratione, custodientes, non ignorant, Matrimonium coram quolibet Sacerdote non Parocho, facta illi copia, dataque licentia, sive a proprio Parocho, sive a Loci Ordinario Antistite, validum esse, auctoritatemque super Denuntiationibus dispensandi, atque ut una pro tribus, et ne una quidem, urgente legitima

gravissimaque causa Denuntiatio fiat; permittendi, se habere; tamen diligentissime eavent, ne ad libitum hac sua auctoritate, tum super Denuntiationibus dispensandi, tum cuilibet potius Sacerdoti, quam proprio Parocho facultatem, ut in contrahendis Matrimoniis interesse possit, committendi, nisi ubi ineluctabilem necessitatem ita exigere animadverterint, utantur. Immo cum, ut praemissum est, commissionem hujusmodi necessario dandam esse perspexerint, eam non statim, sed postquam ex adhibitis diligentis, acceptisque ceteris notitiis, sibi tuto constiterit nullum intra Contrahentes interponi impedimentum, impertiuntur.

§. 13. Quoad dispensationem vero super Denuntiationibus, semper prae oculis Concilii Tridentini Decretum de reformatione Matrimonii habentes, apertissime intelligunt, facultatem in hujusmodi dispensationibus effraenatam immoderatamque sibi nullatenus inesse, sed facultatem ad prudentiae rationem legitimarumque causarum emergentes occasiones dirigendam, eaque caute uti, ita ut hac in re semper recitent haec ejusdem Concilii Tridentini verba: *Quod si aliquando probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si tot, nempe tres, praecesserint Denuntiationes; tunc vel una tantum Denuntiatio fiat, vel saltem Parocho, et duobus, vel tribus Testibus praesentibus, Matrimonium celebretur. Deinde ante illius consummationem Denuntiationes in Ecclesia fiant, ut, si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur.*

Nec dispensent super denuntiationibus, nisi juxta praescriptum Conc. Trid.

§. 14. Haec, Venerabiles Fratres, Antistitum gravissimas Episcopalis in Matrimoniis praesertim celebrandis ministerii partes adimplere studentium sollicitudo, diligentia, ac ratio agendi, omnes fere Connubiorum dissolutiones e medio tollit; hanc igitur sequamini. Per hanc semitam, non recens apertam, sed semper tuto tritam, et a laudato Concilio Tridentino tantopere commendatam, atque sub praecepto ad suscipiendam frequentandamque universis Antistitibus traditam, dirigite gressus vestros, ut injuncto Vobis oneri etiam hac in parte satisfacere possitis. Vigiles, ac solliciti adnitamini, ut Parochi, Animarumque Christifidelium Rectores, in partem laborum vestrorum Coadjutores vocati, in suis, ea, qua tenentur, vigilantia, sedulitate, et integritate, numeribus exercendis, per se ipsi omnem operam, et cu-

Leges Ecclesiasticas ipsi custodiant, et a subditis impleri curent.

ram impendant. Ne patiamini, ut facili humanitate ducti, non autem legitima necessitate coacti, juridicam propriorum Parochorum praesentiam, in contrahendis Matrimonii necessariam, ob quodlibet leve momentum removens, quilibet Sacerdoti in illis interessendi licentiam concedatis. Canonicas Ordinationes, ac Leges super Denuntiationibus ante contrahendum Matrimonium faciendis, non sine gravi animi angore, conscientiaeque stimulo servandas, et summa cum nonnullorum offensione scandaloque minime praetereundas, Vos ipsi custodite, et ab aliis, quorum interest, re ipsa servari facite.

Contrarias consuetudines rejicit.

§. 15. Nec obtentu, praetextu, aut colore cujuscunque consuetudinis, et usus hactenus quomodolibet inveci, et in vestris Dioecesisibus vigentis, ea, quae ad haec usque tempora, super Denuntiationibus sine legitima causa dispensandi, versa est in fastidium, et tot litium fomitem, facilitate, deinceps abuti audeatis; perniciose enim consuetudo, et auctoritatis abusus, non ad normam agendi, sed ad male actorum exprobrationem confert.

Admit Nuntio Apostolico facultatem dispensandi super denunciat., et committendi assistentiam alienis Sacerdotibus.

§. 16. Quam vero Vobis, ad commissiones, et dispensationes hujusmodi praecipitanter effuseque dandas, exemplo, et incitamento fuisse asseritur, nimiam in iisdem tribuendis indulgentiam, qua vero, nec ne, Ordinarius Apostolicae hujus Sanctae Sedis in Polonia pro tempore existens Nuntius, vigore facultatis, ipsi, inter ceteras tamquam a Latere Legato concedi solitas, utcumque hac in re competentis, easdem commissiones dispensationesque impertitur; ipsam moderno, et pro tempore existenti in Polonia Nuntio inhibendam mandamus, ut Fratritates Vestrae, hoc exemplo, et incitamento etiam sublato, exinde sese a Commissionibus Dispensationibusque antedictis abstineant.

Acriora remedia adhibitorum se prohibetur.

§. 17. Itaque, Venerabiles Fratres, nolumus Vos ignorare, Nos, tot nostras susceptas sollicitudines, tot nostras non omissas adhortationes, tot praescriptas Apostolicae nostrae providentiae auctoritatisque ordinationes, ex animi nostri, ad majorem Dei gloriam, Animarumque salutem intenti, sententia, minime succedere, nec pristinas in Matrimonii ineundis dissolvendisque lites, et controversias e medio tolli animadvertentes, supremam auctoritatem nostram, ad efficaciora, et asperiora remedia hisce malis curandis apta atque ido-

nea opportune adhibenda, esse usuros: Vobis enim satis superque perspectum est, Nos, justis, ac rationabilibus de causis, quemadmodum, si secus fortasse fiet, quam praescripsimus, certe accideret, Judicium Causarum Matrimonialium Poloniae quoad primam, etiam Instantiam reservare posse; et insuper relicta Episcopis locorum prima, et Metropolitanis secunda Instantia, decernere, (sicut, necessitate tamen coacti, omnino decernemus,) ut in Causis Matrimonialibus Poloniae, tum prima ab Episcopalibus, tum secunda a Metropolitanis Curis Sententia, super nullitate Matrimonii pronunciata, executioni minime demandetur, nisi utraque Sententia, cum rationum momentis, prius, in Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum mature exacteque fuerit expensa, ac probata; necnon Matrimonium quodlibet, post utramque sententiam in Curis vestris latam, vel interea temporis, dum in eadem Congregatione Cardinalium utraque sententia hujusmodi expenditur, vel nullo apud eandem Congregationem Cardinalium habito recursu, quomodolibet, servatis etiam servandis, exinde contractum, nullum, irritum, nullius roboris, et momenti esse et fore declarare.

§. 18. Decernentes, easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecunque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praecminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, existant, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tamen si suorum Indultorum, vel Privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries, quomodolibet debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, et formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam vocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus

Eaque in promissione demonstrat.

Litterarum gravitati consulit.

posse; sed ipsas praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosque quoslibet quacumque praepotentia, et potestate fungentes et funturos, sublata, eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus iis omnibus, quae in saepememoratis nostris Literis volumus non ob stare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Aliter iudicari prohibet, irritans etc.

Transumptis fidem haberi decernit.

Ministrorum delictum, et in officio obeundo vigilantiam Episcopis commendat.

§. 19. Volumus denique, ut earundem praeseptum literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 20. Caeterum Fraternitates Vestras in partem Pontificiae sollicitudinis nostrae advocantes, rogamus, et quibus maximis possumus, Apostolicis exhortationibus excitamus, ut singulos Curiarum vestrarum Ministros, et Officiales, pietatis, probitatis, doctrinae, prudentiae, aliarumque Christianarum virtutum laude praestantiores, et diuturna experientia commendatos, semper ea, quae opus est, diligentia exquirere; et seligere studeatis; atque iisdem districte mandetis, ut ministerium suum quisque integerrime obire satagat; nec interea Vos de assidua vigilantia vestra quidquam omittatis; considerantes, et gravissimam Pastorum Principi Jesu Christo de procuratore Gregis Vobis crediti rationem esse reddendam, et aeternam mercedem in Coelis propositam iis, qui legitime certaverint, esse retribuendam. Nos interim ad prosperi successus auspiciam, et ad Coelestium Charismatum copiam promovere, Fraternalibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem,

sub Annulo Piscatoris, die XVIII. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 18. Maji 1743.

D. Card. Passioneus.

Dilecto Filio Josepho a S. Hyacintho Ordinis Fratrum Bethlehemitarum in Indiis Occidentalibus expresse professore.

BENEDICTUS PAPA XIV.

LXXXV.*

Dilecte Fili salutem, et Apostolicam benedictionem.

Religionis zelus, vitae, ac morum honestas, aliaque laudabilia probitatis, et virtutum merita super quibus apud Nos fide digno commendaris testimonio Nos inducunt, ut Te specialibus favoribus, et gratis prosequamur. Cum itaque, sicut Nobis nuper exponi fecisti, dilectus Filius modernus Praefectus Generalis Ordinis Fratrum Bethlehemitarum in Indiis Occidentalibus, cujus Ordinis Tu, sicut asseritur, Frater expresse professus existis, tam per Constitutiones dicti Ordinis apostolica auctoritate confirmatas, quam per alias felices recordationis Benedicti Papae XIII. Praedecessoris nostri in simili forma Brevis Literas die XIII. mensis Septembris Anno MDCCXXVIII. Pontificatus sui anno quinto expeditas, quarum tenorem praesentibus pro expresse haberi volumus, cautum sit, ne ullus ex Fratribus dicti Ordinis ad Sacerdotium, nisi sub certis conditionibus in memoratis Literis Benedicti Praedecessoris praedicti praescriptis, promoveri possit; Ipse vero modernus Praefectus Generalis opera tua, quippe qui, ut asserit, Religionis zelo, vitae, ac morem honestate, et doctrinarum scientia commendaris, in obeundo Magistri Novitiorum munere indigeat: Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut Tibi in praemissis opportune providere, ac de benignitate Apostolica Tecum super praemissis dispensare, et indulgere dignaremur. Nos igitur Te praemissorum meritorum tuorum intuitu specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et

absolutum fore censes; hujusmodi supplicationibus inclinati, tecum, ut si, et quando nullum aliud, praeterquam quod per dictas Constitutiones, et Benedicti Praedecessoris praedicti Literas praescribitur, Tibi Canonicum obstet impedimentum, et dummodo Tu ad id idoneus reperiaris, servatisque alias servandis, de Superiorum tuorum, quorum interest, consensu, Clericali characterem, quatenus insignitus non sis, insigniri, necnon ad quatuor minores, ac sacros Subdiaconatus, Diaconatus, et Presbyteratus Ordines promoveri, et promotus in illis etiam in Altaris ministerio ministrare libere, et licite possis, et valeas Apostolica Autoritate tenore praesentium, dummodo dispensatio hujusmodi non transeat in exemplum, dispensamus. Non obstantibus Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, ac praesertim dictis Benedicti Praedecessoris praedicti Literis, ac dicti Ordinis, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die XXXI. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

*Pro D. Card. Passioneo
Cajotanus Amatius.*

Loco † Annuli Piscatoris.

LXXXV. ** BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Praefectus, ac Definidores Generales, et Fratres Ordinis Bethlemitarum nuncupatorum, in Regnis Mexicano, ac Peruano, reliquisque Indiis Occidentalibus dudum ab hac apostolica Sede instituti quod in Capitulo Generali ejusdem Ordinis, cujus Capituli Generalis celebratio

juxta Constitutiones ab eadem Apostolica Sede confirmatas in ipso Ordine servandas in Civitatibus tum Lima, tum Mexico vicissim, seu alternative statis temporibus haberi debebat, in dicta Civitate Mexico anno 1730, legitime, et canonice celebrato, inter alia, pro felici, prosperoque dicti Ordinis regimine, acta, et expedita negotia, ac confecta Statuta, quae ad tunc existentium Praefecti, ac Definitorum Generalium, et Fratrum dicti Ordinis supplicationem deinde a felicis recordationis Clemente Papa XII. Praedecessore nostro per alias suas in simili forma Brevis Literas die XXVII. mensis Februarii MDCCXXXVI. Pontificatus sui anno sexto expeditas, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, approbata, et confirmata fuerunt illud numero duodecimo in iisdem Clementis Praedecessoris praedicti Literis expressum continebatur, ut, cum Conventus Civitatis Guathemalae proximior caeteris, et pro accessu, et recessu Vocalibus utriusque Regni commodior esset, atque primo Domus, et Matrix totius Bethlemiticae Religionis, in eo perpetuis futuris temporibus Capitula generalia hujusmodi celebrari deberent, et in hisce major Infirmary ejusdem Conventus, sive Hospitalarius pro tempore suffragium haberet, ac firma caeteroquin, et in suo robore subsisterent contenta in Constitutionibus Ordinis Cap. X. §. XIV. super alternativa eligendi primos, et secundos Assistentes Generales utriusque Regni, ut apud Praefectum Generalem Religiosi continuo, et ubique adstarent, qui de statu, usibus, et moribus eorumdem Regnorum essent sufficienter instructi. Antequam vero memoratae Clementis Praedecessoris praedicti Literae omnium, et singulorum negotiorum, ac Statutorum, ac praeinsertim praeinserti duodecimi Statuti confirmatoriae illuc pervenissent, et cum tempus, quo intimatio personalis convocatarum ad effectum accedendi, et respective suffragandi in tunc proximo futuro Capitulo Generali fieri debebat, jam appetisset, intimatio hujusmodi juxta Constitutiones praedictas indicta fuit, atque adeo Generale Capitulum, quod secundum alternativam in Civitate Lima praefata celebrandum erat, indictum, inibi celebratum fuit, atque ea omnia, quae in eodem Capitulo Generali de more peragenda erant, peracta fuerunt. Dum Capitulum Generale hujusmodi proxime celebrandum esset, accidit, ut saepedictae Clementis Praedecessoris praedicti Li-

torae confirmatoriae acciperentur. Quamobrem praesertim Statutum duodecimum iterum serie expendentes, ac considerantes celebrationem Capituli Generalis in eadem Civitate Guathemala habendam Fratribus Vocalibus Peruianis a dicta Civitate Guathemala longe dissitis non mediocri incommodo futuram esse, Nobis supplicandum decreverunt, prout Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut memoratis Clementis Praedecessoris praedicti Literis quoad omnia quidem alia Statuta firmis, ac stabilibus permanentibus in perpetuum servandis, quoad praesertim vero duodecimum Statutum opportune, et ut infra providere, atque de benignitate Apostolica indulgere dignaremur. Nos itaque ipsos exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus etiam ex eo quatenus opus sit, quod Capitulum Generale anno 1739. in Civitate Lima praefata, contra jam ab ipsis statutum, et per Apostolicas Clementis Praedecessoris praedicti dictas Literas sibi nondum, ut praemittitur, redditas, confirmatum celebrassent, quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Autoritate Apostolica tenore praesentium primum omnes, et singulos Juris, et facti defectus, si qui in omnibus, et singulis Actibus dicti Capituli Generalis quomodolibet ob celebrationem ejusdem Capituli in dicta Civitate Lima habitam dumtaxat intervenerint, aut intervenisse dici, censeri, aut praetendi possit, supplemus, ac sanamus; Deinde saepedictas Clementis Praedecessoris praefati Literas quoad omnia, et singula, excepto Statuto duodecimo iisdem praesentibus praesertim, Statuto iterum, quatenus opus sit, autoritate, et tenore paribus confirmamus, et inviolabili Apostolicae firmitatis robore munimus, necnon autoritate, et tenore similibus volumus, et mandamus, et in virtute sanctae Obedientiae praecipimus, ut Capitulum Generale, quod anno 1748. habendum erit, non obstante praesertim Statuto duodecimo, in Civitate Mexico omnino celebretur, in eoque Capitulum Generale idem praesertim Statutum duodecimum, quoad Capituli Generalis celebrationem in Civitate Guathemala habendam, iterum ad trutinam revocetur, et expendatur, et quidquid

per secreta suffragia, seu vota Vocalium una supra medietatem, si id in more positum est, excedente, aut duabus Partibus, si ita pariter mos, aut consuetudo teneat, consentientibus, et approbantibus, decretum, et statutum fuerit, id perpetuis futuris temporibus inviolabiliter omnino servetur, et servari debeat, perinde ac si Autoritate nostra Apostolica confirmatum fuisset, **PROUT NUNC PRO TUNC CONFIRMAMUS**, et confirmatum esse, ac fore declaramus. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque semper firma valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praefatis dicti Clementis praedecessoris Literis, aliisque Constitutionibus, et ordinationibus, necnon dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum in Aere Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die XXXI. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

Loco & Annuli Piscatoris.

Data, die 31.
Maj 1743.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Mexicano.

LXXXV.*** BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam
benedictionem.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Josephus Balbuena frater expresse professus Ordinis Hospitalaris sub invocatione Sancti Hippolyti Martyris, quod alias a felicis recordationis Clemente Papa Decimosecundo praedecessore nostro ad supplicationem dilecti filii nostri Antonii Xaverii Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Gentili nuncupati dicti Ordinis apud Nos, tunc dictum Clementem praedecessorem, et hanc Sanctam Sedem Protectoris emanarunt quaedam in simili forma Brevis expeditae Literae sequentis tenoris videlicet — Foris — *Dilecto Filio Josepho Balbuena Ordinis Hospitalaris Sancti Hippolyti Martyris in Indiis Occidentalibus professus* — Intus vero — *CLEMENS PAPA XII. Dilecte Fili salutem, et Apostolicam benedictionem. Religionis zelus, vitae, ac morum honestas, aliaque laudabilia probitatis, et virtutum merita, super quibus apud Nos fide digno commendaris testimonio, Nos inducunt, ut Tibi reddamur ad gratiam liberales.* Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt Definitores Generales Ordinis Fratrum Sancti Hippolyti Mexicani in Indiis Occidentalibus, quod cum Tu, qui habitum dicti Ordinis triginta ab hinc annis suscepisti, et professionem per eosdem emitti consuetam expresse emisisti regulares ac in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus existis, necnon verbi Dei Praedicatoris, et Confessarii munera cum plurium Animarum salute exercuisti, atque insignia eidem Ordini Beneficia mediantibus assiduus charitatis operibus erga Christifideles exercitis contulisti, ipsi Definitores Te voce passiva in quibuscumque Capitulis Ordinis huiusmodi frui posse summonere desiderant. Cum autem, sicut eadem expositio subijungebat, per Constitutiones praedicti Ordinis a Sede Apostolica approbatas caveatur expresse, ut illi Sacerdotes sint omnino inhabiles ad assequendos gradus, et dignitates Ordinis huiusmodi, ut promptius, et liberius infirmis, Sacramentorumque administrationi vacare possint, quemadmodum in Cap. IV. earundem Constitutionum praescribitur. Nobis propterea dicti Exponentes humiliter supplicari fecerunt, ut Tibi in praemissis oppor-

tune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsorum Exponentium votis hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere volentes, Teque praemissorum meritorum tuorum intuitu specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, ac vestras singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes; et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, Capitulo Generali memorati Ordinis legitime, et brevi in Civitate Mexicana anno 1736. celebrando Tibi, ut licet in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus sit, ut praemittitur, nihilominus, dummodo nullum aliud canonicum Tibi obstet impedimentum, tuque ad id idoneus repariaris, vocem passivam in quibusvis Capitulis; et Congressibus ejusdem Ordinis habere, necnon ad quaecumque munera, dignitates, praecminentias, et officia dicti Ordinis servatis alias servandis tua vita durante eligi, seu assumi, et sic electus, et assumptus illas, et illa suscipere, gerere, et exercere libere; et licite possis, et valeas in omnibus, et per omnia, perinde ac si in nullo Sacrorum Ordinum constitutus reperireris, auctoritate nostra Apostolica concedendi, et indulgendi plenam, et amplam facultatem eadem auctoritate tenore praesentium tribuimus, et impertimur. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis huiusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Decembris MDCCXXXV. Pontificatus Nostri Anno Sexto — F. Cardinalis Oliverius — Loco Annuli †. Piscatoris — Perventis postmodum praecinsertis Literis ad Indias, tunc existentes Prior, ac Definitores Generales in Definitorio ad

id specialiter, die III. Octobris MDCCXXXVI. convocato, illas susceperunt, et ut ab illis, ad quos spectabat debitae exequutioni demandarentur, Literas circulares ad tupe pariter existentes Superiores Conventuum Ordinis praedicti dederunt, ac insuper alias Literas dilecto quoque filio Josepho a Matre Dei in hac Alma Urbe nostra tunc pro dicto Ordine Procuratoris munere fungenti, certiore de earumdem Literarum executione eum reddentes scripserunt; Subinde praedictus Josephus exponens vigore habilitationis de ejus persona per praesertitas Literas factae ad vocem passivam habilitatus, et in Definitorum Generalem deputatus fuit, et per aliquod temporis spatium in pacifica quasi possessione dicti Definitoris Generalis muneris, illiusque libero exercitio remansit; Sed paulo post dictus Prior Generalis aegre ferens, quod dictus Josephus exponens enunciatum ei demandatum Definitoris Generalis munus exerceret, timens subinde illum ad alia imposterum obeunda ejusdem Ordinis munia eligi posse, publicare non praetermisit dictas Literas de subreptionis, et obreptionis vitio laborare, ex eo, quod dictae Literae praevis Prioris, et Definitorum Generalium adulteratis Literis subreptae fuerant, et sub hisce injustis rationum momentis propria auctoritate nullo Juris ordine servato, sed de facto eundem Josephum exponentem a Definitoris Generalis hujusmodi munere amovit, ac multis insuper affecit contumeliis usque ad injuriosam carcerationem, et quamvis subinde ad hujusmodi munus restitutum, adhuc illum de praetensa falsificatione dictarum Literarum redarguere pergit. Quoniam autem praedictus Josephus exponens, qui licet in praedicta aetate constitutus sit, nihilominus longum iter minime considerans personaliter ad Urbem praedictam accesserit, praesertitas Clementis praedecessoris Literas per Nos confirmari plurimum desiderat, Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Josephum specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum conse-

quendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fraternitati tuae per praesentes committimus, et mandamus, ut praesertitas Clementis praedecessoris Literas habilitationem ejusdem Josephi ad vocem passivam continentes cum omnibus, et singulis in eis expressis auctoritate nostra Apostolica firmes, illisque inviolabilis Apostolica confirmatis robur adjicias, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper pro illarum impetratione irreperint, ut praemittitur, auctoritate praedicta suppleas, et sanes, et quatenus opus sit eidem Josepho, licet in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus sit, nihilominus, ut ipse quibuscumque dicti Ordinis Constitutionibus auctoritate Apostolica etiam confirmatis in contrarium disponentibus non obstantibus, vocem passivam in quibusvis Capitulis habere et ad quaecumque dicti Ordinis munera, dignitates, et praecedentias, ac officia servatis alias servandis, eligi, et assumi, ac sic electus, ac assumptus illa suscipere, gerere, et exercere libere, ac licite possit, et valeat in omnibus, et per omnia, perinde ac si in Sacro Presbyteratus Ordine minime constitutus esset, dicta auctoritate de novo concedas, et indulgeas, eumque ob praemissa habiles, et habilem, et capacem facias, et declares. Ac insuper eidem Fraternitati tuae per praesentes injungimus, ut in virtute sanctae Obedientiae, ac sub indignationis nostrae, ac privationis vocis activae, et passivae, ac Officiorum per eos obtentorum, et inhabilitatis ad illa, et alia in posterum consequenda, aliisque arbitrio tuo imponendis poenis ipso facto absque alia declaratione incurrendis, omnibus, et singulis Superioribus, Fratribus, et Personis dicti Ordinis, caeterisque ad quos spectat, et spectabit in futurum, ut eidem Josepho commodò, et effectu praesertitarum Literarum pacifice frui, et gaudere, sinant, et faciant, nec illum desuper a quocumque quavis auctoritate fungente, et functore quomodolibet indebite molestari, perturbari, vel inquietari permittant, auctoritate praedicta tenore praesentium mandes, et quoties pro parte dicti Josephi fuerit requisitus, praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque solemniter publicans, illi in praemissis efficacis defensionis praesidio assistens facias auctoritate praedicta praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque ab illis inviolabiliter, et incon-

casse observari, Contradictores quoslibet, et rebelles per censuras, et poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita compescendo, legitimisque super his habendis servatis Processibus censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravandas, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio Brachii Secularis. Non obstantibus omnibus, et singulis illis, quae idem Clemens praedecessor in suis praesentis Literis voluit non ob stare, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut si contingat Te, quod absit, antequam praesentes Literae ad Te perveniant, ab hac luce migrare, eo casu, et donec, ac quousque Archiepiscopus Mexicanus de novo electus Possessionem Metropolitanae Ecclesiae hujusmodi suscepit; tunc Vicarius Capitularis legitime deputatus praemissa omnia explere possit, perinde ac si praesentes Literae illi datae essent. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die prima Junii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

Loco Annuli + Piscatoris.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Mexicano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.

Cum Nos nuper per quasdam nostras desuper in simili forma Brevis die XXIII. Januarii proxime praeteriti Motu proprio expeditas Literas justis, ac rationabilibus causis Nobis notis, et in eisdem Literis contentis Fraternitatem tuam Visitatorem Apostolicum, et Reformatorem Ordinis Hospitalaris Sancti Hypolithi Martyris sub Regula Sancti Augustini in ista Civitate, et tota Provincia Mexicana, ut asseritur, canonice instituti, cum nonnullis facultatibus, et praesertim, ut cum uno, aut pluribus Sociis dicti, seu alterius Ordinis, vel Congregationis, aut Instituti ab hac Sancta Sede approbati Professoribus a Te ad hujusmodi effectum pro tuo arbitrio eligendo, seu

eligendis probatae vitae, ac circa Statuta, et Mores Regulares dicti Ordinis versatis, quatenus Tibi visum fuisset opportunum ad decennium proximum constituimus, et deputavimus; Ac Volumus quoque, ut si, quod absit, contingerit Te intra terminum hujusmodi, et antequam munus Visitatoris, et Reformatoris Tibi demandatum expleres; ab hac luce migrare, eo casu, et donec, et quousque Archiepiscopus Mexicanus de novo electus Possessionem Metropolitanae Ecclesiae hujusmodi suscepisset; tunc Vicarius Generalis legitime deputatus munus hujusmodi cum omnibus facultatibus praedictis suscipere, gerere, et exequi deberet, et alias prout in dictis nostris Literis, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, uberius continetur. Nunc vero cum pariter accepimus, dilecti filii Josephus Balbuena in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus; ac Philippus Barbera Fratres expresse professi ejusdem Ordinis ad hanc Almam Urbem nostram ea de causa personaliter accessissent, in eaque commorari pergant, et quamprimum ab eadem Urbe animo redeundi in istam Civitatem Mexicanam discessuri sint, et circa mores, et inordinationes Alumnorum dicti Ordinis versari existant, de quorum fide, prudentia, charitate, et Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censes, Fraternitati Tuae per praesentes pariter committimus; et mandamus, ut in visitatione, et reformatione dicti Ordinis per Te vigore dictarum Literarum, ut praemittitur, peragenda, ut illam juxta cor nostrum explere valeas, dictos Josephum, ac Philippum Fratres expresse professos dicti Ordinis, sicut praemittitur, uti in moribus, et inordinationibus Alumnorum, et Statutis dicti Ordinis peritos, expertosque, in Sociis Visitationis, et Reformationis hujusmodi tuo arbitrio suscipias, plenam, liberam, et omnimodam facultatem Auctoritate Apostolica tenore praesentium concedimus; et indulgemus. Non obstantibus omnibus, et singulis illis, quae in dictis nostris Literis volumus non ob stare, caeterisque con-

Dat. die I.
Junii 1743.

frariis quibuscumque. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die prima Junii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

*Pro D. Cardinali Passioneo
Cajetanus Amatus.*

Loco Annuli † Piscatoris.

LXXXV.*****

B R E V E.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Suprema Apostolicae charitatis providentiaeque nostrae erga omnes Christifideles, atque eos potissimum, qui e fluctibus Seculi erepti ad tranquillum Religionis portum confugerint, adhibenda a Nobis cura maxime postulat, atque exigit, ut omnem Pontificiae benignitatis, auctoritatisque operam, consiliumque in hoc studiosissime collocemus, ut dissidiis, partiumque studiis procul amotis, atque eliminatis, ubi opus esse constiterit, omnia inter Viros praesertim Religiosos in pace fiant, et omnia ad Divinum Cultum adaugendum, regularem disciplinam confirmandam, procurandamque aeternam Animarum salutem componantur, constabulanturque. Cum autem, si ent accepimus in numero Capitulo Generali Ordinis Monachorum Sancti Basilii Magni in hac Alma Urbe nostra habito nonnullae quoad electionem Abbatis Generalis, aliorumque Superiorum Generalium simultates, et dissensiones, quae Religiosam quietem, et Regularem Observantiam aliquando conturbare solent, irrepissent; Nos, qui Ordinem hujusmodi Paternis complectimur affectibus, nihil curamus impensius, quam, ut e medio sublatis contentionum dissidiis, et tricis per solam, liquidamque veritatis inspectionem jus suum unicuique tribuatur, et quae omnem imposterum litibus, dissidiisque hujusmodi aditum obstentiant opportunis rationibus dirimere, illisque, ne rursus quodcumque excitare valeant, animum praecidere studemus, hisce malis occurrere, ac felici, prosperoque dicti Ordinis regimini, et gubernio, quantum Nobis ex alto conceditur, consulere cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione

nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine praecipimus, volumus, statuimus, et ordinamus, ut in eodem Ordine Monachorum Sancti Basilii Magni haec in posterum ad tempus quo Officia Abbatis Generalis, Procuratoris Generalis, et Assistantium Generalium nempe Italiae, et Hispaniarum juxta Regularia dicti Ordinis a Sede Apostolica approbata Instituta durare solent, alternativa servetur, et servari omnino debeat, nempe in proximo Capitulo Generali ejusdem Ordinis, benediciente Domino, celebrando, et in aliis pro tempore habendis, celebrandisque Capitulis hujusmodi Provincia Romana, et Neapolitana, quae invicem unitae sunt primum locum pro primo, et proxime venturo sexennio, in secundo Capitulo Generali Provincia Sicula secundum locum pro secundo sexennio, ac demum in tertio Capitulo Generali Provinciae utriusque Calabriae tertium locum pro tertio sexennio habere debeat, hac tamen conditione, ut quando Abbas Generalis fuerit ex Abbatibus Provinciae Romanae, Procurator Generalis Provinciae Siculae, et Assistens Generalis Provinciae Calabriae esse debeat, quando Abbas Generalis fuerit ex Provincia Sicula, Procurator Generalis ex Provincia utriusque Calabriae, et Assistens Generalis ex Provincia Romana eligatur, quando demum Abbas Generalis fuerit ex Provincia utriusque Calabriae, Procurator Generalis ex Provincia Romana, et Assistens Generalis ex Provincia Sicula sit, et esse debeat, et sic deinceps in posterum alternativa, ac ordo, et distributio alternativae hujusmodi de sexennio in sexennium servetur, et servari debeat. Praeterea cum Provinciae Regni Hispaniarum, quae propter distantiam magni momenti expensas pro mittendis ad Capitulum Generale Vocalibus facere tenentur, eaque de causa illos mittere minime solent, et usque adhuc per Vicarium Generalem ab Abbate Generali pro tempore existente electum gubernentur, et Assistantem Generalem in Urbe praefata habent, motu, scientia, et potestate paribus volumus, et mandamus, ut modus, et forma hujusmodi huc usque observata in posterum pariter observentur: Mandantes propterea in virtute sanctae Obedientiae, ac sub indignationis nostrae, ac privationis Vocis activae, et passivae, ac Officiorum per eos obtentorum, ac inhabilitatis ad illa, et alia in posterum consequenda, aliisque arbitrio nostro imponendis

poenis omnibus, et singulis memorati Ordinis Superioribus, Abbatibus, Monachis, et personis, cæterisque ad quos spectat, et spectabit in futurum, ut supradictam Alternativam, seu Ordinem juxta earumdem praesentium tenorem recipiant, et admittant. Decernentes eadem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo quod Abbates, et alii quicumque Monachi dicti Ordinis cujusvis status, gradus, conditionis, et praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praefendentes iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi vigore suorum Privilegiorum consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, ac rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret causa, occasione, colore, praetextu, titulo, et capite etiam in corpore Juris clauso ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, ad terminos Juris reduci, seu adversus illas apositionis Oris, restitutionis in integrum aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posset, sed easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, ac ab omnibus ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit inviolabiliter, et inconcusse observari: Sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et hujus Sanctae Sedis Nuncios, necnon quascumque eorumdem Cardinalium Congregationes, et quosvis alios qualibet auctoritate, praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros

sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus quatenus opus sit, quibusdam felic. record. Gregorii PP. XIII. super unione dictarum Provinciarum sub Plumbo expeditis Literis, ac Clementis VIII., et Sixti V. Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Procuratoris Generalis pro tempore existentis munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Augusti MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 7.
Aug. 1743.

D. Card. Passioneus.

BENEDICTUS PP. XIV.

LXXXV.*****

Ad futuram rei memoriam.

Emanarunt nuper a Nobis quaedam literae in simili forma Brevis expeditae tenoris sequentis, videlicet — BENEDICTUS PP. XIV. Ad futuram rei memoriam. Salvatoris, et Domini Nostri JESU CHRISTI, qui pro humani generis redemptione se ipsum exinanivit, factus obediens usque ad mortem, vices licet immeriti gerentes in Terris, inter multiplices, gravissimasque Apostolicae servitutis curas, in eam praecipue Pastoralis sollicitudinis vigi-

lantia incumbimus, ut tanti, et tam salubris mysterii monumenta, quae in Civitate Hierusalem, et locis circumvicinis sunt, conserventur, et omni, qua fieri poterit, majori honorificentia recolantur. Cum itaque alias fel. rec. Urbano PP. Praedecessori Nostro exposito, quod Ecclesiae, et alia loca in Civitate Hierusalem, et aliis locis Terrae Sanctae existentia fere diruta erant, et quae adhuc ibi existebant Monasteria aere alieno, ob impiam Turcarum, Haereticorum, et Schismaticorum tyrannidem, et pro sanctae Fidei Catholicae in eisdem locis conservatione contracto admodum gravata reperiuntur, idem Urbanus Praedecessor Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et aliis locorum Ordinariis, necnon omnibus, et singulis quorumvis Ordinum, Congregationum, et Institutum Regularium Generalibus commiserit, et mandaverit, ut ad minus duabus vicibus quolibet Anno Adventus, et Quadragesimae Temporibus, tam per verbi Domini Praedicatores, in suis Sacris Concionibus, quam in actionibus, et functionibus publicis, necessitates eorundem Sanctorum Monumentorum Populo proponi, et commendari curarent, et facerent, et alias prout in ipsius Urbani Praedecessoris literis desuper in simili forma Brevis die 3. Februarii MDCCXXXIV. expeditis, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, uberius continetur. Et sic pro parte dilecti filii moderni Commissarii Generalis Terrae Sanctae Nobis nuper expositum fuit, ipse, quo praefatae Urbani Praedecessoris litterae, quae a rec. niem. Innocentio X., Clemente X., Innocentio XI., Alexandro VIII., Innocentio XII., Clemente XI., Innoc. XIII., Benedicto XIII., et Clemente XII. Romanis Pontificibus, pariter Praedecessoribus nostris confirmatae fuerunt, exactius observentur, illas per nos etiam confirmari, et innovari desiderant; Nos eorundem sacrorum Monumentorum conservationi, et mantentioni consulere volentes, praedictas Urbani Praedecessoris litteras auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus pariter, et approbamus, illasque innovamus, et observari mandamus. Volumus autem, ut Patriarchae, Archiepiscopi, et Episcopi praedicti in relatione status Ecclesiarum suarum, quando visitabunt limina Apostolorum, facienda, referant se praedictis Urbani Praedecessoris literis paruisse, contrariis non obstantibus quibuscumque: volumus insuper,

ut earundem praesentium transumptis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 10. Januarii MDCCXXII. Pontificatus nostri Anno Primo. D. Cardinalis Passioneus. Loco & Annuli Piscatoris — Cum autem sicut dilecti filii moderni Procurator, et Commissarius Generalis Terrae Sanctae hujusmodi nobis nuper exponi fecerunt, licet necessitates Terrae Sanctae praedictae praepositae, et commendatae sint, nihilominus Eleemosinae pluribus ab hinc Annis ob praesentium temporum calamitates, ita tenues sint, ut exponentes praedicti necessitatibus hujusmodi praesto esse nequeant, ac propterea opportune sibi in praemissis a nobis provideri, et ut infra indulgeri summopere desiderent. Nos ipsos exponentes specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et eorum singulares Personas, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inelinati, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et aliis locorum Ordinariis, necnon omnibus, et singulis quorumvis Ordinum, Congregationum, et Institutum Regularium Generalibus per praesentes committimus, et mandamus, ut ad minus quatuor vicibus quolibet anno Adventus, et Quadragesimae Temporibus, tam per verbi Dei Praedicatores, in suis Sacris Concionibus, quam in quibusvis aliis actionibus, et functionibus publicis necessitates ejusdem Terrae Sanctae proponi, et commendari curent, et faciant. Ac insuper, ut Parochialium Rectores, aliarumque Ecclesiarum Administratores unum, seu plures viros probos ad colligendas Eleemosynas hujusmodi in earum Ecclesiis statutis diebus deputent, qui statim ac Eleemosynas collectas in eorum manibus consignari debeant, et faciant, qui elapsis Adventus, et Quadragesimae Temporibus ad proprios Ordinarios pecuniam sibi consigna-

tam transmitti debeant, dictique Ordinarii eam Sindicis in earum respective Dioecesis ad hoc deputatis consignari curent, et faciant, servata in reliquis praedictarum literarum forma, et dispositione auctoritate Apostolica tenore praesentium, volumus, praecipimus, et ordinamus, contrariis non obstantibus quibuscumque. Volumus insuper, ut earundem praesentium transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XX. Augusti MDCCXLIII. Pontificatus nostri Anno Tertio.

*Pro Domino Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.*

Dat. die 20.
Aug. 1743.

LXXXV. *****

B R E V E.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Cives Status nostri Camerinen. tum Originarii, tum Civium Coetui Civitatis Camerinen. adscripti, vel ex privilegio per eorum praedecessores agnatos, et affines, seu per semetipsos tam a Ducibus Varani Principibus temporalibus Status praefati, antequam ille Apostolicam incorporationis decreto ad Apostolicam Sedem devolutus remansisset, quam a Civitate ipsa partim praevia illius Statutorum derogatione, partim ad formam eorundem Statutorum obtento, quod privilegiis eorum admissionis in Cives dictae Civitatis non obstantibus nonnullae Universitates Status praedicti, et illarum homines contra eosdem exponentes irrepserunt, contendentes ne exponentes praedicti civili Ordine vulgo *Cittadinanza* ejusdem Civitatis in posterum gaudere deberent, nisi in illa assidue habitarent, remissa a dilecto Filio Magistro Joanne Jacobo Millo Auditore nostro ad Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium super Consultationibus Communitatum, et Universitatum Status nostri Ecclesiastici deputatorum hujus

controversiae quoad jus honorificum decisione, die VIII. Martii proxime praeteriti Causa hujusmodi in dicta Congregatione Cardinalium nonnullis Communitatibus, Universitatibus, et Hominibus Status praedicti contradicentibus proposita sub Judice remansit, et subinde die XXXI. Maji proxime elapsi causa hujusmodi reposita novis hinc inde Scripturis datis, ab eadem Congregatione Cardinalium emanavit decretum tenoris sequentis, videlicet — Quoad jus honorificum, ejusque exemptiones gaudere etiam Cives non habitantes, et notificetur resolutio Gubernatori Camerinen. — Quoniam autem exponentes praedicti quoque Decretum hujusmodi firmiter subsistat, et servetur exactius Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiti summopere desiderant. Nos ipsos exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, supradictum decretum auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium, decernentes ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari: Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac dictae Civitatis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et inno-

Dat. die 3.
Sept. 1743.

vatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Septembris MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

LXXXV.*****

A C T A

A SANCTISSIMO PATRE ET DOMINO NOSTRO

BENEDICTO DIVINA PROVIDENTIA
PAPA XIV.

In consistorio secreto habito Feria secunda
IX. Septembris MDCCXLIII.

Venerabiles Fratres.

Ad maiorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctae Romanae Ecclesiae decus, et utilitatem, creare intendimus unum Cardinalem Collegam vestrum, quem in pectore justis de causis reservare constituimus. Hoc ipsum factum est a felicitis recordationis Clemente Papa XII. Praedecessore Nostro, qui in Consistorio habito die decima quarta Augusti anni millesimi septingentesimi trigesimi unum tantum Cardinalem creavit, quem in pectore reservavit.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis DEI, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, creamus unum Cardinalem, quem in pectore reservamus, arbitrio nostro quandocumque, et qualitercumque declarandum. In nomine PATRIS, et FILII, et SPIRITUS SANCTI. Amen.

Venerabiles Fratres.

Terminus Legationis Romandiolae Dilecto Filio Carolo Cardinali de Marinis a Nobis ad triennium demandatae, quam pari cum iustitiae et prudentiae laude sustinuit, completur

die prima Novembris currentis anni millesimi septingentesimi quadragiesimi tertii. Eam autem nunc committere intendimus Dilecto Filio Pompejo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Aldovrando, de cuius fide, doctrina, integritate, rerum usu, ac in praecipuis Apostolicae Sedis muneribus gerendis experientia plurimum in Domino confidimus; ut eam videlicet administrare incipiat praedicta die prima Novembris.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis DEI, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, declaramus et deputamus nostrum, et hujus Sanctae Sedis de latere legatum Romandiolae praefatum Cardinalem Aldovrandum ad triennium, cum facultatibus solitis, et clausulis opportunis. In Nomine PATRIS, et FILII, et SPIRITUS SANCTI. Amen.

Post praeconia, et propositiones Ecclesiarum.

Venerabiles Fratres.

Inusitatum prorsus, et a pristino more alienum ne Vobis videatur, quod Consistorii huius initium Cardinalis unius Promotione auspicati, ad alia negotia digressi sumus; quibus expeditis, ad Promotionem aliam longo numerosiorem aggredi cogitemus. Non id profecto novum; neque enim facile in re gravissima novitatem usurparemus; sed hoc ipsum ab Alexandro VII. Praedecessore Nostro factum fuisse in Consistorio habito die nona Aprilis anni millesimi sexcentissimi quinquagesimi septimi compertum habemus. Quod exemplum quibus rationibus adducti secuti fuerimus, non obscure intelligetis, cum, Deo auxiliante, palam Vobis faciemus nomen illius, quem Cardinalem creavimus, Nobisque in pectore reservavimus.

Complures quidem, ut nostris, et praeclari Cardinales intra paucos annos ex hac vita migrarunt; adeo ut viventium numerus sit valde imminutus. Inter quos alii extra Urbem degentes, in subitis, qui occurrunt, casibus a Nobis consultari non possunt. Ex iis vero, qui Romae sunt, partim ob gravem aetatem, et transactis laboribus attritam, incommoda valetudine utuntur, partim pluribus variisque negotiis defatigati, jure quidem metuant, ne

multitudine rerum opprimantur, aut saltem praemature agendi impotentes fiant. Jampridem haec omnia a Nobis intellecta sunt, accurateque perpensa. Sed iis consulere, Cardinalium scilicet numerum complere, non immerito distulimus; et quod vix Pontificatus Nostri triennium fuerit expletum; et quod Cardinalium, qui defecerunt, imminutio paulatim ac successu temporis facta sit; et demum quod, antequam ad opus ejusmodi manus apponereamus, omnia et singula mature discutere ac ponderare voluimus, et, quod pluris erat, Dei opem enixe implorare, ut in re tam gravi Nobis Divinae suo lumine adesset.

In duas igitur classes Promovendos partimur. Altera est eorum, qui a Clemente XII. Praedecessore nostro praeclarissimo in iis Dignitatibus constituti sunt, a quibus ex veteri more non discedunt nisi ad Cardinalatum promoti, si quidem nihil graviter adversetur. Hi omnes pro se habent praelaudati Praedecessoris Nostri iudicium. Cui accedit quoque meritum in Pontificatus Nostri triennio partum; cum interim muneribus suis accurate fungentes, de Apostolica Sede optime meriti fuerint. Altera classis eorum est, quos Nos ipsi in praedictis Dignitatibus constituimus, aut quos etiam si in tam sublimi loco positos non invenimus, eos tamen Cardinalitia Dignitate dignos esse judicavimus, planeque judicamus; seu diuturni eorum labores pro Sancta Sede suscepti, sive ingenii claritas, aliaeque egregiae animi dotes spectentur; sive etiam propter non inanem quam de eorum virtute spem habemus, ut Apostolicae Sedi laboribus suis sint profuturi. Ex variis autem Ordinibus, ut mox intelligetis, Viros ejusmodi selegimus. Neque enim Episcopalem Coetum negleximus, illos nimirum Episcopos, qui in Ecclesiis suis resident. Neque Regulares, neque Judices Tribunalium Urbis omisimus. Neque demum grati animi obliti sumus officia, quae Benedicto XIII. de Nobis optime merito tot nominibus profiteamur. Nihil profecto carni, aut sanguini, nihil cupiditati, aut genio tribuimus. Quamquam autem non id praesumimus, ut Promovendorum ejusmodi defectus apud omnes acceptus sit, omnibus probetur, eoque omnes contenti sint; nihilominus Deo certe confidimus, cui cor nostrum patet, ut, si quid forte ex humana imbecillitate peccavimus, Divina sua miseratione Nobis indulgeat.

Sed quispiam vestrum fortasse mirabitur, quod inter Purpurae Candidatos Lazari Pallavicini Thebarum Archiepiscopi nomen non audiat. Forte quisquam non erit, qui majori studio atque existimatione erga ipsum Nos antecedit. In omni aetatis gradu singularis amicitiae vinculo inter Nos obstricti viximus, eodemque usque ad mortem perseverabimus. Nos ipsi praestantis ejus ingenii, ac doctrinae, candoris morum, et Ecclesiasticae vitae testes sumus. Neque Vos latet bene longus ejus laborum cursus: qua nimirum sapientia varias Ecclesiastici Status Civitates gubernaverit: qua felicitate per ardua saepe negotia sibi commissa, et quidem semper aere proprio, tractaverit; atque illud praesertim Pieni Provinciae in summa rei frumentariae angustia opportune providendi: in qua sane expeditione virum suarum robar imminui coepit, ac debilitari. Profectus est deinde Melitam; ubi quamdiu per clima illud sibi licuit, Inquisitoris munus magna cum dignitate sustinuit. Inde Florentiam Nuntius Apostolicus missus, nemo vestrum ignorat, quot annos summa cum laude, plausuque omnium honorum Apostolici muneris sui partes expleverit. Demum a Clemente XII. Praedecessore Nostro ad Pontificii Cubiculi Praefecturam cum vocatus esset, Vos ipsi, quotquot hic adestis, probe notis singularem ejus humanitatem, diligentiam, fidem, ac patientiam, quam decem fere annos in eo munere exercendo toleravit.

At vero quid ultra facere potuimus, ut ipsum nostro cum gaudio inter Cardinales adscisceremus, et virtutis ejus magnitudinem praemiis, uti decebat, decoratam videremus? In Pontificatus nostri triennio, non semel, aut bis, sed pluries illi aperuimus animum nostrum, non quidem dubium et incertum, sed omnino deliberatum, ipsum in prima Promotione ad Cardinalatus honorem extollendi. Ille vero angelica quadam modestia, atque heroica humilitate constantissime semper sese ab ea Dignitate alienum ostendit; quod iis queribus, quae cum Cardinalatu conjuncta esse probe intelligeret, se imparem esse judicaret. Testis Nobis Deus est, quanta vi ejus rationes refutare conati sumus; quo suaderemus, praecipuum Cardinalis munus esse, Pontifici consilio adesse: Quocirca sibi, esto corporis vires imbecillae sint, animi tamen robur integrum, ut olim, mentemque vigere. Atque illud quoque addidimus, quod

si ipse nil pensi habere vellet meritorum suorum, a Nobis tamen et dignitatis ejus, et veteris amicitiae, et grati animi nostri habendam esse rationem, ne justis hominum querelis, et obtreactionibus ansam praeberemus. At nihil omnino profecimus. Igitur, tempore aliquo interjecto, in epistola manu nostra scripta breve quidem, sed efficax sermonum, quos una habuimus, compendium fecimus, cujus summa fuit, calamum nostrum ab ore nec minimum dissentire: contra vero Nos cupere, calamum ipsius fore orationi suae discordem. Usi praeterea sumus, ad epistolam ipsam exhibendam, opera Viri docti, et communis amici, qui revera muneri suo non defuit. Multis diebus post, epistola ad Nos missa, officiorum quidem erga Nos ipsos plena, respondit; sese, omnibus diu matureque perpensis, in suscepta sententia persistere.

Tum certe Nobis visum sumus audire verba illa Lot: *Non possum in monte salvari, ne forte apprehendat me malum, et moriar: Est civitas haec juxta, ad quam possum confugere, parva, et salvebor in ea.* Quae verba, ut Cardinalis Baronius ad rem nostram, explicavit, privatae vitae studium, et a Mundi strepitu commorantis confugium indicant. In mentem quidem venit, Nos auctoritate nostra uti posse, atque invitum compellere, juxta illud Sancti Bernardi ad Pontificem Eugenium: *Itaque non volentes, neque currentes assumito, sed cunctantes, sed renuentes; etiam coege illos, et compelle intrare.* Sed, re mature consultata, nullam renuenti vim adhibere, justis validisque de causis censuimus. Terruit enim Nos Sancti Gregorii Praedecessoris nostri exemplum, qui invitum neminem Episcopale onus subire Apostolica jussione coegisse umquam reperitur. Quo exemplo felicitis recordationis Praedecessor quoque noster Clemens Papa XI. usus est, ut admitteret renuntiationem ac dimissionem juris, quod bonae memoriae Gabriel Philippucci acquisiverat ex sua Promotione ad Cardinalatum in Consistorio facta. Magni quoque ponderis apud Nos fuerunt verba Humberti Magistri Ordinis Praedicatorum in epistola ad Albertum cognomento Magnum ad Insulas Tarvisinas electum sic scribentis de consimilibus Pontificiis praeceptis: *Non flectant vos praecepta Papalia, quae neminem efficacius resistere volentem cogere consueverunt.* Cogitavimus denique praedictum Archiepiscopum Thebarum cum caeteris Cardinalem declarare, quo

scilicet ejus repudiatio publica fieret. Sed, cum tot argumentis de constanti illius voluntate certi essemus, neque illum cogere aequum esse putaremus, ab ejusmodi sententia strepituque recessimus.

In hoc rerum statu deliberavimus totam rei gestae seriem ante oculos vestros ponere, ut eodem tempore, quae a Nobis Paterna Charitate aguntur, Vobis innotescant, et sempiterna heroicae humilitatis memoria vigeat, quae sane erit universae Ecclesiae aedificationi: pudori autem iis, qui meritis ejusmodi destituti, tamen omnem lapidem movent, ut Cardinales fiant: de quibus Pius Papa H. Praedecessor Noster in suis inquit Commentariis: *Non possumus prohibere petentes: non admittere facile possumus.* Non desunt quidem in Ecclesiastica Historia aliorum exempla, qui Dignitates Ecclesiasticas, et Cardinalatum repudiaverunt. Sed, si ea calculo demantur, quae vera non sunt, alia eorum, qui procul ab Aulae Romanae splendore vixerunt, illa caeterorum, qui Dignitati renuntiaverunt, sed numquam oblatae, ea aliorum qui summis, uti dicitur, labiis oblatam non acceptaverunt, illa caeterorum qui impetu quodam abrepti recusaverunt, et in recusatione perstiterunt, nullo postmodum cum eis facto de Dignitate verbo, alia demum eorum, quorum res per interpositas personas peracta est; difficile profecto erit, exemplum invenire aliis, qui in matura, sed non affecta aetate constitutus, post longum et gloriosum vitae suae cursum media in Aula transactum, amplissimam Cardinalatus Dignitatem, non summis labiis, sed toto corde, ab amico Pontifice hortante, suadente, et petitis undequaque argumentis urgente, trium annorum spatium, non semel, non bis, sed pluries, tum voce, tum scriptis oblatam, invicta constantia prae humilitate acceptare noluerit. Talem itaque tantumque Virum sinite, ut licet absentem eo modo, quo possumus, amplectamur, Beati Gregorii verba usurpando, cuidam Sebastiano, qui commissum sibi ab Anastasio Patriarcha Ecclesiae regimen recusaverat, ita rescribenti: *Sensum, ac sapientiam vestram valde ego libenter amplexus sum, laudavi vehementer; et vos felices, me infelicem esse deputavi, qui hoc tali tempore regimen Ecclesiae suscipere consensi.*

Post haec autem ad officium redeundo, septuagenarium Fratemitatum Vestrarum nu-

merum ad maiorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctaeque Romanae Ecclesiae utilitatem, ac decus, complere constituimus. Intendimus igitur creare Cardinales:

Joachinum Portocarrero Patriarcham Antiochenum.

Camillum Pauluccium Archiepiscopum Iconii. Raphaelem Cosimum de Hieronymis Archiepiscopum Damiatæ, Congregationis Episcoporum et Regularium Secretarium.

Carolus Albertus Guidobonus Cavalchinus Archiepiscopum Philippensem, Sacrae Congregationis Tridentini Concilii Secretarium.

Joannem Baptistam Barnum Archiepiscopum Edessæ.

Jacobum Oddum Archiepiscopum Laodiceæ.

Fridericum Lantem Archiepiscopum Petrensem, Urbini Praesidem.

Marcellum Crescentium Archiepiscopum Nazianzenum.

Georgium ab Auria Archiepiscopum Chalcedonensem.

Franciscum Landum Archiepiscopum Beneventanum.

Joseph Puteobonellum Archiepiscopum Mediolanensem.

Franciscum Ricciū Almae Urbis Gubernatorem.

Antonium Ruffum Auditorem Generalem Camerae Apostolicæ.

Martium Bolognettum ejusdem Camerae Apostolicæ Thesaurarium Generalem.

Hieronymum Columnam Protonotarium Apostolicum, et Palatii nostri Apostolici Praefectum.

Prosperum Columnam Protonotarium Apostolicum, et Cubiculi nostri Praefectum.

Carolus Calcagninus Auditorii Rotæ Decanus.

Alexandrum Tanarium nostrae Rotæ Romanae Auditorem.

Philippum de Montibus Congregationis Propagandæ Fidei Secretarium.

Hieronymum de Bardis Secretarium Congregationis Consultæ.

Fratrem Aloysium Mariam Lucinum Ordinis Praedicatorum, S. Officii Commissarium.

Fortunatum Tamburinum Congregationis Casinensis, Abbatem Sancti Pauli extra muros.

Joachinum Besozzi Ordinis Cisterciensis, Abbatem S. Crucis in Hierusalem.

Dominicum Ursinum Pronepotem sanctae memo-

riae Benedicti XIII. Clericali militiae jam adscriptum, cujus vitam, indolem, et mores optime novimus, sperantes proinde, cum illustribus Fraternitatum Vestrarum exemplis perficiendum, Deo, et Ecclesiae fructuosorem in dies exhibiturum esse famulatum.

Reliquos duos in pectore reservare intendimus arbitrio nostro quodcumque evulgandos.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis DEI, et Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, ac Nostra, creamus Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteros, et respective Diaconos Cardinales

Joachinum Portocarrero Patriarcham Antiochenum.

Camillum Pauluccium Archiepiscopum Iconii. Raphaelem Cosimum de Hieronymis Archiepiscopum Damiatæ.

Carolus Albertus Guidobonus Cavalchinus Archiepiscopum Philippensem.

Joannem Baptistam Barnum Archiepiscopum Edessæ.

Jacobum Oddum Archiepiscopum Laodiceæ.

Fridericum Lantem Archiepiscopum Petrensem.

Marcellum Crescentium Archiepiscopum Nazianzenum.

Georgium ab Auria Archiepiscopum Chalcedonensem.

Franciscum Landum Archiepiscopum Beneventanum.

Joseph Puteobonellum Archiepiscopum Mediolanensem.

Franciscum Ricciū.

Antonium Ruffum.

Martium Bolognettum.

Hieronymum Columnam.

Prosperum Columnam.

Carolus Calcagninus.

Alexandrum Tanarium.

Philippum de Montibus.

Hieronymum de Bardis.

Fratrem Aloysium Mariam Lucinum Ordinis Praedicatorum.

Fortunatum Tamburinum Abbatem Congregationis Casinen.

Joachinum Besozzi Abbatem Ordinis Cisterciensis.

Dominicum Ursinum.

Cum dispensationibus, derogationibus, et clausulis necessariis et opportunis. Reliquos duos in pectore reservamus arbitrio nostro quandocumque declarandos.

In Nomine PATRIS ✕, et FILII ✕,
et SPIRITUS SANCTI ✕.
Amen.

LXXXVI.

MILITIE

Hierosolymitanæ, et Incolis Insularum ipsius Ditioni subjectarum, plura indulta conceduntur, ad formam Bullæ, quæ dicitur *Cruciatae*.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

Exordium a
laudibus Or-
dinis Mili-
tariis S. Jo.
Hierosol

Quoniam inter Militares Ordines, quibus Catholicam Religionem juvari, et ab Inimicis strenue defendi gaudemus, Hierosolymitanus insignem retinet locum: Is enim pro Christi gloria, et contra perditissimos Mahumetana labe infectos homines summa contentione pugnat, Christianas Regionēs ab illorum incursionibus totis viribus assidue tuetur: Milites quoque, qui in eum recipiuntur, probata generis Nobilitate pollentes, ut alacrius in armorum exercitatione proficiant, promptioresque, et aptiores ad labores suscipiendos reddantur, domesticis relictis commodis, a nuptiis se abstinent, ac perpetuam vovent castitatem: Propterea Nos, Divinae gratiae munere in suprema Beati Petri Sede collocati, erga praeclarum, et de Ecclesia, ac Sede praedicta optime meritum Ordinem praecipuam pontificiae benevolentiae significationem prudere cupientes, illum non solum peculiarium privilegiorum largitione ornare, sed etiam, in ejus necessitatibus, auxiliis prosequi ducimus opportunis.

Illius onus
duplex, Bel-
lum Sacrum,
et Infirmorum cura.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, Militia Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, ex sui Instituto, bellum adversus communem Christiani nominis Hostem incessanter, non aliquo tantum temporis spatio, nec aliquibus ad id impellentibus controversiis, sed perpetuo, totoque anni tempore gerat, ac in eum fi-

nem munitissimas, et bellico apparatu, omni-que machinarum genere instructissimas Classes comparet, illasque a Dilectis Filiis Fratribus Militibus dictae Militiae rei maritimae peritissimis, directas, pro necessitate temporum huc illuc convertens, Mare Mediterraneum a Barbaris Praedonibus, et Piratis, in Mercatorum, ac iter facientium commodum, et securitatem, longe lateque tutum reddat; praetereaque, ex eodem Instituto, infirmorum curam in Xenodochiis exerceat, ac praemissa omnia, cum magna Christianae Republicae utilitate, et decore, huc usque laudabiliter adimpleverit, et executi fuerit; et ob id, ac etiam ob subsidia aliquoties Catholicis Principibus arma contra Inimicos Crucis Christi gestantibus data, ingentes, et pene innumeras pecuniarum summas insumperit; ac communis Aerarii dictae Militiae redditibus, qui omnes in praedictorum Operum adimplementum erogantur; ad tam gravia onera supportanda imparibus existentibus, magnam vim aeris alieni, certis annuis responsionibus sub certis rationibus persolvendis subjecti, tam Romae, quam Genuae, et alibi contrahere coacta fuerit; et dudum ultimo Hungarico contra communem hostem praedictum gliscente bello, ex eo, quod auxiliares electae copiae, experti Nautae, et tormentorum bellicorum Magistri, tunc per eandem Militiam in Hungariae Regnum suppetias missi, pene omnes perierant, plurium annuarum praestationum favore Familiarum illorum qui tunc obierant, in tantae calamitatis levamen, distributarum, et insimul annuam summam octo millium scutorum excedentium (quae aliqua in parte fructu adhuc durant) oneri se subjecerit: Propterea eadem Militia debitorum proprias vires excedentium pondere gravata existere, nec a suis Commendis, quae Militibus Commendatoribus ejusdem Militiae ex eis alimoniam perecepturis, ac culturam bonorum, ac certorum onerum adimplementum, et praecipua dictae militiae munera executuris, et subituris, quorum decedentium, et in bonis habentium spolia ad dictum commune Aerarium spectant, conceduntur, ex quibus jam viginti duo cum dimidio pro quolibet Centenario reddituum illarum, communi Aerario praedicto quotannis persolvuntur, ullum aliud tam urgentibus indigentis sublevandis aptum subsidium capiendi spe affulgente; hoc mem: Raymundus Despuig, tunc dum viveret, dictae

Quibus sustinendis ingentes sumptus impensis, et aes alienum contraxit.

Absque spe levaminis ex redditibus ipsius Militiae.

Preces obla-
te Clementi
PP. XII.

Militiae Magnus Magister, alias fel: rec: Clementi PP. XII. Praedecessori Nostro demissas, preces pro reportatione omnium Indulgarum, ab Apostolica Sede, ob graves, et defensionum, ac propagationum dictae Religionis importantes rationes, alibi concessorum, pro duarum, praedictae Militiae ditioni, et domino subjectarum Insularum, nempe Melitae, et Goti Incolis, detulerit; dictusque Clemens Praedecessor peculiari nonnullorum S. R. E. Cardinalium Congregationi ad id per eum tunc deputatae preces huiusmodi remiserit, et Congregatio praefata illas, ac omnia, et singula nomine dicti Raymundi Magni Magistri, ac Consilii praedictae Militiae tunc allata mature perpendens, rem tunc differre censuerit.

§. 2. Ac deinde praedicto Clemente Praedecessore ab hac luce sublato, dilectus Filius Nobilis Vir Emanuel Pinto, modernus dictae Militiae Magnus Magister, qui, sicut Nobis innotuit, post varia praedictae Militiae munera per eum laudabiliter et summa omnium commendatione gesta, eximii praeceteris virtutibus praeditus, suis ita exigentibus meritis, eidem Militiae Praefectus, ex quo amplissimam Dignitatem assecutus fuit, omnem diligentiam, et curam in promovendo Instituto praedicto viriliter conferre non destitit, praefatum negotium accuratius sibi assumendum ducens; seumque reputatis aequiores urgentioresque causas pro elargitione Indulgarum respectu supradictae Militiae, quam aliorum Christianorum Principum, ratio praedicti Instituti, reperiri; Dilecto Filio Joanni Ludovico de Guerino de Tencin dictae Militiae Bajuliyo, et alias Triremium Generali Praefecto, nunc apud Nos, et Sedem praedictam pro eadem Militia Oratori, easdem preces, quae antea optatum effectum minime sortitae fuerant iterum repetendas, ac Nobis solo Dei nutu ad summum Apostolatus Apicem evectis, ferventius porrigendas commiserit; et praedictus Joannes Ludovicus, qui ob egregias, nobilesque animi sui dotes, atque in rebus etiam gravioribus gerendis praestantem peritiam, Nobis apprime acceptus et gratus existit, commisso sibi negotio totis viribus incumbens, pro ope, praevia dictorum Indulgarum impartitione, eidem Militiae opportune ferenda, ferventer insteterit: Cumque, sicut exhibitum Nobis nuper pro parte dicti Emanuelis Magni Magistri petitio continebat, Militia praedicta, nisi ei aliquod congruum subsidium

per Nos, et Sedem praedictam prompte feratur, onera sibi, ut praefertur, incumbentia, et in vim Instituti praedicti per eam sufferri solita, non sine gravi Christifidelium incommodo et detrimento, diu sufferre nequeat; Et, sicut eadem petitio subungebat; si saltem infrascripta privilegia, et Indulta universis Christifidelibus in duabus Insulis praedictis, illarumque adjacentiis commorantibus, ut infra, concederentur, et impartirentur, ex hoc profecto Christifideles huiusmodi, spe assecutionis spiritualium bonorum permoti, ad Eleemosynas communi Aerario praedicto conferendas allicerentur, et adducerentur, et eadem Militia subsidia, quibus valeret Institutum praedictum explorare, perciperet: Quare pro parte ejusdem Emanuelis Magni Magistri Nobis fuit humiliter supplicatum, quatenus felici, et prospero dictae Militiae profectui in prosecutione praedictorum pierum operum, aliisque permissis, opportune consulere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 3. Nos igitur, qui Viris nobilibus, virtute, et Religione praecellentibus, qui dum pro Christianae Reipublicae defensione labores, et pericula subeunt, debitam erga dictam Sedem Apostolicam reverentiam adhibere non omittunt, in eorum indigentis adiutricis porrigimus manus; et, ne difficultate rei pecuniariae a proposito commendabilium suarum exercitationum studio retardentur, libenti animo occurrimus; eundem Emanuellem Magnum Magistrum, ejusdemque militiae Milites, specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, praesentibus Nostreis Apostolicis Literis, ac omnibus, et singulis facultatibus, et indulgentiis, et gratiis in eis contentis, ad sexennium, a die primae praesentium publicationis, ut infra, faciendae inchoandum, et non amplius, nec ulterius valitoris.

§. 4. I. Magno Magistro dictae Militiae, expeditionibus contra Turcas, et Infideles assidua cura et diligentia incumbenti, necnon omnibus, et singulis utriusque sexus Christifidelibus in una, et altera Insulis, illarumque adjacentiis, dominio dictae Militiae, ut praefertur, subjectis; commorantibus, et ad illas declinantibus, qui infra annum, a die publicationis earundem praesentium in locis dictarum duarum Insularum, ubi libuerit, faciendae inchoandum, fidei zelo moti, ad Classes,

Pontifex postulatis annuens, ad sexennium concedit, ut infra.

1. Indulgentiam Plenam in Eterna Jubilaei etc. censile infra annum ad expeditionem contra Infideles cum Classe aut Copia Militiae Hero-

aut ad quaelibet Navigia, a Militia praedicta contra Turcas, et Infideles hujusmodi quomodolibet instructa, seu alias ad Copias per Militiam praedictam collectas, pugnaturi, aut aliud genus servitii, sive Terra, sive Mari gratis facturi accesserint, et in uno, seu pluribus Navigiis, aut ubicumque locorum, juxta Ordinationem a dicta Militia faciendam, per eundem annum permanserint, vel etiamsi morte praeventi integrum annum non expleverint, aut propter infirmitatem, seu aliam supervenientem necessitatem, inde recesserint; vel qui propriis expensis, pro modo facultatum, unam, seu plures personas per dictum integrum annum, ut praefertur, pugnaturas, aut servitium praedictum praestituras miserint; necnon iis, qui nec ibunt, nec mittent, si tamen infra dictum annum aliquam Eleemosynam in causam praedictam tantum, et non in alios etiam pios usus convertendam, juxta facultatem, et qualitatem personarum, ad arbitrium infrascripti Prioris, seu Presbyteri a dicto Magno Magistro, ut infra, nominandi, seu designandi, sponte contulerint; Capitulis quoque Ecclesiarum, Monasteriorum, et Locorum etiam Regularium, et cujusvis Ordinis Mendicantium, tam Masculinorum, quam Foeminarum, si pro decem personis eorumdem Capitulorum, et Locorum, praecedente Capitulari, seu Conventuali deliberatione, unam personam pro effectu praemisso etiam miserint, aut pro eadem persona stipendium pro dicto integro anno contulerint; illis pariter qui, ut praefertur, missi fuerint, si Pauperes extiterint: Praetereaque etiam Clericis, seu Presbyteris saecularibus, qui a suis Ordinariis, et Regularibus, qui a suis Superioribus respective licentiam habentes, Verbum Dei Militibus, sub vexillo dictae Militiae adscriptis, aliisque personis inibi inservientibus praedicaverint; illorumque sacramentales Confessiones audierint, seu Missae Sacrificium celebraverint, aut alia Ecclesiastica; et pia Ministeria exercuerint, (quibus, saecularia, vel Regularia Beneficia obtinentibus, beneficiorum hujusmodi exceptis illis dumtaxat, quae Curam animarum annexam habeant, servitium per idoneos Vicarios interim praestari concedimus), respective vere poenitentibus, et confessis, aut si non valeant confiteri, id corde desiderantibus, Plenariam omnium, et singulorum suorum peccatorum Indulgentiam, et Remissionem, quae profi-

ciscentibus ad recuperationem Terrae Sanctae, quaeque in anno Jubilaei concedi consuevit, quam etiam simili modo lucrari valeant praedicti Fideles omnes, et singuli, qui forsitan non expleto anno ab hac luce migraverint, Apostolica auctoritate, earundem tenore praesentium, concedimus, et elargimur.

§. 5. II. Omnibus quoque, et singulis Christianifidelibus praedictis, ut ipsi dicto anno durante, possint in Ecclesiis, in quibus alias Divina Officia interdicto durante quomodolibet celebrare permissum fuerit, vel in privato Oratorio ad Divinum Cultum tantum deputato, ab Ordinario visitando, et designando, etiam tempore Interdicti, cui ipsi causam non dederint, vel eos non steterit, quominus amoveatur et illi, qui facultatem ad id ab infrascripto Priore, seu Presbytero deputando alias habuerint, etiam per horam antequam illucescat dies, et per horam post meridiem, in sua, ac Familiarum, et Domesticorum, ac Consanguineorum suorum praesentia, Missas, et alia Divina Officia, per se ipsos, si Presbyteri fuerint, vel per alium, celebrari facere, et tempore Interdicti illis interesse, clausis januis, et non pulsatis Campanis, et excommunicatis, ac specialiter Interdictis exclusis; Ita tamen, ut, si privato Oratorio ad praemissa uti voluerint, quoties id fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Christianorum contra Infideles, eorumque contra eosdem victoria fundere teneantur; necnon durante hujusmodi interdicto, Eucharistiam, et alia Sacramenta in dictis Ecclesiis, vel Oratorio, praeterquam in die Paschatis, recipere, ipsorumque Christianifidelium, tempore interdicti hujusmodi decedentium, Corpora, (nisi forte vinculo excommunicationis innodati decesserint) cum moderata funerali pompa sepeliri valeant.

§. 6. III. Et insuper ut tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, et diebus, quibus esus carnis, ovorum, casei, butyri, et aliorum lacticiniorum prohibitus fuerit, eisdem ovis, caseo, butyro, et aliis lacticiniis, ac etiam, si necessitas, vel infirma corporis valetudo, ac alia quaecumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tantum diebus majoris Hebdomadae, die Cinerum, seu Feria quarta in capite Jejunii, Vigiliis Natalis Domini Nostri Jesu Christi, Pentecostes, Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, Assumptionis Beatae Mariae Vir-

Item mittentibus propriis expensis, aut plures personas.

Aut Eleemosynam in hunc finem conferentibus.

Capitulis quoque Ecclesiarum, et Regularibus, mittentibus, aut contribuentibus, ut supra.

Ipsique ad expedit. missis; necnon Divina peregrinantibus in Castris etc.

II. Praedictis omnibus concedit, ut Missas Interdicti tempore, celebrari facere possint.

Et durante Interdicto, Sacramenta sumere, et Ecclesiastica sepultura gaudere.

III. Lacticiniiis vesci diebus prohibitis. Carnibus quoque, in causa necessit.

Servata tamen lege Jejunii.

ginis; Nativitatis Sancti Joannis Baptistae, et quatuor temporum, uti, et vesci; servata tamen lege Jejunii per unicam comestionem, aliisque contentis in Nostris Literis novissime emanatis, sub Datum Romae die trigesima Mensis Maji Anni MDCCXXI., quibus nullatenus per has praesentes intendimus derogare, respective, libere, et licite omnes Christifideles supradicti, praeter personas tamen Regulares non Militares, possint, et valeant, eadem Apostolica auctoritate concedimus; et indulgemus.

IV. Indulgentia Stationum Urbis, ubique lucrari valeant.

§. 7. IV. Item eisdem Christifidelibus dicto anno durante, in singulis diebus Stationum Almae Urbis nostrae quinque Ecclesias, seu Altaria, aut in illorum defectum, quinquies unum et idem Altare, Monialibus vero cujusvis Ordinis, et Instituti Regularis existentibus, ac Mulieribus, et Puellis in quibusvis Monasteriis, seu Conservatoriis degentibus, si forte Ecclesias non habuerint, Capellas ab earum legitimis Superioribus designandas respective devote visitantibus, et in eis pias ad Deum preces pro supradicta unione, et victoria effundentibus, omnes, et singulas Indulgentias, et peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes, alias Ecclesiis tam intra, quam extra moenia praedictae Urbis, ad quas dictae Stationis fixae existunt, concessas, eadem Apostolica auctoritate misericorditer in Domino concedimus. Quas tam pro se, quam pro Defunctis, pro quibus visitaverint, consequi valeant.

V. Et Confessarium sibi eligere semel in vita, et in articulo mortis, cum facultate absolvendi a reserv.

§. 8. V. Et insuper eisdem Christifidelibus, quod ipsi bis, hoc est semel in eorum vita, et semel in articulo mortis, possint sibi eligere Confessarium ex approbatis ab Ordinario Locis, qui eos a quibuscumque peccatis, et Censuris, etiam Sedi Apostolicae reservatis, absolvere libere, et licite valeat; quod tamen Indultum eligendi Confessarium, et absolvendi a reservatis, non habere locum cum Regularibus utriusque sexus quorumcumque Ordinum, Congregationum, Societatisque, et Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, non tamen Militum Militiae hujusmodi, perpetuo declaramus, inhaerentes aliis hujus Sanctae Sedis, et plurium Praedecessorum Nostrorum, praesertim Clementis VIII., et Urbani VIII. circa Bullae Cruciatiae, ac similia Indulta, perpetuis futuris declarationibus. Quodque ipsis per eundem Confessarium vota quae-

libet simplicia per eos emissa, exceptis Religionis, Castitatis, Ultramarino, et Visitationis Liminum Apostolorum, in alia Pia Opera rite commutari possint, ac valeant, concedimus, et elargimur.

§. 9. VI. Praeterea, ut iidem Christifideles, non tantum semel, sed bis singulo quoque anno, quo harum gratiarum, seu facultatum summarium sumpserint, tam pro se, quam per modum Suffragii pro Animabus in Purgatorio detentis, Indulgentias, Concessionones, Gratias, et Indulta praedicta consequi, eisque infra eundem annum bis, ut praefertur, uti, et potiri, ac dictorum bonorum spiritualium participes fieri valeant, in Domino pariter concedimus.

§. 10. VII. Ulterius eidem Priori, seu praedicto Presbytero, ut infra, deputato, quod ipse super irregularitate cum his, qui, Ecclesiasticis Censuris ligati, Missas, et alia Divina Officia (non tamen in contemptum Clavium) celebraverint, aut alias se Divinis immiscuerint, et super alia qualibet Irregularitate ex delicto proveniente; dummodo tamen irregularitas hujusmodi ex quovis homicidio, sive opera, sive consilio, et prava insinuatione perpetrato, aut simonia, vel apostasia a Fide, aut haeresi, vel a mala Ordinum susceptione, seu ex alio delicto scandalum in populo generante, non provenerit; et dummodo quis in irregularitate hujusmodi per sex Menses non insorduerit, cum retentione Beneficiorum forsitan sub ejusmodi irregularitate receptorum, non tamen Curam Animarum annexam habentium, nec Dignitatum in Cathedralibus, et Collegiatis, neque Canoniciatum in eisdem Cathedralibus Ecclesiis existentium; et fructuum ex eisdem Beneficiis non exceptis perceptorum compositione, in subsidium praedictarum expeditionum impendenda, et infamiae, ac inhabilitatis exinde provenientis abolitione, et executione Ordinum, non male receptorum, dispensare.

§. 11. VIII. Item quod cum personis nobilibus, et quae, juxta ipsius Prioris, seu Presbyteri, ut infra, deputandi praedicti, arbitrium, qualificatae fuerint, ut Missas per horam ante lucem, ac per horam post Meridiem audire, et celebrari facere valeant, indulgere.

§. 12. IX. Quodque illos Clericos, seu Presbyteros, qui ad restitutionem fructuum Beneficiorum simplicium tantum, non tamen per-

VI. Ut accipientes summarium harum gratiarum premisas Indulgentias et concessionones bis quolibet Anno lucrantur.

VII. Facultas quoad absolutiorem ab Irregularitate.

VIII. Nobiles, et qualificatae personae Missam ante lucem, et post meridiem celebrari facere possint.

IX. Facultas componendi cum Beneficiis

Et commutandi Vota simplicia.

super fructibus restituentis. Compositiones quomodo erogandae.

sonalem residentiam requirentium; neque Curam Animarum annexam habentium, ex omissione recitationis Horarum Canonicarum, tenebuntur, ad congruam compositionem super eisdem fructibus dictae restitutioni subjectis, erogandam pro medietate Ecclesiis, vel aliis locis, quarum, vel quorum ratione Horas praedictas recitare debent, et pro altera medietate in causam expeditionum huiusmodi, admittere.

X. De injuste acquisitis, seu ablatis.

§. 13. X. Et insuper quod super injuste ablatis; seu acquisitis, quando domini, quibus restitutio facienda esset, post debitam diligentiam pro iisdem inveniendis adhibitam, reperiri non possunt, et praestito per debitores juramento de huiusmodi diligentia per eos facta, competenter componere, itaut Debitores pro forq. Conscientiae liberari possint, dummodo tamen iidem Debitores in confidentiam, et sub spe huius compositionis illa non abstulerint, seu acquisiverint, et ita ut huiusmodi compositio erogari in subventionem praedictarum expeditionum debeat, libere, et licite possit, et valeat, auctoritate Apostolica facultatem tribuimus, et impartimur.

Commissarius pro executione a M. Magistro deputandus, et a S. Sede confirmandus.

§. 14. Demum ut praesentes Literae suum plenum sortiantur effectum, et Facultates, Concessionem, Indulta, Elargitiones, et Indulgentiae, aliaque praemissa, debitae executioni demandentur, ac ex eis praedicta Militia conveniens, et in causam expeditionum huiusmodi omnino, ut praefertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, et tempore dicti sexennii existens praedictae Militiae Magnus Magister, (cui Nos necessarias, et opportunas ad infrascriptam nominationem libere, ut infra, exercendam facultates earumdem tenore praesentium tribuimus,) Priorem Conventus Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Militiae existentis, seu, quatenus ipse Magnus Magister ex rationabilibus causis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictae Militiae nominare curabit; Et, si durante praedicto sexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus causis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, seu Presbyteris Conventualibus praedictis iterum nominabit; Nos enim ex nunc personam per eum prima, aut secunda vice, ut praefertur praedictam, et successive Literis Apostolicis sub Annulo Piscatoris in forma Brevis super huiusmodi nominationis confirmatio-

ne, toties, quoties nominari contigerit, desuper expediendis, muniendam, in praecipuum Executorem, seu Commissarium earumdem praesentium; Itaut ipsa persona huiusmodi dictas praesentes, etiam in vernaculam Linguam convertere, seu in Compendium, convenienti addito proemio, reducere, illasque, et in eis contenta praedicta, aut compendium huiusmodi, in quibuslibet dictarum duarum Insularum, illarumque adjacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, seu scriptis, aut typis impressis exemplis, publicare, et educiare, ac Eleemosynas in Causam expeditionum huiusmodi, ut praefertur, contribuendas ad sui arbitrium, juxta opes, et facultates, ac qualitates personarum contribuentium, determinare, et definire: Atque omnia, et singula alia, quae faciliore, et expeditiori earumdem praesentium conferre visa fuerint, peragere; ac ulterius Depositarium, Ratiocinatorem, aliosque similes Officiales, de consilio tamen, ac consensu Magni Magistri pro tempore designandos, seligere quoque possit, et valeat, eadem Apostolica auctoritate constituimus, et deputamus.

Eiusdem Commissarii facultates.

§. 15. Non obstantibus Nostra, et Cancellariae Apostolicae regulae de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium concessionum, et facultatum per Nos, et Sedem praedictam quomodolibet factis, necnon dictae Militiae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, stabilimentis, usibus, et naturis, ac ordinationibus Capitularibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis eidem Militiae, ejusque Magistro, necnon etiam Conventui, et Fratribus Militibus, ac quibusvis illorum personis, sub quibuscunque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis Clausulis, ac etiam irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis; Quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis, porumque totis tenori-

Derogatur contrariis.

bus, specialis, specifica, expressa, et indivi-
dua, ac de verbo ad verbum, non autem per
Clausulas generales idem importantes, mentio,
seu quaevis alia expressio facienda, et habenda,
aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda
foret, eorum tenores eisdem praesentibus etiam
pro plene, et sufficienter expressis habentes
illis alias in suo robore permansuris, latissime,
et plenissime, ac specialiter, et expresse harum
serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Eleemosynae
in uni ex-
peditum
tantum ero-
gaudae.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, et quaecumque
Eleemosynae in causam expeditionum huiusmodi
quandocumque, quomodocumque, ac quibusvis
personis contribuendae, in supra expressam
tantum impendantur, et non in alios etiam
pios usus, sub poena caducitatis, et cassationis
omnium, et singulorum Privilegorum, ac
Concessionum praedictorum, distrahantur, et
convertantur.

Fides praes-
tanda trans-
umptis.

§. 17. Praeterea etiam volumus, quod earumdem
praesentium transumptis, etiam typis impressis,
manu alicujus Notarii publici subscriptis, et
Sigillo alicujus Personae in Ecclesiastica
dignitate constitutae munitis, eadem prorsus
fides in Judicio, et extra illud adhibeatur,
ac si illae exhibitae forent, vel ostensae.

Sancio poe-
nalis.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc
paginam nostrae concessionis, elargitionis, indul-
gentiae, impartitionis, constitutionis, deputa-
tionis, derogationis, et voluntatis infringere,
vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem
hoc attentare praesumpserit, indignationem
Omnipotentis Dei, ac B. Petri, et Pauli Apostolorum
ejus se noverit incursurum.

Dat. die 17.
Dec. 1743.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem,
Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLIII.
XVII. Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri
Anno Quarto.

Expedit. per Officium Min. Gratiae.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Supremum Catholicae Ecclesiae Culmen
nullis suffragantibus meritis, sed solum inef-
fabili Divinae gratiae munere erecti, erga Gre-
gem Dominicum toto Orbe diffusum feliciter
regendum Pastoralis vigilantiae Nostrae stu-
dium incessanter impendimus; ideoque sedulo
incumbendum putamus, ut remotissimae quo-
que Regiones, ac Provinciae, quas in admi-
rabile lumen suum vocavit Altissimus, quaeque
Depositum Fidei alias Dei miseratione susce-
ptum constanter retinent in earum opportuni-
tatis Apostolicae benignitatis consequantur
effectum: Quare si Christifideles inibi degentes
ob Metropolitanorum Praesulum nimiam di-
stantiam in Ecclesiasticis rebus pertractandis,
et propriis Juribus tuendis, atque quaestioni-
bus agitantis grave incommodum perferre com-
periantur, illis tempestive occurrere non omit-
timus, et quotiescumque convenire arbitramur
Cathedralibus Ecclesiis decenter tamen con-
structis, ac Ministrorum copia refertis Metro-
politicum honorem tribuentes Christiano Po-
pulo pro negotiis, et controversiis citius matu-
randis, et expediendis faciliorem viam sterni-
mus, idque etiam libentiori animo efficiamus,
si Catholicis Regibus pergratum fore dignoscā-
mus.

Sane cum sicut accepimus, et dudum Cha-
rissimus in Christo Filius noster Philippus Hi-
spaniarum Rex Catholicus ex praecipuo ejus
Religionis affectu Nobis exponi fecit Guatima-
lensis, Nicaraguensis, Chiapensis, et Comaya-
guensis Ecclesiae, quae Archiepiscopo Mexi-
cano Metropolitico Jure subjectae esse digno-
scuntur, ipsarumque Civitates, et Dioeceses
in Indiis Occidentalibus constitutae ab earum
Metropolitana Ecclesia Mexicana longissime
distant, et ob nimiam distantiam hujusmodi
usque ad bismille milliaria, et ultra a dicta
Metropoli computatam Incolae praefatarum
quatuor Civitatum, et Dioecesium attento quod
viae ut plurimum imperviae, et a fluminibus
maxime profundis intersectae, et frequenti-
bus periculis obnoxiae sunt, et etiam ob pro-
priam paupertatem in tam dissita Regione ad
audientiam Metropolitanae Mexici recurrere,

LXXXVI.*

BULLA

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

PAPAE BENEDICTI XIV.

Erectionis Ecclesiae Cathedralis Guatimalen-
sis in Metropolitanam cum assignatione trium
Ecclesiarum Cathedralium pro Suffraganeis.

minusque in ea lites prosequi nequeant; Ideoque multorum annorum lapsu nullos recursus ad Metropolitanum habitos fuisse experientia compertum existat, si tamen Ecclesia Sancti Jacobi Guatimalensis, quae sita est in centro omnium illarum Provinciarum, et Dioecesium, in Metropolitanam Ecclesiam, illiusque Episcopus in Archiepiscopum, et Metropolitanum assignando illi in Suffraganeos Nicaraguen., Chiapen., et Comayaguen. Episcopos praevia eorundem a subjectione Ecclesiae Metropolitanae Mexican. praefatae dismembratione Apostolica auctoritate perpetuo, ut infra, erigeretur, et institueretur; profecto praefata praedicta, et pericula evitarentur, ac dictis Incolarum hujusmodi congrue occurreretur incommodis.

Nos igitur Religiosam Pietatis sollicitudinem, qua dictus Philippus Rex Christianus Provincias Regiae Suae Ditioni subjectas pro ecclesiasticis negotiis in Metropolitana Curia agendis faciliorem, et utiliore accessum assequi ex animo concupiscit, plurimum in Domino commendantes, ac enixis precibus desuper nomine ejusdem Philippi Regis Nobis humiliter porrectis, annuere, atque Incolis Guatimalen., Nicaraguen., Chiapen., et Comayaguen. Civitatum, et Dioecesium hujusmodi in praemissis opportune providere, necnon etiam Venerabilis Fratris Nostri Petri Pardo moderni Episcopi Guatimalen., ejusdemque Ecclesiae Guatimalen. decori, et ornamento consulere volentes, ipsumque Petrum Episcopum a quibusvis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, audita prius particularis Congregationis super rebus Consistorialibus praepositae sententia, ac re mature perpensa, et accedente quoque Venerabilis etiam Fratris Nostri moderni Archiepiscopi Mexican., aliorumque interesse habentium consensu, ad Philippi Regis preces hujusmodi Guatimalen., Chiapen., Nicaraguen., et Comayaguen. Ecclesias praefatas, quae, sicut etiam dicta Metropolitana Mexican. Ecclesia de Jurepatronatus dicti Philippi Regis ex Privilegio Apostolico, cui non est hactenus in aliquo derogatum existere dignoscuntur, dictasque Guatimalen.,

Chiapen., Nicaraguen., et Comayaguen. Civitates, Dioeceses cum omnibus, et quibuscumque earum Territoriis, et terminis, ac dictum Petrum, necnon Venerabiles quoque Fratres nostros modernos Chiapen., Nicaraguen., et Comayaguen. Episcopos, ac dilectos Filios dictarum quatuor Civitatum, et Dioecesium Universum Clerum una cum dilectis etiam Filiis illarum Capitulis, Populo, Collegiatis, Parochialibus, et aliis Ecclesiis, necnon Monasteriis utriusque sexus, ceterisque Beneficiis, et Officiis Ecclesiasticis cum cura, et sine cura Secularibus, et quorumvis Ordinum, et Militiarum, Regularibus, necnon Hospitalibus, Domibus, Collegiis, et Locis Religiosis quibuscumque a Jurisdictione praefati Archiepiscopi Mexicani Apostolica auctoritate tenore praesentium perpetuo sejungimus, et dismembramus, ac ab ejusdem Archiepiscopi Mexicani subjectione etiam perpetuo eximimus, et liberamus.

Ac de Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, ac de Apostolicae potestatis plenitudine ipsam Ecclesiam Guatimalen., cui optime edificatae quinque inserviunt Dignitates, et sex Canonici cum Theologali, et Poenitentiarum Praebendis, pluribusque Cappellanis, et Presbyteris, et quae Sacratio sacris suppellectilibus, et Sanctorum Reliquiis egregie referto instructa existit, ejusque Ecclesiae Guatimalen. Civitas, sicut accepimus, est Caput Provinciae ejusdem nominis, ac per amplam, et pluribus Illustribus Familiis referta, necnon Universitate, duobus Seminariis, tribus Xenodochiis, ac pluribus tum Virorum, tum Mulierum Coenobis condecorata est ad laudem, et gloriam Omnipotentis Dei, ac Beatae Mariae Virginis, et Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, totiusque Curiae Coelestis honorem, necnon Fidei Catholicae, et totius Militantis Ecclesiae exaltationem in Metropolitanam Ecclesiam, et Sedem Episcopalem Guatimalen. in Archiepiscopalem, Archiepiscopalisque, et Metropolitanam Praesulis Sedem, et Provinciae Guatimalensis deinceps nuncupandae Caput pro uno deinceps Archiepiscopo, qui Palli, et Crucis usum aliorum Archiepiscoporum more habeat, omnibusque aliis Insigniis Archiepiscopalibus, necnon privilegiis, honoribus, et praerogativis Archiepiscopis debitis, et concessis gaudeat similiter, perpetuo erigimus, et

instituiamus, ac nomine, titulo, ac honore Archiepiscopali, et Metropolitano decoramus.

Necnon dictum Petrum Episcopum, ac pro tempore existentem Ecclesiae Guatimalen. praefatae Praesulem verum, certum, et indubium Archiepiscopum Guatimalen. etiam perpetuo constituimus, et deputamus; eidemque Archiepiscopo Guatimalen. caetera omnia, et singula, quae Metropolitanis Praesulibus in eorum Civitatibus, Dioecesibus, et Provinciis facere, exercere, administrare, et exequi a Jure indultum existit, ut ipse facere, exercere, administrare, et exequi libere, et licite possit, et valeat eadem auctoritate concedimus, et indulgemus, ita quod idem Petrus Episcopus absque alia de ejus persona Ecclesiae Guatimalen. praefatae de novo faciendi provisione, seu perfectione in Archiepiscopum Guatimalen. perfectus esse intelligatur.

Praeterea eidem Ecclesiae Guatimalen. praefatae Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Ecclesias, dictosque modernos Episcopos Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. ac pro tempore existentes illarum Praesules, seu Administratores pro tempore existentis Archiepiscopi Guatimalen. Suffraganeos, qui tamquam membra Capiti eidem Archiepiscopo Guatimalen. Jure Metropolitico subsint, ita quod Archiepiscopus Guatimalen. pro tempore existens in eisdem Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Civitatibus, et Dioecesibus Jus Metropoliticum sibi vindicet necnon Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Ecclesiae praefatae eidem Archiepiscopo, et Metropolitano Guatimalen. ad omnia, et singula teneantur, et sint adstrictae, ad quae Suffraganeae suis Metropoliticiis Ecclesiis, et Metropolitanis Praesulibus tenentur, et obligatae existunt, nempe ut judicentur secundum Canonicas Sanctiones; Ac eidem Archiepiscopo Guatimalen. praefatos suos Suffraganeos consecrandi, ad Provinciales Synodos evocandi, ac cum eo etiam Ecclesiastica negotia terminandi, earum Ecclesias disponendi, et causas quarumcumque appellationum, sive querelas alias ad eum, tamquam Metropolitanum Praesulem juxta Decreta Concilii Tridentini devolutas, ac alias juxta Sacrorum Canonum Statuta spectantes cognoscendi, omniaque alia, et singula quaecumque, quae de jure, vel consuetudine, aut alias quoquo modo ad Archiepiscopos, et archiepiscopale munus spectare, et pertinere solent, et debent gerendi, faciendi,

et exercendi plenam, et omnimodam auctoritatem, et facultatem earundem tenore praesentium etiam perpetuo concedimus, et impartimur: Provinciae quoque Guatimalen. Clerum, et Populum universum Guatimalen. pro eorumdem Ecclesiae, et Archiepiscopi Guatimalen. Provincialibus pariter perpetuo concedimus, et assignamus.

Ac deinceps perpetuis futuris temporibus Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Ecclesias praefatas eidem Ecclesiae Guatimalen. Suffraganeas censendas, et habendas, ac tam eas, quam illarum Civitates, et Dioeceses universas sub ipsa Provincia Guatimalen. comprehensas, et contentas, ac nullatenus ab ea exemptas, nec ulli alteri, nisi uni tantum Guatimalen. Ecclesiae, et illius pro tempore existenti Archiepiscopo praefatis, quoad Archiepiscopalia, Metropolitana, ac Provincialia Jura, et Jurisdictiones subjectas esse, et fore juxta decreta ejusdem Congregationis rerum consistorialium auctoritate, et tenore praemissis pariter perpetuo volumus, et declaramus; Decernentes ex nunc irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, Lateranen. Concilii novissime celebrati, ac nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Mexican., Nicaraguen., Chiapen. et Comayaguen. Ecclesiarum praefatarum etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis, quoque indultis eisdem Mexican., Nicaraguen., Chiapen., et Comayaguen. Ecclesiis, illarumque Praesulibus, et Administratoribus, ac Capitulis, et Canonicis, necnon quibusvis aliis personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, necnon insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis etiam Motu proprio, et ex certa scientia, ac de apostolicae potestatis plenitudine praefata, et consistorialiter, ac de simili consilio, aut alias quomodolibet etiam pluries concessis, confirmatis, et innovatis, quibus omnibus, et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de

verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso; et forma in illis tradita observata inserti forent, praesentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod earumdem praesentium Transumptis etiam Typis impressis manu alienius Notarii publici subscriptis, et Sigillo alienius personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Iudicio, et extra illud adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si illae exhibitae forent, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae absolutionis, sejunctionis, dismembrationis, eximitionis, liberationis, erectionis, institutionis, decorationis, constitutionis, deputationis, concessionis, indulti, impartitionis, assignationis, declarationis, decreti, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 17.
Dec. 1743.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo tertio decimoseptimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

X. Subdarius.

Feb. MCL.

E. F. Godin

C. Gonzalez

Visa M. A. Caffarellus.

Pro D. Caesare Rodolpho R. C. A. Secr.

Felix Ant. Paulettus Consecretarius.

A. Dattus.

Loco ✕ Plumbi.

LXXXVII.

DECRETA

De Ritibus Graecorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de jurisdictione Patriarchae; et Episcoporum ejusdem Nationis; de

que Monachorum, et Monialium disciplina, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, et Patriarchae Antiocheno Graecorum Melchitarum, et omnibus ejusque Ritus Catholicis Episcopis, eidem Patriarchae subjectis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Demandatam caelitus humilitati Nostrae omnium Ecclesiarum curam subeuntes, sub ipsum initium Pontificatus Nostri, per encyclicas Literas datas die 3. Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos per universum terrarum Orbem regentes Ecclesiam Dei, inter caeteros animi nostri sensus, quos illis manifestos esse voluimus, eosdem etiam omnes hortati sumus, ut quibuscumque in rebus, ad Catholicae Fidei, disciplinaeque conservationem et incrementum pertinentibus, Nostram atque hujus S. Sedis auctoritatem et opem sibi, suisque Ecclesiis necessariam esse contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti sumus, quae ab Apostolica suprema Potestate Nobis concredita, et ab ea sollicitudine, quae nostrum Pastorale decet officium, inferiorum Ecclesiarum Praelatis afferri maxime convenit. Haec autem a Nobis universo Episcoporum coetui publice promissa cum semper huc usque omni cura, et vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires subministrante, effectu complere studuerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus nostris excitati, de suis, suarumque Ecclesiarum rebus ad Nos adierunt, ea omnia praestiterimus, quae tum ad propriam ipsorum, tum ad animarum ipsis subditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere judicavimus; minime quidem negligendum esse censuimus recursum, quem de rebus non parvi momenti, et alias ad fel. record. Praedecessores Nostros Benedictum XIII., et Clementem XII., et nuper ad Nos ipsos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui, ardenti zelo erga Fidei, et disciplinae puritatem, atque animarum salutem impulsus, pro

Pontificis cura de statu omnium Ecclesiarum.

Dubia, et postolata a Patriarcha Antiocheno ad S. Sedem referuntur.

quo etiam illustres labores exantlasse, et magna pericula adisse dignoscitur, complura dubia in suae, aliarumque Ecclesiarum sibi subjectarum regimine incidentia, et varia postulata de rebus, sua sententia, sibi opportunis, ad hujus Apostolicae Sedis iudicium, more Majorum detulerat; ut supremam Romani Pontificis auctoritate, et omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occasio, et Ecclesiastici regiminis ordo, ac tranquillitas, in iis regionibus, ad populorum salutem providis legibus asserreretur.

§. 1. Itaque laudabili, justoque illius desiderio obsecundare, ejusdemque iteratis precibus, quantum opportune fieri posset, satisfacere cupientes, totam rerum summam longo intervallo jacentem resumpsimus, eamque per nosmetipsos examinare, atque accurate definire volentes; summo studio, ac diligentia praedicta dubia, et postulata singulatim perpendimus; adhibitisque in consilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. Romanae Ecclesiae Cardinalibus; ex eo coetu delectis, qui Propagandae Fidei negotiis praesunt, tum etiam aliquibus ex Clero Saeculari, et Regulari gravibus Viris, ac theologica, et canonica facultate praestantibus, quos omnes coram Nobis semel, bis; tertio de praedictis rebus sententias suas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque sancire statuimus, quae per has Literas Nostras, Vobis, Venerabiles Fratres per universum Antiochiae Patriarchatum Orthodoxis Graeco-Melchitarum Ecclesiarum Episcopis, tenenda, atque observanda, apostolica auctoritate declaramus: maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore; ut Paternae Nostrae erga Vos charitati, ac studiosae de rebus vestris sollicitudini, integra, promptaque; ut par est, obedientia, atque observantia respondeatis.

§. 2. Porro ex dubiis, et postulatis a prae-
laudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propositis, aliqua pertinent ad conservationem Ritus, et Morum Ecclesiae Graecae, tum universorum in genere, tum eorum in specie, qui ad jejuniorum observantiam, et Sacrosancti Missae Sacrificii celebrationem, attinent: alia versantur circa Jurisdictionem ejusdem Patriarchae, et Episcoporum ei subjectorum, quam hinc ab Episcopis Maronitis, hinc vero a Missionariis Latinis perturbari asseritur: nonnulla denique spectant ad Monachorum disciplinam,

eorumque legitimam Superioribus subjectionem; tum etiam ad Religiosarum Foeminarum vivendi Regulam, earumque regimen, et tutelam.

§. 3. De Ritibus igitur, et moribus Ecclesiae Graecae illud imprimis generatim statuentium decrevimus, nemini licuisse, aut licere, quovis titulo, et colore, et quacumque auctoritate, aut dignitate, etiamsi Patriarchali, aut Episcopali praefulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorundem observationem imminuat. Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri, et Sydonis, Viri alioquin Catholici, reique Christianae propagandae studiosissimi, factum, alias ab hac Sede Apostolica de anno 1716. improbatum, iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiae Graecae consuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuisse, et esse decernimus; omnesque imposterum, et singulos Ecclesiae Graecae Ritus, et mores a Patribus traditos omnino servari mandamus; specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchae Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet, ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis, ut plurimum, et scandali occasio) in ipsis introducat: Permittentes solummodo eidem Patriarchae, et Episcopis Catholicis in propriis Dioecesibus facultatem corrigendi, atque extirpandi abusus, si quos, aut errore vulgi, aut schismaticorum dolo, sive saeculi vitio inter eos irrepsisse compererint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia admittendi, ac probandi, si quae ad promovendam Fidelium religionem apta, et proficua prudenter in Domino judicaverint.

§. 4. Hinc autem sanctioni generaliter a Nobis prolatae consentaneum est, ut illae consuetudines in specie, quae aliquam mutationem, aut detrimentum subisse feruntur, in pristinum vigorem reducantur, et restituantur.

§. 5. Cum itaque praedictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Episcoporum consensu de anno 1736. in Monte Libano habito, supra enunciati Euthymii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequendum sibi esse duxerit; ignorantes vero, ut asseritur, Apostolicae Sedis Decreta, quae ad ipsius petitionem anno 1732. prodierant, (et quorum quidem executionem, ab eodem in accipienda suae Di-

Nihil innovati iubet circa Ritus Eccl. Graecae in genere.

Innovationes ab Archiep. Tyri indutas reprobant

Patriarchae injungit, ut pro receptarum consuetudinum observationem invigilet.

Salva ejusdem, et Episcoporum auctoritate quoad indifferentiam

De aliquibus Ritibus in specie.

De disciplina jejunii perperam

Pontifex, ea expendit cum consilio etc. et, ut infra, discernit.

Quaesitorum partitio.

gnitatis confirmatione in genere promissam, pro illius perspecta vitae, officiique religione, et constanti in hanc Sanctam Sedem observantia, numquam eum scienter praetermissurum fuisse in animum inducimus; non solum sibi licere, sed etiam expedire putaverit, receptam Ecclesiae Graecae disciplinam circa jejunia immutare: Considerans nempe inopiam plurimum suorum subditorum Graeco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum Quadragesimalium maxima est penuria; magnam insuper severitatem, ac diuturnitatem abstinentiarum, quae in Ecclesia Graeca observantur; ubi nimirum, praeter jejunium Quadragesimae, quod in tota Ecclesia Paschalibus Resurrectionis Domini Festis Apostolica institutione praemittitur, similis etiam quadraginta dierum abstinentia Natalitiae Christi solemnitati praecedit; tum alia quatuordecim dierum ante Festum Assumptionis B. Mariae Virginis observatur; et alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, totidem dies complectens, quot a Feria secunda post Octavam Pentecostes ad eorundem Apostolorum Festum intercurrent: perpendens etiam relaxationem disciplinae, quae per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad veterem rigorem revocari: super tribus hujusmodi abstinentiis postremo loco recensitis, quo ad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans; eas coarctaverit singulas ad unum diem immediate praecedentem enunciatas solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. Mariae Virginis, et Martyrium SS. Apostolorum Petri, et Pauli.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem, et abstinentiarum relaxationem, et coarctationem, in nimium detrimentum veteris Graecarum Ecclesiarum disciplinae vergere judicantes; licet alioquin, deficiente auctoritate Apostolicae Sedis, nullius roboris esse dignoscantur; eas tamen auctoritate Nostra expresse revocamus, et nullum effectum imposterum habere, neque ullatenus executioni mandari; sed omnia in pristinum restitui debere, jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem a Majoribus derivatam, abstinendi etiam qualibet Feria quarta, et sexta per annum ab esu piscium, quae ab aliis quoque finitimis Populis ejusdem Graeci Ritus exacte custoditur, indistincte servari praecipimus.

§. 7. Et nihilominus Decreta Congregationis Particularis de Propaganda Fide alias die 22. Januarii anni 1733. de ejusmodi rebus edita, et a praedicto Patriarcha, ut asseritur, ignorata, renovantes, ac Paterno animo commiserantes egestatem Fidelium Incolarum Libani, et Anti-Libani, et inopiam ciborum Quadragesimalium, quae in plerisque locis illius tractus adesse fertur, ob quam saepe accidit, ut carnibus, et lacticiniis necessario vesci debeant; indulgendo statuimus, ut, illaesa remanente etiam quoad illos generali lege de jejniis, et abstinentiis, a qua nemini liceat dispensationem in genere concedere, si tamen aliquando vera, et gravis necessitas urgeat dispensandi cum aliquo coetu, seu Communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchae Antiocheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam necessitatem persistere cognoverit, et non aliter nec alio modo, hujusmodi dispensationem singulis praefatis Communitatibus concedere possit: non omissis interim debitis cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui, et oblivioni sensim irrepenti occurriri posse, pro suo arbitrio, et prudentia existimaverit.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sacrosancti Missae Sacrificii, quod unicum in singulos dies super quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum Ecclesiae Graecae Patrum praecepto, et consuetudine traditum est; proptereaque minime indulgendum censuimus petitioni per eundem Patriarcham Nobis porrectae, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati, Sacerdotum, et multiplicibus Fidelium Oblationibus, praedictum Ritum antiquitate commendatum, immutari permetteremus, et in Ecclesiis Libani, et Anti-Libani plures Missas eodem die super eodem Altari offerendi Sacerdotibus fieret potestas; ac propterea in Feriis Quadragesimae (quo tempore, exceptis diebus Sabbati, et Dominicae, non nisi Praesantificatorum Missa in Graecis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concedemus. Quibus de rebus veteres Ecclesiae Graecae Rubricas omnino servari, earumque executionem Sacerdotibus inalecari mandamus; eliminata tamen ab opinione vulgi inepia credulitate; qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis, et suppellecti-

Facultas Patriarchae conceditur dispensandi cum singulis universitatibus in casibus particularibus.

Abstinentiae a Graecis servari solitae.

Earum redactio a Patriarcha attendata.

Factum Patriarchae annullatur vetus observantia constabitur.

Confirmatur aliae abstinentiae Graecorum per annum.

Unica Missa singulis diebus super quolibet Altari celebranda.

In Quadragesima vero Missa dumtaxat Praesantificatorum.

Falsa vulgi opinio corrigenda.

libus, quibus alius Sacerdos eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

§. 9. Permittimus tamen, juxta Décretum latum die 31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, ut alia Altaria in loco Ecclesiae apto erigi possint. Si autem Altarium numerus Celebrantium, et Offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem Altari unacum Episcopo, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concelebrare; ita tamen, ut sacris vestibus more Celebrantium induti, unusquisque totam Liturgiam integre recitet, et verba Consecrationis proferat, perinde ac si Sacrosanctum Sacrificium singulatim conficerent.

§. 10. Hujusmodi autem Sacrificium singuli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licite valeant applicare. Quod si secundae, et ultiores Oblationes pro ejusdem Sacrificii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere Fideles posteriore loco offerentes, de aliis oblationibus ad eundem finem acceptis; et nisi iidem Offerentes unica Missae celebratione se voti compotes fore declararent, sciat se unico Sacrificio plurium voluntati minime satisfacturum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, nunquam a Sacerdotibus impletum iri declaramus per solam adjectionem Particularum, et commemorationem, quae in Panis praeparatione ante Missae Sacrificium fieri solet: cum omnino necessaria sit integra concelebratio; nisi de eorumdem Offerentium voluntate aliter fiat.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Graeco-Melchitis in Sacris Mysteriis peragen-dis una, et eadem ceremoniarum ratio, iidemque Ritus serventur, et ne aliqua sensim in iisdem obrep-at difformitas, mandavimus Typis Congregationis de Propaganda Fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiae, juxta Rubricas remotissima antiquitate firmatas; quod, absoluta editione sacrorum Librorum Ritus Coptici, qui sub praelo sunt, incessanter impleri curabimus.

§. 12. Quod vero attinet ad praedictorum Venerabilium Fratrum, Patriarchae Antiocheni, et Episcoporum Graeco-Melchitarum Jurisdictionem, cujus conservatio magnopere Nobis cordi esse debet; non sine magno animi No-

stri dolore accepimus, nonnullos Episcopos Maronitas, praedictorum jura sibi asserentes, in illorum subditos Jurisdictionem sibi neuti-quam competentem saepe, ut asseritur, exer-cuisse; absolvendo eos, qui Ecclesiasticis Cen-suris a propriis Pastoribus innodati fuerant; dispensationes Matrimoniales concedendo in gradibus, et circumstantiis a Ritibus Graecis minime permissis; dispensando etiam cum Mo-nachis Graeco-Melchitis super Votis Religionis; subditos denique Antiocheni Patriarchae ad Maroniticum Ritus amplectendum variis arti-bus attrahendo. Quae omnia, et singula a dic-tis Episcopis, ut fertur, peracta, jam per se nulla, et Pontificio, Canonicoque jure damna-ta, ne, in alienae Jurisdictionis perturbatio-nem, et simultatum, ac discordiarum fomen-tum, iterum renovari contingat, suprema, quam Jesus Christus Princeps Pastorum Beato Petro Apostolo, Nobisque hujus Successori-bus, in Ecclesia Catholica tribuit potestate, Omnibus, et singulis Maronitarum Episco-pis, ipsique Patriarchae Nationis Maronita-rum, eorumque Successoribus in perpetuum, in virtute sanctae obedientiae, quatenus Nobis exposita veritate nuntant, praecipimus, ut ab hujusmodi imposterum abstineant; inhibentes praeterea; ne quocumque praetextu, aut ob-tentu, rebus spiritualibus Nationis Graeco-Melchitarum, in iis, quae spectant ad Jurisdi-ctionem, et auctoritatem illius Patriarchae, Episcoporum, et Parochorum, se ingerere au-deant, aut eorum subditis transitum a Graeco ad Maroniticum Ritus suadere, vel eos, qui sponte transire vellent, nisi forte peculiaris Romano Pontifice licentia interveniret, accé-ptare praesumant.

§. 13. Et quoniam intelleximus saepedi-ctum Patriarcham Antiochenum, eique subje-tos Episcopos, vereri, ne Missionarii Latini, quos, in eorumdem adjutorium et levamen, Apostolica Sedes in eas regiones mittere, nec sine gravi incommodo, magnisque sumptibus illic sustentare consuevit, utendo facultatibus sibi concessis, eorum Jurisdictionis praejudi-cium inferant, et numerum subditorum immi-nuant, volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitati consulere, ac libero propriae au-ctoritatis exercitio prospicere, statuimus pri-mo, et declaramus, licere tantummodo Fratri-bus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiae Terrae Sanctae, Parochialia munia obire

Quibus prae-cipitur, ut ab hujusmodi abstineant.

Neque Grae-cos Melchi-tas ad Rit. Maronit. attrahant.

Item Missio-narius Lati-nis, ne prae-dictorum ju-risdictionem perturbent.

Plura Alta-ria in unica Ecclesia eri-gi permittuntur.

Et plures Sa-cerdotes si-mul Missam celebrare.

De applica-tione Sacrifi-cii.

Particula-rum adje-ctio, cum commem. ante Missam, Sacrificii ra-tionem ha-bere nequit.

In Liturgia uniformitas servanda.

De jurisdi-ctione Mel-chitarum multis modis a Maronitis turbata.

Sol Minoritae curam animarum exercent in absentia Parochi Graeci.

circa Graecos Melchitas; eisque Sacramenta administrare, in iis locorum et temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Graeci Ritus: Quo casu praedicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, et a jurisdictione Antiocheni Patriarchae nullatenus ipsi dependeant; sed huic dumtaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere Animarum Graeci Ritus in ea Civitate, seu loco existentium; utpote quae in reliquis eidem Patriarchae omnino subesse intelligantur. Curet autem Patriarcha pro sui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia suppetat, a quo praefati Graeci-Melchitae Sacramenta Graeco ritu recipere queant.

Guardianus Terrae Sanctae Confirmationem Graecis ministrat dumtaxat in absentia Episcopi Graeci.

§. 14. Sacramentum vero Confirmationis a Patre Guardiano Terrae Sanctae, in Civitate Hierosolymitana, et in iis locis, ubi Episcopus Graecus Catholicus jure suo, et in propria Dioecesi non resideat, conferri posse *sub conditione* Graecis a simplici Sacerdote confirmatis, ac sponte ab eodem confirmari petentibus. Ubi vero sit Episcopus Catholicus residens, hujusmodi Sacramentum non conferat, nisi de ejusdem Episcopi consensu; eo autem dissente, absteineat.

Graecis Latinum Ritus non attrahendi

§. 15. Praeterea omnibus, et singulis Melchitis Catholicis Graecum Ritus servantibus, ad Latinum Ritus transire deinceps expresse vetamus. Missionariis vero omnibus districte mandamus, sub poenis etiam infra exprimentis, aliisque arbitrio Nostro decernendis, ne cuiquam ex illis hujusmodi transitum a Graeco ad Latinum Ritus suadere praesumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant.

Latinizantes semel profiteri debeant quo Ritu vivere velint.

§. 16. De iis autem, quos *Latinizantes* appellant, nimirum, qui a Graecis Parentibus progeniti, deficientibus Graecis Sacerdotibus, Latino Ritu a Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque Ritus hactenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damasci inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimum Ritui addicti esse deberent: statuimus, et declaramus, ut Persona a Nobis deputanda semel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque imposterum omni variandi facultate adempta, perseverare teneantur.

§. 17. Filii vero, qui ab hujusmodi Paren-

tibus post emissam ab illis praedictam declarationem nascentur, necnon ii, qui jam nati sunt, sed nondum ad usum rationis pervenerunt, sequantur conditionem Parentum, si Conjuges unum eundemque Ritus elegerint; sin minus Patris Ritus sequantur.

Eorum Filii Parentum Ritus sequantur.

§. 18. Caeterum si quos imposterum Graecos, necessitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Graeci, Baptismum, aut alia Sacramenta a Latino Presbytero recipere eveniat; illi non ideo censendi erunt Latinum Ritus suscepisse; sed, omni dubitatione sublata, Ritus Graecum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et eum quidem, durante praedicta necessitate, in omnibus rebus, quibus possunt, et praecipue in jejuniorum observatione, retineant; in reliquis vero integre resumant, et prosequantur, statim ac Episcopus, aut Parochus Graecus supervenerit.

Graeci Latino Ritu in posterum baptizati, Graecum Ritus servare teneantur.

§. 19. Ad praecidendas denique controversias omnes, quae super hujusmodi quaestionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios, propter diversas eorum sententias, atque doctrinas; utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expresse praecipimus Missionariis cujuscumque Ordinis, et Instituti, etiam Societatis Jesu ut solliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, et doctrinae, quod quidem nostris hisce decretis, aliisque de Ritibus Graecorum in partibus Orientalibus observandis alias a Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, facile consequentur. Curent praeterea, ut omnia laudabilia Ecclesiae Graecae instituta ab antiqua Patrum traditione derivata, et Apostolica comprobatione firmata, in suo vigore permaneant, atque a Fidelibus istius Nationis integre executioni tradantur; neque aliquid iisdem suggereri, aut suadere audeant, quod illorum contemptum, atque immutationem inducere possit; multoque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere praesumant. Alioquin, praeter districtam, quam Deo, Nobis, suisque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum Literarum vigore privationem vocis activae, et passivae, et inhabilitationem ad quemcumque gradum, et officium in suis respective Ordinibus, Institutis, et Congregationibus, ipso facto incursum.

Dissensiones super praemissis inter Missionarios extinguedae.

Eisdem commendatur conservatio Ritus Ecclesiae Graecae.

Et innovationes, ac dispensationes super illis inhibentur, sub poenis etc.

Monachi
subiiciuntur
Regulae S.
Basilii, et
jurisdictioni
Ordinario-
rum.

§. 20. Demum, quod attinet ad Regularem Monachorum disciplinam, decernimus, ut Monachi utriusque Congregationis sub invocatione respective Sanctissimi Salvatoris, et Sancti Joannis, observent regulam genuinam Sancti Basilii, eis tradendam a Venerabilibus Fratribus Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis: abstinereque ab esu carnum in sensu praedictae Regulae. Utriusque autem supradictae Congregationis, sive alterius cujuscumque Instituti Monachos immediate subesse jubemus Episcopis Ordinariis Catholicis, et mediate Patriarchae pariter Catholico. At in Dioecesibus, in quibus non est Catholicus Antistes, Patriarchae Catholico immediate subiaceant.

Presertim
quoad Libro-
rum editio-
nes.

§. 21. Nullius vero generis Libros, aut folia, sine praevia approbatione, et licentia Episcopi Dioecisani, et Patriarchae praedictorum edere possint; atque insuper nullum de rebus sacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconsulta Sede Apostolica. Quod si novas Librorum sacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchae, et Episcoporum Catholicorum, inspicere, ne ulla in re discordent ab Editionibus approbatis.

Monasterium Monialium in Kessruano erectum a Graeco-Melchitis, pro Puellis suae Nationis, et Ritus, ante omnia declaramus eidem Graeco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; itaut Puellae alterius cujuscumque Ritus, et Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchae, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate.

§. 22. Monasterium porro Monialium in Kessruano erectum a Graeco-Melchitis, pro Puellis suae Nationis, et Ritus, ante omnia declaramus eidem Graeco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; itaut Puellae alterius cujuscumque Ritus, et Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchae, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate.

§. 23. Insuper praedictum Monasterium, et Moniales sub protectione Sanctae Sedis Apostolicae, et Congregationis de propaganda Fide recipimus; illius vero, seu illarum regimen, tum spirituale, tum temporale, ad Monachos Congregationis Sancti Joannis de Soairo spectare decernimus, cum immediata subjectione Episcopo Ordinario, et mediata Patriarchae Graeco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam super eo, et illis auctoritatem acquirere debeat, quotiescunque futuris temporibus non adesset Episcopus Orthodoxus illius Sedis: quatenus vero (quod Deus avertat) neuter esset Catholicus, per id tantum temporis, et donec alteruter Catholicus supervenerit, prae-

dictum Monasterium immediate subjaceat Abbati Generali praefatae Congregationis. Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apostolicae.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium praedicti Monasterii sit Monachus professus dictae Congregationis Sancti Joannis, quem scientiae, pietatis, ac prudentiae commendatione ab ipsius Abbate Generali delectum, et praesentatum, Episcopus Dioecisanus probaverit. Idemque statuimus de Confessario extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, et quandocumque necessitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confessiones valeat deputare. Facta insuper praedicto Episcopo, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Instituti, et Ritus Latini, vel etiam saecularem ejusdem Ritus, in Confessarium extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

§. 25. Non aliam vero Regulam a praedictis Monialibus servandam statuimus, quam genuinam illam Sancti Basilii, quam Monachis tradendam, super significavimus. Cui quidem Regulae, si tam supradicti Monachi, quam mox enunciatae Moniales, aliquas peculiares Constitutiones addere velint, quae nec ejusdem Regulae observantiae, neque Graecis Ritibus adversentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoscendas, et si opus fuerit corrigendas, Nobisque auctoritate Apostolica confirmandas exhibere teneantur.

§. 26. In omnibus hisce Decretis, Venerabiles Fratres, quae, praevio maturo examine, ut supra diximus, auditoque consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, aliorum praestantium integritate, ac doctrina Virorum, statuenda, edenda, ac Vobis denuncianda esse judicavimus, minime dubitamus, quin agnoscatis, nihil aliud Nobis propositum fuisse, quam ut et Venerabiles Ecclesiae Graecae Ritus, ac mores in suo vigore persistant, et debita Vobis a populis obedientia, vestraque simul in eos auctoritas, et Jurisdictio, sarta tecta servetur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac iudicii aequabilitate proficiscitur; per quam et varias Ecclesiarum Institutiones et consuetudines justa aestimatione pensantes, unum illud ad animarum salutem omnino necessarium in votis habemus; ut scilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico censentur nomine,

De ejusdem
Confessariis
ordinariis, et
extraordina-
riis.

Regula simili-
ter S. Basii-
lii a Monia-
libus servan-
da.

Cum facul-
tate conden-
di Constitui-
tiones a S.
Sede appro-
bandas.

Cura Ponti-
ficis pro con-
servanda Ec-
clesiae Grae-
cae discipli-
na, et Epi-
scoporum
auctoritate.

Ejus guber-
nium ad mo-
nachos S.
Joannis per-
tinet, sub
jurisdictione
Ordinarii,
tanquam Se-
dis Aposto-
licae Dele-
gatis etc.

unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et supremam hujus S. Sedis auctoritatem, qua super alias Divina institutione praeeminet, ad promovendam omnium Ecclesiarum utilitatem solummodo interponentes; de caetero Fraternitatibus Vestris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia, et liberum Jurisdictionis vestrae exercitium, ad regendas Oves vestrae fidei commissas, eosque per semitas mandatorum Dei ad salutis aeternae metam; adjuvante Divina Gratia, dirigendas. Hinc est, quod et hujusmodi Decreta libenter a Vobis, et cum debita devotione, atque observantia, suscipienda et amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Nostra Vobis mandamus atque praecipimus, ut ea omnia et singula servetis, et ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactissime observari curetis. Et Apostolicam Benedictionem Fraternitatibus Vestris ex animo impertimur.

Praeceptum
de observan-
dis praemissis
Decretis.

Dat. die 24.
Dec. 1743.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

LXXXVIII. CONSTITUTIO

Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctae Romanae Ecclesiae, extenditur ad loca Domini Reipublicae Lucanae, in his quae pertinent ad Immunitatem personalem, et localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Clemens
XII. confir-
matis Prae-
decessorum
sanctionibus
contra Ho-
micidas, sta-
tuit, ut infra.

Alias fel: rec: Clemens PP. XII. Praedecessor Noster per suas sub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Kal. Februarii anno Incarnationis Dominicae MDCCXXXIV. Pontificatus sui Anno Quinto, ad compescenda; et coercenda, atque ab hac Alma Urbe; totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda et eliminanda Homicidia, quae a viris sanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magisque increbescente, saepissime patrari, non sine gravissimo paterni animi sui dolore ac maerore; inaudierat; Constitutionem, quae incipit: *In Suprema Justitiae Solio*, promulgavit, in qua, postquam omnes, et singulas Constitutiones a fel: itidem

rec: Pio II., Paulo II., Sixto IV., Julio II., Leone X., Julio III., Pio V., Gregorio XIII., Sixto V., Gregorio XIV., Clemente VIII., Innocentio XI., Innocentio XII., ac Benedicto XIII., et quibusvis aliis Romanis Pontificibus Praedecessoribus pariter Nostri, tunc suis, adversus Homicidas saluberrime editas, approbavit, confirmavit, et innovavit, illasque adversus quemcumque non usum, seu contrarium usum, qui quovis modo praetendi, vel allegari potuisset, restituit, et plenarie reintegravit, quas deinceps omnino, et inviolabiliter observari praecepit, et mandavit, inter caetera in eadem Constitutione contenta, haec praescripta erant, tenoris, qui sequitur.

§. 1. *Et quoniam experimento compertum est, administrationem, ac cursum rectae, et expeditae justitiae, qua Reipublicae salus praecipue innititur, summo peregrino obturbari, vel ab excessivo numero privilegiatorum, vulgariter Patentati nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum concessorum; proinde, salvis, firmisque remanentibus decretis, et resolutionibus, quae temporibus fel. pariter rec. Urbani PP. VIII. et dictorum Innocentii XI., et Innocentii XII. Praedecessorum, aut aliis quandocumque eu super re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujusmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico praedictis (Officialibus; aliisque privilegiatis a Congregatione pro tempore existentium ejusdem S. R. E. Cardinalium contra haereticam pravitatem generalium Inquisitorum, ac ministris necessariis actu inservientibus Archiepiscopis; Episcopis, ac Ordinariis praedictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro crimine Homicidii suffragentur; sed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Character insigniti, ecclesiasticae, et quatenus laici fuerint, saeculari jurisdictioni subjaceant: Reservantes Nobis facultatem declarandi, quinam, quotquot esse debeant veri Familiares dictorum Archiepiscoporum, Episcoporum, et Ordinariorum, ac Officiales necessarii, Curiis Ecclesiasticis verum, et actuale servitium praestantes.*

§. 2. *Insuper quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quippe aliis irreprehensibilis, et ab omni culpa, et macula immunis vitae, ac virtutum exemplo praelucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suae vocationis immemores, ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam Homicidiis manus suas cruentare non*

Privilegiatis
non suffragari
Privilegium Fori in
causis homicidii.

Exceptis Officiali, et Familiaribus, et Privilegiatis a S. Officio, et ab Ordinariis, eorumque Curiis.

Quorum numerus, et qualitates Summo Pontifici praefigenda re-servantur.

Clericos perharrescant: Nos peruersorum quorumcumque malitiae obviandum esse, non indulgendum, probe intelligentes; ad istorum quoque fraenandam perniciem, perpetuo, itidem statuimus, quod Clericus primae Tonsurae nullum Beneficium Ecclesiasticum obtinens, tametsi conditiones Clericis huiusmodi a Concilio Tridentino praescriptas servaverit, ac seruet, pro duobus, tamen Homicidiis animo deliberato, ac praemeditato per eum patris, privilegio fori, et Canonis, in odium tanti excessus, et ad aliorum terrorem, exuatur, et uti incorrigibilis, omnino seculari potestati subficiatur, ab ea tanquam laicus legitimis poenis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus constitutus, nec pariter Beneficiatus, nec praescripta a Concilio Tridentino servans, tam Caecus, quam conjugatus, in causis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque priuatus remaneat, neque a propria Episcopo, seu Ordinario repeli, minusque habitum Clericalem, quem indigne abiecit, reassumere possit post totaliter expiatam admissi delicti poenam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum, aliunde loci Ordinarium omnino spectet, non retardata interim delinquentis, asseruatione, facienda etiam per Iudicem laicum nomine Ecclesiae, qui illum pariter Ecclesiae nomine ad illius dispositionem retinere possit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diversa, ac etiam contraria Juris Canonici, et Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine, haud refragante.

Clericos in Minor. non servantes praescripta Conc. Trid., non gaudere privilegio fori, et Canonis praedicti.

Utrum praescripta Conc. Trid. servaverint, ab Ordinario declarandum esse, non retardata asseruatione.

Ecclesiasticos, aequae ac Laicos, Homicidii praemeditati Reos, non gaudere Immunitate Ecclesiastica.

§. 3. Porro cum idem Benedictus Praedecessor, animadvertens Homicidia huiusmodi suo etiam tempore increbrescere, nec minus, quam alia facinora in celebri Constitutione d. Gregorii XIV. etiam Praedecessoris, quae incipit Cum alias, recensita, publicae quieti officere; pro commissi sibi Apostolici Officii debito, per praedictam suam Anno Incarnationis Dominicae MDCXXV. sexto Idus Junii, cui initium est: Ex quo Divina, evulgata Constitutionem, laicos animo praemeditato, ac deliberato proximum suum interficientes, ab Ecclesiasticae Immunitatis beneficio excluderet et repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: Nos, ob gliscentem in dies quorundam Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabantur, ipsorum Gregorii, et Benedicti Praedecessorum

Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inhaerentes, et quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Ecclesiastica nequaquam jurari, iterum decernentes; eandem Benedicti Praedecessoris Constitutionem laicos animo praemeditato, ac deliberato proximum suum, sicut praemittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Ecclesiasticae excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cujuscumque gradus, et Ordinis existant, in Urbe, de universa ditione Nobis, et Sedis Apostolicae mediate, vel immediate subjecta; Homicidium animo similiter praemeditato ac deliberato patrantem, extendimus quoque, et ampliamus, dummodo, tamen causa admissi per eos Homicidii ab illorum Iudice Ecclesiastico competente cognoscatur, et ab eo, si rei reperi fuerint, citra poenam sanguinis, ad praescriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadversione.

§. 4. Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejusdem Benedicti Praedecessoris mentem, quoad personas in dicta ejus Constitutione comprehensas, interpretari, et explicare, voluerunt, sententias, et opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, nati minores vigintiquinque, majores vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori praebuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Praedecessoris Constitutione comprehensos esse, ac deinceps censeretur debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus; ita scilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiae Seculari, quoad laicos, ad ejusdem Curiae Secularis requisitionem, fiat a Curia Ecclesiastica et Clerici ab ipsa Curia Ecclesiastica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, et singulos praedictos tam Laicos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, ac ditione praedictis, ex causa, et occasione Homicidii etiam in rixa commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum, inquisiti, et processati, vel in contumaciam banniti, et condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis praedictae beneficio minime gaudere.

§. 5. Utque reorum, ratione Homicidii, ut praefertur, excepti inquisitorum, seu bannitorum, et in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiis, aliisque locis immunitibus, at-

Ab Ecclesiastico tamen Iudice judicandus, et puniendus tunc esse.

Homicidium mandantes, etc. etiam minores annis 25, et Ecclesiasticos, non gaudere Immunitate.

Item inquisitos, et damnatos de homicidio in contumaciam.

Ordo servandus in extrahendis Reis a loco Immuni.

que traditio suo cuique Judici competenti, legitime modo, et forma a Curia Ecclesiastica fiant, volumus, et ordinamus, ut quotiescunque Judici Ecclesiastico competenti innotuerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processatum, ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac personae reitate subministrata, vel acquisita suppetant indicia, quae ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc eidem Iudex Ecclesiasticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam a Curia Seculari requisitus fuerit, ad ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii Secularis, et cum interventu personae Ecclesiasticae ab Episcopo deputandae, devenire teneatur, extractumque ad suos, si tuti, et securi fuerint, sin minus ad Curiae Secularis Carceres asportari, ibique sub tuta custodia detineri curet, et faciat: Ubi vero ex processu informativo desuper conficiendo, quoad inquisitum nondum condemnatum, dictus Iudex Ecclesiasticus, ex acquisitis, seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus, ab extracto homicidium a praefata Benedicti Praedecessoris, et hae Nostra Constitutionibus exceptum patratum fuisse cognoverit, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto constet, progrediat; extractumque, si Laicus sit, Ministris, et Officialibus Curiae Secularis, si autem Clericus, ejus competenti Judici Ecclesiastico tradere, et consignare possit, ac debeat, exactis tamen, receptisque in actu traditionis, et consignmentis hujusmodi, a Iudice quidem Seculari, juramento, et ab Ecclesiastico, promissione in verbo veritatis, de restituendo extractum Ecclesiae, locove immuni, sub poena excommunicationis latae Sententiae, Nobis, et eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservatae, quatenus, extractus in suis defensionibus, quae ad trames juris, et Ordinationum Apostolicarum ei competunt, praefata elidat, et diluat indicia. Et si illa minime eliserit, seu diluerit, et delinquens repertus fuerit, Judici suo, scilicet Ecclesiastico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris esse censuerit, animadvertere liceat.

§. 6. Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex causa Homicidii superius excepti, sive Laico, sive Ecclesiastico agetur, quilibet Iudex Ecclesiasticus, ut praefertur, competens, ad illius, Laici nimirum, instante

Curia Seculari, et Clerici, ex Officio, extractionem ab Ecclesia, locove immuni, cum interventa quoque personae ecclesiasticae ab Episcopo deputandae, ac traditionem suo respective Judici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat: solamque sententiae contumacialis, et actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere decernimus, ut dictus Iudex Ecclesiasticus ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num istiusmodi Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, et declarare queat, et debeat, an bannitus, et in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne? exactis pariter, et receptis, quatenus consignetur, a Iudice Seculari juramento, si delinquens sit Laicus, ab Ecclesiastico vero, si fuerit Clericus, promissione, ipsum, ut supra, restituendi Ecclesiae, locove immuni, sub antedicta poena excommunicationis, si extractus in suis similiter defensionibus ei ad praescriptum praedictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus, nullitatem, et injustitiam contumacialis Sententiae praedictae ostenderit, et sceleris indicia diluerit; quod si id praestare nequiverit, et ex eisdem Sententia, et actis rite, et recte gestis, reus repertus fuerit, Iudex ejus competens Sententiam exequi, et quantum aliquem in poena irrogata excessum deprehenderit, etiam moderari valeat: Ita quod quaecumque declaratio a praedicto Iudice Ecclesiastico facta in iudicio Ecclesiasticae Immunitatis super consignatione banniti, et in contumaciam damnati, ejusque denegatione, nullatenus deservire, et a nemine allegari possit in alio diverso ac separato iudicio, in quo scilicet de praefata Sententiae contumacialis executione postmodum disputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Iudicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo Iudicis competentis, in cognoscenda et definienda validitate, seu nullitate, justitia, seu injustitia ejusdem Sententiae contumacialis, ingeratur.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, et Republica Lucana Nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem praedictae Constitutionis Clementis Praedecessoris praedicti superius insertam, ad Dominium, et ditiones eidem Reipublicae subjectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere, et ampliare de benignitate apostolica dignaremur: Nos igitur ipsos Senatum, et Rempublicam specialibus favoribus, et gratiis pro-

Et in iisdem
tractandis
Curiae Ec-
clesiasticae,
sive Laicae.

Decreta Ju-
dicialis Ecce-
siastici super
competentia
Immunitatis
non suffra-
gari in iudicio
super e-
xecutione
Sententiae
contumacia-
lis.

Pontifex
praefertur,
confirmat, et
extendit ad
ditionem
Reip. Luca-
nae.

Quid in ex-
tractione, et
traditione
banniti, et
damnati in
contumacia-
em.

sequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censes, hujusmodi supplicationibus inclinati, et ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus, propulsandum, exterminandumque advigilantes, praedictam Constitutionem pro universa, ut praemittitur, S. R. E. praedictae ditione a laudato Clemente Praedecessore factam, quoad praenota in his praesentibus literis, respective, ad dominium, et dictiones praedictas ejusdem Reipublicae Apostolica auctoritate, motu proprio, tenore praesentium extendimus, et ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari praecipimus, et mandamus.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti alias idem Clemens Praedecessor voluit, et decrevit, ut in Nostra ditione Ecclesiastica tum extractis in suis defensionibus, quae ad tramites Juris, et Apostolicarum Ordinationum ei competunt, eluat, et diluat indicia; tum ut sola Sententiae contumacialis, et actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Judex Ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam *Constitutionum Apostolicarum*, pronunciare, et declarare queat, et debeat, an bannitus, et in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne; tum denique, si extractus in suis defensionibus, et ad praescriptum praedictarum *Constitutionum Apostolicarum* competentibus, nullitatem, et injustitiam contumacialis Sententiae praedictae ostenderit, et sceleris indicia diluerit: ita pariter in Domino, et ditionibus praedictis, haec omnia praemissa ad dispositionem Juris, et *Statutorum localium domini, et ditionum hujusmodi* intelligi debeant.

§. 9. Ac insuper volumus, ut donec, et quousque sive per Nos ipsos, sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes declaratio hujusmodi facta non fuerit, si tantummodo familiares, et Officiales excepti intelligantur, et habeantur, quos de jure, et juxta consuetudinem loci cujuslibet, usque ad hanc diem pro familiaribus, et Officialibus habitos, et de-

putatos esse, et haberi, ac deputari solitum est.

§. 10. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, atque ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari; sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

§. 11. Non obstantibus praemissis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, styliis, usibus, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Praedecessorum Nostrorum literis, privilegiis, indultis, et facultatibus quibusvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro

Glossam pro
literarum
firmitate.

Cum derogationibus
oportunitis.

Cum facultate
procedendi
juxta statuta
localia.

Numerum,
et qualitates
Privilegiatorum
interiorum
juxta consuetudines
locorum servari
mandat.

plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis
effectus, et
exemplorum
auctoritas.

§. 2. Volumus autem ut lapsis viginti quinque diebus, postquam praesentes literae per dominium, et ditiones praedictas per Ordinarios locorum publicatae fuerint, omnes et singulos in dominio, et ditionibus, praedictis existentes perinde arceant, ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatae fuissent; utque earundem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 24.
Jan. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLIV, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cord. Passioneus.

Similia Indulta eodem fore exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum, et Rerum-publicarum Ditionibus.

LXXXIX.

DECRETA

Super pluribus Disciplinae Capitibus, pro Locis Regni Serviae, et finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, et Universo Clero, et Populo Regni Serviae, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Sollicitudo
Pontificis
pro Fidei, ac
Disciplinae
integritate,
in Servia, et
propinquis
locis nonni-
hil collapsa.

Inter omnigenas calamitates, quibus Ecclesiae Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterina charitate compatimur, non aliae magis animum nostrum sollicitant, atque urgent, quam quae sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occa-

sionem oriri, et Catholicae Fidei, disciplinaeque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illae, quas in Serviae Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum vero novissime, per Venerabilem Fratrem Joannem Baptistam, electum a Nobis, et constitutum Archiepiscopum Scopiae, distinctius expressae, ac pene ob oculos nostros expositae, incredibili Nos dolore affecerunt. Licet enim infer gravissimas vexationes, et persecutiones ab infidelium crudelitate, et schismaticorum odio illatas, assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac sollicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate, constantiam commendare, immo et admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nonnullorum ex illis infracta, et fluctans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum in vecta inter plerosque Fideles, ex alienigenarum consortio, morum, ac disciplinae corruptela; praesertim vero turpis Christianae professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quae contra Fidei, et morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur, vel anleverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontificii, et Canonici Juris sanctiones, et per Apostolicae Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum saepius emanata; potissimum vero per ea, quae statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub fel. rec. Praedecessore nostro Clemente XI., ab istius Regni Primatibus, pro universo Clero, et Populo Albaniae, et Serviae, indictum, et celebratum fuit. Ideoque praedictas omnes juris Ecclesiastici, et Sedis Apostolicae leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, et observantiam impense commendantes, praedictum Concilium Albanum vestris praecipue rebus, ac temporibus accommodatum et opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari praecipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, Parochi, et Missionarii, et reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius ex-

Commenda-
tur observan-
tia Decreto-
rum Concilii
Albani.

emplar apud se habeant, atque ad illius normam suos, et Populorum mores exigere student, et conformare.

§. 2. Attamen, ut graviore abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quae ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur; postquam eosdem accurate, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quae sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpote utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; et nihilominus auctoritate Apostolica exactissime impleri, et custodiri mandamus.

§. 3. Ordientes itaque a negotiis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus et singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiae Catholicae communionem retinere cupiunt, districte praecipimus, atque iubemus, ut caveant, ne ad occultandam; quum licitum et necesse est aliquando, Christianae Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelica Praecepta, et Instituta; praesertim vero, quae protestationem includunt Mahumeticae sectae: ideoque si Circumcisionem susceperint, sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse deberent per labia sua, assumere: abominanda Infidelium Tempia, quae Moschaeas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniarum dies Carnium esu profanare, et haec eo fine, ut Mahumetani credantur, prorsus devitent. Haec enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianae contraria, quae mendacium in re gravissima continet, et virtutalem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

§. 4. Multo vero magis, quum a publica Potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticae sectae se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet, sumentes scutum Fidei, non solum corde credere ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, et ipse negabit eos coram Patre suo.

§. 5. Impius pariter, et illicitus est illorum Serviae Christianorum abusus, qui, ex hac vita migraturi, cadavera sua Turcarum sepulchris mandari, cum istorum assistentia, et Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minime debent, quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne et ipse eorundem coram Aeterno suo Patre erubescat.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, et Missionariorum erit, serio Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti Fidei injuria, nefarie praesumunt, docere et admonere; quod frustra sibi de Christianae Legis custodia, et zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei. Itaque ipsis aperte denuncient, quod quisquis metu cujuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, et momentanea retinere, quam aeterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in hujusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, et, si impoenitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quae nullus Ecclesiae Minister illos, admittere praesumat; alioquin a proprio Episcopo Canonicis poenis, ad praescriptum etiam supradicti Albani Concilii, plectendus erit.

§. 7. Arcendae pariter a Sacramentis Ecclesiae sunt illae Mulieres, quae nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admissae, celantes Christianae Religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam; eisque a Pastoribus denunciandum est, ne salutis aeternae fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus, mortuam, in corde tantum utiliter conservare possunt, sibi persuadent.

§. 8. Istarum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere praedicti Parochi minime dubitent; admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem praeseferunt, et nullo supersticioso fine, sed unico salutis obtinendae voto, ad baptismum a supradictis Matribus offerun-

Et in morte.

Simulatores a Sacramentis arcendi, et a suffragiis excludendi.

Item Mulieres, quasque Christianae Religionis exercitio viventes in Turcarum contubernio.

Harum Filii quando baptizari possint, nec ne.

Relati abusus in specie corrigendi per iurascrpta Decreta.

Non licere Fidei Professionem ita occultare, ut Mahumetismus simuletur.

Praesertim in judicio.

tur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quae suadere possunt, vel eos in Evangelicae legis, et fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab huiusmodi Matribus fraudatos, Mahumetaui Patris impietatem sequuturos esse; perpensis etiam infantilis aetatis periculis, ob quae tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiaeque Ministros duntaxat hortamur, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, et prudentiae suae dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omittant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, huiusmodi Ecclesiae Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, et correptione Domini educare.

Si baptizentur eorum educationi consulendum

Matrimonia juxta Decretum Concilii Tridentini celebranda, abrogatis clandestinis antea rami iudice contractis.

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supradictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, et nulla esse definimus praetensa Matrimonia, quae coram solo Turcarum Iudice, Caddi dicto, vel etiam absque isto, per solos Sponsos, et non ad praedicti Tridentini Concilii praescriptum contrahuntur. Quique huiusmodi nullas, et clandestinas nuptias contraxerint, et post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinato versantes, (nisi de praeterito poenitentiam agant, et justo Matrimonio in facie Ecclesiae jungantur,) a Sacramentorum participatione arceri praecipimus.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Torcicoritu, nisi sit mere civilis,

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minime permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, et nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; numquam tamen illius delicti insonites haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio statutas, licet in Servia minime usu firmatae asserantur; quum tamen in praeaudato Concilio Albano Parochis etiam Serviae praescribantur, edempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasiorem; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari praecipimus.

Proclamationes servandae, nisi necessitas contra urgeat.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, et cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus superstitibus, indissolubile, per huiusmodi Mulieris facinus minime dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, moechatur; et nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

Matrimonia non dissolvi per Uxoris fugam, et Nuptias ab ea cum infidelibus contractas.

§. 13. Et quidem de huiusmodi Mulierum salute, nisi poenitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quae nullo Sacramentalis fidei jure conjunctae, in illicito concubinato cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in praedicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiae Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel praetensae illarum in Christiana Fide perseverantiae, vel violentiae in puerili aetate a Turcis illatae, vel etiam quod unicae, aut potioris, et justae Uxoris loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinato, et fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad eadem indignis ministranda, praebent facultatem.

Mulieres nulliter nuptae cum infidelibus donec in eorum concubinato permanserint, Sacramentis arcendae.

§. 14. Circa Dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, et Missionarii Serviae, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos suae potestatis transilient. Nullas itaque Dispensationes, concedendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod Mahumeticos simulent ritus: Etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiae, quae Christi sponsa est, indignos se faciunt. Praetera nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus Matrimonia juxta Ritus Ecclesiae Catholicae, ut supra dictum est, et valide, et sancte celebranda non esse praeviderint; tunc enim non Dispensationes, sed Dissipationes, et incontinentiae fomenta es-

Dispensationes non concedende simulatoribus Mahumeticis sectae.

Nec iis, qui Matrimonium contra Ecclesiae Ritus contrahere velint.

sent, a quibus fidelis prudensque Minister Christi omnimode abstinere tenetur.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter caeteras ipsis communicatas, non reperiri, dispensandi scilicet super impedimento justitiae publicae honestatis, proveniente ex matrimonio rato, quod alias inter alterutram partem, et alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit; sed ante consummationem, vel morte, vel aliter legitime solutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex sponsalibus oritur; ideoque ab huiusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt.

§. 16. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica praescripta. Quod, si infra vetitos dies Mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii causa invitaverint; quoniam Ecclesiae praecepta ad eos, qui foris sunt, minime perferunt; non prohibentur Catholici Serviae Christianam modestiam secum ferentes, illis interesse; dummodo fieri possit absque Creatoris injuria, et offensione fidelium, et Ecclesiae Dei; et nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere jungi debent, et consentire. Quae tamen Infidelium consortia, et profana convivia, si, quantum poterunt, devitare curaverint, multa sane animarum pericula praecavebunt.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem spirituales; sapientissima Tridentini Concilii Decreta, quaecumque in contrarium consuetudine minime obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque nec eam, quae oritur ex Sacramentis Baptismi, et Confirmationis, ultra personas, et gradus ab eodem Concilio praefinita, extendi permittimus; nullam vero spirituales cognationem aliunde oriri, et in specie ex assistentia matrimonio praestita, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primo tondentur, expresse declaramus. Urget enim ratio praedicti Conciliaris Decreti; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat saepius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perseveretur, vel quae cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ea spiritualis cognationis genera, quae jam in Ecclesia recepta erant; multo majori

ratione obtinere debet in aliis huiusmodi speciebus, quae in Ecclesia Catholica ignotae, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera gravia, et importabilia, digito autem suo ea non movere. Itaque et istorum scandalum, si quod acceperint ex huius Decreti inter Fideles observantia, secure continendum est.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus istarum Regionum Ecclesiae, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, et Magistram, in speculum sibi, et exemplum proponentes, non alio quam Romano Missali, Rituali, ac Cereemoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos, ut nihil in huiusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, et tam in Sacrorum celebratione, et Sacramentorum administratione, quam in Benedictionibus, et Exorcismis, non aliis quibuscumque aliunde peritis Ritibus, Ceremoniis, et precationibus, quocumque praelectu, aditum reserari permittant.

§. 19. Videant autem, ne forte inanes, aut leves timendi causae illae sint, quae passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione ceremoniis a Rituali Romano praescriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis praemitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantaque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maxime necessarii.

§. 20. Curandum est etiam, ne extracausum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus incussi, communis, et naturalis Aqua, vel etiam ea, quae pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temere omittatur usus Aquae ad hunc praecise effectum benedictae juxta praescriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illae existunt, Baptismales Fontes, statutis temporibus, et ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

§. 21. Invigilent etiam, pro pastoralis munus implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes Catholici desint, qui ipsis in Paschatis solemnibus Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint: tum ut Latera-

Romani Missalis, Ritualis, ac Cereemonialis usus retinendus, rejectis, ritibus, et precationibus aliunde petitis.

Ceremoniis Baptismi non omittantur, vel cito suppleantur.

Aqua Evangelica juxta Ritus Romanum benedicitur, et in Baptismo adhibetur.

Communio in Paschate sumenda commo- dum Fidelibus suppetat.

Declaratio super Dispensatione impedimenti justitiae publicae honestatis, proveniente ex matrimonio rato non consum-

De nuptiarum celebratione temporibus, et assistentia nuptiis Infidelium.

Cognatio spiritualis non extendatur ultra causas gradus Concilii Tridentini praefinitas.

nensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiae de Resurrectione Domini laetitia, hoc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiae Filii roborentur, ac nutrantur. Quod si propter locorum, et temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quae a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrent, nullatenus id fieri possit; tunc, ut eidem praecepto, vel in Quadragesima, vel in solemnibus Pentecostes, praeviisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Serviae regionum satisfieri valeat, harum Literarum tenore concedimus, et indulgemus.

Dispensatur quoad tempus, pro casibus necessitatibus.

Eucharistia Infirmis ministraretur.

§. 22. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo desertas, et ruinosas esse istorum Regionum Ecclesias, vel adeo inolescere Infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tuto, ut par est, asservari possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturae debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurrere, et providere debet. Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia est inquirenda, non tantum pro fidei Poenitentiae Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis, verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspiciant, praedictum Sacramentum Eucharistiae quamprimum ipsi ministrent, et si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad Infirmis domum deferre debent, cum extra summum necessitatis casum, apud Infirmos, in Aedibus non Sacris, Missam celebrare non liceat.

Missae extra Ecclesias non celebrantur, absque extrema necessitate.

Ritus deferendi sacramentum Eucharistiam

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad Infirmos deferat, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus praecipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumsepta, et praecedente uno saltem lumine, Hymnos, et Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devote deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis praevalet, et iniquitas; Sacerdos Stola semper habeat propriis coopertam ve-

stibus, in sacculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat, et numquam solus procedat, sed uno saltem Fidele, in defectu Clerici, associetur.

§. 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones devitentur; a quibus profecto impuram originem trahunt superstitionis quidam ritus, veluti lotiones, quae incenso, Thure, et certarum precum recitatione, quae a Catholica improbantur Ecclesia, peraguntur. Itaque abstinentes, quantum poterunt, ab omni specie mala, et infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum vero dieterio, et cachinnos, inanesque schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

§. 25. In aestimandis autem periculis, quantum interventu in supra enuntiatis rerum generibus Ecclesiasticae disciplinae rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum Regionum Fideles, praecipue vero Animarum Pastores monemus, iidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid vere timendum sit, quid contemnendum, examinent; et non in angustia, et metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, et ardore dilectionis, quae foras mittit timorem, Dei, et Ecclesiae praecepta observent, et Animarum Curam administrent. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianae professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint; vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, et obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesiae Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis aequae mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam angustamque semitam, Christum Ecclesiae Caput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur.

§. 26. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur.

Relaxationes, et dispensationes non temere, nec levi de causa adhibendae.

Beneficium conservatae Religionis

magni aesti-
mandum.

judicio; in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus conculcari, et extinguere permisit; in isto tamen Serviae Regno veritatis suae lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, et tribulationibus constituti, et consolationem acciperent in hac vita, et ad meliorem, ac beatiorum aliam, assequendam perducerentur.

Et summa
cura custo-
diendum.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, et praecavele; ne per ingrati animi vitium, Divinae erga vos pietatis fluentia siccentur; et auferatur a vobis Regnum Dei, cuius legibus obtemperare, et recte constitutos mores servare contemperitis.

Praeceptum,
et adhortatio
pro praevis-
sorum im-
plemento.

§. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesiae legum puritatem cupimus revocare, quaeque vobis omnino exequenda per has Literas nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, et importabilia; videte ne ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, et molestiam vestra opinione transferatis, et quae ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum solitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Haec si abjeceritis, et mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; et profecto levia vobis omnia, et expedita in Christianae legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam ex tentatione proventum, et momentanea tribulationum vestrarum aeterno gloriae cumulo abunde rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, et Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus amanter impertimur.

Dat. die 2.
Febr. 1744.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

SÆCULARIZATIO

XC.

Aliquot Ecclesiarum Germaniae, aut earumdem reddituum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, et numquam toleranda edicitur; cum admonitione ad Germanorum Antistites.

BENED. XIV. TOM. XV.

Dilecto Filio Nostrò Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lambergh nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Ut primum Nobis compertum est, quod ad praesentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam, proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principatibus, qui cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbacias, aut Canonicatus, aliasque Ecclesiasticas Dignitates Jure pertinent; ut nimirum per hujusmodi bonorum opulentiam augetur Principum Secularium temporale dominium, Aerarium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori saeculo in Germania duo Metropolitae, et Episcopatus sex deleti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, et Protestantes alterna successio constituta est; non omisimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni interesse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur, opem suam conferre valebant, graviter commovere de imminente Catholicae Religionis in Germania periculo, de praeclaro haereticæ pravitatis triumpho, summaque rei Ecclesiasticae calamitate: quae quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbaciae, saeculari Principatu cum eis conjuncto, praeclarissimis juribus, spectabilibus honorificentis spoliarentur; aut in profanos usus Ecclesiae patrimonia converterentur, aut imminuerentur illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot saeculorum memoriam Episcopi Catholici integre sancteque servarunt, atque ea bona, quae Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, et propria commoda usurparentur. Curavimus quoque, ut haec ipsa

Pontifex
cum Principibus
Catholicis agit, ut
eos a pernicioso
consilio deterreat.

Principibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nuntiis, qui apud illos sunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorum responsis ad literas Nostras, tum Nunciorum Nostrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexisse non minus gravissimum Catholicae Religionis damnum, quam luctuosam rerum perturbationem, quae consequeretur, si ad aliquid praedictorum aditus recludatur: proinde testati sunt, sibi consilia huiusmodi haudquaquam probari.

Principum
Responsa ac-
cipit pietati,
et religioni
consecrata.

Profiteatur
se nullo pa-
cto laturum
Ecclesiastici
iuris immu-
tationem.

§. 1. Jam plane ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, quae super his ad Nos detulistis; tum etiam haec ipsa significavimus iis, qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties hac de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Voluntate Nostra omnino constaret, opportunum esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter exponere, quod ad caeteros quoque praeclaros Germaniae Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altissimo cui rationem de singulis operibus nostris reddituri certe sumus, testamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia et singula Ecclesiarum Germaniae Principatus, jura, jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbantias, sive ad Canonicatus, sive ad alias quascunque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permaneant; neque umquam concessuros, aut assensu comprobaturos, adversum hisce quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati simus sanguinem potius nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesiae jura, ac libertas violentur, et conscientiae Nostrae macula per ejusmodi assensum afferatur.

Episcopos
monet de ip-
sorum debi-
to, eorum-
que consilia
exquiri.

§. 2. Pietati quidem vestrae, ac zelo injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet, sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero obliti essetis jurjurandi, quo in auspiciando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesiae vestrae jura, praerogativas, fortunasque, sartas tectasque servare. Equidem Nos animo prospicimus, quantum emolumenti haeresi accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus saeculares fieri, sed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis si Principatibus, jurisdictionibus, juri-

bus, honorificentis; quod Deus avertat, Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quae haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis sunt, ut eidem multo graviore in posterum augeremur calamitates. At vos, qui loco praesto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis, quae, perniciosae vobis, ac tristissima acciderint, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denudata, impotens, et imbecilla fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum legendumque ab Haeresi, quae in propinquis, ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quae tandem futura sit clarissimi istius Cleri vestri conditio, redditibus ad ipsum pertinentibus imminutis. Cum enim ex selecta totius Germaniae Nobilitate is componatur, haud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetur; in illum scilicet, in quo fuit saeculo XVI, cum Haeresis in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, et periculi plena, quae curam, operam, ac vigilantiam vestram summo perere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid factu opus sit, praeter ea, quae hactenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

§. 3. Imponendus hic esset literis hisce finis; sed Apostolici muneris Nobis impositum, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla insuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiae Theologos, et Assentatores, qui ad eorum aures insusurrare non dubitarunt, fieri quidem non posse, ut Ecclesiastica bona in saecularem statum redigantur; posse tamen ea minui; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatam luxum, et saecularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastoralis animarum cura tradita, ipsemet Episcopus saeculi negotiis, et curis sese immisceat. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, haud praetermisimus sententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis ostendendo, absurdum non esse, ut cum Episcopatu una Principatus

Vanas ratio-
nes ab ali-
quibus jacta-
tas refellit.

conjungatur, idque praesertim in Germania; Neque, ob unius, vel alterius abusum, generale aliquid statui debere, quo Ecclesia vetustissimis, quibus fruitur, juribus exuatur, quoque Successoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Ecclesiae emolumentum, et juxta laudabilem piamque majorum institutionem.

Hortatur
Episcopus
ne hujusmo-
di columnis
causam pre-
beat.

§. 4. Persuasum plane Nobis est, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejusmodi consiliis occasionem praebuerunt, aut praebent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania sit, qui saecularis potius Principis, quam Episcopi personam gerat, quique Principatu, Templique thesauro, ad seculi pompam abutatur. Generatim sane loquimur; eo magis, quod praesentes literas non ad Te unum; sed ad complures alios transmittere decrevimus. Sed libere constanterque dicimus, ut si in Venerabili Episcoporum coetu, et inter praecelaros Germaniae Praesules in praesens forte existeret, qui istud vitae genus ageret, is animae suae consulat, talem vivendi rationem corrigat, emendataeque vitae institutione scandalum de medio tollat, atque ita os obstruat iis, qui loquuntur mendacium, qui-que argumentis quidem falsis, sed veri speciem praeseferentibus, blandiuntur Principibus Saecularibus, ad ea attentanda, a quibus illi haecenus se alienos esse profitentur. Qui saecularem magis Principem, quam Episcopum gerit, is certo sciat, se talis ditionis Principem esse, eo quod Episcopus sit talis Diocesis: Principatum autem non ideo cum Episcopatu conjungi, quo negligatur cura animarum, sed quo ipsi plenius satisfiat, et Ovis Jesu Christi sibi traditum validius ab Haeresi propugnetur: Animadvertat quoque, pios Institutores, non ad luxum, et saeculi pompam fovendam, elargitos fuisse summa liberalitate, ac munificentia pingues Ecclesiae proventus; sed ut, detractis iis, quae congruunt quidem cum Episcopo, tum Principi Viro, non ad propriae voluntatis libidinem, sed ad Sacrorum Canonum regulam, ita ut omnibus conspicuum sit, quid inter Principem Saecularem, et Episcoporum Principem intersit, necnon ut iis detractis, quae ad utriusque dignitatis gradum, atque onera necessaria sunt; quod reliquum est, in subsidium pauperum, et Ecclesiae bonum impendatur. Qui in se gesserit, minime dubitet, quin Altissimum benedictionibus suis

eum largissime cumulet, atque una efficiat, ut in Germania gravissima damna reparentur, quae ibi superiori memoria illata sunt.

§. 5. Haec, atque alia hujusmodi, animo quidem, et Caritati tuae praesentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune usurum speramus, si quando occasio se dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, et inconsiderate viverent. Interea te toto animo complectentes, Apostolicam Tibi, Dilecte Fili Noster, Benedictionem peramanter impertimur.

Eodemque
ab illis invi-
cem suggeri
mandat.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 15.
Febr. 1744.

J. Vincentius Lucchesinius,

Similes Literae, eodem fere exemplo, scriptae fuerunt ad alios Antistites per Germaniam.

CAPITULO CATHEDRALIS

XCI.

Ecclesiae Patavinae nonnulla Indultā, et Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Nostro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Simul, ac Nobis, non humano quidem consilio, sed, ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antistitem Patavinae Ecclesiae, cogitavimus ejus Cathedrale Canonorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesia a S. Prosdocimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divorum numerum adscriptis, Fidentio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, et Bernardo Maltraverso, nostra pariter aetate a Venerabili Cardinali Gregorio Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, et Octavus Alexander

Veteres Ca-
pituli Pata-
vini praero-
gativae.

prodierunt ad universum Christi Domini Ovilis moderandum, sexdecim praeterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchae, duodetriginta Archiepiscopi, et Episcopi, pluresque Romanae Curiae Praesules, multis jampridem Pontificiae beneficentiae argumentis ornatum a Decessoribus Nostri Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Urbano Tertio, Innocentio Tertio, Pio Secundo, adeo splendendam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

Cardinalis
moderari Episcopi laudes.

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate praees, tuis quoque amplissimis meritis ab Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos obversabaris clarus non una Ecclesiasticae Ditionis Provinciali Praefectura, illustris gesto tot annos summa cum iustitiae, ac sedulitatis laude Romanae Rotae magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, qua decorus Romae inter praestantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicae administratione sententiis; simul autem singulari praeditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianae virtutis exemplum, cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinatus vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps haesisti, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires; nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti: statim deinde sacris ceremoniis initiatus; et ad commissas oves progressus, Pastoralis cura, et agendi suavitate Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximie celebrent laudibus; idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis sollicitudinis vocaverimus. Haec omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum praecipuis honoribus amplificemus.

Dignitas, et
Canonici Patav. creantur
Sedis Apost. Notarii.

§. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius postulatum, et plenitudine Nostrae Potestatis, decernimus, et constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, et Canonici Patavinae istius Ecclesiae, Notarii sint Sedis Apostolicae, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, faveribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem Apostolicae Sedis Notarii de numero Partici-

pantium, sine tamen istorum praecedendo. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, intantur per hyemem Suparo, seu Rocchetto, et Cappa magna, per aestatem eodem Suparo, et Superpelliceo, sicut Vaticanae Basilicae Canonici est in more. Pileum itidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni praeterea Familiae suae Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missae Sacrificium peragunt, Canonem Missae adhibeant, et Lychneolum. Haec omnia tamen concedimus, et concessa esse volumus, salva tua, et Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canoniciatum, et Praebendarum Ecclesiae Patavinae, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quae per dictae Ecclesiae Canonicos, et inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quae jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostrae, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi praefatae collationi, et dispensationi inducere.

Eorum insignia, et habitus Choralis.

Usus Canonici, et Lychneoli.

Praeservantur Ordinarii iura, quoad collationes.

§. 3. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiae Nostrae certiores facere, usque reddere has nostras Literas forma Brevis, quae in Tabulario servatae, authentico testimonio fidem faciant Paternae Benignitatis, benevolentiaeque erga se Nostrae, atque incitamentum praebeant obsecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiae Gubernacula difficillimis hisce temporibus moderanda. Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, eisdemque Canoniciis patenti cordis singulari studio impertimur.

Pontificiae benevolentiae significationes.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXII. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 22. Febr. 1744.

J. Vincentius Lucchesinius:

BREVE

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Reddituri de commisso nobis grege Dominico in extremo judicio rationem, summis, ut tene-

XCI.*

mur, affectibus, singulos Christifideles, quos hostis humani generis a justitiae limitibus sepe divertit, nostro piissimo Redemptori ab omni labe mundatos restituere, eosque sibi acceptabiles, et bonorum operum efficere cupimus sectatores, ut pergrata, et accepta Deo opera peragentes, illius, qui misericordiarum pater est, gratiam, et misericordiam valeant facilius reperire, et Nos in ipsa ratione reddenda divinae justitiae possimus evadere ultionem. Cum sicut dilectus filius Augustinus Gioia frater expresse professus ordinis Eremitarum Sancti Augustini in Sacra Theologia Magister, nec non Assistens Generalis Italiae, et illius Visitator auctoritate Apostolica deputatus Nobis nuper exponi fecit, quamplurimi dicti ordinis Professores tempore Quadragesimae, et Adventus in nonnullis tam dicti, quam aliorum ordinum, ac Secularibus Ecclesiis Verbum Dei praedicare, alii vero in Peragen. Sacras Missiones tum in illis partibus ordini praefato praesertim Indiarum assignatis, tum in diversis mundi partibus de Ordinariorum licentia per aliquod temporis spatium magno cum animarum fructu sese exercere soleant. Nos considerantes quod Professores, alumnique dicti ordinis praemissa peragentes Christifidelium mentes in his, quae ad fidem, et Sanctorum Sacramentorum usum, et frequentiam spectant confirmare, et consolidare curant, ut autem dicti Professores libentius praemissa peragant, et Christifideles illis intersint, quo ex hoc dono coelestis gratiae conspexerint se uberius esse refertos; De Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, supplicationibus ejusdem Augustini Assistentis Generalis Nobis humiliter porrectis inclinati, omnibus utriusque sexus Christifidelibus, qui vere poenitentes, et confessi, ac Sacra Communionem refecti, Ecclesiam, in qua dicti Ordinis Professores vel Verbum Dei tempore quadragesimali praedicaverint, vel Sacras Missiones, peregerint, ultima die earundem Missionum, vel Praedicationis visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haereticum extirpatione, ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, qua vice id egerint; Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Ac insuper eisdem Professoribus conciones, vel Missiones praefatas peragentibus, ut ipsi ultima

die supradicta utriusque sexus Christifideles ad easdem Ecclesias, in quibus ipsi praedicaverint, seu Missiones peregerint accedentes, et interessentes, praesente etiam Episcopo seu alio in Dignitate Ecclesiastica constituto, de ejus licentia benedicere, seu Apostolicam Benedictionem supra populum impertiri libere, et licite possint, auctoritate Apostolica tenore praesentium facultatem concedimus, et tribuimus. Quibusvis in contrarium facientibus non obstantibus. Volumus autem quod praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu dilectorum etiam filiorum Procuratoris Generalis, seu Assistentium Generalium dicti ordinis pro tempore existentium subscriptis, et sigillo ordinis praefati munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra illud adhibeatur, quae, ipsis praesentibus, adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXIV. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 24.
Febr. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

BREVE

XCI.**

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTUS PAPA XIV.

Resolutionis captae a Sacra Congregatione Episcoporum, et Regularium pro Ven. Monasterio S. Mariae de Melon Ordinis Cisterciensium Reformatorum Regni Galliciae in Hispaniis, ejusque Filiis, et Monachis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Emanavit nuper a Congregatione Ven. Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Negotiorum, et Consultationibus Episcoporum, et Regularium praeposita in Causa inter dilectos filios Valerianum Garzia, Franciscum Alvarez, Sebastianum Filloi, aliosque Monachos expresse professos Monasterii S. Mariae de Melon ex una, et Superiores Generales Congregationis Reformatae S. Bernardi Ordinis Cisterciensis Congregationis Hispaniae ex alte-

ra partibus, super jure affiliandi vertente: Decretum tenoris sequentis videlicet — In Causa Tuden. Ordinis Cisterciensium Reformati in Hispaniis Juris affiliandi vertente inter PP. Valerianum Garzia, Franciscum Alvarez, Sebastianum Filloi, aliosque Monachos professos in Ven: Monasterio S. Mariae de Melon ex una, et PP. Superiores ejusdem Ordinis in Hispania ex altera partibus. Sac: Congregatio Eminentissimorum, et Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium Negotiis, et Consultationibus Episcoporum, et Regularium proposita, Referente Eminentissimo Firrao Praefecto, ac Ponente, Partibus auditis, ac re mature perpensa, decrevit, ac declaravit — Praevia revocatione decreti Capituli Generalis, competere Monasterio S. Mariae de Melon Jus admittendi Filios ad Habitum, et Professionem, juxta formam Constitutionum Apostolicarum, et Ordinis, ab eoque Monasterio persolvendas, seu reficiendas esse expensas Litis, juxta liquidationem faciendam coram D. Cardinali Ponente, prout de jure; Et amplius Causam hujusmodi non proponi mandavit — Romae 24. Januarii 1744. — I. Card. Firrao — Joseph Maria Archiepiscopus Damasc. Secret. — Loco + Sigilli — Cum autem, sicut pro parte dd. Valeriani, Francisci, Sebastiani, aliorumque Monachorum dicti Monasterii Nobis subinde expositum fuit, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, et servetur exactius, Apostolicae Confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desiderant. Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequen., harum serie absolventes, et absolutas fore censes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum praeinsertum Auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; Salva tamen semper in praemissis Auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis,

ad quos spectat, et pro tempore quoadcumque spectabit plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstant. Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, Monasteriis, Ordinibus, et Congregationis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Februarii 1744. Pontificatus nostri Anno Quarto.

Dat. die 27.
Febr. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

Adest Sigillum.

ANTIOCHENO

XCII.

Patriarchae Graecorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, et conditionibus opportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico-Greco Melchitarum Antiocheno Patriarchae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Dum nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Graecorum Ecclesiam, jamdiu a Romana Sede funesto Schismate divisam, et a Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc

Patriarchae
Fides, Religio, et
in S. Sedem
observantia
commendau-
tur.

tandem Fraternitati Tuæ commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni moeroris prope modum oblii, quo ex illa Schismaticorum Antistitum irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Graeci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dyptichis toto adscribi queat. Quæ de re maximas habemus, agimusque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Ecclesiæ Cathedra, licet immerito, considentibus, id felicitatis evenierit; ac possimus, Te, Praeside, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumfessa, deferendæ Orthodoxæ Fidei periculo obiciebatur; contra vero aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Ovile restituant. Magnum igitur tuum meritum est, in Orientalem Graecum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Ex eo autem aequè plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene acta vitæ prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus, palam asserta vera Dei Religione. Quamobrem a Catholicis Orientalis Dioecesis Episcopis in Antiochenâ Sedē locatus fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnasti adversus Catholicæ veritatis hostes, nullis fractus aerumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fidei autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, et eximiâ obedientiæ laude. Quin etiam, ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhaerescere gloriarî posses, Sacro ornari Pallio a Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, et grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique prætermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucesceret.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, et si adhuc Palli donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eo jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus,

nuper etiam in Consistorio ab eodem Ablegato Tuo renovatis, annueremus, libentissime Tibi transmittimus Pallium ipsum, desumptum e Corpore Divi Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodo prius coram eorum altero emisseris Catholicæ Fidei professionem, juxta formulam præscriptam a fel. rec. Urbano VIII. Necessore Nostro, ac solenni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, et Apostolicæ Sedi, adhibita verborum formula Ablegato Tuo consignata, quæ cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissime, et qua par est obedientia observaturum quicquid a Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum, et ad omnes hujus Ritus Catholicos Episcopos huic Patriarchæ subjectos, data 24. Decemb. Anni proxime elapsi 1743. quæ incipit: *Demandatam coelitus*, cujus exemplar cum Nostris hisce literis ad Te perveniet.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuæ Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe aequè Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognatione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiae curas, quod hactenus fecisti, pro paterna sollicitudine Te adhortamur; plurimam a Nobis gratiam quotidie magis initurus, cujus pro pignore, munusculum ad rerum Sacrarum usum accipies, Ablegato tuo consignatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIX. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinûs.

Acta consistorialia dantur in Appendice.

Fidei professio juramentum fidelitatis et de observandis recentibus Mandatis Apostolicis eidem præscribitur.

Pallii usus ad dignitatis ducis, et religionis excitationem.

Dat. die 29. Febr. 1744.

CONTRA SURRIPIENTES,

XCIII.

Vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

Pallium ipsi transmittitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ab Augustissimo Eucharistiae Sacramento, in quo Salvator Noster, et Dominus JESUS CHRISTUS se ipsum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberrimum, atque pretiosum aeternae gloriae pignus, amandum, atque fruendum exhibere ineffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genus, omnesque gentes, et populos, et linguas perenne adorationis, et honoris tributum offerre, sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiorum manus arceandas esse, in primisque a Nobis Apostolicae auctoritatis clypeo, ac districto poenarum gladio, quantum cum Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Praedecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome
Constitutionis
Innoc. XI.

§. 1. Et sane, cum alias Ven. mem. Praedecessor Noster Innocentius Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicae MDCLXXVI., statuerit, ut, omnes, et singuli utriusque sexus, quid de execrabili furto Hostiae consecratae, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa legitime, et judicialiter confessi, aut convicti fuerint, quive propria malitia, vel de alterius mandato, Hostiam ejusmodi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel alio transferre, seu asportare praesumpserint, condignis poenis, et animadversionibus pro facinoris atrocitate plectantur, et pro prima etiam vice Curiae saeculari tradantur; non obstanti minori aetate, dummodo vigesimum annum attigerint; easdemque poenas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor feliciter rec. Alexander Papa VIII., aequali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus, praedictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC., in qua etiam illud addidit, ut sub antedictae Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensae omnes, et singulae personae tam Saeculares, quam Ecclesiasticae, etiam Regu-

Epitome
Constitutionis
Alex.
VIII.

lares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, et Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, et Indultis munitae, et quavis speciali nota; aut individuatione dignae, nulla prorsus excepta; easque omnes, siquas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas vel per alios quoscumque, aut de alterius mandato, commissi, reas esse constaret, omnibus, et singulis poenis tum antiquis, tum in dicta Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, et traditionis brachio saeculari, omnino irremissibiliter obnoxias fuisse et esse, atque in posterum fore, declaravit.

§. 2. Nos igitur, quibus horrendae hujusmodi impietatis magis magisque praecavendae non minor cura pectori insidet, supradictas Praedecessorum nostrorum Innocentii XI., et Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum praesentibus insertae forent, haberi volumus), ante omnes, et singulas dispositiones, ordinationes, declarationes, et extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu proprio, et ex certa scientia, et deliberatione Nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione confirmamus, approbamus, et innovamus, easque inviolabiliter, et inconcusse servari volumus, et mandamus.

Confirmatio
praedictarum
Constitutionum.

§. 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentes, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munereungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quae coram Sacro praedictae Inquisitionis Tribunali agitantur, hae plerumque exceptiones a Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, et surripiendum, sive asportantium, vel respective retinentium intentio ad malum finem directa, minime a Fisco probentur; et propter hujusmodi exceptiones, et deficientes in Fisco probationes ad easdem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut poenarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quae ex praedictarum Innocentii XI., et Alexandri VIII. Constitutio-

Referuntur
causae novarum
declarationum.

num contextu oriri asseruntur, et super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respective destruendis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffultam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quae condignas tantae impietatis poenas declinare, vel earum minorationem, et relaxationem praetendere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haeticam pravitatem generalium Inquisitorum a S. Sede specialiter deputatorum sensui, et consilio Nobis alias super hac re insinuat inhaerentes, ea quae sequuntur opportune statuenda, et declaranda censuimus.

§. 4. Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas a Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personae, in actu Communionis a Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse; tunc satis, et abunde fundatam praesumptionem Fisco suppetere declaramus, pro asserenda earundem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, et concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perficiendarum onus ad ipsum Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, praesentis declarationis tenore statuimus.

§. 5. Inutiliter etiam a Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatae pravae intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, et juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus praesentis declarationis vigore expresse refundimus, hujusmodi exceptio constabilita fuerit, et justa, aut excusabilis ratio asportationis, aut retentionis Sacramenti, plene comprobetur. Alias etenim Fisco semper assistet valida,

et legitima praesumptio de intentionis pravitate, quotiescumque probaverit ipsam Sacrae Hostiae, vel Particulae subreptionem, asportationem, aut retentionem: absque eo quod, super malo, vel sacrilego fine, speciales probationes debeat cumulare. Itaque neque istam, neque aliam superius memoratam exceptionem, ubi sufficienter, ut supra, probatae non fuerint, in ipsis tanti Sacramenti violatoribus ullatenus suffragari volumus; quo minus omnibus, et singulis poenis, etiam pro prima vice traditionis brachio Saeculari, et quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, et traditionis pariter pro prima vice brachio Saeculari, in praefatis, et antiquioribus Praedecessorum Nostrorum, et juris sanctionibus, contra hujusmodi numquam satis detestandi facinoris Reos juste, ac sapienter constitutis, subiciantur, et cum effectu plectantur, et puniantur.

§. 6. Decernentes praesentes Nostras Litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status gradus, Ordinis, praesentiae, vel dignitatis existent, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causae propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificateae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concessio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari.

Clausula.

De probatione Consecrationis.

De probatione pravae intentionis.

Decreta.

§. 7. Sicque, et non aliter in praemissis censeretur, atque ita per quoscunque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuncios, aliosque quoslibet quacumque praerogativa, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 8. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, et Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militariibus, Congregationibus, Societatibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et Decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi, pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis, et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime, motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus.

§. 9. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium

notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad Valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes, et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et aretare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatae fuissent.

Exemplorum auctoritas.

§. 10. Utque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

§. 11. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, declarationis, ampliacionis, et extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, tertio nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 5. Mart. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Loco ✕ Plumbi.

Publicat. die 12. ejusdem Mensis, et Anni.

REVOCATIO

XCIV.

Communicationis Indulgentiarum inter Confratres Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, et Tertiarios S. Francisci, alias a Clemente XII. concessae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Esordium.

Romanus Pontifex, Pacis, Justitiaeque praecipuus Auctor, et Conservator, nonnumquam ad importunorum petentium instantiam ad quasdam concedendas gratias deflectitur, quas postmodum, rationabilibus suadentibus causis, praesertim cum in divini cultus detrimentum cedere comperit, revocat, cassat, et annullat, ac alias ad aequitatis, et justitiae praefatae semitas reducit, prout rerum, et temporum, ac personarum, et locorum conditionibus, et qualitatibus diligenter pensatis, conspiciit in Domino salubriter expedire.

§ 1. Nuper pro parte Dilecti Filii Vincentii a Conceptione Fratris expresse professi, ac Prioris Generalis Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Indulgentiis, et Sacris Reliquiis praepositorum exposito, quod alias fel. rec. Clemens Papa XII. Praedecessor Noster per quasdam suas in simili forma Brevis die XIII. Martii MDCCXXXVI. expeditas Literas, instante Dilecto quoque Filio Bonaventura a Ferraria tunc temporis Ministro Generali Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, tendentibus etiam in id precibus Dilecti pariter Filii Ludovici Benzoni Prioris Generalis tunc pariter existentis Ordinis Fratrum Beatae Mariae de Monte Carmelo, concesserat, ut omnes utriusque sexus Christifideles ubicumque existentes, tam intra, quam extra claustra degentes, etiam conjugati, qui sub Regula Tertii Ordinis ejusdem Sancti Francisci militant, et sub jurisdictione pro tempore existentis Ministri Generalis secundodicti Ordinis reperiuntur, omnibus et quibuscumque Indulgentiis, et peccatorum remissionibus, ac poenitentiarum relaxationibus ab hac Sancta Apostolica Sede concessis, et concedendis, et quibus Confratres, et Consorores Confraternitatum sub invocatione Beatae Mariae de Monte Carmelo quaedam sibi injuncta opera adimplentes gaudent, gaudere possent, et alias, prout in ipsius Clem. Praedecessoris Literis, quarum tenorem praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur.

§ 2. Et in eadem expositione subjunctor, quod occasione promulgandi communicationem, seu concessionem Indulgentiarum hujusmodi, multae, in Hispaniarum praesertim Regnis, obortae dissensiones, multaque jurgia ex eo excitata fuerant, et in posterum excitari poterant, quippe quia Fratres Capuccini praedicti ab impedimento priorum operum Confratribus, et Consororibus Confraternitatum Beatae Mariae de Monte Carmelo hujusmodi pro assequendis Indulgentiis illis concessis injunctorum proprios Tertiarios absolutos esse divulgabant, ideoque cultus erga Gloriosissimam Dei Genitricem Mariam de Monte Carmelo, ipsiusque celebres Confraternitates, necessario minui videbantur, ac propterea ad hujusmodi tollenda inconvenientia, ac jurgia deinceps eventura, dissensionesque componendas, praefatus Vincentius Procurator Generalis plurimum desiderabat, ut vel praedictae Clementis Praedecessoris Literae revocarentur, vel illae saltem moderarentur, vel opera pia Confratribus, et Consororibus Confraternitatum Beatae Mariae de Monte Carmelo, ad effectum consequendi Indulgentias, et peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes injuncta, Tertiariis etiam dicti Ordinis S. Francisci jungerentur.

§ 3. Eadem Cardinalium Congregatio, audito prius Dilecto quoque Filio Sigismundo a Ferraria moderno secundodicti Ordinis Fratrum Capuccinorum Procuratore Generali, qui praedictarum Literarum potius revocationi, quam novae cujuscumque oneris priorum operum impositioni adhaeret, juribusque ab utraque parte deductis diligenter perpensis, die XIX. Decembris proxime praeteriti, censuit, Nobis esse supplicandum pro revocatione supradictarum Clementis Praedecessoris Literarum. Nobis propterea dictus Vincentius Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere, et, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

§ 4. Nos igitur ipsum Vincentium Procuratorem Generalem specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat

Quaestiones exortae super concessionis intelligentia.

Congreg. Indulgentiarum consilium pro ejusdem concessionis revocatione.

Cui Pontifex adhaerendo, eam revocat, irritat etc.

Communicatio Indulgentiarum a Clem. XII. concessa.

xat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinalium Indulgentiis, et Sacris Reliquiis Praepositorum consilio, memoratas Clementis Praedecessoris Literas, communicationem Indulgentiarum, Confratribus, et Consortibus Beatae Mariae de Monte Carmelo concessarum, et concedendarum, ad favorem Tertiarii Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum, nuncupatorum continentes, cum omnibus, et singulis in dictis literis contentis, et inde secutis quibuscumque, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, revocamus, cassamus, irritamus, et annullamus, viribusque et effectu penitus et omnino vacuamus, ac vacuas esse volumus et decernimus; Decretumque memoratae Congregationis Cardinalium die XIX. Decembris proxime praeteriti, ut praefertur, editum, et à Nobis die 11. Januarii nuper elapsi, praevia illius relatione per memoratae Congregationis Cardinalium Secretarium facta, approbatum, auctoritate, et tenore praefatis, quatenus opus sit, de novo approbamus; et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus.

Cum clausula, et Decretis oportunitis.

§. 5. Decernentes ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, ac dictorum Ordinum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenore praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac

vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus; caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod earundem Literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur; quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Mariam, Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 12. Mar. 1744.

D. Card. Passioneus.

FACULTATES

XCIV.

Majoris Poenitentiarum, et Officii Poenitentiarum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad futuram rei memoriam.

Pastor bonus Christus Dominus ad quaerendam Ovem, quae perierat, a Patre missus, quam ea reperta, atque humeris suis imposita, in Coelum reversus fuerit, Vicarios operis sui, quibus universi gregis pretio magno sibi coempti regimen credidit, exemplis praeceptisque suis instructos reliquit, ut et commissas Oves intra moderatae disciplinae septa coercere, et continere omni studio satagerent; et si quas forte, amore pravae libertatis abreptas, procul a via salutis licentius aberrare contingeret, eas ad bonam frugem, et ad debita justitiae officia revocare, ostensa potissimum ac proposita venia, misericorditer niterentur. Haec autem Summi Pastorum Principis documenta praeculis habentes Praedecessores Nostri Romani Pontifices, quemadmodum atrociora quaedam, et graviora crimina, severe notanda, ac districtè vindicanda duxerunt, latis contra eorum auctores Censuris, aliisque Ecclesiasticis poenis, quarum absolutionem, seu relaxationem, pro suprema potestate in universa Ecclesia sibi concessa, suo peculiari judicio reservaverunt, ne scilicet impunitas peccandi delinquent-

Exordium, Christianae Religionis spiritus, et disciplina circa lapsos.

tium excitaret audaciam; ita, ne contra nimia obtinendae veniae difficultas poenitentes ad desperationem propelleret, opportuna reversis ad cor offerre, atque admove re remedia, memores Christi charitatis, et misericordiae, nullo unquam tempore praetermiserunt.

§. 1. Ideo, praeter alia plura pro variis causarum generibus constituta Romanae Curiae Tribunalia, voluerunt imprimis jam inde a vetustissimis usque temporibus extare in ea, et nunquam defecturum perpetuo conservari, instar fontis patentis Domui David in ablutionem peccatoris, Apostolicae Poenitentiariae Officium, ad quod universi Fideles ex omni Christiani Orbis regione pro suis quisque spiritalibus morbis quamlibet occultis, sive per se, sive per arcanas literas, propriis etiam suppressis nominibus, tuto confugere possent, et convenientem vulneribus medicinam, secreta et gratuita curatione (qualis ab omnibus optanda foret) protinus consequerentur. Cujus tam praeclari, tamque salutaris instituti ratio Romanis pro tempore Pontificibus magnopere cordi fuit; tantamque ex hujus Officii ministerio in Ecclesiae administratione utilitatem experti sunt; ut olim eidem Officio non modo causas ad interius poenitentiae forum, sed alias etiam complures ad gratiam, et justitiam externi fori pertinentes, expediendas committere non dubitaverint.

§. 2. Sed sancto, ac salubri consilio Venerem. Praedecessor noster Sanctus Pius Papa V. animadvertens hujusmodi negotiorum, atque curarum cumulum, aliorum Tribunalium instituto magis convenientium, Poenitentiariae Officium dumtaxat onerare, ac sedulum illud, atque assiduam studium aliis negotiis ad animarum salutem pertinentibus praecipue tribuendum, imminuere posse; quod jam fel. record. Pius pariter Papa IV. ex parte facere aggressus fuerat, id ulterius promovere, ac perficere magna cum laude decrevit, Anno Pontificatus sui IV. Incarnationis Dominicae MDLXIX. quarto Kalendas Maji, edita Constitutione, quae incipit *In omnibus*, veterem Poenitentiariae formam suppressit, atque abolevit, novamque de integro excitavit; multisque provide, ac sapienter constituit circa Majoris Poenitentiarii, ejusque Officialium electiones, stipendium, et secreti custodiam; eas dumtaxat facultates Officio Poenitentiariae con-

cessit, ac deinceps competere voluit, quas novo ejusdem statui magis congruere judicavit.

§. 3. Has vero facultates cum a sequentibus Romanis Pontificibus ferme singulis ampliari, aut immutari, aut explicari, qua Literis Apostolicis, qua vivae vocis oraculis, saepe contigerit; cumque hujusmodi Literarum, atque oraculorum multiplicitas, et varietas pluribus in rebus non minimas dubitationis causas afferrent; placuit Innocentio XII. pariter Praedecessori nostro unum ex ipsis delectum, unamque summam, et compilationem efformare, quam publicavit per suam Constitutionem, quae incipit: *Romanus Pontifex*, datam anno Incarnationis Dominicae MDCXCII. tertio nonas Aprilis.

§. 4. In qua tamen Constitutione quum idem Innocentius Pontifex Maximus aliqua facultatum capita in aliud tempus ordinanda distulerit, circa quae nulla in hunc usque diem emanavit provisio; et cum nonnulla de caetero in eadem Constitutione disposita, majori quadam luce indigere, usu et experientia compertum fuerit; et non pauca praeterea accesserint circa Apostolicae Poenitentiariae facultates sequentium Pontificum decreta; et praesertim Constitutio fel. record. Clementis XII. immediati Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Apostolatus Officium*, Anno MDCCXXXII. quarto nonas Octobris edita; Idcirco, quod olim Nos ipsi saepe optavimus, dum in minoribus existentes munus Doctoris Decretorum in eadem Poenitentiaria exerceremus, ut huic scilicet operi denique manus admoveretur; id ipsum a pluribus aliis saepius optatum fuisse cognovimus. Postquam ergo Divinae Providentiae, cujus inscrutabilia sunt consilia, ita placuit fuit, ut immerentes Nos, et plane inopinantes ad summum Pontificatum propheret, statim intelleximus, praefatis justis desideriis a Nobis potissimum esse satisfaciendum.

§. 5. Quocirca re diu et mature discussa, multisque desuper consultationibus habitis, et omnes Praedecessorum Nostrorum Constitutiones, seu Literas quaslibet, atque omnia vivae vocis oracula ipsius Poenitentiariae Officii quomodoocumque concernentes, seu concernentia, prae oculis habentes; Salva semper Majoris Poenitentiarii facultate Romanum Pontificem consulendi in quibusvis particularibus casibus, etiam per praesentes nostras Literas non concessis; immo prohibitis, seu reservatis, et

Innoc. XII.
facultates
plenius ordi-
navit.

Causae de-
di praesen-
tem Consti-
tutionem.

Incipit dis-
positiva.

Major Poe-
nitentiarius
potest cu-
sulare Pa-
pam etiam
in prohibitis;
et ei de V.

Officium Poe-
nitentiariae
institutum,
et utilitas.

S. Pius V.
veteris Poe-
nitentiariae
forma sup-
pressa, no-
vam instituit.

V. O. asse-
rentur, fides
habenda.

exceptis; itaut ipsi Majori Poenitentiario de Romani Pontificis speciali mandato, vivae vo-
cis oraculo desuper sibi facto, procedere asse-
renti, indubia fides debeat adhiberi, Motu
proprio, ex certa scientia, ac matura delibe-
ratione Nostris, deque Apostolicæ potestatis
plenitudine, infrascriptas facultates eidem Poe-
nitentiariæ, et Majori Poenitentiario de cæ-
tèro competere, ac in illa, et ab illo in hunc,
qui sequitur, modum exerceri posse, hac No-
stra perpétuo valitura Constitutione statuimus,
atque decernimus.

I.
Facultates
absolvendi a
peccatis, et
censuris.

§. 6. Concedimus itaque Nostro, et pro
tempore existenti Majori Poenitentiario, ut
omnes, et singulos cujuscumque qualitatis, di-
gnitatis, et gradus, Ecclesiasticos Saeculares,
et cujusvis Ordinis, Congregationis, Societa-
tis, et Instituti Regulares, necnon Laicos quo-
cumque utriusque sexus, tam praesentes,
quam absentes, ab omnibus, et quibuscumque
culpīs, criminibus, et excessibus, quantum-
cumque gravibus, et atrocibus, tam publicis,
quam occultis, quandocumque, et quomodo-
cumque commissis, et perpetratis, necnon ab
omnibus Excommunicationis, Suspensionis, et
Interdicti, aliisque censuris, et poenis Eccle-
siasticis, praemissorum criminum occasione
latis, et per illos incuris; etiam in casibus,
nedom Ordinariis, et Regularibus Superiori-
bus, sed etiam Nobis, et Sanctae Sedi specia-
liter, ac etiam per Literas, quae die Coenae
Domipi quotannis promulgantur, reservatis;
injuncta semper iisdem pro modo culpae poe-
nitentia salutari, et aliis, quae de jure injun-
genda fuerint, absolvere, et absolvi mandare
possit, et valeat: Regulares nimirum a culpīs,
et censuris praemissis in utroque Foro; Eccle-
siasticos vero Saeculares, necnon Laicos, a
praedictis culpīs, et censuris in Foro Conscien-
tiae tantum; Eosdem vero Ecclesiasticos Sae-
culares, necnon Laicos, tunc in utroque Foro
absolvere, et absolvi mandare possit, quando
agitur de censuris publicis latis a Jure, prae-
sertim Sedi Apostolicæ reservatis, etiam no-
minatim declaratis, vel si agatur de latis no-
minatim ab homine, tunc quando Delegati,
vel alterius Judicis, a quo latae fuerunt, Ju-
risdictio expiraverit; seu quando absolutio per
eosdem Judices, aut alios, ad Romanum Pon-
tificem, et ad dictam S. Sedem remissa fuerit;
seu quando sic Censura ligati legitime impe-
diuntur, quo minus praesentiam Judicem, vel

Etiā pro
utroque Fo-
ro Regula-
res, et inter-
dum quoque
Saeculares.

illorum, qui eos sic ligarunt, aut alium, seu
alios, quos de jure deberent, adire possint.

§. 7. Ita tamen, ut ab ejusmodi Censuris
ab homine latis, vel declaratis in utroque Fo-
ro, ut praefertur, absoluti, vel qui absolven-
di remittentur Judici, coram quo Censurarum
causa pendet, in suis congruis casibus respec-
tive judicato paruerint, et Parti satisfecerint,
vel quamprimum potuerint, pareant, et sa-
tisfaciant, aliequin in easdem Censuras rein-
cidant. Reveniente vero altera Parte satisfactio-
nem Reo oblatam, et in Sententiis, seu Decre-
tis minime expressam, accipere; possit Major
Poenitentiarius pro sua prudentia convenien-
tem satisfactionem arbitrari, et respective su-
praedicti Judicis conscientiae remittere, ut ejus-
modi pariter arbitretur; illaque per Reum
oblata, nec per aliam partem irrationabiliter
recusata, valeat, adhuc firma remanente hujus-
modi oblatione, ad absolutionem procedere, et
ab alio procedi mandare.

Sed judica-
to par-
tum, et sa-
tisfaciendum
parti.

§. 8. Romam quoque advenientes, ibique
Sacra loca visitaturos, ab omnibus per quem-
cumque Judicem, vel alias quomodocumque,
non tamen in Romana Curia nominatim pro-
mulgatis, vel, si alibi promulgatae fuerint, in
eadem Curia notoriis, Censuris, ad effectum
dumtaxat, ut Indulgentias, sacra eadem Ur-
bis loca pie ac religiose invisentibus concessas,
libere et licite consequi valeant, absolvere, et
absolvi mandare possit; itaut elapso congruo
tempore ab ipsa Poenitentiaria ad effectum
praedictae visitationis praefiniendo, iisdem,
quibus antea, Censuris teneantur. Eos vero,
qui Censuris ab homine nominatim ligati, pro
absolutione Romam advenerint, sed pro illa
obtinenda fuerint ad proprios Judices remissi
et probabile mortis periculum in itinere perti-
mescant, poterit Major Poenitentiarius, ad con-
gruum tempus, ab ipso pro hujusmodi itineris
confectione arbitrandum, in Foro conscientiae
tantum absolvere, et absolvi mandare; cum
reincidentia, statim ac itineris terminum at-
tigerint.

Absolvendi
a Censuris
pro lucran-
dis Indul-
gentiis
Urbe.

Et pro peri-
culo itineris.

§. 9. Haereticos occultos, qui nemini, et
cum nemine suas haereses communicaverint,
possit idem Major Poenitentiarius in Foro con-
scientiae tantum, absque alia abjuratioe co-
ram Ordinario, vel Inquisitore facienda, ab-
solvere, vel absolvi mandare, quod pariter ipsi
liceat; quando praedicti Haeretici occultī ali-
quos actus extrinsecos fecerint, ex quibus di-

Absolvendi
ab haeresi
occulta.

gnosci potuissent pro haereticis; dummodo eosdem aetui; quamvis de sua natura noscibiles, seu ad notitiam deducibiles, nullus, quem ipsi sciant, aut credant, notaverit, vel adverterit.

§. 10. Publicos vero Haereticos, seu Apostatas a Fide Catholica, in Foro conscientiae tantum, absolvere, seu absolvi, mandare possit, in iis dumtaxat casibus, in quibus necesse non est complices denunciare; quando nimirum huiusmodi complices, aut mortui sunt, aut in regionibus palam infectis existunt, et in illis degunt; non tamen quando complices in illis Regionibus vixerint, in quibus Inquisitionis Sancti Officii auctoritas viget.

§. 11. Principes porro, et alios ius Imperii, etiam Vicario nomine, habentes, ac Dominia, et Respublicas seu Personas illorum, et illarum administrationem habentes, vel habere solitas, necnon Episcopos, et alios Superiores Praelatos, in casibus publicis, qui in praefatis Literis die Coenae Domini legi consuetis, continentur, etiamsi Romanus Pontifex propter infirmitatem, vel aliam causam ita fuisset impeditus, ut celeriter consuli non posset, absolvere, et absolvi mandare nullatenus valeat.

§. 12. Minusque possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiae tantum, absolvere, vel absolvi mandare S. R. E. Cardinales, aut alios cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, dignitatis, et praecminentiae fuerint, qui, vivente Romano Pontifice, de alio quopiam in ejus locum post ipsius mortem eligendo, vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambitusve, aut pactiones fecerint; vel, Sede Apostolica vacante, in censuras, seu poenas in Literis fel. rec. Gregorii Papae XV., et Urbani VIII. Praedecessorum Nostrorum super electione Romani Pontificis pro tempore facienda, XVII. Kalend. Septemb. Anno Incarnationis Dominicae MDCXXI., et V. Kalendas Februarii Anno ejusdem Incarnationis MDCXXV. respective emanatis, contentas, quomodolibet inciderint; praeterquam si absolvi peterent, Sede Apostolica adhuc vacante; tunc enim absolvi poterunt modo inferius praescribendo pro tempore vacante ejusdem Sedis.

§. 13. Nec pariter possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiae tantum, eos cujuscumque qualitatis, status, dignitatis, praecminentiae, et conditionis fuerint, absolvere, et absolvi mandare, qui Astrologia judicaria,

vel per se, vel per alios, de statu Reipublicae Christianae, sive de vita, aut morte Romani Pontificis pro tempore existentis inquirentes, ejusdem Urbani VIII. Pont. Max. Literis, pridie Kal. Aprilis Anno ejusdem Incarnationis MDCXXXI. contra praedicta perpetrantes editis, contravenerint.

§. 14. Nec similiter valeat in casibus publicis, etiam in iudicium non deductis, violatione Immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticae, ullatenus absolvere, seu absolvi mandare.

§. 15. Super quacumque Irregularitate, et inhabilitate ex quocumque delicto, etiam homicidio voluntario, et ex quocumque defectu proveniente, possit idem Major Poenitentiarius, in casibus tamen occultis, et in Foro conscientiae tantum, et praevia in gravioribus casibus matura discussione in Signatura Poenitentiarum agenda, dispensare, vel dispensari mandare, tam cum Laicis, quam cum Ecclesiasticis Saecularibus, et Regularibus, cum quibus expediens videbitur, ad hoc ut Ordinibus initiari, vel respective in susceptis, etiam in Sacris, et Presbyteratus Ordinibus ministrare, et ad Superiores ascendere, ac Dignitates, etiam Cathedralis, et Metropolitanas, et quaecumque Beneficia Ecclesiastica, quodcumque ante dispensationem alioquin canonice obtentas, vel obtenta, retinere, necnon ut huiusmodi Beneficia, et Dignitates (exceptis quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo excessu) Ecclesiis Cathedralibus, et Metropolitanis, etiam post delictum assequi valeant.

§. 16. Item cum Haereticis, et Apostatis a Fide Catholica, quando haeresis, et apostasia huiusmodi, si de Saecularibus agitur, nullatenus est propalata, et quando casus gravitates non suadet, Poenitentes ad Sac. Inquisitionem remittendos esse, super quacumque Irregularitate, Inhabilitate, et Infamia exinde contracta, tam ad Ordines, sive susceptos, sive suscipiendos, quam ad Beneficia, dispensare, et dispensari mandare possit, et valeat.

§. 17. Cum Homicidis, Bannitis, aliisque criminosis, ut in Religionem recipi, et in ea Professionem emittere licite possint, atque ut etiam qui homicidia voluntaria commiserint, aliquam ex approbatis Religionibus, tamquam Clerici, ingredi, in eaque profiteri valeant, in utroque Foro dispensare, seu dispensari mandare possit; ea tamen lege, quando sic oper-

4. Censura contra publ. violationem Immunit., seu libet Ecclesiast.

II. Facultates dispensandi super Irregular. etc. in occultis.

Etiam cum Haereticis, et Apostatis a Fide.

Et in publicis cum homicidis etc. ad effectum ingrediendi Relig.

Et quando a publica.

Censurae exceptae.
I. Censur. publ. Bul. Coen. quo ad Principes, Praelatos etc.

2. Censur. circa electionem Romani Pontificis.

3. Censur. contra inquisitionem per astral. etc.

tere videbitur, ut Fiscum, et Partem prius concordaverint; et insuper cavendo, ne tempore Novitiatus Sacros Ordines suscipiant, aut ad Superiores ascendant; sed id eis minime liceat, nisi post Professionem emissam. Ut autem in iis Ordinibus, quos antea suscepissent, etiam tempore Novitiatus ministrare possint, quoties aliqua rationabilis causa id postulaverit, dispensare et dispensari mandare possit; adjecta tunc clausula: *Ut si forte in Religione non perseveraverint, seu ad saeculum redierint, ipso facto suspensi, etiam ab huiusmodi Ordinum antea susceptorum exercitio, remaneant.*

Et cum male promotis, in occultis.

§. 18. Cum male promotis quibuscumque ad Ordines, in casibus tamen occultis, dispensare, vel dispensari mandare valeat; et signanter, accedente legitima causa, dispenset, vel dispensari mandet cum Promotis per saltum, in casibus similiter occultis, ad effectum scilicet, ut omissos Ordines secrete recipiant a quolibet Catholico Antistite gratiam et communionem cum Sede Apostolica habente, extra tempora, et non servatis Interstitiis, et absque Dimissoriis; non tamen, ut plures Ordines Sacros eodem die recipiant.

Etiā in casu Simon. cum Episc. commissae.

§. 19. Cum promotis ad Sacros Ordines, qui Simoniam cum Episcopis promoventibus commiserint, dispensare et dispensari mandare possit, in occultis dumtaxat, et in Foro conscientiae tantum, cum clausula *monitis monendis*, et injuncta gravi poenitentia, ac re praesertim in Signatura discussa.

III.

Facultates in Beneficiis; convalidandi titulos.

Excepto casu dilatae Episcop.

§. 20. Titulos Beneficiorum cum occulta inhabilitate, vel alio occulto vitio, etiam in concursu, male obtentorum, convalidare, vel convalidari mandare valeat.

§. 21. Verum a convalidatione Titulorum, et conditione fructuum abstineat quoad illos, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisi, munus Consecrationis infra praefinitum tempus non susceperint.

Et excepto casu Simon. realis scienter contractae.

§. 22. Cum vero agitur de Simonia reali scienter contracta, et de Beneficiis, super quibus eadem contracta fuit, abstineat a dispensationibus, seu convalidationibus Titulorum, etiam in foro conscientiae tantum, etiam in casibus occultis; nisi forte praedicta Simonia contracta fuerit ignorantia facti, vel juris, et Orator de illa certior factus, quam primum commode potuerit, dispensationem petierit. Idemque intelligatur de Pensionibus, super

quibus Simonia realis scienter contracta, et commissae fuerit.

§. 23. Abstineat a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam laesam, vel pauperes erogari debet; praeter quam si delinquentium paupertas, et qualitas suadeant, aliquam ejus partem ipsis remitti, aut condonari posse; residuo semper in Ecclesiam, vel alios pauperes erogando.

Condonandi quandoque partem pretii Simon.

§. 24. A compositione pariter, et condonatione fructuum Beneficialium, et Episcopaliū Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo male perceptorum, in casibus non occultis, abstineat. In occultis vero, possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, et ulterioribus, componere, vel etiam condonare; injuncta eisdem Poenitentibus erogatione elemosynae, ipsius Majoris Poenitentiarum, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandae. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, et adjacentium Insularum Personis, discrete compositionem concedere, et ea mediante fructus condonare valeat; pecuniis exinde redactis arbitrio Nostro, et Successorum nostrorum pro tempore erogandis. Pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare; injuncta pro eorum viribus elemosyna modo supradicto. Porro quae hic ordinantur, sine praepudio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, et censeantur ordinata.

Condonandi, vel componendi quoad fructus male perceptos, in occultis.

§. 25. Quoad male ablata, vel retenta, quando domini incerti sunt, et casus occulti, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si, eorum qualitate, et necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum vero pauperibus distribui, vel in pia opera erogari, et quidem, si fieri potest, in locis, ubi illa ablata, extorta, vel usurpata sunt, mandare debet.

IV. Facultates circa onera restituendi, super male ablati incertis.

§. 26. Accipientes munera a Regularibus, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus, ultra valorem decem scutorum monetae, contra praescriptum a Praedecessoribus Nostris Clemente VIII., et Urbano pariter VIII. in suis Constitutionibus, XIII. Kalendas Julii Anni MDXCIV., et XVI. Kalendas Novembris Anno MDCXL. respective editis, non absolvat, nisi facta restitutione; vel, si eam de praesenti nequeant adimplere, cum

Et super muneribus acceptis a Regulari.

obligatione eandem, quamprimum poterunt, facendi. Qui vero infra praedictum valorem ejusmodi munera acceperint, eos, injuncta arbitrio ipsius Majoris Poenitentiarum, seu Confessarii per eum eligendi, elemosyna, quae in beneficium Religionis, seu Conventus, qui de jure facienda esset restitutio, si caute fieri possit, erogetur, absolvere, seu absolvi mandare possit.

§. 27. Cum Puellis, quae Virgines non sunt, et subsidia Dotalia petunt, seu jam obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis Locis, vel Dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illas Virginibus tantum dent, seu distribuant, in occultis, et in Foro conscientiae tantum, quatenus illae in posterum honeste vivant, facultatem habere dispensandi. Necnon dispensare possit, in occultis pariter, et in Foro conscientiae tantum, cum Virginibus, quae petunt, vel obtinuerunt ingredi, vel jam ingressae sunt in Conventus, seu Monasteria destinata pro Mulieribus ad bonam frugem tractatis, ad effectum ea licite ingrediendi, seu in eis remanendi, ac profitendi, et Officia quaecumque suscipiendi, et exercendi.

§. 28. Juramenta quaecumque, in quibus exploratum sit nullum ejusquam agi praefudicium, facultatem habeat Foro conscientiae dumtaxat relaxandi.

§. 29. Vota simplicia quaecumque quomodolibet emissa, tametsi privato juramento confirmata, etiam Religionis, Castitatis, Visitationis, Sepulchri Dominici, aut Sacrorum Liminum Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli de Urbe, aut Sepulchri S. Jacobi de Compostella, possit idem Major Poenitentarius in alia pietatis opera dispensando commutare; etiam ad effectum contrahendi Matrimonium, cum agitur de voto castitatis, aliisque ex se Matrimonium illicitum reddentibus; item Votum implementum differre, et ab illorum transgressionibus absolvere; respective dispensando commutari, differri, et absolvi mandare; consideratis causis talium commutationum, dilationum, aut absolutioum, et adjectis clausulis, quas apponere, iisque injunctis, quae injungere hactenus in hujusmodi casibus Poenitentaria laudabiliter consuevit.

§. 30. Super recitatione Divini Officii, seu Horarum Canoniarum, propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem, dispensandi, cum commutatione in alias preces,

vel orationes, vel alia pia opera, earumque seu eorum injunctio, habeat facultatem.

§. 31. Cum Regularibus autem super Irregularitate, tam ex defectu, quam ex quocumque delicto quodcumque perpetrato, quomodolibet contracta, ut eadem Irregularitate, aut quavis inhabilitate, aliisque defectibus quibuscumque non obstantibus, susceptis Ordinibus, et eorum Privilegiis uti, ac in illis, etiam in Altaris ministerio ministrare, et Ordines non susceptos suscipere, ac in iisdem pariter ministrare, necnon quaecumque, quocumque, et quallacumque, suorum Ordinum, et Congregationum, alioquin canonice oblenta, Officia, Beneficia regularia, munia, praeeminentias, dignitates, et praelaturas, etiam majores, et principales, retinere et exercere, necnon eadem, seu easdem, ad quae, seu quas in futurum canonice, et juxta eorumdem Ordinum, et Congregationum regularia Instituta, eliguntur, vel aliter assumuntur, recipere, assequi, gerere, ac libere, et licite exercere valeant, dispensare, eosque in pristinum, et ad eum, in quo ante praemissa quomodolibet erant, statum, et ad vocem activam, et passivam restituere, reponere, et plenarie reintegrare, et poenas illis gratiose remittere, et condonare; (non tamen habilitare ad Generalatum, quando agitur de publico natalium defectu); nec non pro majori absolutioum, et dispensationum praedictarum firmitate, quibusvis Constitutionibus, Ordinationibus, Statutis, et Privilegiis quomodolibet obstantibus sufficienter derogare, praefatus Major Poenitentarius possit, et valeat.

§. 32. Volumus tamen, ut in hujusmodi casibus, qui occulti fuerint, in Foro conscientiae tantum, in publicis vero casibus in utroque Foro, auditis tamen Superioribus, et matura circumspectione semper adhibita, cum iisdem Regularibus, ut praefertur, dispense, vel dispensari mandet.

§. 33. Quoad Apostatas, vel fugitivos Regulares, ad Apostolicam Poenitentariam recurrentes, servetur laudabilis ejusdem praxis, ut scilicet Major Poenitentarius, audito prius, si in Urbe adsit, Ordinis Superiore, seu Procuratore Generali, injungat Apostatae, seu fugitivo, intra tempus arbitrio ipsius Majoris Poenitentarii taxandum, reditum ad proprium Ordinem: Interim vero, si expediat, a censuris eundem absolvere, vel absolvi mandare

VI.
Facultates
speciales.

Etiam in publicis.

Super Apostatis, vel fugitivis.

possit, cum reincidentia, si intra dictum tempus minime redierit, (dilata tamen usque ad actualem redditum dispensatione super Irregularitate, si forte eam insuper contraxisset): et alias praeterea poenas, siue de iure communi, siue ex Statutis Ordinum, propter Apostasiam, seu fugam inflicta, discrete moderari, commutare, vel etiam, juxta peculiare circumstantias, condonare possit. Si vero casus ejusmodi sit, ut, re praesertim in Signatura discussa, censeatur expedire, quod absque reditu ad proprium, transitus eidem ad alium Ordinem concedatur; possit Major Poenitentarius istud etiam concedere, adhibitis tamen iis cautionibus, quas ad refrenandam vagandi licentiam necessarias, seu opportunas judicaverit; necnon illa prae oculis habendo, quae infra circa transitum disponuntur. Nemini autem Regulari quacumque de causa permittere valeat, ut in habitu Saeculari, seu Clerici Saecularis, in perpetuum extra Claustra vivere possit.

Super transi-
tu ab uno
ad alium Or-
dinem.

§. 34. Quoad transitum vero de una ad aliam Religionem, non solum valeat illum concedere a laxiori ad arctiorem, juxta *Cap. Licet de Regular.* verum etiam ad aequalem, et ab arctiori ad laxiorem; ob iustas tamen, et graves respective causas ab eodem Majori Poenitentiariorum probandas; audito prius Superiore Ordinis, a quo, et cum consensu Superioris Ordinis, ad quem faciendus est transitus. Pro majori autem transitus firmitate, in his omnibus casibus possit idem Major Poenitentarius Statutis et Privilegiis Apostolicis quomodolibet obstantibus opportune derogare.

Ordines ex-
cepti.

§. 35. Verum absteineat ab hujusmodi transitu concedendo ad alias Religiones, seu Ordines, praeter quam ad illas, seu illos, in quibus claustralis, et regularis observantia vigere dignoscatur; quod si de tali claustrali, et regulari observantia ullatenus dubitetur, exquirenda erit autentica Ordinarii attestatio. Abstineat pariter a transitu praedicto concedendo ad Ordines Hospitalares, et Militares, quamvis in istis claustralis, et regularis observantia vigeret, nisi forte ad Ordinem S. Joannis de Deo. Neque item eundem transitum concedat ad Ordinem Sancti Benedicti antiquioris Observantiae, aut ad alias consimiles Congregationes, cujuscumque Ordinis fuerint.

Super simili
transitu Mo-
nialium.

§. 36. Concedere etiam possit transitum ab uno Monasterio ad aliud, Monialibus tantum

ultra Montes existentibus, legitima concurren-
te causa, in Signatura discutienda et appro-
banda; committendo tamen facultatem hujus-
modi transitus admittendi, et exequendi, ar-
bitrio Ordinarii, cum clausulis opportunis pro
casuum veritate.

§. 37. Quo vero ad censuras, seu poenas, in quas Moniales incurrere, et peccata reser-
vata, quae ab eisdem committi contigerit, etiam in casibus violatae clausurae, qui ta-
men casus occulti fuerint, vel ubi agatur de
aliquo occulto defectu dispensando, possit idem
Major Poenitentarius praefatis Monialibus
Confessarium cum opportunis facultatibus con-
cedere.

Super Cens.
dictibus
etc. eorum-
dem Monia-
lium.

§. 38. In casibus vero publicis Clausurae
a Monialibus praedictis, vel ab aliis quibus-
cumque personis, ad malum finem violatae,
delinquentes non absolvat, nec absolvi man-
det, nisi pro ipsis Episcopi, seu Ordinarii
supplicaverint, et casus ad Congregationem
S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultatio-
nibus Episcoporum, et Regularium praeposi-
tam deducti non fuerint.

Quid super
publ. viola-
tione Clau-
surae Mo-
nial.

§. 39. In Matrimonii contrahendis possit
idem Major Poenitentarius, in Foro, conscientiae tantum, super impedimentis occultis, quae
Matrimonium non dirimunt, dispensare, vel
dispensari mandare; itemque super omissione
denuntiationum, etiam ad effectum contrahen-
di secreto; in quo servantur, quando agitur
de Matrimonii *Conscientiae* nuncupatis, Lite-
rae a Nobis datae ad omnes Patriarchas, Pri-
mates, Archiepiscopos, et Episcopos sub die
17. Novembris anni 1744. per ea verba inci-
pientes: *Satis vobis compertum*. At a dispensa-
tionibus concedendis super quocumque impe-
dimento ex quovis gradu, siue consanguinita-
tis, siue affinitatis ex copula licita, seu ex co-
gnatione spirituali proveniente, etiam in Fo-
ro conscientiae tantum, tametsi impedimentum
sit occultum, et periculum scandalorum im-
mineat, in iisdem Matrimonii contrahendis,
absteineat.

VII.
Facultate
in Matrimo-
niis contra-
hendis; su-
per impedi-
mentis occultis.

Non tamen
dirimen. co-
gnat. carnali
vel spirit.

§. 40. In contractis vero Matrimonii, a
dispensatione, seu Matrimonii revalidatione
in gradibus primo et secundo, seu secundo
tantum, consanguinitatis, vel affinitatis ex
copula licita, etiam in occultis, pariter absti-
neat; praeterquam si in secundo tantum gra-
du praedicto impedimentum saltem per decen-
nium dupaverit occultum, et Oratores simul

De contractis
in quibus dis-
pensare va-
leat.

publice contraxerint, et convixerint, et uti Conjuges legitimi reputati fuerint. In tertio autem, et quarto gradibus occultis, in contractis possit dispensare; atque etiam in iisdem tertio, et quarto gradibus publicis, possit revalidare Matrimonia; ex causa subreptionis, et obreptionis occultae Literarum Apostolicarum nulliter contracta; praeterquam si falsitas consistat in narratione praecedentis copulae, quae antea revera non intercesserat.

Revalidas
dispens. Da-
tariae in casu
reticentiae cop.

§. 41. Quod si aliqui Oratores obtinuerint a Nostra Dataria dispensationem super gradu prohibito in primo et secundo; vel in secundo tantum, ac etiam in tertio, vel quarto, cum reticentia copulae inter eos sequutae, quam sine honoris detrimento detegere non valeant: et ratione hujusmodi reticentiae petant dispensationem pro Matrimonio contrahendo, seu revalidationem Matrimonii contracti; possit idem Major Poenitentiarius, si copula sit adhuc secreta, hujusmodi dispensationem, seu respective revalidationem in Foro conscientiae tantum concedere; facta, quando agitur de primo et secundo, vel secundo tantum gradu, compositione quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam transmittendorum, ad effectum (ut inconcessi moris est) erogandi in eleemosynas; nisi prior gratia expedita fuisset in forma pauperum; quo casu etiam haec gratia similiter absque ulla compositione expeditur.

Et in casu
reticentiae in-
tentionis fa-
cilis impe-
trandi dis-
pens.

§. 42. Si qui vero Oratores, obtenta dispensatione a Dataria super impedimento primi et secundi, sive secundi dumtaxat gradus Consanguinitatis, seu Affinitatis, cum expressione quidem carnalis copulae, sed tacita occultata, et malitiosa intentione in ipsa copula habita ad facilius obtinendam dispensationem, pro revalidatione hujusmodi dispensationis ad dictam Poenitentiarium recurrant, possit idem Major Poenitentiarius desuper absolute dispensare cum miserabilibus personis explicate affirmantibus se, uti tales, et sub illa expressa qualitate, et forma miserabilium, dispensationes a Dataria obtinuisse: Cum iis vero, qui non tamquam pauperes, sed uti ex honestis familiis, sive uti nobiles, sive uti illustres, ab eadem Dataria similiter dispensati fuerint, non dispenset, nisi soluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in eleemosynas, taxa designanda arbitrio ejusdem Majoris Poenitentiarium, pensatis circumstantiis cujuscunque ca-

sus, et respectu habito ad praepudicium Componendae, et ad vires supplicantium. Si tamen isti pauperes essent, itaque vere et realiter integram summam taxatam, vel aliquam ejus partem solvere non possent, praefatus Major Poenitentiarius opportune in hoc casu provideat, facto verbo, si peculiaris difficultas id postulet, cum Sanctissimo.

§. 43. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, seu ex actu fornicario proveniente, quotiescumque adsit rationabilis causa, licet periculum revelationis, seu scandalorum non immineret, vel non adesset, in matrimoniis tam contractis, quam contrahendis, in Foro conscientiae dispensare, et dispensari mandare possit, et valeat.

Super affo.
et copul.
illic.

§. 44. Super occulto impedimento eriminis adulterii, si fuerit cum fide data dumtaxat, neutro machinante, commissum, possit tam in contrahendis, quam in contractis matrimoniis dispensare. Si vero crimen hujusmodi fuisset, utroque, vel altero machinante, patratum, possit in occultis pariter dispensationem concedere; raro tamen, et quando necessitas postulaverit, ratione alicujus gravis imminentis periculi, quod prudentia Majoris Poenitentiarium, re praesertim discussa in Congregatione, vel Signatura, arbitrandum erit.

Super im-
pedim. eri-
minis.

§. 45. Declaramus praeterea, quod facultates praefatae a Nobis Majori Poenitentiario, et ejusdem Poenitentiariae Officio concessae circa dispensationes Matrimoniales, locum habeant, etiam si gradus, et impedimenta hujusmodi multiplicia sint, quacumque, et quantacumque multiplicitate; Volentes, in Literis hujusmodi dispensationum matrimonialium, posse Prolem, ubi opus erit, sive suscipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in Foro conscientiae tantum, legitimam debere necnon apponi clausulam: Nullis etc., prout in hujusmodi materiis hactenus ipsa Poenitentiaria servare consuevit.

Nou, obstan-
te, ut prae-
dictis multipli-
citate grad.
et impedim.

§. 46. Ulterius super casibus quibusvis occultis impedimenti ad petendum licite debitum dispensare; aut dispensari mandare possit, et valeat.

Dispensare
potest ad pe-
tendum deb.

§. 47. Facultates Poenitentiariis minoribus ordinariis trium Basilicarum Urbis, aliisque extraordinariis, quorum deputatio pertinet ad praedictum Majorem Poenitentiarium, possit idem ad libitum concedere, et restringere. Fratres vero Minores Cappuccinos in Confessa-

VIII
Dat prohibi-
to facult. Mi-
noribus Poe-
nit.

Ubi Cap-
paeccios
non deputat
in Confessa-
rios.

Declarat
Dubia.

Commissio
Major, Poe-
nitentiar.
durat etiam
cessante, Of-
ficio.

Concedit
Indulg. Inta-
elu vigae
etc.

IX.
Sede Apost.
vac.

Pro foro
conscientiae,
quoad absol-
vendum.

rios nullatenus deputet in illis Regionibus, in quibus iidem Confessionibus audiendis operam dare non solent.

§. 48. Dubia omnia in materia peccatorum, seu Forum poenitentialie alias quomodolibet concernentia, cum consilio Doctorum, et Theologorum suorum, valeat declarare.

§. 49. Commissiones vero Majoris Poenitentiarii non expirent, etiamsi committentes, illis nondum praesentatis, et re integra, desinat quomodocumque Poenitentiarius existere. Idemque intelligi volumus de illis commissionibus, quas Majori Poenitentiario absente, vel ex aliqua justa causa impedito, alterius Pro-Poenitentiarii ad tempus subrogati nomine expeditas, elapso huiusmodi subrogationis termino, praesentari contigerit.

§. 50. Omnibus denique Christifidelibus, qui ex veteri, et laudabili instituto Poenitentiarium Majorem, munere suo statutis diebus Hebdomadae Majoris in tribus Basilicis solenni Ritu fungentem, pie reverenterque adierint, seseque poenitentiali virga tangendos submiserint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitae poenitentiae in forma Ecclesiae consueta relaxandi perpetuam facultatem eidem Majori Poenitentiario confirmamus, et quatenus opus sit, de novo concedimus.

§. 51. Sede Apostolica vacante, quoniam Animarum saluti, quae omni tempore periclitatur, numquam non est subveniendum, unde merito Praedecessores Nostri Officium Poenitentiariae etiam post obitum Pontificis continuare jusserunt; Volumus, et decernimus, ut Major Poenitentiarius (cujus facultas dicto tempore non expirat, sed tantummodo non habet exercitium extra Conclave), seu ejus Officiales, facere et expedire valeant quaecumque ad Forum conscientiae pertinent. Ideo absolvere, seu absolvi mandare in dicto conscientiae Foro valeant ab iis quoque censuris, a quibus alias vivente Pontifice adempta etiam Majori Poenitentiario, et Poenitentiariae Officio absolvendi facultas reperitur: Hac tamen lege (quemadmodum fel. record. Praedecessor Noster Clemens Papa XII., lata constitutione, quae incipit: *Apostolatus officium*; ad consulendum simul animarum Fidelium saluti, et disciplinae Ecclesiasticae conservationi, provide cavuit); quod nempe in huiusmodi censuris, ad tempus dumtaxat, et cum reincidentia in easdem, servatis alias servandis, absolutio

concedatur, itaut qui fuerint absoluti, ad novum Pontificem intra terminum pro Locorum distantia desipiendum recurrere pro eadem causa tepeantur; neque liceat Poenitentiario Majori, ejusque Officialibus, praefixum terminum post Pontificis electionem ampliare, vel prorogare.

§. 52. Praeterea concedimus, ut, si quando aliquod gravius Animae periculum imminet, cui celeriter occurrendum videatur, et in Signatura diligenter examinata, et Majori quoque Poenitentiario, si in Conclavi degat, pro materiae gravitate consulto, et approbante, dispensare, aut dispensari mandare pro eodem Foro conscientiae valeant; super illis etiam, super quibus alias vivente Pontifice inhibita sit Majori Poenitentiario, et Poenitentiariae dispensandi facultas; Ita tamen, ut Oratores, sicuti superius dictum est, ad novum Pontificem post ejus electionem similiter debeant recurrere; aliisque appositis clausulis pro casus natura necessariis, et opportunis.

§. 53. Pro Foro externo, eadem Sede Apostolica vacante, eorum Officium penitus conquiescat; itaut a quibuscumque matrimonialibus, et aliis dispensationibus, et absolutionibus, ac declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtum, vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abstineant.

§. 54. Attamen concedimus, ut dicta Sede vacante, pro Foro externo facere et expedire valeant, quae ad Regularium, et praesertim Apostatarum, et fugitivorum remedium, in superioribus facultatibus concessa sunt. Necnon ut Monialibus Confessarios extra ordinem valeant deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones, eligendos.

§. 55. Et demum, ut illos, qui in aliquam censuram Sedi Apostolicae reservatam, etiam ob violatam Ecclesiasticam Libertatem, vel Immunitatem publice incurrerint, vel incurrisse declarati fuerint, et vere ac sincere poenitentes, et novi Pontificis, ad quem post electionem recurrere debebunt, mandatis obtemperare parati, beneficium absolutionis sibi ulterius non differri enixe deprecantur, absolvere, cum reincidentia, quemadmodum in superioribus dictum est, vel absolvi mandare possint.

Et quoad
dispensan-
dum.

Pro Foro
externo con-
quiescit.

Praeterea
quoad Regu-
lares.

Et quoad
Moniales
pro eligenda
Confess.

Et quoad
omnes pro
absol. ac
reinc. et
Cens. publ.

Clausulae,
et Decreta.

§. 56. Decernentes praesentes Literas, etiam ex eo, quod Major Poenitentiarius, ac praefatae Poenitentiariae Regens, et Officiales praedicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, seu habere praetendentes, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa, quantumvis legitima, et juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et a Majori Poenitentiario, Regente, caeterisque Poenitentiariae Officialibus praedictis, aliisque, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales, etiam de Lateri Legatos, et Sedis Apostolicae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, ubique iudicari, et definiri debere: irritum quoque, et inane quidquid secus super omnibus, et singulis praemissis, vel circa ea, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes
opportunae.

§. 57. Non obstantibus praemissis, et aliis quibuscumque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et dictae Poenitentiariae, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivae vocis oraculis, privilegiis, indultis, et Literis Apostolicis, ejusdem Poenitentiariae Officio, illiusque Majori Poenitentiario, ac Officialibus, et Ministris, et quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, et decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, et alias quomodolibet per Praedecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specifica, individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem impor-

tautes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omissio, et forma in illis tradita observata, iisdem praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 58. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum compilationis, concessionum, prohibitionum, decretorum, statuti, voluntatis, declarationis, confirmationis, derogationis, aliorumque praemissorum infringere, seu ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

Sanctio.

Dat. die 13.
Apr. 1744.

D. Cardinalis Passionensis.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 12. ejusdem Mensis, et Anni.

DE POENITENTIARIAE

Apostolicae Officialibus, eorumque muneribus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

In Apostolicae Poenitentiariae Officio, per quod Romanus Pontifex concessam sibi divinitus in B. Petro Apostolorum Principe supremam ligandi, atque solvendi potestatem, maximo Ecclesiae universae fructu, in promovenda Fidelium salute, indesinenter exerceat,

Proemium.

rectissimam undequaque agendi rationem constabilire, eandemque, quantum in Domino possumus, perpetuis etiam futuris temporibus inviolabilem commendare cupientes; postquam per alias Nostras Apostolicas Literas, hac ipsa die datas, quarum initium est: *Pastor bonus*, facultates Nostri Majoris Poenitentiarum, ejusdemque Officii Poenitentiarum constituimus, ampliavimus, commodiusque digessimus; Nostras quoque partes esse judicavimus ad ea similiter recognoscenda, quae Ministros Nostros in eodem Poenitentiarum Officio laborantes respiciunt, ad eorum videlicet, numerum, qualitates, electionem, munera, onera, emolumenta, perfectius, stabiliusque ordinanda, mentis Nostrae aciem eo utilius convertere, quo majus intelligimus inesse momentum in optimo delectu, atque ordine Ministrorum, ut rectus ille, atque proficus concessarum facultatum usus asseratur, ad quem potissimum studia nostra, cogitationesque feruntur.

§. 1. Quamquam enim recolendae memoriae Praedecessor noster S. Pius Papa V. in ipsa erectione hodiernae Poenitentiarum, quam, vetere suppressa extinetaque, novam ipse constituit, multa et sane praecipua de futuris ejusdem Ministris, seu Officialibus, sapienter decreverit per suam Constitutionem, quae incipit: *In omnibus*, datam XV. Kalendas Junias Anno MDLXIX., quam proinde Nos quoque firmam esse volumus, atque decernimus, praeter quam in illis, in quibus eandem praesentibus nostris Literis constiterit adversari; Nonnulla tamen lapsu duorum ferme Saeculorum circa illa immutari debuerunt, variis de causis per alios Romanos Pontifices pariter Praedecessores nostros cognitis et approbatis: Quarum approbationum ne vel memoriam excidere, vel fidem vacillare contingat, neve, si ignorentur, eveniat, ut hujusmodi immutationes in exemplum trahantur aliarum forsitan privato arbitrio deinceps inducendarum; Idcirco necessarium et opportunum duximus omnia et singula jam prius a Nobis perpensa, atque cognita, et sicubi opus fuit, correctam, seu in melius commutata, Literis Nostris explicare, tradere, atque Apostolica auctoritate sancita, ac roborata, in omnium notitiam, inviolabiliter in posterum servanda, deducere. Motu itaque proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae potestatis plenitudine infrascriptas ordinationes circa

Ministros, seu Officiales Apostolicae Nostrae Poenitentiarum, necnon circa ejusdem oeconomici statum, et regimen constituimus, et in futurum observari decernimus, et mandamus.

§. 2. Numerum quidem, et genera hujusmodi Officialium eodem fere loco retineri volumus, ac primitus fuere a memorato S. Pio constituta; uno dumtaxat et altero, non ad novum genus Officii, sed ad Officialium numerum adjuncto. Itaque hi, et non alii, Officium Poenitentiarum constituent: videlicet Major Poenitentiarius, Regens, Theologus, Darius, Canonista, Corrector, Sigillator, Procuratores, seu Secretarii tres, et Scriptores ordinarii item tres; uno nimirum Procuratore, et Scriptore uero, jam usque a primordiis recentioris Poenitentiarum; propter adauctam in dies negotiorum, et supplicantium multitudinem, ultra priorem numerum in praedicta Beati Pii Constitutione praefinitum, inductis.

§. 3. Major Poenitentiarius unus sit ex S. R. E. Cardinalibus, Presbyter, idemque Magister in Theologia, seu Decretorum Doctor; atque a solo Romano Pontifice eligatur per literas, ut haecenus moris fuit, in forma Brevis. Suum autem munus per se ipsum exercere debebit. Sed si, ex causa legitima, a Romano Pontifice admissa, absens, seu impeditus fuerit; ipsemet unum alium e S. R. E. Cardinalibus, praedictis qualitatibus insignitum, sibi Pro-Poenitentiarum subrogabit; qui interim hoc munus pariter per seipsum prosequatur, Literasque, non Poenitentiarum subrogantis, sed suo proprio nomine jubeat expediri.

§. 4. Quod si contigerit, ut Major Poenitentiarius tempore vacantis Pontificiae Sedis e vita discesserit; tunc a majore numero Cardinalium in Conclavi degentium, vel ante conclavis ingressum in Congregatione generali convenientium, eligendus erit per secreta suffragia alius Cardinalis Pro-Poenitentiarum ad ejusdem Sedis vacantis tempus; prout evenisse meminimus, Sede vacante per obitum felicem, Benedicti Papae XIII., in personam Venerabilis Fratris Nostri Vincentii Episcopi Praenestini, tunc Tituli S. Hippolyti S. R. E. Presbyteri Cardinalis Petra nuncupati, cum illustri totius Collegii S. R. E. Cardinalium de illius integritate, ac doctrina testimonio, quod deinde iudicio suo comprobavit fel. par. record. Clemens Papa XII. Praedecessor Noster; eandemque electionis formam pro simili even-

Conferatur
Constitutio
S. Pii V. incipien. In
omnibus.

Causae praesentis.
Constitutionis.

Numerus,
et genera
Officialium
Offi. Poenitent.
constitutum.

Cardinalis
Majoris Poenitentiarum
a solo Pontifice
eligendi,
qualitates.

Eidem impedito, vel
absenti, facultas, tribuitur
sibi subrogandi
pro-Poenitentiarum.

Ratio eligendi Card.
Pro-Poenitentiarum
eveniente obitu Majoris
Poenitentiarum Sede
Apostolic. vacante.

tu Pontificiae Sedis vacantis distinctius postea constituit, atque in futurum servari mandavit in sua Constitutione, quae incipit: *Apostolatus Officium*, datam IV. nonas Octobris Anno MDCCXXXII., in qua plures ordinationes circa res eadem Sede vacante agendas complexus est, cuiusque subscriptio S. R. E. Cardinalium, ac de eadem servanda iuramentum accessit.

§. 5. Praecipuum vero Majoris Poenitentiarum munus in recto, ac prudenti exercitio facultatum sibi concessarum, atque aliis supradictis Literis nostris comprehensarum, positum est. Sed est quoque ejus muneris, quatuor diebus Majoris Hebdomadae, Dominica quidem Palmarum in Basilica S. Joan. in Laterano, Feria vero quarta in Basilica S. Mariae Majoris, et quinta, et sexta Feriis in Basilica S. Petri Vaticana, Fidelium Confessiones in Sede ad id constituta excipere, necnon capita pie sese submittentium Virga Poenitentiali tangere, Indulgentias eisdem juxta facultatem in praedictis aliis Nostris Literis contentam impertiendo; praesentibus interim, et per sua sedilia dispositis Poenitentiarum Officialibus. Praeterea tribus anni diebus, quibus maxime ad poenitentiam Fideles excitantur, videlicet Feria quarta Cinerum (qua die ipse cineres capiti Summi Pontificis, Cardinalium, caeterorumque assistantium inspergit) et mane Feriae in Parasceve, et diei Commemorationis Fidelium Defunctorum, solenni ritu rem Divinam in Pontificia Cappella peragere. Ad haec Romano Pontifici in supremo vitae agone constituto, ad spirituales eidem in tali articulo ferendam opem, assistere.

§. 6. Ad eundem pertinet minores Poenitentiarum Ordinarios a se ipso, et a Congregatione, seu Signatura Poenitentiarum prius examinatos et approbatos, alioquin ad Officium minime admittendos, in tribus Urbis Basilicis constituere, et deputare, eisque facultates pro sua prudentia, vel majores, vel minores concedere; qui postquam admissi fuerint, non poterunt sine ejusdem Majoris Poenitentiarum licentia ab officio dimitti, seu ab ejusdem exercitio discedere. Idemque intelligi volumus quoad Minores Poenitentiarum Lauretanos, quorum examen valeat idem in absentia etiam Episcopis in Partibus sibi benevisis committere. Quin etiam poterit certum numerum extra ordinarios Poenitentiarum pro Ba-

silica S. Petri eligere, atque in ea constituere, ut consuetis anni cujusque diebus, quibus major esse solet Poenitentium concursus, eorum audiendis Confessionibus praesto sint. Atque insuper pro recurrentis Anni Sancti tempore suos quoque pro Basilica Sancti Pauli extra muros Poenitentiarum designare, aliosque etiam, eodem anno durante, similibus facultatibus munitos, sive in nominatis Basilicis, sive in caeteris tam Saecularium, quam Regularium Urbis Ecclesiis, prout magis expedire visum fuerit, pro magna Fidelium tunc confluentium copia, extra ordinem multiplicare. Demum per idem tempus Virum providum ac peritum deputare possit, qui frequens adeat supradictos Poenitentiarum in quatuor majoribus Basilicis laborantes, ut libellos supplices pro peculiaribus Poenitentium necessitatibus forte offerendos ab eis, recipiat, eorumque celerem apud Poenitentiarum expeditionem sedulo curet, et ad Poenitentiarum praedictos quamprimum referat, aliaque gerat, quae Major ipse Poenentiarum pro recto rerum ordine gerenda mandaverint.

§. 7. Ad ejusdem Majoris Poenitentiarum munus pariter spectabit personas seu Saeculares, seu Regulares, quibus id expedire judicaverit, ad peragenda Exercitia Spiritualia in Domo Missionis, prope Curiam Innocentianam sita, destinare; pro jure scilicet, quod idem Major Poenentiarum habet, nominandi quolibet anno quadraginta quatuor Viros in dicta Domo per congruum ejusmodi Exercitiorum tempus gratis sustentandos; quem ad finem eidem Domui assignata reperiuntur annua scuta centum monetae Romanae; partim ex bonis propriis per memoratum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Praenestinum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Petra nuncupatum hodiernum Majorem Poenitentiarum, laudabili pie liberalitatis exemplo, in adeo proficuum opus attributis; partim ex superfluis Poenitentiarum proventibus, usque ad primam vacationem Officii Sigillatoris; ac post hujusmodi vacationem, ex emolumentis futuri pro tempore Sigillatoris in perpetuum persolvenda; prout statutum fuit per Literas fel. rec. Clementis Papae XII. Praedecessoris Nostri Motu proprio exaratas sub die XIV. Febr. Anni MDCCXXXII. quas quidem Literas cum omnibus ordinationibus, conditionibus, et clausulis in eisdem apposis, ap-

Idem 44. Viros quatuordecim ad peragenda Exercitia Spiritualia in domo Missionis destinare potest.

Praecipua munera a Majori Poenitentiarum obveunda.

Minores Poenitentiarum in tribus Basilicis Urbis, in Ecclesia Laterana, ac pro Anni Sancti tempore in Basilica S. Pauli, aliisque Urbis Ecclesiis deputat.

probamus, et confirmamus, ac perpetuis futuris temporibus observari jubemus.

Reliqua autem Majoris Poenitentiarum munera, atque onera iisdem adnexa cum ex alteris Literis Nostris, in quibus ejusdem, et Poenitentiarum Nostrae facultates complexi sumus, tum ex iis, quae in praesentibus subjiciantur, dignosci poterunt.

Assignatio
100. scuto-
rum auri
quolibet
Mense Ma-
jori Poeni-
tentiario con-
firmatur.

§. 8. Emolumenta vero ejusdem, quae varia pro variis fuere temporibus, cum demum per fel. mem. Innocentium Papam XII., atque iterum per similis record. Clementem Papam XI. Praedecessores Nostros, constituta sint scuta auri centum pro quolibet mense; Nos etiam eorum assignationem ratam esse volumus, et quatenus opus sit, eadem de novo concedimus, et attribuimus.

Alia assigna-
tio 200. scu-
torum mon-
e superfluis
Poenitentia-
riae emolu-
mentis, in
Pauperes
pro negotiis
Poenitentia-
riae recurrentes erogant,
eidem asse-
ritur.

§. 9. Sed praeterea per supra memoratum Clementem Papam XII. assignata fuerunt eidem Majori Poenitentiarum e superfluis Poenitentiarum emolumentis annua scuta monetarum ducenta, eroganda in Pauperes ad eandem Poenitentiarum, seu Majorem Poenitentiarum, pro negotiis ad Poenitentiarum spectantibus recurrentes, cum declaratione, quod huiusmodi elemosynae inter impensas, et onera Poenitentiarum connumerentur; reservata insuper Majori Poenitentiarum facultate adeundi Summum Pontificem in casibus particularibus, in quibus major summa pro huiusmodi elemosynis requireretur. Quam assignationem, declarationem, ac reservationem, una cum derogatione applicationis praedictorum superfluum per Innocentium Papam XII. factae Hospitio Apostolico Pauperum S. Michaelis de Urbe, Motu proprio praedicti Clementis Papae XII. die XII. Maji Anni MDCCXXII. roboratas, Nos itidem approbamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, praesentium tenore denuo concedimus, et constituimus.

Qualitates in
aliis Officiis
libus requi-
sitae.

§. 10. Officialium autem post Majorem Poenitentiarum superius enumeratorum haec potissimum qualitates erunt. Regens, Datarius, Theologus, et Decretorum Doctor eligentur Viri eximia doctrina praestantes, casuumque scientiae periti. Corrector sit in Decretis, stilo, caeterisque Poenitentiarum rebus diligenter versatus et instructus. Sigillator probatae fidei, et uti id munus postulat, omnium Officii expeditionum peritus. Procuratores quoque, et Scriptores, vita, moribusque integris ornati, et ad suum quisque offi-

cium exercendum idonei. Ad haec omnes praedicti Officii Poenitentiarum Ministri, etiam Procuratores, et Scriptores, sint Presbyteri, vel certe in aliquo ex Sacris Ordinibus constituti.

Methodus
servanda in
electione, et
receptione
praedictorum
Officialium.

§. 11. In electione praedictorum Officialium haec ratio, et methodus servanda erit. Regens, Theologus, Datarius, Decretorum Doctor, Corrector, et Sigillator, Majoris Poenitentiarum cura, et solitudine delecti, ac Romano Pontifici ab eodem praesentati, ubi Pontificiam confirmationem obtinere meruerint, Literis Patentibus ipsius Majoris Poenitentiarum, electionis, et confirmationis huiusmodi testibus, cum subscriptione alicujus Secretarii expeditis, ad suum quisque officium admittantur. Ad Procuratorum vero, et Scriptorum officia ab eodem Majori Poenitentiarum non alii eligantur, et recipiantur, quam qui prius, indicto publice Concursu, et mora sex dierum interposita, a Regente, et Correctore super vita, moribus, aetate, scientia, caeterisque requisitis qualitatibus diligenter examinati, et comprobati fuerint; alioquin omnes praedictorum Officiorum in concessionibus, etiam si a Romano Pontifice ex aliqua causa aliter factae fuerint, pro irritis habeantur. Qui autem rite juxta praescriptam formam electi fuerint, suis pariter patentibus Literis a Majori Poenitentiarum muniantur, atque ad exercenda propria munera, singulis inferius designanda, admittantur.

Munus Re-
gentis desi-
gnatur.

§. 12. Regentis porro munus, quod ex inveterata consuetudine uni ex Pontificiis Capellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus committi solet, in eo situm est, ut negotia universa, ea, qua decet puritate et diligentia, dirigi studeat et expediti; proindeque petitiones, casusque omnes ad Poenitentiarum Officium deductos in primis diligenter examinet; quaeque perspicua sint, et secundum communem in eodem Officio cursum, absque difficultate expediti consueverunt, eadem expediti jubeat; cum nullius omnino negotii, quantumvis ordinarii, vel clari, expeditionem, et sine praevia ipsius Regentis recognitione, et approbatione Procuratoribus liceat incipere. Quae vero dubia, vel obscura, vel aliqua difficultate involuta conspexerit, ea Regens ipse ad Majorem Poenitentiarum referat, ut diligentius examinentur, ac demum in ejus Signatura proposita decendant. Ut vero primi generis

quae diximus, explicatiora negotia quam celerissime conficiantur, idem Regens singulis Hebdomadis Procuratoribus apud se convenire jussit, ac precibus recurrentium consideratis, suoque ad singulas conveniente rescripto subnotato, ab iisdem Procuratoribus absque longiori mora expediri mandat.

§. 13. Corrector, ut expeditiones apto et convenienti stylo conscriptae, sanae, et integrae emittantur, earum schedulas, sive Minutas, seu Supplicationes a Procuratoribus confectas diligenter recognoscat, examinet, et corrigat, etiam, quoad fieri poterit, antequam Literae partibus tradendae scribantur, quo nimirum Literae ipsae integrae et mundaе, ac lituris, rasisque prorsus carentes expediantur.

§. 14. Darius in calce supplicationum Datum loci, diei, mensis, et anni, tam Erae Christianae, quam Pontificatus, adscribat; vel Romano Pontifice demortuo, notam Sedis vacantis apponat.

§. 15. Theologus Consultor, quod quidem munus uni ex Presbyteris Societatis Jesu diuturna nec interrupta successione commendari consuevit, super petitionibus et casibus magis arduis et implexis, qui ad ipsum a Majori Poenitentiario, vel Regente, maturius considerandi et examinandi remittuntur, adhibito diligenti studio, judicium suum, etiam in scriptis, si hoc ab ipso requiratur, aperiet.

§. 16. Canonista item Consultor, seu Decretorum Doctor, similiter a Majori Poenitentiario, vel Regente requisitus, suum pariter consilium super casibus ad se remissis, post accuratum examen, etiam scripto, ubi id ab eo postuletur, proferre debet.

§. 17. Sigillator Literas eatenus recognoscat, ut manus requisitae illis appositae sint, et earum Datae cum libello supplicationis concordent; deinde ipsas sigillo Poenitentiariae obsignet, ac demum obsignatas, et in totum gratis expeditas, Procuratoribus remittant. Insuper memoratus Sanctus Pius Papa V. in sua Constitutione, quae incipit; *In earum rerum commutatione*, data xiv. Kalendas Junias anno MDLXIX., in qua vetera Collegia Scriptorum et Procuratorum Literarum Poenitentiariae a se ipso suppressa ad Cancellariam Apostolicam, sub nova denominatione Scriptorum, et Procuratorum Literarum Apostolicarum Minoris Gratiae, traduxit, ad eundem

Sigillatorem pertinere voluit peculiarem curam omnium expeditionum, quae per duo praedicta Collegia fierent, atque proventuum Poenitentiariae ex hujusmodi expeditionibus percipiendorum exactionem, et administrationem; compilationem quoque, et asservationem Regestorum, tam omnium Supplicationum ad materias Minoris Gratiae spectantium, quam Literarum Apostolicarum super eis conficiendarum; quemadmodum etiam in altera supracitata Constitutione super nova erectione Officii Poenitentiariae edita, eidem Sigillatori aliorum omnium Documentorum et Scripturarum ad ipsam Poenitentiariam pertinentium custodiam demandavit, ejusdemque fidei et periculo commisit. Quae licet ex magna parte non jam per se ipsum, sed per Pro-Sigillatorem exercere, immutata etiam aliquatenus agendi methodo, jampridem ei concessum fuerit; ipsius tamen Sigillatoris erit invigilare, et dare operam, ut omnia quaeque per dictum Pro-Sigillatorem exercenda, quae cujusmodi sint, inferius statuemus, recte ac fideliter ab eodem administrentur.

§. 18. Procuratores, seu Secretarii, inter quos materiae justa partitione dividendae erunt, commissae sibi quisque negotia sedulo diligenterque prosequantur. Libellos supplices, literasque a recurrentibus missas integre percurrant, attenteque perpendant, earumque compendia, cum ita res feret, fideliter conficiant. Cuncta vero ad Majorem Poenitentiarium, vel Regentem referant, nihilque penitus responsi scribere aggrediantur, absque alterutrius mandato. Quo recepto, antequam ad expeditionem Literarum partibus tradendarum quoquo modo procedant, Supplicationes seu Minutas super materiis, ubi illis opus erit, per extensum exarare debeant, a Correctore recognoscendas. In expeditionibus autem quibuslibet extendendis, exacta uniformitas sensuum, et clausularum, quoad fieri poterit, a singulis observetur. Quamobrem summo opere conducet formulas habere prae manibus suo quamque generi petitionum accomodatas, et a Majori Poenitentiario, cum consilio sex majorum Officialium superius memoratorum, prius comprobatas; a quibus, nisi ex gravi causa per Majorem Poenitentiarium, vel Regentem admissa, nullatenus recedere supradictis Procuratoribus liceat.

§. 19. Scriptores demum, aequa scriben-

Munus Procuratorum.

Munus Scriptoris.

darum rerum divisione inter eos facta; charactere puro, claro, et minime deformi, et in iis, in quibus id moris est, antiquo, sive, ut ajunt, bullatico, eodem tamen quammaximè intelligibili, demandatas sibi Literas accurate, integreque describant, liturasque quaslibet aut raturas praediligenter caveant. Eidem in libros seu regesta referant, quae ipsis dantur eo referenda; videlicet Oracula, si qua emanarint, Romanorum Pontificum; Decreta, et Instructiones Majoris Poenitentiarum, et Signaturae, regimen secretae Poenitentiarum concernentia; resolutiones aliquot exemplares casus alicujus rarioris, et implexioris; Supplicationes super dispensationibus, praesertim matrimonialibus, a communi cursu recedentibus, seu pro foro etiam externo de speciali Romani Pontificis mandato concessis; et si quid aliud extraordinarium et singulare, memoriae dignum, ita conservandum videbitur.

Officiales praedicti Officia sua per se ipsos exercere debent.

Ratio supplendi vices Officialis absentis, vel legitime impediti

§. 20. Omnes vero Officiales supradicti Officia sua per se ipsos maxima diligentia, et fidelitate exerceant. Soli autem praesentes, et actu exercentes, fructus et emolumenta percipiant; nisi forte aliquis eorum ex justa causa absens, seu legitime impeditus existat. Quod si aliquis ex majoribus Officialibus hujusmodi impedimento detentus, vel absens fuerit, alter Officialis propinquior, juxta Sessionis in Signatura ordinem, suppleat impediti, seu absentis vices, ita exempli gratia subscribendo: *Pro D. Regente N. Datarius*: si autem aliquis ex Procuratoribus, aut Scriptoribus, legitime, ut supra, impeditus, vel absens fuerit, possit Major Poenitentiarum, durante legitima absentiae, vel impedimenti causa, alium aliquem in ejus locum assumere, seu subrogare, praestito solito juramento, et cum iisdem obligationibus, quibus alii Procuratores, et Scriptores titulati obstringuntur.

De Signatura Poenitentiarum, interrescentia Officialium, methodoque in ea servanda.

§. 21. In Signatura Poenitentiarum, quae alternis fere Hebdomadis, die per Majorem Poenitentiarum designanda, haberi solet, interesse debent, ipso Majori Poenentiarario praesidente, omnes praedicti Officiales, Scriptoribus exceptis. In ea vero, singulis Procuratoribus demandatas sibi petitiones referentibus, casibusque praesertim dubiis reliquorum sex Officialium consultatione discussis, et examinatis, et cum maturo omnium judicio decisis, congruum Rescriptum a Rege propria manu breviter unicuique petitioni subjicietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

cietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

§. 22. Secreto potissimum, et gratis, quae laus est maxime propria hujus Officii, negotia quaecumque in eo expedienda esse, omnes et singuli praedicti Officiales intelligant. Itaque super rigoro utriusque capituli observantia sancte jurabunt, juxta praescriptam formulam, quae est: *Ego N. Regens ab hac hora in antea ero fidelis, et obediens Beato Petro, et Domino Nostro Papae, ejusque Successoribus canonice intrantibus: Officium meum fideliter exercebo, et gratis; ejusque ratione nihil ab aliquibus, etiam sponte oblatum, vel donatum, accipiam, praeter quam salarium mihi constitutum: Secreta Sacrae Poenitentiarum, et occultos casus, ac personas, de quibus in ea tractabitur, numquam cuiquam extra Officium revelabo, et ita juro ad Sacrosancta Dei Evangelia*. Quod juramentum unusquisque, cum primum ad suum munus exercendum admittetur, in manibus Majoris Poenitentiarum praestare debet; atque insuper omnes, singulis annis, in prima cujusque anni Signatura iterabunt. Qui autem juratum secretum violaverint, non levius puniuntur, quam Presbyteri Confessiones peccatorum proidentes. Qui vero, contra alteram juramenti partem, aliquid vel minimum a partibus, aut aliis, sive celerioris expeditionis, sive extraordinarii laboris in procurando, aut scribendo, aut recognoscendo, aut examinando, sive alio quocumque titulo, aut colore, acceperint, officio suo privati ipso facto censeantur, et excommunicationis sententia innodati, cujus nequeant absolutionem ab alio, quam a Romano Pontifice, extra mortis articulum, obtinere. At si hujusmodi crimen admisisse convicti fuerint, praeter censuras et poenas contra talia admittentes superius, aut alias quomodocumque propositas, non solum officiorum suorum privationem incurrant, sed ad futura etiam inhabiles, et infames reputentur, prout Nos illos ipso facto privatos, inhabiles, et infames harum etiam tenore declaramus.

§. 23. Caveant praeterea, ne Officiorum suorum exercitio cum fraude, aut dolo, aut alius generis captione se gerant, neve ipsi Partibus quicquam dolose, et fraudolenter suggerant, quo facilius optata impetrare possint. Sed petitiones dumtaxat justas, rationabiles, et honestas proponant. Quod si dolum, aut fraudem fecisse convicti fuerint, eodem modo,

Expeditiones omnes secreto, et gratis fiant.

Forma Juramenti ab unoquoque Officialium praestandi, et singulis annis iterandi.

Poenae, quibus subijciuntur Officiales juramento contravenientes.

Indicantur poenae Officialibus delictis.

ac de accipientibus munera superius constitutum, ultra poenas alias talibus indictas, privationem Officiorum, inhabilitatem, et infamiam pariter incurrant.

De perpetuitate Officiorum ad vitam illa obtinentium, et de modis eorum vacationis.

§. 24. Officia omnia memorata perpetua sint, durante obtinentium vita; neque, secluso casu legitimae privationis, cujus occasionem, et causam perpetuo abesse vehementer optamus, et in Domino confidimus, aliter vacare censeantur, quam per liberam puramque ipsorum dimissionem, vel per promotionem ad Cardinalatum, aut Episcopatum residendi onus afferentem, vel per translationem ad aliud ejusdem Poenitentiariae officium. Omnium vero praedictorum Officiorum in ipso Poenitentiariae Officio constitutorum venditionem, aut quamvis aliam dispositionem ad facitam, vel expressam ea dimittentium voluntatem, districte prohibemus. Sed illa omnia probis, et peritis Viris, gratis omnino, et sine ulla dimittentium, aut aliorum quorumcumque gratia, et acceptione concedantur. Quod si secus factum fuerit, quaecumque concessionem de illis pro tempore factae, irritae sint, ac nullius roboris, vel momenti.

Prohibetur eorumdem Officiorum venditio, et quaecumque dispositio obtinentium voluntatem.

Emolumentum singulis Officialibus constitutum.

§. 25. Cum autem aequum non sit, Officiales hosce haud mediocriter laboraturos, congruis honorariis destitui; emolumenta iisdem a Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus jamdiu constituta omnino salva, ac firma esse volumus, et mandamus. Singulis proinde Officialibus praedictis pendantur in singulos menses auri scuta; Regenti quidem vigintiquinque; Datario vero, et Correctori, ac Sigillatori quindecim, addito eidem Sigillatori proventus e qualibet Bulla per Collegia Minoris Gratiae expediri solita, inferius explicando; Theologo autem, et Canonistae decem; Procuratorum cuique duodecim, et unicuique Scriptori sex, Tribuantur praeterea omnibus charta, atramentum, cera, capsula, cordulae, aliaque id genus haecenus subministrari consueverunt.

Officialis de Mandato Pontificis absens sua emolumenta percipit; Substituto aliter consultur.

§. 26. Si quando eveniat, ut aliquis e sex Majoribus Officialibus absens a Curia de mandato Romani Pontificis in Sedis Apostolicae obsequio alibi occupetur, pergat, ut moris fuit, sua emolumenta percipere. Interim vero Major Poenitentiarius, facto verbo cum ipso Pontifice, alium aliquem ei substituere poterit, servatis debitis formis, et conditionibus; atque huic ita substituto conveniens aliquod emolumentum a Poenitentiariae proventus assignare. Simili autem Substituto Procuratoris, vel Scriptoris quavis ex causa legitime impediti, par emolumentum obveniat, ac titulato ipsi Procuratori, sive Scriptori. Cum vero aliquod vel Procuratoris, vel Scriptoris officium per aliquod tempus vacare contigerit, reliquis, quibus interea labor accrescit, aequum est, ut simul pro rata parte proventus vacantis accrescant.

§. 27. Extraordinarios porro Scriptores liceat Majori Poenitentiario, pro excedente nunquam expeditionum multiplicitate assumere; dummodo supradictis qualitatibus, quas pro Ordinariis requiri decrevimus, minime careant, ac juramentum ipsis Ordinariis praescriptum praestent. E re tamen Poenitentiariae erit, ne hujusmodi nimis multi admittantur, utque convenientia demandatis laboribus subsidia, quae prudenti ejusdem Majoris Poenitentiarii arbitrio taxanda relinquimus, eisdem persolvantur.

Vacante Procuratoris vel Scriptoris Officio, proventus vacantis reliquis accrescunt.

Major Poenitentiarius potest interdum Scriptores extraordinarios assumere.

§. 28. Post recensitos demum Officiales, ordinationesque circa eorumdem singulos hucusque statuta, mentio facienda est de Ministro illo, qui Poenitentiariae Cappellanus nuncupari solitus, in ejusdem ministerium serius adscitus est. Is itidem aut Presbyter, aut in Sacro aliquo Ordine constitutus, a Majori Poenitentiario eligi, atque Aulae, in qua Signatura Poenitentiariae habetur, Janitorem agere, ideoque et caeteris impositum juramentum praestare debet. Dies etiam, et horas tam Signaturae ipsius, quam aliarum Poenitentiariae functionum, a Majori Poenitentiario praefinitas, datis ad singulos Officiales schedulis, indicet, et eam indicendorum concursuum pro electionibus Procuratorum, et Scriptorum exercebit. Quod quidem Nos munus, adnexumque eidem emolumentum scutorum auri trium in singulos menses, auctoritate Nostra comprobamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, de novo erigimus, concedimus, et constituimus.

Qualitates, opera, et emolumentum Cappellani Poenitentiarii, a Majori Poenitentiario deputandi.

§. 29. Ad oeconomicum nunc Poenitentiariae statum curam Nostram intendentes, in primis, quod saepedictus Sanctus Pius Papa V. decrevit in supracitata Constitutione, quae incipit, *In earum rerum commutatione*, ut scilicet emolumenta ejusdem Officii Poenitentiariae, inter Majorem Poenitentiarium, ejusque Officiales, juxta praescriptam formam distri-

Perceptio emolumentorum Poenitentiariae ex expeditione Colleg. Min. Gratiae a S. Pio V. statuta confirmatur.

Sigillator ab
administra-
tione dictor.
emolument-
tor. non ab-
solvitur; po-
test tamen
eam per Pro
Sigillatorem
exercere.

buenda, ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiae perciperentur: id ipsum cum limitatione inferius danda, adprobamus, et confirmamus: supramemoratum Poenitentiariae Sigillatorem ab onere administrandi hujusmodi emolumenta, quod ipsi potissimum in eadem Constitutione impositum fuit, minime liberantes; non obstante quacumque in contrarium consuetudine antehac introducta, et per quantumvis longum temporis spatium servata, vel etiam Praedecessorum Nostrorum auctoritate, aut expressa, seu etiam scripta dispositione comprobata. Cui Sigillatori nihilominus permittimus, ut, sicuti deinceps in morem inductum fuit, hujusmodi munus possit per alium, idest Pro-Sigillatorem, modo tamen, et forma inferius exprimendis, exercere.

Qualitates
et munera
Pro-Sigilla-
toris.

§. 30. Pro-Sigillator igitur a Majori Poenitentiario eligitur, Vir celebs, et Prima saltem Tonsura insignitus, aetate matura, morum probitate, scientiaque ad suum obeundum munus necessaria praedictus, quique bona in Urbe habeat, vel idoneam cautionem, seu fidejussionem exhibeat, ut si quod ejus culpa damnum Poenitentiariae obvenerit, haud desit unde resarciri queat. Duplex porro erit hujusmodi Pro-Sigillatoris munus, alterum nempe Exactoris, et administratoris Proventuum Poenitentiariae; et alterum Registratoris non unius generis rerum, quae infra exprimentur: Eaque muneris, sub Sigillatoris directione, et cum ea, quae par est, fide et diligentia exercebit, sequenti ratione.

Eisdem
onera.

§. 51. In omnibus expeditionibus, quae per praedicta Collegia Scriptorum, et Procuratorum Minoris Gratiae fiunt, tam Supplicationes a Procuratoribus confectas, quam Bullas desuper exaratas capiet, illas quidem in cancellaria, has vero in Bullaria post subjectum Plumbum. Deinde, cum utrasque Dominae inter sese accurate contulerit, Supplicationes apud se retinebit, Archivio inde inferendas; omnes vero Bullas in particulari libro a Taxis nuncupato, sub sui-quamque Procuratoris nomine adnotari, tum easdem in Registro quamcitissime, ne expeditiones retardentur, describi, atque ita registratas ad exemplum de more conferri curabit; et proprio nomine singulis Bullis subscripto, eas tradet supradictorum Collegiorum Depositario, cui ab Expeditoribus emolumenta legitime taxata persolventur. Post haec idem Pro-Sigillator,

cojusque mensis diindio, rationes, seu computa habebit cum unoquoque Minoris Gratiae Procuratore, super Bullis ejusdem Procuratoris cura in proximo superiori Mense expeditis; ad hoc, ut quilibet Procurator praedicto, Depositario suum dirigat mandatum solvendi portionem ad Poenitentiariam spectantem, juxta Taxas a Praedecessoribus Nostris adprobatas.

§. 32. Depositarius autem hujusmodi solutionem in hunc modum explebit: Diriget nempe mandatum, seu Ordinem ad Provisores Montis Pietatis (in quo quidem Monte tota summa Poenitentiariae debita deponenda erit), ut ii eandem summam Pro-Sigillatori solvant, ad effectum, in ipso semper Ordinis contextu exprimendum, ut hic eam ipsam ibidem relinquat ad creditum Poenitentiariae, et ad dispositionem Majoris Poenitentiarii. Quem quidem Ordinem Pro-Sigillator re ipsa transferet ad dictum creditum, et dispositionem, alioquin de damno tenebitur. Postea Major Poenitentiarius sua mandata, seu Ordines conficiet de summis ex praedicto Deposito solvendis, tam pro honorario Officialium, seu Ministrorum, quam pro aliis quibuscumque ejusdem Poenitentiariae oneribus, et expensis. Hunc enim modum exigendi, deponendi, et solvendi praescriptum a fel. rec. Clemente Papa XII. Praedecessore Nostro per suum Chirographum editum die 11. Februarii Anni MDCXXXIV. Nos quoque adprobamus, et confirmamus, atque in posterum inconcusse servari volumus, et mandamus.

§. 33. Neque hic omittendum ducimus, quod, deductis a praedicta summa ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiae redigenda, atque in Monte Pietatis deponenda, emolumentis, atque honorariis praedicto Nostro pro tempore Majori Poenitentiario, atque Officialibus caeterisque Ministris Poenitentiariae persolvendis, aliisque expensis, et oneribus in eadem Poenitentiaria occurrentibus, et prudenti Majoris Poenitentiarii arbitrio determinandis, quidquid reliquum ex dicta summa erit, id totum et integrum cedere omnino debet Hospitio Pauperum Invalidorum S. Michaelis de Urbe, juxta applicationem eidem Hospitio factam per fel. record. Innocentium Papam XII., data Constitutione sub die III. Kalendas Junii Anni MDCXCIII., quam applicationem ab aliis Praedecessoribus Nostris confirmatam, Nos quoque firmam, et ratam esse

Ratio exi-
gendi, de-
ponendi, et
solvendi pe-
cunias Poeni-
tentiariae.

Applicatio
superfluo-
rum poeni-
tentiariae ab
Innocentio
XII. facta
Hospitio
Pauperum
Invalidorum
innovatur.

volumus, et mandamus et quatenus opus sit, iterum auctoritate Nostra statuimus, et innovamus.

§. 34. Ad reliqua vero supradicti Pro-Sigillatoris Officia redeuntes, statuimus, ut ultra praedictam summam ipsi Poenitentiariae Officio assignatam et debitam, ex hisdem expeditionibus Minoris Gratiae exigat, nomine peculiaris Sigillatoris, et pro ipso Sigillatore, obolos octo e qualibet Bulla. Ex quo Sigillatoris speciali proventu detrahatur qualibet mense scuta monetae vigintiduo, pro mercede persolvenda Registratoribus, seu Revisoribus; sub ipso Pro-Sigillatore laborantibus; qui esse quatuor solent, Ordinarii duo, totidemque adjuncti. Et primis quidem duobus, a Majori Poenitentiario deputatis, solventur in singulos menses scuta duodecim; reliqua decem relinquuntur ipsimet Pro-Sigillatori, qua Registrator etiam est, ut superius innuimus, ad hoc, ut pro suo libito de duobus aliis adjunctis provideat.

§. 35. Praeter Regesta vero supradicta, seu Libros ad expeditiones Minoris Gratiae pertinentes, idem Pro-Sigillator Regestum, seu Regesta alia servabit, in quae referentur Suprema Romanorum Pontificum, aliaque Majoris Poenitentiarii, et Signaturae Decreta; necnon omnia quaecumque Instrumenta, vel Documenta, statum Oeconomicum Poenitentiariae concernentia. Literae item Patentes Majoris Poenitentiarii de Officialium, aliorumque Ministrorum electione, denique alia quaelibet ad publicum Poenitentiariae regimen, et statum spectantia, veluti Bullae Institutionis, Reformationis, Facultatum, Officialium, aliorumque huiusmodi, Brevia item electionis Majoris Poenitentiarii, Chirographa, atque alia hissimilia. Quorum omnium sua sub cura, et cum periculo suo conservandorum, ne quid lapsu temporis pereat, neglectumve jaceat, authenticum Inventarium, ac Regestum conficere tepeatur; cui quidquid postea additum, statutum, concessum, seu vetitum erit, id totum quaecumque quamprimum adscribatur: et sic deinceps haec omnia in futurorum Pro-Sigillatorum fidem, cum eisdem conditionibus et periculis, deponantur.

§. 36. Jam vero emolumenta Pro-Sigillatoris erunt, primo annua scuta monetae quadraginta, eidem solvenda a Poenitentiaria, intuitu Domus conducendae pro servandis Regestis, seu Libris supradictis. Item consuetae olei pro

alendis luminibus in singulos menses mensurae: Tum supradicta menstrua pensio eidem, tamquam Registratori, a Sigillatore de propriis proventibus persolvenda. Demum varia quaedam ipsi obvientia e Minoris Gratiae expeditionibus, sive illarum occasione, quae in summam certam redigi nequeunt; in quibus tamen percipiendis non ei licebit excedere mensuram per legitimas taxas, et per probatum Curiae stylum pro singulis actibus, seu corrigendi, seu sumpta, ut vocant, tradendi, seu aliis, siqui sunt, praescriptam, et definitam. Praedictis autem emolumentis futuri quilibet Pro-Sigillatores contenti esse debent, quibuscumque in contrarium non obstantibus.

§. 37. Archivum porro Poenitentiariae, quod Praedecessorum nostrorum providentia in Apostolicis nostris Aedibus Vaticanis collocatum reperitur, cuiusque praecipuam curam, inhaerentes saepememoratis dispositionibus S. Pii Papae V., inter munera Sigillatoris superius enumeravimus, ita ipsius Sigillatoris studio, et vigilantia administrabitur, ut ea quidem, quae vel ad expeditiones Minoris Gratiae, vel ad publicum Poenitentiariae statum, et regimen pertinent, quaeque a Pro-Sigillatore, ut supra, asservari, seu respective describi, et regestari debere decrevimus, possit eidem Pro-Sigillatori in Archivo praedicto disponenda, et conservanda committere. Hic autem demandatum sibi munus, ea qua par est diligentia et fide implere teneatur.

§. 38. Quae vero negotia per Poenitentiariam ipsam, juxta facultates suas ordinarias, vel etiam virtute specialium Oraculorum Romani Pontificis, in particularibus quibusdam casibus concessorum, per ejusdem Poenitentiariae Procuratores, seu Secretarios expediri solent; eorum omnium quaecumque conservari monumenta oportebit, veluti Supplicationes, et alia quae in superius dictis circa Scriptorum munera attigimus, ea omnia in altera parte ejusdem Archivi, sed in Armario, seu Armariis clausis, et obsertis seposita, conserventur et custodiantur, sub cura solius Sigillatoris. Qui tamen in hoc uti poterit opera, et auxilio Procuratorum Poenitentiariae, quorum etiam alicui dictorum Armariorum clavem dare poterit retinendam. Sedulo autem curare debet, ut, eorum omnium, quae in hac secretiori Archivi parte custodiantur, suum quoque Inventarium,

Cura, et administratio Archivi.

De Secretiori Archivi.

Pro-Sigillator a qualibet Bulla Min. Gr. ob. 8. Sigillatori exigat, ex quibus in mensem sc. 22. sibi, et duobus Registratoribus, Ord. detrahatur.

Regesta a Pro-Sigillatore conficienda, et servanda.

Emolumenta tam certa, quam incerta Pro-Sigillatoris.

ac Regestum conficiatur; cui similiter, quae supervenerint, adscribantur.

Sigillator, et Procuratores propequisitionibus in Secretarii Archivum omnem laborem gratis impendant.

§. 39. Sed illud inviolato servari statuimus, ac praecipimus, ut si quando contigerit, etiam ad partium, vel aliorum quorumvis instantiam, aliquid in praedicta Archivi secreta parte, vel ad sumpta, seu duplicata conficienda, vel alia quavis de causa requiri, et inveniri oportere, tunc istum omnem laborem Sigillator, seu Procuratores, gratis omnino impendere debeant; nihilque aut ratione itineris, vel laboris quantumvis extraordinarii, in quaerendo, describendo, aut alio quocumque titulo, possint a partibus, vel aliis accipere; etiamsi agatur de materiis ad forum externum mixtum, vel separatim pertinentibus; Sacrosanctum enim hoc esse volumus, et inviolabile, ut nihil penitus, quod, per Officiales Poenitentiariae Nostrae Apostolicae faciendum, est, aliter quam gratis fiat.

Cedente, vel decrecente quopiam Officiali, Librorum, et Scriptorum Poenitentiariae recuperatio Sigillatoris curae committitur.

§. 40. Ac ne quid desiderari possit, quod ad Archivi ejusdem perfectionem, utiliumque scriptorum conservationem conducat, opportune commendamus, atque monemus, ut quotiescumque evenit cujuspiam Officialis Poenitentiariae, vel obitus, vel officii dimissio, tunc Sigillatori praedicto curae sit, vel per se, vel per aliquem ex Procuratoribus, seu Secretariis, Libros, et scripta recuperare, si qua ille penes se habuerit, vel Poenitentiariae propria, vel de rebus ejus secretis agentia; ac parum utilibus igni traditis, caetera vel Archivum committere, si eo loco digna sint, vel Successori, alterive Officiali utenda concedere.

De visitatione Archivi

§. 41. Et quia publicae rei vehementer interest hujusmodi Archivorum bonus status et conservatio; ideo volumus, ut quotannis vel Major Poenitentiarius ipse per se, vel Sigillator, praedictum Archivum visitet, et sedulo recognoscat tam partem obseratis Armariis compositam, adhibito etiam, quoad hanc partem alteram Pro-Sigillatori commissam; visitando insuper Scripturas, Libros, Regesta, aliaque necdum Archivum illata, sed adhuc penes eundem Pro-Sigillatorem retenta; cujus visitationis relatio postea Majori Poenitentiario, si ipse per se non visitaverit, fieri quamprimum debeat.

Pontificis adhortatio.

§. 42. Depulsa igitur e Poenitentiariae Nostrae saluberrimo Officio confusione qualibet, aut minus ordinata permixtione functionum, ipsiusque Officii nitore, ac puritate adversus

cujusque labis periculum diligentius circummunitis, omnes et singulos in eadem Poenitentiaria laborantes hortamur in Domino, se enixe monemus, ut pro se quisque piam castamque mentem ad impositum sibi munus obeundum pro Dei aeterni gloria, et Christifidelium salute acriter intendant, et pro virili parte conentur, ut cuncta prospera, et hoc tanto Officio digna succedant, Sedesque Apostolica pro bene gestis condignae laudis praeconio in singulis Christiani Orbis partibus plenius celebretur.

§. 43. Decernentes praesentes Literas, etiam ex eo quod Major Poenitentiarius, ac praefatae Poenitentiariae Regens, alique Officiales, et Ministri praedicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, seu habere praetendentes, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, et juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari, nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et a Majori Poenitentiario, Regente, caeterisque Poenitentiariae Officialibus, et Ministris praedictis, aliisque, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sique per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, ubique judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, quidquid secus super omnibus, et singulis praemissis, vel circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulae, decreta praeservativa.

§. 44. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, necnon duabus praemissis S. Pii Papae V. Praedecessoris Nostri, et aliis quibuscumque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et dictae Poenitentiariae etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivae vocis oraculis, privilegiis, indulgentiis, et Literis Apostolicis ejusdem Poenitentiariae

Derogatione.

Officio, illiusque Majori Poenitentiario, ac Officialibus, et Ministris, et quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, et decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, et alias quomodolibet per Praedecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiam si pro sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, iisdem praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus.

§. 45. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum ordinationum, concessionum, assignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, decretorum, statuti, voluntatis, approbationum, confirmationum, derogationum, aliorumque praemissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passionius,

J. Datarius,

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 27. ejusdem Mensis, et Anni.

CONTRA

XCVII.

Non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes, aut Sacramentalis Confessiones excipientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Sacerdos in aeternum Christus Dominus, dum ipsa nocte, in qua tradebatur, Apostolis a se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, et ministrandi potestatem concessit: mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contutit facultatem; hoc simul exemplo praeceptoque suo constituit, et sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, et propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, et Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, et umbrae deservebant Coelestium, omnibus quidem adoptionis suae filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii re ipsa ad sublimem fungendum honorem, assumerentur, quam qui a Deo vocati, atque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thribulum aureum, ab hominibus effictum, manu arripientes, praeter eos, qui ex designata Tribu, et familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur: quanto magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo praestantiori novae Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, et dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare praesumpserint; quum praesertim ea nulliter, et irrité celebrantes, puram ipsam Panis, et Vini substantiam publicis adorationis actibus, atque receptis Latriae protestationibus impie prosequantur, et quantum in ipsis est, in idem Idololatriae crimen fideles Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces vero illi, qui absque legitima auctoritate, in Poenitentiae Tribunalibus, tamquam

Exordium
a Dignitate
Sacerdotii
novae Legis.

Quod per solam Ordinationem confertur.

Sanctio pontificalis.

Dat. die 13. Apr. 1744.

Judices animarum, sedere audeant, eamque sibi falso asserere facultatem, emendandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam aeterni foederis Sponsor Dei Filius nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promisit, severioribus profecto poenis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanae conculcent, et sanguinem Testamenti, a quo victus illius omnis promanat, pollutum ducant, confitentibus vero fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Paulus IV. et Sixtus V. omnes Sacerdotalia munia sibi falso arrogantes a S. Inquisitione Curiae Saeculari tradi mandaverunt.

Clem. VIII. Idem statuit, etiamsi Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset praevia degradatione.

Urban. VIII. extendit praemissas Constitutiones, ut defectus aetatis minime suffragaretur.

Pontifex confirmat praefatas Constitutiones.

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera execrantes Romani Pontifices Praedecessores Nostri Paulus IV., et Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, et Sacramentum Poenitentiae ministrare praesumpserint, a Judicibus Sanctae Inquisitionis tradi deberent Curiae Saeculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhaerens fel. record. Clemens Papa VIII. etiam Praedecessor Noster, ne circa poenam hujusmodi delinquentibus irrogandam ululus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentissimi primi, distinctius constituit, ut omnes, et singuli, qui ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a praedictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tanquam Ecclesiae misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, et ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerint, rite degradati, statim Curiae Saeculari tradantur, per Judices Saeculares debitis poenis plectendi.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Praedecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est: *Apostolatus Officium*, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, et ampliavit, ut quicumque se praefatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos, privilegio aetatis minoris annis viginquique, nullatenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictae Constitutionis Clementinae, statim Curiae Saeculari, condignis poenis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, et singulas Constitutiones, at-

que Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari praecipimus, earum omnium tenores, ac si praesentibus de verbo ad verbum insertae forent, pro plene, et sufficienter expressis habentes.

§. 3. Quia vero propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali inquisitione Consultoris munere fungebamur, ab hujusmodi eriminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum praetextu, poenarum ut supra juste indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; et signanter contra probationes a Fisco adstructas opponi solere, quod aut Testes cumulaverit in sua quemlibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus induentem, alter eundem ad Altare progredientem, alius vero unam, alius aliam Missae partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusa fuerit promotio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta praetensum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad alleviandam vero delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam expleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta assertum sensum praedictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas poenas in eisdem propositas; vel denique, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minimè probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, et accurate perpensa, atque etiam audito consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, et de Apostolicae potestatis plenitudine, statuimus primo, et declaramus, quod licet delictum celebrationis Missae non satis plene probatum dici possit, ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Saeculari,

Enumerat exceptiones quandoque a Reis oppositae solitas.

Ad tollenda frivola effugia statuit.

I. Quod dispositiones Testium singulares, si non ad poenam, sint sufficientes ad torturam

quando Testes inducti in suis quisque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per hujusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in hujusmodi casibus exquirere per litteras ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eundem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro ejusdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad eam executionem devenierit. Verum ubi, hoc peracto, ex hujusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constet, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere; quatenus contrarium praetendat, suam promotionem ad praedictum Ordinem concludenter ostendere.

§. 6. Sub dispositione vero praesentis Nostrae, necnon praemissarum omnium Constitutionum comprehendere decernimus omnes et singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, et ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missae partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiae, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint, quamvis de prolatione formae consecrationis non constet: cum ex hujusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, et delinquentis audacia, et crimen augeatur; sed ex eorum relicentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriae, quod per actus adorationis a Celebrante non promotus erga puram Panis, et Vini substantiam exhibitos, admittitur, et in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem poenam deveniatur, arbitrio, et prudentia Judicis Ecclesiastici praefinendam.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quae ab hujusmodi Reis, eorum-

que Defensoribus, in ipsorum excusationem praetendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Saeculari, vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis, agatur, ad eorum degradationem, et traditionem pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantae impietatis poenis a jure, seu alias statutis, et comminatis, cum effectu puniantur, et afficiantur.

§. 8. Easdem declarationes, et ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos, hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, et pertinere decernimus, qui cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, et absolutionem poenitentibus impertiri praesumant; quos pariter eisdem poenis traditionis brachio Saeculari, seu respective degradationis, et traditionis pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, subjici debere praecipimus; non obstantibus praemissis exceptionibus, si quas ab hujusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandae poenae, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem poenam, pro suo arbitrio et prudentia, delinquenti valeat irrogare.

§. 9. Decernentes praesentes nostras Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praecellentiae, vel dignitatis existant, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causae propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificateae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullò unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et

quam conjunctionem-
pluribus non suffragari de-
cernat.

Quidquid contra non
promotos Celebrantes
statutum fuit, contra non
promotos Confessiones
audientes statuimus.

Excipitur casus non pro-
latae absolutionis formae.

Clausulae
praeservative.

substantiali defectu notari, impugari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se iurare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore, quodcumque spectabit, inviolabiliter, et inconcussè observari.

Aliter iudicari prohibetur.

§. 10. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra haereticam pravitatem Generales Inquisitores, et alios ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi, et interpretandi facultate, iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque apostolicis, ac in universalibus, provincialibus, et synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, et S. Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac

alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 12. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citorio, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus Notris, ut moris est, publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arcere, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatae fuissent.

§. 13. Utque earundem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, et Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duo-

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis confirmationis omnibus factae.

Transumptis eadem praesentibus sancitur.

Sancitio Poenalis.

Dat. die 20. Apr. 1744.

decimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 7. Maji ejusdem anni.

CONFIRMATIO UNIONIS

Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuaniae, quam Russiae, seu Poloniae, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptyehi Archiepiscopo Metropolitano totius Russiae; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandritae, Archimandritis, Abbatibus, et Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, et Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Inter plures jucunditatis fructus a Nobis abunde perceptos, dum illustrium aliquot Praedecessorum Nostrorum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocriter profecto gaudium animo coepimus, dum negotia Nationis Ruthenae, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, una cum Ven. Fratribus Nostris, praedictam Congregationem constituentibus, tractavimus, atque discussimus.

§. 1. Et quidem praeclara Nationis Ruthenae merita Nobis comperta sunt ex sacris historis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno-MCXLVI. Praelatos Ruthenos Con-

cilium Nationale Kioviae habuisse, quo se opponerent schismati per Michaellem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitae Apostolicae Sedi obedientiam praestitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papae IV. in Concilio generali Lugdunensi primo professi fuit: Illustrem porro Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, et Orientalem Ecclesiam stabilienda; denique Michaellem III. Kioviensem Metropolitanam, consentientibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Braestiae Concilium coegisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenae cum Sede Apostolica Unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Praedecessorem Nostrum, cui datum fuit praedictam Nationem ad Ecclesiae Romanae communionem recipere, ejusque Unionem per literas Apostolicas confirmare.

§. 2. Eximiis hisce totius Nationis promeritis jungenda sunt ea, quae peculiariter sunt Ordinis Monachorum S. Basilii, quorum spectabilis coetus est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quae in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, et constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolitae, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelliceret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam et propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; insigne ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimae Trinitatis Vilnae constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus vero Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quae antea segregata degabant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem, efformavit quam de nomine supradicti Monasterii Congregationem Sanctissimae Trinitatis Unitorum, nuncupavit: cumque bene nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Caonicam esse, aut haberi posse, absque auctoritate et beneplacito Sedis Apostolicae, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. sub Pontificatu fel. rec. Urbani Papae VIII.,

in unione Catholica perseverantis.

Elogium Ordinis Monachorum S. Basilii Magni Rutheni.

Quorum Congregatio SS. Trinitatis extat a temporibus Urbani VIII.

Pontificis cura in examinanda Propagandae Fidei negotiis.

Nationis Ruthenae laudes a temporibus Clementis VIII.

eum praecedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Polocen. Josaphat Monachus Sancti Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum per tulisset martyrium, sibi a schismaticis in odium Catholicae Fidei, et Unitatis illatum.

Reliqua Monasteria in Congregationem unienda decretum in Concilio Zamosciae.

§. 3. Monasteriorum Unione, ut praefertur, in unicam Congregationem sic constituta, et cohaerenter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, praedicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandritae directione, et regimine unita fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmiter stabiliendam, et ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas unieundi ipsi alia Monasteria, quae se ad eandem adjungere optassent, nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Dioecesis Uladimiriensis, Luceoriensis, Cheliniensis, Leopoliensis, et Premisliensis adhuc reliqua erant, quae et omnino separata ab ea Congregatione, et singula seorsim sine ulla unione vivebant. Quamobrem, Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papae XI. coacta in civitate Zamosciae Synodo Nationali Ruthena, praesidente in ea boi mem: Hieronymo Archiepiscopo Edessae, tunc in Regno Poloniae Sedis Apostolicae Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, praedicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri debere; eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub praesidentia Metropolitani, et cum assistentia Proto-Archimandritae Congregationis Sanctissimae Trinitatis, in quo omnia ordinarentur, et constituerentur, quae ad deliberatam Unionem pertinerent, cum satis compertum haberetur, Ecclesiasticae Disciplinae summopere profuturum, si omnia Monasteria, quae Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitatores ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, praevio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandae Fidei negotiis praepositae, Synodum Zamoscianam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis pariter fecit; coactum

fuit Anno 1739. in Civitate Leopoli Capitulum Generale, praesidente Archiepiscopo Metropolitano, et adstante praedicto Congregationis Sanctissimae Trinitatis Proto-Archimandrita; ac Monasteriorum Unio peracta fuit: et totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes; cum praeter veterem Congregationem Provinciae Lithuanae, Sanctissimae Trinitatis nuncupatam, nova haec efformata fuerit Provinciae Russiae, seu Poloniae, sub invocatione Patrocinii Beatissimae Virginis.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum sub die 1. Maji Anni 1742., facile coniecimus, non levis momenti dissensiones inter veterem, et novam Congregationem oriri posse, nisi opportunis remediis eisdem occurreretur; cum ea jam quaestio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio et distincto Proto-Archimandritae subesse deberet, an vero alteri Congregationi Lithuanicae unienda, et illis Proto-Archimandritae, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basiliani, subijcienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quod ex omnibus utriusque Provinciae Monasteriis unica efformaretur Congregatio, et cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritae: Huic vero Capitulo praesideret Metropolitanus Russiae, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaeque plura constituta fuerunt, quae legi possunt in Decretis sub praedicta die emanatis. Atque inter caetera, supradicto Apostolicae Sedis in Regno Poloniae Nuntio commendatum fuit, ut inter duas praefatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritae constitui curaret, cujus Alternativae initium a Provincia Lithuanica desumeretur.

§. 6. Cumque praedictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnensi, de mense Majo Anno 1743., Metropolitano Russiae in eo praesidente, atque interveniente Episcopo Zenopolitano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constabilita fuit unica Congregatio, ex duabus praefatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandritae; supradicti

Ex duabus Congregationibus unicam conflari statuitur, sub opportunitate legibus.

Quod etiam perhibetur in Capitu Gen. Dubni habito, anno 1743.

et etiam Alternativa proposita et stabilita fuit, et secundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is et Lithuaniae Provincia; electi pariter fuerunt Officiales inferiores, Consultores nimirum, et Secretarii, aequali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliaeque plures Constitutiones et Resolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novae Congregationis ex duabus Provinciis compositae.

§. 7. Cum autem pro supradictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos vero cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotiis Propagandae Fidei praepositorum Nobis procedendum esse consuerimus; convocatis eisdem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744, omnibusque in eadem Congregatione perpensis, quae ad praedictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutam inter eas Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritae totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prorsus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per praesentes nostras Apostolicas Literas approbamus et confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritae, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, et respective peractas, quae omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternae charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativae, aliorumque praemissorum, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quas in praedicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter iudicio Nostro remisit.

§. 9. Prima occurrit ea, quae pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositae, cum Provincia Lithuaniae pro conservatione Tituli SS. *Trinitatis Unitorum*, Provincia vero Poloniae pro nova denominatione *Divinae Providentiae*, suum respective desiderium significaverint. Nos vero considerantes, Provinciam Lithuaniae suum jam pridem obtinere Titulum *Sanctissimae Trinitatis*, sicuti Poloniae Provincia alium habet *Protectionis Beatissimae Virginis*; duplicis autem generis actus ab eisdem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios ve-

ro proprios singularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur sub Titulo *Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum*; in actibus vero peculiaribus Provinciae Lithuaniae addatur Titulus *Sanctissimae Trinitatis Unitorum*; atque in iis, qui proprii sint Provinciae Poloniae, adjungatur alius *Protectionis Beatissimae Virginis Mariae*; et ita utrique Provinciae suus praecedens Titulus conservetur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provincia Lithuaniae Monasterium Lublinense cessit Provinciae Poloniae cum aliquibus conditionibus, et signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debeat, quousque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monasteria, quae intra fines Provinciae Poloniae constituta esse dicuntur, et quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniae, praedictae Provinciae Poloniae debeant assignari. Verum in praesentium rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, praeterquam supradictam cessionem Monasterii Lublinensis a Nobis approbari. Circa reliqua vero, ultiores opportunaefacti Informationes a vobis exhibendae erunt, ut supra aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia iudicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quae Nobis communicatae fuerunt, de eorum possessione apud Provinciam Lithuaniae minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuanis. Haec nimirum facta dilucidanda sunt, recognoscendae foundationes, explicandae causae, propter quas Provincia Poloniae eorum cessionem nunc sibi deberi contendit; quae omnia, si libet; intra breve tempus, et absque magna impensa perfici possunt; concordando scilicet factum coram Nostro Nuntio apud Poloniae Regnum residente, vel coram illius Auditore, seu alio Ministro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quae coram ipso utrinque deducuntur; quibus peractis, minime cunctabimur opportunam resolutionem proferre.

§. 11. Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe residere debet, necnon Alumnatus, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro constat, Urbanum Papam VIII. de Anno 1641, instante ipsa Congregatione de

Monasterium Lublinense Provinciae Poloniae addicitur.

De pertinentia aliorum 12. Monasteriorum resolutio differatur.

Hospitium in Urbe ad universum Ordinem pertinere decernitur, pro habitatione Procuratoris Generalis.

Confirmatio Apostolica hujusmodi Unionis Electionis Proto-Archimandritae, aliorumque ibidem statutorum.

Nonnullae quaestiones iudicio Sanctae Sedis reservatae.

De Titulo Congregationis, et duarum Provinciarum, Lithuaniae, et Poloniae.

Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, et Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguam pro Hospitio fundando comparasse, ibique Aedes extruxisse pro Procuratore Generali, cujus etiam sustentationi annuum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin primaeva supradictae Ecclesiae concessio, sicut etiam Hospitium, atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctissimae Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum vero nuper etiam Monasteria Poloniae in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quae ex duabus Provinciis, Lithuana, et Polona componitur; cumque, juxta leges alternativae inter ipsas constitutae, Procurator Generalis modo ex Provincia Lithuana, modo vero ex Provincia Polona eligi debeat; aequitatis ratio postulat, ut in praedicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polonia assumetur; quandoquidem Procurator Generalis, sive ex Lithuana, sive ex Polona Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, et Congregationis ex utrisque Provinciis compositae.

De sumptibus in Aedes Hospitii erogatis.

§. 12. Quia vero pro eisdem Aedificiis in eum statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum aeris alieni contractum, quod adhuc exsolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; et nullamquidem expensam habendam esse judicamus, vel quia id ex priorum largitionibus collectum extitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia Lithuana; quod autem reliquum est aeris alieni, postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero medietate ab altera solvendum esse decernimus.

Alumnatus in Collegiis Pontificiis et utramque Provinciam spectare.

§. 13. Quo vero ad Alumnatus; cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Graeco de Urbe ab Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assi-

gnati reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earumdem Alumnos aequaliter dividantur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciae renunciarunt proprio juri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandritae; id quod locum dedit hujusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus Professus, nullo canonico defectu notatus; et viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicae Sedis judicio, utrum id, quod in praesenti actum fuit, semper deinceps servari debeat, quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eandem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem; cujus illustre specimen Abbates hac occasione praebuerunt. Opportunum quoque censemus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini praesidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum recte imperari, qui bene obedire didicerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a jurisdictione Proto-Archimandritae exempti esse, et Metropolitano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac quaestione sententiam proferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius praedictum exoritur. Ubi enim Abbates immediatae Metropolitanis jurisdictioni subiciantur, aequum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandritae: ubi vero iidem jurisdictioni Proto-Archimandritae subesse jubeantur, nimis praefecto durum videretur, eosdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum praesertim in praecedentibus Decretis reperiamus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, et Metropolitanum.

De jure passivo Abbatum ad monachos Proto-Archimandritae resolutione differatur.

Exclusis interim Monachis non professis.

§. 15. Hic igitur occasio se offert disserendi de eo, quod paulo ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitanis, vel potius Proto-Archimandritae immediate subiecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, et statutum fuisse, quod Pro-

Capituli Generalis decreta circa subjectionem Abbatum eidem Proto-Archimandritae, vel potius Metropolitanis.

Id Archimandrita omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat: sed ubi Monasteria Abbatia sunt, jurisdictionem non exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subjecti esse debent Metropolitano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperiatur, onus sit Proto-Archimandritae omnia referre ad Metropolitanum. An vero praecedentia Abbatibus competat supra ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, in iudicio Apostolicae Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspiciamus.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur quaestio; altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem, vel Proto-Archimandritae, vel Metropolitanò; altera circa eorundem Abbatum praecedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea, quae minorem difficultatem involvit, discernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita praecedat Abbates; cum minime ferendum sit, in huiusmodi actibus Monasticis, Religiosum ipsi Religionis suae Capituli antèire; extra vero actus Monasticos, solitum servari praecipimus; itaut, si extra praedictos actus, usus invaluit, quod Abbas praecedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem praecedentia pertineat; si vero de praeterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem praecedat, id ipsum deinceps servetur. Nec enim absonum Vobis videri debet, quod unus alterum praecedat in aliquibus circumstantiis, in aliis vero idem alteri praecedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspiciamus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quin aliqui sint Episcopali, et Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos praecedunt; Vicarius autem representans personam Cardinalis Archiepysbyteri, qui Basilicae Caput est, quamvis idem simplex Praelatus sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, et in omnibus actibus Capitularibus, praedictos Canonicos Episcopos praecedit; extra Chorum vero, et extra actus Capitulares, infra eosdem incedit, et sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu prae-fulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos; non vero supra

Decanum, quamvis hic plerumque Clericus existat: quia nimirum id est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, et extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulae Advocato, in omnibus decedit.

§. 17. Ad aliam propositam quaestionem nunc redeuntes, quae circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritae, vel Metropolitanò adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitanì supra Monachos admissam fuisse; verumtamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, et Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitanì in Monachos exemptos praefiniuntur; ex quo procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitanò, sed Proto-Archimandritae immediato subesse debere. Visum est, rectum gubernandae Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitanò, non autem a Proto-Archimandrita immediate penderent; quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam reipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile et celeriter emendari poterit, si illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita vero, ubi controversiae in Monasteriis exortae Metropolitanì iudicio, et sententiae reserventur.

§. 18. Inspectis praeterea Ecclesiae Occidentalis Canonibus, eisdem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis Metropolitanae in ea Monachorum Monasteria, quae in Dioecibus Episcoporum Suffraganeorum sita reperiuntur; quandoquidem Monasteria, quae non habent privilegium exemptionis, et immediatae subjectionis Sedi Apostolicae, non quidem Metropolitanì, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse jubentur. Sacrum vero Tridentinum Concilium adeo sollicitum fuit, ne Metropolitanì Jurisdictionem exercerent in Suffraganeorum Dioecibus, ut, praeter peculiaris ipsorum Dioecesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesias Cathedrales atque Dioeceses ab ipsis visitari permiserit, quam ubi id a Concilio Provinciali eisdem mandatum fuerit.

§. 19. Neque omissa fuit accurata in Orientalis Ecclesiae leges disquisitio; et quamvis,

Jurisdictio
Proto-Arch.
in Abbates
utilior recto
regimini Or-
dinis.

Ex consentaneis
Disciplinis
Ecclesiae
Occid., et
Concil. Trid.
Decretis.

Canones Ec-
clesiae Orien-
talis Metro-

Proto-Arch.
ch. praecedat
Abbates in
actibus Mo-
nasticis.

In reliquis
servetur so-
litum.

Exempla
praeconsecrae
praecedentiae

politano non
suffragator.

juxta earumdem praescriptum, agnoverimus, Monasteria, et Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchae autem competere jus Stauropegii, nimirum figendae Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo sequebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum peculiarem Dioecesium, in alicujus Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchae immediate subjectum, atque ab Episcoporum localium jurisdictione omnino exemptum remaneret; Attamen hujusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus, quinimo sicubi tale quidpiam ab his attentatum fuit, id veluti alieni juris usurpationem habitum fuisse conspeximus. Illud vero potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supradictam Synodum Zamoseiae habitam stitiose quidem curasse, ut Monasteria Ordinis S. Basilii Provinciae Poloniae in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decrevisse, ut illi subesset, cui eundem subijci debere Apostolica Sedes judicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini praescriptum.

Fundamenta
jura a Me-
tropolitano
praesentis ob
quae resolu-
tio differtur.

§. 20. Haec nimirum in causa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropoliticum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Ecclesiae Occidentalis, et Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis inspexerimus Decreta quaedam Congregationis de Propaganda Fide, et quasdam Literas Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri, in quibus Metropolitanus iura tam in Monachos, quam in Abbates intacta reservantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus praedicta jura Metropolitanus admittuntur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in Causa *Kioven. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, et resoluta die 12. Septembris Anni 1739. necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quae comprobatur, et admissum fuit jus Metropolitanus Russiae, qui per suos Delegatos visitari jusserat, quam etiam condemnasset Abbatem cujusdam Monasterii extra propriam Dioecesim constituti, utpote quod vel in Dioecesi Luceorin., vel in Uladimiriensis situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quaeque ad Metropolitanum attinet non

minus Dignitate, quam virtutibus insignem, caute, et ad rectissimam justitiae normam procedere volentes, non adhuc proinde hujusmodi, quaestionem, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitano, vel Proto-Archimandritae immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censemus; quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, praestabitur statim, ac vel ipsi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

§. 21. Interim vero decernimus, ut in Monasteriis Abbatialibus Proto-Archimandrita omne jus habeat in bona Monasterii, atque in personas Monachorum, Metropolitanus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque de Anno 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religioni, et Proto-Archimandritae reliquisse, reservatis sibi aliis rebus, quas propriae Ordinariae Jurisdictioni competere asseruit. Inter haec autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quae ab ipso sunt, atque Abbates similiter ea, quae ipsorum intentioni, favere possunt, majori qua poterunt, celeritate Nobis indicare curabunt, statuimus, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum personas obtinet, possessione perseveret.

§. 22. Ad reliqua nunc percurrentia, quae a Nobis in Congressibus Vestrīs disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiae praestare debeat in manibus Metropolitanus, tum suo, tum totius Religionis nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, secundum omnia Jura, Constitutiones, et Decreta a Sancta Sede Apostolica lata; post hujusmodi verba, etiam haec alia per Vos addenda esse praecipimus, nempe; *Et juxta praescripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri etc.* quibus idem Proto-Archimandrita, et Religio manifeste obligetur ad observantiam, et executionem eorum omnium, quae in hisce Nostris literis continentur.

§. 23. Vita functo Proto-Archimandrita, decrevistis, quod primus Consultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, regeret cum scitu Metropolitanus Religionem, deindeque ea subiungi-

Firma inter-
rim manente
jurisdictione.
Proto-Arch-
in Monachos
et bona Mo-
nasterior.

Metropolita-
ni vero in
personas Ab-
batum.

Juramentum
Proto-Arch-
praesentium
dispositio-
nem comple-
ctatur.

De regimi-
Ordinis de
functo Proto
Arch.

tis, quae intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque praemissarum vocum: *regel cum scitu Metropolitani Religionem*; alias hasce substituetis: *regel Religionem*, certiorato prius de obitu Proto-Archimandrita Metropolitano, eique servato debito honore, et reverentia.

Disciplina
Ecclesiae O-
rientalis a
Monachis in-
concusse ser-
vanda, sub
poenis etc.

§. 24. Illud vero pro recta Monasteriorum utriusque Provinciae Lithuanicae, et Polonicae disciplina sapienter constituistis, ut Orientalis Ecclesiae usus, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, et Cereémoniae in eisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quod olim, quum ad Kioviensem Metropolim evectus fuisset de anno 1643. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Graeco de Urbe edicatus, institit coram fel. record. Paulo Papa V. Praedecessore Nostro, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1645., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctae Sedis nuper adjunctis impositam esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiae Latinae Ritus amplecterentur. Cum autem Nos elapso proxime anno 1743. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum, caeterosque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchae subjectos, in qua plura disponuntur circa abstinentias et jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiae; volumus, ut istius quoque mentionem faciatis, et praedicto Decreto hujusmodi verba addatis: *juxta Epistolam Decretalem SS. Domini Nostri etc.* quae fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta poena privationis vocis activae et passivae, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiae Orientalis usus, consuetudines, Jejunia, Ritus, et Cereémonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque iusta et urgente causa, concedere audeant.

Juranda
quoque ob-
servantia
Decretalis
SS. D. N.,
superius in-
stitae n. 86.

Alternativa
in electione
Procuratoris
Generalis
distinctius
praescribitur.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quod ad Procuratorem Generalem attinet, optime in Vestris Constitutionibus decrevistis, ut alternis vicibus ex Lithuanica, et Polonica Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio, magis perspicua reddatur, nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quae sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis*

in posterum eligatur in Capitulo Generali, et in ejus electione servetur alternativa; itaut, quoties Proto-Archimandrita est, ex Provincia Lithuanicae, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provinciae Poloniae, et e contra. Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandrita, elegistis ex Provincia Lithuanica, minime electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quod, pro currenti quadriennio, Proto-Archimandrita cum Consultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Profesum Provinciae Poloniae.

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciae minime a Vobis neglectam fuisse cognoscimus, quum eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo vero ad Proto-Archimandritam, statuistis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquod Monasterium per Visitationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevistis, ut idem Proto-Archimandrita per ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem, aut Secretarium suum, sive per alium Visitatorem a se delegandum. Quae quidem Lex Proto-Archimandritae dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in praedictis casibus per alium visitare teneatur, nimium profecto videtur illius dignitati praecedendum inferre. Proindeque supradictam Resolutionem ita corrigetis: *ut, ubi in casibus supra expressis Visitationi Proto-Archimandritae locus sit, possit idem sive per se, sive per alium visitare.*

Proto-Arch.
etiam per se
ipsum Mona-
stera visita-
re possit.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisistis, quorum suffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, et Secretarii eligi debent. Verum nisi in hujusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem sint ex Provincia Lithuanica, quot erunt ex alia Provincia Polonica; sive, uno verbo, nisi inter utriusque Provinciae Vocales aequalitas constituitur; nunquam recte subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritae, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super hujusmodi Votantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritae,

Votantium
numerus pro
Capit. Gen.
praefinitur.

suffragium ferre debeant, praeter Metropolitanum Capitulum praesidentem, Consultores, Secretarii-Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati et electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione, addito eisdem Proto-Archimandritae, qui jam electus fuerit, suffragio.

Eorum defectus rationem statuere, committitur Episcopo Zenoropolitano.

§. 28. Quia vero defectus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tanta rerum, et locorum distantia, nequaquam recte haberi, seu definiri posse videtur; idcirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenoropolitano, de cuius zelo et prudentia plurimum in Domino confidimus, ut una cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, et Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad huiusmodi Vocalium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

Metropolitani Russiae laudes

§. 29. Huic autem Epistolae Nostrae finem imponere, nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Russiae Metropolitanum, cuius eximia virtus, atque ardens Religionis Catholicae studium, sinceraque devotio erga Apostolicam Sedem, et saepe alias, et in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est, ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse judicemus gravioris momenti negotium, quod hic subiungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniae esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possunt: In huiusmodi rerum statu, Canonicae Leges praecipiant, plurium Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commode congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, et opportunas impertimur) ut simul cum Proto-Archimandrita, et Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniae, ejusdemque Provinciae Consultorio, ad huiusmodi tenuiorum Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sane proficuum opus ipsius cura, ut confidimus, recte perficiendum, ubi ad Apostoli-

Eisdem committimus Monasterium ad paupertatem redactum, a consilio etc.

cam Sedem ipsius relatio deferetur, auctoritate Nostra comprobare, et confirmare non dubitabimus.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandritae in supramemorato Capitulo jam sequutam, ab utraque Provincia acceptam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, qua Monachi Provinciae Lithuaniae ipsam acceptarunt, ab ea, qua usi sunt Monachi Provinciae Poloniae. Siquidem illi absolutam obedientiam, et subjectionem Proto-Archimandritae jurarunt; hi vero huiusmodi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus cum expositis ad approbandum Sanctae Sedi Apostolicae Constitutionibus approbabitur, neque munus suum exerceat in Provincia Polona, non promulgata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

Provincia Poloniae obedientiam praestitit Proto-Archimandritae sub conditione.

§. 31. Et sane Apostolicae Sedis dignitati convenientius, fortasse a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capitali, et promptam ante omnia exigendo Provinciae Poloniae obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuaniae electo Proto-Archimandritae praestiterat. Verum quum illud Nobis minime suadere possimus, ennetationem huiusmodi originem ducere ex defectu debitae observantiae erga Sanctam hanc Sedem; in qua colenda, et observanda insignes semper se praebuerunt Polonae Nationis Alumni; libenti animo adducti sumus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserant, excusatione dignam Nobiscum reputaremus: omnique morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, easdemque coram Nobis haberi volumus; minimeque obstantibus reliquis negotiis, et perturbationibus, quibus plus aequo undique obviatur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutiones exposuimus, quas, cum praedictae Congregationis consilio, maxime opportunas, et necessarias esse judicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causae sublatae sint, minime dubitamus, quin Provincia Poloniae id ipsum sequatur, quod jam Lithuania Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret, non sine magno profecto animi Nostri dolore ad ea Nobis deveniendum esset acriora juris remedia, quae ab Ecclesiasticis quidem legibus contra inobedientes districtae constituta

Pontifex id improbat, et absolutam obedientiam imperat, communitatis canonicis poenis etc.

sunt, sed quae nunquam a Nobis adhibenda esse speramus contra Religiosos Viros adeo conspiciui Ordinis sectatores, aut contra Nationem; quam tanto pietatis studio diligimus, ob praeclaram ipsius erga Apostolicam Sedem promeritam, quorum, ut recentiora omittamus exempla, jam usque a temporibus Praedecessorum Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., et Gregorii XI. eximia et nunquam interitura monumenta extiterunt.

Cardinales
Congregat.
Praefectum,
et Causae
Relatorem,
commendat.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide Praefectus est Venerabilis Frater noster Vincentius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Petra Episcopus Praenestinus; cujus adeo illustre nomen ubique est, ob multa et proficua Opera ab ipso conscripta, et publicis Typis vulgata. Horum vero negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis iidem Frater Noster Petrus Aloysius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Haec Vobis comperta esse volumus, ut intelligeretis, quam bene rebus Vestris consultum sit, per huiusmodi laudabilem Fratrum Nostrorum industriam, atque peritiam; quorum profecto operam in his, quae agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quum pro reliquis pendentiis adhuc rerum defensionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostri instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere praetermissuri non sint, ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quos Paternae dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Ac ulteriores
providentias
promittit.

Dat. die 11.
Majj 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 11. Majj MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

XCVIII.* BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Collegium Clementinum hujus Almae Urbis nostrae a felic. record. Clemente Papa VIII. Praedecessore Nostro ad Pueros, et Adolescentes Nobiles tam Indigenas, quam Exteros quoscumque in pietatis, ac Religionis studiis, ac

scientiarum disciplinis erudiendos opportunum ab initio erectum, fundatum, indultis, privilegiis, praerogativis, gratiis, honoribus, immunitatibus, et exemptionibus insignitum, ac de ipsius Clementis Praedecessoris nomine dictum, et sub cura, et administratione dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Congregationis Somaschae nuncupatae positum; deinde quamplurimis etiam aliis gratiarum favoribus per subsequentes Romanos Pontifices Praedecessores Nostros auctum, cumulatimque fuit ex eo praesertim, quod inde Viri in dies bonis artibus, literis, ac doctrinis exculti prodeuntes, statim ad ecclesiasticas, vel seculares Dignitates, et Magistratus eveherentur, ut gravissima Catholicae Ecclesiae, et Rerum publicarum negotia suis consiliis, pietate, ac sapientia accuratissime expedirent. Praeter alios eximiiis virtutibus, ac meritis honoribus conspicuos, qui inibi instituti majorum, ac nostra memoria celebres extiterunt, septem etiam in praesentia idem Collegium laetatur deduxisse Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales Thomam Rufum Episcopum Ostiensem, et Velitrinum Sacri Collegii Decanum, Vincentium Bichium Episcopum Sabinensem, Josephum Dominicum de Lamberg, Dominicum Passioneum, Georgium ab Auria, Antonium Rufum, et Carolum Calcagninum, ac Nos etiam primos adolescentiae nostrae annos ibidem duxisse, et pietatis, ac literarum studia edoctos fuisse a Nobis ipsis semper gratulamur. Quoniam autem inter cetera Apostolicae Benignitatis documenta ipsi Congregationi Somaschae concessa illud continetur, nimirum, ut singuli ejusdem Congregationis Presbyteri Professi omnibus, et quibuscumque personis degentibus, et commorantibus in Orphanotrophiis, Seminariis, Accademis, et Convictorum Collegiis sub cura, et regimine, et administratione dictae Congregationis existentibus Extremae Unctionis, necnon etiam tempore Paschatis Resurrectionis Dominicae Festivitatis Sanctissimae Eucharistiae Sacramenta absque aliquo censurarum, vel poenarum incursu, et impune etiam per modum Viatici (citra tamen praejudicium Jurium Parochialium) ministrare possent; mirabamur, quod in Oratoriis dicti Collegii neque Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, neque sacrum Oleum Infirmorum continuo adservaretur, quemadmodum alibi in Collegiorum, et Seminariorum dictae Con-

gregationis Oratorii custodiri sciebamus; tum ut pietati eorundem Adolescentium fieret satis, tum ne Sanctissimum Viaticum, vel Sacramentum Extremae Unctionis, cum necessitas urgeret, nec inibi per tempus Sacrosanctum Missae Sacrificium, prout fieri solet, celebrari nequiret, ex aliis Ecclesiis noctu interdum afferri deberet; Hinc est, quod Nos, qui Collegium ipsum plurimi semper fecimus, ac propterea in sublimi hac Sacrosancti Apostolatus Specula constituti, ut Apostolicae, qua prosequimur, Charitatis, et Benevolentiae argumentum exhiberemus, ejusdem Collegii Protectionem suscipere, et retinere optavimus, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine tenore praesentium volumus, et mandamus modernis, et pro tempore existentibus dicti Collegii Rectori, sive Superiori, Ministris, et Officialibus, ac Presbyteris in eodem Collegio Clementino commorantibus, ejusque curam gerentibus, ut in Oratorio, seu Congregatione sub invocatione Beatissimae Mariae Virginis Immaculae in Coelum Assumptae, sive in aliis ejusdem Collegii Oratoriis, dummodo decenter ornata, sacrisque suppellectilibus instructa sint, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum cum mantentione lampadis semper accensae, et sacrum Oleum Infirmorum semper asservent, atque asservari faciant, et eurent; et Clavis Ciborii Sanctissimae Eucharistiae, et Clavis Conditorii pro sacro Oleo Infirmorum custodiatur per aliquem Presbyterum ipsorum Clericorum Regularium a Rectore, vel Superiore dicti Collegii pro suo arbitrio deputandum, ut juxta Apostolica indulta dictae Congregationis Somaschae, ut praemittitur, impertita, omnibus, et singulis sive Clericis Regularibus Congregationis praefatae, sive Adolescentibus Convictoribus, aliisque Ministris, et Inservientibus, ac in eodem Collegio degentibus utrumque Sacramentum Eucharistiae etiam per modum Viatici, et Extremae Unctionis quocumque tempore absque aliquo censurarum, vel poenatum incursu, et impune (citra tamen praepjudicium Jurium Parochialium) ministrare libere, et licite possint, et valeant. Decernentes easdem nostras literas, et in eis contenta quaecumque semper firma, et valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore

quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari: Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinales, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, atque iis omnibus, quae Summi Pontifices Praedecessores Nostri in concessione eorundem Indulgentiarum dictae Congregationis Somaschae facta voluerunt non obstat, ceterisque contrariis quibuscumque: Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX Junii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 30.
Jun. 1744.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

DECLARANTUR

IC.

Quaestiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas, propositae.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostellae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.

Si Fraternitas Tua secum reputabit quot gravissimis et maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc praesertim difficillimo tempore, prorsus Nos teneat imposita tenuitati nostrae sollicitudo omnium Ecclesiarum, non sane mirabitur tamdiu sibi procrastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superioris Anni MDCCXLI. XXX. Maji, et XXII. Augusti, quibus intra legitimos fines coërcui-

Exordium.

mus invalescentem Ecclesiastici jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispanam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter opem nostram praesto habet.

§. 1. Quamquam igitur, dum praenuntiatas Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paternali caritate complectimur adeo observantissimos Romanae Sedis Hispanos, tantique facimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestrae libenter adjecerimus animum, et Nos ipsi quaestiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent.

I. *Utrum, quae in antedictis nostris literis in forma Brevis de unica comestione, et de epulis non permiscendis, praescribuntur, sub gravi etiam praecepto prohibeantur?*

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adjectis conditionibus, videlicet unicae in diem comestionis, et non permiscendarum epularum. Eos vero, qui hujusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsarum conditiones implendas obligari.

II. *An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectiuncula, ea quantitate carnis vesci, quae jejunantibus permittitur?*

Respondemus; non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti potione, quibus utuntur homines jejunantes rectae meticulosae conscientiae.

III. *An qui jejunii tempore vesci carnibus permittuntur, et unica commensatione uti debent, horam jejunantibus praescriptam servare opus cum habeant?*

Edicimus, observandam iis esse.

IV. *Quaenam sint epulae licitae, quae vetantur cum interdictis conjungi?*

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permissum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdictas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus

tamen edendis non interdicuntur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova et lacticia.

V. *An praeceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?*

Affirmatur complecti.

VI. *Utrum haec lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere possunt ova, et lacticia?*

Rescribimus: Nihil in praenunciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem stricte, et considerate perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excusatione sese solutos esse arbitrentur praescriptis ibi legibus.

VII. *Utrum memorata duo praecepta urgeant extra Quadragesimam?*

Respondetur, urgere extra Quadragesimam utrumque praeceptum; illud scilicet unicae comestionis, cum reliquis legibus in secundo, et tertio ad haec postulata responso expressis; et alterum non permiscendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto postulato definitum est.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris saepius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Qua quidem in re laudavimus consilium tuum interrogandae supremæ Romanae Sedis, ut libero, et non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuedas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tutum, nisi e Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendidissima gloria tantum nomen, et incorruptae Fidei fructum Hispania sibi peperit.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, et Inquisitoris geris praecipuum munus) ne in expendendis Apostolicae Sedis Constitutionibus, pro nimia exhaustiendi argumenti sollicitudine, nullus fiat disserendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quae facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; praesertim cum Constitutiones ipsae Apostolicae scopum, quo

Observantiam Se. lii Apost. exhibitam commendat.

Certam normam demonstrat ad cernendam opinandi licentiam.

Pontifex non disceptationi quaestionibus, sed disciplinae relaxationi obviam ire intendit.

Propositis tamen Dubiis respondet.

tendunt; aperte demonstrant, et illuc prompte dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de praesenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exsolvisset. Patebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnultorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jejunii fines praetergressi, et non parum oblitum illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus infensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis quaestionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissimae undique circumstant curae, non parum temporis occupassent: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul praecaventes, quomodo in hujusmodi quaestionibus firmare gressus vestros in promptu sit.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, praecipuae benevolentiae nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Dat. die 8.
Julii 1741.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die VIII. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinius.

C.

DE INDULTIS APOSTOLICIS

Eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

Proemium
Pontificis
curam prae-
cavendo hu-
jus Indulto-
rum Aposto-
licorum.

Apostolica Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, et promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiae permittatur; unde in sensus a mente, et voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem

in Ecclesiasticae Disciplinae detrimentum, et ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro ea, quam Dei nutu suscepimus, sanctissimarum Ecclesiae Legum custodia, et flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad aeternae beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magisque constabilire satagimus; nullam praetermittentes occasionem intemeratae disciplinae observantiam Catholicis omnibus praescribendi et commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, et tutam ipsorum formam usumque praefinire, juxta nostram et Praedecessorum nostrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem et voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

§. 1. Sanè hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christianifidelibus, per universalis Jubilaei Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellant *Cruciatas*, vel certis Universitatibus, aut Sodalium seu Confratrum coetibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones audiendas, qui eos a culpis, criminibus, et censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosius in usa Indultorum hujus generis erratur, quo gravius in iisdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Poenitentiae, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessariis, valida ac legitima administratio, ejusdemque respective susceptio.

§. 2. Et quidem fel. record. Praedecessor Noster Innocentius Papa XII. ex delatis ad se nonnullorum Episcoporum Regni Portugalliae tunc temporis existentium, et aliorum timoratae conscientiae Virorum, querelis, intelligens opinionem quamdam revixisse, coeteroquin per Apostolicas Pauli V., Urbani VIII., et Clementis X. Romanorum Pontificum Praedecessorum suorum Constitutiones, necnon per plura Congregationum S. R. E. Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum, Decreta, dudum damnata, ac reprobata; qua opinione freti plerique il-

Præsertim
quoad facul-
tatem eli-
gendi Con-
fessarium.

Innocentius
XII. damnavit
falsas opi-
niones super
hoc indulta-
tas.

larum partium Fideles, Privilegia, et Indulta circa praedictam Confessarii electionem a Sancta Sede concessa et elargita in Literis Apostolicis pro Cruciatâ Sancta emanatis, quas Bullam Cruciatâe vocant, ita intelligenda esse existimabant, ut facultas in Bulla huiusmodi Christifidelibus attributa, confitendi peccata sua cuilibet Confessario per quemcumque Ordinarium ad Confessiones audiendas approbato, et recipiendi ab eo absolutionem, ut praefertur, a quibusvis peccatis atque censuris in praedicta Bulla non exceptis, locum haberet, et habere censeretur, etiamsi Ordinarius praefatus non esset Ordinarius illius loci, in quo Confessiones praedictas excipi contingeret; Huiusmodi opinionem, in Congregationibus S. R. E. Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Episcoporum et Regularium consultationibus praepositi erant, quam aliorum adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, de ipsius mandato ex integro examinatam, iterum censuit proscribendam atque damnandam, sicuti reipsa proscripsit, et damnavit, per Apostolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum sicut*, die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi, Pontificatus sui anno nono editas; decernens et declarans, praedictam Bullam Cruciatâe, quoad approbationem Confessariorum, nihil novis juris induxisse, nullumque privilegium continere contra formam Concilii Tridentini, et praedictarum Constitutionum Apostolicarum; adeunt Confessarii tam Saeculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictae Bullae Cruciatâe a Poenitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confessiones electi, nullatenus Confessiones huiusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, et Episcopi Dioecisani loci, in quo ipsi Poenitentes degunt, et Confessarios eligunt, vel ad excipiendas Confessiones requirunt; nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, et Diocesum obtentam, etiamsi Poenitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent: subindeque statuit Confessiones aliter in posterum factas et respective auditas, nullas, irritas, et invalidas fore, et Sacerdotibus, qui illas audire praesumpserint, suspensionis poenam ipso facto incurrendam indixit: Opinionem autem quamcumque contrariam, tamquam falsam,

temerariam, scandalosam, et in praxi perniciosam, damnavit, et reprobavit; eamque potissimum, de qua supra diximus, ullo modo doceri, sustineri, aut ad praxim deduci, prohibuit, sub poena excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrendae; prout latius in supradictis Literis continetur.

§. 3. Has Literas Innocentii Praedecessoris praedicti post aliquot annos sua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, et innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII. die decima tertia Maji anni millesimi septingentesimi vigesimi tertii, Pontificatus sui Anno secundo, editis similibus in forma Brevis Literis incipien. *Apostolici Ministerii*, quibus plura complexus est ad Ecclesiasticam disciplinam in Hispaniarum Regnis servandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus vel quoad genus personarum, non posse Sacramentum Poenitentiae administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis praescriptum; quocumque privilegio, etiam in vim Bullae, quae appellatur Cruciatâe Sanctae, competente, nullatenus suffragante: Necnon Sacerdotibus praedictis tam Saecularibus, quam Regularibus, ad Confessiones excipiendas, vel ex vi praedictae Bullae Cruciatâe, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati alias fuerint ab Episcopo, qui aliquando loci, in quo Confessiones audiendae sunt, Ordinarius fuerit, sed talis non amplius existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperiatur, sed necessariam omnino esse illis, qui actualiter, et pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Dioecesi exerceat, approbationem; hanc tamen sufficere etiam tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu praecedens licentia siue approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempore praefinito elapso, expiraverit.

§. 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. praefatas Innocentii XIII. Literas, suis aliis Apostolicis Literis incipien. *In supremo Militantis Ecclesiae Solio*, die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vi-

Innoc. XIII. idem declarat, quoad Confessarios, quorum approbatio limitata sit, vel expiraverit.

Bened. XIII. praedicta omnia confirmat.

Mandans Confessarium electionem in vim Bullae Cruciatâe, ab Ordinario Locum approbatum esse debere.

Sub poena nullitatis absolutionis, alii que.

gesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, et per omnia perpetuo approbasset, confirmasset, atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quae de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII., quam a XIII., decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

Causae prae-
sentis decla-
rationis.

§. 5. Quia vero iidem Praedecessores Nostri Innocentius XII., et XIII. in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatæ concessum tantummodo nominatim expresse-
runt, et ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim dumtaxat sunt indicata: Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius, atque distinctius declaratum fuerit, quaenam Privilegia, seu Indulta sub praefatas regulas cadant; et eadere debeant, idem fortasse reprobarum, ut supra, opinionum offendiculum, ut olim in praedictae Bullae Cruciatæ, sic etiam in aliorum ejusdem generis Indultorum interpretatione et usu, subesse facile posset; et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo-hujusmodi zizania in agro Dominico nullatenus valeat supereminare, atque ut Fidelium conscientiae securius dirigantur; non modo relata superioris Praedecessorum nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, et innovamus, verum etiam eadem auctoritate, et simili motu, scientia; et potestatis plenitudine statuimus, et declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, et usum Indulti Bullae Cruciatæ obtinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, et obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, et usum Indulti praedicti Bullae Cruciatæ, a praefatis Praedecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones et sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Christifidelibus, sive alicui Regioni, aut Loco; Universitati, aut Coe-
tui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque; et ubicumque concessa vel concedenda.

Pontifex ex-
presse com-
prehendit
omnia, et
singula hu-
jusmodi in-
dulta.

Et omnes, et
singulas per-
sonas in In-
dultis com-
prehensas.

§. 6. Insuper decernimus, et declaramus, id, quod generaliter de Indultis praemissis sentiendum esse jam diximus, generaliter quo-

que intelligendum esse de omnibus et singulis personis, quae sub eorundem Indultorum concessione comprehensae reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quaeque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Saecularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Saeculari, sive a Regulari Poenitente ad audiendas eorum respective Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Dioecesano et Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus et deputatus existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Praedecessores praedicti declararunt non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quae a solo proprio Regulari Praelato obtenta foret, minime suffragante. Aequum est enim, et rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto praescriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendae, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Praedecessores Nostri Romani Pontifices, ut praemissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis inhaerentes, praefatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus et singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concessio utentibus, accipiendam, et servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Saeculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis et Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, et Ordinum Militarium, etiam Militiae Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, et expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, et absolutiones in praemissis casibus aliter in posterum factas, et respective auditas seu impertitas, irritas fore et invalidas declaramus; et contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanatae to-

ties ab Apostolica Sede verborum intelligentiae, ac menti nostrae, quam ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per praesentes clarius exposuimus, penitus adversantem.

§. 7. Postremo illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui, aut pronuntiari super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendendi, et quatenam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, et perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatæ pertinet, plurimum Praedecessorum Nostrorum declarationibus, eandem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, sequela casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentiendum, eorundem Praedecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, et contrariam quaecumque opinionem uti falsam, et perniciosam, interdicimus, et reprobamus.

§. 8. Decernentes praesentes nostras Litteras, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causae propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas a perititionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concessio, vel emanatio, quempiam

in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, et inconvulso observari.

§. 9. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuncios aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi, et interpretandi facultate, iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Litteris Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, et S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis alias in

Aliter iudicari prohibetur.

Contraria plenissime derogatur.

suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi
Constitutionis
in Urbe
tribuitur vis
personalis
intimationis
omnibus fa-
ctae.

§. 11. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quicquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad ahas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citorio, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatee fuissent.

Transumptis
fidem praes-
tari sanc-
tur.

§. 12. Utque earundem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sancio Por-
nalis.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 5.
Aug. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

*Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 11. ejusdem Mensis, et Anni.*

MARONITARUM

CL.

Patriarchae Antiocheno a Summo Pontifice electo, et a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito, transmittitur Pallium, aliaque mandata et facultates committuntur.

*Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchae
Antiocheno Maronitarum.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam
benedictionem.*

Literas Fraternalitatis Tuae libenter accepimus, jucundissimaeque Nobis acciderunt: habent enim luculentam significationem religionis, obedientiae, obstrictique Apostolicae Sedi obsequentissimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam spem, cum in ista Patriarchali Cathedra te collocavimus, fore ut restitutam providentia Nostra tranquillitatem Ecclesiae vestrae ipse foveas, et numquam domesticis discordiis perturbari permittas.

Pontifex col-
laudat Pa-
triarchae re-
ligionem, et
obedientiam.

§. 1. Cum iisdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum istae gestarum pro hujusmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuisse vestrae omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali ministerio donatum, quod verecunde susceperis, et sedulo obitutum spondes. Comperimus simul, quidquid Nostris ad Vos literis in forma Brevis continebatur, sancte, accurateque Vos servaturos, non sine obstricti devinctique Nobis animi significatione, quod vere paterna solitudine schismatis periculum istinc amovere studuimus. Quamobrem abjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchae electionem; novamque auctoritate Nostra canonice substituimus. Qua quidem in re amovimus multaque laude prosequuti sumus utriusque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui ea se statim abdicarunt, ne cunctando, minus ipsorum obedientia splenderet. Egimus itaque aeterno Ecclesiae Pastori immortales gratias, quod vestrae Gentis misertus, nostra voce imperavit ventis, et mari, et facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorrescere coeperant ingentes fluctus.

Gaudet de
extinctione
Schismatis,
et praestito
mandatis
Apostolicis
obsequio.

§. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Praeside, quotidie magis invaliduram pro cer-

Confirmat
Ecclesiae A-
ngeltonensis
provisionem.

to reputamus. Ne vero ulla se offerat perturbandae occasio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, et confirmamus decretum vestri Antistitum Conventus, quo provide assignata est Venerabili Fratri Ignatio Archiepiscopo Tyri, Dioecesis Ageltonensis cum omni sua ditione, cui Episcopali jure moderetur.

§. 3. Ecclesiasticum Pallium e Corpore Divi Petri desumptum Tibi demisse petenti libenter indulsumus, illudque, praemissis iurejurando, caeterisque ceremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiscopo Arcae; retinebis autem veluti pignus amoris erga Te nostri, tuaeque erga Nos, Romanamque Sedem fidelitatis.

§. 4. Praeterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, praediis, et bonis quibuscumque, solempni ritu semel benedicere: iis vero utriusque sexus, qui per Poenitentiae Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi praesentes interfuerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, Apostolica auctoritate nostra, largiri possis et valeas.

§. 5. Qui abs te constitutus est rerum tuarum Curator Dilectus Filius Josephus Simonus Assemanus Praelatus Noster Domesticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quaeque ad res vestras sacras salutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum est, ut ad ea, quae de turbato dudum istic rerum Ecclesiasticarum statu, ac de inmodesta quandoque inter dissidentes altercatione commemoras, pauca respondeamus. Nos utique moleste tulimus quicquid acerbitalis in hujusmodi negotio patratum fuit, et non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque vestram Gentem. Ad rem autem componendam pro Nostra paterna sollicitudine praesto fuimus; ignemque restinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utriusque partis decus in tuto fuit.

§. 6. Habes undique nostrae erga fidissimos Romanae Sedi Maronitas benevolentiae documentum. Te vero Nobis dilectum esse inde quoque comperies, quod Ecclesiastico quoque munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea voluimus ad Te deferri, quae Decessori tuo destinata fue-

rant. His omnibus addimus apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 11. Aug. 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

MARONITARUM

CIL.

Antistites ob duplicem Patriarchae electionem antea dissidentes, quod, praestita Mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem redeant, collaudantur etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Eximii erga Apostolicam Sedem obsequii, exhibitaeque obedientiae plura semper documenta dederunt Maronitarum Antistites, Vestrique omnium Ordinum Cives verae tenaces Religionis. Quamobrem Pontifici Maximo praecepto in amore fuistis, et non unum retulistis ab hac Sanctissima Divi Petri Cathedra beneficentiae, studii, amoris argumentum. Hujusmodi vestigiis Nos quoque instetisse, non sane Vobis incompertum fuit in commota istic dudum duplicis Patriarchalis electionis procella, qua Ecclesia Vestra, funestis hisce discordiis non antea exagitata, praeceps itura videbatur. Suprema siquidem Nostra auctoritate illam dissipavimus, cognitaque causa, quam ex Ecclesiasticis legibus ad Nos detuleratis, legitimum Vobis Patriarcham constituimus Venerabilem Fratrem Simonem Evedium: confirmavimus quoque recentem Libaniticam Synodum, pluraque sacrae disciplinae, Ecclesiisque vestris salutaria decrevimus, quae nostris Literis in forma Brevis, expressa ad Vos attulit Dilectus Filius Jacobus a Luca Franciscanae Observantium Familiae Alumnus.

§. 1. Id omnes gratum, debitaque obedientia acceptum Vos habuisse; et accuratissime observaturos, a vestris literis, atque ex au-

Velut inter S. Sedem, et Maron, Nationem concordia commemoratur.

Item providentia Cont. ad tollendum schisma recens conflatum.

Antistitum aliorumque obedientia commendantur.

Pallium Patriarchae transmittit.

Eidem concedit, ut Benedictionem et Indulgentiam Plen. Populo semel clar-giatur.

Reliquas dissensiones oblivioni tradi cupit.

Alia munera largitur.

theticis actis ad Nos transmissis libenter cognovimus, laetamurque, hac obsequentissima omnium vestrum voluntate, Vos Majorum exemplum sequutos; vicem Nobis reddidisse benevolentiae, solitudinis, benignitatis, quae utique Gentem vestram complectimur.

Patriarchae
conceditur
Pallium,
aliaque gra-
tiae, et fa-
cultates.

§. 2. Sacro praeterea Pallio donavimus ipsum Patriarcham Vestrum Simonem Evodium, annuentes vestris precibus; quas et ille per Procuratorem suum Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum Praelatum Nostrum Domesticum Nobis exhibuit. Facultatem simul ei contulimus impertiendi per se, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem Dilecto Clero, et Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, praediis, et bonis quibuscumque solemni ritu semel Benedictionem; iis vero utriusque sexus, qui per Poenitentiae Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi praesentes interfuerint, ut plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam eadem Apostolica auctoritate Nostra largiri possit ac valeat. Caeteras praeterea indulgentias jampridem Nationi Vestrae legitima auctoritate concessas nominatim confirmavimus.

Acta omnia
in Consistorio
expleta.

Adhortatio
ad pacis et
religionis
studium.

Dat. die 11.
Aug. 1744.

§. 3. Habetis igitur paternae caritatis Nostrae perpetuum monumentum; cui decus ac celebritatem addit, quod haec omnia in Consistorio palam peregrimus, plura ibi de vestra in Apostolicam Sedem observantia honorifice loquuti. Vestrum modo sit, beneficium Nostrum tueri, positis animorum discordiis, Catholicaque Religione, quod hactenus accurate fecistis, integerrime custodita. Quod ut alacrius peragatis, Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, Vestrisque Gregibus peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub
Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV.
Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

*De his omnibus Acta Consistorialia dantur in
Appendice.*

CIII.

DE APPLICATIONE

Missae Parochialis pro Populo, Conventualis vero pro Benefactoribus Ecclesiae. Item de Divinae Psalmodiae cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque locorum Ordinariis per Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Cum semper oblatas Nobis occasiones Apostolica scripta dirigendi ad Fraternitates Vestras libenter amplectimur, ut sinceræ Nostrae erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero majori animi alacritate idipsum praestamus, quum ad excitandum Fraternalitatum Vestrarum zelum pro conservatione rectae disciplinae in Clero regimini Vestro commisso, praesentibus rerum aut temporum conditionibus commovemur. Nec enim impositum imbecillitati Nostrae omnium Ecclesiarum solitudinis onus aliter sustinere Nos posse confidimus, quam si Divini Cultus augmentum, atque exactam Ecclesiasticarum Sanctionum in singulis Dioecesibus custodiam, religiosae vigilantium Pastorum curae, identidem inculcando, commendemus.

Pontifex Pa-
storales so-
licitas hinc
cum Episcopis
libenter
communicat.

§. 1. Hujus porro Epistolae ad Vos scribendae occasionem Nobis atque argumentum in primis praebet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit, applicandi Missam Parochialem pro Populo ipsorum curae commisso; tum etiam applicatio Missae Conventualis, quae pro Benefactoribus in genere facienda est ab iis, qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis; tum denique debitum psallendi, quo tenentur Canonici praedictarum Ecclesiarum Choro assistentes; Cujus quidem argumenti minime nova, sed a Scriptoribus frequenter habita tractatio est; cumque ea res in hujus Almae Urbis Nostrae Congregationibus, et potissimum in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cujus Secretarii munere olim in minoribus constituti multos annos perfuncti sumus, multoties discussa, ac definita fuerit; quamvis earundem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, et sibi consona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Praedecessorum Nostrorum approbationem, et confirmationem meruerint; minime tamen mi-

De applica-
tione Missae
Paroch. et
Conv. etc.
plura decreta
edita a Con-
greg. Conc.

Quibus in-
haerendo,
praesentes
litterae publi-
catur.

randum esset, eorum notitiam ad singulos quosque Vestrum non adhuc pervenisse. Quapropter non modo opportunum, verum etiam necessarium duximus, Encyclicam hanc Epistolam ad Vos scribere, per quam, sublata demum diversarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum varietate, constans hujus Apostolicae Sedis sententia praedictis de rebus cuilibet innotescat; et Fraternalibus Vestris quaedam veluti norma, ac regula suppetat, juxta quam Synodales, aliasque Vestras circa praemissa Constitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum publicationem Vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero executionem, dum, juxta ea, quae in praesentibus tenenda atque servanda praescribimus, omni, qua decet, sollicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum Vobis erit, ne Statutorum Vestrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recursus ad hujus Nostrae Curiae Tribunalia forsitan habendi; utpote quos omnino rejiciendos esse praecipimus, ac jubemus: Quamobrem has ipsas Litteras Nostras in singulorum Tribunalium Regestis asservari volumus, atque ad earum praescriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones, quam de Vestris decretis, quae ipsis praesentibus inhaerentes edituri estis, judicia, exigi et conferri mandamus.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciamus, Sacrosanctum Missae Sacrificium a Pastoribus animarum applicari debere pro Populo ipsorum curae commisso, id veluti ex divino praecepto descendens, a Sacra Tridentina Synodo diserte exprimitur *sess. 23. cap. 1. de Reformat.* per haec notabilia verba: *Cum praecepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas dignoscere, pro his Sacrificium offerre*: Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, et frivolas interpretationes hujusmodi obligationem a Sancta Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderit; quum tamen relata Concilii verba satis clara et perspicua sint, quumque praedicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative praeposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missae celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione eleemosynam percipere pos-

se; quodque magis interest, quum haec intelligentia a Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, et confirmata; nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi, necnon illius promptam executionem in Vestris respective Dioecesisibus omni studio procurare debeatis.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius innuimus, in minoribus adhuc degentes, minus Secretarii praedictae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures annos obivimus, aliosque non paucos partim in Anconitanae Cathedralis, partim in Metropolitanae Bononiensis, Patriae nostrae dilectissimae, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transigimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia, per quae nonnulli praedictae obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde opportune a Nobis est occurrendum.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopis mandet, ut quotiescunque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eandem curam exercendam eligant ac deputent, uti videre est in *sess. 6. c. 2. sess. 7. c. 5., et 7. sess. 21. c. 6. sess. 25. c. 16.*; non raro autem eveniat, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad implenda hujusmodi Ecclesiae onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente *sess. 24. cap. 18. de Reform.*; nonnulli ex hujusmodi Vicariis nituntur se ipsos a praedicta obligatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali cura penes alium seu alios residente, ipsi actualem dumtaxat exercent; vel quod ipsi sint ad nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujusmodi curae sint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, qui a praedicta applicatione Missae pro Populo nonnumquam alienos se ostendunt. Itaque mens Nostra; et sententia est; sicuti etiam pluries a praeaudatis Congregationibus judicatum fuit ac definitum, quod omnes et singuli, qui actu Animarum curam exercent, et non solum Parochi, aut Vicarii Seculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno de verbo, omnes et singuli, de quibus supra dictum est, atque alii quicumque etiam specifica et individua mentione digni, aequae

Sed variis effugiis declinanti solita.

Etiam Vicarii amovibiles, et temporarii, ac regulares ad id teneantur.

Applicatio
Missae Parochi pro Populo, Concilii Trid. et Sedis Ap. decretis sancita.

teneantur Missam Parochialem applicare pro Populo, ut praefertur, ipsorum curae commisso.

Non obstant
te defecta
Congruae,
aut quacum-
que contraria
consuetudi-
ne.

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi obligationis implementum, allegare solent, congruos sibi Parochiae suae redditus non suppetere; alii denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus, quod immemorabile affirmant, unquam in usu fuisse. Nos autem ad praecedentes praedictae Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem et confirmationem extendimus; et, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore praesentium decernimus, et declaramus, quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum curam habentes, congruis praefinitis redditibus destituantur, et quamvis antiqua seu etiam immemorabili consuetudine in ipsorum Dioecesisibus, seu Parochiis obtinuerit, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

Diebus ta-
men Festis
de praeepto
dumtaxat.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes, Missae Sacrificium pro Populo sibi commisso applicare debere, non ideo statuere volumus, eosdem aut quotidie, aut quotiescumque celebraverint, ad praedictam applicationem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Synodus sess. 23. cap. 14. praecipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem diebus Dominicis, et Festis sollemnibus, Missarum sacra faciant, *si autem curam habuerint animarum, tam frequenter ut suo mameri satisfaciant, Missas celebrent*; in pluribus autem Synodalibus Episcoporum Constitutionibus novimus provide constitutos, ac designatos esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in praesenti suscepimus decernendum, quando nimirum iidem pro Populo celebrare et applicare teneantur; et quamvis compertum habeamus id, quod alias a Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie pro Populo celebrare et applicare debere; eum vero qui uberioribus hujusmodi redditibus non gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum praestare teneri; quum tamen pariter Nobis perspectae sint tum controversiae super hoc ipso exortae; nimirum ad quam summam pertingere debeant Ecclesiae Parochialis proventus, ut pingues, et uberes appellari possint; quoniam pin-

gues minime habendi sunt redditus, etiam copiosi, quibus tamen multiplicia et gravia sint onera adnexa; tum etiam multorum querelae adversus hujusmodi decretum, tamquam plus aequo rigidum, excitatae, Nobis innotescant; Idcirco opportunum censemus Fraternitatibus Vestris declarare, Nobis abunde satisfactum fore, Vobisque proinde satis esse posse, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Missae pro Populo celebrent atque applicent in Dominicis aliisque per annum diebus Festis de Praecepto; quum praedicti Dominici, alii-que Festi dies, ii sint, in quibus, juxta praeeptum Concilii Tridentini sess. 5. cap. 2., et sess. 24. cap. 4. quilibet animarum curae praepositus Populum sibi commissum salutaribus verbis pascere debet, docendo ea quae scire omnibus necessarium est ad salutem; iidemque sint dies, de quibus eadem Sancta Synodus statuit, *ut moneat Episcopus Populum diligenter, teneri unumquemque Parochiae suae interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum Verbum Dei*; et quibus Parochi Subditos suos in Doctrina Christiana erudire debent, juxta id quod a praedicto Concilio in cit. Cap. 4. Episcopis praecipitur, *ut nempe saltem Dominicis, et aliis festivis diebus Pueros in singulis Parochiis, Fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum et Parentes; diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri curent.*

§. 7. Et quia in nonnullis Dioecesisibus numerum dierum Festorum de praeepto, de Apostolica nostra auctoritate et consensu, eatenus est imminutus, ut nempe in aliquibus Festis Christifideles et Missam audire et ab operibus servilibus abstinere debeant; in aliis vero Populo permissum sit opera servilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Missae Sacrificium; Nos ut obortae jam dubitationes circa onus applicationis Missae Parochialis in hujusmodi diebus Festis, penitus eliminentur, statuimus et declaramus, quod etiam iisdem Festis diebus, quibus Populus Missae interesse debet, et servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes Missam pro Populo celebrare et applicare teneantur.

§. 8. Quia vero propria nonnumquam experientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos adeo pauperes, ut ferme ex eleemosynis, quas a Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt vivere cogantur; eos vero qui, Ecclesia Parochiali vacante, ad animarum curam

Comprehen-
sis illis, qui-
bus tenetur
Populus
Missam au-
dire.

Facultas
conceditur
dispensandi
Parochos
pauperes ab
applicatione
pro Populo
diebus Fe-
stis.

exercendam, sub Vicarii, seu Oeconomi nomine deputantur, aliquibus in locis adeo liberaliter tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, et pauca incerta emolumenta eisdem obvenientia, aegre ad eorum vitae necessaria sufficiant; quod iis quoque non raro evenire solet, qui in aliquibus Ecclesiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio sunt addicti; proindeque cum istis severe nimis agi videretur, si diebus festis, quibus potissimum huiusmodi occasio se offert, eisdem vetitum esset eleemosynam pro applicatione Missae recipere; Idcirco Nos tam istorum, quam illorum inopiam summo opere miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum est, omnes et singuli praedicti teneantur diebus festis Missam pro Populo celebrare et applicare; attamen, quod pertinet ad praedictos Parochos egentes, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, ad hoc ut, etiam diebus festis huiusmodi, eleemosynam ab aliquo pio offerente recipere, et pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, libere et licite possint et valeant; dummodo ad necessariam Populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus Festis, infra eandem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

Modo in Eccles. Parochi celebrent, et totidem Missas pro Populo applicent.

Vicarii temporanei congruis redditibus ad hunc effectum providendi.

Eaque de re cum Collectoribus Canon. Ap. agendum.

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive Oeconomos Ecclesiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio *cit. sess. 24. cap. 18.* cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi et constituendi, cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portioni assignatione; vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesiae fructus exigunt, ut egenti Vicario; qui exigua huiusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proveniuntibus gaudeat, congruum aliquod augmentum praebeatur, pro onere celebrandi et applicandi Missam pro populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructum ad commodum Camerae Nostrae Apostolicae exiguntur, opportuna Thesaurario Nostro Generali mandata dirigimus, quae is denunciare non praetermittet peculiaribus dictorum locorum Collectoribus; cum

quibus Episcopi Ecclesiasticae Nostrae Ditionis, caeterorumque locorum, in quibus, ut praefertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Cameraam praedictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, Animarum curam administrant, quae apud alios habitu residet, ratione alicujus Ecclesiae Parochialis, ipsorum Ecclesiis, seu Monasteriis, Collegiis, aut Locis Pii olim unitae; quamvis a recol. mem. Praedecessore Nostro S. Pio Papa V. praefinita fuerit certa pars fructuum huiusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, quae incipit: *Ad exequendum*, data Kalendis Novembris Anni MDLXVII. distincte statuitur; nihilominus ubi praescripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis praedictis assignata reperiatur, vel etiam ubi ea, quae ad normam praedictae Constitutionis eisdem fuerit attributa, minime sufficiens a vobis reputetur, propter temporum circumstantias, et signanter pro implendo onere celebrandi et applicandi Missam pro Populo diebus Festis de praecepto; utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess. 7. cap. 7.*, dum illorum arbitrio permisit, juxta temporum atque injunctorum onerum rationem, congruam praedictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fraternalitibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes et opportunas facultates impertimur, quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quae salubriter a Vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovib. servanda Constitutio S. Pii V.

§. 11. Haec igitur circa Missam Parochialem statuenda, et Fraternalitibus Vestris judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quae pertinent ad Missam Conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum sanctiones, quibus praecipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis, tum Horae Canonicae debitis modo et forma recitentur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quae adeo clarae sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re perspicuae pariter et per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum

II.
Missa Conventualis in Eccl. Colleg. Cathedr. etc. quotidie celebranda, et pro Brueiact. in genere applicanda.

Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatae, quas omnes Apostolica Auctoritate Nostra confirmamus et approbamus, earum executionem Vobis enixe inculcantes: ut scilicet Missa Conventualis, quae singulis diebus canitur a Clero praedictarum Ecclesiarum, pro earumdem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo sibi commisso, singulis saltem diebus Festis de praecepto, applicari debere superius declaravimus.

Nec suffragatur applicatio pro certo Benefactoribus.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorundam opinionem eliminatis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem inveciam esse novimus: quod nempe dum Missa Conventualis pro certo aliquo Ecclesiae Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur et applicatur, satis impletum censeatur debitum applicationis Missae Conventualis. Etenim hujusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiae, cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sive Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent et Missam Conventualem suis respective vicibus celebrant.

Nec pariter alterius generis preces vel statuta anniversaria Sacrificia.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant supradictam obligationem impletam esse; dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliquae interdum preces fiunt, vel anniversaria statim diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut impositae obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quae a Lege Ecclesiastica multoties praescripta fuit; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebranda, eandemque pro illis in genere applicando.

Ratio et origo hujusmodi obligationis.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesiae seculis, verum etiam temporibus haud longe a nostra aetate remotis, (quod Vos ex Historia Ecclesiae didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium et singulorum, quorum liberalitate unaquaeque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptycis, sic enim vocabantur, ideo consignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missae Sacrificium offer-

retur; quam ob causam etiam praedictus Catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Praesules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent. Sacrorum hujusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non ideo desereret fas est usum et disciplinam orandi pro iis, et Sacrificium Missae pro illis offerendi. Atque inde praeceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit.

§. 15. Quemadmodum vero, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est varias excusationes afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus festis de praecepto; ita pariter usu venit, quoad applicationem quotidianam Missae Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illae, sic etiam hae posteriores, provide e medio sublatae fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Nostra approbamus, et confirmamus.

Cujus declinandae pluries causae frustra afferuntur.

§. 16. Nonnulli siquidem obtentu contrariae consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab hujusmodi onere eximi posse sibi persuaserunt. Verum jam pluries responsum fuit, hujusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quae potius abusus et corruptela dicenda est; nemini suffragari.

Statuitor contrariam consuetudinem, etiam immemorabilem, non suffragari.

§. 17. Alii a Missa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur, vel ratione proprii Canoniciatus, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod insimul cum Canonicali praebenda obtinent; vel quia, praeter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exercent, dum Missam Conventualem canunt diebus festis de praecepto, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eandem pro Ecclesiae Benefactoribus specialiter

Peculiarem Celebrantis obligationem per alium implendam.

offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis praedictis, ut Missam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiae Benefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Missam applicare tenentur, alterum substituant, qui ipsorum loco Missam hujusmodi celebret, applicetque.

§. 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Missa Conventualis non semper a Canonicis, aut Dignitatibus celebretur, sed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus aequum videtur pro Missae celebratione omni eleemosyna carere, quae unde desumi valeat, ignoratur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea desumatur ex Massa distributionum.

§. 19. Alii denique obtulerunt exiguitatem hujusmodi distributionum, quae, ob detractam eleemosynam quotidianam pro Missa Conventuali, ad nihilum fere redactae, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiae praestandi. Tridentina quidem Synodus *sess. 24. cap. 15.* opportunas rationes ostendit, quibus Canonicalium Praebendarum inopiae valeat provideri. Si vero designatam a Concilio viam, ut fere evenire solet; nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cuius erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica a Praedecessoribus Nostri eidem impartita, et a Nobis etiam praesentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Missae Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad Festos tantummodo dies reducere.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis injunctum reperitur, ut quotidie Missa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternitatibus Vestris custodiam commendamus, praescribitur, ut certis diebus non una, sed binae, atque etiam aliquando tres Missae Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, et applicandam esse; nunc expendendum superest, an earundem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestrae respective subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures, ut praefertur, celebrari

contigerit, pro benefactoribus in genere similiter applicent.

§. 21. Hujusmodi quaestio aliquibus ex Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictae Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Jamque ante illius propositionem compertum fuerat; alias ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenta Canonicatum, et Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

§. 22. Verum quum hanc definiendae quaestionis regulam apud praedictam Congregationem non admodum veteri, observantia firmatam probe noverimus, cumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper iudicio Nostro remittendam esse censuerit; Nos ita iudicamus, idque Vobis tenendum indicimus: laudandos nempe, et confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Missam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent; Ubi vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundae, tertiaeque Missae Conventualis applicationem celebrantibus relinquendam esse, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Ecclesiae Benefactorum in genere non obliviscantur.

§. 23. Huic demum Epistolae nostrae finem imponentes, Fraternitates Vestras enixe hortamur, ut maximam curam et vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum Choris, praeter devotam celebrationem, debitamque applicationem Missae Conventualis, Horae Canonicae non praepropere, sed exacte, pausa nempe interposita, et maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, et Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum Choro praesentes assistant, licet ipsi sibi silentium imaperent, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adjungant. In hujusce vero opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratae consuetudi-

Congregat.
Concil. Responsum.

Pontifex ab-
solvit ab ap-
plicat. secun-
dae, et tertiae
Missae, nisi
aliud usu re-
ceptum.

III. Com-
mendat ex-
actam in Cho-
ro psallendi
rationem.

Declarat, e-
am Cano-
nicos ubique
teneri ad
psallendum.

nes, statuta peculiaria, aut etiam praetensa Ecclesiarum suarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina sess. 24. cap. 12., loquens de Dignitatibus, et Canonicis, qui Choro interesse debent, unum ex eorum officiis esse dicat, in Choro ad psallendum instituto; *Hymnis et Canticis Dei nomen reverenter, districte, devotèque laudare; quumque pauca omnino sint Capitula, in quibus eo modo a Canonicis in Choro assistitur, ideoque receptae in universa Ecclesia disciplinae paucos illos adversari dignoscatur; quum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi praeposita, examinata sit, quò statim explosa fuerit, et improbata; quamvis praesumptis consuetudinibus aliisque fundamentis, et rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium hujus Nostrae Urbis super hoc instantibus; quum denique idem iudicium prolatum reperiatur a pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, et confirmatis; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accommodent. Equidem minime Nobis compertum est, quo peculiari titulo suffulti persuasum habeant unius vel alterius Ecclesiae Canonici, se muneris suo satisfacere per simplicem in Choro assistantiam, absque Divinae Psalmodiae Cantu. Verum, nisi illis praesto sit Apostolicum non praesumptum, vel abrogatum, sed legitimum, ac vigen Privilegium sive Indultum; jure ac merito verendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Praebendarum, ac distributionum fructus minime suos faciant, et consequenter ad eorum restitutionem tequantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, haec omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi sit, si in hujusmodi re, quae tanti est momenti, utpote quae ad ipsius Dei cultum proxime spectat, abusus et corruptelas, quas arguendo et increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio nostro fovisse et confirmasse inveniamur. Interea Fraternitatibus Vestris, quas in timore cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XIX. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.*

Nec suffragari praesumptis privilegia, aut consuetudines.

Dat. die 19. Aug. 1744.

COMMENDARUM

CIV:

Militiae SS. Mauricii, et Lazari faciliori erectioni consulitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Fructuosa Militarium Equestrium Ordinum instituta frequenter experti non minus Praedecessores Nostri Romani Pontifices, quam universi per Christianum Orbem Reges, et Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicae virtutis opera ab hujusmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam et communem Catholicae Ecclesiae utilitatem saepe patrata, in id certatim curas et studia sua contulerunt, ut pluribus honoribus, praerogativis, privilegiis, ac beneficiis eosdem Ordines, eorumque Professores pro varia temporum opportunitate cumulando, et jugi ipsorum stabilitati, et splendidiore dignitati, et assiduis incrementis consularent. Quorum Nos vestigiis libenti animo inhaerentes, non praetermittimus oblatas quasque occasiones arripere, quibus, per Auctoritatis Nostrae favorem, praedictorum Ordinum utilitates et commoda augeri posse intelligimus.

Proemium.

§. 1. Dudum enim felic. recordat. S. Pius Papa V. Praedecessor Noster per suam perpetuae valituram Constitutionem, quae incipit, *Sicut bonus Agricola*, super reformatione Militiae Hospitalis S. Lazari Hierosolymitani, editam sub datum Romae apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDLXVII. septimo Kalendas Februarii Pontificatus sui Anno Primo, inter caetera, quae pro tempore existenti Magno Magistro Militiae praedictae asseruit privilegia, id etiam perpetuo eidem licere concessit, ut ipse videlicet pro tempore existens Magnus Magister, quaecumque, quocumque, et qualiaecumque simplicia dumtaxat Beneficia Ecclesiastica, de Jurepatronatus Laicorum ex fundatione et dotatione existentia, et personale servitium in Cathedralibus et Collegiatis non requirentia, (accedente tamen consensu Patronorum, de quorum juribus eis, ut praefertur, ex fundatione et dotatione competentibus, per publica documenta, non autem per

Pius V. concedit, Beneficia de jurepatronatus Laicorum in Commendis Militiae Sancti Lazari erigi posse.

alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, et Auditore Causarum Curiae Camerae Apostolicae, vocatis interesse habentibus, legitime constaret; et sine praepudio ea obtinentium, ipsisque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ipsorum Hospitalis et Militiae perpetuo erigere et instituere, dictaeque suae Militiae perpetuo incorporare, applicare, et appropriare, ac illarum Fundatoribus, et Dotatoribus Jus Patronatus, et praesentandi dicto Magistro et Conventui ejusdem Militiae, vel eorum Deputato, personas idoneas ad Praeceptorias, Domos, Cappellas, seu Ecclesias, et Hospitalia hujusmodi pro tempore vacantia, perpetuo praeservare, seu etiam reservare, et concedere, et sic a Patronis praesentatos, juxta stabilimenta dictae Militiae, minime requisito Ordinariorum Locorum; et quorumvis aliorum consensu, in illis instituere, ac alias illa conferre, et de eis providere posset: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas personas ab Ordinario approbandas, etiamsi dicti Ordinis forent, in eisdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, et institutionis Praeceptoriarum, Commendarum, Cappellarum, aut Ecclesiarum pro tempore sic erectarum, et illarum incorporationis, applicationis, et appropriationis; necnon Jurispatronatus ad illas reservationis, aut concessionis hujusmodi, si citra Montes hujusmodi Beneficia consistent, infra quatuor, si vero ultra Montes, infra sex menses, a die quo factae fuissent, a Sede Apostolica impetrari deberet, alias illae, et inde sequuta quaecumque, nulla, et irrita, nulliusque roboris, vel momenti existerent, ac Beneficia hujusmodi in eorum pristinam naturam restituta esse censerentur, et ab eadem Sede impetrari possent.

§. 2. Postmodum vero Anno Domini MDLXXII. pie memoratae Gregorius Papa XIII. etiam Praedecessor Noster, per quasdam ejus Literas incipien. *Christiani Populi*, datas sexto-decimo Kal. Octobris Pontificatus sui Anno Primo, aliam sub invocatione S. Mauricii Martyris, et sub Regula Cisterciensi, per universum Christianum Orbem Militiam erexit, cujus suprema Sedes, et Militum Conventus in Sabaudia perpetuo esset, ac in ipsa Militia unum Magistratum Magnum vocandum, supremam ejusdem Militiae S. Mauricii digni-

tatem, pro uno Magistro, qui illius caput existeret; certis modo, et forma tunc expressis, Apostolica auctoritate perpetuo instituit, Magistratumque praedictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudiae Duci, ejusque Successoribus omnium Sabaudiae Ducibus, certis itidem tunc expressis facultatibus attributis, eadem Apostolica auctoritate concessit, et assignavit.

§. 3. Cui quidem Militiae S. Mauricii a se ita erectae, et constitutae idem deinceps Gregorius Praedecessor, rationabilibus causis, et praecognitis Ecclesiae Dei et Christianae Republicae utilitatibus adductus, per alias suas posteriores Literas incipientes, *Pro commissa*, Idibus Novembris ejusdem Anni editas, supra dictam Militiam Hospitalis S. Lazari jampridem Magistri regimine destitutam, cum illius Magistratu, ac omnibus, et quibuscumque illius Prioratibus, Praeceptoris, Hospitalibus, et aliis Beneficiis Regularibus, eorumque membris, fructibus, et Bonis, juribus, et actionibus universis, necnon Ecclesiis, Cappellis, terminis, et pertinentiis quibuscumque ad eandem spectantibus, quaecumque, quocumque, qualiacumque, et ubicumque essent, salvis tamen, et exceptis quibusdam, dicta Apostolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, et incorporavit; itaut utraque Militia sic, ut praefertur, unita, in posterum Militia Sanctorum Mauricii, et Lazari nuncuparetur, ac praefatus Emmanuel Philibertus, et pro tempore existens Sabaudiae Dux, Militiae Sanctorum Mauricii et Lazari Magister perpetuo esset, et appellaretur.

§. 4. Demum recol. mem. Clemens Papa VIII. similiter Praedecessor Noster Anno Domini MDCIII. per suas sub Annulo Piscatoris die nona Septembris expeditas Literas, incipientes, *Decet Romanum Pontificem*, unionem de Militia S. Lazari Militiae S. Mauricii hujusmodi a dicto Gregorio Praedecessore, ut praefertur, factam, pari quoque Apostolica Auctoritate confirmavit, et eatenus ampliavit, ut nedum una alteri particulariter, vel accessorie, sed ambae invicem aequae principaliter, cum suis respective privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, praerogativis, praeminentiis, facultatibus, jurisdictionibus, honoribus, favoribus, indulgentiis, indultis, concessionibus, et gratiis quibuscumque perpetuo unitae censerentur, ac ipsarum pro tempore

Ab eodem
univit Militiae S. Lazari.

Clem. VIII.
confirmat
unionem,
cum communicatione
Privilegiarum.

Militia Sancti Mauricii a Greg. XIII. instituta.

existens Magnus Magister, eorumque Conventus Priores, Praeceptores, Milites, Fratres, et Personae, tum etiam Ecclesiae, Domus, Hospitalia, Prioratus, Praeceptoriae, Loca, Membra, Res, et Bona, illis omnibus et singulis privilegiis, indultis, concessionibus, aliisque praemissis, eorumque usufructu, commodo, et possessione uti, frui, potiri, et gaudere possent, et deberent aequae pariter, absque ulla prorsus differentia et distinctione, in omnibus et per omnia, perinde ac si ab exordio institutionis Hospitalis, et Militiae S. Lazari, etiam dicta Militia S. Mauricii instituta, et ambae invicem; ac aequae principaliter, et conformi regula, observantia, disciplina, eisdemque legibus, et institutis unitae, ac privilegiatae, exemptiones, Indulta, et alia praemissa utrique Militiae specificae, nominatim, conjunctim, indistincte, et expresse concessa et elargita fuissent: prout in singulis Pii, Gregorii, et Clementis Praedecessorum praedictorum memoratis Literis latius, et uberius continetur.

Difficultas
erigendi
Commendas
juxta formam
a S. Pio
praescriptam.

§. 5. Nuper vero pro parte Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emmanuelis Sardiniae Regis Illustris, ac Sabaudiae Ducis, et praedictae Militiae Sanctorum Mauricii et Lazari Magni Magistri, Nobis significatum est, supradictam facultatem Magno Magistro hujusmodi a S. Pio V. Praedecessore praedicto attributam, ut scilicet Beneficia Ecclesiastica simplicia de Jurepatronatus Laicorum, ut praefertur, existentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictae Militiae, juxta formam in laudatis ejusdem S. Pii Praedecessoris Literis praescriptam, erigere valeat, nunquam fere ad effectum perducere, et inanem ut plurimum, atque frustraneam manere: Idque ea potissimum de causa, quod ad faciendam in Romana Curia probationes super juribus eorundem Patronorum Laicorum, erectionibus hujusmodi consentientium, (quae scilicet jura eisdem Patronis ex fundatione, et dotatione competere, et quidem per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis in Urbe Vicario, et Auditore Causarum Curiae Camerae Apostolicae, vocatis interesse habentibus, secundum praedictam S. Pii Praedecessoris ordinationem, legitime constare debet), adeo graves expensae ob locorum distantiam plerumque subeundae essent, praesertim in casibus, in quibus opposi-

tores insurgere, et lites desuper in eadem Urbe nostra contestare contingeret; ut per hoc hujusmodi Patronorum animos a voluntate et proposito novas Commendas ejusdem Militiae de Beneficiis hujusmodi erigendi, retrahi et alienari dignoscatur. Proptereaque ex parte ejusdem Caroli Emmanuelis Regis, ac Sabaudiae Ducis, et militiae praedictae Magni Magistri, Nobis humiliter supplicatum fuit, ut ejusdem Militiae Sanctorum Mauricii et Lazari commodis et incrementis uberius consulere vellemus, eaque de causa statuere, ut in posterum publica hujusmodi documenta pro verificatione Jurispatronatus, et ad docendum illud ex fundatione, et dotatione competere Patronis Laicis, qui erectioni simplicium Beneficiorum Ecclesiasticorum hujusmodi in Commendas praedictae Militiae consentire voluerint, de caetero in partibus coram Nostro et Sedis Apostolicae Nuncio apud ipsam Carolum Emmanuelem Regem, seu pro tempore existentem praedictae Militiae Magnum Magistrum, commorante, vel alio, seu aliis, ut infra, proferri, et ab illis respective recipi valeant et admitti, aliaque circa Apostolicam erectionum hujusmodi confirmationem distinctius constituere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 6. Nos igitur rationabilibus ejusdem Caroli Emmanuelis Regis Sabaudiae Ducis, et Militiae praedictae Magni Magistri votis obsecundare, ac ipsius Militiae utilitates promovere cupientes, dictamque concessionem Magno Magistro praedictae Militiae S. Lazari a S. Pio V. Praedecessore, ut praefertur, factam; super facultate erigendi hujusmodi Simplicia Beneficia Ecclesiastica de Jurepatronatus Laicorum existentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ejusdem Militiae, accedente Patronorum consensu, et alias juxta formam, continentiam, tenorem praedictae Constitutionis dicti S. Pii Praedecessoris ac sub eisdem clausulis, cautelis, limitationibus, et obligationibus in eadem Constitutione contentis et expressis, quas praesentibus Nostreis Literis pro apposis et repetitis haberi et censeri volumus, praeter quam in iis, quae praesentibus adversari conspiciantur, pari Apostolica auctoritate approbantes, et confirmantes; necnon, attentis unionem, annexione, et incorporatione utriusque Militiae praedictae, per eosdem Gregorium, et Clementem Praedecessores

Summarium
precum Pon-
tifici exhibi-
tarum.

Pontifex
praefatam
concessio-
nem, unionem, et Pri-
vil. commu-
nicationem
confirmat.

res, ut praefertur, factis, hujusmodi concessionem, et facultatem etiam quoad Militiam S. Mauritii, quatenus opus sit, specialiter et expresse extendentes, et ampliantes; supplicationibus praedictis inclinati, quibuscumque Patronis Laicis, quaecumque, quotcumque, et qualiacumque Simplicia Beneficia Ecclesiastica de eorum respective Jurepatronatus laicali ex fundatione et dotatione existentia, et personale servitium in Cathedralibus, et Collegiatis Ecclesiis, non requirentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictae Militiae Sanctorum Mauritii et Lazari, per dictum Carolum Emmanuelem Regem; et pro tempore existentem Sabaudiae Ducem, et Magnum Magistrum ejusdem Militiae Sanctorum Mauritii et Lazari, in vim facultatis praedictae erigi et institui cupientibus et proponentibus, aut erectioni et institutioni hujusmodi consentire volentibus, ut ipsi in posterum de eorum juribus, eis, ut praefertur, ex fundatione et dotatione competentibus per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram Sedis Apostolicae Nuntio apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Carolum Emmanuelem Sardiniae Regem praedictum, ejusdemque in Ducatu Sabaudiae, et Magno Militiae praedictae Magistratu Successores, pro tempore commorante, eoque absente, coram pro tempore existente Archiepiscopo Taurinen., ambobus vero deficientibus, coram viciniore Episcopo, ad praemissorum effectum, docere et constare facere libere et licite possint et valeant, dicta Apostolica Auctoritate, earumdem tenore praesentium, perpetuo concedimus et indulgemus; eisdemque pro tempore existentibus Sedis Apostolicae Nuntio, et Taurinen. Archiepiscopo; et Episcopo viciniore, quos Romani Pontificis in Urbe Vicario in Spiritualibus Generali, et Auditori Causarum Curiae Camerae Apostolicae praedictis, quoad hoc subrogamus; per easdem praesentes committimus et mandamus, quatenus idem Nuntius, eoque non existente; Archiepiscopus praedictus, ambobus autem deficientibus, ipse viciniore Episcopus, documenta, et probationes hujusmodi respective recipiant, et admittant; Eisque ad praemissorum effectum examinatis, atque recognitis, vocatisque coram se, et auditis omnibus interesse habentibus, super existentia, et qualitate Jurispatronatus hujusmodi, ejusdemque competentia, opportuna decre-

ta, seu sententias interponant; de quibus omnibus ab eisdem gestis, ac de tota serie rei peractae, quilibet eorum intra quatuor ad summum menses Apostolicam Sedem certiorare teneatur.

§. 7. Ubi vero supradictae Militiae Magnus pro tempore Magister ad requisitas Commendarum, Praeceptoriarum, seu Ecclesiarum, aut Cappellarum, erectiones, earumque Militiae praedictae incorporationes, et applicationes; necnon, juxta hujusmodi Judicium a Nobis, ut praefertur, delegatorum et deputatorum, decreta, sive sententias, ad jurium patronatus, et praesentandi praeservationes, seu etiam reservationes, et concessionem devenerit; volumus, ut infra quatuor Menses, si Beneficia hujusmodi citra Montes constiterint, si vero ultra Montes, infra sex Menses a die quo illae factae fuerint, praemissorum omnium confirmatio a Sede Apostolica obtineri debeat; Quam quidem confirmationem per Literas Apostolicas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum et Regularium praepositorum, vel aliorum Concilii Tridentini Apostolica auctoritate Interpretum, expediri posse concedimus et indulgemus: Utque ea demum obtenta, sequutoque illorum, qui Beneficia hujusmodi obtineant, cessu vel decessu, tunc, et non antea, supradictae Militiae Magnus Magister, ad Commendarum, seu Praeceptoriarum, Cappellarum, et Ecclesiarum hujusmodi collationes, et provisiones, atque eorum, qui a Patronis praedictis praesentati fuerint, in eisdem institutiones, juxta stabilimenta dictae Militiae, valeat devenire.

§. 8. Decernentes easdem praesentes, et in eis contenta hujusmodi, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus eas quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium impetrari, aut concedi nullo umquam tempore posse, nec sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum revocationibus, limitationibus, modificationibus, suspensionibus, aut aliis contrariis dispositionibus; etiam a Nobis, vel quibuscumque aliis Romanis Pontificibus successoribus Nostris pro tempore emanatis comprehendere, sed semper et

Et erectiones Commendarum confirmari per Literas in forma Brevis, sive per Decretum.

Clausulae salutare.

Indulget probationes in partibus expleri, coram Nuntio Apostolico, sive etc.

omnino ab illis excepta; et quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum statum restituta; reposita, et plenarie reintegrata, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data per praedictum Carolum Emma-nuelem, et pro tempore existentem Ducem et Magnum Magistrum eligenda, concessa, validaque, et efficacia fore et esse, ac suos plenarios et integros effectus sortiri, et perpetuo obtinere.

Decretum ir-
ritans.

§. 9. Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, et Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictaque Sedis Nuntios in quavis causa, et instantia iudicari, et definiri debere, irritumque et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio-
nes.

§. 10. Non obstantibus praedicta ejusdem Pii Praedecessoris, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon utriusque Militiae praedictae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, quibusvis Conventionibus, et Militibus, et Personis utriusque Militiae hujusmodi, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in genere, vel in specie etiam iteratis vicibus concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, etiamsi de illis; ac totis eorum tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum insererentur, praesentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum specialiter, et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio.

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Innovationis, concessionis, et ampliationis, derogationis, Statuti, Decreti, et voluntatis infringere; vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majori Anno Incarnationis Dominicae millesimo quadagesimoquarto, decimo Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno quinto.

Dat die 23.
Aug. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

UT IN CIVITATE

CV.

Senogallicensi tempore Nundinarum diebus Festis de Praecepto a servilibus Operibus abstinere: Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragandas; Privilegia confirmantur, et ampliuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Paternalis charitatis officium, quo Christifideles omnes in Domino complectimur, eorumque felicitati procurandae spirituali in primis, ac deinde temporali etiam, quantum in Nobis est, studemus, Nos admonet ac stimulat, ut diligentiori studio ac cura ad ea intendamus animum, quae ad Subditarum in temporalibus Nobis; ac Sedi Apostolicae Civitatum publicum, et privatum commodum, communemque utilitatem pertinent. Aequitatis enim ratio; et justitiae rectitudo postulat, ut qui sub temporali Sanctae Romanae Ecclesiae dominio positi ac degentes, superna dispensatione parvitas Nostrae regimini, et gubernio temporali concrediti sunt, et a Nostra Pastoralis sollicitudine bona non solum, quae ad salutem animarum, sed etiam, quae ad subsidium, et opem hujus mortalis vitae sustentandae inserviunt, certa ac firma fiducia sibi polliceantur, justa expectatione sua, ac spe in Nobis reposita minime defraudentur; sed abundantius etiam,

Proemium.

quam sperant, optata sua, sine ullo tamen spiritali animarum suarum detrimento, consequantur, ut votorum suorum compotes facti, in uberi rerum necessariarum copia, omnium bonorum Largitori humiles gratiarum actiones laetanter persolvant.

§. 11. Jamdudum, et ab immemorabili tempore in Civitate nostra Senogalliensi celebres Nundinae per octo dies ante Festum Sanctae Mariae Magdalенаe, et quatuor subsequentes, magno hominum concursu ex remotis et longinquis Europae, atque Asiae partibus ad eas confluentium peragi, consueverunt. Cum autem intra illorum dierum spatium dies festi unius, aut alterius Dominicae mensis Julii, et Sancti Jacobi Apostoli, et Sanctae Annae incidere soleant, non sine animi nostri dolore accepimus, quod his diebus, in quibus Christifideles in operibus pietatis, ac religionis se exercere debent, aliqui pravi homines, Dei, et Catholicae Ecclesiae praeceptorum immemores, et turpi lucro, animarum suarum salute posthabita, inhiantes, per integrum festorum dierum tempus in operibus servilibus, et commerciis obeundis, negotiisque temporalibus tractandis, non sine bonorum scandalo, imo Gentium, et Judaeorum admiratione, occupati sunt.

§. 2. Nos igitur ex commisso Nobis Pastoralis sollicitudinis munere, tam pernicioso abusu, et gravi malo opportunum remedium afferre, et detestandam hanc abominationem e medio dilectae Nobis Civitatis Nostrae auferre cupientes; Volentesque etiam indemnitati, et perpetuitati, jurium et privilegiorum ejusdem civitatis, ejusque, ac totius temporalis Status nostri commodo, atque utilitati, quantum in Domino possumus, consulere ac providere; Motu proprio, ex certa scientia, et plenitudine potestatis, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione decernimus ac constituimus, et Apostolica nostra auctoritate mandamus ac jubemus, ut tempore Nundinarum, quas in posterum in praefata nostra Civitate de more haberi volumus; festi dies pie sancteque, perinde ac reliquo totius anni cursu, a Christifidelibus colantur, officinae, ac Tabernae claudantur, nullaque publice exerceantur commercia, stipulenturque contractus; neque alia omnia fiant, quae in caeteris anni festis diebus a Christifidelibus peragi prohibentur, eo potissimum tempore, quo in majori Ecclesia Sacra Missa-

rum solemnia fieri; et Vesperarum Divina Officia celebrari, et praedicatio verbi Dei haberi consuevit: mane scilicet ab hora decimatertia usque ad meridiem, post meridiem vero ab hora vicesima prima diei usque ad occasum Solis; et per totum dictum temporis spatium omnes Christifideles ab operibus servilibus, ad quae peragenda nulla necessitas cogit, omnino abstineant, sed ab omni terrena cura, et temporalis sollicitudine liberi et vacui, ad Ecclesiam pergant; ibi Sacrosanctae Missae Sacrificio pia animi attentione ingentia Dei beneficia recolentes intersint; quin etiam exhortamur in Domino, ut in precibus quoque, Divinisque laudibus persolvendis, audiendoque verbo Dei frequentes sint, et per totum festum diem, quoad fieri potest, se exerceant in iis officiis, quae Christianam pietatem continent, et committantur. Si qui autem temerario ausu, Dei, et Ecclesiae praecepta contemnentes, hanc nostram Constitutionem transgredi tentaverint; Volumus, ut omnibus, et singulis subijciantur poenis, ac censuris alias a Nobis, nostrisque Praedecessoribus contra inobservantes, temerantesque dies festos statutis, ac determinatis, quas, quatenus opus sit, contra eosdem delinquentes rursus sancimus, constituimus, ac determinamus.

§. 3. Deinde vero ne ex hac Constitutione, et provisione nostra aliquod temporale damnum Civitati praedictae, aliisque ditionis nostrae, et Status Ecclesiastici populis praepjudicium, vel detrimentum publico commercio ejusque libertati oriatur, praefatarum Nundinarum tempus ad alios quinque dies, praeter solitos et consuetos, producemus, ac prolongamus, in hunc modum videlicet: Ut Nundinae praedictae in Civitate nostra Senogalliensi de more celebrentur, per octo dies ante festum Sanctae Mariae Magdalенаe, et insuper per novem dies subsequentes, usque ad initium sequentis mensis Augusti: et ulterius ad pleniorum praemissorum effectum, et hujus voluntatis, provisionis, ac determinationis nostrae executionem, omnia et singula jura, privilegia, indulta, statuta, consuetudines, sententias, ac rescripta quomodocumque a Nobis, nostrisque Praedecessoribus, praesertim Urbano VIII., et Innocentio X., quorum tenores hisce nostris praesentibus Literis de verbo ad verbum pro insertis, et expressis haberi volumus, contra quoscumque emanata, et a praefata Civitate

Sed Christianae pietatis exercitius vacando.

Poenae contra inobedientes.

Ne detrimentum ex hoc irrogetur, tempus Nundinarum ad alios quinque dies prorogatur.

Confirmatur privilegia Nundinarum.

Causae edendae Constitutionis.

Dies Festos tempore Nundinarum servari praecipitur.

Nedum abstinentiis a servilibus operibus.

nostra Senogalliensi obtenta atque impetrata, super jure privative celebrandi praefato tempore Nundinas praedictas, tenore praesentium, non ad ullius petitionis instantiam; sed motu proprio, scientia, et potestate pari, confirmamus ac roboramus, eisque perpetuae et inviolabilis firmitatis robur, et Apostolicae confirmationis munimen adjicimus.

Cum extensione ad dies adjectos.

§. 4. Denique, ut commerciorum per dictum Nundinarum tempus celebritas inter nostros Subditos, et externos Mercatores, qui ex diversis, et dissitis regionibus terra, marique cum variis mercibus, ad victum, et communem vitae usum utilibus et necessariis adveniunt, navium numero, jumentorumque multitudine, Mercatorum frequentia, hominumque concursu, copia, et ubertate mercium in dies magis magisque augeatur, omnes gratias, immunitates, ac privilegia, liberum ac tutum commercium, accessum, ac recessum, et promissam sub fide publica securitatem omnibus et singulis ad dictas Nundinas in Civitate nostra Senogalliensi peragendas accedentibus, ibique commorantibus, eo modo ac forma, qua durante dictarum Nundinarum tempore gaudere ac perfrui consueverunt, de Apostolica benignitate per supradictum a Nobis constitutum temporis spatium confirmamus, ac de novo indulgemus, atque impertimur.

Decretum irritans.

§. 5. Decernentes sic, et non aliter in praefatis omnibus, et singulis censi, ac per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac nostram Camera Apostolicam, ejusque Officiales quomodocumque nuncupatos, et ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos; praesertim Status Nostri Urbini, et quosvis alios quacumque auctoritate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulae derogatoriae.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis necnon Legibus Imperialibus, et Municipalibus, et quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, ac recolendae memoriae Pii Papae IV. etiam Praedecessoris Nostri Constitutione de gratis quaecumque interesse Camerae Apostolicae concernentibus in

eadem Camera praesentandis, et registrandis, itaut praesentes Literae, etiamsi in eadem Camera nullo unquam tempore praesententur et registrentur, nihilominus valeant, plenamque roboris firmitatem obtineant; necnon quibuscumque, et quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis quibusvis personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, eorum omnium et singulorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Caeterum, quia nimis difficile foret praesentes Nostras originales Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum transumptis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, et sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Fides praestanda transumptis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, Statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio Pontificalis.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Nono Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 24. Aug. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 3. Septembris ejusdem Anni.

CIV. CONFIRMATIO

Privilegiorum, Indultorum, et Jurium Collegii Advocatorum Consistorialium, et de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus et Ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Inter conspicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima constat atque conflatur, et quorum aliqui pro gerendo universae Ecclesiae Catholicae regimine per inscrutabilem Divini consilii altitudinem humilitati Nostrae concredito, alii pro temporali Nostro, seu verius Beatorum Apostolorum, Patrimonia administrando, consilium atque operam suam Nobis assidue praestant; alii vero Ecclesiarum, sive Universitatum, aut privatorum controversiis, quae ad Nostram hanc Urbem et Curiam undique deferuntur, cognoscendis, atque dijudicandis; alii denique in concertantium juribus et causis sustinendis; defensandis, agendis; scientiam suam atque labores impendunt; provida Praedecessorum Nostrorum cura a remotissimis usque temporibus extare voluit illustre Advocatorum Consistorialium Collegium, ex praeclaris compositum virtute ac doctrina Viris, quibus propter scientiae praestantiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum coeta delectis, et singulare jus, ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice, in Supremo Justitiae Solio, adstantibus Venerabilibus Fratribus suis S. R. E. Cardinalibus, solemniter considente; in Sacro nimirum Consistorio, in quo pleraeque olim, gravioris momenti causae, ad Apostolicae Sedis iudicium ex omni parte delatae, discutebantur; et plures adhuc vel examinantur, vel, si illae extra Consistorium agitatae ac discussae jam fuerint, in ipso tamen Consistorio definiuntur ac terminantur. Quod quidem Advocatorum praedictorum Collegium, singularesque personae vertentibus annis eidem adscriptae, industriam atque operam suam praefatis Praedecessoribus Nostris ita probarunt, ut et gravissimorum munerum, quae ad retinendam sanctorum iudiciorum re-

ligionem, ad Apostolicae Sedis jura tuenda et conservanda; ad calamitosorum salutem, et defensionem, ac promovenda Juris et bonorum artium scientiam pertinerent, proprium sibi, atque, ut vocant, privativum exercitium adjudicari; necnon amplissimis gratiis, privilegiis, atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentia cumulari, et cohonestari meruerint.

§. 1. Quum autem hujusmodi Privilegia eximii ipsorum meritis elargita; alia quidem aliis temporibus indulta reperiuntur; nonnulla vero, licet longissimi temporis usura, optimo jure eisdem acquisita esse dignoscantur, attamen propter remotissimam fortasse concessionum vetustatem, incertis videantur principiis et originibus innixa; aliorum denique usum et quasi possessionem contrariis nonnullis actibus inturbati et labefactari contigerit; optandum profecto videbatur, ut unica aliquando eorumdem collectione peracta; eademque inviolabili Apostolicae auctoritatis roborare munita; et ipsius Collegii splendori ac dignitati, et jurium ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati consuleretur. Nos itaque, qui concessum Nobis olim a felic. record. Praedecessore nostro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eundemque primum Nobis in Romana Curia honoris gradum fuisse, et validum ad studia laboresque Nostros in Apostolicae Sedis obsequia collocandos incitamentum, aptissimamque ad superiora munera et praemia adipiscenda occasionem extitisse, nos sine iucunditate et grati animi sensu nobiscum recolimus, et palam profitemur: cum jam eidem Collegio peculiaris quaedam Indulta et Privilegia per alias Nostras Literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris expeditas benigne concesserimus; ut illustre ac perenne extaret Nostrae erga praedictum Collegium existimationis, et benevolentiae argumentum, eadem Indulta, et Privilegia tam a Nobis, ut praefertur, tributa, quam alia, quorum concessionem diversis Praedecessorum Nostrorum Literis consignatae reperiuntur, vel quae ex inveterata consuetudine ipsi Collegio competere dignoscuntur, in unum veluti corpus redigere, et quae omnia Apostolica Nostra Auctoritate firmata et roborata, atque etiam, sicubi opus fuit, declarata et ampliata, praesentibus Nostris Literis per-

Et amplissimis privilegiis cumulari.

Quae tamen ex variis relictis causis inter turbae fuerunt.

Pontifex, qui in dicto Collegio locum obtinuit, Privilegia praefata in unum colligere, asserere, et augere statuit.

petuo valituris comprehendere constituimus. Igitur dilectos Filios modernos Aulae Nostrae Consistorialis advocatos, eorumque Collegium praedictum amplioris gratiae favore prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, eorum singulares personas harum serie absolventes et absolutas fore censentes, Motu proprio, non ad Collegii, et Advocatorum praedictorum, vel aliorum pro ipsis Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de Nostra mera liberalitate, et ex certa scientia, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnia infrascripta privilegia, indulta, jura, facultates, honores, munera, praeminentias, et praerogativas ipsi Collegio earundem tenore praesentium in perpetuum asserimus, approbamus, confirmamus, et innovamus, eaque novo Apostolicae Nostrae Auctoritatis robore, communimus, simulque, ut infra, decernimus, statuimus, declaramus, atque sancimus.

§. 2. Atque in primis duodenarium ipsorum Advocatorum numerum a Praedecessore Nostro Sixto Papa IV. in suis hac de re posteriore loco expeditis Literis praefinitum, iis modo et forma quibus ad haec usque tempora servatum fuit, firmum perpetuo, et stabilem esse volumus; ita scilicet, ut septem ex iis, qui juxta admissionis ordinem in Collegia antiquiores erunt, Seniorum atque Participantium nomina et jura fruantur; reliqui vero quinque, Juniores et Suprapumerum nuncupari et haberi pergant. Siqui vero ex Pontificia dispensatione, justis suadentibus causis, alicui ex duodecim Advocatis Coadjutores cum futura successione deputati fuerint, hi quidem, prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quae reliqui de numero possunt; sed durante Coadjutoris munere, et quousque successioni locus factus non fuerit, tam voce, quam emolumentis in Collegio careant.

§. 3. Porro in hujusmodi duodenario Advocatorum Consistorialium numero Civitas nostra Bononiensis, immemorabilis possessionis jure, obtinuit et gaudet, ut uni semper ex ipsius Civibus locus sit, propter eximiam fortasse celebritatem ipsius Bononien. Civitatis et universitatis, in qua bonas artes atque scien-

tias omnes, ac genuinam potissimum solidamque juris prudentiam, saeculo duodecimo ex diuturna obscuritate, in qua praecedentium temporum barbarie misere jacuerat, in lucem tandem feliciter revocatam, proprias veluti fixisse sedes, indeque cum ad reliquas scholas, tum ad Tribunalia dimanasse, omnium consensu perhibetur. Alius vero locus hujusmodi a fel. rec. Pio Papa IV. per Apostolicas Literas datas anno Incarnationis Dominicae millesimo quingentesimo sexagesimo, octavo Idus Julii, perpetuo assignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanensis, quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipso Mediolanensium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici praesentatis, seu nominatis. Idem. rec. mem. Clemens Papa VIII., et Paulus Papa V. alium locum in praedicto Collegio uni Civi Ferrariensi saltem ex privilegio effecto seu creato, itidem perpetuo assignarunt, ac pro tempore concedi voluerunt, quam sane concessionem cumulavit pia mem. Urbanus Papa VIII. per suas etiam in forma Brevis expeditas Literas datas die decima septima Decembris anni millesimi sexcentissimi vigesimo quinti, dum Civitati nostrae tunc suae Ferrariensi per easdem Literas indulsit, ut hujusmodi locus nonnisi Civibus Ferrariensibus vere originariis, quorum nominatio ad Magistratum Ferrariiae spectaret, pro tempore concedi, et assignari deberet; aliumque pariter locum in praedicto Collegio ex Apostolica concessione fel. rec. Innocentii Papae XII. Cives Neapolitani obtinere dignoscuntur, quibus praedictus Innocentius per suas Literas in simili forma Brevis sub datum die decima quarta Novembris anni millesimi sexcentissimi nonagesimi septimi desuper expeditas indulsit, ut occurrente pro tempore praedicti loci sic eis, ut praefertur, concessi vacatione ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriusque Doctores Romano Pontifici pro tempore existenti nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujusmodi advocati Consistorialis munus praeeligeret et assumeret: prout in singulis eorumdem Pii, Urbani, et Innocentii Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum memoratis Literis latius, et uberius continetur.

§. 4. Quae quidem omnia praedictis Civitatibus, Collegiis, seu Universitatibus, vel a Praedecessoribus nostris, ut praefertur, expres-

Ideo omnia Privilegia, Jura etc. in amplissima forma confirmat, et ut infra statuit.

II. Generalia circa Collegii statum.

Quoad ex duodecim Viris constet.

Inter quos, veteri Civitatis Bononiae, praerogativa, uni ex ejus Civibus semper locus sit.

Alter locus Civi Mediolanensi assignandus.

Alter Civi Ferrariensi.

Alter Civ. Neapolitano.

Reliquis, ex Romanae Curiae Advocatis Civibus

Romanis, vel
alterius Civi-
tatis ditionis
Ecclesiasti-
cae assuman-
tur.

se concessa, vel antiquae consuetudinis jure acquisita, Indulta, et Privilegia, ut scilicet ex eisdem unus pro tempore juxta praescriptas respective formas electus, in praedictum Advocatorum Consistorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio et Advocatis competentia, servatis servandis admittatur, approbamus, et confirmamus, et, quatenus opus sit, innovamus, et tamquam ex integro praesentium tenore concedimus et indulgemus.

Modus elec-
tionis ad
Loca vacan-
tia, nec ut
praefertur af-
fecta.

§. 5. Volentes, ut reliqui, ad explendum duodenarium praedictum Advocatorum Consistorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanae Curiae caetu eligantur, qui vel Almae Urbis nostrae, vel alterius Civitatis Apostolicae Sedis Ditioni in temporalibus subiectae; Cives existant, ac necessariis probitatis, doctrinae, experientiae, natalium, aliisque requisitis dotibus et qualitatibus praediti sint: Ita tamen, ut quodcumque locus aliquis vacaverit in praedicto Collegio, qui Civibus aliqujus ex praedictis Civitatibus addictus non sit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris provisum non fuerit, ipsi Advocati Consistoriales collegialiter congregati, pro ipsorum fide, et notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanae, ut praefertur, vel alterius Civitatis Ecclesiasticae Ditionis; Cives existant, quousque in illustre ipsorum Collegium adscribi dignos censuerint, Romano Pontifici pro tempore existenti exhibeant, qui pro suo arbitrio unum ex illis in Aulae suae Consistorialis Advocatum eliget ac deputabit. Atque ita in posterum servari mandamus, non obstante fel. record. Praedecessoris Nostri Clementis Papae XII. Decreto, edito in Consistorio secreto diei vigesimae secundae Januarii anno millesimo septingentesimo trigesimo primo, in quo aliam pro hujusmodi Advocatorum delectu formam praescripsit; cujus Decreti tenorem pro praesentibus inserto, ac de verbo ad verbum expresso habentes, eidem in hac parte, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus, expresse derogamus, illudque, ac si nunquam emanasset, cassamus, irritamus, et annullamus, ac pro cassato, irritato, et annullato in posterum haberi volumus, et jubemus.

§. 6. Collatum vero semel Advocati Consistorialis Officium, excepto casu spontaneae di-

missionis, aut juridicae privationis, nullatenus vacare intelligatur, nisi per promotionem ad Auditoratum Causarum Sacri Palatii, aut Episcopatum cum residentiae onere eidem adnexo, aut Cardinalatus dignitatem.

§. 7. Electis autem, juxta formam a Nobis supra praescriptam, Advocatis Consistorialibus, quamvis minime liceat propria hujusmodi Officii munera exercere, nisi post expletas omnes functiones, quae in eorum admissionibus de more peragendaе sunt, quaeque fortasse, sicut etiam pro electis Causarum Sacri Palatii Auditoribus, novam atque meliorem normam, Deo fovente, a Nobis accipient; Antianitatis tamen jura eisdem acquiri statuimus ab eo die, quo nostram, seu nostrorum pro tempore successorum de eorundem electione schedula, Motus proprii nuncupatam, in Collegio praesentaverint. Coadjutores vero eandem antianitatem desument ab eo die, quo, post praedictas omnes functiones expletas, antianitatem praedictam sibi ab ipsorum Collegio assignari petierint, et obtinnerint, per decretum ejusdem Collegii, Apostolicis deinde Literis in forma Brevis expeditis, si Nobis, et Successoribus nostris placuerit, approbandum et confirmandum. Quae omnia in eum finem expresse disposita sunt, ut liquido appareat quibusuam in occurrentibus optionis casibus debeat locus inter septem Seniores, seu Participantes, et cui pariter totius Collegii Decanatus pro tempore sit deferendus.

§. 8. Quod quidem Decanatus officium, Nos inhaerendo decretis alias ab ipso Collegio conditis, neque a Junioribus, aut Coadjutoribus ullo modo, neque a Senioribus absentibus obtineri volumus; sed nec ab iis, qui vel Episcopali caractere insigniti, vel alias inter Curiae nostrae Praelatos adscripti reperiantur; sed ad eum deferri debere statuimus, qui inter Seniores in Romana Curia praesentes, et non Praelatos, antiquior esse dignoscatur. Eveniente autem casu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia praesentes, vel Episcopatu, vel Praelatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo, muneribusque fruatur; donec in septenarium Participantium numerum subingredietur aliquis non Praelatus, ad quem Decanatus hujusmodi Officium jure deferatur.

§. 9. Ex privilegiis vero seu praerogativis quibus hujusmodi Advocatorum Consistoria-

Jus Antianitatis inter ipsos, a quo tempore computari debeat.

Decanatus, a quibus optari possit.

III.
Privilegiis et iuribus series.

Quando collatum collatum minus vacet.

lium nobilis Ordo, ex concessione Prædecessorum Nostrorum, et veteri consuetudine fruitur, nostraque demum voluntate in posterum gaudere debet; alia pertinent ad ipsius Ordinis decora et ornamenta; alia verò ad exercitium non unius generis munerum, quæ eidem Collegio privative sunt demandata. Cum enim prædicti Aulæ nostræ Consistorialis Advocati veri sint, et indubitati nostri, et Romani pro tempore Pontificis Familiares, et continui Commensales, neque porro ad instar aliorum familiarium huiusmodi, sed pariformiter et æque principaliter cum aliis Familiaribus et Commensalibus prædictis habeantur, et haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana nostra et Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in ejusdem Romani Pontificis iter agentis comitatu; quemadmodum in associandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Lateranensi missis, necnon occasione obviæ eundem Imperatoribus, Regibus, et Principibus Viris ad Curiam venientibus; una cum reliquis Pontificæ Aulæ Prælatibus, et Familiaribus incedunt; non solum reliquis omnibus Romanæ, vel alterius Curie Causarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus, atque Causidicis, omnibusque tam Romanæ, quam alterius cujuscumque Universitatis Licentiatis, Doctoribus, Antecessoribus, atque Magistris, etiam antiquioribus, honoris et dignitatis prærogativa præcellunt; sed reliquis etiam tam Clericis, tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, et quocumque officio, seu dignitate præstantibus, aliorumque Principum Familiaribus, antecedunt, et tam in Cappellis, quam in Consistoriis, et pontificalibus aliisque Supplicationibus, seu Processionibus, Equitibus, ceterisque publicis Functionibus, locum habere debent, immediate post Cubicularios nostros utriusque Aulæ tam secretæ, quam honoris nuncupatæ, nimirum supra ipsos intimi Sacelli nostri Cappellanos secretos, aliosque inferioris Ordinis, prout jam de expresso mandato nostro, omni sublata dubitandi occasione, in usu positum est; et nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus observari, præsentium tenore mandamus atque statuimus. Easdemque Cappellas, et Functiones omnes prædictæ Advocatorum Consistorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eisdem locum habentibus, per Cursores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, et Ceras benedi-

ctas, Agnus Dei appellatas, in pari quantitate et qualitate cum reliquis Familiaribus nostris, ipsis distribui; necnon eosdem ad audiendas prædicationes verbi Dei, quæ statim temporibus in Palatio nostro habentur, unacum Prælatibus Romanæ Curie, aliisque Familiaribus nostris, quemadmodum consueverunt, admitti volumus et jubemus.

§. 10. Sessionis vero locum, quem in Cappellis, quæ in basilica nostra Vaticana celebrantur, hactenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontifici Solii gradu, infra Almae Urbis nostræ Conservatores, idem in posterum in prædictis, aliisque Cappellis, quæ pro loci amplitudine eodem ritu disponi poterunt, eisdem assignari decernimus. Ubi vero Cappellæ in Pontificiis nostrarum Aedium Sacellis habeantur; seu in aliis Ecclesiis et locis eodem ordine disponantur, quo in prædictis Aedium nostrarum Sacellis ordinari consueverunt; firmam eisdem et ratam esse volumus concessionem sedilis, seu scamni ad ipsorum usum; ante scamnum, seu sedile pro nostris ad honorem Cubiculariis apponi solitum, de nostro expresso mandato semel positi et assignati, ac deinde per alias nostras in forma Brevis Literas die quinta Martii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas in perpetuum attributi, itaut ab ejusdem scamni, seu sedilis usu et possessione a nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi vero pro deferenda Umbella seu Baldacchino in supplicationibus Pontificiis, necessarius forte numerus non adsit dilectorum Filiorum utriusque Signaturæ nostræ Referendariorum, quibus huiusmodi honorem privative concessum esse dignoscitur, huiusmodi numerum, præsentem Pontifice, ab ipsius Cubiculariis secretis, vel, his etiam deficientibus, ab aliis ejusdem Cubiculariis, honoris nuncupatis, eodem vero Pontifice absente, ab Advocatis Consistorialibus suppleri debere decernimus.

§. 11. In Conciliis autem tam Generalibus, quam Provincialibus, aliisque, in quibus eosdem Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatos, seu tamquam præsentis forte Pontificis Familiares Romanam Curiam sequentes, seu tamquam de Legati Apostolicæ Sedis comitatu, vel etiam tamquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more positum esse dignoscitur, locum et sessionem ha-

Quand Or-
dinis decus.
Advocati C.
sunt veri Pa-
pæ Familia-
res.

Quem lo-
cum tenere
debent in
Functioni-
bus.

Item in Cap-
pellis Pon-
tificiis.

Jus deferen-
di Baldachi-
num in Pro-
cessionibus
Pontificis
certis in ca-
sibus.

Ipsorum,
præceminien-
tiae in Con-
ciliis.

bere contingat; easdem omnino praeeminentias, ac praerogativas tam respectu Officialium Romanae Curiae, quam aliorum quorumlibet, eisdem competere volumus, quas in Palatio Nostro, atque in Romana Curia, et Urbe obtinere solent.

Varij habitus delatio juxta varietatem functionum eisdem confirmatur cum privati-
va.

§. 12. Habitus porro formam eisdem usitatam Advocati praedicti in posterum etiam perpetuo retineant, tam in Pontificalibus, aliisque solemnioribus Functionibus, Cappellis, Consistoriis, Processionibus, Equitationibus, quam in ipsorum actibus Collegialibus laneam scilicet talarum Cappam, coloris violacei, rubris undequaque suturis fulcitam, et Holoserico rubro subutam, cum Capputio ab anteriori parte rotundo, a tergo vero prolixiori, Holoserico pariter rubro intrinsecus, eodem vero etiam extrinsecus aestivo tempore, hyemali autem armellinis pellibus respective absuto; eoque vel aperto, vel clauso pro functionum diversitate gestando. Habeant etiam Pluvialis usum in die Coronationis Romani Pontificis, et in altera die, qua novus Pontifex Constantinianae Lateranensis Basilicae possessionem solemniter capit; ut scilicet, dum ad decantandum laudes, faustaque omnia novo Pontifici de Caelo adprecanda, praecinente supradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die vero Possessionis altero ejusdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apostolicis praecedunt, Pluvialibus transversis induantur; ita ut pars aperta Pluvialis remaneat supra humerum dextrum, circa collum autem supra Pluviale Capputium de more deferant: Extra vero praedictas Functiones, usulem gestationem Vestis Talaris nigri coloris, cum simili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Praedecessore Nostro per speciale Decretum sub die vigesima septima Novembris anni millesimi sexcentissimi quinquagesimi quinti eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative concessam, approbamus et confirmamus; ita scilicet, ut nemini liceat similibus Vestibus et Insigniis uti, ipsisque electis Auditoribus Causarum Sacri Palatii Cappellanis Nostri vitium sit hujusmodi Habitum assumere, nisi de licentia Collegii praedicti Advocatorum Consistorialium, juxta antiquam observantiam, ab eodem Collegio per supplicem libellum expresse petenda et respective concedenda; quemadmodum Nos omnibus et singu-

lis, et specialiter Auditoribus electis praefatis, non obstante quacumque consuetudine in contrarium forsitan inducta, per haec Apostolica scripta vetamus atque interdiciamus.

§. 13. Utque praeterea ex Alma Urbe Nostri alio proficiscentibus praedictis Aulae Nostri Consistorialis Advocatis debitus honor ab omnibus habeatur; quod jam vivae vocis oraculo eisdem concessimus, ut scilicet habitu viatorio ad formam habitus per Praelatos et Familiares Nostros extra Urbem gestari solitis, servato tamen nigro colore, Advocati praedicti uti possint et valeant, praesentium quoque tenore expresse concedimus et indulgemus.

§. 14. Praecipua vero et propria eorum Collegii munera ea sunt, quae circa Consistorium, et actus atque negotia in eo gerenda atque tractanda, versantur; Quae quidem ita ipsorum Advocatorum Consistorialium propria sunt, ut ad ipsas functiones pro hujusmodi Advocati munere in Consistorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanae Curiae Praelatos adscripti reperiuntur, nisi Praelatio habitu deposito, habitum Advocati Consistorialis in eum finem induere consentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti causa in Consistorio secreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii, quam Advocati Consistoriales praedicti ad deducenda Partium jura sunt admittendi. Et quoniam inter majores causas, quae a Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum suorum consilio definiunt, Beatificationes Servorum Dei; ac Beatorum Canonizationes merito recensentur, congruum propterea visum est, ut praerogativa scribendi in jure in hujusmodi Causis Collegio Advocatorum Consistorialium reservaretur; quamvis, habita ratione plurium Officiorum, quae illis incumbunt, opportune quoque statutum sit, a Congregatione Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ritibus praeposita, duodecim alios e celebrioribus Romanae Curiae Causarum Advocatis ad hunc effectum approbari et deputari, ad hoc ut Causarum hujusmodi Postulatores earum Patrocinium alicui ex illis, pro ipsorum libitu, servatis servandis valeant demandare.

§. 15. Ad ipsos tamen Aulae Consistorialis Advocatos privative spectat publicas in Consistorio instantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc est in Consistoriis publicis, quae in tradi-

Et habitus Viatorii usus conceditur.

IV.
Quoad munus exercitium.

Praecipuum Officium est Causas Consistoriales tractare.

In Causis Beatificat. et Canoniz. scribere in jure.

Et easdem causas in Consistorio perorare.

tionem Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, seu in receptione Legati Sedis Apostolicae ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad praestandam obedientiam Sedi Apostolicae missis celebrantur, Orationes habere super meritis ac virtutibus praedictorum Servorum Dei, et Beatorum, instando apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis, aut Canonizationis, Causae committantur, seu ulterius promoveantur, aut respective expediantur; quemadmodum, abrogato veteri more minus decenter inducto, declamandi scilicet de rebus profanis, et plerumque de atrocioribus criminibus confictis et imaginariis, per Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri Decretum sub die vigesima septima Januarii anni millesimi sexcentissimi trigesimali primi editum, subsequuta deinde circa methodum in hujusmodi Orationibus servandam peculiari institutione, firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quae in duo, aut ad summum in tria Consistoria singulae dividi consueverunt, quaeque non solum a Senioribus et Participantibus, sed etiam a Junioribus et a Coadjutoribus per turnum, servato antianitatis ordine, et a Coadjutoribus praedictis tam ex propria, quam ex Coadjuti persona, haberi solent, decem scuta auri in auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex malefactorum proventibus, expedito Mandato a Notario Charitatis, eoque a Gubernatore Almae Urbis Nostrae subscripto, persolvi debent.

§. 16. In iis pariter publicis Consistoriis, quae pro alicujus Beati Canonizatione coguntur, ad Advocatum pertinet Consistorialis Aulae, vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei fuse integreque enarrare, atque Instantias Ecclesiarum, Principum, et Populorum pro ejusdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici repraesentare. Idemque paratus esse debet praedicta omnia, si opus sit, in sequenti Consistorio semipublico strictim referre. Deinde in die solemnii Canonizationis in Vaticana Basilica peragendae, iterum pro definitivae sententiae prolatione coram Summo Pontifice publice instare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea gesserit, ex emolumentis, quae occasione Canonizationis, Advocatorum praedictorum Collegio debentur, triginta scuta monetae percipiet, a Postulatore autem Causae, eidem dono dabitur. Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati.

§. 17. Quotiescumque demum Summo Pontifici in Consistorio sedenti supplicandum fuerit, sive ii, quorum res agitur, in Curia praesentes sint, sive absentes, dummodo non sint imperatoriae, regiae, aut cardinalitiae dignitatis, et in ipso Consistorio personaliter constituti; id non nisi alicujus Advocati Consistorialis voce et opera peragendum erit. Ipsique S. R. E. Cardinales, ubi suae Dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Consistorialem a Collegio de ipsorum assensu deputandum, praesentibus earumdem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, instantiam suam Consistorio proponi facere debent; Qua de causa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum ante depositi, eidem Collegio praestandi sunt, iiique inter Participantes aequis portionibus dividendi.

§. 18. Similiter Patriarchae, Archiepiscopi, et nonnulli ex Episcopis, qui, vel ex Ecclesiarum suarum juribus, vel ex personali concessione, honore Pallii decorantur, illud in Consistorio secreto per interpositam Advocati Consistorialis personam postulabunt. Ideoque si Patriarcha, Archiepiscopus, sive Episcopus, ut supra, Pallio donandus, in Romana Curia praesens existat, in Consistorio praedicto coram Pontifice se sistet, medius inter Advocatum pro eo perorantem a dextris, et Magistrum Ceremoniarum a sinistris; si vero Praelatus extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magister vero Ceremoniarum sinistrum, Advocatus autem Consistorialis medium locum tenebit; atque hic pro supradicti Pallii concessione demissas Pontifici preces exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in Partibus Infidelium existente, vel cui ad instantiam, et juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide praepositae de Pastore provisum fuerit, Advocatus praedictus decem Ducatos auri de Camera, qui praecedenter depositi esse debent, pro hujusmodi petitione percipiet. Ad has vero petitiones Consistorio proponendas soli admittentur septem Advocati seniores seu Participantes, per turnum, exclusis Junioribus et Coadjutoribus, nisi ex persona alicujus ex Senioribus praedictis ad postulandum accesserint.

§. 19. Alterum vero Officiorum genus, quod eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative incumbit, ad hujusce Almae

Omnes instantiae, et Supplicationes in Consistorio non nisi eorum medio proponi debent.

Preces pro concessione Pallii ipsi exhibere debent.

V. Advocatorum Consistorialium

Ac relationes in publicis Consistoriis; instantias vero in solemnibus Canonizationum proponere.

ura, quoad
regimen Ar-
chigymnasii
Urbis ejus
Rectoratus
eorum Col-
leg., alias
unum fuit.

Urbis Nostrae Archigymnasii et Studii Generalis regimen spectat; ejus Gymnasii Rectoratus cum olim uni ex Praelatis Romanae Curiae ad ejus vitam concedi et assignari soleat, a Sixto Papa V. Praedecessore Nostro per ejus Literas Anno Incarnationis Dominicae millesimo quingentesimo octuagesimo septimo, decimo Kalendas Septembris sub Plumbo datas, pluribus ex causis animum ipsius moventibus, necnon in compensationem certae pecuniarum summae a praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio in eum finem persolutae, eidem Advocatorum Consistorialium Collegio cum omnibus et singulis illius Officii juribus, redditibus, et emolumentis, necnon cum quibusvis honoribus, oneribus, jurisdictionibus, facultatibus, et privilegiis supradicto Rectori Praelato alias competentibus, perpetuo unitum, annexum et incorporatum fuit.

Idque a Pontifice confirmatur, cum facultate deputandi Rectorem pro tempore etc.

§. 20. Quam proinde unionem et perpetuam annexionem et incorporationem Officii Rectoratus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gymnasium, ejusque Ecclesiam, Scholas, et Bibliothecam regendi, asservandi, et gubernandi, unumquodque ex proprio Collegio in singulos annos Studiorum Rectorem, atque alterum Bibliothecarium, tum etiam Bibliothecae praedictae Custodes, aliosque Gymnasii praedicti Officiales, et Ministros, respective eligendi et deputandi; salvo eorum jure, quibus vel oneroso, vel alio legitimo titulo nonnullorum Officialium hujusmodi deputatio competere dignoscatur; necnon ejusdem Bibliothecae libros permutandi; statuta quoque, ordinationes, et provisiones pro Gymnasii praedicti meliori regimine et utilitate condendi, faciendi, et publicandi, atque illa seu illas, toties quoties eisdem, seu eorum majori parti expedire videbitur, mutandi et innovandi, sicuti per Praedecessores Nostros Sixtum V., Clementem VIII., et Alexandrum VII. Romanos Pontifices eisdem alias concessae fuerunt, approbamus et confirmamus, et, quatenus opus sit, de novo concedimus et indulgemus.

Eorundem jura in electione Lectorum, et Archigymnasii praedicti Antecessoribus, quam aliorum, Theologiae, Linguae Sanctae, aliorumque, necnon rationalis et experimentalis Philosophiae, Medicinae, et caeterarum artium et facultatum, quae in Archigymnasio hujus-

modi publice traduntur, et explicantur, Professoribus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium examini coram Venerabili Fratre Nostro Annibale Episcopo Portuensi S. R. E. Cardinali Camerario, et ejusdem Archigymnasii, atque Universitatis Studii generalis Cancellario, S. Clementis nuncupato, ejusque in Officio Camerariatus hujusmodi Successoribus, habendo, advocati praedicti collegialiter semper assistant; et pro eorum, qui examinati fuerint, electione, una cum Camerario praedicto, qui tamen duplicis suffragii jure gaudere debeat, iidem Advocati Consistoriales suffragium ferant. Et quidem examen eorum, qui ad obtinendas Cathedras in Decretis, seu in jure civili scientiam et peritiam suam profitentur, ab ipsis Advocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad aliarum vero scientiarum, sive facultatum, aut Linguarum Lectores Candidatos experiendos atque probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tempore deputato, cum praedicti S. R. E. Cardinalis Camerarii participatione, et assensu alii assumuntur Assessores in scientiis, facultatibus, et Linguis hujusmodi praestantes, juxta quorum consilium atque sententiam tam Camerarius, quam Advocati praedicti in suffragiis ferendis super concurrentium peritia judicia sua dirigere valeant. Ac denique totius examinis, sive concursus, et suffragiorum latorum relatio, Nobis seu Romano pro tempore Pontifici fiet; ut vacanti Cathedrae, sive Lecturae, de persona habili et idonea auctoritate Apostolica provideatur.

§. 22. Firmamque praeterea, et ratam perpetuo, esse volumus privativam facultatem Candidatos in utroque, seu alterutro Jure Canonico et Caesareo experiendi, probandi, eosdemque Doctores in utroque seu alterutro Jure praedictis in Romanam Curiam et Urbem creandi, eisque Doctoratus hujusmodi insignia conferendi, supradicto Advocatorum Consistorialium Collegio tum antiquae consuetudinis, et possessionis jure competentem, tum etiam expressis Praedecessorum Nostrorum Indultis et Privilegiis multoties concessam et attributam, praesertim vero a fel. recor. Sixto Papa IV., Julio Papa III., Sixto Papa V., et Clem. Papa VIII., prout in eorum Literis decima octava Septembris anni millesimi quadringentesimi octuagesimi tertii, sexta Februarii anni millesimi quingentesimi quinquagesimi secundi,

VI.
Facultas privativa docendi in Urbe in utroque vel altero Jure.

Revocatis
quibusvis
praetensis
privilegiis
aliis Perso-
nis, vel Col-
legiis con-
cessis.

Lis inter
Protonota-
rios Aposto-
licos et Ad-
vocatos Con-
sistoriales
super jure
Doctorandi
in utroque
Jure, in Ro-
ta pendens,
extinguatur.

tertia Septemb. anni millesimi quingentesimi octuagesimi septimi, et duodecima Sept. anni millesimi sexcentissimi primi, respective, datis plenius disponitur et continetur. Asserta vero Privilegia, Indulta, Licentias, et Facultates, quorum praetextu aliae personae, seu Collegia cujuscumque status, gradus, conditionis, et praeceminentiae, id sibi licere contendunt, licet alias praedictis aliisque Praedecessoribus nostris declarata, moderata, seu respective revocata, annullata, et viribus vacuata fuerint: Nos etiam, quacumque auctoritate, et potestate, et quibuscumque ex causis, etiam ex titulo oneroso, et sub quibusvis verborum formulis, expressionibus, clausulis, et Decretis, etiam per Nos et Praedecessores Nostros, Sedemque Apostolicam, eadem praedictis concessa forent, et quantumvis longae et immemorabilis consuetudinis usu ab eisdem sive personis, sive Collegiis possessa et obtenta fuerint, praesentium pariter tenore, quatenus opus sit, revocamus, annullamus, et viribus perpetuo vacuamus.

§. 23. Et nihilominus attendentes, quod inter Dilectos Filios Collegium Nostrorum et Sedis Apostolicae Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum, de numero Participantium, ex una, praedictumque Collegium Nostrae Consistorialis Aulae Advocatorum, ex alia parte, lis, et Causa super facultate promovendi ad gradum Doctoratus in utroque, vel alterutro Jure, tam in Urbe ejusque Districtu, quam extra illam et illum, in Causarum Palatii Nostri Apostolici Auditorio, coram certo illius Auditore introducta, adhuc pendet indecisa: Nos, qui jura, rationes, et exceptiones utriusque Partis, tam voce nostris auribus insinuata, quam scripto deducta, per Nos ipsos accuratè examinavimus; et matura consideratione perpendimus; Volentes ab utroque Collegio tam Notariorum, quam Advocatorum hujusmodi, quorum singulares personae familiares Nostri existunt, omnes et quascumque super hac re lites, et controversias penitus e medio tollere, eorumque respective jura, facultates, et privilegia certis, congruisque limitibus praefinire; Motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, praedictam, ac quaecumque aliam, si, qua sit, litem et causam, in praedicto Auditorio, vel alio quovis Tribunali, coram quocumque Judice, et in quacumque instantia, inter utrumque Colle-

gium hujusmodi super praemissis pendentem (illius respective statum, merita, et alia quaecumque, etiam de necessitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriusque Collegii praedicti concessionem, indulta, privilegia, et Literas Apostolicas, eorumque totales, et integros tenores satis Nobis cognitos, et perspectos, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes), harum serie ad Nos avocamus, penitusque et omnino supprimimus, et extinguimus, perpetuumque desuper silentium imponimus, atque os ocludimus. Eisdem vero Notariis de numero praedicto nullatenus licuisse, aut licere statuimus et declaramus, obtentu et vigore Literarum fcl. record. Sixti Papae V. Praedecessoris Nostri, incipien. *Laudabilis* super eorum privilegiis editarum, sub datum videlicet Nonis Februarii Pontificatus sui Anno Primo, vel quarumvis aliarum Literarum Apostolicarum sub quacumque forma eidem Collegio concessarum, examinationem cujusquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque Jure suscipere cupientis, ad Partes, et extra Urbem committere, nec sub aliena fide, et relationibus examinationis hujusmodi, absentem quemquam, cum clausula, ac si esset praesens, prout saepius hactenus factum fuisse intelligimus, ad hujusmodi doctoratus gradum in eadem Urbe promovere, sed tantummodo Notarios Nostros praedictos, eorumque Collegium quatuor personas singulis annis, easque in Urbe praedicta vere, et realiter praesentes, praevis rigoroso examine, personaliter, et collegialiter per ipsosmet Notarios faciendò, et non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici a recol. mem. Urbano Papa VIII. etiam Praedecessore Nostro eidem Collegio concessi, per suas Literas datas sub Annulo Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentissimi vigesimi noni ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, libere, et licite posse praesenti nostrae declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, et non aliter intelligendas, et interpretandas fuisse, atque imposterum intelligi, et interpretari debere eorundem Sixti, et Urbani Praedecessorum Literas praedictas, quas pro majori cautela, et quatenus opus sit, eatenus limitamus, revocamus, et abolemus, quatenus praesentibus nostris Literis in aliquo adversentur, easdem in omnibus, et per omnia ad viam, et terminos earundem praesentium

Definito
non licuisse
neque licere
Protolacii
Doctoratus
gradum con-
cedere postu-
lantibus ab-
sentibus.

Sed quatuor-
tantum Perso-
nas in Ur-
be praesente
ad gradum
hujusmodi
singulis an-
nis promo-
vere juxta
Urbanum VIII
Indultum.

reducentes; Ne in re, quæ tanti momenti est, pro recto ac felici Sanctæ Ecclesiæ et Reipublicæ gubernio, vel periculum imminet, quod sub aliena fide, et relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur inducti, et qui, si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter et collegialiter adhibitam subiissent, minus idonei forsitan reperti fuissent; vel id quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet prædicto Notariorum Nostrarum Collegio, cui de vere, et realiter præsentibus in eadem Urbe, non nisi quatuor singulis annis, diligenti præmisso examine, juxta memoratum Urbani Prædecessoris indultum, ad gradum prædictum promovere concessum fuit; id ipsum in numero indefinite permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, et in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

§. 24. Ad consulendum tamen idem Notarios, qui hactenus a Dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis prædictis extra Urbem, et in absentia, contra præsentis nostræ declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque, vel alterutro Jure susceperint; omnes et singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas auctoritate nostra perpetuo revalidamus, et quascumque promotionum hujusmodi nullitates, ex potestate dumtaxat defectu provenientes, earumdem præsentium tenore sanamus; easdemque promotiones, et gradus hactenus ita collatos, et respective susceptos, ad omnes effectus, ad quos de cætero valere censebantur, eisdem sic ut præfertur, promotis imposterum etiam suffragari debere statuimus.

§. 25. Quia vero illustre, et perantiquum eorumdem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis, et familiaritatis obsequia, quæ Nobis, et Apostolicæ Sedi incessanter impendit, aliaque illius, et Notariorum prædictorum merita speciali benévolutia prosequimur, volentes aliquam propensæ nostræ erga illud voluntatis significationem exhibere, eisdem Notariis de numero prædicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem, et potestatem per easdem præsentibus tribuimus, et impertimur, ut ipsi de cætero in perpetuum singulis annis, non quatuor dumtaxat personas, easque familiares, et pauperes, prout in dictis Urbani Prædecessoris Literis præscriptum re-

peritur, sed vigore præsentium, sex quidem personas, etiamsi non familiares, nec pauperes, (dummodo tamen in Urbe præsentibus existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad prædictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint, et valeant; ita quod sic per eos pro tempore promoti, et laureati omnibus et singulis favoribus, honoribus, gratiis, et privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiæ Urbis Laureati de jure, usu, privilegio, consuetudine, alias quomodo libet utuntur, fruuntur, et gaudent, pariformiter, et æque principaliter uti, frui, potiri et gaudere possint et debeant, ac ad omnes et quoscumque effectus, etiam Ecclesias Cathedrales assequendi, ab omnibus ubique censeri, haberi, et reputari, ac si in prædicto Archigymnasio vere promoti et laureati fuissent: Ampliantes et extendentes quoad hæc utrasque Sixti, et Urbani Prædecessorum Literas prædictas, de cætero in suo robore permanentur.

§. 26. Volumus autem, quod iidem Notarii, eorumque Collegium prædictum in promotione, et creatione dictorum sex, alterius, vel utriusque Juris, Doctorum; omnia et singula ad præscriptum dictarum Urbani Prædecessoris, et Nostrarum præsentium servanda et adimplenda, omnino servare et adimplere teneantur; et quod numerus dictorum sex, et non ultra, quavis de Causa uno anno non completus, non possit; nec valeat subsequentibus annis compleri vel reintegrari; quodque nota rogitus promotionum, cum nominibus, et cognominibus, ac Patria promotorum intra Mensem ex tunc proximum, a die cujuslibet promotionis computandum, ad Archivum Urbanum, ad instar aliorum rogitorum, per Secretarium Collegii hujusmodi, vel per ipsos promotos, et laureatos, deferri omnino debeat. Et tunc solum, videlicet, postquam nota prædicta ad Archivum Urbanum delata fuerit, et non antea, talis promotus pro Doctore, se gerere, et pro legitime laureato, et promotus ad quoscumque Juris effectus haberi possit; alias promotos ipse pro Doctore publice, vel privatim se gerens, poenam falsi ipso facto et jure incurrat.

§. 27. Omnes vero alias promotiones, et creationes Doctorum in utroque seu altero Jurium, atque Insignium Doctoralium traditio-

Servatis tamen servandis, quod, numerus uno anno non completus neque sequenti agno reintegrari.

Promotionum rogitus intra mensem ad Archivum Urbanum deferatur.

Omnes promotiones ab aliis et alter in Urbe faciendæ irritantur.

Promotiones tamen absentium ab ipsis jam factæ revalidantur.

Utque ipsi Protonotarii singulis annis imposterum valeant in Urbe non quatuor, sed sex Personas in utroque Jure doctorare indulgetur.

nes ab aliis, quam Advocatis Consistorialibus praedictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipsos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, praeter, vel contra praescriptam formam, et ultra praefinitum numerum, in Romana Curia et Urbe praedicto imposterum factas vel faciendas cum omnibus inde secutis et sequendis quibuscumque, irritas, et inanes, nulliusque roboris vel momenti esse et fore, ac pro nullis et infectis haberi, et censeri, neminique ad quoscumque effectus ullo unquam tempore suffragari debere, ipsosque ab aliis, quam Advocatis praedictis, etiam per eosdem Notarios de numero praedicto, ultra sex praefatos, ad gradum Doctoratus huiusmodi nulliter et attentate promotos vel assumptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apostolica Auctoritate statuimus, atque decernimus.

Ad Officia et Beneficia Urbis et Curiae Romanae doctoratus gradum requirunt, admittuntur Doctores in extra Universitate jam nunc promoti.

§. 28. Praeterea supradictos Nostrae Consistorialis Aulae Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus, et gratiis prosequi, et tam praedicti Archigymnasii Almae Urbis Nostrae splendori et dignitati, quam feliciori, atque utiliori Romanae Curiae statui, et regimini plenius consulere et providere volentes, simulque dignum rationique consonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Praelaturas, Magistratus, aliaque munia, et Officia dictae Curiae, quae in eadem Curia; et in Romana Urbe consistent, et in ea exercentur; et quae Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent; aut quomodolibet requirunt, pro tempore assumi, et promoveri desiderant, eorum doctrinae et idoneitatis, in praedicto Archigymnasio publicum praebeant experimentum; Apostolica Auctoritate praedicta, motuque, scientia, et potestatis plenitudine paribus, statuimus atque sancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis praesentium ad huiusmodi Doctoratus gradum in quacumque publica et approbata tam Status Ecclesiastici, quam extra Universitate Studii generalis, legitime promoti extiterint, ad Praelaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, et Dignitates, etiam Ecclesiasticas dictae Urbis, necnon ad facultatem scribendi tam in jure, quam in facto, et patrocinandis ut Procuratores in causis coram praedicto Rotae Romanae Auditorio, dummodo caetera necessaria requisita illis alias respective suffragentur, admitti, illasque et illos seu illa recipere, retinere; et

exercere libere et licite possint et valeant, nec ob id eundem Doctoratus gradum in dicto Archigymnasio iterato suscipere cogantur. Contra vero ii, qui ante diem publicationis earumdem praesentium Literarum nondum Doctoralem gradum, ut praefertur, suscepisse comperti fuerint, ad aliquam ex Dignitatibus, vel aliquod ex Beneficiis Ecclesiasticis in Basilicis, aut Collegiatis, vel aliis Ecclesiis ejusdem Urbis consistentibus, pro quibus assequendis, obtinendis vel retinendis ex Sacrorum Canonum, aut Generalium Conciliorum, vel Constitutionum Apostolicarum, seu aliarum Sanctionum dispositione, vel etiam ex lege foundationis, gradus, et qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Praelaturas, Magistratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, et Lecturas publicas Urbis, et Curiae praedictarum, necnon ad facultatem patrocinandis tamquam Procuratores in causis coram eodem Rotae Auditorio, aut respondendis de jure, seu scribendi pro Advocati munere coram quocumque Iudice, seu Tribunali; ac demum ad quodcumque munus, vel Officium Urbis, et Curiae praedictarum in ipsa Urbe exercendum, quod de jure pariter, vel statuto, aut ex aliqua Apostolica Constitutione et Ordinatione, vel etiam ex longa et inveterata consuetudine gradum et qualitatem Doctoralem huiusmodi exigit, vel requirat, non possint, nec valeant recipi, vel admitti, illasque ac illos et illa respective obtinere vel exercere; etiamsi Praelaturae, et Judicaturae praedictae ejusdem Rotae, Camerae, et Cancellariae Apostolicae, Signaturae Nostrae, Populi Romani, vel cujusvis Collegii etiam privilegiati, et privilegiatissimi, ac specialem et specialissimam, ac specificam, et individuum mentionem et expressionem requirerent existant; nisi ante admissionem et receptionem huiusmodi, vel, quoad praedicta Beneficia et Dignitates Ecclesiasticas, infra tempus a jure, vel Constitutionibus, et Canonibus Sanctionibus praedictis, aut in fundatione respective praefixum, Doctoratus gradum in ipso publico Urbis Nostrae Archigymnasio suscepissent: Decernentes, et eadem Auctoritate statuentes, quod gradus Doctoratus huiusmodi post earumdem praesentium publicationem in alia quavis Studii generalis Universitate tam externa, quam Status Nostri Ecclesiastici, quantumvis publica, approbata, celebri, et famosa, ac specialissima mentione digna, datus et

Sed excluduntur qui in posterum in Archigymnasio Urbis promoti non fuerint.

receptus, ipsis graduatis ad quaecumque alium, non autem unquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Praelaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera, et Officia praedicta in Curia et Urbe Nostra, suffragari de reliquo valeat; immo pro effectu praemissorum Doctoratus gradus alibi datus, et receptus, habeatur, et haberi debeat, ac si nullo modo datus, ac receptus fuisset.

Exceptis his, qui destinantur ad Officia alicui civitati, vel Nationi affecta.

§. 29. Ab hac tamen generali lege illos dumtaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii Nostri Apostolici nominari, et Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, praesentari, seu alias juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi et deputari contingat: Ut scilicet, si illi, qui ad praedicta Officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respective Universitate aut Collegio, quibus Indulta hujusmodi seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisse dignoscantur, hujusmodi gradus ab iis, ut praefertur, susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos praesentaverint, necnon Pontificis judicio, qui eosdem ad praedicta Officia elegerit et deputaverit, satis eisdem suffragari censeatur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendi; absque eo quod ad iteratam praedicti gradus susceptionem in dicto Sapientiae Archigymnasio compelli possint.

Commissio specialis omnibus Tribunalium et Collegiorum Urbis Capitibus pro praemissorum executione.

§. 30. Ut igitur ordinatio et Statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, Venerabilibus Fratribus Nostri Thomae Episcopo Ostien., et Velitern. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, et Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio Nostro Nereo S. Eustachii praedictae S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis, Signaturae nostrae Justitiae Praefecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; et dilectis praeterea Filiis Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de numero Participantium, et Cappellanorum Nostrorum, Causarum Sac. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Camerae Nostrae Apostolicae, et Signaturae Justitiae Refe-

rendariorum Votantium, atque Abbreviatorum de Parco Majori, ipsorumque Aulae Nostrae Consistorialis Advocatorum, et Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respective Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, et aliarum Ecclesiarum dictae Urbis, aliisque Superioribus et Personis praesentibus, et futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, et pro tempore spectabit, per haec eadem scripta committimus et injungimus, quatenus ordinationi et statuto praedictis humiliter intendentes, praemissa observari et adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Praelaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, et Beneficia praedicta, qui Doctoratus gradum in praedicto Archigymnasio non susceperit, extra casus a Nobis, ut supra, exceptos, admittant seu recipiant, neque contra ordinationis et statuti Nostri hujusmodi seriem, dispositionem, et tenorem, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari ullo umquam tempore permittant.

§. 31. Quaecumque denum Romanae Curiae munera praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio, tam expressis Praedecessorum Nostrorum concessionibus, quam longae consuetudinis usu privative, ut praefertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia et singula ita supradicto Collegio addicta et acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque munus Promotoris Fidei, de quo decretum adest Urbani VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentissimi trigesimi primi, in favorem ipsius Collegii hactenus inviolabiliter observatum, et quo Nos ipsi, dum, in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfuncti fuimus; neque Officium Advocati Pauperum; aut aliud Advocati Fisci et Camerae Nostrae Apostolicae; quae olim Seniori de Collegio praedicto pro tempore incumbabant, deinde vero arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricae Basilicae Apostolorum Principis; aut illud Advocati Senatus, et Populi Almae Urbis Nostrae; vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante; alteri cuiquam personae, praeterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulae Nostrae Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si quae forte

VII.
Collegio Advocatorum Consistorialium perpetuo asseruntur infrascripta Officia.

Promotoris Fidei.

Advocati Pauperum. Advocati Fisci, et Camerae Apostolicae.

Advocati Fabricae Basilicae S. Petri.

Advocati S. P. Q. R. Et Commissarii Conclavis, Sede vacante.

circa aliquod ex praemissis muneribus allegari posset, minime obstante, concedi debeat aut assignari.

Officia Promotoris Fidei, et Advocati Fisci deinceps distinctim conferantur.

§. 32. Volumus tamen, praedicta Officia Promotoris Fidei, et Advocati Fisci, quae duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri et exerceri consueverant, sed a recol. mem. Praedecessore Nostro Clemente Papa XI. iustis et rationabilibus de Causis ab invicem distincta et separata fuerunt, per ejus Literas perpetuo valituras die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim conferri, et a duobus respective Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, et obtineat de praesenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus moderni Fidei Promotoris, Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem a fel. record. Praedecessore Nostro Clemente Papa XII. concessam, et ultra ipsius personam nullatenus extendendam. Proindeque assignationem portionis panis, et vini, necnon scutorum trecentorum monetae Romanae, quae deinde lardatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma Literas datas die trigesima Aprilis anni millesimi septingentesimi decimi quarti, ex salariis et emolumentis Advocati Fisci detracta; una cum hujusmodi portione panis, vini, praedicto Fisci Advocato ex Palatio Apostolico antea dari solita, Promotori Fidei pro tempore existenti de caetero persolveri mandavit, auctoritate praedicta et harum serie approbamus, confirmamus, et innovamus, atque in posterum, quom casus evenierit demandatae separationis reipsa interim exequenda, perpetuo servari mandamus.

Advocatus Fisci, et Advocatus Pauperum absque auctoritate Patrocinio Causarum ad eorum Officium non pertinentium.

VIII. Licentia celebrandi in Oratorio privato.

§. 33. Praeterea districte praecipimus, ut quicumque ex praedictis Advocatis ad munus Advocati Fisci et Camerae Apostolicae, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abstineant a suscipiendo Patrocinio aliarum Causarum, quae ad Officium sibi respective commissum minima pertineant; quacumque pariter in contrarium consuetudine minime obstante.

§. 34. Ut autem tot tantisque publicis gravissimisque muneribus assiduam operam impendere Advocati praedicti commodum valeant, et spirituali simul eorundem consolationi per Apostolicae benignitatis favorem consultum sit, quod jam per alias Nostras in forma Bre-

vis Literas sub die vigesima octava Februarii anni millesimi septingentesimi quadagesimi secundi expeditas, eisdem elargiti fuimus, id etiam praesentium tenore, et auctoritate praedicta confirmamus et innovamus, ut scilicet eisdem Advocatis Consistorialibus eorumque Coadjutoribus nunc et pro tempore quodcumque existentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe Nostra, Oratorio ad hoc decenter muro extructo et ornato, seu extruendo et ornando, ab omnibus Domesticis usibus libero, per dilectum Filium Nostrum in eadem Urbe ejusque Districtu Vicarium in spiritualibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, et quoad alia extra eamdem Urbem, per Ordinarium Loci respective, prius visitando et approbando, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in Domo hujusmodi celebrandi licentia, quae adhuc daret, alteri concessa non fuerit, per se ipsos, si Sacerdotes fuerint, celebrare, seu per quemcumque Sacerdotem approbatum Secularem, vel de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque iurium Parochialium praejudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus Anni festis diebus exceptis, in sua, ac quatenus conjugati existant, in eorum respective Uxoribus, necnon in eorundem Filiorum, Consanguineorum, et Affinium secum insimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiae praesentia, celebrari facere libere et licite possint, ita tamen ut Uxores, et nati, ac Consanguinei et Affines supradicti praedictam unicam Missam ipsis quidem Advocatis praesentibus audire tantummodo, numquam vero celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum servitii non necessarii ibidem Missae interessentes, ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus Festis de praecepto liberi minime censeantur. Utque hujusmodi gratia ii dumtaxat ex Advocatis Consistorialibus fruantur, qui super illa Apostolicas in forma Brevis Literas ad uniuscujusque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint, et non alias.

§. 35. Praeterea omnia et singula supra expressa, atque alia Collegio Advocatorum hujusmodi concessa Privilegia et Indulta, necnon ejusdem Collegii laudabiles stylos, usus, et consuetudines, ordinationes quoque, Constitutiones, atque Statuta pro ipsius Collegii felici

IX. Collegii Statuta, styli, et omnia alia Privilegia confirmantur.

regimine et gubernio facta et condita, licita tamen et honesta, ac Sacris Canonibus et Concilii Tridentini Decretis, Constitutionibus Apostolicis, et praesentium tenori ac dispositioni minime contraria, Apostolica auctoritate eorumdem tenore praesentium perpetuo confirmamus et approbamus, illisque plenariae et inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; ac omnes et singulos tam juris, quam facti, necnon solemnitatum quarumcumque quomodolibet omissarum, aliosque defectus, qui forsitan intervenerint in eisdem, supplemus; illaque omnia auctoritate, et tenore praedictis innovamus, et de novo concedimus, ac ab omnibus et singulis personis, ad quas pro tempore spectat et spectabit in futurum, inviolabiliter perpetuo servari volumus, et mandamus.

Utque supradicta eorum Statuta, Constitutiones, Ordinationes, stylos, usus, et consuetudines pro rerum tempore et personarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, cassare, mutare, alterare, et alia illorum loco facere, condere, edere, et servare libere et licite valeant, quae postquam facta, condita, et edita fuerint, dummodo, ut praemittitur, licita et honesta, Sacrisque Canonibus et Decretis dicti Concilii, Constitutionibus Apostolicis, ac praesentium tenori contraria non existant, eo ipso dicta auctoritate confirmata sint, ac ab omnibus et singulis, quos ea concernunt, in futurum sub poenis in eis contentis observari debeant: Insuper ut ipsorum Collegii Secretarium, aliosque Officiales et Ministros pro suo arbitrio eligere et deputare, amovere, dimittere, et mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur, eisdem auctoritate et tenore praesentium, etiam perpetuo concedimus et indulgemus, plenamque, liberam, et omnimodam facultatem et auctoritatem imperitumur, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante.

§. 36. Decernentes easdem praesentes Litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praepotentiae, vel dignitatis existant, sive alias specifica et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, neque Causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter aut ullo

modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apositionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concessio vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, ac dicto Collegio et Advocatis pro tempore existentibus in omnibus et per omnia etiam perpetuo suffragari, ipsamque Collegium ad verificationem seu justificationem praemissorum, vel partis eorum, minime teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere, sed easdem, et in eis contenta quaecumque, ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse servari.

§. 37. Sicque et non aliter in praemissis censi, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praepotentia ac potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum quolibet aliter iudicandi et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 38. Quocirca eisdem Ven. Fratribus Nostris Thomae Episcopo Ostiensi, et Veliterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, et Annibaldi Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis respective nuncupatis; necnon dilecto Filio Magistro Flavio Chisio Causarum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujusmodi Successoribus, per haec Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se,

Aliter litari prohibetur.

Deputatio
Judicum
Executorum.

Cum facultate condendi Statuta.

Et deputandi ac amovendi Collegii Officiales atque Ministros.

X.
Clausulae
praeservativae.

vel alios, seu alium, auctoritate Nostra, praedictis Aulae Nostrae Consistorialis Advocatis, eorumque Collegio, in praemissis omnibus et singulis, efficacis defensionis praesidio assistant, faciantque eos, et eorum singulos, quoties pro ipsorum parte super hoc fuerint requisiti, omnibus et singulis praefatis pacifice frui et gaudere, non permittentes eos, et eorum aliquem, per quoscumque desuper quomodolibet indebite molestari, inquietari, aut impediri: Contradictores quoslibet et rebelles cujuscumque status, gradus, ordinis, dignitatis, vel praeminentiae fuerint, per Censuras Ecclesiasticas, et pecuniarias poenas, aliaque opportuna juris et facti remedia, appellatione postposita, compescendo.

Contrariis
plenissime
derogatur.

§. 39. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, necnon praemissis omnibus, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus; et Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus; necnon quibusvis Almae Urbis Nostrae, Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Universitatum, necnon praedicti Advocatorum Consistorialium Collegii, et Gymnasii, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis personis, et eisdem Urbi, necnon dilectis Filiis Populo Romano, aliisque Civitatibus, et locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Universitatibus, aliisque quibuscumque quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et decretis etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili; et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis, et specificatis respective habentes; illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat,

ad praemissorum effectum, plenissime et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 40. Volumus insuper et eadem auctoritate praedicta mandamus, ipsas praesentes, seu earum transumpta in locis solitis Almae Urbis Nostrae per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi, sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde affigere et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae et notificateae fuissent.

Publicat.
praesentis
Constitutionis
in Urbe,
tribuitur vis
personalis
intimationis
omnibus fac-
tae.

§. 41. Utque earundem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Transumptis
fidem prae-
stari jubetur.

§. 42. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam nostrarum constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio poe-
nalis.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quarto, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 29.
Aug. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 26. Septembris ejusdem Anni.

DE RITIBUS

CVII.

Caeremoniis, Usibus, et Consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi Indiarum Orientalium observandis, seu

vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Praedecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur opportuna Declarationes, et Responsiones.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Pontificis
studium pro
tuenda Fidei
et discipli-
nae puritate,
et Ecclesiae
concordia.

Omnium solitudinum, quae demandatum Nobis, Divino prorsus consilio, nulloque merito nostro, supremi universalisque Pastoris munus gravissimum praeter modum, formidandumque constituunt, potissima sane, quaeque magis animum nostrum exstimulant, Nosque perpetuo trepidantes, et anxios habet, ea est; ut conceditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatumque servemus; ideoque omne studium nostrum operamque in id conferamus, ut late diffuentes super faciem Terrae Coelestis doctrinae latices nullo aut corruptelae luto, aut erroris inficiantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla forte Gentilitatis superstitione obumbratur; atque ut ii, quos e potestate tenebrarum erutos, contractis ferreis infidelitatis vectibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque pervexit aeternae salutis, et haereditatis, corde credentes ad justitiam, operibusque quod credunt comprobantes, et mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna se membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardentem, et sint perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli umquam labori parcere decrevimus, quem non solum ad propagandam in omnem Terram Fidei, et salutis scientiam, sed etiam ad unitatem spiritus, et doctrinae inter Fideles ubique fovendam et confirmandam, vel, sicubi opus esset, reconciliandam et stabiliendam, opitulante Deo, proficuum et necessarium fore deprehenderemus.

Refert dis-
ensiones su-
per observan-
tia variarum
Rituum in
Missionibus
Indiarum ob-
ortas.

§. 1. Verum quum eam ob causam ad extremas usque Orbis Terrae Plagas mentis nostrae obtutus dirigeremus, eosque peculiariter figeremus in novella illa germina Christianitatis, quae, Divina irrorante gratia; in novis Ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurensis,

et Carnatensis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum; atque curarum materiem allatum iri verebatur, dum animo recensere-mus quantum, et quamdiu Apostolica Praedecessorum Nostrorum desudasset industria, ut ex recens coalescentibus praedictorum Regnorum Ecclesiis, vanarum observationum, rituumque a Christiana Religione adhorrentium zizania radicitus evellerent, atque importunas controversias inter sacros ipsos Regionum illarum Operarios in re tam gravi exortas, et, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, compo-neret, atque eliminarent. Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, suaviterque infle-ctit; potissimum vero quum delatis ad Nos ar-gumentis filialis obedientiae, qua plerique il-larum Partium Missionarii suprema hujus Apo-stolicae Sedis Decreta se exepere professi sunt, Nobis expositum fuit, ad omnes demum iis de rebus controversias sedandas, ac praedictarum Ecclesiarum statum componendum, atque fir-mandum, nil aliud jam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quae ex parte ali-quorum Operariorum hujusmodi Nobis propo-nebantur, congruae resolutiones, et respon-siones Apostolica auctoritate prodirent; ma-gnam in spem erecti sumus, fore, ut, sublati-s per opportuna rescripta propositis dubitationi-bus, ac finitivis demum nostris et hujus Apo-stolicae Sedis mandatis atque praeceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis impo-neretur diuturnis molestisque dissensionibus, quae Praedicationis Evangelicae in praedictis Regnis olim disseminatae fructum late inficien-tes, ipsasque novarum Ecclesiarum soboles ve-hementi discordiarum turbine agitantes, eo rem adduxerant, ut tot Verbi Dei praecones eximii sine causa adhuc laborasse, largosque sudores, et sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

§. 2. Ut enim multa praetereamus, quae re-troactis temporibus hac in re acciderunt; gran-diōres, quas innuimus, controversiae hoc ipso in-fuente saeculo eruperunt, seu potius renova-tae fuerunt; quum a fel. record. Praedecesso-re Nostro Clemente Papa XI. missus, ad Oram Coromandeli appulit bon. mem. Carolus Tho-mas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum pote-state Legati a Latere in Indiis Orientalibus Commissarius, et Visitor Apostolicus, dein-

Quas per
praesentium
publicatio-
nem extin-
guendas esse
non sine cau-
sa confidit.

Appulsus
bon. mem.
Card. de
Tournon.
Commiss.
Apostol. ad
Indias O-
rientales.

Ejusdem judicium; et Decretum super Ritibus Malabaricis.

de hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Tournonius nuncupatus. Is enim, eo cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis ceremoniis, quae ab aliquibus Missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis vero tanquam Christianae pietatis spiritui minime conformes rejiciebantur, unde discordiarum, et funestissimarum disputationum semina, exploratis, ea, qua par erat, diligentia, factis, et circumstantiis, e re Christiana esse, siquae Officii partes exigere judicavit, plures hujusmodi ceremonias gravi interdicto proscribere, atque damnare; latoque edicto, seu Decreto, certam Missionariis normam praescribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti servarent, ut Divini Verbi semen, praecisus lolo, et vepribus, altis agere radices, et felicissime posset propagari. Quod quidem a se editum Decretum a Missionum illarum Provincialibus, et Superioribus, sub poena Excommunicationis latae sententiae, a caeteris vero Subditis Missionariis, sub poena suspensionis a Divinis ipso facto incurrendae, inviolabiliter observari et executioni mandari praecipit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejusmodi est, videlicet.

Tenor Decreti ab eo editi. Pudechiet die 24. Junii 1704.

§. 3. Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, et Apostolicae Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papae XI. Praelatus Domesticus, ejusque Pontificio Solio Assistens, necnon Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis contra haeticam pravitatem Consultor, ac in Indis Orientalibus, et Sinarum Imperio, finitimisque Insulis Commissarius, et Visitor Apostolicus eam facultate Legati de Latere etc.

Praemium.

Inter graviore, quibus premimur, curas pro Apostolici Visitoris munere nobis, licet tanto oneri imparibus, injuncto, ea sane est praecipua, cum nos huc missos esse consideramus ad expurgandum Dominicum agrum a zizaniis novella Christi germina suffocantibus, et de alienis peccatis rationem esse reddituros, qui aeternam Dei ultionem pro nostris numquam satis expiandis jure formidamus: Quamobrem statim atque ad has Indiarum oras appulimus, mentis nostrae oculos per vastissimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Missionum necessitates undique inquirere curavimus, ut iisdem pro viribus de opportuno remedio prospiceremus. Et quidem merito

inter primas nostrae sollicitudini occurrerunt novae Domini vineae in Regnis Madurensi, et Maissur, recentiusque Carnatensi, iisdem fere legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jesu Operariis Lusitanis, et Gallis plantatae, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium persecutiones, ac inter tot vitae asperitates, virentes germinant Evangelii palmites, assiduis Missionariorum sudoribus irrigati. Illuc sane fuissimus, non minus laboris, quam gaudii in Christo Jesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, et Sanctam Sedem Apostolicam obsequium a Patribus Venantio Bouchet Carnatensis, Missionis Superiore, et Carolo Michaelo Bartoldo Madurensi Missionario, viris doctrina, et propagandae Fidei zelo praestantibus, opportune suppeditavit. Enim vero cum ab illis, in moribus, lingua, et Religione istarum Regionum ex longa in his vitae consuetudine apprime versatis, plura certius cognoverimus, quae eosdem palmites enerves reddant, et fructu vacuos, utpote qui Gentilium vanitatibus magis inhaereant, quam viti, quae est Christus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii nostri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oremus ac in scriptis fuisse auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata; ut Fidei puritati, spiritualique Christianorum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, et sanctificata in Spiritu Sancto, ad praesens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

Et a Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cujuscumque sexus, et conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur et signanter saliva, sal, et insufflatio, quae ex Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sacris ceremoniis Divinae erga nos bonitatis mysteria, sancte, et inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctae Universalis Romanae Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diversas rationes, et circumstantias, minime obstante.

Item praecipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiae consuetudinem, semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis nominibus Idolorum, vel falsae Religionis

Referuntur causae edendi Decretum hujusmodi, in quo statuit, ut infra.

I. De Baptismo. Quod id eo administrando non omittantur Sacramentalia.

Quod Baptizando imponatur nomen alicujus Sancti.

Et generaliter nomina

rerum Sacra-
rum non de-
praveantur.

Poenitentium, quibus Gentiles utuntur, et Neophyti hactenus appellari consueverant, antequam essent per Baptismum Divinae Gratiae renati. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis praetextu liceat, Crucis, Sanctorum, et rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicae Regionis Latinae significationi liquido, et adamussim respondeant.

Quod collatio Baptismi Infantibus non protrahatur.

Et quia audivimus, Baptismum Infantum ex Christianis Parentibus ortorum, eorundem incuria saepe saepius diu protrahi, non sine maximo ditorum Infantum salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorum, quam fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus praefigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra praefixum tempus ad Ecclesiam deferant sacro fonte abluendos.

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem.

Praeterea cum moris hujus regionis sit, ut Infantes sex, vel septem annorum, interdum etiam in teneriori aetate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de praesenti contrahant per impositionem Tally, seu aureae tesserae nuptialis, uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponso sic conjunctos cohabitare sinant, donec completa legitima aetate, et explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiae, juxta formam a Sacro Conc. Trid. praescriptam, verum, et Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impiae illius Religionis Sectatores Tally praesertim imaginem, licet informem, Pulleyaris, sive Pullajaris: Idoli nuptialibus ceremoniis praepositi, cumque dedecet Christianas mulieres talem effigiem collo deferre in signum matrimonii; districte prohibemus, ne in posterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; et ne uxores in nuptiae videantur, poterunt uti alio Tally Sanctissimae Crucis, vel Domini Nostri Jesu vel Christi, vel Beatissimae Virginis, vel alia quavis religiosa imagine ornato: Et cum superstitione non careat funiculus centum et octo filiis compositus, et croceo succo delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt, prohibemus etiam ditorum Filorum numerum, et unctionem.

Prohibetur Mulieribus nus Tally ad instar Gentilium.

Nuptiarum Ritus ab omni superstitione expurgatur.

Ceremoniae etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculatae, ut tutius remedium aptari non posset, quam eas omnino interdicens, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant: et difficillimum sit

eas a superstitionis expurgare. At vero ut faciliori conversionum viae, et Neophytorum commodo, quantum fieri potest in Domino indulgeamus, Missionariis, et praecipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentibus, severiorique calculo, superstiosa omnia a dictis ceremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, et Gentilium superstitionem redoleat, et signanter praeter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Aresciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi praescripta qualitas, varietur; Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, et prohibitum intelligatur; fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt alieni.

Fructus vulgo Cocco, non frangitur ad capiendam auspiciam.

Nullus rite, et sufficienter dispositus arceatur a Sacramento poenitentiae, ad peccatorum remissionem, tamquam instrumento divinae Misericordiae, a Christo Domino instituto; et signanter mulieres menstruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum haec Sacramentalis vera animae purificatio, et non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus; quibus praeterea non liceat nec per se ipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, et dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Christianae Virginis honestatem prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, et Amicis notum facere, ac in verecunde publicare, iisque, Ethnicorum more et ritu, in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi celebritates et ritus orthodoxis puellis penitus interdicens, et abolemus; Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit Virginei pudoris legibus hujusmodi obscaena consuetudo, quae a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita labefactata puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

III. Mulieres non arceantur a Sacramento ex causa menstruae purificationis.

Damnatur festiva gratulatio super prima purificatione Puellis contingente.

IV. Quod Pareis omne praestetur spirituale subsidium etiam in ipsorum domibus.

Ferre pariter non possumus, quod a Medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitatis officia denegentur, quae Medici Gentiles, nobilitatis etiam generis, seu Castae, pro corporis salute praestare non dedignantur. Infirmis etiam abjectae, et infimae conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini e Christianis aegrotis, quantumvis Pareas, et vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in infirmitate copia Confessarii; et ne ingravescens morbis, cum gravissimo vitae temporalis periculo, aeternae, consulere cogantur, iisdem Missionariis praecipimus, ne Infirmos huiusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultius domos, ubi aegrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus et precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitae discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quaecumque praxim huic Christianae pietatis officio contrariam.

V. Christiani Tibicines, alique artis Musicae Professores operam non praestent in Idolorum Pagodis, et festivitibus.

Non sine maximo animi nostri moerore accipimus etiam, Christianos tympanorum pulsatores, Tibicines, aut alterius cujuscumque musici instrumenti sonatores ad Idolorum festivitates, et sacrificia accersiri, ad ludendum, et interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contractae per huiusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis eos ab hoc detestabili abusum avertere: Quocirca considerantes, quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si huiusmodi Christifideles a Daemoniorum honore et cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum, tum quarumcumque solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub poena excommunicationis latae sententiae, cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire; Ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de praefata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, et contrascentes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, et publicis poenitentiae signis patratum scandalum emendaverint.

VI. Quod Constitutio Greg. XV. circa lavacra, et ablutiones comprehendat

Declaramus praelerea Pontificiam Constitutionem Gregorii Papae XV. incipientem: Romanae Sedis Antistes: ad petitionem Patrum Societatis Jesu editam, qua indigenis Christifidelibus lavacra, non alia occasione et fine, quam

corporis reficiendi, et a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, et modo, quibus a Gentilibus adhiberi solent, aequae officere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa et fine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, prae caeteris dediti huiusmodi ablutionibus, illis uti, praesertim statutis eorum horis, et ante, vel immediate post quaecumque sacram functionem.

Cineres itidem ex Vaccae stercore confectos, et impiam Gentilium poenitentiam a Rutren institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate delinitae impingere, sive alia quaecumque signa albi, vel rubei coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; Mandantes, ut Sanctae Ecclesiae consuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi, ad humanae infirmitatis memoriam recolendam, religiose serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia praescripto, scilicet feria quarta Cinerum, et non alias.

Et demum, quia ex librorum de falsa religione, et de rebus obscaenis, superstitiosisque tractantium lectura, venenum ut plurimum serpere solet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros sacram Ecclesiae Catholicae doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Christifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Tamulicam transtulere, vel novos pro illorum commodo, et institutione composuerunt; iisdem Christifidelibus expresse interdiximus fabulosos Gentilium libros, eosque legere, et retinere prohibemus, sub poena excommunicationis latae sententiae, nisi prius habita licentia Parochi, seu Missionarii curam animarum exercentis, quorum prudentiae committimus facultatem super hoc dispensandi, et libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos: et nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Ea igitur universa, et singula auctoritate Apostolica, et tenore praedictis damnamus, ac districtiori, quo possumus, modo prohibemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciae Malabaricae, caeterisque Superioribus Societatis Jesu in Indiis Orientalibus, ut hoc nostrum Decretum

etiam Missionarios.

VII. Prohibetur usus Cinerum, praeter modum, et tamen ab Ecclesia receptum, et omnia signa superstitiosa damnantur.

VIII. Quid servandum sit circa librorum Gentilium usum.

Mandat hoc Decretum publicari, et observari, donec aliud fuerit a Sede provisorium, sub paenis etc.

Relatum De-
cretum con-
firmatur a
Clem. XI.
Pont. Max.
cum clausu-
la donec etc.

notificent singulis Missionariis, sive aliis quibuscumque curam animarum exercentibus sibi subiectis, illudque perpetuo, et inviolabiliter exequi faciant, sub poena excommunicationis latae sententiae quoad Provinciales, et Superiores, et suspensionis a Divinis ipso facto incurrendae quoad Subditos contrafacientes, seu aliter permittentes. Atque ita decernimus, et mandamus in omnibus, donec aliud fuerit ab Apostolica Sede, vel a Nobis, ejusdem auctoritate provisum, inviolabiliter servari, non obstantibus quibuscumque.

Et ne ex his, quae expresse praecepta, vel prohibita a nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, in reliquis practicari solitis in istis Missionibus, nostrum assensum, seu approbationem, (cum plura, forsitan reformatione digna nostram cognitionem effugerint, et alia maturius examen postulantis indecisa remanserint), hanc interpretationem omnino rejicimus, et menti nostrae esse contrariam declaramus. Volumus autem justis de causis, ut hoc nostrum Decretum officiat, et pro publicato habeatur post illius traditionem a nostro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctae Obedientiae onus injungimus, quatuor similia exemplaria transmittendi ad Patrem Provinciale Provinciae Malabaricae, ac ad Patres Superiores Missionum Madurensis, et Maisour, et Carnatensis, quibus post bimestre, et reliquis Missionariis post trimestre a die consignationis faciendae dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, et notificato pariter habeatur.

Datum Pudicherii in Sancta Visitatione Apostolica hac die 23. Junii 1704., et publicatum die 8. Julii ejusdem anni 1704. per traditionem factam coram Illustrissimo, et Reverendissimo Domino per me Cancellarium infrascriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis Orientalibus Superiori, praesentibus RR. Patribus Francisco Laines, Superiore Missionis Madurensis, ac Venantio Bouchet Superiore Missionis Carnatensis.

Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus Visitator Apostolicus.

Andreas Candela Sacrae Visitationis Apostolicae Cancellarius.

§. 4. Quoniam autem de re maxima, eaque gravissima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Literis suis totam rei gestae seriem

Apostolicae Sedi exactissime renunciavit, latumque ab se Decretum supremo illius judicio subjecit. Quibus ad Urbem allatis Literis, idem Praedecessor Noster Clemens Papa XI. supradictum Vicarii Apostolici Decretum rite perpensum, atque etiam in Congregatione Sancti Officii diligenti examini subjectum; in omnibus servandum, et exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula: Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint. Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet.

§. 5. Feria v. die vij. Januarii 1706. In Congregatione Generali Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Vaticano, coram Sanctissimo Domino Nostrò Domino Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentissimis et Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in tota Republica Christiana contra haeticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato tenore Decreti editi Pudicherii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commissario, et Visitatore Apostolico in Imperio Sinarum et aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon literarum inde scriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad praefatos Eminentissimos, et Reverendissimos Dominos Cardinales, ac die 10. ejusdem mensis ad R. P. D. Assessorem, diserte super iisdem de more loquutus fuit. Auditis deinde Votis praefatorum Dominorum Cardinalium, dixit, rescribendum esse Domino Patriarchae, commendando illius prudentiam, ac zelum, et quod exacte observari debeant ea omnia, quae in Decreto supradicto fuerunt ab ipso praescripta, donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.

Jussit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Consultorem Joannem Damascenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium reassumantur ea omnia, quae circa nonnullos ritus, ut asseritur, supersticiosos Christianis Malabaribus in Indiis Orientalibus a quibusdam Missionariis, ut praetenditur, permisos, jampridem ad eandem Apostolicam Sedem

Tenor resolutioni in
Congreg. S.
Officii die 7.
Jan. 1706

Commendat
zelum, et
prudentiam
Cardinalis de
Tournon pro
Decreto edito,
quod ab
omnibus ob-
servari de-
beat, donec
aliter etc.

Mandatressum
omnia circa
Ritus Malabaricos,
etiam nondum
expresse damnatos,
ad Apostolicam
Sedem delata.

Declarat,
quod per De-
cretum hujus-
modi non
intendit ap-
probare alia,
si quae sint,
reformatione
digna.

Praescribit
publicationis
formam,
ejusdemque
servatae ef-
fectum.

Dat. 23. Ju-
nii, et publi-
cat. 8. Julii
1704.

delata fuerunt a Fratre Francisco Maria Tironensi Ordinis Minorum ejusdem Sancti Francisci Cappuccinorum Missionario illarum partium, ad hoc, ut idem Pater Consultor de iis, quae sive a san. mem. Gregorio. XV. in suis literis, die xxvj, Januarii 1623. in forma Brevis desuper expeditis, sive ab eodem Domino Patriarcha in suo Decreto praedicto expresse damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, super quo discuti, ac decerni valeat, quid sit agendum.

Quo vero ad quaestionem de quibusdam Ignobilibus, ac infimae sortis hominibus, qui in eisdem Regionibus vocantur Pareas, et a Nobilibus tamquam infames, et damnati vitantur, Sanctitas Sua dicit, quod separatim examinari debeat.

§. 6. Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde spes erat proventuros, fructus frustratus est falsus rumor, qui paucos post annos per Indias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Praedecessorem, et relatum Patriarchae Decretum revocavisse, et nonnullas ex iis caeremoniis adprobasse, quas ille tanquam superstitiosas, minimeque ferendas proscripterat. Cui falso rumor cursum intercepturus laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifesta redderet animi sui sententia, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha praedicto editorum omne penitus effugium adimeret, quo a praestanda eisdem Decretis debita obedientia se subtrahere quoquo modo possent, die prima Septembris Anni MDCCXII. extrahi ex Tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod praedicta die VII. Januarii Anni MDCCVI. emanaverat, et superius transcriptum est, illudque Episcopo Meliaporensi transmitti jussit, ut ex eo, et is probe nosceret, et alii etiam Episcopis, et Missionariis earum Regionum palam faceret, quid eo usque de Patriarchae Antiocheni Decreto Apostolica Sedes judicasset. Ac ne ullo modo Pontificiae mentis Oraculum in dubium posset revocari, Decreti exemplo jungendas aligandasque voluit Literas Apostolicas in forma Brevis, ut sequitur.

§. 7. Venerabilis Frater etc. Non sine gravi animi nostri molestia istis in partibus divulgatum fuisse audivimus, quod praescripta in quodam Decreto die 23. Junii 1704. Pudicherii edito a bon. memor. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinensis Imperii oras transmigraturus accessit, a Nobis rescissa, et abrogata, ac simul caeremoniae, et Ritus, qui eodem Decreto superstitionis

labe infecti declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permisi fuerint. Cum autem maxime cupiamus, ut in re tanti momenti non modo Fraternitati tuae, verum etiam, te curante, caeteris istarum Partium Antistitibus, ac Missionariis aperte veritas innotescat; Tibi conjuncta folia a Notario Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis subscripta, ac ejusdem Inquisitionis signo roborata, mittenda duximus, ex quibus abunde, ac luculenter intelliges, quatenus ejusmodi in rebus hactenus fuerit, et adhuc sit nostra mens, donec a Nobis, et Apostolica Sede aliter decernatur. Quod superest, Pastorum Principem enixe rogamus, ut in arduis Pastoralis Officii curis coelesti ope sua tibi jugiter adesse velit. Et Fraternitati tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. Septembris Anni 1712. Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

§. 8. Quoniam autem unus, et alter annus elapsus jam erat, necdum constiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiasque Literas Meliaporensi Episcopo redditas fuisse, ideo Congregatio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis de Propaganda Fide praepositorum novum Decreti. Literarumque exemplum Episcopo Claudiopolitano in Cuiachensi Provincia Apostolico Vicario die XXIV. Julii Anni MDCCXIV. transmitti curavit, ipsique Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores Literae deperiissent, aliave de causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores hae saltem Meliaporensi Episcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificiis mandatis obedientiam praestare, aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudiopolitanus Episcopus Apostolicae Sedis judicium, nulla interposita mora, executioni mandaret.

§. 9. Cum tamen Patriarchae Antiocheni Visitoris et Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione: Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerit; haud difficilem se praebuit Clemens XI. audiendis Missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque temporibus, Romam venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe pelebant, ut censurarum, quae in eo Decreto continebantur, su-

Cum qua eidem transmittit exempla authentica confirmationis Decreti Cardinalis praedicti.

Congregatio de Propaganda Fide ad Episc. Claudiop. similiter scribit pro relati Decreti publicatione.

Quaestionem de Pareaseparatim examinari jubet

Falsus rumor per Indias spargitur de revocatione Decreti Card. Tournon.

Cui se opponit Clemens XI., et praemissae resolutionis exemplum in Indias mittit

Epistola in forma Brevis ab eo scripta Episcopo Meliaporensi die 17. Sep. 1722.

Clem. XI. ad Instantiam Missionariorum totam Ritum causam cessavit.

sensionem, unaque simul moderationem aut ipsiusmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non semel Missionariis praedictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctaeque Universalis Inquisitionis Consultoribus munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quae ex utraque Parte affererentur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem plenissime referremus. Hinc productis ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, jurisque non exiguae molis voluminibus, proditisque antiquis, et recentibus documentis, quibus vetitas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere: exhibitisque ex alia, quae Decreto favebant, rationibus multiplicibus, plenam inde hausimus causae totius cognitionem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut possemus jam de ea exacte referre.

§. 10. Verum Clemente XI. vita functo, ejus Successor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII. huic causae cognoscendae peculiarem Congregationem ex lectissimis conflata Viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaque praestantibus, (quos inter Nos etiam, etsi praedictis qualitatibus minime praediti, adscripti fuimus) deputavit. Qui selecti Viri saepius, per duos et amplius annos, inter se convenientes, communicatis consiliis, longa rerum indagine, et exquisita adhibita diligentia, articulatum rem totam discusserrunt, Partibus, tam voce, quam scripto iterum, et saepius auditis. Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XHL e vivis sublato, ad Petri Cathedralam evectus est san. mem. Benedictus Papa XIII., qui eorum omnium, quae in hac causa gesta fuerant, certior apprime factus, nec minori flagrans desiderio eam ad optatum finem perducendi, supradictam Congregationem pro ejusdem causae recto expeditoque cursu ab Innocentio Decessore institutam confirmavit, atque inceptum examen prosecui jussit; eaque multo post examini finem imposuit.

§. 11. His ita peractis, idem prae laudatus Pontifex Benedictus XIII., causa ad se advocata, Apostolicas Literas in forma Brevis anno MDCCXXVII. exeunte, ad universos Episcopos, et Missionarios Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis dedit, quibus praedicti Caroli Thomae Cardinalis Turnoni

Decretum confirmavit, observandumque praecepit. Literae sunt hujusmodi, videlicet:

§. 12. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi.*

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, et apostolicam Benedictionem.

Ad aures nostras pervenit, vocationem Gentium, Ecclesiaeque incrementa, propter subortas inter Operarios Evangelicae Messis controversias, magnis isthic difficultatibus laborare. Quae quidem eo graviores nobis dolorem attulerunt, quo remedia salubriter alias adhibita diutius a nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolum Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum potestate Legati de latere Apostolicum Visitatorem, deinde hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, pleraque ad gliscentes lites componendas, explicandasque difficultates sapienter prescripta fuerant, decreto condito Pudicherii in Sacra Visitatione Apostolica die XXIII. mensis Junii Anni MDCCIV. die vero octavae Julii ejusdem anni promulgato, Partibus autem nondum acquiescentibus, de mente fel. record. Clementis XI. Praedecessoris Nostri diversa opinantibus, et evulgantibus, idem Praedecessor Noster datus ad Venerabilem Fratrem Episcopum Meliapurensensem literis die XVII. mensis Septembris Anni MDCCXII. suam de servandis Decretis mentem opportune declaravit. Ut igitur nostrae quoque sollicitudinis partes ad controversias avertendas, et salutem gentium concordibus studiis facilius a Vobis procurandam adhibeamus; praesertim ne quis ex silentio nostro detractum aliquid esse suspicetur mandatis, et declarationibus antedictis; laudati Antecessoris nostri vestigiis inhaerentes, decreta ejusdem Patriarchae Antiocheni nostra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, et observantiam similiter mandamus, et requirimus. Decretum quoque de Sacramentis administrandis moribundis hominibus infimae conditionis, quos Pareas appellant, ulteriori dilationi remota, pariter servari, et impleri praecipimus. Vestrum autem erit, ut mandata per Antecessorem nostrum, et per Nos ipsos Apostolica auctoritate, tenore praesentium, in omnibus confirma-

Ejus Epistola in forma Brevis ad Episcopos, et Missionarios dictorum Regnorum data die 12. Dec. 1727.

Refert Decretum Cardinalis de Tournon, et confirmationem Clementis Papae XI.

Eaque de novo confirmat.

Decretum quoque circa Pareas confirmat, et observari jubet.

Ejusque summam, et relationem confici mandata P. P. D. de Laberti-uis nunc Summo Pontifice fel. Regnante.

Innoc. XIII. deputat Congregat. Particularem.

Cujus deputatio a Bened. XIII. confirmatur.

Eaque examini finem imponit.

Resolutio capta a Bened. XIII.

ta, impigre, et obsequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate suscepistis, rite, unanimiter, studioseque perficiatis. Ac vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub Anulo Piscatoris die XII. Decembris MDCCXXVII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Supplicatur
Clem. XII.
pro resolutione
Causae in
Congregat.
S. Officii.

§. 13. Tantum vero abfuit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant; huic novae ejusdem Decreti confirmationi acquiescerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Praedecessori Nostro Clementi Papae XII. in Benedicti locum subrogato declaraverint, se nihil de nova confirmatione audivisse, neque aliquid, quod ad eam spectaret, Episcopis, et Missionariis Indiarum fuisse legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo postulaverint, ut non obstante Benedicti XIII. dispositione, dignaretur hanc eandem causam denuo Sancti Officii Congregationis examini et cognitioni subicere; et quamquam, aliis earum Partium Missionariis causam finitam esse, et in rem judicatam abisse reputantibus, seu exipientibus, non deessent, qui postulatis haud annuendum esse crederent, iisque adversarentur, attamen idem Pontifex Clemens XII., supremum tandem acerrimis perniciosisque disidiis finem fieri peroptans, supradictorum preces admittendas existimavit, declaravitque in causa posse procedi. Quare totius materiae instaurata disceptatione, per duos fere annos contiquata; documentis certis et necessariis ex utraque Parte productis: factaque praesertim Decreti impugnatoribus amplissima facultate afferendi quidquid in controversum quemque Articulum deducendum, allegandumque e re sua judicarent; post plures Congregationes habitas in Conventu Sanctae Mariae supra Minervam a S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquisitoribus per universam Christianam Rempublicam deputatis, tandem, quid ipsorum iudicio in controversis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum esset, aperuerunt; eorumque resolutiones probavit, confirmavitque praelaudatus Clemens Papa XII., illasque inferendas decrevit Apostolicis literis in forma Brevis, quibus Madurensibus, Mayssurensibus, et Carnatensibus Episcopis, ac Missionariis, Apostolica auctoritate mandavit, injunxitque, ut lata

abs se decreta tum religiose ipsi observarent, tum ab aliis omnibus summa fide, ac diligentia observari curarent. Literae in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

§. 14. Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi.

Tenor Litterarum pro hujusmodi Confirmatione editarum die 24. Aug. 1743.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Compertum, exploratumque Vobis esse non ambigimus, Carolum Thomam bo. mem. tunc Patriarcham Antiochenum cum potestate Legati a latere Apostolicum Commissarium et Visitatorem, deinde hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem de Tournon, a Praedecessore nostro fel. rec. Clemente XI. ad Sinas anno 1703. missum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus et urgentibus Missionum in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi saluberrime dirigendarum necessitatibus opportune prospiceret, condidisse die 23. mensis Junii Anni 1704. Decreta nonnulla, quae die 8. mensis Julii ejusdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, et Dilectis Filiis, Episcopis, et sacris Indiarum Orientalium Operariis, quibusdam in iisdem Decretis contentis minime acquiescentes, reclamassent, laudatus Praedecessor noster Clementis XI. Literis in forma Brevis ad Episcopum Meliaporensis die 17. mensis Septembris anni 1712. datis, eorumdem Decretorum obedientiam, et observantiam tamdiu requisivit, ac mandavit, donec Apostolica haec Sedes Causae momentis fideliter relatis, et accuratis inspectis, quas novisset Justitiae magis consentaneas, et propagandae Christianae Fidei magis idoneas providentiae suae vias, ac rationes iniret. Benedictus etiam XIII. fel. record. itidem Praedecessor noster provide Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque vestigiis inhaerens, Literis quoque in forma Brevis die 12. mensis Decembris anni 1727. datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore similiter munivit. Nos vero, qui plane immerentes ipsis Summis Pontificibus in Apostolica servitute successimus, nihil optamus, impensius, quam ut Sacrosancta Jesu Christi Fides amplius in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut

Prolatio Decreti Cardinalis de Tournon a Pudicherii facta ejusque Confirmationes referuntur.

Etque conceditur, et a praedicta Congregat. Partibus auctis, perficitur

Clemens XII. confirmat resolutiones a Congregat. captas.

Clemens XII. finalem Causae resolutionem cum voto Congr. S. Officii edere intendit.

si qua forte magnis ejusdem incrementis, et propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis nostris obsecundante) penitus auferantur. Itaque postquam necessaria, et certiora habuimus documenta; Theologorum, ac praesertim Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragia exquisivimus, quaeque iidem Venerabiles Fratres nostri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis consulere decreverunt; ex sequentibus Dubiis hic insertis plene vos dignoscetis.

Dubia in
Congregat.
proposita.

» Dubia pro Missionibus Madurensi, Maysurensi, et Carnatensi exorta occasione Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomae Maillart de Tournon Patriarchae Antiocheni, postea S. R. E. Cardinalis, editi Pontificii die 23. Junii 1704. proposita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu Sanctae Mariae supra Minervam, coram Eminentissimis et Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus, praesentibus DD. Consultoribus, infrascriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam, prout infra; videlicet.

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

I. Dub. super
praecipto ad-
hibendi Sa-
cramentalia
in conferen-
do Baptismo.

PRIMUM DUBIUM. *An, et quomodo Decretum clar. mem. Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis:* » Districte prohibemus, ne in baptizandis tam Pueris, quam Adultis cuiuscumque sexus, et conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur, et signanter Saliva, Sal, et insufflatio, quae ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesiae recepit, et ob recondita in iis Sacris Ceremoniis Divinae erga nos bonitatis Mysteria, sancte, et inviolabiliter custodivit; » Decreto Sanctae, et Universalis Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diversas rationes, et circumstantias, minime obstante.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon: sed consulendum Sanctissimo, quod Missionariis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis Dispensationem concedat ad Decennium duraturam omittendi in collatione Baptismi Salivam, et occulte utendi insufflationibus, in casibus tamen particularibus, et in quibus

» gravis et proportionata necessitas urgeat, » super qua conscientia Missionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, et Anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inseriendum pro Sacramentalibus Ceremoniis in Baptismo, utpote; omnino incapaces Baptismi; Eisque Missionariis injungendum, ut debitam instructionem, aliasque omnes possibiles diligentias adhibeant, ut aversio Populorum a Saliva, et Insufflatione amoveatur, et de instructione, aliisque diligentibus adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certificent.

» Insuper monendos esse Missionarios super gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem pro obtinenda facultate dispensandi, et malo se gessisse Episcopos concedendo hujusmodi Dispensationem, inconsulta Apostolica Sede.

Monitum ad
Missionarios.

SECUNDUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Item praecipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiae consuetudinem, semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis Nominibus Idolorum, vel falsae Religionis Poenitentium, quibus Gentiles utuntur, et Neophiti hactenus appellari consueverunt, antequam per Baptismum essent Divinae Gratiæ renati.

II. Dub. super
impositione
nominis alicujus
Sancti in
Baptismo.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Moderandum esse Decretum, deleta verbo, *Praecipimus*; Cum clausula; *Curent quantum fieri potest*; firma remanente Interdictione, quoad nomina Idolorum, et falsae Religionis Poenitentium.

Resolutio

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

TERTIUM DUBIUM. *An et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis praetextu liceat Sanctissimae Crucis, Sanctorum, et rerum sacrarum nomina per translata immutare, nec ex alio Idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicae Regionis, latinae significationi liquido et adamussim respondeant.

III. Dub. super
translato-
ne nomi-
num rerum
sacrarum in
aliud idioma.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Quod servetur Decretum Eminentissimi de Tournon, et declaretur, non habere locum in vo-

Resolutio.

» cibus, et nominibus jam ab Institutione
» Missionis communiter receptis, quae tamen
» per hanc declarationem nec approbantur,
» neque reprobantur.

IV. Dub. su-
per Baptismo
Infantium
non protra-
hendo.

QUARTUM DUBIUM. *An, et quomodo dic-
tum Decretum sit exequendum in ea parte, quae
est tenoris sequentis.* » Et quia audivimus, Ba-
» ptismum Infantium ex Christianis Parenti-
» bus ortorum, eorundem incuria, saepe sae-
» pius diu protrahi, non sine maximo dicto-
» rum Infantium salutis discrimine, monemus
» Evangelicos Operarios, ut sacrorum Canonum
» memores, terminum breviorē, quam fieri
» possit, attentis circumstantiis, Genitoribus
» praefigant, graviter conscientiae eorum onerantes, nisi filios intra praefixum tempus ad
» Ecclesiam deferant Sacro Fonte abluendos.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
» dum esse Decretum Eminentissimi Cardina-
» lis de Tournon.

V. Dub. su-
per Matrimo-
nii im-
puberum.

QUINTUM DUBIUM. *An, et quomodo prae-
dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae
est tenoris sequentis.* » Praeterea cum moris hu-
» jusmodi Regionis sit, ut Infantes sex vel se-
» ptem annorum, interdum etiam in teneriori
» aetate, et Genitorum consensu, matrimo-
» nium indissolubile de praesenti contrahant
» per impositionem Tally, seu aureae Tesserae
» Nuptialis Uxoris collo pensilis; Missionariis
» mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia
» inter Christianos fieri permittant, nec Spon-
» sos sic conjunctos cohabitare sinant, donec
» completa legitima aetate, et explorato eorum
» consensu, in faciem Ecclesiae, juxta formam
» a Sac. Concilio Tridentino praescriptam,
» verum, et canonicum Matrimonium contra-
» xerint.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Exe-
» quendum esse Decretum Eminentissimi de
» Tournon; cum declaratione tamen, servan-
» dam esse formam pro Matrimoniis a Sac.
» Concilio Tridentino praescriptam in locis, in
» quibus Decretum dicti Concilii in cap. pri-
» mo sess. 24. de Reform. Matrim. publicatum
» est, et impoſterum publicabitur, neque ejus
» observantia sit impossibilis; et Missionarii
» curent, quantum fieri potest, ut in om-
» nibus locis Missionum Concilii Decretum pu-
» bliceſſetur.

Feria 4. die 13. Maji 1733.

VI. Dub. su-
per prohibi-

SEXTUM DUBIUM. *An, et quomodo dic-
tum Decretum sit exequendum in ea parte, quae*

est tenoris sequentis. » Et quoniam apud Peri-
» tiores impiae illius Religionis Sectatores,
» Tally praesefert Imaginem, licet informem
» Pulleyaris, seu Pullajaris Idoli nuptialibus
» Caeremoniis praepositi; Cumque dedeceat
» Christianas Mulieres talem effigiem collo de-
» ferre in signum Matrimonii; districte pro-
» hibemus, ne impoſterum audeant Tally
» cum hac effigie collo appendere; et ne Uxo-
» res innuptae videantur, poterunt uti alio
» Tally, vel Sanctissimae Crucis, vel Sanctiss.
» Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatae Vir-
» ginis, vel alia quavis Religiosa Imagine or-
» nato.

tionem Mulie-
ris facta de-
ferendi Tally
in signum
Matrimonii
contracti.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Ser-
» vandum esse Decretum Eminentissimi
» de Tournon, quamvis Missionarii asse-
» rant, nunquam permisisse gestationem dicti
» Tally.

Resolutio.

SEPTIMUM DUBIUM. *An, et quomodo
praedictum Decretum sit exequendum in ea par-
te, quae est tenoris sequentis.* » Et cum supersti-
» tione non careat Funiculus centum et octo
» filis compositus, et croceo succo delinitus,
» quo plerique dictum Tally appendunt, pro-
» hibemus etiam dictorum filorum numerum,
» et unctionem.

VII. Dub. su-
per prohibi-
tionis dela-
tionis Funi-
culi 108. fi-
lorum, cui
dictum Tally
appenditur.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
» dum esse Decretum Eminentissimi de Tour-
» non.

Resolutio.

OCTAVUM DUBIUM. *An, et quomodo dic-
tum Decretum sit exequendum in ea parte, quae
est tenoris sequentis.* » Ceremoniae etiam Nu-
» ptiales juxta harum Regionum morem tot
» sunt, tantaque superstitione maculae, ut
» tutius remedium aptari non possit, quam
» eas omnino interdicens, cum undique no-
» xia Gentilitatis labe scateant, et difficilli-
» mum sit eas a superstitionis expurgare. At
» vero, ut faciliori conversionum viae, et Neo-
» phytorum commodo, quantum fieri potest,
» in Domino indulgeamus, Missionariis, et
» praecipue Missionum Superioribus injungi-
» mus, ut novis adhibitis diligentis, severiori-
» que calculo, superstitionis omnia a dictis Ce-
» remoniis expungant, itaut nihil inultum
» relinquatur, quod Christianam pietatem of-
» fendat, et Gentilium superstitionem redo-
» leat, et signanter, praeter eas, quas audivi-
» mus jam statutas in hac materia ab iisdem
» Missionariis reformationes, ramus arboris
» Aresciomata omnino auferatur, ferculorum

VIII. Dub.
super super-
stitionis Nu-
ptiarum Ri-
tibus abolen-
dis.

» numerus, non minus ac sibi praescripta qua-
 » litas, varietur: Circuli super caput sponso-
 » rum ad tollenda maleficia, omittantur; Et
 » quod de fereulis diximus, de luteis Vasis
 » ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, et
 » prohibitum intelligatur.

Resolutio.

» EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
 » dum esse Decretum Eminentissimi Cardina-
 » lis de Tournon.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

IX. Dub. su-
 per fractione
 fructus vulgo
 dicti Cocco
 nuncupat.

» NONUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum*
Decretum sit exequendum in ea parte, quae est te-
noris sequentis. » Fructus etiam, vulgo dictus
 » Cocco, ex ejus fractione prosperitatis vel
 » infortunii auspicia Gentiles temere dedu-
 » cunt, vel omnino a Christianorum Nuptiis
 » rejiciatur, vel saltem, si illum comedere ve-
 » lint, non publice, sed secreto, et extra so-
 » lemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica
 » luce edocti, ab hujusmodi auspiciis de-
 » liramento sunt immunes.

Vide infr.
 post. Dub.
 XI.

X. Dub. su-
 per admi-
 nistratione Mulie-
 rum ad Sa-
 cramentorum
 participatio-
 nem tempo-
 re purgatio-
 nis.

» EMINENTISSIMI DIXERUNT, Dilata.
 » DECIMUM DUBIUM. *An, et quomodo di-*
ctum Decretum sit exequendum in ea parte, quae
est tenoris sequentis. » Nullus rite, et sufficien-
 » ter dispositus arceatur a Sacramento Poeni-
 » tentiae, et signanter Mulieres menstruali
 » morbo laborantes, non attentis diebus puri-
 » ficationis juxta morem Gentilium; Cum haec
 » Sacramentalis vera Animae purificatio, et
 » non alia, sit attendenda a Christifidelibus,
 » eorumque Pastoribus, quibus praeterea non
 » liceat, nec per seipsos, nec per Catechistas,
 » nec per alios quoscumque, dictis Mulieribus
 » prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad
 » Confessarium, durante dicta infirmitate, et
 » dictae purificationis tempore.

Resolutio.

» EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
 » dum esse Decretum Eminentissimi Cardina-
 » lis de Tournon.

XI. Dub. su-
 per festis
 gratulationi-
 bus pro pri-
 ma Puell-
 arum pur-
 gatione abo-
 leandis.

» UNDECIMUM DUBIUM. *An, et quomodo*
exequendum sit dictum Decretum in ea parte,
quae est tenoris sequentis. » Dedecet etiam Chri-
 » stianae Virginis honestati prima vice dicto
 » morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis,
 » et Amicis notum facere, et inverecunde pu-
 » blicare, iisque Ethnicorum more et ritu in
 » ejus domum collectis, super re tam sordida
 » festum instituere; Quocirca hujusmodi so-
 » lemnitates et ritus Orthodoxis Puellis inter-
 » dicimus, et abolemus, Missionariisque injun-
 » gimus, ut non solum eas, verum etiam Ge-

» nitores moneant, quam dissona sit virginiei
 » pudoris legibus ejusmodi obscaena consuetu-
 » do, quae a Gentilium impudentia videtur
 » inducta, ut ita, labefactata Puellarum vere-
 » cundia, eas effraenate ad libidinem provoca-
 » re valeant.

Resolutio.

» EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Quod cu-
 » rent Missionarii abolere festum sub titulo
 » Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum
 » permittant.

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

» NONUM DUBIUM supradicta die 22. Julii
 » propositum, sed non resolutum. *An, et quo-*
modo praedictum Decretum sit exequendum in ea
parte, quae est tenoris sequentis. » Fructus
 » etiam vulgo dictus Cocco, ex ejus fractione
 » prosperitatis, vel infortunii auspicia Genti-
 » les temere ducunt, vel omnino a Christiano-
 » rum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum
 » comedere velint, non publice, sed secreto,
 » et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui
 » Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspi-
 » ciorum deliramento sunt immunes,

Dub. IX. de
 lati resolu-
 tio.

» EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
 » dum esse Decretum praedicti Eminentissimi
 » Cardinalis de Tournon.

» DECIMUM SECUNDUM DUBIUM. *An, et*
quomodo Decretum praedicti Eminentissimi Card.
de Tournon sit exequendum in ea parte, quae est
tenoris sequentis. » Ferre pariter non possu-
 » mus, quod a Medicis Spiritualibus pro Ani-
 » marum salute ea charitatis Officia denegen-
 » tur, quae Medici Gentiles Nobilis etiam ge-
 » neris, seu Castae, pro Corporis salute prae-
 » stare non dedignantur Infirmis, licet abje-
 » ctas et infimae conditionis, vulgo dictis Pa-
 » reas, Quapropter districte mandamus Mis-
 » sionariis, ut, quantum in ipsis erit, me-
 » mini e Christianis aegrotis, quantumvis
 » Pareas, et vilioris, si adessent, generis ho-
 » minibus, desideranda relinquatur in Infir-
 » mitate copia Confessarii: et ne, ingravescen-
 » tibus morbis, cum gravissimo vitae corpo-
 » ralis periculo, aeternae consulere cogantur;
 » iisdem Missionariis praecipimus, ne deferen-
 » dos expectent, sed consultius Domos, ubi
 » aegrotant, pro viribus petant ad eos invi-
 » sendos, ac piis sermonibus, et precibus,
 » Sacramentorumque pabulo recreandos, at-
 » que demum eos in extremo vitae discrimine
 » constitutos Sancto Infirmorum Oleo deli-
 » niant, absque Personarum, aut sexus acce-

XII. Dub. su-
 per spiritua-
 li assistentia
 Parcis prae-
 standae.

» plione, expresse damnantes quacumque
» praxim huic Christianae pietatis officio con-
» trariam.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
» dum esse Decretum Eminentissimi de Tour-
» non: Praeterea monendos Missionarios,
» quod neque ad Baptismum admittant Indos,
» qui in ea sunt opinione, Pareas a Deo esse
» reprobatos, et ideo nullam posse sperare
» salutem nisi eam opinionem deposuerint.

XIII. Dub.
super prohibi-
tione, ne
Tibicines
Christiani
etc. inservi-
ant in sacri-
ficiis et Tem-
plis Gentili-
um.

DECIMUM TERTIUM DUBIUM. *An, et*
quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea
parte, quae est tenoris sequentis. » Non sine ma-
» ximo animi nostri moerore accepimus, etiam,
» Christianos Tympanorum pulsatores, Tibi-
» cines, vel alterius cujuscumque Musici In-
» strumenti Sonatores ad Idolorum Festivitates
» et Sacrificia accersiri, ad ludendum, et in-
» terdum etiam cogi, ob quamdam servitutis
» speciem erga Publicum ab ipsis contractae
» per hujusmodi artis exercitium, nec facile
» esse Missionariis, eos ab hoc detestabili abu-
» su avertere; Quocirca considerantes, quam
» gravem rationem essemus Deo reddituri, si
» hujusmodi Christifideles a Daemoniorum ho-
» nore et cultu pro viribus non revocaremus,
» illis prohibemus, ne imposterum audeant,
» nec in Pagodis, nec extra, tum occasione
» Sacrificiorum, tum quarumcumque Solem-
» nitatum superstitioso cultu imbutarum, so-
» nare, aut canere, sub poena Excommuni-
» cationis latae sententiae, cum nullo modo
» liceat Christi famulis Belial inservire; ideo-
» que Missionarii non solum eos monere te-
» nebuntur de praedicta prohibitione, verum
» etiam illam omnino executioni demandare,
» et contrafacientes ab Ecclesia expellere, do-
» nec ex corde resipiscant, et publicis poeni-
» tentiae signis patratum scandalum emenda-
» verint.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
» dum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis
» de Tournon.

XIV. Dub.
super lava-
cris et ablu-
tionibus tam
Christifide-
lium, quam
Missionario-
rum.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM. *An, et*
quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea
parte, quae est tenoris sequentis. » Declaramus
» praeterea Pontificiam Constitutionem Greg.
» Papae XV., incipien. *Romanae Sedis Antistes;*
» ad petitionem PP. Societatis Jesu editam,
» qua indigenis Christifidelibus lavacra non
» alia occasione, et fide, quam corporis refi-
» ciendi, et a naturalibus sordibus mundandi,

» ab Apostolica Sede permittuntur, interdi-
» ctis tempore, et modo, quibus a Gentilibus
» adhiberi solent, aequae afficere Evangelicos
» Operarios, quibus propterea non liceat sub
» quacumque alia causa, et fine, etiam ad
» effectum, ut existimentur Sanias, seu Bra-
» chmanes, prae caeteris dediti hujusmodi
» abluitionibus, illis uti, praesertim statutis
» eorum horis, et ante, vel immediate post
» quacumque Sacram functionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
» dum esse Decretum Eminentissimi Cardina-
» lis de Tournon.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

DECIMUM QUINTUM DUBIUM. *An, et*
quomodo Decretum Cardinalis de Tournon, sit
exequendum in ea parte, quae est tenoris sequen-
tis. » Cineres itidem ex Vaccae stercore confe-
» ctos, et impiam Gentilium Poenitentiam a
» Rutren institutam redolentes, benedicere,
» eosque fronti Sacro Chrismate delinitae im-
» pingere, sive quacumque alia signa albi,
» vel rubei coloris, quibus Indi superstitio-
» sissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia
» quavis corporis parte utuntur, deferre probi-
» bemus; mandantes, ut Sanctae Ecclesiae
» consuetudo, pique ritus Cineres benedicen-
» di, illisque Christianorum caput Cruce si-
» gnandi ad humanae infirmitatis memoriam
» recolendam, religiose serventur, tempore,
» ac modo ab Ecclesia praescripto, scilicet
» Feria 4. Cinerum, et non alias.

XV. [Dub.
super prohibi-
tione delin-
endi fron-
tem cineri-
bus et aliis
signis.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Confir-
» mandum esse Decretum Eminentissimi Car-
» dinalis de Tournon, servata in omnibus
» Constitutione Gregorii XV. edita die 31. Ja-
» nuarii 1623., quae incipit: *Romanae Sedis*
» *Antistes.*

PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXE-
RUNT. » Quod fiat Decretum, quod impona-
» tur Missionariis, cujuscumque Ordinis,
» etiam Societatis Jesu, in Partibus Infide-
» lium degentibus, ne audeant permittere Ri-
» tus, vel Consuetudines proprias Gentilium,
» nec illos, aut illas proprio arbitrio vertere
» in Ritus, vel Consuetudines Christianae Re-
» ligionis, inconsulta S. Sede; et Missionarii
» meminerint praeceptionis Alexandri VII. in
» sua Constit. incipien. *Sacrosancta* la 46., se-
» quentibus verbis expres. Ne ob Instructionis
» defectum, qui Sacro Baptismate initiantur,
» immaculatam Christi legem profanis ac gen-

Decretum
generale, ne
Gentilium
Ritus admit-
tantur, aut
in Christia-
nos usus ver-
tantur incon-
sulta S. Sede.

Et servetur
Constitutio
46. Alex. VII.

» tilitis Institutis ex ignorantia foedent, ac
 » Idololatriam cum Orthodoxa Fide confun-
 » dant, ut saepe inibi evenire nunciatum est;
 » caveant ii, qui iisdem instruendis incumbunt
 » ne imposterum ullus ad Baptisma admitta-
 » tur, qui gentilitios mores prorsus non exue-
 » rit, et in fide non sit sufficienter instructus.

XVI. Dub.
 super prohi-
 bitione libro-
 rum Gentili-
 um.

DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DU-
 BIUM. *An, et quomodo dictum Decretum exe-
 quendum sit in ea parte, quae est tenoris sequen-
 tis.* » Et demum quia ex librorum de falsa
 » Religione, et de rebus obscaenis, et super-
 » stitiosis tractantium lectura, venenum, ut
 » plurimum serpere solet ad Cor Fidelium,
 » quo non minus Fidei puritas offenditur,
 » quam mores corrumpuntur, magnopere
 » commendantes zelum, ac studium Missiona-
 » riorum, qui libros Sacram Ecclesiae Catho-
 » licae doctrinam, rerumque Sacrarum mo-
 » numenta continentes, pro Indorum Christi-
 » fidelium eruditione, in linguam Malabari-
 » cam, seu Talunicam translulere, vel novos
 » pro illorum commodo, et institutione com-
 » posuerunt, iisdem Christifidelibus expresse
 » interdicimus fabulosos Gentilium libros,
 » eosque legere, et retinere prohibemus, sub
 » poena Excommunicationis latae Sententiae
 » nisi prius habita licentia Parochi, seu Mis-
 » sionarii Curam Animarum exercentis, quo-
 » rum prudentiae committimus facultatem su-
 » per hoc dispensandi, et libros (si qui forte
 » sunt) noxia superstitione vacuos, et nihil
 » contra bonos mores tractantes, pro Christia-
 » norum usu seligendi, eorumque lecturam
 » permittendi.

Resolutio-

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan-
 » dum esse Decretum Eminentissimi Cardina-
 » lis de Tournon.

Pontifex
 Clemens
 XII. resolu-
 tiones hujus-
 modi confir-
 mat.

*Quibus dubiis, et eorum resolutionibus Nobis
 per Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damia-
 tae, Congregationis Sancti Officii Assessorem,
 relatis, Resolutiones ipsas plene approbantes,
 cuncta ea, quae juxta earum tenorem confirman-
 da, aut moderanda, vel declaranda, ac in non-
 nullis remittenda visa sunt, respective confirma-
 vimus, moderavimus, declaravimus, et in non-
 nullis remisimus: Quocirca, Venerabiles Fra-
 tres, Dilecti Filii, Vobis injungimus et manda-
 mus, ut pro singulari vestra in Nos atque hanc
 Sanctam Sedem reverentia, quaecumque per has-
 ce nostras Literas ab Apostolicae Auctoritatis
 plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut*

Earumque
 observanti-
 am, et exe-
 cutionem in-
 jungit.

*praescripta sunt, sanctissime custodialis, atque
 ab omnibus servanda studiosissime curetis: Obse-
 crantes Vos in Domino per viscera misericordiae Dei
 nostri, ut Controversiis jam semotis, et omnino
 evulsis, alacres atque animi nostri sensibus con-
 cordes, studia et labores vestros in Animarum
 salutem, quae praestantissimus vestrae vocatio-
 nis est finis, pro viribus conferatis. Atque Vo-
 bis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostoli-
 cam benedictionem peramanter impertimur. Da-
 tum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annu-
 lo Piscatoris die xxiv. Augusti MDCCXXXIV.
 Pontificatus nostri anno quinto.*

Partes ae-
 quiescunt.
 Relatum
 Breve publi-
 catur, et a
 Missionariis
 subscribitur.

§. 15. Post diutinam accuratamque facto-
 rum atque rationum in utramque Partem di-
 sceptionem, post tam solemne denique cau-
 sae judicium, in magnam spem venerat Apo-
 stolica Sedes, non secus ac Romae litigiis finis
 erat impositus, ita et in Indiis tandem aliquan-
 do a discordiis abusibusque cessatum iri; cum
 praesertim ii, qui Decretum impugnaverant,
 sive illius aequitate cognita, seu moderationi-
 bus, declarationibus, et relaxationibus jam
 impetratis satis sibi factum existimantes, non
 solum aequo animo illud receperant, sed fidem
 quoque suam obligassent, se omnino operam
 daturus, ut quaecumque in Literis Apostolicis
 essent praescripta, integre executioni manda-
 rentur. Huc accedebat, quod Apostolicae Sedi
 non fama solum, sed certis gravissimisque
 testimoniis allatum erat, publicatas jam fuisse
 Pontificias Literas, et subscriptas ab omnibus
 Missionariis, et mutuum inter Partes perfectae
 communionis, atque concordiae vinculum re-
 dintegratum, quod multis annis, non sine in-
 genti Missionum damno, inter illas fuerat in-
 terruptum.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum
 gaudium statim evanuit; tristissimus siquidem
 nuntius quam citissime Sedi Apostolicae alla-
 tus est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis
 Tournonii Decretum impugnaverant, non ob-
 stantibus Clementis XII. Literis Apostolicis
 solemnibus ab iis acceptatis, publicatis-
 que, damnatos tamen ritus ac caeremonias juxta
 earumdem Literarum praescriptum minime
 aboleri posse causantes, tantum sibi licentiae
 sumere, ut eos easque adhuc usu permittere
 et retinere non dubitarent. Cumque de tamdiu
 dilata ab iis obedientia in dies fama increbe-
 sceret, praefatus Clemens Papa XII., ut debi-
 tum Pontificis mandatis obsequium, et obser-

Sed non ab
 omnibus ob-
 servantur.

Quid consi-
 lii creper
 Clemens XI

vantiam vindicaret, certamque redderet in posterum eorum, quae in praedictis Pontificis Literis mandabantur, executionem, alteris in simili forma Brevis datis die xiii. Maji anni MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Regionum Episcopis, et Missionariis praeceptum iteravit, gravioribus etiam poenis impositis, ut nedum exactissime servarent, quae in suis praemissis Literis mandabantur, sublata cui-libet secus interpretandi facultate, verum ad id illico se adstringerent solemnijurejurando interposito, juxta formulas respective eisdem praescriptas. Literae in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

§. 17. Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Maysurensi, et Carnatensi.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget, in id praecipue et tota solitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt partem Ministerii hujus, et in lucem Gentium sunt missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filiale obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, sacrosque Ecclesiae ritus et ipsi intemerate retineant, et alios edoceant, ut quos locorum immensa spatia a Petri Sede longe disjungunt, eos tamen Fides eadem in unitate spiritus, et doctrinae conglutinet. Alias itaque per similes Literas nostras sub datum 24. Aug. 1734. incipientes. Compertum, exploratumque: Fratritates Vestras, omnesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requisivimus, et declaravimus, quam impense exoptavimus, ut qui in Regnis istis Christi fidei veritatem agnoscetes, convertuntur, supersticiosos Gentilium ritus omnino abjicerent, atque aversarentur, ne habeantur et ipsi ad instar eorum, qui: Cum Dominum colerent, Diis quoque serviebant juxta consuetudines Gentium: utque in re tanti momenti nulla esset offendiendi occasio, auditis Theologorum, ac praesertim Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragiis; plura, juxta dubia tunc proposita, provide statuimus, et

a Missionariis observanda praescripsimus; Quorum omnium in Nos observantia, ac studium amplificandae Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare satagant, nec ullus erit, qui detestabili indulgentia aliter fieri posse cogitet, et veluti infideles filii, Peccare eos faciant peccatum magnum: Sane etsi hisce mediis muneri Nostro satisfacisse, ac sine sollicitudine esse suaderemur; attamen rei momentum, a qua Fidei puritas atque integritas pendent, nunquam hanc in nobis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii opportuniorem semper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Vestris, et Missionariis omnibus, quibus praedictas Nostras Literas direximus, sive Saeculares, sive Regulares cujuscumque Religionis, Congregationis, Instituti, Societatis etiam Jesu, fuerint, demandamus et praecipimus, ut omnia et singula, quae in dictis nostris Literis continentur, integre, exacte, ac inviolabiliter observetis, atque ab eis, quorum cura ad vos spectat, remota penitus quavis aliter interpretandi potestate, adamussim observari faciatis, in virtute sanctae obedientiae, sub poena suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingressu Ecclesiae, et respective excommunicationis latae Sententiae, à qua nemo Vestrum a quoquam, praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, excepto tantum mortis articulo, absolvi possitis, et quoad Regulares insuper privationis vocis activae, et passivae, etiam ipso facto, et sine ulla alia declaratione incurrendae. Itidem sub iisdem poenis, et censuris, pari auctoritate praecipimus et mandamus, ut omnes et singuli, qui ab hac Sancta Sede, sive ab eorum respective Superioribus, ad ista Regna sacris obcundis Missionibus missi eritis, statim ac de hisce Literis nostris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum praestetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quae provide a Nobis in iisdem Literis constituta fuerint, neque illis ulla in parte quovis sub praetextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus suscepturi erunt mandamus, ac praecipimus sub iisdem omnibus censuris, et poenis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explorare, nisi antea et ipsi juramentum praedictum praestiterint, quin nec tanquam Presbyteri Saeculares ab Ordinariis Locorum deputati, seu veluti simplices Religiosi, vel quovis alio titulo et nomine, Christifidelium Confessiones excipere, Conciones habere, aut Sa-

Altera ejusdem Epistola in forma Brevis ad Episcopos et Missionarios data die 13. Maji 1739.

Exordium cum mentione superioris Epistolae ad eisdem conscriptae.

Illius observantia, et executio ipsis demandatur sub censur. et aliis poenis.

Sub quibus praecipitur eisdem, ut juramentum praestet de implendis omnibus in ea contentis.

Nullus in posterum quocumque titulo Missionis exercitio se immisceat nisi juramentum hujusmodi miserit.

eramenta ministrare, sed omni prorsus careant potestate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis, aut vestrae respective Religioni, Ordini, Congregationi, et Societati, etiam Jesu, specialiter, aut generaliter a Nobis, et a Praedecessoribus nostris quacumque ex causa concessis. Juramenta praedicta saeculares Missionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apostolicis Vicariis praestare mandamus, et Vicarios vero ipsos et Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto juxta formam per Nos praescriptam, et infra denotandam, ac propria manu subsignare teneamini, sub iisdem Censuris, et poenitis. Hoc etiam juramentum praestandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, quo in manibus Episcoporum solemnem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum juramentorum subsignata exemplaria, relicta isthic in Archivis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide per Episcopos, et Superiores Regulares respective transmitti volumus; a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatisque Fidei vestrae monumenta.

Ne vero tam Literarum nostrarum sub praedicta die 24. Augusti 1734., quam praesentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternalitates vestras, ac in Domino obtestamur, ut quo primum illas atque praesentes receperitis, statim publicare facialis, ac ad singulos Missionarios, sive Saeculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respective Jurisdictione degentes, easdem transmittatis, Hoc ipsum praecipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus. Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto poenam suspensionis ab exercitio Pontificalium, et interdicti ab ingressu Ecclesiae; Regulares autem Excommunicationis latae sententiae, privationis Officiorum, et vocis activae, et passivae.

Formula autem juramenti, sicut praemittitur, a Missionariis praestandi, est, quae sequitur, videlicet. » Ego N. Ordinis N., seu Societatis » Jesu Missionarius ad Regnum N., vel ad » Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede » Apostolica, vel a meis Superioribus juxta » facultates eis a Sede Apostolica concessas mis- » sus, vel destinatus, parendo praecepto San- » ctissimi Domini Nostri Papae Clementis XII.

» per Literas Apostolicas in forma Brevis da- » tas die 13. Maji anno 1739. injuncto omni- » bus Missionariis in dictis Missionibus, prae- » standi juramentum fideliter servandi di- » spositionem Apostolicam circa ritus Mala- » baricos ad formam Literarum Apostolicarum » in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domi- » ni Nostri die 24. Augusti 1734. incipien- » Compertum exploratumque: mihi per inte- » gram ejusdem Brevis lecturam optime noto; » promitto, me plene et fideliter paritum, » illudque exacte, integre, absolute, et invio- » labiliter observaturum, et absque ulla ter- » giversatione adimpleturum, necnon ad for- » mam dicti Brevis instructurum Christianos » mihi commissos tam in Concionibus, quam » in privatis instructionibus, ac praesertim Ca- » thecumenos, antequam baptizentur, et nisi » promittant observantiam dicti Brevis, ejus- » que dispositionum, et prohibitionum, me » ipsos non baptizaturum, prout quoque cu- » raturum omni studio, quo potero, ac omni » diligentia, ut sublati Gentium ceremoniis, » illi a Christianis suscipiantur et retineantur » ritus, quos Catholica Ecclesia pie praescri- » psit. Si autem (quod Deus avertat) in toto; » vel in parte contravererim, toties poenis » a Sanctissimo Domino Nostro impositis in » Decreto, seu Literis Apostolicis, ut supra, » super praestatione hujus juramenti, mihi » pariter per integram lecturam notis, me » subjectum agnosco, et declaro. Ita tactis SS. » Evangeliiis promitto, voveo, et juro. Sic » me Deus adjuvet, et haec SS. Dei Evangelia.

» Ego N. manu propria.

Formula vero juramenti, ut supra, praestandi ab Episcopis, est, quae sequitur, videlicet: » Ego » N. Episcopus Civitatis N. memor juramenti » a me praestiti in actu meae sollemnis Conse- » crationis, quo Romano Pontifici fidem, sub- » jectionem, et obedientiam promisi, tum in » super eorum, quae provide sanxit Clemens » XII. Pontifex Maximus circa ritus Malaba- » ricos in Literis Apostolicis in forma Brevis, » Episcopis, et Missionariis usque sub die 24. » Augusti 1734. transmissis, parendo manda- » tis Sanctitatis Suae per alias similes Literas » die 13. Maji anno 1739. injunctis, ut in ar- » gumentum meae erga Apostolicam Sedem » obedientiae non minus, quam filialis obse- » quii, me jurisjurandi Religione obstringam, » juro, et promitto, me plene et fideliter eas-

Formula Ju-
ramenti ab
Episcopis
praestandi.

Idem serve-
tur ab Epi-
scopis.

Cum onere
remittendi
ad Cong. de
Prop. Fide
exempla ju-
ramenti prae-
stiti ab eis-
dem subscri-
pta.

Injungitur,
Episcopis et
aliis, tam
praesentibus
quam prae-
cedentibus

Epistolae
publicatio-
nis et trans-
missio.

Formula Ju-
ramenti a
Missionariis
praestandi.

» dem Literas Apostolicas sub dicta die 24.
 » Augusti 1734. executurum, atque ea, quae
 » in illis praescripta sunt, exacte, integre, ab-
 » solute, ac inviolabiliter observaturum, cu-
 » raturum pariter, quantum in me erit, ut ii
 » omnes, qui mea in Dioecesi Missionarii, et
 » Sacerdotes sunt, vel futuri erunt, illas eo-
 » dem prorsus modo in omnibus servant, atque
 » exequantur, et contra inobedientes, si qui
 » fuerint, me processurum ad formam Brevis
 » sub die 13. Maji anno 1739., ut tandem su-
 » blatis Gentium ceremoniis, illi a Christianis
 » recipiantur ritus, quos Catholica Ecclesia
 » praescipit, ac jugiter servat. Utque de hac
 » mea voluntate, juramento, filialique obse-
 » quio erga Romanum Pontificem, ejusque
 » mandata perenne existat monumentum, pro-
 » pria manu me subscribo.

Ego N. Episcopus. N.

Caeterum etsi magna Nobis spes sit, *Fraternitates Vestras, et Missionarios omnes, nostras voces, et monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper sollicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxae Religionis puritati, integritatique, quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unicum rem, maximam-utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectuntur Fidem, superstitiosos aversentur ritus: eosque tantum suscipiant, et retineant, quos Catholica Ecclesia pie praescipit, ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternae Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse dijudicemur; et Vobis interim in auspiciis bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno Nono.*

§. 18. Hasce Clementis XII. Literas aliae subsecutae sunt praenominatis earum Regionum Episcopis peculiariter inscriptae, quibus idem Pontifex et conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque notitiam de praestita Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, et eorumdem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia sua praeceuntes, caeterorum obedientiam sollicite promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est.

§. 19. *Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Maysarensi, et Carnatensi.*

Tenor Epistolae in simili forma Brevis.

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Molestae Nos, imo graviter ferre; usque adhuc certam denunciationem minime accepisse; qui tandem exitus contigerit Nostris Literis, quas die 24. Augusti 1734. Vobis, et Missionariis istis commorantibus dedimus. Sane taciturnitas haec curarum, et angustiae nostro paterno erga vos amoris causa est, tum et maxime quia, incertae licet, sparsae hic sunt voces, easdem Nostras Literas, et Decreta in publicum ab omnibus minime posita fuisse; nec exacte, prout oportet; adimpleri, quin non deesse aliquos, qui diversa opinantes; ac loquentes, adducunt discipulos post se. Quare primum Fraternitates Vestras ex animo requirimus, ut quomodo isthic res se habeat, quamprimum renunciatis, ne longior tarditas acerbiorum Nobis offerat molestiam; deinde firma spe ducimur, zelo Dei vos impellente, in doctrina sana nobiscum exurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui se addixerunt, ut sedulo caveant, ac diligenter prospiciant, ne culpa eorum: Gentes istae sint timentes Dominum, sed nihilominus et Idolis suis servientes. Hac de causa alteras misimus Literas Fraternitatibus Vestris, atque Missionariis, quibus gravioribus sub poenis demandamus, ut nostrae voluntatis sensibus et Decretis obediant, et opere compleant. Ne vero, ut hactenus unus alterum incuset, et Nos, qui licet praesentes isthic spiritu, corpore tamen absentes, suspensos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ob unoquoque ex Missionariis propria manu subsignandum, expectere duximus, quo quisque profiteatur Nostris jussionibus promptam atque exactam praestare obedientiam, prout latius in iisdem Literis continetur. Hoc etsi tuto Nobis polliceamur pro omnium pietate, et religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatum Vestrarum exempli auctoritas, quoties idem Jurisjurandi sacramentum, in certum erga S. Sedem, et in Nos obsequii vestri testimonium, praestitisse, atque Nobis misisse vos intelligant, prout in Domino etiam atque etiam

Conqueritur de certo exitu primae Epistolae, et debita responsa exquirunt.

Adhuc ratio pro omni executione.

Idem Clemens XII. ad Episcopos peculiariter scribit sub eadem data.

Significat superioris Epistolae sensum, et Episcoporum zelum excitat pro omnium mandatorum implemento.

Obtestamur. Porro hanc unam esse delegendae veritatis viam, unum praesidium ad obstruendum os loquentium iniqua, vosmet facile cognoscere non dubitamus; quare Pontificiam voluntatem, caeteroquin in vos propensam, magis magisque Vobis devincietis, si industriae, cogitationi, studio denique vestro vim addatis exemplo; nec sane veremur, quin eam reverentiam, quam suscipientes Episcopale munus, huic S. Sedi, et Apostolicis mandatis spondestis, hac tamen opportuna occasione explicaturi luculentius eritis, ut quos, ad Juramentum proferendum, vos adire obstringimus, et facto etiam vestro obedire praeceptis Nostris arctius impellantur; ac Vobis, Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris Nostri pignus, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscat. die xiii. Maji MDCCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno Nono.

§. 20. Neque vero his, quamvis adeo onusculae praescriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII.; Superiores quoque Generales Missionariorum in Orientalibus Indiis degentium, eorum praesertim, qui, ut Apostolicae Sedi relatum erat, detrectabant adhuc obsequentis animi erga ejusdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adstrinxit, eosque sub poenis suspensionis a Divinis, privationis vocis activae et passivae, aliisque gravioribus arbitrio suo reservatis, Apostolicae etiam Sedis indignationis, formali praecepta, eoque juridice indicto, adegit ad transmittenda suis respective Religiosis, exempla Apostolicarum Literarum a se tunc editarum, atque ad earum publicationem, et exactam, integram, inviolabilemque observantiam pro viribus praecipendam; ea lege addita, ut si aliquis esset e Missionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, solemnem statim praecepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis Missionibus, e Provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium constituit, intra quem Superiores Generales praedicti tenerentur certis authenticisque documentis Sedis Apostolicae plenam atque integram Decretorum Literarumque observantiam indubitate probare, atque praesertim exempla jurisjurandi, ut praefertur, praestandi, propria uniuscujusque Missionarii manu, cujuscumque fuerit instituti, subscripta exhibere.

§. 21. His ita constitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Episcopi, et Missionarii Apostolici Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis, nominatimque, qui pridem contra Cardinalis Tournonii Decretum steterant, fide data, sacramentoque interposito, exactam, integram, absolutam, inviolabilem observantiam Literarum, quarum superius exemplum insertum est, quodque incipit, *Compertum exploratumque*, promiserunt, secundum formulas aliis in Litteris Pontificiis expressas, quae pariter enunciatae jam sunt, quaeque incipiunt, *Concredita Nobis Dominici Gregis*. Utque suum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctaeque Sedi fidele obsequium, et submissionem certo probarent argumento, ad manus nostras exempla reddi curarunt solemnem jurisjurandi, quod singuli praestiterunt.

§. 22. Hunc igitur fructum ex prudenti constantique, quam hactenus recensuimus, Praedecessorum Nostrorum agendi ratione Nobis colligere datum est; neque jam temere videmur hanc animo spem concepissemus, ut quaecumque dubia super executione eorum, quae ab iisdem Praedecessoribus praescripta memoravimus, adhuc reliqua sunt, resolutis, ut infra, propositis quaestionibus, penitus submoveantur; omnesque demum inter sacros istarum Regionum Operarios dissensiones, et controversiae compositae conticescant; atque Apostolica mandata et Decreta, quae, gravi praemissa ponderatione, ac de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum in tota Republica Christiana in negotiis Fidei Generalium Inquisitorum specialiter deputatorum, aliorumque Virorum pietate ac doctrina praestantium, harum serie edituri sumus, pari obedientiae alacritate ab omnibus istarum Partium Missionariis excipiantur, ac debitae executioni demandentur.

§. 23. Nonnulli siquidem, postquam Literis professi sunt servatas ab se fuisse Apostolicas Literas *Compertum exploratumque*, seque accusatos idcirco perperam fuisse tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi angustias se esse conjectos, ob Jurisjurandi religionem, ob excommunicationis periculum, aliasque gravissimas poenas, quibus inobedientes, legem repugnantes inevitabili nexu obligati sunt atque obnoxii; communi illorum omnium nomine, qui in pari muneris et periculi societate ver-

Episcopi, et Missionarii obtemperant, et juramenta subscripta exhibentur SS. Domino Nostro.

Qui reliqua adhuc dubia cum consilio congregat. S. Officii, definire statuit.

Missionariorum postulata.

Superiores Generales Missionariorum onerati de praemissarum Literarum transmissione publicatione, et supplemento.

Ac de juramenti praestitit exemplis infra triennium Sanctae Sedi repraesentandis.

santur, ad sublevandas suas, ut ajunt, oneratas trepidantesque conscientias, atque ad plurimorum Christianorum salutem, qui recenter conversi persecutionum procellis assidue conflantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

I. Super tollendis censuris, et juramento.

§. 24. Primum illud est, ut onere subleventur (quod quidem onus gravissimum, intolerandumque appellant) tot juramentorum, censurarumque, quibus inextricabilibus veluti laqueis eorum conscientiae vinciuntur, quibusque fit, ut propriae admittendae salutis periculo expositi, de aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur.

II. Ut prorogetur dispensatio super commissione Sacramentalium in Baptismo conferendo.

§. 25. Alterum, ut dispensatio alias concessa super insufflationum, atque salivae ritu, in Sacramento Baptismatis ministrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege sit hujusmodi ritus inductus, in quo dispensatio locum habere non possit; imo, ut ea concedatur necessarium esse ajunt, ad conservandam propagandamque disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissimis illis Regionibus, quarum Incolae ingenito veluti horrore, seu potius inveterato et communi praejudicio, ita salivam aversantur, ut de eo evellendo prope jam sit ab eis desperatum.

III. Ut detur explicatio Articuli de assistentia Pareis praebendo.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plana tradatur interpretatio praecepti a Cardinali Turinoni Missonariis gravissime injuncti, atque ab Apostolica Sede confirmati, eisque inculcati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo *Parreas*, minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, eos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis officiis defungantur. Nam, sine aliqua praefati Decreti declaratione, perniciem eis, qui Christianae Religionis nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, Gentiliumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evasuram. Itaque eorundem Parearum saluti providendum esse censentur, non adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe ut asserunt, exitio Missionibus foret, sed alia ratione; atque ea potissimum, quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Literas promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam declarationis, quam ipsis suis Missionum Procurator significaverat.

Juxta praetensum vivae vocis oraculum Clementis XII.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hujusmodi vocali declaratione, quae Clementi Papae XII. Praedecessori nostro tribuebatur, et ejus etiam exemplum monumentumque in Actis, et Tabulario Sanctae Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve hujusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam inventum sit, longa licet atque exactissima indagine investigatum; cum etiam Administris, quorum custodiae mandandum fuerat, ea de re per Nosmetipsos interrogati, nihil hujusmodi a se visum, nihil auditum fuisse, et numquam ad se pervenisse praedictam declarationem, proptereaque et in actis, et in Archivo desiderari, constanter et indubitate affirmaverint: cum denique ipsius Nostri Praedecessoris ea de re mentem atque sententiam, in Apostolicis ejus Literis supra relatis luce ipsa clarius expressam, exploratamque haberemus; totum hoc gravissimum et inveteratum negotium, cum approbatione et consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquisitorum, ut supra, deputatorum, tandem dijudicare ac definire deliberavimus. Auditisque propterea tum eorundem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad trutinam revocatis, et coram Nobis multum diuque perpensis atque discussis moderationibus illis, quas postularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem Decretorum toties enunciatorum integram absolutamque observantiam existimarent, in hunc, qui sequitur, modum, statuimus, atque decrevimus.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes impositam Jurisjurandi legem esse veluti saluberrimum antidotum extinguendo gliscentium litium, discordiarumque veneno, aptissimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique prohibito in re tam gravi et periculosa, fraenam existere; Censuras quoque a praedicto Clemente XII. Praedecessore Nostro in enunciatis Literis, incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad solos dumtaxat pertinere Apostolicae legis praeceptorumque violatores, easdemque in hujusmodi tantum refractarios, quorum animos neque Ecclesiasticae mansuetudinis officia, neque paternae admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo modo possent, justissimam poenam esse et fore reputantes; non

Quod tamen Oraculum nunquam emanatum declaratur.

Et Pontifex, eo non attentus, circa re-latas.

I. Juramentum praestari et servari jubet, et censuras confirmat.

solum inopportunitatem censuimus, Jusjurandum aliqua in parte remittere, aut moderari Censuras, quod primo fuit ab illis propositum; verum etiam, de praedicto consilio et assensu, ac de plenitudine Potestatis a Deo Nobis concessit, illud, illasque probamus, confirmamus, et innovamus, illudque, et illas omne robur et firmamentum, omnemque vim et efficaciam in posterum semper habere, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quaecumque spectabit inviolabiliter et inconcusse observari decernimus et jubemus.

§. 29. Quod autem attinet ad secundam postulationem, de proroganda supradicta dispensatione, quam Praedecessor Noster in decennium concessit, ut scilicet per id temporis, in Sacramento Baptismatis conferendo, salivae usum abstinere, et sacras insufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque indistincte, sed ubi gravis aliqua et certa necessitas postularet, ut luculentius in ejusdem Literis Apostolicis, quarum initium *Comperitum*, exploratumque expressum est; Nos declarare satis non possumus, quam aegre feramus, quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoscere potuerimus, utrum Missionarii per id decennii tempus, quod jam elapsum esse dignoscitur, ad Apostolicarum Literarum praescriptum, in eo pro viribus elaboraverint, atque ea, qua par erat, fide, ac diligentia, omne suum studium, operamque adhibuerint, ut vanus ille horror, et parum aequa aversatio praedictorum Sacramentalium, quae Gentium illarum animis insidere fertur, sensim emendata, demum ab iisdem penitus deponeatur. Nemo quippe ignorat, Sacramentalium, de quibus agitur, usum, sive institutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in Ecclesiam derivati sunt, siye multiplex mysteriorum significatio, quae in illis continetur, siye demum Romanae Ecclesiae omnium Magistrae spectatur auctoritas, quae eosdem in suis Ritualibus receptos inviolabiliter observari praecepit, jure, ac merito venerandum esse, praecipuoque semper in honore habendum, et consequenter incapacem prorsus recipiendae Baptismatis Gratiae eum esse, qui falso sibi persuaserit, insufflationes, atque salivam aptam haud esse materiam Sacramentalium caeremoniarum, gravissimique piaculi expertem non futurum, qui sic opinanti conferre illud auderet.

§. 30. Et quamquam exploratum esset, Gentes illas hoc pravo errore minime detineri, sed ob id tantum a praedictorum Sacramentalium usu abhorre, quod ingenta quadam, ut ferunt, aversione salivam anhelitumque abominantur, non minori tamen industria Sacris Ministris adnotandum est, ut ex eorum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque aversionem eliminant atque ablegent: aliter timendum merito esset, ne illarum Regionum Neophiti, confirmata in ipsorum mentibus hujusmodi abominatione, eo usque desipiant, ut eandem etiam transferant ad miracula, quae per salivam Christus Redemptor Noster edidit; ipsumque propterea miraculorum et salutis nostrae Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari potest, aversentur. Utque alia praetereamus, illud tandem non diutius est differendum, ut in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carpatensi, Baptismi Sacramentum rite sancteque ministretur, iisdem adhibitis Sacramentalibus, et caeremoniis, quibus Romana utitur Ecclesia, ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata est, dediscantque tandem novelli Regionum illarum Fideles id horrere, quod Deus dignatus est facere.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramentalium praedictorum abominatio suaviter, leviterque ex eorum animis divelli possint, neve hujusmodi lex, quae Sacramentalium usum praescribit, ad nimiam in specie severitatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quae ex illa, tamquam e fonte, in Ecclesias atque Missiones dimanaturae denunciantur; Nos enarratis de causis dispensationem, quam Praedecessor Noster in Literis jam relatis concessit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datae praesentis Nostrae Apostolicae Constitutionis est inchoandum.

§. 32. Ex quo fas est intelligere, non eam esse aut fuisse nostram et Apostolicae Sedis sententiam, quod scilicet nullus dispensationi locus esse possit in hujusmodi Sacrorum Rituum, et Sacramentalium materia, nec ulla dispensandi necessitas, aut sufficiens causa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus superius allatis, nullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo Ritus, ac traditum a Patribus, sancteque ab Ecclesia servatum hujusmodi Sacramentalium usum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa

Super quibus
necesse est Ca-
thecumenos
errare.

Concedit
prorogatio-
nem dispen-
sationis ad
aliud decen-
nium a die
datae prae-
sentium.

Praescribit
Episcopis, et
Missionariis
quomodo ea
uti debeant.

II. Queritur
doctum non
esse de ob-
servantia De-
creti Cle-
mentis XII.
Circa Sacra-
mentalium in
Baptismo ad-
hibenda.

Horum di-
gnitatem, et
relevantiam
commendat.

eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occasionem praeberi; idcirco omnibus diotorum Regnorum Missionariis districte praecipimus, ut hac dispensatione benigne a Nobis indulta, nonnisi certis in casibus, et cum gravis id necessitas postulabit, de quo eorum conscientiam oneramus, utantur, nec nisi in praedictis casibus salivae usum in administratione Baptismatis possint omittere, et occultas adhibere insufflationes; modo si, qui se baptizandos offerunt, in ea non sint opinione, ut credant salivam, atque insufflationes hujusmodi ineptam esse, atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam; qui enim adeo falsa, atque distorta persuasione imbuti essent, tamquam indigni, et incapaces Sacramenti Baptismatis licite suscipiendi, ab eo repellendi essent. Volumus autem, atque omnibus et singulis praedictorum Regnorum Episcopis et Missionariis in virtute sanctae obediendae praecipimus, et expresse jubemus, ut et communibus studiis atque consiliis, et singuli pro virili parte, intra praefinitum decennii tempus, omnibus viribus nervisque contendant, et quemadmodum fuerat eisdem a sanctae memoriae Praedecessore Nostro impetatum, non intermissis laboribus assidue curent, ut ex illarum Gentium animis errorum tenebrae, male sanaeque opiniones, quibus obcaecantur, et miserrime detinentur, penitus discussae, ac radicibus evulsae eliminentur. Ut vero indultum, prorogatumque a Nobis tempus, sanctissimis Romanae Ecclesiae ceremoniis praedictis, quae tamdiu a Sede Apostolica commendatae atque inculcatae fuerunt, facilius apud Nationes illas insinuandis vere conducat, utque ulterior hujusmodi Rituum praetermissio (quam tamen extra verae necessitatis casus, ut supra, nullatenus concessam aut licitam esse, iterum declaramus), alendis Populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandisque ansam non praebeat; universis Gentium illarum Episcopis, et Missionariis praedictis notum esse volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quae porrigi, proferrique unquam possent, aliam denuo prorationem concessum iri.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet postulatam, ut nempe apertius atque distinctius declaretur Decreti articulus, quo laudatus bonae memoriae Thomas Cardinalis Tournonius sancivit, ut Missionarii ad Pareas ac-

rotantes accedant, ut Sacramenta desiderantibus etiam domi administrent, ut denique illis omnia praestent spiritualia subsidia, quae Charitas, Religio, et Officii ratio Evangelicis Operariis, nullo discrimine, nulloque respectu, Fidelibus universis, adversa praesertim valetudine conflictatis, ministranda praescribunt; nemo profecto non videt, quantumvis maximae proponantur difficultates, in quas incurrere Missionarii se posse dicunt, si huic praeepto tam justo, tam sancto parere velint; ferendum tamen nullo modo esse, quod Casas hamillorum hujusmodi hominum ex morbo decumbentium subire recusent, atque illos in summo etiam vitae discrimine, aut Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem eorumdem percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem. Nulla etenim apud Deum est personarum acceptio; nec ullum despiciere fas est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi conjunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, et haeredes Regni, quod repromisit diligentibus se.* Quae qui contemnunt, exhonorantes pauperem, et Fratrem humilem, confundentes in humilitate sua, hi porro longe nimis discedunt a doctrina, et exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri; qui Nos, non Divina tantum voce, sed magnis etiam atque illustribus factis edocuit, quanti apud Nos esse debeant, qui pauperes, atque abjecti per Mundi insaniam vocantur: ecce enim, agebat S. Gregorius Pontifex Maximus, *ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, et tamen venire paratus est ad salutem Servi.* Certe si nos, cujuspiam Servus rogaret, ut ad eum ire deberemus; protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet: *dicens: non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de Coelo venit, qui Servo in Terram occurrere non despicit.*

§. 34. Quare, ut gravissimo huic malo remedium afferrent Praedecessores Nostri Romani Pontifices Gregorius XV., Alexander VII., et Clemens IX. in suis Apostolicis Literis, die XXXI. Januarii Anni MDCXXIII., die XVIII. Januarii Anni MDCLVIII., et die XIII. Septembris Anni MDCLXIX. respective datis, omni animorum contentione, atque zelo obtinere curarunt (quod et Nos eorum vestigiis inhaerentes summo opere optamus, et quantum in Domino possumus, districte praecipimus, et

Et, ut Malabaribus in hac materia perperam opinantes ad Baptismum non admittant.

Atque interini eos instruire curent.

Abique spe ulterioris dispensationis.

113 Decretum Card. Tournonii circa Pareas justum, et necessarium declarat.

Idque confirmat ex Sacris Scripturis, et Patribus.

Praedecessorum super eo praecepta renovat, et novum impleta dolet.

mandamus), ut Nobiles cum Plebeis in unam eandemque Ecclesiam convenientes, una simul Divini verbi pabulo reficerentur, et Ecclesiae Sacramenta reciperent, utque Missionarii Regnorum, Provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi, ut non secus ac Nobilibus, abjectis quoque, et infimae sortis hominibus, in iis, quae ad spiritualem eorum profectum pertinent, praesto essent, illisque in propriis etiam domibus, etsi humillimis ac sordidis, Sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob immodicum illum honorem, quo claro genere nati infimae Plebis homines, ut fertur, ita aversantur, ut vel illorum contactu se commaculari, nobilitateque, et gradu cadere sibi persuadeant, (qui tamen horror cum sit Christi lege damnatus, et Christianorum animis omnino est eliminandus), sive ob patrias leges, imperiaque Regum idololatrarum, quibus Christiani in iis Regionibus subjecti sunt, aliave tandem de causa id evenerit, frustra certe fuerunt Praedecessorum nostrorum consilia, paternae exhortationes, praecepta demum, quibus uti sunt, ut infimi hujus generis hominum conversioni ac saluti procurandae, quantum optaverant, plene consulere, atque providere.

§. 35. Cum vero et Nos, Christi Domini documentis, Praedecessorumque Nostrorum exemplo excitati, anxie cogitaremus, qua ratione illud tandem re ipsa consequi possemus, quod eisdem Praedecessoribus Nostris tantopere cordi fuit, opportune accidit, ut Societatis Jesu Missionarii, quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis Missiones potissimum conceditae sunt, postquam declarari a Nobis articulum de Pareis postularunt, paratos se Nobis obtulerint, pollicitique sint (modo id Nos ipsi probaremus) certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque praecipue dant operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni et saluti satis bene consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factae, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Praeposito Generali subscriptum, in hujus Romanae, atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

§. 36. Praemonemus itaque in primis Pareitum illarum Missionarios universos, ut quae Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimae partes sunt, minime obliviscantur; ac serio perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quae est in Christo Jesu juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque foemina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster a Deo Patre suo postulaverat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te, ut et ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti*; novos credentes instruant, oportere illos eo mutuae charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, et Divini Filii ab aeterno Patre missionem; et Christianae Religionis veritatem facile Gentiles agnoscant.

§. 37. Denique vero tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus et praecipimus, quot necessarii, et re ipsa sufficientes reputantur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorundem domos, ubi aegrotant, pro viribus potant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitae discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo deliniendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi vero contigerit praefatos Missionarios ad Parearum curam praecipue deputatos, aut eorum aliquem e vivis excedere, vel alio abire; alterum, alterius loco continuo subrogari mandamus; et intra spatium quinquennii a die datae praesentium, certissima atque authentica documenta de mandatorum nostrorum executione Apostolicae Sedis reddi debere praecipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta reddita minime fuerint, vel iis redditis, minime constiterit alios Missionarios ad praecipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obijisse, vel alia de causa officio deesse contigerit; tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitae diligentiae, quae tam a Praedecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius praescriptae sunt, ad evincendum expellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insuf-

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apostoli, et ipsius Christi.

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implementatione doceri intra quinquennium, et de superiori intra decennium.

Missionarii Societ. Jesu proponunt Pontifici se aliquos deputaturos ad praecipuam Parearum curam.

Pontifex id probat.

flationes atque Salivam in Sacramenti Baptismatis administratione et susceptione, aversari dicuntur: de quo tamen minime dubitare Nos sinit filialis obedientia, quam ii prae caeteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profleri gloriantur; aut denique si omnes adhibitae diligentiae frustra cessissent: quod secus fore confidimus, dum mentis nostrae oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque eventum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, a quo sano longissime absumus; decernimus, et mandamus, ut alii Missionarii sive Saeculares, sive Regulares ex alio coetu, vel ipstituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitias misericordiae suae effundere decreverit, eorumque labore, atque industria illos fructus in praefatis Regionibus et Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpa vel omissione, consequi non potuerimus.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc et pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eo novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus periculum, quae Christianae charitati offendiculo esse possent; hinc est, quod Societatis Jesu Missionariis, qui in Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi Regnis lunc erunt, virtute sanctae obedientiae jubemus atque praecipimus, ut quicumque casus ex supradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quae per praesentes Literas Nostras circa praemissa decrevimus et observari mandavimus, intra praefinitum respective tempus, integre, exacleque, ut par est, impleta non fuerint, sive id ex eorum facto, sive ex omissione, sive ex prava, et contra literalem earundem praesentium sensum distortionem et voluntatis nostrae interpretatione, sive demum ex qualibet alia causa etiam de necessitate exprimenda, id contigerit; statim, relictis praedictarum Regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, et quocumque titulo, etiam deputatorum ab

Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut simplicium suae Religionis Presbyterorum, seu quolibet alio colore prosequendarum, jure omni, officio, et facultate ex eo tempore in posterum jam nunc eos a Nobis privatos, et imminutos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, et e contra; auctoritate Apostolica, et earundem praesentium tenore privamus, et imminuimus, illico, non expectata alia nostra, et Sedis Apostolicae declaratione, jussione, aut sententia, in Europam revertantur, ubiores, ut speramus, in hisce Partibus fructus relaturi.

§. 39. Demum, etsi ii Missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super inflationum, et Salivae Ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum de Pareis declarandum postulaverant, nil difficultatis praesetulerint circa alia capita Decreti praedicti Caroli Thomae Cardinalis Tournonij, et Apostolicarum Literarum Clementis Papae XII., quarum initium *Comperitum, exploratumque*; ex aliorum nihilominus Literis ingenti Nostro dolore accepimus, ex Missionariis alios esse, qui nulla habita interdicti a praefato Cardinali Tournonio latij, amplissimeque a Praedecessore nostro confirmati ratione, eo usque progrediuntur, ut Christianis Mulieribus gestare, permittant monile collo suspensum; contracti tesseram Matrimonij, quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis praesidere fertur; ipsisque pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiae celebrantur, permittant fructum, vulgo *Cocco* nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde auspicia vel fausta, vel infausta desumant: Mulieribus demum, cum mensibus detinentur, Templi accessu, et salutari Poenitentiae Sacramento interdicant. Quamobrem Nos animo reputantes, quam sit execrandum, Mulieres illas, quae sub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujusmodi insignibus, quae aut Idololatriam importent, aut de Gentilitatis superstitione suspecta sint, prout dubio procul est memoratum *Taly*, necessario proinde damnatum: quamque Christifideles dedecet, ritus, caeremoniasque sequi, vel imitari, ethnicam superstitionem redolentes, quae certe non vacat illa nupiarum tempore in praedictis Regionibus usitata praefati *Cocco* diffractione, quae idcirco jure et merito pariter repro-

Alias novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

Et supradictos in Europam reverti jubet, sublata eisdem facultate exercenda Missiones.

Recensentur alij abusus in iis Missionibus, ut fertur, perseverantes.

Gestatio Taly.

Fractio Cocco.

Denegatio Ingressus Ecclesiae Mulieribus menstruatis.

Lique damnantur.

bata dignoscitur; quam denique justum sit, mensium tempore minime arcere Templis, et salutari Poenitentiae Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admittit Ecclesia, Redemptoris vestigiis insistens, qui sanguinis fluxu laborantem non abiecit: *Si enim*, ut olim scripsit laudatus S. Gregorius Magnus, *in sanguinis fluxu posita laudabiliter potuit Domini vestimenta tangere, cur quae menstruum sanguinis patitur, ei non liceat Domini Ecclesiam intrare?*

§. 40. Haec inquam reputantes, ac relatis et minime ferendis abusibus pro Apostolici muneris ratione remedium adhibere quam maxime cupientes, mandamus, et virtute sanctae obedientiae, tenore praesentis nostrae Constitutionis perpetuae legis vim habiturae, jubeamus atque districte praecipimus universis Episcopis, atque omnibus et singulis tam Saecularibus, quam Regularibus ex quocumque sint Ordine, Congregatione, Instituto, nominationeque ex Societate etiam Jesu, in Orientalem Indiarum Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi existentibus Apostolicis Missionariis, ut omnia et singula, quae in supra insertis Clementis Papae XII. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quas etiam auctoritate nostra, quatenus opus sit, in omnibus, et per omnia approbamus, confirmamus, et innovamus, contenta sunt, tam quae supradicta capita respiciunt, quam alia quaecumque per easdem Literas praescripta, et definita, ad eorum normam, quae idem Praedecessor Noster alterius pariter superius insertis Apostolicis Literis, incipientibus *Concredita nobis*, constituit et sanxit, non solum ipsi pro virili parte integre, exacte, absolute, inviolabiliter, perpetuoque observent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis Fidelibus, qui eorum curae sunt concrediti, exacte servantur et impleantur, omni studio ac viribus curent atque contendant.

§. 41. Denique eosdem Episcopos, et Missionarios omnes rogamus, et obsecramus per Dominum Jesum Christum, et per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, praeter id, quod a Nobis, et a Praedecessoribus Nostri constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium Regionum istarum Gentibus missum est, pari zelo ac puritate propagare non intermittant; omni studio dent operam, ut nedum in novellis Christifidelibus

veteris hominis vestigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quaecumque vel symbola, vel imagines, aut figurae, atque omnis demum species mala, ipsaque veluti umbra, et odor ethnicae superstitionis ab ipsis eliminantur, illud cogitantes, ejusmodi caeremoniis, vanisque observationibus, quae Idololatriae reliquiae sunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac vetustos ac confirmari errores, quibus misere detinebantur. Quod si aliquos Regionum illarum Fideles, veluti paryulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiae praeceptorum, et Rituum observantiam, formidare conspexerint; illud ipsis illustre monitum, quod Sanctus Augustinus Ecclesiae Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non desistant: *Si quaeritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur; quodque ad ipsos Evangelii praecones praecipue dictum esse dignoscitur: Si quaeritis unde ad vitam vocentur; deserite solemnitates eorum, deserite nugas ipsorum.*

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod praedicti Missionarii, eorumque Procuratores, et alii quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praecedentiae, et dignitatis existant, seu alias specifica mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, causaeque, propter quas praesentes emanaverint, sufficienter adductae, verificateae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac inexcogitato, et inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque, juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et effi-

Clausulae efficaees pro omnimoda praesentium executione.

Et injungitur observantia et executio Decretorum S. Sedis, quae in omnibus confirmantur.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, et Missionarios.

caces existere et fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede praefata concessorum Privilegorum praetextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu obijci possent, minime refragantibus, suos plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, easque propterea, omnibus et singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus et omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit inviolabiliter et inconcusse servari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et praefatae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quatumque praeminentia, et potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter iudicari, et interpretari prohibetur, cum Decreto irritanti.

Contrariis quibuscumque derogatur.

§. 43. Non obstantibus praemissis, et quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutum, et Societatum, etiam Jesu, et quarumvis Ecclesiarum, et aliis quibuscumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis et consuetudinibus, ac praescriptionibus quarumcumque longissimis, et immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis praedictis, aliisque quibuscumque personis; etiam quantumvis sublimibus et specialissima mentione dignis, a Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, et remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum,

etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter, et expresse derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 44. Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, et publicari, volumus pariter, et decerpimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis eandem prorsus fidem tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Fides praestanda transumptis.

§. 45. Insuper volumus et expresse mandamus; ut eadem praesentes Literae, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur et intimentur omnibus et singulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, et Procuratoribus Generalibus; ad hoc ut, tam suo, quam praedictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, et observare spondeant, actumque sponsonis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla praedicta, praeter ea, quae a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum, ad Episcopos praedictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, transmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Sub-

Tenor praesentium intimentur Superioribus Missionariis, qui eorum executionem promittant et a Subditis exigant.

Eorumque exempla ad illos transmittant cum oportunitate per optis.

ditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, cum arctissimis praeceptis, easdem Literas, et in eis contenta quaecumque plenarie, et integre, ac vere, realiter, et cum effectu in omnibus, et per omnia similiter, exequendi, et observandi.

Ipsaeque
praesentes
semel publi-
citate omnes
afficiant.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo earundem praesentium exempla in praedictis Regnis legitime publicata fuerint et promulgata, volumus, ut statim post huiusmodi publicationem, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatae et notificatae fuissent.

Sanctio poe-
nalis.

§. 47. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, praeceptorum, mandati, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 12.
Sept. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Octobris ejusdem Anni.

APPROBATIO

CVIII.

Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali et Episcopo Bononiae, ex Ordine Carthusiano-
rum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Quoniam ita comparatum est, ut ea, quae alias accuratissime expensa, et concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis a Nobis ipsi sancita ac decreta fuerint, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ auctoritatis documentis approbata, et confirmata; universi Christiani fideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, et debitæ executioni mandare consueverint. Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto a Decretis fel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri in causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communitè satagimus. Hujusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

§. 1. Singulare Divinae providentiæ consilium esse videtur, quod Nobis reseraverit initium, et progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos et patriam communem, et eundem Cardinalis Titulum Sanctæ Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononiæ Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno MCCCCXVII., et ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, et ad hanc usque diem gubernamus.

Tenor De-
creti editi
in Causa B.
Nicolai.

§. 2. Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tentatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Rituum habita die XX. Julii MDCCXLIV., dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldovrandi tunc Prodatorio, nunc Æmiliæ Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducendæ, prout moris est, commissio manu nostra perquam libenter signata prodit.

Introductio
Causæ.

§. 3. Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inhaerendo, subjici debet examini observantia eorumdem Decretorum; et cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLI. auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum afferebantur; atque inde etiam deducebatur, scientiâ, assensuque Episcoporum Bo-

Processus
et sententia
Ordinarii su-
per casu ex-
cepto a Dec.
Urb. VIII.

noniensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt: praeterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiep. Bononiensem Anno MDCCXXV. sententiam de more pronunciasse, quā cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.

Documenta
Sanctitatis
Beati Viri
Pontificis
jussu colle-
cta, et vul-
gata.

§. 4. Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, et publici ejus cultus fundamenta magis stabilirentur, vitae illius acta a Jacobo Zeno Episcopo Feltrensi et Bellunensi, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicari praecipimus, et cum Codice Bibliothecae nostrae Vaticanae conferri, Codex autem hujusmodi bene ornatus, et Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata praeferebat, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, et aestimatione dignus esse videtur, et ad errores aliquot, qui in velustiores ejus vitae editiones irrepserant, corrigendos apprime aptus. Id vero accurate perfecit Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui praememoratae Vitae notas addidit. Communicatis deinde illi Martini V., et Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quae in Archivo nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitae B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quae a nobis alio tempore hac de re collecta fuerant; factaque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celeberrimas, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, et examinare curavimus, praescripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi volumus; atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecta sunt praedictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; necnon et Caroli VII. Galliae, et Henrici VI. Britanniae Regum, ac plurimorum illustrium Italiae auctorum, inter quos recenseri maxime debent S. Antoninus, et Aeneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum: quae omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hoc ipso anno prodierunt.

Causa pro-
ponitur in
Congreg.
Sac. Rit.,
ipso Ponti-
fice referen-
te.

§. 5. His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII., Cardinali Aldovrando absenti nemo alius Cardinalis fuit a Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habita coram No-

bis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononiae illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentiae fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romae deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem; postea Bononiensis Ecclesiae, invitum quamvis, et coactum, regionem suscepisse; in quo Ecclesiastica vivendi disciplina, largisque elemosynis, luculentiora dedit Sanctitatis suae argumenta; quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiae temporibus, jurisdictionis, et auctoritatis Pontificiae adversariis fortissime restitit: a Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, praecipitque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiosae vitae, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extiterit; cum in omni vitae genere, disciplinam regularem, austeritatem, et Carthusiani instituti jejunia constantissime retinuisse: a Sede Apostolica rebus gerendis praepositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, et Florentinos conciliasse; et post plura in Galliam itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Atrebatensi conventu, inter Carolum Galliae Regem, et Philippum Burgundiae Ducem, praeclaram illam pacem, Catholicae religionis adeo proficuum, firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memoriae prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quae ille tum in Basileae, tum in Ferrariae Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, praeclare sustinuit; praeter gravissimum illud Summi Poenitentiarum, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama; heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se

De ejus Sanctitatis fama et cultu videm exhibitos.

optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) et apparuit, ac tristem, moerentemque hac ipsa magistri sui et domini morte, recreavit; et inter caetera, sempiterna felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum praedixit; quem pariter Aeneas Sylvius, Pii Secundi nomine, assecutus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio et familiaritate conjuncti. Atque uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium solidumque de B. Nicolai memoriae proditum erat in Pontificiis diplomatibus, gravissimisque Auditoribus, qui in praedicto volumine fideliter accurateque citantur: Transeuntibus inde ad id, quod erat praecipuum, ad qualitatem scilicet, et vetustatem publici cultus; retulimus summa fide, quidquid causae Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quae Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit a Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, et in bono lumine collocatis principiis aliquot, quae in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illae nitebantur.

§. 6. Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententia aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio et una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum et canonicum esse censendum, nulloque modo iis, quae in citatis decretis praescribuntur, adversum. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc coepit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum; ubi praeter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat; per Orbem jam longe lateque pervulgatam; imo et duarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repertus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant praeterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononiae Archiepiscopum; Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesiae suae album retulisse, et Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios; et splen-

dores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleberi jusserat: Postremo Beati Nicolai statuae jussu nostro in fronte Basilicae Liberianae inter alias aliorum Sanctorum fuisse positam, ejus Basilicae ipse fuerat Archipresbyter.

§. 7. Audivimus haec omnia singulari animi nostri laetitia, et in omnibus unanimes, praedictorum Cardinalium sententiae voce assensi sumus, quam etiam nunc scripto probamus, et confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus praescriptos limites transire facile solet; cui res, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in praesens decernimus ea, quae sequuntur.

§. 8. Primo, evulgato hoc Decreto, Nolumus ingentem publicae laetitiae significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem alias contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiae, in Basilica Liberiana Romae, et in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus Te Deum in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu praecedente.

§. 9. Secundo, praeter titulum Beati, quem de jure possidet, a privatis primo illi attributum, nunc vero a Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, et splendoribus; non autem diademat, juxta Decretum Sacrae Congregationis Rituum die 12. Februarii MDCLVIII. ab Alexandro VII. confirmatum: Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa a Praedecessore nostro Gregorio XIV. Anno MDXCI.; bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, si ve is ad pedes deponi poterit.

§. 10. Tertio volumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensi, Basilica Liberiana Urbis, et singulis

Pontifici
Resolutionem
confirma-
mat, et de-
cernit, ut
infra.

Ob. Decret.
publicationem
Solennia non ce-
lebrari

Imagines
Beati non-
nisi subprae-
scripta for-
ma depingi.

Easdemque
extra Eccle-
sias hic de-
signatas pu-
blicas Ve-
nerationi
non exponi.

Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiae, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in praesens existunt.

De rationibus augendi Beatorum Cultum.

§. 11. Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos in eo casu versari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, et post ea, quae nuper exposuimus, et quae quodammodo ex declaratione casus excepti a Decretis Urbani VIII. sequuntur; Apostolicae Sedis in more fuit, praeterito aliquo tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Officium, et Missam de Communi in honorem Beati concedere; alio deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussae et approbatae, virtutes, juxta exempla a Nobis cumalata in nostro opere de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 4. n. 6; denique post aliquod temporis spatium Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perraro) referre; et quales magni ponderis causae adessent; Decretis, et Constitutionibus Apostolicis, si quae obstant, derogare consuevit, juxta ea, quae a Nobis relata sunt in eodem Opere nostro de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 17. num. 14.

Conceditur Officium cum Lect. propriis, et Missa in honorem B. Nicolai.

§. 12. Nos itaque, urgentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, et Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi praeconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, et populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoritatis nostrae quibuscumque adversantibus, et temporis inutiliter transacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, et Oratione Exaudi quaesumus de eodem Communi, ritu majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maji, in quo ad beatam vitam migravit, id vero tantum Clero tam Regulari, quam Saeculari, necnon et Monialibus, Civitatis et Dioecesis Bononiensis; tum etiam Romae Clero Basilicae Liberianae; pariterque Monachis, et Monialibus Ordinis Carthusiani universi; itaut quicumque ex praedictis praememorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolverisse censeatur. Eadem ratione concedimus, die X. Maji in omnibus praecitatis locis celebrari posse in honorem ejusdem Beati Missam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram confecerint,

extendi volumus. Concedimus quoque eadem die X. Maji in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis Beati Cardinalis festum, et ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non autem in Processionem deferri, juxta ea, quae Alexander VII. die XXVII. Septembris MDCLIX., et XVII. Aprilis MDCLX. decrevit. Postremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod a Nobis instituitur.

Item anniversaria celebratio Festi, in certis Ecclesiis.

Et descriptio illius nominis in Martyrol. Rom.

§. 13. Haec omnia singularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At verb. praeclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent; ut haec Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam sollicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut recte fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus Beati Viri, qui, quamdiu vixit, Cardinalis Pacis nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tam enixe toto corde, humiliterque rogamus; et rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, stabilemque concordiam, Neque vero dissimulare volumus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percipisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Praedecessor noster in Canonizatione S. Catharinae Senensis civis suae se percipisse saletur; quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit: » Et si Nos quidem B. Catharinae sublimis doctes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam laetissime vidissemus, laetiores tamen in Urbe Senensi, quae nos genuit. Siquidem meritorum ejus longe magis, et magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo haec aut in Africa, aut in Scythia, aut in India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat praerogativae. »

Pontificis sensus in hujus Causae examine et definitione.

§. 14. Quod si deinde Deo placuerit ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto quem in praesens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum praeceptum, et generalem, hoc est a Beatificatione hac aequipollenti, ad solemnem Canonizationem transeundum sit; Postulatoribus causae palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio eorum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, suffecerit

De probatione virtutum et miraculorum facienda, ut procedi possit ad Canonizationem B. Nicolai.

quidem; ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permissio, et restricto ad quosdam locos cultu procederetur, et ut etiam inoffenso pede fieri posset, a Nobis concessio Lectionum propriarum; non autem ut discussioni, et approbationi Virtutum a Sacris Canonibus requisitae, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse potuerit, juxta a Nobis deducta in nostro Opere de Candnizatione Sanctorum, lib. 1. cap. 32. n. 14. et seqq. Proponenda sunt quoque miracula, secundum ea, qua Nos die XXIII. Aprilis Anni XDCCXLI., et die XIV. Julii hujus MDCCXLIV. generatim decrevimus. Notum praeterea, unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per praesens Decretum praescriptos: Mandamusque Patriarchae Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum, una cum caeteris ad calcem additis, inter Regesta Sacrae Congregationis referat, et conservet. Datum hac die XXV. Septembris MDCCXLIV.

Thomas Patriarcha Hierosolym.

S. C. R. Secretarius,

Lectiones,
de quibus
in Decreto.

§. 15. Lectiones in Festo B. Nicolai Alberti Episcopi, et Confessoris; Præ secundo Noturno.

LECTIO IV. Nicolaus Albertus nobili genere Bononiae ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monasticae, ac severioris vitae praestantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur, in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Coenobio praefectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentiae, et Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenius suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque recusans, Superiorum suorum jussu invitatus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vitae cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, et exemplo forma gregis effectus, Ecclesiasticam Disciplinam, et Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, et esset.

LECTIO V. Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantum ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, inuit gratiam, ut conciliandae pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S. R. E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusa-

lem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, et Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italiae ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita functo Martino V., Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundiae Duem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitibus conciliavit. Ad Germaniae quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicae Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.

LECTIO VI. In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, et Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, et excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque institutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V., et Pius II. prodire. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Helvetia rerum calculo oppressus, sancto fine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis, et Miraculorum fama post mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permisit.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio » VI. Idus Maji Bononiae. B. Nicolai Alberti Monachi Carthusiani, ejusdem Civitatis Episcopi, et S. R. E. Cardinalis, Sanctitate, et Apostolicis Legationibus clari, cuius Corpus Florentiae apud Carthusianos » conditum est.

§. 17. Praeinsertum itaque Decretum nostrum, ac praeinsertas Lectiones, et Elogium, ac in eo Decreto omnia et singula contenta ac praescripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, illisque, et omnibus ac singulis contentis et praescriptis, Apostolicae firmitatis robur adjicimus; atque ita ut praemittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore,

Elogium de quo in Decreto.

Confirmatio praeinserti Decreti etc. cum Clausulis, et Derogationibus opportunis.

suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere., ac illis ad quos spectat, et spectabit in futurum, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum praesentium literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Transumptis
plena fides
adhibeatur.

Dat. die 6.
Oct. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

CIX.

DE JURISDICTIONE

Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, et Personas curam Animarum Subditorum Saecularium, in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Firmandis, atque asserendis Ecclesiasticae disciplinae regulis studiose intenti Praedecessores Nostri Romani Pontifices consueverant, peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadversis, ad generalis providentiae curam animum adjicere, easque Apostolicas Constitutiones opportune promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas resecaerent, et inordinatas humanae arrogantiae praesumptiones reprimerent. Cui rei obtinendae utilissimum plane experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanae Curiae Tribuna-

Pontificem
nos, inhae-
rendi Prae-
decessorum
Constitutio-
nibus, et
Congregat.
Decretis.

lium, sive Congregationum judicata et responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque apte conciliare, si quando inter ea non satis convenire videtur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sane ratione fel. rec. Praedecessor Noster Clemens Papa X. per suam Constitutionem, quae incipit *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX., inhaerendo pluribus resolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apostolica praepositorum, multa constituit circa debitam a Regularibus erga Episcopos Locorum Ordinarios observantiam, et subjectionem; tam in petenda eorum licentia et benedictione pro Verbi Dei praedicatione in Ecclesiis etiam suorum respective Ordinum habenda, quam in approbatione et facultate ab eisdem obtinenda pro administrando Saecularibus Poenitentiae Sacramento. Ita pariter se gessit recolendae memoriae Praedecessor Noster Innocentius Papa XII. quum ad normam plurium resolutionum Congregationis Concilii praefatae, certas sacrarum Ordinationum regulas, et singulorum Episcoporum jurā in proprios Subditos praefinivit, lata Const., quae incipit *Speculator*: sub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCXCIV.

Clement. X.
exemplum.

Item Inno-
centii XII.

§. 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est: *Sacramentum Poenitentiae*, Anno MDCCXLI. Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus et statuimus adversus Sacerdotes in Sacramentali Confessione suos Poenitentes ad turpia sollicitantes, juxta declarationes in causis hujus generis, diversis temporibus et casibus prolatas a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium contra haereticam pravitatem generalium Inquisitorum. Idipsum nuperrime egimus; dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Italiam constitutis Encyclicas Literas dedimus sub die XIX. Augusti hujusce Anni MDCCXLIV., quarum initium est: *Cum semper oblatas*, quibus, a praedictae Congregationis Concil. Tridentini Interpretis resolutionibus et placitis nequitiam, discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tam omnes animarum

Idipsum
Pontifex a se
pluries ser-
vatum me-
morat.

curam gerentes, Missam pro Populo applicandi diebus saltem festis de praecepto; tum etiam Ecclesiarum Cathedralium, et Collegiatarum Canonici, aliique de earum gremio; Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem a Nobis servatum iri, declaramus, cum Episcoporum iura, quod attinet ad Visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium Monasteria pertinentium, hac nostra perpetuo valitura Constitutione asserere, atque, ut infra, definire et constituere in animum induimus.

§. 2. Animarum curam in saeculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quae Monasteriis seu Domibus Virorum aut Mulierum adnexae sunt, sive ipsi Regulares sint, sive Saeculares, Sacri Tridentini Concilii praescripto, sess. 25. cap. 41. de Regularibus, subesse debent, immediate in iis, quae ad dictam curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni visitationi, et correctioni Episcopi, in cujus Diocesi praedicta Monasteria sunt sita, exceptis dumtaxat iis Monasteriis seu locis, in quibus Abbates Generales, aut Capitula Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent, atque aliis Monasteriis, seu Domibus, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem, et temporalem in Parochos, et Parochianos exercent, salvo tamen eorum Episcoporum jure, qui majorem in praedicta loca, vel personas jurisdictionem exercent.

§. 3. Cum itaque nonnulli Sacerdotes ab Episcopali jurisdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curae addictos esse constaret, ausi fuissent aliquibus Christifidelium matrimoniis interesse, sine praevia Episcopi aut Parochi licentia; quaesitum fuit, utrum hujusmodi Sacerdotum correctio, atque in eosdem animadversio ad Episcopum, an vero ad eorum Superiores, privative spectaret; Cumque ii privativum ejusmodi jus ex eo deducerent, quod Tridentina Synodus loco cit. dum facultatem tribuit Episcopis corrigendi, et puniendi Sacerdotes ab eorum jurisdictione exemptos, in his, quae ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, de iis dumtaxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi sunt, vel animarum curam exercent, ejusmodi sane ii non erant, de quibus agebatur: futilem hanc, vanamque praesumptionem reprimere statuit fel. record. Prae-

decessor Noster Gregorius Papa XV., ac de consilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Constitutione, quae incipit *Inscrutabili*, data Nobis Februarii Anno Incarnationis Dominicae MDCXXII., decrevit ac declaravit, ut deinceps tam Regulares, quam Saeculares, quomodolibet exempti, sive animarum curam personarum saecularium Monasterii, seu Domibus Regularibus, aut quibusvis aliis Ecclesiis, vel Beneficiis, sive Regularibus, sive Saecularibus incumbentem exercent, sive aliis Ecclesiasticis Sacramenta, aut unum ex illis ministrent, praevia Episcopi licentia, et approbatione; sive quoquo modo in dictae Curae exercitio, aut in eorumdem Sacramentorum, vel alicujus ex illis administratione de facto, absque ulla auctoritate, se ingerant; in his, quae ejusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimode jurisdictioni, visitationi, et correctioni Diocesani Episcopi, tamquam Sedis Apostolicae delegati, plenè in omnibus subdiciantur.

§. 4. Hac controversia per Constitutionem Gregorianam e medio sublata, non ideo ab aliis quaestionibus et litibus circa idem rerum genus promovendis cessatum fuit; pluraque Dubia tam in Congregationibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, quam in Auditorio Rotae, frequenter agitata et resoluta fuerunt, circa peculiarium quorundam actuum naturam, an scilicet iidem censendi essent ad animarum curam, seu ad Sacramentorum administrationem pertinere; et consequenter, an Episcopus in visitandis Regularium Ecclesiis, quibus immineret animarum cura personarum saecularium, posset, nec ne, suam circa hujusmodi actus jurisdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monasterium dici posset ordinaria et principalis Sedes Abbatis Generalis, seu Capituli Ordinis, ideoque Ecclesia hujusmodi Monasterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Episcopo in visitatione subjecta non esset. Cum igitur resolutiones in praedictis Curiae nostrae Tribunalibus circa hujus generis quaestiones identidem captas, earumque rationes et fundamenta, diligenter et considerate perpenderimus, consilium quoque et sententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, aliorumque Virorum in juris Canonici scientia praestantium; nonnulla super his de Apostolica potestatis plenitudine decernere deliberavimus; ac praesenti nostra Constitutione inviolabilem quam-

Et in praesenti potissimum observari declaratur.

Refert Tridentini Decretum circa jurisdictionem Episcopi in Ecclesiis Parochiales ad Regulares spectantes.

Greg. XV. firmat eandem jurisdictionem in omni animarum curam, et Sacramenta quomodocumque administrantes.

Pontifex alias quaestiones circa similia, cum consilio etc. tendit

dam normam praeferre, qua posita omnes de caetero lites, et controversiae praedictis de rebus, si fieri possit, penitus eliminantur, atque omnia submoveantur obstacula, quae debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hactenus consueverunt.

Approbat resolutionem Congr. Episcop. et Reg. quod Missionarii Pastoralis visitationi praemissi etiam a Parochis Regularibus excipi debeant.

§. 5. Optimo sane consilio ab Episcopis Pastoralem visitationem aggredientibus praemitti solent in singulae Dioecesis loca aliqui Sacerdotes Missionarii, qui ante ipsorum adventum, praedicationibus verbi Dei, et administratione Sacramentorum Poenitentiae et Eucharistiae, spiritualem Populorum profectum, et animarum salutem, qui potissimus est Pastoralis visitationis scopus, studeant promovere. Inventi sunt autem ex iis Regularibus, quorum Ecclesiis incumbit Parochialis saecularium cura, qui in dubium revocarent, an hujusmodi Missionarios, sive Saeculares, sive alterius Instituti vel Ordinis Regulares, ab Episcopo missos tamquam visitationis suae praenuntios, in propriis Ecclesiis et Domibus ad exercenda munera eisdem commissa admittere et recipere ipsi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularum praeposita examinatum fuisset sub die XXXI. Augusti Anni MDCLXVIII., affirmative resolutum fuit; ut scilicet praedicti Missionarii etiam a Regularibus Parochis seu Curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus juvari, quibus ad injunctum sibi opus adimplendum opus illis esse contingerit. Quod Nos quoque probamus, et auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse, prudenti Episcopi arbitrio judicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis praecipimus observari.

Et decisio in Cong. Concilii, quod possit Episcopus Sacramentum Confirmationis in Ecclesiis Regularium administrare.

§. 6. Sed et in ipso visitationis cursu, atque etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum et exemptionum indemnitate plus nimio solliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quae quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum et Nos generaliter et sine exceptione eandem definimus.

§. 7. In exequenda vero Pastoralis visitatione Ecclesiarum Parochialium, quae a Regularibus administrantur, minime quidem licet Episcopo omnia Ecclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum asservatur, et consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit; item Confessionale, in quo Parochus ad audiendas Confessiones residere solet; Pulpitum Ecclesiae, e quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta praecipuum ministerii sui munus, annuntiandi; Sacrum pariter Ecclesiae, ad inspicendum locum, in quo asservatur sacra suppellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiae corporibus addictum, Caemeterium Parochianorum humanis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea sint Campanae ad Parochiam proprie spectantes; ac demum, praeter res supra enunciatas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulae consecratae servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia rite benedicta, quae pro ingredientium aspersione ad Ecclesiae fotes poni consuevit.

Declarat quae visitare possit Episcopus in Ecclesiis Parochialibus Regularium.

§. 8. Visitationi locali proxima est ea, quae personam respicit Parochi; cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quam spectat ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privative id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari; quatenus ea, quae extra Clastrum prodierint, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi aedificationem, vel contra eadem obesse maxime possunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, et Nos etiam earundem praesentium tenore decernimus, et statuimus.

Quid circa Parochi vitam et mores cognoscere valeat.

§. 9. Ad personalem quoque Parochi visitationem, praeindeque ad Episcopi jus et officium pertinet ea occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiæ lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, iverit; an Congregationes seu

Et circa alia ad ejusdem Officium spectantia.

Conferentias super casibus conscientiae haberi solitas frequentet; an onera, quae secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro Populo applicaverit diebus festis de praecepto; an iisdem festis diebus omnia praestiterit, quae a Sacro Tridentino Concilio praescripta sunt; Populum Verbi Dei praedicatione, et Pueros in Fidei rudimentis Christianaeque Doctrinae praeceptis instruendo; an, stans diebus, excipendis Fidelium confessionibus vaelet; an aegrotantibus et in extremo vitae agone laborantibus debita spiritualia subsidia sedulo praestet, et Sacramenta Ecclesiae tempestive conferat; an Pueros et Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tam etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam Fideles ad matrimonia in faciem Ecclesiae celebranda admittat, debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque libere matrimonio consentire, ac demum in Doctrina Christiana, maxime vero in praecipuis Religionis nostrae Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se recte ordinatos retineat libros, tum Baptizatorum, ubi Fons Baptismalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Chrismate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, et status animarum.

§. 40. Uno verbo quidquid Episcopus a Parocho saeculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observantia unice excepta, a Parocho Regulari exquirere et exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse comperit, opportuna Decreta condere et pronunciare, ac meritis in eundem poenas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minime privativae sunt, sed Praesul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter a Superiore Regulari aliter, ab Episcopo decerni contingat, hujus, non vero illius, Decretis sit standum; prout alias a Congregatione Tridentini Concilii interprete iudicatum fuit, Nosque Auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere, ac si quae inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis rescare et reformare: nec enim Superioribus

Regularibus in hujusmodi saeculares Parochiae subditos ulla competit jurisdictio.

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex praedictis Parochis ab exercitio Curae removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine praevia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis a suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propterea fuit, an Episcopus posset ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, et an remotionis causa eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem et privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re, supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam a Superiore Regulari, aequo jure, non requisito alterius consensu, ab Animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas iudicii sui aperire, multoque minus probare et verificare debere. Id quod a nobis in omnibus approbatur et confirmatur.

§. 12. Postquam vero Tridentina Synodus loco superius laudato declaravit, praedictos Curatos seu Parochos tam saeculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum saecularium incumbit, subesse debere immediate, in iis, quae ad dictam curam et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi et correctioni Episcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Nostrae Curiae sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi Ordinaria, non vero de delegata); illa tamen Monasteria seu Loca ibidem a Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularem Superiores jurisdictionem Episcopalem et temporalem in Parochos et Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, majorem in praedicta Loca vel Personas jurisdictionem exercent. Quare nonnullis Episcopis contententibus, licere sibi, saltem tamquam Delegatis a Sede Apostolica, in Parochos praedictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere, Congregatio Con-

Remotionem
vere Paro-
chi, utriusque
licere, sine
alterius con-
sensu.

Firmat ex-
emptionem
Parochia-
lium, in qui-
bus Superio-
res Regula-
res jurisdic-
tionem Epi-
scopalem et
temporalem
obtinent.

Statuit Paro-
chi correctio-
nem ad
Episcopum
cumulative
cum Superio-
re Regulari
spectare.

Parochiano-
rum autem
ad Episco-
pum privati-
ve.

cilii respondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem et Temporalem in ipsos Parochos et Parochianos, et contra Episcopus probare nequit ampliorem in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debet Episcopus tam a visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos et Parochianos. Quod, quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

Declarat, exemptionem Parochialium Monasteriorum, in quibus resident Superiores Generales, non extendi ad residentias aliorum Superiorum non Generalium.

§. 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, et correctione, etiam in his, quae ad Animarum Curam et Sacramentorum administrationem spectant, praedicta Sancta Synodus excipit tam Saeculares, quam Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent. Quae exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasionem praebuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quod in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo praefata Concilii Congregatio pronunciavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem et temporalem exercent; qua jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non sint Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum a jurisdictione, et visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales praedicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum judicari et censeri debere statuimus: minime attentam distinctionis nota, quae in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbates*, aliudque *Generales*, utpote quae nullatenus reperitur in

Indicat mentem in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

exemplari authentico Actorum ipsius Concilii, quod in Archivo Sedis Apostolicae in Arce Sancti Angeli asservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certo cognosceremus, diligenter inspicere fecimus, proindeque a praedictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

§. 14. Altera quaestio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione et visitatione, sufficiat, quod aliquod Monasterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an vero praeterea requiratur, ut ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere, quod Monasterium seu Domus, sit Ordinaria et principalis Sedes Superioris Generalis; prout a Congregatione Concilii constanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, sed ad personas Praesulum Regularium in locis residentium referantur.

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monasterium sit caput Ordinis.

§. 15. Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Episcopi Visitatione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quae praedictis Monasteriis unitae sunt, et ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hisce Ecclesiis unitis taceant Conciliaria Decreta, neque porro eadem ratio honoris ejusdem et reverentiae habendae erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes, locum habeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut praefertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesias unitas, minime exemptas esse a jurisdictione et visitatione Episcopi, quamvis illae a parochis regularibus administrarentur, id ipsum Nos, praedictae Congregationis resolutionibus inhaerentes, decernimus et constituimus.

Parochiales autem unitas Monasteriis residentialibus Superiorum Generalium non gaudere exemptione.

§. 16. Quaesitum fuit quarto loco, an ratione exemptionis a jurisdictione Episcopi, quae competit supradictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, et propter eorundem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni et correctioni praedictorum Generalium Regularium, jus aliquod, et jurisdictio attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in saeculares Subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an

Asserit privativam jurisdictionem Episcopi in Parochianos etiam hujusmodi Parochialium exemptionum.

Item ius exa-
minandi, et
approbandi
Parochum.

vero dicendum sit ius istud ad Episcopum privative pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam et privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eundemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem et consensum (prævio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior hujusmodi Generalis aliquem sive saecularem, sive regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nulum amovibilem, ad exercendam in prædictis Ecclesiis animarum curam personarum saecularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusce Parochiae regimen a supradictis Parochis exemptis, sive saecularibus, sive regularibus, non recte administrari cognoverit; posse ipsum, et aliquando etiam debere pro sui Officii munere, apud Superiorem Generalem instare, ut Parochum, seu Curatum hujusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicae Sedis auctoritate; si nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parocho plus aequo faventem invenerit.

Et instandi,
quatenus
opus sit, pro
illius remo-
tione.

Statuit, resi-
dentiam Su-
perioris Ge-
neralis ad ef-
fectum exem-
ptionis non
vagam et ar-
bitrariam, sed
illam dumtaxat in-
telligi, quæ
a Constitu-
tionibus vel
a consuetu-
dine Ordinis
præfinitur.

§. 17. Præcipua in hac materia quaestio illa fuit, quatenam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contenditibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipsius Ordinarium principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Parocheus ab Episcopali jurisdictione et visitatione immunis statim fiat. Verum vaga et arbitraria hujusmodi Sedes, quæ a sola Superioris Generalis praesentia naturam Sedis ordinariae et principalis mutuatur, tum rectae rationi, tum Concilii verbis ac sensui plane adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, ejusque Curiae; in aliis vero Ordinibus, ubi constitutiones de eo nihil statuunt, eandem residentiam veteri consuetudine esse præfinitam; quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur; eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, et censi decernimus, quæ ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine prædicta praescribi dignoscitur; idque tantummodo Monasterium,

non vero aliud, in quo, quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi præcipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

§. 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordines seu Congregationes, quorum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime præfinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum Monasterium pro ejusdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione et visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat Monasterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro sua stabili residentia, et Officialium seu Ministrorum prædictorum. Verum si, facta semel hujusmodi electione, eandem postmodum variare praesumpserit, declaramus, neque Monasterium initio electum, neque alterum, etiamsi cum sua Curia eo se transtulerit, privilegia ordinariae et principalis Generalitiae Sedis habiturum.

Aut quam
Superior Ge-
neralis semel
initio elegit.

Sublata fa-
cultate va-
riandi.

§. 19. In omnibus autem præmissis exemptionum casibus, salvum semper atque illaesum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias, earumque Rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quæ Monasteriis seu Domibus iis adnexae sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine præfinitam habent; quam eas, quæ ab ipsis Superioribus Generalibus alias pro ordinaria principali residentia fuerint electae, et nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni, et correctioni subjectae fuerint.

Et salvo ma-
jori jure Epi-
scoporum, si
qui majoris
jurisdictionis
quasi
possessionem
habeant.

§. 20. Decernentes praesentes nostras Litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu aliorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, seu alias specifica, et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, neque Causae propter quas eadem praesentes ema-

Clausulae
praeservati-
vae.

naverint, adductae, verificateae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apositionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concessio velemanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posset: sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari.

Aliter iudicari prohibetur.

§. 21. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Iudices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praepotentia ac potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere: ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesita non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus; necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hie-

rosolymitani, aliisque quibuslibet specifica et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, et cum quibusvis etiam clausulis et decretis, etiam derogatoriis derogatoriis, et irritantibus in genere, vel in specie; etiam motu simili, et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis suorumque totis tenoribus specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 23. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citorio, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicari, et affigi, sicque publicatas et affixas omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde efficere et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae et notificatae fuissent.

Publicationis praesentis Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factae.

§. 24. Utque earumdem praesentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Transumptis fidem praestari sancitur.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, et declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem

Sanctionis poenalis.

Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli-Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 6.
Nov. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, octavo Idus Novembris, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

*Registrata in Secretaria Brevium.
Public. die 18. ejusdem mensis et Anni.*

CX.

JUBILEUM

Pro Christifidelibus Italiae, et Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, et aliis Catholicæ Ecclesiæ necessitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentibus Literas inspecturis, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europæ, et Italiae præsertim incubantibus.

In Suprema Catholice Ecclesiæ administratione, quam per ineffabilem Divinae Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commisit, non leve imbecillitatis nostræ præsidium in generali Christianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus: Hinc jacentem pene animum, tantique muneris magnitudine, et difficultate deterritum, magna spes erexerat, in ea Nos sane incidisse tempora, in quibus, relictis bellorum incendiis, asserta Regnorum conjunctione, hostium sublata formidine, et facta per Illum, qui et mari, et ventis imperat, tranquillitate, facilius Pastoralis officii Nostri partes implere, et Dominici gregis curam sustinere potuissemus. Verum quo minus aspera suscepti muneris ducebamus exordia, eo deinceps tristior et luctuosior Christianæ Reipublicæ facies sese paulatim explicuit, donec tota, veluti immissis facibus, Europa deflagrante, adeo vehementes turbulentissimæ

tempestatis fluctus Nos jaclant ac pene obruunt, ut cum prædecessore Nostro Divo Gregorio Magno, senescentis Mundi terminum, atque iræ et ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius cum gemitu et lamentatione denuntiare quodammodo cogamur; Nam Regnum adversus Regnum, et Gentes contra Gentes, ac utrasque nomine Jesu Christi insignitas, exurgere, earumque pressuram terris insistere, et aliunde cum angore accipimus, et hic, manantibus continuo lacrymis, propriis oculis spectamus: Terraemotus per loca non ita pridem dederunt significationem, ut fugeremus a facie arcus; arva et segetes ab eluvionibus direptæ; pestifera, et deterrima lues longe lateque Provincias depopulata, agri a Colonis relictæ, quam plurimi hominum siti et fame enecti, Urbes Civibus vacuæ, obstructæ cadaveribus viæ; corpora supra corporibus inhumata; et denique tamquam aqua in circuitu sanguis effusus, satis aperta divini furoris signa undequaque præseferunt, et adhuc extentum ultricis justitiæ brachium nobis ostendunt; immo ne tot acerbissimis calamitatibus, Italia præsertim incubantibus, deesse aliquid videatur, Nos ipsi propemodum vivimus inter gladios, et fere timemus, ne percusso pastore, oves dispergantur.

§. 1. At probe memores, quod Dominus, cum iratus fuerit, misericordiae recordatur, neque vult mortem Peccatoris, sed ut fructus dignos poenitentiae faciens, convertatur, et vivat, etsi interea temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem suam a Nobis averteret, attamen, ut in Nos, cum fiducia adeuntes ad thronum gratiæ, misericordiae suæ divitias largius effundant, ex prisco Romanæ Ecclesiæ more, coelestium munerum thesauros aperire, et liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apparuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, et Ipse auferens bella usque ad finem Terræ, arcum conterat, quem telendit, confringat arma, et scuta comburat igni.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Al-

Divinae episcopi fiducia, Oratione mediante.

Indulgentia plenaria conceditur impenitentibus opera injuncta.

In Urbe. In Urbe Nostra, quam in universa Italia, et Insulis ei adjacentibus, degentibus quorum iis, qui in praedicta Urbe Nostra solemnī Processioni die festo S. Andreae Apostoli ab Ecclesia ejusdem Sancti Andreae de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beatae Mariae Virginis supra Miservam Fratrum Ordinis Praedicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, et Populo agenda, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut Sanctae Mariae Majoris dictae Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, a supradicto die festo Sancti Andreae inchoandarum, et usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces, ut supra, effuderint, ac quarta, et sexta feriis, ac Sabbato alterius ex praedictis hebdomadis jejunaverint, et peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in aliqua ex Dominicis praedictis, vel alia die intra easdem hebdomadas reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, caeteris vero extra Urbem praedictam, ut praemittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, et ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hae nostrae pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officialia, vel alios, ut praefertur faciendae decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quarta et sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis praefatis jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam Sanctissima Communionem refecti fuerint, et pauperibus aliquam eleemosynam, ut praemittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intra et extra Urbem praedictam concedi consuevit, tenore praesentium concedimus et elargimur.

**Extra Ur-
lem.**

§. 3. Navigantes vero, et iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, et visitata Ecclesia Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum Domicilii, eandem Indulgentiam consequi possint, et valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Saecularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua praestare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum uniuscujusque Ordinariis ante praesentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque injungere, quae ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus, et indulgemus.

§. 4. Insuper omnibus et singulis Christianis utriusque sexus tam laicis, quam Ecclesiasticis Secularibus, et Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti tam in Urbe praedicta, quam extra eam in universa Italia, et Insulis ei adjacentibus praedictis, ut praefertur, degentibus, licentiam concedimus et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Saecularem quam cujusvis Ordinis, et Instituti Regularem ex approbatis, ut praemittitur, a locorum respective Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, et aliis Ecclesiasticis sententiis et censuris a jure, vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, nec non ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, et delictis quantumvis gravibus, et enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, et Sedi Apostolicae, etiam in literis die Coenae Domini legi solitis, contentis, et alias per quascunque nostras, aut Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiae, et hac vice tantum absolvere, et liberare valeant, et insuper vota quaecumque (Religionis, et Castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, et eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus poenitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

De Navigantibus et iter agentibus.

Ac degentibus intra claustra vel alias impeditis.

Facultas eligendi Confessarium pro absolut. a pecc. et cens.

Etiam reserv.

Et pro commutatione Votorum.

Præceptum
præsen-
tium publi-
catione etc.

§. 5. Quapropter tenore præsentium in vir-
tute Sanctæ obedientiæ districtè præcipimus
atque mandamus omnibus, et quibuscumque
Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archie-
piscopis, Episcopis, et aliis Ecclesiarum Præ-
latis, ac quibuscumque Ordinariis locorum
ubique existentibus, eorumque Vicariis, et
Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui cu-
ram Animarum exercent, ut cum præsentium
literarum transumpta, seu exempla, etiam
impressa acceperint, illa statim absque ulla
mora, retardatione, vel impedimento, per suas
Ecclesias, et Dioeceses, provincias, Civitates,
Oppida, Terras, et loca publicent, et publicam
faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas
designent.

Exceptiones
ad alios locum.

§. 6. Non intendimus autem per præsentibus
super aliqua irregularitate publica, vel occul-
ta, nota defectu, incapacitate, seu inhabilitate
quomodo contracta dispensare, vel aliquam
facultatem tribuere dispensandi, seu habilitan-
di, et in pristinum statum restituendi, etiam in
foro conscientiae: neque etiam easdem præsen-
tes iis, qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab
aliquo Praelato, seu Iudice Ecclesiastico, etiam
eorum nomine specialim non expresso, excom-
municati, suspensi, interdicti, seu alias in sen-
tentias, et censuras incidisse declarati, vel pu-
blice denunciati fuerint, nisi intra tempus dic-
tarum duarum hebdomadarum satisfecerint,
aut cum partibus concordaverint, ullo modo
suffragari posse, aut debere.

Derogatio-
nes.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus, et
Ordinationibus Apostolicis, praesertim, quibus
facultas absolvendi in certis tunc expressis ca-
sibus ita Romano Pontifici pro tempore existen-
ti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimi-
les Indulgentiarum, et facultatum hujusmo-
di concessionibus, nisi de illis expressa mentio,
aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari
queant: necnon regula Nostra de non conce-
dendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcum-
que Ordinum, et Congregationum, sive Institu-
torum Regularium, etiam juramento, confir-
matione Apostolica, vel quavis firmitate alia
roboratis, statutis, et consuetudinibus; privile-
giis quoque, indultis, et Literis Apostolicis eis-
dem Ordinibus, Congregationibus, et Institu-
tis, illorumque personis quomodolibet conces-
sis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus,
et singulis, etiamsi de illis eorumque totis te-
noribus specialis, specifica, expressa, et indi-

vidua, non autem per clausulas generales idem
importantes, mentio, seu quaevis alia expres-
sio habenda, aut aliqua alia exquisita forma
ad hoc servanda foret, illorum tenores prae-
sentibus pro sufficienter expressis; ac formam
in eis traditam pro servata habentes, hac vice
specialiter, nominatim, et expresse, ad ef-
fectum præsentium, derogamus, coeterisque
contrariis quibuscumque.

Fides ha-
benda Tran-
scriptis.

§. 8. Ut autem praesentes Nostrae, quae ad
singula loca deferri non possunt, ad omnium
notitiam, facilius deveniant, volumus, ut ea-
rundem præsentium transumptis, vel exem-
plis, etiam impressis, manu alicujus Notarii
publici subscriptis, et sigillo personae in digni-
tate Ecclesiastica constitutae munitis, ubique
locorum, ut praefertur, eadem prorsus fides
habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si
forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majo-
rem sub Annulo Piscatoris die vigesima Novem-
bris millesimo septingentesimo quadagesimo
quarto, Pontificatus Nostri Anno quinto.

Dat. die 20.
Nov. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

Public. die 21. ejusdem mensis et Anni.

CONTROVERSIAE

CXI.

Circa Regimen Missionum in Regno Cocinchi-
nae existentium, earumque limites, diri-
muntur.

*Venerabili Fratri Hilario Costa Episcopo Cõry-
censi, et Apostolica Vicario Regni Tunchini
Orientalis.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Quantopere Caritas Christi et sollicitudo om-
nium Ecclesiarum urgere pergat Apostolicam
hanc Sanctam Sedem, cujus Pastorum Princeps
Jesus Christus per abundantiam Divinae Boni-
tatis Nobis quamvis immerentibus Vicariam
auctoritatis suae in Suprema Catholicae Ecce-
siae administratione tribuit potestatem, adeo
certum est, ut luculentissima Apostolicae cari-
tatis et sollicitudinis hujusmodi argumenta ubi-
que terrarum luce clarius conspiciantur. Ro-

Apostolicae
Sedis Cura
pro statu
universum Ec-
clesiarum.

mani sane Pontifices Praedecessores nostri, Nosque ipsi, a remotissimis Orbis terrarum regionibus etsi corpore absentes, spiritu tamen praesentes, numquam destitimus, quin per Sacros Operarios ad Evangelicam Christi Vineam excolendam omni tempore missos uberrimus Christianae pietatis et aeternae salutis fructus colligeretur.

Missiones
Cocinchinae
variis agita-
tae dissidiis.

§. 1. Inter caeteras vero Apostolicas in Asia institutas Missiones, nobilior et fructuosior olim commendabatur illa Cocinchinae; sed ad statum tam perniciosum deplorabilemque jamdudum redacta est, atque in tanta perturbatione modo versatur, ut de illa non sine obortis lacrymis ingentique Animi Nostri moerore cogitare possimus. Quae, autem status perturbationisque hujusmodi causa fuerit atque in praesentia sit, manifestius Fraternitati Tuae, quippe quae prope oculis spectat, quam Nobis tam longe existentibus, nota est; quamplurimae scilicet gravissimaeque controversiae et concertationes, non minus inter Missionarios diversorum Ordinum, Congregationum, et Institutorum ibi adlaborantes, quam inter nonnullos ipsorum, et Apostolicos pro tempore Vicarios, eorumque Coadjutores exortae, quae magno animorum ardore foveae, in dies increscunt. Totae vero harum controversiarum concertationumque summa in finibus terminisque Ecclesiarum, earumque inibi erectarum constitutis residentiis, necnon in regimine, et directione illorum Christifidelium, ab unoquoque ex iisdem Ordinibus, Congregationibus, et Institutis seorsim ac privative praetensa, consistit: quemadmodum etiam quoad varias doctrinas ac ritus, seu consuetudines, per eas Regiones jam disseminatas, vel subinductas, ab integerima Catholicae Ecclesiae doctrina disciplinaeque discrepantes, aut minime consentaneas, vertitur. Etsi autem Apostolica haec Sancta Sedes, prout rerum ac temporum rationem exposcere visum fuit, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum consilio, per varias ordinationes praescriptasque rationes, et salutare, et opportunum tum auferendis componendisque exortis jam dissidiis perturbationibusque, tum avertendis impediendisque ulterioribus malis, remedium adhibere non omisit; ipsa tamen locorum distantia in causa fuit, quod Apostolicae providentiae hujusmodi nendum optatus excitatis ardentibusque discordia-

Quae nun-
quam peni-
tus extingui
potuerunt
per Decreta
Congreg. de
Propag. Fide.

rum incendiis penitus extinguendis successus minime responderit; quin imo, propter immaturum Apostolicorum Vicariorum eorumque Coadjutorum obitum, necessariamque novorum utriusque Successorum deputationem, magis magisque dissidiorum concertationumque fervor exarserit.

§. 2. Quoniam autem ex relatis propositisque Partium studiis, rationibus, et documētis, invicem ut plurimum pugnantibus, rectum, aequum, certumque rerum tam longe dissitarum iudicium haud facere, ac pronuntiare poterat ipsa Congregatio Cardinalium Propagandae Fidei; in eam sententiam, ne Missiones hujusmodi penitus interirent, venit anno millesimo septingentesimo trigesimo sexto, ut Apostolicus Visitator facultatibus necessariis et opportunis instructus per fel. record. Clem. PP. XII. Praedecessorem nostrum illuc ablegaretur; qui omnibus inibi perspectis ac mature expensis, prae oculis Deum habens, et ad promovendum Sacrosanctae Catholicae Religionis incrementum dumtaxat intentus, exortas inter Missionarios aliosque controversias et dissidia componeret atque sedaret, inordinationes emendaret, salutaris providentiae ordinem pro recto illorum Christifidelium regimine induceret, ac denique per opportuna decreta (super quibus tamen semper intelligeretur reservata ejusdem Congregationis Cardinalium auctoritas, et dictae Apostolicae Sedis suprema confirmatio) pristina tranquillitas, concordia, ac praesidium Missionibus illis fere languentibus restitueretur, firmareturque. Hujusmodi consilio adhaerens idem Clemens Praedecessor, Venerabilem Fratrem Elzearium Franciscum des Achards de la Beaume Episcopum Halicarnassensem, et Pontificio Solio Assistentem, in Civitate nostra Avenionensi natum, et Metropolitanae Ecclesiae Avenionensis Praepositum, in Apostolicum Cocinchinae Visitatorem delegit et ablegavit.

Hujus consilio, Clem. XII. eo ablegat Episc. Halicarnass. Visitat. Apost.

§. 3. Anno itaque MDCCXXXIX. illuc impulsus, ut injuncti muneris partes expleret, vigore facultatum sibi tributarum, post coeptam absolutamque Visitationem Ecclesiarum uniuscujusque Instituti, nempe Dilectorum Filiorum Presbyterorum Saecularium Seminarii Missionum ad Exteros Civitatis Parisiensis, Clericorum Regularium Societatis Jesu, Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Obser-

Qui Ecclesias illas visitat.

vantia Excalceatorum Provinciae Sancti Gregorii Insularum Philippinarum, et Missionariorum ipsius Congregationis Propagandae Fidei, de rebus omnibus, quantum cum Domino potuit, edoctus, edidit Decreta tenoris qui sequitur, videlicet.

§. 4. *Elzéarius Franciscus Des Achards De la Beaumie, Dei, et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Halitarnassicus, Sanctissimi Domini Nostri D. Papae Praelatus Domesticus, Soli Pontificii Assistens, Ecclesiae Metropolitanae Avenionensis Praepositus, et Missionum Cocinchinae, Cambodiae, et Ciampae Visitor Apostolicus specialiter Delegatus.* Omnibus Venerabilibus Missionariis in hac Vineâ laborantibus, salutem. Ea fuit mens Summi Pontificis, et Sacrae Congregationis de Propaganda Fide in decernenda Visitatione Apostolica, ut eradicatis zizaniis, quae in his partibus semen Patrisfamilias suffocabant, granum Praedicationis Evangelicae altas et liberâs radices ageret, uberisque fructus, qui hujusce Ecclesiae horreum implerent, deinde produceret. Cum igitur tantum onus humeris nostris, licet imparibus, impositum fuerit, ex quo ad has oras appulimus, nullam non adhibuimus diligentiam, ut ab iis finibus exulem tranquillitatem reduceremus, Deoque, qui Caritas est, preces et supplicationes offerre non cessavimus, ut Plebis suae miseratus, iis, quibus dederat fidem, largiretur et pacem. Jam votis nostris benignus annuit Deus, et tum summa animi nostri voluptate infelices hos Neophytos, quos Diabolus, aut ignorantia deceperat, rediisse ad cor, et praestare omnimodam Ecclesiae, et Pastoribus obedientiam videmus, jam Sacra frequentantur, ac de sua nunc salute solliciti, qui a pluribus annis peccata non deponebant, ad Tribunalia advolant, et alia Ecclesiae Sacramenta petunt ac recipiunt. Sed ad illud gaudium, quo ex toto et tam subitis mutationibus repleti sumus, aliud multo majus accessit, vestrae scilicet, Venerabiles Fratres, Nos adjuvandi voluntatis affectio, vestrumque exequendi nostra decreta propositum; sic enim Dei Opus consummabitur, et pia Sacrae Congregationis desideria complebuntur. Ut itaque ad optatum finem perveniamus, pacque ista, quae de Caelo descendit, firmâ et stabilis perseveret, Christianique in plures factiones imposterum non scindantur, suosque legitimos cognoscant Pastores, et ut decet revereantur, sequentia decreta edenda existimavimus, quae sub poena disobedientiae, et alia majori arbitrio Sacrae Congr. et nostro imponenda, inviolabiliter

ab omnibus Vobis servari mandamus, usque dum de iis certior facta eadem Sacra Congr. aliter statuendum senserit.

§. 5. *Primo quidem, cum experientia compertum sit, jurgiorum et dissensionum non pauca praebere semina, quando diversae Christianitates a suis legitimis non reguntur Pastoribus, mandamus, ne imposterum aliquis Missionarius cuiuslibet Instituti aut Ordinis, Saecularis, aut Regularis, etiam e Societate Jesu, audeat mittere falcem in Messem alienam, sed contentus unusquisque portionis vineae, quae illi contigit, illam accurate excolat.*

Jubet singulorum districtum finem custodiri.

§. 6. *II. Et quoniam pro bono et incremento harum Missionum Sacra Congregatio usque de anno 1658. Vicarios Apostolicos duxerit deputandos, qui istarum vinearum culturae invigilarent, et cum Sociis e Seminârio Parisiensi illis adjunctis, in illis laborarent, et Ulerum indigenum formarent, volumus, ut Ordo antiquus ab iisdem Vicariis Apostolicis institutus omnino observetur.*

Servari Ordinem praescriptum a Cong. Prop. Fidei.

§. 7. *III. Adhaerentes Sacrae Congregationis decretis, quibus prohibitum est, ne diversi Instituti Missionarii in eodem Districtu se collocent, ut praecipue videre est in Decreto 26. Julii 1707. dato, ac ne Ordo Ecclesiasticus confundatur, unicuique Gregi juxta praescriptum Sacri Concilii Tridentini, proprios Pastores, qui suarum quisque ovium curam habeant, attribuendos, ut infra, duximus. Discussis igitur sedulo omnium iuribus, quae variis in Congressibus coram Nobis habitis tam verbo quam scripto Nobis ab unoquoque et ab omnibus partibus exposita sunt, decernimus Primo ut Provincia Huê, seu Aulae remaneat communis, uti hactenus fuit, inter inclytum Parisiense Seminârium, et Venerabilem Jesu Societatem, ita ut RR. DD. Galli suas Residentias, quas possidebant, et adhuc habent in Toparchiis Phu-cam, et Thoduc, pacifice conservabunt, unde Christianitatibus, seu Populationibus illis annexis inserrient. Similiter RR. PP. Societatis absque ulla contradictione remanebunt in possessione residentiarum, quas habent in Kebat; unde quoque Christianitatibus ab ipsis dependentibus occurrent. Sed cum RR. PP. Franciscani, contra tenorem Decretorum superius allegatorum, a septem circiter annis unam aperuerint Ecclesiam in Toparchia Tho-duc in districtu et prope Ecclesiam DD. Gallorum: mandamus, ut spatio octo dierum, post promulgationem nostrorum Decretorum, R. P. Hieronymus a Sanctissima Tri-*

Missionum limites distinguat.

Franciscanis aliquos adimittit Ecclesias et infra n. 2. et 4.

nitate, qui memoratam Ecclesiam aperuit in Tho-due, se recipiat in Ecclesiam Soingua sitam ad Littus Insulae Regis, et quae pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam: At vero cum haec Ecclesia Soingua reperiatur in Districtu Kehat RR. PP. Jesuitarum, dictus P. Hieronymus ibi remanere poterit quoad vixerit, sed illo discedente, vel decedente, nullus alius ex Familia S. Francisci illi sufficiatur. II. Decernimus pariter ut Provincia Cham communis administraretur, sicut hactenus consuetum est, a RR. DD. Missionariis Gallis, et RR. PP. Jesuitis, et quilibet respective in suis Districtibus curam habeat Christianitatum ab ipsis dependentium; quae quidem Christianitates RR. DD. Gallorum incipiunt a Con-ve, et Ketà inclusive, usque ad Sium ex parte Boreali; Christianitates autem RR. PP. Societatis incipiunt a Taifò, et Trachien usque ad Caytlam ex parte Australi. Verum cum RR. PP. Franciscani a paucis annis in medio dictarum Christianitatum se collocaverint, cum magno praepjudicio praecipue RR. PP. Jesuitarum semper reclamantium, mandamus ut dictae Christianitati tam RR. PP. Societatis, quam RR. PP. Gallis restituantur; et R. P. Philippus a Conceptione, qui in Portu Taifò unam aperuit Ecclesiam, quae solum aliquot minutis distat a residentia RR. PP. Societatis, dictus R. P. Philippus se recipiat in Ecclesiam Superiorem Chindoa, quae etiam pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam, ubi quoad vixerit, si voluerit, remanebit, ita ut illo discedente vel decedente, nullus alius Franciscanus ipsi substituitur, sed tota haec Christianitas, vel aliae ad proprios redeant Pastores. III. Examinata summa cum attentione ac diligentia contentione, quae orta est inter RR. DD. Missionarios Gallos, et RR. PP. Jesuitas circa Provincias Boreales Dinheat, Quamgbinh, et Dingoè, praetendente utraque Parte illarum Provinciarum administrationem ad se pertinere, affirmantibus RR. PP. Jesuitis se eas aperuisse, et aliquot millia Gentilium Sacro Lavacro in iis abluisse: asserentibus e contra RR. DD. Gallis sibi ab ipso ingressu DD. Vicariorum Apostolicorum illas Provincias Boreales Dinheat, Quamgbinh, et Dingoè assignatas fuisse, ut illas excolerent, ut de facto eas soli ab illo tempore semper excoluerent, aut per se, aut per Sacerdotes Anamitas suos Alumnos usque ad annum 1719. quo R. P. Morera Jesuita se in eas Provincias intromisit, fabricando Ecclesiam prope alteram RR. DD. Gallorum; Nos considerantes utramque par-

tem aequalibus inniti rationibus, et insuper consulentes aequitati; quae videretur exigere ut dictae Provinciae Boreales inter Ven. Jesu Societatem, et inelytum Parisiense Seminarium communes remaneret, quandoquidem tam RR. PP. Jesuitae, quam RR. DD. Missionarii Galli in dictis Provinciis Christianitates aperuerint; attamen cum RR. DD. Missionarii Galli omnia jura sua Nobis commiserint, et RR. PP. Societatis sint in actuali possessione dictarum Provinciarum Dinheat, Quamgbinh, et Dingoè, decernimus pro bono pacis, ut res remaneant in eodem statu, in quo sunt, scilicet a RR. PP. Jesuitis memoratarum Provinciarum Borealiu Dinheat, Quamgbinh, et Dingoè Christianitates administrarentur. IV. Circa Provinciae Quinghà, et Quining, cum probatum fuerit, eas, ante RR. PP. Franciscanorum usurpationem, communiter administratas fuisse a RR. DD. Missionariis Gallis, et a RR. PP. Jesuitis, qui adhuc in dictis Provinciis suas habent Ecclesias, decernimus, ut caritas inter haec duo corpora magis ac magis firmetur, ut Provinciae Quinghà curam habeant private RR. PP. Jesuitae, et RR. DD. Missionarii Galli etiam private Provinciae Quining inserviant. Quoad vero RR. PP. Franciscanos, qui ultimi dictas Provincias intrarunt, stationesque praedictorum RR. DD. Gallorum, et RR. PP. Jesuitarum invaserunt, mandamus, ut quamprimum dicti RR. PP. Franciscani se recipiant in Raygon, quae est pars Provinciae Dounay, ubi Messis multa est, undeque facile in vastissimum totius Regni Cambodiae Campum poterunt se extendere, cum ibi supersit unicus Missionarius Franciscanus ex Propaganda Fide. V. Provinciis Phu-yen, Nhraù, et Nhatlang praeficimus private RR. DD. Missionarios Gallos, utpote ab ipsis solis semper sine contradictione administratis. VI. Cum nullus Missionariorum adhuc voluerit suscipere curam Provinciarum Phanry, et Phanrang in Regno Ciampiae, mandamus ut RR. DD. Missionarii Galli suo zelo illud pondus ad majorem Dei gloriam sustinere continuent. VII. Quantum ad Provinciam Dounay omnium majorem, subiacebit omnino caritati RR. PP. Societatis; reservata tamen RR. DD. Missionariis Gallis Ecclesia Bingo, quae ad illos pertinet. VIII. et ultimo. De Ecclesiis Sac. Congregationis, quae omnes in Districtibus RR. DD. Missionariorum Gallorum reperiuntur, scilicet in Phucàm Provincia Aulae, altera in Phuyen, tertia in Nhraù, et quarta in Nhan-

Aliquot Ecclesiarum pertinentiis remittit. dicio S. Congregationi

llang etc. nihil audent statuere: cum enim dictae Ecclesiae absque consensu et sine licentia ejusdem Sac. Congregationis structae fuerint, nullasque habeant Christianitates sibi adnexas, illas supremas dispositioni dictae Sacrae Congregationis relinquimus.

§. 8. Porro ad evitanda scandala, quae ex multitudine Operariorum diversi Instituti, aut Ordinis nascuntur, praecipimus ut nullus Missionarius sive Saecularis, sive Regularis, etiam e Societate Jesu, extra Christianitates sibi assignatas, ullum Jurisdictionis actum exercere audeat, aut ullis facultatibus sibi concessis uti possit; secus tamen si à Gentilibus, vel alia rationabili de causa, extra suos limites exire cogatur, tunc de licentia Vicarii Apostolici, et de consensu Missionarii hujus Districtus, exercere functiones solitas poterit. Et quia in hac prohibitione non intendimus comprehendere casus urgentes, in quibus Missionarii vocantur ad Infirmos, sine mora illis debent succurrere; quin imò hortamur omnes Nostros Ven. Fratres Missionarios, ut sese mutua caritate adjuvare satagent. Datum Hué in Civitate Aulæ die 2. Julii 1740.

El. F. Episcopus Halicarn.

Visitor Apostolicus.

§. 9. Praeinserta vero decreta statim aique idem Elzearius Franciscus Episcopus, Apostolicus Visitor, proposuit ac publica fecit, antedicti fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem appellarunt; unde ad laudatam Congregationem Propagandae Fidei, ac potissimum ad particularem Congregationem nonnullorum Cardinalium super Missionibus Indiarum Orientalium specialiter deputatorum, remisimus praeinserta decreta; ut mature examinarentur. Praefatae autem particularis Congregationis Cardinalium, qui die XIX. mensis Septembris anno MDCCXLI. Decreta hujusmodi ad trutinam, juxta nuntios, acceptasque tunc primas rerum omnium notiones, expenderant, consilio, non solum saepe dicta Decreta die XX. immediate sequenti ejusdem mensis et omni Pontificio vocis Nostrae Oraculo approbata et confirmata, verum etiam, quoad tertium, et quartum decreta, ampliata fuerunt, prout sequitur. Injungendum Patribus Franciscanis etiam in virtute et sub formali praecepto S. Obedientiae, ut a toto Regno Cocinchinae omnino recedant, sequae in proximum Cambodiae Regnum recipiant, ubi Messis qui-

dem multa est. Operarii autem vel pauci vel nulli sunt; ibique Missionariorum munus, et zeli sui partes expleant, sub auctoritate et protectione Sacrae Congregationis, et sub regimine et directione Vicarii, seu Pro-Vicarii Apostolici pro tempore a S. Sede constituti et respective constituendi in Regnis Cocinchinae, Ciampae, et Cambodiae a quo facultates necessarias et opportunas ad Missiones exequendas accipere debeant. Ecclesiae vero, quas ad haec usque tempora in memorato Cocinchinae Regno praedicti Patres Ordinis Sancti Francisci vel aperuerunt, vel administrarunt, remaneant sub libera dispositione Vicarii Apostolici, exceptis tamen iis, quae per recensita decreta Visitationis Apostolicae, vel Patribus Societatis Jesu, vel Sacerdotibus Seminarii Parisiensis adjudicatae sunt, firmis remanentibus tum in ea parte, tum in reliquis, iisdem Decretis.

§. 10. A quibus sane decretis ita, ut praemittitur, approbatis, confirmatis, et ampliatis, habito ad Nos recursum, dilectus Filius Vices Procuratoris Generalis gerens in hac Romana Curia residens, eorumdem Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum nomine Nobis humiliter exposui fecit praejudicium, ac damnum, quod ex tertio, et quarto decretis, tum juxta formam et tenorem ab ipso Apostolico Visitatore conceptis, tum juxta ampliationem eorumdem a laudata Congregatione particulari Cardinalium factam iisdem Fratribus inferebatur: Hinc enim emanabat quaedam veluti eorumdem expulsio ab omnibus Missionibus Cocinchinae, et ab Ecclesiis, residentisque, quas ipsi Fratres, prout asserebatur, justo legitimoque titulo, et auctoritate Vicariorum Apostolicorum, non odioso Invasorum Occupatorumque nomine, veluti quodammodo notabantur, obtentas semper possederant, et reipsa possidebant; ac propterea Nobis etiam supplicari fecit, ut non obstante antedicta approbatione, confirmatione, ac praesertim tertii, et quarti decretorum praeinserta ampliatione, de novo in praedicta Congregatione Cardinalium super iisdem tertio, et quarto decretis, rationum momenta discuterentur. Nos itaque ad Dilectum Filium Nostrum Vincentium S. R. E. praedictae Cardinalium Petra nuncupatum dictae Congregationis Propagandae Fidei Praefectum rescripsimus die XXIII. mensis Novembris ejusdem anni. Eisdem Patres Franciscanos audiri et interim supersederi in executione memoratorum de-

Iterum recurrunt ad Sanctissimum, qui suspendit Decretorum executionem.

Prohibet Missionariis exercitium suarum facultatum extra proprium districtum.

Franciscani appellant ad Sedem.

Sed Decreta confirmantur et ampliantur.

ereturum in ea parte dumtaxat, quae ipsos respicit, non retardato executione quoad reliqua.

Causa proposita coram SS. utraque parte interveniente.

§. 11. Interim animadvertentes negotium huiusmodi non levis esse ponderis, praescriptum, ut tam Fratres Ordinis Minorum S. Francisci, quam Presbyteri Seminarii Parisiensis praedicti (inter utrosque namque praecipua dissensionum causa agitabatur) argumenta documentavé pro utrorumque causa facientia ad praedictam particularem Congregationem coram Nobis habendam afferrent producerentque. Quod cum ab utriusque partis Patronis tum voce, tum scripto praestitum fuisset; tandem die prima mensis Septembris currentis anni post exactam controversiae discussionem, in unanimum eorumdem Cardinalium sententiam Nos quoque euntes, decrevimus recedendum esse a decisis, necnon decreta tum tertium, tum quartum ab Apostolico Visitatore edita, a particulari Congregatione Cardinalium ampliata, et a Nobis, ut praemittitur, approbata et confirmata, esse revocanda; ac propterea eosdem Fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum in omnium Ecclesiarum, ac residentiarum, quibus, ante quam memorata decreta edita fuissent, gavisii ac potiti fuerant, et gaudebant ac potiebantur, possessione, manutenendos et confirmandos esse.

Episcopus Curyensis delegatur pro executioni.

§. 12. Quoniam autem in accurato harum rerum examine, ut praemittitur, habito, certus verusque numerus Ecclesiarum residentiarumque, ut asserebatur, ante ab ipsis Fratribus Ordinis S. Francisci possessarum, aliarumque rerum ad easdem Cocinchinae Missiones spectantium notitia haberi non potuit. Hinc est, quod Nos quancumque super iisdem Ecclesiis, ac Residentiis designandis imposterum altercandi occasionem praeripere ac penitus auferre cupientes, necnon de Fraternalitatis Tuae fide, prudentia, doctrina, vigilantia, integritate, et pastoralis animarum salute ac zelo plenam in Domino fiduciam habentes, Te nostrum atque huius Apostolicae Sedis Delegatum ad praemissa, aliaque, ut infra, negotia in Cocinchinae Regnis peragenda cum facultatibus infra dicendis, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, constituimus et deputamus, ac Tibi committimus et mandamus, ut redditus Tibi hisce nostris in forma Brevis literis, ac Pro-Vicario, ad omnia et singula muneris Fraternalitatis Tuae demandati (exceptis tamen iis,

quae Ordinem Episcopalem requirunt) Officia, toto absentiae tuae tempore, in Regno Tunchini Orientalis supplenda ac praestanda, apto et idoneo, cum facultatibus necessariis et opportunis, ad Tui arbitrium constituto et deputato, Te statim ad Cocinchinae Regna conferas. Volumus autem, ut ante quam pergas, Venerabilem Fratrem Armandum Franciscum le Febre Episcopum Noelen. modernum Vicarium Apostolicum Cocinchinae, de Apostolica Visitatione huiusmodi, deque tuo accessu, quemadmodum Nos etiam per alias nostras in simili forma Brevis literas eundem admonemus, certiore facias, ut nulla propterea intercedat animorum quoad jurisdictionem discordia; sed glutino caritatis Jesu Christo conjuncti, aeternae Animarum Christifidelium saluti opportune consulatis.

§. 13. Postquam igitur illuc perveneris, primum omnium Apostolico Vicario praedicto in virtute S. Obedientiae nostro nomine, et auctoritate tua injunges, ut omnia et singula praescripta decreta debitae executioni demandari curet et faciat, iisdem prorsus modo et forma, quibus proposita et publici juris facta fuere; exceptis tamen tertio, et quarto decretis, quorum executionem juxta nostram emendationem reformationemque Tibi dumtaxat demandamus. Porro ut imposito Fraternitati Tuae hac super re gravissimo muneri secundum vota nostra satisfacere valeas, oportet, ut partes invicem contententes aliosque neutripartium adhaerentes, sed probatae fidei, et integritatis viros extrajudicialiter sine strepitu et forma iudicii audias, quo ad veram omnium et singulorum rerum ad effectum huiusmodi necessariorum notitiam, pro tua dumtaxat intelligentia, ductu, ac regimine, devenire valeas. Statim vero atque certum Ecclesiarum Residentiarumque ab iisdem Fratribus Minorum S. Francisci ante praedictam Visitationem justo legitimoque titulo possessarum numerum habueris, ipsis Fratribus easdem Ecclesias residentiasque restituas et restitui facias, atque in antiquam earumdem possessionem immittas et confirmes. Praeterea unicuique tam ex dictis Ecclesiis Residentiisque, quam ex aliis Societatis Jesu, et Seminarii Parisiensis in illis Provinciis, Praefecturis, et Civitatibus, quae promiscue per eosdem Societatis Jesu, et Seminarii Parisiensis Alumnos reguntur et administrantur, habita semper ra-

Ut Franciscanos prius in restituit.

Omnibusque praeficiat Districtum limites.

tione congruentis commodaeque distantiae unius ab altera Ecclesiae, ac insimul numeri multitudinisque Christifidelium ibi commorantium, fines ac terminos, sive districtum, assignes, atque ipsos etiam uniuscujusque Districtus fines terminosque statuas et constituas; cum inhibitione, etiam cum poenarum, censurarumque, prout Fraternitati Tuae visum fuerit, et quatenus opus sit, ad tuum arbitrium imponendarum atque ipso facto incurrendarum denuntiatione, ne quilibet Missionarius unius Ordinis, Congregationis, et Instituti audeat irrumpere, et sese immittere in Districtum aliis Missionariis cujusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti assignatum et praescriptum, nisi in casibus purae putaeque necessitatis, juxta normam in decretis praeinsertis, praesertim in Paragrapho Porro, tractatam.

§. 14. Insuper cum laudata Congregatio particularis die XIX. mensis Septembris Anno MDCCXLI., ut praemittitur, habita, octavum ex praeinsertis Decretis declarans, praescripserit, ut Ecclesiae ad Sacram Congregationem (nempe Propagandae Fidei) spectantes, videlicet ea, quae aperiuntur in Provincia, et Civitate Aulae, et in qua residere consueverat beatus meus: Episcopus Nabucensis Vicarius Apostolicus, alia, quae sita est, in Portu Taylo; necnon illae, quae sunt in Phuyen, in Nhan, et in Nhandlang servantur pro Missionariis ejusdem Sacrae Congregationis; et Vicarius Apostolicus unicuique ex praedictis Ecclesiis Districtum congruum, et Christianitatem assignet a Missionario in ea constituendo regendam. Interim vero et donec Missionarii ab eadem Sacra Congregatione mittendi ad Regnum Cocinchinae pervenerint, idem Vicarius Apostolicus praedictas Ecclesias, et respective Cristianitates earum cuilibet, sicut praefertur, annexas vel assignatas, administrari curet per Sacerdotes Seminarii Parisiensis, nomine tamen praefatae Sacrae Congregationis, et non aliter, nec alio modo, et usque ad novam ipsius Sacrae Congregationis dispositionem. Quod quidem per eundem Vicarium Apostolicum praestandum erit semper, et quodcumque futuris temporibus aliquis Missionarius dictae Sacrae Congregationis decesserit vel discesserit. De reliquis autem Ecclesiis ad eandem Sacram Congregationem pertinentibus, idem Vicarius Apostolicus disponat sicut ipse in Domino magis opportunum arbitrabitur: Nos praeinsertam octavi decreti declarationem auctoritate et

tenore paribus confirmantes, Tibi pariter committimus et mandamus, ut, si per Vicarium Apostolicum Cocinchinae declaratio et praescriptio hujusmodi debita vel in totum, vel in partem, quoad descriptas quinque Ecclesias ad dictam Congregationem Propagandae Fidei spectantes, executioni minime demandata sit; eandem declarationem praescriptionemque omnimodae executioni, cum ipsius Apostolici Vicarii scientia, demandari faciat et curet Fraternitas Tua. In uno aut altero hujusce negotii casibus, a praedictis Seminarii Parisiensis Missionariis, qui antedictas Ecclesias, earumque districtus pro tempore regunt, et administrant, per authentica documenta ab iis, quos in unaquaque earundem Ecclesiarum, earumque districtibus, residere et addictos esse repereris, propria manu subscripta, et interposito etiam jurejurando confirmata, et publica facta, exigas apertam sinceramque declarationem, qua se nimirum Ecclesias, et Districtus hujusmodi precario tantum nomine regere et administrare, neque per illud temporarium sive eventuale regimen et administrationem, unquam, aut ullo prorsus modo sibi quemcumque titulum aut jus domini, manutentionis, possessionisque venire, quaeri, deberi et indicari posse, contestentur.

§. 15. Pari itidem modo authentica ejusmodi documenta exigas a Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci saepedictis: qui non solum declarent, sed juridice ac legitime etiam spondeant, obligentur, et obstringantur, se Ecclesias, ac Residentias in Cocinchina ipsis per Nos, prout praemittitur, adjudicatas, et propriis sumptibus eorum Provinciae Insularum Philippinarum conservaturos, et numquam deserturos, et eum semper retenturos congruentem numerum missionariorum, quibus Fraternitas Tua unamquamque Ecclesiam, habita rerum, personarum, locorumque ratione, indigere noverit, atque existimaverit statuere ac praescribere; quemadmodum, ut statuas et praescribas, Tibi pariter injungimus et mandamus.

§. 16. Declarationem denique, authenticis etiam, ut praemittitur, documentis instructam exigas ab iisdem Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci, qui nomine antedictae Provinciae Insularum Philippinarum Nobis ultro obtulerunt, nimirum sese subituros totum onus, propriis suis omnino sumptibus semper sustinen-

Eisdem jura expresso praeservanda

Franciscani Ecclesias sibi adjudicatas ne deserant etc.

Idem in Regibus Siam, et Cambodiam se extendere valeant, sed aliis non ex classis.

Declaratio super reservatione iudicis Congr.

dum, Missionum Regni *Ciampae* (in ea tamen ejusdem Regni parte, in qua nullus alterius Ordinis, Congregationis, et Instituti Operarius existat) et in Regno *Cambodiae*, quae Regna per Apostolicam hanc S. Sedem Apostolici *Cocinchinae* pro tempore existentis Vicarii jurisdictioni addicta reperiuntur. Hoc certe quemadmodum Nobis pergratum accidit, ita omnem altercandi deinceps aditum obstruere cupientes, volumus et mandamus ut accedente finium, seu districtuum assignatione a praedicto Vicario faciendae, et ab eisdem omnino, uti supra, servandae, Fratres antedicti ad Regna *Ciampae*, et *Cambodiae* Missionum hujusmodi causa accedentes, nullum penitus, propter haec Christianae caritatis sponte suscepta, et omnino imposterum praestanda officia, sibi unquam asserere, vindicare, et contendere valeant jus privativum, sive directe, sive indirecte, quoad alios Operarios, quos ad eadem Regna per Apostolicum *Cocinchinae* pro tempore existentem Vicarium ordinariam, ut praefertur, jurisdictionem habentem, cum opportunis legitimisque facultatibus et licentiis, quocumque tempore mitti contingerit.

Praemissorum omnium auctoritatis monumenta ad S. Sedem transmittantur.

§. 17. Caeterum authentica documenta antedictarum declarationum tam Missionariorum Ordinis Sancti Francisci quam Seminarii Parisiensis, aliorumque, si qui fuerint, Tibi exhibenda, et a Te sub poenis et censuris, quatenus opus sit, exigenda, postquam acceperis, manu tua singula subscribes, signoque tuo munies, atque ita subscripta, et munita cum claro, distinctoque omnium Ecclesiarum, Residentiarum, et Districtuum, eorumque finium et terminorum catalogo, sive indice, vulgo *Nota*, necnon dilucida amplaque non solum rerum omnium ad conficiendum hujusmodi negotium per Te gestarum, sed etiam rerum omnium ibi gerendarum, ad commissionem mandatumque nostrum, et facultates tuas pertinentium, seu, propter inordinationes etiam confusionesque, atque alia hujusmodi, necessario Apostolicae nostrae providentiae supremaeque auctoritatis remedio indigentium, relatione, et narratione, insimul conjuncta, quam tutissime, et quantocius curabis perferenda ad ipsam Congregationem Propagandae Fidei.

Facultates opportuna conceduntur cum clausulis etc.

§. 18: Praeclaram vero, quam de Apostolicis Fraternalitatis Tuae virtutibus et laboribus conceptam habemus, opinionem, ut magis magisque Nobis probes atque confirmes, oblata

occasio, et demandata a Nobis commissio Tibi esse debent acriori incitamento. Nos enim ad praemissa omnia opportune, salubriter, canonicè, ac legitime peragenda et praestanda, facultates omnes necessarias et opportunas Tibi tribuimus et impertimur; necnon auctoritate et tenore paribus derogamus iis omnibus et singulis, quae fortasse obstare possent; nostrae nempe, et Cancellariae Apostolicae Regulae, quatenus opus sit, *de jure quaesito non tollendo*, et aliis Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon supradictorum Ordinum, Societatis, et Instituti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XXVI. Novembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 26. Nov. 1744.

D. Card. Passioneus.

VICARIO COCINCHINAE

CXII.

Denunciatur Ablegatio Episcopi Corycensis de qua in Superiori.

Venerabili Fratri Armando Francisco le Febre Episcopo Noelensi Vicario Apostolico Cocinchinae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.

Quae inter ipsos Sacrarum Missionum Operarios unius aut alterius Ordinis, Congregationis, et Instituti, istic intercesserint dissidia, etiam post Decreta, a Venerabili Fratre Elzeario Francisco des Achards de la Beaume Episcopo Halicarnassensi edita, Fraternalitati Tuae prae caeteris manifestiora sunt. Quae vero dissidiis hujusmodi componendis sedandisque hic acta sint, omnia accipies a Venerabili Fratre Hilario Costa Episcopo Corycensi, et Apo-

stolico Vicario Regni Tunchini Orientalis. Hunc enim, ut omnem plus uni quam alteri partium hac in re contententium favendi suspicionem ad integerrima probataque Fraternitatis tuae virtute amoveremus, Nostrum Apostolicum Vicarium, facultatibus necessariis et opportunis ad conficiendum Negotium hujusmodi instructum; per alias nostras in simili forma Brevis desuper expeditas Literas, quarum tenorem hic pro expresso, et inserto haberi volumus, de particularis Congregationis nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum consilio, constituimus, et deputavimus. De hujusmodi autem deputatione Fraternitatem Tuam certiore facientes, Te rogamus, et in Domino hortamur, ac Tibi mandamus, ut illum isthuc advenientem, non solum iis, quae Venerabiles Fratres Episcopi atque hujus Sanctae Sedis Administrum in remotissimis praesertim Regionibus commorantes invicem sibi praestare debent, humanitatis, studii, et fraternae caritatis et concordiae significationibus tum privatis, tum publicis excipias; verum etiam, ubicumque opus fuerit, et res postulaverit, omnia eidem nota facere, atque opem, praesidium, auxiliumque tuum commodare satagas et adnitaris. Quas sane debitae tuae erga Nos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantiae obedientiaeque partes majori, quam Nos augurari possumus, alacritate, ac voluntate a Fraternitate Tua re ipsa explendas; dum Nobis certo pollicemur; Pastorum Principem Jesum Christum, cujus vices immerentes gerimus, supplices poscimus, ut quam certe mandatis Nostris obtemperando a Nobis atque hac Sancta Sede gratiam inibis, uberrima coelestium charismatum copia cumulet. Interim Apostolicam Benedictionem Fraternitati tuae peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Novembris 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

QUAESTIONI PROPOSITAE

CXIII.

An Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, disserendo rescribitur.

*Venerabili Fratri Archiepiscopo Sancti Dominici
In Insula Hispaniola.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Redditae Nobis altero ab hinc Mense fuerunt Literae tuae XXVII. Maji proxime elapsi ad Nos scriptae, ac Typis impressae, quibus occurrentem istic cujusdam facti speciem enarras; et Nostram super eo sententiam requiris. Non te latere arbitramur, nullum Nos diem vacuum habere, quum gravissimis assidue curis, atque negotiis non tam occupemur, quam pene jam obruamur; in hisce praesertim asperitatibus rerum, quibus undique conflictamur, et quarum famam ad vestras quoque oras pervasisse, non dubitamus. Sed tamen, ut compertum sit omnibus, quanti te facimus, Venerabilis Frater, et quanto dignitatem Episcopalis characteris, quo praefulges, in honore habemus, aliqua temporis spatia reperire, et colligere studuimus, eaque in evolvendis privatae Bibliothecae Nostrae libris insumpsimus, quo possemus proposita e abs te quaestioni respondere. Quod quidem praesentibus Nostris Literis facimus, non tamen ex auctoritate Apostolicae Sedis, quam, meritis licet imparibus, obtinemus, sed meram sustinentes personam Doctoris privati, cujus vitae aetas fere omnis in Sacrorum Canonum studiis, quamvis non magno fortasse fructu, exacta est. Neque enim visa Nobis est ea quaestio Pontificiae Decisionis Oraculo indigere, quemadmodum ex inferius dicendis Fraternitas Tua probe poterit intelligere.

Exordium.

§. 1. Itaque casus est. Vir Nobilis uxortus rem habuit, stante matrimonio, cum libera Muliere, pari cum ipso natalium nobilitate, duosque filios ex ea procreavit. Defuncta vero Uxore, matrimonium contraxit cum praedicta Muliere, quae duos, ut praefertur, filios ei pepererat. Horum alter jam mortem obierat; atque ille procul dubio natus erat priore Uxore in vivis agente. Alter superstes est, sed nondum satis exploratum, an eadem prima Uxore vivente conceptus, aut natus fuerit: Dubitatur de utroque, an legitimi sive spurii sint habendi; seu potius, an per subsequens matrimonium cum ipsorum Matre contractum, ambo censendi sint legitimi.

*Facti species
et Dubium.*

Regula juris
quoad legiti-
mationem
prolis ante
matrim pro-
creatae.

§. 2. Porro, admissa Canonici juris regula, quam Nos verissimam judicamus, qua inquit, ut paulo infra patebit, a nemine in dubium revocari posse arbitramur, quod nempe, licet proles ante matrimonium nata, legitima fiat per subsequens matrimonium inter Parentes rite contractum; attamen id dumtaxat locum habeat, quum copula intercesserit inter liberum et liberam, non autem ubi alter ex Parentibus matrimonio ligatus foret; tunc enim proles ante secundas nuptias nata nequaquam fit legitima, quamvis Adulter; post mortem prioris Uxoris, verum et legitimum cum ejus Matre contrahat matrimonium; hac inquam regula semel admissa, evidens est, filium illum praemortuum, qui natus est prima Uxore superstiti, legitimum non evasisse per matrimonium cum ipsius Matre contractum, postquam prima Uxor e vivis excesserat.

Filius ex adulterio generatus, et natus constanter matrimonio, non legitimatur per subsequens matrimonium.

Dubitari posset, ubi natus esset uxore defuncta.

§. 3. Quod vero ad alterum filium adhuc viventem attinet; si constaret saltem hunc natum esse post mortem primae Uxoris, quam illius Pater habuerat, quamvis ea superstiti conceptus fuisset; in arduam illam controversiam deduceremur, quae inter Doctores, ut nosti, agitur, an scilicet, pro statuendae prolis legitimatione, ejusdem nativitatis tempus attendi debeat, an praeterea habenda sit ratio temporis ejusdem conceptus; in qua controversia, satis, ut praediximus, ardua, quum inveniantur Textus Textibus contrarii, cumque Doctores Doctoribus, Tribunalia Tribunalibus adversentur, si a Nobis judicium nostrum in casibus particularibus interponendum foret, non aliter id a Nobis fieret, quam secundum sententiam in Tribunalibus et Curia illius Regionis receptam, in qua esset pronunciandum.

In dubio favendum proli.

§. 4. Cum vero hactenus, ut scribis, incertum sit, quo tempore filius ille vivens conceptus, quoque in lucem editus fuerit, solumque constet de morte prioris Uxoris, et de secundo cum altera Muliere matrimonio; supervacaneum, extraneumque remanet examen praefatae controversiae, an, ad effectum legitimationis prolis, tempus nativitatis dumtaxat, an etiam tempus conceptus attendi debeat. Sed in his facti circumstantiis, quum certum sit matrimonium inter illius Parentes rite contractum, incertum vero tempus, quo filius idem conceptus, et in lucem editus fuit; si Nostrum de eo judicium exquireretur, filium hunc legitimum censeremus, quum Ju-

dex in dubio debeat in bonum et commodam prolis propensus esse.

§. 5. Equidem intelligimus, hanc nostram responsionem neque desiderio tuo, neque praconceptae opinioni satisfacturam. Non desiderio, inquam; propterea quod utrosque praefatos filios, per subsequens inter Parentes matrimonium, legitimos fuisse declarari velles: Neque porro opinioni, quam foves; eo quod existimes filios etiam ex adulterio procreatos legitimari, superveniente matrimonio inter Adulteram et Patrem, Conjuge jam defuncta. Verum aequo animo feras volumus; Nos ad haec asseverando reponere, quod filii ante matrimonium nati legitimantur utique per subsequens matrimonium, si tamen ex soluto et soluta fuerint procreati, ut, inhaerendo Canonici sanctionibus, definitum fuit a Praedecessore Nostro Alexandro Papa III. in *Cap. Conquestus, Qui filii sint legitimi*; Secus autem, si iidem filii orti sint ex Patre, qui de eo tempore cum alia Muliere matrimonio conjunctus erat; licet ea postea e vivis sublata, aliam illam duxerit, ex qua prolem susceperat; ut idem Alexander III. respondit in *Cap. Tanta, Qui filii sint legitimi*; cujus verba sunt, quae sequuntur. *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, et ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit, nihilominus spurcius erit filius, et ab haereditate repellendus; praesertim si in mortem Uxoris prioris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Textus, quibus innititur Regula.

§. 6. Neque vero postremis hisce verbis commoveri debes, ac si ex illis colligi posset, minime ab Alexandro definitum fuisse, quod proles ex adulterio suscepta, per subsequens matrimonium legitimari nequeat; sed illud dumtaxat, quod nempe proles legitima non fiat, si contra vitam prioris Uxoris alteruter ex Parentibus adulteris machinatus fuerit. Et enim animadvertere te oportet verbum illud a Pontifice usurpatum, *praesertim*; quod idem sonat, ac *multo magis*; itaut vera Decretalis illius sententia sit, quod quum proles ex adulterio suscepta pro spuria perpetuo sit habenda, et ab haereditate repellenda, etiamsi legitimum postea ineatur inter Parentes matrimonium; multo magis id procedat, ubi alteruter in prioris Uxoris mortem fuerit machinatus. Ex quo minime sequitur, quod proles ex

Dictio Praesertim, non est laxativa.

adulterio nata, si machinatio absit, legitime-
tur per subsequens matrimonium; sed palam
fit, ejusmodi prolem ex adulterio susceptam,
ideoque per subsequens matrimonium ne-
quam legitimandam, multo majori ratione
legitimam numquam fieri, si alter ex Parenti-
bus adulteris contra vitam prioris Uxoris sit
machinatus. Qua de re optime opportunèque
disserit *Gonzales in Cap. 6. num. 6. Qui filii
sint legitimi*, per haec verba: *Arguit Alexan-
der III. de minori ad majus: Nam si filii spurii
non legitimantur per subsequens Parentum matri-
monium; multo minus per matrimonium nullum,
quale est, quod contrahitur, quum alter ex Con-
jugibus in necem Conjugis machinatus est.*

Nationes
Archiepiscopi
sentientis.

§. 7. Sane a te dissimulata non fuit dispo-
sitiō relatae Decretalis Alexandri III. in *citat.*
Cap. Tanta. Qui filii sunt legitimi; quin immo
ultro fateris, communem Doctorum opinionem
eam esse, quae nuper a Nobis exposita fuit;
nimirum prolem ex adulterio propositam, per
subsequens matrimonium nequaquam legiti-
mari. Verumtamen aperte declaras, nullam
sententiam, quantumvis communi Canonista-
rum calculo comprobata, apud te valere, ni-
si eadem in Textu Canonico fundata sit, illi-
que innitatur; hanc autem sententiam, de
qua agitur, minime dici posse Canonico Tex-
tui innixam esse; quoniam, inspecta praeci-
tata Decretali Alexandri III., non quidem mu-
tila; atque contracta, prout jacet in nostra
Decretalium collectione a Gregorio Papa IX.
confecta, sed in sua integritate; manifeste, ut
putas, agnoscitur, ideo Pontificem illegitimam
declarasse prolem illam ex adulterio procrea-
tam, quamvis ejus Pater, defuncta priore
Uxore, Adulteram sibi matrimonio junxisset;
quia nimirum Alexandri aetate vigeat adhuc
ea disciplina, qua interdictum erat Adulterae,
etiam post mortem prioris Uxoris, matrimo-
nium cum Adultera valide contrahere; et quia,
tota Decretali perfecta, perspicuum est, in eo ca-
su, praeter adulterium, adfuisse etiam machina-
tionem Adulterae contra vitam prioris uxoris.
Quibus positis, deinde concludis, quod quum,
juxta praesentem Ecclesiae disciplinam, Adulter-
ium praecedens non habeatur pro impedimen-
to dirimente matrimonium inter maechum et
maecham, nisi conjunctum sit vel cum machi-
natione, vel cum fide data futuri matrimonii;
cumque in proposita facti specie nullum indi-
cium adsit machinationis in prioris Uxoris ne-

cem intentatae; nullum propterea adduci va-
leat obstaculum adversus prolis legitimatio-
nem, sequuto jam inter ipsius Parentes legiti-
mo matrimonio; atque adeo tuum illud syste-
ma firmiter, ut putas, stabilitur; nimirum,
subsequente matrimonio, legitimari prolem
etiam ex adulterio susceptam, quoties adulte-
rio non accedat aut machinatio adversus prio-
ris Conjugis vitam, aut promissio matrimonii
post prioris Conjugis mortem inter Adulteros
contrahendi.

§. 8. Profecto, ut ingenue loquamur, Ve-
nerabilis Frater, displicet Nobis tua haec in-
geniosa ratiocinatio, in qua nescio quid arro-
gantius et audacius, quam par est, introspi-
cere videmur. Nobis etenim persuasum manet,
opiniones Doctorum communes non ita facile
parvipendendas esse; idque didicimus ex cele-
berrimo vestrate Melchiore Cano, qui in suo
Tractatu de Locis Theologicis lib. VIII. Cap.
7. ita de communibus Canonistarum sententiis,
in his, quae pertinent ad doctrinam Canonum,
loquitur: *In hujusmodi Canonum interpretatione
Ecclesiae Judices, et administri concordem om-
nium Jureconsultorum sententiam amplectuntur.*
*Qui enim in actionibus, vel Judiciis Ecclesiasti-
cis, suo sensu, et non communi Jurisperitorum
omnium doceretur, sine dubio, suo illum judicio
Ecclesia coërceret.*

Opiniones
communes
non spernen-
dae.

§. 9. Praeterea minus recte Nobis videris
de compilatione Decretalium Gregorii IX. ju-
dicare. Non hic agitur de Gratiani Decreto,
quod, utpote privata auctoritate confectum,
tantam vim habet, quantam Textus in eodem
adducti ex se ipsi habere noscuntur. Non
agitur de aliqua ex aliis quinque Decretalium
Compilationibus, quae Gregorii IX. opus prae-
cesserant, et quarum nonnullae a privatis
Auctoribus concinnatae fuerunt. Res est de se-
xta illa compilatione, quam Gregorius Ponti-
fex a Sancto Raymundo de Pennafort adornari
jussit, quamque approbatione Pontificia mu-
nivit, mandans, ut ea sola deinceps in Tribu-
nalibus, et Scholis deberet usurpari. En illius
verba in Praefatione Decretalium: *Volentes
igitur, ut hac tantum Compilatione universi utan-
tur in Judiciis, et in Scholis, districtius prohi-
bemus, ut quis praesumat aliam facere, absque
auctoritate Sedis Apostolicae.*

De auctori-
tate Textus
Decretalium.

§. 10. Non latuit Gregorium, multa in De-
cretalibus rescata fuisse ab earum Compilatore,
quum idem Pontifex in dicta Praefatione hoc

In Decreta-
libus, in Ses-
to, in Cle-
ment. multa

Resectae sunt
auctoritate
Pontificum.

ipsum innuat, iis verbis: *Resectatis superfluis*: Voluit tamen singulis Constitutionibus praefixum manere nomen earum Auctoris. Idem quoque deinceps praestitit Bonifacius VIII. in sua Compilatione Libri VI. similium Decretalium a Romanis Pontificibus conditarum, quibus, licet multimode, ubi opus fuit, a se immutatis, atque truncatis, nihilominus praefixum reliquit Auctorum nomen; siquidem ipse Bonifacius sic loquitur in Prooemio: *Pluribus plane resectatis, reliquis quibusdam ex eis abbreviatis, aliquibus in toto vel in parte mutatis, multisque correctionibus, detractationibus, et additionibus, prout expedire vidimus, factis in ipsis*. Constat etiam Clementem Papam V. pari modo se gessisse, dum suo Clementinarum Libro inseruit Concilii Viennensis Constitutiones, tamquam a se ipso factas in eodem Concilio, quamvis, Synodo peracta, eas resecas- set; atque mutasset, uti testatur Joannes Andreas in Glossa ad Praefationem earumdem Clementinarum: *Demum per peritiores fecit illas recenseri, qui aliquas et paucas in totum reserverunt; aliquas mutaverunt quoad verba, mente servata; in aliquibus menti et verbis detraxerunt, et addiderunt; et has, licet non sub his verbis in Concilio publicatae fuissent, voluit sub nomine Concilii reservari*. Quod pariter testatur Bernardus Guidonus, auctor illius aetatis, in suo Codice manuscripto, qui in Bibliotheca nostra Vaticana asservatur; idemque legitur in duabus Historiis de vita ejusdem Pontificis a Balatio publicatis.

Sicut etiam
in Testibus
Digestorum,
et Codicis.

§. 11. Qua in re praedicti Pontifices, Gregorius, Bonifacius, et Clemens, exemplum sequuti sunt Triboniani, aliorumque doctissimorum Jurisconsultorum, qui veteres Leges, Responsa Prudentum, et praecedentium Imperatorum Codices in Corpus Juris nostri Civilis redigentes, non dubitarunt, quaecumque opus erant, emendare, corrigere, et immutare; et nihilominus Auctorum nomina singulis Responsis et Legibus praefixa reliquerunt; accedente nimirum expressa Justiniani Imperatoris approbatione; cujus haec verba sunt, in promulgatione Pandectarum, et Codicis, Senatui Populoque Constantinopolitano perscripta: *Tanta autem a Nobis antiquitati habita est reverentia, ut nomina Prudentum taciturnitati tradere nullo modo patiamur; sed unusquisque eorum, qui Auctor Legis fuit, Nostris Digestis inscriptus est, ut si quid Legibus eorum superva-*

cium, vel imperfectum, aut minus idoneum visum esset, vel adjectionem, vel diminutionem necessariam accipiat. Et infra: *Nam nomina quidem veteribus servavimus, Legum autem veritatem nostram facimus*. Et alibi *Nominibus enim Veteribus relictis, quidquid Legum veritati decorum, et necessarium fuit, hoc nostris emendationibus servavimus*.

§. 12. Sic igitur Praedecessor Noster Greg. IX. suam confici jussit Decretalium compilationem, qua hodie in Scholis, et in Foro utimur, eamque, abrogatis aliis prioribus, publica auctoritate, et Pontificia confirmatione munivit. Huic Collectioni insertam voluit Decretalem Alexandri III., demptis ex ea verbis illis, quibus, ut contendis, indicabatur, matrimonium, de quo ibi agebatur, duplici ex capite irritum et nullum fuisse, nimirum et quia cum Adultera contractum fuerat; et quia machinatio in necem prioris Uxoris praecesserat. Relulit vero alia verba, ex quibus, ut jacent, consideratis, eruitur sententia superioris a Nobis exposita, quod nempe proles ex adulterio procreata nequam legitimatur per subsequens matrimonium, post mortem prioris Uxoris, cum Adultera contractum. Non tamen ex ea Decretali nomen Alexandri III. delevit. Omnia haec pro concessis interim habeto. Verum his positis, quidnam inde pro sententia tua erui posse putas? Potuit Gregorius ita se gerere, immo non aliter debuit facere, quam fecit. In animo illi erat locum dare in nova Compilatione Decretali Innocentii III., quae incipit *Significasti*, quaeque legitur sub Titulo *De eo, qui duxit in matrimonium etc.* In hac Decretali Innoc. III., quae posterior est alia ab Alex. III. condita, manifeste definitur (quod et ipse agnoscis), matrimonium inter Adulterum et Adulteram consistere posse, nisi machinatio saepedicta, aut promissio futuri matrimonii praecesserit: *Discretionis vestrae*, Innocentius ait, *per Apostolica scripta mandamus, quatenus, nisi alter eorum in mortem defunctae Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo, matrimonium illud legitimum iudices*. Quam autem Gregorius collocare vellet in sua Collectione tum Decretalem hanc Innocentii III., tum alteram Alexandri III., plane vides, necesse illi fuisse abjicere ab hac Alexandrina Decretali verba illa, quae, tuo iudicio, nullitatem matrimonii inter Adulterum et Adulteram statuebant.

Cap. Tanta,
concordat
cum Cap. Si-
gnificasti.

Quaestio de-
cisa est, hoc
jure, quo
vivimus.

Standum
Textui De-
cretalium,
prout jacent
in Corpore
Juris.

Decretalis
integra con-
cordat in
substantiali-
bus cum mi-
nus integra.

§. 13. Nunc igitur, bona fide disserendo, iterum quaerimus: quid tandem illud est, quod contendis? Filios ne illos, de quibus agitur, legitimos esse; propterea quod, juxta Decretalem integram Alexandri III. pro legitimis habendi essent? At nihilominus illegitimi sunt, quia tales ab Innocentio III. et Gregorio IX. declarantur, et quia, malo ipsorum fato, nonnullis jam saeculis post horum Pontificum mortem in lucem sunt editi. An manifestum fieri cupis, te scientiam Sacrorum Canonum funditus, callere, neque contentum esse his, quae in Gregoriana compilatione leguntur, sed altius ab ipsis fontibus doctrinam tuam repetere? Nihil tibi controversiae nobiscum de hoc erit, Venerabilis Frater. Diligentiam potius tuam commendamus, studium laudamus: nemo tibi succensere poterit, quod integram Decretalem inspicere velis, ubi in aliquam incurreris, quae in Gregoriana Compilatione deprehenditur decurtata. Verumtamen memineris, laudandam quidem illius diligentiam esse, qui Decretalem integram consulit, ut eam, quae integra non est, perfectius intelligat; quemadmodum optime advertit clarissimus Antonius Augustinus in sua Praefatione, Gregorio XIII. Pontifici Maximo inscripta, quam praemisit Volumini quatuor priorum Compilationum Literarum Decretalium, quas ipse edidit; quibusque deinceps quintam adjecit Innocentius Cironius: Sed neque probandum scito, neque ferendum, quod quis ad integram Decretalem confugiat, ubi perspicua, et dilucida est illa, quae aliquo modo mutilata fuit, et si quid huic deesse dignoscitur, id eo jubente ac volente detractum fuit, qui suprema ad hunc effectum pollebat auctoritate; eaque de causa detractum, ut disciplina, quam ipse Legislator servari voluit, in tuto poneretur; neve turbari illam, et nutare contingeret, si tota Decretalis novae Compilationi inserta fuisset.

§. 14. Hucusque disseruimus, tuum tibi permittentes assertum, quo pro certo ponis, aliquod interesse discrimen inter Decretalem integram Alexandri III., aliamque contractam; et quidem in integra Decretali nullum declarari matrimonium ibi relatam, ex duplici capite; tum scilicet, quia inter Adulteros, defuncta Uxore legitima, contractum fuerat; tum quia machinatio accesserat in vitam prioris Uxoris; et ex utroque praefato capite simul

considerato, prolem illegitimam censi: Mutilam vero Decretalem validum admittere matrimonium cum Adultera contractum post mortem prioris Uxoris, et tunc solum hujusmodi matrimonium nullum in ea statui, quando machinatio intervenierit; sed prolem nihilominus illegitimam declarari tam in uno, quam in altero casu, etiam seorsim sumptis; tam scilicet ex causa simplicis Adulterii, ex quo eadem proles progenita fuerit; quam ex causa praecedentis Parentum machinationis in necem legitimae Uxoris. Haec, inquam, tibi hactenus concessa volumus. Nunc vero tandem aggredimur demonstrare, Decretalem tam integram, quam minus integram, sibimetipsi perfecte constare, eandemque prorsus esse utriusque sententiam.

§. 15. Integra Decretalis, quae refertur Tom. VI. pag. 2. Conciliorum Collectionis Harduini pag. 1819. ita se habet: *Meminimus Nos Fraternitati tuae, super causa, quae inter P. et R. de quadam haereditate vertitur, quod idem P. nomine Sybillae Uxoris suae petebat, tali modo scripsisse; ut si constaret, prout Literae tuae continebant, inter R. Patrem et Matrem, post ejus nativitatem, matrimonium fuisse contractum, eum, omni adpellatione remota, legitimum esse denunties, et ab haereditate paterna propter causam praedictam nullatenus debere repelli. Tanta est enim vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.*

I. In eo, quod Fili ex sol. et sol. legitimantur per subiequens matrimonium.

Hic statuit integra Decretalis, quod filii nati extra matrimonium, ex soluto et soluta, accedente postea matrimonio inter ipsorum Parentes, legitimi fiant. Nec aliud porro statuitur in Decretali minus integra, quae sic incipit: *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur.*

§. 16. Progreditur integra Decretalis, et casum ponit, quo aliquis Uxoratus adulterium admittit, et filium ex eo habet, Adultera vero machinatur in vitam legitimae Conjugis; et, hac demum defuncta, matrimonium inter Adulteros contrahitur: *Verum quoniam P., ultra quam in Literis tuis continetur, Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, et eum in adulterio procreasset, et quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata. Hic vero Pontifex declarat, quod in hujusmodi facti circumstantiis, dummodo pro-*

II. In eo, quod ex adulterio suscepti, non legitimantur, accedente matrimonio.

bationes legitime suppetant, filius censendus erit spurius, praesertim si machinatio Matris in vitam prioris Uxoris praecesserit: *Fraternitati tuae etc. quatenus rei veritatem inquiras, et si tibi constiterit, quod, vivente Uxore, Pater praedicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, cum spurium, et ab haereditate repellendum praesertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas, quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt.*

Hunc ipsum casum expendit Decretalis minus integra, et eandem omnino definitionem pronunciat; spuriam scilicet esse prolem ex adulterio progenitam, quamvis matrimonium, Uxore defuncta, inter Adulterum et Adulteram contrahatur, praesertim si aut haec, aut ille machinatus fuerit adversus vitam prioris Uxoris: *Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, et ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit, nihilominus spurius erit filius, et ab haereditate repellendus; praesertim si in mortem prioris Uxoris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Nec alia intercedit differentia, quae ad rem pertinet.

§. 17. Integra Decretalis, dum de adulterio loquitur, nihil aliud addit, quam vocem *publice*; quae ad criminis probationem refertur, nec ullatenus sensum immutat circa id, de quo nunc inquiritur. Quod ad machinationem attinet, integra Decretalis hanc ponit ab Adultera fuisse intentatam; at minus integra eandem machinationem considerat, sive ab Adultera, sive ab Adultero processerit: Sed neque istud ad praesentem quaestionem facit. At vero tam integra, quam minus integra Decretalis, in eo conveniunt, quod utraque declarat prolem ex adulterio procreatam, spuriam esse, nec legitimari, quamvis accedente matrimonio inter Adulteros, post mortem legitimae Uxoris. In utraque autem, quum de machinatione agitur, verbum illud adest, *praesertim* de quo supra dicebamus. Dumque in his adamussim inter se conveniunt, frustra exaggeratur praetensa inter integram, et minus integram Decretalem discordia.

Obijciat quod in Decretali integra adulterium supponitur esse impedimentum dirimens.

§. 18. Verum jam Fraternitati Tuae in mentem venisse suspicamur, inconsulto a Nobis silentio praeterita fuisse verba illa, quae ad eam, quam agitamus, controversiam plus habent ponderis; et quae in integra Decretali sunt, sed in altera minus integra desiderantur. Sic enim concluditur integra Decretalis (quem-

admodum superius fideliter exposuimus): *Quoniam inter se legitimum Matrimonium contrahere non potuerunt*: Quae quidem verba in Gregoriana Compilatione non sunt relata. Haec autem pro argumento tibi facile erunt, ut asseras, Alexandrum III. declarasse, Matrimonium inter Adulterum, et Adulteram suapte natura nullum et irritum esse; ob idque illegitimam esse prolem ex adulterio susceptam. Atque in hoc manifestissima, te iudice, est discrepantia inter Decretalem integram, et mutilatam; dum haec validum admittit Matrimonium inter Adulteros contractum, at nihilominus eorum prolem spuriam declarat, neque per subsequens matrimonium ullo modo legitimandam.

§. 19. Plane si ita tecum reputares, Ven. Frater, non aequum de Nobis iudicium ferres. Nos enim praemissa Decretalis verba exacte referre, eaque justa lance pensare nequaquam omisimus. Verum id, quod ex iisdem inferendum esse autumas, Nos inde colligi posse non arbitramur.

Relata verba intelligenda sunt de machinatione.

Etenim verba illa: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*: connexa immediate sunt cum aliis; *praesertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata*. Ac proinde (ex regula Jurisperitorum, juxta quam *relatio fit ad proxima*) declaratio nullitatis matrimonii non quidem in praecedenti adulterio fundatur, sed in machinatione adversus vitam legitimae Uxoris, circa quam nulla inter Nos, neque etiam inter alios est controversia.

§. 20. Praeterea concedatur etiam, verba illa: *Quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt*: non tantum ad machinationem paulo ante enunciatam referri, sed ad totum id, quod in integra Decretali expositum fuit. Porro in integro Decretalis contextu agitur de matrimonio post prioris Uxoris mortem, non solum inter Adulteros, sed etiam praevia machinatione in prioris Uxoris mortem, contracto: *Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, et eum in adulterio procreasset, et quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata*. En duas relati matrimonii circumstantias simul unitas; ex quo sequitur, quod quamvis ea verba: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*, referri debeant ad totam facti speciem cum suis circumstantiis in Decretali expressis; numquam inde inferre pote-

Quae in casu cum adulterio iuncta erat.

ris, quod integra Decretalis pro nullo habeat quodlibet matrimonium inter Moechos contractum post obitum legitimae Uxoris; sed illud dumtaxat, quod ibi expenditur, nullum iudicatum fuisse, quia ei praecesserat machinatio in prioris Conjugis necem. Nobis autem integrum erit asserere, quod, licet validum ineat matrimonium inter Adulteros, deficiente machinatione, aliisque circumstantiis de Jure Canonico illud irritantibus, attamen proles tempore adulterii habita, illegitima semper erit, ad normam etiam Decretalis non mutilatae, quae ita statuit: *Et si tibi constiterit, quod vivente Uxore, Pater praedicti. R. Matre ipsius publice abusus fuisset, cum spurium, et ab haereditate repellendum, praesertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas.*

§. 21. Sed quamquam destitutum te videas validissimo praesidio, quod, ad sententiam tuam sustinendam, in integra Alexandrina Decretali constitueras; attamen, pro ea, qua polles, eruditionis Ecclesiasticae copia, in aliud te recipies propugnaculum, asseverans, matrimonium inter Adulterum, et Adulteram, post mortem prioris Uxoris, contractum, juxta veterem disciplinam, pro nullo habitum esse; tum adhuc aetate Alexandri III. hujusmodi disciplinam viguisse; ac demum immutatam esse temporibus Innocentii III., cujus Decreto, ad irritandum matrimonium inter Adulteros, praeter adulterii crimen, requiri coepit, aut machinatio in mortem legitimi Conjugis, aut promissio nuptiarum, post prioris matrimonii solutionem, inter Adulteros contrahendarum.

§. 22. Non adeo tempore abundamus et otio, ut Canonicam Dissertationem super hac quaestione contexere valeamus. Nihilominus pauca quaedam observare studebimus, quibus satis superque tua refellatur assertio. Sane ei obstat S. Augustini testimonium; relatum *Canone Denique 31. quaest. 1.*, in quo sic legitur: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri potest conjugium, cum quo praecessit adulterium.* Profecto non ignoramus, Jacobum Cujacium asserere in *cap. 1. de eo, qui duxit in matrimonium etc.* quod ibi legendum sit: *Marito mortuo, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium non potest, cum quo prius adulterium fuit.* Sed exploratum quoque habemus, in pluribus Vaticanis Codicibus particulam illam non in Augustino deesse, sicuti deest in praedicto Canone

Denique; quod etiam ii animadvertunt, qui Gratiani Opus, jussu Gregorii Papae XIII., recensuerunt et emendarunt, ut videre est in Gratiani Decreto ipsorum opera edito. Genuinam hujusce loci controversi lectionem procul dubio Fraternitas Tua, pro sua eruditione, petendam existimabat ex editione Operum Sancti Augustini, quae studio Monachorum Sancti Mauri, in Gallia prodiit. Sancti Doctoris locus in Canone relatus, habetur *Lib. 1. de Nuptiis, et Concupiscentia c. 10.*, isque in Editione Maurina legitur *Tom. 10. pag. 286.* hisce verbis: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit.* Ab hac igitur accurata Editione abest particula *non*; quae quidem in nulla alia appareret, si seriem Contextus Editores prae oculis habuissent. Augustinus enim, mox ante verba, de quibus disputatur, probandum sibi proposuerat, (uti revera probat) non solvi matrimonium, quod indissolubile est inter viventes, si Uxor Maritum deserat, et ad alterius contubernium migret: idque confirmando, subdit, quod contubernium illud pro adulterio haberi non posset, si primum legitimum matrimonium dissolutum fuisset: *Cum aliis quippe adulteri non essent, nisi ad alterutrum Conjuges permanerent.* Hoc posito, quisnam bona fide legendum putabit: *fieri verum connubium non potest?* ubi orationis scopus is esse conspicitur, ut, demonstrato fine durationis matrimonii: *Denique mortuo viro cum quo verum connubium fuit; finis etiam adulterii, et initium novi legitimi matrimonii statuatur: fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit.*

§. 23. Ne vero a Nobis expectes plenam hoc loco proferri historiam disciplinae, quae super hac re sequentibus saeculis in Ecclesia obtinuit. Hujusmodi inquisitio nimis profecto excederet Epistolae modum. Verum quia tibi persuasum esse videmus, quod ipsa aetate Alexandri III. nulla censerentur matrimonia, quae inter Adulteros quomodocumque fierent, satis erit intra illius aetatis terminos inquisitionem hanc nostram coarctare.

§. 24. Non longe quidem ab Alexandro III. aetate, ut optime nosti, distat Gratianus Decreti compiler, qui ante Alex. Pontificatum paucis omnino annis suum illud Opus divulgavit. Is hanc eandem controversiam tractat in *Causa 31. quaest. 1.*, et pro utraque sententia,

Consentit
disciplina
saeculi XII

Testimonium
Gratiani.

Urgetur ob-
jectio tam-
quam innixa
veteri Eccle-
siae discipli-
nae.

Auctoritas
S. Augustini
pro validita-
te Matrimo-
nii post adul-
terium.

Asseritur
lectio rela-
tae auctori-
tatis, contra
Cujacium.

ut solet, Textus discordantes adducit. Cum vero Canonem attulisset cujusdam Conc., quo statuitur, ne quis, moriente Marito Mulieris, quam adulterio polluit, cum ea matrimonio conjungatur; hunc Textum cum aliis ibi relatis, atque contrarium statuentibus, ita conciliat; *Hic subaudiendum est, nisi prius peracta poenitentia, et, si nihil in mortem Viri machinatus fuerit; vel si vivente Viro, fidem Adulterae non dedit, se sumpturum eam sibi in conjugem, si viro ejus superviveret.* Verum Gratianus, inquiring, non habet auctoritatem, qualem Textus Canonici habere noscuntur. Neque id negamus. At gravis est Auctor, et Canonum valde peritus; Neque ipse ea scripsisset, quae modo retulimus, si aetate illa (quam diximus in tempora Alexandri fere incidisse) locum obtinisset disciplina, seu lex, vigore cujus, ob solum praecedens adulterium, irritum haberetur matrimonium, post mortem legitimi Conjugis, inter Adulteros contractum.

Item Innocentii III. in Cap. Significastis.

§. 25. Similiter inter Alexandrum III., et Innocentium III. Pontifices, vix quadraginta annorum spatium intercedit; quum Alexander ad Pontificatum evectus sit anno Domini MCLIX.; Innocentius vero anno MCXCVIII. Hic autem, ut supra innuimus, in citat. Cap. Significastis. De eo, qui duxit in matrimonium etc. pronunciat, validum et legitimum existere matrimonium inter Adulterum, et Adulteram, post prioris Uxoris mortem: *Nisi alter eorum in mortem defunctae Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederit de matrimonio contrahendo; quod etiam ipse concedis, dum affirmas Innocentium III. novam hanc disciplinam in Ecclesiam invexisse.* Sed cum Innocentius nequaquam dicat, se novam per hoc disciplinam inducere; quin immo, ad quaestionem sibi propositam ab Episcopo, sive a Capitulo Spoletano, profiteatur se responsurum juxta Canonum praescripta: *Nos igitur inquisitioni vestrae secundum formam Canonicam respondentes, etc.*; evidens est, jam pridem, et ante tempora etiam Alexandri III. validum habitum fuisse matrimonium, quod inter Moechum et Moecham, legitimis nuptiis solutis, et praedictis irritantibus circumstantiis non concurrentibus, contrahebatur. Equidem in Compilatione Decretalium Gregorii IX. minime reperies relata verba: *Nos igitur inquisitioni vestrae secundum formam Canonicam respondentes; sed earum loco, haec alia leges: Nos*

Qui profiteatur se Formam Canonice sequi.

igitur inquisitioni vestrae taliter respondentes etc. Verum, quoniam res Nobis erat cum eo Canonum Doctore, qui vulgata Decretalium compilatione neutiquam contentus, integram Decretalem consulere mavult; eadem ratione Nobis agendum esse judicavimus. Itaque etsi praedicta verba: *secundum formam Canonicam*, in Decretali minus integra desiderentur; leguntur tamen in integra Decretali; qua Nos quidem minime abutimur, dum ea ad Decretalis minus integrae sensum non corrumpendum, sed illustrandum; advocamus.

§. 26. Esto, inquires, quod ad Innocentium III. attinet. Sed nonne immediatus istius Praedecessor Caelestinus III., in Cap. Cum haberet. De eo qui duxit etc. nulla declaravit matrimonia inter Adulteros, post prioris Conjugis mortem contracta, etiam non interveniente machinatione, aut sponsione futuri matrimonii?

Alia obiectio ex Cap. Cum haberet.

§. 27. At vide ne sorte, in hac Decretali pro te alleganda, hallucineris. Quidam Joannes Uxorem legitimam habebat, Allitiam nomine, ipsique simul adulterii consuetudo cum famula intercedebat. Quum vero semel Superioris Ecclesiastici praecepto adactus Adulteram dimisisset, postea tamen in idem relapsus scelus, ausus est, vivente adhuc prima Uxore, reverti ad famulae contubernium, in eoque quasi matrimonialiter per decennium perseverare, unde et decem filios ex ea procreavit. Defuncta demum Uxore, quum consuleretur Pontifex (quem aliqui non Coelestinum; sed Clementem III. hujus Decessorem fuisse autumant) quidnam statuendum esset de hujusmodi Adulteris, qui in eadem prava consuetudine adhuc perseverabant; tale dedit responsum: *Ut separentur omnino, et eis competenti poenitentia injuncta, perpetua continentia indicatur; habita potissimum ratione ipsorum pervicaciae, gravisque scandali, quo Ecclesiam perturbaverant.*

Exponitur hujus Decretalis casus.

§. 28. Ex ipsa simplici hac rei narratione, facile agnosces non ibi quaestionem fuisse de validitate aut nullitate matrimonii, post mortem prioris Uxoris, inter Adulteros contrahendi; sed de poenitentia Canonica adversus gravissimum crimen irroganda: quae quidem hujusmodi fuit, ut non modo ipsis Adulteris prohibitum fuerit matrimonio invicem copulari; sed etiam cum alia qualibet persona matrimonium contrahere: *praesertim cum in dies*

Unde patet verus decisionis sensus.

suos ambo processerint, et jamdiu publice in adulterio, et perjurio, ex certa scientia perdurantes, Ecclesiam in gravi scandalo perturbaverint, ut eadem Decretalis prosequitur.

§. 29. De validitate quidem matrimonii inter Adulterum et Adulteram, ex instituto agit Alexander III. in Epistola sua Decretali, quae tamen nostris Compilationibus inserta non est, sed reperitur in Actis Conciliorum Collectionis Harduini praefatae, Tom. VI. part. 2. pag. 1838., ea vero sic habet: *Ex praesentium latioris confessione percepimus, quod cum ipse quamdam alterius Uxorem in adulterio polluisset, poenitentiam inde suscepit. Sed postea in eundem incidit, Diabolo instigante, reatum; ac eandem Mulierem, Viro defuncto, sibi in Matrimonium copulavit, eamque asserit in praesenti pro Coniuge retinere.*

§. 30. Super his autem quum Alexandri iudicium requireretur, respondit, non (quod tu quidem velles) matrimonium, ratione adulterii, invalidum fuisse; sed nullitati obnoxium fore, si machinatio, aut promissio nuptiarum intervenisset. Verum quoniam Nos de salute Animarum ipsorum sollicite compellimur in Domino cogitare, Fraternitati tuae etc. quatenus rem ipsam diligenter inquiras, et si tibi constiterit, quod ille, vel illa, in mortem prioris Viri fuerit machinatus, vel si eo vivente, fidem ipsi Mulieri dederit, se eam in Conjugem recepturum; eos non differas penitus separari.

§. 31. Neque hic sistit Alexander, quin etiam dicere non omittit, quid juris esset, si solum adulterium praecessisset; tunc enim nequaquam matrimonium irritum fore declarat; (quod utique non taceret, si huiusmodi disciplina eo tempore viguisset; quemadmodum supra de eo matrimonio pronunciaverat, in quo ad crimen adulterii accessisset machinatio, aut promissio futuri conjugii;) sed jubet procedi in causa secundum Canonicas regulas: *Quod si neutrum istorum constiterit, in causa ipsa juxta Ecclesiasticam consuetudinem, et Canonica statuta procedas.* Si autem quaesieris quidnam hac de re consuetudo Ecclesiastica, et Canonica statuta decernerent; respondemus, satis probabile videri, respexisse Alexandrum ad Concilium Toletani VI., anno sexcentesimo trigesimo octavo celebrati, constitutum, quod extat *Can. de his 33. quaest. 2.*, et in quo praescribitur methodus cum iis servanda, qui post poenitentiam publicam peractam, in idem re-

ciderent crimen, pro quo subjecti fuerant poenitentiae. Canonem hunc, quum tibi vacaverit, legere poteris, atque perpendere; sed frustra in illo quaeras nullitatem matrimonii inter Adulteros ipso jure statutam, deficientibus aliis irritantibus circumstantiis, a Nobis pluries memoratis.

§. 32. Attamen, quod ibi statutum non reperitur, alibi te sine ullo labore invenisse affirmabis, in nostra nempe Collectione Gregoriana sub Titulo superius allato, *De eo qui duxit in matrimonium quam polluit per adulterium. Cap. propositum*, quod est ipsius Alexandri III. ubi sic legitur: *Licet autem in Canonibus habeatur, ut nullus copulet in matrimonio, quam prius polluerat adulterio, et illam maxime, cui fidem dederat, Uxore sua vivente, vel quae machinata est in mortem Uxoris, et quidem validum tibi argumentum dices suppetere in ea voce maxime, qua indicari videtur nullitas matrimonii inter Adulterum et Adulteram, (de quo Pontifex in superioribus locutus erat), etiam non concurrente machinatione, nec data fide futuri matrimonii.*

§. 33. Forte putabis, Nos, adversus haec responsionem nostram comparantes, grammaticalem controversiam tecum agitare velle de significatione illius verbi *maxime*; eaque de re a Nobis consultum iri libros veterum Canonistarum, praesertim Abbatis, qui in citat. *Cap. Propositum* audacter sustinet vocem illam *maxime*, in relato Textu, aequipollere adverbio *solum*. Verum si ita de Nobis opinatus fueris, haud aegre feras Nos tibi respondere, non satis tibi notum esse morem, animumque Nostrum; Nos enim in veritatis inquisitione, nequaquam huiusmodi nugis, levibusque fundamentis, in nitimur, et quaestiones inutiles prorsus aversamus.

§. 34. Itaque respondemus, veram Alexandri Pontificis mentem, circa ea, de quibus nunc agimus, minime eruendam esse ex aliquibus verbis, quae ipsi excidere potuerunt, dum aliam omnino quaestionem definiret. Sed videndum esse potissimum, quid ipse scripserit, quum data opera eam pertractaret quaestionem, quam prae manibus habemus. Porro Alexander in citat. *Cap. Propositum* respondet Abbati Sancti Albani, qui ab ipso quaesierat, quidnam statuendum esset de quodam homine, qui, vivente Uxore sua, alteram sibi matrimonio copulaverat, insciam conjugii quo is ad-

Obijciatur alter Textus Alexandri in Cap. Propositum.

Responsiones ab aliis quibus datae rejiciuntur.

Alexander aliam ibi quaestionem tractavit.

Controversia tunc ab eodem decisa.

Alex. III. mens ex alia Decretali eruitur.

In qua vim dirimendi machinationi tantum tribuit.

Hac semola, jubet procedi de more.

strictus erat, et filios ex altera illa procreaverat; Uxore vero defuncta, renuebat cum praedicta Muliere permanere, sub obtentu, quod invalidum cum ipsa matrimonium contraxerat, legitimam Uxorem adhuc superstitem. Pontifex ergo quum eam circumstantiam magni aestimaret, quod scilicet praefata Mulier erat inscia, quod ille aliam Uxorem haberet viventem, nec aequum censeret, praedictum Virum, qui scienter contra Canones venerat, lucrum de suo dolo reportare; statuit, ut, si quidem ipsa Mulier id postulet, divortium inter eos fieret; non vero, si, volente Muliere in huiusmodi connubio perseverare, Vir peteret ab ea separari.

Regula pro
interpretan-
da Legisla-
toris sententia.

§. 35. Quaestionem hanc definiendam suscitavit Alexander in citat. *Cap. Propositum*; atque ita definivit, ut praecipuam aequitatis, prudentiaeque rationem ab illo habitam esse dignoscatur; eaque definitio unice est attendenda. Si autem, dum Legislator de principali argumento verba facit, quidpiam ab ipso extraneum minus recte dictum esse comperiatur, minime debet enunciatio haud satis accurata aut Legislatori vitio verti, aut in veritatis praepudicium trahi; neque potest pro regula juris id accipi, quod sic ab eodem Legislatore, veluti praeterreundo, dictum fuisse apparet; praesertim quum ipse, opportuniore occasione oblata, iudicium suum super eadem re aperte declaraverit.

Alexandri
mens aliun-
de tuto eru-
itur.

§. 36. Nos autem in hoc praecise casu versamur. Idem nimirum Alexander, cui in citat. *Cap. Propositum*, ea verba exciderunt, quibus, ut tibi visum est, negavit, validum matrimonium esse posse inter Adulteros, defuncto legitimo Coniuge, etiam absque aliis irritantibus circumstantiis; Idem, inquam, in alia sua Decretali, quam ex Collectione Conciliorum Harduini supra retulimus, quum directe ab eo quaereretur, an nullum censendum foret huiusmodi Matrimonium; nullum illud esse respondit, si machinatio, aut nuptiarum promissio intervenerint. Isque Pontifex hoc ipsum firmat in *Cap. super eo. Deo eo, qui duxit in matrimonium etc.* ubi sic habet: *Super eo vero, quod de latore praesentium tuis Literis quaesivisti; an liceat cum ea sibi matrimonium contrahere, quam, alia sua Uxore vivente, sibi de facto matrimonio copulavit; tuae sollicitudini duximus respondendum, quod si Adultera est in mortem alterius aliquid machinata, sive iste fidem dederit, quod eadem defuncta, hanc esset ducturus, se-*

cundum Canones ab ejus consortio perpetuo prohibetur; et haec prohibitio perpetuo est observanda. Quibus verbis: *perpetuo prohibetur*, et, *prohibitio perpetuo est observanda*, pro ea, qua polles, Canonum scientia, plane intelligis, impedimentum designari, quod a Doctoribus dirimens appellatur, illudque, per hujus Decretalis contextum, ad casum praecedentis machinationis, aut pacti connubii coarctari.

§. 37. Superest nunc, ut, licet prolixior jam haec Epistola evaserit, quam Nobis initio propositum fuerat, aliqua tamen addamus, quae adhuc legere non graveris, quemadmodum praemissis hucusque animum patienter adhibuisti. Nec enim, levioribus praetermissis, quidquam a Nobis praeteriri decet ex his, quae in Literis Fraternalitatis Tuae gravioris sunt ponderis, et momenti.

§. 38. Legitimationem Proles ex Soluta et Soluta procreatae, quae fit per subsequens matrimonium, ex Sacramenti virtute derivandam esse putas, eodem Alexandro III. auctore, qui ait: *Tanta est enim vis Sacramenti, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.* Unde arguis, quod, si isti ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obstat, quominus filii pariter ex adulterio suscepti, tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant.

§. 39. Verum ubi a te legitur: *Tanta est vis Sacramenti*, Nos legimus: *Tanta est vis Matrimonii*, quemadmodum scriptum est in Decretali Alexandri III. *Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi.* Quod si ad integram Decretalem, quae apud Harduinum est, de more provoces; rogamus, ne te pigeat in marginem quoque oculos conjicere; ibi enim, loco verbi *Sacramenti*, adnotatum reperies aliud *Matrimonii*. Nec aliter profecto res se habere poterat. Vis enim ac dignitas Matrimonii, qua Sacramentum est, in eo est posita, quod gratiam sanctificantem confert, quod unionem hypostaticam Verbi Divini cum humana natura repraesentat, itidemque illam, qua Christus cum Ecclesia per gratiam conjungitur; non autem in eo sita est, quod spuriam prolem legitimam efficiat. Neque enim hanc efficaciam Jesus Christus tribuit Matrimonio, quum illud ad dignitatem Sacramenti novae Legis evexit; sed id ab Ecclesia institutum est, cui placuit, pro auctoritate sibi concessa, statuere, ut proles extra matrimonium, non tamen ex adulterio, procreata, per subsequens matrimonium legitima fieret.

De aliis argu-
mentis a
Episcopo al-
latis.

I. A virtute
Sacramenti.

Emendat
locutio Tex-
tus adducti

Legitimandi
vis non a Sa-
cramento,
sed a lege
Ecclesiastica
provenit.

II. Ab exemplo legitimationis prolis incestuosam.

Ostenditur non aptari ad legitimationem prolis adulterinae per subsequens matrimonium.

A admonitio Pontificis.

Dat. die 5. Dec. 1744.

§. 40. Denique addis, magis abominatam Canonice Legibus esse prolem incestuosam, quam sit proles adulterina: ideoque, quum illa interdum legitima fiat, hanc etiam pari aut majori ratione legitimari posse. Porro legitimatur proles incestuosa, ope dispensationis, quae dicitur *in radice Matrimonii*. Ut autem obtineatur hujusmodi Dispensatio, quae non sine urgentissima causa concedi consuevit, requiritur quod proles nata sit ex copula non manifeste fornicaria, sed putative matrimoniali, quodque impedimentum, quo matrimonii nullitas inducta est, non a jure Divino, aut naturali, sed a jure dumtaxat Ecclesiastico proveniat. Sicque, et non aliter, legitimatur proles incestuosa, vigore dispensationis, quae dicitur *in radice matrimonii*. Tuum modo est hujusmodi circumstantias aptare ad legitimationem prolis ex adulterio genitae; quod sane opus ingenii Nostri tenuitatem excedere fatemur.

§. 41. Hactenus Fraternitati Tuae satisfacere studuimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum somno detracti; meram gerentes in hac Epistola, ut initio dicebamus, privati Doctoris personam. Nunc demum Epistolae Nostrae finem facientes, Supremi Pastoris partes resumimus, ut Apostolicam tibi Benedictionem impertiamur; utque praeterea te admoneamus, quod, quum ea, quae ad Nos scripsisti, a Justo Henningio Boehemero (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) sis mutuatus, eaque descriperis ex ejus Opere de Jure Ecclesiastico Protestantium Tom. 1. pag. 287. et sequentibus, juxta tertiam Editionem anni 1730. Typis impressam; Sicuti laudabilis foret industria tua, si eo auctore usus esses ad venerabiles Ecclesiae Catholicae doctrinas illustrandas; aut si ipsum in iis, in quibus Nobis adversatur, confutare aggressus esses; ita reprehensionem te obnoxium fecisti, dum illius Opus perlegere, atque etiam tacitus transcribere ausus es, ut ad impugnandas Canonicae Jurisprudentiae sententias inter Orthodoxos communiter receptas, instructor accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias, Tibi persuasum volumus, non minus sincero charitatis affectu Nos te complecti, ac Fraternitati Tuae fausta omnia ex animo adprecari.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum die 5. Decembris 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

DE APOSTOLICIS

CXIV.

Constitutionibus circa Ritus Sinenses editis omnimode observandis.

Venerabili Fratri Policarpo Episcopo Pekinensi in Sinis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Redditae Nobis fuerunt eodem tempore duae Fraternitatis Tuae epistolae, prima quidem die decima mensis Januarii elapsi anni 1743. qua gratiarum actionem Nobis, quod Tibi Episcopatum Pekinensem in Sinis contulerimus, referre studes; altera vero die quinta mensis itidem Januarii currentis anni 1744. data, qua dolens quereris, Te apud Nos tamquam debitae Apostolicis Constitutionibus ac Decretis Obedientiae reum fuisse peractum. Una insimul cum hisce Epistolis tuis accepimus pariter sollemnem iurjurandi a Te in Episcopali tua inauguratione delati, juxta formam ac tenorem Tibi praescriptum in ipsis Nostris Tuae ad Episcopatum promotionis literis in simili forma Brevis expeditis, actum; necnon duo alia a Te seorsim praescripta testimonia, alterum quidem de jurejurando super Apostolicae Constitutionis, quae incipit *Ex illa die*: alterum vero de jurejurando etiam super alterius Apostolicae Constitutionis, quae incipit *Ex quo*, observantia, praestitis. Hisce omnibus conjuncta erant nonnulla etiam praescripta Missionariorum testimonia, qui te studiosum zelantemque super observantia memoratae Apostolicae Constitutionis *Ex illa die*, esse testabantur, quemadmodum tum ipse Sacramento contestaris.

§. 1. Sed Fraternitati Tuae etc. *et infra*; id unum in animo semper fixum permaneat; tam apud Nos ipsos, quam apud Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales negotiis et consultationibus quarumcumque Congregationum Apostolicae hujus Sanctae Sedis praepositos, plurimum valere hoc unicum et maximum, ad accusationum veritatem falsitatemve dijudicandam comprobandamque, argumentum, novam scilicet post criminum delationes initam agendi rationem. Quamobrem adesto animis, et enitere, ut quemadmodum Tu spopondisti, et Nos

Declarationes et Juramenta ab Episc. Pekin. ad S. Sedem transmissa

Adhortatio ad exactam Constitutionum observantiam.

de Fraternitate Tua nobis pollicemur, ita deinceps Te in omnibus rebus geras, ut tuam erga Apostolicas Constitutiones, atque eas praesertim, de quibus agitur, obedientiam, reverentiam, zelumque non solum Nobis, sed universis etiam, probare et reipsa commonstrare ex animo satagas. Hinc enim fore confidimus, ut falsitatis redarguantur accusationes de gestarum rerum ratione a Te hactenus habita instructae.

Episc. sen-
sus circa Si-
nensis Eccle-
siae statum.

§. 2. Porro, ut ceteris in tuis Literis a Te propositis satisfaciamus; asseris quidem, quod cum per quatuordecim annos operam laboresque tuos in Sacris Missionibus antea peragendis impenderis, atque adeo optime noveris istarum partium ac populorum ingenia, ac et rerum vices, contestari prae caeteris possis, praesentia certe tempora exposcere, non angustiari vasa carnis, sed dilatari spatia caritatis; ac propterea melius fuisse consultum, res omnes in eodem, quo reperiebantur, statu relinquere, cum in praesentia omnis spes de exigenda a Christifidelibus istarum partium debita Apostolicis Constitutionibus obedientia penitus praecisa videatur: Apostolica namque Sacrosanctum Jesu Christi Evangelium praedicandi libertas, non tam impedita, quam certe sublata est; quippe quod Christifideles per vim metumque ad Idolorum templa trahuntur; unde timendum est, ne proximum immineat Sacris Missionibus excidium: Nec Fraternitati Tuae, nec aliis in Vineam Dei adlaborantibus, insunt vires, quibus per vim etiam Christifideles, ut vestris mandatis ea, qua per est, reverentia obediant, cogi possint: Tartari pariter, et ipsi Fideles, tam intra Pekini maenia, quam in suburbiiis, sub gravi durae servitutis iugo degentes, omni procul dubio antiquis indulgentiis permissionibusque per abusum inhaerentes, ne a Dominis ad Imperatorem deferantur, Apostolicarum Constitutionum observantiam periculis ac tormentis posthabebunt; quamvis Fraternitas tua alique Missionarii per pastorales exhortationes monere obtestarique minime omittant.

Pontifex
ostendit ne-
cessariam
fuisse Con-
stitutionum
editionem.

§. 3. At liceat ut Fraternitati Tuae replicemus, post susceptum consilium onusque per tot annos retinendi servarique faciendi Patrios Sinarum Ritus, praeasque caeremonias, propositis tot tantisque in varias partes trahentibus dubiis et disputationibus, post diuturnam accuratissimamque, adhibitis diligentis, requisitisque debitis notitiis, eorundem Rituum et

Coeremoniarum discussionem, fieri ne poterat, ut sine gravissimo conscientiae angore consilia tanta providentia capta, et constitutiones tanta sapientia propositae amplius differrentur? Certe si obfirmatis Patronorum proscriptorum Rituum Caeremoniarumque huiusmodi sensibus votisque assensum satisfactumque fuisset, nunquam profecto advenisset tempus, verba tua usurpamus, angustiandi vasa carnis? Nos quidem non latet, Vobis deesse cogendi compellendique vires; sed scimus et certi sumus, eandem inesse vobis virtutem, quam habebant Sanctissimi Jesu Christi Apostoli (si tamen apostolico spiritu ducti ad Evangelium praedicandum ad remotissimos populos accessistis), qui reponentes omnem fiduciam in eo, qui eos confortabat, Deo, et ferventis caritatis zelo, et verbi Divini Ministerio, non solum Gentes ad credendum perducebant, sed credentes etiam, nova Fidei germina, collectumque Jesu Christi gregem providentissime regebant, et suaviter fortiterque incendebant, et excitabant ad illud jucundissimum spectaculum a Minucio Felice descriptum, praesertim ubi ob oculos ponit laetitiam Christifidelium, qui intentatas minas objectaque tormenta despicientes, libertatem suam adversus Reges et Principes erigebant, soli Deo cedebant.

§. 4. Ingenti cum animi nostri dolore, et graviore, quam explicari possit, moerore, tuum excepiimus sane nuntium de persecutionibus istis adversus Sacrosanctam Jesu Christi Religionem saevientibus: verum quod huiusmodi persecutiones, si minime fuissent proscripti Rituum Caeremoniaeque Sinenses, si minime sublatae fuissent indulgentiae permissionesque laudati Caroli Ambrosii Patriarchae, vel desinerent, vel mitiores fierent, sive praedicandi Evangelium libertas magis coalesceret, nec Christifideles ad Idolorum templa raperentur: Haec ne ii quidem sibi, qui res juxta humanae prudentiae regulas dijudicant, numquam persuadebunt; quanto magis eadem in animum numquam inducent suum ii, quibus pro comperto exploratoque est, quod Christiana Religio inter persecutiones semper increverit adoleveritque.

§. 5. Omnibus jam notum est, in rebus ad Orthodoxam religionem spectantibus, patientiam sive tolerantiam, ubi de substitutione vel idololatria agitur, nullo pacto haberi posse; tunc enim juxta Tertullianum: *Omnis patientia*

Nec pro ob-
tinenda ea-
rum obser-
vantia vim
coactivam
Missionaria
opus esse.

Persecutionem ad-
versus Fideles
in Sinais, ob
Sedis Apo-
stolicae De-
creta augeri
non potuisse.

Nullam con-
ventionem in
causa Fidei
adhiberi pos-
se demon-
strat.

hujusmodi IdololatRIA. Cacterum unicam ac singulare solatium; quo Nos dolentes moerentesque consolamur, inde affertur, quod ex tuis literis perspicimus, Te pro debita Apostolicis Constitutionibus, ac Decretis observantia, probe studiosum planeque acensurum esse. Quamobrem fore in Patre misericordiarum, et Deo totius consolationis confidimus, ut Christifideles proposito Fraternitatis tuae exemplo, zelo, opera, consiliis, et monitis exciti, Orthodoxam Fidem integram, reliquiarumque gentilitatis omnino puram putamque, ad Principis etiam tenebrarum contemptum despiciuntque, constanti pectore profiteri, et coram omnibus Jesum Christum confiteri non erubescant. Nam *utile est et salutare*, ut S. Cyprianus Episcopus, et Martyr verbo et opere docuit, *cum se Episcopus per firmamentum Fidei Fratribus praebebat imitandum.* Interea a bonorum omnium Largitore Deo uberrimam coelestium charismatum copiam Fraternitati tuae adprecantes, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, etiam peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIX. Decembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CXV.

REFORMATIO

Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicium Romanae Curiae, et singulorum Jurisdictio certis limitibus praefinitur; confirmantur Decreta super Judicium recusationibus et declinationibus jam edita; et certa forma servanda praescribitur, tum in deklendis Vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, et Pecuniis Depositis etc.; tum in Decretis Jurisdictionis voluntariae in Urbe, et Statu Ecclesiastico interponendis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Romanae Curiae praestantiam, atque praecipuam justitiae recte administrandae laudem,

BENED. XIV. TOM. XV.

eidem omnium ubique gentium consensu tributam, summo studio atque opera tueri curarunt Praedecessores nostri Romani Pontifices; eaque de causa tum sapientissimas Leges, pro rerum et temporum opportunitate, condiderunt: tum vero; quoties in Judiciorum tractatione aliqua corrigenda, resecanda, aut in meliorem formam redigenda esse censuerunt, id Apostolicis editis Constitutionibus, quarum inferius mentionem fieri saepe continget, praestare non omiserunt.

§. 1. Et Nos quidem ipsorum vestigiis inhaerentes, ex quo Supremum hoc Justitiae Solium Dei nutu conscendimus, inter innumeras Apostolatus Nostri curas, illam assidue prae oculis habuimus, ut tam Ecclesiastica, quam civilia Judicia, et maxima, qua par est, integritate ac fide, et rectissimo expeditoque ordine exercerentur. Itaque praeter generalem providentiam, qua Ecclesiasticarum Legum conservationi, et veriori earundem interpretationi per universam Ecclesiam pro viribus prospicere non desistimus, ac praeter peculiarem Tribunalium Bononiensium Reformationem a Nobis integre peractam, per Apostolicas Nostras Constitutiones, ex quibus aliarum etiam Provinciarum Curias, per Ecclesiasticae Ditionis tractum, exemplum et normam capturas esse confidimus; in hac ipsa Romana Curia complures atque perspicuas edidimus significationes nostri ardentissimi studii, quo de justitia in Urbe recte administranda in primis solliciti sumus; idque potissimum Nobis propositum fuit, et quum Causarum tam Ecclesiasticarum, quam Civilium aliquas Nobis ipsis cognoscendas, ac definiendas reservavimus, et quum saepissime Congregationes Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ipsaque aliquando Ordinaria Romanae Curiae Tribunalia, coram Nobis sententias dicere iussimus; ac denique quum Signaturam Gratiae nuncupatam, ad quam pleraeque lites et controversiae, praepedito, aut expleto in coeteris Tribunalibus cursu legitimo, et jure concesso, tamquam ad Sacram Principis Aram, deferuntur, semel et iterum singulis annis per Nosmetipsos publice habuimus, in eaque sententiam nostram tum circa singulas propositas causas protulimus, tum vero occasione data, circa totam judicandi rationem coram universo Judicio, et Curialium conventu aperire curavimus.

Reformationes Tribunalium Romanis Pontificibus identidem petebat.

Pontificis studium pro recta Justitiae administratione.

Ejusdem Providentiae extra Urbem.

Item in Romana Curia.

Necessitas
prosequendi
Tribunalium
Reformationem.

§. 2. Cum autem et diuturno nostro rerum forensium usu, et crebris gravium Virorum relationibus et querelis, compertum haberemus, nonnullos abusus in iudiciali praxi Tribunalium hujus Nostrae Urbis et Curiae inventos esse, quibus et justitiae cursum interverti, aut saltem retardari, et litigantium dispendia magnopere augeri contingeret; illasque potissimum controversias in longum saepe protrahi, quae circa Judicium, et Tribunalium competentiam, eorumque recusationes declinationesque, versarentur; cumque jam commendata singulis Tribunalibus earum rerum reformatione, quae in ipsorum potestate erant, eaque sedulo ab ipsis peracta, satis agnoverimus, memorata incommoda non omnia posse privata Judicium sive Tribunalium auctoritate submoveri; ad ampliorem atque absolutiorem Judiciorum Reformationem, supradictorum Praedecessorum exemplo, deveniendum Nobis esse judicavimus.

Deputatio
Congregat.
Particularis
ad hunc effectum.

§. 3. Quamobrem praedictorum omnium abusuum cognitionem delegavimus peculiari Congregationi a Nobis deputatae, duobus nempe S. R. E. Cardinalibus, ac septem Romanae Curiae Praelatis in praecipuis ejusdem Curiae Tribunalibus actu jus dicentibus; quae quidem Congregatio, serio studio, longaue indagine, relatos abusus notavit, atque recensuit; et providis efformatis decretis, opportuna Nobis remedia suggestit; ex quibus aliqua, quae statim approbatione digna judicavimus, statim quoque auctoritate Nostra publicari jussimus, et observari; reliqua vero maturiori examini subjecta, diuturna consideratione, rerum ac temporum opportunitati aptare studuimus; illaque, cum iisdem fere, aliisque Viris in juris scientia et justitiae administratione apprime versatis, Ministris Nostris, necnon cum aliquibus ejusdem Curiae Nostrae Causidicis, Forensi facultate doctrinaque praestantibus, communicata; tandem, hac nostra Constitutione perpetuae legis vim habitura, promulgavimus, edicimus, atque sancimus.

Cujus Decr.
jam edita
sunt, partim
in praesenti
promulgantur.

1.
De executione
Citationum,
Mandatorum etc.
Rom. Cur.

§. 4. Ac primum omnium, Jurisdictionem Judicium, et Tribunalium Romanae Curiae, quorum auctoritas a Nostra et Romani pro tempore Pontificis auctoritate profluit, nostraeque et Pontificio nomine exercetur, sartam tectam servare, ac debita veneratione ab omnibus observari cupientes; Apostolicas Nostras Literas, *De non impedienda executione Citationum,*

Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanae Curiae, seu Sedis Apostolicae datas Anno MDCCXLII. tertio Kalendas Aprilis, quarum initium est Pastoralis Regiminis, omnesque ordinationes ac dispositiones in illis contentas; poenas quoque adversus quoscunque praedictam executionem impediennes in eisdem committas; atque statutas, cum caeteris praeceptis atque mandatis, ac si praedictae Literae per extensum praesentibus insererentur, confirmamus, innovamus, ac de novo statuimus.

§. 5. Et quamvis post earumdem Literarum Nostrarum publicationem, delatis ad Nos quorundam conquestionibus, et praesertim ex Provincia nostra Romandiolae, super abusum Citationum Typis Cameralibus impressarum, quae vulgo Citationes Camerales nuncupantur; propterea quod a nemine ex Judicibus Rom. Curiae subscribi, seu firmari soleant; et nihilominus post legitimam earum executionem inhibendi vim habere dicerentur; Nos tunc, ut in re gravi caute matureque procederemus, per quasdam Literas Secretariae Nostrae Status nuncupatae provisionaliter declarari fecerimus, Citationes hujusmodi a nullo ex Judicibus Romanae Curiae propria manu subscriptas, in praedicta nostra Constitutione minime comprehendendi: Postea tamen universo negotio occasione praesentis Reformationis diligentissime discusso, cum Nobis constiterit, usum praedictarum Citationum nedum doctorum Hominum suffragiis, sed etiam per vetusta, et nunquam alias interrupta tum Romanae Curiae, tum ipsius Provinciae Romandiolae, atque aliarum Status Nostri Ecclesiastici Provinciae observantia comprobari; et quatenus specialis subscriptio in eis indistincte exigeretur, non modicum inde damnum ac dispendium in Subditos atque Incolas earumdem Provinciarum fore profecturum: Nunc demum praesentium Literarum tenore certum ac stabilem cursum Citationibus hujus generis dare, et una simul quibuscunque fraudibus, quae per eas fieri possent, quantum in Domino possumus, occurrere volentes: statuimus in primis, ordinamus, ac declaramus, quod sicuti hactenus, et a tempore antiquissimo, ita quoque in posterum unicuique pro arbitrio suo liceat per ejusmodi Citationes Typis Cameralibus impressas debitorem suum absentem, sive aliter sibi obligatum, coram Auditore Generali Causa-

Innovatur
Constitut.
edita 30.
Mart. 1712.

Refertur suspensio concessa quoad valorem citationum Cameralium non subscriptarum in partibus.

Sed, perpen-
sa veteri con-
suetudine,
earumque
utilitate.

Sancitur eosdem in Posterum valere, in causis, quibus A. C. est iudex competentis in instantia.

rum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae, vel altero ex ejus Locumtenentibus, in Jus et Judicium evocare, etiamsi ipsae Citationes a nullo ex praedictis Judiciis, immo nec etiam ab eorum Notariis, subscriptae fuerint; (memoratis Literis Secretariae Status, Edictis Cardinalium pro tempore Legatorum, et aliis quibuscumque contrariis non obstantibus); dummodo tamen agatur de causis, in quibus ipse A. C. vigore suarum facultatum, aut virtute alicujus Privilegii, quod Instanti de jure competat, sit Judex competens Rei conventi, seu Partis citatae; etiam in prima Instantia; alias praedictae Citationes neque valeant, neque afficiant, perinde ac si factae vel exequutae non fuissent: Cum enim in hujusmodi causis unusquisque de jure debitorem suum etiam verbaliter coram A. C. in Jus vocare possit, nihil sanè proponi potest cur illum pari modo per dictas Citationes Camerales etiam non subscriptas citare, et in Jus vocare non valeat.

Et, si partibus competat variatio Fori, etiam postquam Causae jam alibi introductae fuerint.

§. 6. Quod si aliqua ex praedictis causis, ut praefertur, Privilegiatis, in quibus nimirum A. C. est Judex competens, etiam in prima Instantia, reperitur jam contestata, et introducta coram alio Judice de Partibus, et nihilominus alter ex litigantibus, cui competat variatio Fori, vel vigore Obligationis Cameralis, vel virtute *Leg. unic. Cod. Quando Imper. inter Pupillos, et Viduas etc.*, citaverit coram A. C. cum dictis Citationibus impressis, et non subscriptis: Tunc etiam volumus et mandamus eas exequi, et attendi debere; sed eo casu A. C., vel ejus Locumtenentibus, Causas hujusmodi reassumere non liceat, nisi in statu, et terminis, relictis sumptibus usque tunc factis ab altera Parte, et transportatis actis, expensis illius, qui Forum variare voluerit, ut hactenus laudabiliter observatum fuit.

Usus cit per citat. Camerales coram Praefecto Sign. Just. ejusque Auditore in pluribus casibus

§. 7. Quoniam vero passim citari solet cum hisce ipsis Citationibus Cameralibus non solum in causis, ut supra, privilegiatis, coram A. C., sub cujus nomine eadem Citationes ut plurimum imprimuntur, sed etiam in aliis Causis indifferentibus coram Cardinali Signaturae Nostrae Justitiae pro tempore Praefecto, et ejus Auditores; idque in quatuor potissime casibus; nempe cum petitur supersessoria ad effectum adeundi plenam Signaturam; cum citatur pro subdelegatione Judicis in Partibus in gradu recursus; cum petitur declarari Causam spectare ad unum potius, quam ad alium Judi-

cem, et denique cum petitur purgatio attentatorum, in spreto ipsius Signaturae commissorum: Propterea Nos ex una parte considerantes nullo modo auferendam esse, quin potius diligenter conservandam Subditis Nostrarum Provinciae et Legationum libertatem illam, qua semper hactenus gavisi fuerunt, recurrendi scilicet pro ipsorum arbitrio, vel ad praeaudatam Nostram Signaturam Justitiae, vel ad Signaturam, quam habere dicuntur in ventre in sua quisque Provincia Legati Sedis Apostolicae, eorumque Vice-Legati: Ac de caetero animadvertentes non absurde eos facere, qui potius ad Signaturam Justitiae, quam ad alteram Legatorum, aut Vice-Legatorum recurrunt; quia nempe illas Causas, quarum valor non ascendit ad seuta centum, haudquam retinet, seu committit in Curia; sed juxta providas Praedecessorum Nostrorum reformationes, et praesertim recol. mem. Benedicti XIII., eas remittit ad Partes, mediante subdelegatione alterius Judicis in eadem Civitate, seu loco, ubi primus pronunciavit; ad effectum procedendi in gradu recursus per acta ejusdem Notarii, et consequenter absque ulla transportatione actorum, atque insuper sine solutione Propinae: Contra vero Signaturam Legatorum, et Vice-Legatorum; et praesertim illa Cardinalis pro tempore Legati, aut Vice-Legati Provinciae Romandiolae, quoties Causae excedunt tenuissimam summam scutorum quatuor, retinere eas, ut plurimum, solet in ipsa Curia, in qua residet Legatus, aut Vice-Legatus; ex quo sequitur, ut Partes, non sine magno dispendio atque incommodo, et acta prioris Judicis ad ipsam Curiam Legationis transportare, et Propinam novo Judici ejusdem Curiae solvere cogantur; immo etiam tot Propinas, quot sunt Capita separata, ex quibus, pro multiplicitate diversarum exceptionum, sententia secundi, vel ulterioris Judicis quam saepissime componitur.

§. 8. Idcirco statuimus ac mandamus, etiam quoad praedictas Citationes, quas fieri contingat coram Cardinali Signaturae Praefecto, vel ejus Auditore, praedictum antiquissimum usum in posterum observari, ita ut quicumque de dicta Legatione Romandiolae, aut de aliis Provinciis, Legationibus, vel Guberniis Status Nostri Ecclesiastici, recurrere potius velit ad Signaturam Nostram Justitiae, quam ad Signaturam Legati, aut Vice-Legati, hoc

Utilitas Partium in hujusmodi rebus.

Qui permittuntur fieri etiam per citationes Camerales non subscriptas.

pro arbitrio suo facere possit, citando alteram Partem cum dictis Citationibus Cameralibus; nullique liceat earum executionem retardare, vel impedire sub praetextu, quod a Cardinali Praefecto, vel ejus Auditore, aut eorum Notario, subscriptae non fuerint, sub poenis expressis in dicta Nostra Constitutione, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliorumque Provisionum Romanae Curiae*, quam ad has quoque Citationes Camerales impressas, et non subscriptas, quatenus opus sit, extendimus, et ampliamus, memoratis Literis Secretariae Status, Edictis Legatorum, caeterisque contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Non tamen si praeventum fuerit coram Signatura Legati, aut Vicelegati, vel ipsi in causa rescipiant.

§. 9. At vero, ne utilis, et antiquis istarum Citationum usus transeat in abusum et corruptelam, a praedicta generali regula sequentes casus excipimus et praeservamus. Primo videlicet, si una ex Partibus, mediante Citationem legitime executam, praevenerit aliam coram Signatura Legati, seu Vice-Legati, et multo magis si Legatus, aut Vice-Legatus, qui habeat in suis facultatibus etiam facultatem Signaturae, in Causa jam rescipserit: tunc enim non amplius Citationes praedictas coram Signatura Justitiae, ejusque Praefecto, vel Auditore, attendi volumus, sed solum admitti recursum ad Signaturam Gratiae, et consequenter nullas alias Citationes attendendas esse, vel efficere, quam Citationes speciales ab Auditore Nostro, et Pontificum pro tempore Successorum Nostrorum, subscriptas.

Citationes praedictae non attendendae, si petatur super sess. vel subdeleg. antequam Judex de Partibus definitive pronunciet.

§. 10. Item Citationes ejusmodi Camerales, et non subscriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune sperari posse, tam in Causis summae appellabilis, quatenus citetur ad videndum supersederi usque ad primam Signaturam, quam in Causis summae recurribilis, quatenus citetur ad videndum subdelegari Judicem in partibus in gradu recursus, quoties nondum ab ipso Judice de Partibus pronunciatum fuit vel per Sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen saltem inferens ejusmodi, quod deinceps per ipsam Definitivam reparari nequeat. Quod si Judex de Partibus in Causam jam decreverit, seu pronunciaverit, ut supra volumus Citationes praedictas omnino attendi, et inhibere, etiamsi, contra debitum juris ordinem in Causa summae appellabilis citatum fuerit ad videndum subdelegari alium Judicem in gradu recursus, vel

Post definitivam alliciunt.

in Causa simpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum supersederi. Et solum in hisce casibus Praefectus Signaturae, vel ejus Auditor, supplere teneatur defectum Partium, vel Defensorum, mandando supersederi in Causis summae appellabilis, et respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturae, et quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

Errorque partium in petenda super sess. vel subdeleg. Judicis, a Praefecto S. J., ejus Auditori suppleendus est.

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetae in Regione currentis, vel quando jam adsunt in Causa duo iudicata consecutiva et conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menstrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione Schedulae, quae vulgo dicitur *Pagherò per altrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus; nullum recursum in suspensivo a Cardinali Praefecto Signaturae, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in praedictis casibus, et quolibet eorum, postquam verificati fuerint, coram Judice subdelegato, volumus ac statimimus, ejusmodi subdelegationem non efficere, nisi in solo devolutivo, et sine praepudio legitima executionis.

Enunciant alii casus in quibus non est admittendus recursus in suspensivo.

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegialis, idest illis, in quibus A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unicae*: Quoad reliquas Causas extra Districtum Urbis, quae sint summae dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem scutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu qua pronunciatum fuit primum iudicatum, cum solita clausula: *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admissione, vel denegatione recursus, per acta ejusdem Notarii, et sine solutione Propinae et Registri, et, quatenus Partes in eum non consenserint, ad effectum deputandi alium Judicem in sui locum, cum iisdem facultatibus, de consensu ipsarum Partium, sin minus ex Officio: itaut aliter factae subdelegationes nullius sint roboris ac momenti.*

In causis non privilegiatis, et summae recurribilis, extra Districtum subdeleg. est Judex in Partibus cum claus. opportunis.

Una citat.
executa, et
attenta, alia
non attendan-
tur.

§. 13. Postremo volumus, atque statuimus, quod postquam una ex Partibus aliquam ex praedictis Citationibus impressis, et non subscriptis, exequi fecerit, coram Praefecto Signaturae, vel Auditore; altera vero, quae sic citata fuit, in actis comparuerit cum solita protestatione *Nihil perì*: Nulla alia deinde similis Citatio eandem continens Instantiam, quae in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolii, vel attentatorum.

Praeservan-
tur Privile-
gia de non
avocando et
dispositio.
Constit. ad
Militantis
ed. 30. Mar-
tii 1742.

§. 14. Per haec autem non intendimus Privilegio de Causis non avocandis, aut alteri id genus, si quo forte gaudeat Civitas, Provincia, vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, in aliquo derogare vel praepiudicare; Multoque minus aliquid innovare circa ea, quae ad asserendam Ordinariorum jurisdictionem; atque eorumdem Decretorum executionem, in Causis potissimum, quae ad Ecclesiasticam Disciplinam pertinent, districte mandavimus et constituimus per Apostolicas Nostras Literas: *De Appellationibus, et inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis Ecclesiae regimen*, datas tertio Kalendas Aprilis anno millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, quas quidem in omnibus et per omnia confirmamus et innovamus, et ab omnibus, ad quos spectat, adamussim observari praecipimus.

Provisio su-
per multipli-
cat. Propri-
arum diffi-
cultat.

§. 15. Porro, quod attinet ad praefatam multiplicationem Propinarum, quae extra Romanam Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim frequentatur; Nos etiam super eo, quod aequum fuerit et rationi consentaneum, deinceps, largiente Domino, proxime statuimus, cognita, prius origine, diligenterque perpensis Causis hujusmodi multiplicationis; quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostrae Bononiae ejusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus et decretis id ipsum praestare non omisimus.

II.
De Jurisdic-
tione Tri-
bunalium
Urbis.

I. Innovatur
Const. super
suppressione
Judic. Part.
edita 15.
Febr. 1742.

§. 16. Et autem omnia submoveamus obstacula, quae, propter variarum respective jurisdictionum conflictum, promptam celeremque justitiae administrationem in hujus nostrae Urbis Tribunalibus impedire consueverant, alteram nostram Constitutionem sub datum XV. Kalendas Martii Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLI. Pontificatus Nostri Secundo editam, quae incipit *Quantum ad procuran-*

dam, innovamus pariter, et observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio praefatae Congregationis pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputatae, providas fel. record. Innocentii Papae XII. Praedecessoris Nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicum Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, et in pristinum vigorem et observantiam reduximus, eisdemque inhaerentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunis abolevimus.

§. 17. Declarantes praeterea, Notarium Burgi, cujus Officium in praefata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis mere laicalibus, et quatenus Rei conventi sint Incolae, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro hujusmodi Causis Incolae et Habitatores praedicti, juxta eandem Constitutionem Innocentii Papae XII., conveniri possunt.

Declaratur
facultas No-
tarii Burgi
limitative.

§. 18. Jurisdictionem vero Nostri, pro tempore in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attentata dispositione praedictae nostrae Constitutionis, quae incipit *Quantum ad procurandam*, esse prorogabilem per consensum Partium in Causis mere laicalibus, et inter mere Laicos, etiam spectantibus ad Curiam Capitolinam: Dummodo tamen ipsae Partes sciant eum esse sibi Judicem incompetentem, et nihilominus ab initio litis, et ante illius contestationem, in Actis sui proprii et competentis Judicis, coram duobus Testibus, expresse consentiant in jurisdictionem ipsius Vicarii, vel per ipsos, vel per suos Procuratores, qui habeant speciale Mandatum ad consentiendum ut supra, alias, consensu isto expresse, ut supra, praestito deficiente, omnia acta coram eo facta in Causis praedictis, sint ipso jure nulla et irrita. Causaque per Judicem competentem, ad Instantiam sive Rei, sive Actoris, in quocumque statu, et quandocumque reassumi possit.

2. Juris.
Card. Vicarii
in causis me-
re Laic. pro-
rogari possit,
de consensu
Partium in
actis expresse
praestito.

§. 19. Item dummodo in praedictis Causis mere laicalibus non agatur de executione Obligationis Cameralis. Tunc enim volumus, jurisdictionem Vicarii nequidem per consensum expressum esse prorogabilem, sed Causas reassumi posse ex Officio, vel a Curia Capitolina;

Excep-
tis
Causis super
executiones
obligationis
Cameralis.

si Partes, aut saltem Reus conventus, ejus Foro et jurisdictioni, ut infra, subjectus fuerit, vel ab A. C.; prout ab una vel altera Curia praevenitum fuerit.

Ejusdem Vicarii Jurisdictionis privativam Causis Matrimon., et super Inst. Benef. in Urbe, et Districtu etc.

§. 20. In Causis super Matrimonii contractis in Urbe, vel alio quocumque loco intra ejus Districtum, in quo Ordinaria seu Episcopalis Jurisdictioni nulli alteri competat, prout etiam in Causis super Institutione in Beneficiis Ecclesiasticis in dicta Urbe, et in iisdem locis existentibus; statuimus competere Jurisdictionem Cardinali Vicario, privative ad A. C., et quaecumque alia Urbis Tribunalia; In aliis vero Causis spectantibus ad ejus Tribunal, contra Clericos non exemptos, videlicet eos, qui sint Clerici Romani ratione Originis, vel Beneficii, vel contra Loca Pia existentia in Urbe, aliisque locis praefatis, declaramus eidem competere in Civilibus Jurisdictionem cumulative cum solo A. C., et consequenter inter eos locum esse praeventioni. Duimodo tamen Clerici, et Loca Pia sint Rei conventi, non etiam si per eos conveniantur Personae mere Laicales. Tunc etiam Vicario, sine consensu expresso Partium, ut supra nulla competet Jurisdictioni.

In Causis contra Clericos non exemptos, cumulative cum solo A. C.

In aliorum Dioecesisibus et Territoriis intra Districtum nullam competere Jurisdictionem Card. Vic.

Sed exequi posse mandata ejusdem cit. et Maudata contra Clericos Romanos.

§. 21. Item decernimus, nullam in prima Instantia Vicario competere Jurisdictionem in Dioecesisibus, et Territoriis aliorum Episcoporum, sive Ordinariorum, in praedicto Districtu Urbis existentibus, nimirum intra quadragesimum lapidem, sed solum in dictis Dioecesisibus et Territoriis pro Causis ad eum spectantibus citare, et procedere posse contra Clericos Romanos, ut supra; ratione Originis, vel Beneficii, qui ibi commorantur; necnon exequi posse Mandata tam realiter, quam personaliter per eum contra ipsos expedita. Et hoc ipsum servari volumus in Dioecesisibus sex Episcoporum S. R. E. Cardinalium, qui Episcopi Suburbicarii nuncupari solent. Nam sive Episcopatus isti habeantur pro distinctis et diversis ab Episcopatu Romano, sive dicti Cardinales censeantur in hisce Dioecesisibus tamquam Coadjutores Romani Episcopi, neutro casu debeat Cardinale Urbis Vicarium cumlativam cum ipsis Jurisdictionem in prima Instantia habere.

Facultas Vicarii privativa interponendi Decreta in contrariis Reg.

§. 22. Item statuimus, Cardinali Vicario, privative ad A. C. et quoscumque alios, competere facultatem interponendi Decreta in renunciationibus, et aliis quibuscumque contra-

clibus Regularium utriusque sexus, in Coenobiis, et Monasteriis Urbis, aut praefatorum Locorum, tempore probationis, degentium.

§. 23. Gubernatori autem Urbis, et ejus Tribunali, nullam in Civilibus competere declaramus Jurisdictionem contra Clericos, Ecclesias, aut Loca Pia, sine speciali commissione nostra, vel nostrorum pro tempore Successorum.

3. Gubernatori Urbis non competere Jurisdictionem in Civilibus contra Clericos etc.

§. 24. Attamen, ut Causae Mercedis durnae, vel menstruae, prout etiam Causae infra summam scutorum viginti quinque, quam citissime expediantur, hoc speciali Privilegio eas donamus, ut nempe Laici etiam in Tribunali Cardinalis Vicarii, et respective Clerici, et Loca Pia etiam coram Urbis Gubernatore, arbitrio Actoris, valide, et licite conveniri possint, ita ut nec etiam praetextu obligationis Cameralis, eorundem Jurisdictioni valeat declinari.

4. Causae Mercedis a infra se. 25. judicari possint tam a Vicario, quam a Gubernatore contra quoscumque.

§. 25. Curiae vero Capitolinae jurisdictionem extendi decernimus etiam extra Urbem, et per omnia et singula loca Districtus intra quadragesimum lapidem, sed ad solum effectum citandi, et procedendi in causis, mere laicalibus, atque alias ad ejus Forum spectantibus, contra Cives Romanos, vel Incolas, vel qui aliter juxta dispositionem Statuti lib. 1. cap. 44, ejusdem Curiae Jurisdictioni subjecti sint; necnon exequendi contra eos, et eorum bona mere laicalia, Mandata ab ipsa Curia relaxata, dummodo Personis vel Bonis in aliquo loco jurisdictionali existentibus, servetur quoad executionem Mandatorum, forma ab eodem Statuto praescripta dicto lib. 1. cap. 157.

5. Curia Capitolina quam Jurisdictionem exercere possit intra districtum.

§. 26. In causis autem Concursus super bonis Laici debitoris, qui caeteroquin juxta dispositionem Juris, et Statutorum Urbis, sit subjectus Curiae Capitolinae, definimus competere eidem Curiae jurisdictionem, etiamsi Bona sub concursu posita, sive pro parte, sive in totum, sint de proprietate seu dominio directo Clericorum, Ecclesiarum, Monasteriorum, aut aliorum Piorum Locorum; sed tamen praefatam jurisdictionem competere pro eo tantum, quod pertinet ad deputationem Oeconomii, ad graduationem Creditorum, necnon distributionem, seu consignationem pretii ex dictis bonis emphyteuticis retrahendi, postquam fuerint subhastata, et deliberata. Qua vero ad executionem, subhastationem, et deliberationem ipsorum bonorum emphyteuticorum de pro-

Procedere possit in Causis concursus ad Bona Laici debitoris de dominio Ecclesiae, citra tamen executionem et subhastationem.

prietate, seu directo dominio, ut supra, non spectare ad Curiam Capitolinam, sed ad A. C., aut Cardinalem Vicarium, aut aliam Curiam Ecclesiasticam competentem: ita tamen ut Cauda Depositum a Cursore, seu Mandatario, non deponatur in actis Curiae Ecclesiasticae, sed statim, et immediate deferatur ad Judicem Concursus, ut supra.

§. 27. Nolumus autem Magistros Justitiariorum ulla in exercere, aut habere jurisdictionem contra Clericos et Loca Pia.

§. 28. Sed quoniam, stabilitis etiam limitibus jurisdictionis singulorum Judicium, et Tribunalium, saepe contigit eorum auctoritatem, et forum a Partibus declinari, vel in ipso initio, vel in progressu litis, ad defatigandum vexandumque Adversarium, vel etiam in ipsius litis fine, ad evitandam aut differendam Decretorum vel Mandatorum executionem; idque obtentu et praesidio Literarum Patentium, quas multi obtinent ratione diversorum Officiorum et Familiaritatum, ex quibus plura sibi quoad electionem Fori competere Privilegia contendunt; ideo nonnulla Decreta supra hoc efformata a praedicta Congregatione particulari pro Tribunalium reformatione a Nobis deputata, quae jam, auctoritatis Nostrae robore munita, publicari jussimus sub die X. Jan. Ann. MDCCXLII., hic per extensum inserta denique sancimus, et praesentium quoque serie omnino servari mandamus. Eaque sunt tenoris sequentis, videlicet:

§. 29. Privilegiati, seu Patentati quicumque generis (exceptis Patentatis Sacrae Inquisitionis) fori privilegio gaudere non debeant, nisi in causis, et negotiis concernentibus Officia, et Ministeria, quorum intuitu sunt privilegiati, videlicet ad normam Decretorum, quae super hac materia prodierunt tempore san. mem. Urbani VIII., ac Innocentii XI.; necnon Innocentii XII., itidemque servata forma praescripta per Decreta Congregationis Reformationis Tribunalium die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., itaque, ad tramites praefactorum Decretorum, etiam in praedictis Causis, et negotiis concernentibus Officia, et Ministeria Privilegiatorum, seu Patentatorum, quantum attinet ad eorum favorem, renunciatum privilegio videatur per consensum coram alio Judice Ordinario, verbis seu factis praestitum; amplius adjecto, ut praedicto privilegio censeatur itidem renunciatum per consensum aequipollentem, quoties illius allegatio praetermissa fuerit tempore

opportuno, hoc est infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura.

§. 30. Pariformiter sub eadem lege comprehensi censeantur Privilegiati, seu Patentati Rev. Fabricae Sancti Petri, prout eos prae laudata Decreta sufficienter comprehendunt, et nominatim quoque aliud Congregationis Particularis solemniter confirmatum per Bullam san. mem. Innocentii XI., quae incipit Decet, sub datum 4. Kalendas Junii Anno MDCLXXXIX., sive sint Commissarii, sive Procuratores, etiam Fiscales, sive Notarii, sive alia quaecumque Ministeria pro eadem Fabrica exercentes, cum nemini eorum liceat allegari Fori declinatoriam in causis, et negotiis indifferentibus, ipsamque Fabricam, seu praedicta Ministeria neulquam concernentibus; rejecta prorsus, ac reprobatam quacumque interpretatione, quae hactenus in contrarium forsitan invaluit.

§. 31. Denam quoad praefatos omnes Privilegiatos, seu Patentatos, ut fraudibus obviatur, utque praetextu privilegiorum, justitiae cursus retardari non possit, atque inhaerendo etiam Decreto alias a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die III. Junii Anni MDCLXXXIX. edito, et subinde confirmato per memoratam Bullam san. mem. Innocentii XI. 4. Kalendas Junii Anni MDCLXXXIX. eadem Congregatio declaravit, et censuit, tam in Causis eorum Ministeria non concernentibus; quam etiam in Causis Ministeria praedicta concernentibus, in quibus ipsi consensum, ut supra coram alio Judice Ordinario, seu alius competenti praestiterint, nullam requiri licentiam alterius Judicis, ad effectum exequendi Mandata, contra eosdem Privilegiatos ser. ser. relaxata, nullumque propterea Exequatur peti, ac respective concedi posse.

§. 32. Et in omnibus, ac singulis easibus super praedictis, Citationes, et Inhibitiones factae coram quocumque Judice, vel Signatura, vel etiam Auditore Sanctissimi, contra formam horum Decretorum, nullius sint momenti, atque impune sperni possint absque vitio attentatorum.

§. 33. Alia pariter Decreta, simul cum praemissis edita, supra ea facultate primos quosque Judices ejurandi tamquam suspectos, qua plerosque abuti constabat, ad nectendas in limine Judicii inutiles moras, confirmamus, et innovamus; quae sunt tenoris sequentis.

§. 34. Recusationes Judicum non admittantur in Causis executivis certi generis, videlicet Depo-

De Patentatibus Rev. Fabricae S. Petri.

Exequatur alterius Judicis non requiritur pro executione Mandatorum ser. ser. relaxata contra Patentatos.

Citationes, et Inhibitiones adversus praedicta non attendantur.

De recusationibus Judicum.

Prohibentur in causis quibusdam executivis, et infra valorem scilicet 25.

Magistri Justitiariorum non procedant contra Clericos.

III. Confirmantur Decreta data 10. Januarii 1742.

Abusus Privilegiorum in Patentatis quoad declinationem Judicium.

Privilegium Fori competat Patentatis solummodo in Causis concernentibus Officia.

Nisi privilegio renunciaverint, etiam per consensum aequipollentem.

siti, et futurorum alimentorum, aliisque designatis per Decreta alias tempore san. mem. Clementis XII. edita a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., neque in quibuscumque aliis Causis non excedentibus valorem scutorum viginti quinque, juxta aliud Decretum die xv. Novembris Anni Domini MDCCXXXII., quae servari omnino debeant.

Unica permitt. recus. Jud. absque causa: in reliquis servetur Jus commune.

§. 35. In caeteris causis, praedictae recusationes, quae plerumque ad retardandum Justitiae cursum usurpantur, reformari, et moderari debeant in posterum, ita ut in Causis cujuscumque generis, tam executivis, quam ordinariis, et in quacumque instantia (exceptis dumtaxat Causis Commissariis) unus tantummodo Judex infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra jura, ab unaquaque ex Partibus recusari possit tamquam suspectus, absque allegatione Causae suspicionis; Caeterae autem recusationes amplius non admittantur, nisi servata dispositione juris communis; ac proinde Citationes quoad ultiores recusationes, nempe ad videndum deputari alium, tum coram Capite Tribunalis, tam coram aliis Superioribus, impune sperni valeant, nisi in eisdem Citationibus certa, atque justa causa suspicionis exprimitur.

4. Quando, et quomodo deleri possint vincula imposita super Locis Montium, officiis vacab. et penoniis depositis.

Adminstr. Montium et Compositum delere nequeant clausulas Possessionis Vacantis etc. intra biennium absque mand. Jud. et Exequatur Thesaurarii aut Dotar. resp.

§. 36. Ad haec necessarium ducimus Judicum quoque, ac Ministrorum auctoritatem praefinire, certamque agendi normam praescribere, quoad alterum rerum genus, ex quo commerciorum securitas et singulorum Patrimonia maxime pendent. Ut scilicet fraudibus, quae passim fieri solent super Locis Montium, Officiis vacabilibus, ac Depositis pecuniarum alicui vinculo suppositis, quantum in Domino possumus, in posterum occurratur, auferimus in primis, atque adimimus, ademptamque ex nunc, et ablatam esse volumus tum a Generali Administratore Locorum Montium tum a Componendarum Datariae Nostrae Administratore facultatem omnem cassandi, seu delendi a Locis Montium tam Cameralium, quam Communicativorum, seu Baronialium, et ab Officiis vacabilibus cujuscumque generis, speciei, vel nuncupationis, clausulam in eis apponi solitam in actu capiendi possessionem: Dummodo possessio sit vacans, et sine praedjudicio habentium meliora, et potiora jura; priusquam lapsus fuerit integrum biennium a die captae possessionis cum clausula praedicta; sine praecedenti mandato Judicis competentis; et sine Exequatur

Thesaurarii Generalis, et respective Nostri et Romani Pontificis pro tempore Datarii. Nulli autem ex Judicibus Ordinariis, licere amplius volumus intra terminum dierum duorum annorum Mandata hujusmodi relaxare, seu concedere, cum sola fidejussione approbanda per quemcumque Notarium proprium Officium habentem, seque valide obligare valentem, prout hactenus observari consuevit. Sed Mandata hujusmodi dumtaxat relaxare liceat, vel cum Fidejussione et Cedula Bancaria alicujus publici, atque idonei Urbis Mercatoris, vel cum attestatione totidem aliorum Locorum Montium, quatenus agatur de Locis Montium, et respective Officiorum vacabilium, quatenus agatur de Officiis hujusmodi, ab omni vinculo liberorum.

Mandata delendo intra biennium non relaxet. Jud. sine Cedula Bancaria vel atterg. totidem LL., aut Officiorum Vacabil. liberorum.

§. 37. Item nulli ex Judicibus liceat cassare seu delere ex praedictis Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, vinculum ullum Primogeniturae, Fideicommissi, Legati, Multiplici, vel alterius cujuscumque speciei, sub quoqueque praetextu, sive ex quacumque causa, etiam permutationis, aut subrogationis aliorum Bonorum, vel Censuum etiam majoris pretii, et proventus, quoties ipsorum Locorum, aut Officiorum alienatio per pactum, vel Testamentum, vel aliam ultimam voluntatem specialiter, et expresse prohibita fuerit.

Vincula Primogenit. Fideicommissi, etc. nunquam deleri possint a LL. MM. aut Officiis Vac. quorum alienatio expresse prohibet.

§. 38. Deficiente vero speciali prohibitione hujusmodi liceat eisdem Judicibus Ordinariis delere et cassare vincula ex Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, quatenus id petatur ex causa permutationis, vel subrogationis, illaque transferre super Bonis eorum loco recipiendis, vel subrogandis, si evidens recipientis utilitas ita suadere videatur; sed solum hoc eisdem liceat, quando in permutatione recipiantur, et respective subrogentur tot Bona stabilia in Statu Ecclesiastico existentia, aut Census perpetui, tam de jure, quam de facto exigibiles, et legitime impositi vel ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco pio ejusdem Status Ecclesiastici, et quando insuper vel accedat consensus expressus omnium et singulorum interesse habentium, aut habere valentium etiam pro casu remotissimo, vel consensus hujusmodi in casu injustae denegationis praecedenter fuerit ab eodem, vel alio Judice suppletus, causa plene cognita, et citatis, ut infra, praedictis interesse habentibus, vel habere quancumque valentibus. Quod etiam observari

In reliquis si admittat permutatione aut subrogationem quaerantur recipi possint, at subrogati, d. consensu omnium interesse habentium saltem legitime suppleri.

volumus, quotiescumque delendum fuerit vinculum evictionis, aut molestiarum.

§. 39. Quod si agatur de pretio Locorum Montium, aut Officiorum vacabilium, Bonorum immobilium, aut mobilium, Censuum, Cambiorum, aut aliorum quorumcumque nominum Debitorum, seu de pecuniis ex quacumque alia causa depositis in Monte Pietatis, aut Mensa Nummaria, seu Banco Sancti Spiritus, vel publici alicujus Mercatoris, aut etiam penes Acta, ad effectum, et sub lege investiendi cum aliquo ex praedictis, aut aliis vinculis, in tot Locis Montium: Nulli ex praefatis Judicibus licere volumus ex ejusmodi pretio, seu pecuniis, tale vinculum delere, vel Investimentum Locorum Montium cum alio commutare, nisi Investimentum fiat, vel in tot stabilibus, vel in uno aut pluribus Censibus perpetuis, quae, et qui legitime vendantur ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco Pio Status Ecclesiastici, et insuper accedat, ut supra, consensus expressus interesse habentium, aut is ab eodem, vel alio Judice praecedenter, ut supra, suppletus fuerit.

§. 40. In omnibus autem praememoratis casibus, prout etiam cum petitur deleri vinculum aliquod Fideicommissi, primogeniturae, Legati, Donationis, Multiplici, aut aliud quodcumque ex causa alicujus detractionis caeteroquin de jure permissae, nempe Legitimae, Trebellianicae, Dotis constituendae, vel restituendae, vel Aëris alieni a Fidei committente contracti: Non aliter Judici liceat expresse vel tacite procedere ad vinculum hujusmodi cassationem, seu deletionem, quam causa cognita, et legitime citatis omnibus et singulis illis, quorum interest hujusmodi vincula non deleri, aut quorum quandocumque interesse poterit, etiam pro tempore, et casu remotissimo, juxta modum, et formam infrascriptam.

§. 41. Quatenus videlicet adsint in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, ultra Filios, ac Descendentes illius, qui petit cassationem vinculum, alii posteriores Substituti, et praesentim Ecclesiae, Collegia, Communitates, et Loca Pia, qui, seu quae aliquod interesse habere possint, etiam pro casu, et tempore remotissimo, in Depositis pecuniarum quomodocumque, ut supra, vincularis, Fideicommissis, Primogenituris, Donationibus, Legatis, Multiplicis, Evictionibus, Attergationibus, et Reinvestmentis: nemini ex Judicibus Ordinariis li-

ceat aliquod ex praedictis vinculis expresse vel tacite cassare, et delere, nisi citatis prius legitime et personaliter in singulis actibus, modo observari solito in Causis, quae agitantur coram Judicibus Commissariis, omnibus praedictis interesse habentibus, vel, post primam ipsorum Citationem, Procuratoribus per eos legitime constitutis, etiamsi interesse ipsorum pendeat ab una, vel pluribus conditionibus mere eventualibus, sive a casibus, et temporibus remotissimis, dummodo tamen praedicti interesse habentes, habeant Domicilium in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, itaut saltem pro prima vice personaliter citari possint.

§. 42. Si vero nullus alius erit ulterior Substitutus, aut interesse habens, praeter Filios, et Descendentes illius qui petit deletionem vinculum; vel etiamsi adsint posteriores Substituti, sive interesse habentes, aliquis tamen ex eis Domicilium suum habeat extra Statum Ecclesiasticum, itaut commode citari nequeat: Tunc Caput illius Tribunalis, in quo petitur deleri aliquod ex praedictis vinculis, deputare teneatur specialem Curatorem pro Filiis, et Descendentibus petentis, quatenus isti vocati sint, aut aliquod interesse habere possint, tum etiam pro aliis ulterioribus Substitutis, aut interesse habentibus, qui fuerint, ut supra, a Statu Ecclesiastico absentes: In Curatorem vero hujusmodi deputari omnino volumus non aliquem de vulgo, et sine ullo prorsus delectu, ut hactenus fieri consuevit, Potenti, ut plurimum, addictum; sed unum ex viginti quatuor Procuratoribus de Collegio, quem deputans pro sua conscientia censuerit magis idoneum ac diligentem: Nullasque Judex ad petitam deletionem seu cassationem procedere possit, nisi prius Curatore ejusmodi personaliter et legitime in singulis actibus citato.

§. 43. Sicuti autem ad hunc pertinebit pro debito suscepti Officii, nedum comparere, et opponere quidquid de jure opponendum erit, sed etiam appellare, et appellationem viriliter prosequi usque ad secundum judicatum inclusive, si juxta conscientiam suam duxerit, eos, pro quibus deputatus fuit, a Judice primae Instantiae fuisse grayatos: Ita consequenter, ne idem Curator debita mercede fraudatus remaneat, volumus, et mandamus, ut ipsi de omnibus et singulis tam functionibus, quam expensis per eum factis, postquam taxatae fuerint ab eodem Capite Tribunalis, quamprimum

Descendentibus illius, qui petit deletionem, et substitutis aut interessatis absentibus a Statu Ecclesiastico, deputetur Curator a Capite Tribunalis, onus ex Procuratoribus de Collegio, in singulis actibus legitime citandus.

Curator teneatur opponere, appellare, et prosequi appellationem usque ad secundum Judicatum inclusive.

Eodem sub-
stat ex fru-
ctibus LL.
MM. seu Of-
fic. Vacab.
cum privile-
gio potiori-
tatis etc.,
vel ex bonis
absentia pro
deletionem,
manu regia.

Præscribi-
tur modus
exequendi ci-
tationes per-
sonales inte-
resse habenti-
um, sub
pœna nulli-
tatis manda-
ti.

Contrave-
nientes Ju-
dices, Admi-
nistratores
sive subje-
cti refectio-
ni dam-
norum, et
interesse
principaliter
in soli-
dum.

et integre satisfiat cum fructibus illorum ipso-
rum, Locorum Montium, et Vacabilium, pro
quibus pendendis labores suos impenderit, cum
privilegio potioritatis et praelationis in concu-
su aliorum quorumcumque Creditorum, etiam
Fisci, et Dotis: Et quatenus agatur de pecuniis
depositis cum aliquo ex praedictis vinculis,
quae nullos pariunt fructus, volumus, ut pro
solutione dictarum functionum, et expensa-
rum, fiat exequutio manu regia contra eum,
vel eos, qui pro deletionem vinculum instele-
rint, expedienda ab eodem Capite Tribunalis,
absque eo quod appellatio ulla, aut recursus
pro illa retardanda admitti possit.

§. 44. Præterea ut in exequutione prædi-
ctarum Citationum nullus collusioni locus re-
linquatur, neque amplius sub sola fide et as-
sertione illius, qui pro deletionem vinculum
instat, citetur aliquis praecedenter ab eo su-
bornatus, loco illius, qui vere citandus esset:
Si Cursor, aut Mandatarius bene cognoverit
Personam, quae propter suum interessè, ut su-
pra, citanda est; Volumus eum in relatione
exequutionis exprimere *Feci personaliter contra
N. N. mihi bene cognitum.* Si vero is, qui citari
debet, Cursori, aut Mandatario bene cognitus
non erit: Tunc volumus in exequutione Cita-
tionis omnino adhiberi unum saltem Testem
de vicinia probum atque honestum Cursori, et
Mandatario cognitum, quique bene cognoscat
Personam ejus, qui citandus est, et deinde in
relatione exequutionis exprimi: *Feci personali-
ter contra N. N. cognitum N. N. Testi de vicinia
praesenti rogato, et mihi bene cognito.* Judex au-
tem non modo abstinebit a deletionem et cassa-
tione vinculum, nisi prius ipsemet viderit
praedictas Citationes personaliter, et legitime,
et juxta formam proximè traditam, exequutas;
Sed insuper de hac sua visura in corpore ipsius
Mandati fidem faciet: Alias Mandatum, quod
ab eo relaxabitur, sit ipso Jure nullum, atque
irritum, ita ut neque a Thesaurario Generali,
neque ab Officialibus, aut Depositaris paulo
supra memoratis, ullo pacto exequutioni man-
dari debeat.

§. 45. Caveant itaque Judices, et respecti-
ve Administratores, Officiales, et Depositarii,
neon Cursors, et Mandatarii, ne quid per
eos fiat contra formam, et dispositionem hujus
Nostrae Constitutionis: Si quis enim ei ausu
temerario contraire praesumpserit, sciat se
absque ulla spe veniae, vel indulgentiae, ultra

indignationem Nostram, poenam quoque re-
ductionis in pristinum, ac refectionis omnium
damnorum, et interessè, non in subsidium,
sed principaliter, et in solidum cum iis, qui
praedictorum vinculum deletionem, seu cassa-
tione indebite obtinuerint, ipso facto, at-
que ipso jure incursum fore.

§. 46. Reliquum est, ut aliqua etiam op-
portune statuamus pro recto usu voluntariae
Jurisdictionis in hac Alma Urbe, et Statu no-
stro Ecclesiastico exercendae. Quamvis enim
in praedicta Urbe, et plerisque aliis ejusdem
Status Nostri Ecclesiastici Civitatibus, Terris,
Castris, Oppidis, Locis, atque Provinciis, scite
prudenterque statutum sit, ne aliter Mulieres,
et Minores, maxime vero Impuberes seu Pu-
illi, valide contrahere sive obligari possint,
quam certis praescriptisque adhibitis solemnita-
tibus, et praesertim quod causa contrahendi,
vel distrabendi in scriptis Judici exprimatur;
isque, causa hujusmodi plene cognita, et ve-
rificata, super Contractu, seu Distractu, vel
alia quacumque obligatione, Decretum, et au-
ctoritatem suam specialiter interponat: Quia
tamen experientia compertum est, nonnullos
Judices, aut nulla prorsus, aut leviori tantum
negotii causaeque cognitione praemissa, facile
nimium indulgere postulatis eorum, qui alie-
nae sexus simplicitate, vel aetatis imbecillitate,
contra jus et aequum abutuntur, atque hinc
Mulieribus, Minoribus, Pupillis, qui sub cu-
ra, et protectione Principis speciali quadam
ratione constituti sunt, nulla ipsorum culpa,
damna gravissima irrogari.

§. 47. Idcirco ut eorum indemnitati effica-
citer consulatur, volumus in primis, ut in po-
sterum nulli ex Gubernatoribus, Praetoribus,
Vice-Ducibus, Vicariis, aut alio quocumque
nomine nuncupatis Officialibus, qui actu Ter-
rarum, Oppidorum, Castrorum, et Locorum
Status Nostri Ecclesiastici, et praesertim Baro-
nialium, regimen, aut publicum in eisdem mu-
nus et officium exercent, Decretum aliquod vo-
luntariae Jurisdictionis interponere liceat in
Contractibus Mulierum, Minorum, vel Impu-
berum, nisi Laurea Doctorali in aliqua pu-
blica, et approbata studiorum Universitate
fuerint insigniti, et super hoc in Cancellaria
sive actis illius Civitatis, Terrae, sive Loci,
publicum et legale documentum intra Mensem
a die publicationis hujus nostrae Constitutionis
computandum, et respective, qui in futurum

V.
Qui quomo-
do, et quan-
do interpo-
nere possit
Decreta Ju-
risdictionis
voluntariae
in Urbe et
Statu Eccl-
siastico.

Providae lo-
ges circa
Contractus
et obligatio-
nes mulie-
rum et Mi-
norum, no-
servatae.

Nulli Judic-
i aut Officiali
nisi sit Ju-
ris Doctor
licet inter-
ponere De-
creta.

deputabuntur, in principio sui Magistratus, coram Notario et Testibus in forma legitima deposuerint: Alias decreta ab ipsis interposita nullius sint roboris et momenti, et ipse Judex poenam infamiae, et perpetuae inhabilitatis ad quaecumque Officia; et Magistratus, aliasque etiam Corporis afflictivas arbitrio nostro infligendas, ipso jure incurrat: Sublata quavis consuetudine in contrarium. Ne autem in humilibus Oppidis, seu Locis, propterea quod ibi Praetor aut alius Officialis Laurea Doctorali sit destitutus; Mulieres, vel Minores Impuberes contrahere vel distrabere pro ipsorum indigentia penitus impediatur; volumus eo casu, constituimus, et mandamus, ut pro necessaria Decreti interpositione, ad Episcopum, vel alium ejusdem Loci seu Oppidi Ordinarium Ecclesiasticum, siue ad illius Vicarium Generalem recurratur, etiam si agatur de Bonis laicalibus et intermere Laicos.

§. 48. In Urbe vero nulli posthac liceat quacumque auctoritate, et quibuscumque Privilegiis etiam Nostris, et Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum sub quacumque forma concessis suffulto, Decreta voluntariae Jurisdictionis in contractibus Impuberum, Minorum, et Mulierum interponere, praeterquam Judicibus Ordinariis quatuor dumtaxat Majorum Tribunalium, dummodo tamen Decreta ejusmodi per se ipsos interponant; videlicet Cardinali pro tempore Urbis Vicario, ejusque Vicesgerenti, et Locumtenenti in Civilibus: Gubernatori similiter Urbis, et ejus Locumtenenti in Civilibus: Auditori Generali Causarum Camerae Nostrae Apostolicae, et duobus ejusdem Locumtenentibus in Civilibus: ac denique Senatori Urbis, ac duobus ejus Collateralibus: Quo vero ad Pauperum Advocatum ex Collegio Advocatorum Consistorialium assumi solitum; volumus, et ipsum quoque Decreta ejusmodi, sicuti hactenus observari consuevit, interponere posse, sed tamen pro solis Pauperibus, et Domi suae tantum, vel in Carceribus, si inibi contractum celebrari contingat, et omnino gratis, itaut nec etiam a sponte dantibus aliquid exigere aut recipere possit: Nos enim pro effectu praemissorum quascumque concessionem favore aliorum factas, et quaecumque Indulta, et Privilegia etiam Nostra, et Nostrorum Praedecessorum, etiamsi speciali, et individua mentione indigerent, totusque eorum tenor pro sufficienti derogatione prae-

sentibus inferendus esset, revocamus, et annullamus, ac pro nullis, et irritis, et nunquam concessis haberi volumus et mandamus.

§. 49. Ut autem tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico, ubi nempe, praeter alias solemnitates, justa quoque causa cum Decreti Judicis pro actus validitate requiritur, Decreta ejusmodi non inconsulto, neque oscitanter interponantur: Statuimus, et mandamus, ut Judices praedicti tam Ecclesiastici, quam Seculares, quibus, ut supra, siue in Urbe, siue extra, facultatem hanc reservavimus, ac eorum quilibet, antequam deveniant ad actuale Decreti interpositionem, in ipso corpore Instrumenti exprimere primo loco teneantur specialem, certamque causam, siue unam, siue plures, propter quas contractus, siue distractus, aut quilibet alius actus, quo Mulier, Pupillus, aut Minor obligatur, videatur potius utilis, quam damnosus.

§. 50. Rursus, ac secundo loco, disertis itidem verbis exprimere teneantur cum quibus juribus, et scripturis siue publicis siue privatis, Causam seu Causas ejusmodi verificaverint; distincte et sigillatim enunciando, quoad jura vel instrumenta publica cujuslibet eorum diem, mensem, annum, et Notarium; quo vero ad scripturas privatas, mandando eas in ipso Instrumento per Notarium originaliter inseri, atque alligari.

§. 51. Ac Tertio demum, non solum jura, et scripturas ejusmodi tam publicas, quam privatas per se ipsos legere, recognoscere; ac ea majori, qua in Domino poterunt diligentia, examinare, et considerare teneantur, soluta a Contrahentibus pro transportatione ad Domum Judicis consueta mercede pro viatico, seu viaticis Notariorum: sed etiam, quod illa per se ipsos legerint, recognoverint, et majori, qua poterunt attentione, consideraverint, medio juramento affirmare.

§. 52. His autem omnibus adimpletis, sicuti tam Judicem, quam Notarium ab omni prorsus periculo litis et molestiarum eximimus et liberamus: ita e contrario, quatenus Index et respective Notarius in aliquo praemissorum defecerint, idest Judex vel certam et specialem causam exprimere, vel jura et scripturas illam verificantia distincte, ut supra, enunciaré, vel super illorum recognitione, et examine juramentum proprium interponere; Notarius vero scripturas illas, quae numero privatarum ac-

Causa utilitatis Contractus vel obligationis exprimitur in Instrumento.

Item jure et scripturis, ex quibus evincitur hujusmodi iustitias.

Et juramentum super viatico contrahentium.

Non servata praescripta forma, contravenientes teneantur damnari et interesse in solidum et principaliter.

Ubi desit Index Lais Juris Doctor, recurritur ad Ordinarium Ecclesiasticum.

In Urbe id non liceat, nisi Judicibus Ordinariis quatuor Majorum Tribunalium, et quidem per se ipsos.

Item Advocato Pauperum, Domi suae, vel in Carceribus et gratis.

Et obligatio
Mulieris etc.
irrita remanet.

VI. Clausulae praeservativae.

censentur, inserere, et colligere, praetermisserint; damna omnia et interesse, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directo, et insolidum cum altera parte, quae cum eis contraxit, resarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis sit ipso jure nulla, et irrita, non obstante quocumque juramento, quod tali casu per fraudem, ac dolum extortum censeatur.

§. 53. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione et expressione digni existant, eisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tamen si suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali et substantiali defectu; notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juri reduci, seu adversus illas apertitionis, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

Aliter judicari prohibetur cum Decreto irritanti.

§. 54. Sicque et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate, praeminentia, aut potestate fungentes et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuiuslibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, irritum quoque et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuscumque.

§. 55. Non obstantibus omnibus et singulis praemissis, et quatenus opus sit, Nostra, et

Cancellariae Apostolicae Regula, *de jure quæsito non tollendo*, necnon aliis Constitut. et Ordinationibus Apostolicis, ac Urbis Nostrae dictorumque Tribunalium, omniumque et singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis; clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium praemissorum roboratis, seu confirmatis, et innovatis statutis, ac usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, et tenore praemissis, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut praefertur derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 56. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum reformationis, definitionis, statutorum, innovationum; derogationum, voluntatis, mandati, et declarationis, et decreti infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

§. 57. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. Januarii 1745.

A L T A R E

CXVI.

A Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis Privilegiis decoratur.

Carissimo in Christo Filio nostro Joanni Portugalliae, et Algarbiorum Regi Illustri.

que expressè derogat.

Sanctio poenalis.

Dat. die 21 Dec. 1744.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Carissime in Christo Fili noster, salutem, et
Apostolicam Benedictionem.*

Dilectus Filius Emmanuel Pereyra Sampa-
jus Militiae Ordinis JESU CHRISTI Com-
mendator negotiis Majestatis Tuae apud San-
ctam Sedem praepositus saepissime Nobis de-
claravit Regale prorsus consilium ac pietatis
plenum, excitandi magnificum Sacellum in
Ecclesia, quae in Civitate ista Lisbonae San-
cto Rocco nuncupata est: primam totius rei
formam charta exaratam ac delineatam nostris
subjecit oculis, nempe opera sive ex marmore,
sive ex aere ducenda, aptissimas et elegantes
gemmarum conjunctiones, ac tabulas effingen-
das ex opere concinne tessellato, quibus omni-
bus perficiendis peritissimi hujus Urbis Artifi-
ces sedulam modo impendunt industriam, et
quae Nos ipsi (cum absoluta penitus fuerint)
invisuros promissimus, antequam Lisbonam
transvehantur. Postremo idem Commendator
Sampajus Nobis exposuit, gratissimum fore
Majestati Tuae, si, perfectio jam lapide Altaris
erigendi in Sacello, quod superius innuimus,
ad ipsum consecrandum Nos ipsi deveniremus.
Itaque cum jucundissimum Nobis sit morem ge-
rere voluntati Majestatis Tuae, quae Dei cul-
tum angere semper expetit, et simul nostri
Apostolici muneris partibus satisfacere; hinc
absque ulla haesitatione Nos paratissimos
ostendimus, ut hujusmodi Consecrationem sus-
ciperemus in Ecclesia Sancti Antonii, quae ad
Lusitanos pertinet, die decimaquinta mensis
Decembris anni proxime elapsi, quo in Tem-
plo octiduum Conceptionis Beatae Mariae Vir-
ginis Immaculatae celebrabatur. Quapropter
Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium
Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem
Bichium nuncupatum, olim Apostolicae Sedis
Nuntium apud Majestatem Tuam, designavi-
mus, qui praecedenti vespera sacras Reliquias
exponeret; et re integrè peracta, juxta leges,
quae a sacris Ritualibus praescribuntur, Nos po-
stera die solemnè indicto comitatu ad eandem
Ecclesiam Sancti Antonii venimus, eamque
splendide magnificeque ornatam deprehendi-
mus. Cardinales octo Nobis advenientibus in
Ecclesiae liminibus adfuerunt. Post haec ini-
tium fecimus Consecrationi totius lapidis, qui in
parte ejusdem Templi aptissime collocatus ante

fuerat. Postquam, Deo juvante, finem Consecra-
tioni imposuimus, licet plurimum horarum spa-
tium requireret, eam facultatem Nobis haud-
quaquam tribuimus, quae a Pontificali conce-
ditur Episcopo consecranti; si debilitatus lon-
go temporis incommodo fuerit, nempe ut alium
suo loco substituat, qui sacrum faciat; Sed Nos
ipsi super consecrato lapide Missae Sacrificium
celebravimus. Ritus ejusmodi pietatem incre-
dibilem ac Religionem praesetulit, ad quem,
praeter Cardinales, quos jam memoravimus,
omnes quoque Principum exterorum Oratores,
Praesules, et Optimates magna frequentia con-
venerunt. Res universa decenter ordinateque
peracta fuit, ob eximiam operam, studium,
summamque diligentiam, qua idem Sampajus
Majestatis Tuae negotiis apud Sanctam Sedem
praepositus maxime praecellit.

§. 1. Equidem cum Nos ipsi sacraverimus
hoc Altare, et super ipso Deo operati sacrum
fuerimus, ob hanc causam Pontificium Altare
appellandum est, nec ulli licet Sacerdoti ad ip-
sum accedere, ut Missae Sacrificium peragat,
nisi antea facultas nostra intercesserit, justa
morem, et institutum Sanctae Romanae Eccle-
siae, quae Mater, et Magistra caeterarum Ec-
clesiarum habenda est. Id aperte demonstratur
exemplo Altarium, quae sunt in Ecclesiis La-
teranensi, Vaticana, aliisque Patriarchalibus
hujus Urbis, in quibus Aris solus Romanus
Pontifex sacrum facere potest, aut etiam Car-
dinalis aliquis certis temporibus, facta tamen
prius a Pontifice potestate, quae per Apostoli-
cum diploma declaratur. Anno 1588. Sixtus
V. Decessor noster Sanctum Didacum solemnè
ritu inter Coelites adnumeravit, ac deinde Phi-
lippo Catholico Regi dono misit Altare, ad
quod sacrum fecerat, cum ritum ejusmodi Ca-
nonizationis perageret; Pontificium illud Al-
tare pronunciavit, permisitque Cardinalibus,
Episcopis, Abbatibus Thiara insignitis, et il-
lis, qui primam Dignitatem in Ecclesiis Metro-
politanis, et Cathedralibus obtinerent, demum
Generali Ministro Ordinis Minorum Sancti
Francisci, ac Priori in Monasterio Sancti Lau-
rentii, Sacrificium Missae super eodem Altari
conficere diebus Festis Domini, Beatissimae
Virginis, Feria quinta in Coena Domini, in
celebritate Sanctorum omnium, ac Sancti Di-
daci, uti constat ex ejus Diplomate, quod die 20.
Augusti promulgatum fuit eodem anno, quem
paulo ante indicavimus.

Prerogati-
vae Altarium
Pontificio-
rum.

Lusitaniae
Regis pietas
n. aug. Ec-
clesiarum
cultu.

Altare ipsius
jussu Romae
constructum a
Pontifice
consecrat.

Forma Pri-
vilegiorum
hinc Altari
adnexor.

§. 2. Nos quidem instituta Decessorum nostrorum retinere perpetuo volumus; sed quibusdam gravibus causis adducti, paululum declinabimus ab ea via, ac ratione, quam illi pro hujus rei exequutione tenuerunt. Ipsorum sententiae constanter adhaeremus, nemini licere ad Pontificias Aras sacrum celebrare, nisi prius Apostolicam facultatem pro re gerenda consequutus fuerit; tamen pro eadem facultate tribuenda diversum consilium a Decessoribus nostris suscipiemus; etenim cum Romae diploma Pontificis toties necessario requiratur, quoties ad Aras hujusmodi Romae existentes Missae Sacrificium indicendum est, et eadem facultas solis Cardinalibus conferatur, nempe cum dies quidam festi peculiare celebrantur; Et cum Sixtus dies etiam illos designaverit, quibus liceret sacrum facere super Altari, quod ad Catholicum Hispaniarum Regem Matritum transvehi jusserat; Nos pietate singulari Majestatis Tuae permoti, et sperantes etiam ob singularem Dei bonitatem fore, ut reliqui omnes Lusitaniae Reges eadem pietatis laude commendentur; absque ulla dierum, aut Sacerdotum limitatione, Majestatem Tuam, et Reges Lusitaniae pro tempore futuros constituimus, ut nostro nomine, et Sanctae hujus Sedis, facultatem impertiant sacrum faciendi ad Altare, quod a Nobis consecratum Lisbonam devehetur; pro certo habentes idipsum negotium tam caute, ac prudenter a Majestate Tua pertractandum esse, ut nihil umquam futurum sit, quod rationi parum consentaneum videatur. Insuper idem Altare perpetuo privilegium declaramus, quamvis in Ecclesia Sancti Rochi aliud Altare praedictum simili jam privilegio existat: Regi autem Lusitaniae pro tempore, item Reginis, caeterisque eorum Consanguineis, et Affinibus usque ad tertium gradum inclusive, plenariam Indulgentiam, et omnium delictorum remissionem elargimur, quoties Poenitentiae Sacramento expiati, et Sacra Synaxi relecti, ante ipsum Altare preces ad Deum effundent, ut haereses extinguat, Christianos Principes ad concordiam deducat, et Sanctam Ecclesiam in alteriorem gloriae et dignitatis locum efferat.

§. 3. Haec a Nobis praestanda duximus, ut Majestas tua benevolentiam postram magis agnosceret, gratique animi studium pro tot beneficiis, quae in Nos amatissime concessit. Illud quoque persuasum habeat optamus,

haerere defixam animo Nostro Sui memoriam et quoties sacrum Deo facimus, enixe petere, ut Majestatem Tuam omni cumulet felicitate, cui Nos pariter Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 15.
Jan. 1745.

Cajetanus Amatus.

CUM NEOPHYTIS

EXVII.

In Loco Pio. Cathecumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relictis, ad effectum contrahendi Matrimonium cum Fidelibus.

Venerabili Fratri Martino Innico Archiepiscopo Calcedoniensi, moderno, necnon pro tempore existenti Nostro et Sedis Apostolicae in Domino Venetorum Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam Benedictionem.

In Suprema Catholicae Ecclesiae administratione imbecillitati nostrae a Pastorum Principe Jesu Christo imposita, inter caeteras gravissimas pastoralis officii nostri sollicitudines ac curas, eam praecipuam esse magis magisque in dies experimur, qua et creditur Nobis Ovium regimini prospicere, et Animarum salutem teneamur consulere.

Proemium.

§. 1. Esponi siquidem Nobis nuper fecerunt Dilecti Filii Priores, et Gubernatores Loci Pii Cathecumenorum Civitatis Venetiarum, quod Locus Pius hujusmodi ab usque anno MDLVII. fundatus a tribus Virorum dissimilis conditionis, nempe Regularium, Nobilium, et Civium, ordinibus, quibus pro tempore existens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum semper

Loci Pii Institutum.

praeesse debet, jamdudum administrare, regi, et gubernari pergit. In hoc autem Infideles, Judaei, et Turcae utriusque sexus, in distinctis cubiculis, ab eorum respective Priore, et Priorissa, tamquam in vera et reali clausura, conviventes, Catholicae Fidei rudimenta, et dogmata edocentur, ac postmodum, praemissis longis diligentibusque examinibus, in propria dicti Loci Pii Ecclesia sacris lustralibus Aquis abluuntur: illam subinde Priores, et Gubernatores praedicti sibi curam assumunt; ut Neophyti quidem hujusmodi in iis sese, pro suo quisque captu et ingenio, exerceant artibus, ut vitam inde honeste ducant; Neophytæ vero iis elemosynarum subsidiis coadjuvantur, ut vel in Domino, vel in saeculo nubere possint. Quoniam autem saepe configit, utriusque sexus Infideles, Judaeos, et Turchas hujusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum seu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti possint, deserere, aliosque captivos factos, a propriis finibus, et propriis Conjugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriusque sexus Infidelibus, Judaeis, et Turcis ad Fidem Catholicam conversis deesse modum et opportunitatem, vel quia interdum in hostilibus et barbaris Provinciis, ad quas nuntiis quidem patet accessus, commorantur, vel quia ignorant prorsus, in quibus regionibus sint, vel quia itineris longitudo magnam affert difficultatem, ad monendos interpellandosque utriusque sexus Conjuges, *an cohabitare velint sine contumelia Creatoris*; atque hinc fieri, ut non minima novis hisce matrimoniis objiciatur difficultas, qua obsjante, saepissima et gravissima damna consecuta sunt: Eapropter Exponentes praefati, ut hisce incommodis remedium afferre possint, per Nos opportune provideri, et, ut infra indulgeri summopere desiderant.

§. 2. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, et quibus quomodolibet innodati existant, ad effectum presentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum

Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus haereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum consilio, Fraternitati Tuae, et pro tempore existenti Nuntio Venetiarum, ut cum quibuscumque utriusque sexus Neophytis, vel Infidelibus, vel Judaeis, vel Turcis, aliisque personis cujuscumque Sectae hujusmodi in dicto Loco Pio pro tempore existentibus, seu in illum prius receptis et admissis, ac postmodum inde egressis, vere ad Fidem conversis, qui ante Baptismum matrimonia, ut praefertur, contraxerint, ut eorum quilibet, etiam superstitute Conjuge Infideli, Judaeo, et Turca, etiam ejus consensu vel requisito et non expectato, vel minime requisito; dummodo etiam Tibi constet summarie et extrajudicialiter, conjugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum, intra tempus in monitione praefixum suam voluntatem significare neglexisse; matrimonium cum quovis Fidei; et Catholico, praemissis prius proclamationibus, seu denuntiationibus a Concilio Tridentino praescriptis, in faciem Ecclesiae rite contrahere, ac carnali copula consummare, et in matrimonio sic contracto, quo ad vixerint, remanere libere et licite possint, auctoritate nostra Apostolica dispenses et indulgeas; Praeterea matrimonia inter Neophytos hujusmodi, et alios Fideles, et Catholicos alias rite contracta, etiamsi postmodum innotuerit priores Conjuges Infideles, vel Turchas, aut Judaeos, nonnullis legitimis impedimentis detentos, suam voluntatem significare minime potuisse, vel ad fidem etiam tempore secundi matrimonii conversos fuisse, ullo umquam tempore rescindi minime debere, sed illa semper firma, valida, et inviolabilia existere et fore, dicta auctoritate decernas et declares, plenam et amplam facultatem et potestatem, eadem auctoritate, tenore praesentium, tribuimus et impertimur; salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorundem Cardinalium. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Sinodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xvi. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

Et permittendi celebrationem Matrimonii, per adventum pr. conjugis non rescindendi.

Cum derogationibus opportunit.

Dat. die 16. Jan. 1745.

Difficultas impediens Matrimonium Neoph.

Tribuitur Nuntio, Facultas dispensandi super interpellatione Conjugum in Infidelitate relict.

CXVIII.

ESUS CARNIUM

Diebus Sabbati per annum, permittitur in Regnis Castellae, Legionis, et Indiarum.

Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nazianzeno, apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum nostro et Apostolicae Sedis Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Summarium
praecum et
rationum.

Jampridem a Dilecto Filio Nostro Trojano S. R. E. Cardinali Aquavivâ nuncupato, pro parte Carissimj in Christo Filij nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici, supplicatum Nobis fuit, ut Regnis Castellae, Legionis, atque Indiarum, in quibus veteri consuetudine licet edere partes extremas animalium, pedes nempe, alas, colla atque intestina die Sabbathi per totius anni spatium, non tamen diebus Sabbathi per Quadragesimam occurrentibus, aut cum jejunium praecipitur, Apostolica auctoritate licentiam et facultatem impertiremur reliquas etiam partes ipsorum Animalium Sabbatho edendi, uti caeteris Hebdomadae diebus fieri consuevit: ea vero causa potissimum in medium ferebatur, arduum prorsus ac difficile esse vetitas Animalium partes satis accurate ac diligenter secernere a reliquis partibus, quae in cibum permittuntur, idque molestos scrupulos ac dubietates in animis Fidelium excitare.

Consilium
h: m: Card.
Bellugae.

§. 1. Quapropter opinionem b. m. Ludovici, dum viveret, S. R. E. Cardinalis Bellugae nuncupati exquisivimus, qui sententiam suam scripto exaratam Nobis declaravit, nempe in Regnis Castellae, Legionis, et Indiarum, veterem morem obtinuisse, ut Sabbathis simplicibus, idest quibus nullum jejunii, aut Quadragesimae praeceptum indicitur, edere liceret pedes, alas, et colla Animalium; eadem tamen facultate carere Regna Aragoniae, Valentiae, Majoricae, Minoricae, et Principatum Cathalauniae, quibus in locis temperantia a carnibus eodem pacto per Sabbathum, quo per dies Veneris observatur. Tandem idem Cardinalis affirmavit eo rem devenisse, adeoque sollicitos et anxios esse populos omnes, qui versantur in illis locis, ubi partibus extremis Animalium

vesci solummodo, reliquis autem abstinere debent, ut necessarium duxerit elargiri licentiam et facultatem, quae a memorato Cardinali Aquavivâ, uti dictum est, petebatur.

§. 2. Consilio tanti Cardinalis, quem Nos semper maximi fecimus ob singularem pietatem, doctrinam et rerum Hispanarum cognitionem, acquiescere tutissimo poteramus; sed cum nulla diligentia supervacanea judicari deberet in hoc gravissimo negotio; in quo disciplina nimis relaxari, et pravae consuetudini nova superaddi videbatur ab institutis Ecclesiae protus aliena, aliorum pariter in hac re sententias requisivimus. Itaque postquam certi facti sumus, Episcopos, et Viros Ecclesiasticos Hispanos, sapientiae, ac pietatis laude insignes, qui in Hispania degunt, in hanc opinionem convenire omnes, non modo utile, sed necessarium esse, populis, quos antea nominavimus, elargiri licentiam et facultatem, ut non solum quibusdam partibus Animalium, sed omnibus libere ad mensam utantur per Sabbatha simplicia; et si nequaquam id liceat, illud necessario consequi, ut illi, qui Deum timeant, in maximas angustias ac dubietates adducantur, caeteri vero, qui parum de Ecclesiae disciplina solliciti sunt, ipsam apertissime atque injuriose contemnant; rem etiam universam praeclaris Theologis doctisque viris hic Romae examinandam proposuimus; Nosque ipsi accurato studio perpéndimus.

§. 3. Ac primum in mentem venit integram abstinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliae Nationes et plura quoque Hispaniarum loca facere magna religione consueverunt. At Nos (omittimus hic recensere, qualiscumque sit, illorum opinionem, qui hanc consuetudinem edendi postremas Animalium partes tum caepisse arbitrantur, cum fel: rec: Adrianus I. Egilam Tolleti Archiepiscopum vehementer objurgavit, eo quod in Hispania carnes apponerentur die Sabbathi, sicuti in Graecia fieri solebat). Nos inquam permoti exemplo Sancti Greg. VII. Praedecessoris itidem nostri, qui potius admonens, quam praecipiens, hortatus est Christianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abstinerent, nisi forte solemne aliquod festum iisdem diebus celebraretur; adducti pariter exemplo Innoc. III. Praedecessoris similiter nostri, qui hujusce consuetudinis plurimam rationem habuit; Insuper expedientes doctrinam Sancti Antonini, alio-

Pontifex aliorum sententias exquirat ex Hispania, et Urbe.

Rationes exempla colligit pro concessione Indulti.

rumque praestantium Theologorum, illos nempe lethali culpa obnoxios esse, qui die Sabbathi absque legitima causa vescantur carnibus, *in iis locis, ubi consuetudo contraria fuerit*; postremo illud animo cogitantes, non solum in Hispania, sed etiam in quibusdam Galliae Dioecibus, veteri instituto, Carnis esum permitti in Sabbathis, quae inter diem Natalem Domini, ac Festum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, causis perducti, primum consilium, quod in mentem venerat, deposuimus, facili conjectura perspicientes maximam difficultatem, quae futura erat, si consuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus iis populis, quibus edere postremas Animalium partes permittitur.

Difficultas
creandi
leges
limitatae
centiae.

§. 4. Post hoc consilium, aliud Nobis occurrat, nempe veterem consuetudinem ab ea, quae recentior est, discernere, sive, quod idem prorsus est, solum indulgere ut intestina et partes extremae Animalium in mensam afferantur, uti consuetudo jamdudum tenuit, at simul auctoritate nostra praescribere, ne reliquae partes Animalium in cibum sumantur; sed huic sententiae magnopere adversantur ea, quae superius commemoravimus, nempe dubietates molestique scrupuli Fidelium ex una parte, et ex altera contemptus abstinentiae, quam facile negligenter illi, qui divino timore parum ducuntur: quae cum ita se habeant, solum supererat facultatem largiri, ut diebus simplicis Sabbathi, non vero Quadragesimae, carnes absque ullo discrimine permittantur: siquidem hoc pacto ratio habetur humanae fragilitatis ac tenuitatis; pii Fideles ab omni sollicitudine metumque eripiuntur; ac postremo plurimis scandalis aditus intercluditur.

Plenarii In-
dulti conces-
sio pro Sab-
bathis non
privat.

§. 5. Qua de causa, morem gerentes voluntati ejusdem Philippi Regis Catholici, et obsecundantes vehementi studio tot Virorum, qui in Hispania commendatione pietatis excellunt, Fraternitati tuae per praesentes committimus et mandamus, ut nostro nomine, nostraque Apostolica auctoritate, permittas et indulgeas, ut in Regnis Castellae, Legionis, atque Indiarum, per dies Sabbathi (quibus tamen neque abstinentia consueta Quadragesimae, neque aliud jejunium praecipitur) quibuslibet Animalium partibus Fideles vescantur; eam vero conditionem adjicimus, nempe si consuetudo hujusmodi postremas Animalium partes edendi diebus Sabbathi, jamdudum in iisdem Regnis

Conditiones
adjectae.

invaluerit, et a veritate aliena minime sint pericula Nobis exposita, et ipsa certo subeunda videantur, si Carnium esus ad certas Animalium partes solum redigatur. Interea Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 23. Januarii 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 23.
Jan. 1745.

D. Card. Passioneus.

DE ROTULI PARTITIONE CXIX.

Inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo facienda; neque non residentium accessu ad Curiam, atque recessu etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

In regimine Universalis Ecclesiae, quod superna dispositione Omnipotens Deus Nobis, licet immeritis, commisit, illius rei cura animum nostrum assiduo exercere solet, ut quid deceat, et quod aptum sit Personis, sedulo prospiciamus, et in id vires nostras auctoritatemque conferamus, ut pro dignitate muneris, officii, et laboris, suum unicuique jus constanter et perpetuo tribuatur.

Pontificis
studium in
exerc. Just.
distribuit.

§. 1. Quoniam autem ex eo tempore, quo Nos in minoribus constituti, Romae versantes, Apostolicae huic S. Sedi nostram operam studiumque pro viribus nostris impendebamus, a praeclarissimis Viris improbari saepius audivimus eam consuetudinem, ob quam nonnulli S. R. E. Cardinales longe ab Alma Urbe nostra degentes, bis per annum ad illam ventitabant, ibique incogniti plerumque, et spatio paucorum dierum permanebant, ut cum reliquis S. R. E. praefatae Cardinalibus Romae commorantibus in partem *Rotuli*, vulgo ut dicitur, admitterentur, nempe ut acciperent partem, seu portionem illius pecuniae, quae, veluti quoddam laborum stipendium, distribui solet ejusdem S. R. E. Cardinalibus praedictis, qui non sine incommodo ad Consistoria, Congr. et ad Sacellum Pontificium, ubi Sacra Mysteria celebrantur, conveniunt.

Accessus
Card. ad Cu-
riam, Rota-
li capiendi
causa, com-
munit. im-
probatur.

§. 2. Haec praestantium Virorum opinio menti nostrae adeo adhaesit, ut cooptati inter

Id nunquam
praestitum a
SS. D. N.

Quia Pont.
elect. de ea
caus. tollen-
da deliberat.

ejusmodi S. R. E. Cardinales a fel. rec. Benedicto PP. XIII. Praedecessore nostro, et Ecclesiae Anconitanae regendae ipsius Benedicti Praedecessoris beneficio praepositi, ac deinde a rec. mem. Clemente PP. XII. itidem Praedecessore nostro ad Metropolitanam Ecclesiam Bononiensem auctoritate Apostolica translati, numquam spatio duodecim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem perciperemus; nec Sedes nostrae curae commissas umquam deseruimus, nisi causa Comitiorum, quae bis interea temporis indicta fuerint eisdem Cardinalibus, ut novus Pontifex de more crearetur. Statim vero atque ad Summum Apostolatium, licet immerentes, evecti, normam aliquam super hac re praescribendam censuimus: sed tunc executioni minime demandandam esse existimavimus, eo quod perpauci Cardinales Roma absentes numerarentur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eandem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accedebat etiam, quod numerus eorundem Cardinalium Romae degentium, pluribus vita functis, adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, et numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur, excreverint; et cum plures, quam antea, Cardinales modo in Urbe praedicta commorentur, quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent; ideo consilium a Nobis jam antea initum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandum esse decrevimus.

Non resi-
dent. in Urbe
qualibet ex
causa, Rotu-
li expertes
esse jubet.

§. 3. Eapropter motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, primum ea omnia, quae caventur, et praescribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, et usque in hanc diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore praesentium confirmamus: ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus et decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe prae-

dicta detinentur, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deserant, quas administrandas acceperunt, et quamvis etiam Praefecturae aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede praefata sibi demendatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopali dignitate conjunctum, quod si Roma absentes retinent, ejus certe naturae et conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, et, sine eorum praesentia, Romani Pontificis vigilantia et auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem et institutum servari volumus, praecipimus, et mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romae versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, antequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris, abeundi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus exclusos decernimus; sed praesentibus nostris Literis (quatenus opus sit) obnoxios esse declaramus censuris ac poenis, quas pia mem. Joannes PP. XXII. pariter Praedecessor noster irrogavit in Extrav. quae incipit: *Etsi deceat quoslibet subditorum curam. etc.* quam per praesentes pro plene et sufficienter expressam, ac de verbo ad verbum insertam habentes, ad modernos, et pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Card. extendimus et ampliamus.

§. 4. Decernentes, easdem praesentes, Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi fuerint, tametsi suorum indulgentiarum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque quantumvis pia, juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimentanda foret, causa, et occasione, colore, seu praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse ha-

Accedente:
ad Urbem ex
causa legiti-
ma, partem
capere pro
tempore mo-
rae.

Servata ta-
men lege Jo-
an. XXII. su-
per accessu
et recessu
sub poenis in
ea contentis

Clausula
pro omni-
moda lit-
eracut.

bentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, et formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed ipsas praesentes Literas firmas, validas, et efficaces existere et fore; suosque plenarios et integres effectus sortiri et obtinere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari: Sicque et non aliter per quoscumque quavis auctoritate, praeminentia et potestate fungentes, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis, et signanter illa, quod Cardinales in Constitutionibus et Regulis per Nos edendis non comprehendantur, nisi illae eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel ipsae edendae Constitutiones de illorum, seu majoris partis eorum consilio editae fuerint, ac etiam de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et quibuscumque aliis decretis, statutis, usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis quibuscumque sub quibusvis et quibuscumque etiam derogatoriis derogationibus, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, et consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, editis, confirmatis et approbatis, et quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem im-

portantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquissita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum specialiter et expresse, ac plenissime et amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majoris sub Annulo Piscatoris die III. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

Dat. die 3.
Febr. 1745.

DECLARATIO

CXX.

Super Constitutione, quae incipit *Sacramentum Poenitentiae*, adversos Solicitantes Anno MDCCXLI. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Apostolici muneris partes in procuranda praecipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo et assiduis hortationibus, et justa ubi res postulat, legum severitate, ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sancta sancte tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne forte sinistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis, perperam detorqueantur, opportune communire ac roborare pro earumdem tuendo vigore, cum occasio poposcerit; non praetermittimus.

§. 1. Sane cum Nos alias per quamdam nostram Constitutionem, cujus initium est: *Sacramentum Poenitentiae*, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno Primo editam, omnibus et singulis Sacerdotibus tam Saecularibus, quam Regularibus interdixerimus, et prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremae necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, et deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacra-

Pontificis
solicitude
pro recta Ec-
clesiastica-
rum legum
intelligentia.

Dubia exci-
tata super
sensu Con-
stit. contra
solicitantes

Sublata etc.
irritum etc.

Derogatio-
nes.

mentalem personae complicitis in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi praeceptum commisso, excipere auderet; itaut absolutio, si quam impertivisset, nulla, atque irrita omnino esset, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, et facultate ad valide absolvendum necessaria, ipsi per Nos vigore ejusdem Constitutionis adempta, privatus existeret, et alias prout in memorata Constitutione, cujus tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos subinde super ea dictae Constitutionis parte, quae mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne Lex incertis conjecturis et opinionibus jactata, in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

Constitutio confirmatur in omnibus.

§. 2. Hinc est, quod Nos omnem dubitanti rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, memoratam Constitutionem nostram cum omnibus et singulis in ea contentis, tenore praesentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, et omnino, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari praecipimus, et mandamus. Praeterea, habita super his cum Venerabili Fratre Nostro Vincentio Episcopo Praenestino S. R. E. Cardinali Petra nuncupato Poenitentiario Nostro Majori, ac dilectis Filiis Officii Poenitentiariae Apostolicae Ministris, qui rem jussu nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, edicimus, ac declaramus, eadem Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in praedicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, ita interdicti re ipsa et prohiberi praedicto modo tunc audire et absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive alias ad Confessiones audiendas non approbatus, possit

Praesertim quoad prohibitionem absolvendi etiam in art. mortis, ubi alius Sacerdos haberi possit.

nihilominus ipse Sacerdos simplex Confessionem excipere ac absolutionem impertiri.

§. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, et concurrentes circumstantiae, quae vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutae in dicto articulo personae confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exortura infamia vel scandalo, nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censeretur posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac proinde in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem poenitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, et serio animadvertat, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus praedictam nostram Constitut. inobedientiae, latisque in ea poenis obnoxium, si praedictae infamiae, aut scandali pericula sibi ultro ipse confingat, ubi non sunt; imo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel remove, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia vel scandalo, audiendae. Ita enim ipsum teneri vigore memoratae nostrae Constitutionis declaramus; et nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus et praecipimus.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiae vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personae in dicto crimine complicitis, eoque in articulo, ut praefertur, constitutae sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla sicut praemittitur, necessaria causa cogente, praesumpserit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte poenitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Poenitentiae valorem requisitae non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatae ausu ejusmodi temerario Legis poenas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plene modo, quo

Prohibiti remittitur adit infamia aut scandalum periculum.

Quod tamen praeverit, aut amoveri jubetur.

Contraven. nihilominus in art. mortis valid. absolunt.

Sed poenas et coas. i. constit. latae incurrunt.

ibidem decernitur, Nobis et huic Sanctae Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus et singulis illis, quae in praefata nostra Constitutione voluimus non ob stare, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 5. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

ANNUUS CENSUS

Constituatur pro sartis tectis Basilicae
Sanctae Mariae Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Romanum spectat Pontificem, tamquam dispensatorem fidelem atque prudentem, quem constituit Dominus super familiam suam, ita de bonis temporalibus ad Ecclesias et Loca Pia pertinentibus disponere, ut si quae alicui praeter necessitatem exuberant, ea sublevandis alterius veris et sibi cognitis indigentibus attribuat. Qua quidem distributiva potestate, ac provida bonorum Ecclesiasticorum dispensatione, Venerabiles Praedecessores Nostros pluries, et variis in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter usos esse dignoscitur.

§. 1. Sane per totum vitae Nostrae cursum quem hac fere in Urbe assidue transegitur, diversis muneribus et officiis addicti, quae a Decessoribus Nostri Romanis Pontificibus tenuitati Nostrae demandata fuerunt, Patriarchalem Liberianam Basilicam Sanctae Mariae Majoris nuncupatam, peculiari quodam devo-

tionis studio jugiter prosequuti sumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genitricem, cujus titulo et nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per illustria signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquiliis extructa, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quae in praefata Basilica asservantur; cujusmodi sunt ipsius Deiparae Imago veteri Fidelium cultu celeberrima, quae a S. Luca Evangelista depicta pie creditur, et a B. Gregorio Magno sacrae supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, qua factum sit, ut atrox pestilentiae flagellum in Urbe Roma tunc saeviens continuo cessarit; et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Filii Dei a Virgine Matre reclinata fuerunt; quaeque ex Bethleemitico specu ad eandem Liberianam Basilicam, titulo quoque S. Mariae ad Praesepe ob id insignitam, septimo Christiani nominis seculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Nostri Operibus de Canonizatione Sanctorum, et Diebus Festis B. Mariae Virgini dicatis, accurate pro viribus, a Nobis est actum. His accedunt insignes aliquot Sanctorum Apostolorum Reliquiae; tum etiam Corpus Magni Ecclesiae Doctoris Sancti Hieronymi Presbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononiense Collegium Sacrae Theologiae Doctorum, quorum numero Nos olim adscripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papae V. Praedecessoris, et Civis Nostri, pro cuius solemnibus Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Consistorialis munere fungemur, et voce et scripto adlaboravimus; denique jucunda sese Nobis offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis Nostri, et Bononiae Praesulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hierusalem; qui in hac ipsa Basilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; et cui Nos paucis ante Mensibus, et solemnibus iudicio, praevia laboriosa Causae discussione, cum magna animi nostri voluptate, Beatorum honores asseruimus.

§. 2. Cum vero ad summum Apostolatus apicem, nullis Nostri meritis, sed inscrutabili Dei voluntate evecti, insignem hanc Patriarchalem Basilicam in suis Edificiis, et potissimum in anteriore Porticu, a fel. rec. Greg. Papa XIII. Praedecessore pariter et Cive Nostro vel erecta, vel restaurata, magnopere labefactatam ac pene ruinosam invenissemus;

Sacra monumenta in eadem asservata.

Item. Sancti Corpora et Reliquiae.

Basilicae restauratio Pontifice peracta.

reluctantibus licet praesentium temporum angustis, atque notoria Aerarii Nostri penuria, arduum hujusmodi restorationis opus aggressi; Ecclesiae primum Tecta, et Laquearia vetustate corrupta restitui, tum intra ipsam Ecclesiam Arcum, et Fornicem ante Sanctissimi Praeseptis Sacellum, ad parem cum opposito Arcu altitudinem elevari, atque ita patentem Ordinis deformitatem emendari curavimus.

Porticus duplicis, et Aedium aedificatio.

Mox etiam novam magnifici Operis Porticum, lectissimis lapidibus atque Columnis ornatam, a fundamentis excitari mandavimus; insuper primariam Basilicae Frontem, marmoreo lapide, et Statuis insignem, in eam, quae nunc visitur, celsitudinem attolli, in eaque amplam superiorem Porticum aperiri jussimus; ex qua, post celebratam de more una cum Venerabilibus Fratribus Nostri in eadem Basilica solemnitatem Assumptionis Beatissimae Virginis, Apostolicam Benedictionem Populo impertiri, pro sacri ritus majestate; commodissime potuimus; ac denique Aedes alteri ex ejusdem Basilicae lateribus adnexas, quae jam pridem inceptae, at medio in opere desertae jacuerant, a solo extruximus, atque ad totius Aedificii normam exegimus.

Constituentis census pro conservatione Fabricae.

§. 3. Haec omnia, Deo adjuvante, a Nobis perfecta sunt, non sine magnis sumptibus, pro quibus tamen sustinendis neque minimum quid attigimus ex pecuniis Camerae Apostolicae, sed iis dumtaxat usi sumus, quas pleno jure, et salvis Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus, in alios quoscumque, et in nostros etiam privatos usus convertere potuissemus, easque in honorem Beatissimae semper Virginis Mariae libentissime impendimus. Verum tamen quum probe intelligamus, nullum esse Aedificium, quantumvis firmiter constructum, quod lapsu temporis ruinae non sit subjectum, nisi ab ipsius sarta tecta tuenda certi ac perpetui redditus addicti fuerint, quam etiam ob causam in Canonicis statutis certa quaedam fructuum portio pro conservatione Fabricae Ecclesiae cuilibet Beneficio adnexae attributa reperitur; cumque Nobis perspectum sit, adeo imminutos esse proventus et redditus Capituli Basilicae Liberianae, ut onus hujusmodi Fabricae conservandae eidem imponi minime possit; ideo post diuturnam atque maturam deliberationem hac de re Nobiscum et cum aliis quoque habitam, in hoc tandem mox declarandum consilium devenimus, quo stabilem,

et sufficientem censum, ad effectum, de quo agitur, constitutum fore confidimus.

§. 4. Novimus videlicet Lauretanam B. Mariae Virginis Aedem amplis ditatam esse redditibus, non solum in ipso Lauretanae Civitatis Territorio, et in aliis compluribus Ecclesiasticae Ditionis Provinciis, et Civitatibus; sed conspicuos quoque proventus quolibet anno exigere ex Locis Montium, Censibus, Domibus, aliisque fundis in hac Alma Urbe existentibus, partim provenientius ex haereditate bo. me. Hieronymi Lóteri, aliorumque piorum Testatorum dispositionibus, partim acquisitis cum annuis superextantibus fructibus, redactis ex iisdem Urbanis fundis, quorum quidem fructuum, sive proventuum, post impleta Missarum aliorumque Piorum Operum onera, non exigua portio quotannis reliqua est, ad sustinendos etiam extraordinarios ejusdem Lauretanae Aedis sumptus largiter sufficiens: prout inspectis jussu Nostro Libris accepti et expensi, aliisque documentis necessariis et opportunis, Nobis compertum est, et liquido constat.

Sanctuarii Lauretani ampli reditus.

§. 5. Horum itaque reddituum certam partem, et annuam summam, veluti perpetuum Fabricae Basilicae Liberianae censum, in ipsius conservationem et reparationem, prout necessitas postulabit, pro tempore erogandam, applicare decrevimus; quod quidem non solum de Apostolicae potestatis plenitudine facimus, qua, ut supra diximus, de temporalibus bonis uni Ecclesiae superabundantibus in alterius indigentiae levamen libere disponere Nobis integrum est; sed consentaneum quoque videtur cuidam congruentiae, quae inter utrumque Sanctuarium praedictum intercedit; dum in Aede Lauretana Beatissima Virgo ab Angelo salutata fuit, et Verbum Patri coaeternum naturam nostrae humilitatis ibidem assumpsit; in Liberiana vero Basilica Sacra asservantur Cunabula superius memorata, in quibus idem Verbum Caro factum, et in Antro Bethleemitico ex B. Virgine natum, ab eadem intemerata Parente fuit reclinatum.

Ex quibus statuitur annuam portionem de trahere.

§. 6. Itaque Motu proprio, non ad alienjus Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed ex certa scientia, meraque deliberatione Nostri, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, Fabricae ipsius Basilicae S. Mariae Majoris de Urbe, et pro ea Dilecto Filio Nostro Hieronymo S. Angeli in Foro Piscium S. R. E. Diacono Card. Columnae nuncupato, ejusdem Ba-

Pensione scut. 500. assignat Fabricae S. Maj.

silicae Archipresbytero, ejusque Successoribus Archipresbyteris, annuam summam seu portionem quingentorum scutorum monetae Romanae de julii decem pro quolibet scuto, ex fructibus, redditibus, proventibus, obventionibus, et emolumentis tam Locorum Montium, quam Domorum, Censuum, et aliarum quarumcumque proprietatum ad praedictam Sacram Domum Lauretanam spectantium, et hic in Urbe consistentium, Hieronymo Cardinali, et Successoribus Archipresbyteris praedictis, per dilectos pariter Filios Sylvium Tituli Sanctae Priscaej ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem Valenti nuncupatum Congregationis Lauretanae Praefectum, et Magistrum Xaverium Justinianum ipsius Congregationis Secretarium, eorumque in Praefecturae, et Secretariatus hujusmodi muneribus pro tempore Successores, tamquam fructuum, reddituum, et proventuum praedictorum administratores, annis singulis, duabus aequalibus solutionibus, pro una videlicet in Annunciationis B. Mariae Virginis, a proxime ventura incipiendo, et altera, medietatibus summae seu portionis hujusmodi, in Nativitatis ejusdem B. Mariae Virginis immediate sequenti, festivitatis, et sic successive de anno in annum ac termino in terminum, integre persolvendam, et per dictum Hieronymum Cardinalem, et Successores Archipresbyteros praedictos percipiendam, ac in reparationem et restaurationem Aedificiorum dictae Basilicae, ut infra, convertendam, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, constituimus et assignamus; Decernentes, Sylvium Cardinalem, et Magistrum Xaverium, eorumque respective Successores reddituum Sacrae Domus Lauretanae pro tempore administratores, ad integram solutionem dictae summae, seu portionis, Hieronymo Cardinali, et Successoribus suis Archipresbyteris praedictis, donec et quousque per Nos, aut aliquem ex Romanis Pontificibus Successoribus Nostis, eidem Basilicae, pro illius Aedificiorum mantentione, de alio aequo tuto ac securo reddito similis summae, eisdem modo et forma persolvendo, aliunde commode provisum fuerit, faciendam, juxta praesentis Constitutionis et assignationis tenorem, fore efficaciter obligatos.

§. 7. Volumus autem quod tam dictus Hieronymus Cardinalis, quam quilibet ex Successoribus suis dictae Basilicae pro tempore Archi-

presbyteris, annuam summam, seu portionem praedictam, a Nobis, ut supra, constitutam et assignatam, singulasque quantitates, ducentorum et quinquaginta scutorum dictae monetae in singulis terminis superius statutis exigendas et percipiendas per Exactorem Capituli et Canonicorum dictae Basilicae, penes mensam nummariam Montis Pietatis de eadem Urbe, in proprio et particulari computo, intitulando nempe: *Fabrica della Basilica di S. Maria Maggiore*, ad ipsius-Cardinalis Archipresbyteri, et duorum Canonicorum Fabricerorum nuncupatorum ejusdem Basilicae liberam dispositionem, deponere, omnino teneantur; itaut Ordines eidem Monti Pietatis dirigendi subscribi debeant a praedicto Cardinali Archipresbytero, et Canonice Fabricis pro tempore; et quod pecuniarum ejusmodi depositum semper distinctum et separatum esse et manere debeat, neque pecuniae praedictae ullo umquam tempore cum aliis redditibus et proventibus Capituli, et Canonicorum praedictorum, confundi vel immisceri possint; sed ab ipso Cardinali Archipresbytero pro tempore ipsius Basilicae, cum consilio ad insinuationem Canonicorum Fabricerorum praedictorum ejusdem Capituli, in reparationem, et restaurationem tam Ecclesiae, quam utriusque novae nempe et veteris Domus Canonicae, aliorumque annexorum ejusdem Basilicae, exceptis tamen Cappellis Sixtina, et Paulina nuncupatis, aliisque Cappellis de Juratratu in eadem Basilica existentibus, quarum reparationis et restorationis opus earum respective Patronis incumbit, dumtaxat erogari debeant. Pari quoque ratione statuentes, quod Capituli et Canonicorum praedictorum Ratiocinator, ejusmodi dispositiones, et computa propria, distincta, et separata habere teneatur.

§. 8. Verum quia contingere poterit, ut integra summa dictorum quingentorum scutorum in restaurationem et reparationem praedictam quolibet anno non insumatur, contra autem fieri poterit summam longe majorem pro restauratione et reparatione ejusmodi quandoque necessariam esse; idcirco Nos eidem Hieronymo Cardinali, et Successoribus Archipresbyteris praedictis, per easdem praesentes, licentiam et facultatem tribuimus et impertimur, ut ipsi residuales summas, quae singulo quoque anno superfuerint, pro suo, et Canonice Fabricerorum praedictorum arbitrio, in

De residuis.

onsec aliter
dem Fabri-
e provideu-
ur.

De admini-
stratione, et
versione hu-
jusmodi red-
dituum.

Locis Montium Cameralium non Vacabilium dumtaxat reinvestire libere et licite possint et valeant.

Prohibitio
aliter ero-
gandi, sub
pecuniareinte-
gr. de pro-
prio.

§. 9. Mandamus autem et districtius inhibemus, ne pecuniae praedictae, aut Loca Montium ex eisdem pecuniis acquisita, eorumque fructus redditusque, in alios quoscumque, quam in necessarios refectionis et restorationis Aedificiorum praedictorum usus, ullo umquam tempore erogentur, aut insumantur; Quod si secus etiam in minima pecuniarum hujusmodi parte quandocumque fieri vel attentari contingat, contrafacientes ad debitam refectionem et reintegrationem de proprio faciendam omnino teneantur.

Clausulae.

§. 10. Praesentes quoque Nostras Literas, etiam ex eo quod quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes eisdem non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica et legitima, de ullo subreptionis, et obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controversiam revocari, seu ad terminos juris reduci nullatenus posse; sed eas semper validas, firmas, et efficaces existere et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, inviolabiliter observari; Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, et quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Derogatio-
nes.

§. 11. Non obstantibus quoad ea, quae praesentibus adversantur, quibuslibet testamentariis dispositionibus, ac ultimis voluntatibus quorumcumque piorum Testatorum, quas quidem, ad praemissorum effectum, auctoritate Apostolica commutamus; ac quatenus opus sit, de jure quaesito non tollendo, et de praestando consensu, aliisque Nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis, necnon quibuslibet Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, et Universalibus Conciliis editis, innovatis, et confirmatis, dictaeque Sanctae Domus, et Ecclesiae Lauretanae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel qua-

vis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et Literis Apostolicis Sanctae Domui praedictae sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie in contrarium praemissorum quomodolibet concessis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis et individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo hominum liceat paginam hanc Nostrae ordinationis, assignationis, applicationis, commutationis, derogationum, statuti, decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 11
Febr. 1743

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, tertio Idus Februarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE PROCESSIONE

CXXII.

Generali in Solemnitate Sanctissimi CORPORIS CHRISTI, tempore Apostolicae Sedis vacantis, in Urbe peragenda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis providentia futurum impus ex-nditur.

Pastoralis sollicitudinis officium, quantum Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere satagentes, non solum ea, quae sub oculis nostris geruntur, opportunis legibus apte ordinare atque dirigere studemus; verum etiam providentiae nostrae intuitum ad ea intendere non omittimus, quae post expletum a Nobis huiusce mortalis vitae cursum, ubi Omnipotenti Deo, qui numeravit dies nostros, ita placuerit, aut fieri necessario debere, aut evenire posse prospicimus.

Solemnitas Corporis Christi vacante Apostolica Sede duries occurrat.

§. 1. Sane ex quo in hac Romana Urbe a prima fere aetate diversis in gradibus commemorati sumus, meminimus, non semel, sed iterum, ac tertio jam contigisse, ut, vacante, per obitum Romani Pontificis, Apostolica Sede, solemnitas CORPORIS CHRISTI recurreret, in qua, ex pia Urbani Papae IV. Praedecessoris Nostri institutione ac lege, et fructuosa universae Catholicae Ecclesiae consuetudine, post exacta Paschatis, et Pentecostes sollemnia, vivificum Eucharistiae Sacramentum, continuata per dierum Octavam celebritate, et publicis Supplicationibus a Christifidelibus percolitur. Cumque huiusmodi Supplicationibus, sive Processionibus, vivente Romano Pontifice initium det prior illa et sollemnior Supplicatio, quae incipiens ab ipso Pontificiarum Aedium Vaticanis Sacello, praeeruntibus et subsequentibus omnibus tam Saecularis, quam Regularis Cleri, Romanaeque Curiae et Pontificiae Aulae Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Basilicam Principis Apostolorum procedit, ibique terminatur; vacante, ut praediximus, Apostolica Sede, Nobisque, per mortem recol. mem. Praedecessorum Nostrorum Benedicti Papae XIII., et Clementis Papae XII., intra Apostolicorum Comitiorum septa commemorantibus, quaestionem hanc, non sine sententiarum atque studiorum varietate, audivimus agitari; an scilicet in eodem Vaticano, an vero in Lateranensi Patriarchio, sollemnis illa, et generalis, de qua supra dicebamus, Supplicatio peragenda esset. Et quidem praemissis in casibus, Nostris primum oculis asperimus, deinde etiam aliorum relatione audivi-

mus, praefatae sollemnitis celebritatem duplici Supplicatione inchoatam fuisse, quarum altera in Basilica S. Joannis in Laterano, altera vero simul eodem tempore in Basilica S. Petri in Vaticano habita fuit; divisionem autem factam fuisse eorum, qui primae huiusmodi generalis Supplicationi interesse debebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis vero ad alteram ex praedictis Basilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

§. 2. Quod quum Nostra, et aliorum etiam complurium sententia, nec Ecclesiasticis regulis ac ritibus, nec pia Praedecessorum Nostrorum menti, consentaneum esse judicaverimus; neque vero absque notabili Divini Cultus imminutione, et Populi scandalo, reipsa fieri contingerit; Nos, cupientes tantae sollemnitis initia, communibus omnium ordinum studiis, eoque maximo cultus splendore, quo potissimum fidelium mentes ad debitum erga Divinae bonitatis mysteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari; Motu proprio, et ex certa scientia, post maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in posterum praecepti Nostri formam volumus esse perpetuam, qua de Apostolicae potestatis plenitudine statuimus atque mandamus, ut sicuti Sede plena de mane Feriae V. Post Festum SANCTISSIMAE TRINITATIS, unica Supplicatio, sive Processio Generalis SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI in Urbe peragi consuevit, ita eadem Apostolica Sede vacante, ubi Solemnitatem praedictam, anno vertente, celebrandam esse contingat, unica pariter in Urbe Generalis Processio habeatur, cum interventu omnium et singulorum, qui de caetero huiusmodi Supplicationi generali adesse tenentur; quorum nomina; et incedendi ordo, aliis Nostris Apostolicis Literis hac ipsa die manu Nostra subscriptis distinctius expressa reperiuntur.

§. 3. Dum autem pro huiusmodi generali Supplicatione Sede vacante, ut praefertur, habenda, congruum opportunumque locum deligere, et constituere mente animoque versabamur: Illud Nos maxime permovit, quod animadvertimus, in caeteris per Christianum Orbem Civitatibus, tempore Episcopalis Sedis vacantis, nihil mutari solere circa locum, aut Ecclesiam, in quo, seu qua, Episcopo vivente, quotannis praecipua huiusmodi Processio CORPORIS CHRISTI celebrari solet. Itaque quem-

Præscribitur celebratio unice Processionis generalis, uti mos est, Sede plena.

Et quidem de more apud Basilicam S. Petri in Vaticano.

admodum in Urbe, Sede plena, Processio Generalis hujusmodi in Vaticano celebratur; quantumvis Pontifex in ejusdem Vaticani Aedibus actu non commoretur, sed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eundem extra Urbem moram trahere contingat; ita nihil ob stare ceusemus, quominus, etiam defuncto Pontifice processio Generalis die Festo CORPORIS CHRISTI in Vaticano pariter celebretur; quin potius id satis congruum et opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticani Conclavis, in quo Collegium S. R. E. Cardinalium ad maximum in Ferris opus peragendum, tunc temporis permanet; tum frequentiae Populi, qui hac de causa per eos dies ad Vaticanum confluit.

Processionis
ordo, et iter.

§. 4. Inchoanda igitur erit praedicta Supplicatio generalis a Basilica Vaticana; ea hora, quae a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Missae Sacrificium, per eum, a quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, ut infra, deferendum erit, ad Altare Cathedrae S. Petri celebrabitur. At quoniam plures causae obstant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque splendidior viarum apparatus servetur, qui vivente Pontifice, sive is praesens sit, sive absens observari consuevit; statuimus, praedictam Supplicationem per brevius illud iter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam alias, vacante Apostolica Sede, in eodem Vaticano factam fuisse constat; in ejus quoque regressu, volumus omnes et singulos, qui in Processione interfuerint, cum intortitiis accensis, intra eandem Basilicam de more dispositos, usque ad extremum manere: ac demum, Sanctissimo Sacramento super Altare majus, Confessionis videlicet Principis Apostolorum, per manus Diaconi Episcopo adstantis collocato, et consuetis precibus devote decantatis, ab ipso Episcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento super Populum data, augustam sanctamque celebritatem absolvi.

Electio Antistitis, qui deferat Sanctissimum Sacramentum Sacro Collegio tribuitur.

§. 5. Et quia praedicta Supplicatio, quae sic, ut praemisimus, Nostrae hujus Ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda est pro peculiari Processione Basilicae Vaticanae; quae quidem Basilica propriam Supplicationem peragit in die Octava CORPORIS CHRISTI; sed locum tenere debet generalis illius Supplicationis, quam, Sede plena, Romanus Pontifex celebrare solet, et in qua Sanctissimum Eucha-

ristiae Sacramentum ab ipso Pontifice, vel, eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus deferitur; hinc est, quod, Sede Apostolica, ut praefertur, vacante, volumus, ut a Collegio praedictae S. R. E. Cardinalium, hoc est, a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, et a Cardinali ejusdem S. R. E. Camerario, triduo ante Solemnitatem CORPORIS CHRISTI, aliquis eligatur et deputetur; qui praefatum Augustissimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, sive Archiepiscopis, aut Episcopis in Romana Curia praesentibus, cui ministrare debebunt Sacri illi Ministri, qui in Cappellis Cardinalitibus Officio Diaconi et Subdiaconi sunt perpetuo addicti.

§. 6. Acolythi pariter Cappellae Pontificiae, necnon ejusdem Cappellae Clerici, alique inferiores Ministri, in propriis Officiis riteministrabunt, sub directione eorum ex Pontificis Coeremoniarum Magistri supra numerum, qui, juxta Constitutionem a san. mem. Decessore Nostro Clemente Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Conclave non permittuntur.

Ministri, et
Assistentes
conducuntur

Item Cantores ejusdem Cappellae Pontificiae Hymnos et laudes de more concinentes, et Missae celebrationi intererunt, et totam Supplicationem in suo gradu et ordine prosequuntur.

Umbellam vero seu Baldacchinum, iidem fere suis respective vicibus deferent, qui vivente Pontifice, ejusmodi decorantur praerogativa. Ejusdemque Umbellae latera, tam Officiales virgae rubrae cum intortitiis, quam Servientes Armorum, sive Mazzerii Papae nuncupati, cum Mazzis argenteis, et Milites Helvetici cum suis Decurionibus atque Tribunis, militari ritu armati, claudent, et respective custodient.

Nullam vero peculiarem Crucem volumus elevari, sub qua tota Supplicatio incedat; sed propriam Crucem a singulis tam Saecularis, quam Regularis Cleri, Capitulis, Ordinibus, sive Corporibus, ex quibus Processio componitur, de more erectam deferri. Cursos etiam Cardinales pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum Sede plena mos est, totum Processionis Ordinem dirigere mandamus.

§. 7. Sacrae autem Vestes, necnon Ostensorium, Thuribulum, Candelabra, argentea Funalia, Umbella, seu Baldacchinum, et reliqua

Sacra Suppellex, laminae, et apparatus, unde deserviant.

suppellex ad Sacram Functionem necessariam ab Apostolico Sacratio, seu respective a Pontificia Floreria, subministrari debet. Cerei quoque, quotquot necessarii erunt, sumptibus Camerae Apostolicae provideri; ac demum Porticuum Vaticanum, et reliqui ambitus apparatus, Apostolicarum Aedium Aulacis, ut vivente Pontifice, moris est, et in reliquo, ejusdem Camerae Apostolicae sumptibus, adornari praecipimus.

§. 8. Dehinc Pontificios Milites Urbanos per totum Processionis iter dispositos de more adesse, eandemque subsequi, et custodire jubemus.

§. 9. Quapropter omnibus, ad quos spectat, et ad quos in casu pro tempore spectabit, committimus, et mandamus, ut quaecumque, ad Divini Cultus et Religionis incrementum ac decus, hac Nostra Constitutione statuimus et ordinavimus, singuli pro virili parte respective impleant, et ab aliis impleri curent. Specialiter autem Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, iisque potissimum, qui pro tempore in quolibet Ordine Priores existunt, una cum ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Camerario, iungimus, ut opportuna mandata atque praecepta, pro praemissorum omnium executione expediant. Itemque ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus pro tempore Camerario, Vice-Cancellario, et Majori Poenitentiario, ut omnes sibi respective Subditos Ministros, et Officiales, eorumque Collegia, sive Ordines, qui hujusmodi Processioni Generali de more adesse debent, sub consuetis praeceptis et poenis, adesse compellant; ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe, ejusque Districtu, Romani Pontificis Vicarius existet, ut omnes Cleri Saecularis et Regularis Ordines, qui, vivente Pontifice, eidem pariter Supplicationi interesse solent, Collegia, Capitula, etiam Basilicarum Patriarchalium, et Collegiatarum etiam insignium, aliosque omnes etiam necessario exprimendos, sub consuetis pariter praeceptis, ac poenis, auctoritate sibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata jubeat interesse.

§. 10. Has enim Nostras Literas, et in eis contenta quaecumque, perpetuo firma, et efficacia existere volumus, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, plenissime observari;

Sublata omnibus et quibuscumque, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus praedictis, eorumque Collegio, et Ordinum respective Prioribus, et Sanctae Romanae Ecclesiae Camerario, aliter decernendi et statuendi facultate; et non obstantibus, si quae in contrarium facientes adesse dicantur, Apostolicis Constitutionibus et Ordinationibus quibuscumque; Necnon quarumcumque Ecclesiarum, Basilicarum, etiam Patriarchalium, et Collegiatarum insignium, et quorumvis Ordinum, Congregationum Institutorum, Collegiorum, Communitatum, ipsiusque Cleri Urbis, et Personarum singularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, et quavis alia firmitate roboratis Privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, etiamsi de iis, eorumque respective tenoribus expressa et individua mentio habenda foret; quibus omnibus et singulis, alias in suo robore permanens, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum, plenissime et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 11. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, Ordinationis, voluntatis, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quarto; quatuordecimo Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Sanctio generaliter innuitur.

Sanctio praenalis.

Dat. die 16. Febr. 1745.

Clausulae preservativae et derogatoriae.

SCHEDULA :

Motus proprii, de qua fit mentio in
Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Omnibus et singulis Officialibus Romanae Curiae, qui alias juxta antiquum ejusdem Curiae morem, et ritum, in generali Pontificia Processione Sanctissimi CORPORIS CHRISTI cum albis intortitiis, Apostolica Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi, tempore praedictae Sedis Vacantis, occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragenda forma Apostolicis nostris Literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum praescripsimus, ita praesentis nostri Motus proprii etc. Scheda districte praecipiendo mandamus, ut ipsi pro eorum debito et condigna erga tantum Sacramentum veneratione, celerique et tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub poena privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respective Officiorum per duos continuos menses ex tunc proxime futuros eisobvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, quibus dictarum Literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis, in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incedere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus, atque omnibus et singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet, super quaestionibus et controversiis quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus, definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earundem tenore praesentium reservamus.

Officiales autem Camerae, Cancellariae, et Poenitentiariae Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum praeservamus, volumus eodem incedere Ordine, quo descripti reperiuntur in Rotulo a Nobis sub initio, et quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis: Quorum Rotulorum seriem, et

ordinem, ne vacante Apostolica Sede praedicta, de eorum vigore, et subsistentia haesitari contingat, ad praemissorum effectum tantum, ex nunc, prout ex tunc, et è contra confirmamus, et approbamus; Ac quaecumque casus obvenierit, hujusmodi Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice tunc proxime defuncto subscriptis, illiusque integrum tenorem, ante ipsum Processionis praedictae initium per unum ex Pontificiis Cursoribus de more legi, et recitari praecipimus. Quo vero ad alias Personas, de quibus in dictis Literis meminimus, eorum nomina, Officia; et incedendi Ordinem, ut infra, praescribimus, videlicet.

Praecedentibus Alumnis Hospitii Apostolici, et Orphanotrophii; tum Ordinibus Regularium, Parochis Ecclesiarum Urbis cum Stolis, Clero; atque Capitulis Ecclesiarum etiam Collegiatarum Insignium; et Basilicarum etiam Patriarchalium, ordine suo.

Officiales Cancellariae Apostolicae, necnon Camerae, Poenitentiariae, alique in consueto Rotulo descripti, juxta Ordinem ibi adnotatum.

Cantores Papae.

Gubernator Conclavis } Simul.
Gubernator Urbis }

Ambo cum Rocchetto et Mantelletta nigra, et cum intortitiis, quae ab aliquo ex ipsorum Familiaribus Nobilibus deferri poterunt.

Duo Acolythi cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythi cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Acolythi duo cum duobus thuribulis,

Duodecim ex Officialibus virgae rubeae cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item a lateribus Milites Helvetici cum suis Tribunis.

Antistes deferens Sanctissimum Sacramentum cum Diacono et Subdiacono sub Baldachino.

Duo alii Acolythi cum Funalibus argenteis.

Minister de Mitra.

Auditor Camerae } Simul.
Thesaurarius Generalis }

Patriarchae.

Archiepiscopi.

Episcopi,

juxta eorum gradum, et respectivam antianitatem; nulla ratione habita assistentiae Solio Papae.

Prothonotarii Apostolici Participantes tam de numero, quam supranumerum, alique in eorum Scamno locum habentes.

Abbates habentes locum in Cappella.

Generales Ordinum habentes locum, ut supra.

Auditores Rotae, cum Mag. Sacri Palatii.

Clerici Camerae, ejusdemque Praeses.

Referendarii Votantes Signaturae Justitiae, cum ejusdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Consistoriales, cum Procuratore Fiscali, et Commissario Camerae.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cathedrae S. Petri usque ad portam Basilicae.

Officiales Collegii S. Petri a Porta Basilicae usque ad Catenam Palatii.

Magistri Viarum, alique ejusdem Officii Ministri, a Catena ad finem Peristylii.

Officiales Collegii S. Pauli ab una ad alteram extremitatem Peristylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Peristylii usque ad Portam Ferream.

Natio Senensis a Porta Ferrea usque ad Altare Confessionis S. Petri.

Servientes Armorum, et Cursores Cardinalis Vicarii cum suis Mazis totam Processionem custodiant, et hortentur ad procedendum, et non permittant sub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, nisi data per Antistitem Benedictione super Populum cum Sanctissimo Sacramento.

Militum Urbanorum turma Processionem sequantur atque custodiant, et fiant solitae mortuorum explosiones in consuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, et Gubernatori Urbis, ejusdemque Urbis Vicesgerenti tunc et pro tempore existentibus, per easdem praesentes committimus et mandamus, ut in consuetis respective locis adstantes, necnon alii Caeremoniarum Apostolicarum Magistris Supranumerum, qui etiam tunc et pro tempore extra Conclave existent, ut, pro eorum Officii debito, praesentis Mandati nostri schedulam, et in eis contenta quaecumque, singuli pro virili parte exequi et observari faciant: Notariis quoque Camerae Apostolicae, ut praedictis Conclavis et Urbis Gubernatori, ac Vicesgerenti assistant, describentes nomina singulorum contumacium et inobedientium, quos praemissis,

et gravioribus etiam pro excessuum qualitate poenis puniri et mulctari volumus. Praesentes quoque, et desuper si videbitur expediendas Literas, semper validas, et efficaces fore et esse, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab omnibus, ad quos quomodolibet spectat, et spectabit in futurum, inviolabiliter observari; sicque et non alias per quoscumque Judices etc.: etiam praedictae S. R. E. Card. sublata etc. judicari etc. debere, irritumque etc. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae praedictae Regula *de jure quaesito non tollendo*, et privilegiis, ac indultis, et Literis Apostolicis, Collegiis praedictis, eorumque singularibus Personis, etiam in limine eorumdem Collegiorum erectionis, concessis, caeterisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac praedictorum Collegiorum etiam juramento etc. roboratis statutis etc. caeterisque contrariis quibuscumque; cum clausulis opportunis.

Fiat motu proprio P.

Et quod dictae Regulae necnon Privilegiorum et Indultorum praedictorum quomodolibet concessorum tenores etiam veriores, ac Datae, habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in Literis etiam per viam de Curia, si videbitur, expedien. Et de perpetuis mandato, commissione, derogatione, voluntate, aliisque praemissis, ut supra in dictis Literis latissime extenden. Volumus autem, quod sola praesentis nostri Motus proprii Schedulae Signatura sufficiat, et illius quoque exempla, seu transumpta, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, et personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munita, ubique fidem faciant in judicio et extra illud: Regula quacumque contraria non obstante.

Fiat P.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem quartodecimo Kalendas Martii Anno V.

Public. die 18. Martii ejusdem Anni.

JUBILÆUM

CXXIII.

Pro Italia, et insulis adiacen. concessum; extenditur ad Regnum Galliae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus praesentes Literas inspecturis, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Exordium.

Cum multorum charitate refrigescere ita saepe malitia hominum abundat, ut in durissima nos incidentes tempora, maximis laboremus periculis; omnia utriusque legis instituta, Prophetarum, et Apostolorum exemplis firmata, satis superque testantur, unum nobis, idque tutissimum paratum esse perfugium in precibus, et jeuniis, quibus Dei misericordiam flectere atque implorare satagimus. Hinc est, quod Italiae populis ejusque Insulis adjacentibus tot calamitatibus divexatis hoc praesens Jubilaeum indiximus, et ad magnam Divini auxilii spem omnes ereximus.

§. 1. BENEDICTUS PP. XIV. *In Suprema Catholicae Ecclesiae administratione etc. ut supra Pag. 457.*

Extensio
Jub. ab Gal.
Regnum,
adjecto onere
reorandi pro
Rege.

§. 2. Hos ergo Divinae misericordiae uberimos fontes in Galliae quoque Regnum, ejusque Provincias nobis cura est derivare, ob id praecipue, ut ibi ab omnibus, qui harum coelestium largitionum participes fieri volunt, praeter onera a Nobis praescripta, gratiae omnino habeantur quam maximae Omnipotenti Deo, cujus unius beneficio Carissimus Noster in Christo Filius Ludovicus Rex Christianissimus a gravissimo et deplorato morbo nuper convaleuit. Omnes igitur Galliarum coetus pro Principis salute et imperii diuturnitate vota nuncupaturi, toti sese in preces effundant, ut, qui solus est dominantium Dominus, dies super dies Regis adjiciat, et cor ejus in manu tenens, faciat, ut ambulans in praeceptis ejus, semper speret in Domino, et in misericordia Altissimi non commoveatur.

Auctoritas
Transumptis
tributa.

§. 3. Ut autem praesentes Nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate const. munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 18.
Febr. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die 18. Febr. 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

DE JUBILAEI

Concessione pro Regno Galliae; a cujus Indulgentiae beneficio excluduntur Refractarii.

Carissimo in Christo Filio Nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Nullis verbis explicare satis possumus voluptatem singularem, quam Nobis attulerunt literae Majestatis tuae die 24. Janu. ad Nos scriptae, ex quibus consilia deprehendimus ad pacem Europae conciliandam aptissima, quam Nos quidem unicae atque ardentissime exoptamus: Itaque Majestati tuae gratias agimus maximas, simulque adjungimus, id Nobis inusitatum, aut novum minime contingere: Quippe regalem indolem, animique tui praeclaros sensus jam pridem cognitos habemus, ex quibus etiam facile conjecimus, Dei beneficio Majestatem tuam ex gravissimo morbo relevatam fuisse, et prospera nunc tui valetudine, ut tanquam Angelus pacis dissidia componeret, ac populis redderet tranquillitatem.

Pontifex con-
silia pacis
Rege laudat
et fovet.

§. 1. Illud quoque a Nobis deposcit Majestas tua, ut Jubilaeum in Italia atque Insulis adjacentibus nuper a Nobis promulgatum, Regnis pariter, ac Provinciis ditioni tuae subjectis concedamus; in quo sane voluntati tuae morem libentissime gerimus, ob eam potissimum causam, quod Galliarum Populi partem Christiani gregis eximiam constituent. Quapropter, his nostris Literis adjunctum accipiet Majestas tua, quod expetit, Breve Apostolicum, nihil omnino diversum ab eo, quod Italiae, et Insulis adjacentibus elargiti sumus, nisi quod tuis populis eam conditionem superaddimus ad obtinendum Jubilaeum, ut Deo referant gratias, qui Majestati tuae pristinam sanitatem restituit, eumque precentur epixe, ut incolumem et felicem Majestatem tuam diutissime conservet. Pro certo habemus neminem ex illis reperiri, qui opus hujusmodi libenti animo non suscipiat, cum tot tantisque laetitiae signis apertissime declaraverint, se plane intelligero magnitudinem accepti beneficii, et plurimum momenti ac ponderis positum esse in prospera

Expedit. Jul.
extens. con-
cedit, adjecto
leg. oram.
pro incolis
mit. ipsius
Reg.

valetudine Majestatis tuae ad publicam felicitatem statuendam: Et quidem Nos ipsi Deo Optimo Maximo preces ob eandem causam assiduo persolvimus, cum rem Divinam facimus, idemque institutum perpetuo retinebimus.

§. 2. Cum autem Brevis Jubilaei quod Majestati tuae impertimur, nihil novi contineat vel diversi ab eo, quod jam Italiae atque Insulis adjacentibus proponimus, ejusque solum extensio ad tuos populos nuncupari debeat; ideo nullam habendam de iis mentionem duximus, qui in tuis Regnis parvi faciunt Constitutionem *Unigenitus*, ejusque auctoritatem temere labefactant; cum praesertim ignorare neminem arbitremur, participes Indulgentiae fieri nullo modo posse, qui pervicaciam hujusmodi nondum deposuerint. Equidem obsecundare jam videtur Deus voluntati studiisque Majestatis tuae, quibus ardentem cupit, ut quicumque ditioni tuae subjicitur, eidem Constitutioni omnino pareat, et illam, quo par est, honore prosequatur. Tam praeclarum consilium, piosque conatus, absque fructu inanes cadere Deus nequaquam patietur; imo certam ex Divina bonitate spem animo concipimus, fore ut pervicaces, omni contentione deposita, sequantur exemplum clarissimi Regis, qui Sanctae hujus Sedis certissimis argumentis observantiam suam continuo testatur, et Ecclesiae Decretis obsequenter obtemperat.

§. 3. Quod reliquum est, Majestatem tuam paternam benevolentiam complectimur, et Apostolicam Benedictionem amantissime elargimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CLERICORUM REGULARIUM

Theatinorum Ordini unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Insignem Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum Familiam, dum olim mi-

nores Dignitatum gradus tenebamus, eo, quo par erat, benevolentiae et amoris studio adeo prosequabamur, ut in hoc Sacrosancti Apostolatus apice, licet immeriti, modo constituti, majoribus Apostolicae nostrae charitatis, benignitatisque testimoniis complecti summopere optemus; in hanc enim cogitationem animi nostrum jure et merito inducunt luculenta pietatis et religiosae perfectionis exempla, cum sacrarum Doctrinarum splendore, atque aeterna animarum salute conjuncta, quae ab initio illius institutionis in Catholicae Ecclesiae utilitatem verbo et exemplo in dies proferre pergunt Religiosissimi ejusdem Alumni: Postulant enim, et a Nobis expectant illi praecipue Viri, qui huic familiae nomen dederunt, et ejus gloriam longe lateque propagarunt, ut justos et debitos honores iisdem persolvamus. Unus instar omnium enituit, Nobis (quod semper maximi facimus) summa necessitudine conjunctus, immortalis memoriae vir, et Venerabilis Dei Servus Josephus Maria, dum vixit, S. R. E. Presbyter Cardinalis Thomasius nuncupatus, doctrinae praestantia, morum sanctimonia, et austerissima vivendi forma clarissimus et spectatissimus, qui summo genere natus, adolescens adhuc, jure prioris aetatis abdicato, humanisque rebus valere jussis, praeclarum hoc Institutum amplexus est, et ex uberrimis Patrum fontibus, et ex venerandae antiquitatis Codicibus studia, vigilias, omnesque elucubrationes suas in Proximi commodum, et in Ecclesiae praesidium derivavit: alter vero, Cajetanus Merati, non ita pridem ejusdem vestigia attingere alacriter studuit, et egregia suae eruditionis specimina, quae omnium judicio probantur, et manibus teruntur, scriptis etiam mandavit.

§. 1. Cum igitur a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris quamplurima prodierint exempla Nobis ad imitandum relicta, quibus in hac Alma Urbe nostra alia officia nonnullorum Religiosorum Coetuum Alumnis ita semper addixerunt, ut munera hujusmodi tamquam sibi debita vindicantes eorum Praesides, quo laudabilius exercerent, optimum quemque suorum omni studio atque cura conquirent; Hinc est, quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine volumus ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex Consultoribus Congre-

Card. Thomasii laud.

Item Cajet. Merati.

Statuitur unum Cler. Reg. Theatinum Sacr. Rit. Cons. semper esse.

gationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. praefatae Cardinalium Sacris Ritibus praepositae, succedente illius pro tempore vacatione, uni ex Congr. Dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorium professoribus concedi et assignari debeat.

Clausulae ad
perpetuam
derogat.

§. 2. Decernentes, easdem praesentes Litteras semper firmas validas et efficaces existere et fore; suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere; ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon praedictae Congregationis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 20.
Mart. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

CXXVI.

CAPITULO GENERALI

Fratrum Eremitarum Sancti Augustini facultas conceditur eligendi deinceps Priorem Generalem ad vitam in Officio mansurum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Solic. Pont.
pro conser-
vatione Reg.
Disc.

Inter maximas Nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem sum-

mopere anxios, et fere non exanimatos, quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot tantisque difficultatibus obnoxium; illa saepe, et vehementer quidem animum Nostrum urgere solet, quae ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum familiarum disciplinam conferre posse videtur; quamplurimum enim Catholicae Ecclesiae interesse putamus, ut qui Saeculo valere jusso, in poenitentiae castris, Christo Ducē, sacramento se obstrixerunt, Apostolicae Sedis praesidio et auctoritate, charismata meliora semper aemulentur, et ad perfectae beataeque vitae fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contententes, facilius deinde in viam mandatorum; charitatis igne succensi, currere pergant.

§. 1. Illud vero, quod hoc tam difficile et tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemcumque Nostram adhibebamus, in causa esse, a probatis Viris saepe intelleximus, Generalium Praesidum certis statisque temporibus vicissitudines, ac mutationes: Valde enim mirabamur sacras hujusmodi familias, ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, et veluti auspicato, sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eundem, non tam in hoc munere exercitatum, quam, id quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum, perpetuo non retinerent; et elabi sinerent gubernacula e manu illius, qui frequenti usu, tamquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur: Hinc a quamplurimis regularis disciplinae studiosissimis cultoribus ad Nos demisse delatum est, quod ob suscepta a longe dissitis terrae partibus maxima itinera, quibus conficiendis praecipue dolent; plerumque intercedere non solum rei familiaris jacturam, sed dissolutionem; aut, saltem remissionem animorum, quos a severiori vitae instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus Mundi illecebris, quibus renuntiarunt, et ab assiduo rerum divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, et natura, Urbium, hominumque frequentia, et diversarum gentium commercium solent detor-

De var
rat. Reg. O
dinum
gul.

quere; Neminem enim ipsimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent, quamplurimi ambiciosi homines, tum cum praecipua exiguo, et brevi annorum curriculo publica munera, ad novos iterum Magistratus cupiendos rursus viam facile aperiant; hinc crebras contentiones, miserima Christianae charitatis naufragia, studio, et arte obrectationes quaesitas, et longe omnium acerrimos motus invidiae, saepe excitari, non sine gravi cordium ipsorum aegritudine, merito semper deplorantur. Licet enim in nonnullis Regularium caetibus, ubi Generalium Praesidum munus non nisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica haec Sancta Sedes benigne indulserit, multae tunc allatae et perpensae sunt causae, quae quidem congruae aptaeque temporibus videbantur; sed non ferunt usus et vicissitudines rerum, semper retineri commode posse, quae ante probabantur; et hominum mores et ingenia, facti rationem, et consilium utiliter aliquando mutari Nos docent.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus, dilectorum Filiorum Fratrum Eremitarum S. Augustini Generalibus Comitibus, pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium electione, in Civitate Nostra Bononiensi habendis modo dicta sit dies, operae pretium duximus ea a Nobis capienda esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati et commodo auctoritate Nostra prospiciamus. Maximi enim omni tempore fecimus insignem huiusmodi familiam, tum propter ejusdem S. Augustini tutissima atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata, tum propter eximios Viros, quos edidit, pietate et doctrina praestantes, et quorum instar omnium bo. mem. Henricus, dum vixit, S. R. E. praedictae Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, cujus olim in minoribus constituti, amicitia fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude, tamquam Romanae Ecclesiae praedictae splendidissimum lumen, numquam est nominandus.

§. 3. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Priores ad vitam hoc munus exercere consueverint, in sexennium deinde contractum a fel. rec. Sixto PP. V. Praedecessore Nostro per quasdam suas in simili forma Brevis expeditas literas; Nos, quibus tamquam

provido Patri familiae, incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum, quibus premitur Ordo ipse pro itu, et reditu a dissitis ab Italia Provinciis pro Capitulis Generalibus de Sexennio in Sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis, quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum praedicti Ordinis Vocalium praesertim singulares personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes; ac memoratas Sixti Praedecessoris praedicti literas, munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis ad Sexennium tantum duraturum continentes et praescribentes, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, harum serie annullantes, et nullius roboris, et momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat, esse declarantes; Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus et singulis Fratribus dicti ordinis, votum siue suffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis mense Junio in dicta Civitate Nostra Bononiensi, benediciente Domino, celebrando habentibus et ferentibus, praecipimus et mandamus, ut ipsi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant, in unum, ut moris est, congregati, Deum ac Ordinis decus, illiusque incrementum, commodumque, et utilitatem prae oculis habentes, dissidiis prius, partiumque studiis, quae religiosam quietem et regularem observantiam conturbare solent, procul amotis atque eliminatis, hoc dubium sibi proponi curent: *An munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo Generali huiusmodi in posterum ad vitam explendum sit.* Initis subinde super ejusmodi dubio secretis suffragiis, illisque collatis, si duae ex tribus suffragiorum praedictorum partibus super eodem dubio in unum convenerint; illud admissum, alioquin duabus ex tribus partibus praedictis in illud minime accedentibus, rejectum intelligatur.

§. 4. Praeterea motu, scientia, et potestate similibus, iisdem Vocalibus per praesentes plenam, liberam, et omnimodam facultatem et potestatem, postquam praemissa implevo-

Alias facultates concessit.

rint, seu propositum dubium sic, ut praefertur, admissum fuerit. Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis Instituta per Sedem praedictam approbata, servatis alias servandis, eligendi concedimus. Demum, si contingat Priorem Generalem, sicut praemittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam eisdem facultatem tribuimus et imperlimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistentium, quoad tempus, quo Officia praedicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, et declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, et Definitorio praefatis, ut omnia, et singula acta, et gesta in Capitulo Generali praedicto, juxta praemissa in praesentibus Nostri litteris contenta, ad Nos transmittere teneantur, ut illa approhemus, et confirmemus.

Derogat.
contrariis in
specie, et in
genere.

§. 5. Non obstantibus praefatis Sixti, necnon alius Clementis VIII., et Pauli V. Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Litteris, quibus tempus, quo munera, seu Officia Assistentium dicti Ordinis durare debent, praescriptum reperitur, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis praedicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Caeterum si contingat Priorem Generalem, ut praefertur, ad vitam minime eligi, per praesentes non intendimus supradictis Sixti, ac Clementis, et Pauli Praedecessorum praedictorum Litteris in aliquo derogare, imo illas in suo robore in omnibus et per omnia remanere mandamus.

Dat. die. 31.
Mart. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxxi. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus

PROVIDETUR

CXXVII

Regimini Civitatum, et Locorum Ditionis Ecclesiasticae, eveniente obitu Gubernatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Populorum regimen Divino prorsus consilio, absque ullis meritis Nostri, eveci, eorumque utilitatibus, quantum in Domino possumus, consulere satagentes, hanc potissimum administrandae reipublicae rationem tenere consuevimus, ut, animadversis rerum in diem occurrentium eventis, si quae forte incommoda, aut damna ex illis ortum habuisse novimus, ea opportunis adhibitis remediis emendare, si vero similia in posterum evenire posse prospicimus, eadem providis constitutis legibus praecavere, quoad Nobis integrum est, studeamus.

Proemium

§. 1. Cum itaque non ita pridem contigerit, ut duarum Pontificiae Ditionis Nostrae Civitatum, Beneventanae scilicet, atque Narniensis, Gubernatores, in ipso eorum muneris exercitio, diem obierint extremum; cumque dilecti Filii utriusque Civitatis praedictae Magistratus, sive Consilia, jus sibi esse contenderint, statim post suorum respective Gubernatorum decessum, aliquem eligendi ac deputandi, qui Gubernatoris Officium et munus exerceret, donec novus earumdem Civitatum Gubernator a Nobis electus et deputatus fuisset; Nos hujusmodi agendi rationem, ne ubique, nec semper tutam atque proficuum fore judicantes, ideoque certam ac generalem legem in hujusmodi casibus perpetuo servandam praescribere volentes, Motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae potestatis plenitudine decernimus, atque statuimus, ut eveniente in posterum obitu alicujus Praelati ex Pontificiae Ditionis praedictae Civitatum Gubernatoribus, sive Praefectis, cujus Locumtenens existat, quemadmodum existere par est, ad hujusmodi Locumtenentem ipso facto transeat, atque transire censeatur munus et Officium Gubernatoris, seu verius ejusdem muneris administratio, cum omnibus auctoritatibus, jurisdictionibus, et facultatibus necessariis et opportunis pro

Causae praesentis Constitutionis.

Gubernatori Praelati decessenti substituitur ipsius Locumtenens

ipsius muneris exercitio, et cum perceptione omnium et singulorum emolumentorum et iurium, quae ab huiusmodi Gubernatore percipi consueverunt; idque munus usque ad electionem et deputationem novi Gubernatoris a Nobis aut a Successoribus Nostris faciendam, ab eodem Locumtenente debeat exerceri.

§. 2. Ubi vero aliquem Gubernatorem inferioris ordinis, aut Vicesgerentem, per Apostolicas tamen Literas in forma Brevis deputatum, ex hac vita migrare contingat; Volumus, Procuratorem Fiscalem, actualem ejusdem Gubernii Ministrum, et a Procuratore Fiscali Generali Urbis per ipsius Literas Patentes deputatum, ipso facto similiter in huiusmodi Gubernii munere, cum iisdem jurisdictionibus, facultatibus, et emolumentis, usque ad novi Gubernatoris, aut Vicesgerentis deputationem, ut supra, succedere.

§. 3. In locum vero defuncti Gubernatoris, qui per simplices Literas Patentes deputatus fuerit ad Gubernium alicujus Oppidi sive Loci, cujus regimen sub immediata directione Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium ad consultanda Pontificiae Ditionis negotia deputatae administratur, quoniam in iis quoque locis Procurator Fiscalis a praedicto Procuratore Fiscali Generali Urbis deputatur, decernimus pariter, ad Procuratorem Fiscalem huiusmodi, Gubernatoris Officium, facultates, et jura, usque ad novi Gubernatoris electionem, ipso facto deferri.

§. 4. Quod si jurisdictione defuncti Gubernatoris leviorum tantummodo Causarum cognitionem habentis, alterius Gubernatoris sive Praefecti auctoritati et jurisdictioni subjecta esset; (cujus porro conditionis non pauca Locorum Gubernia in praefata Ditione nostra esse dignoscuntur); mandamus huiusmodi Superiori Gubernatori, sive Praefecto, ut interea, dum novus a Nobis aut a Successoribus Nostris Gubernator deputetur, aliquem Pro Gubernat. in defuncti locum subrogare non differat.

§. 5. In Provincia vero, seu Legatione Romandiolae, ubi alicujus Civitatis Gubernium a Praelato administratum, per huiusmodi Praelati decessum, vacare contigerit, ejus administratio ad tempus, et cum omnibus, iuribus, et facultatibus, ut supra, ad defuncti Locumtenentem ipso facto deferatur; si vero defunctus Gubernator Praelatus non fuerit, ad ipsius Provinciae Legatum S. R. E. Cardinalem, sive ad

eiusdem Provinciae Praesidem, pertinebit eum deputare, qui Gubernatoris munia, usque ad alterius electionem et deputationem, exerceat: Quod pariter observari volumus in Guberniis, quae intra Ferrariensis Legationis fines existunt.

§. 6. In Legationibus autem Bononiensi, et Urbinatensi, si quando aliquis Gubernator, durante sui muneris exercitio, e vita migraverit, ideoque necessaria interim fuerit alterius deputatio haec ab illis fiet, quibus jus est in duabus hisce Legationibus Gubernatores Locorum respective eligere, ac deputare.

§. 7. Volumus, demum, has nostras Literas, omniaque et singula in eisdem statuta atque praescripta, semper valida et firma existere et fore, suosque plenarios et integros effectus in singulis respective locis, et casibus perpetuo sortiri et obtinere, et ab iis, ad quos pro tempore quodcumque spectabit, plenissime observari; sublata omnibus et quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, etiam de Latero Legatis, et Apostolicae Sedis Nunciis, necnon Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, aliter discernendi et statuendi potestate; et si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane decernimus. Non obstantibus quarumcumque Provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, Castrorum, et Locorum praedictae Ditionis Ecclesiasticae Statutis, Constitutionibus, usibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiamsi eorum Magistratus, sive Consilia, non semel, sed pluries in praemissis casibus Gubernatores pro interim elegerint et deputaverint, eorumque electiones ac deputationes huiusmodi a Nobis, aut a Praecessoribus Nostris quodcumque, et pluries etiam fuerint toleratae; quas quidem electiones ac deputationes, ad effectum declinandi hujus Nostrae Constitutionis observantiam, nullatenus suffragari, aut attendi debere, et tamquam de facto, non autem de jure peractas, et attentatas, nullum statum inducere aut firmare posse decernimus et declaramus.

§. 8. Verum si aliqua ex praemissis Civitatibus, Terris, Oppidis, Castris, aut Locis, Apostolicum sibi Privilegium adversus earundem praesentium tenorem atque praescriptum, sibi asserat concessum esse, volumus huiusmodi Privilegia in forma authentica intra sex menses a die datae praesentium exhiberi, et in praedicta

Quid in Legationibus Bononiensi, et Urbinatensi.

Clausulae, Decreta, et Derogationes.

Status in contrarium non attentandus.

Sed solum Privilegia Apostolica in Sac. Congregatione approbata.

Congregatione S. R. E. Cardinalium ad consultanda Ditionis Ecclesiasticae negocia deputatorum, examinari; et quatenus eadem Privilegia vera, legitima, atque vigentia, non autem praesumpta, aut jampridem cassata, et annullata reperiantur, debitam de ipsis rationem haberi, eademque suos respective effectus sortiri mandamus. Si vero huiusmodi Privilegia vel intra praedictum tempus non exhibeantur, vel exhibita in praefata Congregatione probata non fuerint, tunc in illis quoque Civitatibus, Oppidis, Terris, Castris, et Locis, has Nostras Literas, atque omnia et singula in eis contenta, locum habere et in praemissis respective casibus inviolabiliter observari debere, volumus et jubemus.

Sanctio.

§. 9. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae Constitutionis, Ordinationis, Praecepti, Statuti, Decreti, Mandati, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 1.
Apr. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, Kalendis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 10. ejusdem mensis et Anni.

CXXVIII.

INDULTUM

Vacandi operibus servilibus, diebus alias de praeecepto, vel ex voto Festivis, pro Dioecesi Niciensi.

Venerabili Fratri Carolo Francisco Episcopo Niciensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Inter sollicitas omnium Christi Ovijum curas gratissima Nobis obveniunt solatii argumenta, quae ex Episcopali vigilantia, in qua Canonicae Disciplinae opportuna sunt locata praesidia, Domino miserante, suscipimus; non sine enim ingenti gaudio ex altissima hac Apostolatus specula Pastores perspicimus vigiles stare super custodiam suam, et crediti sibi gregis servandi zelo ferventes, ad Divini honoris cultum, animarumque salutem cogitationes omnes et vires adeo solícite studioseque intendere, ut Pastorum Principi, qui constituit eos super familiam suam, fideles se ac prudentes probare satagant.

Exordium.

§. 1. Intelligit propterea Fraternitas Tua, quam libenti animo literas tuas, eximiis in hanc Sanctam Sedem observantiae ac reverentiae sensibus refertas, et pastoralis vigilantiae et charitatis notis insignes, exceperimus, quibus, cum in lustranda ista Dioecesi cuncta ad Sacrorum Canonum normam et decorem Domus Dei pro injuncto Tibi ministerio exigere et componere nitereris, delatas Tibi, et in dies adhuc deferri narras a Parochis, et Confessariis, undique querimonias, per quas istius Dioecesis Fideles ingentem admodum Festorum dierum numerum causantes, et alendae vitae necessitatem obtendentes, ac finitimorum populorum, apud quos Festorum dierum numerus non est adeo auctus, exempla objicientes, a vetitis laboribus minime abstinere posse queruntur. Quoniam autem praesentissima licet, per saluberrimas Edictorum Constitutiones, et salutaria monita a sapientia tua adhibita remedia frustra esse animadvertis, et Episcoporum Convantum, quem, utpote veteris disciplinae egregius aemulator, summo opere optare ostendis, a perturbata nimis temporum conditione interpellari prospicis, ut conscientiarum securitati et Ecclesiasticae observantiae salubriter consulas, ab hac Petri Cathedra, quae Sacerdotalis omnino dignitatis et auctoritatis fons est, et origo, Apostolicae potestatis et benignitatis opem ac subsidium requiris et poscis, quo saepe memini Benedicti PP. XIII. Praecessoris Nostris vestigiis inhaerentes, isti etiam Dioecesi, perinde atque cum aliis actum est,

Episcopi postulata.

Apostolica auctoritate permittere et indulgere dignemur, ut in aliquibus Festis Fideles, audita Missa, laborare valeant, manentibus cum obligatione integra praecepti omnibus diebus Dominicis per annum, diebus Natalis Domini, Sancti Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis, et sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes, et sequentis diei, Festo Corporis Christi, S. Joannis Baptistae, SS. Apostolorum Petri, et Pauli, Omnium Sanctorum, ac etiam quinque Festivitatibus B. M. V., scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, Purissimae Conceptionis, necnon Patroni Regni, et Titularis cujuslibet Loci, dummodo tamen reliquis diebus de praecepto, sive ex voto Communitatum, audita Missa, Fideles in ista Tua Dioecesi commorantes, tuta conscientia valeant publice laborare.

§. 2. Nos quidem sapientissimum consilium, Sacerdotalis vigilantiae et charitatis tuae dignissimum, collaudantes, ac precibus optatisque tuis annuentes, Tibi per praesentes committimus, et mandamus, ut omnibus utriusque sexus Fidelibus in tua Dioecesi existentibus, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini, S. Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis et sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes, et sequentis diei, Corporis Christi, S. Joannis Baptistae, SS. Apostolorum Petri et Pauli, et Commemorationis Omnium Sanctorum; praeterea quinque dicatis B. M. V. Immaculae Festis diebus, scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, et Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus integra maneat praecepti obligatio; in reliquis diebus Festis, sive per hanc S. Sedem praeceptis, sive per Synodales istius Dioecesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, praeceptis, audita Missa, labori manuum suarum incumbere, servilibusque operibus sine ullo prorsus conscientiae scrupulo vacare possint, Auctoritate Nostra Apostolica concedas, indulgeas, et permittas.

§. 3. Ex hac autem prolixa planeque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino possumus, obsecundare cupimus et curamus, probe intelligis quam praeclare de Sa-

cerdotali virtute, et insignibus animi tui dotibus sentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, ministerium tuum implere, et Pastoralem sollicitudinem ac vigilantiam Ovibus fidei tuae commissis ita impendere, ut eas ad aeternae salutis pascua feliciter perducas. Pastorem interea et Episcopum Apimarum nostrarum Christum Jesum suppliciter poscimus, ut labores tuos, ad uberiores animarum fructum, gratiae suae munere praeveniat et sequatur, ac Fraternitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die XI. Aprilis MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

Dat. die 11.
Apr. 1745.

INSTRUCTIO

CXXIX.

Super Dubiis ad Ritus Ecclesiae, et Nationis Coptorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejusque Ministro. De recipiendis ad communionem Pastoribus Schismaticis. De Ordinatione Infantium; ac de continentiae lege, et Horarum Canoniarum recitatione, quoad Diaconos in puerili aetate ordinatos.

Dilectis Filiis, Justo Maraghi, in universa Aegypto Vicario Generali, et Jacobo a Cremisir Ordinis Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, Praefecto Missionis Apostolicae in Aegypto, caeterisque Missionis Coptae Missionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Et quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apostolicae servitutis onere tot tantisque curis circumdamur, ut pene obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso Viro Jacobo a Cremisir Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, et Missionum Apostolicarum in Aegypto Praefecto: Nihilominus in eo, qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes, operam studiumque nostrum ad proposita enodanda dubia libenter adjecimus, in spirituale electi il-

Exordiam.

Pontificiae
benevolen-
tiae signifi-
cationes,
cum adhor-
tatione etc.

lius Gregis solatium, qui magno licet intercedente Terrarum spatio a Nobis dissitus sit, Paterno tamen Cordi Nostro charitate proximus efficitur.

Nationis
Coptae me-
rita in S. Se-
dem

§. 1. Quas sane Pontificiae sollicitudinis, et providentiae partes cum a nemine desiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoscat; peculiari sibi illas vindicat jure Inclyta Coptorum Natio, quae praecipui cultus, ac filialis obsequii, quo Romanam Ecclesiam omnium aliarum Matrem et Magistram prosequitur, non semel luculenta, et perenni digna laude praebuit specimina; praesertim vero in Sacra Oecumenica Florentina Synodo, in qua fel: rec: Eugenio PP. IV. Praedecessore Nostro expetitam diu Graecae Latinaeque Ecclesiae Unionem promovente, veteri ejusdem Unionis incendi desiderio visa est, palamque edocuit, oportere membra sub uno in Terris Capite indivisa consistere. Id ipsum quoque testata est Successoribus Romanis Pontificibus Pio IV., et Gregorio XIII. omni conatu in praemissae Unionis scopum ententibus; ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem solemni, et honorifica decreta Legatione, obsequentis animi, ac devotae in Romanam Ecclesiam voluntatis publica exhibuit Testimonia. Hanc quoque egregiam propensionem adhaerendi Romanae Ecclesiae plane perspectam habuit alter Noster Praedecessor Urbanus PP. VIII., qui zelo, et sedulitate pari in id potissimum incubuit; ut praedicta Ecclesiarum Unio indissolubili charitatis foedere pro virili parte firmaretur.

Missionario-
rum ex Ord.
S. Francisci
laudes.

§. 2. Alacriores tamen prae omnium rationum momenti ad hanc exequendam Pastoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Nostro infixata spes majoris incrementi Catholicae Religionis, et lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Aegypto, et in Urbe Principe Cairo, strenuam, invictamque navant operam Apostolici Missionarii ex Franciscana ut plurimum Familia adlecti, qui nullo laborum aspectu territi, sed induti fortitudine ex alto, in summa rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc vero assiduus aerumnis attritam, ac pene confectam, verbo vitae informant, vigilesque laborant, ut novi in diem palmitem in Vineam Domini traducantur.

Examen ad-
hibuit su-
per Dubiis,

§. 3. Adhibitis itaque in consilium nonnullis Ven. Fratribus Nostris S. R. E. Cardi-

nalibus; Dilectisque Filiis Consultoribus in Congregatione Supremae et Universalis Inquisitionis contra haereticam pravitatem confidentibus, exquisitisque, quo maturius deliberare possemus, aliorum etiam doctrina et prudentia praestantium Virorum suffragiis, eorumque praesertim, quibus Orientalium mores, Ritus, et Instituta, longo usu et experientia essent cognita planeque perspecta, privati Nostri laboris accessione singulorum sententias scripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad singula definienda Dubia in praesentiarum quamplurima desiderentur; idcirco haec Apostolica scripta Missionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quae definitivo reliquorum dubiorum judicio faciem quodammodo praeferre valeant, ad Nostri Apostolatus auditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. Cum Fideles Copti Catholicam profitentes Religionem a Baptismo Ritu Ecclesiae Latinae collato hoc potissimum nominis abhorreant, quod Baptizatis una simul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Quaeritur, an in casu, quo Sacerdos Ritus Copti commode adiri nequeat, permittendum sit PP. Missionariis illico post Baptismum Confirmationem conferre.

DUB. II. An Parochis Ritus Copti, qui a Schismate redeunt ad Catholicam Ecclesiae Unitatem, tribuenda sit facultas administrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, qua prius potiebantur inter Schismaticos; quamvis eadem administratio, nullo existente Parocho Catholico, demandata sit PP. Missionariis?

DUB. III. An Coptis proprio Ritu in aetate puerili ad Diaconatus Ordinem promoti, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium aetas advenit, liceat nedum primum, sed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi dispensationis obtentae a PP. Missionariis absque ullo speciali Indulto Apostolico.

DUB. IV. An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?

§. 4. Quod attinet ad primum, plane compertum Nobis est, veteri more et disciplina invaluisse apud Coptos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote post absolutas Baptismatis Caeremonias Sacro Chrismate liniantur, ut prae aliis testatur Thomas a Jesu in suo Tractatu de Conversione Gentium lib. 7. cap. 7. De simultanea tamen utriusque Sacramenti administratione non una eademque fuit agendi ratio cum Graecis apud

Ad I. Dub.
Disciplina
Ecclesiarum
Orientalium
in conferen-
do Sacram.
Confirm.

Orientalis Ecclesias residentibus, et illis, qui commorantur in Italia, et Insulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Graecis Incolis Italiae expresse vetita est administratio utriusque Sacramenti ab eodem Ministro contemporaneo facienda; ita patientia quadam, et facilitate Sedis Apostolicae factum est, ut unum, et alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Graecis conferretur; Nec defuere idcirco Theologi, qui huiusmodi tolerantiae, vestem et imaginem tacitae Dispensationis obducerent.

Propositi
bii lusp
o duplex.

§. 5. Quo opportune praemisso, apte distinguenda sunt, diversoque jure censenda duo, quae exinde profluunt, extrema: aliud enim est, quod Cophti ex Indulgentia Apostolicae Sedis licitam sibi adstruant collationem utriusque Sacramenti, servato Orientalis Ecclesiae Ritu, ab eadem Apostolica Sede non expresse vetito, sed tolerato: longe vero diversum, quod tolerantiam in peiorem partem detorquentes, abhorreant a Baptismo Ritu Latino collato, hoc potissimum nomine, quod seorsim a Confirmatione administratur. Idcirco sicuti lenitati, et patientiae Sedis Apostolicae consonum videri potest, quod Cophti in suo jamdiu recepto, et ab eadem Sede tolerato usu perseverent; ita ferendum non est, quod Baptismum Ritu Latino, et seorsim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorrescant.

Disciplina
Ecclesiae
Occidentalis
circa idem
sacramen-
tum.

§. 6. Praeterea licet apud Occidentales etiam Ecclesias in more posita quandoque fuerit Baptismatis, et Confirmationis simultanea collatio, et haec consuetudo in aliquibus Dioecibus anteactio tempore inoleverit, juxta exempla a relata *Vicecomite in tract. de Confr. cap. 14.* et a *Martene de antiqu. Eccles. Rit. lib. 1. cap. 2. art. 1.*; nihilominus abrogato prorsus a Romana Ecclesia aliarum Matre et Magistra huiusmodi more, consultissimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum est, ut renatis Fonte Baptismatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea solum aetate, in qua Fideles, evacuatis quae erant parvuli, intelligerent, tantum inter se differre Baptismum et Confirmationem, quantum in naturali vita distat generatio ab incremento; seque per Baptismum fuisse quidem ad militiam receptos, per Confirmationem vero ad pugnam roboratos, et ad perferendos agones per gratiam instructos. Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, si qui forte sanctoris hujusce

Quam nefas
est improba-
re.

disciplinae instituta refugerent, aut contemnerent; omnemque curam adhibendam esse, ut ab errore, et caecitate, Ecclesiae Latinae adeo injuriosa, retrahantur.

§. 7. Verum attributa, juxta propositum thema, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi statim post Baptismum, Confirmationem, tantum abest, ut Orientales captivari possint in obsequium veritatis, ut immo animo semper obfirmatore suae adhaerent sententiae, erga quam facilem se ac pronam Apostolica Sedes exhiberet. Praeterea Haeretici, et Schismatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconstantiae notam inurerent Latinis, a suscepta semel probataque disciplina deflectentibus; vel suo exemplo eos commovisse, et in suas traxisse partes superbe dictitarent, ipsa temere vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

Consequen-
tiae declara-
tionis expe-
ctatae, quoad
Schismaticos
et Haereti-
cos.

§. 8. Si itaque ea sit Nationis Cophtae conditio, ut Fidei Populo Confirmatio administrari nequeat ab Episcopis, quibus huius Sacramenti administrandi ordinaria potestas commissae est; minime Nos latet, eandem administrandae Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad Sacerdotem, vel Missionarium, pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Huiusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Nostrorum Praedecessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim saepe contigerit, Christifideles Pastoris solatio esse destitutos, et Episcopis ob distantiam Locorum impossibile vel difficile admodum fuerit, Populorum necessitatibus praesentes fieri; in hac partem Episcopalis ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo rite benedicto et consecrato: ne alias contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulo, et ad nostram sanctificationem instituto.

Indultum
concedi po-
test ad utili-
tatem Fide-
lium.

§. 9. Apostolici igitur Missionarii, non suae auctoritatis incremento, sed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par est sedulitate et diligentia inquirant, an Catholico Gregi, super quo vigilias custodiunt, desit praesentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis versetur; et an demum circumstantiae in unum collectae praemissis consonent exemplis, ac parem exposcant providentiam. Inte-

Examina-
ndum an adsit
legitima cau-
sa.

gra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum renunciant Sanctae Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimeque perspecta, deliberare possit, an, et cui potissimum Presbytero, tamquam Ministro extraordinario, tribuenda sit haec auctoritas confirmandi, et Episcopale hoc munus obeundi.

Pravae opinioniones interim corrigendae.

§. 10. Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in Doctrina sana, et eos, qui contradicunt arguere, satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obsequium erga Baptismum Ecclesiae Latinae reducatur, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum confirmationis iis, qui in profectioni essent aetate, et ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Ad II. Dub. Indulgentia Ecclesiae in recipiendis lapsis.

§. 11. Haec quoad primum Dubium: Quo vero ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia haeresim ejurantibus non semel ostenderit dura, ut eos potaret vino communctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines solius Laicae Communionis participes voluerit; ab hac tamen severitate iudicii successivis temporibus temperatum est, et ipsi Nicanae Synodi Patres Canone 8. ultro consensere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus constituti, ab errore in semitam veritatis redūces, nedum permanerent in Ordine Clericali, sed etiam obtentum Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piae Matris Ecclesiae lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti sunt Donatistae. Siquidem Catholici Praesules, qui gemino ad stipulante Edicto Marcellini Proconsulis, eos pro agenda Religionis causa advocaverant in illum Conventum Ecclesiasticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad verae Fidei cultum, et unitatem allicerent, retentionem gradus Episcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandae pacis praeliminare illis consulto obtulere.

Pastoribus conversis, qui digni sint, permittitur recent. gradus, arib. Vic. Gen.

§. 12. Praeclara haec lenitatis argumenta attento nobiscum animo repetentes; aequum visum est, ut Parochi Ritus Cophti, valide tamen at rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus versabantur, caligine, in lucem Catholicae veritatis emergunt, capaces sint etiam inter Catholicos Administrationis Sacramentorum Parochialium, qua prius in Schismate potiebantur, quamvis haec ipsa spiritualis au-

ctoritas, nullo existente Parocho Catholico, tributa etiam sit Patribus Missionariis, et ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quae singulis inest, ita temperandam esse decernimus, ut non omnes indistincte hoc Pastorale munus sibi assumant, sed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi praefecerit; qui pietate, castis moribus conspicui sint; qui bonorum exemplo prae luceant; et in quorum reditu ad Ecclesiam nihil fictum, aut simulatum, sed certum sinceræ Conversionis indicium deprehendatur.

§. 13. Praeterea qui a Vicario Generali inter alios praelecti fuerint, abstineant ab exercitio dictae auctoritatis, quousque non reportaverint necessariam in utroque foro absolutionem, rehabilitationem, necnon dispensationem ab Irregularitate, Censuris, et poenis, lapsis in Haeresim canonice inflictis. Ritu praeterea Catholico administrent Sacramenta. Nullum eisdem cum Schismaticis in Divinis sit consortium, ex quo haeresis, pravaeque mentis suspicio suborjatur; sed interjecto cum Schismaticis pariete, corde puro, conscientia bona, fide non ficta, praecepta Matris Ecclesiae, quae donuo eos in Christo genuit, intemeratae custodiant.

§. 14. Ex hac porro indulgentia uberem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus, lucrum scilicet Animarum ad gremium Ecclesiae redeuntium: probe enim intelligent, Nos Pastoris Jesu Christi vicem in Terris tenentes, tantum quaerere, et salvum velle, quod perierat; Ovesque inventas, non virga timoris, sed officio charitatis, ad Ovile congregare.

§. 15. Nec conqueri jure poterunt Missionarii suam auctoritatem hoc pacto videri imminutam; si opportune in memoriam revocaverint, quae ab eorum Patre, et Institutore S. Francisco in suo Testamento scripta leguntur: *Et si haberem tantam sapientiam, quantam Salomon habuit, et invenirem pauperculos Sacerdotes, in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem praedicare. Cui sententiae consona sunt documenta S. Bonaventurae in suo Tractatu, Quare Fratres Minores praedicent: Temperatissime, inquit Sanctus Doctor, disposuit divina Sapientia, et instituit Sedes Apostolica, ut per Ordines praenotatos in praedicatione, et Confessione defectus Cleri suppleatur, et Animae salventur, et nec in spiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuat. Parique censura, in simili negotio cum*

Condit. al. iis servand.

Franc. Io. spiritus qui ad iurisd. Parochor.

Graecis Melchitis nuperrime discusso, a Nobis definitum est: *Licere tantum Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiae Terrae S. Parochialia munia obire circa Graecos Melchitas, eisque Sacramenta administrare in iis locorum, et temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Graeci Ritus.*

§. 16. Neque etiam perperam timeant Missionarii sibi in Vine Domini tamquam Operariis tota die otiosis, et a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occasionem impendendi laboris esse relictam. Praedicandum est ab illis sanctum Christi Evangelium, et docenda Mysteria Christiano Homini necessaria ad aeternam salutem; explicanda vitia, quae declinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhibenda medela sauciatas per Sacramentum Poenitentiae; tum alia quoque administranda sunt Sacramenta in subsidium Presbyterorum Ritus Copti; nihil demum derelinquendum est, quod ad Animarum salutem, et Religionis incrementum pertinere possit. Potissima tamen sollicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Copti a Fidei unitate, rectaque semita declinantes, erroris depulsa caligine, ad unionem, et amplexum Catholicae Ecclesiae revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vine Domini Sabaoth reforescet, optatumque fructum salutis, benedicente Domino, dabit in tempore suo.

§. 17. Ad tertium, et quartum Dubium gradientes; pro faciliiori et accuratiori illorum examine juvat praemittere, verificari practice et in concreto apud Coptos, quod in abstracto, et pro suo ingenio disputant inter se Latini Theologi, et Canonistae, de Ordine sacro Infanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collato. Praematuram hujusmodi Ordinationem apud Coptos veteri usu, et disciplina invaluisse testatur Pater Thomas a Jesu dicto *Oper. de Conversion. Gent. lib. 7. pag. 361. Conferuntur, inquit, Ordines, excepto Presbyteratu, omni aetati, etiam immediate post Baptismum Parvulis, simulque dantur Tonsura, et quatuor Gradus, et Diaconatus, et Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, et abstinentiam pollicentur, jejuna videlicet diebus Mercurii, et Veneris, et tempore Adventus, et Quadragesimae, etc. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri et Pauli,*

et Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis spondent, et haec vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum aetatis Annum, aut circiter exegerint.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Coptos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in aetate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno in *Manuali Mission. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.*; idemque usus evincitur in Literis P. Berna Missionarii Societatis Jesu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probataeque doctrinae Bollandistam: memoratis in iisdem literis *Cophthorum*, seu *Jacobitarum* moribus et institutis; advertit, Diaconos promotos in aetate sex, vel septem Annorum, in immensum excrevisse numerum, caeteroquin necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur obsequiis; neve Divina Mysteria absque decenti Ministrorum cultu et frequentia celebrentur, quemadmodum videre est in *continuatione Bollandi tom. 5. Mens. Jun. pag. 132.*

§. 19. Nemo adeo rudis est, qui ignoret in Ecclesia Occidentali diversos Ordines, et Ministrorum Grādus fuisse institutos, et in sua rite tempora dispositos. Prima etenim Tonsura initiandi sunt praediti usu rationis; qui in septimo aetatis Anno praesumitur. Minoribus vero Ordinibus licet determinata aetas a Sacris Canonibus praestituta non sit, adhuc a septimo ad decimum quartum Annum conferri solent, concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus desideratis a Tridentino *sess. 23. de Reform. cap. 5. et 11.* Porro ejusdem Tridentinae Synodi lege cautum est, ad Subdiaconatum aetatem vigesimi secundi Anni, ad Diaconatum vigesimi tertii, ad Presbyteratum vigesimi quinti, ad Episcopatum trigesimi esse necessariam; eo tantum inter Sacros Ordines et Episcopatum recurrente discrimine, quod pro Sacris Ordinibus satis sit unius, vel alterius respective Anni inchoatio, pro Episcopatu vero complementum trigesimi Anni requiratur.

§. 20. Si tamen in hujusmodi provide institutarum Legum contemptum contingeret fortasse ab Episcopo legitima auctoritate suffulgit non solum Minorum, sed etiam Sacros Ordines Infanti conferri; concordi Theologorum, et Canonistarum suffragio definitum est, *validam sed, illicitam* censeri hanc Ordinationem, dummodo nullo labore substantiali de-

De eodem.

Aetas in Ecclesia Occid. requisita ad recipiendos Ordines.

Ordinatio Infantis est illicita sed valida.

fectu materiae, formae, et intentionis in Episcopo Ordinante; non attentata contraria sententia, quae raros habet Asseclas, et quae supremis Tribunalibus, et Congregationibus Urbis numquam arrisit. Aequè tamen certum et exploratum est, per hanc Ordinum collationem non subjici Promotos obligationi servandae Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cujusque pendeat voluntate, et Altissimò nostra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

At non imponunt onera Ordini adnecta.

Vetus disciplina temperata est, quoad promotos per vim.

Et quoad oblitos Religioni.

Ratihabit. post usum rationis emissa, an imponat obligationem servandi onera.

Item de Ordinato ante pubertatem.

§. 21. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiae Disciplina, quae coacte, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, et Episcopatum, duro subiciebat iugo servitutis, et observationis onerum et legum cuicumque Ordini impositarum, sprete quavis protestatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, spreteque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licet usque ad saeculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infantili aetate positos in sacris Monachorum Coenobiis devovere, et Divino Famulatu mancipare, perpetuo vetito egressu e septis Monachorum; attamen mitioribus Clementis III., Coelestini III., et Tridentinae Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturae, et liberi arbitrii jura clamare videbantur.

§. 22. Non desunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intime scrutentur: Ajunt siquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi sui compotes jam fuerint, diserte esse interrogandos super intentione permanendi, nec ne, in Ordine sibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam assenserint; eo casu censent eos obstringi voto Castitatis; sin minus, licitum sit eisdem ad saecularia vota transire, suspensa exercendi Ordinis potestate.

§. 23. Alium expendunt casum Theologi, Ordinis suscepti post usum rationis, sed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinatam tunc solum obligari voto servandae Castitatis, quando Ordinationem *expresse* ratam habuerit, vel *tacite* aliquo exteriori signo puta quia ministraverit in Ordine suscepto, vel quia pensum diuturnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit: quousque ratihabitio non superveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; immo censent tamdiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus

in aetate impuberi attingat alteram aetatem a sacris Canonibus Promovendis rite praestitutam.

§. 24. Expensa huc usque in abstracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Ecclesia Occidentalis informatur, facilem viam sternunt resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quaeritur: *An Diaconis Ritus Cophtici sint primae, et ultiores Nuptiae*, sed etiam quarti, in quo quaeritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare*.

§. 25. Et sane si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophtos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, et gradibus apte dispositam; si sacrae illae Ordinationes nullo laborant substantiali defectu ex parte materiae, vel formae; si demum, sublato illo qui olim aderat, dissidentium opinionum conflictu, nemo est, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Ministro etiam Schismatico factam: necessario sequitur, ut quemadmodum in Ecclesia Occidentali *valide* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis sacer Diaconatus Ordo in infantili aetate *valide* conferatur.

§. 26. Immo si in Ecclesia Occidentali, ut praemissum est, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non solum Pueri, sed etiam Impuberes assumpti ad Ordinem sacrum, nisi confirmata jam aetate suam Ordinationem expresse, vel tacite ratam habeant, ex paritate rationis idem ferendum est in hac quoque parte iudicium de Diaconis Ritu Cophto in tenera aetate ordinatis, recurrente in uno, et in altero casu defectu liberi assensus; singulis ad electionem, et professionem status necessarii.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato in *Can. de iis, dist. 28.* ubi sermo instituitur de iis, quos voluntas Parentum a primis Infantiae annis Clericatus Officio mancipavit, haec disciplinae regula opportune praescribitur: *Ubi octavarum decimum aetatis suae compleverint annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suae, a vigesimo anno suscipiant etc. Quibus autem voluntas, propriae interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus.* Canonicae hujus sanctio-

Ordinati
nes Infa
tium Copht
rum, valide

Sed non im
ponunt on
ra, absq
ratihabitio

Quare pr
scribitur
ploratio
luntatis
normam
Concil. T
let. II.

nis litera aperte edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi recte agendi semita non deflectat Praefectus Missionis, sed Diaconos in prima aetate ordinatos aperte interroget per se ipsum, si commode fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, et quae illorum sit mens et voluntas, diligenter exploret.

Quae fiat
pl. aetatis
no XVI.

§. 28. Haec porro interrogatio, et inquisitio fiat postquam Diaconi Decimum Sextum aetatis Annum excesserint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quae, juxta Trid. Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnina Castitatis, Paupertatis, et Obedientiae vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores praeterea fiant, nulla Ecclesiastica Lege, vel praecepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophtis usitatas compelli.

Qui saecula-
ria vota eleg-
non prom-
ittantur se-
cundae nu-
ptiae.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis, aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacrae clamant Literae, et Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Foeminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos c. 7.* Si autem, inquit, mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit, adultera, si fuerit cum alio Viro: Et in II. ad Corinth. cap. 7. Dico autem non Nuptis, et Viduis: Bonum est illis, si sic permaneant, sicut et Ego. Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri. Decimum Ep. I. ad Tim. c. 5. florentis aevi Viduas denuo ad Matrimonium, et ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiae coinquinentur. Qua freti auctoritate Orientalis Ecclesiae Patres graviter erroris arguunt, et tamquam haereticos damnant, qui putant, post primae Uxoris obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium de *Concordia Eccles. Occident. et Orient. l. 7. cap. 27.*

Contra, eligent. perseverare in ministerio Ecclesiae.

§. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti, completo decimo sexto anno, Interroganti, et

illorum voluntatem inquirenti serio ac deliberate responderint, velle se in adepto Ordine perseverare, et Ecclesiasticis vacare muneribus; eo casu sub districti severitatis iudicii Secundae Nuptiae illis aperte interdicanter, clamante Apostolo, Ep. I. ad Tim. cap. 3. *Diaconi sint unius Uxoris Viri.*

§. 31. Insuper, cum Personas Deo consecratas maxime puritas, sanctitasque deceat, provide *Canones Apostolici 17. et 18.*, quos praecipua veneratione, et cultu Ecclesia prosequitur, prohibent Episcopis, Presbyteris, et Diaconis, nedum *bigamiam propriam*, quae profluit ex secundo Matrimonio, sed etiam *similitudinariam* ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Disposita per *Canones Apostolicos* innovata fuerunt in *Canone 3.* Concilii Trullani; cujus auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, et veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, et Zonaras inferiori loco citandi) praefati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum, qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pellicem retinet, aut Viduam, aut ob alio dimissam, aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta decimum septimum et decimum octavum Apostolorum Canones decernunt.*

Quibus iubetur etiam omnis bigamia.

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas *loc. cit.* propius ad rem accedens, testatur, Diaconos Cophtos vinculo secundi Matrimonii alligatos *adepto gradu excidere*, et ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Disciplinae satis firmum rationis praesidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero et deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, et novum quoddam vitae genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subjecisse Legibus Ordini ratificato, et vitae instituto necessario connexis, ac Legi praesertim prohibenti secunda Connubia, et Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire.

Sub adepti gradu periculo.

§. 33. Toti hactenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua de primis attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat.

De matrimonio Diaconum.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad

Disciplina
Ecclesiae Or-
cid. et Or-
quoad Col.
Sacror. Mi-
nistrorum.

augendam Clericalis Militiae Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, et Orientalis aequae praescripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Coelibatu versari debere, et hanc custodiendae Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater et Magistra Romana Ecclesia: secus tamen contigit tractu temporis in Ecclesia Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter. dist. 31., cap. quaesitum de poenit. et remiss., et cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonae sunt Literae Apostolicae felic. record. Gregorii XIII. Praedecessoris Nostri datae ad Patriarcham Maronitarum, legendae apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis numquam interdixerit Ecclesia, nec videtur interdicendam Maronitis; Lex enim Coelibatus semper gravis visa est Graecis, propterea Conjugium permissum est illis etc. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui coelibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.*

Quid apud
Graecos.

§. 35. Junguntur Matrimonio Graeci in Minoribus Ordinibus constituti, et Uxore contenti, ad majores Ordines, et ad Sacerdotii gradum rite promoventur: ubi tamen contingerit, eos in Statu Coelibae Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii deiciuntur, ut fuse docet *Gloss. in Can. Diaconi dist. 28.*

Nuptiae post
susceptionem
Diaconatus in-
terdictae

§. 36. Quin obstat declaratio, et protestatio de expetendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis, qua concurrente, compatibles videntur Nuptiae cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad praescriptum *Canonis 10. Concilii Ancyranum, relati in Canon. Diaconi, dist. 28.: Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, et dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, ii si Uxorem postea duxerint, in ministerio manent, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio praeterito, et in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu cessant; Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accurate expendit, expresse rejicit in illo disposita, inquit: *Hunc Canonem ne sequaris; et innixus solidiori doctrinae**

Sexti Canonis Synodi Trullanae, inefficacem esse concludit assensum dictae protestationi quoquo modo praestitum ab Episcopo Ordinate: *Sextus enim Canon (sunt illius verba) Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros, et Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod fit autem contra Canones, nec ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacerint, concedetur, ut quod consistere nequit.*

§. 37. Eadem est quoque Sententia Zonarum de Canone supra relato Concilii Ancyranum; immo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyranum, et Trullani, qui inter se colliduntur, sextae Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextae Synodi Canon, qui et posterior fuit, et magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet: Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhaeret partibus Concilii Trullani. Ait enim: Sed huic Canonum opponitur sextus sextae Synodi Canon, non omnino ei, qui Caelebs ad Hypodiaconi, aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Foeminam conjungere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; seu hic in desuetudinem abiit.*

Confirmatur.

§. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: an solum illicitum, vel potius illicitum, et invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia Orientali post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum et irritum reputatur in Ecclesia Occidentali. Placuit sane pluribus, validum, sed illicitum censi debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicae Sanctiones, et Decreta Ecclesiae Occidentalis illud irritantia, protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem; tum quia Canones Synodi Trullanae, quorum semper a Graecis commendata fuit auctoritas, nullibi expresse annullant, et irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnarunt alii pro omnimoda invaliditate: Et saniori certe consilio, utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam, et menti Congregationum Urbis consentaneam. Nullitatem Matrimonii satis erui posse judicarunt ex ipso *Can. 3. Concilii Trullani* his verbis: *Eis nefario videlicet dissoluto Conjugio.*

Matrimonium Diaconi Graeci, illicitum nullum.

§. 39. Favet etiam eidem Sententiae auctoritas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib. 1. de Episc. et Cleric. .Novell. 45.* hujusmodi Nuptias Nefarias, et incestuosas appellat; et soboli inde procreatae notam illegitimitatis, et turpem Paternae incontinentiae maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laicae sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi; in subjecto tamen casu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi: *quae et Sacris visa sunt Canonibus.*

§. 40. Omnia itaque in unum perstringentes, si, ex hucusque dictis, Graecis ad Ordines Sacros jam promotis expresse vetitae sunt non solum *secundae*, sed *primae* etiam Nuptiae; Pari sane jure in proposito themate prohibenda est Diaconis ordinatis in tenera aetate celebratio *quaruncumque Nuptiarum*, postquam ipsi in aetate jam confirmata, serio deliberatoque animo consensere in Ordinationem jamdiu susceptam, illamque publica declaratione ratificaverunt; proindeque Patribus Missionariis omnis adimitur potestas super hoc dispensandi.

§. 41. Nec opitulari quoquo modo potest Coptis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, seque devovendi ex animo unioni Catholicae Romanae Ecclesiae. Si enim divina tantum adspirante aura, nulloque humano impellente consilio in pia Matris gremium se receperint, et ad Nos confugerint; facile etiam intelligent, ejusdem Catholicae Ecclesiae Disciplinae et observantiae eos conformari oportere; ideoque subjici legi Coelibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Graeci, in Romana Ecclesia sancte et inviolate custodiunt.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quaestio in quarto Dubio.

§. 43. In Ecclesia Occidentali imposita est Presbyteris, Diaconis, et Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Coharet enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canonicarum; illudque veteri traditione acceptum, et immemorabili consuetudine in more positum fuisse docet communior Theologorum opinio.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, et testimonio Monachorum Ritus Copti in Urbe degentium, quos ea de re percunctari

non praetermisimus, Diaconi, Subdiaconi, et Presbyteri Ecclesiae Orientis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia vero positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, et sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

§. 45. Memoriae proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Praedecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, et Apostolicae Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus, inquit Patriarcha, Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas*: En Apostolica Definitio relata in saepe memorato Opere P. Thomae a Jesu: *Tenantur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, et a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio.* Qua de re, si Disciplina Ecclesiae Orientalis subjicit obligationi et praecepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine constitutos; eadem sane obligatio, idemque praeceptum persolvendi Horas Canonicas *more suae Nationis* afficiet Diaconos Coptos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum praestitere Ordini Sacro in infantili aetate suscepto.

§. 46. Satis haec videri possunt pro examine tertii, et quarti Dubii, semper tamen praeculis habita firmiterque retenta hypothesi, quod quaestio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima aetate Ritu Copto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, et post ratificationem Ordinis factam apud Catholicos in Statu coelibii, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

§. 47. At suspicari Nobis non temere licet, crebrius, in praxi alium dari casum a praemissa hypothesi longe diversum. Saepissime etenim contigit, a Diaconis apud Schismaticos in aetate infantili ordinatis, ubi aetas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expresse, saltem tacite, v. gr. ministrando in Ordine suscepto; et ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus, in quibus versantur, quaerunt in sinu Catholicae Ecclesiae salutare perfugium, sub spe tamen obtinendae Dispensationis super

Quae legis vim habere debet; ut definitum fuit de Maronitis.

Praemissa quatenus procedant.

De his qui Ordinationem tacite ratam habuerunt, et Nuptias contraxerunt, ante ejuratum Schisma.

Matrimonio jam inito, ut in statu conjugali legitime perseverent.

Hi stricto
jure ab Uxo-
ribus sepa-
randi.

§. 48. Casus iste quo frequentior est, eo etiam explicatu difficilior. Etenim, si ad trames jam expensarum rationum, ipso jure irrita sunt Matrimonia post Ordinem Sacrum contracta; necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiae non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carpalibus, sed illico separari debere a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem obicem obrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstaré, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur.

An expediat
dispensationem conce-
dere.

§. 49. E contra vero si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur); ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta dispensatione executioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiae Orientalis, nulla sint et irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, et acerbe quererentur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticae Disciplinae.

Si dispense-
tur, neces-
saria esset re-
novatio con-
sensus.

§. 50. Insuper cum res sit de matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non posset, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiae rite praestito a conjugibus consensu. Hanc vero renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam aleae; probe intelligentes, unum, et alterum Conjugem posse pro libito abstinere a praestando assensu, immo potiri facultate se in libertatem vindicandi.

Facultas di-
spensandi a-
lias a S. S. de
concessa.

§. 51. Caeterum, ut mox innuimus, indubit Ecclesiasticae Historiae monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perseverarent in foedere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicae Literae fel: rec: Innocentii IV. Praedecessoris Nostri Anno 1244. datae ad Magistrum et Priores Fratrum Praedicatorum Terrae Sanctae, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis: *Qui deputantur ad praedicandum Jacobitis, Neostritis, Giorgianis, Graecis, Armenis, Maronitis, Mosso-
linis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis etc. dispensari valeat, ut illi ex Na-*

tionibus numeratis, qui post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, et casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia contraxerunt, remaneant in eisdem. Exstat dictarum litterarum Exemplar authenticum Romae in Archivo Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Coenobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito et illustrato ab Antonio Bremond dicti Ordinis Alumno tom. 1. pag. 136.

Suspendi
Resolutio

§. 52. Sed haec exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa desunt, quae scitu digna sunt, haeremus adhuc; et praecipuum Pontificiae sollicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleate assequendas pertinere possit.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Praefecti Missionis, caeterorumque Missionariorum, ad quos praesentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subjectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

Mission-
jubentur
ea subje-
capita dist-
cte referri

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hodie sunt, statu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tuto delegari possit, ut Sacro Chrismate praecipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post haeresim ejuratam, et abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum aetate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus praefertur. An Diaconi ordinati in aetate puerili, ministent adulti in Ordine suscepto, et in statu coelibis, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; cum compertum sit, teste P. Benart, eos a Puero

functionibus Ecclesiasticis assuescere, et in magno numero ordinari, ne aliquando desint, qui Ecclesiae Ministeriis operam navent.

V. An et quomodo tolli possit, et radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, et induci, quoad aetatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicae Fidei praesidium, et Disciplinae Ecclesiasticae augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchae Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitae, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi et utilitatis vel potius scandali et detrimenti allatura sit rei Catholicae Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, librat in utramque partem omnium rationum et circumstantiarum momentis.

abortatio.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quae Evangelici Praecones, ad Animarum salutem, ad Catholicae Fidei propagationem, et spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia; et justa sunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet; eisdem optati eventus auspiciem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

at. die 4. Maji 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die IV. Maji MCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

XXIX.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio etc.

Quamvis a tempore antiquissimo, quo Collegium S. N. C. Aulae Advocatorum institutum fuit, nulla extet satis certa memoria, quod eorum aliquis Habitu Laicali incedens, et more Nobilium Laicorum militari Ense praecinctus, Officium retinuerit Advocacionis Consistorialis, pro quo, inter caetera, etiam qualitas Clericalis indubitate exigitur; eoque minus postquam fel. rec. Alexander PP. VII. Praedecessor Noster Togam peculiarem, atque distinctam tam in privatis, quam in publicis Functionibus eisdem privative indulsit: quia tamen nuper a nonnullis in dubium revocatum fuerat, utrum Habitus Laicalis per se esset cum

dicto Officio incompatibilis, propterea quod Advocati Consistoriales haud raro fuerint Urbis Nostrae Conservatores, aliquando Senatores, et quandoque etiam Civitatis Nostrae Bononiensis apud S. Sedem Oratores. Idcirco Dilecti Filii Decanus, et moderni Advocati Consistoriales in Aula Magna Romani Nostri Archigymnasii, quod vulgo Sapiencia nuncupatur, more solito collegialiter, et legitime congregati, ut omnem praeciderent super hoc dubitandi occasionem, post maturum rei, ac totius negotii examen, et praevia speciali nostra permissione, praefatae antiquissimae consuetudini merito inhaerentes, atque utendo facultatibus jampridem Ipsi competentibus, et per Nos etiam nuperrime confirmatis decernendi, et statuendi unanimi voto, et nemine prorsus ex decem, qui Collegio interfuerunt, dissentiente, aut discrepante, sequens Decretum per modum declarationis, et quatenus opus sit, etiam novi Statuti ediderunt, ab unoquoque Ipsorum propria manu firmatum, atque subscriptum » Die Mercurii 21. Aprilis 1745. » Nos infrascripti Decanus, et Collegium S. C. A. Advocatorum in Aula magna nostri Archigymnasii Romanae Sapienciae more solito collegialiter congregati, inhaerendo antiquae consuetudini, et quatenus opus sit, per viam novi statuti, et utendo facultatibus nobis clementissime attributis, et confirmatis a Sanctissimo Domino Nostro PP. BENEDICTO XIV. in ejus Constitutione nuper edita sub Datum quarto Kalen. Septembris 1744. statuimus, decernimus, et declaramus, Habitum Laicalem esse incompatibilem cum Officio Advocacionis Nostrae Consistorialis, atque ideo per assumptionem ejusdem Habitus Laicalis intelligi ipso facto renunciatum eidem Officio; et ita etc. non solum etc. sed, et omni etc. » Thomas Antamorus Decanus » Ludovicus de Valentibus » Joannes Ascevolinus » Nicolaus Maria de Vecchis » Gabriel de Serianis » Julius Caesar Fagnanus » Virgilius Montecatinus » Clemens Argenvillieres » Philippus Maria Pirellus » Alexander Litta ». Nos igitur, qui Collegium praedictum pro nostra in Ipsum sincera affectione, ac benevolentia pluribus aliis beneficiis dudum ornavimus, et cumulavimus, serio considerantes, Togam Consistorialem non ita esse cum Toga Senatoria incompatibilem, ut pro diversitate Actuum, et Functionum promiscuus utriusque usus conciliari nequeat: contra ve-

ro neque statui Clericali, neque Officio, et Functionibus advocati Consistorialis, neque demum decori ipsius Collegii congruere ullo pacto, aut convenire, quod Aliquis ipsorum Habitu Laicali, atque ense praecinctus in publicum prodeat, atque incedat; ac de caetero attendentes Habitus Clericalis usum, Togaeque Consistorialis insignem quidem, paucisque admodum, et electis Viris concessam praerogativam nullo umquam tempore impedimento, vel morae fuisse, quominus ipsi Advocati Consistoriales, qui in Sacris constituti non erant, Nobiles uxores duxerint ex Familiis etiam primariis, et magnatitiis tam Urbis, quam reliquarum status nostri Ecclesiastici Civitatum: Motu proprio non ad dicti Collegii Advocatorum, seu illius particularium Personarum instantiam, sed ex nostra mera liberalitate, et ex certa scientia, ac matura deliberatione praehabita, deque Apostolicae Potestatis plenitudine Decretum Collegii praeinsertum non modo approbamus, et confirmamus, eique tenore praesentium inviolabilis firmitatis robor adjicimus; Verum insuper pro majori cautela eidem Decreto addentes Motu, et potestate paribus volumus, constituimus, decernimus, et ordinamus, quod statim ac aliquis ex Advocatis Consistorialibus tam praesentibus, quam futuris, tam de numero duodenario, seu Titularibus, quam etiam Coadjutoribus sub quacumque forma datis, et constitutis, etiam cum futura successione, praedictum Habitu Laicalem quandocumque assumpserit, et militari ense accinctus in publicum prodierit, ipso jure, et ipso facto, absque ulla praecedente monitione, declaratione, vel Sententia, ab Officio Advocationis Consistorialis, et respective Coadjutoria perpetuo decidisse censeatur; Ita ut Officium praedictum vacet, et respective Coadjutoria cesset eo ipso. Non obstantibus legibus, et Statutis, etiam ipsius Collegii, Ordinationibus, et Constitutionibus Apostolicis, Cancellariae nostrae regula de jure quaesito non tollendo, caeterisque contrariis quibuscumque. Ut autem, quae superius constitui-
mus perpetuis futuris temporibus inviolata serventur, eorum exequutionem committimus Ven. Fratribus Nostris Thomae S. R. E. Cardinali Ruffo nuncupat. Episcopo Ostiensi, et Veliter-nensi, ac ejusdem S. R. E. Vice-Cancellario, ac Annibaldi S. Clementis nuncupat. Episcopo Portuensi S. R. E. Camerario, aliisque ejusdem

S. R. E. Cardinalibus Camerario, et Vice-Cancellario pro tempore existentibus cum ampla, et libera facultate statuendi, et decernendi quidquid pro accurata, et omnimoda hujusmodi Decreti, et Ordinationis, et voluntatis exequutione decernendum, et statuendum esse duxerint. Sublata in praemissis quibuscumque Judicibus Ordinariis, et Delegatis etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditoribus, et Romanae Ecclesiae Cardinalibus aliter judicandi facultate. Nos enim, ex nunc irritum, et inane decernimus, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae ex Palatio Nostro Quirinali, Dat. die 5.
Maji 1745.
hac die 5. Maji 1745.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Cum Decanus, et Moderni Sac. Consistorialis Aulae Advocati ad conservandam antiquissimam consuetudinem, quae inter mox dictos Advocatos floruit, a Laicali videlicet Habitu abstinendi, sub die 21. proximi elapsi Mensis Aprilis Collegialiter congregati Decretum ediderint, per quod declararunt, Habitu Laicalem esse incompatibilem cum Officio Advocationis Consistorialis, adeo ut per assumptionem ejusdem habitus Laicalis intelligatur ipso facto renunciatum eidem Officio, Sanctitas vestra pro sua erga Collegium Advocatorum praedictorum benevolentia, condignisque rationibus Decretum ab Eis, ut supra, editum Motu proprio confirmare, et approbare Apostolica auctoritate dignetur, et insuper decernere, quod Officium vacet eo ipso, nunc, et pro tempore existentibus S. R. E. Cardinalibus Camerario, et Vice-Cancellario Exequutoribus designatis; cum derogationibus, Clausulis, et Decretis in praesenti Cedula Motus Proprii latius expressis.

DE JEJUNII DISCIPLINA

CXXX.

Conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Dioecibus integris, nonnisi certa ratione, et justa de causa, petendis, et concedendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Libentissime quidem amplectimur, quae Nobis offeruntur, occasiones ad Vestros animos excitandos, ut Ecclesiasticae disciplinae reparandae sedulam curam conferatis: etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evecti fuimus, conjunctam esse intelligimus sollicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus.

§. 1. Cum itaque praesentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimae, veteri Ecclesiae instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimae Institutione, et Patrum, et Conciliorum omnes super hac de re in medium proferre auctoritates. Difficile id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, et nullo modo consentaneum Vobis, quos doctrinae laude, Canonum, et Sacrae Historiae cognitione praestantes arbitramur. Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinae Synodi, quae sess. 25. de Reformat. praecipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum curae traditi magna religione perficiant ea, quae a Sacris Canonibus praescribuntur: *Ut illis omnibus, et iis praecipue sint obsequentes, quae ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, et jejunia.*

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. ab Sede Anconitana translati fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro Viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendo Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, et legitima prius auctoritate interposita, quadragesimae abstinentiam non observarent, minime, inquam, solvendo a jejunio, itaut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituere,

non unica vice, vespertina superaddita Refectione, quae permitti jejunantibus consuevit.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, et praestantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accurateque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiae finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimae, nisi conditio servandi Jejunii, sive unius comestionis, interponatur; et illum quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eandem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quaestionibus, existimavimus unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum Jejunium indicitur, rite obtinuerunt; et pravam illam consuetudinem, quae apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus, postquam ipsi Quadragesimalis abstinentiae praecepto soluti fuerunt, ob eam potissimum causam, quod grave detrimentum saluti ab esu piscium accipiant.

§. 4. Haec apertissime constant ex nostris Apostolicis Literis, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Episcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primae incipiunt: *Non ambigimus*, alterae vero: *In suprema*. Nos profecto nulli umquam elargiti sumus vesci carnibus, cum tempus Quadragesimae, sive, aliud Jejunium praecipitur, nisi indicta, scriptaque conditione, quam superius commemoravimus. Maximam pariter laetitiam percepimus, cum redditae Nobis fuerunt plures Epistolae, ac Mandata vestra, Literis nostris Apostolicis omnino consentanea, quibus pro virili parte contendistis adducere Populos vobis subjectos, ut propositam in illis disciplinam servarent.

§. 5. Interim promulgatis iisdem Apostolicis Literis, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatae sunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura suspicati fuimus. Plures etiam quaestiones propositae Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illae, vel ipsius Legis verbis, vel sensu penitus corruant ac dissolvantur. Attamen Sacro Tribunali no-

Leges ad eas
dirimendas
promulgatae.

Quae execu-
tioni man-
dantur.

Excitatae
difficultates
per organum
Poenitentiae
Apost.
solvuntur.

Sollicitudo
Pontificis
pro conser-
vatione Ec-
clesiasticae
Disciplinae.

Jejuniorum
observantia a
Conc. Trid.
Episcopis
commendata.

Pontificis
sententia
circa quaes-
tiones de
Jejunio.

strae Poenitentiariae; rerum hujusmodi consilio ac peritissimo, easdem quaestiones expendendas commisimus, quibus omnibus plene cumulateque, quoties opus fuit, satisfecit.

Archiep.
Compostellae
plura dubia
proposuit.

§. 6. Archiepiscopus Compostellae, in Hispaniarum Regnis Primus Inquisitor, nuperime vita functus, longam ad Nos dedit Epistolam, qua plures recensebat difficultates, quae Literis nostris Apostolicis adversabantur, quominus executioni mandarentur; eo quod nonnulli Theologi in diversas opiniones ac sententias abirent in solvendis quibusdam quaestionibus, quibus Literae nostrae Apostolicae causam et occasionem praebebant; ac proinde de illis Judicium Nostrorum exquirebat. Equidem Archiepiscopi Literae Nos gravissimis ac difficilissimis temporibus occupatos deprehenderant: attamen, dum quaestiones in ipsis expositas percurramus, visum Nobis est non quidem expeti, ut iis quaestionibus responsum fieret, ipsisque solutis, nullum impedimentum, sive obstaculum nostris Literis Apostolicis superesset; sed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipsae minime adducerentur. Accedit etiam, quod Epistola Archiepiscopi multis argumentationibus, et obscuris vocibus redundabat, quamobrem, licet plures hortarentur, ne ullum Archiepiscopo responsum redderemus; illi tamen satisfecimus, res praecipuas ex ejus literis delibantes, et quaestiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Nostris occupationibus tribuendum testati sumus, quod tarde ipsi responsum daremus, ejus studium commendavimus, et etiam magnopere probavimus, quod anceps ac dubius ad hanc Sanctam Sedem confugerit, ut consilium exposceret: Deinde prolatis quaestionibus satisfacere non praetermisimus, illum tamen momentes de instituto Summorum Pontificum, qui leges condere solent, disciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi causas objiciunt, ut quae constituta sunt, perturbent ac evertant.

Quibus Pontifex
satisfecit per
Literas Apost.

Haec pronomen
habentur
in similibus.

§. 7. Vix redditus Literis, Archiepiscopus paulo post vitae cursum absolvit: Itaque non immerito suspicamur, responsa Nostra, quae literis continebantur, haud cognita fuisse et perspecta illis, qui quaestiones excitaverant. Post haec alii pariter ex Hispanis Episcopis nonnullas ex iisdem quaestionibus Nobis proposuerunt; quare iisdem responsis usi sumus, quae tradita prius Archiepiscopo Compostellae

a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam praestantes inter Italos Theologi, qui Literas nostras Apostolicas datas anno 1744. egregiis commentariis illustrarunt: Idem contigit Responso, quod fecimus Archiepiscopo Compostellae die 8. Julii anno 1744., quod sane integrum suis Libris praefigendum curaverunt.

§. 8. At quoniam Libri ejusmodi ad Vos fortasse nondum pervenerunt, vel curis aliis distanti illos percurrere minime potuistis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum saepius est) ad Archiepiscopum Compostellae jam pridem scripsimus, ut quae disciplina Vestris in Dioecesis tenenda sit, planè cognoscatis, ac ne Vos deterreant difficultates, si quae a captiosis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apostolici Brevis superius impressi num. xcix. pag. 386.

§. 9. Cum haec ita se habeant, satis muneri nostro fecisse videmur, ne illi, quibus licet carnes edere, cum Jejunium tempore Quadragesimae, vel extra Quadragesimam Fidelibus praescribitur, unius comestionis limites excedant, ac ne piscibus simul et carnibus parari sibi mensam patiantur, nevé cavillationes perscrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc supersunt, quae remedium a Nobis deprecantur.

Quaestio-
bus hisce
solutis
alibi
abusus
tol-
lendi.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non solum plures in qualibet Italiae Urbe, vestra auctoritate, dissolvi a Quadragesimali abstinence, sed etiam magno studio contenditis, uti universam Civitatem, totamque Dioecesim eadem abstinentia liberemus. Hinc factum est, ut in quibusdam Civitatibus ac Dioecesis jam per multos annos Fideles universis, absque ullo discrimine, carnibus per Quadragesimam utantur.

Dispensatio-
nes genera-
les nimis
saepè petun-
tur.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert sollicitudinem, eo quod deprehendimus certis Testimoniis, in quibusdam Regionibus Septentrionis, toto Quadragesimae cursu, lactis et ovorum usum libere permitti, qui per plures annos eandem facultatem petierint, et ab Sede Apostolica consecuti fuerint: quamobrem illi Populi sibi in animum induxerunt, non esse rursus ad Pontificem confugiendum pro hujusmodi facultate impetranda, sed priores concessionis singulis annis acceptas sufficere, ut lactis et ovorum consuetudo per Quadragesimam comprobetur.

Quid inde
timeandum.

Conc. Trid.
mens circa
dispensatio-
nes.

§. 12. Praeterea maximi facienda esse du-
cimus ea verba Trident. Concil. Sess. 25. cap.
18. de Refor. *Sicuti publice expedit, Legis vin-
culum quandoque relaxare, ut plenius, venienti-
bus casibus, et necessitatibus, pro communi utili-
tate satisfiat; sic frequentius Legem solvere, exem-
ploque potius, quam certo personarum, rerumque
delectu, petentibus indulgere, nil aliud est, quam
unicuique ad Leges transgrediendas aditum ape-
rire.*

Pontificis
sanctio jam
edita.

§. 13. In Literis nostris Apostolicis, quas
anno 1741. ad omnes Catholicos Episcopos de-
dimus, huic corruptelae viam praecludere co-
gitavimus ea ratione, illisque verbis, quae
rursum hic subijcimus: *Debitum igitur Pater-
nae uniuscujusque vestrum sedulitatis et charita-
tis officium jure postulat, ut omnibus notum fa-
ciatis et annuntiatis, nemini quidem sine legitima
causa, et de utriusque Medici consilio, multitu-
dini vero, veluti Populo, aut Civitati, aut Gen-
ti indiscriminatim integrae, nonnisi gravissima,
et urgente necessitate, et in casibus per Sacra
Canonum Statuta praescriptis, cum debita Apo-
stolicae hujus Sanctae Sedis reverentia, a Qua-
dragesimali Jejunio dispensationem, toties quo-
ties opus fuerit, concedendam, nec audacter fi-
denterque usurpandam, nec superbe et arroganter
ab Ecclesia, sicut alibi in more positum esse ac-
cipimus, esse postulandam.*

Ratio servata
in conceden-
dis Disp. ge-
neral.

§. 14. Porro Nos hanc normam secuti su-
mus, cum multitudinem, veluti Populum, aut
Civitatem integram, Quadragesimali abstinencia
immunem declaravimus. In primis loci Epi-
scopus id postulare a Nobis debuit, ac de gra-
vissima, urgenteque necessitate suum testimo-
nium interponere. Deinde carnes minime per-
missae fuerunt, si lactis, et ovorum usus satis
esse videretur. Tum vero facultas edendi carnes
tribui solum consuevit, cum interposito Epi-
scopi testimonio id omnino necessarium judi-
catur: nec sufficiens necessitati remedium af-
ferri constaret, si ova solum, et lacticinia con-
cederentur. Quoties autem abstinencia Qua-
dragesimae nostra auctoritate soluta fuit, cer-
tos tamen dies praescripsimus, quibus integra
abstinencia servaretur, nempe diem Cinerum,
dies quatuor temporum, vigiliis praecepto
obeundas, dies Majoris Hebdomadae a Domi-
nica Palmarum. Quandoque recensuimus etiam
totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam
indiximus abstinenciam Feriis sextis, ac Sab-
batis, etiamsi facultas a Nobis tradita, lactis

et ovorum usum solum complecteretur. Postre-
mo eam conditionem semper addidimus, ne
Jejunii lex unius per diem comestitionis ullo
modo violaretur, ac ne simul in mensa carnes
et pisces apponerentur.

§. 15. Dum rationem hujus consilii nostri
serio perpendimus, haud plene acquiescimus,
ob eam sollicitudinem ac dubitationem, ne causa
a b Episcopo loci prolata, quam Nos legitimam
credidimus ad solvendam Quadragesimae ab-
stinenciam, ejus naturae fortasse non sit, quae
veram et urgentem necessitatem contineat.
Quippe illud Nobis semper ante oculos propo-
situm habuimus, ut nihil a ratione alienum,
nihil inconsulto ac temere faciamus. Haerent
pariter animo defixa Sancti Bernardi verba ad
Pontificem Eugenium lib. 3. de Consideratione
cap. 4.: *Facitis hoc, quia potestis: sed, utrum
debeat, quaestio est, et quomodo.* Attamen fidem
praestitimus iis, quibus praestanda fuerat,
Episcopis nempe locorum. Non enim alio pa-
cto exerceri potest sollicitudo peculiarium Ec-
clesiarum, ac Dioecesum, nisi fides habeatur
Episcopis, a quibus illae administrantur. Sed
in posterum, ut gravissimum hoc negotium
tutius, quam fieri possit, geratur, molestum
vobis non sit, animum iis advertere, quae sub-
jicimus.

Verificatio
causae ab E-
piscoporum
judicio pen-
det.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III.
Praedecessore Nostro Cap. Consilium, de obser-
vatione jejuniorum, inter causas legitimas sol-
vendi abstinenciam a Carnibus jejunii tempore,
recenseri veram, et existentem reipsa aegritu-
dinem: Praeterea de illis, qui in Quadragesima,
vel in aliis jejniis solemnibus infirmantur, et pe-
tunt sibi esum Carnium indulgeri, respondemus:
quod, cum non subiaceat legi necessitas, deside-
rium infirmorum, cum urgens necessitas exigit,
supportare potes et debes, ut majus periculum in
eis evitetur. Idem statuerant multo ante Inno-
centium III. Patres octavi Concilii Toletani
Can. 9., quod anno 653. celebratum fuit: *Quis-
quis absque inevitabili necessitate, atque fragili-
tatis evidenter languore, seu etiam aetatis impos-
sibilitate, diebus Quadragesimae esum Carnium
praesumpserit attentare, non solum erit reus Re-
surrectionis Dominicae, verum etiam alienus ab
ejusdem diei Sancta Communione. . . Illi vero,
quos aut aetas incurvat, aut languor extenuat,
aut necessitas arctat, non ante prohibita violare
praesumant, quam a Sacerdote permissum acci-
piant.*

Causae pro
concedendis
dispensatio-
nibus perso-
nalibus.

Aliae omni-
no requirun-
tur pro ge-
neralibus.

§. 17. Nemo est, qui non intelligat hujusmodi causas satis esse, ut aliqui a Jejunii legibus et abstinentia immunes existimentur; non autem, ut Populus, vel integra Civitas idem privilegium obtineat. Quis enim sibi persuadere possit, Cives universos alicujus Urbis, vel Dioecesis, eodem tempore gravissimo morbo teneri, vel in eodem discrimine versari omnes, ut periculosam aegritudinem contrahant? Nisi forte eos morbos intelligamus, qui ab aeris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulo post verba faciemus. Quis credat umquam, Populum universum alicujus Dioecesis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema senectute confectum?

Quadragesimalium ciborum caritas non est causa sufficiens pro dispensatione.

§. 18. Neque vero causa sufficiens habenda est, ut aliqua Civitas, vel Populus abstinentia Quadragesimali liberetur, ipsique Carnes permittantur, si forte pisces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitae sustentationem labore ac sudore sibi comparant, alii vero patrimonio ac divitiis satis superque abundant. Itaque, si pro emendis piscibus grave pretium solvendum sit, id quidem egenis Civibus, non vero divitibus suffragatur. Id asserunt etiam nonnulli Theologi haud severioris disciplinae, quorum sententiam recensuimus Capite nono Libri tertii nostrarum Institutionum, quas Bononiae Typis impressimus.

Nec Militum stationes.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorsus existimari debet, solvendas esse abstinentia Quadragesimae Civitates, vel Dioeceses; ubi exercitus versantur, eo quod Milites in iis locis permanentes abstinentiae leges minime observant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejuniū rite religioseque suscipiendum, ut nempe Milites tanta virtute temperantiae permoti, ipsorum exemplum sequantur. Illud solum pro legitima causa in medium proferri potest, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, licet Quadragesimae Jejuniū non obtemperent, ut harum rerum pretia summopere augeantur. Tunc autem eadem statuenda sunt, quae paulo ante diximus, cum pisces, et ova cariori pretio comparantur.

Nec alia ex peculiaribus causis supra recensitis.

§. 20. Igitur peculiare morbi, quamvis frequentes, in posterum pro causa solvendae abstinentiae non adducantur, nisi forte Civibus universis iidem morbi communes habeantur

ob aliquam aeris corruptionem: neque in posterum herbarum, olei, piscium, et ovorum pretia tanti ponderis esse censeantur, ut omnis Civitas, vel Dioecesis, ab instituto Quadragesimae Jejuniū ac temperantia liberari contendat. Quod si veras, ac legitimas a Nobis causas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potissimum percensebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera vero ab ipsa rerum magistra experientia deprompta est.

§. 21. Innocentius III., quem superius nominavimus, eodem Cap. Consilium, de observatione jejuniorum, Archiepiscopo Bracarense postulanti, qua poena plectendos judicaret illos, qui tempore Quadragesimae a Carnibus non abstinerant ob summam rerum caritatem, et angustiam, itaut plures fame enecarentur, respondit his verbis: *Cum autem quaesieris, quae sit illis poenitentia injungenda, qui diebus Quadragesimalibus, tempore quo tantae famis inedia ingruerat, quod magna pars populi propter inopiam annonae periret, carnes comedere sunt coacti; responderis: quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Preces tamen Domino pro illis et cum illis effundas, ne ipsis aliquatenus imputetur; quia bonarum mentium est, ibi timere culpam, ubi culpa minime reperitur; Si quis hoc tempore Episcopus, adductus exemplo Bracarensis Antistitis, idem consilium peteret a Sede Apostolica, tamquam ineptus, ac simplex haberetur; Sed illo Ecclesiae felicissimo seculo maximi pendebatur, uti aequum est, Quadragesimae praeceptum. Hinc magna severitate inquirebantur illi, qui minime paruissem, licet talis causa intercederet, ut liberi ab eodem praecepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipsorum incolumitas cum Reipublicae felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fuse ostendimus in decima quinta nostrarum Institutionum Libri primi. Sed iis omissis, et aliis bene multis, quae in hanc rem congeri a Nobis possent, illud primum delibabimus ex responso Innocentii III., tunc Quadragesimae abstinentia solvi posse integram Civitatem, vel Dioecesim, cum reipsa non suppetunt ea, sine quibus praeceptum Quadragesimae observari nequit. Itaque si revera in aliquo loco neque oleum, neque pisces comparari possint, tunc Incolis ejusdem loci permitti fas est, ut lacte, et ovis utantur: Si haec autem revera deficiant, tunc Carnis, salubris tamen, edendae facultas concedo-*

Causae legitimae I. Deficientia piscium, olei etc.

Disciplinae veteris rigor.

tur, interposita semper jejunii servandi conditione.

§. 22. *Insula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Charissimo in Christo Filio nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo, nec ei ullus praestitit Episcopus. Praefectus Patrum Societatis Jesu anno 1742. a Nobis quaesivit, an ex concessione sibi facta a Sede Apostolica dispensandi super esu carniū, ovorum, et lacticiniorum tempore jejuniorum, et Quadragesimae, dici posset, sibi etiam datam fuisse facultatem dispensandi nedum particulāres personas, sed etiam multitudinem hominum, et omnes sui districtus Incolas, quando coram Deo id expedire judicasset: habitoque responso, facultatem ei fuisse concessam dispensationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudinī hominum, et omnibus Incolis sui districtus; pro concessione exoravit. Pro causa exposuit veneficam piscium qualitatem; exiguum piscatorum numerum, qui longe ab Insula piscantes, pisces deferrebant aut foetentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quae pleum emere non poterant pro cibis Quadragesimalibus necessariis; deficientiam denique olerum, et leguminum, quae in ea regione facile corrumpuntur, aut a vermibus consumuntur. Re subinde mature discussa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis die 12. Aprilis anno 1742., habita ratione regionis nimis remotae, a qua quilibet anno impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recursus; indulgentes necessitati Fidelium degentium in Insulis Ditionis Gallicae in America, facultatem concessimus Praefectis Missionum illarum partium, ut in casu verae, et ineluctabilis necessitatis, et tantum de anno in annum, praefataque vera necessitate durante, et non aliter, nec alio modo, uti possent et valerent cum fidelibus Populis ipsorum regimini commissis dispensare super esu ovorum, et lacticiniorum, et etiam carniū tempore Quadragesimali, indicta simul cum hujusmodi dispensatione observantia jejunii per unicam comestionem, onerataque praedictorum Praefectorum conscientia, si adamussim juxta praescriptum concessa facultate usi non fuissent.*

§. 23. Sed jam ad experientiam devenimus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris in-

flammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, et ex una Provincia in aliam haec funesta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbus ejusmodi, qui universos hominum ordines, atque aetates corripiebāt, lentam solum in pectore inflammationem excitaret, tamen senibus matura jam aetate debilitatis extremam afferebat perniciem; nam ex ipso febres acutissimae, ac mortales sequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Postremo multorum pectora adeo labefactavit, ut gravissima deinde mala provenerint. Alios quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, aegros in discrimen vitae adduxisse, Medici Scriptores luculenter testantur.

§. 24. Itaque si Medicinae Professores acciti, monitique graviter ut nihil a veritate alienum respondeant, unanimi consensu fateantur (ut nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononiae versaremur) morbum esse talis naturae, qualem superius commemoravimus, ita ut nulla aetas libera, et incolumis esse queat; et affirmant, illis ipsis, qui inter Cives salvi et integri numerantur, eandem perniciem imminere; id praeterea conferre plurimum ad ejusmodi lue depellendam, aut evitandam, si tum aegrotantes, tum sani a piscibus, et oleo, et quandoque pariter a lacte, et ovis abstineant, si, inquam, res ita se habeat, tum procul dubio causa sufficiens judicanda est, quae experientiae innititur; et quae semper probata, et in posterum probanda videtur, ut nempe Populus, seu Civitas integra a carnibus abstinendi praecepto non teneatur.

§. 25. Neque ulla difficultas promovere vos debet a consulendis Medicis, qui praestantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera senserint, scripto testari non praetermittant; quae conditio si desit in posterum, nulla umquam facultas Civitati, aut Dioecesi, carnibus aut lacticiniis vescendi tempore Quadragesimae tribuetur: quippe id necessarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiāres quidem Cives a Quadragesimae praecepto liberos; et immunes decernere soleant; (de qua re gravissime monendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo nimis aggravent): cum vero pro universis Civibus idem statuendum proponitur,

Medici audiendi super qualitate morbi.

Eorum attentiones exhibendae.

Exemplum dispensationis concessae pro Insulis Americae.

II. Causa. Morbus epidemicus.

Quid obser-
vandam pro
indulg. esu
carnium, et
ovorum.

tum se difficiles, anxios, ac sollicitos praestare, Nos ipsi experti sumus. Postremo si velint percurrere ea, quae in Italia, et extra ipsam praeclarissimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facile deprehendent, abstinentiam, ciborumque parsimoniam ab illis magnopere commendari; discrimen inter morbos constitui; e certis rationibus ostendi, in curandis quibusdam morbis nequaquam requiri, ut jusculum, et carnes, loco piscium, olei, et herbarum substituantur; in aliis vero juvare plurimum, si sublatis carnibus, cum indicitur jejunium, oleo, vel lacte aegrotantes utantur: Demum advertent, quam diligenter, accurateque scribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumis a communi lue supersunt.

Episcopi ne
facile petant
Dispensationes
generales.

§. 26. Haec vobis indicanda putavimus. Reliquum est, ut Vos hortemur, ne tam facile suscipiatis negotium petendae facultatis utendi carnibus, et lacticiniis tempore Quadragesimae pro universa Civitate, vel Dioecesi. Quippe abruptenda tandem est consuetudo, ob quam jam per tot annos in quibusdam locis hae facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abstinentiam Quadragesimae nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter aegrotos, vel mortuos recenseri.

Praemissis
non servatis,
Dispensatio
denegabitur.

§. 27. Hanc rationem, et institutum Nos ipsi secuti sumus Romae, ac Bononiae (cujus Sedem adhuc retinemus), cum nuper Quadragesimae tempus ageretur. Si vos id quoque praestabitis, neque facile a Nobis pro universa Civitate, vel Dioecesi, facultatem solvendi Quadragesimae abstinentiam postulabitis, vel (si necessarium id arbitremini) non aliter, quam servatis praemissis conditionibus Dispensationis instantia ad Nos deferretur, non solum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; sed etiam repulsae pudorem evitabitis, Nosque pariter ea molestia vindicabitis, quam ferimus, dum votis vestris minime obsecundamus. Postremo vos omnes peramanter amplectimur, et Apostolicam Benedictionem Vobis, Populisque vestris impertimur.

Dat. die 10.
Jun. 1745.

Datum ex Arce Castri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla et illicita declaratur; cum censuris, et inhibitione, ne Consecrationem suscipere praesumat.

*Dilectis Filiis Universis Catholicis in Foederato
Belgio commorantibus.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam,
Benedictionem.*

Hieronymo de Boch e vivis ad districtam rationem de illegitima probrosaue sua in Pseudo-Episcopum Harlemensem cooptatione a Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi Petro Joanne Meyndarts funestissimi Schismatis istic Patrono dudum facta, deque sua illicita, nefaria, sacrilega, et contra suprema Apostolicae hujus Sanctae Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum sanctiones, fucatis caeremoniis, accepta consecratione, reddendam, die XI. Mensis Decembris anni proximo elapsi evocato a Pastorum Principe aeternoque Judice Jesu Christo, cujus vices in terris Nos plane immerentes gerimus; sperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipse Petrus Joannes scelestissimus execrandae perduellionis antesignanus, quem neque paterna Praedecessoris nostri felic. rec. Clementis PP. XII., ac Nostra monita, neque vibrata toties in ipsum omnium Ecclesiasticarum censurarum fulmina ad sanio rem mentem redegerant, tam infelici ejusdem Hieronymi exitu percussus, et sceleribus suis emergens, ad meliorem frugem rediret, et fructus poenitentiae dignos faceret. Verum iniquitatis filius nec conscientiae angoribus tactus, nec tot censurarum Ecclesiasticarum formidine deterritus, nec ad tantum symmystae sui exitium perterrefactus, sed veluti is, qui laetatur, cum male fecerit, et exultat in rebus pessimis, temerario ausu ac prae fracta fronte non solum eidem Ecclesiae Harlemensi primum Generalem Vicarium, deinde Episcopum constituit et designavit die XV. Mensis Maji currentis anni quemdam Schismaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastorem, verum

Schismaticorum pervercia.

Pseudo-Fiscopi elec.

ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de temeritate sua, detestabilique Pseudo-Episcopi designatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac sceleris confirmationem a Nobis expostulat.

Ultrajectensis Pseudo-Archiepiscopi auctor nulla Episcopatus Harlemensis irrita restitutio.

§. 1. Ad tantam audaciam pene concidimus, nec possumus satis aptis verbis explicare et debitis lacrymis deflare tam pervicacem perditum hominis in malitia sua gloriantis, et sceleribus scelera adjicientis insaniam furoremque. Etsi autem per alias in simili forma Brevis literas tum laudati Clementis Praedecessoris, tum Nostras, quarum tenores hisce praesentibus literis pro insertis haberi volumus, tam ipsius Petri Joannis electionem et consecrationem in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem, quam defuncti Hieronymi de Boch electionem, consecrationem, et jamdudum obsoleti Episcopatus Harlemensis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac sacrilegam, et utrumque excommunicatum, anathematizatum, atque a Catholicae Ecclesiae communione segregatum, ac prorsus Schismaticum vitandum, esse ac fore, et utrumque nullam vel minimam Jurisdictionem Episcopalem, aut pro Animarum regimine auctoritatem unquam habuisse et habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, et inanis ficta Harlemensis Episcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout asserta in Pseudo-Episcopum Harlemensem designatio; tamen Praedecessorum nostrorum, ac potissimum ejusdem Clementis Praedecessoris, sacrarum legum morem et exempla secuti, quemadmodum alias fecimus, tradita Nobis e Coelo potestate, electionem Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem a Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanne, et ab ejus fictis Canonici factam, asseritque Episcopatus hujusmodi erectionem, nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus.

Nova electio damnatur, et annullat.

Inhibetur electio quilibet jurisdictionis actus.

§. 2. Deinde sub poena Excommunicationis ipso facto et sine alia declaratione incurrendae mandamus districtaeque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exercent, ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad Animarum curam et sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu, constitue-

re, ac deputare audeat: ac proinde, si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si suspectos Ordines exercuerit. Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine sive jam factas, sive faciendas, cum omnibus inde sequutis prorsus irritas, nulliusque momenti declaramus.

§. 3. Praeterea sub eadem poena Excommunicationis ipso facto et sine alia declaratione incurrendae mandamus tam eidem Joanni Van-Stiphout, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum praebeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque Archiepiscopis et Episcopis, ne eundem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Has autem poenas decernimus sine praepjudicio illarum, quas tam Electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse.

Necnon Episcopalis Consecratio suspectio.

§. 4. Caeterum, Dilecti Filii, gaudium, et corona nostra, quemadmodum praeclara vestra in Catholicae Fidei et Religionis Orthodoxae confessione virtus et constantia, rebus ipsis semper probata, et Apostolicis laudibus commendata, Nos dubitare non sinit, quin non solum ad praecavendam, sed ad procul amandam propulsandamque etiam omnem execrandi Schismatis luem maximopere enitami- ni; ita paterna nostra erga Vos caritas haud patitur, quin paterni cordis nostri curas cogitationesque ad Vos convertamus, solcite mo- nentes atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Christi Domini Ovile, et ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, et hominibus, qui Vos indutos Catholicae lorica veritatis, et galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine incredibili nostra laetitia ac solatio, qui tantam virtutem pluri- mi facimus, servatamque a Vobis Catholicae Ecclesiae, Nobis, Romanaeque Sedi fidem singulari amore prosequimur; cujus pignus esse volumus Apostolicam Benedictionem, quam

Admonitio et cohortatio ad Catholicos.

cum uberrima coelestium charismatum copia conjunctam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die mense et Anno.

CXXXII.

DAMNATIO

Et Prohibitio Libri, cujus titulus est: *Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis, et Episcopi Harlemensis Instrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus a Sanctissimo alias expeditis ad Catholicos in Foederato Belgio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Altissimo Divinae providentiae consilio imposita imbecillitati Nostrae suprema Catholicae Ecclesiae procuratio, atque adeo commendata Nobis a Pastorum Principe Jesu Christo, cujus vices plane immerentes gerimus, assidua pascendi universi Domini Gregis cura, jure ac merito exigit ac requirit, ut ad eundem Gregem in unitate et integritate servandum custodiendumque semper advigilantes, inter gravissimas Apostolici ministerii Nostri partes eam praecipue reputemus, qua procul ejiciamus amandemusque perditos homines, ne sub inducta Pastoris larva Oves Christi venenatis fraudulentum fallaciumque doctrinarum suarum pascuis pelliciant ac decipiant, et ne eas Christi Ovili separantes, ad perditionis viam agent atque perducant.

Schismaticorum seditiosus Libellus.

§. 1. Cum itaque nomine duorum assertorum Antistitum, quos re ipsa haud legitime, sed nulliter electos, ac sacrilege consecratos, et supremis Apostolicae hujus Sanctae Sedis praeceptis inobedientes et contumaces, alias Nos a Catholica Ecclesiae communione separavimus et sejuximus, ac separatos et sejunctos esse declaravimus, et publice denunciavimus, in lucem prodierit quidam libellus anno

MDCCXLIV. editus sine Typographi nomine, et sine loci indicatione, sed hoc dumtaxat titulo: *Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis, et Episcopi Harlemensis Instrumentum appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus, quas praeferunt nomen SS. D. N. Benedicti XIV. scriptis ad universos Catholicos in Foederato Belgio etc.* Nos, licet titulus ipse praefatum libellum proscriptione dignum esse et fore, aliisque censurarum Ecclesiasticarum, quibus Romani Pontifices Praedecessores Nostri hujusmodi appellationes damnarunt proscripseruntque, notis, reipsa obnoxium esse demonstret, atque adeo haud necesse sit, ad illum damnandum ac reprobandum, animadvertere rationes atque momenta in eodem libello ad comprobandum dictum titulum adducta, utpote fallacia, schismatica, et seditiosa; nihilominus postquam accuratissimo tam Nostro, quam aliorum examini subjecimus, Apostolica demum censura perstringendum ac proscribendum duximus.

§. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theologia insignium Magistrorum suffragiis, de plurimorum quoque Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ad hoc specialiter deputatorum sententia atque consilio, libellum praefatum uti continentem propositiones falsas, seditiosas, scandalosas, captiosas, ad schisma ac eversionem Hierarchiae Ecclesiasticae pellicientes, et Apostolicae Sedis praedictae auctoritati injurias, et Ecclesiasticae jurisdictionis eversivas, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, damnamus, et reprobamus; Ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, lectionem, et usum omnibus et singulis Christifidelibus, etiam specifica, et individua mentione et expressione dignis, sub poena excommunicationis latae sententiae per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente) nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdicimus. Volentes, et eadem auctoritate mandantes, ut quicumque libellum hujusmodi penes se habuerit, illum, statim atque praesentes literae ei innotuerint, locorum Ordinariis, vel haereticae pravitatis Inquisitoribus tradere atque consignare teneatur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent.

Damnatur, et imprimi, legi, ac retineri prohibetur, sub censuris.

Similia scripta pariter prohibentur.

§. 3. Insuper omnia alia scripta, vel manu exarata, vel typis excusa, in quibus ejusmodi errores; aut illorum aliqui quomodolibet renovantur, vel defenduntur, seu eos in posterum, quod absit, renovari aut defendi contigerit, sub eadem poena, auctoritate, et tenore praefatis proscribimus itidem, et damnamus; ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, retentionem, et usum, sicut praemittitur, omnino prohibemus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Publicatio-
nis effectus,
et exemplo
rum auctori-
tas.

§. 4. Ut autem eadem praesentes literae ad omnium notitiam facilius perducantur, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, et auctoritate praedicta decernimus, illas ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, et Cancellariae Apostolicae, necnon Curiae Generalis in Monte Citatorio, et in Aedibus Campi Florae de Urbe per aliquem ex Cursoribus Nostri, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; sic vero publicatas, omnes et singulos, quos concernunt, perinde afficere; ac si unicuique illorum personaliter notificatae, et intimatae fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eandem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quae haberetur eisdem praesentibus, si exhibitae forent, vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

Public. eodem die, mense, et anno.

CXXXIII.

PRIVILEGIUM

Elevandi Crucem more Archiepiscoporum, conceditur Episcopis Eystetensibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Pastoralis dignitatis fastigium, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, per ineffabi-

BENED. XIV. TOM. XV.

lem Divinae Sapientiae atque bonitatis abundantiam evecti, ad ea, quae Ecclesiarum quarumlibet gloriam, earumque Praesulum splendorem et honorificentiam respiciunt, libenter intendimus, ut Praesules ipsi potissimum de laudabili honorum operum exemplo commendatione digni, per Nostri Ministerii partes, optatis gratulentur eventibus, proptereaque eos pii Pastoris affectu prosequimur, ac plenius favoribus confovemus, prout sublimium personarum, locorum, et temporum qualitatibus debita consideratione pensatis, conspiciamus in Domino salubriter expedire.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, annus millesimus ab Institutione et erectione Ecclesiae Eystetensis in Morgaviensi Germania, tunc Gentilibus Incolis, Idolisque ipsorum cultui dicatis referta, decurrat, seu prope elapsus sit; ipsique Ecclesiae Sanctus Wilibaldus ex Regali Anglorum Sanguine ortus primo loco, postea vero felicis recordationis Ebejardus, qui postmodum sub nomine Victoris Secundi ad Summi Apostolatus Apicem assumptus est, ex propinquo Henrici Imperatoris sanguine in Episcopos et Pastores praefecti fuerint; et in Majori Sancti Wilibaldi, et in alia Ecclesiis Civitatis, vel Dioecesis Eysteten., Sanctae Valburgae ipsius Sancti Wilibaldi, dum in humanis ageret, Germanae Sororis Ossa permultis miraculis clara in summa veneratione asserventur, ac ipsorum Sancti Wilibaldi, et Sanctae Valburgae ope, et praesidio, necnon ejusdem Sancti Wilibaldi Successorum Eystetensium Episcoporum zelo, et opere, in illis Partibus Fana diruta, et Orthodoxa Fides feliciter fundata et promota, et postmodum contra falsa Lutheri, et Calvini dogmata fortiter defensa respective extiterint; Et Civitas, et Dioecesis Eystetensis; coadjuvante Venerabili Fratre Joanne Antonio libero Barone de Frejberg moderno illarum Episcopo, pluribus Monasteriis aucta sit, ipseque Joannes Antonius Episcopus, recurrente mox saeculo, seu centesimo anno post nongentesimum ab ipsius Ecclesiae Eysteten. institutione, et erectione praedictis, hujus Saeculi, seu praefati anni centesimi Festivitatem solemniter celebrare, Reliquiasque praefati Sancti Wilibaldi ad Altare Argenteum propriis sumptibus ad id magnifice extractum, Sacrisque Suppellectilibus opulenter refertum, transferre, ut etiam accepimus, intendat.

Ecclesiae
Eystetensis
illustres prae-
rogativae.

Moderni E-
piscopi pia
merita.

Exordium.

§. 2. Nos, qui in agro Domini, divina disponente clementia, meritis licet imparibus, praesidentes, nil in Domino ardentius exoptamus, quam ea augeri, et promoveri, quae cultui Omnipotentis Dei, ac Sanctorum suorum Reliquiarum Venerationi et Ecclesiarum Praesulibus decori, et majestati incrementum afferre valeant, eidemque Joanni Antonio Episcopo specialem gratiam facere volentes; ipsumque Joannem Antonium Episcopum a quibusvis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censes; Motu proprio, non ad praedicti Joannis Antonii Episcopi, vel alterius pro se super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed ex matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, eidem Joanni Antonio Episcopo, et ipse, et ejus Successores, Ecclesiae Eysteten. Praesules pro tempore existentes, insignio Rationalis ab ipsius Ecclesiae Eysteten. institutione et erectione hujusmodi, ad ipsar Archiepiscoporum, jam gaudentes, de caetero perpetuis futuris temporibus Crucem in Civitate et Dioecesi praefatis, ac in quibusvis functionibus publicis, et privatis, non tamen in praesentia Archiepiscopi, nisi de ipsius consensu, et salvo in omnibus Jure Metropolitico, ante se elevari, et gestari facere, illaque uti libere et licite possint et valeant, Apostolica Auctoritate, tenore praesentium, concedimus et indulgemus, ipsumque Joannem Antonium Episcopum, ejusque Successores Ecclesiae Eysteten. Praesules pro tempore existentes, super eisdem praemissis a quoquam quavis auctoritate, et quovis praetextu, colore, vel ingenio molestari, inquietari, perturbari, vel impediri nullatenus unquam posse, neque debere.

§. 3. Praesentes quoque ex quocumque capite, quantumvis juridico, et legitimo, de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vicio, vel intentionis Nostrae, vel quopiam alio defectu notari, vel impugnari numquam posse, sed eas semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces fore et esse, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, nec eas sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus comprehensas, sed semper ab illis

exceptas esse et fore, ac Joanni Antonio Episcopo, ejusque Successoribus dictae Ecclesiae Eysteten. Praesulibus pro tempore existentibus perpetuo suffragari; Sicque, et non alias, per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, judicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus; non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, dictaeque Ecclesiae Eysteten, etiam Jramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus contrariis quibuscumque.

§. 4. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostrae absolutionis, Concessionis, Indulti, Decreti, et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae Apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, quinto nonas Julii Pontificatus Nostri Anno V.

NE CONFESSARII

CXXXIV.

A Poenitentibus exquirant Sociorum in crimine seu complicum nomina etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Regnorum Portugalliae, et Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Suprema omnium Ecclesiarum sollicitudo, et Divina JESU CHRISTI omnium Pastorum Principis, cujus vices plane immerentes gerimus, Caritas assidue urget Nos, ut pro commissa divinitus imbecillitati nostrae universi Dominici gregis cura semper advigilantes, periculis animarum, sicubi forte superimpenderint, per omnes Christiani Orbis Populos ac Nationes, opportune, quantum cum Domino

Episi et Successoribus conceditur Indultum gestandi Crucem ante se elevatam, etc.

Clausulae ad perpetuum.

Decretum irritans cum derogationibus.

Sanctio.

Dat. die 3. Julii 1745.

Pontificis studia in avertendis animarum periculis.

possumus, occurramus; atque iis praecipue Regnis et Locis peculiari quodam Apostolicae nostrae Caritatis studio, auctoritatisque providentia consulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quammaxime floreat, callidus humani generis hostis nocere Fidelibus; dum aperto bello desperat, per insidias molitur; in Angelum scilicet sese lucis transfigurans, et clementia boni specie incautus illudens, qua ex arte non minora saepe animarum detrimenta, quam ex aggressionem manifesta, esse proventura nequissimus veterator confidit.

§. 1. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentissimis Portugallicae, et Algarbiorum Regnis, et Ditionibus, quibus Vos Antistites summa cum Sacerdotalis virtutis vestrae commendatione praesidetis, et quibus pro singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam hanc S. Sedem observantia, merita debentur laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi nostri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures nostras, nonnullos istarum partium Confessarios, falsa zeli imagine seduci se passos, sed a zelo secundum scientiam longe aberrantes, perversam quamdam, et perniciosam praxim in audiendis Christifidelium confessionibus, et in saluberrimo Poenitentiae Sacramento administrando invehere, atque introducere caepisse; ut videlicet, si forte in poenitentes incidissent socii criminis habentes, ad iisdem poenitentibus socii huiusmodi, seu complices nomen passim exquirent: atque ad illud sibi revelandum non inducere modo suadendo conarentur; sed, quod detestabilius est, denunciata quoque, nisi revelarent, absolutio- nis sacramentalis negatione, prorsus adigerent atque compellerent; imo etiam complices ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper locum sibi exigerent designari: Quam illi quidem intolerendam imprudentiam, tum procurandae complices correctionis, aliorumque bonorum colligendorum specioso praetextu colorare, tum emendicatis quibusdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum revera opiniones huiusmodi vel falsas, et erroneas sequendo, vel veras, et sanas male applicando, perniciem tam suis, quam poenitentium animabus consciscerent; ac sese praeterea plurium gravium damnorum, quae inde facile consecutura fore praevidere debuerant; reos coram Deo aeterno Iudice constituerent.

§. 2. Et vero jam secuta fuisse multa ejusmodi damna, infelici experientia compertum est; nec fieri potuit quin ea de causa et oblationes, et scandala, et non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, et animorum ingens conturbatio in Populo fidei exorta sint. Tristia Nos haec nuntia cum accepimus, simul audivimus, contra exitialem huiusmodi abusum protinus justa indignatione pro munere suo commotos fuisse Dilectos Filios nostros S. R. E. Cardinales Nunum a Canha in iisdem Portugalliae et Algarbiorum Regnis Generalem Inquisitorem, et Thomam de Almeida Patriarcham Lisbonensem; atque utrumque sollicite gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando adlaborasse.

§. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine ulla ex parte Apostolico nostro Ministerio desesse videamur, neve mentem hae super re nostram apud Vos obscuram, aut ambiguum esse sinamus; Notum Vobis esse volumus, memoratam superius praxim penitus reprobendam esse; eandemque a Nobis praesentes nostras in forma Brevis literas reprobari, atque damnari, tamquam scandalosam, et perniciosam, ac tam famae proximorum, quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad sacrosancti sigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejusdem Poenitentiae Sacramenti tantopere proficuo et necessario usu Fideles abalienantem.

§. 4. Eapropter, Venerabiles Fratres, quamquam de pastoralis vestrae vigilantia nihil est quod dubitemus; Supremi tamen officii quoque nostri esse censuimus, alacritatem ipsam vestram hac mentis nostrae aperta significatione, et Apostolicis insuper hortationibus nostris intensius acuere et excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggesserit, initis rationibus, et efficacioribus quibuscumque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam huiusmodi novitatem strenue insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curae vestrae ovibus ibi offendiculum parari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque Divinae misericordiae fontes illas averti ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore nostro, ad ablendas dealbandasque in Sanguine suo animas, amantissime invitantur. Interea, dum a zelo vestro, ac prudentia, luculentiora Nobis certo pollicemur vestrae pie-

Scandala inde exorta.

Item Cardd. Inquisitoris, et Patriarchae sollicitudines.

Damnat reprobam praxim.

Episcopis mandat, ut eam inhibeant, et extinguant.

Refert abusum interrogandi Poenitentes de nomine complices, seu Socii criminis etc.

tatis et observantiae argumenta, Apostolicam Benedictionem cum uberrima coelestium charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, ex animo impertimur.

Transumptis
fidem haberi
jubet.

§. 5. Volumus autem, ut praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prosus ubique fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, et adhiberi posset, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 7.
Julii 1745.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Mensis Julii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

CXXXV. DE CAPACITATE

Canonicorum Regularium Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris, ad obtinenda Beneficia Ecclesiastica saecularia, cum cura, et sine cura; atque Pensiones Ecclesiasticas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Quod inscrutabili Divinae Providentiae consilio Nobis immerentibus demandatum est Apostolicae servitutis Officium, inter gravissimas curas, quarum pene obruimus multitudine, hanc etiam Nobis imponit, ut eas controversias dirimere, atque aliquando de medio tollere studeamus, quae jampridem diu agitatae, magno Ecclesiasticae disciplinae detrimento indecisae adhuc pendere dignoscuntur; idque potissimum, ubi et rei controversae gravitas, doctorum Virorum judicio, visa est Apostolicae Decisionis oraculum postulare; et ipsi Romani Pontifices Praedecessores Nostri ejusmodi decisionis edendae consilium alias susceperunt; tametsi, quominus, id perficerent, aliquum fuerint negotiorum occupationibus praepediti.

Controversia super capacitate Canonicorum Regularium ad Beneficia saecularia saepe ab Auditoribus tractata.

§. 1. Celebris jamdudum est controversia, an Canonici Regulares capaces sint obtinendi et retinendi Ecclesias Parochiales saeculares, absque Indulto Apostolico. Quam quidem controversiam tum veteres tum recentiores Canonistae tractarunt, in suis Commentariis ad Cap.

Quod Dei timorem, de statu Monachorum; nec defuerunt inter Ecclesiasticarum rerum Scriptores, tum Italos, tum ex Regionibus ultra Montes positos, qui hujusmodi quaestionem accurate examinaverint. Hac ipsa de re, flagitantibus Canonicis Regularibus Lateranensibus, bonae memoriae Franciscus Maria Pitonius magni quondam nominis in Romana Curia Advocatus, ac deinde Episcopus Imeriensis in Partibus Infidelium, et sanctae memoriae Benedicti Papae XIII. Auditor, amplum composuit volumen, quod licet numquam Typis vulgatum, a Nobis tamen visum, atque perfectum est. Praeterea dilectus Filius Caesar Benvenuti Abbas Generalis Canonicorum Regularium Lateranensium, non multos ante annos, in lucem edidit Opus a se conscriptum, pro asserendo Canonicis sui Ordinis jure obtinendi praefatas Parochiales, absque Indulto Apostolico; in quam etiam sententiam plures clarorum Jurisperitorum Consultationes editae sunt, ac Typis impressae in Bullario Canonicorum Regularium Sanctissimi Salvatoris. Denique innumeri propemodum sive Theologi, sive Jurisconsulti, in suis Operibus, quaestionem hanc instituerunt; quorum aliqui eo usque progressi sunt, ut praedictos Canonicos Regulares, nedum ad obtinendas saeculares Ecclesias Parochiales ad praesentationem Patronorum sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum, sed ad alias quascumque Parochiales Ecclesias ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, etiam per concursum, assequendas, et ad assistendum hujusmodi concursibus, absque Indulto Apostolico, habiles atque capaces asserere non dubitaverint. Tum a Parochialibus Ecclesiis gradum faciendo ad Canonicatus Metropolitanarum, Cathedralium, et Collegiatarum Ecclesiarum, horum quoque absque Apostolica dispensatione adipiscendorum, capaces eos sustinuerunt. Et quod magis notatu dignum videtur, idem plane asserunt de Beneficiis simplicibus, et Pensionibus Ecclesiasticis; plura congerentes exempla hujusmodi Canonicorum Regularium, qui, absque Romani Pontificis Indulto, tum ad regendas Parochiales Ecclesias Saeculares, et ad obtinendos Canonicatus atque Praebendas in Ecclesiis Collegiatis, Cathedralibus, et Metropolitanis, tum etiam ad Beneficia Ecclesiastica simplicia, nimirum absque Animarum Cura, vel residentiae onere, administranda, e Clausuris exierunt.

Resolutiones
Congregationum,
et Summorum Pontificum Decreta.

§. 2. Sane quum in Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ad diversi generis negocia cognoscenda auctoritate Apostolica deputatorum, examinatum saepe fuerit hujusmodi assertum jus Canonorum Regularium; saepe responsum est, eos, absque Apostolico Indulto, ad saeculares Parochias promoveri non posse. Ita respondit Congregatio Concilii de anno millesimo quingentesimo-octuagesimo primo, ejusque responsum approbatum fuit a sanctae memoriae Praedecessore Nostro Gregorio Papa XXI. Ha decrevit Congregatio Episcoporum et Regularium de anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo, expensis prius rationibus fuse deductis a Procuratore Generali Canonorum Regularium Lateranensium; atque hoc pariter Decretum a piae memoriae Clemente Papa X. confirmatum, deindeque ad Canonicos quoque Regulares Sanctissimi Salvatoris extensum fuit. Cumque iidem Canonici Regulares Decretis praedictis minime acquiescerent; oblata occasione cujusdam Causae Placentinae in Congregatione Concilii propositae Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo-tertio, in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi praesentato ad Parochialem Ecclesiam secularem; quamvis Apostolicum Indultum eidem concessum fuisset; additum tamen fuit in Rescripto, ipsis petentibus, ut omnia, quae praecesserant super hac re Decreta unirentur, utque, auditis Procuratoribus Generalibus, certa et universalis Lex in hac materia constitueretur, idque a sanctae memoriae Innocentio Papa XII. Praedecessore Nostro per Apostolicas Literas in forma Brevis fuit confirmatum.

§. 3. Haec tamen Decretorum visio, et generalis Causae discussio minime peracta fuit. Verum anno Domini millesimo septingentesimo decimo tertio Procurator Generalis Canonorum Lateranensium postulavit a felicis recordationis Praedecessore pariter Nostro Clemente Papa XI., ut totius Causae cognitionem praedictae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis examini et iudicio subiceret; ad hoc ut eadem Congregatio illam discuteret ac definiret, in mero puncto *Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, et Instituti Canonorum, independentem et praecise ab omnibus Resolutionibus et Decretis Sacrarum Congregationum, judicatis quorumcumque Tribunalium,*

Rescriptis, et Oraeulis Summorum Pontificum, tam favorabilibus, quam contrariis Ordini Canonorum Regularium, a temporibus Gregorii XIII., usque in praesens emanatis; super quo Pontificium juxta petita Rescriptum obtinuit.

§. 4. Juvat credere, tunc existentem, aliosque deinceps praedictae Congregationis pro tempore Secretarios, per debita erga Pontificis mandatum observantia, diligenter curasse, ut Causa isthaec in Congregatione proponeretur. Equidem cum Nos in minoribus constituti, eodem Secretarii munere fungeremur, plurium annorum cursu nihil intentatum reliquimus, ut et praedicta controversia ad examen revocaretur, et congrua tandem decisione tolleretur; sed minime licuit, novis semper impedimentis objectis, negotium hoc ad optatum finem perducere. Verumtamen minime dubitabamus (quod etiam praedictis Secretariis, qui ante Nos fuerunt, persuasum fuisse censemus), quin interim inviolate servaretur praecitatum Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo a Congregatione Episcoporum et Regularium editum, et a Clemente Papa X. confirmatum; quum potissimum et ipsorum temporibus, et Nobis etiam hujusmodi Secretarii Officium obeuntibus, frequenter evenisset, ut ab Apostolica Dataria, tam ad ipsam Concilii Tridentini, quam ad aliam Episcoporum et Regularium Congregationem, remitterentur petitiones Canonorum Regularium, qui pro obtinenda aliqua Parochiali Ecclesia saeculari, ad quam a Patronis praesentati fuissent, vel pro assequendo Canonieatu Ecclesiae Cathedralis aut Collegiatae, ab aliquo Episcopo sibi collato, Apostolicum Indultum postulabant. Unde consequens erat, ut opportunis adhibitis diligentis pro Causae propositione ad normam Rescripti Clementis Papae XI., non admodum interesse videretur, si ipsi Canonici Regulares ejusdem Causae decisionem minime urgerent.

§. 5. At vero quum a sanctae memoriae Benedicto Papae XIII. Anconitanam Episcopalem Ecclesiam regendam accepissemus, statim ac ad eandem, uti par erat, praesentes accessimus, sero didicimus Nostram hac de re opinionem Nos fefellisse: Siquidem in ea Civitate nonnullos Canonicos Regulares invenimus, qui post relatum Decretum anni millesimi-sexeentesimi septuagesimi primo suffulti Apostolico Indulto, sed de licentia tantum suorum Prae-

Quae hucusque variis et Causis dilata fuit.

Abusus a Sanctissimo Domino Nostro reperi in D'ocesi Anconitana.

Clemens XI. Congregationi Concilii committit Causae discussionem.

latorum Regularium, ad Parochias saeculares, vel ad Canonicatus in Cathedrali Ecclesia promoti, e Religiosis Claustris migraverant. Quin etiam unum ex his invenimus, qui quum saeculare Beneficium, quod olim obtinuerat, resignasset, tamen extra Claustra similiter, in habitu Presbyteri saecularis degebat. Atque hujus quidem conscientiae securitati, pro Nostri muneris ratione, consulere non omisimus, implorata eidem dispensatione ab Officio Poenitentiarum Apostolicae, cui rem totam referentes, demonstravimus jam moraliter impossibile Oratori fore, claustralis vitae institutum, et Religiosorum habitum resumere; quum et octogenario major esset, et mala valetudine laboraret.

Item in Bononiensi.

§. 6. Deinde paucis post annis a felicis recordationis Clemente Papa XII. Praedecessore Nostro ab Episcopatu Anconitano ad Metropolitanam Cathedrali Bononiae Patriae Nostrae translati, idem omnino in hac etiam Civitate et Dioecesi obtinere comperimus. Contigit autem, quemdam Canonicum Regularem Lateranensem ad Ecclesiam Parochialem saecularem de Jurepatronatus Laicorum a Patrono Laico nominari; cumque Nos, ante hujusmodi nominationis admissionem, praeter consensum Abbatis Generalis ipsius Ordinis, Apostolicum insuper Indultum Nobis exhiberi postulavimus, eaque de re apertissimum Clementis Papae X. Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo editum extare diceremus; mirati profecto sumus, quum Nobis responderi audivimus receptam esse in toto Canonicorum Regularium Ordine sententiam, quod praefatum Clementis X. Decretum omne robur amisisset, et in suspensio remaneret, ex quo Clemens XI. anno millesimo septingentesimo decimo tertio, ut supra dictum est, quaestionem illam de ratione obtinendarum a Canonicis Regularibus Parochiarum saecularium, an scilicet consensus eorum Abbatis Generalis, nullo interveniente Apostolico Indulto, ad hoc sufficiens esset, Congregationi Concilii examinandam tradiderat. Equidem Nos hujusmodi responsioni, quam agnovimus omni soliditate destitutam, minime acquievimus; neque porro Canonicus ille Regularis ad regimen Parochialis Ecclesiae, ad quam praesentatus fuerat, a Nobis admissus fuisset, nisi prius Apostolicam dispensationem petisset, atque impetrasset. Verum ex hoc plenius cognovimus, quam necessarium esset huic controversiae aliquando

Qui evincunt necessitatem decidendi quaestionem.

finem imponere, ac certam atque universalem regulam stabilire super Canonicorum Regularium capacitate ad obtinendas Parochiales Ecclesias, Canonicatus, aliaque beneficia Ecclesiastica Saecularia, vel de licentia dumtaxat eorumdem Superioris Regularis, vel nonnisi accedente Apostolica dispensationis auctoritate. Pro quo tamen nihil a Nobis tunc temporis factum fuit; quum satis esse duxerimus, aliarum Dioecesium eorum propriis Pastoribus relinquentes, in commissae Nobis Ecclesiae procuracione vigilare.

§. 7. Jam vero, nullis Nostri meritis, in sublimi Apostolatus culmine constituti, Nostras esse partes reputavimus, quaestionem hanc suprema tandem decisione terminare, et, pro concessa Nobis auctoritate, declarare, an praedicti Canonici Regulares, tam Lateranenses, quam Sanctissimi Salvatoris, de licentia tantum suorum Superiorum Generalium valeant Parochiales Ecclesias saeculares, et in Ecclesiis Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis, Canonicatus atque Praebendas, ac demum Beneficia Ecclesiastica simplicia obtinere, aut Pensiones Ecclesiasticas percipere; an vero, praeter hujusmodi Superiorum Regularium licentiam, Apostolicae quoque auctoritatis requiratur accessio.

Pontifex decisionem edere intendit

§. 8. Porro quam methodum piae memoriae Clemens XI. pro hujus quaestionis enodatione praescripserat, eam laudatissimi Pontificis mente dignam semper existimavimus; eidemque propterea inhaerentes, cupientesque rem ipsam, antequam illius examen alteri committeremus, privatis Nostri studiis penitus introspicere, tempus illud, quod mense Octobris proxime elapso a publicis audientibus vacuum habuimus, in Bibliotheca Nostra domestica insumentes, quamplurimos illic existentes Libros, aliosque etiam rariores e celebri Bibliotheca dilecti Filii Nostri Dominici Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Passionei nuncupati Brevium Nostrorum Secretarii, ad Nos allatos, avide evolvimus; sedulo inquirentes, quid Juri communi, quid Concilii Tridentini sanctionibus, quid Professioni ab ipsis Canonicis Regularibus emissae, ac demum quid eorumdem Instituto magis consentaneum esset; ac super his omnibus prolixam Dissertationem, Canonici Juris principiis, et Historicis notionibus innixam, non quidem Pontificiae auctoritatis

Causam privatis studiis expendit.

Et super ea Dissertationem scribit.

jure, sed privati Doctoris diligentia, elucubravimus.

§. 9. Quamvis vero, ex praescripto relati Decreti Clementis Papae XI. hujusce controversiae examen in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum haberi debuisset; nihilominus satius esse duximus totam hujusmodi Causam ad Nos avocare, non quidem, ut ipsi per Nos, absque aliorum consilio, eam definiremus, sed ut solemnior atque commodior ipsius controversiae discussio accuratissima maturitate perageretur, prout ex inferius dicendis revera praestitum fuisse apparebit.

§. 10. Siquidem in consilium hac de re nobiscum assumpsimus Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Praenestinum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Petra, necnon Dilectos Filios Nostros ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteros Cardinales, de Gentilibus, Cavalchinum, Tambürinum, et Besozzium respective nuncupatos, omnes, penultimo excepto, praedictae Congregationi Concilii Tridentini adscriptos, tres vero etiam priori loco memoratos, olim, dum in minoribus agerent, ejusdem Congregationis Secretarios, alterum autem a pluribus annis ipsius Praefectum. His adjunximus Dilectum Filium Magistrum Josephum Alexandrum Furietum saepedictae Congregationis Concilii Secretarium, necnon alios Praelatos praecipua Romanae Curiae munera obeuntes, nimirum Dilectos pariter Filios Magistros Joannem Jacobum Millo Datarium, Clementem Argenvillers Auditorem, et Xaverium Justinianum Subdatarium Nostros; ex Regularibus autem Petrum Aloysium de la Torre Abbatem Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Cassinensis in eadem Romana Curia Procuratorem Generalem, et olim in sua Congregatione Sacrorum Canonum Professorem; duosque Societatis Jesu Presbyteros, Dominicum Turanum Officii Poenitentiarum Apostolicae Consultorem Theologum, et Aegidium Mariam Giulii Sacrorum Canonum Professorem, eorumdemque in Collegio Germanico-Hungarico de Urbe Lectorem.

§. 11. His omnibus, et singulis praefatam Dissertationem Nostram communicavimus; in qua aperte declaravimus, Nos meram, ut praefertur, Doctoris privati personam in ea gessisse, nec aliis ademptam voluisse libertatem in

contrarium opinandi; si ita jus et ratio suaderent; datoque illis trium et amplius mensium spatio, ut totius rei examen ad normam Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, et Instituti Canonorum Regularium utriusque praedictae Congregationis exigent: jussimus, ut singuli suum suffragium aperirent, ac literis consignatum Nobis exhiberi curarent.

§. 12. Neque vero opus esse judicavimus, ipsos praedictorum Canonorum Regularium Ordines ad Causam dicendam excitare, ut sive per se, sive per alios, ea deducerent, quae facere posse putarent pro eorum asserto jure obtinendi Beneficia saecularia absque Apostolico Indulto; tum quia rationum, quae in utramque partem afferri solent, referta sunt, ut initio dicebamus, Theologorum, Canonistarum, aliorumque Scriptorum Ecclesiasticorum Volumina; tum quia post ipsum Clementis XI. Rescriptum, ut pariter supra adnotavimus, et Franciscus Maria Pitonius, proluxa Dissertatione, in qua Canonorum Lateranensium defensionem suscepit, et istorum Abbas Generalis Caesar Benvenuti, in suo Opere in publicam lucem emisso, quaecumque ad Causam facere poterant, juxta singula Capita in praecitato Clementis XI. Decreto indicata, et a Nobis in praedicta Dissertatione Nostra, ut praefertur, ordinate ac singillatim expensa, latissime sunt prosequuti; tum demum quia nolimus novum ipsis Canonorum Regularium Ordinibus imponere sumptuum onus, postquam toties super eadem re Jurisconsultorum Curiae Nostrae operam, et calamum adhibuerunt.

§. 13. Quum itaque praedicti omnes a Nobis requisiti, intra praefinitum tempus suffragium quisque suum Nobis obtulissent; (excepto praefato Vincentio Episcopo Cardinali, quoniam ipse in suis Commentariis ad Constitutiones Apostolicas, suam hac de re sententiam pluribus in locis aperuerat, et jampridem Typis vulgaverat); Nos illorum scripta attente perlecta diligentissime expendimus; eademque, una cum praedicta Dissertatione Nostra, Dilecto Filio Magistro Nicolao Antonello, Praelato Nostro Domestico, et Archivii Pontificii in Arce Sancti Angeli existentis Custodi, in eodem Archivio diligenter asservanda tradidimus; ut perpetuis futuris temporibus constare valeat, quam caute et considerate in hac Causa definienda agere voluerimus.

§. 14. Et quoniam praedictorum omnium

Canonico-
rum Regula-
rium inter-
pellatio su-
perflua.

Praemisso-
rum suffra-
gia extendun-
tur.

Controver-
siam ad se
avocat.

Cardinales,
Praelatos,
Theologos,
et Canonistas
in consilium
adhibet.

Eorumque
libera suffra-
gia exquirat.

Pontifex de concilio etc. et motu proprio etc. declarat, Canonicos Regulares incapaces cujuslibet Beneficii Saecularis, aut Pensionis Ecclesiasticae

concors fuit sententia; (unius enim dissensus in dupdenario Consulentiū numero, uniformitatem non tollit); iidemque in eo conveniunt, quod neque Canonici Regulares Lateranenses, neque Canonici Regulares Sanctissimi Salvatoris, Beneficiū quodlibet Ecclesiasticū saeculare obtinere, aut quamlibet Pensionem Ecclesiasticā percipere valeant, absque auctoritate Apostolicae Sedis; Nos eorundem consilium et sententiā sequentes, atque etiam motu proprio, et certa scientia, atque Apostolica auctoritate, hac Nostra in perpetuum valitura Constitutione statuimus, decernimus, et declaramus, eosdem Canonicos Regulares, absque Indulto Apostolico, ut praefertur, cujuscumque Beneficii Ecclesiastici saecularis, sive cum adnexo animarum curae, aut residentiae onere, sive etiam Beneficii simplicis, et sine cura, ac personalem residentiam non requirentis, et cujuscumque Pensionis Ecclesiasticae, verò incapaces esse, et cōseri debere; eisdemque nec Jus commune, nec Tridentinae Synodi Decreta, neque Professionem ab ipsis emitti solitam, aut eorum peculiare Institutum, neque dēum ullam contrariam consuetudinē, usum, possessionem, seu quasi, aliūque omnino titulum, pro hujusmodi praetensa capacitate ullatenus suffragari.

Prohibetis-
dem egressum
e Claustris
absque
Indulto Apo-
stolico, ra-
tione Bene-
ficioꝝ Cu-
ratorum, aut
Residentia-
lium.

§. 15. Proindeque non amplius permittendum, aut ullo modo ferendum esse, ut aliquis ex ipsis, sola interveniente ejusdem Superioris, sive Abbatis Generalis licentia, consensu, aut praetensa auctoritate, ad animarum curam in Ecclesiis Saecularium assumendam, et exercendam, vel ad Canonicatus, sive Praebendas, Dignitates, vel alia quomodocumque nuncupata Officia, aut Beneficia residentialia in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis obtinenda, e Religiosis Claustris exeat, discedat, et extra ea moretur; sed necessarium omnino, semper, et quodcumque esse et fore speciale Apostolicae Sedis Indultum, tam ut iidem Canonici Regulares hujusmodi Ecclesiasticorum Beneficioꝝ Saecularium, sive cum animarum cura, sive cum residentiae onere adnexo, capaces fiant, et existant; quam ut ad ea assequenda, regenda, et retinenda, e Claustris discedere, et extra ea degere licite possint. Similiter omnium et quorumcumque Beneficioꝝ Ecclesiasticorum simplicium nuncupatorum, aut Ecclesiasticarum Pensionum quarumlibet, eosdem incapa-

Provisiones
de Beneficiis
simplicibus,

ces esse declaramus, et ad assequenda ex se inhabiles haberi debere decernimus. At si aliquando aliquem ex ipsis, sive pro Religiosis ipsius indigentis, sive ob meritum personale, sive alio quocumque titulo, aut causa, de uno aut pluribus hujusmodi Beneficiis simplicibus, vel de una, aut pluribus Ecclesiasticis Pensionibus ab Apostolica Sede provideri contingat, decernimus, non ideo hujusmodi Canonicum Regularem e Religionis suae Claustris exire, aut extra ea vitam degere posse; sed in suis Religiosis Domibus, ut antea, et sub legitima suorum Superiorum Regularium obedientia manere debere statuimus; contravenientes vero omnibus et singulis poenis, adversus Regulares Apostatas latis atque statutis, subjicimus; et iidem re ipsa et cum effectu affici et coerceri mandamus.

§. 16. Et quidem Canonici Lateranenses, quique a Sanctissimo Salvatore nomen habent, non verbo, aut specie tantum, sed revera et proprie Regulares existunt, ipsisque cum aliis omnibus caeterorum Ordinum Regularibus communia sunt Vota solemnia, Castitatis, Paupertatis, et Obedientiae; ideoque, quatenus Regulares sunt, aequae ac Monachi, caeterique Religiosis quibusque Ordinibus adscripti, incapaces sunt Beneficioꝝ Ecclesiasticorum Saecularium, absque Apostolicae Sedis auctoritate, et dispensatione. Quia tamen, (ut Innocentius III. ait in praecitato *Cap. Quod Dei timorem.*) Regulae inserviunt laxiori; aequum est, majorem cum ipsis indulgentiam adhiberi, et, ubi eorundem Superiorum Regularium consensus adsit, benigniori quadam facilitate, per Apostolicae auctoritatis Indulta, ad Saecularia Beneficia eosdem admitti. Verum ut in hujusmodi casibus omnia rite recteque procedant; sequentes Regulas, inviolabiliter, respective, sub poena nullitatis Collationis Beneficioꝝ, tenendas et observandas, eadem Apostolica auctoritate praescribimus atque statuimus.

§. 17. Ubi nempe agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Saecularibus, pro quorum collatione Concursus indici non solet; veluti sunt Ecclesiae Parochiales de Jurepatronatus Laicorum; et in Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesiis, Canonicatus, atque Praebendae (exceptis tamen Theologali, et Poenitentiaria Praebenda, quarum utraque praevio semper Concursu provi-

aut Pensionibus Ecclesiasticis intra Claustrum manere jubet, sub poenis contra apostatas.

Ipsi tamen Indulta Apostolica facilius concedenda esse agnoscit.

Praescribit Patrons formam praesentandi Canonicos Regulares ad Ecclesias Parochiales, aut Canonici.

deri debet); et quidem ubi hujusmodi Beneficia de jure patronatus sive Ecclesiastico sive Laicali existant; et cessantibus quoad Beneficia Juris patronatus Ecclesiastici reservationibus et affectionibus Apostolicis; integrum esse volumus Beneficiorum Patronis, aliquem ex praedictis Canonicis Regularibus, quem idoneum judicaverint, ad ea Beneficia praesentare, seu nominare; dummodo praesentatio, seu nominatio fiat cum expressa praeservatione Beneplaciti Apostolici. Postquam vero praesentatus, seu nominatus Canonicus Regularis, praesentationem seu nominationem de se factam acceptaverit, cum clausula de obtinendo Beneplacito tam Superioris Generalis sui Ordinis, quam Sedis Apostolicae; ad ipsos praesentantes seu nominantes pertinebit, consensum exquirere Superiorum Regularium; Qui si ex discessu hujusmodi Canonici Regularis, ad animarum curam, seu ad Canonicatum in Ecclesia Saeculari obtinendum evocati, nullum Ordini detrimentum obventurum esse, in Domino reputaverint; multoque magis, si perspectam habentes vitam ab hujusmodi praesentato seu nominato religiose institutam, et studia ab eodem in Religione laudabiliter peracta, illius operam utilem atque proficuum fore Ecclesiae illi, cujus servitii deputatur, in Domino pariter judicaverint; requisitum assensum in scriptis praebentes; testimonium insuper adjiciant de ipsius praesentati seu nominati idoneitate, tam quoad mores, quam quoad doctrinam, sive ad animarum curam, sive ad Praebendam Canonicalement; super quorum veritate ipsorum Superiorum conscientiam districte oneramus. Sed et ab Ordinario, sive ab Ordinariis Locorum, in quibus ipse Religiosus praesentatus aut nominatus per aliquod tempus commoratus fuerit, requirendum erit, utrum ipsis aliquid adversus illius vitam et mores relatum fuerit, vel alias legitime constiterit.

§. 18. Quae omnia, videlicet praesentatio, seu nominatio, et respective acceptatio cum adjunctis clausulis preservativis supra enunciatis; item Superiorum Regularium consensus, eorumdemque attestatio; Ordinariorum quoque favorabile testimonium; exhibenda erunt nostro, sive Successorum Nostrorum Romano Pontificum pro tempore Datariorum, qui, facta Nobis, aut Successoribus Nostri, praedictorum omnium relatione, si ita Pontifici videbitur, Literas Apostolicas super concessione

hujusmodi Beneficii eidem Canonico Regulari praesentato seu nominato ad illius vitam faciendam; statim expediri jubebit; vel alias, de ejusdem Pontificis mandato, ante ipsam expeditionem, praedictae Congregationis Tridentini Concilii Interpretis consilium exquiret.

§. 19. Idipsum, quantum rei natura, et circumstantiarum diversitas patitur, tunc etiam observari volumus et mandamus, quoties Ordinarius ipse Canonicum Regularem Lateranensem aut Sanctissimi Salvatoris, ad Ecclesiam Parochialem, quam in casu particulari sine concursu conferri posse contigerit, sive ad Canonicatum absque Concursu pariter providendum, et ad ipsius Ordinarii liberam dispositionem et collationem pertinentem, promovendum putaret. Decernentes in hujusmodi casibus nihil ab Ordinariis propria auctoritate fieri posse; sed Romano pro tempore Pontifici rem totam deferri; item consensum Superiorum Regularium, juxta formam superius a Nobis praescriptam, exquiri, et obtineri; omniaque demum, ut praefertur, ad Datarium pro tempore transmitti, ut is, relatione Pontifici facta, opportunum super expediendis Literis Apostolicis mandatum accipiat.

§. 20. Ubi vero agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Saecularibus, ad quae Concursus de jure indici, et haberi debet; cujusmodi plerumque sunt Ecclesiae Parochiales ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, itemque Ecclesiae Parochiales de Jure patronatus Ecclesiastico, et in Ecclesiis Cathedralibus, Metropolitanis, aliisque, Praebendae Theologalis, et Poenitentiariae; statuimus, nullum Canonicum Regularem, sive Lateranensem, sive Sanctissimi Salvatoris, etiam accedente licentia ipsorum Superiorum Generalium, ad hujusmodi Concursus accedere posse: ipsisque Episcopis, sive aliis Ordinariis quibuscumque, districte inhibemus, sub poena nullitatis Concursus, ne praedictos Canonicos Regulares ad hujusmodi Concursus admittere praesumant, sine praevio Beneplacito Apostolicae Sedis; pro quo obtinendo sequentem methodum inviolabiliter tenendam atque servandam praescribimus.

§. 21. Quoties videlicet Episcopus, aut alius, Ordinarius, inter eos Saeculares Presbyteros, sive Clericos, qui ad Concursum pro Ecclesiae Parochialis, aut Praebendae Theologalis, vel Poenitentiariae collatione et provisione habendum, sunt accessuri, neminem ad hujusmodi

Eadem respective servanda in provisionibus ad Ordinarios pertinentibus sine Concursu.

Canonicis Regularibus ad Concursus admitti nequeant.

Sed licentia impetranda a summo Pontifice, et a Superioribus Regularibus.

Item Superioribus Regularibus, qua ratione licentiam imperitii debeant.

Ordinariorum attestaciones exquirendae.

Hic omnibus justificatis, concessionem indulti iudicio Pontificis reservat.

Parochiam aut Praebendam idoneum revera esse, in Domino judicaverit; et e contrario aliquem ex Canonicis Regularibus ad praedictas Ecclesiam, aut Praebendas respective aptum, et idoneum existere noverit; Romani Pontificis pro tempore existentis iudicio rem totam deferet; a quo si illi indultum fuerit, ut huiusmodi Canonicum Regularem ad Concursum admittere valeat, tunc ab eodem Religioso Canonico requirere debebit, an forte, accedente consensu ipsius Superiorum Regularium, huiusmodi Concursui se sistere vellet. Quod ubi is facturum se esse affirmaverit; idem Episcopus Superiores Regulares rogabit pro huiusmodi consensu, seu licentia; quam tamen ipsi Superiores nequaquam impertiri debebunt, nisi simul testati fuerint, et nullum proprio Ordini detrimentum exiturum; si religiosus vacantem Parochiam, aut Praebendam assequatur, et eundem, antea vitae ac doctrinae merito, dignum esse, qui ad illam promoveatur.

ipsa Provisio
a Summo
Pontifice
perficienda.

§. 22. Hisce omnibus in antecessum exacte servatis, licebit Canonicum Regularem ad Concursum admittere; et nihilominus si eum praeteris probari contigerit, ipsa Parochiae, seu Praebendae concessio a Romano Pontifice expectanda erit; transmissis ad Datarium pro tempore omnium praemissorum documentis; ut hic facta relatione Pontifici, opportuna pro expeditione mandata recipiat.

Quid in con-
cessione Pa-
rochiae, aut
Praebendae
Theologalis
seu Peniten-
tariae extra
Concursum

§. 23. Si autem contigerit, ut habito Concursu pro Ecclesiae Parochialis, aut Praebendae Theologalis, vel Poenitentariae provisione, nullus ex Concurrentibus de Clero Saeculari idoneus repertus fuerit; aut si huiusmodi Concursu indicto, intra praefinitum tempus nemo ex Clero Saeculari ad illum accesserit; Episcopus autem vacantem Ecclesiam, aut Praebendam alicui Canonico Regulari Lateranensi, aut Sanctissimi Salvatoris utiliter concedi posse crediderit, pari modo Apostolicum assensum ad hoc exquirere debebit; habitoque rescripto juxta petita, quod, annuente Pontifice, in ea verba conceptum esse poterit; *pro gratia, servatis servandis*; tunc Episcopus cum ipso Canonico Regulari, et cum ipsius Superioribus ea servabit, quae superius a Nobis praescripta sunt; ac de praemissorum omnium implemento opportuna documenta ad Datarium transmittet, ut Romano pro tempore Pontifici exhibenda, ut, eo iubente, ad concessionem huiusmodi Eccle-

siae aut Praebendae per Literas Apostolicas procedi possit.

§. 24. Denique, quod pertinet ad Ecclesiarum Parochialium, aut Canonicatum renunciationes, seu resignationes, vel Coadjutorias, necnon collationes Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium, aut Pensionum Ecclesiasticarum reservationes; quum in his omnibus, non solum ex superius dictis, propter Regularem qualitatem Resignatarii, aut Coadjutoris deputandi, sive de praedictis Beneficiis aut Pensionibus providendi, verum etiam ratione tituli intrinseci huiusmodi collationum, Apostolicae auctoritatis interventus semper et omnino requiratur; Nos Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum arbitrio et prudentiae omnia relinquenda esse ducimus. Confidimus autem, neminem fore ex praefatis Successoribus Nostris, qui in huiusmodi casibus, praeter alia ad resignationes, aut Coadjutorias admittendas, sive constituendas, et ad Beneficia simplicia conferenda, vel Pensiones Ecclesiasticas reservandas, de jure requisita, rerum insuper ac personarum ratione habita, ea quae superius a Nobis circa praemissas concessionem statuta sunt, praeculis habere, et mature perpendere omittat.

§. 25. Equidem inspecto Canonicorum Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris Regulari Instituto, non licet eis, quoad vivunt, post solemnem Votorum Professionem, et Religiosis Claustris discedere, et a Superiorum Regularium obedientia se subtrahere. Quamvis autem, ut antea dictum est, huiusmodi Legi subiecti sint et esse debeant etiam post assequutum aliquod Saeculare Beneficium simplex, aut Ecclesiasticam Pensionem, cujusmodi certis in casibus ab Apostolica Sede Regularibus concedi et assignari contingit; attamen satis patet, neque permanentiam intra Claustra, neque immediatam Superioribus Regularibus subjectionem consistere ullo modo posse cum animarum cura, aut cum Canonica Residentia, si aliquem ex iisdem Canonicis Regularibus Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum et Praebendam, vel Dignitatem, aut aliud Saeculare Beneficium Ecclesiasticum personalem Residentiam requirens contingat quomodolibet obtinere.

§. 26. Illud vero Dubium in Congregationibus hujus Urbis et Curiae frequenter discussum ac disputatum fuit; an scilicet huiusmodi Canonici Regulares, post adeptam in Ecclesiis

De resigna-
tionibus,
Coadjutorias,
Collationibus Benefi-
ciorum simplici-
um, et Pensionum
reservationibus Pontifi-
cis iudicium
esto.

Obtinentes
Parochias,
aut Canoni-
catus Secu-
lares, intra
Claustra de-
gere ne-
queunt.

Quaestiones
super delati-
one habi-
tus Regula-
ris et reu-
tione Soci-
ejusdem Or-
dinis.

Saecularibus Parochiam, sive Canonicatum, e Clausis egressi, retinere deberent habitum sui Ordinis, an vero Clericorum Saecularium vestibus uti possent; Item de iis, qui ad Parochorum Officiū sunt promoti, quaesitum fuit, an alterum Canonicum Regularem, dum possent, in sui consortium assumere, et apud se habere tenerentur. Super quibus non una fuit sententia, tam praedictarum Congregationum, quam eorum, quos nuper a Nobis in consilium adhibitos esse memoravimus. Verum, Nos, iustis et rationabilibus de causis Animum Nostrum moventibus, decernimus atque statuimus, praedictos Canonicos Regulares, si ad animarum curam gerendam, sive ad Canonicatum obtinendum in Ecclesiis Saecularibus, e Clausis egressos, habitum Clericalem Saecularem assumere posse, et ab obligatione secum retinendi Socium sui Ordinis, liberos et impunes esse, et fore. Eosdem tamen monitos volumus, ne, propterea quod extra Religiosa Clausura vitam degunt, et Clericorum Saecularium habitum deferunt, ideo se absolutos aut dispensatos esse arbitrentur ab observatione Votorum, quibus se in Regulari Professione Deo manciparunt; sed sciant, se teneri eadem Vota servare et implere in iis omnibus, quae cum animarum Rectoris, aut Canonici Saecularis Officio conjungi possunt. Episcopi autem, sive Ordinarii Locī, per omnia subjecti sint; ipsumque etiam Superioris Regularis loco agnoscant et colant. Ac demum suas partes esse intelligant, sanctioris conversationis exemplo, sedulitate in officio obeundo, frugalis vitae parsimonia, copiosa eleemosynarum largitione, veluti quibusdam religiosae perfectionis insigniis, etiam in habitu Saeculari, pro Canonice Regularibus in oculis hominum se gerere.

Provisi de Parochia, aut Canonicatu Saeculari non possunt a Superioribus Regularibus ad Clausura revocari.

§. 27. Quaesitum praeterea fuit, utrum huiusmodi Canonici Regulares, qui Parochialem Ecclesiam, vel Canonicatum Saecularem essent adepti, possent a suis Superioribus Regularibus, legitimis ex causis, ad Religionis Clausura revocari; qua etiam de re non satis conformia prodierunt iudicata. Sed convenientibus in unam sententiam his, qui hac occasione a Nobis consulti fuerunt, Nobis visum est statuere ac declarare, praedictos Superiores Regulares huiusmodi facultate destitutos esse, ubi agatur de Saecularibus Parochiis, aut Canonicatibus in Titulum conferri solitis, et aliquid ex praedictis Canonice Regularibus in perpetuum ad-

ministrationem rite concessis; sed ad Episcopum dumtaxat, sive ad Ordinarium loci pertinere, concurrentibus causis canonicis, ad legitimam contra illos privationem per sententiam procedere; vel alias ipsos, iustis pariter de causis, ad animarum curam inhabiles, et ab eo perpetuo suspensos declarare; quo casu hi, qui sic per sententiam privati, aut perpetuo suspensi existant, utique Religiosum habitum resumere et ad propria Clausura redire teneantur.

§. 28. Denique disputatum fuit, utrum Canonicus Regularis, si resignaverit Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum Saecularem, quem obtinuerat, habitum Regularem resumere, et Religionis Clausura iterum ingredi debeat, itidemque an id locum habeat, ubi de praedictis per sententiam privatus, vel a Parochialium munium exercitio perpetuo suspensus, sive ad ea obeunda inhabilis declaratus fuerit; atque etiam, ubi Coadjutorem in Parochia aut in Canonicatu eidem deputari contingat; vel post laudabilem operam in Canonicatu per annos quadraginta assidue praestitam, privilegium Jubilationis, ut vocant, ipsi fuerit concessum. Et in his quidem cum distinctione procedendum censes, ut omnem dubitandi occasionem perpetuo removeamus, decernimus atque statuimus, Canonico Regulari, qui se Parochiae, aut Canonicatu abdicaverit, vel iis per sententiam legitime privatus, vel ad gerendum Parochiae regimen inhabilitatus, et ab eodem perpetuo suspensus fuerit, ad habitum Regularem, et Instituti sui Monasteria redeundum esse. Non ita vero, si extra casum perpetuae inhabilitationis, et suspensionis, Coadjutorem habuerit in Canonicatu, aut in Parochialis curae regimine, vel per Jubilationem a servitio Chori fuerit exemptus; quum et ii, qui Coadjutorem habent in affectae valetudinis, aut ingravescantis aetatis subsidium, teneantur in loco Parochiae, aut Canonicatus residere; ut praesto sint, quoties legitimum Coadjutori impedimentum obvenerit, ipsius Parochiae, aut Chori necessitatibus quoad poterunt, inservire; et qui Jubilationem obtinuerunt, valeant pro libito Chorum frequentare, atque etiam, non obstante huiusmodi Jubilatione, si Divinorum Officiorum ratio id exigit, possint ad servitium Ecclesiae revocari.

§. 29. His porro declarationibus atque decretis, quae praevia matura deliberatione, auditoque, ut praefertur, nonnullorum Venera-

In casibus tamen hic enunciatis, ad eadem revocare compelluntur.

Non vero in casu Coadjutorie, aut Jubilationis.

Praemissarum declarationum, et decretorum aequitas, et utilitas.

bilium Fratrum Nostrorum, aliorumque prudentum atque doctorum Virorum consilio, per has Nostras Literas ferimus, atque Apostolica Auctoritate statuimus; pluribus controversiis finem factum iri confidimus; eademque opera tam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, quam ipsis, de quibus agitur, Ordinibus Regularibus, utiliter consultum esse existimamus; Episcopis nempe, sive Ordinariis, quorum frequentes audivimus querelas, super nimia facilitate, qua huiusmodi Canonici Regulares ad Ecclesias Parochiales aut Canoniciatus Saeculares convolabant, sola muniti licentia ipsorum Superiorum Regularium; quos quidem suspicabantur in ea concedenda haud difficiles se praebere, ubi de turbulentis hominibus, aut ipsi Religioni inutilibus ageretur: Ipsi vero etiam Canonici Regulares Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris Ordinibus, quos peculiari semper benevolentia prosecuti sumus; ex quibus non paucos probitate ac doctrina insignes, suorumque respective Ordinum amantes, et olim, quum in minoribus ageremus, et postquam etiam Apostolicam hanc Sedem tenemus, aperte conquerentes audivimus, non raro evenire, ut deprecatorum studio et auctoritate, cui Superiores obsistere aut nollent aut non auderent, illos ex Collegis suis cogere aut amittere, ex quorum permanentia majorem utilitatem atque splendorem consecutus erat ipsorum Ordo; a quo iisdem multos annos hanc in spem educati et alti fuerant, ac religiosi virtutibus, optimisque disciplinis imbuti.

§. 30. Quocirca easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Canonici Regulares praedicti, aut quilibet alii etiam speciali nota et expressione digni, in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, aut ad ea vocati et auditi non fuerint, aut ex alia quacunque causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore Juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas apertitionis oris; aut quodcumque aliud juris, facti, vel gratiae remedium impetrari posse; sed easdem praesentes semper firmas, validas, et efficaces esse et fore, ac ab omnibus et singu-

lis, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari; Sicque non aliter in praemissi per quoscumque Judices ordinarios et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dietaeque Sedis Nuncios, et alios quoslibet quavis auctoritate et potestate fungentes, et quandocumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

§. 31. Non obstantibus, quatenus opus sit, Innocentii III. Praedecessoris praedicti dispositione in praedicto Capitulo, *quod Dei timorem*, necnon, de jure quaesito non tollendo, aliisque Nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis, ac quibusvis Apostolicis, etiam in Universalibus, Provincialibusque Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus, Ordinis quoque Canonici Regularium, et utriusque eorum Congregationis praedictae, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Ordinationibus Capitularibus, usibus, stilis etiam quantumvis inveteratis, et quacumque ultimi status existentia, aliisque in contrarium praemissorum quomodolibet facientibus vel extantibus, privilegiis quoque indultis, et literis Apostolicis utrique vel alterutri Congregationum praedictarum, earumque Monasteriis, Superioribus, et personis in genere, vel in specie quomodolibet forsitan concessis, confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores, formas, Causas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, specialiter, expresse, ac plenissime et amplissime motu pari derogamus, cacterisque contrariis quibuscumque.

Derogat. op.
portunae.

Clausulae de
perpetua
Litterarum
firmit.

De exemplo-
rum aucto-
ritate.

§. 32. Cacterum quia difficile foret, ipsas praesentes Nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus ut earum transcriptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii subscriptis, et sigillo alicujus personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur, tam in iudicio, quam extra, quae eisdem praesentibus haberetur, si foret exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poe-
nalis.

§. 33. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae Constitutionis, definitionis, declarationis, statutorum, decretorum, atque Ordinationum infringere, vel eidem ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 9.
Julii 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, septimo Idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 23. ejusdem mensis et Anni.

CXXXV.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Laudabile Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum institutum, ut, si quas super quibusvis negotiis emergere, ac erumpere perspexissent contentiones, lites, ac disceptationes statim Apostolica Auctoritate, ac providentia dirimerent, componerentque, eo majori studio teneri, ac sectari Nos in Sacrosancti Apostolatus Specula constitutos decet, quo per omnem vitae nostrae aetatem nihil curavimus impensius, quam ut e medio sublatis contentionum, litium,

disceptationumque forensium dissidiis, ac tricis, per solam, liquidamque veritatis inspectionem jus suum unicuique tribueretur, ac justitia, et pax sese invicem oscularentur. Sane pro parte dilecti Filii Petri Joannis de Molina Procuratoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia Discalceatorum, et Recollectorum Familiae Ultramontanae Nobis expositum fuit, quod dicti Fratres Minores Discalceati, et Recollecti totaliter sunt uniti, et incorporati cum dilectis iidem Filiis Fratribus Ordinis Minorum de Observantia nuncupatis, ita ut omnes insimul conflant unum identicum corpus Ordinis tamquam membra sub unico Capite quale est Minister Generalis ejusdem Ordinis pro tempore existens, qui tam ex unis, quam ex aliis habentibus omnibus eandem vocem activam, et passivam indistincte eligitur, prout fel. rec. Leo Papa X. Praedecessor Noster in sua Constitutione in Consistorio edita, quae incipit » *Ite et vos etc.* vulgariter nuncupata unionis solemniter definivit. In vim autem dictae Constitutionis, ac unionis, et incorporationis Fratres Minores Discalceati, et Recollecti, aequae, ac Fratres Minores de Observantia omnes pari jure, ac titulo in totum gaudent, et gaudere debent iisdem privilegiis, ac gratiis tam spiritualibus, quam temporalibus, prout a recol. mem. Clemente VIII., et Urbano etiam VIII. Romanis Pontificibus iidem Praedecessoribus Nostri, necnon pluries a tunc existentium S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium, necnon Sacris Ritibus praepositorum Congregationibus declaratum fuit, iterumque in Causis etiam contentiosis, atque quoties casus contigit de hoc disputare sive adversus ipsosmet Fratres Minores de Observantia, sive contra alios quoscumque semper constantissime decisum extitit a Causarum Palatii Apostolici Auditorio in pluribus suis Decisionibus, et Sententiis latis. Res est haec hodie certissima, nullum omnino admittens dubium, sed nihilominus dicti Fratres Minores de Observantia Regni Lusitaniae curantes indebite suo certo jure, et vetustissima possessione privare Fratres Minores Discalceatos, et Recollectos contenderint non posse Fratres Discalceatos, et Recollectos hujusmodi erigere Tertium Ordinem nuncupatum de Poenitentia a Sancto Francisco de Assisio institutum, et consequenter esse supprimen-

dum dictum Tertium Ordinem in Conventu Dis-
 calceatorum in Terra de Azurara Portugallen.
 Diocesis ab ipsis Fratribus Discalceatis ere-
 ctum, delataque hujusmodi Causa ad Congre-
 gationem Venerabilium Fratrum Nostrorum
 S. R. E. praedictae Cardinalium negotiis, et
 consultationibus Episcoporum, et Regularium
 praepositorum, ipsa Congregatio Cardinalium
 partibus hinc inde auditis, et re mature per-
 pensa die XI. Septembris MDCCXL. rescripsit
 » *Nihil de suppressione Tertii Ordinis erecti in*
Conventu Discalceatorum Terrae de Azurara Dio-
cesis Portugallen. » et Patres Observantes Con-
 ventus Terrae de Conde Diocesis Bracharen. om-
 nino acquiescant, et amplius Causam hujusmodi
 non proponi mandavit » reassumptaque Causa
 hujusmodi ad instantiam dictorum Fratrum Mi-
 norum de Observantia pro nova audientia sup-
 plicantium ab eadem Congregatione Cardina-
 lium die XV. Septembris MDCCXLI. rescrip-
 tum fuit » *Nihil de nova audientia.* Praemissis
 non obstantibus Fratres Minores de Observan-
 tia praedicti adhuc non acquiescentes in hac
 sua injustissima praetensione habendi jus eri-
 gendi dictum Tertium Ordinem privative quo-
 ad Fratres Minores Discalceatos, et Recollectos
 hujusmodi, iterum, ac fere contemporanee di-
 lecti etiam Filii Fratres Minores de Observan-
 tia Provinciae Sancti Jacobi in Regnis Hispaniarum super praetensa suppressione alterius
 erectionis Tertii Ordinis hujusmodi a Fratribus
 Minoribus Discalceatis in eorum Conventu in
 Villa de Penaranda Salamantinae Diocesis po-
 sito factae Causam suppressionis praedictae ad
 Congregationem Venerabilium itidem Fratrum
 Nostrorum S. R. E. praedictae Cardinalium
 Concilii Tridentini Interpretum detulerunt, qui
 audito ea super re Venerabili Fratre moderno
 Episcopo Salamantino, ac visis juribus amba-
 rum partium super tribus dubiis in Congrega-
 tione die XX. Martii proxime praeteriti habita
 propositis, decernere non dubitarunt ad favo-
 rem eorumdem Fratrum Minorum Discalcea-
 torum, prout continetur in Decreto ejusmodi
 Congregationis tenoris sequentis, videlicet » Sa-
 » lamantina Erectionis. Ut iis, quas a Summo
 » rum Pontificum Constitutionibus habent, fa-
 » cultatibus uterentur Patres minores Excal-
 » ceati Ordinis Sancti Francisci, qui Monaste-
 » rium incolunt in Villa Penaranda Salaman-
 » tinae Dioceseseos Tertium, quem vocant Or-
 » dinem Poenitentiae Virorum, atque Mulie-

» rum ultimis transactis annis in eorum Ec-
 » clesia erexerunt. At quae perpetua est inter
 » Religiosos Viros, Summo Christianae pieta-
 » tis detrimento, et scandalo Laicorum aemu-
 » latio, atque discordia, continuo sese contra-
 » dictores praestiterunt alii ejusdem Ordinis
 » Patres, qui Minores Observantes nuncupan-
 » tur. Licet enim horum Monasterium situm
 » sit in alia Villa Alva, quae octavo lapide di-
 » stat a Penaranda, in hac tamen dudum alium
 » Tertium Ordinem instituerunt, qui regitur a
 » duobus Patribus Monasterii Alvae, habitant-
 » que Aedes Penarandae conductas impensis
 » corporatorum Tertii Ordinis. Commissarius
 » igitur Generalis Minorum Observantium li-
 » bellum obtulit Amplissimis Patribus, quo
 » contra Minores Excalceatos, et Patres Cap-
 » puccinos quaelam turbatae jurisdictionis
 » proponebat, postulabatque, ut nulla, atque
 » irrita auctoritate Sacri Senatus declararetur
 » erectio, utque Tertius ille Ordo dissolvere-
 » tur: Audito itaque, ut fieri solet, Episcopo,
 » qui contra Minores Observantes respondit,
 » et Minores Excalceatos purgat ab impictis
 » criminibus, tria nunc controversiae hujus
 » capita Amplissimis Patribus definienda pro-
 » ponuntur. Longum profecto, atque inutile
 » esset ea omnia, quibus Minorum Ordo hone-
 » status fuit a Summis Pontificibus, privile-
 » gia hic referre: satis erit monere facultatem
 » hanc, potestatemque Tertium Ordinem Poe-
 » nitentiae instituendi iis omnibus tributam
 » fuisse, qui D. Francisci horum omnium Pa-
 » rentis, legitimi Filii sunt, et veri Successo-
 » res, quoque demum nomine nuncupentur,
 » sive Minores Observantes, sive Excalceati,
 » sive Recollecti, sive alio, atque alio, quod
 » eousque porrectum est, ut Minoribus etiam
 » Cappuccinis facultas illa tributa fuerit largi-
 » tate, atque indulgentia Optimorum Pontifi-
 » cum Benedicti XIII., et Clementis XII. Ni-
 » hil igitur proponi disputant Minores Excal-
 » ceati, cur eodem Beneficio, eademque pote-
 » state ipsi uti nequeant, qui spurii Filii non
 » sunt, quique unum cum Minoribus Obser-
 » vantibus corpus constituunt, eundemque to-
 » tius Ordinis Praefectum agnoscunt, atque
 » id, et juris dispositione perspecta, et diutur-
 » na, in qua sunt, possessione, dicendum
 » esse erectiones hasce, atque allocationes cor-
 » poratorum Tertii Ordinis fieri posse a Mi-
 » noribus excalceatis, ut fiunt a Minoribus

» Observantibus, aliisque, atque ita defini-
 » tum fuisse ab altero Amplissimo Ordine
 » EE. PP., qui negociis Episcoporum, et
 » Regularium praepositi sunt in Congregatio-
 » ne habita die XI. Septembris anni MDCCXL.
 » Eo igitur deducenda est disputatio, ut inqui-
 » ramus, an novus institui possit Tertius Or-
 » do, ubi aliter dudum constitutus est, quod
 » equidem nulla ratione vetari posse conten-
 » dunt Minores Excalceati, quando nihil vetat,
 » ut in eadem Civitate, eodemque loco plura
 » sint Monasteria, et Fratrum Collegia, eoque
 » amplius, quod iis, quas supra memoravimus
 » Optimorum Pontificum Benedicti XIII., et
 » Clementis XII. Constitutionibus, eadem Mi-
 » noribus Cappuccinis potestas tributa sit,
 » etiam ubi alii Tertiarii, verba ipsa Constitu-
 » tionum sunt, ejusdem Ordinis jam reperiun-
 » tur: atque ob id contendunt quot sunt Mino-
 » rum, sive Observantium, sive Discalceato-
 » rum, sive Cappuccinorum Monasteria, tot
 » etiam esse, et constitui posse Tertii ordinis
 » corpora, ut longa anteacti temporis fuga ser-
 » vatum esse dicunt in omnibus Hispaniarum
 » Regnis, et praesertim servetur in Civitate
 » Ispalis, et in universa Baetica Provincia.
 » Postulant demum Minores Excalceati, ut Sa-
 » cri Senatus imperio Tertius ille Ordo a Mi-
 » noribus Observantibus Penarandae, dudum
 » licet institutus, dissolvatur, revocenturque
 » ad Monasterium Alvae duo illi Patres, qui
 » Aedibus conductis soli vivunt Penarandae,
 » cum contra juris Pontificii Decreta, et Con-
 » stitutiones Summorum Pontificum sit, ut re-
 » ligiosi Viri extra Claustra Monasterii vitam
 » ducant. Haec igitur, quae a Minoribus Ex-
 » calceatis proponuntur, nondum epim Obser-
 » vantes libellum jurium suorum dederunt,
 » secum animo reputent Eminentissimi Patres,
 » ut tria, quae subjiciuntur Capita definire pos-
 » sint » I. *An Patres Minores de Observantia*
 » *Ordinis Sancti Francisci habeant facultatem*
 » *erigendi Tertium Ordinem nuncupatum de Poe-*
 » *nitentia ejusdem Ordinis Sancti Francisci pri-*
 » *vative quoad Patres Minores Excalceatos dicti*
 » *Ordinis Sancti Francisci in casu etc.* » II. *An*
 » *sit suppressendus Tertius Ordo nuncupatus de*
 » *Poenitentia Sancti Francisci erectus a Patribus*
 » *Minoribus Excalceatis Ordinis Sancti Fran-*
 » *cisci in Villa de Penaranda in casu etc.* »
 » III. *An Tertius Ordo in eadem Villa erectus a*
 » *Patribus Minoribus de Observantia Ordinis*

» *Sancti Francisci sit suppressendus in casu etc.*
 » Die XXX. Januarii proxime praeteriti Sacra
 » Congregatio distulit resolutionem, et rescri-
 » psit. » *Quod proponatur in prima post Cine-*
 » *res.* » Cum autem nunc eadem Causa repro-
 » ponatur, onus erit EE. VV. decernere »
 » Primo: *An Patres Minores de Observantia Or-*
 » *dinis Sancti Francisci habeant facultatem eri-*
 » *gendi Tertium Ordinem nuncupatum de Poeni-*
 » *tentia ejusdem Ordinis Sancti Francisci priva-*
 » *tive quoad Patres Minores Excalceatos dicti*
 » *Ordinis Sancti Francisci in casu etc.* » Secun-
 » do: *An sit suppressendus Tertius Ordo nuncu-*
 » *patus de Poenitentia Sancti Francisci erectus a*
 » *Patribus Minoribus Excalceatis Ordinis Sancti*
 » *Francisci in Villa de Penaranda in casu etc.* »
 » Tertio: *An Tertius Ordo in eadem Villa ere-*
 » *ctus a Patribus Minoribus de Observantia Or-*
 » *dinis Sancti Francisci sit suppressendus in ca-*
 » *su etc.* Die XX. Martii MDCCXLV. Sacra
 » Congregatio Eminentissimorum S. R. E. Car-
 » dinalium Concilii Tridentini Interpretum ad
 » primum, et secundum respondit » *Negative.* »
 » et hujusmodi dubia amplius non proponi
 » mandavit. Ad tertium itidem *Negative* re-
 » spondit » A. Cardinalis Gentili Praefectus »
 » J. A. Furiellus Secretarius » Loco & Sigilli »
 Cum autem, sicut eadem expositio subjunge-
 bat, Fratres Minores de Observantia praefati
 licet de recensita eorum injustissima praeten-
 sione per Decreta memoratarum Congregatio-
 num convicti sint, nihilominus Causam hujus-
 modi in Tribunalibus inferioribus nonnullorum
 Locorum Ordinariorum Regnorum Hispaniae
 perperam excitarent magno cum Divini
 Cultus, et Religiosae tranquillitatis detri-
 mento. In hoc rerum statu dictus Petrus Jo-
 annes Procurator Generalis considerans non
 minus dispendia hactenus facta, quam majora
 in posterum subeunda, si hujusmodi Causa in
 Tribunalibus praedictis diu procederetur, non
 solum praeinsertum Decretum Auctoritate Apo-
 stolica confirmari, verum etiam Causas, et li-
 tes extinguere summopere desiderat. Nobis pro-
 pterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in
 praemissis opportune providere, et ut infra in-
 dulgere de benignitate Apostolica dignaremur.
 Nos igitur ipsum Petrum Joannem specialibus
 favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a
 quibusvis excommunicationis, suspensionis, et
 interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis,
 censuris, et poenis a jure, vel ab homine qua-

vis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, praesentium Decretum Auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, necnon lites, et Causas huiusmodi, in quibusvis Tribunalibus, seu coram quibusvis Iudiciibus motas, et pendentes cum suis annexis, et connexis ad Nos avocamus, et sic avocatas cum suis emergentibus Auctoritate praefata perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus. Necnon modernis, et pro tempore existentibus Superioribus, Guardianis, et Fratribus Minoribus Discalceatis, et Recollectis, ut ipsi Tertium Ordinem de Poenitentia nuncupatum in quibusvis locis, in quibus eorum Conventus fundati reperiuntur, seu illos pro tempore fundari contigerit, etiamsi Tertius Ordo Poenitentiae huiusmodi in Conventibus Fratrum Minorum de Observantia praedictorum erectus sit, eisdem modo, et forma, quibus Fratres Minores de Observantia praedicti illum erigere solent, absque ulla prorsus differentia libera, et licite erigere possint Auctoritate praedicta concedimus, et indulgemus, ac volumus, praecipimus, et mandamus, ut Fratres Minores Discalceati, et Recollecti eadem facultate erigendi dictum Tertium Ordinem, prout dicti Fratres Minores gaudere solent gaudeant, ac utantur, et fruantur. Quocirca Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nazianzeno moderno, ac pro tempore existenti Nostro, et Sedis Apostolicae in Hispaniarum Regnis Nuncio, necnon Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis per praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipsi per se, vel alios a se deputandos praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte dictorum Fratrum Minorum Discalceatorum, et Recollectorum fuerint requisiti solemniter publicantes, illisque in praemissis efficaci defensionis praesidio assistentes faciant Auctoritate Nostra Fratres Minores Discalceatos, et Recollectos praemissorum omnium, et singulorum commodo, et effectui pacifice frui, et gaudere, non permittentes illos desuper a quoquam quomodolibet indebite molestari, contradictores quos-

libet, et rebelles per sententias, censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit auxilio brachii Secularis. Decernentes eadem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sique in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praedictae Cardinales etiam de Latere Legatos, et Sedis praedictae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo supradicti, seu pro tempore existentis Procuratoris Generalis munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra illud ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die secunda Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Det. die 2
Aug. 1745

D. Card. Passioneus.

Loco † Annuli Piscatoris.

CXXXV.**

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ecclēsiae Catholicae regimini, meritis licet imparibus, divina dispositione praesidentes, ea quae pro prospero, felicitique Christifidelium sub suavi religionis jugo Altissimo famulantium regimine, atque gubernio prudenter constituta, atque ordinata esse noscuntur, ut firma semper, atque illibata persistant, Apostolici muniminis praesidio, cum a Nobis petitur, libenter corroboramus. Exponi siquidem Nobis nuper fecit dilectus filius Augustinus Gioja Prior Generalis Ordinis Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, quod a Definitorio Generali dicti Ordinis in illius Comitibus Generalibus Bononiae mense Junio proximo praeterito pro electione Prioris Generalis in perpetuum habitis canonice congregato nonnulla statuta electionem caeterorum Officiorum Generalium Ordinis praefati concernentia condita fuerunt tenoris, qui sequitur, videlicet » Acta, et decreta Definitorii Generalis Fratrum Eremitarum S. P. Augustini Bononiae die VI. Junii MDCCXLV. Postquam tempus advenit celebrandi Generale Capitulum Ordinis Fratrum Eremitarum S. P. Augustini in florentissima, ac celeberrima Urbe Bononiae, atque in hanc singuli conveniunt, quibus in eodem Capitulo ferendi suffragium jus erat, per paucis exceptis, qui ob legitimum, gravissimumque impedimentum interesse minime potuerunt, die Junii tertia hujus anni millesimi septingentesimi quadragesimi quinti accessit perantiquum praeclaudati Ordinis Monasterium, Titulo, et Nomine S. Jacobi Majoris nuncupatum Eminentissimus, ac Reverendissimus Dominus, Dominus Georgius Cardinalis ab Auria in ipsa Civitate, et in Provincia Bononiensi Apostolicae Sedis Legatus. Perducto autem eodem S. R. E. Principe amplissimo, ac praestantissimo, comitante universorum Patrum, Fratrumque Augustinensium, quotquot illic aderant, multitudine, ad locum pro Generalibus Comitibus habendis paratum, publice perlectae fuerunt literae Sanctissimi Domini Nostri Benedicti PP. XIV., quibus commemoratus Princeps Eminentissimus in Praesidentem Generalis Capituli Apostolica auctoritate designabatur. Acclamatum a singulis Beatissimo primum, et erga Nos beneficentissimo Pontifici Optimo Maximo, quod

talem, tantumque Virum Nobis in Praesidentem concesserit, tum Praesidenti ipsi, cui statim omnes debitam obedientiam, et reverentiam exhibuerunt; et repetitae rursus magno cum plausu acclamationes, ubi Praesidens Eminentissimus absolvit perpolitam, elegantissimamque Orationem, suae in Pontificem omnium maximum observantiae, gratique animi, in Nos vero incredibilis benevolentiae, atque humanitatis significationibus, nec non saluberrimis monitis plenam, atque exornatam. Indictus deinde ab eodem Eminentissimo, ac Reverendissimo Praesidente Capitularis Congressus habendus hora prima, ac vicesima diei proxima, cui ipse statuto tempore diligentissimus adfuit, unacum iis omnibus, qui adesse debebant, ac tenebantur. In hoc Capitulari Congressu habito die, et hora praedictis, gratia Spiritus Sancti invocata, Secretarius Ordinis, considentibus, et audientibus universis, perlegit Breve Sanctissimi aequo, ac Sapientissimi Domini Nostri Papae Benedicti XIV. tenoris sequentis videlicet » BENEDICTUS Papa XIV. Ad futuram rei memoriam. Inter maximas nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem summo opere anxios, et fere non exanimatos quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot, tantisque difficultatibus obnoxium, illa saepe, et vehementer quidem animum nostrum urgere solet, quae ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum Familiarum disciplinam conferre posse videtur; quamplurimum enim Catholicae Ecclesiae interesse putamus, ut qui seculo valere jussu, in poenitentiae Castris, Christo Duci, Sacramento se obstrinxerunt, Apostolicae Sedis praesidio, et auctoritate charismata meliora semper emulentur, et perfectae, beataeque vitae fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contententes, facilius deinde in viam mandatorum charitatis igne succensi currere pergant: illud vero quod hoc tam difficile, et tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemcumque nostram adhibebamus, in causa esse a probatis Viris saepe intelleximus Generalium Praesidum certis, statutisque temporibus vicissitudines, ac mutationes: valde enim miraba-

mur sacras huiusmodi Familias ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, et veluti auspicato sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eundem non tam in hoc munere exercitatum, quam, quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum perpetuo non retinerent; et elabi sinerent gubernacula manu illius, qui frequenti usu, tamquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur; hinc a plurimis regularis disciplinae studiosissimis cultoribus ad Nos demisse delatum est, quod ob suscepta a longe dissitis terrae partibus maxima itinera, quibus conficiendis praecipue dolent, plerumque intercedere non solum rei familiaris jacturam, sed dissolutionem, aut saltem remissionem animorum, quos a severiori vitae instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus mundi illecebris, quibus renuntiant, et ab assiduo rerum Divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, et natura Urbium, hominumque frequentia, et diversarum gentium commercium solent detorquere; neminem enim ipsimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitiosi homines tum cum praefinita exiguo, et brevi annorum curriculo publica munera ad novos iterum Magistratus excipiendos rursum viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miserrima christianae charitatis naufragia, studio, et arte obtreactiones quaesitas, et longe omnium acerrimos motus invidiae saepe excitari, non sine gravi cordium ipsorum aegritudine merito semper deplorant. Licet enim in nonnullis Regularium Coetibus, ubi Generalium Praesidium munus, nonnisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica haec S. Sedes benigne indulserit, multae tunc allatae, et perpensae sunt causae, quae quidem congruae, aptaeque temporibus videbantur, sed non fuerunt usus, et vicissitudines rerum semper retineri commode posse, quae antea probabantur, et hominum mores, et ingenia, facti rationem, et consilium utiliter aliquando mutari Nos docent. Cum itaque sicut accepimus dilectorum filiorum Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Generalibus Comitibus pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium electione in Civitate nostra Bononiensi habendis modo

dicta sit dies, operae pretium duximus ea a Nobis capienda esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati, et commodo auctoritate nostra prospiciamus. Maximi enim omni tempore fecimus insignem huiusmodi familiam, tum propter ejusdem S. Augustini tutissima, atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata, tum propter eximios Viros quos edit pietate, et doctrina praestantes, et quorum instar omnium bon. mem. Henricus dum vixit S. R. E. praedictae Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, cujus olim in mineribus constituti, amicitia fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude tamquam Romanae Ecclesiae splendidissimum lumen, nunquam est nominandus. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Priores ad vitam hoc nunquam exercere consueverint, in sexennium deinde contractum a felic. record. Sixto, PP. V. Praedecessore Nostro per quasdam suas in simili forma Brevis expeditas Literas, Nos, quibus tamquam provido Patri familiae incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum quibus premittitur Ordo ipse pro itu, et reditu a dissitis ab Italia Provinciis pro Capitulis Generalibus de sexennio in sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum praedicti Ordinis Vocabilium praesertim singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, ac memoratas Sixti Praedecessoris praedicti Literas Munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis ad sexennium tantum duraturum continentes, et praescribentes, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, harum serie annullantes, et nullius roboris, et momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat esse declarantes; Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostra, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, omnibus, et singulis Fratribus dicti Ordinis votum, sive suffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis mense Junio in dicta Civitate nostra Bononiensi, benedicente Domino, celebrando habenti-

bus, et ferentibus praecipimus, et mandamus, ut ipsi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant in unum, ut moris est, congregati, Deum, ac Ordinis decus, illiusque incrementum, commodumque, et utilitatem praeculis habentes, dissidiis prius, partiumque studiis, quae religiosam quietem, et regularem observantiam conturbare solent, procul amotis, atque eliminatis, hoc dubium sibi proponi curent. » An Munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo Generali hujusmodi in posterum ad vitam explendum sit. » Initis subinde super ejusmodi dubio secretis suffragiis, illisque collatis, si duae ex tribus suffragiorum praedictorum partibus super eodem dubio in unum convenerint, illud admissum, alioquin duabus, ex tribus partibus praedictis in illud minime accedentibus rejectum intelligatur. Praeterea motu, scientia, et potestate similibus iisdem Vocalibus per praesentes plenam, liberam, et omnimodam facultatem, et potestatem, postquam praemissa impleverint, seu propositum dubium sit, ut praefertur, admissum fuerit, Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis instituta per Sedem praedictam approbata, servatis alias servandis, eligendi concedimus. Demum si contingat Priorem Generalem, sicut praemittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam iidem facultatem tribuimus, et imperitiamur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, et Assistantium quoad tempus quo Officia praedicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, et declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, et Definitorio praedicto, ut omnia, et singula acta, et gesta in Capitulo Generali praedicto praemissa in praesentibus nostris Literis contenta ad Nos transmittere teneantur, ut illa approbemus, et confirmemus. Non obstantibus praefatis Sixti, nec non aliis Clementis VIII., et Pauli V. Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum Literis, quibus tempus quo munera, seu Officia Assistantium dicti Ordinis durare debent, praescriptum reperitur, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non Ordinis praedicti etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium prae-

missorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in sub robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Caeterum si contingat Priorem Generalem, ut praefertur, ad vitam minime eligi, per praesentes non intendimus supradicti Sixti, ac Clementis, et Pauli Praedecessorum praedictorum Literis in aliquo derogare, imo illas in suo robore in omnibus, et per omnia remanere mandamus. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXXI. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno quinto. » D. Card. Passioneus. » Incredibile prorsus est quanta animi voluptate praemissum Breve Universi Patres exceperint, et quot letitiae signa vocibus, nutibusque palam ediderint, quae intimo ex corde proferta esse comprobavit rerum eventus. Cum enim juxta praescriptam a Sanctissimo Patre opportunam, congruam, acquissimamque methodum, legemque ex tribus omnium suffragiorum partibus duae in unum convenire deberent, et penitus consentire, ut eligendus Prior Generalis quoad vixerit Universum Ordinem regat; ubi ad exploranda secreta ipsa suffragia perventum est, ex centum triginta novem Vocalibus, centum triginta sex, omnes scilicet, tribus dumtaxat exceptis unanimi, et liberrima voluntate in unam, eandemque sententiam conspiraverunt. Itaque juxta providam illam, et perutilem Clementissimi Pontificis Constitutionem, quam paulo supra descripsimus, atque actis hisce inseruimus, necnon juxta Capitularis hujus Congressus definitionem, et exitum, non unius sexennii decursu, sed quoad vitam inter homines agant, Augustinianam Familiam Priores Generales in posterum eligendi moderabuntur, ac regent; Inter quos primus omnium connumerandus est, qui ad Generalatus apicem die proxima in Vigilia Pentecostes, ut mox enarrabitur evectus fuit. Soluta igitur priori illo Congressu, gratisque pro faustissimo illius exitu Deo redditus, Eminentissimus Praesidens Vocales omnes postera die in Templum convenire jussit circa horam diei undecimam. Adesse curavit eadem hora Princeps Eminentissimus ad Nos rediens illustri Comi-

tatu, et jucundissima vultus hilaritate. Praemissis autem consuetis precibus, solemniter de Spiritu Sancto Missa, hortatoria Oratione, iisque omnibus, quae a Constitutionibus Ordinis praescribuntur, peracta est electio novi Generalis Antistitis, illo ordine, qui in regestis accuratius describitur. In hac electione supremus Familiae nostrae moderator renunciatus fuit Reverendissimus P. Magister Fr. Augustinus Gioja a Juvenatio, Italiae Assistens, Visitator Generalis Auctoritate Apostolica deputatus, nec non promovendorum ad Episcopatum Examinator: contigitque eadem electio plenissimis Suffragiis, adeo, ut ex centum triginta novem superius enumeratis, unum tantummodo retulerit Reverendissimus P. Magister Genesius Barrin. Ex-Generalis, et pro Galliarum Provinciis Assistens. Jam vero, cum juxta Generalium Congressuum statuta, quae hactenus recensuimus, electus Prior Generalis debeat Universae FF. Eremitarum S. P. Augustini Familiae curam, atque sollicitudinem gerere toto suae vitae curriculo, nisi rerum omnium Moderator, et Rector aliud de illo disponat, ac propterea formam gubernationis alteram, novaque decreta conditio praesens expostulet; Visum est ipsi Reverendissimo Patri Augustino Gioja Ordinis Generali summopere necessarium nonnulla Definitorio Generali expendenda, et definienda, vel etiam si magis congruum id censeatur, immutanda, et rescindenda proponere; quemadmodum continetur in praemissa Sanctissimi Domini Nostri Bulla, inter caeteras ubi legitur « Si contingat Priorem Generalem, sicut praemittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus, et impertimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistantium, quoad tempus, quo Officia praedicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, et declarandi; quapropter in sollemni die Pentecostes, qui proxime memoratam electionem subsecutus est, rursus ad locum Capituli convenerunt cum Eminentiss., ac Reverendiss. Praesidente hora vigesima prima quicumque Generale Definitorium constituebant; ac Reverendissimus Pater Generalis ea, quae sequuntur decernenda, et confirmanda, aut si aliud visum foret, corrigenda, et immutanda proposuit. §. I. Procurator Gene-

ralis, et Assistentes eligantur ad sexennium, quo transacto, si Patri Generali magis opportunum videatur, ut eorundem munus aliis idoneis Viris demandetur, aut ipse Procurator Generalis, seu Assistantium aliquis ab Officio petant absolvi, teneatur Pater Generalis hoc ipsum intra Octavam Pentecostes jam elapsi anni sexti reliquis Patribus suae Congregationis proponere per vota secreta deliberandum: atque si saltem duo alia suffragia concurrant in Patris Generalis Sententiam Procurator Generalis, vel Assistens, de quo facta fuerit propositio, intelligatur statim ab anteacto munere dimissus, atque absolutus. Tum vero ad electionem aliam procedatur, pro qua Pater Generalis tres ad minus, aut quatuor Patres morum probitate, rerumque gerendarum praedictos experimento, nec non adlectos inter Sacrae Theologiae Magistros proponere debeat iisdem Congregationis suae Patribus, ad hoc, ut per secreta suffragia ex illis unum, quem magis idoneum existimaverint, eligant in Generalem Ordinis Procuratorem, sive in Assistentem: atque ita electus iisdem prorsus privilegiis, honoribusque fruatur, quibus Procuratores Generales, aut Assistentes Generales electi in Generali Capitulo hactenus frui, et gaudere consueverunt. Si vero intra praedictam Pentecostes Octavam, vel a Patre Generali nulla facta fuerit propositio pro dimittendo, absolven-
doque Procuratore Generali, aut Assistantium aliquo, vel a propositio praedicto modo, et per secreta suffragia a Patribus suae Congregationis approbata non fuerit, tunc nequeat ulterius dicta dimissio, seu absolutio proponi; neque ad novam electionem procedatur, nisi exactum post sexennium alterum, ad quod tacite eo ipso intelligantur prorogati, qui sexennio praecedenti Procuratoris Generalis, vel Assistantium munere fungebantur. §. II. Quod tamen dictum est nuper de propositionibus, atque electionibus intra Octavam Pentecostes peragendis, accipiendum est de eo tempore, quo aut Romae, aut alibi Reverendissimus Pater Generalis cum Patribus suae Congregationis consistat: nam si visitationis, aut urgentis alterius rei causa cum illis simul minime commoretur, tunc primum praelaudatae propositiones, et electiones faciendae erunt, cum Pater Generalis unacum Patribus suae Congregationis esse, et coadunari valuerint, atque id de ceteris omnibus propositionibus, atque electionibus, quas

intra octavam Pentecostes fieri necessum foret, perpetuo, et inviolabiliter observetur. §. III. Ad praecavendas autem, atque eliminandas quascumque difficultates, quae in huiusmodi deliberationibus, atque electionibus possunt occurrere, declaramus nomine Patrum Congregationis ad quos pertinent ipsae deliberationes, et electiones, praeter Reverendissimum Patrem Generalem illos dumtaxat intelligi, qui Octavae Pentecostes diebus, aut cum primum propositiones, et electiones juxta praemissa statuta erunt perficiendae, ubi Pater Generalis commorabitur sive Romae, sive quocumque alio in loco praesentes aderunt, nec nullatenus oportere, ut absentium aliquis expectetur, nisi parum distet ab illo ipso loco, in quo commemoratae deliberationes, sive electiones peragendae erunt: in his insuper nullatenus illi suffragium ferant, de quorum absolutione agitur, quemadmodum neque illi, qui absoluti jam fuerint. Quod si tot abesse contingat, vel tot fuerint absoluti, ut Congregatio reducat in infra quatuor votantium numerum, comprehendendo quoque Patrem Generalem, in eo casu debeat ipse consulere Sanctam Sedem quomodo opportune sit providendum. Electionum vero modum, formamque nullam aliam esse decernimus, praeter illam, quae fit per vota secreta sive, ut inquirunt, ballottulas, atque is intelligatur electus, in quem plura suffragia convenerint, ita tamen ut suffragia ipsa maiorem suffragantium partem adaequant. Si duo ex propositis aequalia vota retulerint, is caeteris praefertur, cui Pater Generalis suffragium suum dederit. Quod si in nullum illorum, qui a Patre Generali fuerint propositi in priori Congregationis discussione, sive experimento consenserit major pars eligentium, ideoque nullus adinveniat electus, proponantur rursus eadem methodo Viri alii secunda, et tertia vice, atque si nullam electionem secunda illa, aut tertia vice fieri contigerit, statim electio ipsa, si de Procuratore Generali agatur, ad Patris Generalis arbitrium intelligatur devoluta, si de Assistentibus, ad Apostolicam Sedem, cui iidem Assistentes immediate subijciuntur. §. IV. Propter hanc eandem causam, quod Assistentes immediate subiecti sunt Apostolicae Sedi, quamvis Procuratoris Generalis electio rite, ut supra, peracta, nulla alia indigeat confirmatione; electionem tamen ipsorum Assistentium a Sede Apostolica confirmari

necessum erit. §. V. Ut in propositione, atque electione Assistentium ii praeferantur, qui, et digniores sint, et majori in pretio habeantur apud Nationes, quarum Assistentes erunt eligendi: Provinciales singuli, ac praesertim ultra Montes significare debeant, et actis, cujuslibet Capituli Provincialis ad Patrem Generalem transmittendis inserere illorum nomina, qui doctrinae, prudentiae, et probitatis fama caeteros antecellunt, ex illorum tantum numero, qui Magistrorum laurea fuerint condecorati, nullatenus exclusis Procuratoribus Indiarum. Quoniam tamen nonnullae Provinciae sunt, in quibus nulli creari solent in Sacra Theologia Magistri, ne Provinciae ipsae careant honoribus aliarum, Definitorium Generale statuit Summo Pontifici humiliter supplicandum esse, ut ex illis quoque eligi possint in Assistentes Viri dotibus necessariis insigniti, quamquam Magistri non sint, ut exigant Pontificiae Constitutiones. §. VI. Si antequam impleatur Sexennium vacare quoquo modo contigerit Procuratoris Generalis Officium, sit, ut antea, penes arbitrium Patris Generalis non coadunatis suae Congregationis Patribus, neque expetito istorum consensu, Procuratorem alium Generalem quemcumque aptum existimaverit, nominare, et in locum praecedentis substituere. Nominatus autem is, ac substitutus Officium exerceat suum usque ad Sexennii jam inchoati complementum: eoque exacto teneatur Pater Generalis intra Octavam Pentecostes juxta ea, quae §. II. praescripta, et adnotata sunt, tres, aut quatuor probos, idoneosque Viros (inter quos idem substitutus erit comprehendendus) eodem prorsus modo, quo dictum est supra, proponere Patribus suae Congregationis, ut ex propositis unum, quem maluerint, Procuratorem Generalem eligant, et constituent. §. VII. At si decurrente, et nondum completo sexennio vacet alicujus Assistentis Officium, electio fieri debet a Patribus Congregationis superius descripta methodo, atque a Sede Apostolica confirmari: electus vero minime erit in fine decurrentis sexennii ab Officio removendus; sed absque nova propositione, sive electione persistet in exercendo Assistentis munere usque ad proximi sexennii finem, vel etiam ultra, modo ea omnia serventur, quae supra de confirmandis, aut eligendis post elapsam Sexennium definita, et constituta fuerunt. §. VIII. Si Reverendissimi Patris Generalis con-

tingat obitus, aut sponte ipse deponat Ordinis gubernacula, vel promoveatur ad ampliorem aliquam dignitatem, assumat Procurator Generalis ipso facto, et absque ulla alia declaratione Universi Ordinis regimen, tamquam Vicarius Generalis a Sede Apostolica deputatus; ac interim Assistentium illi; qui ratione Doctoratus, seu Magisterii aliis praeerit, qui nempe ab antiquiori tempore fuerit Magistrorum laurea insignitus, cuiuscumque Nationis sit, Procuratoris Generalis vicem subeat, Officii quoque hujus praecedentis, privilegiis, et juribus singulis potiatur. §. IX. Idem Vicarius Generalis tempore suae administrationis nequaquam immutare, revocare, aut rescindere poterit, sive litteras, quae Praesidentiales appellantur, sive qualescumque alias a Reverendissimo Patre Generali datas, et expeditas; tametsi de illis, quae deinceps dari, et expediri necesse erit, quemadmodum de rebus caeteris eodem tempore occurrentibus, una cum Patribus suae Congregationis disponente possit, et debeat, dummodo fines non excedat, quibus in Constitutionibus Ordinis Vicarii Generalis auctoritas circumscribitur, et coarctatur. §. X. Nulla interposita mora teneatur praedictus Vicarius Generalis indicere proximum Generale Capitulum celebrandum in Vigilia Pentecostes in illa Ecclesiastica Ditionis Civitate, quam de consilio Patrum suae Congregationis commodiorem esse censebit. Animadvertat insuper, ut ab indictione ipsius Generalis Capituli usque ad hujus celebrationem intercedat talem temporis spatium, quale requiritur ad hoc, ut litterae Convocatoriae ad omnes, etiam remotiores Provincias valeant pervenire, earumque Provinciarum Deputati ad idem Capitulum Generale possint accedere. Verum tamen istiusmodi spatium temporis duorum annorum intervalla minime superet, vel excedat. §. XI. Et quoniam statuto hoc admodum congruo, ac sufficienti spatio temporis inter indictionem, et celebrationem Capituli Generalis nulla superesse potest causa excusationis, quam non accedentes ad idem Capitulum ob angustias temporum, vel ob locorum distantiam valeant praetexere; innovamus, et confirmamus Decretum nostrarum Constitutionum p. III. cap. III. n. IV. latum pro singulis Provinciis, et Congregationibus Ordinis in Europa existentibus; ac praeterea illud ad omnes alias Provincias etiam Indiarum extendi volumus, hoc tamen apposi-

to temperamento ut unus saltem ex unaquaque Indorum Provincia omnino accedere ad Generalia Capitula, iisdemque interesse teneatur sub poena privationis Officii, et utriusque vocis activae, et passivae ad decennium Patribus Provincialibus qui ad hanc rem Patres deputare, eosque re ipsa, et omni adhibita efficacitate mittere ad Capitula Generalia neglexerint: quam poenam privationis utriusque vocis ad decennium pariter incurrendam subeant, et ipsi Deputati, qui aliquo quaesito colore, et emendicato praetextu ad praelaudata Capitula Generalia pergere detrectaverint, vel contempserint; tam Patribus Generalibus pro tempore, quam Vicariis Generalibus haec in parte dispensandi, sublata penitus facultate. §. XII. Eligatur in Generali Capitulo alter Reverendissimus Pater Generalis, qui pari ratione regat Universum Ordinem Fratrum Eremitarum S. P. Augustini quoadusque vivat, aut se regimine abdicet, aut ampliori aliqua dignitate adaugeatur, nec aliam exerceat auctoritatem, praeter illam, quam statuta Ordinis, et Generalis hujus Definitorii omnibus Prioribus Generalibus canonice electis impartuntur. Insuper eligantur Procurator Generalis, et Assistentes, in Officio suo, prout supra statutum est permansuris, nisi tamen confirmetur ii, qui summa cum laude antea idem munus exercuerunt, prout Patribus Capituli Generalis magis expedire videbitur: atque ita ad reliquas consuetas, et a Constitutionibus Ordinis praescriptas Electiones, antiquo servato jure procedatur. §. XIII. Supradicta Decreta die 6. Junii, anno Salutiferae Incarnationis Millesimo septingentesimo quadagesimo quinto, Definitorio Capituli Generalis a Reverendissimo Patre Generali singillatim proposita, consensu omnium, plenissimisque suffragiis recepta, et tamquam Universi Augustiniani Ordinis regimini admodum proficua commendata, et approbata fuerunt: cumque haec omnia roborari, et confirmari debeant Apostolicae Sedis auctoritate, prout continetur in praelaudato Brevi SS. Domini Nostri Papae Benedicti XIV.; Definitorium ipsum Generale decrevit, ut suo, ac totius Ordinis nomine pro eadem confirmatione Beatissimo; et Beneficentissimo Pontifici humillimae supplicationes porrigantur, ac pro innumeris in nos collatis beneficiis praesertim occasione Generalis hujus Capituli gratiae quammaximae referantur. » Quoniam autem dictus

Augustinus Prior Generalis praeinserta Decrēta quò firmitus subsistant, et serventur exactius Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio committi plurimum desiderat. Nobis propterea humiliter supplicari fecit ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Augustinum Priorem Generalem specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, praeinserta decreta a Definitorio Generali in Capitulo Generali dicti Ordinis nuper celebrato, ut praefertur praescripta cum omnibus, et singulis in eis contentis auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adieimus, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus. Decernentes easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab illis inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, et Sedis Apostolicae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque auctoritate, et potestate fungentes, et functiones, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non dicti Ordinis, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus privilegiis quoque, indultis, et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores prae-

sentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus personae in Ecclesiastica dignitate constitutae, seu dilecti filii moderni, vel pro tempore existentis dicti Ordinis Procuratoris Generalis subscriptis, et illius sigillo munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die VI. Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 6.
Aug. 1745.

Loco † Sigilli.

D. Card. Passioneus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

CXXXV.***

Dilecto Filio Francisco Horatio de Bosellis
Romano J. U. Doctori.

*Dilecti Fili salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Sincerae Fidei, et Devotionis Affectus, quem erga NOS, et Sedem Apostolicam gerere comprobatis, Nos adducit, ut Tibi reddamus ad gratiam liberales. Cum itaque, sicut NOBIS nuper exponi fecisti, alias NOS Officium Auditoris Civilis Copiarum nostrarum militarium, vulgo *Uditore Civile delle Soldatesche* nuncupat., Tibi ad nostrum, et Sedis Apostolicae Beneplacitum exercendum assignaverimus, Tuque illud sedulo, ac fideliter exercere pergas, cupiasque, quoad vixeris, Officium hujusmodi explere posse; NOS sperantes Te idem Officium in posterum quoque pari fide, atque diligentia gesturum esse, Teque praemissorum Meritorum Intuitu specialibus Favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et Poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum praesentium tantummodo consequen., harum serie absolven-

tes, et absolutum fore censes, supplicationibus tuo nomine NOBIS super hoc humiliter porrectis inclinati, Te in praefato Officio Auditoris Civilis Copiarum hujusmodi ad Tui vitam Auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, Tibique, ut in eodem Officio cum omnibus, et Singulis illius Privilegiis, Auctoritate, Provisione, Salariis, et Emolumentis ordinariis, et extraordinariis, ac honoribus, et oneribus solitis, et consuetis, et quibus alii, in Officio hujusmodi ante Te deputati, usi, et gavisii fuerunt, quod vixeris, continuare libere, et licite possis, et valeas, auctoritate, et tenore praefatis concedimus, et indulgemus; Mandantes propterea omnibus, et singulis, ad quos spectat, et spectabit in futurum, ut Te in dicto Officio, ejusque libero exercitio juxta tenorem praesentium, quoad vixeris, continuare sinant, et permittant, Tibique de Provisione, Salariis, et Emolumentis praedictis debitis temporibus realiter, et cum effectu responderi curent, non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, coeterisque contrariis quibuscumque, Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die decima octava Augusti millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 18.
Aug. 1745.

*Pro D. Cardinalis Passioneo
Joannes Florius Substitutus.*

CXXXV.****

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPAE XIV.

Decretum quo approbantur Oratio, et Lectio-
nes propriae recitandae pro secundo No-
cturno in festo B. Gregorii Papae X. nec
non elogium ejusdem, et B. Benedicti XI. Ro-
mano Martyrologio inserenda.

DECRETUM

BENEDICTUS PAPA XIV.

Inter reliquas Causas quas Nos ipsi in Mino-
ribus constituti, et munus Fidei Promotoris
exercentes pertractavimus, maximi semper fe-
cimus Causam BEATI GREGORII X., quae
tunc temporis iterum proposita fuit, cujus

etiam immemorabilis Cultus Clementis XI. De-
creto comprobatus eo tempore, concessumque
tribus Ecclesiis Patriarchalibus Urbis, ut Offi-
cium cum Lectionibus de Communi Confesso-
ris Pontificis, et Missam pariter in honorem
Beati Gregorii X. celebrarent; quae deinde
facultas reliquis extra Urbem locis facta est.
Tum pariter in generali Congregatione Sacro-
rum Rituum habita coram ipso Clemente XI.
examen institutum fuit de Miraculis, quae post
indultam venerationem Beato Gregorio contige-
runt: Sed nihil in ea decretum fuit ob illud
impedimentum, mortem nempe Postulatorum,
quae pluribus aliis Causis prosperum cursum
abrupte consuevit: etenim diuturno tem-
pore conticescunt, donec singulari Dei benefi-
cio sufficiantur alii Postulatores, qui pari do-
ctrinae laude, ac Religionis studio commen-
dantur: Si quis expectat ea cognoscere, quae a
Nobis Fidei Promotorem agentibus gesta sunt
pro Causa Beati Gregorii X. in libris nostris de
Canonizatione Sanctorum lib. 2. cap. 24. §. 37.,
et cap. 42. ejusdem lib. 2. num. 3., et lib. 4.
par. 2. cap. 3. num. 5. descripta continentur.

Postquam Supremam Pontificatus Sedem
licet immerentes, attigimus, eandem volunta-
tem, studiumque retinuimus, ut Causam Beati
Gregorii X. prosequeremur, de quo sane inter
caeteros scriptum reliquit S. Antonius par. 3.
suarum historiarum tit. 20. cap. 2. §. 4. » Fuit
Vir optimus, et procul dubio Sanctissimus, ingentis
animi quidem, tamen contra christiani nominis ini-
micos, et qui Sacrae recuperationem Terrae sem-
per meditaretur, ad eamque unam rem Christia-
nos omnes, positis inter se contentionibus, inten-
dere debere censebat » Sed in primis illud omni-
no necessarium putavimus, ut ejusmodi Causa
insigni Postulatori commendaretur; ideoque
Nostro motu proprio selegimus, et constitui-
mus Patrem Thomam Ripoli Dominicani Or-
dinis Generalem Magistrum, cujus ingenium,
ac pietatem per annos quadraginta satis ex-
ploratam, perspectamque habemus: Ipsius
vero in his negotiis administrandis experien-
tiam nemo est, qui ignoret; Illud etiam ac-
cedit, quod Causa Cultus Beati Gregorii X. ini-
tium duxerit ab Innocentio V. ex Ordine Do-
minicano, qui in locum, et Sedem ejusdem
Gregorii X. suffectus fuit, cum antea Petrus de
Taréntasia nuncuparetur: Quamvis ipse spatio
paucorum mensium vitam, et Pontificatum ab-
solverit; sedulo, ac diligenter perquisivit Mi-

racula, quae Deus ob intercessionem sui Prae-
decessoris patrauerat, suaeque auctoritate per-
misit, ut eidem Gregorio X. Cultus tribueretur
in Aretina Civitate, ubi supremum diem
obierat, ejusque Dioecesi, uti plures historia-
rum Scriptores testantur. Quapropter eam
spem animo concepimus ejusmodi Causam fe-
liciter ad optatum finem deducendam opera,
ac diligentia novi Postulatoris, Patris Thomae
Ripoll, qui ipsum Dominicanum Ordinem tan-
ta prudentiae laude moderatur.

Ipse Nobis exhibuit Lectiones proprias Se-
cundi Nocturni in Officio Beati Gregorii X. re-
citandas, quibus propriam Orationem adjun-
xit, et vehementer a Nobis postulavit, ut illas
auctoritate Nostra probaremus, nomenque
Beati Gregorii X. in Romanum Martyrologium
referremus addito ipsius Elogio, quod oculis
quoque nostris subiecit. Illud pariter maximo
studio expetivit, ut in eodem Martyrologio
nomen BENEDICTI XI. Ordinis Dominicani
recenseretur, cujus ipse inmemorabilem Cul-
tum, Officium, Missam, et proprias Secundi
Nocturni Lectiones jampridem obtinuit: Ita-
que meritum, ac virtutem Beati Gregorii X.
prius in mentem nostram revocavimus, et il-
lud simul perpendimus inter Romanos Ponti-
fices, quibus in Ecclesia Cultus Officii concedi-
tur, Beatum Gregorium unice reperiri, cui
propriae Lectiones non tribuantur: Post haec
deprehendimus certissimis praestantium Scri-
ptorum documentis, ac testimoniis inniti, et
confirmari omnia, quae in propositis Beati
Gregorii Lectionibus afferuntur; Quamobrem
precibus, ac voluntati Postulatoris, quem su-
perius nominavimus, obsecundare statuimus,
ac permittere (sicuti praesenti hoc Decreto
permittimus) tribus Ecclesiis Patriarchali-
bus Urbis, coeterisque locis, ubi Beati Gre-
gorii Officium cum Lectionibus de Commu-
ni celebratur, permittimus, inquam, ut in po-
sterum propriis Lectionibus utantur: Insuper
auctoritate Nostra adprobamus, ut nomina ho-
rum Beatorum Pontificum in Romano Marty-
rologio describantur, derogantes omnibus,
quae in contrarium afferri possint; Porro li-
bentissime haec Nos oblargimur ad augendam
Sacrorum majestatem, et hujus Sedis gloriam,
quam Nos quidem immerentes tenemus, et
quam illi suis virtutibus summo honore, ac
dignitate cumularunt.

Hoc praesens Decretum tradimus Patriar-

chae Hierosolymitano Sacrorum Rituum a Se-
cretis; eique praecipimus, ut illud in actis Sa-
crae Congregationis describat, et Typis editum
promulget: eidem Patriarchae committimus
Lectiones proprias in Officio Beati Gregorii X.,
recitandas, et Elogia, quibus nomina ipsius
Beati Gregorii X., et Beati Benedicti XI. in
Romano Martyrologio recenseantur; mandan-
tes pariter, ut ipsa Sacrae Congregationis actis
inserantur, ac Typis divulgata omnibus inno-
tescant, nempe, ut haec nostra concessio ineun-
te anno 1746. executioni mandetur. Datum hac
die XXI. Augusti MDCCLV. Anniversaria
Nostrae Inaugurationis apud Sanctam Mariam
Majorem Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 21.
Aug. 1745.

Thomas Patriarcha Hierosolymitanus
Sac. Congreg. Rit. Secretarius.

IN FESTO

B. GREGORII X.

PONTIFICIS, ET CONFESSORIS

LECTIONES

Pro secundo Nocturno ejus Officii.

LECTIO IV.

Gregorius Decimus Thealdus, seu Theobaldus
antea nuncupatus, Placentiae, ad Aemiliae fines
nobili Vicecomitum genere natus est. Adoles-
cens Ecclesiasticae Militiae adscriptus singulari
nituit honestate morum, vitaeque munditia in
nulla umquam, ut creditur, criminis contagio-
ne polluta. In Galliam cum Jacobo Cardinali
Pecorario Gregorii IX. Legato praefectus, Ar-
chidiaconus Leodiensis renunciatus est. Eo in
Italiam redeunte, Theologiae Parisiis operam
dedit, ac Magistri munus adeptus verbo, et
exemplo Fideles, ac Principes ad Terrae San-
ctae recuperationem vehementer accendit. In
Syriam deinde peregrinatus, dum ibi sacram
expeditionem urgeret, a Cardinalibus Viterbii
Pontificis electionem in annum fere tertium
protrahentibus, in Petri Sedem evectus est an-
no millesimo ducentesimo septuagesimo primo.

LECTIO V.

Accepto Ptolemaide electionis decreto in Ita-
liam navigavit, ac Viterbium se contulit, de-

inde Romam, ubi anno insequente solemniter inauguratus est. Ab ipso Pontificatus exordio ad Generalis Concilii celebrationem curas, et cogitationes omnes adjecit. Eo Lugdunum Galliarum indieto, Michaellem Paeologum Graecorum Imperatorem, tum alios Christianos Principes, et Graecae, Latinaeque Ecclesiae Praesules literis amantissimis invitavit, arcessitis etiam eximiis doctrina, et sanctitate Viris, uti S. Thoma Aquinate in ipso itinere vita functo, Sancto Bonaventura, Sancto Philippo Benitio, Beato Alberto Magno, Petro de Tarantasia Ordinis Praedicatorum, qui eidem in Pontificatu successit. Igitur Oecumenicam Synodum Patrum numero omnium frequentissimam, cui praefuit Pontifex ipse, Graecis ejurato schismate ad Ecclesiae unitatem receptis, decretis pro sacra expeditione subsidiis, editisque pluribus sanctissimis legibus, trimestri spatio feliciter celebravit.

LECTIO VI.

De Pace in Ecclesia firmanda cum primis sollicitus Praelatorum dissidia, Regum inimicitias, Provinciarum odia, Populorum factiones composuit, diremit, extinxit. Ecclesiae jura etiam adversus Reges, et Principes severe, ac fortiter vindicavit, nullam esse praedicans solidiorem Regnorum basim, quam tutelam ecclesiasticae libertatis. Pauperum amantissimus primus omnium in Apostolico Palatio piarum in fillos largitionum Praesidem constituit, iisque propriis manibus pedes quotidie abluebat. In Italiam a Concilio redux, dum profectionem in Palestinam meditatur, pluraque alia e Christianae Reipublicae bono moliretur, Aretii in Hetruria morte interceptus est quarto ab electione sua anno, mense quarto die decima. Fuit Vir animi plane invicti, et Apostolici, terrenorum contemptu, cultus divini studio, Fidei zelo, disciplinae, et morum restauratione, rerum gerendarum, prudentia, fortitudine, magnanimitate, aliisque virtutibus prorsus eximius. Miraculis post mortem clavis Ecclesiae Aretinae Monumenta testantur.

ORATIO

Deus, qui Ecclesiam tuam Beati Gregorii Confessoris, atque Pontificis religionis zelo, et

apostolicis curis amplificasti, ejus meritis, et intercessionem concede, ut Fidei, et Sanctitatis nova semper incrementa suscipiat: Per Dominum nostrum etc.

ELOGIUM

Inserendum in Martyrologio Romano pro beato Gregorio X. Quatuordecimo Kalendas Martii.

Aretii in Hetruria B. GREGORII X. Placentini, qui ex Archidiacono Leodiensi Summus Pontifex renunciatus Concilium Lugdunense secundum celebravit, Graecisque ad unitatem Fidei receptis, compositis Christianorum dissidiis, Terrae Sanctae recuperatione instituta, Ecclesiam sanctissimae gubernavit.

ELOGIUM

Inserendum in Martyrologio Romano pro beato Benedicto XI. Nonis Julii.

Perusii BEATI BENEDICTI XI. Tarvisini ex Ordine Praedicatorum, qui brevi Pontificatus sui spatio Ecclesiae pacem, disciplinae restorationem, religionis incrementum mirifice promovit.

Praefatum itaque Decretum Sanctissimi Domini Nostri, ac hujusmodi Lectiones proprias cum Oratione, et Elogiis, prout omnia, et singula, quae in ipso Decreto praescripta continentur, in actis Sacrae Rituum Congregationis inseruimus, atque ut omnibus innotescant, Typis edi curavimus. Hac die XXI. Augusti MDCCXLV.

*Thomas Patriarcha Hierosolymitanus
Sac. Congreg. Rit. Secretarius.*

CONSECRATIO

CXXXVII

Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur; ac suspensionis et excommunicationis sententia in ipsum editur.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Tam praeclaram quidem de egregia virtute et constantia vestra rebus ipsis semper probata et Apostolicis etiam laudibus commendata, gerimus opinionem, ut plane persuasum habeamus, Vos nullis ad procul emandandam omnem execrandi schismatis lue, et ad Catholicam Fidem Orthodoxamque Religionem palam ubique profitendam tuendamque, Apostolicae nostrae caritatis, sollicitudinis, exhortationisque novis stimulis indigere. Verum pro demandata infirmitati nostrae a Supremo Pastorum Principe aeternoque Animarum nostrarum Iudice Jesu Christo universalis Ecclesiae suae procuratori obstricti, facere non possumus, quin Vos saepe de sacrilega perditorum hominum temeritate et audacia edoceamus, atque insimul admonemus, ut quaecumque tenuissimam suspicionem per insidias veteratorum Schismatis patronorum cuipiam vestrum de eorum reconciliata Nobiscum gratia et communione forsitan injiciendam ab animis vestris penitus removeatis.

§. 1. Postquam enim per alias nostras in simili forma Brevis Literas die XXVI. Mensis Junii proxime elapsi currentis anni MDCCXLV. ad Vos datas, typis etiam impressas, et publici juris factas, Electionem Joannis Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastoris in Harlemensem, Hieronymo de Boche vivis sublato, Pseudo-Episcopum, a Petro Joanne Meyndarts Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi, et ab ejus fictis Canonicis factam, assertique Episcopatus Harlemensis erectionem nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaravimus, rescidimus, delevimus et abrogavimus, nec ad ipsius Petri Joannis de sua detestabili Pseudo-Episcopi Harlemensis designatione, petitaque a Nobis patrati criminis confirmatione, scriptam Epistolam respondimus; binas nuper Nobis inscriptas et clanculum redditas accepimus Epistolas, alteram quidem ipsius Petri Joannis Meindarts die XXX. Mensis Julii, alteram vero ejusdem Joannis Van-Stiphout die XXIX. dicti Mensis Julii proxime praeteriti hujus anni datas. Hic autem de sua inani designatione et sacrilega Consecratione praescribit; ille vero de nulla a Nobis data responsio-

ne primum conqueritur, deinde de eadem abs se facta Consecratione significat, tum causam obtendit, qua adductus, ad tantum scelus paulo citius, dempto ternario Episcoporum numero, perficiendum devenit, diuturnum scilicet morbum, in quem inciderat; ex quo liberatus, instantissimis plurimorum suorum Symmystarum querimoniis satisfacere coactus fuit, ne Episcopalis successionis ordo istic jamdudum interruptus, et ab Apostolica hac Sede numquam post primam interruptionem agnitus, imo semper explosus, inpraesentia morte sua abrumperetur. Quamplurimis demum fucatisque verbis, uterque erga Apostolicam hanc Sedem Nosque ipsos observantiam obedientiamque protestantes, incautis illudere videntur.

§. 2. Nos itaque Literas hujusmodi, quae callida arte conscriptae, praeclaram quidem obsequii reverentiaeque speciem praeseferunt, re ipsa vero latentes suffusi veneni dolos continent, posthabentes ac penitus rejicientes, pro debito nostrae servitutis supremaeque potestatis officio, primum designationem electionemque ipsius Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem, cum extincti Episcopatus erectione, iterum inanem ac nullam fuisse, esse, ac fore, tenore praesentium Literarum nostrarum Apostolica auctoritate decernimus et declaramus: quemadmodum, tenore et auctoritate paribus, Consecrationem dicti Joannis Van-Stiphout, minime assistentibus ex praescripto Sacrorum Canonum duobus aliis Episcopis, nullaque Apostolica dispensatione obtenta, e memorato Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectino toties omnium Ecclesiasticarum censurarum fulminibus percusso, et ab omni exercitio Episcopalis Jurisdictionis et Ordinis suspenso, contra supremam Apostolicae hujus Sedis mandata, factam, fuisse, esse, ac fore illicitam, nefariam, sacrilegam, et execrandam, itidem decernimus et declaramus; ac proinde ipsum temere nulloque jure Electum Joannem Van-Stiphout omni Ecclesiastica et spiritali jurisdictione pro animarum regimine carere; atque illicite consecratum, ab omni exercitio Episcopalis Ordinis esse suspensum.

§. 3. Mandamus propterea districteque interdiciamus memorato Joanni Van-Stiphout, sub poena Excommunicationis ipso facto sine alia declaratione incurrendae, ne audeat Pastores, Missionarios, Ministros, aut alios, quo-

Pontifex iterum reject electionem, Consecrationem, damnat, Consecrat, suspendit.

Tam ab exercitio jurisdictionis, quam Ordinis.

Sollicitudo Pontificis ne Catholici contagione schism. altugant.

Elect. Pseudo Episcopi nulla.

Ejusdem Consecrat., et subdola schismaticorum artes.

cumque nomine nuncupentur, ad Animarum curam et Sacramentorum administrationem quovis etiam necessitatis praetextu, constituere ac deputare. Simul etiam palam edicimus et declaramus, omnes et singulas praedictorum Officiorum deputationes pro Animarum regimine quocumque nomine factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde secutis, prorsus irritas esse, ac nullius roboris et momenti. Rursus eidem Joanni Van-Stiphout praecipimus et inhibemus, ne, sub simili Excommunicationis poena, audeat illicite Sacramentum Confirmationis, aut Ordines conferre, aut quocumque pacto Ordinem Episcopalem; a quo suspensus est, exercere.

Ejus communionem vitandam denunciat.

Ordinat illegitimas fore declar.

Adhortat.

§. 4. Vobis autem, Dilecti Filii, graviter injungimus ac velamus, ne antedictum Joannem Van-Stiphout pro vero Episcopo Harlemensi habeatis et agnoscatis, neve cum eodem ullo pacto, praesertim in Divinis, communicetis; aut ab ipso, vel ab aliis per ipsum perperam et inaniter deputatis, Sacramenta aut Ordines accipiat. Noverit enim, qui Ordinibus initiatus ab ipsis fuerit, suspensionis se vinculo constrictum, atque irregularitati praeterea obnoxium, si susceptos Ordines exercuerit.

§. 5. Reliquum est, ut paternis curis nostris filialis obedientiae fideique vestrae officia respondeant. Nullum enim jucundius dolori nostro solatium afferri potest, quam ut intelligamus, Vos caute ambulantes, non vocem alienorum audire, sed Pastorem sequi, et domum aedificare supra firmam petram. Ac Vobis, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem, quam coelestis praesidii pignus, atque adversus potestates tenebrarum arma et scutum esse optamus, peramanter impertimur.

Dat. die 28. Aug. 1745.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 28. Augusti 1745. Pontificatus Nostri Anno VI.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die mense et Anno.

CXXXVII.

DECRETA QUEDAM

A Cardinali Patriarcha Lisbonensi edita collaudantur et confirmantur.

Dilecto Filio Nostro Thomae Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali de Almeyda nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Singularem voluptatem sensimus ea perlegendes, quae graviter ac sapienter a Te constituta sunt, ac die XII. Martii Anno MDCCXLIII. evulgata, ut omnibus innotescerent. Cognovimus pariter ardentissimum studium, quo tum Regulares, tum Saeculares, aliosque tuae Pastoralis Curae commendatos vehementer excitas, ut iisdem mandatis diligenter obtemperant.

Collaudantur Card. Patriar. Decreta

§. 1. Primo loco praecipis, ut Vespertina Officia, quae feria V. Majoris Hebdomadae fieri consueverunt in Ecclesiis Saecularium, ac Regularium, ad certam horam solum protrahantur; et ipsarum Fores ad mediam horam post Occasum Solis ocludantur; nec mane ante pateant, quam solis Ortus illucescat: Siquidem cognitum, perspectumque habebas ad honestos mores labefactandos causam praeberi, cum magna frequentia Virorum, ac Mulierum nocturno tempore in ea templa conveniret; quam sane veterem consuetudinem ideo Praedecessores tui nunquam improbarunt, quod ii nocturni Fidelium conventus tunc temporis pietatem, ac religionem solum praeseferebant.

Officia Hebdom. Maj. de die celebrari.

§. 2. Secundo loco, ne spatium illius noctis Divina Eucharistia Cultu debito careret, sapienter indixisti Viris Ecclesiasticis, eorum Ministris, et Fratribus Sodalitatum, quae a Venerabili Eucharistiae Sacramento nuncupantur, ut oclulis Templi foribus, alternatim Christo Domino pie religioseque obsequantur, qui sub panis specie continetur.

Adorationem SS. Sacramenti de nocte continari per certas personas.

§. 3. Tertio loco, cum Passio Salvatoris nostri intempestivis horis a Concionatoribus celebrari soleret, ideo pro tua singulari prudentia decernis, ut mane Feriae VI. Majoris Hebdomadae hi sermones habeantur, statim ac Evangelium, quod eo die canitur in solemniori Officio, absolutum fuerit; ubi vero consuetudo obtinuit, ut nocte ejusdem Feriae VI. verba faciant Concionatores, alia hora post meridiem ejus diei seligatur, ita tamen, ut Fores Ecclesiae designato antea tempore obserari queant.

Conciones item horis diurnis haberi.

§. 4. Quarto loco, cum illi, qui Ecclesias adibant Feria V. Majoris Hebdomadae (quae Sancta vulgo appellatur) peculiare quosdam cibos secum deferrent, quibus deinde etiam in

Comensationes ab Ecclesiis eliminari.

ipsis Ecclesiis uterentur, ita ut cultum Dei Templo consentaneum, et legem jejunii impudenter violarent, cum, inquam, hanc corruptelam sine magno animi tui moerore pati ac dissimulare minime posses, opportuna remedia attulisti, gravissimis sententiis, ac poenis in eo promulgatis, qui cibos ejusmodi per illos dies venderent, vel ipsos manducare etiam in sacris Aedibus non dubitarent.

§. 5. Haec potissimum ex Decretis tuis delibata ob eam causam commemoravimus, ut ipsa diligenter a nobis perfecta dignosceres; neque praetermisimus caetera, quae in iisdem Decretis habentur, nempe vehementem cohortationem, ut Ecclesiis cultus exhibeatur, ne Deus hac gravissima quidem injuria atque impudentia lacessitus, ad iracundiam concitetur: Postremo cum Decreta hujusmodi probari a Nobis magnopere deposcas, ut nostra auctoritate corroborata perpetuo firmentur, et homines facilius ad illa observanda inducantur, hoc Tibi responsum faciendum existimavimus.

§. 6. In primis consentaneum quidem antiquis Ecclesiae Institutis fatemur, ut noctis tempore Divina Officia celebrarentur: Imperitus enim disciplinae Ecclesiasticae prorsus videretur, qui ignoraret, Majoribus nostris per multa saecula positum in more fuisse, ut nocturnis Vigiliis solennia Festa, ac Mystéria praevenirent, et canendis Divinis laudibus, sanctisque precibus occupati, noctes integras simul in Templis traducerent. At vero diuturnitate temporis adeo labefactari coepit haec pia consuetudo, ut tribus Majoris Hebdomadae diebus Vigiliae solum statuerentur; et ob eam causam Officia illorum dierum (eo quod nocte fieri solerent,) *Matutini Tenebrarum* adhuc nominantur: Vigiliae quoque permissae fuerunt ante diem Natalem, et Epiphaniam Domini; Dioeceses autem, quae disciplinae laude commendantur, *Matutinos Tenebrarum* a Nocturnis horis ad postmeridianas traduxerunt; Vigiliis etiam consuetis ante Festum Epiphaniae, matutinas horas, usque ad meridem subrogarunt: Cum tamen pristinum Ecclesiae Institutum retinere vellent in Pervigilio Natalis Domini, nempe post mediam noctem rem Divinam conficere, et populum in certas Ecclesias confluentem admittere, cautum diligentissime fuit, ut corruptelis omnis aditus intercluderetur; et cum difficile id visum fuisset, virtute praestantes Episcopi decreverunt, ut nocte quidem in

Ecclesia, sed clausis illarum Foribus, haec sacra Officia peragerentur.

§. 7. Agnoscimus pariter animi tui consilium ab Ecclesiae moribus minime alienum, eo quod coercendum putaveris illorum intemperantiam, qui sanctissimis Majoris Hebdomadae diebus in Tempia se conferunt, ibique certis quibusdam cibis indulgent. Equidem magnis laudibus praedicantur a Sacris Scripturibus *Agapae*, sive honestissima convivia, quae fideles post acceptam Divinam Eucharistiam pluribus Saeculis inibant, ut mutuae inter Christianos benevolentiae publicum testimonium ostenderetur; et certis diebus egentes ac miseri liberali divitum opulentia sustentarentur. Itaque, si ejusmodi convivia plena honestatis, quaeque ad charitatem exercendam inducta primo fuerunt, et magna cum innocentia per longum temporis spatium conservata, penitus abrogare oportuit, ob graves offensiones, et scandala, quae dimanare ex illis coeperunt, itaut nemo sit, qui non probet Ecclesiae Decreta, quibus ea convivia de medio auferuntur; nemo sane prudentiam tuam, et consilium non commendabit, qui pravam edendi licentiam ab Ecclesia remove ac penitus eliminare voluisti, cum praesertim ea nefaria intemperantia jejunii Leges, sanctissimis etiam diebus frangerentur, quas Majores nostri tanta severitate, ac religione coluerunt, ut nihil omnino degustarent, et cyathum quoque frigidae recusarent.

§. 8. Supervacaneum ducimus ad haec probanda proferre in medium sacrae antiquitatis documenta; cum satis eruditorum hominum testimoniis confirmentur. Accedit, quod ipsa luce claritas innotescunt ex iis, quae Nos ipsi congegimus in quatuor Libros a Nobis magno labore conscriptos *De Canonizatione Sanctorum*, et in *Ecclesiasticas Institutiones* quas Bononiae confecimus, cum in illam Sedem (quam nunc etiam retinemus) translati fuimus; Alia pariter argumenta desumi possunt ex alijs nostris *Commentariis in Sacra Jesu Christi, Matrisque ejus Festa, ac Missae Sacrificium*, quibus plurima sane addidimus, dum in Summo Pontificatu versamur, et quae vernacula lingua primum a Nobis exarata, nuper jussu Nostro in Latinam conversa fuerunt.

§. 9. Omittimus verba facere de hora, quam pro habenda concione Dominicae Passionis statuisti: Idem plane mos, ac disciplina

Sacrae priorum saeculorum Agapae.

Ob invectos abusus nunc interdictae.

Plura de his petenda ex Libris SS. Domini Nostris.

Quae utiliter immutata sunt.

In Sacellis Pontificis, et in Basilica Vaticana fit

Quae subjunctiorum Julio Summi Pont.

Vetus Officiorum Ecclesiarum consuetudo.

Concio post
Evang.

jampridem invaluit in praeclaris Italiae Dioecibus, et in ipsa Vaticana Basilica, ubi Nos in Minoribus positi Theologalem Praebendam obtinuimus. Siquidem Feria VI. Majoris Hebdomadae, post recitatam in Choro Domini Passionem, Concio de ipsa statim instituitur: Idem fieri consuevit in Pontificio Sacello coram Nobis ipsis, Cardinalium Collegio, et reliquis Ordinibus, quibus facultas est in eum Locum conveniendi.

Praemissa
Decreta ap-
probantur, et
confirmantur.

§. 10. Cum igitur tua Decreta praesentibus Ecclesiae moribus et Institutis consentanea plane videantur, ea libentissime adprobamus, et Apostolicae auctoritatis pondus adjungentes, praecipimus observari penitus, sublata quacunque contraria consuetudine, quamvis ad honestum finem inducta fuerit, et longo spatium temporis inveteraverit: etenim primum hominum ingenium, et morum corruptela id necessario requirit, ut de medio tollantur ea, quae licet initio virtutem praesferrent, labente cursu temporis virtutem ipsam corrumpunt ac labefactant.

Adhortatio.

§. 11. Interea, Dilecte Fili Noster, tuis, ac tuorum precibus Nos vehementer commendamus; et quoniam Vineam Domini Tibi creditam tam feliciter colere suscepisti, ne praetermittas operam ac laborem impendere, ut fructus in diem magis excrescat; ne te deterreat ullae difficultates, quae tuis praeclaris conatibus obijciuntur: Nos profecto semper ad tutandam Religionem, et morum integritatem paratos invenies: Postremo Tibi Benedictionem Apostolicam, tuoque populo peramanter impertimur.

Dat. die 31.
Aug. 1745.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 31. Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI.

CXXXVIII.

DIERUM FESTORUM

De Praecepto, aestivis mensibus occurrentium, reductio, pro nonnullis Locis Regni Poloniae.

Venerabili Fratri Episcopo Posnanien.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Agrorum
culturae Men-
sibus Aesti-

Nuper pro parte tua Nobis expositum fuit, quod dilecti Filii Universitates et homines,

neque Incolae agrorum praesertim culturae addicti, istius tuae Dioecesis Posnanien., propter Coeli rigorem in istis partibus gravissimum, in mensibus potissimum Julio, Augusto, et Septembri ad faciendas messes aliosque Terrae fructus colligendos, et agros in spem futurae messis praeparandos aptioribus, Festos dies de Ecclesiae praecepto, quamvis inviti, servare minime valeant, ac propterea operum huiusmodi causa, non sine conscientiae angoribus, debitum Deo in iis diebus cultum negligere coacti, ad Fraternalitatem tuam saepissime confugiunt ut licentiam ipsis impertiaris, qua sibi liceat per eosdem Festos dies, exceptis Dominicis, agros colere, et servilibus mechanicisque laboribus, impune vacare, ne ipsis ea propter non leve damnum, quemadmodum saepe accidit, proveniat; Fraternalitas vero tua, ut incommotis huiusmodi tibi bene cognitis aliquo pacto consulatur, Nobis humiliter supplicari fecit, ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignemur.

§. 1. Nos igitur, qui divinum cultum quantum cum Domino possumus promovere, et adaugere debemus, considerantes praemissa omnia, et opportunum, quoad Nobis integrum est, ac salutare remedium hac in parte adhibere cupientes, dictosque Incolas, homines, aliosque culturae addictos, specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequentiarum serie absolventes, et absolutas fore censes, huiusmodi supplicationibus inclinati, Fraternalitati tuae per praesentes committimus, et mandamus, ut veris existentibus narratis, si contingat aliquod Festum de pracepto Ecclesiae, seu per Synodales ejusdem Dioecesis Constitutiones, per hebdomadas praedictorum Julii, Augusti, et Septembris Mensium extra Dominicas occurrere, eo casu festum huiusmodi, praeterquam illud Assumptionis B. M. Virginis Immaculatae, quod in suo proprio, quo occurrit die solemniter cultu celebrari volumus, et mandamus, in Dominicam immediate sequentem, seu aliam a Te praescribendam auctoritate nostra Apostolica transferas, illudque in

vis assidue
operam exi-
git.

Dispensatio
ab observan-
tia dicam
Fest. petitur
ab Ordina-
rio.

Qui ad S.
Sedem re-
currit.

Conceditur,
Festivitates
infra Hebdo-
mas eorum
Mensium oc-
currentes, ad
diem Domini-
nicum trans-
ferri.

Excepto Fe-
sto Assum-
ptionis B.
M. V.

eadem Dominica celebrari facias et cures; praescriptis tamen suis cautelis quas juxta datam Tibi a Domino prudentiam duxeris esse praescribendas, tam quoad onus audiendi Sacrosanctum Missae Sacrificium, quam quoad caetera opera servilia exercenda.

§. 2. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque et Synodali-
bus Conciliis editis generalibus, vel speciali-
bus Constitutionibus et Ordinationibus, necnon
dictae Dioecesis, Locorum, Terrarum, Oppi-
dorumque, etiam juramento, confirmatione
Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis
statutis, et consuetudinibus; privilegiis quo-
que, indultis, et Literis Apostolicis in contra-
rium praemissorum quomodolibet concessis,
confirmatis, et innovatis; Quibus omnibus et
singulis, illorum tenores praesentibus pro ple-
ne et sufficienter expressis, ac de verbo ad ver-
bum insertis habentes, illis alias in suo robore
permansuris, ad praemissorum effectum hac
vice dumtaxat specialiter et expresse deroga-
mus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 3. Caeterum per translationem Festo-
rum hujusmodi non intendimus aliquid inno-
vari tam quoad servitium Chori, quam quoad
celebrationem Divinorum Officiorum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Ma-
jorem sub Annulo Piscatoris die Prima Se-
ptembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno
Sexto.

D. Cardinalis Passioneus.

*Simile Indultum jampridem concessum fuerat pro
Dioecesi Vilnen. tali forma conceptum.*

U^t per tres antedictos menses liceat ipsis ad
sua exercenda rusticana opera incumbere, tran-
slato in primam Julii Dominicam Festo Visi-
tationis Sanctissimae Dei Genitricis, et in se-
cundam ejusdem Mensis Dominicam Festo San-
ctae Mariae Magdalenae, in tertiam Festo San-
cti Jacobi, in quartam Festo Sanctae Annae;
In Augusto, et Septembri, quae occurrunt
Sanctorum Festivitates, unaquaelibet in proxi-
ma sibi Dominica celebretur; una excepta Dei-
parae in Coelum Assumptae, quae in suo proprio
recurrente die solempni cultu agi debeat. Vo-
lumus autem ut in Choro, Divinisque Officiis,
nihil innovetur, nec a pristino ritu discedatur,

sed ea peragantur in assignatis jampridem die-
bus. II vero, quibus hoc paternae facilitatis
nostrae beneficio utendum est, studeant, inter-
no ardentiori animorum obsequio compensa-
re, quidquid externae celebritatis ipsis immi-
nuere necesse fuit: Quod Fraternalitatem tuam
strenue curaturam confidimus etc. Dat. etc. die
XVII. Maji 1743. Pont. A. III.

D. Card. Passioneus.

FRUCTUS CENSUM

CXXXIX.

Cambiorum etc. a Communitatibus Ditionis
Ecclesiasticae contractorum ad aequitatis ra-
tionem reducuntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

*Ci è stato riferito da Persone degne di tutta fe-
de, che alcuni de' nostri Sudditi nelle gravi an-
gustie, in cui si sono trovate le Comunità del no-
stro Stato Ecclesiastico per l'ultimo passaggio
ed accantonamento delle Truppe straniere, che
incominciò l'anno 1742., scordati affatto dell' ob-
bligo, che a ciascuno impone la natura medesima,
in vece di sollevare e soccorrere a tutto lor potere
la Patria ed il Principato, tratti e trasportati
dall'ingordigia di vil guadagno, non hanno
avuto rossore di opprimere ed aggravare mag-
giormente le Comunità di esso nostro Stato con
usure esorbitanti di cinque, sei, sette, e ancora
otto, e nove per cento, abusando dell'estremo bi-
sogno, in cui quelle erano di trocar danaro; Anzi
taluno di essi nostri Sudditi rivolgendo la comu-
ne e pubblica calamità in privato e vergognoso
Mercimonio, aver preso da altri danaro a minore
interesse, per poi darlo alle suddette Comunità a
più gravi, e maggiori usure.*

§. 1. Quindi è, che volendo Noi da un canto
comprimere la soverchia avidità di costoro, e dal-
l'altro isgravare per quanto ci è possibile le
suddette Comunità del riferito ingiusto peso: Se-
guendo l'esempio di parecchi altri Pontefici, e
specialmente di Clemente VIII., e del Ven. Ser-
vò di Dio Innocenzo XI. nostri gloriosi Praede-
cessori, i quali per via di legge generale ridussero
i frutti de' Censi imposti similmente dalle Comu-

Excessus fru-
ctuum cen-
suum.

Reducuntur
ad 4. pro 100.

Derogatio-
nes.

In Choro et
in Officio ni-
hil innovetur.

Dat. die 1.
Sept. 1745.

nità, e rispettivamente delle Doti, e Compagnie d'Ufficio a quella moderata ragione, che correva comunemente ne' tempi loro: Col parere, e consiglio d'una Congregazione particolare di quattro Cardinali, e sei Prelati, tenuta di nostr'ordine li 30. dello scaduto Agosto sopra il riparto delle spese fatte, e debiti contratti per causa di detto Passaggio ed accantonamento, dalle predette Comunità: Di nostro Moto proprio, certa scienza, e piechezza nella nostra Sovrana Podestà, ordiniamo, e comandiamo, che tutti e singoli Censi creati, ed imposti, oppur anche Cambj, ed altri debiti fruttiferi passivamente contratti dal giorno, e tempo, ch'entrarono le Truppe Estere dentro i confini del nostro Stato Ecclesiastico, da qualunque Comunità, e Università di esso Stato, compresevi anche le quattro Legazioni di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, come pure tutti i Luoghi Baronali, (eccettuando solamente la Legazione d'Avignone, e il Ducato di Benevento) oppure da Persone private, ad intui to però è contemplazione, e con promessa di rilevazione di esse Comunità, sopra qualunque sorte di Beni, tanto Urbani, che Rustici in qualsisia Provincia, Città, Terra, Castello, Territorio, e Luogo del medesimo Stato, di qualunque prezzo, valore, qualità, quantità, e denominazione, con qualsivoglia obbligo, eziandio giurato, di Guarentigia, o Camerale, in favore di Persone del medesimo nostro Stato, o soggette al nostro temporal Dominio, sieno, e s'intendano dal giorno d'oggi in poi creati, imposti, e contratti alla sola ragione di scudi quattro per cento, e non più, come Noi in virtù della presente Cedola di nostro Moto proprio da ora in poi li riduciamo, e moderiamo: Salva però sempre alle medesime Comunità la facoltà di ricomprare li medesimi Censi, come anche con espressa dichiarazione, che rispetto a gli altri Censi, e Cambj, che sono stati imposti, o contratti a meno del quattro per cento, non s'intenda per questo fatta alcuna mutazione, o innovazione.

Inique respectu subditorum, cujuscunque ordinis etc.

§. 2. In sequela di che vogliamo, e dichiariamo, che le Comunità, e Università suddette Debitrici di dette Persone soggette al nostro temporal Dominio per causa di detti Censi, o Cambj, o altri Debiti fruttiferi da esse Comunità, o da altri per loro eziandio obbligati come principali, principalmente, ed in solido, o in altro qualunque modo eziandio in forma della nostra Camera Apostolica, per qualunque Scrittura pubblica, o privata, e con qualsivoglia licenza, e facoltà contratti, non siano tenuti ed obbligati, nè possino essere

forzati, e costretti per i frutti da decorrere da oggi in avvenire, che alla sola ragione di scudi quattro per ogni centinaio, ed anno, ancorchè li creditori siano Persone costituite in qualunque dignità Ecclesiastica, o Secolare, Privilegiata, e Privilegiatissime, cosicchè per la loro Dignità, o altro qualunque titolo, fosse bisogno per comprenderle di speciale ed individua menzione; E molto più se fossero (lo che Noi però non vogliamo credere) Chiese, Monasterj, e Luoghi Pii, Cavalieri di qualunque Ordine Militare, o anche Gerosolimitani, Compagnia di Gesù, o Monachi delle Undici Congregazioni, o altri Regolari, rispetto a' quali li suddetti Contratti sarebbero anche più ingiusti, e vergognosi: Che perciò vogliamo ed ordiniamo, che niuno affatto di tali Creditori, che abbia dato, come sopra, danaro ad alcuna di dette Comunità del nostro Stato, o direttamente, o indirettamente sotto il proprio, o anche sotto nome altrui, a maggior interesse del quattro per cento, resti escluso, ed esente da questa nostra riduzione, e moderazione, per essere così mente, e precisa volontà Nostra.

§. 3. E che così da qualunque Giudice Ordinario, o Delegato, eziandio Uditor Generale della nostra Camera, Uditori di Rota, Chierici di Camera, e Cardinali eziandio Legati a Latere, debba giudicarsi; definirsi, tolta ad essi, e a ciascuno di loro facoltà, ed autorità di giudicare, e decretare altrimenti, dichiarando Noi per nullo, irritò, e di niun valore tutto ciò, che da qualsivoglia con qualunque autorità, scientemente, o ignorantemente sarà giudicato, fatto, o attentato contro questa nostra volontà, e disposizione.

§. 4. Non obstante qualsisia Costituzione, ed Ordinazione Apostolica, Statuto, Consuetudine, Legge, e Natura di qualunque Provincia, Città, Terra, Castello, e Luogo, ancorchè muniti con giuramento, o confermati dalla Santa Sede, Legati a Latere, e Governatori, Obbligazioni fatte in qualsivoglia forma eziandio della Camera Apostolica, Sigurtà, Rinunzie, e Giuramenti, Privilegj, ed Indulti, e particolarmente quelli di non essere compresi sotto qualunque Legge, e Costituzione, se non essendo specialmente nominati, Regola de Jure quaesito non tollendo, o altra qualunque Regola della nostra Cancelleria, ed altre quali si vogliono, Lettere Apostoliche sì Nostre, che de' Nostri Predecessori sotto qualsisia tenore, e forma, e con qualsivoglia clausole derogatorie, di derogatorie, e Decreti irritanti concesse, e pubblicate, anche per via di Legge universa-

Decretum irritans, subblata etc.

Derogationes.

te, e anche più volte confermate, ed innovate, in favore di qualunque Chiesa, Collegio, Ordine, Ospedale, Luogo Pio, Congregazione, Università, Città, e Luogo, e Persone di qualunque Preeminenza, e Dignità. Alli quali tutti, e singoli, avendone qui il loro tenore per espresso, e di parola in parola registrato et inserto, per quanto però siano direttamente o indirettamente contrari a questa Nostra riduzione, o all'esecuzione di questa Nostra determinata volontà, e non altrimenti etc. in amplissima forma deroghiamo.

Dato dal Nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questo dì 7. Settembre 1745.

BENEDICTUS PP. XIV.

SACRAS MISSIONES

CXL.

In Dioecibus Regni Neapolitani frequenter haberi suadetur. Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepis. Neapolitano, cum facultatibus etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Regni Neapolitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificis munus duplex, propagandae, et conservandae Religionis.

Gravissimum Supremi Apostolatus Ministerium, quod Nobis immerentibus delatum fuit, duo potissimum requirit: primum nempe ad Sanctam Religionem amplectendam eos Populos adducere, qui illam vel nunquam susceperunt, vel susceptam infortunio misero, funestoque deseruerunt; alterum vero, Religionem ipsam sartam tectam diligenter in iis locis tueri, in quibus integra Divino beneficio conservatur. Porro nomine Religionis non intelligimus ea solum, quae ad salutem obtinendam necessario fide tenenda sunt; sed etiam, quae praestari debent operibus, ut vitam moresque Christianae disciplinae consentaneos ostendamus, ac beatissimam in Coelis felicitatem post hujus vitae curriculum assequamur.

Utrumque opus ab Apostolica Sede jugiter urgeatur.

§. 1. Equidem Romani Pontifices Praecessores Nostri, ut huic muneri satisfacerent, omni tempore Viros pietate ac doctrina praestantes elegerunt, qui Fidem Catholicam in omnes

terrae partes disseminarent; quorum exemplis inhaerentes, pro tenuitate virium nostrarum, ac temporum difficultatibus, Nos pariter idem Institutum retinuimus. Secundo loco Romani Pontifices omnem curam semper impenderunt, ut morum disciplinam, et sanctitatem labefactam, ac jacentem in illis Dioecibus excitarent, ubi solius Episcopi studium, et opera pro re gerenda satis esse non putabantur: Nam vel Apostolicos Visitatores in eas Dioeceses miserunt, vel aliis remediis usi sunt, quae magis idonea viderentur. Idem consilium Nos quoque secuti sumus, quoties Fidelium corruptelae ad aures nostras pervenerunt, ut negligentiae notas, cum ante Supremum Judicem steterimus, quo possumus, studio declinemus. Etenim Vicarios Apostolica auctoritate praeditos non semel designavimus, qui Dioeceses, ubi opus esset, ad pristinam disciplinam restituerent: multas Epistolas dedimus peculiaribus Episcopis, vel pluribus simul vel etiam universis, ad ipsorum sollicitudinem stimulandam; alia quoque consilia, ac rationes inivimus, quas hic recensere supervacaneum est.

§. 2. Post haec dissimulare minime possumus, exploratum Nobis esse, vestris in Civitatibus probos quidem homines versari, sed longe plures inveniri perditos, qui praesertim in montanis locis, et a vestris Sedibus valde sejunctis, vitam ab omni virtute alienam trahunt; qui si a Fide non aberrant, uti confidimus, corruptis tamen moribus, ac flagitiis, in se concitant divinam iracundiam, et properant ad sepulchrum, quin antea dignos Poenitentiae fructus ostendant.

Populorum indigentiae.

§. 3. Equidem vestram, Nostramque diligentiam id magnopere postulat, ne in tam gravi negotio desides, atque socordes non sine crimine videamur. Quapropter de opportunis remediis diu cogitavimus, ac primum ad Deum Patrem luminis confugimus; preces quoque nostras ad Beatam Virginem convertimus, cujus Natalitio die has literas scribimus; deinde vos hortandos censuimus, ut ea, quae subjiciamus, pro bono vestrarum Dioecesium, executioni strenue demandetis.

Quibus remedia comparatur.

§. 4. Quo tempore Nos ipsi in minoribus constituti munus Promotoris Fidei per plures annos exercuimus, cujus est, accurato semper examine virtutes ac merita illorum perpendere, qui inter Sanctos referendi sunt; quo etiam tempore per plures annos fuimus a Secretis

Missionum utilitas experimenter probata.

Sacrae Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, qui pro ratione sui muneris summo opere contendunt de medio auferre corruptelas, quae Dioeceses laebefactant; insuper cum plures Episcopos doctrinae laude, ac pietatis studio praeclaros eo temporis spatio familiari consuetudine cognoverimus; ac postremo cum Sedem Anconitanam ante Pontificatum tenuerimus, ac deinde in Bononiensem translati (cujus administrationem cum Summo Pontificatu conjunctam gerimus) in illa supra decennium morati simus, diuturna experientia edocti perspeximus, ad improbos mores corrigendos, qui vel serpere incipiunt, vel nimis jam invalescunt, vel tandem diuturnitate confirmati, Dioeceses latius occupant, nihil magis conferre, quam alienam opem ac vires implorare, videlicet Sacras Missiones ubique indicere, praesertim in locis, quae magis a Civitatibus sejunguntur.

En in Episcoporum ad jumentum institutae.

§. 5. Et profecto Viri Missionarii merito comparantur Joanni Apostolo, ejusque Sociis, qui acciti fuerunt ex alia Navi, ut operam suam praeberent Petro atque Andreae in Mari laborantibus, ita ut non possent ob copiam incredibilem piscium retia deducere, uti constat ex Evangelio Sancti Lucae cap. 5. quod Maldonatus his verbis interpretatur: *Debent Ecclesiae Pastores, cum ipsi per se aut imposito, aut suscepto oneri non sufficiunt, alios a quibus juvari possint, advocare.* Idem prorsus, ante Maldonatum, Jansenius adverterat in Concordia Evangelica cap. 25.

Et a Sanctissimis Viris promotae.

§. 6. Cum Fidei Promotorem egimus, virtutes examinavimus, et res praeclare gestas a Dei Famulis Juvenali Ancia Salutarum Episcopo, Cardinali Roberto Bellarmino Archiepiscopo Capuano, Alexandro Sauli primum Aleriae, ac deinde Papiæ Episcopo, quem Nos ritu solemniter inter Beatos recensuimus; ac postremo a Sanctis Vincentio de Paulis, et Joanne Francisco Regis, quos Pontifices Decessores Nostri rite in Album Sanctorum retulerunt. Itaque, cum egregia facinora horum praestantium Virorum expederemus, apertissime cognovimus, incredibilem gloriam tribus primis evenisse in cura animarum administranda, ob eam causam potissimum, quod omne studium posuerint, ut Sacrae Missiones in suis Dioecesisbus assidue peragerentur. Duos autem, quos postremo loco nominavimus, charitate erga Deum, et Proximum maxime praeditos, orna-

tosque deprehendimus; ac potissimum Sanctus Vincentius de Paulis eam certissime probavit, eo quod Missionariorum Congregationem instituerit, et ipsemet (donec incolumitas corporis permisit) Missiones easdem exercuerit. Joannes quoque Regis sancto charitatis igne conflagrasse palam ostendit, ob singularem alacritatem, qua difficiles et asperrimos montes adire non dubitavit, ut ignaros Populos christiana doctrina ac moribus imbueret, et ad bonam frugem traduceretur, quoties ab ipso Episcopo, aut ejus Praepositi id postularent.

§. 7. Illud etiam non ignoratis, in more positum esse Episcopis, ut statis temporibus ad Sac. Congregationem Concilii Tridentini Interpretem de suis Ecclesiis referant, earumque statum plane exhibeant. Itaque cum Nos ipsi Secretarii munere fungeremur, quoties in aliqua Dioecesi Missiones indictas fuisse relatum fuit, toties jussu Congregationis ejusdem, vel Summorum Pontificum, hoc consilium magnopere commendavimus in responsis, quae ad Episcopos fieri consueverunt, eosque incendere non praetermisimus, ut laudabiliter inceptum prosequerentur. Non semel etiam Episcopos redarguere jussi fuimus, qui pios Missionarios non accirent, ut languentem, sicut ipsi asserebant, in Populo pietatem, et in Viris Ecclesiasticis disciplinam excitarent, et in utrisque peccandi licentiam cum scandalo junctam coercerent.

§. 8. Typis impressa est historia rerum gestarum a Benedicto XIII. de Nobis optime merito, Nationis vestrae ornamento, et Benevolentiae Ecclesiae per plures annos Archiepiscopo. In lucem pariter edita fuit vita Cardinalis Innici Caraccioli, qui Sedem Aversae magna virtutis commendatione tenuit, et Episcopi de Cavaleriis, qui Troyae Ecclesiam summa pietate, ac studio religionis administravit. Si vobis ante oculos unquam proposuistis, vel in posterum eos libros proponetis, intelligetis profecto, maximos sibi, Populisque sibi traditis fructus evenisse ex Sacris Missionibus, quas suis Dioecesisbus compararunt. Nos quidem has historias accurate legimus, et magnam cum voluptate typis evulgata vidimus ea omnia, quae Viri illi praeclarissimi saepius Nobis explicaverant, cum adhuc in terris versarentur. Etenim Benedictus XIII. opera nostra, dum Pontificatum gereret, semper usus est; alios autem, quos nuncupavimus, non semel alloqui

Item a Congreg. Concilii Tridentini commendatae.

Et ab Episcopis Regni Neap. frequentatae.

Nobis opus fuit, eisque literas dare, quibus eorum negotia expedirentur.

§. 9. Tandem Sacrarum Missionum utilitatem ac necessitatem Nos ipsi compertam habuimus, quoties illas accivimus in Dioecesim Anconitanam, quo tempore Nobis commendata fuit; et quamdiu Bononiensem Ecclesiam Nosmet praesentes administravimus; et nunc etiam curamus diligenter, ut eadem Missiones quandoque indicantur ab eo, qui juxta normam, et consilia a Nobis praescripta, vices Nostras obtinuit. Tum plane agnovimus veritati consentaneum esse, quod Paulus Ségneri Societatis Jesu, Concionatoris, Scriptoris, ac Missionarii laude clarissimus, scriptum reliquit: nempe: *Missionum tempore tot Concionatores merito nuncupari posse, quot perculti piis exercitationibus ad Poenitentiam inflammanur, suoque exemplo alios pertrahunt ad eandem virtutem exercendam: Ex illis autem Missionibus magis copiosum fructum dimanare, quibus majori frequentia populus intersit; ea prorsus ratione, qua ignis magis augetur, si plures in unum locum carbonem congerantur.*

§. 10. Quocirca neque novum, neque incertum, neque a Nobis excogitatum dici potest hoc remedium, quod Populi corruptelis corrigendis proponitur. Antiquum illud est, malis curandis aptissimum, et fortasse unicum, quod tot Episcopi pietatis gloria insignes magna cum utilitate suis in Dioecesibus adhibuerunt, quod Nos ipsi toties experti sumus, et Vos etiam qui procul dubio Populum vobis commissum Sacris Missionibus aliquando recreastis.

§. 11. Sed, ne virtute sua careat ejusmodi remedium, preces ad Deum effundendae sunt; quippe: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus.* Deinde seligendi sunt Missionarii doctrinae laude praestantes, quive Populum diligenter instituunt. Nam merito suspicamur, idque non sine lacrymis ac moerore scribimus, suspicamur, inquam, plures animas ex illis, quae Nobis, ac Vobis traditae fuerunt, ad interitum ruere, eo quod res necessarias necessitate medii, ut ajunt Theologi, penitus ignoraverint. Illi potissimum Missionarii vocari debent, qui postquam labes et scandala populi certo deprehenderint, ipsorum gravitatem ac turpitudinem suis Concionibus ostendant; et vehementer arguere possint. Id constat testimonio Sancti Marci Cap. 3. ubi Christus eligit Apostolos; ut mitte-

ret eos praedicare; Idem etiam desumitur ab Actis Apostolorum cap. 6. ubi ipsi praedicationem verbi, tamquam peculiare munus sibi demandatum, testantur. *Non est aequum, nos derelinquere verbum Dei; et ministrare mensis.* Idem S. Paulus docuit 1. ad Corinth. *Non enim misit me Christus baptizare, sed evangelizare; et Epist. 2. ad Timoth. Testificor coram Deo et Jesu Christo, qui judicaturus est viros et mortuos, per adventum ipsius, et regnum ejus, praedica verbum, insta opportune, importune.*

§. 12. At vero Missionarii suae vitae ratione, atque exemplis, Populum ad virtutem incendere debent. *In omnibus te ipsum praebe exemplum bonorum operum,* inquit idem Apostolus ad Titum. Sanctus Lucas in Actis Apost. testatum reliquit, quod Salvator Dominus: *coepit facere et docere.* Postremo Missionarios Deo se penitus devovere fas est, nec ullam admiscere cupiditatem inanis gloriae, vel spem emolumenti, licet exigui, dum Populis erudiendis incumbunt. Equidem magno fructu emulatas fuisse accepimus Missiones, quae peractae sunt, cum Sanctus Carolus Borromaeus Mediolanam Sedem teneret; idem nunc etiam contingit opera ac virtute Oblatorum, quos ille instituit, quique a Sancto Ambrosio nuncupantur: nam prae caeteris illud perscriptum habent, ne ulli incommodum asserant, et ne ulla causa vel ratione umquam moveantur, ut aliquid dono accipiant, quemadmodum ab Actis Ecclesiae Mediolanensis, quae anno 1599. Typis edita fuerunt par. 5. pag. 841. clare deprehenditur. Ad S. Joannem Chrysostomum mentem convertite, qui in Homilia 46. super Matthaeum fateatur, universum terrarum Orbem ab Apostolis traductum fuisse ab errore ad veritatem, a veteri superstitione ad Christianam disciplinam amplectendam, non quod mortuos ad novam vitam revocaverint, sed quia solum avaritia et omni cupiditate animum penitus habuerint: *Quod est enim, quod eos magis ostendit? pecuniarum contemptus, gloriae despectus, ab omnibus vitae negotiis ereptio; quae si non habuissent, etsi mortuos suscitassent, non solum nullis juvissent, sed etiam Seducatores aestimati essent.*

§. 13. Civitas Neapolis affluit magna copia Ecclesiasticorum, qui pietate, doctrina, et pro agendis Missionibus experientia valde commendantur. Plenae sunt etiam Virorum hujusmodi, Congregationes Sedis Archiepiscopalis. Patris Pavonis, et Sacerdotum, qui a Sancto

Missionario-
rum agendi
ratio.

Operarii e
Civit. Nea-
politana sup-
plent.]

Peculiaris
experientia
Ss. D. No-
stri.

Divina gratia
imploranda.

Instructio.
Fidelium
potissimum
Missionis
scopus.

Gregorio nomen accipiunt, qui Pii Operarii vocantur, ac tandem non desunt Domicilia Sacerdotum, qui Sancti Vincentii de Paulis institutum dato nomine sequuntur. Messis quidem multa est, sed Operarii sufficient, si ita distribuuntur, ut Populorum utilitas atque necessitas postulabit.

Dirigente
Opus Card.
Spinellio
Archiepisc.

§. 14. Adibitis Dilectum Filium Nostrum Cardinalem Spinellium Neapolis Archiepiscopum, cujus consilio res tota gerenda erit: ob hanc causam literas ad ipsum damus, ab eoque petimus, ut hanc provinciam suscipiat, facultatem quoque tribuimus, ut alios sibi Adjuutores in tam gravi negotio assumat, vel illos etiam in suum locum sufficiat; cum Nos minime lateat, quam variis curis distineatur, et quot labores subierit, ac in praesentia subeat, ut Vineam Domini diligenter excolatur. Si quis Vestrum Missiones expetit, ad ipsum Cardinalem Archiepiscopum confugiat, qui Ministros idoneos designabit, ut necessitas requiret: ipsorum numerum constituet, et rationem quoque temporis habebit, quo Sacrae Missiones absolvantur; nam ipse pro sua sapientia satis intelliget, nequaquam uno tempore omnia simul perfici posse.

Cui facultates necessariae conceduntur.

§. 15. Indigent Missionarii facultatibus extraordinariis, quas Nos libenter illis ex thesauro Ecclesiae conferemus, ut praeclarissimum opus ipsi feliciter prosequantur. Eas facultates indicabimus Cardinali Spinellio, ut Missionarii ad illum accedentes, sive ad alium ipsius loco suffectum, facile obtineant, quae magis conferre Dei Gloriam, et animarum salutem judicaverint.

Quid pro
Provinciis
Samni, et
Calabriae.

§. 16. At vero perspicimus difficultates, quae facile retardabunt Missionarios, ne ad Samnites, et Calabros iter suspiciant. Attamen, cum versentur in illis Locis Patres Dominicani, et Societatis Jesu, ipsorum Praepositi Generales jussu nostro Provinciales adducent, ut ex suis Religiosis Viris aliquot eligat, qui Missiones illic exerceant; neque ullum emolumentum percipiant a Clero, sive a Magistratibus Locorum, ubi Missionibus operam praebebunt. Ipsorum nomina ad Cardinalem Spinellium descripta mittentur, ad quem Samnitum, et Calabriae Episcopi confugient, ut in eorum Dioecesibus recte Missiones ordinentur, quemadmodum futurum procul dubio confidimus in aliis Dioecesibus, quae ab Urbe Neapoli non adeo remotae sunt.

§. 17. Sed notam velut inurere videremur eximiae pietati, et religioni Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Utriusque Siciliae Regis Illustris, nisi Vos moneremus exposcere ab ipso Rege, ut suam auctoritatem et gratiam, si pro Missionibus recte gerendis opus fuerit, liberaliter interponat. Etenim Nobis perspectum est experientia, nec Vos certe latere debet, nihil antiquius ipsi propositum esse in Regno administrando, quam Dei Gloriam maxime inservire.

Fiducia de
pietate Regis
utr. Siciliae.

§. 18. Finem in his Literis, ne longiusculae videantur, imponimus, exemplum Sancti Regis Josaphat vestris oculis subjicientes. Sacerdotes, veluti quidam Administri, ipsi Regi victori praeibant, qui: *docebant populum in Juda, habentes librum Legis Domini, et circuibant cunctas Urbes Juda, atque erudiebant populum; cap. 17. lib. 2. Paralipom.* Nec Regi satis fuit uti Sacerdotum opera, sed ipsemet ad Populum Bersabeae se contulit, et usque ad Montem Efraim, et revocavit eos ad Dominum Deum patrum suorum: uti cap. 19. describitur. Idem Vobis imitandum constituit; nec solum per Dioeceses Sacerdotes mittite, sed illas Vos ipsi perlustrate, quoties graviora negotia Vobis id permittit; etenim Populus vestra praesentia, ac virtute permotus, ad viam Domini capessendam magis incenditur. Si aliquod incommodum ferendum est, Deum facilius hoc pacto commovebitis, ne poenas exposcat a Vobis, ob negligentiam, qua Dioecesim aliquando invisere, et in vestris Sedibus commorari, uti oportebat, omisistis, quod Nonnullis ex Vobis contigisse certo scimus. Verum huic etiam malo in diem gliscenti non deerunt Apostolicae providentiae partes. Interim Vestrum memoriam, Vestrique Gregis, animo numquam deponemus, quoties ad Altare Rem Divinam operabimur. Vobis etiam, et Vestrae curae commendatis Populis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Episc. praere debent exemplo.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 8. Septembris 1745. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 8.
Sept. 1745.

DE CAUTELIS

CXLI.

Praestandis in conficiendis Processibus super fama sanctitatis Severorum Dei. De prohibendis Imaginibus SPIRITUS SANCTI sub lu-

mana specie depicti. De aliis superstitionibus non tolerandis.

Venerabili Fratri Joseph Episcopo Augustano.

BENEDICTUS. PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Inquisitiones peractae super vita et moribus Sororis Crescentiae.

Solitudini nostrae dudum relatum fuerat, in Civitate Imperiali Kauffbura, quam incolunt simul Orthodoxi, ac Lutheranae professionis sectatores, vitam degere sanctimoniam quamdam, Crescentiam nomine, adeo sanctitatis opinione celebratam, ut assiduus ad eam concursus fieret hominum etiam virtute et genere illustrium. Quapropter multiplici experimento edocti, inanes aliquando affectatae sanctitatis larvas obtendi, atque etiam ab animarum Directoribus, ob suos peculiares fines, eosque interdum minus rectos, depraedicari et divulgari; datis ad Fraternitatem tuam Literis die 17. Maji superioris Anni 1744., discretioni tuae commisimus, ut in praedictae Sororis Crescentiae vitam et mores inquireret, deque illius agendi rationibus, sive bonis, sive malis, certiores Nos redderes.

§. 1. Quamvis autem ante Litterarum nostrarum adventum, eadem Soror Crescentia extremum diem obiisset; ideoque expirasse dici posset nostra Tibi directa commissio; attamen Fraternitas tua Pastoralis vigilantiae partes esse iudicavit, graves quosdam atque prudentes Viros ad hoc subdelegare, ut in ejusdem Defunctae mores eam inquisitionem explerent, quam, ipsa vivente, fieri cupiebamus.

§. 2. Hujus itaque inquisitionis acta, aliaque ad rem pertinentia, una cum Epistola tua scripta die 24. Maji proxime elapsi, ad Nos allata fuerunt; et Nos quidem Epistolam ipsam statim legimus et perpendimus; ipsa vero acta, aliaque adnexa, Viris expertis credidimus redigenda in summarium; quod deinde, simul ac per tot alias, quibus distinemur, occupationes et curas Nobis licuit, cum ipsis authenticis actis et documentis conferre non praetermisimus.

§. 3. In his omnibus equidem nihil offendimus, ex quo defuncta Soror Crescentia de affectatae sanctitatis crimine argui possit. Verum ex ipsis Testium dictis; (etiamsi integra

fides iis adhiberetur, nec ulla justa adesset suspicio, eos ad favendum praedictae Sorori praecedenter instructos fuisse,) illius quidem vitam ad normam probitatis exactam, et gravibus exemplam criminibus agnoscere Nobis visi sumus, nullam tamen heroicam virtutem, nullum signum, sive miraculum ab Omnipotenti Deo, ipsius intercessionem, patratum deprehendisse, ingenuè fateamur.

§. 4. Non ignotum Tibi esse Opus *De Canonizatione Sanctorum* a Nobis conscriptum, ex Fraternitatis tuae Litteris intelleximus. In quo Opere elaborando, postquam ultra viginti annos in munere Promotoris Fidei versati fuimus, qualemcumque operam Nostram conferre opportunum duximus; non ut Doctrinae laudem ac nominis celebritatem consequeremur; sed ut certam ac tutam methodum traderemus dirigendi seriem Causarum Beatificationis et Canonizationis, quae ob varias opiniones Scriptorum, qui in negotiis Congregationis Sacrorum Rituum non satis versati fuerant, aliquo modo involuta ac perturbata videbatur; utque omnium oculis pateret, quam caute ac diligenter Apostolica Sedes in hujusmodi Causarum examine se gereret.

§. 5. Inhaerendo itaque Regulis in eo Opere expositis, quae non equidem a Nobis conditae, aut primum excogitatae, verum ex praefatae Congregationis disciplina collectae, et in aliorum usum productae fuerunt, satis agnovisse poterit Fraternitas Tua, hujusmodi Causis initium fieri a conficiendis Processibus propria et Ordinaria auctoritate Episcoporum, sive aliorum Ordinariorum Praesulum. His tamen minime properandum esse in demandanda confectione hujusmodi Processuum; sed expectandum esse congruum temporis intervallum ab obitu illius Dei Servi, sive Ancillae, de cujus virtutum, aut miraculorum fama inquirendum sibi esse duxerint; neque vero ad movendam esse operi manum, nisi praecesserit vera et legitima fama virtutis heroicae, aut miraculi ad illius Dei intercessionem, sive invocationem, a Deo patrati; nihil enim frequentius esse, quam post mortem alicujus fidelis Viri, aut Mulieris, magnam sanctitatis vel miraculorum opinionem in populo oriri, ac potissimum si ab aliquibus de industria rumor foveatur; quae tamen opinio, nisi veritate innixa sit, vel ipso temporis lapsu languescere, et interire, vel etiamsi hominum artificii aliquam-

Idea Operis SS. D. N. De Canonizatione Sanctorum.

Caute procedendum in conficiendis Processibus super fama sanctitatis.

Ex Processu nihil eruitur supra communem vitae probitatem.

diu sustentari pergat, perspicuis tandem Divinae Sapientiae consiliis destrui, et confundi consuevit. In conficiendis autem huiusmodi Processibus, praecipue considerandum esse extremum mortis articulum, in quo nisi aliquid illustre et sanctitate conspicuum se obtulerit, reliquae omnes inquisitiones supervacaneae remanent. Denique ubi a Defuncto, vel ipso iubente et probante, ab alio quolibet, aliquid scriptum fuerit; ne in praefatis concinendis Processibus inutiliter tempus, aurumque insumatur; ante omnia ad trutinam revocanda esse huiusmodi scripta, ac diligenter investigandum, an aliquid contra Fidei veritatem, aut contra morum integritatem continent, vel ullam peregrinae doctrinae novitatem a communi Ecclesiae sensu et consuetudine alienam exhibeant.

§. 6. Porro Fraternitati tuae in procuranda Processus ad Nos transmissi compilatione, non id propositum fuisse putamus, ut Causam Beatificationis Sororis Crescentiae quandocumque promovendam inchoare volueris. Novimus, potissimum inquisitionis peractae scopum fuisse, ut de Monialis Defunctae moribus instructos Nos redderes, et an affectatae sanctitatis notam meruerit, Nos edoceres. Sed quoniam facile evenire posset, ut fervente adhuc plurimum pio erga illam affectu, enixe a Te postularetur, ut conficiendis Processibus initium fieret; idcirco non inopportunum duximus, praemissa omnia Tibi in memoriam revocare, tutioremque agendi rationem paucis innuere; quum necessarium omnino putemus, per aliquod temporis spatium inquisitiones differri, atque interim observari, quo res evadat; an nullum appareat artificii, humanaeque machinationis vestigium; an denique requisitae conditiones adsint pro inchoandis Processibus ad Beatificationis iudicium instruendum profuturis.

§. 7. Quod etiam in casu, de quo agitur, magis expediri censemus; tum quia in collectis nuper plurimum Virorum, atque mulierum testimoniis, ut supra diximus, nulla elucet heroicae virtutis, aut miraculorum probatio, nec in obitu Sororis Crescentiae splendidum ullum sanctimoniae indicium apparet; tum quia complura huius scripta supersunt, quae ante omnia opus est ad examen vocari. Quod si etiam compilationi Processus Ordinarii, ad inchoandam Beatificationis Causam, locus esset, necessarium plane videretur exactam In-

structionem pro recta illius confectione, iuxta ea, quae in praedicto Opere Nostro *De Canonizatione* conscripsimus, hinc ad vos mittere; quum in praedicto Processu Nobis oblato, nostroque jussu a peritissimis Viris discusso, animadversum fuerit, Testes in eo inductos turmatim examinatos fuisse; nec praeivium, ut par erat, iurjurandum praestitisse; cumque non ita, ut oportebat interrogati fuerint, generalia dumtaxat deposuisse, nihil de peculiaribus actionibus defunctae Sororis enarrantes.

§. 8. Atque haec, Venerabilis Frater, satis esse possent, ad accuratam illam, quam de commissa Tibi inquisitione Nobis reddidisti rationem; nec ulterius progredere tur Epistola Nostra, nisi alia quaedam Literis tuis Nobis indicanda iudicasses; inter quae praecipuum locum obtinet, quod scribis, de publicatis, lateque diffusis quibusdam Imaginibus Spiritum Sanctum sub speciosi Juvenis forma referentibus, subscriptis verbis: *Veni Sancte Spiritus*: de quibus Imaginibus, utpote statim undequaque sparsis, atque multiplicatis, duo potissimum inquirenda sunt: primum, an Soror Crescentia eas invenerit, vulgaverit, approbaverit; alterum, an (praetermissa indagine de earum auctore) huiusmodi Iconum usus, expressio, et veneratio, sive intra Ecclesias, sive extra illas admitti possit.

§. 9. Nos autem de prima quaestione minime verba faciemus, eamque intactam relinquemus iis, quibus forsap de virtutibus Sororis Crescentiae quandocumque inquirendum esse contigerit; sive agendum fuerit de permittenda introductione causae super ipsius Beatificatione, sive, introducta jam Causa, de ipsis virtutibus aestimandis, et comprobandis.

§. 10. De altera vero quaestione dicturi, primum omnium Apostolicum Fraternitatis tuae zelum, quo huiusmodi Imagines huc illuc sparsas, et per Coenobium, per Ecclesiam, per Chororum palam expositas, auferri, et removeri jussisti, laudamus, atque probamus, Te hortantes, immo etiam auctoritate, qua fungimur, Tibi mandantes, ut in suscepto proposito firmiter constanterque perseverans, nullo pacto permittas huiusmodi Icones ulterius multiplicari; quascumque vero ullibi existere compereris, eas omnes et singulas de medio tollas; adhibitis iis auctoritatibus simul, prudentiaeque tuae remediis, quibus optatum finem sine turba, ac tumultus consequi posse iudicaveris.

Quid potissimum observari interit.

De iisdem cautelis.

Imagines Spiritus Sancti sub humana specie disseminatae

Episcopo prohibita Pontifice confirmata

Divina natura pingi non potest.

§. 11. Neminem profecto latet, impium atque sacrilegum errorem fore, divinaeque naturae injuriosum, si quis se putaret Deum Optimum Maximum, sicuti in se est, coloribus exprimere posse. Quum enim illius Imago depingi, atque oculis subijci nequeat, nisi tamquam materialis alicujus substantiae, corporea figura et partibus praeditae; si quis has qualitates Divinae Naturae tribueret, is profecto in Anthropomorphitarum errorem incidere.

Imagines Dei jux appositiones in Scriptura reatas licite sunt.

§. 12. Repraesentatur tamen Deus eo modo, eaque forma, quibus in Scripturis Sanctis legimus ipsum mortalibus apparere dignatum esse. Licet enim id ab Heterodoxis Scriptoribus improbe reprehendatur, inter quos Simonem Episcopum vidimus suarum Institutionum Theologicarum lib. 4. sect. 2. cap. 10. asserentem non licere Deum pingere, ne sub ea quidem forma, qua se hominibus videndum exhibuit; ex nostris vero etiam Durandus opinatus fuerit hujusmodi Imaginum usum minime expedire; et Joannes Hesselius, Catholicus itidem Scriptor, Catechismi sui lib. 1. cap. 65., huic opinioni favere videatur, dum ait innocuas quidem fore hujusmodi picturas, si a doctis tantummodo Viris conspici deberent; sed quum sapientium et insipientium oculis expositae esse debeant, facile evenire posse, ut indoctis per eas male de Deo credendi occasio praebeatur.

Auctoritates Theologorum.

§. 13. Nihilominus communiter Catholici Theologi aliter docent. Petavius Theologicorum Dogmatum lib. 15. De Incarnatione cap. 14. ut videre est ipsius Operum Tomo VI., licitum esse demonstrat, Deum sub ea forma depingere, qua ipsum accepimus semetipsum conspiciendum praebuisse: Communi Catholicorum assensu inveteravit opinio, nimirum ut eatenus figurari Deus possit, qua sub externa aliqua specie aspectabilem se praebuit hominibus. Molanus doctus auctor, Historiae sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 3. hanc ipsam sententiam confirmat: eandemque quaestionem duo alii clari nominis Theologi egregie illustrarunt, nimirum Suarez in 3. part. D. Thomae tom. I. quaest. 25. art. 3. disput. 54. sect. 2. pag. 793. et Valentia tom. IV. suorum Operum pag. 284. Quibus addendi sunt duo S. R. E. Cardinales, Bellarminus, et Gotti, a Nobis alias citati in Opere Nostro De Canonizatione Sanctorum lib. IV. part. 2. cap. 20. num. 2.

§. 14. Imagines Deum ita repraesentantes minime reprobat sacra Tridentina Synodus sess. 25. De Invocatione, veneratione, et Reliquiis Sanctorum, et sacris Imaginibus; sed Episcopis mandat, ut Populos edoceant, per hujusmodi Picturas erudiri et confirmari Gregem Christi in articulis Fidei commemorandis et assidue recolendis. Si quis vero privatus hujusmodi Imaginum usum opinione sua reprobare ausus est, Ecclesiastico judicio damnatus fuit, ut indicat Propositio XV. inter damnatas a fel. rec. Praedecessore Nostro Alexandro Papa VIII. die 7. Decembris 1690. quae sic habet: *Dei Patris sedentis simulacrum nefas est Christiano in Templo collocare.*

Concilio Tridentino et Sedis Apostolicae decreto.

§. 15. Et profecto quum in Sacris Literis legatur, Deum ipsum sub hac, aut illa forma hominibus se videndum exhibuisse, cur sub eadem forma eundem pingere non licebit; Si ergo literae legentibus permittuntur, cum tamen sacrae Literae in maxima veneratione habeantur, cur non etiam Imagines permittuntur? Verba sunt Alphonsi de Castro lib. 8. adversus Haereses; quo etiam argumento strenuo usus est Cardinalis de Richelieu in suo Tractatu. De faciliiori ratione reducendi eos, qui se ab Ecclesia segregarunt lib. 3. pag. 439.

Ratio.

§. 16. His positis principiis minime dubiis, facile patebit, qua ratione Imago Spiritus Sancti a Pictoribus efformari debeat, et quanam ipsius Imagines approbari debeant, aut reprobari. In Sanctis Evangelis a BB. Matthaeo, Marco, et Luca conscriptis, ubi Baptismus enarratur, quem Dominus Noster Jesus Christus a Joanne accipere voluit, legitur, apertum fuisse Coelum, et Spiritum Sanctum corporali specie, sicut Columbam, super eum descendisse. Quod cur factum fuerit, mirifice explicat Dionysius Alexandrinus in Epistola adversus Paulum Samosatenum; quae extat in Collectione Conciliorum Labbei tom. 1. p. 867. ita: *Cur vero in specie Columbae Spiritus Sanctus descendit? scilicet ut nos doceret, qui misit illum, quique eum, quem misit, accepit. Sicut enim Noe dimisit ex Arca Columbam, et ipse illam recepit, ad eam similitudinem intelligendum Nobis est, ipsius Christi esse Spiritum Sanctum coaeternum, et quod erat ipsius, hoc dedisse Nobis; dividens, et effundens super omnem carnem credentium, quia Deus est et Dominus, qui divisit Nobis suum Sanguinem et Spiritum.*

Spiritus Sanctus licite pingitur sub specie Columbae.

§. 17. Non hic opus est in eam controver-

De natura
Columbae in
Jordanæ vi-
sae remis-
sive.

siam ingredi; quae inter eruditos Criticos agitur, super illius Columbae natura. De hac olim egimus in Nostro Tractatu *De Festis Domini Nostri Jesu Christi, Editionis Patavinae* §. LIV. qua editione absoluta, recentiorē quamdam super hoc argumento vidimus Dissertationem inter *Discursus Historico-Criticos ad illustrationem veteris et novi Testamenti* Typis editos *Hagae Comitum an. 1737. pag. 148.*

Antiquus
Ecclesiae
mos pin-
di Spiritum
Sanctum in
Specie Co-
lumbae.

§. 18. Quod autem ad praesentem quaestionem attinet, quum Spiritus Sanctus in Columbae specie olim visibiliter apparuerit; profecto illius Imago sub eadem specie depingi debet. Qua in re vetus Ecclesiae disciplina nostrorum temporum consuetudini adstipulatur. De ea siquidem testatur S. Paulinus Episcopus Nolanus, qui, saeculo Christi quinto ineunte, in epistola ad Severum, describens Picturas in Basilica S. Petri jam tunc existentes ita cecinit:

*Pleno coruscat Trinitas Mysterio:
Stat Christus Agno, vox Patris Coelo tonat.
Et per Columbam Spiritus Sanctus fluit.*

In Conciliis
assertus.

§. 19. Pariter Christi anno DXVIII. Antiocheni Clerici et Monachi, in precibus Joanni Patriarchae, et Synodo adversus Severum congregatae exhibitis, haec habent, apud Labbeum Conciliorum *tomo 5. pag. 159. Columbas aureas et argenteas in figuram Spiritus Sancti super Divina Lavacra et Altaria appensas, una cum aliis, sibi appropriavit; dicens, non oportere in specie Columbae Spiritum Sanctum nominare.* Damnatu etiam fuit in Concilio Nicaeno Secundo habito anno Domini DCCLXXXVII. Xenaias Catechumenus, quum ausus esset asserere, non licere Spiritum Sanctum sub Columbae forma repraesentare: *Inter caetera autem dicebat, et hoc esse puerilis animi factum, fingere in Columbae Idolo ter adorabilem Spiritum Sanctum:* ut videre est in Collectione Conciliorum, Regia nuncupata, Parisiis impressa anno 1644. *tomo 18. pag. 458., et apud Cardinalem Baronium ad annum Christi 485.*

Et ex anti-
quis monu-
mentis com-
probatu.

§. 20. In Opere quoque Italica lingua scripto Philippi Bonarotae Senatoris Florentini, quod inscripsit, *Observationes in antiqua vitrea vasa*, ex Urbis Coemeteriis effossa, *pag. 125.* plures afferuntur Imagines Spiritus Sancti, sub Columbae specie in nobilibus illis sacrae antiquitatis fragmentis expressae. Cum vero recentiores sectarii, Calvinus, Lutherus, Zuinglius,

mox relatum Severi errorem renovare contenderint, neminem latet, quid de illorum delictis Ecclesia judicaverit; quorum ampla refutatio videri potest apud Gretserum in Tractatu *De Sacris Imaginibus cap. 9. impresso in tomo 17. novissimae Editionis ipsius Operum.*

§. 21. Legitur insuper in sacris Novi Testamenti paginis, quod quum post Christi in Coelum Ascensionem congregati essent Apostoli et Discipuli, una cum Maria Matre Jesu, solempni die Pentecostes apparuerunt illis dispersitae linguae, tanquam ignis, seditque supra singulos eorum; et repleti sunt omnes Spiritu Sancto. De quo Mysterio fuse egimus in praedicto Opere Nostro *De Festis Domini Nostri Jesu Christi* §. 480. et sequentibus, Editionis Patavinae; ubi sub §. 492. docuimus, licere Pictoribus, ad repraesentandum id, quod in solempni Pentecostes ab Ecclesia recolitur, Apostolos pingere, aliosque cum iis in Coenaculo congregatos, et flammulas ignis in linguarum figuram e Coelo demissas, eorum omnium capitibus impluentes; quoniam in sacra Apostolicorum Actuum Historia *cap. 2. refertur, Paraclitum Spiritum Sanctum hoc visibili signo adventum suum ea occasione hominibus manifestasse.* Verum si quis extra hanc occasionem eundem Spiritum Sanctum pingere velit, non aliter ipsum, quam sub Columbae forma poterit repraesentare; ut etiam recte monuit eruditus auctor Ayala in Tractatu, cui Titulus est *Pictor Christianus*, ubi *lib. 2. cap. 3. num. 7. scribit: Cum vero Spiritus Sanctus depingendus venit; non alia specie pingendus est, nisi illa, qua in Jordane nimirum apparuit, quamque docet Divinus Textus his verbis: Et descendit Spiritus Sanctus corporati specie sicut Columba in ipsum.* In Catechismo autem auctoritate sacri Concilii Tridentini edito, super eo Decalogi Praecepto: *Non habebis Deos alienos coram me:* ubi agitur de pingendis Divinis Personis, haec habentur: *Columbae vero species, et linguae tanquam ignis, in Evangelio, et Actis Apostolorum, quas Spiritus Sancti proprietates significant, multo notius est, quam ut oporteat pluribus verbis explicari.*

§. 22. Quod si dicatur, minime reprobari, immo libenter admitti usum pingendi Spiritum Sanctum in Columbae specie; verum id agi, ut praeterea possit sub speciosi juvenis, aut Viri forma repraesentari; Nos contra jure responderi posse contendimus, quod quum ali-

II. In figur
Linguarum
Ignis super
Apostolos
descenden-
tium.

Idque dom-
taxat in re-
praesentati-
one Myster-
Pentecostes.

Imago Di-
nae Person-
praefer fi-
mam ab ip-
assumptan-
affingi
quit.

ter non liceat Divinae Personae Imaginem humanis oculis intuendam exhibere, quam sub ea forma, sub qua in Scripturis Sanctis narratur eandem Personam se olim hominibus aspectabilem praebuisse; sequitur inde, non modo licitum esse Spiritum Sanctum, vel die Pentecostes in mystica figura linguarum ignis super Apostolos descendentium, vel alias in Columbae specie, depingere; propterea quod uterque ejusdem pingendi modus in Divini Textus historia et auctoritate fundantur; sed hoc insuper recte colligitur, minime licere, eundem Spiritum Sanctum sub Adolescentis, aut Viri specie figurare, quum nullibi inveniatur in Divinis Scripturis ipsum sub hujusmodi forma hominibus apparuisse.

§. 23. Huic autem rationi addenda est auctoritas sacrosanctae Tridentinae Synodi, quae loco superius citato, prohibet, Fidelium oculis exhiberi ullas falsi dogmatis Imagines, aut rudibus periculosi erroris occasionem praebentes; et generaliter, ullam insolitam poni, aut ponendam curari Imaginem, tam in Ecclesiis, quam in aliis quibuscumque locis, districte vetat. Imago autem, de qua agimus, praeterquam quod insolita est, impium etiam, atque damnatum a Patribus errorem in animos intuentium revocare posset; eorum videlicet, qui asseruerunt, Divinam Spiritus Sancti Personam humanae conditionis naturam assumpsisse, de quibus loquitur Sanctus Cyrillus Hierosolymitanus *Catechesi XVI. tomo 4. Bibliothecae Maximaë SS. Patrum Lugduni impressae anno 1677. pag. 523.*, et S. Isidorus Pelusiota *Lib. 1. Epist. 243.* ejusdem Bibliothecae *Tomo VII.*, praeter Auctorem notarum ad Concilium Constantinopolitanum I. in *Collectione Conciliorum Labbei tom. 2. pag. 976.*

§. 24. Equidem ex Epistola Fraternalitatis Tuae satis intelleximus, hujusce argumenti vim ab iis quoque agnitam fuisse, qui de praesenti quaestione apud te verba fecerunt; qui tamen eam se declinare posse putarunt, adductis exemplis quorundam Imaginum Sanctissimae Trinitatis, quibus ea sub figura trium hominum aequalis, et undequaque similis aspectus repraesentatur. Id quod alterius disquisitionis occasionem Nobis aperit; ut scilicet examinemus, an liceat Sanctissimam Trinitatem coloribus pingere; et, quatenus id licitum sit, quaenam illius Imagines damnatae sint; quaenam haud omnino reprobatae, quaenam de-

num approbatae, et permissae; denique an ex hujusmodi Picturis ullum argumentum trahi possit, ut Imago Spiritus Sancti, de qua nunc agimus, vitio carere ostendatur.

§. 25. Porro licere Sanctissimam Trinitatem coloribus pingere, communis est Theologorum opinio, quam copiose propugnant Valdensis, Molanus, Catharinus, Conradus Brunus, Nicolaus Sanderus, Franciscus Turrianus, Suaresius, Vasquez; quos sequitur Theophilus Raynaudus in Libro cui titulus *Heteroclitia Spiritualia Coelestium, et Infernorum pag. 23.* inter ipsius Opera *Tomo 15.*, ita scribens: *Ex usu Ecclesiae, et ex consensu potiorum Theologorum, fas est pingere Sanctissimam Trinitatem*, ubi etiam Durandum impugnat inter Scriptores Catholicos contra opinantem. Thuanus quidem *Lib. 18.* refert Decretum quoddam, cujus Auctorem Espencaeum fuisse asserit: *Ut Sanctae Trinitatis Effigies, tamquam Sac. Scripturae, Conciliis, et Veterum Patrum testimoniis prohibita, tollatur*; ac reprehendit Decanum Collegii Theologici Parisiensis, Nicolaum Malarandum, eo quod hujusmodi Decreto obstitisset. Verum in hac re Thuani dicta refellit Gretserus in *Thuano Pseudotheologo pag. 57. tom. 17.* novissimae editionis Ratisponensis Operum ejusdem Gretseri. Christianus Lupus Vir non vulgaris eruditionis in *Notis ad Canones septimae Synodi cap. 5.* admittens piam consuetudinem pingendi Sanctissimam Trinitatem, quaerit quo tempore eadem introducta fuerit, sequo id reperire non potuisse ingenue fateatur; quod idem Nos quoque, pari sinceritate, professi sumus *Lib. 4. de Canoniz. Sanctor. p. 2. cap. 20. num. 3.*

§. 26. Illud tamen a Theologis Nostris communiter traditur, minime permittendum esse Pictoribus, ut Sanctissimam Trinitatem qualibet forma pro ipsorum libito repraesentare audeant: quin adversus eorum licentiam invehuntur. Vasquez *Tom. 1. pag. 676.*, et Cardinalis Bellarminus *Controversiarum tom. 2. cap. 8. de Imaginibus Sanctorum*; qui sic ait: *Notandum non debere ejusmodi Imagines multiplicari, nec tolerandum esse, quod Pictores audeant ex capite suo confingere Imagines Trinitatis; ut cum pingunt unum hominem cum tribus faciebus, vel unum hominem cum duobus capitibus, et in medio eorum Columbam: ista enim monstra quaedam videntur, et magis offendunt deformitate sua, quam juvent similitudine; eademque docet Syl-*

Licitum est pingere SS. Trinitatem.

Non tamen sub qualibet forma.

Imagines erroris occasionem praebentes, et insolitae, a Conc. Trid. vetantur.

Error, qui ex praedicta imagine erui possit.

Obijciunt Imaginis exemplum SS. Trinitatis sub figura trium hominum aequalium et similia.

Vias Tom. 4. in tertiam partem Divi Thomae q. 25. art. 3. q. 2. pag. 111. editionis Antuerpiae anni 1714.

Non in utero Beatissimae Virginis.

§. 27. Inter reprobatas Imágenes Sanctissimae Trinitatis ea procul dubio recensenda est, quam pluribus insectatur Joannes Gerson Tomo 3. ipsius Operum Antuerpiae editarum anno 1706., quamque narrat se vidisse in quadam Domo Regularium; ubi nimirum repraesentabatur Deipara Virgo Trinitatem ipsam in utero gerens, quasi vero tota Trinitas humanam carnem ex Virgine assumpsisset. Addit vero Molanus Historiae Sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 4. se numquam satis intellexisse id, quod apud Gersonem, legerat, donec hujusmodi Sanctae Trinitatis Imágenes in Belgio pluribus locis expositas conspexerit; quas quidem se quoque damnare et reprobare profitetur.

Non sub figura hoministris.

§. 28. Humani corporis figuram tribus capitibus instructam, tamquam Imaginem Sanctissimae Trinitatis repraesentandae aptam, tueri quodammodo conatur Valentia Tom. II. ipsius Operum pag. 389. Verum super hujusmodi Imaginibus solemne Judicium fel. record. Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri prodixisse referunt, Macri in Vocabulario Ecclesiastico, verbo, Icona, et Episcopus Sarnellus Epistoliarum Ecclesiasticarum Tomo IV. Epist. 13., qui testantur praedictum Urbanum comburi jussisse Picturas quasdam, Sanctissimam Trinitatem exhibentes sub specie hominis triplici facie instructi: idque factum fuisse die 11. Augusti anno 1628. Sed et longe ante ipsius Urbani, et Bellarmini. supra laudati tempore, S. Antoninus in Summa Theologica part. 3. tit. 8. cap. 4. §. 11. ita scriptum reliquit: Reprehensibiles etiam sunt; Pictores videlicet, cum pingunt ea, quae sunt contra Fidem, cum faciunt Trinitatis Imaginem unam Personam cum tribus Caputibus, quod monstrum est in rerum natura.

An sub figura trium hominum aequalium et similium disputatur.

§. 29. Sequitur ut videamus quid sentiendum sit de Imagine Sanctissimam Trinitatem exhibente in Tribus Personis; statura, aetate, omnibusque alijs lineamentis omnino aequalibus. Thomas Valdensis suorum Operum Tomo III. Tit. 19. de Sacramentalibus cap. 151. hujusmodi Picturam approbare non dubitat. Nec dissensit Molanus Historiae Sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 3. Verum Ayala in aliam abire videtur sententiam, in praecitato Opere Pictor Christianus lib. 2. cap. 3. num. 8. de ea Imagine sic loquens: Aliam alicubi conspexi-

mus pingendae Sanctissimae Trinitatis rationem, hanc scilicet. Depingebantur in tabula tres Viri perquam similibus faciebus, aequali prorsus statura, et aequalibus atque omnino similibus coloribus, vestibus, ac lineamentis. Non quidem hoc tam absurde; sed tamen non omnino recte: etsi enim hac ratione servetur repraesentatio qualitatis et coeternitatis Divinarum Personarum, deficit tamen character, et notio, ut ita loquamur, Divinae Personae; praeterquam quod in his rebus, quae sunt dignitate sua gravissima, vitanda et fugienda est omnia et quaecumque novitas.

§. 30. Et autem variarum hujusmodi opinionum fundamenta paullo accuratius exploremus, innititur sententia Valdensis apparitioni Abrahamo factae, quae Genes. cap. 18. refertur, his verbis: Apparuit ei Dominus in Convallē Mambre sedenti in ostio Tabernaculi sui, in ipso fervore diei; statimque subjicitur: Cumque eleasset oculos; apparuerunt ei tres Viri stantes prope eum, quos cum vidisset, cucurrit in occursum eorum de ostio Tabernaculi, et adoravit in terram. Post quae animadvertere licet quod Abraham unum tantummodo alloquitur. Et dixit, Domine, si inveni gratiam in oculis tuis, ne transeas servum tuum; atque vicissim unus dumtaxat Abrahamo respondet. Dixit autem Dominus ad Abraham, etc. In hac itaque apparitione S. Augustinus lib. 11. de Trinitate cap. 20. tom. 8. pag. 784. Editionis Monachorum Congregationis Sancti Mauri, agnoscit Sanctissimae Trinitatis Imaginem; ita scribens. Cum vero tres Viri sunt, nec quisquam in eis vel forma, vel aetate, vel potestate major caeteris dictus est, cur non hic accipiamus visibiliter insinuatam per creaturam visibilem Trinitatis aequalitatem, atque in tribus Personis unam eandemque substantiam? Augustini opinionem amplexi sunt Rupertus Lib. V. Commentariorum in Genesim cap. 37., Suarez de Angelis lib. 6. cap. 20. num. 10. et sequentibus. Cornelius a Lapide, et Du Hamel in idem Caput XVIII. Geneseos, aliique.

§. 31. Sunt tamen, a quibus eadem S. Doctoris interpretatio non recipitur. Praetermissa siquidem Hebraeorum opinione, qui putant, tres illos Abrahamo visos, non alios fuisse, quam Angelos Michaelē, Gabrielem, et Raphaelē, quorum primus, Dei partes gerens, venerit, ut inquireret in scelera Sodomae, et justum in meritam Civitatem supplicium statueret; at reliqui duo, jussu prioris, Civitatem ipsam everterint, Lot vero liberaverint, uti

Argumentum pro affirmativa e tribus Angelis Abrahamo visis.

Et ex interpretatione S. Augustini, aliorumque.

Hebraeorum opinio diversa.

narratur sequenti Capite ejusdem Libri Geneseos XIX., quam Hebraeorum opinionem referentes Tostatus, atque Tirinus, in eandem propendere se ostendunt; ut videre est in ipsorum Commentariis in praemissum Genesis Caput XVIII. Sane non pauci ex Sanctis Patribus existimarunt, duos ex tribus, qui tunc Abrahamo apparuerunt, Angelos extitisse, tertium vero fuisse Filium Dei, Secundam nimirum Sanctae Trinitatis Personam; atque hanc sententiam frequenti expositorum calculo comprobata, ab ipsa Ecclesia adoptatam fuisse putat Augustinus Calmet, idque deducit ex iis verbis, quae licet non habeantur in Sacro Textu, in Divinis tamen Officiis leguntur, videlicet: *Tres vidit, et unum adoravit*. Videatur ipse Calmet in praecitatum Genesis caput XVIII., necnon Discursus XVII. in idem Caput XVIII. Genesis, inter Discursus Histórico-Criticos Theologico-Morales in *Vetus, et Novum, Testamentum*, Antuerpiae edito anno 1736. Tomo II.

§. 32. Imagines itaque Sanctissimae Trinitatis communiter approbatae, et tuto permit- tendae, illae sunt, quae vel Personam Dei Patris exhibent in forma Viri senis, desumpta ex *Dan. cap. 7. vers. 9. Antiquus dierum sedit*; in ejus autem sinu Unigenitum ipsius Filium, Christum videlicet Deum et Hominem; et inter utrosque Paraclitum Spiritum Sanctum in specie Columbae, vel duas Personas modico intervallo se junctas repraesentant, unam Senioris Viri, nimirum Patris, alteram Christi, medium autem inter ipsos Spiritum Sanctum, in Columba, ut praefertur, expressum: *Imagines ergo Trinitatis, quae ab Ecclesia probantur, sunt illae, quae Deum Patrem continent in forma Hominis Senis, in cujus sinu sit Christus, et inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbae; vel Imagines, in quibus seorsim Deus Pater in forma Hominis Senis, et seorsim Christus, sed propinqui ambo, et inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbae efformentur*. Verba sunt Cardinalis Casispuechi, qui plures annos munere Magistri Sacri Palatii Apostolici laudabiliter functus fuit; in *Contraversiis Theologicis, Controv. XXVI. de Cultu Sacrarum Imaginum* §. 11. circa finem. Similia peti possunt ex praedicto Opere Nostro de *Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 20. num. 3.* Et quamvis Molanus loquens de hac ratione repraesentandi Sanctissimam Trinitatem, ac praesertim ubi Christus in sinu Patris, veluti mortuus, de-

pingitur, dubitare videatur, an approbati possit, propterea quod Christum mortuum nemini apparuisse legitur, attamen facile dignoscuntur quam levis momenti sit hujusmodi difficultas. Licet enim Salvatoris nostri mortui nullam apparitionem factam fuisse legamus; mortuus est tamen, et palam in conspectu innumerabilis Populi expiravit. Cur igitur ea forma, quae olim Hierosolymis a tot millibus hominum visus est, depingi nequit etiam in sinu Patris? aut cur sub eadem specie exponi nequit publicae adorationi Fidelium? Quoeir- ca facile Molani dubium resolvitur, ut obser- vat etiam laudatus Ayala; supradicto Libro, cui Titulus *Pictor Christianus lib. 2. cap. 3. num. 12.*

§. 33. His itaque praemissis, quoniam po- tissimum fundamentum pro sustinenda Imagi- ne Spiritus Sancti sub humana Juvenis specie, in usu praedictarum Tabularum statuitur, quae Sanctissimam Trinitatem exhibent in tribus Personis, statura, vultu, et lineamentis aequalibus; harum vero Tabularum legitimus usus desumitur ex trium Virorum apparitione Abrahamo facta, de qua *Genesis cap. 18.*; juvat nunc ita ratiocinari. Aut usus pingendi Sanctissimam Trinitatem in tribus Personis: unde quaque similibus, canonicus est, et in Ec- clesia pacifice receptus; sicuti etiam sententia de indicato Trinitatis mysterio in tribus Viris, qui Abrahamo apparuerunt, satis tuta est, et solitis rationibus innixa; aut usus hujusmodi Tabularum, ut nonnulli putant, canonicus non est, nec ab Ecclesia probatus; et relatae pari- ter opinionis fundamenta nutant, ut aliqui superius citati arbitrantur. Si nec canonicus est usus memoratae Imaginis, nec opinio de figurato in praedicta apparitione Trinitatis mysterio tuta est, nec solidis rationum mo- mentis suffulta; nequaquam permitti potest, ut super debilibus hisce infirmisque funda- mentis tamquam certum stabiliatur quod li- citum sit sub Viri aut Juvenis specie Spiritus Sancti Imaginem exhibere.

§. 34. Quod si usus pingendi Sanctissimam Trinitatem in tribus personis aequalibus et si- milibus, canonicus esset, legitimus, et ab Ec- clesia probatus; atque etiam tutissima foret praefata opinio, quod apparitio trium Ange- lorum Abrahamo facta mysterium adorandae Trinitatis significaverit; nil aliud ex hic infer- ri posset, nisi praedictum Trinitatis reprae-

Effigies
tribus homi-
num simi-
litas si ap-
probata non
est, frustra
allegatur.

Et etiam si
toleranda
sit, non fu-
vet Picturae,
de qua hic
agitur.

Alia SS. Pa-
trum inter-
pretatio.

Imagines.
SS. Trinita-
tis tuto per-
mittendae.

Imagines
Christi nec-
tui.

sentandae modum, hoc est pingendi tres Virós aequali specie, et simili vultu, licitum esse et tolerandum; umquam vero ex iisdem rite colligeretur, licere Spiritum Sanctum, seorsim a duabus aliis Personis, humana facie, et sub speciosi Juvenis forma depictum exhibere. Nec enim apparitio Abrahamo facta unius Angeli fuit, sed trium; nec ullibi in Sacris Literis narratur, Spiritum Sanctum in forma Viri, aut Juvenis, seorsim a duobus aliis, qui reliquas duas Trinitatis Personas repraesentarent, hominibus apparuisse. Singulas vero Sanctissimae Triadis Personas non alio modo pingi posse, quam quo earum quaelibet hominum se aspectibus exhibuerit, jam supra a Nobis probatum est; Idemque in Catechismo Romano, loco superius citato, his verbis traditur; *Nemo tamen propterea contra Religionem, Deique legem quicquam committi putet, cum Sanctissimae Trinitatis aliqua Persona quibusdam signis exprimitur, quae tam in Veteri, quam in Novo Testamento apparuerunt.*

Quae agitur, tamquam insolita, rejicienda est.

De ratione rite pingendi SS. Trinitatem.

Tum Personam aeterni Patris.

Item Filii.

§. 35. Denique Imago Spiritus Sancti, de qua est quaestio, insolita est, et inusitata in Ecclesia; et consequenter nullo modo recipienda, juxta mentem Sacrae Tridentinae Synodi supra relatae, et Conciliorum Provincialium post Tridentinum coactorum, quorum Decreta collegit Thiers in suo Tractatu de Superstitione tom. 1. lib. 2. cap. 1. pag. 214.

§. 36. Pingitur Imago Sanctissimae Trinitatis, Patris, Filii, et Spiritus Sancti, repraesentando vel Patrem juxta Filium, in sinu Patris; simulque cum iis, Spiritum Sanctum in Columbae forma, ut antea diximus. Pingitur et Pater solus, seorsim ab aliis Personis, quoniam vocem Domini Dei deambulantem in Paradiso audivit Adam, *Genesis cap. III.*, innixus mysticae scalae, visus est Jacob, *Genesi XXVIII. 13.*, Moysi quoque miro modo conspiciendum se praebeuit, *Exod. XXXIII. 23.*, tum etiam Isaiae, tamquam Rex in Solio sedens *Isaiae VI. 1.*, et Danieli, veluti senex albo vestimento amictus, *Dan. VII. 9.* Pingitur etiam aeternus Filius seorsim a Patre et Spiritu Sancto, quoniam is homo factus, in diebus carnis suae cum hominibus conversatus est, atque etiam postquam a mortuis resurrexit, non semel Apostolis aliisque manifestus apparuit. Repraesentatur idem Cruci, quam pro Nobis pertulit, affixus: Quam quidem Crucifixi Effigiem nec impius Luthe-

rus e medio tolli posse putavit; et Elisabetha Angliae Regina nuncupata, Henrici VIII., et Annae Bolenae Filia, licet Sac. Imaginibus bellum indixerit, eam tamen in Regio suo Oratorio retinere voluit; ut videre est apud Bossuetum Meldensium quondam Episcopum tom. 2. *ipsius Operum, Gallico Auctoris Idiomate Venetiis editarum anno 1738. pag. 137. et pag. 460.* Pingi quoque consuevit in forma Agni; atque huic Imagini fundamentum praebet Prophetia Isaiae, Testimonium Baptistae, Evangelistarum dicta, Apocalypsis Joannis Apostoli, et Epistola prima B. Petri; quapropter eandem Salvatoris Nostri Imaginem approbat Hadrianus Pontifex in Epistola ad Tharasium conscripta; quae lecta est in Synodo septima, *Actione II.*; et vetustissima occurrunt hujusmodi picturarum exempla in Sacris Coemeteriis, et in Basilicis hujus Nostrae Romanae Urbis expressa. Pingitur denique Spiritus Sanctus, vel tamquam de Coelo descendens die Pentecostes in figura linguarum ignis, vel alias in Columbae specie, seorsim pariter ab aliis Divinis Personis; quia sub his figuris factae sunt ejusdem apparitiones, quarum scriptura meminit; nusquam vero invenire est in Sacris Literis, Tertiam Personam absque aliarum consortio, in similitudine Viri, aut Juvenis apparuisse. Quapropter argumenti superius expositi vis immota manet; nimirum quod etiamsi per tres Angelos Abrahamo visus Divina Trinitas repraesentata fuerit, non ideo tamen Spiritus Sanctus seorsim a duabus aliis Personis, humana specie, seu Viri, seu Juvenis depingi potest.

§. 37. Atque haec privatis Nostris studiis colligere, et paucis illis subcisivis horis, quae Nobis ab ingruentibus undique negotiis publicis vix supersunt, ut peculiarem Bibliothecam nostram ingredi possimus, praesentibus ad Fraternalitatem tuam Literis complecti volumus; utinam abs te rationem prohibendi praedictas Imagines Spiritus Sancti, earumque usum et cursum intercipiendi, comprobaremus. Neque porro dubitamus, quin, pro magna laudis estimatione, quam Tibi peperit egregia tua Apostolici muneris administratio, et pro ea rationum gravitate, cui innititur hujusmodi Imaginum prohibitio, debita mandatis tuis obedientia ab omnibus exhibeatur. Verum ubi, instigante humani generis hoste, contrarium eveniret, tuum erit de omnibus Nos certiores

Et Spiritus Sancti.

Suadetur Episcopo constantia in proposito, cum exhibitione Pontificiae auctoritatis etc.

facere; Nos etenim ministerii Nostri partes esse reputabimus, Apostolicam, qua Deo volente fungimur, auctoritatem interponere, ut et refractarii meritis poenis afficiantur, et pravae consuetudines adversus Ecclesiae instituta ac disciplinam invectae, penitus eliminentur.

§. 38. Praetermittenda autem non sunt alia quaedam, quae in eadem Epistola tua legimus: spargi nimirum; ac dispensari complures praefatae Sororis Crescentiae effigies; necnon coronas precatorias, earumque grana, Cruces, Scapularia, Oleum, Pulverem, Aquam, Manus denique, vel pictas, vel ex ligno effictas, cum pollice inter indicem et medium inserto; existimantibus plerisque de vulgo, praedictas Cruces, et Coronas a Deo benedictas, et Indulgentiis ditatas fuisse; earum vero Manuum simulacra ad fugandos Daemones plurimum valere; cum aliis huiusmodi nugis, quae ab iis disseminantur, qui venditandis hujus generis superstitionibus temporalia sibi lucra comparare student.

§. 39. Et quidem ex eadem Epistola tua optime agnoscimus, Tibi satis consilii, et prudentiae in temetipso esse, ad rectum de huiusmodi rebus iudicium ferendum; nec aliud Nobis reliquum esse videtur, quam ut Fraternitatem tuam hortemur, ut quam ingressus es viam, insistere pergas; inepta nimirum, quae diximus, deliria non approbando, sed fidem auctoritatemque omnem iis derogando.

§. 40. Ut tamen circa similia Apostolicae hujus Sedis sensum atque iudicium agnoscas, consilio iudicioque tuo per omnia consentaneum; notum Tibi esse volumus, fuisse olim piam Dei Ancillam, nomine Joannam a Cruce, magna Sanctitatis fama illustrem, cujus vita conscripta est ab Antonio Dac. Ferebatur in vulgus, quaedam Coronarum precatoriarum grana, ipsius intercessione a Jesu Christo benedicta fuisse, pluribusque aucta Indulgentiis. Verum huiusmodi Indulgentiae ab hac Sancta Sede apocriphae declaratae fuerunt, quemadmodum videre est apud praecitatum Thiers de Superstitione tom. 2. cap. 12., qui etiam refert Decretum de iis prolatum anno 1678. a Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Indulgentiis praeposita, eodem tom. 2. cap. 12. pag. 17. et sequentibus; et signanter pag. 25. Cumque introducta esset Causa de illius Ancillae Dei Beatificatione, et ob ejusdem praecleara merita, eo usque feliciter processisset, ut jam

ab Auditoribus Rotae confecta esset ipsius Relatio, juxta morem ea aetate vigentem; quum deinde eadem Causa post Decreta Urbani Papae VIII. reassumenda esset, cito consepulta remansit, propter excitatas objectiones ex praefatis granis benedictis, et praetensis Indulgentiis eidem adnexis, desumptas, ut ostendit Pontificium Decretum anno 1664. editum, et a Nobis relatum in *Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 2. cap. 36. num. 18. Editionis Patavinae*; praeter ea, quae in Regestis Congregationis Sacrorum Rituum adnotata reperiuntur, quaeque eo loci in medium afferre opportunum non duximus.

§. 41. In eodem tamen Opere lib. 2. cap. 8. n. 3. videre poteris Decretum Praedecessoris Nostri Urbani Papae V., prohibens distribui numismata in eorum honorem conflata, quibus aut Beati, aut Sancti cultus ab Apostolica Sede tributus antea non fuerit.

§. 42. Demum quod attinet ad expulsionem Daemonum a corporibus obsessis, inter plura remedia in eum finem ab Ecclesia recepta, quorum copiosam seriem exhibet diligens Scriptator Martinus del Rio *Disquisitionum Magicarum cap. 2. sect. 3. quaest. 3.*, locum profecto non habet incompositus ille, et parum verendus gestus, in praefatis manuum figuris expressus. Porro an Daemones naturalium rerum virtute a corporibus obsessis expelli queant, Nos etiam disputavimus in saepécitato Opere de *Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 1. cap. 29. num. 7.*; partemque negantem amplexi sumus, cum majori Theologorum numero; quorum auctoritates ibi retulimus; quibusque addi potest Theophilus Rainaudus in Libro inscripto *Theologia naturalis, Tomo V. ipsius Operum pag. 55.*, quem Librum videre Nobis contigit, dum hanc ipsam Epistolam dictaremus.

§. 43. In exorcizandis energumenis, illud potissimum interest, ut ante omnia dignoscatur, an revera obsessus sit a Daemone is, qui talis esse affirmatur; ubi vero ita esse constiterit, eligatur ab Ordinario Sacerdos perspectae pietatis, vitae integritatis, atque prudentiae, huic autem ad expellendum Daemonem, non quidem picta, vel lignea Manu, aliisque ineptis huiusmodi nugis utatur; sed praescriptas in Rituali Romano regulas adamussim servet. Magnus ille Mediolanensis Antistes S. Carolus Borromaeus, quum rectam ac tutam exorcizandi

Item de Imaginibus eorum, quorum cultus non est approbatus.

Naturalia remedia ad fugandos Daemones inutilia.

Disciplina Ecclesiae in exorcismis servanda.

De aliis superstitionibus divulgatis.

Prudentia Episcopi commendatur.

De Indulgentiis falso iactatis, iudicium Sedis.

rationem in Libro a se probato tradidisset, in quarta Dioecesana Synodo a se habita anno 1574. Decreto 18., prohibuit, ne quis, occasione oblata, aliis quibuscumque exorcismis, precationibus, aut ritibus uteretur, quam quae haberentur in praedicto Libro; cui nihil ab eo, nimirum ab exorcizante, addi, detrahi, ac ne mutari quidem fas sit. Postmodum vero a recol. mem. Paulo Papa V. Praedecessore Nostro, anno Domini 1614., publicatum fuit Rituale Romanum, in quo adest peculiaris Titulus de exorcizandis Obsessis. Ac fel. record. Praedecessor pariter Noster Clemens Papa XI. in quadam Epistola Encyclica data die 21. Junii 1710. districte mandavit, ut nemo exorcizans a norma in praedicto Rituali Romano praescripta ulla ex parte discedere praesumat.

Collaudatur
Episcopi citra
in Sacris
studiis fo-
vendis, et
promoven-
dis.

§. 44. Praeclarum tandem Fraternitatis tuae propositum, Nos satis pro merito commendare et collaudare non valemus; quod scilicet scribis, operam Te daturum, ut in Clero regimini tuo commisso, una cum Religionis ac Pietatis cultu, Sacrarum Literarum studia conserventur, atque in dies incrementum accipiant, additis ad Theologiam Scholasticam, Ecclesiasticae Historiae, et Canonicae Jurisprudentiae disciplinis. Sane hoc Tibi non exiguum in praesentia laudem, perennem vero in Ecclesiae monumentis nomini tuo gloriam comparabit; quodque pluris est, ingens apud Pastorum Principem meritorum pondus tibi acquireret. Nec illud praetereundum est, quod si Clerum ita instructum, sanaque doctrina eruditum habueris, non ita facile te hujusmodi molestiis vexari continget, quales nuper ex tuis Literis intelleximus, animum tuum veritati et Ecclesiasticae Disciplinae integritati inhaerentem, fatigasse. Interea Fraternitatem tuam sincero caritatis affectu complectimur, ac Tibi, totique Gregi tibi concredito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Rat. die 1.
Octob. 1745.

Datum Romae apud sanctam Mariam Majorem die prima Octobris MDCCXLV. pontificatus Nostri anno sexto.

CXLII.

PRIVILEGIUM FORI,

Et Conservatoriae, Scholaribus, Professoribus, Doctoribus, aliisque Universitati Avenionensi addictis, asseritur: Primicerii, et Judicum Conservatorum Jurisdictio praefinitur,

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Bonarum artium ac scientiarum studia, quibus et mentes hominum, depulsa ignorantiae caligine, illustrantur, et mores a vitiis semoti, ad virtutem traducuntur, plurimum semper ad Ecclesiae utilitatem et optimum Reipublicae statum conferre judicantes; ea Nos quidem omni tempore pro viribus excolere, et juvare curavimus; praecipue vero ex quo Romanam Cathedram salutaris doctrinae ac veritatis magistram, Deo vocante, conscendimus, singulari favore prosequi, ac Pontificiae auctoritatis praesidio tueri et promovere non destitimus, non modo in hac Nostra Romana Curia et Urbe, verum etiam in aliis Christiani Orbis Civitatibus et Provinciis, ac potissimum in iis, quae sub immediato Nostro et S. R. E. dominio degunt.

Exordium a
amore Pont
ficis erga
terras, et se
entias.

§. 1. Eapropter insignem Universitatem Studii generalis in Civitate Nostra Avenionensi existentem, quae a recol. mem. Praedecessore Nostro Bonifacio Papa VIII. inibi erecta et instituta, pluribus aliis Studiorum Universitatibus antiquitatis vetustate, et Pontificiae fundationis praerogativa antecellit; scientiarum vero gloria, et clara praestantium Virorum fama, tam eorum, qui successivo aetatum decursu Professoris munus in eadem obtinuerunt, quam eorum, qui disciplinarum Studiis in ipsa imbuti, Ecclesiasticis, Publicisque muneribus et dignitatibus praeclare gestis, aut utilibus editis Libris, egregiam Ecclesiae, Reipublicae aut Literariae rei operam navarunt; ac potissimum intemeratae doctrinae integritate; et constanti erga Apostolicam Sedem devotionis studio; cum caeteris omnibus per Orbem Universitatibus jure comparari potest; peculiarem sollicitudinis Nostrae curam promereri existimavimus; ut quae ex Apostolica plurium Praedecessorum Nostrorum liberalitate Privilegia et jura eidem concessa dignoscuntur, auctoritate quoque Nostra stabiliantur et confirmantur, sublatisque dissidiis et controversiis, certam atque inviolabilem formam per opportuna providentiae Nostrae consilia tandem accipiant.

Avenione
Universitati
decorat me
rita.

§. 2. Sane inter alia Privilegia, favores, et gratias, quibus plures, ut praefertur, Prae-

Privilegium
Conservato
riae, et h

endi Judic-
es particu-
ares.

decessores Nostri Romani Pontifices praedictam Universitatem Avenionensem respective cumularunt, Privilegium quoque Fori seu Conservatoriae eidem Universitati, ejusque Primicerio, Magistris, Doctoribus, Licentiatibus, Baccalaureis, Scholaribus, et Ministris concessum, certique Judices Conservatores, et jurium praedictae Universitatis, ac Personarum eidem aggregatarum et addictarum Defensores, cum diversis facultatibus, auctoritatibus, et jurisdictionibus, deputati dignoscuntur.

A Joan. 23.
primatus
concessum.

§. 3. Dudum siquidem, ut accepimus, rec. mem. Praedecessor Noster Joannes Papa XXIII. per quasdam suas Apostolicas Literas datas apud Sanctum Antonium extra muros Florentiae VIII. Idus Septembris Pontificatus sui Anno IV., hujusmodi Privilegium Fori seu Conservatoriae, praedictae Universitati, ac personis, ut supra, eidem adscriptis, pro defensione et conservatione bonorum tam mobilium, quam immobilium, et jurium eidem Universitati, ac praefatis Personis conjunctim seu divisim competentium, contra quoscumque, in amplissima forma concessit et indulsit; ideoque Abbatem Sancti Andreae, et Praepositum Majoris, ac Decanum Sancti Petri Avenionen. Ecclesiarum, hujusmodi Bonorum et jurium Conservatores et Defensores, atque etiam Judices in omnibus et quibuscumque Causis et controversiis super iisdem motis et movendis, etiam ex tunc coram alio quolibet Judice coeptis et contestatis, cum latissimis facultatibus ibidem expressis, dedit et deputavit. Idemque per alias similes Literas, sub ejusdem diei data expeditas, aliud Privilegium de non evocandis coram alio quocumque Judice Ordinario vel Delegato, ejusdem Universitatis Magistros, Doctoribus, Licentiatibus, Baccalaureis, et Scholaribus in ea degentibus, quacumque de Causa, tam Civili, quam Criminali, et qualibet actione, reali, vel personali, dum tamen Conservatores dicti Studii ipsis in praedicta Civitate Avenionen. justitiam ministrarent, concessit pariter et indulsit. Id quod a pie memoriae Sixto Papa IV. per similes Apostolicas Literas datas Anno Domini MCCCCLXXIX. XV. Kalen. Septembris, et die XXVIII. Maji Anni MCCCCLXXXIV., cum opportunis clausulis, et derogationibus confirmatum extitit, et innovatum; ac deinde a fel. pariter rec. Innocentio Papa VIII. per suas Anno Domini MCCCCLXXXV., aliasque Anno

Et de non
evocando etc.

Confirmatio-
nes Sixti IV.
et Innocentii
VIII.

MCCCCLXXXVIII. pridie Idus Decembris expeditas Literas, pari apostolica auctoritate roboratum fuit, ac de novo concessum; cum omnium actorum adversus hujusmodi Privilegia postmodum factorum, aut exinde faciendorum annullatione et irritatione, prout in singulis dictorum Praedecessorum Nostrorum Joannis, Sixti, et Innocentii Literis plenius et uberius continetur.

§. 4. Postea vero recol. mem. Praedecessor pariter Noster Leo Papa X. per suas Apostolicas Literas Anno MDXIII. V. Nonas Martii datas, inter praedictae Universitatis Conservatores, ut supra, deputatos, ejusdem Primicerium pro tempore, utpote ipsius Universitatis Caput, dummodo Clericus existeret, perpetuo adjunxit, et pariformiter deputavit, cum omnibus facultatibus, jurisdictione, praeeminentia, et praerogativis, eisdem Conservatoribus alias concessis; cui quidem Primicerio parem jurisdictionem, auctoritatem, praeeminentiam, et praerogativam in Doctores, Licentiatos, Scholares, et alios dictae Universitatis suppositos attribuit, ac Priores seu Rectores Universitatum Studiorum Italiae et Galliae in earum Doctores, Licentiatos, Scholares, et alios sibi suppositos, tam de jure communi, quam speciali, haberent, et habere soliti essent; itaut dictus Primicerius, ejusmodi jurisdictione etiam per censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque juris remedia, ad instar aliorum Conservatorum et Priorum, seu Rectorum praedictorum, respective uti posset et valeret; necnon Magistratibus dictae Civitatis Avenionen., et cuilibet eorum, Apostolica Auctoritate inhibuit, ne eundem Primicerium ab exercitio dictae jurisdictionis in personas eidem Universitati addictas, quoad primam Causarum cognitionem, quovis modo impedi-
rent.

Leo X. Pri-
micerium
adjungit Ju-
dices Con-
servatoribus.

§. 5. At vero considerans, quod Primicerius praedictus non semper Clericus, sed ut plurimum Laicus de Collegio Doctorum dictae Universitatis singulis annis eligebatur; praedictae vero Universitati nedum Laici, sed etiam majori ex parte Clerici, et Religiosi, et Exempti, subjecti existebant, idem Leo Praedecessor Anno proximo sequenti MDXIV., per alias suas Apostolicas Literas, eisdem Primicerio et Doctoribus tunc existentibus, et pro tempore futuris, licentiam concessit et facultatem, ut cum Virum Laicum in Primice-

Cum faculta-
te subruga-
di pro exer-
cicio juris-
dict. in Cle-
ricos et Ex-
emptos.

rium eligi contigisset, alium aliquem Doctorem de eodem Collegio Clericum eligere ac deputare possent; qui vice et loco ejusdem Primicerii Laici, donec ipse in Officio hujusmodi existeret, jurisdictionem praedictam exerceret, et alias, prout in utriusque memoratis Leonis Praedecessoris Literis latius exprimitur.

Controversiae superlimitibus Jurisdictionis et Privilegii.

§. 6. Licet autem hujusmodi Privilegium Fori seu Conservatoriae, praedictae Universitati ac Personis eidem addictis ita, ut praefertur, concessum, et confirmatum, a praefatis temporibus ut plurimum servatum fuisse, memoratamque jurisdictionem a Primicerio, seu alio Conservatore in ejus locum electo et subrogato, multimode exercitam fuisse constet; attamen plures lites, et controversiae circa ejusdem Privilegii et praedictae Jurisdictionis respective limites, excitatae, et coram diversis Judicibus, potissimum vero coram Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, pluries et vario eventu discussae et agitatae fuerunt; dum eadem Congregatio, quae primo, et usque de Anno MDXCVII, fuerat in sensu, hujusmodi Privilegium competere dumtaxat iis Doctoribus, qui in Universitate praedicta legendi munere fungerentur, iisque Scholaribus, qui actu ibidem Studiis operam darent; postmodum vero, cognitis specialibus Indultis eidem Universitati, ut praefertur, ab Apostolica Sede concessis, Anno MDXCIX, declaravit, ab ejusmodi Conservatoriae beneficio minime excludendos esse alios Doctores, qui licet actu munus legendi in Universitate non obirent, in ipsa tamen Avenionensi Civitate commorantes, alia ipsius Universitatis munera sustinerent: Quapropter Avenionensi Archiepiscopo, et Vice-Legato per Literas commisit, ut dispiceret, quinam Doctores essent, qui revera praedictae Universitatis munia obtinerent, et actu exercerent.

Resolutio Cong. Conc. anno 1597.

Alia de anno 1599.

Sententiae Archiepiscopi Avenionensis, favore Universitatis.

§. 7. Hujus autem Commissionis vigore, cum tunc existens Archiepiscopus Avenionensis, me. Joannes Franciscus Bordinus, qui una simul Apostolici Vice-Legati partes gerebat, demandatum sibi examen explevisset, duas sub die IV. Decembris ejusdem anni MDXCIX, sententias tulit, per quas pronunciavit, omnes Doctores in praedicta Universitate Laureatos, Avenione commorantes, tam Collegio aggregatos, quam non aggregatos, ejusdem Universitatis munia exercere; proindeque omnibus

hujusmodi Doctoribus praedictum Conservatoriae Privilegium aequè competere; et consequenter Jurisdictionem Primicerii, sive Conservatorum, ad omnes Doctores praedictos, eorumque Causas, extendi; super quarum Sententiarum viribus, et executione octoginta ferme annorum spatio, nulla mota fuit controversia.

§. 8. Verum cum de anno MDCLXXIX, apud eandem Cardinalium Congregationem promota fuerit Instantia pro praedictarum Sententiarum declaratione, et infrascripta proposita Dubia: Primum: *An ii, qui gradum susceperunt in dicta Universitate, et Causas patrocinantur in Civitate Avenionensi, intelligantur exercere, et obire munia Universitatis.* Secundum: *An Doctores Collegio aggregati, qui ceteroquin non exercent munus aliquod particulare, et necessarium Universitatis, intelligantur munera Universitatis obire.* Eadem Congregatio die XII. Augusti, in contumaciam, ut fertur, ipsius Universitatis, rescripsit ad Primum Negative; ad Secundum distulit Resolutionem. Cujus tamen Decreti vis et executio suspensa fuit speciali Rescripto Venerabilis memoriae Innocentii Papae XI. Praedecessoris Nostri, qui eandem Causam et Controversiam eorumdem Cardinalium Congregationi ex integro cognoscendam, et ipsa Universitate audita, sub generali Dubio: *An et qui Doctores vigore Indultorum gaudeant praedictis Privilegiis, decidendam remisit.*

Resolutio Cong. Conc. excludens Doctores non aggregatos.

Innoc. XI. suspendit executionem et Causam ex integro revolvendam committit.

§. 9. Dilato tamen per aliud octoginta circiter annorum lapsum hujusmodi examine, atque interim praefatis omnibus Doctoribus in supradicti Privilegii, Primicerio autem, et Conservatoribus in memoratae Jurisdictionis exercitii pacifica possessione, seu quasi, ut accepimus, remanentibus; tandem Anno, MDCCXXXVIII, pro parte tunc existentis Auditoris Generalis Curiae Legationis Avenionensis, praesentatum fuit Primicerio et Conservatoribus praedictis Monitum a Causarum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae Auditoris Generalis expeditum, super executione supradictae Resolutionis Anno MDCLXXIX, a Congregatione Concilii edita. Verum attento, quod Causa hujusmodi ab Innocentio Praedecessore praefato jamdudum, ut supra diximus, ad eandem Congregationem ex integro remissa fuerat, praefatum Monitorium Decreto bon. mem. Cardinalis Marcelli Passari tunc Pro-

Recens controversia de an. 1733.

Auditoris san. mem. Decessoris Nostri Clementis Papae XII., moderatum extitit, et Causa ipsa iterum remissa fuit ad eandem Congregationem Concilii; in qua, utraque Parte jura sua deducente, et. propositis quinque Dubiis, tam super Personis, quibus praefata Privilegia competere, quam super qualitate Causarum, ad quas Primicerii et Conservatorum praedictorum Jurisdictio se extenderet, necnon super hujusmodi Jurisdictionis privativa, die XI. Martii Anni MDCCXLI. a Venerabilibus Fratribus Nostri praedictae Congregationis Cardinalibus talis capta fuit resolutio, per quam et omnes Doctores ipsius Universitatis Collegio non aggregati, etiamsi Causas in Civitate Avenionensi patrocinarentur, et ii quoque ex aggregatis, qui caeteroquin aliquod munus particulare, et necessarium praedictae Universitatis non exercerent; ipsique Lectores, aliique Universitatis munia exercentes, hujusmodi exercitio finito, a praedicti Privilegii beneficio exclusi fuerunt; et Primicerii, atque Conservatorum Jurisdictio restricta fuit ad Causas tantummodo Civiles, in quibus ii, qui Privilegio gaudere deberent, essent Rei conventi; ita tamen ut in iisdem Causis, de ipsorum Privilegiatorum consensu, aliorum quoque Judicium Jurisdictioni posset prorogari.

§. 10. Et nos quidem hujusmodi Resolutionem per Nostras in forma Brevis Literas Apostolicas confirmare, cum clausula tamen, *Salva in praemissis auctoritate memoratae Congregationis*, minime recusavimus: Verum cum deinde hae parte Primicerii Universitatis praedictae, aliorumque Judicium Conservatorum, et ipsius quoque Civitatis Avenionensis, porrecta Nobis fuerit Commissio, per quam humiliter petebatur, ut praevia, quatenus opus esset, apercitione Oris adversus praedictas Nostras Literas in forma Brevis, cognitionem hujusmodi Causae iterum eidem Congregationi Concilii, quae procederet cum Voto Rotae, committere dignaremur; Nosque de hujusmodi Commissionem, et petita remissione, in Signatura Gratiae coram Nobis habenda deliberare statuissimus; dum, praeviis studiis, totam hujus Causae summam, ejusque merita distinctius animo concepissemus, animadversis amplissimis Praedecessorum Nostrorum Privilegiis supra relatis, necnon diuturna possessione, seu quasi quae pro eorumdem executione tam Primicerio et Conservatoribus praefatis, quam Docto-

ribus, aliisque Personis dictae Universitati adscriptis respective favere dicebatur; attendentes quoque exemplum san. mem. Benedicti Papae XIII. Praedecessoris pariter Nostri, qui ad asserendum praedictae Universitatis decorem, per suas Literas Apostolicas datas die XVII. Septembris Anni MDCCXXVIII. (quas etiam Nos ipsi approbamus, et confirmamus, cum conditionibus et clausulis ibi latius expressis) decrevit et declaravit, ipsius Universitatis Primiceriatum tam de praeterito, quam in posterum esse et fuisse, constituere et constituisse Titulum primordiale verae Nobilitatis ad descendentes transmissibilem, et ad omnes et quoscumque effectus allegabilem; ac dignum, et congruum reputantes, praedictae Universitatis de Apostolica Sede; ac de literaria Republica optime meritae, Jura, Privilegia, et ornamenta Nostri temporibus augmentum potius, quam detrimentum accipere, nec diuturniori concertatione permessa, in dubium atque discrimen adduci, aliquam viam atque rationem excogitandam Nobis esse duximus, qua et ejusdem Universitatis, ac Primicerii, Conservatorum, aliarumque Personarum praedictarum indemnitati, et simul Auditoris Generalis Curiae Legationis Avenionensis, Ministri Nostri, aliorumque Judicum a Nobis et ab hac Apostolica Sede in ea Civitate deponatorum, juribus et jurisdictioni consultum foret.

§. 11. Quocirca in praedicta Signatura Gratiae coram Nobis habita die XII. Januarii proxime elapsi, responsum interim dedimus, quod *provisum foret in Camera*; deinde vero negotium hoc universum examinandum commisimus Dilecto Filio Magistro Clementi Argenvillers Auditori Nostro, cujus prudentia et consilio res tota feliciter explicata fuit. Pervento siquidem ad Urbem Dilecto Filio Josepho Testa Juris, Utriusque Doctore in eadem Universitate Avenionensi aggregato, et publico Professore, a Dilectis Filiis ipsius Universitatis Primicerio, et Collegii Doctoribus, ad hoc negotium tractandum ablegato, eoque, simul cum praedictae Universitatis, aliisque ex adverso Patronis et Defensoribus coram praefato Magistro Clemente Auditore non semel convenientibus, nonnulla capita concordata et communi Partium consensu laudata fuerunt; quae deinde Nobis exhibita, cum rationi, et honestati consentanea, et tam Auditoris praefatae Curiae Legationis, quam Primicerii et Conser-

Pontifex deliberat extinctionis litis.

Rescriptum editum in Signatura Gratiae.

Negotium examinatur coram R. P. Auditore Sanctissimi.

Novissima Resolutio Congregat. Universitatis contraria.

Confirmatur per Breve.

Instatur pro nova Causae revisione.

Primiceriatum importat Titulum Nobilitatis transmissibilem, etc.

vatorum praedictorum, Jurisdictioni atque ipsius Universitatis Privilegiis conservandis, et certo fine stabiliendis, opportuna esse dignoverimus; eisdem inhaerendo decrevimus praesentibus Nostris Literis, omnia in posterum dissidiorum germina super his amputare, et praedictarum Jurisdictionum limites praefinendo, ut infra, statuere.

Avocatio
Causae cum
clausulis op-
portunis.

§. 12. Volentes igitur praedictam Universitatem, ejusque Primicerium, Conservatores, Doctores, Magistros, Licentiatos, Baccalaureos, Scholares, et Ministros specialis gratiae favore cumulare; atque omnium praedictorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes; necnon praedictarum Literarum Joannis, Sixti, Innocentii, et Leonis Praedecessorum Nostrorum, resolutionum quoque a praefata Congregatione Concilii diversis temporibus editarum; ac Sententiarum, ut supra, ab Avenionensi Archiepiscopo et Vice-Legato latarum; tenores etiam veriores, praesentibus pro plene, ac de verbo ad verbum expressis habentes; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, et de Apostolicae potestatis plenitudine, memoratam controversiam, et quaslibet alias Lites, et Causas, si quae sint, occasione Privilegii Fori, et Conservatoriae hujusmodi quomodolibet suscitatas, et in quibusvis Tribunalibus pendentes (illarum omnium, et singularum statum, et merita, nominaque et cognomina Judicum, et Collitigantium quorumvis, etiam speciali mentione dignorum, et alia etiam de necessitate specialiter exprimenda; praesentibus pariter pro plene et sufficienter expressis habentes;) ad Nos avocamus, illas penitus et omnino supprimimus et extinguimus, ac Partibus perpetuum desuper silentium imponimus.

Confirmatur
Privil. Fori
pro Professori-
bus, Scho-
laribus, et
Salarialis.

§. 13. Porro quod pertinet ad Personas in saepedicto Privilegio Fori seu Conservatoriae comprehensas, ac deinceps comprehendendas, decernimus primo atque statuimus, quod tam Primicerius, quam omnes et singuli Magistri, et Lectores, qui in dicta Universitate studii Generalis Avenionen. actu legunt, omnesque

et singuli Scholares in ea actu pro tempore studentes, item Bidelli, et quicumque alii Ministri servitiis dictae Universitatis actualiter addicti, vel ab ipsa Universitate salaria et stipendia recipientes, hujusmodi Privilegio perpetuis futuris temporibus omnino frui et gaudere debeant.

§. 14. Praeterea reliquos quoque Doctores, et Graduatos, sive de numero aggregatorum Collegio praedictae Universitatis existant, sive de eodem numero non existant, dummodo in eadem Universitate Lauream susceperint, et in Civitate Avenionensis stabiliter commorentur, quamvis in ipsa Universitate actu non legant, nec pecuniaria, et necessaria ejusdem Universitatis munia re ipsa exerceant, aut etiam numquam antea legerint, vel hujusmodi pecuniaria, et necessaria munia exercuerint; pro eo tamen, quod ipsi omnes prompti et parati esse debeant ad quamcumque Commissionem subeundam, quam Primicerius pro tempore in ejusmodi Universitatis commodum eis demandaverit, proindeque ipsius Universitatis onera, et officia, habitu saltem, sustinere dicendi sunt; ac in certis quibusdam functionibus, et publicis Universitatis actibus, omnes simul frequenter convenire soleant, unumque corpus cum Doctoribus de Collegio et Magistris atque Lectoribus in dicta Universitate actu docentibus constituent, Volumus imposterum eodem Privilegio Fori et Conservatoriae pariformiter frui et gaudere, ad formam Sententiarum anno MDXCIX., a tunc existente Archiepiscopo Avenionen., tamquam praedictae Congregationis Concilii Commissario, et Delegato, ut supra diximus, prolatarum; non obstantibus relatis resolutionibus ab ipsa Congregatione postmodum emanatis, a quibus in hac parte recedere opportunum ducimus.

§. 15. Quod autem pertinet ad genera et qualitates Causarum, in quibus Personae praedictae Privilegio Fori aut Conservatoriae gaudere debebunt, Nos in Civilibus quidem Causis, passivas ab activis, in Criminalibus vero, leviores a gravioribus distinguentes; volumus pariter et statuimus, quod in Causis Civilibus, Privilegium Fori seu Conservatoriae, memoratis Personis nullatenus in activis, sed in passivis dumtaxat Causis hujusmodi, et in prima tantum Instantia, suffragetur: Declarantes nihilominus, eas quoque Causas passivas censendas esse, in quibus Privilegiatus petat alicujus

Decernitur
competere
etiam aliis
Doctoribus
Avenione
commoranti-
bus.

Idque in
Causis Civilibus
passivis
in prima In-
stantia.

Actiones pro
reintegrat.
spolii, aut
resect. dam-
norum ha-
bentur pro
Causis passi-
vis.

spolii reintegrationem, vel refectionem alicujus damni in propriis bonis sibi quomodolibet ab aliis illati.

§. 16. Insuper Causarum Criminalium leviorum cognitionem; earum nempe; in quibus secundum juris, aut statutorum Civitatis, vel Bannimentorum Legationis Avenionen. respective dispositionem, alia gravior poena, quam pecuniaria, vel simplicis exilii, constituta non reperitur, Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus praedictis attribuimus; sine ulla differentia, vel distinctione, utrum Causae hujusmodi activae sint; vel passivae, et an inter duos Privilegiatos, an vero inter Privilegiatum ex una, et extraheum non Privilegiatum ex altera parte introductae existant; Reservato tamen semper reo condemnato appellationis beneficio, prout de jure, et quatenus de jure.

§. 17. Contra vero Causarum Criminalium graviorum, in quibus nempe secundum juris, ac statutorum, vel Bannimentorum praedictorum dispositionem, poena Corporis afflictiva reorum criminibus imposita reperitur; omnimodam cognitionem, Processusque desuper habendos, Nostro et Sedis Apostolicae tempore Vice-Legato, ejusque Congregationi Criminali omnino reservamus, ita tamen ut Causis gravioribus hujusmodi, in quibus Privilegiatus sit Reus, vel Inquisitus, (non autem in quibus Privilegiatus ipse actor existat, vel Fisco adhaerens,) eidem Primicerio, aut, eo impedito, alteri ex Judicibus Conservatoribus praedictis, jus competat et facultas interessendi eidem Congregationi Criminali, suumque consultivum dumtaxat, numquam vero decisivum, suffragium ferendi.

§. 18. In omnibus autem superius expressis Causis, quas Primicerii, aliorumque Judicum Conservatorum Foro in prima Instantia cognoscendas et decidendas attribuimus, volumus, quod eisdem Primicerio, et Conservatoribus, non cumulativa tantum, sed privativa vere competat Jurisdictio; salvo tamen jure Ordinarii in iis, quae pertinent ad morum correctionem. Verumtamen postquam Primicerius, aut alius ex Judicibus Conservatoribus praedictis, super hujusmodi Privilegiatorum Causis Civilibus in prima Instantia definitive pronunciaverint, si contingat easdem Causas in secunda Instantia, vel in gradu appellationis, vel in gradu recursus, adhuc revidendas, sive retractandas esse; volumus, et per easdem

praesentes mandamus, ut easdem Causae tam appellabiles, quam recurribiles, ad Auditorem Generalem Curiae Legationis Avenionensis, cujus jurisdictionis, et dignitatis aequum est rationem haberi, semper et omnino pertinere censeantur; itaut illae per Nostrum et Sedis Apostolicae Vice-Legatum in dicta Civitate Avenionensi pro tempore commorantem, alteri cuicumque Judici, nisi quatenus eundem Auditorem Generalem suspectum allegari contingat, in secunda Instantia, ut praefertur, nullatenus committi valeant.

§. 19. Caeterum ipsis Primicerio aliisque Judicibus Conservatoribus praedictis districtius inhibemus, ne ipsi in Causis Fiscalibus, et interesse Fisci quomodolibet tangentibus, quas a Privilegio Fori, et Conservatoriae hujusmodi penitus excludimus, et excipimus; Nec in aliis quibuscumque Causis, praeter superius expressas, etiam de consensu Partium, ullatenus se intromittere, vel ingerere quovis modo audeant seu praesumant.

§. 20. Praesentes quoque Nostras Literas semper firmas, validas, et efficaces esse et fore; suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime, et inviolabiliter observari, et ita ab omnibus censi; sicque non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, et Sedis praedictae Nuncios, aliosque quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fulgentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et si secus super praemissis, vel eorum aliquo, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

§. 21. Non obstantibus omnibus illis, quae Joannes, Sixtus, Innocentius, et Leo Praedecessores praedictis in singulis superius relatis Literis voluerunt non ob stare; Necnon, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, ejusdemque Congregationis Concilii Tridentini Interpretis resolutionibus praedictis; aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quibusvis Civitatis, et Universitatis

Causae Fiskales, et aliae praeter praemissas, ex piumtur a jurisdictione Primicerii, et Conservatorum.

De perpetuo Litterarum vigore,

Decreta irritantia.

Derogationes.

Item in Causis Criminalibus, activis, et passivis.

Graviores referuntur Vice-Legato ejusque Congregationi.

Si agatur de Causis pass. Privilegiatis, Conservatoris inquisit. Congreg. cum voto consultivo.

Jurisdictio Primicerii, et Conservatorum in praemissis privativa declaratur.

Secunda Instantia Auditori Generali privative attribuitur.

Avenionen. praedictarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, Consuetudinibus, usibus, Styliis, et stabilimentis, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis Clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium et singulorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque,

Fides praestanda transumptis.

§. 22. Volumus autem ut earundem praesentium transumpta sive exempla, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munita, eandem ubique fidem, et auctoritatem obtineant in iudicio, et extra, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio Constitutionis.

§. 23. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum absolutionis, avocationis, extinctionis, ordinationis, deliberationis, Constitutionis, irritationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire, si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 10. Oct. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, sexto Idus Octobris, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

J. Datarius.

Pro D. Cardinalis Passionis.

Joannes Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi. L. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

LETTERA

CXLII.*

Della Santità di Nostro Signore Papa Benedetto XIV. con cui si determina doversi portare Dell' Eminentissimo, e Reverendissimo Signor Cardinal Porto Carrero Cavaliere Professo nell' Ordine Gerosolimitano la gran Croce ottagonale di tela bianca sopra la Mozzetta Cardinalizia.

Dilecto Filio Nostro Joachimo S. R. E. Presbytero Card. Portocarrero nuncupat.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Sono in circa due anni, e mezzo, che ci rappresentaste, esser voi Cavaliere di Malta Professo, e GranCroce, aver poscia presi gli Ordini Sacri, esser Prelato, e Patriarca Antiocheno, fatto dalla Santa Memoria di Clemente XII. nostro Predecessore, e credere di poter portare la Croce ottagonale di tela, propria dei Cavalieri di Malta, non nella Mantelletta, come facevate, che resta coperta dalla Mozzetta, ma nella Mozzetta stessa, che fù ai Patriarchi conceduta dalla Santa Memoria di Benedetto XIII., acciò la Croce fosse visibile a tutti; chiedendoci il nostro sentimento, unitamente colla licenza di farlo, giacchè erano passati alcuni anni dopo il Patriarcato, che avevate portata la Croce ottagonale nella Mantelletta: e se ben vi ricorderete, non vi dammo veruna risposta, avendo preso tempo per vedere la materia.

Non ci scordammo di veder la materia; e sin d'allora la vostra petizione ci parve giusta, e doverosa: essendo voi cavaliere di Malta Professo, e per conseguenza vero Religioso, e Frate, essendo i Monaci, ed i Frati obbligati a portare visibilmente l' Abito della sua Religione ancor quando sono Vescovi, ed essendo la Croce ottagonale visibile di tela bianca, come voi intendevate di portare nella Mozzetta, il vero Abito de' Frati Professo di Malta.

Che essendo voi Cavaliere di Malta Professo, foste, e siate vero Religioso, e Frate, non ci parve di poterne ragionevolmente dubitare; avendo voi fatti nella Professione i tre solenni Voti di Castità, Povertà ed Obbedienza; ed

essendo questa la vera, e comune opinione degli Autori, e de' Tribunali anche di Roma, come può vedersi nell' *Escanno in Propugnaculo Hierosolymitano disquisit.* 6. cap. 2.; nulla giovando il dubbio da alcuni proposto, non poter essere vero Religioso, e Frate chi ha per istituto il maneggiare l' Armi, e combattere; essendo chiara la Dottrina di S. Tommaso 2. 2. *quest.* 188. *artic.* 3., che non ripugna allo stato di vera Religione l' istituto di combattere per la difesa del Culto Divino, della publica salute, o de' Poveri, ed Oppressi, che è per appunto l' Istituto di Malta, come ben sapete; e come ancor Noi abbiamo accennato nella nostra *Opera de Canonizatione Sanctorum* al lib. 3. cap. 36. num. 16. Opera, che volentieri nominiamo a voi, perche sappiamo, che volentieri la leggete.

Che poi i Monaci, ed i Frati siano obbligati a portare visibilmente l' Abito della sua Religione ancor quando sono Vescovi, è proposizione, che non può controvertersi, venendo stabilita nel Concilio Generale Lateranense sotto Innocenzo III. nel *Can.* 16. riferito nel cap. *Clerici officia, de vita, et honestate Clericorum*. Sopra questo assunto si può vedere quanto da Noi è stato unito, e portato nella nostra citata *Opera de Canonizatione Sanctorum* al lib. 3. cap. 35. num. 11., e *seqq.*, potendo anche vedersi ciò, che nella presente occasione è stato veduto da Noi, cioè il Padre Mabillon nella *Prefazione seconda al Secolo quarto* cap. 7., ove dimostra, che questa disciplina era già introdotta nel Secolo quinto. Ed i soli Chierici Regolari, e Canonici Regolari, sono quelli che fatti Vescovi, vestono l' Abito de' Vescovi levati dal Clero Secolare: i primi, perchè il loro Abito è lo stesso, che quello de' Preti Secolari, ed i secondi per un particular privilegio ad essi accordato dal Pontefice Leone X. appoggiato all' uso del Rocchetto, indumento proprio de' Chierici Secolari, e che dai Canonici Regolari si porta; come può vedersi nella sua *Costituzione* 34. nel *Bollario Romano*, riferita ancora nei due *Bollarj* de' Canonici Lateranensi, e de' Canonici della Congregazione del Santissimo Salvatore.

Che finalmente la Croce ottagonale visibile di tela bianca sia il vero Abito de' Cavalieri, e Frati Professi di Malta, non è certamente proposizione ignota a voi, che tanto ben sapete le *Costituzioni* del vostro Ordine. Ma, acciò co-

nosciate, che ancor Noi abbiamo veduta con diligenza la materia, diremo, esser' un grand' equivoco di quelli, che pensano, esser la Crocetta d' oro; pendente al Petto, l' Abito de' Professi di Malta. Raimondo di Podio, che fu il primo Gran-maestro di Malta, ordinò, che i suoi Cavalieri fossero tenuti a portar una Veste, o sia Manto di color nero, colla Croce bianca di tela: e non essendo poi praticabile la Veste nera, dovendo i Cavalieri militare, l' Abito della Religione fu fissato nella Croce bianca ottagonale, cioè d' otto punte, colla libertà di andare nel rimanente vestiti, come vestono gli altri, ma senza pompa, e colla dovuta decenza. E perchè da tal' uno erasi lasciata la Croce di tela bianca, e solamente portavasi pendente dal Petto la Croce d' oro smaltata di bianco, il Granmaestro la Sengle proibì l' uso di questa Croce: il che benchè dipoi non fosse posto in pratica, basta, però per porre in chiaro, che non è la Croce d' oro, ma la Croce ottagonale di tela bianca, l' Abito vero de' Professi di Malta. E sopra questo punto non solamente abbiamo veduto il Compendio Alfabetico degli Statuti della Religione alla parola *Abito*, ma i testi degli Statuti ivi allegati, ed il vostro Michalef ne' suoi *Manoscritti* alla parola *Cruz aurea*, ed alla parola *Habitus*, e l' Autore delle Istruzioni sopra gli obblighi più principali de' Cavalieri di Malta, tradotte dall' idioma Francese nell' Italiano, al cap. 11.

Nè punto, nè poco ci fece breccia la riflessione, che molti Vescovi in avvenire si sarebbero veduti colle divise degli Ordini Militari. Imperocchè o si parla de' Professi di Malta; ed oltrechè non sono molti i Vescovi, nè tampoco è verisimile, che possano esser molti, che prima siano stati Professi di Malta, se anche fossero molti, succederebbe quello stesso, che succede, e non fa veruna ammirazione, quando si veggono non uno, ma più Vescovi coll' Abito de' Monaci Cassinensi, perchè han fatta Professione in quell' Ordine, non uno, ma più Vescovi coll' Abito Francese, e Domenicano, per essere stati Professi negli Ordini predetti.

O si tratta poi degli altri Professi negli altri Ordini Militari; e parlando di questi, non è certamente il caso paragonabile col nostro. Parlano i Canonici de' Monaci, e gli astringono a portar l' Abito Regolare, benchè Vescovi.

Questa disciplina si è poi estesa dai Monaci ai Frati; e benché fra i Francescani vi fosse, chi si era presa la briga di volerla guastare, prevalse però il partito più sano, favorevole all'osservanza de' Canonici, come può vedersi nel *Tomassino de Beneficiis par. 3. lib. 2. cap. 50. num. 6.*, essendo troppo viva la ragione, che, essendo uguale quanto ai Voti sostanziali la Professione de' secondi a quella de' primi, doveva in tutti i Professi, o siano Monaci, o siano Frati, aver luogo la stessa Canonica disposizione.

Ciò premesso, si faccia un poco di paragone fra i Professi di Malta, ed i Professi degli altri Ordini Militari, e si vegga, se rispetto ai Voti sostanziali più si accosta la Professione di Malta, di quella degli altri Ordini Militari; alla Professione de' Monaci, e de' Frati. I Professi di Malta sono in tutto rigore veri Religiosi, come di sopra si è detto: I Professi degli altri Ordini Militari da alcuni si dicono Religiosi, da altri no: E chi li chiama Religiosi, non intende di parlare rigorosamente. Il Voto solenne di Castità, che si fa dai Professi di Malta, è Voto compito, ed assoluto: in tal maniera che, siccome per le altre Professioni, che si fanno dai Monaci, e Frati, si scioglie il Matrimonio rato, e non consumato, ed il Matrimonio è nullo, se si fa dopo la Professione, lo stesso per appunto si ammette nella Professione di Malta; il che poi non si ammette nelle Professioni, che si fanno negli altri Ordini Militari, nelle quali Professioni il Voto di Castità non è assoluto, ma ristretto per lo più o alla sola Castità conjugale, o al non passare alle seconde nozze, come molto bene vanno discorrendo il *Mendo de Ordinibus Militaribus disquisit. 5. quaest. 3. n. 17.* il *Pontio de Matrim. lib. 9. cap. 7.* il *Cardinal di Lauria tom. 3. in 4. lib. Sent. disput. 16. art. 13. num. 292.*; e segg. il *Clericato de Sacramento Matrimonii decis. 13. num. 17.* Quali cose danno a divedere, che dandosi ai Professi di Malta quello, che ora se gli dà, da ciò ragionevolmente non si può inferire, che lo stesso ancora debba farsi rispetto ai Professi degli altri Ordini Militari, e che ora ammettendosi, che dai Professi di Malta fatti Vescovi si porti visibilmente la Croce di tela colle otto punte, debba poscia ancora ammettersi ne' Professi degli altri Ordini Militari, fatti Vescovi, il portare visibilmente la Croce, o sia l'Insegna del loro Ordine.

ne, il che poi si dice, che porterebbe disordine.

Ora ci sembra chiedersi da voi a Noi, quale fosse la cagione, per cui dopo aver Noi veduta la materia, che ci avevate proposta, non dessimo la risposta unitamente colla nostra licenza di poter portarsi da Voi la Croce ottagonale di tela nella Mozzetta, che portavate come Patriarca: e Noi candidamente vi diremo, non aver ciò fatto allora, perchè avevamo in testa di crearvi Cardinale nella nostra prima Promozione, che era imminente, nè ci pareva ben fatto il darvi una licenza, che sapevamo non dover durare, che pochi mesi. E se mai vi venisse in capo di domandare, perchè, essendo già passati due anni da che siete Cardinale, non vi abbiamo insino ad ora notificata la nostra mente sopra la Croce bianca ottagonale da portarsi, o non portarsi sopra la Mozzetta Cardinalizia, correndo la stessa ragione fra la Mozzetta di Patriarca, e la Mozzetta di Cardinale; soggiugneremo, doversi incolpare la vostra modestia, che, non ostanti le frequenti udienze, che vi abbiamo dato, non ci avete mai riparlato di quest'affare, che poi anche ci era uscito di mente, avendola pur troppo aggravata ed oppressa da molti, e spinosi negozj: nè forse mai più sarebbe da Noi stato riesaminato, e risoluto, se non fossero accadute due circostanze, che or ora vi esporremo.

La prima è stata l'esser venuto in Roma ne' mesi passati Monsignor Vescovo di Malta, che è comparso alla nostra udienza più volte colla Croce visibile ottagonale nella Mantelletta, e non già nella Mozzetta, come sappiamo, che la porta in Malta, non essendo permesso ai Vescovi, eccettuati i Patriarchi, il portare in Roma la Mozzetta. Il Vescovo di Malta, come ben sapete, è Religioso Professo, e quando dallo stato, e grado di Frate Cappellano è assunto al Vescovato, ottiene nella Religione la qualificazione di Grancroce.

Non è il presente Vescovo di Malta il primo, che sia venuto in Roma, e che sia comparso nell'accennata divisa. Ne abbiamo, quando eravamo in minoribus, veduti altri in Roma colla Croce ottagonale, che portavano, come ora porta il presente Vescovo di Malta. Ci ricordiamo, che dalla buona memoria di Monsignor Gambarrucci primo Mastro Pontificio delle Cerimonie fu eccitata una difficoltà,

se poteva permettersi al vescovo di Malta; che allora era venuto a Roma, il portare visibilmente la detta Croce; avendo esso creduto, che il portarla gli convenisse in Malta; ma non in Roma: e ci ricordiamo altresì, che essendosi ad esso rappresentato, primo, che così si era sempre praticato per lo passato, secondo, che essendo ogni Vescovo di Malta Professo, doveva anche essendo Vescovo portar l'Abito della sua Religione, terzo, che la Croce ottagonale era l'Abito de' Professi della Religione di Malta, esso ritirossi dall' opposizione, e lasciò l'affare ne' termini, ne' quali era stato per l'addietro, che vuol dire, lasciando al Vescovo di Malta il portare in Roma visibilmente la Croce.

Ancorchè nel Cerimoniale de' Vescovi al lib. 1. cap. 1. dicasi, che i Preti di S. Spirito, e delle Milizia di S. Giovanni, S. Giacomo, ed altre, fatti Vescovi, *sui Ordinis insignia in vestibus non deferunt, sed ejusdem Ordinis Crucem ad Collum intus pendentem*; avendo esso considerato, che doveva prevalere l'antica precedente consuetudine favorevole ai Vescovi di Malta, e continuata ancora dopo l'edizione del Cerimoniale: al che forse poteva ancora agguingersi, essersi appoggiato lo stabilito nel Cerimoniale all' opinione, che fra molti correva, che la Croce di smalto, pendente dal Collo, fosse l'Abito de' Professi di Malta: il che non sussiste; essendo la Croce ottagonale di tela bianca, come già di sopra si è detto, l'Abito solo, e proprio de' detti Professi.

Porta dunque il Vescovo di Malta la Croce ottagonale visibile nella Mozzetta di Malta, ove ha l'uso della Mozzetta. Porta lo stesso Vescovo in Roma la Croce ottagonale visibile, non già nella Mozzetta, non avendone l'uso in Roma, ma nella Veste, e nella Mantelletta. Non porta il Vescovo questa Croce come Vescovo di Malta; perchè se la portasse come tale, la dovrebbe lasciare, quando è trasferito ad un'altra Chiesa: in quella guisa appunto, che l'Arcivescovo, che come tale porta il Pallio, lo dimette, quando è trasferito ad una Chiesa Vescovile, come viene stabilito nel cap. ad *Supplicationem, de renunciatione*. Passò Monsignor Molina dal Vescovado di Malta a quello di Lerida l'anno 1681., come si vede nel Tom. 2. della *Sicilia Sacra* della Stampa di Palermo del 1733. alla pag. 920., e sapendosi di certo, che nel Vescovado di Lerida sempre portò la

Croce ottagonale; da ciò chiaramente si deduce, che la Croce ottagonale non si porta dal Vescovo di Malta, come Vescovo di Malta.

Porta il vescovo di Malta la Croce come Professo dell'Ordine di Malta; e restando Professo, ancorchè dal Vescovado di Malta passi ad un altro Vescovado, da ciò deriva, che anche nell'altro Vescovado porta la Croce. Porta il Vescovo di Malta in Malta la Croce ottagonale nella Mozzetta, ed in Roma la porta visibile nella Mantelletta, ed in questo modo adempie l'obbligo, che gli corre di portare benchè Vescovo l'Abito de' Professi della sua Religione. Voi siete ugualmente Professo di Malta, e voi benchè Cardinale siete obbligato a portar l'Abito de' Professi, e per conseguenza la Croce ottagonale nella Mozzetta, che potete portare in Roma, e fuori di Roma; non esentandovi la dignità di Cardinale dal portarla: portandosi dai Cardinali Monaci, e Frati colla dignità di Cardinale l'Abito del loro Istituto, conforme anche dai Noi fu dimostrato nel luogo sopraccitato della nostra *Opera de Canonizatione* al lib. 3. cap. 35. num. 11.

E quando mai da taluno si dicesse, che dai Cardinali Monaci, e Frati si porta l'Abito del colore dell'Abito del loro Istituto, il che non si fa da voi, che vestite di rosso, come vestono i Cardinali del Clero Secolare, non mancherebbe una soda risposta: e sarebbe, che l'Abito de' Monaci, e Frati è determinato, e stabilito in quella saja, in quel colore, che da ognuno si vede; ma l'Abito de' Professi di Malta unicamente consiste nella Croce ottagonale, essendo già stato levato l'antico obbligo di portare la Toga nera, come di sopra si è detto, ed essendosi già fissato, che ogni Professo vesta come porta il suo stato, purchè sempre porti la Croce ottagonale, alla quale è ridotto l'Abito proprio de' Professi di Malta.

Dopo avervi esposta la prima circostanza, faremo passaggio alla seconda; ed è, che nell'ultima udienza data da Noi all'Ambasciadore della vostra Religione Gerosolimitana, da esso in nome della medesima ci fu fatta premurosa istanza per questo stesso negozio non meno in voce, che in carta, avendocene lasciato un Memoriale.

Come bene siete informato, Noi non cediamo a veruno de' nostri Predecessori nell'affetto verso la vostra inclita Religione; valutandola come un antemurale fortissimo della

Cristianità, ed un fermissimo, e sicurissimo propugnacolo della Cristiana Republica. Ma, posto per un poco da parte l'affetto, ci applicammo a vedere, se alle ragioni intrinseche, già di sopra dedotte, vi fosse campo di aggiungere l'estrinseche, che si sogliono desumere dei fatti, e dagli esempi.

Nell'anno 1484. Pietro de Aubusson Granmaestro di Malta fu fatto Cardinale dal nostro Predecessore Innocenzo VIII. ritenne col Cardinalato il Granmagistero, nè mai venne a Roma, essendo stato sempre intento a guardare l'Isola di Rodi dai Turchi. Morì nel 1503., e le di lui gloriose gesta si possono leggere nel Vescovo di Attichy nella sua Opera intitolata *Flores Historiae Cardinalium*, al tom. 2. pag. 416. num. 38., e nel Ciacconio al tom. 3. pag. 134., e seqq.; Ed il Cardinale de Aubusson portò la Croce ottagonale nella Mozzetta, come ora accenneremo.

Morì in Roma Levesque de la Cassiere Granmaestro di Malta; ed avendo il Pontefice Gregorio XIII. nominati tre al Magistero, fra quali Ugone Verdala, esso fu il Granmaestro. Fu di poi chiamato a Roma da Sixto V. nel 1587., che in Roma lo fece Cardinale, ove pure si trattene qualche tempo; dopo il quale ritornò a Malta, avendo ritenuto col Cardinalato il Granmagistero, e morì l'anno 1595.

Nei Diarj di Paolo Aleone Maestro Pontificio delle Cerimonie al tom. 1. par. 2. pag. 502., si descrive la funzione della Berretta Cardinalizia data dal Papa ad esso, ed agli altri suoi Compagni nella Promozione, ed al proposito nostro così nel luogo citato si legge: *Magnus Magister venit ad Consistorium ad accipiendum Biretum rubrum cum veste nigra indutus, quam vocant la veste de Ponta, quem habitum portant praecipue quando se communicant, et cum Bireto Presbyterali nigro, et coronâ; et habito Bireto rubro in Cameris Cardinalis de Montalto, relicta dicta veste, induit se more Cardinalium, portans Crucem albam magnam juxta Ordinem suae Religionis supra Mozzettam ante pectus tantum.*

E' d'uopo che ciò recasse qualche maraviglia, ed avendo i Cardinali preteso, che non si potesse portare alcun'altra insegna di Religione sopra la Porpora Cardinalizia, e che però esso dovesse levar la Croce, postosi il punto in controversia, ed avendo Giacomo Bosio, Agente in quel tempo della Religione di Malta in

Roma, portato in giro un'antico Ritratto del Cardinale de Aubusson colla Croce bianca su la Mozzetta rossa, restò appagato il Sacro Collegio, ed il Cardinal Verdala proseguì nel portare la Croce ottagonale sopra la sua Mozzetta.

Il fatto è pienamente riferito nella Storia di Malta del Commendator del Pozzo par. 1. lib. 6. pag. 301., e resta altresì pienamente comprovato da quanto siegue. Ebbe il Granmaestro Verdala molti Emoli, per le rappresentanze forse de' quali fu dal Papa creduto bene farlo venire a Roma, per accertare la verità. Aveva esso un detto assai arguto, allusivo alla vittoria ottenuta contro i Malevoli, e discorrendo con D. Ferrando Ozes Maestro razionale de' mali uffizj fatti contra di lui in Roma, diceva, che i suoi nemici l'avevano dipinto a Roma di molti colori, ma, che era ritornato a Malta rosso. Fece in oltre incidere una Medaglia descritta dal Ciacconio nella di lui vita al tom. 4. pag. 185., nel dritto della quale dice, che vi era il di lui ritratto col di lui nome *Frater Hugo de Loubenx Verdala Cardinalis*, e nel rovescio un Nettuno assiso nel Carro col seguente motto, *Collectasque fugat nubes, solenque reducit*. Cose tutte allusive alla vittoria ottenuta nelle sue persecuzioni. Noi abbiamo avuta nelle mani, e veduta la Medaglia, di cui parla il Ciacconio; e quanto al rovescio, vi abbiamo veduto il Nettuno assiso nel Carro, ma coll'aggiunta di un Sole, che dissipa le nubi, e le procelle; ed in ordine all'altra parte della Medaglia, dopo le parole riferite dal Ciacconio, vi abbiamo lette queste altre, *M. M. Princ. Mel., et G.*, cioè Granmaestro di Malta, e del Gozo: e quello, che più importa al caso nostro, vi abbiamo veduto scolpito il di lui ritratto coll'Abito Cardinalizio, e la Grancroce ottagonale nel Petto su la Mozzetta: il che certamente non si sarebbe fatto fare da lui, nè si sarebbe lasciato correre, se non fosse stato assicurato il punto di portare la Croce ottagonale sopra la Mozzetta.

Questi due esempi ci anno dato un gran fondamento per credere, poter' ancor voi portare la Croce nella Mozzetta, come l'anno portata due altri vostri Predecessori Cavalieri Professi della Religione Gerosolimitana: nè crediamo poter correre ragionevole disparità nel caso, di cui si tratta, fra voi, ed essi, essendo voi Cavaliere Professo, e Grancroce, ed

essendo essi Professi, e Granmaestri dell' Ordine : imperocchè la Croce ottagonale non è diversa particolare del Granmaestro di Malta ; e, come più volte si è detto, l' Abito proprio de' Cavalieri Professi : il che facilmente potrà comprendere anche chi non è pratico delle vostre Costituzioni, se rifletterà, che l' Alaleoni di sopra citato, descrivendo l' Abito, che portossi dal Granmaestro Verdala dopo ricevuta la Berretta Cardinalizia, dice la Grancroce, non propria del Magistero, ma della sua Religione, *juxta Ordinem suae Religionis*, e che il punto promosso dal Sagro Collegio contro il portare la detta Croce nella Mozzetta, come pure abbiamo detto di sopra, appoggiassi al non doversi porre sopra la Porpora Cardinalizia alcun' altra insegna di Religione.

In quella guisa appunto, che avendo la Santa Memoria di Benedetto XIII. creato Cardinale il Padre Lorenzo da S. Lorenzo, chiamato Cardinale Cozza, che era Generale dell' Ordine de' Minori, ed avendo nello stesso tempo stabilito con suo Breve spedito sotto il giorno 29. di Dicembre 1726. che continuasse nell' ufficio di Generale » *Decernentes, munus ministri Generalis hujusmodi ob tuam ad Cardinalatus dignitatem Promotionem factam, ut praefertur, durante nostro, et dictae Sedis beneplacito praefato, non cessare* » non vi fu chi pensasse mai di attribuire la ritenzione dell' Abito Franciscano, che esso usò nel tempo ch' era Cardinale, e Generale all' esser Generale ; essendo ognuno ben persuaso, che la ritenzione era un' effetto della sua Professione fatta nella Religione di S. Francesco.

Ed' eccovi quanto in poche ore sottratte alle nostre continue applicazioni abbiamo potuto raccorre per rispondere all' antico vostro quesito, e per concedervi fondatamente la licenza richiesta da voi, e dalla vostra Religione, di portare sopra la Mozzetta la Grancroce ottagonale di tela bianca, il che facciamo colla presente ; dandovi con pienezza di cuore l' Apostolica Benedizione. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 13. Octobris 1745. Pontificatus nostri Anno Sexto.

DE USURIS

Aliisque injustis quaestibus.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Italiae.

BENED. XIV. TOM. XV.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Vix pervenit ad aures nostras, ob novam controversiam (nempe, an quidam contractus validus judicari debeat) nonnullas per Italiam disseminari sententias, quae sanae doctrinae haud consentaneae viderentur; cum statim nostri Apostolici muneris partem esse duximus, opportunum afferre remedium, ne malum ejusmodi, temporis diuturnitate, ac silentio, vires magis acquireret; aditumque ipsi intercludere, ne latius serperet, et incolumes adhuc Italiae Civitates labefactaret.

Erroneae sententiae disseminantur.

§. 1. Quapropter eam rationem, consiliumque suscepimus, quo Sedes Apostolica semper uti consuevit: Quippe rem totam explicavimus nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui Sacrae Theologiae scientia, et Canonicae Disciplinae studio ac peritia plurimum commendantur: accivimus etiam plures Regulares in utraque facultate praestantes; quorum aliquos ex Monachis, alios ex Ordine Mendicantium, alios demum ex Clericis Regularibus selegimus; Praesulem quoque Juris utriusque laurea praeditum, et in Foro diu versatum adhibuimus. Diem quartam indiximus Julii, qui nuper praeteriit, ut coram Nobis illi omnes convenirent, quibus naturam totius negotii declaravimus; quod illis antea cognitum perspectumque deprehendimus.

Pontifex deliberat cum consilio etc.

§. 2. Post haec praecepimus, ut omni partium studio, omnique cupiditate soluti, rem totam accurate perpenderent, suasque opiniones scripto exararent; non tamen expetivimus ab ipsis, ut judicium ferrent de contractu, qui controversiae causam initio praebuerat, cum plura documenta non suppetere, quae necessario ad id requirebantur; Sed ut certam de usuris doctrinam constituerent, cui non mediocre detrimentum inferre videbantur ea, quae nuper in vulgus spargi coeperunt: jussa fecerunt universi; nam suas sententias palam declararunt in duabus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habita est die 18. Julii, altera vero die prima Augusti, qui menses nuper elapsi sunt; ac demum easdem sententias Congregationis Secretario scriptas tradiderunt.

Doctrinam de usuris exposui jubet.

Canones.

§. 3. Porro haec unanimi consensu probaverunt.

Usura lucrum supra sortem, ex mutuo.

I. Peccati genus illud, quod usura vocatur, quoque in contractu mutui propriam suam sedem, et locum habet, in eo est repositum, quod quis ex ipso et mutuo, quod suapte natura tantundem dumtaxat reddi postulat, quantum receptum est, plus sibi reddi velit, quam est receptum; ideoque ultra sortem, lucrum aliquod, ipsius ratione mutui, sibi deberi contendat. Omne propterea huiusmodi lucrum, quod sortem superet, illicitum, et usurarium est.

Quantitas lucri, vel qualitas mutuarii lucrum huiusmodi ab usu- rae labe non liberant.

II. Neque vero ad istam labem purgandam, ullum accessiri subsidium poterit, vel ex eo, quod id lucrum non excedens, et nimium; sed moderatum; non magnum, sed exiguum sit; vel ex eo, quod is, a quo id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper; sed dives existat; nec datam sibi mutuo summam relicturus otiosam, sed ad fortunas suas amplificandas, vel novis coemendis praediis, vel quae- stuosis agitandis negotiis, utilissime sit impensurus. Contra mutui siquidem legem, quae necessario in dati atque redditu aequalitate versatur, agere ille convincitur, quisquis, eadem aequalitate semel posita, plus aliquid a quolibet, vi mutui ipsius, cui per aequale jam satis est factum, exigere adhuc non veretur: proindeque si acceperit, restituendo erit obnoxius, ex ejus obligatione Justitiae, quam commutativam appellant, et cujus est, in humanis contractibus aequalitatem cujusque propriam et sancte servare, et non servatam exacte reparare.

Quidam Tituli, vel contractus a mutuo diversi, justum reddere proventum ultra sortem.

III. Per haec autem nequaquam negatur, posse quandoque una cum mutui contractu quosdam alios, ut ajunt, titulos, eosdemque ipsimet universim naturae mutui minime innatos et intrinsecos, forte concurrere, ex quibus justa omnino legitimaque causa consurgat quidam amplius supra sortem ex mutuo debitam rite exigendi. Neque item negatur, posse multoties pecuniam ab unoquoque suam, per alios diversae prorsus naturae a mutui natura contractus, recte collocari et impendi, sive ad proventus sibi annuos conquirendos, sive etiam ad licitam mercaturam, et negotiationem exercendam, honestaque indidem lucra percipiendam.

Vitandi tamen excess-

IV. Quemadmodum vero in tot ejusmodi diversis contractuum generibus, si sua cujus-

que non servatur aequalitas, quidquid plus justo recipitur, si minus ad usuram, (eo quod omne mutuum tam apertum, quam palliatum absit), at certe ad aliam veram injustitiam, restituendi onus pariter asserentem, spectare compertum est; ita si rite omnia peragantur, et ad Justitiae libram exigantur, dubitandum non est, quin multiplex in iisdem contractibus licitis modus et ratio suppetat humana commercia et fructuosam ipsam negotiationem ad publicum commodum conservandi, ac frequentandi. Absit enim a Christianorum animis, ut per usuras, aut similes alienas injurias, florere posse lucrosa commercia existiment; cum contra ex ipso Oraculo Divino discamus, quod *Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum.*

sus contr-
jstitiam.

V. Sed illud diligenter animadvertendum est, falso sibi quemquam, et non nisi temere persuasurum, reperiri semper, ac praesto ubique esse, vel una cum mutuo titulos alios legitimos, vel secluse etiam mutuo, contractus alias justos, quorum vel titulorum, vel contractuum praesidio, quotiescumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties semper liceat auctarium moderatum, ultra sortem integram salvamque recipere. Ita si quis senserit, non modo Divinis Documentis, et Catholicae Ecclesiae de Usura judicio, sed ipsi etiam humano communi sensui, ac naturali rationi procul dubio adversabitur. Neminem enim id saltem latere potest, quod multis in casibus tenetur homo, simplici ac nudo mutuo alteri succurrere, ipso praesertim Christo Domino edocente: *Volenti mutuari a te, ne avertaris*: et quod similiter multis in circumstantiis, praeter unum mutuum, alteri nulli vero justoque contractui locus esse possit. Quisquis igitur suae conscientiae consultum velit, inquirat prius diligenter, oportet, vere ne cum mutuo justus alius titulus; vere ne justus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio, quod quaerit lucrum, omnis labis expers et immune reddatur.

Nec tituli legiti-
mi, cum mutuo, ne
justae causa inveniendi con-
tractus a mutuo
diversos ubique sup-
petant.

§. 4. His verbis complectuntur, et explicant Sententias suas Cardinales, ac Theologi, et Viri Canonum peritissimi, quorum consilium in hoc gravissimo negotio postulavimus; Nos quoque privatum studium nostrum conferre in eandem causam non praetermisimus, antequam Congregationes haberentur, et quo tempore habebantur, et ipsis etiam peractis;

Pontifex re-
latam doctri-
nam probat

Nam praestantium Virorum Suffragia, quae modo commemoravimus, diligentissime percurrimus. Cum haec ita sint, adprobamus, et confirmamus quaecumque in Sententiis superius expositis continentur; cum Scriptores plane omnes, Theologiae, et Canonum Professores, plura Sacrarum Literarum testimonia, Pontificum Decessorum Nostrorum Decreta, Conciliorum, et Patrum auctoritas, ad easdem Sententias comprobandas pene conspirare videantur. Insuper apertissime cognovimus Auctores, quibus contrariae Sententiae referri debent; et eos pariter, qui illas fovent, ac tuentur, aut illis ansam, seu occasionem praebere videntur; Neque ignoramus quanta Sapientia, et gravitate defensionem veritatis susceperint Theologi finitimi illis Regionibus, ubi controversiae ejusmodi principium habuerunt.

Eamque doceri et servari jubet.

§. 5. Quare has literas Encyclicas dedimus universis Italiae Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis, ut haec Tibi, Venerabilis Frater, et caeteris omnibus innotescerent; et quoties Synodos celebrare, ad Populum verba facere, eumque sacris doctrinis instruere contigerit, nihil omnino alienum proferatur ab iis Sententiis, quas superius recensuimus. Admonemus etiam vehementer, omnem sollicitudinem impendere, ne quis in vestris Dioecesium audeat Literis, aut Sermonibus contrarium docere: Si quis autem parere detrectaverit, illum obnoxium et subjectum declaramus poenis per Sacros Canones in eos propositis, qui mandata Apostolica contempserint ac violaverint.

De pecuniis contractibus nihil nunc decessit.

§. 6. De contractu autem, qui novas has controversias excitavit, nihil in praesentia statuimus; Nihil etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro quibus Theologi, et Canonum Interpretes in diversas abeunt Sententias; Attamen pietatis vestrae Studium ac Religionem inflammandam existimamus, ut haec, quae subjicimus, executioni demandetis.

Usuram et avacitiam cavet; sapientum consilia exquiri admovent.

§. 7. Primum gravissimis verbis Populis vestris ostendite, usurae labem ac vitium a Divinis Literis vehementer improbari; Illud quidem varias formas atque species induere, ut Fideles Christi Sanguine restitutos in libertatem et gratiam, rursus in extremam ruinam praecipites impellat; Quocirca si pecuniam suam collocare velint, diligenter caveant, ne cupiditate omnium malorum fonte rapiantur: sed potius ab illis, qui doctrinae ac virtutis

gloria supra caeteros efferuntur, consilium expossant.

§. 8. Secundo loco; qui viribus suis, ac sapientiae ita confidunt, ut responsum ferre de iis quaestionibus non dubitent, (quae tamen haud exiguum Sacrae Theologiae, et Canonum scientiam requirunt); ab extremis, quae semper vitiosa sunt, longe se absteineant: etenim aliqui tanta severitate de iis rebus judicant, ut quamlibet utilitatem ex pecunia desumptam, accusent, tamquam illicitam, et cum usura conjunctam; contra vero nonnulli indulgentes adeo, remissique sunt, ut quodecumque emolumentum ab usurae turpitudine liberum existiment. Suis privatis opinionibus ne nimis adhaereant; sed priusquam responsum reddant, plures Scriptores examinent, qui magis inter caeteros praedicantur; deinde eas partes suscipiant, quas tum ratione, tum auctoritate plane confirmatas intelligent. Quod si disputatio insurgat, dum contractus aliquis in examen adducitur, nullae omnino contumeliae in eos confingantur; qui contrariam Sententiam sequuntur, neque illam gravibus Censuris notandam asserant, si praesertim ratione, et praestantium Virorum testimoniis minime careat; siquidem convicia, atque injuriae vinculum Christianae charitatis infringunt, et gravissimam Populo offensionem, et scandalum praeseferunt.

Consultos caute pronuntiare: dissidentes moderate agere jubet.

§. 9. Tertio loco, qui ab omni usurae labe se immunes et integros praestare volunt, suamque pecuniam ita alteri dare, ut fructum legitimum solummodo percipiant, admonendi sunt, ut contractum instituendum antea declarent, et conditiones inserendas explicant, et quem fructum ex eadem pecunia postulent. Haec magnopere conferunt non modo ad animi sollicitudinem et scrupulos evitandos, sed ad ipsum contractum in Foro externo comprobandum: haec etiam aditum intercludunt disputationibus, quae non semel concitandae sunt, ut clare pateat, utrum pecunia, quae rite data alteri esse videtur, revera tamen paliatam usuram contineat.

Contractuum naturam et conditiones aperiri suadet.

§. 10. Quarto loco vos hortamur, ne aditum relinquatis ineptis illorum Sermonibus, qui dictitant, de usuris hoc tempore quaestionem institui, quae solo nomine contineatur; cum ex pecunia, quae qualibet ratione alteri conceditur, fructus ut plurimum comparetur. Etenim quam falsum id sit, et a veritate alie-

Temeraria dicta primi mandant.

num plane deprehendimus, si perpendamus, naturam unius contractus ab alterius natura prorsus diversam et seunctam esse; et ea pariter discrepare magnopere inter se, quae a diversis inter se contractibus consequuntur. Re vera discrimen apertissimum intercedit fructum inter, qui jure licito ex pecunia desumitur, ideoque potest in utroque Foro retineri; Ac fructum, qui ex pecunia illicite conciliatur; ideoque Fori utriusque iudicio restituendus decernitur. Constat igitur haud inanem de usuris questionem hoc tempore proponi ob eam causam, quod ut plurimum ex pecunia, quae alteri tribuitur, fructus aliquis excipiat.

Præsentium
executionem
Episcopis
committat.

§. 11. Haec potissimum vobis indicanda censuimus, sperantes fore, ut mandetis executioni quaecumque per has Literas a Nobis praescribuntur: opportunis quoque remediis consulatis, uti confidimus, si forte ob hanc novam de usuris controversiam in Dioecesi vestra turbæ concitentur, vel corruptelæ ad labefactandum sanæ doctrinæ candorem et puritatem inducantur: postremo vobis, et Gregi curæ vestrae concredito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 1.
Nov. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die prima Novembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

CXLIV.

DIEBUS FESTIS

Prohibentur haberi *Mercatus* rerum venalium. Tolerantur vero *Nundinae* sub certis conditionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Ditionis Ecclesiasticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, et Apostolicam Benedictionem.

De relictione
dierum
Festorum
alias delibe-
ratum.

Ab eo tempore, quo copiosus in misericordia Dominus, Nos, licet immeritos, ad summum Catholicae Ecclesiae Pontificatum evexit, complures diversi ordinis illustres Viri, itemque Episcopi, et Archiepiscopi in Italia, et extra commorantes, iteratis precibus institerunt, ut Dies Festos, ubique fere nimis auctos, quibus

Christianus Populus feriat, Apostolica auctoritate, imminueremus. Hoc enim prudenti temperamento, Pauperibus, qui quotidiano labore sibi victum quaerunt, facile consulere, ac simul gravia adimerentur absurda, quae ex Festorum dierum multitudine, ac frequenti violatione oriri solent, non sine aperto Religionis dispendio. Re expensa, negotii difficultatem probe intelleximus: quare peculiari Scripto, publicis etiam typis vulgato, rationes varias indicavimus, quibus ea immutatio fieri poterat: consilium pariter exquirentes nonnullorum S. R. E. Cardinalium, Episcoporum Italiae, aliarumque Regionum, Ecclesiasticorum Praesulum, Theologorum, Jurisconsultorum, aliorumque Virorum Doctorum, humanas, civilesque res callentium, an huiusmodi petitio esset exaudienda: si vero illam exaudiri aequum esset, et congruens, ipsi quoque rationes significarent, quibus utiliter, ac prudenter imminutio praescriberetur.

Et requisita
antistitum,
aliorumque
consilia.

§. 1. Petita responsa tam varia, ut solet contingere, suo tempore accepimus, ut fere sua cuique fuerit sententia. In aliud proinde tempus negotium rejecimus, eam in spem adducti, ut Episcopi cujusque Provinciae, vel Ditionis, unanimi voto in sententiam imminuendi Dies Festos primum convenirent; deinde vero, quo commodius id fieri posset, concordii pariter suffragio medium aliquod suggererent ex tot memoratis in Scripto Nostro; ac pro illius executione Pontificum assensum exposcerent. Hoc sane pacto inita ab Ordinariis consilia in re tanti momenti non illorum voluntati referri potuissent, sed tantum Supremae Apostolicae Sedis auctoritati, quam fel. record. Urbanus Papa VIII. Praedecessor Noster integram esse voluit in decernenda imminutione dierum Festorum, qui in sua Constitutione recensentur. Demum una eademque Episcoporum deliberatio, Apostolicae auctoritatis tecta munimine, nedum plurimum valisset ad compescenda Censurum ingenia; sed etiam sublata fuisset disparitas illa ritus, quae hodie viget, disciplinae ecclesiasticae injuriosa, ut intra paucorum miliarium ambitum, et inter finitimos Populos, unus idemque dies ab aliquibus Festus de Praecepto, ab aliquibus vero ferialis haberetur.

Quibus inter
se non con-
venientibus,
resolutio de-
lata.

§. 2. Haec methodus feliciori sorte in universa fere Hispania excepta est: cum enim postremi Tarraconensis Concilii Patres regulam

Hispaniae
Populis in-
terim provi-
sum.

quamdam constituerint Dierum Festorum, quibus, pro illorum conditione, atque discrimine, Populi Divino interesse Sacrificio, et servilibus operibus abstinere debent; et aliorum, quibus Missae tantum interesse debent, tributa postmodum libertate vacandi operibus servilibus, fel. record. Benedictus XIII. Decessor; et Benefactor Noster disposita in eadem Provinciali Synodo ad preces Episcoporum approbavit. Quo exemplo alii subinde Hispaniarum Antistites excitati, Nobis humiliter supplicarunt, ut ad minuendum nimis auctum Festorum numerum, liceret ipsis etiam servare regulam in praefato Tarraconensi Concilio provide constitutam. Annuimus instantiae, exindeque omnium fere Hispaniarum Dioeceseon uniformitas in dierum Festorum celebratione, et ritu exorta est.

Item aliquot
Poloniae
Dioeceseos.

§. 3. Aliis quoque Catholici Orbis Regionibus servata a Nobis in hoc negotio conficiendo matura dilatio profuit. Interea siquidem aliquot Regni Poloniae Episcopi, mentis aciem ad substantiam, et modum imminuendi dies Festos dirigentes, per Literas Nobis significarunt, in illis Dioeceseos, suos late fines pro-tendentibus, aestivo tempore Incolas, Agorum culturae, et aliis servilibus operibus, quibus vivunt, et sustentantur, dantes operam, difficillime ab illis abstinere posse diebus festis inter hebdomadam occurrentibus: enixe propterea Nos rogarunt, ut quae per hebdomadam aestivo tempore occurrunt Festa, in Dies Dominicos transferremus, excepto Festo Assumptionis B. Mariae Dei Genitricis, quae quovis die accideret, religiose ab universis celebraretur. Quorum petitio per Nos, maturo praemisso examine, exaudita, in Regionibus illis optatam ab Episcopis, et Populis tranquillitatem peperit.

Pontifex
optat Episco-
pos utrius-
que Siciliae
in unam sen-
tentiam con-
veire.

§. 4. Quo vero ad Italiam pertinet, credi vix potest, quam prudens, ac religiosus de re ipsa fuerit sermo, quem Nobiscum instituit Charissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliae Rex Illustris. Non sine intimo, ac plane acerbo animi sui moerore Nobis exposuit, Dies Festos, quibus Christiani Populi ferri debent, in subjectis sibi regionibus passim violari, ob nimis auctum illorum numerum; huic porro malo non aliam adhiberi posse medelam, praeter diminutionem Supremae Auctoritatis Nostrae opportune faciendam. significare illi non omisimus, gravem ac mo-

lestam utrique solitudinem oborituram, si rem tanti ponderis inconsultis Episcopis conficere vellemus. Idcirco ut omnia feliciter procederent, non solum exquirendas esse illorum sententias; sed oportere, ut Antistites finitimi, vel Metropolitae cum suis Provincialibus, studia, et voluntates in eundem scopum dirigentes, quid tandem facto opus esset, ad Nostri deferrent Apostolatus auditum. Par omnium suffragium communem tranquillitatem subjectis Populis allaturum, et quod potissime in rebus sacris quaerendum est, ritus uniformitatem, et disciplinae concordiam.

§. 5. Id ipsum significavimus Episcopis temporalis nostrae Ditionis, quorum nonnulli privato sermone Nobiscum habito, nonnulli vero suis ad Nos datis Literis, Apostolicam auctoritatem ad Festos dies imminuendos enixe implorarunt. At cum ipsi nihil hactenus praestiterint, nihil et Nos egimus; liberam, prudentemque Episcoporum concordiam in hoc negotio praestolantes, non imperantes, et exigentes. Etenim moderatio numeri Dierum Festorum non a voluntate, sed a sola pendet necessitate, quam nemo melius, quam Episcopi norunt; ideoque ad eos potissimum pertinet, mali conditionem, et apta eidem remedia proferre: Nec facile adduci possumus, ut in hoc adeo gravi, et implexo negotio quidquam decernamus, nisi audita prius concordia quoad substantiam, et quoad modum, Episcoporum sententia.

Idipsum sua
det Episco-
pis Status
Ecclesiastici.

Nihil sine
eorum con-
silio actu-
rus.

§. 6. Haec Vobis, Venerabiles Fratres, cum in finem scribimus, ut non solum cuique Vestrum plane cognita, ac perspecta sit agendi ratio a Nobis inita in hac gravi causa immutationis Dierum Festorum; verum etiam oportune nunciaremus, si vestra consilia ex voto nostro Nobiscum communicavissetis, vel subblata prorsus, vel saltem magna ex parte submota fuissent mala, quibus curandis congruum, ac salutare remedium non semel a Nobis postulastis.

Abusus in
celebratione
Nundinarum
diebus Festis

Complures etenim vestrum voce, aut scripto improbarunt abusum Mercatum, et Nundinarum, quae fieri solent Diebus Festis, quibus ferri oportet, ut Populus unice in res sacras incumbat, rationem a Nobis poscentes, qua grassanti in diem malo occurrere possit.

§. 7. Inter modos propositos, atque servandos in imminutione, ac celebratione Festorum, praecipuus ille est, quo inter ipsos

Dierum Fe-
storum non
par solenni-
tus.

Festos dies discrimen constituitur. Etenim in diebus Dominicis, itemque in Celebritatibus Domini, Beatae Mariae semper Virginis Dei Genitricis, ac in aliis solemnioribus in memorato Scripto Nostro indicatis, debet Christianus Populus nedum interesse Divino Sacrificio, sed etiam abstinere ab operibus vetitis; In caeteris vero minus solemnibus, qui tamen ex praecepto celebrari consueverunt, imposita est Christifidelibus obligatio. interessendi Missae Sacrificio, tradita in reliquis cuique illorum potestate ea faciendi, quae fieri solent diebus ferialibus.

Nundinae in dies minus solennes plerumque incidunt.

§. 8. Quo cautius, ac tutius incederemus, consulere volumus Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, quibus peculiaribus Urbibus, et Oppidis temporalis suae Ditionis habendarum Nundinarum facultatem tribuerunt. Multi iis diebus Nundinas fieri permiserunt, quibus Christifideles (juxta propositum Thema) servilibus operibus abstinere debeant, divinoque adesse Sacrificio; sed numerum longe majorem illarum comperimus, quae incidunt in eos Dies Festos ex Praecepto, quibus, si expetita fieret illorum imminutio, satis fuisset Missam audire, excluso debito abstinendi ab operibus servilibus, sublatoque onero peragendi, quae in aliis superioris ordinis Festis Christianus Populus debet implere.

Quibus Divini simul cultus, et commerciorum ratio haberi posset.

§. 9. Hac via, si non omni, magna certe ex parte sublata essent mala, quibus, memorata de causâ, congruens et opportunum a Nobis remedium postulastis. Enimvero bifariam divisus, ut praemonuimus, diebus Festis, affixoque inferiori ipsorum ordini debito interessendi dumtaxat divino sacrificio; celebratae in illis Nundinae nullum deinceps peperissent absurdum, nec libertas operum servilium, cum interessentia Missae compatibilis, refragari potuisset praecepto ab Ecclesia Fidelibus injuncto. Praeterea nullus Urbibus, et Oppidis relictus fuisset timor, ne, cum Incolarum, et Concurrentium detrimento, Nundinarum frequentia imminueretur. Quippe juxta hypothesim praemissam, recolente, adhuc Clero solempni ritu diem Festum intra Ecclesiam, sumptuoso ornatu, omnique nitore instructam; in ipsa Sacri concentus Musices haberi de more potuissent; permitti quoque potuissent citatorum Equorum cursus, aliaque id genus, quae Populi augere solent numerum; Mercatorum frequentiam, et Nundinarum celebra-

tem. Sed de re hujusmodi, veluti extranea, sermone relicto, ad propositae quaestionis examen progredimur, dierum Festorum imminutione seclusa.

§. 10. Eruditioni vestrae, Venerabiles Fratres, ignotum non erit quod hac de re Theologi tradunt. S. Thomas in 2. 2. qu. 122. art. 4. ad quartum docet, aetiolem in antiqua lege fuisse observantiam Sabbati, quam sit in nova observantia diei Dominici; dieque Sabbato vetita fuisse opera, qua non vetantur diei Dominico. Cardinalis vero Cajetanus in Commentario ad hunc locum asseruit, licere Villicis diebus Festis Urbem petere, ut calceos emant, et his similia. De Alma vero Urbe sermonem instituens, morem profert hac tempestate jam obsoletum; Inquit enim. *Licitum est diebus Festis emere, ac vendere Asinos, Equos, quia sic est consuetudo in publico foro in diebus Festis, spectante Mundo; haec enim omnia ubi antiquata consuetudo, ac per hoc a Praelatis scita, cum sint omnibus notoria, licita sunt ex ipsa consuetudine; fundata super libertate Evangelica, qua non tenemur stricto jure Veteris Legis de observatione Festorum: Cajetano subscribunt Sylvester. in Summ. Verb. Negotium §. 2., Sylvius ad S. Thom. 2. 2. tom. 3. q. 122. art. 4. §. Ad prius, Suarez de Relig. tom. 1. lib. 2. c. 29. num. 3. ad plur. sequen., Gibalin. de Negotiation. tom. 1. lib. 2. cap. 3. art. 2. num. 9. in fin.*

De Festorum dierum observantia. Theologorum sententiae.

§. 11. Ejusdem sententiae sunt etiam Ecclesiastici Juris Interpretes, ut videre licet apud Fagnan. in cap. Multa num. 54., et segq. ne Cleric. vel Monac. idemque sentiunt Gonzal. in cap. Omnes n. 8. de Fer., Pirhing. ad Tit. Decretal. de Feriis n. 18., Anaclet. eod. tit. n. 22., Engel. ibid. §. 2. n. 13. Pikh. num. 9., Schmalzgrueber n. 23. alique multi, qui facile citatis addi possent. Nonnulli vero ex Doctoribus Sacrorum Canonum inter Mercatus, et Nundinas discrimen constituunt; ac primos quidem Diebus Festis ex praecepto observandis permitti non posse censent, secus tamen alias; quoniam nonnisi Diebus Festis Populi habetur frequentia, celebrationi Nundinarum congrua et necessaria, teste Cappon. discept. 91. art. ult. n. 4. Alii tandem docent, quavis consuetudine minime obstante, posse Episcopum in sua Dioecesi vetare, ne Mercatus, aut Nundinae Festis Diebus habeantur; idque praeter alios asserunt Cappon. loco cit. num. 6., Gratian. decis. Marchiae 21., Ventrigl. in Prax.

Item Canonistarum.

Qui distinguunt inter Mercatus, et Nundinas.

Rer. Eccl. tom. 1. Annot. 16. §. 1. num. 19., Zaul. ad Statut. Favent. tom. 1. lib. 7. observat. ad rubric. 2. n. 24., Nicol. in Prax. Canonic. tom. 1. lit. C. §. 1. num. 44.

§. 12. Ne quid praeteriremus, consulimus etiam illustriores Synodos Dioecesanæ, habitas ab Episcopis Ditionis nostræ temporalis. In celeberrimâ Farfensi Synodo Cardinalis Caroli Barberini anni 1684., et in Cesenatensi Cardinalis Denhoff anni 1693. interdicatur quidem Mercatus diebus Festis, nihil tamen de Nundinis constituitur. In aliis nullo discrimine Mercatus prohibentur, et Nundinae, ut constat ex Synodo Lauretana Cardinalis Romæ anni 1626.; maxime vero deficiente Indulto, ut expresse decernitur in Senogalliensi Cardinalis Antonii Barberini anni 1627., innovata anno 1737. ab Episcopo Isolano. Senogalliensi præterea Synodo Cardinalis Barberini consonat etiam Synodus Ariminensis Cardinalis de Via, edita anno hujus sæculi vigesimo quarto.

§. 13. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Responsa ad Episcopos, qui de suis Dioecesibus retulerunt, pari cura a Nobis perlecta sunt. De re ipsa consultata, rescripsit Episcopo Placentino, juxta antiquam consuetudinem sineret haberi Nundinas rerum parvi pretii die Festo S. Bartholomæi Apostoli, dummodo id non fieret in Atrio Ecclesiae ut ex lib. *Decret. anni 1629. lib. 14. pag. 207.* Episcopo Casalensi anno 1665. responsum fuit: curaret sedulo, ne Mercatus haberentur Festis diebus, sed transferrentur in diem sequentem; omnemque pro viribus impenderet sollicitudinem, ut id ipsum imposte-
rum fieret, si privilegium, vel immemorabilis consuetudo non adsit. Anno 1697. Episcopo Theanensi respondit: *Tolerari posse Mercatus Diebus Festis, dummodo ad alium diem transferri nequeant; et ex eorum omissione jurgia, et scandala exoriri possint.*

§. 14. Probe insuper scientes, fieri non posse Nundinas sine expresso Supremi Principis permisso, cum id juris pertineat ad Regalia, et quid majora, ad tradita per Sixtin. de Regal. lib. 1. cap. 6. num. 30. hac etiam in parte opportuna doctrinae lumina quaesituri, non omisimus (ut paulo ante monuimus) inspicere Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, qui veluti Supremi Provinciarum suarum Domini, eam facultatem multis Urbibus, et Oppidis concessere, haberique

Nundinas indulserunt etiam diebus Festis institutis in honorem Domini Nostri Jesu Christi, Beatae Mariae Genitricis ejus, frequentissime vero Sanctorum Patronorum Principalium, vel Titularium locorum, et Ecclesiarum, ad majorem populi frequentiam, atque celebritatem conciliandam.

§. 15. Quae omnia vel secum pugnantia, vel implexa, viam propositae dissolvendae quaestioni non compararunt, immo potius difficiliorem, et abstrusiorē reddiderunt. Ne igitur ullae diligentiae Nostrae partes deessent pietati, et zelo vigilum Antistitum Responsa Nostra cupientium; his omnibus seorsim positis, manus admovimus Ecclesiasticis Historiis, et Conciliis, e privatae Bibliothecae Nostrae penu depromptis. Quibus pressius insistentes, semper tamen prae oculis habito praesenti rerum statu, longo usu et antiquitate fulto, significandum Vobis esse censemus.

§. 16. PRIMO, Mercatus, et Nundinas Festis diebus non licere. Nundinas autem intelligimus, quae sunt de rebus majoribus, et semel in anno fiunt, vel raro in eodem loco, et de longinquo ibidem conveniunt homines: Mercatus vero, qui fiunt in rebus minoribus, ad quotidianas necessitates pertinentibus, et fiunt singulis septimanis, et ab Hominibus de vicino ibidem convenientibus: Verba sunt Venerab. Servi Dei Umberti de Romanis, Quinti Magistri Generalis Ordinis Praedicatorum, in egregio opere de eruditione Religiosorum Praedicatorum lib. 2. Tract. 2. num. 92. pag. 351. editionis Romanae. Id autem pronunciamus, non quia vendere, ac emere sit opus servile, ideoque velitum diebus Festis; sed quia actiones hujusmodi impediunt et distrahiunt Christifideles a cultu divino, ad quem dies Festi sunt instituti.

SECUNDO: Antiquum profecto esse abusum Mercatum, itemque Nundinarum iisdem diebus.

TERTIO: Ecclesiasticis legibus quovis tempore illas fuisse vetitas.

QUARTO: Hujusmodi justas sanctasque leges caruisse effectum.

QUINTO tandem: quia malum universale est, ac alte radices egit; opus est prudentia, et maturitate, ne fructu careat medela, ac vulnus exasperet: quod possumus exigendum est, non quod optamus. Admonitionibus proinde uti satius videtur, quam minis; et si minae quandoque intententur, servandum est exacte

Pontifex rei naturam sedulo scrutatur.

Nundinae diebus Festis celebrari non debent.

Sed abusus consuetudine firmatus.

Nec nisi prudentia et maturitate corrigi possit.

id in Synodalibus constitutionibus decretum.

responsa congregationis accipit.

Nundinae debentur diebus Festis.

monitum sapientissimum S. Augustini in Epistola 22. ad Aurelium Carthaginensem Episcopum, qui agens de auferenda Conviviorum licentia totam passim Africam foede occupante sub inani obtentu honorandi Festa Sanctorum Martyrum, scripsit: *Non aspere, quantum existimo, non duriter, non modo imperioso ista tolluntur; magis docendo, quam jubendo; magis monendo, quam minando; sic enim agendum est cum multitudo. Severitas autem exercenda est in peccata paucorum. Et si quid minamur, cum dolore fiat, de Scripturis comminando vindictam futurorum; ne nos ipsi in nostra potestate, sed Deus in nostro sermone timeatur. Ita prius movebuntur spirituales, vel spiritualibus proximiores; quorum auctoritate, et lenissimis quidem, sed instantissimis admonitionibus, caetera multitudo frangatur.*

Festi dies in pietatis operibus, non in negotiis saeculi transigendi.

§. 17. Ad propositam a Nobis rationem firmandam, sufficit legere Catechismum Tridentini Concilii part. 3. praecept. 3. n. 3. ut simul addiscatur, in quae opera Christifideles festis diebus debent incumbere. Ea nimirum sunt, Divino Sacrificio reverenter adesse; Dei verbum attente, pioque corde audire; Ecclesias frequentare; mundare conscientiam; Deo laudes persolvere, aliasque salutare exercitationes obire. Diu ante Romanum Catechismum idipsum feliciter enunciatum fuit a Sancto Nicolao Papa hujus nominis I. in Responsis ad Consulta Bulgarorum Tom. 22. Collect. Concilior. editionis Regiae n. 10. pag. 441.; Sane, inquit, sciendum est, quoniam idcirco in diebus Festis ab opere humano cessandum est, ut liberior ad Ecclesiam ire, psalmis et hymnis, et canticis spiritualibus insistere, orationi vacare, oblationes offerre, memoriis Sanctorum communicare, ad imitationem eorum assurgere, eloquiis divinis intendere, eleemosynas indigentibus ministrare valeat Christianus: Inde etiam coacti in Conciliis Patres rationem potissimam hausere denunciandi, illicitam esse diebus Festis celebrationem Mercatus, et Nundinarum. Qua de re videnda Concilia Rhemense, ac Turonense habita anno Domini 1583. In eamdem sententiam Narbonense anni 1609. decrevit: *Mercatus, Emporia, et Nundinae nusquam fiant diebus Festis, sed in antecedentem, vel subsequentem Festivitatē diem transferantur; Eorum porro Conciliorum verba fidei calamo recensentur a Pouget in Institutione Catholic. Tom. 1. pag. 724. et sequentibus.*

§. 18. Caeterum habendarum Nundinarum, et Mercatum diebus festis corruptelam antiquo jam tempore invaluisse, plurima evincunt monumenta. S. Basilus Caesareensis Archiepiscopus, qui quarto Christianae Ecclesiae saeculo vixit, in Regula Monachorum interrogatione 38. post stabilitum ipsorum laborem, propriis manibus dietim absolvendum, indicavit in sequenti interrogatione quomodo peracta opera vendi deberent, ut eorum pretio sustentarentur. Mox in interrogatione 40. scripsit: *Neque vero quoniam alii jam eam, quae apud Sanctos obtinebant, consuetudinem violavere, qui cum pro se invicem orare debuissent, et una cum pluribus Deum adorare, et cum lacrymis implorare; ipsumque pro peccatis propitium reddere, gratias pro beneficiis rependere, ac verbis hortativis sese aedificare (quod adhuc nostra etiam memoria usitatum, et observatum fuisse novimus); pro his omnibus forum, Nundinasque, ac commune emporium et tempus illud, et locum efficiunt, continuo nos etiam hos imitari par est, ejusque rei participatione absurda, et inepta confirmare: ut videre licet in Tom. 2. Operum ejusdem S. Basilii editionis Parisien. pag. 346. Aurelius Cassiodorus Senator, et ab Epistolis Theodorici Regis Gothorum, qui vivebat saeculo sexto, in Epistola 33. lib. 8. tom. 1. Festum celeberrimum describens, quod in Lucania agebatur in honorem S. Cypriani Martyris, itemque Miraculum a Deo hac occasione editum ad Fontem Marcillianum; mentionem pariter ingerit de Nundinis longe frequentissimis ad augendam Festi celebritatem ibidem institutis. Quidquid enim (inquit) praecipuum aut industriosa mittit Campania, aut opulenti Brutii, aut Calabri pecuniosi, aut Apuli idonei, vel ipsa potest habere Provincia, in ornatum pulcherrimae illius venalitatis exponitur, ut merito tam ingentem copiam iudices de multis Regionibus congregatam. Jubet deinde Severo Provinciae Praesidi, ut vim tumultuariam Villicorum quorundam comprimat, qui comeantes Mercatores spoliabant. Ad finem ejusdem saeculi vixit S. Gregorius Turonensis Episcopus. Is autem in lib. 1. de gloria Martyrum c. 32. editionis Parisien. pag. 759. describit nobile Festum, quod in honorem S. Thomae Apostoli fiebat Edessae, ubi sacrae illius exuviae ex India translatae quiescebant. Fontem mirifice scaturientem memorat, potum confluentibus ad Festum, quod triduo ageba-*

De salute Nundinarum diebus Festis primum indico, Testimonium Basilii.

Cassiodori

S. Gregor Turonensi

tur, tribuentem: nec retinet liberas a vectigalibus Nundinas, quae sacram celebritatem illustriorem reddebant: in supradicta igitur Urbe, in qua beatos artus duximus tumulatos, adveniente Festivitate, manus aggregatur Populorum Coetus, ac de diversis Regionibus cum votis, negotiisque venientibus, vendendi, comparandique per triginta dies sine ulla telonii exactione licentia datur. Theodoricus Ruinartius in notis ad hunc locum animadvertit in quibusdam exemplaribus legi: *Negotiatoribusque venientibus*; in aliis vero: *Negotiisque venientes*: negotiisque nomine res venales indicari: tandem undecimo ineunte saeculo, cum Mediolani in Templo S. Mariae ad Portam septimo Idus Maji aliquot insignes Sanctorum Reliquiae fuissent inventae, constitutum est a Clero, ut ad perennem rei memoriam Dies ipse quotannis Festus haberetur; Populusque universus feriretur, tamquam in die Resurrectionis, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi. Quo etiam die, ad frequentationem solemnitatis, statutum est, annuale esse Mercatum, teste Landulpho Juniore cap. 2. suae Historiae, apud Muratorium tom. 5. Collect. Scrip. rer. Italicar.

§. 19. Quod autem vigiles Ecclesiarum Praesides nunquam omiserint, in hujusmodi abusum celebrandarum Nundinarum atque Mercatum diebus Festis, invehere, agnoscere potestis ex tom. 4. *Anecdotorum Parisiis editorum* a Martene, et Durand. pag. 335. et 1133. Ex amplissima collectione Scriptorum, et monumentorum ab iisdem publicata, praesertim tom. 7. pag. 1401., et tom. 8. pag. 1006., 1560., et sequ., itemque ex Labbeana Collectione Conciliorum editionis Parisiensis tom. 7. pag. 1177. tom. 8. pag. 111., et 127. tom. 9. pag. 422., et 584. tom. 13. pag. 1380. et tom. 14. pag. 702. Inter Acta Mediolanensis Ecclesiae idipsum liquet ex Tertio Provinciali Concilio, et Undecima Synodo Dioecessana S. Caroli. Quod si id genus testimonia ex Canonico quoque Jure petenda sint; in prima Decretali sub Titulo de Feriis vobis occurrit praeceptum, quo jubentur Christifideles diebus Dominicis ab omni illicito opere abstinere, ut in eis Mercatum minime fiat. Quo nomine comprehenduntur etiam Nundinae, ut in Commentariis ad allegatum Textum docent plerique Canonici Juris Interpretes. Praeterea in Bullario Romano extat Constitutio quinta S. Pii V., in cujus §. 8. Pontifex vigilantissimus cavit:

Ut omnes Dies Dominici, et praecipue in honorem Dei, Beatae Mariae Virginis, Sanctorum Apostolorum feriat, cum omni veneratione observentur, et omnes in diebus praefatis Ecclesias frequentent, Divinis Officiis devote intendant, ab omni illicito, et servili opere abstineant, Mercatus non fiant, profanae negotiationes, et judiciorum strepitus conquiescant.

§. 20. Adversus tot saluberrimas Ecclesiae Sanctiones provide editas, suborta jam diu corruptela adhuc perseverat, et a Populis pertinaciter retinetur non in nostra solum temporali Ditione, verum etiam in tota Italia, ut testatur Muratorius tom. 2. *Antiquitatum Italicarum dissert.* 32., ubi postquam asseruit magnis Mercatibus tributum fuisse nomen *Feriae*, vulgo di *Fiera*: *Hiscæ vero hoc nomen inditum, quod plerumque diebus feriatis haberentur, hoc est, in Natali alicujus Sancti, aut Dominici Festivitatibus*, opportune ad rem prosequitur: *Quem morem parum alioqui laudabilem adhuc Italia servat*: in Transalpinis quoque Provinciis idem abusus, antiquo tempore invectus, hodie viget: quemadmodum videre licet apud Theologos, et Sacris Juris Interpretes a Nobis paulo ante memoratos, qui tamen patrium morem, etsi minus probum, excusant obtenti Indulti, vel consuetudinis antiquae constanter toleratae. Quapropter suspicari merito possumus, toti fere Orbi Christiano accidisse, quod in Anglia contigit duodecimo Christi Saeculo. Abbas Flajensis, ut refert Matthaeus Parisius, subjectae sibi regionis Populis vetaverat Mercatus, et Nundinas diebus Dominicis, quamvis illae in tota Anglia fierent; sed vix aliquandiu relicto abusu, in vetitum morem Gentes illae rediere. Verumtamen tempore procedente, plerique, ut canes, ad vomitum sunt reversi.

§. 21. Reliquum modo est, ut dispiciamus, quod ultimo tandem loco expendendum proposuimus, quo scilicet remedio prudenter ac salubriter uti debemus, ut grassans aetate nostra tollamus abusum.

§. 22. Debito procedentes ordine, *Mercatus a Nundinis distinguimus*. Textus Juris Canonici paulo ante allegatus in cap. 1. de Feriis loquitur de *Mercatu*. Idem quoque Verbum in Constitutione sua usurpat S. Pius V. Communis praeterea sententia est, (quidquid sit de Nundinis) Mercatum haberi non posse Diebus Festis, sed esse transferendum in antecedentem, vel in subsequentem diem, si in Festum

Quae tamen effectui caruerunt.

Etiam extra Italiam.

Pontificis consilium.

Mercatus omnino prohibet diebus Festis.

inciderit. Huic regulae Nos inhaesimus, facultatem tribuentes die 9. Maji 1742. Viro Nobili Ferrariensi habendi Mercatum in suo Rure qualibet feria quinta, dummodo in illam non incideret Festum servandum ex praecepto, quo casu Mercatus transferetur in feriam quartam. Qua de re omnem dubitandi ansam praecedentes, Vobis per haec Apostolica scripta mandamus, ne in Dioecesium Vestrarum Urbibus, et Locis Mercatus fieri Festis Diebus patiamini.

Eaque de re
conficitur
Decretum
Congreg.
Concilii in
Ripana Mer-
catum.

Tenor De-
creti.

§. 23. Libentius praeterea id Vobis praecipimus, quia post sedulum ac maturum examen, consentanea idipsum decrevit die 2. Maji 1711. Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpres in Causa Ripana Mercatus, ut ex lib. 61. Decretor. pag. 303. a terg. Quod Decretum Apostolica auctoritate Nostra comprobantes, instar regulae esse volumus, ac in omnibus Temporalis Ditionis Nostrae Provinciis, Urbibus, ac Locis S. Sedi Apostolicae mediata, vel immediato subjectis, inviolabiliter observari praecipimus. Decreti hujusmodi sequens est exemplum: *Cum modernus Episcopus Ripanus de mense Septembris 1709. editum typis mandaverit super observantia dierum Festorum, in quo signanter illud praescripsit §. 2. : Le fiere, che sogliono farsi in alcune Feste determinate dell' anno, si tollerano dopo celebrata la Messa maggiore. Ma i Mercati, che si fanno in giorno fisso della settimana, cadendo in questo qualche Festa, si trasferiscano nel giorno antecedente, o susseguente non festivo, secondo la disposizione di tutti i Sinodi Dioecesani da nostri Antecessori stampati sotto le infrascripte pene etc. : Nihilominus Civitas, et Homines Ripani ad impediendam, Ejusdem edicti promulgationem, ex asserta immemorabili consuetudine habendi Mercatum in die Sabbathi, etiamsi in eum incidat dies Festus, obtinuerunt ab A. C. Monitorium super manutentione cum inhibitione. Sed R. P. Auditoris Sanctissimi Decreto Causa remissa fuit ad hanc Sacram Congregationem, in qua concordato infrascripto dubio, contingit hodie ex deducendis hinc inde a Patribus momentis disputari; An liceat Communitati, et Homines Ripae habere Mercatum die Sabbathi, intus, vel extra Civitatem, quando occurrit quod sit dies festus in casu etc. : Die 2. Maji 1711. Sacra Congregatio Concilii respondit NEGATIVE, et hujusmodi causam amplius non proponi mandavit.*

Consuetudinem immemorabilem non suffragari decernit.

§. 24. Et sane nullum hic locum habet quaevis consuetudo, etiam immemorabilis, ut,

omissis generalibus jurisprudentiae regulis, perspicue licet ex aliis momentis mox adducendis. Ante memoratam Causam Ripanam, proposita in Congregatione Concilii fuit alia, infrascripta Barchinonen. Observationis Festorum: Contendebant Mercatores Barchinonenses, vendere posse Merces suas diebus Festis, consuetudine fulta immemorabili, rite probata, ac etiam speciem, et imaginem necessitatis praeferebant. Finitimorum siquidem Locorum Incolae reliquis hebdomadae diebus victui quaerendo, ac laboribus intenti, non nisi die Festo ad Urbem accedebant. Adversante nihilominus Episcopo, Causa proposita fuit in Congregatione, quae die 13. Maji 1669. respondit: Id Mercatoribus non licere, quacumque consuetudine immemorabili nequaquam obstante. Putarunt tamen Mercatores succumbentes, hujusmodi rescripto fundamentum praebuisse opinionem ingestam forte Partibus: *Se distrahere velle Merces apertis Apothecarum foribus.* Instaurato proinde judicio, ac mente patefacta, validiore conatu objectae consuetudini immemorabili institerunt. Congregatio tamen die 27. Martii 1683. in priori sententia, et decreto perstitit, silentiumque Mercatoribus imposuit.

Ejusdem
Congreg. ju-
diciu in
Causa Bar-
chinonen.

§. 25. Mercatibus succedunt Nundinae, quarum respectu propositum nostrum esset ea decernere, quae Mercatibus statuimus, pleno corde illis inhaerentes, qui Festos Dies, qua decet cura ac sedula religione, sanctificari a Christifidelibus cupiunt, et pro viribus enuntantur. Sed ne pejora contingant absurda, praecipimus quod possumus, non quod optamus.

De Nundini

§. 26. Neminem certe latet, quo flagraverit zelo, quantumque divini honoris fuerit studiosus celebratissimus Pontifex Alexander III. Noster Praedecessor: ratione tamen pari, ac necessitate compulsus, indulgit quibusdam Populis, ut diebus Dominicis, aliisque Festis, piscarentur, majoribus dumtaxat Solemnitatibus exceptis; dummodo piscatione peracta, congruentem eleemosynam impertirent vicinis Ecclesiis, et pauperibus Jesu Christi, ut habetur in Cap. licet de Feriis.

Observantia
dierum Fe-
storum re-
mittitur, ne
cessitate is
exigente, a
Alex. III.

§. 27. Dum in minoribus constituti a Secretis eramus memoratae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis, prae manibus habuimus Indultum fel. record. Sixti Papae V. Praedecessoris Nostri, qui ad preces cujusdam Ab-

Similiter a
Sixto V.

batis Ordinis S. Benedicti Dioecesis Gerunden. facultatem impertitus est piscandi Diebus Festis Habitatoribus Castri, mari adjacentis, post auditam Missam, et post meridiem, adjecto onere tribuendi Abbati, ejusque Monasterio tertiam lucri partem, in Ecclesiae instaurationem pie erogandam. Quae conditio progressu temporum cum nimis onerosa visa sit Piscatoribus, paupertate pressis, et exhaustis dispendio, quod Naves Piscatoriae exigebant; re ad Sacram Congregationem delata imminutum fuit primaevum onus ad septimam partem, ut ex *Decreto edito die 24. Augusti 1720.*

§. 28. Fatemur, sane; necessitatem, quae sese Alexandro III. objecerat, cum illa, in qua versamur, non esse conferendam. Nostra tamen gravis est, si illa fuit gravissima. Dura enim est, atque asperum id Populis adimere, quod Decessores Nostri peculiaribus Literis indulserunt: res praeterea hujusmodi conditionis est, quae pluries vetita, atque sublata, denuo in pristinum morem emerit: De ipsa non una est Theologorum, et Canonistarum sententia. Quinimo aliquot doctrina, et pietate illustres illam illicitam non habent. De re tandem agitur, qua sublata, minuerentur Populorum commoda, atque commercia, humanae vitae longe opportuna. E contra vero retineri alio modo non potest, quam quo viget; etenim difficillimum, ne dicamus impossibile, deprehenditur, frequentes haberi posse Nundinas extra dies Festos, quibus confertim Populi confluunt, quovis alio soluti labore, ac negotio.

§. 29. Inter Nundinas, quae in Provinciis nostris aguntur, illustriores, ut bene nostis, sunt Senogallienses protractae multis diebus. Cum Anconitanam Ecclesiam Senogalliensi finitimam regeremus, non sine moerore intelleximus, tempore Nundinarum ea omnia fieri Festo etiam die, quae aliis hebdomadae diebus Divino cultui non consecratis, peragebantur. Huic malo occurrere satagentes, die 24. Augusti superioris anni Constitutionem Nostram de Nundinis Senogalliensibus publicavimus, qua praeter caetera jussimus, ut Diebus Festis Apothecae clauderentur; neque matutinis horis, aut vespertino tempore, quibus Divina Officia in Ecclesiis celebrantur, vel Dei verbum Populo nuntiatur, Contractus fierent. Imminutum vero hac de causa saecularibus negotiis tempus compensaturi, Nundinarum dies, cum

iisdem Privilegiis et immunitatibus, opportune multiplicavimus. Exequutioni debitae jussa nostra hoc anno mandata, meliorem atque utiliore rerum ordinem pepererunt, magno omnium Civium, et hene moratorum hominum solatio.

§. 30. Id ipsum, Ven. Fratres, et vos agite. Constituite, Auctoritate Nostra, matutinas et vespertinas horas, quibus Festo Die, quo Nundinae habentur, claudi debeant Apothecae, nec publica possint exerceri commercia, ut qui ad Nundinas confluerunt, Missae Sacrificio, et Divinis Officiis intersint, aliisque Christianis operibus Festum sanctificent. Vigilate, ut omnia plene, et exacte impleantur. Nos autem per Publicum Edictum non praetermittemus extendere Nundinarum privilegia ad diem sequentem, qui Festus non erit; ut temporalia negotia paucarum horarum spatio, propter Dei cultum et animarum salutem, intermissa, integri diei accessione commode peragantur.

§. 31. Haec sunt; Ven. Fratres, quae post maturum examen. auditamque gravium atque doctorum Virorum sententiam, de proposita quaestione Vobis significanda censuimus, quibus omnibus Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 5. Novembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI.

Ne certis per diem Festum boriis commercia agantur.

Dies Nundinarum prorogantur.

Dat. die 5. Nov. 1745.

DIVISIO MATERIARUM

CXLV.

Et Gratiarum Apostolicarum, quae per Datariam Apostolicam, quaeque per Secretariam Brevium Secretorum sunt expediendae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Gravissimum Ecclesiae Universae reique publicae regimen humilitati Nostrae conceditur, optima, quantum Nobis ex alto conceditur, ratione moderari, simulque ab omnibus iis, quorum opera ac ministeriis utimur, concordibus atque in unicum publicae utilitatis scopum collineantibus studiis procurari cupien-

Officiorum et jurisdictionum distinctio recto regimini necessaria.

Rationes indulgenti celebrationem Nundinarum diebus Festis

Conditiones, adjectae pro Nundinis Senogalli.

Compensatio.

tes; id maxime interesse arbitramur, ut singulis Officiis, quibus tam Justitiae administratio, quam Gratiarum dispensatio continetur, proprias atque distinctas in Repùblica partes, certosque tum auctoritatis tum jurisdictionis limites designemus: constat enim, non aliunde certiore gubernii concordiam, quam ex recta divisione munerum, et Officiorum partitione coalescere; nec magis firmam corporis stabilitatem, quam ex apta atque ordinata membrorum omnium distinctione consistere. Quapropter, cum anno proxime elapso, editis Apostolicis Literis XII. Kalendas Januarii, quarum initium est: *Romanae Curiae praestantiam*, hujusmodi munerum et jurisdictionum divisionem pro Judiciis et Tribunalibus hujus Nostrae Curiae, in iis, quae pertinent ad legitima Causarum judicia, opportune statuerimus: animum in praesentia adjicimus ad certos constituendos fines, intra quos ea quoque Officia se in posterum continere debeat, quibus demandata est expeditio Gratiarum, quae de Apostolicae Sedis liberalitate tam in universos Christifideles, quam in Subditos Ditioni Nostrae Populos, assidue diffunduntur.

§. 1. Porro ad expedienda complura hujusmodi Gratiarum genera, inter caeteros Apostolicae Sedis Ministros et Officiales, unus in Dataria Apostolica ab immemorabili tempore extitit, Magister Brevium nuncupatus, cujus electionem ante Pontificatum felicis recordationis Praedecessoris Nostri Pauli Papae V. ad Collegium Secretariorum Apostolicorum absque controversia pertinuisse dignoscitur. Verum quum de anno 1614. post obitum olim Joannis Mileti ad hujusmodi Officium Magistri Brevium a praedicto Collegio Secretariorum Apostolicorum electi, super jure novum Magistrum Brevium eligendi et deputandi, triangularis orta esset lis et controversia; num scilicet ad Datariam Apostolicam, an vero ad praedictum Collegium Secretariorum Apostolicorum, vel potius ad Collegium Scriptorum Brevium, praedicti Officialis electio et deputatio spectaret; eaque Lis et Causa coram bon. mem. Marco Aurelio Maraldo tunc temporis Datario discuteretur, atque adhuc indecisa penderet; idem Praedecessor Paulus hujusmodi Litem et Causam auctoritate Apostolica ad se advocavit, atque omnibus rite perpensis, per suam Schedulam Motus proprii decrevit et declaravit, electionem personae, quae Officium Magistri Brevium exerceret, a

praedicto Collegio Secretariorum Apostolicorum semper faciendam esse et fore, factamque tunc ab ipso Collegio electionem in persona Joannis Jacobi Bulgarini ratam habuit, approbavit, et confirmavit.

§. 2. Postea vero recolendae memoriae Praedecessor pariter Noster Gregorius Papa XV. Anno MDCXXII. Officium hujusmodi Magistri Brevium in Officium Vacabile sub eodem titulo, cum, adnexis Praelaturae insignis et honoribus, et cum facultate illud resignandi pro justo pretio, ad instar aliorum Officiorum Vacabilium, erexit, ipsique pro tempore Praelato hujusmodi Officii possessori, omnia et singula emolumenta, quae de caetero in Gratiarum expeditionibus a Magistro Brevium percipi et exigi consueverant, perpetuo cessit et assignavit; atque ita de una in alteram personam transeundo, Officium praedictum in proprietatem devenit Venerabilis Fratris Alexandri de Abbatibus, nunc Viterbiensis Episcopi. Cum autem Nos, conservandis augendisque Apostolici Aërarii utilitatibus solícite intenti, uberes ejusdem Officii redditus, cum primum illud ex persona moderni ipsius Possessoris vacare contigisset, Camerae Nostrae Apostolicae in perpetuum applicare et appropriare statuissemus; ut etiam citius hujusmodi applicatio et appropriatio suum sortirentur effectum, Officium ipsum a praedicto Alexandro Episcopo pro competenti pretio resignari curavimus. Quod quum ipse de facto in manibus Nostris sponte resignasset; Nos resignationem hujusmodi admittentes ad commodum et favorem ejusdem Camerae Apostolicae, per speciale Chirographum manu Nostra signatum sub die 6. Junii Anni Domini MDCCXLII., mandavimus, ipsi Resignanti persolvi ex pecuniis praedictae Camerae tredecim millia scutorum monetarum Romanae de juliis decem pro quolibet scuto, pro pretio convento praedicti Officii, quemadmodum soluta fuerunt; et ex tunc hujusmodi Officii Magistri Brevium nuncupati annum fructum, et emolumenta ex ipsius Officii exercitio pro tempore redigenda, eidem Camerae Apostolicae applicavimus, et perpetuo incorporavimus; ita tamen, ut a Nostro et Pontificum Successorum Nostrorum pro tempore Datario, unus aliquis Officialis eligi, et cum congrua mercedis assignatione deputari debeat, ad hoc ut sub ejusdem Datarii directione, nomine vero Camerae Apostolicae,

Quod a Gregorio XV. in Officium Vacabile erectum fuit.

Ipsius redditus Camerae Apostolicae applicari a Summo Pontifice.

Reformatio Tribunalium a Sanctissimo Domino Nostro peracta.

De Officio Magistri Brevium in Dataria Apostolica.

Officium ipsum fideliter exerceat, et administret, prout supradictus Alexander Episcopus ejusque in dicto Officio Praedecessores pro tempore exercuerunt; ac de perceptis seu exactis emolumentis, statutis temporibus, et quando-cumque opportunum visum fuerit, rationem reddat, prout in praedicto Chirographo manu Nostra signato, et in Instrumento ibidem per acta dilecti Filii Gregorii Castellani unius ex ejusdem Camerae Apostolicae Secretariis sub die quinta Julii ejusdem anni confecto et stipulato, latius et uberius continetur.

§. 3. Ut autem certa ratione constet, quae-nam gratiarum, et concessionum genera per Datariam praedictam, et per organum hujusmodi Magistri Brevium in posterum expediri oporteat; quatenus vero sint expeditiones, quae per Literas sub Annulo Piscatoris, et per Secretariam Brevium Nostrorum secretorum fieri permittuntur; omnisque inordinatio et confusio tollatur, quae ex promiscuo recursum ad praedictas Datariam, et Secretariam Brevium, alias usitato, oriebatur; non sine fraudum periculo, et Officiorum Vocabulum de expeditionibus participantium, adeoque ipsius Camerae Nostrae Apostolicae detrimento; mandavimus Dilecto Filio Nostro Dominico Tituli Sancti Bernardi ad Themas Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Passioneo nuncupato Brevium Nostrorum secretorum Secretario, necnon dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Millo Datarario Nostro, ut unanimi studio, perpensis veteri stylo et consuetudine, atque etiam ipsa multiplicis generis gratiarum et concessionum natura, consilium suum Nobis aperirent super hujusmodi negotiorum divisione et congrua partitione inter praedicta Officia inviolabiliter in posterum stabilienda et respective servanda.

§. 4. Ipsi vero praemissa omnia sedulo et accurate pensantes, auditis etiam utriusque Officii praedicti Ministris in eorum praxi, stilo, et consuetudinibus, respective peritis, post maturum examen, Elenchum quemdam, communi ipsorum consensu conceptum, et utriusque subscriptione signatum Nobis obtulerunt, in quo sigillatim continebantur materialiarum seu gratiarum Apostolicarum genera: primo quidem earum, quarum expeditionem ad dictam Secretariam Brevium Secretorum privative; secundo earum, quarum expeditionem, tam ad ipsam Secretariam, quam ad Datariam Apostolicam promiscue; tertio demum earum,

quarum expeditionem ad ipsam Datariam privative spectare debere convenientius judicaverunt.

§. 5. Porro concessionones, et gratiae, quarum expeditio, juxta praedictum Elenchum, Secretariae Brevium Secretorum privative tribuitur, tales sunt: *Altaria portatilia: Altaria privilegiata: Concessionones habitus Militiae Domini Nostri Jesu Christi, aut alterius Militiae similis: Avocationes Causarum, et extinctioniones Litium: abbreviatoriae Nunciaturarum: Indulta gaudendi privilegio antianitatis pro Advocatis Consistorialibus Coadjutoribus: Creationes in Militem auratae Militiae, et in Comitem Palatinum: Licentiae ingrediendi in Monasterium educationis causa: facultates permanendi in Monasterio in habitu saeculari: capiendi possessionem nomine Camerae: vescendi prohibitis: brevia facultativa Magnis Magistris cujuslibet Ordinis Equestris, vel Militiae: Benedictiones Agrorum contra Animalia nociva: Commutationes voluntatis: Confirmationes Decretorum Congregationum, et Literarum patentium Nuntiorum, aut Legatorum Sedis Apostolicae: Commutationes Officii Divini in alias preces: Creationes in Generalem, aut in alios Officiales Regulares: Clericatus Camerae: admissiones ad privilegia Civitatis, vulgo Cittadinanze: deputationes Coadjutorum in Officiis et muneribus saecularibus: Communicationes privilegiorum et Indulgentiarum: Confirmationes electionum Personarum, non tamen super re Beneficiaria: Creationes Magistrorum, Abbatum, et aliorum Graduatorum Regularium: Commissiones contra Episcopos: Dispensationes super defectu aetatis tredecim mensium, vel alterius temporis, ad effectum suscipiendi Ordines: Declarationes Cappellae publicae: Derogationes Fideicommissorum: Doctoratus: Deputationes Fideicommissorum, Visitatorum, Collectorum, Auditorum, et Notariorum Nuntiatorum et aliorum similium: Dispensationes super Bigamia, aut alio simili impedimento obsistente receptioni in Militiis, et Ordinibus Equestribus: Licentiae concedendi Bona Ecclesiastica in emphyteusim ad tempus, et ad tertiam generationem, dummodo tamen Canon, aut Census annuus, summam decem ducatorum auri de Camera non excedat, prout reperitur in registis: erectiones Marchionatus in Principatum, aut Ducatum vel Comitatum: erectiones Montium, Collegiorum, et Provinciarum pro Regularibus: Dismembrationes Conventuum ab aliqua Provincia ad effectum erigendi aliam:*

Elenchus
Gratiarum
per Secreta-
riam Bre-
vium priva-
tive expedien-

ui separari
bet gratia-
im genera
r dictum
ficium ex-
pedien. ab
is, quae
r Secreta-
am Bre-
vium expedi-
possunt.

Oeconomatus: Erecciones Archiconfraternitatum cum facultate aggregandi: Facultates Universitatibus Studiorum: Facultates Episcopis suscipiendi munus Consecrationis: Licentiae patrociniandi in Causis Civilibus: Retinendi Famulam in Monasterio: Facultates absolvendi a casibus reservatis: Retinendi Sacrum Oleum Infirmorum: Et asseruendi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum: Facultates S. R. E. Cardinalium, Legatorum, Nuntiorum, et Episcoporum Pontificio Solio assistentium: Facultates assumendi nomen et Titulum Archiepiscopi, etiamsi Pallium quis non habeat: Gubernia: Indulgentiae ordinariae, et extraordinariae: Indulta emittendi professionem ante completam annum Novitiatu: Emitendi pariter professionem in Conventu non destinato: Utendi Birellino: Non incedendi in habitu, ratione pensionum, juxta Constitutionem Sixti V., ad triennium: Impositiones super Ecclesiasticis: Cruciatae: Prorogationes pensionum: Exemptiones a vectigalibus: Processionibus, et oneribus: Licentiae ingrediendi Monasteria et pernoctandi in eis: Creandi Censur, eosque extinguendi: Permutationes Bonorum, non tamen super materia beneficii vel Ecclesiastica: Indulta capiendi possessionem post signatam supplicationem, et ante expeditionem Literarum, tam pro Episcopis, quam pro quocumque Beneficio Ecclesiastico, ad sex menses: Percipiendi fructus in absentia et non residendo: Permanendi extra Statum Ecclesiasticum: Habendi Fenestram, Cancellos, et Januam in publicis Ecclesiis: Recipiendi Sacram Communionem in privatis Domus Oratoriis: Retinendi, et legendi Libros prohibitos: Exercendi Opera servilia diebus festis: Celebrandi in loco patrati delicti: Incedendi in habitu laicali, ad effectum dumtaxat gaudendi privilegio Fori, et retinendi pensiones, ut supra: Legitimationes: Concessiones habendi locum in Consilio Ferrarien., aut alterius Civitatis, et Terrae Status Ecclesiastici: Dispensationes Matrimoniales pro Principibus Supremis: Oratoria privata: Creationes Protonotariorum Apostolicorum non participantium: Prohibitiones extrahendi Libros, Pamenta, et utensilia sacra: Revocationes talium prohibitionum: Prorogationes ad tempus, non tamen ad praesentandum, aut publicandum, vel ad suscipiendos Ordines, sive aliquem gradum, juxta decretum appositum in supplicatione per Datariam: Facultates privativae imprimendi Libros: Revalidatoriae, seu Perinde valere super Brevibus jam expeditis: Loca seu Officia Quadra-

ginta Virorum Reformatorum status libertatis Civitatis Bononien., et resignationes eorundem Locorum seu Officiorum: Restitutiones in integrum dummodo non sint in materia beneficiaria: Reductiones onerum et Missarum: Concessiones privativae venationis: Provisiones Ecclesiarum in Partibus Infidelium ad instantiam vel commodum Congregationis de Propaganda Fide, favore Vicariorum, necnon Ecclesiarum Scotiae et Hiberniae, quae a praedicta Secretaria gratis conceduntur: Auditoriatus Rotae Maceraten., Ferrarien., et Bononien.: Officia Signaturae: Alia Officia, et munera saecularia, quae a Romano Pontifice Saecularibus conferuntur, et quae per Breve expediri consueverunt, et similia, quae respiciunt saecularitatem sine ulla connectione cum re beneficiaria, cujusmodi sunt Capitaneatus, Baroncellatus, Fiscalatus, et similia; necnon Deputationes Coadjutorum in eisdem: Licentia Personis Ecclesiasticis suscipiendi tutelam Minorum, et nobilibus Mulieribus viduis suscipiendi tutelam Filiorum: Item Personis Ecclesiasticis, studendi Juri in publicis Studiorum Universitatibus: Extrahendi Reliquias: Versandi cum Haereticis: Locandi ad tempus: et Indulta liberandi Reos pro Confraternitatibus.

§. 6. Gratiae autem et concessiones, quae tam per Secretariam Brevium praedictorum, quam per Datariam Apostolicam promiscue, juxta dictum Elenchum, poterunt expediri, sunt quae sequuntur: Confirmationes Contractuum, Statutorum, Privilegiorum, Ordinationum, Concordiarum, et Transactionum, tam in forma communi, quam in forma specifica: Absolutiones cum dispensationibus ad Ordines super Irregularitate proveniente ex defectu corporis, vel ex delicto, non tamen homicidii in Siatu Ecclesiastico commissi: Confirmationes Decreti Judicis: Derogationes Statutorum Urbis, Spoletan., et aliarum Civitatum super excessu Dotis: Dispensationis super praemissis Irregularitatibus cum praedictis restrictivis: Extra Tempora, tam pro Italis, quam pro Ultramontanis: Erecciones Confraternitatum: Indulta medendi, et exercendi Chirurgiam: Indulgentiae perpetuae pro Confraternitatibus: Licentiae transeundi ad Ordinem strictiorem: Licentiae se immiscendi in Criminalibus: et restitutiones adversus lapsum quinquenni.

§. 7. Demum Concessiones, et Gratiae, quarum expeditio, juxta relatum Elenchum, Datariae Apostolicae privative quoad Secreta-

Item earum, quae tam per Datariam, quam per Secretariam Brevium expediri possunt.

Quaenam per Datariam tantum expediti debent.

riam praedictam reservatur, sunt generaliter quaecumque aliae Concessionem et gratiae in superioribus non comprehensae nec expressae; et signanter illae omnes, in quarum expeditione, de stylo et consuetudine immemorabili, solvenda est Compositio in ipsa Dataria, aut Taxa Cancellariae, sive Jocalium.

§. 8. Nos igitur, quum praemissam materiarum, et gratiarum Apostolicarum divisionem et partitionem justa lance libaverimus, eandemque rationabilem, et aequitati consonam, et tam Secretariae et Datariae praedictarum juribus congruenter distinguendis, quam Camerae et Cancellariae Apostolicarum, illarumque respective Ministrorum, Officialium, et Collegiorum indemnitate conservandis et stabiliendis, aptam opportunamque agnoverimus; non modo ipsam, prout superius expressa est, ratam et gratam habemus; verum etiam perpetuae ipsius firmitati, et observantiae consulere et providere volentes, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, eandem, apostolica auctoritate, tenore praesentium, in perpetuum approbamus et confirmamus, illique inviolabilem Sanctionis Nostrae firmitatem et robur adjicimus. Decernentes, et eadem auctoritate statuentes, quod gratiae et concessionem Apostolicae alterutri ex Secretaria Brevium, et Dataria praedictis privative, ut praemisimus, attributae, si quas forte per alterum ex dictis Officialibus, contra hujusmodi partitionis et divisionis praescriptum, expediri quodcumque in posterum contingat; necnon ipsae Literae Apostolicae super iisdem confectae, nullitatis et invaliditatis vitio subiaceant: prout nos illas ex nunc, prout ex tunc, et e contra, tamquam non rite et legitime, seu etiam nullo modo expeditas, processusque forsitan habitos vel habendos per easdem, cum omnibus et singulis inde quomodolibet secutis et sequendis, dicta Apostolica auctoritate, ipsarum tenore praesentium, annullamus, irritamus, et invalidamus, neminique ad quemcumque effectum ullatenus suffragari posse decernimus.

§. 9. Quamobrem iisdem Dominico Cardinali, et Magistro Joanni Jacobo Datario, eorumque pro tempore in muneribus hujusmodi respective Successoribus, per easdem praesentes districte praecipimus et injungimus, ut ipsi in posterum in quarumcumque gratiarum et concessionum Apostolicarum expeditione,

superius praescriptam divisionem et partitionem prae oculis habentes, eam firmiter observent, ac ab omnibus et singulis sibi respective subjectis Personis, Officialibus, vel Ministris inviolabiliter observari faciant. Et pro hujusmodi observantia, omnes et quascumque petitiones, aut supplicationes pro impetratione gratiarum in alterutro ex dictis Officialibus per Solicitatores Agentes, negotiorum Expeditores, aut alios quoscumque, contra praescriptae petitionis normam, forsitan porrectas et praesentatas, seu quodcumque porrigendas et praesentandas, ad alterum ex eisdem Officialibus, ad quod, juxta praemissae partitionis continentiam, pertinere dignoscuntur, fideliter dirigant, et remittant: Non obstantibus aliis quibuscumque ipsarum petitionum, aut supplicationum remissionibus, quae forsitan ab alio quolibet ex Nostris Administris et Officialibus, etiam a Secretaria Nostra supplicum Libellorum, ac Nostro et Romani pro tempore Pontificis nomine, ac etiam a quacumque ex Congregationibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium emanaverint, vel extortae fuerint. Nos enim remissiones ejusmodi, contra memoratae partitionis praescriptum quomodolibet pro tempore emanatas, vel obtentas, nisi illae de speciali Nostro aut Successorum Nostrorum mandato, expressam ipsarum praesentium derogationem contineant, tamquam per errorem factas, sive per subreptionem aut obreptionem obtentas, ab ipsis Brevium Secretario, atque Datario, eorumque Successoribus praedictis, omnino spernendas, et nullatenus attendendas fore declaramus.

§. 10. Praesentes quoque Literas de subreptionis, obreptionis, aut cujuscumque nullitatis vel invaliditatis vitio, intentionisque Nostrae, ac quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod in praemissis quomodolibet interesse habentes, vel habere praetendentes, illis non consenserint, ac ad ea vocati, et auditi non fuerint, vel quocumque alio colore, praetextu, occasione, vel causa, a quoquam notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari nullatenus unquam posse, sed eas semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat et spectabit quomodolibet in futurum, inviolabiliter observari: sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Ju-

Non obstantibus remissionibus aliunde obtentis, nisi praesentibus legitime derogatum fuerit.

Clausulae salutare.

Pontifex confirmat divisionem, et privativam inter dicta Officialia respective constituit.

Sub poena nullitatis expeditionum.

Jubet supplicationes dirigant ad quem de jure.

lices Ordinarios aut Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, et alios quoscumque quavis auctoritate et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, declarandi, et interpretandi facultate, judicari, declarari, et interpretari debere, et si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane decernimus.

Derogationes.

§. 11. Non obstantibus quibusvis Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, de non tollendo jure quaesito, aliisque Nostri et Cancellariae Apostolicae Regulis, necnon Privilegiis Indultis, facultatibus, et Literis Apostolicis ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Brevium praedictorum Secretario, ac Datario seu Pro-Datario pro tempore existentibus, quomodolibet, et ex quacumque causa hic forsitan de necessitate exprimenda, respective forsitan concessis, approbatis, et innovatis, usibus quoque, stilib, tolerantibus, permissionibus, et consuetudinibus etiam diuturnis et inveteratis, in contrarium praemissorum quomodolibet forsitan facientibus, vel extantibus. Quibus omnibus et singulis, illorum omnium et singulorum tenores etiam veriores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, specialiter et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, derogamus caeterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae approbationis, confirmationis, constitutionis, irritationis, annulationis, praecepti, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, sexto Kal. Dec. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 26.
Nov. 1745.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 9. Decembris ejusdem Anni.

Edita in Capitulo Generali Congregationis Monachorum Coelestinorum Ordinis S. Benedicti mensis Maji Anni MDCCXLIII. auctoritate Sac. Congregationis Episcoporum, et Regularium ab Eminentissimo, et Reverendissimo Domino Cardinali Dominico Rivera ejusdem Congregationis Protectore approbata, a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPA XIV. confirmata, et in Actis Capituli Generalis Anni MDCCXLVI. inserta, et publicata.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

In supremo militantis Ecclesiae Solio per ineffabilem Divinae Clementiae abundantiam constituti, ea quae pro salubri Religiosorum Virorum sub suavi Christi jugo, arctiorisque disciplinae instituto vota sua Deo reddere, uberesque bonorum operum fructus adspirante superni favoris aura proferre jugiter satagentium, directione, provide constituta, atque ordinata etsi dicuntur, ut firma, atque inviolata persistent, Apostolici muniminis nostri, cum id a Nobis petitur, praesidio, libenter constabilimus. Nuper pro parte dilectorum Filiorum Definitorii, seu Definitorum Congregationis Coelestinorum Ordinis Sancti Benedicti Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum; et Regularium praepositae exposito, quod ipsi ad majorem Dei gloriam, ac pro bono primodictae Congregationis regimine, et gubernio in nupero Capitulo Generali ejusdem Congregationis, unanimi consensu, et nemine discrepante, nonnulla Decreta condiderant, tenoris sequentis, videlicet:

Decreta edita in Capitulo Generali Congregationis Coelestinorum Ordinis S. Benedicti mensis Maji anni MDCCXLIII.

I.

I. Ad promovendam, firmiterque stabilendam in Monasterio S. Spiritus de Magella peculiarem observantiam, et Monasticam Disciplinam, in primis creentur, et aggregentur sex Monachi pro illius Filiis, et quatuor Con-

versi; quī singuli pro hac prima vice inter omnes nostrae Congregationis Religiosos, qui id petierint, eligantur a Reverendissimo Patre Abbate Generali cum Definitorio Provinciali: postquam vero semel electi fuerint, cum aliquis eorum locus deinde vacaverit, novi Filii electio fieri debeat Capitulariter per Schedulas ab Abbate, et caeteris Filiis Monachis dicti Monasterii, sicque canonice confecta a Reverendissimo P. Abbate Generali pro tempore existente confirmabitur. Praefati autem Filii non poterunt amoveri e Familia Monasterii, nisi gravis, et justa intercesserit ratio, per Abbatem, et caeteros Filios Monachos Capitulariter approbanda, et a Reverendissimo P. Abbate Generali recognoscenda. Neque praeter dictos sex Monachos, et quatuor Conversos Monasterii Filios, alii ibidem de Familia collocari poterunt ultra unius anni spatium, nisi consensus accesserit capitulariter per secreta suffragia ferendus, Abbatibus, et Monachorum Filiorum.

II. Abbas dicti Monasterii sit perpetuus ad vitam, neque ullo tempore, quavis de causa, possit, etiam a Capitulo Generali ad regimen aliorum Monasteriorum transferri, etiamsi ratione infirmitatis, vel cujuscumque alterius urgentissimae necessitatis, ibidem permanere non possit, sed eo in casu Abbas Titularis remaneat.

III. Praefatus Abbas perpetuus Monasterii S. Spiritus de Magella eligatur per Schedulas a Definitorio tempore Capituli Generalis ex Filiis, dicti Monasterii, quamquam non habeant gradus habilitationis juxta morem nostrae Congregationis, et sint cujusvis alterius Provinciae, dummodo habeant viginti annos ab emissā Professione, et iis sint praediti requisitis probitatis, vitae, et morum integritatis, ac sufficientiae, quae in Praelato dicti Monasterii necessaria reputantur. Occurrente itaque vacationis casu intra triennium dicti Abbatis perpetui, ejus electio ad proximum Generale Capitulum, ut supra, differatur; et novus Abbas ex tota Congregatione, et quavis Provincia electus, inter Abbates Primae Provinciae accenseatur, ita ac si ad ipsam Primam Provinciam semper pertinerit. Quod si occurrerit casus, quod vacatio dicti Abbatis perpetui contingat, dum circularis Abbatia, de Gyro nuncupata, a prima Provincia restitui debeat secundae; tunc eo non obstante fiat novi Abbatis

perpetui electio, ut supra, atque restitutio dictae Circularis Abbatiae ad sequentem casum vacationis transferatur. Obtena vero a Sancta Sede Apostolica horum Decretorum confirmatione, et approbatione prima vacatio Abbatiae ad Primam Provinciam pertinens providenda erit, prout supra dictum est, Abbatem perpetuum dicti Monasterii eligendo.

IV. Demum in eodem Venerabili Monasterio nostrae Constitutiones quoad spirituale, et temporale regimen, ac Regula Sancti Patris Benedicti fideliter, exacte, et adamussim observentur.

II.

Ad Monachos in studium Theologiae Moralis necnon probitatis, morumque exemplaris integritatis amorem magis incendendos, Confessarii quatuor Monasteriorum Monialium nostrae Congregationis regimini, et jurisdictioni in Civitate Aquilae subjectorum, tum Parochi Coram Animarum Ecclesiis nostrae Congregationis adnexam exercentes, necnon Vicarius, et Magister Professorum S. Eusebii de Urbe, postquam per duodecim annos suis muneribus praedictis laudabiliter functi fuerint, voce gaudeant passiva ad Abbatium, atque, ut caeteri Monachi habiles, in Abbates canonice eligi possint, et valeant. Socius item Procuratoris Generalis in Urbe juxta Decretum Capituli Generalis mensis Maji an. MDCCXXV. postquam per novem annos in suo munere laudabiliter se gesserit, in Abbatem similiter eligi possit.

III.

In omnibus, et singulis Monasteriis nostrae Congregationis cujusvis loci, et temporalis ditionis, sive Abbatibus, sive Prioratibus, in quibus sive in praesentia, sive in quovis tempore in futurum, Religio, et Capitulum Generale plenam, et liberam auctoritatem exercere nequeat, juxta antiquissimam consuetudinem, nostrasque Constitutiones, collocandi Abbates, vel Priores indiscriminatim ex quibusvis Provinciis nostrae Congregationis: Electiones imposterum Abbatum, vel Priorum non fiant, nec fieri canonice possint, nisi ad triennium; adeo ut in singulis Capitulis Generalibus plena libertate Patres Definitoriales possint, et valeant assumere, et creare in novos Abbates, vel Priores dictorum Monasteriorum quosvis

Monachos magis idoneos, sibi benevisos, etiam voce passiva juxta Congregationis morem minime gaudentes; qui finito triennio cessare omnino intelligantur a munere, et Dignitate Abbatiali, seu Priorali, neque vel ipso titulo Abbatis, aut Prioris gaudere ullo modo possint: valeant tamen iterum ad aliud triennium, et etiam plura triennia canonice assumi, et creari, si eorum suffragantibus meritis, id Patres Definitoriales expediens judicaverint.

IV.

Ordinaria, et quasi Episcopalis jurisdictio in Terra Corropoli Nullius Dioecesis pro Subditorum commodo, et utilitate exerceatur, et administretur ab Abbate S. Mariae in Mejulano dictae Terrae Corropolis in perpetuum, tamquam Vicario Generali Reverendissimi Patris Abbatis Generalis pro tempore existentis, qui est illius Terrae Ordinarius: Atque juxta hoc Decretum solitae Literae Patentes in personam dicti Abbatis pro tempore existentis cum omnibus facultatibus necessariis semper expediantur.

Cupiebantque propterea dicti Exponentes ea Decreta auctoritate dictae Congregationis Cardinalium confirmari; emanavit ab eadem Congregatione Cardinalium Decretum tenoris, qui sequitur videlicet.

Sacra Congregatio Eminentissimorum, et Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium, negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praeposita, attenta relatione P. Procuratoris Generalis, benigne commisit Eminentissimo Rivera praefati Ordinis apud Sanctam Sedem Protectori, ut veris existentibus narratis, petitam approbationem, et confirmationem pro suo arbitrio, et prudentia imperiatur. Romae XXVII. Augusti MDCCXLV. » C. Cardinalis de Hieronymis » Joseph Maria Archiepiscopus Damascenus Secretarius.

Loco ✕ Sigilli.

Subinde dilectus Filius noster Dominicus S. R. E. Cardinalis Rivera nuncupat. primodictae Congregationis apud Nos, et Sedem Apostolicam Protector, vigore facultatis sibi ad eadem Congregatione Cardinalium attributae, suum edidit Decretum tenoris hujusmodi.

Perpensis Decretis editis in Capitulo Generali Congregationis Coelestinorum habito mense Maji anni MDCCXLIII., quum ea Mona-

sticae disciplinae mirum in modum utilia, et ad augendum Dei cultum, locique Sanctimoniam in celebri Monasterio Magellae retinendam praecipue conferre dignaverimus, vigore facultatum per superius recensitum Decretum Sacrae Congregationis Episcoporum, et Regularium Nobis attributarum, eadem in omni eorum parte approbamus, et confirmamus. Datum Romae hac die quinta Septembris MDCCXLV. » D. Cardinalis Rivera Protector. » Antonius Thomas Lazzaretti Secretarius. » Loco ✕ Sigilli.

Dat. die 5
Sept. 1745

Cum autem, sicut dicti Exponentes Nobis subinde exponi fecerunt, ipsi praemissa omnia Decreta, quo firmitus subsistant, et servantur exactius, Apostolicae confirmationis Nostrae patrocinio communiri summo opere desiderent: Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodo libet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praefata, tam Capituli Generalis, et memoratae Congregationis Cardinalium, quam memorati Dominici Cardinalis, et Protectoris Decreta tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium. Decernentes easdem praesentes Literas semper, firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon Congregationis, et Ordinis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et

Dat. die 27.
Aug. 1745.

Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XX. Decemb. MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Cardinalis Passioneus.

EXLVI.

CIVIUM ROMANORUM

Gradus certa ratione distinguuntur: Nobilium Ordo, et Nobilium Conscriptorum numerus designatur; ac methodus praescribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Urbem Romam Imperii quondam amplitudine toto Terrarum Orbe clarissimam, nunc autem, Sacerdotalis fastigii Sede, atque praecipuo religionis domicilio, longe clariorem, dum, in subeundo Sacrosancti Apostolatus onere, una cum reliquis Ecclesiasticae Ditionis Civitatibus et Provinciis, in potestatem et fidem Nostram reciperemus; statim intelleximus id Nobis negotii datum esse, ut eam imperio Nostro non modo tutam atque beatam, sed etiam honestam atque omni ex parte illustrem, quantum in Nobis esset, servare et praestare niteremur. Quod quum, pro singulari Nostro erga eandem Almam Urbem amore, vel potius pietate ab ineunte aetate animo Nostro concepta, ac toto vitae cursu, in ipsa plerumque Urbe a Nobis honorifice jucundeque transacto, in dies aucta et confirmata, libentissime cu-

randum, et pro viribus efficiendum suscepimus; difficile dictu est, et tamen aliqua etiam ex parte satis cognitum atque testatum, quot et quas assiduas curas, cogitationes, expensas, in duplicem hujusmodi propositi Nobis Officii scopum ad hunc diem conferre debuerimus. Quoniam vero assumptum paterno studio opus non intermittere, sed ad finem usque urgere et promovere, auxiliante Domino, firmum et constitutum habemus; nunc unum potissimum, ad conservandum augendumque ipsius Urbis Nostrae splendorem et decus, in illius constitutione reformandum Nobis esse, atque emendandum statuimus; quod pluries mirati sumus, non satis distinctos in ea esse Civium gradus, nec certos adesse et praestitutos limites, quibus Nobilium Romanorum Coetus a reliquis Civium et Incolarum Ordinibus discerneretur. Et sane in omnibus recte constitutis Civitatibus hujusmodi Ordinum et graduum distinctio, tam municipalium Legum et Statutorum praescripto, quam ipsa Principum voluntate et auctoritate diligentissime custodiri, atque servari consuevit: idque ad utilitatem et decus Reipublicae magnopere pertinere existimatur; propterea quod hominum animis id veluti insitum atque innatum videtur, ut si qua potissimum laus in Familia aliqua floruerit, hanc fere qui sunt ejus stirpis, vel ipso naturae ductu, vel patriae virtutis memoria et sermonibus hominum excitati, cupidissime prosequantur. Quapropter non solum decere, sed etiam expedire judicavimus hujusmodi certam in Romana Urbe distinctionem Ordinum a Majoribus neglectam, aut multis modis, hominum fraude turbatam, accuratius stabilire.

§. 1. Cumque magis aptam viam, atque rationem ad invectas pridem inordinationes tollendas, simulque in posterum praecavendas, inire cuperemus; mandavimus dilecto Filio Nostro Prospero Sancti Georgii in Velabro Sanctae Romanae Ecclesiae Diacono Cardinali Columna nuncupato, ut ipse cum dilectis Filiis tunc existentibus Conservatoribus Camerae Urbis praedictae, et quatuor praeterea Romanis Civibus nobili loco natis, prudentia et rerum usu praestantibus, a Nobis designatis, de tota re maturo consilio deliberaret. Is vero, praedictis omnibus plurium mensium spatio frequenter coram se congregatis, atque auditis, quum eorum sententias diligentissime enucleatas atque digestas, judicio Nostro detulisset; Nos de-

Civium Ordines in Urbe aptius distinguere statuit.

Consilia hac de re habita.

Exordium. Pontificis studium de Urbis utilitatibus et ornamentis.

munus, omnibus libratibus atque perpensis, motu proprio, et certa scientia, infrascripta mandata atque praecepta inviolabiliter in posterum observanda, ad perpetuam Urbis dignitatem asserendam, Apostolicae potestatis plenitudine edere atque sancire decrevimus.

Adscripti inter Cives, non illos Nobiles censeri debent.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus, plures olim fuerint, et nonnulli adhuc forsitan existant, qui adeptis tantummodo Romanae Civitatis iuribus, se tamquam de Nobilium Romanorum Coetu jactare, atque etiam in publicis Actis, et scriptis, seu monumentis, huiusmodi Nobilium titulo et nomine semetipsos decorare, et ab aliis compelli facere non dubitaverint; freti fortasse aliqua expressionum et clausularum exuberantia, qua in concessae sibi Civilitatis Diplomatis honestari, et cumulari meruerint; Nos in primis decernimus atque statuimus, nemini licuisse, aut licere, Nobilis Romani gradum aut honores et privilegia sibi arrogare, quem constat a Conservatoribus pro tempore Camerae Urbis praedictae Romana tantummodo Civitate donatum fuisse, neque deinceps ad superiores honores se ut infra, adscendisse; sed illos dumtaxat, et non alios, pro veris Nobilibus Romanis nunc quidem haberi volumus, et reputari, quorum infra seriem et qualitates exhibebimus; non obstante quacumque huiusmodi nominis usurpatione, vel praetensa etiam longissimi temporis possessione, seu quasi; et non attempta qualibet expressionum amplitudine aut clausularum exuberantia, quae in eorum receptionis Diplomatis, etiam ipsorum vel Primogenitorum suorum meritorum intuitu, adscripta, inserta, seu adjecta fuerit; quam quidem ipsis decernimus nullum tribuere gradum majorem ea Civilitate, quam ex ipsis Camerae Capitolinae Tabulariis, in quae successivis temporibus, de mandato Consilii Generalis, nomina Civium adscriptorum sive creatorum referuntur, eisdem concessam fuisse dignoscitur. Quapropter volumus et mandamus, novum confici Librum, seu Regestum, in quo omnium huiusmodi creatorum Civium nomina, sub simplici Civium Romanorum denominatione et titulo describantur; atque huiusmodi dumtaxat Librum, seu Regestum, de caetero attendi debere; nullatenus vero praefata Diplomata; quae omnia et singula, pro eo quod pertinet ad Patriciatum, sive Nobilitatis concessionem in ipsis forte enunciata, praedictis motu, scientia, atque auctori-

Eorum nomina inter Cives simpliciter referenda.

Diplomata Nobilitatis contra formam Decreti concessa annullantur.

tatis Nostrae plenitudine annullamus, et irritamus, et nemini ad huiusmodi effectum, sive ad nobilitatis probationem, ullibi, aut ullo umquam tempore suffragari decernimus.

§. 3. Porro Nobilitatis Romanae gradum et honores iis tantummodo jure competere, ac in posterum deferri volumus atque statuimus, qui vel ipsi, vel ipsorum Progenitores ad hunc diem, Conservatorum Camerae Capitolinae, aut Priorum Capitum Regionum Urbis, Officia, et munera gessisse comperti fuerint; aut qui deinceps ad eandem Romanam Nobilitatem rite admissi, et praeviis probationibus, ut infra, faciendis, adscripti fuerint. Qua de re quum ad habendam certam eorum seriem, qui praedictis Conservatorum aut Priorum muneribus atque honoribus hucusque functi fuerunt, Libros, et Fastos Capitolinos accuratissime inspicere, et describere jusserimus; infrascriptaeque Familiae Civium Nobilium tam Romanae, quam aliarum Civitatum Italicarum, repperitae fuerint; Nos easdem Familias ad huiusmodi munera et honores olim admissas, quarum scilicet descendentes masculos, sive foeminas extare accepimus, praesentibus Nostris Litteris adnotamus.

Qui Nobiles Romani habendi sint.

4. EARUM Igitur SERIES HÆC EST.

Elenchus Familiarum requisitis qualitatibus gaudentium.

Abbati.	Florenzj.
Acciajuoli.	Fonseca.
Accoramboni.	Frangipani.
Alberici.	Gabrielli.
Alberici.	Gabrielli.
Alberini.	Galli.
Aldovrandi.	Gavotti.
Amadei.	Genga.
Americi.	Gentili.
Androsilla.	Ghistieri.
Androsilla.	Ginnasi.
de Angelis.	Giori.
Anguillara.	Gottifredi.
Annibali.	Grassi.
Antamori.	Grassi.
Aquilani.	Grillo.
Astalli.	Gualtieri.
d' Aste.	Incoronati.
degli Atti.	Inghirami.
Baldassini.	Lancetta.
Bentivogli.	Lercari.
	Maccarani.

<i>Bentivogli.</i>	<i>Macchiavelli.</i>
<i>Bernardini.</i>	<i>Mandosi.</i>
<i>Bernini.</i>	<i>Manfroni.</i>
<i>Bichi.</i>	<i>Mantica.</i>
<i>Boccapaduli.</i>	<i>Marciano.</i>
<i>Bolognetti.</i>	<i>Marcolini.</i>
<i>Bonaccorsi.</i>	<i>Mariscotti.</i>
<i>Bonarelli.</i>	<i>Massimi.</i>
<i>Bonnechi.</i>	<i>Massimi.</i>
<i>Bufalini.</i>	<i>Melchiorri.</i>
<i>del Bufalo.</i>	<i>Mellini.</i>
<i>Buratti.</i>	<i>Mignanelli.</i>
<i>Bussi.</i>	<i>Molara.</i>
<i>Butti.</i>	<i>del Monte.</i>
<i>Caccia.</i>	<i>Montecatino.</i>
<i>Caffarelli.</i>	<i>Moroni.</i>
<i>Capizucchi.</i>	<i>Muti.</i>
<i>Capponi.</i>	<i>Muti.</i>
<i>Capranica.</i>	<i>Nari.</i>
<i>Carandini.</i>	<i>Negroni.</i>
<i>Cardelli.</i>	<i>Nunez.</i>
<i>Carpegna.</i>	<i>Nunez.</i>
<i>Casali.</i>	<i>Nuzzi.</i>
<i>Cavalieri.</i>	<i>Olivieri.</i>
<i>Cavalletti.</i>	<i>Olgiati.</i>
<i>Caucci.</i>	<i>Origo.</i>
<i>Cellesi.</i>	<i>Orsini.</i>
<i>Cenci.</i>	<i>Otieri.</i>
<i>Cenci.</i>	<i>Palagi.</i>
<i>Cerri.</i>	<i>Paleotti.</i>
<i>Ceva.</i>	<i>Polombara.</i>
<i>Chigi Montoro.</i>	<i>Papi.</i>
<i>Ciccolini.</i>	<i>Paracciani.</i>
<i>del Cinque.</i>	<i>Parenzi.</i>
<i>Ciogni.</i>	<i>Passerini.</i>
<i>Circi.</i>	<i>Passionei.</i>
<i>Collicola.</i>	<i>Patrizj.</i>
<i>Colonna.</i>	<i>Petroni.</i>
<i>Correa.</i>	<i>Pierleoni.</i>
<i>Costaguti.</i>	<i>della Porta.</i>
<i>Cremona.</i>	<i>del Pozzo.</i>
<i>Crescenzi.</i>	<i>Raggi.</i>
<i>Curti.</i>	<i>Rasponi.</i>
<i>Dandini.</i>	<i>Ravenna.</i>
<i>Del Drago.</i>	<i>Ricci.</i>
<i>Eustachj.</i>	<i>Roberti.</i>
<i>Fagnani.</i>	<i>Rocchi.</i>
<i>Falconieri.</i>	<i>Rocci.</i>
<i>Fani.</i>	<i>Rondanini.</i>
<i>Fantuzzi.</i>	<i>Rosolini.</i>
<i>Febei.</i>	<i>de Rossi.</i>
<i>Filonardi.</i>	<i>de Rossi.</i>

<i>Fioravanti.</i>	<i>Sacchetti.</i>
<i>Sacrat.</i>	<i>Testa Piccolomini.</i>
<i>Sacripanti.</i>	<i>Tibaldeschi.</i>
<i>Sampieri.</i>	<i>Tomati.</i>
<i>Scarlatti.</i>	<i>Torres.</i>
<i>Serlupi.</i>	<i>Varani.</i>
<i>de Signoribus.</i>	<i>Vecchiarelli.</i>
<i>Sinibaldi.</i>	<i>Vemiglioli.</i>
<i>Soderini.</i>	<i>Verospi.</i>
<i>Sorbolonghi.</i>	<i>della Vetera.</i>
<i>Spada.</i>	<i>Vettori.</i>
<i>Stati.</i>	<i>Vidaschi.</i>
<i>Tanara.</i>	<i>Vitelleschi.</i>
<i>Tarugi.</i>	<i>Zambeccari.</i>
<i>Teodoli.</i>	<i>Zinanni.</i>
<i>Testa.</i>	

§. 5. Itaque volumus et mandamus peculiarem quemdam Librum, seu Regestum confici in Capitolino Tabulario deinceps asservandum, in quo cum assistenti Dilectorum Filiorum Conservatorum Camerae praedictae, et Prioris Capitum Regionum Urbis nunc et pro tempore existentium, per manus Dilecti pariter Filii nunc et pro tempore existentis Scribae Senatus Participantis nuncupati, describantur tam omnes et singuli praemissi, quam alii deinceps in Civium Nobilium Romanorum ordinem rite, ut infra, cooptandi.

Nobilium
Liber confici
et servari ju-
betur.

§. 6. Praeterea motu, scientia, et potestate similibus, ex Familiis superius enunciatis certum et constantem numerum sexaginta Familiarum, et non ultra, designari volumus, quas quidem Nos pro prima vice, ut infra, designamus; quae Familiae Civium Nobilium Romanorum Conscriptorum appellari debeant, quaeque per manus praedicti Scribae Senatus, et cum assistentia, ut supra, describantur, in alio peculiari Libro, in Archivo Capitolino pariter asservando, earum vero nomina Tabellis, seu Chartulis inscripta in Urna quadam, vulgo *Bussolo*, includantur, ad effectus infra dicendos.

Liber quo-
que et Urna
IX. Nobili-
um Con-
scriptorum
instituitur.

§. 7. Nomina igitur Familiarum Civium Nobilium Romanorum Conscriptorum, quae a Nobis designantur, sunt quae sequuntur.

Nobiles Con-
scripti a Pon-
tificis desi-
gnati.

Accoramboni, Marius.
Anguillara, Carolus.
Astalli, Tiberius.
d' Aste, Franciscus.

d' Aste, Maurilius .
Bichi, Carolus .
Boccapaduli, Petrus .
Bolognetti, Jacobus .
Bonarelli, Petrus .
del Bufalo, Hyacinthus .
Bussi, Raynerius .
Capizucchi, Marius .
Capponi, Alexander .
Capranica, Camillus .
Cardeli, Antonius .
Carpegna, Franciscus .
Casali, Alexander .
Cavalieri, Emilius .
Cenci, Virginius .
Cenci, Chistophorus .
Ceva, Hortensius .
Chigi Montorio, Joannes .
Casteguti, Joannes Georgius .
Criscenzi, Virgilius .
del Drago, Paulus .
Falconieri, Horatius .
Filonardi, Scipio .
Frangipani, Pompejus .
Gabrielli, Angelus .
Gabrielli, Antonius .
Gavotti, Stephanus .
Grassi, Marcus Antonius .
Maccarani, Joseph .
Mariscotti, Horatius .
Massimi, Camillus .
Massimi, Franciscus .
Melchiorri, Joannes Baptista .
Mignanelli, Jacobus .
Molara, Terentius .
Muti, Innocentius .
Muti, Vincentius .
Nari, Fabritius .
Olgiati, Joannes Baptista .
Origo, Vincentius .
Orsini, Benedictus .
Ottieri, Lotarius .
Palombara, Maximilianus .
Patrizi, Patritius .
Petroni, Alexander .
Raggi, Thomas .
Ricci, Julius .
Sacchetti, Joannes Baptista .
Sampieri, Joannes Baptista .
Serlupi, Hieronymus .
Soderini, Nicolaus .
Spada, Clemens .

Teodoli, Hieronymus .
Verospi, Hieronymus .
Vettori, Franciscus .
Vitelleschi, Franciscus .

§. 8. Ut autem in posterum nulli liceat indigno in Civium Nobilium Romanorum Tabulas irrepere, quoties aliquis ejusdem Urbis, sive alterius Civitatis Civis, petierit se suamque Familiam in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem adscribi; volumus, ut quatuor ex praefatis Nobilibus Conscriptis, quorum nomina singulis vicibus, coram Conservatoribus, et Regionum Priore pro tempore existentibus, a Scriba Senatus Participante ex praedicta Urna sorte extracta fuerint, qui nimirum in hujusmodi respective Familiis personam capitis gerere dignoscantur, dummodo tamen xx. aetatis suae annum expleverint, ipsius postulantis, ejusque Familiae conditiones et qualitates diligenter inquirent, ac de iis ad Congregationem ex infrascriptis personis compositam, nimirum ex tribus pro tempore Conservatoribus praedictae Camerae, et Priore Capitem Regionum Urbis, necnon duobus Sindicis, ipsisque quatuor Nobilibus Conscriptis, ut supra, extractis, et Scriba Senatus Participante, dummodo is ex Civium Nobilium Romanorum coetu existat, (cui quidem Congregationi privativum jus et auctoritatem cognoscendi de hujusmodi Nobilium receptionibus harum serie perpetuo attribuimus), exactissime et verissime referant. Quod si ab hujusmodi postulante per authentica documenta probatum fuerit, tam suam, suique Patris stirpem, quam Matris, et Aviae paternae, atque maternae Familias, integro centum annorum decursu, sive Romae, sive in aliis Civitatibus, ut supra, in Nobilitatis splendore et juribus versatas esse; vel etiam, quod attinet ad Familias Matris, aut Aviae paternae, sive maternae, eas de numero Familiarum Nobilium Almae Urbis praedictae, juxta praesentium Literarum tenorem et dispositionem, existere; atque haec omnia, iis, qui praedictam Congregationem constituent, majori scilicet ipsorum numero per secreta suffragia in affirmativam consentiente, probata fuerint; tunc volumus ipsius postulantis nomen, eadem Congregatione praesente, per manus praedicti Scribae Participantis, Civium Nobilium Romanorum Albo adscribi; ejusdemque receptionis decretum, una cum omnibus

Ratio servanda in ascriptione Nobilium.

Probationes ad hunc effectum faciendae.

authenticis monumentis ad Nobilitatis probationem ab eo prolatis, in Tabularium Capitolinum inferri, Publicum vero Diploma Nobilitatis Romanae eidem concessae, juxta formam inferius praescribendam, confici, ipsique nuper adscripto tradi mandamus.

§. 9. Nec alia prorsus ratione agendum esse decernimus, quoties, deficiente aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum superius enunciatis, aliam in eum numerum deinceps adscisci oporteat. Volumus nimirum, quatuor, ut supra, ex praefata Urna extrahi, qui postulantium qualitates, et probationes ab his asserendas, examinent; et ad praedictam Congregationem de praemissis judicaturam distincte referant, ad hoc ut illius nomen, qui dignus habitus fuerit in locum vacantem subrogari, in praefato peculiari Libro adscribatur, Urnaeque praedictae includatur; ac documentis ab eo productis, Decretoque desuper condito, in Archivum relatis, ipsius Decreti exemplum, juxta aliam formam inferius pariter praescribendam, eidem expediatur. Verum, ut quis, eveniente hujusmodi loci vacatione, in numerum Civium Nobilium Conscriptorum recipi valeat, hoc insuper requirimus, ut nempe ipsius Familia inter Nobiles Romanas jam pridem adscripta sit, et fixum in ipsa Urbe Domicilium habeat; ac praeterea illibatam ducentorum annorum, tam in paterna, quam in materna, et Aviae paternae, maternaque stirpibus Nobilitatem, authenticis, ut supra, probationibus demonstret; Si quis autem requisitas probationes quoad paternam Familiam perfecerit; Matrem vero suam, vel Aviam paternam, sive maternam, ex aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum esse aut fuisse demonstret, volumus alias ultteriores probationes, quoad hujusmodi Maternae, aut alterutrius Aviae Familiarum nobilitatem, ad effectum de quo agitur, ab eo requiri. Quod si inter eos, qui se posterosque suos in deficientis Familiae locum subrogari petierint, aliquis sit, qui ex eadem gente, diversa vero stirpe, originem ducere se ostendat; volumus hunc, modo nullam in sua stirpe labem contra requisitae Nobilitatis candorem contraxerit, caeteris omnibus postulantibus anteferri. Eos vero, qui non ex defectu probationum repulsam tulerint, sed propter debitam alteri praelationem, in certum illum atque constantem Nobilium Conscriptorum numerum admitti nequi-

verint, eveniente alterius loci vacatione, ab onere novas conficiendi probationes absolvimus, dummodo relictis in Archivo Capitolino probationibus semel recognitis et approbatis, neque se postmodum, neque Familiam suam dedecore ullo, aut imparis affinitatis contractae vitio, foedatam fuisse demonstrent.

§. 10. Qui vero sint Nobilitatis tituli, quibus tam personae, quam Familiae illustrantur; quae probationes legitimam fidem facientes; quidve dicendum sit Familiarum Nobilitati officere, earumque splendorem obscurare; id ex juris communis, Statutorum, et Constitutionum atque Ordinationum Apostolicarum praescripto colligendum, et judicandum decernimus; mandantes, ut Familiae Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum in Petri Cathedra pro tempore sedentium, praedicto Civium Nobilium Romanorum Ordini, nullis requisitis probationibus, quamprimum adscribantur.

§. 11. Ut vero hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinis decus, adeoque ipsius Urbis dignitatis, firmius stabilisque consistant, hoc speciali Privilegio universum Civium Nobilium coetum Apostolica liberalitate donamus, ut ne quis in posterum ad Officia et Munera Conservatorum Camerae Capitolinae, aut Prioris Capitum Regionum Urbis, vel Magistrorum Viarum, sive Consulum Artis Agriculturae, vel demum Curatorum publicorum Aedificiorum Urbis, *Fabriceriarum* nuncupatorum, a Nobis institutorum, eligatur et deputetur, neque in numerum quinquaginta Consiliariorum Sede Apostolica vacante assumatur, nisi de Civium Nobilium Romanorum superius enunciatorum, aut deinceps rite adscriptorum, Ordine et coetu existat; Sindici vero, qui a Conservatoribus praedictis in eorum Congregatione Oeconomica pro tempore eligi et deputari debent, consuetis modo et forma extrahantur ex praedicta Nobilium Conscriptorum Urna, quam quidem subrogari mandamus loco alterius cujuscumque Urnae, seu *Bussolo*, hactenus ad hujusmodi effectum adhibiti. Mandantes propterea Ven. Fratri Nostro Annibaldi Episcopo Portuen. S. R. E. Cardinali Sancti Clementis nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, necnon Dilecto Filio Nostro Sylvio Tituli Sanctae Priscae ipsius S. R. E. Presbytero Cardinali de Valentibus etiam nuncupato Nostro Secretario Status, ipsisque Dilectis Filiis Con-

De omnibus judicandum ed normam juris, et Constitutionum Apostolicarum.

Familiae Romanorum Pontificum pro tempore Nobilium Ordini adscribantur.

Aliquot Officia Nobilitas privative conferenda.

Sindici extrahantur ex Urna Nobilium Conscriptorum.

In adscriptione Civium serventur Statuta Urbis.

Quomodo applicari debeat numerus Nobilium Conscriptorum.

Requisita.

servatoribus Camerae Urbis praedictae, et Priori Capiti Regionum, eorumque in praedictis Officiis et Muneribus respective Successoribus, aliisque omnibus et singulis, ad quos spectat, seu pro tempore spectabit in futurum, ut in praefatis Electionibus et Deputationibus, hanc Decreti Nostri formam prae oculis habeant, et adamussim observent.

Mandata pro
praemissio-
rum execu-
tione.

Nihil inno-
vetur in re-
gimine Ur-
bis, et Ca-
merae Capi-
tol. etc.

§. 12. Demum quod pertinet ad creationes Civium Romanorum, volumus, ut ea, quae in Statutis ejusdem Almae Urbis a fel. record. Gregorio Papa XIII. aliisque Praedecessoribus Nostris, approbatis et confirmatis, circa largitionem et communicationem Civitatis hujusmodi, praescripta sunt, exacte perpetuo serventur et impleantur.

§. 13. Per haec autem, quae ad congruam certamque Civium Nobilium in Urbe Roma distinctionem, eorumque Ordinis decus, provide statuimus, non intendimus peculiare aliquod Corpus, seu Collegium, aut Magistratum Civium Romanorum Nobilium, vel Nobilium Conscriptorum, erigere aut constituere, cujus aliqua esse debeat in Urbe jurisdictio, jus, et auctoritas, extra praemissa; quodque Tribunal aliquod, seu peculiare Sigillum, aut Archivum habere valeat, et retinere; neque de aliis quibuscumque rebus Decreta condere, aut publicare; vel ullum imperii actum in Officiales, et Ministros Camerae Capitolinae, sive in alios quoscumque, exercere: sed ipsius Camerae Capitolinae, ejusque Tribunalium, et Officiorum regimen, eodem, quo ad hunc diem, modo, et forma, administrari jubemus. Atque insuper non alios in Consilio Generali (consuetis tantummodo temporibus, et occasionibus, convocando) adesse, ut suffragium ferre permittimus, praeter eos, quos retroactis temporibus hujusmodi jure pro tempore gavisos esse dignoscitur: districte inhibentes, ea lege, quae de Majestate est, ne ipsi praedicti Cives Nobiles, aut Nobiles Conscripti, conventus communes habere, aut in Consilium, sive in Congregationem, extra casus, et praeter numerum superius enunciatos atque praescriptos, convenire, vel aliqua communi nomine statuere aut decernere, sine praevio Nostro, et Successorum Nostrorum assensu et beneplacito, ullo umquam tempore possint, aut valeant.

Clausulae
praeservati-
vae.

§. 14. Decernentes easdem praesentes Litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam

ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeceminentiae, vel dignitatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales praedicti, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni existant, eisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, facultatum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae; vel interesse habentium consensus, aliove quodlibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, seu in controversiam vocari nullatenus posse, sed semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

§. 15. Sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate, praeceminentia, aut potestate fungentes et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 16. Non obstantibus Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, nec non aliis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac praedictae Almae Urbis Nostrae, ejusque Camerae, et Magistratum Populi Romani, Statutis, usibus, stylis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Facultatibus, Indultis, seu Diplomatis, quibuslibet personis sub quacumque forma, et expressione concessis; omniumque praemissorum, etiam juramento, vel Apostolica Auctoritate, seu quavis firmitate alia roboratis, confirmationibus, et innova-

Aliter judi-
cari prohibe-
tur, cum De-
creto irre-
tanti.

Contrari-
quibuscum-
que expres-
sione derogatur.

tionibus; quibus omnibus, et singulis, ad praemissorum effectum dumtaxat, illis alias in suo robore permansuris, motu, scientia, et potestate praedictis, amplissime ut praefertur, derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 17. Caeterum Diplomatum, quae in concessione Civitatis, quaeque in adscriptione Nobilium, expedienda erunt, exempla subijcimus; quae quidem sub eadem invariabili forma Typis imprimi, et in singulis respective casibus tum a Conservatoribus pro tempore Camerae Urbis praedictae, tum etiam a Scriba Senatus Participante subscribi, et publico S. P. Q. R. signo muniri mandamus. Decretorum quoque in Nobilium Conscriptorum cooptatione conficiendorum authentica exempla, juxta aliam formam pariter infra subjectam, ab eodem Scriba Participante subscribi, eodemque publico signo firmari volumus, et jubemus.

§. 18. Forma igitur Literarum seu Diplomatum in Creatione Civium Romanorum expediendi, haec est.

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente, Anno VI.

—*Conservatores Camerae Almae Urbis—*
Officiosam erga Populum Romanum, utilemque Urbi Nostrae adfectionem, cujus non obscura ad hunc diem specimina dedit N., congruis muneribus, et praemiis ornare decrevimus. Itaque placuit ipsum N., Filios, Posterisque ejus, in Civium Romanorum numerum cooptari: ipsum, filios, posterisque ejus Civium Romanorum Tabulis adscribi; eidemque tradi publicas Literas, quarum auctoritate omnibus pateat, ipsum cum filiis, posterisque suis, studio nostro, jussu mandatoque Populi Romani, Civitate nostra donatum, hujus Privilegii erga, omnibus Civium Romanorum juribus cum caeteris Civibus aequa lege gaudere, in fide et clientela Populi Romani. Actum in Capitolio Kalendis etc. MDCC. etc.
 —*Nomina Conservatorum Camerae Urbis—* N. Scriba Senatus.

§. 19. Forma vero Diplomatum expediendi in receptione Civium Nobilium Romanorum talis est:

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente Anno VI.

—*Conservatores Camerae Almae Urbis.—*
Cum Magistratus Populi Romani N. N. etc. et N. N. N. Nobiles Romani Conscripti, inquisitores sortito electi, convenissent in Aedibus Capitolii, ibique verba facta essent de N. spectatis virtutibus, ejusque adfectione erga Populi Romani nomen multis argumentis testata, deque ejus Familiae antiquo splendore certis monumentis comprobato, placuit universis ipsius merita amplissimis Urbis Nostrae honoribus cumulare. Quapropter sancitum est, ipsum N., Filios, Posterisque ejus in conspicuum Nobilium Romanorum Ordinem cooptari; publicasque Literas perscribi, quarum auctoritate omnibus palam fieret, ipsum N. plenissima Romana Nobilitate donatum fuisse; eumque Nobilium Romanorum numero habendum esse: ipsi, filiis, posterisque ejus licere omnibus Nobilium Romanorum juribus, honoribus, muneribus, ac privilegiis frui, et gaudere. Ut quaecumque ad hunc diem ab ipso, ejusve Majoribus prodierunt praeclare consilia, atque facinora, haud dissimilia his in posterum ab eodem, ejusque Familia, ad Urbis Nostrae utilitatem, et decus perpetuum, conferantur. Actum in Capitolio Kalendis etc. MDCC. etc. Nomina Conservatorum Camerae Urbis— N. N. Scriba Senatus.

§. 20. Forma demum Decretorum expediendi in cooptatione Civium Nobilium Conscriptorum Urbis Romae est, quae sequitur videlicet: *Kalendis etc. MDCC. etc. In Aedibus Capitolii: Quod Nobiles Romani Conscripti N. N. N. N., inquisitores sortito electi, cum Magistratibus Populi Romani verba fecerunt de N. Nobili Romano cum Filiis Posterisque ejus inter LX. Nobiles Conscriptos cooptando, in locum Familiae N. pridem extinctae: quod ipsius N. spectata virtus, ejusque Familiae antiqua, et probata Nobilitas postulare visa est: D. E. R. I. C., uti auctoritas perscriberetur, qua idem N. in numerum LX. Nobilium Romanorum Conscriptorum adlegeretur: eoque numero deinceps esset: liceretque ei Nobilium Conscriptorum Privilegiis frui, et publica ejusdem Collegii munia obire: Ut ipse, filii, posterique ejus tempore de Patria bene mereri pergant, Populi Romani nomen augeant, Urbis Nostrae utilitates dignitatemque, opera, consilio, fide tueantur—* N. N. Scriba Senatus.

§. 21. Nulli ergo omnino Hominum liceat

Decretum in
receptione
Nobilis Ro-
mani Con-
scripti.

Sanctio.

nationis, adscriptionis, prohibitionis, derogationis, Mandati, Decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, pri-

die Nonas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

APPENDIX

AD TOMUM I. BULLARII

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI D.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

NUM. I.

Constit. VII. fol. 15.

INSTRUCTIO

Sacrae Congregationis Concilii pro Episcopis Archiepiscopis, Primatibus, et Patriarchis, super modo conficiendi Relationes statuum suarum Ecclesiarum, quas, occasione Visitationis Sacrorum Liminum, eidem Sac. Congreg. exhibere tenentur.

Summus Pontifex Sixtus Papa Quintus, qui tempora statuit, quibus singuli Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae per seipsum, vel eorum certum Nuntium, visitare tenentur Limina Beatissimorum Apostolorum Petri, et Pauli antiquissimae observantiae inhaerendo, nedum voluit, ut ultra Sacrorum Liminum visitationem, Romano pro tempore Pontifici de toto eorum Pastoralis Officio, et de rebus omnibus ad ipsarum, quibus praesunt, Ecclesiarum statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quae illorum fidei creditae sunt, salutem, quovis modo pertinentibus, rationem redderent, uti fusius habetur in praedicti Pontificis *Constitutione*, quae incipit *Romanus Pontifex*; sed in alia etiam *Constitutione*, quae incipit *Immensa aeterni Dei*, Sacrae Congregationis praepositae Interpretationi Sacrosancti Concilii Tridentini, curam demandavit, praedictam rationem, quae dicitur *Relatio status Ecclesiae*, perpendendi, et examinandi, ac postulatis in eadem proponendis respondendi.

Sixtinae hae Constitutiones suo non caruerunt effectu, tum quoad Sacrorum Liminum visitationem, tum quoad Relationem statuum Ecclesiarum; sed cum nulla umquam edita fuerit instructio pro dictis Relationibus exarandis,

factum hinc est, ut aliquae ex eis aliquando fuerint exhibitae abundantes in superfluis, et aliquae aliquando deficientes in necessariis: cumque ad haec avertenda, in Synodo Romana, hoc anno 1725. a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XIII. habita in Basilica Lateranensi, praescriptum sit, ut Instructio hactenus omissa, à Sacra Concilii Congregatione ederetur; haec idcirco Instructio publici juris fit, ut in Relationibus statuum suarum Ecclesiarum ad eandem Sacram Congregationem in posterum transmittendis, curent Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae, ipsi se conformare, et suas Relationes ad quaedam distincta Capita reducere, quorum Primum ad statum Ecclesiae materiale: Secundum ad Personam ipsius Referentis: Tertium ad Clerum Saecularem: Quartum ad Clerum Regularem: Quintum ad Moniales: Sextum ad Seminarium: Septimum ad Ecclesias, Confraternitates, et Loca Pia: Octavum ad Populum: et Ultimum denique referatur ad Postulata, quae ab ipso Referente Sacrae Congregationi proponuntur.

§. I.

De Primo Relationis Capite, pertinente ad statum Ecclesiae materiale.

In hoc primo Relationis Capite sequentia erunt exponenda.

I. Institutio.

II. Confinia.

III. Privilegia, et praerogativae Episcopatus, Archiepiscopatus, aut Patriarchatus.

IV. Numerus Civitatum, Oppidorum, aut Locorum, qui Episcopatus, Archiepiscopatus, aut Patriarchatus subjecti sunt.

V. Status Cathedralis, Metropolitanae, aut Patriarchalis Ecclesiae, una cum numero Ca-

nonicorum, et aliorum, servitio Chori additorum; et an erectae fuerint Praebendae, Poenitentiariae, et Theologiae.

VI. Status Ecclesiarum Collegiarum una cum numero pariter Canonicorum, et caeterorum, qui Choris earum intersunt, et an in Collegiatis erecta sit Praebenda Theologiae.

VII. Status, et numerus Ecclesiarum Parochialium, nec non aliarum Ecclesiarum, et Oratoriorum in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut Patriarchatu existentium; referendo signanter, an Cathedralis, Metropolitana, aut Patriarchalis, et Collegiatae Oratoria, nec non Parochiales, caeteraeque Ecclesiae, sint sacris suppellectilibus instructae, et quanam ex eis habeant redditus pro fabrica assignatos.

VIII. Numerus Monasteriorum tam Virorum, quam Mulierum; exprimendo, an aliqua ex Monasteriis Virorum sint subjecta suae jurisdictioni; et an, et quae Mulierum Monasteria sibi subjecta sint, vel Praelatis Regularibus.

IX. An adsit in Dioecesi Seminarium Clericorum, quot Clerici in eodem alantur, an fuerit statuta taxa, et in qua quantitate, et an aliqua Beneficia fuerint eidem unita, et in unum quinquaginta, et quot sint redditus praedicti Seminarii.

X. Numerus Hospitalium, Collegiorum, Confraternitatum, et aliorum Locorum piorum quae sunt in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut Patriarchatu, et quinquaginta sint eorum redditus.

XI. An adsint Montes Pietatis, et quot sint: una cum aliis consimilibus, ad statum materiale Ecclesiae spectantibus; cum advertentia tamen, ut plena status materialis Relatio in prima Relatione tantum, quae fit ab Episcopo, Archiepiscopo, aut Patriarcha exhibeatur; in subsequentibus etenim Relationibus satis erit, quod ipsi se referant ad primam, nisi aliquid novi, pertinens ad dictum statum materiale, contigisset, quod Referens notificandum Sacrae Congregationi existimaret.

§. II.

De Secundo Relationis Capite, pertinente ad ipsum Episcopum, Archiepiscopum, Primatem, Patriarcham.

In hoc Capite exponi debet.

I. An Residentiae praeceptum, a Sacris Canonibus, Concilio Tridentino, et Constitutione

Urbana praescriptum, adimpleverit; et an aliquo, et quo tempore abfuerit, et an ultra menses Conciliares, et an cum, vel sine Sedis Apostolicae licentia.

II. An, et quoties Dioecesi sibi commissae visitationem expleverit.

III. An per se, vel per alium Episcopum, sacras Ordinationes expleverit, et Sacramentum Confirmationis administraverit.

IV. An, et quoties Synodum Dioecesanam coegerit: et, si Episcopus nulli Archiepiscopo subjectus sit, an ad Synodum Provinciale ejus Archiepiscopi, quem ad tramites Tridentini eligere tenetur, ut ejus Synodo Provinciali intersit, accesserit; et si sit Archiepiscopus, an Synodum Provinciale habuerit, et quinquaginta Suffraganei eidem interfuerint.

V. An verbum Dei per seipsum praedicaverit, et an, legitimo concurrente impedimento, viros idoneos assumpserit ad hujusmodi praedicationis officium salubriter exequendum.

VI. An habeat Depositarium poenarum, et mulctarum pecuniarum, et an eadem fuerint piis usibus applicatae.

VII. Quanam Taxa, et an Innocentiana in sua Cancellaria observetur.

VIII. An aliquod habeat, quod sibi obstat circa exercitium Episcopalis Officii, Jurisdictionis Ecclesiasticae, necnon tuendae libertatis, et immunitatis Ecclesiarum.

IX. An aliquod pium opus peregerit pro Ecclesia, pro Populo, aut pro Clero.

§. III.

De Tercio Capite ad Clerum Saeculare pertinente.

In hoc Capite exponendum erit.

I. An Canonici, caeterique Choro addicti Cathedralis, Metropolitanae, aut Patriarchalis Ecclesiae, necnon Collegiarum, Choro jugiter intersint.

II. An, ultra Matutinum, Laudes, caeterasque alias Horas Canonicas, quolibet die celebrent Missam Conventualem.

III. An quolibet die eam applicent pro Benefactoribus.

IV. An suas habeant Constitutiones, et eas punctualiter observent.

V. An, qui obtinent Praebendam Poenitentiarum, aut Theologalem, adimpleant, quae adimplenda sunt, et quomodo.

VI. An Parochi in suis Parochiis resideant.

VII. An librum Matrimonii, et Baptizatorum, aliosque libros, quos ad normam Ritualis Romani retinere debent, retineant.

VIII. An aliqui ipsorum indigeant aliorum Sacerdotum opera, ut Sacramenta Populo administrent.

IX. An iidem per se, vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis, et Festis solemnibus, plebes sibi commissas, pro sua, et earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo, quae scire omnibus necessarium est ad salutem, juxta monitum Tridentini, et praecitati Concilii Romani.

X. An saltem Dominicis, et aliis Festis diebus, in suis Parochiis, Fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum, et Parentes, Pueros, caeterosque hoc adjutorio indigentes, doceant; et an, et qui eis operam praestent in hoc opere adimplendo, et an fructuose hoc opus adeo necessarium in singulis Parochiis proficiat.

XI. An singuli Parochi, caeterique curam animarum exercentes, singulis Dominicis, Festisque de praecepto, Missam applicent pro Populo eorum curae commisso.

XII. An, et quae praemittantur, antequam quis ad Primam Tonsuram, et Minores Ordines admittatur, et an sacris Ordinibus initiandi, ante cujuscumque Ordinis sacri receptionem, piis meditationibus, vulgo Spiritualibus exercitiis, vacent per aliquot dies in aliqua Domo Religiosa.

XIII. An omnes praedicti vestes jugiter deferant Clericales; et an, quo ad fori privilegium, serventur disposita a Sacrosancta Synodo Tridentina Sess. 23. Cap. 6. de Reformat., et a Constitutione Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI Papae XIII. in eodem Concilio Romano emanata.

XIV. An habeantur Conferentiae Theologiae Moralis, seu Casuum conscientiae, et etiam Sacrorum Rituum, et quot vicibus habeantur, et qui illis intersint, et quinam profectus ex illis habeatur.

XV. Quinam sint mores Cleri saecularis, et an aliquod in eo adsit scandalum, quod remedio indigeat potentiori.

§. IV.

De Quarto Capite, ad Clerum Regularem pertinente.

In hoc Capite exponendum erit.

I. An Regulares, curam animarum exercentes, qui Episcopali jurisdictioni, visitationi, et correctioni subsunt in iis, quae ad curam pertinent, et administrationem Sacramentorum, munus sibi commissum fideliter adimpleant, juxta ea, quae in praecedenti capita dicta sunt de Parochis saecularibus.

II. An aliquis Regularis extra Monasterium degat: an aliqui adsint in Dioecesis, a suis Superioribus, servatis servandis, ejecti, vel aliquis fuerit Regularis intra Claustra Monasterii degens, sed qui extra ea ita notorio deliquerit, ut Populo scandalo fuerit, et quomodo in hisce casibus in sic delinquentes animadvertit.

III. An sua jurisdictione delegata usus sit in explenda Visitatione Conventuum, et Granciarum Monasteriorum, in quibus Religiosi non aluntur in numero a Sacris Constitutionibus praefixo; et quinam sint Religiosorum mores, in dictis Conventibus, et Granciis degentium.

IV. Denique, an aliquod habeat cum Regularibus offendiculum in exercitio jurisdictionis delegatae in illis casibus, in quibus eadem ipsi tributa est a Sacro Concilio Tridentino, vel a Summorum Pontificum Constitutionibus, et signanter a Bulla Clementis Papae X. quae incipit, *Supernae*.

§. V.

De Quinto Relationis Capite ad Moniales pertinente.

In hoc Capite exponendum erit.

I. An Moniales, Episcopo subjectae, suas servant Constitutiones.

II. An Clausura in earum Monasteriis inviolate custodiatur.

III. An aliqui abusus in iisdem Monasteriis irreperint, qui consilio, aut auxilio Sacrae Congregationis indigeant.

IV. An, praeter ordinarium Confessorem, alius extraordinarius ab ipso bis, aut ter in anno fuerit oblatus.

V. An dictorum Monasteriorum redditus fideliter administrentur, et Monialium dotes fuerint persolutae, et quomodo erogatae.

VI. An in Monasteriis Monialium, quae sunt Praelatis Regularibus subjecta, curaverit, ut Clausura dictarum Sanctimonialium fuerit exacte observata; et an contra inobedientes, et contradictores, per censuras Ecclesiasticas, et alia juris remedia processerit.

VII. An harum Monialium Confessarii Regulares, sive ordinarii, sive extraordinarii, fuerint ab ipso approbati, antequam earum confessiones exceperint.

VIII. An, adhibitis Superioribus Regularibus, singulis annis exegerit rationem administrationis ab his, qui administrarunt bona pertinentia ad haec Monialium Monasteria Regularibus subjecta: et an fideliter eorum redditus administrentur, et alia fuerint adimpleta, quae praescribuntur in Bulla Gregorii XV., quae incipit *Inscrutabili*.

§. VI.

De Sexto Relationis Capite, pertinente ad Seminarium.

In hoc Capite exponendum erit

I. Quot sint in Seminario Alumni.

II. An in Ecclesiastica disciplina recte instituantur.

III. Quibusnam studiis vacent, et quo profectu.

IV. An Cathedrali, et aliis locis Ecclesiae, diebus Festis inserviant.

V. An cum consilio duorum Canonicorum seniorum, a se electorum, necessaria pro recto regimine statuerit.

VI. An illud aliquando visitet, et operam det, ut Constitutiones adimpleantur.

VII. An statuta sit Taxa ad Tramites Concilii Tridentini, eademque exigatur; et an aliqui sint morosi in ejus solutione.

§. VII.

De Septimo Capite, ad Ecclesias, Confraternitates, et Loca pia pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. An in Sacristiis omnium, et singularum Ecclesiarum exposita sit Tabella onerum Mis-

sarum, et Anniversariorum ad tramites Decretorum san. mem. Urbani VIII., et an eis punctualiter satisfactum sit.

II. An in Confraternitatibus, Scholis, aliisque Locis piis, punctualiter executioni mandentur pia opera, a Testatoribus injuncta.

III. An quolibet anno sibi fecerint reddit rationes ab horum locorum Administratoribus.

IV. An Montem Pietatis, sive Charitatis visitaverit; et an idem habeat redditus, qui superabundant sustentationi Ministrorum, aliisque necessariis expensis; et in quas causas redditus illi erogentur; et si quid exigatur ab illis, qui pecuniam, aut frumentum, si agatur de Monte frumentario, ab eo recipiunt.

V. An Infirmorum Hospitalia visitaverit, reddituum rationes ab Administratoribus exegerit, et an Infirmis necessaria, quoad salutem animae, et corporis, in eis subministrentur.

§. VIII.

De Octavo Relationis Capite, ad Populum.

In hoc Capite exponendum erit.

I. Quinam sint Populi mores, et an in pietate proficiat.

II. An aliquis irrepperit abusus, aut prava quaedam in eodem inoluerit consuetudo, quae consilio indigeant, et Sedis Apostolicae adjutorio.

§. IX.

De Ultimo capite, ad Postulata pertinente.

Ultimo loco Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae, qui suarum Ecclesiarum Relationes ad Sacram transmittunt Congregationem, si quae habent Postulata proponenda pro suarum regimine Ecclesiarum, proponere poterunt, cum clara facti, et omnium circumstantiarum expressione; et quatenus Postulata spectent ad negotia forensia, exponant, an ea sint in aliis Tribunalibus introducta, an adsint super iisdem aliorum Tribunalium sententiae, ut, omnibus mature pensatis, possit Sacra Congregatio congruum suppeditare praedictis Postulatis responsum.

Et haec sunt, quae opportuna visa fuerunt, ut in hac Instructione inserantur. Quod si aliqua fuerint, quae Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae pro suarum indigentia

Ecclesiarum, atque Dioecesum, addenda existimaverint, sciant sibi liberum esse addere, quae ipsis addenda videbuntur, et ad notitiam Sacrae Congregationis deferre; quae ex charitatis, et justitiae norma per se expediet, quae poterit, et majora ad Summum Pontificem deferet, qui Fratribus suis Episcopis, quantum cum Domino licet, gratificari semper exoptabit.

C. Card. Origus Praefectus.

Loco † Sigilli.

P. Archiepisc. Theodosiae Secret.

NUM. II.

Ad Constit. XVIII. fol. 62.

LEGES,

Et Instituta Caeremonialia edita pro Provincialium Praesidibus, Gubernatoribus Praelatis, et Apostolicis Vice-Legatis.

DECRETUM.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS Papa XIV. ex Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, et Caeremoniali praepositi sunt, quatuor selegisset, Eminentissimos nempe Rufum Sacri Collegii Decanum, Lercarium, Accorambonum, et de Gentilibus, ut ab eisdem uniforme statueretur Caeremoniale a Provincialium Praesidibus, Gubernatoribus Praelatis, et Vice-Legatis, in suis respective Provinciis, vel Civitatibus, Sanctitati Suae prius approbante, posthac perpetuo, et inconcusse observandum; Ipsi Eminentissimi Patres pluribus idcirco praehabitis sessionibus, haec, quae sequuntur, mihi peculiaris hujus Congregationis Secretario, Sanctitati Suae referenda demandarunt.

Factaque per me de infrascriptis omnibus Sanctitati Suae relatione, Sanctissimus non tantum ea approbavit, verum etiam pro omnimoda illorum observantia publicari mandavit. Hac die 18. Aprilis 1741.

T. Card. Rufus Episcopus Ostien.,
et Veliternen.

Loco † Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

CAPUT PRIMUM.

Quomodo se gerere debeat Praeses, aut Gubernator, seu Vice-Legatus in primo accessu ad suam Provinciam, vel Civitatem: et quid, dum in ea permanebit, erga illarum Antistites.

Statim ac Praeses, vel Gubernator Praelatus venerit in Provinciam, vel Civitatem temporali suae jurisdictioni demandatam, dignorem de sua familia mittet ad Archiepiscopum, sive Episcopum inibi residentem; adventum suum patefaciendo, simulque significando se curaturum quamprimum, ut eum solemniori, qua poterit forma, publice visitatum adeat.

Officio perhumaniter accepto, non immorabitur Antistes hanc Praesidis, seu Gubernatoris publicam visitationem praevinire, invisens illum privatim amiceque sub noctem, brevioribus indutus vestibus nigri coloris; ac inter eundem, ut qualibet Nuncii forma divitetur, sciscitari dumtaxat curabit, an Domi existat: quo comperto, ascendet ad illum, qui eodem prorsus habitu erit indutus. In discessu respuet omnino Familiarium, atque luminum comitatum, ut privatae visitationis assumptam methodum non excedat.

Praeses autem, vel Gubernator pari sub forma Archiepiscopum; seu Episcopum continuo revisitabit, quamvis paucos post dies de hoc eodem visitationis actu sit ei publice et solemniter satisfactorus.

Imminente itaque publicae visitationis die, Praeses, aut Gubernator illam Archiepiscopo, sive Episcopo, mane pro Vespere, et Vespere pro subsequenti mane renuntiabit; et dum ad Episcopale Palatium se transferet, in limine Portae Familiares, in summitate vero Salarum Antistitem ipsum, qui aliquos etiam gradus descendet, obviam habebit. Sicque comiter exceptus ad dexteram ipsius Antistitis in audientiae aulam introducetur. Hinc, postquam ambo in aequalibus sedibus e regione locatis assidentes, mutuis sese officiorum colloquiis ad libitum recreaverint, discedentem Praesidem, aut Gubernatorem, Archiepiscopus, vel Episcopus usque ad finem Salarum comitabitur; Familiares vero ipsius ad currum usque, non recessuri donec Praeses, seu Gubernator prorsus abierit.

Praemisso item Nuncio, ut dictum est supra, diutius haud differet Archiepiscopus, sive

Episcopus publicam restituere visitationem Praesidi, seu Gubernatori, qui occurrendo tam per se, quam per Familiare, sedendo, et comitando adamussim ea omnia servabit, quae idem Archiepiscopus, aut Episcopus in ejus visitatione secum peregerat.

Quod si, residente jam Praeside in Provincia, vel Gubernatore in Civitate, ad eam primo accesserit novus illius Ecclesiae Antistes; tunc istius erit ante de adventu suo certiolem reddere Praesidem ipsum, vel Gubernatorem, qui hujusmodi recepto officio, visitabit quantocumque eum, non jam privato, sed enunciata sub forma publica; et ita ab Archiepiscopo, sive Episcopo subinde revisetur.

Advenientibus Natalitiis Domini Feriis, Praeses, aut Gubernator perget primus ad Archiepiscopum, sive Episcopum; ut illas eis faustas felicesque adprecetur: nec praetereundum quidquam tunc erit ex iis, quae de prima publica visitatione dicta sunt. Idemque praestabit Archiepiscopus, seu Episcopus, quando Praesidem, aut Gubernatorem hoc ordine vicissim erit prosequutus.

Quamquam superius statutum sit, quod Archiepiscopus, aut Episcopus Domi ponere debeat a dextris Praesidem, seu Gubernatorem, secus tamen extra Domum servabit; quia semper, et in quocumque tertio loco, cum ipse, tum caeteri Provinciae Antistites, dexteram supra Praesidem, vel Gubernatorem retinebunt.

Quae haecenus pro Praesidibus, et Gubernatoribus praescripta fuere; a Vice-Legatis etiam tam erga Archiepiscopum, quam Episcopos non Cardinales, in locis eorum ditioni subiectis erunt omnino adimplenda.

CAPUT SECUNDUM.

Quo habitu induti Archiepiscopi, seu Episcopi, et Praesides, sive Gubernatores mutuo publicas Visitaciones exequentur.

Quotiescumque Archiepiscopus, vel Episcopus ad Praesidem, seu Gubernatorem divertit, ut eum visitet in forma publica, sive ut in executione pro prima tantum vice Literarum Apostolicarum, Oratorium privatum in Palatio praefatorum Praesulum de novo erigendum approbet: supra talarem vestem capiet Mozzettam cum Rocchetto discooperto. Et Domi eodem utetur habitu, dum accedentem ad

se pro enunciatis publicis visitationibus Praesidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum suscipiet.

Archiepiscopus autem utens Cruce, nullatenus illam ante se deferri permittet in consimilibus actibus.

Talari etiam Veste, Rocchetto, et Mantelletto amictus erit Praeses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus publice invisens Archiepiscopum, seu Episcopum; et quando eum pro publica visitatione, aliave de causa in publica forma advenientem, excipere debet.

CAPUT TERTIUM.

De accessu Praesidis, aut Gubernatoris una cum Archiepiscopo, seu Episcopo. Cappa induto, ad Metropolitanam, vel Cathedrallem Ecclesiam, pro publicis sollemnibus Functionibus explendis.

Annis sollemnioribus festis diebus recurrentibus, qui in capite primo Libri secundi Caeremonialis Episcoporum enumerantur, videlicet: Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, Epiphaniae, Ascensionis, Pentecostes, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Assumptionis Beatae Mariae Virginis, Omnium Sanctorum, Dedicationis Ecclesiae Metropolitanae, vel Cathedralis, Sancti Titularis illarum Ecclesiarum, et Patroni Civitatis, vel Festivitatibus aliis extraordinariis juxta peculiares locorum mores, et circumstantias, pari cum sollemnitate celebrandis; Praesidis, vel Gubernatoris erit sub horam ab Archiepiscopo, seu Episcopo designatam, et per certum Nuncium ei patefactam, una cum Magistratu se conferre intra Januam Episcopii. Eo quidem tempore, et nulla prorsus interposita mora Antistitem gradus Scalae descendantem adinveniet, quem post debita urbanitatis verba vicissim expleta, ipso Magistratu praeeunte, usque ad Portam sive Metropolitanam, sive Cathedralis Ecclesiae comitabitur Praeses, seu Gubernator, semper ad ejus sinistrum latus incedendo.

Cum ambo in limine praefati ostii steterint, accipiet Archiepiscopus, sive Episcopus aspersorium, et postquam se lustrali aqua munierit, de illa primum porriget per contactum aspersorii ipsi Praesidi, vel Gubernatori: sicut ante ingressum cujuscumque alterius Ecclesiae, aut privati Oratorii pariter cum eo semper faciet:

ac deinde Capitulum, Magistratum, et circumstantem Populum asperget.

CAPUT QUARTUM.

De adoratione Augustissimi Sacramenti, atque inde progressu ad Altare majus: ubi de loco, et sella Praesidis, seu Gubernatoris, aut Vice-Legati: ac de recessu a Metropolitana, vel Cathedrali, Sacris actionibus absolutis.

Archiepiscopus, sive Episcopus, aspersione completa, eo, quo venerat ordine, Eucharisticum Sacramentum in ejus Altari adoratum simul cum Praeside, vel Gubernatore progreditur. Intra Cappellam, ubi illud asservari solet, genuflectent ambo: Antistes super ligneo Scabello (quod genuflexorium vocitatur) ante Altare accommodato, panno viridi; seu violaceo pro qualitate temporum cooperto; appositis pulvinaribus superius, et inferius. Praeses autem, vel Gubernator in alio genuflexorio ex latere Evangelii praeparato; violacei semper coloris panno, ac pulvinaribus instructo: non in aequali linea, sed per transversum locato; ac tali forma, ut illud Archiepiscopi, sive Episcopi respiciat; ad Praesidis autem, vel Gubernatoris dexteram erit Magistratus directo ordine super pulvinaribus tantum genuflexus.

Post debitam Sacramenti venerationem, praestituto jam ordine procedetur ad Altare majus: parum distans ab eo Archiepiscopus; sive Episcopus, mutuis consalutationibus sese dividet a Praeside, vel Gubernatore, qui dum ille iterum oraturus ad suum faldistorium, ut in eo procumbat, accesserit, petet et ipse Residentiam suam hacce sub forma comparatam.

Prope, et inter Solium Pontificale, ac immobile consuetum scamnum pro Magistratu, constituetur suppedaneum, unicus nempe ligneus gradus; in cujus planitie decens Sedes Cameralis collocabitur. A tergo autem ipsius Sellae attolletur Postergale non praealtum palmorum septem aut octo, nec latum magis quam sex, quod panno coloris violacei, nulla auri, argenteve textura, sive ornatu distincto contegetur. Ante praefatam sedem congruum insuper apponetur genuflexorium, tapete, et pulvinaribus enunciati violacei coloris non

absimiliter stratum, super quo Praeses, aut Gubernator queat submittere genua. Haud tamen stabilis umquam, fixaque detinebitur inibi hujusmodi Residentia, sed sicut opportune apponenda, quoties Praeses, vel Gubernator sacris erit interfuturus actionibus, ita singulis vicibus illico removenda, Functionibus ipsis expeditis.

Quando pro Concionibus commodius audiendis, Archiepiscopo, vel Episcopo descendendum erit a sua pontificali Cathedra fixa, ut priorem adeat; tunc, si pro ipso Archiepiscopo, seu Episcopo solum cum umbella fuerit ibidem erectum; pariter, et pro eodem Praeside, seu Gubernatore supradescriptum Postergale cum gradu, et sella praestabitur: Si autem Baldacchinum nequaquam fuerit Antistiti exhibitum, tali casu parabitur absque postergali dumtaxat sella, alteri Antistiti prorsus uniformis, ac similis.

Quoniam vero juxta diversas locorum consuetudines contingere potest, ut seorsum ab Archiepiscopo, aut Episcopo, vel ipso etiam astante, Praeses, seu Gubernator, Divinis cum Magistratu interfuturus, ad aliquam Ecclesiam a Cathedrali, seu Metropolitana alienam divertere debeat: in hac etiam erit tunc praefata Residentia pro Praeside, vel Gubernatore comparanda, modo sit in illa pariter erectus, et comparatus Thronus Pontificalis pro Archiepiscopo, sive Episcopo; adeo ut, erecto Pontificali Solio, neque Residentia umquam sit attollenda.

Ea tamen uti poterit Praeses, vel Gubernator, quoties alicujus Thesis disceptationi, aut literariis lusibus, consimilibusque publicis actibus; tamquam praecipuus et principalis Patronus, praeerit, licet eo tempore nec appositus, nec apponendus unquam sit Thronus pro Archiepiscopo, seu Episcopo.

Post exactas sacras Functiones, quibus una cum Archiepiscopo, sive Episcopo cappa induto astiterit Praeses, vel Gubernator, repetendo augustissimi Sacramenti Altare pro fundendis in gratiarum actionem novis precibus ante illud, quidquid de primo accessu statum fuit, ad unguem servabitur. Nullatenus tamen in discessu sinet Archiepiscopus, seu Episcopus, se a Praeside, vel Gubernatore rursus perducere usque ad januam proprii Palatii, sed ab illo com meatum accipiet in limine ipsius Ecclesiae.

CAPUT QUINTUM.

De thure, ac Pâce, Praesidi seu Gubernatori, aut Vice-Legato deferendis: ac insuper de loco eorum, pro accipiendis Candelâ, Cineribus, et Palma; nec non de adoratione Crucis Feria sexta in Parasceve.

Circa Thus, et Pacem omnimode servabitur dispositio Caeremonialis Episcoporum, et Praeses, vel Gubernator, sive Vice-Legatus numquam eritthurificandus a Presbytero, Archiepiscopo, sive Episcopo Assistente, qui Antistitem ipsum in Vesperis officium facientem, aut iis, vel solemnibus ab alio celebratis Missis, apud Solium astantemthurificavit: sed duplici ductu ipsum Praesidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, post tres Canonicos in eodem Solio assistantiam Archiepiscopo, vel Episcopo exhibentes, atque una cum eo individuum corpus efformantes, solum debet incensare Minister ille, cui subinde caeteros Canonicos de Choro, licet sacris indutos paramentis, inerit onusthurificandi. Et iste modus, et ordo, quoad locum, et Personam, servabitur in delatione Pacis: eam etenim Praeses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, recipiet ab eo, qui distributurus mox erit illam enunciatis Canonicis in Choro existentibus.

Candelam in die Purificationis, et Palmam in distributione earum, Praesidi, seu Gubernatori, aut Vice-Legato dabit ipsemet Archiepiscopus, sive Episcopus; statim ac, propria recepta, alteram reddiderit digniori Canonico parato, a quo ipse suam prius receperat. Praeses autem, aut Gubernator, seu Vice-Legatus, cum ascenderint ad Archiepiscopum, vel Episcopum, ut ab illo Candelam, seu Palmam accipiat, non genuflectet, sed stans ipsam capiet cum debitis osculis tum illius, tum manus Archiepiscopi, sive Episcopi eam sibi porrigentis.

Stans pariter recipiet Cineres ab Archiepiscopo, vel Episcopo, postquam hic eos imposuerit Canonico in illa die Missam cantaturo.

Feria sexta in Parasceve, non celebrante Episcopo, Praeses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, ad Canonici Officium facientis sinistram incedendo, ad adorandam Crucem procedet. Episcopo vero celebrante, ibit immediate post eum, ante omnes Dignitates, et Canonicos.

CAPUT SEXTUM.

De generali Communione Feria quinta in Coena Domini, quoad habitum, locum, et ritum Praesidis, seu Gubernatoris, vel Vice-Legati.

Quando Praeses, aut Gubernator, vel Vice-Legatus sit in Sacro Presbyteratus, seu Diaconatus ordine constitutus, quia multum decet, et convenit, ut cum aliis eo die communicet; adventante Communionis tempore, Cottam superinduet Rocchetto, cum Stulam sumere, et a Collo, vel ab humero sinistro pendentem etiam habere debeat. Communionem primus omnium accipiet, et manum Archiepiscopi, sive Episcopi ante illam osculabitur.

Si autem neutro fuerit caractere insignitus, cunctorum primus pariter ad communicandum procedet, Rocchetto, et Mantelletto tantummodo indutus.

CAPUT SEPTIMUM.

De mutuis reverentiis inter Ecclesiarum Antistites, et Praesidem, sive Gubernatorem, aut Vice-Legatum: deque salutatione Concionatoris erga alterutrum.

Pontificalis salutatio regulariter inter sacras actiones in eo consistit, ut manu aperta singulis benedicat: nihilominus, ut a communi caeterorum Fidelium coetu, velut filiorum spiritualium Antistiti subjectorum distinguatur Praeses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus: sicut erga Canonicos servari jubet Caeremoniale Episcoporum *Libro primo Capite decimo octavo*; oportebit, ut Archiepiscopus, seu Episcopus capitis inclinatione Praesidem, vel Gubernatorem, aut Vice-Legatum salutet; quoties ad sedem suam ascendere, seu ab illa descendere incipiet; eique Praeses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus cominus bireto deposito assurgens mutuam rependet salutationem, caput similiter inclinando.

Verum enim vero in huiusmodi consalutationibus exequendis, regula a laudato Episcoporum Caeremoniali eodem in capite designata omnino erit attendenda, videlicet: ut, dignitate gradus minime attenta, sed prae oculis actionis modo, et comodo dumtaxat posito, reverentia semper fiat *primò ei, a quo disceditur, et ultimo ei, ad quem itur; nullo habito*

respectu quis eorum sit major. Sicque quaelibet praeceminendarum, et praecedentiarum discrepantia, quae forsán Canonicos inter, et enunciatos Praesules fuisset umquam exorta, prorsus dirimetur.

Quos quidem reverentiales mutuos actus omittere necesse erit in Matutinis Tenebrarum, per integram Feriam sextam in Parasceve, ac Sabbato Sancto, usque ad solemnem Missam exclusive: sicut etiam in singulis Mortuorum Officiis, quae obvenire fortasse poterunt. Consentaneum quippe hoc erit legi, et praxi usque adhuc servatae, abstinendi in praefatis conventibus etiam a benedictionibus tum solemnibus, tum privatis, et Cleri inferioris, et Populi circumstantis, utpote quae sunt actus potestatis; et sollemnitatis, luctuosis hisce actionibus repugnantes.

Concionator vero salutationem hujusmodi numquam praetermittet, sive eadem Feria sexta in Parasceve sermonem de Passione, sive de laudibus alicujus Defuncti post mortualem Missam sit facturus: prout in praecitati Caeremonialis Episcoporum Libro secundo, Cap. 11., et super utroque casu decernitur: et ideo post illam primo loco debitam Episcopo, vel Archiepiscopo, speciatim versus Praesidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum; reverentiam aliam semper faciet.

CAPUT OCTAVUM.

Praesidi, vel Gubernatori in incensu variatur locus, quando Episcopus, vel Archiepiscopus fuerit sacris Paramentis indutus.

Quod in superiori capite tertio stabilitum fixumque fuit circa locum Praesidis, seu Gubernatoris accedentis cum Episcopo, sive Archiepiscopo ad Ecclesiam, et ab Altari augustissimi Sacramenti divertentis ad principem Aram, ut scilicet ad sinistram ipsius Antistitis incederet, est solummodo intelligendum, quando Archiepiscopus, vel Episcopus fuerit sola Cappa Pontificali indutus. Nam de caetero, si sacris indumentis exornatus processerit, sive ut Deo sacrificium offerat, sive publicis sollemnibusque supplicationibus cum Pluviali intersit, ibit Praeses, aut Gubernator in habitu suo ordinario, hoc est Mantelletto supra Rochetum, non amplius ad sinistram, sed immediate post Archiepiscopum, seu Episcopum.

CAPUT NONUM.

De Archiepiscopi, sive Episcopi descensu in Ecclesiam per Scalam interiorem, et privatam Portam.

Si ob aeris intemperiem, aut peragendarum Functionum qualitatem, seu ob aliam quamcumque causam, aptiorem commodioremque judicaret Antistes descensum in Metropolitanam, seu Cathedralē, tam obeundi gratia omnes illas sacras actiones a Caeremoniali circumscriptas, quam alias ab eo minime definitas, per Scalam interiorem Palatii in ipsammet Ecclesiam porrigentem; Praesidis, aut Gubernatoris tunc erit, praestituta sub hora, una cum Magistratu ad eam accedere, et in illa Antistitem jam cappa indutum descendente officiosis verbis excipere, ac subinde comitari, prout supra fusius explicatum est. Quae quidem obviatio a solo etiam Magistratu erit explenda, Praeside, aut Gubernatore absente.

CAPUT DECIMUM.

Quo accedere debeat Magistratus, ut Archiepiscopo, seu Episcopo inserviat, absente Praeside, vel Gubernatore; ac generatim de loco illius in incensu, adsit vel absit Praeses, aut Gubernator.

Magistratus saecularis, quotiescumque legitimo impedimento detentus abfuerit Praeses, vel Gubernator, non ad ostium Episcopii tantum, sed superius ascendere debebit in Aulam, seu Cubiculum ab Archiepiscopo, vel Episcopo ad hoc destinatum: Atque ibi praestolari, ut eum, postquam fuerit opertus Cappa, progredientem ad Ecclesiam comitetur, et deducat; procedet autem immediate ante illum, sit quidem praesens, aut absens Gubernator, aut Praeses.

Quod si fuerit Archiepiscopus utens Crucē, tunc Magistratus ibit immediate ante ipsam Crucem. Nullus enim inter eam, et Archiepiscopum incedere debet, cum sit peculiare ipsius insigne.

CAPUT UNDECIMUM.

Quid si Archiepiscopus, vel Episcopus Cardinalia praestet dignitate?

Si Archiepiscopus, sive Episcopus non pontificali dumtaxat refulgeat potestate, sed prae-

ter hanc Cardinalatus superemineat dignitate, quoties Eminentia Sua erit descensura in Ecclesiam, tempestive Praeses, aut Gubernator aderit in ejus Aula, seu Cubiculo praesignato, ut in illius obsequiis comitatuque sit, cum progredietur: et tunc praeunte omnino Magistratu, permittet Cardinalis, ipsum Praesidem, aut Gubernatorem ad sui sinistram incedere.

In limite Ecclesiae, postquam Cardinalis Episcopus, seu Archiepiscopus lustrali se aqua signaverit, aspersionum tangendum porriget Praesidi, vel Gubernatori, qui deinde apud augustissimi Sacramenti aram genuflectet super unico tantum pulvinari, quod ei praestabitur in terra post Eminentiam Suam in consuetu genuflexorio procumbentem.

Postergali prorsus amoto, Residentia pro ipso Praeside, vel Gubernatore apud Altare majus relinqui poterit quoad caetera ornatus genera, prout in capite quarto describitur.

Si audiendi causa Conciones exegerit commoditas, ut pro Cardinali alius aptetur locus sermocinaturus propinquior: Eminentiae Suae praestanda quidem erit praenobilis Sedes supra ligneum gradum tapete contextum, non omisso, ut desuper dependeat Baldachinum. At Praesidi, sive Gubernatori nil aliud, quam inferior Sella super nudo pavimento, et aliquantulum post illam Cardinalis locata, exhibetur.

Consueti Concionatoris reverentia unice ad ipsum Cardinalem dirigetur: Quod generatim, et universe ab aliis etiam, sermonem quacunque de causa habentibus, praesente Cardinali erit inconcusse adimplendum.

Sacris actionibus expeditis, nisi aliter Archiepiscopo, seu Episcopo Cardinali visum fuerit, et Praeses, vel Gubernator, et Laicus Magistratus Eminentiam Suam iterum comitabuntur ad Cameram usque, sive Cubiculum, unde procedentem susceperant.

NUM. III.

Ad Constit. LXXII. fol. 263.

SYNOPSIS

Decretorum Congregationis Lauretanae.

Administratio Bonorum, Pecuniarum etc.

Administratio Bonorum, Pecuniarum, aliorumque effectuum relictorum, vel Capitulo,

vel cuilibet de dicto Capitulo, vel Inservientibus Ecclesiae, aut Altaribus, pro Cappellaniis, et Legatis Missarum, sive ad tempus, sive perpetuo, etiam de Jurepatronatus Laicorum, spectat ad ipsum Sanctuarium, et per ipsum ad Gubernatorem. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Marzo 1700. e 25. Agosto 1717.*

Armorum Custodes.

Sex Armorum Custodes, vulgo *Armaroli*, sunt subjecti Parocho Almae Domus, a quo ipsis Sacramenta sunt administranda. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 18. Febraio 1704.*

Avunculi vero dictorum Armorum Custodum licet cohabitent cum Nepote, non sunt subjecti dicto Parocho Almae Domus, cum non possint dici de Familia Nepotum exempta. *ibidem.*

Artifices, et Professores.

Artifices, et Professores quicumque inservientes Almae Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuo, sed juxta Sanctuarii necessitatem, absque constitutione annui salarii, licet Literis patentibus Almae Domus cum inhibitione fuerint muniti, non gaudent exemptione a jurisdictione Episcopi. *Dub. 15. ex 33. concordat. Anno 1734.*

Arx Ecclesiae.

Arx Ecclesiae Lauretanae existens supra dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiae, et Inservientium Missarum, et Lampadariorum, non est sub Ditione Episcopi, itaut possit ab eo visitari jure ordinario quoad Clericos Sacristiae, et dictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato. *Dub. 6. ex 33.*

Janua dictae Arcis erit omnino claudenda, ne Mansiones ejusdem accommodentur, ut moris est, illis, qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem. *Ibidem ut supra.*

Administratio Sacramentorum. Vide, Baptisma, Eucharistia.

Affictuarii—Vide Coloni exempti.

Altare Sanctissimi Sacramenti. Vide Visitationis.

Alumni Collegi Illyrici. Vide Collegium.

Baldachinum.

Neque Episcopo, neque Gubernatori licet uti Baldachino intra limites Palatii Almae Domus. *Resolut. 2. Decembris 1729.*

Baptisma.

Baptizare Infantes Confluentium, et eorum Cadavera tumulare, spectat ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 2. Decembre 1717.*

Parocho Sanctuarii aegrotanti licet sui loco deputare Sacerdotem sibi benevisum, ex approbatis tamen ab Episcopo, pro administratione Sacramenti Baptismatis. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 24. Agosto 1705.*

Si contingat, Capellano Almae Domus cum Nepote convivente, Filiam ex ipso Nepote nasci, baptizanda erit a Parocho dictae Almae Domus, licet Pater, et respective Nepos literas patentes Episcopi haberet. Literae enim patentes Episcopi non possunt aequivalere Literis patentalibus dictae Almae Domus. *Lettere a Monsignor Vescovo 20. Gennaro 1740.*

Bona. Vide Administratio Bonorum.

Breve pro aperienda Capsula Eleemosynae. Vide Eleemosynae.

Campanarius, seu Pulsator Nolarum.

Ad Episcopum, uti Delegatum, spectat private ordinatio pulsandi Campanas pro signo canendi Litanias in quocumque Sabatho de sero, et in quacumque Festivitate Beatae Mariae Virginis, et earum Vigiliis. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 6. Settembre 1698. Resolut. ad Dub. 5. 17. Aprilis 1708.*

Licet autem Episcopo in parte Palatii, ubi residet apud Lauretum, uti Campanula ad usum proprium tantum. *Resolut. 2. Augusti 1729.*

Qui habent Officia Almae Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, et similes, frui debent exemptione tam ipsi, ut Officiales, quam eorum Substituti, dummodo facultas exercendi per substitutum fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub. 17. ex 33.*

Cancellaria, Cancellarius.

Episcopus procedens jure delegato, debet uti Cancellario Sanctuarii, nec sufficit, si emolumenta omnia, quae alias ad ipsum spectarent, ipsi relinquat. *Lettera a Monsignore Governatore li 16. Maggio 1701. Dub. 7. ex 33.*

Episcopus aliquando, et attentata aliqua suspicione, poterit, praevia licentia Sacrae Congregationis Lauretanae, in causis contra Privilegiatos Almae Domus uti suo Cancellario in examinandis Testibus pro sumendis, et captivandis indiciis, dummodo tamen dicta examina Testium reproducantur per acta Cancellariae Almae Domus, antequam Reus constituitur, et Processus per eadem Acta Cancellariae Almae Domus prosequatur, *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 28. Febbraro 1701. Dub. 8. ex 33.*

Item poterit Cancellarius Almae Domus compelli ab Episcopo ad conficiendum Inventarium omnium Processuum, Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, et Criminalium, Actorum, et aliarum Scripturarum factarum, et respective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Episcopo tamquam Delegato Apostolico, vel ejus Vicario, ad effectum asservandi dictum Inventarium in Archivo Episcopali ad formam novissimi Concilii Romani, et Constitutionis Benedicti XIII., et in casu renitentiae, compellendus erit a Sacra Congregatione. *Dub. 10. ex 33.*

Episcopus vero tenetur registrare in Cancellaria Almae Domus tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Literas testimoniales. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 11. Marzo 1704.*

Candelae, Cera.

Benedictio Candelarum in Solemnitate Purificationis est facienda, juxta solitum, in Ecclesia Lauretana, non autem in Sancta Cappella. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 28. Gennaro 1720.*

Quando in Ecclesia Lauretana de ordine Episcopi fit Communio Generalis, vel fit aliqua Processio, aut Expositio Sanctissimi Sacramenti ad implorandam Divinum Auxilium pro necessitatibus Populi, vel Ecclesiae Catholicae, debent a Ministris Almae Domus subministrari Cerae, et alia necessaria pro supradictis Functionibus explendis. *Dub. 2. ex 33.*

*Cantores , Musici , Magister Cappellae ,
Organista .*

Musicis , et Cantoribus se absentare petentibus a servitio Ecclesiae ad breve tempus , ob aliquod eorum negotium , concedenda est licentia ab Episcopo , aut ejus Vicario Generali , jure delegato , non autem a Gubernatore. *Lettere a' Monsignori Vescovo , e Governatore 1. Settembre 1698. , e 28. Giugno 1700. Dub. 4. ex 33.*

Ad Episcopum pariter , privative quoad Gubernatorem , spectat praecribere Ordines Magistro Cappellae , Cantoribus , et Organistae circa servitium Chori , et Functionum Ecclesiasticarum . *Dub. 5. ex 33.*

A Gubernatore vero danda est possessio Magistro Cappellae , et Organistae , post eorum destinationem , in sequelam Literarum patentium , quas ipse de mandato Sacrae Congregationis expedire solet . *Lettere a' Monsignori Vescovo , e Governatore 28. Febraio 1701. Vide Punctaturae .*

Cappellanus , Cappella , Cappellania .

Cappellanus Vivaldus est subjectus , una cum Fratre , et tota Familia secum vivente , Parocho Almae Domus. *Resol. 19. Septembris 1710.*

Institutio Praesentati ad Cappellaniam Domus Farsettae , reservata tempore foundationis Cardinali Protectori , spectat ad Sacram Congregationem . *Lettera a Monsignor Vescovo 19. Decembre 1710.*

Episcopo competit facultas ingrediendi in Sacram Cappellam cum Mozzetta , et Rocchetto detecto , nec non benedicendi Populo jure delegato. *Resol. 10. Julii 1731.*

Non licet autem ipsi Episcopo die Praesentationis Beatae Mariae Virginis , et aliis diebus , quibus Missa cantari solet in Sacra Cappella , illam canere in Ecclesia. *Lettere a Monsignor Vescovo 28. Novembre 1701. 10. Gennaio 1702.*

Cappellanus possessor Cappellaniae Micucci , cujus nominatio spectat ad Venerabilem Societatem Sanctissimi Rosarii Laureti , Episcopo subjectam , gaudet exemptione , ex quo destinatos proventus praedictae Cappellaniae recipit ab Alma Domo , uti haerede supradicti Micucci. *Dub. 21. ex 33.*

Carceres.

Personae , quae carcerantur de mandato Episcopi , vel ejus Vicarii procedentis jure delegato , detineri debent in Carceribus Almae Domus , ad exclusionem illarum ipsius Curiae Episcopalis. *Dub. 9. ex 33.*

Causa .

Non potest Gubernator , attento privilegio Sanctuarii , trahendi ad suum Tribunal omnes causas tam activas , quam passivas ejusdem Almae Domus , procedere in Causis activis motis a Ministris , et Exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos non privilegiatos ; id autem spectat ad Episcopum jure ordinario. *Lettere a' Monsignori Vescovo , e Governatore 1. Marzo. 1700. Resol. 10. Luglio 1731. Dub. 25. ex 33.*

Quo vero ad Causas tam activas , quam passivas , in quibus agitur de interesse Almae Domus , spectare debent privative ad Gubernatorem , *dict. Dub. 25. e 33.*

Spectat autem ad Episcopum , jure tamen delegato , cognoscere Causas activas motas a Ministris , et exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos privilegiatos , nisi agatur de iis , quae respiciunt eorum Ministerium , in quibus subesse debent Gubernatori. *Lettere a' Monsignori Vescovo , e Governatore , 1. Marzo , e 26. Aprile 1700.*

Instantia Cherubinatorum ; et Fratrum Alexandrinorum petentium , eorum Causam contra Sanctuarium coram Episcopo agitatam , et a Gubernatore reassumptam , iterum committi Episcopo , aut pro ea deputari Judicem in Curia Romana , rejecta fuit , ne inferretur praedictum privilegium ejusdem Sanctuarii. *Lettere a Monsignor Governatore 11. Maggio 1699.*

Coadjutores.

Coadjutores Officialium Almae Domus gaudent et ipsi exemptione , dummodo Coadjutoria fuerit a Sacra Congregatione approbata . *Dub. 18. ex 33.*

Collegium Illyricorum.

Concessio Dimissorialium Alumnis Collegii Illyrici , et reliqua omnia concernentia eorum ordinationem , spectat privative ad Episcopum .

Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 6. Febraio 1699.

Quoad Convictores vero ejusdem Collegii, Episcopus procedit jure ordinario: *Lettera a Monsignor Governatore 30. Agosto 1700.*

Ordinatio Alumni dicti Collegii est etiam licita, non obtentis Literis Dimissorialibus Episcopi Lauretani. *Lettera a Monsignor Vescovo 4. Aprile 1709.*

Concursus.

Concursus pro Cura Almae Domus committitur per Sacram Congregationem Episcopo, et firmatur, Curatum esse perpetuum, et non ad nutum amovibilem. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 28. Giugno 1700.*

Intimatio Concursus pro Ecclesia Parochiali Almae Domus faciendi est ab Episcopo jure delegato, et Acta Concursus transmittenda ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monsignor Vescovo 29. Ottobre 1729.*

Concursui tamen non est necesse, quod Delegatio et inseratur, et indicetur peculiariter, cum habeatur vigore Bullae. *Resol. 20. Decembris 1729.*

Acta Concursus Parochialis referuntur in Sacra Congregatione, et per Vota fit electio *ibidem.*

Confirmatio.

Episcopus, qui Sacramentum Confirmationis conferre potest subditis ordinario jure, exemplis vero delegato, ad hoc ut dicti ordinarii, et delegati juris differentia elucescat, declarare debet in actu Collationis per Acta Cancellariae Gubernii, quoad Exemptos se procedere jure delegato; non tenetur tamen Exemptorum Nomina describere in dicta Cancellaria. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 24. Agosto 1705.*

Confluentes.

Expressione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui juxta literam Constitutionis Innocentianae §. *Ac primo quidem*, a jurisdictione Episcopi eximuntur, non comprehenduntur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent ultra decem dies. *Lettera a Monsignor Governatore 8. Gennaro 1738. Dub. 13. ex 33.*

Hinc Confluentes illi, qui a Birruariis Episcopalibus apprehenduntur cum Mulleribus suspectis, Fures, aliique quomodolibet, gaudent privilegio confluentium, dummodo captura sequatur intra decem dies ab illorum adventu. *Lettera a Monsignor Vescovo 8. Ottobre 1713. Dub. 14. ex 33.*

Quoad dictos tamen Delinquentes, Conscientia Gubernatoris oneratur eos puniendi prout de jure; additis poenis arbitrio Sacrae Congregationis, et Summi Pontificis, in casu omissionis, *d. Dub. 14. ex 33. Caetera Vide Licentiae.*

Constitutio.

Constitutio San. mem. Innocentii XII. nihil innovat quoad jurisdictionem privativam in Constitutione San. mem. Pauli V. concessam Gubernatoribus in Causis activis, et passivis Sanctuarii, contra Debitores, et Possessores bonorum ipsius Sanctuarii. *Lettera a Monsignor Governatore 7. Agosto 1699.*

Minores Conventuales.

Quatuor ex Patribus Minoribus Conventualibus, qui sunt Cappellani addicti servitio Sanctuarii, ex gratia ipsis concessa a clar. mem. Cardinali Alterio Protectore, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., subsunt solum delegatae Jurisdictioni Episcopi. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 3. Ottobre 1702.*

Nomina tamen dictorum quatuor Patrum, et aliorum Regularium similibus Cappellaniis fruentium, scribenda sunt in Rollo, et in Tabella, sicuti Nomina caeterorum Cappellano- rum, et hoc ita, ut uno ex ipsis quomodolibet deficiente, Nomen alterius in ipsius locum subrogati, describatur. *ibidem ut supra.*

Sanctae Crucis Lignum.

Lignum Sanctae Crucis, quod servatur in Cappella, occasione alicujus particularis Processionis ab Episcopo indictae, subministrari debet, ad effectum illud exponendi in Altari Sanctissimae Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civitatem, et cum illo Populum benedicendi. *Dub. 2. ex 33.*

Custodes.

Custodes omnino obedire tenentur sine ulla exceptione licentiis ab Episcopo concessis Con-

fluentibus , et Dioecesanis se muniendi Eucharistia in Sacra Cappella , et Episcopo conceditur facultas procedendi contra ipsos inobedientes , et crescente contumacia , ab officio removendi; hac tamen adjecta lege , quod ante remotionem , de voluntate Episcopi super hoc certior reddenda sit Sacra Congregatio. *Lettere a' Monsignori Vescovo e Governatore* 19. Novembre 1699. , e 28. Giugno 1700.

Caeremoniae. Vide Missa.

Cantinerius. Vide Campanarius.

Concursus. Vide Edicta.

Sacra Congregatio. Vide Jurisdictio , Solum , Sede vacante .

Curatus. Vide Parochus , Concursus , Edicta.

Custodes. Vide Licentiae.

Deputatio.

Deputatio trium Custodum Sacrae Cappellae , duorum Sacerdotum Lampadariorum , duorum Ministrorum Cappellae Sanctissimi Sacramenti , Ministrorum Sacristiae , ubi subministratur Vinum , et Cera pro celebratione Missarum in Ecclesia Cathedrali , Campanarii , et Servientis pro pulsatione Campanarum , tam pro Sacra Cappella , quam pro Ecclesia Cathedrali , spectat privative ad Sacram Congregationem . *Lettere a' Monsignori Vescovo , e Governatore* 1. Settembre 1698.

Dimissoriales.

Litterae Dimissoriales Cappellanis , et Ministris Sanctuarii concedendae sunt ab Episcopo , jure delegato. *Lettere a' Monsignori Vescovo , e Governatore* 1. Marzo 1700.

Gubernator vero debet in dictum finem exhibere Cancellariae Episcopali notulam Cappellanorum , et Privilegiatorum . *ibidem ut supra.*

Debitorum Sanctuarii. Vide Constitutio.

Dimissoriales. Vide Collegium Illyricorum , Licentiae.

Edicta.

Edicta super observatione Festorum sunt ex juribus Episcopi ordinariis quoad Subditos , quoad Exemptos vero sunt juris delegati. *Lettera a Monsignor Governatore* 2. Ottobre 1703.

Si in Edictis non exprimitur auctoritas delegata , non obligant Curatum Almae Domus . *Lettera a Monsignor Vescovo* 1. Decembre 1704.

Edictum pro convocatione Concursus Ecclesiae curatae Almae Domus faciendum est ab Episcopo jure delegato , et per acta Cancellarii Almae Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo* 28. Febraio 1701.

Episcopus , neque uti Delegatus , valet , inconsulta Sacra Congregatione , Edicta affigere in Sacrario Sacrae Cappellae , nuncupato *La Sagrestia del Tesoro* , circa concernentia decentiam Sacrificii , tempus celebrandi , et similia. *Resol. ad Dub. 4. 17. Aprilis 1708.*

Eleemosynae.

Ad formam Bullae Innocentianae , spectat ad Gubernatorem aperire Capsulas Eleemosynarum , et ad ipsum dirigendum est Breve pro facultate ipsas aperiendi. *Lettere a' Monsignori Vescovo , e Governatore* 20. Decembre 1700.

SS. Eucharistia .

Ad formam Bullae Pauli V. , competit Episcopo facultas administrandi Populo , quotiescumque voluerit , Sanctissimam Eucharistiam ab Altari Sanctissimi Sacramenti. *Resol. ad Dub. 2. 18. Agosto 1727.*

Debet tamen idem Episcopus , ad evitandas confusiones , super hoc verbum facere cum Gubernatore. *Resol. 24. Luglio 1711.*

Ecclesiastici. Vide Causae.

Exempti, Exemptio. Vide Cappellanus , Causae , Ordines , Status liber .

Extractio a Loco immuni. Vide Immunitas.

Familiae. Vide Exemptio.

Exemptio .

Ministri , et gaudentes Literis patentibus Sanctuarii , uni tantum Famulo exemptionem participare valent . *Lettera a Monsignor Governatore* 14. Luglio 1705. et *Dub. 11. e 33.*

Pistores conficientes Panem in Civitate Laureti pro Inservientibus Almae Domui , hoc est , qui panem conficiunt , quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere , gaudent exemptione ; non gaudent vero , qui conficiunt Panem venalem ad usum publicum , et propriam utilitatem . *Dub. 24. ex 33.*

Familia Servitorum , et Famulorum , qui inserviunt Ministris , Officialibus , aliisque Privilegiatis , non gaudent dicta exemptione. *Dub. 11. ex 33.*

Neque Famuli, aliique Inservientes Patentis Sanctuarii, in Capuonis, et Apothecis. *Dub. 19. ex 33.*

Neque commorantes continuo in Civitate Lauretana, et habentes Literas patentales Quaestuatorum, Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, et similium, in eorum Patriis ab eadem Civitate distantibus. *Dub. 20. ex 33.*

Neque Coloni, et Affictuarii pro tempore existentes in Praedio sito in territorio Lauretano, spectante ad Venerabilem Societatem Sanctae Annae Recinendi, tamquam Emphyteutae Almae Domus. *Dub. 22. ex 33.*

Neque Coloni, et Affictuarii Venerabilis Societatis Laureti, existentes in Praedio, quod ipsa Societas possidet uti Emphyteuta Almae Domus. *Ibidem.*

Exercitia Spiritualia.

Occasione Exercitiorum Spiritualium, concessa fuit Episcopo a Sacra Congregatione facultas exponendi Sanctissimum Sacramentum prima, et secunda Dominica Quadragesimae in Altari Sanctissimae Annunciationis, et cum eodem benedicendi Populum. *Lettera a Monsignor Vescovo 7. Febraro 1728.*

Gabella.

Clerico Petro Philippo Riccadi convento a Gabellario Laureti pro Gabella Vini, decretum fuit, Causam spectare ad Episcopum, ipsique Episcopo injunctum, ut sacram Congregationem super hoc instructam redderet. *Lettera a Monsignori Vescovo, e Governatore 10. Luglio 1699.*

Hospitalarii.

Hospitalarii Hospitalis directi a Confratribus Sanctissimi Sacramenti, non spectantis ad Sanctuarium, subsunt ordinariae Jurisdictioni Episcopi. *Lettera a Monsignor Governatore 18. Febraro 1704.*

Immunitas, seu Loca immunia.

Si contingat, Furtum committi in Sacra Cappella, et Furem confugere ad Loca immunia, extractio dicti Furis a dictis Locis immunitatis spectat ad Episcopum, in reliquis pro-

cedit Gubernator. *Lettere a Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Settembre 1698., e 23. Febraro 1732.*

Jurisdictio.

Episcopus, vigore Bullae Innocentianae, est Delegatus perpetuus, nec est astrictus pro exercitio Jurisdictionis delegatae recurrere ad Sacram Congregationem, salva tamen Superioritate ipsius Congregationis, et salva obedientia ab Episcopo eidem debita ad tramites ejusdem Bullae, *Dub. 32. ex 33.*

Jurisdictio in Causis Civilibus Militum subsectorum in Civilibus, et Criminalibus, Gubernatori, competit Episcopo cumulative cum Gubernatore. *Lettera a Monsignor Governatore 8. Gennaro 1738.*

Jurisdictio Cappellae Sanctissimi Sacramenti destinatae ad solam Sanctissimae Eucharistiae administrationem, non spectat privative ad Episcopum. *Dub. 3. 17. Aprilis 1708.*

Inventarium. Vide Cancellaria.

Libri.

Episcopo competit facultas visitandi libros Baptizatorum, Desponsatorum, et Defunctorum Parochi Almae Domus ad formam Bullae. *Resol. ad Dub. 4. 18. Augusti 1727.*

Non potest tamen idem Episcopus inspicere libros, et inquirere circa adimplementum onerum Missarum, aliarumque Functionum Piarum. *Resol. ad Dub. 12. 17. Aprilis. 1708.*

Licentiae.

Episcopo, uti Delegato, privative competit licentias concedere Confluentibus, et Dioecesanis, sese muniendi Eucharistia in Sacra Cappella. *Dub. 12. ex 33.*

Et hoc etiam post discessum trium Custodum discedentium ab Ecclesia post absolutum officium, id petentibus Confluentibus nobilioris conditionis. *Resol. ad Dub. 8. 17. Aprilis 1708.*

Excepto tamen Gubernatore, ejusque Familia. *Lettere, a Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Settembre 1698.*

Competit etiam Episcopo, eodem jure delegato, approbare Dimissorias petentium licentiam celebrandi in dicta Cappella. *Resol. 13. Februarii 1731.*

Licetque ulterius recognoscere, an a Clericis, qui praesunt Sacristiae dictae Cappellae, paritum sit licentiae a se impertitae: *Lettere a' Monsignori Vescovo, et Governatore* 1. Settembre 1698.

Horam vero, et tempus assignare competit Ministris Sanctuarii. *Resol.* 13. Februarii 1731.

Ad Gubernatorem privative spectat imperitari licentiam tam Confluentibus, quam Dioecesanis, ingrediendi in parva Sacra Cappella, seu Camino: *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. Settembre 1698.

Pro cantandis Missis extraordinariis in Sacra Cappella cum invitatione Capituli, et Cleri, non debet praecedere licentia, vel assensus Episcopi, antequam invitetur Capitulum; non potest tamen id peragi, nulla requisita dicti Episcopi licentia. *Resolut. ad Dub.* 11. 17. Aprilis 1708. Caetera *Vide* Cantores, et Custodes.

Missa.

Episcopo auscultanti Sacrum in Altari Sanctissimae Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debent a Cappellanis Almae Domus caeremoniae servari solitae in Missis, quae celebrantur coram Episcopo in sua Dioecesi: eadem pariter servari debent ab Inservientibus, et signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum. *Dub.* 1. ex 33. *Vide* Cappella.

Ministri. *Vide* Causa, Deputatio.

Exemptio, Synodus.

Mons Pietatis. *Vide* Visitatio.

Magister Cappellae, Musici. *Vide* Cantores.

Officiales.

Episcopus, sive ejus Vicarius Generalis, procedens jure delegato, tam in Causis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almae Domus, tenetur uti Officialibus ipsius Almae Domus, ad exclusionem illorum suae Curiae Episcopalis. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. Settembre 1698. *Dub.* 7. ex 33.

Ordines.

Episcopo non licet ordinare auctoritate delegata Exemptos Almae Domus extra Ecclesiam

Lauretanam. *Lettera a Monsignor Vescovo* 11. Marzo 1704. *Dub.* 10. ex 33.

Et servanda sunt ab ipso omnia, ex quibus dignosci possit, in Ordinatione processisse jure delegato. *Lettere a Monsignor Vescovo* 9. Settembre 1719.

Ordinationes. *Vide* Cancellaria, Collegium Illyricorum.

Paramenta.

Episcopo, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., debetur usus Paramentorum Ecclesiasticorum, in suo Sacrario separato assignandorum. *Dub.* 31. ex 33.

Non valet tamen ipsis Paramentis uti etiam in Functionibus explendis in Dioecesi Lauretana, *ibid.*

Neque licet Episcopo uti Sacris Suppellectilibus Almae Domus, tempore Visitationis; et ad mentem: Mens autem fuit quod scriberetur Gubernatori, ut ratione urbanitatis ipsas suppellectiles tribueret dicto tempore. *Resolut.* 13. Februarii 1731.

Episcopo pro devotione sua celerare volenti private in Sacra Cappella, aut solemniter in Ecclesia cum Paramentis ab R. P. D. de Carolis donatis, et a Summo Pontifice benedictis; dicta Paramenta a Gubernatore subministranda sunt. *Lettera a Monsignor Governatore* 28. Gennaro 1720.

Parochus.

Functiones Parochiales in matrimonio contracto inter privignam Substituti Montis Almae Domus, et Famulum Hospitalis Sanctuarii, spectant ad Parochum ejusdem Sanctuarii. *Resolut.* 14. Septembris 1722.

Administratio Sacramentorum, et tumultatio Cadaverum Sororis Aromatarum, Matris Musici, et Matris Curati Sacrae Cappellae, conviventium in eadem Domo cum iisdem respectivo Officialibus, praevia revocatione contrarium resolutionum, firmatum fuit, spectare ad Parochum ejusdem Sanctuarii. *Lettera a Monsignor Vescovo* 10. Gennaro 1702.

Proclamationes Matrimonii Filiae Promontistae Sanctuarii, resolutum fuit, faciendas esse a Parocho ipsiusmet Sanctuarii; probationem vero Status liberi Contrahentium, per Acta Cancellariae Almae Domus; attento quod

Promontista est Minister dictae Almae Domus, ideoque Filia est de Familia exempta: juxta Constitutionem San. mem. Pauli V. *Lettere a Monsignori Vescovo, e Governatore* 16. Gennaro 1703.

Proclamationes, et exhibitio Fidei Status liberi Mulieris conviventis cum Fratre, qui non est Operarius stabilis, sed in dies conductus a Fabro lignario Almae Domus, spectant ad Parochum Episcopalem: Mareschalli vero dictae Almae Domus, spectant ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a Monsignor Vescovo, ed al Parroco della Santa Casa* 1. Febraio 1721.

Declarata fuit nulla, et attentata tumulatio Cadaveris Filii Pastoris habentis Literas patentes Almae Domus, facta per Parochos Episcopales de licentia Vicarii itidem Episcopalis, pendente inhibitione quoad hoc de nihil innovando, et demandata fuit restitutio emolumentorum Parocho Almae Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo* 3. Luglio 1737.

Confluentibus Peregrinis, et Forensibus, intra decem dies eorum adventus ad Almam Domum, administranda sunt Sacramenta per Parochum Almae Domus, et funera peragenda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 29. Maggio 1737. Caetera Vide Baptisma, Armorum Custodes.

Pontificalia.

Episcopo Bussi concessa fuit ex gratia a Sacra Congregatione, die solemnis sui ingressus, facultas exercendi Pontificalia ad Altare Sanctissima Annunciationis. *Resol. ad Dub. I.* 18. Augusti 1727. Caetera Vide Solitum.

Pradella.

Nihil est innovandum quoad Pradellam, qua utitur Governator dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimae Annunciationis. *Lettera a Monsignor Vescovo* 11. Febraio 1711. *Dub.* 27. ex 33.

Præventio.

In captura Philippi Angeli Palmarii resolutum fuit, Governatorem fuisse ab Episcopo praeventum, et ideo confectionum Processus ad eundem Episcopum spectare, et Reum ipsius Curiae Episcopalis Carceribus esse tradendum. *Lettere a Monsignor Vescovo* 10. Luglio 1699.

Puncturae.

Episcopus jure delegato tantum potest cogere Cantores retinendum Librum Puncturarum, illasque solvendum in casu deficientiae, ut practicatur in Patriarchalibus Urbis. *Dub.* 16. 17. Aprilis 1608.

Pecuniae. Vide Administratio Bonorum.

Peregrini. Vide Confluentes.

Pistores Panis. Vide Exempti.

Possessores Bonorum Sanctuarii. Vide Constitutio.

Processio. Vide Candelae, Lignum S. Crucis Vicarii.

Proclamationes. Vide Parochus.

Sede Vacante.

Vacante Sede Lauretana, Sacra Congregatio subdelegat Vicarium Capitularem in concertibus gubernium Spirituale Almae Domus, secluso Governatore. *Lettera a Monsignor Governatore* 19. Aprile 1727.

Semestre scutorum viginti, quod Sanctuarium persolvit Episcopo partim pro stabulo, partim pro Coquina, decursum Sede Episcopali vacante, non debetur novo Episcopo. *Resolut.* 2. Augusti 1729.

Solitum.

Solitum semper servandum est, et si aliqua praetensio insurgat, antequam quidquam innovetur, exhibenda est Sacrae Congregationi, et ejus resolutio expectanda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 28. Novembre 1701.

Solitum item servandum est quoad celebrationem Missarum in Pontificalibus ab Episcopo apud Altare Sanctissimae Annunciationis.

Episcopo non licet, postquam Pontificaliter celebravit primas Vesperas Sanctissimae Circumcisionis Domini, incedere cum Vestibus Pontificalibus, Pastoralis, et Mitra, contra solitum, ad incensandum Altare Sanctissimae Annunciationis, et Imaginem Beatissimae Virginis in Sacra Cappella. *Lettera a Monsignor Governatore* 10. Gennaro 1733.

Status Liberi Fides.

Probatio Status liberi unius Fratris, qui aliunde habet unde vivat, licet sit Socius Men-

sae duorum aliorum Fratrum exemptorum, facienda est coram Episcopo jure ordinario. *Littera a Monsignor Vescovo 1. Marzo 1700.*

Synodus.

Licet Episcopo, occasione convocationis Synodi, vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almae Domus, tam ad Concilium, quam ad reliquos actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum subditorum. *Dub. 28. ex 33.*

Licet etiam, facultate delegata, renuentes debitis poenis compellere. *ibid.*

E contra vero occasione Synodi promulgandae in Ecclesia Lauretana, non tenentur Almae Domus Ministri subministrare ea omnia, quae necessaria sunt pro promulgatione. *Dub. 29. ex 33.*

Sacramenta. Vide Parochus.

Sacrarium. Vide Edicta.

Suppellectiles Sacrae. Vide Paramenta.

Tumulatio Cadaverum. Vide Parochus.

Vicarius Generalis.

Vicarius Episcopi, in his, quae respiciunt exercitium Jurisdictionis delegatae, non debet procedere uti Subdelegatus Apostolicus, sed uti Subdelegatus Episcopi. *Dub. ultimo ex 33.*

Licet Vicariis Generalibus Laureti, et Reineti, processionaliter cum Capitulis amborum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimae Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi in Sacram Cappellam indutis Mantelletta supra Rocchettum, dummodo habeant privilegium utendi dictis Mantelletta, et Rocchetto. *Dub. 3. ex 33.*

Visitatio.

Episcopo competit facultas visitandi Sanctissimum Sacramentum in ejus Altari, ad effectum regnoscendi, an asservetur debita decencia, ac veneratione. *Dub. 3. 18. Augusti 1727.*

Item visitandi Sanctissimum Sacramentum, quod asservatur in Hospitali ejusdemmet Almae Domus, ac recognoscendi libros, in quibus notantur Infirmi, et Defuncti ejusmet Hospitalis, ibique facere absolutionem Defunctorum occasione suae Visitationis. *Dub. 5. ut supra.*

Non potest autem jure delegato Episcopus visitare Montem Pietatis, ad solum effectum inquirendi, et recognoscendi, an adimpleantur Legata, et alia opera pia cum onere a Particularibus relicta. *Dub. 7. 17. Aprilis 1708. Caetera Vide Arx Ecclesiae.*

Vicarius Capitularis. Vide Sede Vacante.

DUBIA

A BENEDICTO XIV.

SUMMO PONTIFICE

Decisa, et Resoluta.

Primum Dubium.

An Episcopo auscultanti Sacram in Altare Sanctissimae Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debeant a Cappellanis Almae Domus Caeremoniae servari solitae in Missis, quae celebrantur coram Episcopo in sua Dioecesi; et an ab Inservientibus eadem debeant servari, et signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum.

Resolutio. Affirmative quoad utramque partem.

II. Dubium.

An quando in Ecclesia Lauretana de ordine Episcopi fit Communio generalis, vel fit aliqua Processio, aut Expositio Sanctissimi Sacramenti, ad implorandum Divinum Auxilium pro necessitatibus Populi, vel Ecclesiae Catholicae, debeant a Ministris Almae Domus subministrari Cerae, et alia necessaria pro supradictis Functionibus explendis, et praecipue Lignum Sanctissimae Crucis, quod servatur in Sacra Cappella, occasione alicujus particularis Processionis, ad effectum illum exponendi in Altare Sanctissimae Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civitatem; et an liceat in hujusmodi Casibus Episcopo, uti Delegato, cum Sanctissimo Sacramento, vel Ligno Sanctissimae Crucis, solemniter Populo benedicere in eodem Altare Sanctissimae Annunciationis, vel in eo Augustissimi Sacramenti?

Resolutio. Affirmative in omnibus.

III. *Dubium.*

An liceat Vicariis Generalibus Laureti, et Recineti processionaliter cum Capitulis dictarum ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimae Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi processionaliter, ut supra, in Sanctam Cappellam, indutis Mantelletis supra Rocchetum?

Resolutio. Affirmative, dummodo habeant.

IV. *Dubium.*

An Musicis, et Cantoribus se absentare petentibus, a servitio Ecclesiae ad breve tempus ob aliquod eorum negotium, sit concedenda licentia a Gubernatore, vel potius ab Episcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato?

Resolutio. Negative quoad primam partem, et affirmative quoad secundam.

V. *Dubium.*

An ad Episcopum, privative quoad Gubernatorem, spectet praescribere Ordines Magistro Cappellae, Cantoribus, et Organistae, circa servitium Chori, et Functionum Ecclesiasticarum?

Resolutio. Affirmative.

VI. *Dubium.*

An Arx Ecclesiae Lauretanae existens supra dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiae, et Inservientium Missarum, et Lampadariorum, sit sub Ditione Episcopi, itaut possit ab eo visitari jure ordinario, quoad Clericos Sacristiae, et supradictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato?

Resolutio. Negative: Sed cum Personae in Dubio descriptae non habitent in Arce, sed Mansiones Arcis accomodentur illis, qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem, Januam Arcis esse omnino claudendam.

VII. *Dubium.*

An Episcopus, sive ejus Vicarius Generalis Laureti, procedens jure delegato tam in Causis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almae Domus, teneatur uti Officia-

libus Tribunalis Almae Domus, seu potius uti valeat illis suae Curiae Episcopalis: Et quatenus affirmative quoad primam partem.

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

VIII. *Dubium.*

An possit aliquando, et attentata aliqua suspicione, uti suo Cancellario Episcopali in examinandis Testibus, pro sumendis, et captivandis indiciis, dummodo tamen dicta Examina Testium reproducantur per acta Cancellariae Almae Domus, antequam Reus constitutatur, et Processus per eadem acta Cancellariae Almae Domus prosequatur?

Resolutio. Affirmative praevia tamen licentia Sacrae Congregationis.

IX. *Dubium.*

An Personae, quae carcerantur de mandato supradicti Episcopi, vel ejus Vicarii, procedentis jure delegato; detineri debeant in Carceribus Almae Domus, vel potius in illis ipsius Curiae Episcopalis?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

X. *Dubium.*

An Dominus Cancellarius Almae Domus possit ab Episcopo compelli ad conficiendum Inventarium omnium Processuum Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, et Criminalium Actorum, et aliarum Scripturarum factorum, et respective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Episcopo, vel ejus Vicario, tanquam delegato Apostolico, ad effectum asserendi dictum Inventarium in Archivo Episcopali, ad formam novissimi Concilii Romani, et Constitutionis Benedicti XIII.

Resolutio. Teneri, et in casu renitentiae, compellendum esse a Sacra Congregatione Lauretana.

XI. *Dubium.*

An juxta praetensam dispositionem Constitutionis san. mem. Pauli V. §. *Nihilominus*, privilegio Exemptionis a Jurisdictione Episcopi gaudere debeant Familiae Servitorum, et Fa-

mulorum, qui inserviunt Ministris, Officialibus, aliisque Privilegiatis Almae Domus?

Resolutio. Negative: Nihil tamen esse innovandum quoad jus exemptionis concessum Ministris pro uno tantum eorum Famulo.

XII. Dubium.

An Episcopo uti Delegato Apostolico, private competat licentias concedere Confluentibus, et Dioecesanis, sese muniendi Eucharestia in Sacra Cappella?

Resolutio. Affirmative.

XIII. Dubium.

An sub expressione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui, juxta Literam dictae Constitutionis Innocentianae §. *Ac primo quidem*, a jurisdictione Episcopi eximuntur, comprehendantur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent per plures dies: et quatenus affirmative, per quantum temporis durare debeat privilegium Confluentiae?

Resolutio. Quoad primam partem negative; et quoad secundam, privilegium confluentiae durare per decem dies.

XIV. Dubium.

An hujusmodi privilegio Confluentiae gaudeant Confluentes illi, qui a Birruariis Episcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus suspectis, Fures, alique quomodolibet Delinquentes?

Resolutio. Affirmative, dummodo captura sequatur intra decem dies, juxta Responsionem ad Dubium praecedens; onerata quoque Gubernatoris conscientia, eos puniendi prout de jure; additisque poenis arbitrio Sacrae Congregationis Lauretanae, et Summi Pontificis; in Casu omissionis.

XV. Dubium.

An eadem exemptione a jurisdictione Episcopi gaudere debeant Artifices, et Professores quicumque inservientes Almae Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuo, sed juxta Sanctuarii necessita-

tem, absque constitutione annui Salarii, licet Literis patentibus Almae Domus cum inhibitione fuerint muniti?

Resolutio. Negative.

XVI. Dubium.

An frui debeant eadem exemptione omnes Coloni, Affictuarii, et Emphyteutae etiam parvorum Praediorum Almae Domus cum tenui Canonis responsione?

Resolutio. Negative.

XVII. Dubium.

An, qui habent Officia Almae Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, et similes, frui debeant dicta exemptione tam ipsi uti Officiales, quam eorum Substituti?

Resolutio. Affirmative, dummodo facultas exercendi per Substitutum fuerit a Sacra Congregatione Lauretana approbata.

XVIII. Dubium.

An gaudeant dicta exemptione etiam Coadjutores Officialium Almae Domus?

Resolutio. Affirmative, dummodo Coadjutoria fuerit approbata a Sacra Congregatione Lauretana.

XIX. Dubium.

An eadem exemptione gaudeant Famuli, alique Inservientes Patentatis Sanctuarii in Cauponis, et Apothecis?

Resolutio. Negative.

XX. Dubium.

An aliqui commorantes continuo in Civitate Laureti, et habentes Litteras patentes Quae-stuatorum Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, et similium in eorum Patriis ab eadem Civitate distantibus, eadem exemptione gaudere debeant?

Resolutio. Negative.

XXI. Dubium.

An Sacerdos Possessor Cappellaniae Micucci, cujus nominatio spectat ad Ven. Societatem

Sanctissimi Rosarii Laureti Episcopo subiectam, eodem privilegio exemptionis fruatur, ex quo destinatos proventus praedictae Cappellaniae recipit ab Alma Domo, uti haerede supradicti Micucci?

Resolutio. Affirmative.

XXII. Dubium.

An Coloni, et Afflictuarii pro tempore existentes in quodam Praesidio sito in Territorio Lauretano, et spectante ad Ven. Societatem S. Annae Recinetti, tamquam Emphyteutae Almae Domus, gaudeant supradicta exemptione?

Resolutio. Negative.

XXIII. Dubium.

An huiusmodi exemptione gaudeant Coloni, et Afflictuarii Ven. Societatis Laureti existentes in Praedio, quod dicta Societas possidet ut Emphyteuta Almae Domus?

Resolutio. Negative.

XXIV. Dubium.

An Pistores Panis venalis Civitatis Laureti gaudeant eadem exemptione?

Resolutio. Pistores Panis, quem conficiunt pro Inservientibus Almae Domui, hoc est, qui Panem conficiunt, quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere, gaudere; secus illos, qui Panem venalem conficiunt ad usum publicum, et propriam utilitatem.

XXV. Dubium.

An liceat Gubernatori, attento privilegio Sanctuarii trahendi ad suum Tribunal omnes Causas tam activas, quam passivas ejusdem Almae Domus, procedere contra Clericos, Ecclesiasticasque Personas, et Loca Pia, in dictis Causis Almae Domus, uti Reos conventos, seu potius id competat Episcopo tamquam Delegato Apostolico, vel ejus Vicario uti Subdelegato?

Resolutio. Non posse Gubernatorem procedere in Causis Activis motis a Ministris, et Exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos non privilegiatos, idque ad Episcopum pertinere jure delegato, in Causis activis motis a Ministris, et Exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos privilegiatos, nisi agatur de iis,

quae respiciunt eorum Ministerium, in quibus subesse debent Gubernatori; Quo vero ad Causas tam activas, quam passivas, in quibus agitur de interesse Almae Domus, spectare private ad Gubernatorem.

XXVI. Dubium.

An Episcopo liceat ubique in sua Dioecesi, ubi ordinationes habuerit, etiam extra Ecclesiam Lauretanam, ordinare auctoritate delegata Exemptos Almae Domus, ita tamen, ut Episcopus teneatur registrare in Cancellaria Almae Domus, tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Literas testimoniales?

Resolutio. Negative quoad primam partem, et affirmative quoad secundam.

XXVII. Dubium.

An reducenda sit ad mensuram praescriptam Pradella, qua utitur Gubernator, dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimae Annuntiatae, ad instar Pradellae, quae pro eodem Gubernatore extat in Choro?

Resolutio. Nihil esse innovandum.

XXVIII. Dubium.

An occasione Convocationis Synodi liceat eidem Episcopo vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almae Domus tam ad Concilium, quam ad reliquos Actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum Subditorum; Et an, facultate delegata, possit renuentes debitis poenis compellere?

Resolutio. Affirmative quoad utramque partem.

XXIX. Dubium.

An occasione Synodi promulgandae in Ecclesia Lauretana, debeant Almae Domus Ministri subministrare ea omnia, quae necessaria sunt pro dictae Synodi promulgatione?

Resolutio. Negative.

XXX. Dubium.

An Episcopo, uti Delegato Apostolico, liceat Infirmis Hospitali Almae Domus degentibus impertiri Benedictionem in Articulo mortis?

Resolutio. Affirmative.

XXXI. *Dubium.*

An eidem Episcopo, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., debeat us Paramentorum Ecclesiasticorum in suo Sacratio separato assignandorum: et an valeat ipsis uti etiam in Functionibus explendis in Dioecesi Lauretana?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

XXXII. *Dubium.*

An Episcopus vigore Bullae San. mem. Innocentii XII. sit Delegatus perpetuus? sive potius: an, et in quibus casibus recurrere teneatur ad Sacram Congregationem Lauretanam?

Resolutio. Episcopum vigore Bullae Innocentianae esse Delegatum perpetuum, nec esse adstrictum recurrere ad Sacram Congregationem Lauretanam pro exercitio dictae jurisdictionis delegatae, salva tamen superioritate dictae Sacrae Congregationis, et salva obedientia eidem ab Episcopo debita, ad tramites ejusdem Constitutionis Innocentianae?

XXXIII. *Dubium.*

An Vicarius ejusdem Episcopi possit procedere uti Subdelegatus Apostolicus, sive ipsius Episcopi.

Resolutio. Vicarium Episcopi in his, quae respiciunt exercitium jurisdictionis delegatae, non debere procedere uti Subdelegatum Apostolicum, sed uti Subdelegatum Episcopi.

Sequens XXXIV. Dubium jussu Sanctissimi Domini Nostri inter Partes concordatum, et ab eadem Sanctitate Sua, ut infra, resolutum.

XXXIV. *Dubium.*

An, et cui competat Electio, Approbatio, et respective Expeditio Literarum Patentium Rectoris Ecclesiae Parochialis Sancti Petri Castri Fidardi, in casu etc.

Resolutio. Electionem, et Literarum Patentium Expeditionem pertinere ad Gubernatorem, nomine Congregationis Lauretanae: Examen vero, ac Approbationem ad Episcopum, jure delegato.

APPENDIX.

A D

SYNOPSIS LAURETANAM.

Cum post praelo traditam Synopsim Lauretanam, jussu ac auctoritate Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI XIV. in unum collectam, nonnullae aliae insurrexerint Controversiae jurisdictionales inter Curiam Episcopalem, et alteram Domini Gubernatoris Lauretani, eas itidem definire Apostolico suo Oraculo dignatus est idem Pontifex Optimus Maximus; Ut vero Resolutiones hujusmodi in posterum pro quibuscumque similibus casibus inservire valeant, eo quo pollet zelo in dirimendis litibus, et dissensionibus pro publica utilitate, jussit praefatae Synopsi hanc superaddi Appendicem, expresse decernens, decisiones, et resolutiones in ea contentas, vim, et efficaciam legis perpetuo obtinere, perinde ac si illae impressae, ac insertae in ipsa Synopsi reperirentur.

DUBIA

A BENEDICTO XIV.

SUMMO PONTIFICI

Resoluta post Annum 1743. quo evulgata fuit Synopsis Lauretana.

Primum Dubium.

An tumultatio Cadaverum, et administratio Sacramentorum, quoad Cappellanos, qui pro Principibus exteris Missam assidue celebrant in Sancta Capella, et ab Alma Domo mercedem non recipiunt, spectet ad Curatum Almae Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

II. Dubium.

An Pictor Cereorum, qui die Purificationis benedicuntur, et Culcitrarum Confector pro servitio Almae Domus, gaudeant exemptione a jurisdictione Episcopi?

Resolutio. Negative.

III. Dubium.

An privilegio Exemptionis frui debeat Affictuarius parvi Praedii Almae Domus ad usum Fornacis lateritiae, ex quo ipse tantum retrahit ab eodem Praedio, quantum sufficit ad illius, et Familiae sustentationem pro toto anno, vel saltem pro ejus majori parte?

Resolutio. Affirmative.

IV. Dubium.

An cognitio furti commissi in Ecclesia Lauretana, extra tamen Territorium exemptum, pertineat ad Gubernatorem, seu potius ad Episcopum; et quatenus affirmative ad secundam partem.

V. Dubium.

An, ubi Fur sit confluentis devotionis gratia, et non Clericus, idem Episcopus procedere possit jure delegato.

Resolutio. Ad primum, pertinere cumulative ad Gubernatorem, et ad Episcopum, itaut sit locus praeventioni: Ad secundum, negative.

VI. Dubium.

An, et quando Exteri censi debeant Lauretum petere propter eorum temporalia negotia, seu potius devotionis gratia ad Almam Domum, itaut intret privilegium Confluentiae?

Resolutio. Omnes, et quoscunque Exteros ex quacumque Mundi parte Lauretum accedentes, censendum esse, illuc petere devotionis gratia, exceptis iis, qui in Civitate, vel Territorio bona possident; ita tamen, ut privilegium Confluentiae duret dumtaxat per decem dies, nisi longior permanentia procedat ex causa gravis Infirmittatis contractae infra decem dies.

VII. Dubium.

An Administratio Sacramentorum quoad Joannem Rubeum, ejusque Conjugem, conviventes quidem cum Gaetano Borgognoni privilegiato, sed tamen propriis eorum redditibus, spectet ad Curatum Almae Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

Resolutio. Negative ad primam partem, et affirmative ad secundam.

BENED. XIV. TOM. XV.

VIII. Dubium.

An probatio status liberi Francisci Raffaelli continui Commensalis Antonii Nicoli patentati, qui etiam dictum Raffaelli tamquam unice proprio servitio adscriptum declaravit, fieri debeat per acta Cancellariae Almae Domus, seu potius in Curia Episcopali?

Resolutio. Affirmative ad primam partem, et negative quoad secundam.

IX. Dubium.

An quoties de mandato sive Sacrae Congregationis Lauretanae, sive Gubernatoris ejusdem Civitatis, aliquis ex Canonicis, Beneficiatis, seu aliis Capitularibus Basilicae Lauretanae, nullo ei assignato stipendio, eligitur pro servitio Almae Domus, pro quo ipse, sive attempta absentia a dicta Civitate, sive aliter, praepeditus remaneat interessendi Divinis Officiis, taliter electus, et deputatus, possit percipere omnes distributiones quotidianas; ita quod a quoddam nullo modo punctari possit?

Resolutio. Affirmative, quamdiu necessitas servitii Almae Domus perduraverit: et quoad Custodes, et Sacristas observetur Constitutio San. mem. Pauli V. §. *Decernimus*.

NUM. IV.

Ad Const. LXXXIII. fol. 293.

DECRETUM

Quod SS. Apostolorum Principes PETRUS et PAULUS Urbis Romae Patroni Principales nuncupentur.

Cum omnium communi aequae, ac pio Ecclesiarum more institutum sit, ut quos e Sanctorum numero sibi singulae Patronos elegerint, eos etiam, adjecto illustri Patronorum titulo, suis unaquaeque Calendariis inscribant: Minime dubitandum est, quin Romana potissimum Ecclesia, Principum Apostolorum PETRI, et PAULI Martyrio consecrata, ac supra alias in summum honoris, et gloriae culmen evecta, a Fidei primordiis eosdem Apostolos uti Patronos habuerit apud Deum, seque in illorum

tutela pōitam jure putaverit. Clarum antiquae huic traditioni perhibent testimonium tum Sanctus Leo Papa *ser. 1. de SS. Petr., et Paul.* ubi eos Romae Patronos nominat speciales: *Sicut autem, inquit, et Nos experti sumus; et Nostri probavere Majores, credimus, atque confidimus, inter omnes labores istius vitae, ad obtinendam misericordiam Dei, semper Nos specialium Patronorum Orationibus adjuvandos: tum quoque Sanctus Maximus Episcopus Taurinensis Homil. 3. de iisdem, ubi eos Romae Patronos appellat peculiares: Horum hodie concursu laetissimo recolit Roma martyrium; et quorum dudum impia persecuta est sanguinem, eorum nunc peculiari devota Patrocinio gloriatur.* Eisdemque celebri Disticho concinit Sanctus Venantius Fortunatus. *A facie hostili duo propugnacula prae-sunt: Quae Fidei Turres Urbs caput Orbis habet.*

At quia compertum est, in Ordine Divini Officii, debita hac nota, ac insigni titulo Patronorum principalium Almae Urbis, Sanctos eosdem Apostolos nuncupari non consuevisse, eam fortasse ob causam, quod SS. PETRUS, et PAULUS Catholicae Ecclesiae Patroni caeteroquin Generales habeantur, eaque propter in communibus suffragiis ubique per Ecclesiam ipsam invocentur: Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. solenter advertens, per hujusmodi Ecclesiae universae generale Patrocinium non effici, quominus iidem sint quamplurimum per Orbem Ecclesiarum Patroni simul etiam peculiares, sive ut ajunt, Principales, et hoc nomine in earum Calendariis inscribantur; ratus est, non decere, ut quae ipsorum Patrocinio Roma prae caeteris laetatur, eos, ubi maxime oportet, Sacris videlicet in Festis, Patronos non appellet.

Qua de re Sanctitas Sua, ut imposterum debita honoris et obsequii ratio servetur in recolenda memoria Principum Apostolorum, quorum praesenti ope, ac tutela Christiana Respublica, undique procellis acta, ac gravioribus in diem aerumnis confecta, tandem erigatur: mandat, ac praecipit, memoratos Apostolorum Principes SS. PETRUM, et PAULUM posthac Romano quoque Calendario, sive Ordini Divini Officii pro degentis in Urbe Cleri directione quotannis imprimendo, similiter inscribi, titulo scilicet principalium Urbis Patronum non omisso.

Praeterea eadem Sanctitas Sua, inhaerens Decretis alias editis a sacra Rituum Congrega-

tionem, et a Praedecessoribus suis Romanis Pontificibus approbatis, declarat, quod Commemorationi, quae in unaquaque Civitate, et Dioecesi, ex laudabili consuetudine, et Rubricarum dispositione, fit Sanctorum suorum Patronorum Principalium inter Suffragia Sanctorum, post Laudes, et Vesperas in Divinis Officiis, quando Commemorationes, sive Suffragia Sanctorum recitantur, tum Romae, tum alibi, ubicumque Sancti Apostoli PETRUS et PAULUS uti Patroni principales coluntur, satisfactum censeatur per eam Commemorationem ordinariam, seu communem, quae fit eorumdem in universa Ecclesia, post Commemorationem Beatissimae Virginis Mariae. Atque ita Sanctitas Sua mandat, decernit, et declarat. Hac die 16. Octobris 1743.

Fr. J. A. Card. Guadagni Pro-Praefectus.

Loco ✕ Sigilli.

T. Patriarcha Hierosolymitanis Secret.

NUM. V.

Ad Constitut. LXXXIV. fol. 297.

DE DELATIONE

Et usu Rocchetti.

Sacrae Congregationis Caeremonialis Decreta

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPAE XIV.

Jussu edita.

Cum de mandato Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI PAPAE XIV. propositi fuerint in Sacra Congregatione Caeremoniali nonnulli abusus, qui de recenti irrepserunt, inter quos est, quod Praelati Rocchetti usum habentes, illo indiscriminatim induti per Urbem incedant, ac insuetis, indebitisque lemniscis, vulgo *Fiocchi*, equos proprii currus exornent: brevioribus insuper nigris vestibus amicti Ec-

clesias adhuc lucente die, ingrediantur, Sacramentum publice expositum veneraturi, vel recurrentibus Sanctorum solemnitatibus Cultum adhibitori: atque debita erga Sacrum Cardinalium Collegium publica visitationis officia, aliquando non expleverint, tam in prima Praelatitii habitus susceptione, vel in nova Dignitatum, aut munerum assecutione, quam erga eosdem Eminentissimos extra Urbem degentes, dum per Civitates; ubi ipsi resident, Praelati iter agentes, quamvis tempus congruum id permitteret, eos invisere non satergerint.

Eadem proinde Sacra Congregatio ad eos omnino eliminandos, enunciatis die, et mense, ita decrevit.

I. Nulli Praelatorum, cujusvis ordinis, aut Collegii fuerit, qui Rocchetti praerogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia una cum lemniscis nigris ad equos proprii currus appensis, praecipuorum suorum officiorum ratione ac praestantia, permissum sit Almae Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendae Camerae Apostolicae Auditori, ac Thesaurario, nec non utriusque Sacri Palatii Apostolici Praefecto, atque insuper ob distincti habitus accessionem, Mozzettae scilicet a San. mem. Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, et Hierosolymitano concessae, dum Mantelletto, ac praedicta Mozzetta ornati processerint.

II. Praelati autem, qui Rocchetti praerogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium Actionum, quae in eodem Palatio cum Rocchetto fient, ingressuri; nec non quando primum in promotione Sacro Senatui de novo adscriptos, et iterum Cardinalatus Insigni decoratos, eos in suis Domibus visitabunt; quoties quemcumque ex DD. Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali Rocchetto similiter induto in comitatus obsequiis erunt, sive Domi fuerit, sive extra: conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica sollemni pompa procedentibus, et in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicae, privatae vel actionis, in qua Rocchetti usus, Dignitatis, vel muneris ratione eis competere potest.

III. Jussit item, ut Lemnisci, vulgo *Fiocchi*, aut quid similis ornatus, quocumque praetextu, titulo, colore, aut forma, in Ephippiis Equorum Praesulum currus raptantium non apponantur. Et si forte apposita fuerint ornamenta, omnino amoveantur.

IV. Nulli praeterea Praelatorum, nisi Praelatitio habitu induto, publicas Ecclesias, in quibus Sanctissimum Sacramentum Fidelium venerationi fuerit expositum, vel alia quaecumque sollemnia inibi peragantur, diurno tempore ingredi liceat.

V. Statuit insuper S. Congregatio, ut Decreto alias per eam emanato die scilicet 26. Aprilis 1701. et a San. mem. Clemente XI. approbato, nempe: Praelati usum Rocchetti habentes, eodem induti, Eminentissimos Dominos nuper creatos visitabunt, quos denuo cum Rocchetto, ut supra, visitabunt, post suscepta Cardinalatus Insignia: adderetur, quod ipsi Praelati ejusdem visitationis officium explere teneantur, non solum statim ac Praelatitium sumpserint habitum; sed etiam cum aliqua distincta nova Dignitate, vel munere fuerint insigniti, et occasione publici alterius Officii sibi ab Apostolica Sede collati, pro quo explendo ab Urbe sint recessuri, et quando, illo adimpleto, in Urbem redierint permansuri.

VI. Utque suprema Cardinalatus Dignitas semper, et ubique debito non fraudetur honore, decrevit itidem eadem Sacra Congregatio quod Praelati tam privata, quam publica Causa itinerantes, dum eos per Civitates, in quibus aliquis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis adfuerit, transire acciderit, erga ipsum, praefatum visitationis officium, prout tempus, et circumstantiae ferent, explere non praetermittant.

Et facta per me Secretarium Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPAE XIV. de praemissis omnibus relatione, Idem Sanctissimus Dominus Noster praedicta Decreta, non solum approbavit, sed inviolabiliter praecepit servari, ac peculiariter Collegiis omnibus Praelatorum jussit significari, ne sub quovis praetextu, tolerantia, causa vel colore, quae superius praescripta sunt, secus interpretando, variationi, vel omissionis subjaceant; sed omnimode prout exprimuntur, ab omnibus servanda mandavit, et quatenus opus fuerit, pro eorumdem Decretorum executione ad omnia alia necessaria, et opportuna remedia, se deven-

turum expressit. Hac die 23. Novembris 1742. Sanctissimi Domini Nostri Pontificatus Anno III.

T. Episcopus Ostien. , et Veliter-
nen, Card. Rufus Sac. Collegii
Decanus , Vice-Cancellarius ,
Praefectus.

Loco † Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

NUM. VI.

Ad Constit. XCII. fol. 348.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro Concessione Pallii Patriarchae Antio-
cheno Graeco-Melchitarum.

*In Consistorio Secreto habito die 3.
Februarii 1744.*

ARGUMENTUM.

Seraphinus Tanas , qui , juxta Graecorum morem , electus Patriarcha Antiochenus Graeco-Melchitarum , Cyrilli nomen assumpserat , et jam a Sancta Sede Apostolica Electionis confirmationem obtinuerat , per Johannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Procuratorem specialiter deputatum Pallii honorem instanter , atque humiliter postulavit. Itaque in Aulam Consistorialem , in qua Praelati , Nobiles plurimi , ac Collegiorum tam de Propaganda Fide , quam Graecorum Alumni jam frequentissimi conveniant , antequam fores Consistorii de more clauderentur , praecedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum , qui et Mazzerii vocitantur , ab uno ex DD. Caeremoniarum Magistris D. Thomas Franciscus Scaramutius Advocatus Consistorialis , et praefatus Electi Patriarchae Cyrilli Procurator introducti fuere , et e regione Pontificiae Sedis flexis genibus antedictus D. Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit allocutus.

BEATISSIME PATER.

Ad Patriarchatum Antiochenum , qui a pluribus saeculis a Sanctae Sedis unione descive-

rat , electus juxta Graecorum morem fuit sub anno millesimo septingentesimo vigesimo quarto R. P. Seraphinus Tanas , qui Cyrilli nomen assumpsit , pietate , bonisque moribus , ac scientiis imbutus apud Collegium Urbanum de Propaganda Fide , cui inter Alumnos diu fuit adscriptus , Romano Pontifici B. Petri Successori obedientiam praestiturus , prompte ablegavit ad San. mem. Benedictum XIII. Joannem Amenionem Sacerdotem ejusdem Ritus Graeco-Melchitarum , et Alumnum antea ejusdem Collegii , cum speciali mandato , ut suae confirmationem Electionis a Sancta Sede , et a Summo Pontifice , a quo omnis Ecclesiastica potestas descendit , humiliter postularet , et pro concessione Pallii suo Nomine deprecaretur . Acta Electionis talia comperta fuere , ut confirmatione digna visa fuerit Electio. Sed ut certiora de perfecta unione , et obedientia erga Sanctam Sedem a Cyrillo haberentur testimonia , non prius confirmationis actus probato Religioso Viro delegatus , publici juris factus , est quam idem Patriarcha Fidei Catholicae professionem juxta praescriptam formam emitteret , ac mandatis Sanctae Sedis parere jurejurando adfirmaret. Aeque libentique animo omnia implevit Cyrillus , et licet commissas sibi Gentes ad obsequium , et unionem Sanctae Sedis alacrius excitans , persecutionem a schismaticis passus sit , adhuc vigilis Pastoris curas gerens , et novum sinceræ fidei erga Sanctam Sedem documentum exhibens , dubitationes in sui Gregis regimine exortas , ejus judicio submisit. Earum tamen discussio assumi non potuit ob superventam Apostolicae Sedis vacationem , Reservatum sane erat , Deo Optimo Maximo sic disponente , hujus operis complementum Tibi , Beatissime Pater , qui summo zelo duce , et omnigena sapientia comite , ab illa die , qua ad supremam hanc Cathedram electus fuisti , Catholicae Fidei ubique servandae studuisti , et in orbem totum diffundendae. Idcirco Sanctitas Vestra dubitationes a Patriarcha exhibitas coram se discussit , ac matura deliberatione composuit , prout in Literis , quas ad eundem Patriarcham , eique suffraganeos Episcopos Graeco-Melchitarum Ecclesiarum scribere dignata est , disertissime explicavit. Plene sic unione cum Sancta Romana Ecclesia constituta , Cyrilli Procurator spondens , quod ille Sanctitatis Vestrae mandatis erit omnimode pariturus , resumpsit intermissam Pallii po-

stulationem; quæ cum non nisi in hoc loco, ubi auctoritate Sanctitatis Vestrae graviora negotia peraguntur, tractari possit, ideo supplicatio ista nunc reverenter exponitur, petitque Cyrillus Patriarcha Antiochenus, quo par est, obsequio, totaque animi submissione, Pallium, quod e Corpore Divi Petri sumitur, et in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur; spemque fovet, ut voti compos fieri mereatur, quia Antiochena Ecclesiae praerogativæ illi viam sternunt amplissimam, ac tali honore ipse Cyrillus se dignum exhibet, dum erga Sanctam Sedem semper fuit obsequentissimus. Decens propterea videtur, quod Eum Sanctitas Vestra hoc dignetur cumulare beneficio, pro quo idem Joannes Aminion hic praesens Orator legitimo suffultus mandato, supplicat instantanter, instantius, et instantissime.

Venerabiles Fratres.

Magnus Pontifex Innocentius Primus in Epistola ad Alexandrum Antiochenum, numquam futurum affirmavit, ut Sedes Antiochena Romanae cederet, nisi quod illa in transitu meruit, ista susceptum, et apud se consummatum gaudet. Primis quidem temporibus eam Sedem occuparunt Episcopi sanctitate clarissimi, Evodius, Ignatius Martyr, Meletius, et Flavianus. At vero saeculo quinto vergente, dilacerato per Nestorii, et Eutychetis haereses Oriente, Antiochena Ecclesia turpiter deformata est: quippe quae divisa fuit inter eos, qui Concilii Chalcedonensis definitionibus sese opposuerunt, quique adhuc per hos dies Jacobitarum nomine subsistunt; et inter illos, qui e contrario Concilii dogmata ac decreta venerantes, Marciani Imperatoris edictis obsequentes fuerunt, atque hinc Melchitae, hoc est Regii, nuncupati sunt. Cum vero subinde Antiochenam Ecclesiam Patriarchae haeretica pravitate infecti invasissent, omnem lapidem Patriarchae Constantinopolitani moverunt, ut illam sibi subicerent; maxime vero postquam Oecumenici titulum sibimet arrogarunt: neque id frustra. Nam occupata saeculo septimo Syria una cum proximis Provinciis a Saracenis, et inde saeculo decimo ab Imperatore Nicephoro Phoca eorum manibus erepta, in Graecorum Imperatorum potestatem Antiochia devenit: proinde Antiocheni Patriarchae a Constantinopolitano selecti, ordinatique sunt; atque ita Melchitae

Graecorum schismatici se se immiscentes, Melchitae Graeci mox appellati sunt.

Post haec, ineunte saeculo undecimo, Petrus III. Patriarcha Antiochenus, de more Antecessorum suorum, S. Leone IX. Romano Pontifice se ad Patriarchatus dignitatem fuisse promotum significavit, in eam petens ab illo confirmari, sicuti revera confirmatus est, a schismate hac ratione secedens. Dorotheus I. cum Ecclesia Romana in Concilio Oecumenico Florentino sese conjunxit. Cum autem idem Patriarchatus rursus esset in schismatis tenebras delapsus, nulla resipiscentiae lux affulsit, nisi labente saeculo decimo septimo, ad quam iter primo stravit Euthymius Melchita Tyri, et Sidonis Archiepiscopus: deinde Athanasius Patriarcha, quique ei Primus successit Cyrillus, transmissa ad hanc Sanctam Sedem Fidei professione: cui Sancta Sedes penitus non acquievit, proinde nec Pallii dignitatem illis concedere opportunum judicavit.

Unus id temporis Patriarcha Cyrillus alter est, qui praesenti saeculo ad Patriarchatum evectus, electionis suae a Sancta Sede confirmationem obtinuit, cum suae erga hanc Sanctam Sedem obedientiae signa minime dubia dederit, fortissimumque se gesserit in ea asserenda adversus Sylvestrum schismaticum, qui Sedem Patriarchalem invasit; quamobrem in Monte Libano exulare cogitur. Praeest insuper Cyrillus noster genti, quae hodie Catholicos ingenti numero complectitur, quaeque a decem Episcopis, qui ipsum tamquam legitimum Patriarcham venerantur et colunt, provide gubernatur. Atque in Melchitis hisce vere Orthodoxis Venerabiles Antiochena Ecclesiae reliquiae, jampridem conseputae, reviviscunt. Huic itaque venerando viro, huic praeclaro Orthodoxae Fidei propugnatori Nos in hoc ipso Consistorio honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, postquam Orthodoxae Fidei professionem coram eo, cui id delegabimus, emisserit, libenter impertimur; ut factis comprobemus, id quod Leo IX. dixit Petro III. Antiochiae Patriarchae respondens: » *Maxima* » *Mater, Romana scilicet ac prima Sedes; tam* » *dilectae sibi Filiae: immo Consociae, nusquam,* » *et nunquam deerit.*

Peracta Oratione Pontifex, benedictione signo Crucis eis impertita, dimisit, atque etiam om-

nibus aliis simul exclusis Aulæ Consistorialis fores de more clausæ fuerunt, et Sanctissimus cum DD. Cardinalibus solus remansit, ut quæ in Consistorio Secreto peragenda erant, absol- veret; sicque Antiochenæ Ecclesiæ negotio, quoad Consistorium attinet, completo, quoniam laudati Patriarchæ Cyrilli Procurator desi- derio flagrabat pro singulari impertito benefi- cio Sanctitati Suæ ejusdem Patriarchæ no- mine gratias saltem privatim reddere, cum in publico id facere ei non licuerit, ideo post Con- sistorium, voti compos a Pontifice perhumani- ter effectus in intimo suo Cubiculo, familiari- bus tantum admissis, in hunc modum verba fecit:

Est sane, BEATISSIME PATER, cur hodie Antiochenus meus electus Patriarcha Cyrillus III. et immortaliter gaudeat, et gloriètur in Domino, et gratias amplissimas Tibi non agat modo, sed referat. Pallium Patriarchale, tam- diu ab illo desideratum, ac per tria et ultra lustra sine intermissione quaesitum, en tan- dem a Te, et per Te hodierno die summa cum celebritate consequitur; causæ quamplurimæ, quæ ad spirituale totius Patriarchatus sui re- gimen spectabant, et quæ numquam tot anno- rum cursu ex omni parte expediri potuere, a Te felicissime expeditæ: omnia Rituum dissid- dia, quæ universam Græcorum Gentem exa- gitabant, et quæ numquam hactenus componi valuerunt, a Te sapientissime composita, Pa- triarcha tandem, exul, afflictus, Patria, Do- mo, bonis cunctis expoliatus, undequaque vi- tæ periculis circumseptus, et ab omnibus de- stitutus, ita adjutus est a Te, ita defensus, et beneficiis, atque honoribus cumulatus, ut in Te uno invenerit, et Julium I., qui Sanctissi- mum Athanasium fraudibus, ac perfidia de- jectus fuerat, restituit; et Paschalem II., qui nullo modo Antiochenæ Sedis dignitatem immi- nui passus est; et Leonem IX., qui conatibus tutatus est honorem, quem Antiochenæ Eccle- siæ reliquerunt omnia Sactorum Patrum Con- cilia. Quantum autem ponderis accedit his om- nibus, si pensetur, facta hæc esse a Te eo tempore, in quo publicæ, gravissimæque to- tius Orbis Christiani calamitates, et curæ so- licitum Te semper distentumque habent, ac momentis singulis agitatum? Tanta hæc pro- fecto, sunt, ut Cyrillus ab his potissimum ex- citatus, gloriètur ad instar Apostoli in infir-

mitatibus, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis, pro Christo, et Sede Apostolica toleratis, paratusque sit ad majora in dies ex hæ ipsa de causa toleranda. Quid autem dicam de Decretis, a Sanctitate Tua nuper publicatis? Sicut sexcenti Chalce- donensis Concilii Patrès, auditis Leonis literis, exclamarunt: *Petrus per os Leonis loquutus est*: ita Cyrillus cum suis Episcopis, acceptis literis Tuis, exclamabit: *Petrus per os Benedicti lo- quutus est*. Filius scilicet ille est obsequentissi- mus Sanctæ Sedis a tenerrimis etiam unguicu- lis: in hac enim Urbe educatus, in hac sacris literis imbutus fuit, et in hac se totum Deo, et Sedi Apostolicæ consecravit, in Pontificio nimirum Collegio de Propaganda Fide, ubi per integrum decennium ad pietatis, et literarum studia totus incubuit. Hi sunt, Pater Sanctis- sime, genuini Cyrilli sensus; hæ totius Mel- chitarum Gentis, a Te in pristinum splendo- rem suum restitutæ, grætæ æternumque memiores significationes, quas in hoc amplissi- mo Orbis terrarum, augustissimoque Conses- su, omnium nomine Tibi contestor. Et quo- niam pauperies nostra, debitas Apostolicæ Tuæ, qua nos complecteris, charitati, grates referre non potest; vices saltem referet Fides, Obedientia, Veneratio, Amor, Tuorumque in nos beneficiorum immortalis memoria. Auge- bitur scilicet in nobis omnibus, Religionis Ca- tholicæ propagandæ studium, et indefessus erit in omnibus labor, ac vigilantia in extir- pandis erroribus, in ecclesiastica disciplina res- tituenda, et in Sedis Apostolicæ juribus de- fendendis. Praedicabitur a nobis nomen Tuum in sæcula, requiretur a generatione in gene- rationem; Sapientiam Tuam enarrabunt Gen- tes, et laudes Tuas enunciabit Orientalis Ec- clesia.

N U M. VII.

Ad Constit. CI. et CII. fol. 392.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro approbatione Synodi super obedientia præstita Patriarchæ Antiocheno Maronita- rum: cum concessione Pallii dicto Patriar- chæ.

Breviar. Ro- man. die 2. Maji

Baron. ad ann. 1113. Tom. 3 E- pist. Roman. Pontific. E- pist. 5.

In Consistorio Semipublico habito
die 13. Julii 1744.

ARGUMENTUM.

Postquam R. P. D. Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus, et Archiepiscopi, atque Episcopi nationis Maronitarum, omnia quaecumque ipsis Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS Papa XIV. per suas Apostolicas Literas in forma Brevis die 1. Septembris 1741., 14. Februarii 1742., 13. et 16. Martii 1743. injunxerat et praeceperat, exacte accurateque in Conventu Harissae in Monte Libano mense Octobri anni 1743. executi sunt; Synodicas Literas rerum gestarum seriem complectentes ad Sanctitatem Suam, et ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide scripserunt, quas Romam hoc anno 1744. die 31. Maji P. Desiderius de Domo Basciana, P. Jacobi Lucensis Ablegati Apostolici Secretarius, pertulit. His in Literis significant, terribilissimum schisma, quod ex duplici in Patriarcham Maronitarum Electione conflatum fuerat, utroque Electo mandatis Pontificis obtemperante, penitus evanuisse; ac Simonem Evodium auctoritate Apostolica electum Patriarcham, ab universis Maronitis exceptum fuisse: Synodi praeterea, Montis Libani a Sanctitate Sua probatae, ac confirmatae statuta, legesque sese adamussim servaturos, Patriarcham ipsum, Archiepiscopos, et Episcopos coram antedicto Ablegato Apostolico spopondisse.

Tam laeto accepto nuncio, Sanctissimus Dominus Noster statuit in proximo Consistorio facti tam memorabilis seriem Fratribus suis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus palam facere; eaque insuper peragere; quae Electus Simon Petrus Patriarcha, et Praesules Maronitae postulabant. Indictum itaque fuit de more Secretum Consistorium die 13. Julii 1744. et peculiariter nomine Sanctitatis Suae per R. P. Ignatium Reali primum Caeremoniarum Magistrum Collegiis tam Episcoporum Pontificio Solio Assistantium, quam Prothonotariorum de numero Participantium, nec non Reverendae Camerae Apostolicae Procuratore Fiscali hac de re admonitis, eadem die, postquam in Secreto Consistorio Ecclesiarum propositiones, ac alia occurrentia negotia fuerant absoluta, Aulae Consistorialis foribus undequaque apertis in illam, praeter praedictos Praelatorum ordines, quamplurimis etiam Nobilibus, et Collegiorum Pontificiorum Alumnis, aliisque

Orientalibus, et praecipue Maronitis, introcundi patuit aditus.

His dispositis, admonitisque Eminentissimis Marino, et Mosca antiquioribus ex praesentibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Diaconis, ut ad latus Sanctitatis Suae accederent, eidem Assistentes, praecedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui et Mazzerii vocantur, ab uno ex DD. Caeremoniarum Magistris, per Aulae portam e regione Pontificiae Sedis in Consistorium introducti fuere D. Joseph Andreas Scaramutius Sacrae Consistorialis Aulae Advocatus, R. P. Josephus Simonius Assemanus Procurator Electi Patriarchae, et P. Desiderius de Domo Basciana ab antedicto Ablegato Apostolico cum literis ejusdem Patriarchae, et Praesulum Maronitarum in Urbem adlegatus. Cum autem ante Consistoriale scamnum antierius in Tetragoni exitu in genua provoluti essent, Dominus Scaramutius scilicet in medio, R. P. Assemanus a dextris, et P. Desiderius a sinistris, idem Dominus Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit alloquutus.

Allocutio D. Advocati Sacrae Aulae
Consistorialis.

BEATISSIME PATER.

Habet SANCTITAS VESTRA ad sacros provolutum pedes Procuratorem Simonis Petri Electi Patriarchae Antiocheni Maronitarum. Nunciat idem Procurator, Reverendus nempe Pater Joseph Assemani, quid ante, quid post Electionem tum ab Electo Patriarcha, tum ab Archiepiscopis, et Episcopis dictae Nationis opportune gestum est, Deo Optimo Maximo annuente piissimae SANCTITATIS VESTRAE voluntati, qua sicuti universis Catholicis gentibus prospicere indesinenter curat, ita sapientissima dedit mandata, quibus Maronitas ad Religionis, ac disruptae inter ipsos pacis tranquillitatem restitueret; et profert transmissa authentica documenta, SANCTITATI VESTRAE exhibenda, quibus haec omnia humillime significet, atque testetur.

Tum vero Sanctissimus de Maronitarum patria, origine, Patriarchatu, fide, et eximio in Sanctam Sedem obsequio praefatus, quid ante et post electionem Patriarchae in Monte Libano a Maronitis Praesulibus, et hic in Urbe a Sancti-

tate Sua gestum fuerit, ornatissima et doctissima hac Allocutione exposuit.

Allocutio Sanctissimi Domini Nostri.

Venerabiles Fratres.

Antequam Vos certiores faciamus de iis, quae contigerunt in electione Venerabilis Fratris Simonis Petri Patriarchae Antiocheni, nonnulla Vobis in antecessum referre necesse est.

Non dubitamus eruditioni vestrae comperitum esse, Maronitas Christianos Syros ad Patriarchatum Antiochenum pertinere: quippe qui Syriam, et Phoeniciam maritimam ac mediterraneam, tum etiam Palaestinam, Cyprum, Aegyptum, aliasque Orientis partes incolunt; quorum tamen maxima pars in Monte Libano commoratur.

Eruditioni pariter vestrae notum esse censemus, quod saeculi septimi prope finem cum haeresis Monothelitarum in Patriarchatum Antiochenum grassaretur, Maronitae, quo se ab ea contagione integros servarent, statuerunt sibi Patriarcham eligere, qui a Romano Pontifice confirmaretur, ab eoque Pallii dignitatem acciperet. Cum autem, pluribus deinde saeculis elapsis, Saraceni Antiochiam, depulsis inde Latinis occupassent; cumque Latini ipsi Catholici in Montem Libanum, ubi a Patriarcha Maronitarum perbenigne recepti sunt, secessissent; Alexander IV. Romanus Pontifex Patriarcham ipsum Maronitarum Antiocheni Patriarchae titulo decoravit: quem quidem titulum ad hanc usque diem Patriarchae Maronitae retinent, etiamsi in Monte Libano sedem perpetuam habuerint.

Profecto Maronitae fuerunt semper, quales et hodie sunt, integre Catholici, cum hac Sancta Sede conjuncti, et erga suum Patriarcham, tum etiam erga Romanum Pontificem obsequii ac reverentiae pleni. Cum autem homines sint, mirandum non est, aliquando humani quicquam inter eos accidisse, et accidere, in eo praesertim, quod eorum Patriarcham spectat.

Recordari potest unusquisque Vestrum, quid acciderit in Pontificatu felicitis recordationis Clementis XI. qui Patriarcha Jacobo deposito, cum injuriam praeclaro illo Praesuli, tum etiam Apostolicae Sedis iuribus, quae electionem ejus confirmaverat, illatam nosset, Patrem Laurentium a Sancto Laurentio ex Mino-

ribus Observantiae, tum Sancti Sepulcri Custodem, deinde Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, eo misit, ut, auditis iis, quae Patriarchae opponebantur, ad hanc Sanctam Sedem illa referret. Quo facto, eum in Congregatione de Propaganda Fide fuisset res mature discussa, Congregatio ipsa, optimi Praesulis innocentia cognita, in Patriarchalem Sedem, unde fuerat injuste dejectus, eum esse restituendum censuit. Cumque sententiam hanc Summus Pontifex ratam habuisset, ad optatum finem deducta res fuit. Quocirca Maronitae hoc novum suae erga Romanam Sedem obedientiae dederunt argumentum.

Pontificatus quidem nostri tempore nullus fuit, Deo favente, apud eos Patriarcha depositus. Sed aliud contigit, quod molestia non exigua animum nostrum affecit. Decessit anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Josephus Petrus Gazenus Patriarcha: et cum Archiepiscopi, et Episcopi Maronitae ad Successorem eligendum de more convenissent, in factiones duas divisi sunt; quarum altera elegit, seu postulavit Patriarcham Eliam Archiepiscopum Arcensem, altera Tobiam Archiepiscopum Cypri. Facile erit unicuique Vestrum animo concipere, qualis esset Maronitarum Catholicorum Montis Libani ex duplici illa electione conflictus animorum, ac perturbatio. Alii quidem uni, alii alteri electo adhaerebant: et ecce dissensio, et schisma, eo magis periculosum, quo magis regio illa ab Apostolica Sede remota est, et in medio Principum infidelium, immo, dici potest, in manibus Turcarum posita. Quare Nos ex his omnibus summam Catholicae Religionis perniciem in ea regione metuebamus, in qua perpetuo, peculiari Dei gratia, incorrupta viguit.

Uterque electus, seu postulatus Romanae Sedis auctoritatem imploravit: uterque nuntium ad Nos ablegavit, precibusque institit, ut, competitoris electione, seu postulatione rejecta penitus ac deleta, electionem, seu postulationem sui firmam ratamque haberemus, cum utraque pars opportuna ad id documenta, et bene longas facti et juris Scripturas a Patronis et Advocatis utriusque partis Romae compositas Nobis exhibuisset.

Cum igitur de electione, aut postulatione in Orientem facta res ageretur, visum fuit Nobis expedire, ut Cardinales aliquot ex Congregatione Generali de Propaganda Fide selige-

rentur, qui coram Nobis congregati, utriusque competitoris jura rationesque accurate perpendere. Examinatis itaque, quanta potuit diligentia, pro utraque parte juribus, et rationibus, una eademque fuit Cardinalium sententia, neutram electionem, seu postulationem posse a Nobis ex praescripto Sacrorum Canonum admitti, seu confirmari. Ex quo autem neutra subsisteret, propositum fuit, an, et quanam ex illis a Nobis sanari, seu Apostolica auctoritate roborari deberet. Sed communi pariter consensu decretum est, nullam esse sanandam. Consultum fuit denique, quid consilii in ejusmodi rerum statu capere expediret. Summa fuit, illud arbitrio, et prudentiae nostrae relinqui.

Obversabantur animo nostro variae, et graves cogitationes propter ejusmodi rei difficultates, quae passim occurrebant. Communicata itaque re cum Venerabili Fratre nostro Vincentio Cardinali Petra Episcopo Praenestino, et Congregationis de Propaganda Fide Praefecto, cujus doctrinae, et spectatae in rebus Canonici intelligentiae atque usus, praeter tot praeclara Opera edita, Nos certe Testes sumus, cum saepe, dum in minoribus essemus, frequenti cum eo congressu convenerimus, statuimus aliquorum Pontificum Praedecessorum nostrorum vestigiis insistere: qui licet sedulo caverent, ne jus alienum laederetur, neque electionum canonicarum jure privarentur ii, qui illud obtinebant, cum nihilominus animadverterent, electum, nulla licet sui culpa, Ecclesiae tamen bono minime profuturum; aut pluribus electis, si alter alteri praeferretur, turbas nequaquam sedari, sed magis augeri; neque inde pacem populorum regimini adeo necessariam sperari ullo modo posse; alium quidem extra electos, seu postulatos assumpserunt, sive assumptum probaverunt.

Quocirca illustre satis exemplum Nobis in Annalium Ecclesiasticorum monumentis occurrat. Defuncto S. Eustathio Patriarcha Antiocheno, cum Ariani quemdam ex suis, Euzojum nomine, Catholici vero Meletium Patriarcham elegissent; Lucifer Calaritanus, et Eusebius Vercellensis Episcopus, qui id temporis in Oriente Sedis Apostolicae legatione fungebantur, electionem utriusque nullam irritamque declararunt, et Patriarcham statuerunt Paulinum: id quod Summis Pontificibus Liberio, et Damaso confirmatum fuit, tum etiam Sancto

Athanasio cum Ecclesia Alexandrina, et Divo Hieronymo, qui ab eodem Paulino ordinatus fuerat Presbyter, maxime probatum.

Hoc praeclarum exemplum et Nos secuti, ad elidenda discordiarum semina, pacemque inter Maronitas conciliandam, Simonem Petrum Evodium Damasci Archiepiscopum in Patriarcham Antiochenum Maronitarum elegimus, et constituimus. Fuit Evodius Romae a puero in Collegio Maronitarum educatus, ibique liberalibus disciplinis institutus, clarum de se nomen reliquit. Est ille inter Episcopos Maronitas Decanus. Aberat longe a turbarum praesentium tumultu, quibus se minime miscuerat; seseque ab omni ambitu alienum ostenderat, cum omnem operam posuisset, ne Patriarcha eligeretur. Hunc itaque Patriarchatu prae caeteris dignum censuimus, atque illi Patriarchae dignitatem contulimus, spe freti, hac ratione Nos Ecclesiae illius bono maxime profuturos, et schisma omne penitus extinctum iri. Complures igitur Apostolicas Litteras expediri mandavimus, easque Fratri Aloysio e Casali majori ex Ordine Minorum de Observantia, in Collegio Sancti Bartholomaei ad Insulam linguae Arabicae Lectori traditas, per ipsum deferri curavimus ad Patrem Jacobum Lucensem ejusdem Ordinis in Terra Sancta Visitatorem, et Vicarium Apostolicum, quem quidem Nos ad Maronitas Apostolicae Sedis Ablegatum constituimus. In iis autem Literis illud expresse declaravimus, hanc Patriarchae electionem non a Nobis esse factam ad jus tollendum Episcopis Maronitis in futuris successive electionibus suorum Patriarcharum, sed ad dissensiones amputandas, eorumque Ecclesiae pacem, ac tranquillitatem restituendam.

Ecce, quod Vobis exponendum erat, antequam Patriarchae electi, tum Episcoporum, et Archiepiscoporum Maronitarum literae, tum etiam documenta perlegerentur, ex quibus quidquid in ejusmodi re factum sit, facile intelligetis.

Expleta Sanctissimi Allocutione, R. P. Assemanus Procurator, et P. Desiderius Literas Patriarchae, et Praesulum Maronitarum in theca auro ornata repositas prae manibus gestans, comitante Caeremoniarum Magistro, ad deosculandum Sanctitatis Suae pedes, consuetis emissis genuflexionibus, accessere. Et Assemanus quidem eductas e theca literas, ori prius in obsequii signum admotas, Sanctissimo Domino Nostro hu-

millime obtulit: Sanctissimus autem illas R. P. Vincentio Lucchesinio Brevium Apostolicorum ad Principes Secretario tradidit, ut prius Arabice a D. Andrea Scander, linguae Arabicae in Urbis Archigymnasio, et in Collegio Urbano de Propaganda Fide Professore, atque Interprete recitarentur; deinde Latine ab eodem R. P. Lucchesinio. Inde vero praefati R. P. Assemanus, et P. Desiderius redeuntes, in loco suo juxta D. Advocatum Consistorialem genuflexi constiterunt; donec Literae, quo hic impressae sunt ordine, legerentur.

ARCHIEPISCOPORUM, ET EPISCOPORUM Maronitarum Documentum.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

Die septima mensis Octobris Anno 1743. hora quarta post meridiem, convenerunt Illustrissimi ac Reverendissimi Domini Archiepiscopi, et Episcopi Nationis Maronitarum in Ecclesia Sanctae Mariae et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli Fratrum Minorum in Arissa, jussu Reverendissimi Patris Jacobi de Luca Ablegati Apostolici. Postquam autem idem Ablegatus antedictos Antistites adhortatus fuisset, eorumque animum ad hoc praeparasset, ut debitam Decretis Sanctae Sedis obedientiam, submissionemque exhiberent, invocato Sancto Spiritu jussit, primum quidem recitari, atque promulgari ablegationis suae Breve Pontificium: deinde alterum Breve, quo Illustrissimorum ac Reverendissimorum Episcoporum Eliae, ac Tobiae ad Antiochenum Nationis Maronitarum Patriarchatum Electiones irritae, ac nullae declarabatur. Tertium denique Breve, quo Simon Archiepiscopus Damasci a Summo Pontifice feliciter Regnante ad eundem Patriarchatum evehebatur. Cumque haec Brevia omnes auditione accepissent, ut propensiori quodam studio se obedientes, ac morigeros mandatis Pontificiis ostenderent, illico ad Aram maximam, cujus in medio Illustrissimus ac Reverendissimus electus ac declaratus Patriarcha sedebat, sese contulere, eique tamquam suo Patriarchae se subditos subjectosque professi sunt.

His quiete tranquilleque gestis, agitari coeptum est de modo ac tempore peragendae publicae Ecclesiasticae Coeremoniae, quae ab ipsis in Patriarcharum inauguratione servari consuevit. Ea vero ad undecimum ejusdem

mensis diem, Divino favente Numine, indicta fuit. Sacram autem illam functionem, qua majori optandum esset pace ac tranquillitate, circa horam diei septimam, in eadem Ecclesia inchoavit, perfecitque Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus Elias, una cum reliquis Illustrissimis ac Reverendissimis Archiepiscopis, et Episcopis, qui ut horum omnium indubium darent testimonium, praesentibus literis scripto chirographum, propriumque sigillum apposuerunt.

Datum in Arissa die 12. Octobris anno 1743.

Archiepiscopi, et Episcopi.

Elias Arcae,
Philippus Lystrae.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Epistola electi Patriarchae ad Sanctissimum.

*Sanctissimo ac Beatissimo, Patri, ac Domino
Nostro.*

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, et Petri Apostoli
Successori.

SANCTISSIME PATER.

Ego Simon Petrus Evodius, olim Damasci Archiepiscopus, nunc vero miseratione Dei, et Sanctitatis Tuae beneficio Patriarcha Antiochenus, flexis genibus ad purissimos tuos Pedes subnisse ac reverenter provolutus, Beatitudini Tuae expono, apostolicas me literas accepisse, quibus mihi demandasti, ut Patriarchalem Nationis Maronitarum Dignitatem susciperem. Tua igitur ipsius gratia, et in obsequium Apostolici mandati tui, id munus suscepimus, tametsi nihil esse in me cognoscerem, quare hoc mihi beneficium conferatur, aut quo pacto humeris meis onus istud portare queam. Venerabiles autem Fratres mei Archiepiscopi,

et Episcopi non modo non sunt mihi reluctati, sed summa potius cum reverentia et obsequio, subjectionem, et obedientiam coram Reverendissimo Patre Jacobo de Luca, Sanctitatis Tuae Ablegato, exhibuere. Oro itaque, quaesoque, pro tua illa Tibi insita erga omnes benignitate singulari, ut coeleste mihi auxilium precibus tuis a Deo implores, cujus in terris vices geris: sum etenim undequaque calamitatibus, ac molestiis circumseptus.

Porro nostrarum apud Sanctam Apostolicam Romanam Sedem causarum Procuratorem deputavi, ac praefeci R. P. D. Josephum Assemanum, Virum in Ecclesia Dei celebritate nominis clarum: qui Pallium confirmationis a Sanctitate Tua supplex nomine meo petat, impetret, atque recipiat: Quam mihi gratiam in Apostolicis literis, pro tua Te humanitate non denegaturum significasti. Eidem vero Procuratori ante omnia mandavi, ut debitam Sanctitati Tuae, et Apostolicae Sedi, quae Orthodoxae Fidei petra est, et fundamentum, sine quo salus aeterna obtineri nequit, obedientiam omnino praestet; et quoniam mihi procul agentis, quantum vellem, et optarem, fas non est, ipse coram maximas Beatitudini Tuae gratias verbis accuratissimis agat, de collato mihi Patriarchalis Dignitatis beneficio, deque acceptis muneribus omnibus, quae ad bonae memoriae Decessorem meum a Te transmissa fuerant: quaeque per Ablegatum tuum sunt mihi tradita. His sane donis incredibilem tuum erga me amorem, ac singularem humanitatem, ut libenter agnosco, ita studio colam sempiterno.

Idem Ablegatus tuus recitavit mihi, et Venerabilibus Fratribus meis Archiepiscopis, et Episcopis alias Apostolicas literas, quibus nostram Synodum in Monte Libano nuper celebratam Sanctitas Tua confirmare dignata est. Reliqua praeterea Decreta ad eam rem spectantia, quae post confirmatam Synodum edita fuere. Haec porro omnia, qua decet, animi submissione et excepiimus, et probavimus: Nosque eadem ad exitum perducturos spondimus: quod apostolicis tuis Deo acceptis, gratisque precibus freti speramus.

Antequam autem Patriarchalem Dignitatem inirem, orthodoxae Fidei Professionem, ac iuramentum fidelitatis de more praescriptum emissem coram Venerabili Patre meo Elia Masebi, Archiepiscopo Arcensi, et coram Apostolico Ablegato tuo, quem commissi sibi muneris

partes omnes prudenter, diligenter, accurateque implevisse testamur.

Obsecro itaque, ut me in tuorum servorum numerum amodo adscribas: sunt enim et alia quaedam negotia, quae ad Me, et ad nostram Antiochenam Sedem pertinent, quaeque laudatus noster Procurator Sanctitati Tuae est expositurus. Id quaeso gratiae mihi novellae plantae tuae concede, ut quas ille nomine meo porriget, ne patiaris pro tua eximia, ac universum terrarum orbem complectente benignitate, irritas esse, et inanes preces.

Ipsius vero Procuratoris mei rationem habere velis. Sunt enim magna illius in Apostolicam Sedem merita, nec minora erga Antiochenam Ecclesiam nostram beneficia. Nos autem non fugit, extitisse quosdam, qui apud Sanctitatem Tuam ipsi labem infamiae aspergere sunt conati. Te igitur etiam, atque etiam rogo, ut pro tua, quae in universo mundo celebratur clementia, illius rationem habeas, neve fidem tribuas eorum dictis, qui eidem adversantur. Praeclara etenim, quae gessit opera, animique ipsius candor, ac fervens Religionis studium, eundem declarant contra jus, et aequum ab adversariis insinulatum fuisse.

Haec omnia, Sanctissime Pater, precibus a Te, quam possum, studiosissime contendo, tuisque iterum sanctis pedibus demississima oscula defigens, Deum oro, et obtestor, ut ad multos Te annos sanum, et incolumen servet.

Datum in Conventu Arissae in Chesroano die 12. Octobris Anno 1743.

Sanctitatis Tuae humillimus et obsequentissimus Servus, et Creatura,
Simon Petrus Evodius Patriarcha
Antiochenus.

Epistola Archiepiscoporum, et Episcoporum
ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac D. Nostro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, et Petri Apostoli
Successori.

SANCTISSIME PATER.

Nos Archiepiscopi, et Episcopi Antiochenae Sedis, Sanctitatis Vestrae Servi, ad puros Ve-

stros Pedes submissee, ac reverenter provoluti significamus, Reverendissimum Patrem Jacobum de Luca Ablegatum Vestrum, statim atque huc pervenit, Apostolicas ad Nos literas Vestras pertulisse, quibus lectis et auditis, continuo Nos omnes Reverendissimo Domino Simoni Patriarchae a Sanctitate Vestra constituto obedientiam exhibuimus, tanta cum animorum consensione, ut nemo nostrum contra vel hiscere, vel unum verbum proferre ausus sit. Idque in obsequium Sanctitatis Vestrae, et Sedis Apostolicae: est enim Nobis exploratum, et compertum, Apostolicam Sedem esse Petram Orthodoxae Fidei, quam a Majoribus nostris accepimus: Nosque universi parati sumus sanguinem nostrum in illius gratiam profundere. Gratias igitur Sanctitati Vestrae agimus, quam possumus, maximas de Apostolica, quam nostri gessistis cura, in hoc praesertim calamitoso rerum statu, in quo eramus constituti.

Idem Reverendissimus Ablegatus Vester, qui munere suo apud Nos prudenter, sapienter, ac studiosissime defunctus est, alias Nobis tradidit Apostolicas literas Vestras, quibus Synodum nostram Libaniticam confirmatis: quas quidem literas, qua filios obsequentissimos decet, reverentia suscepimus: obsecrantes Deum Optimum Maximum, ut quae in ea Synodo sunt constituta, opere impleamus, quod sanctis precibus Vestris, et Apostolica Benedictione freti, Nos facturos speramus.

Quod reliquum est, Te etiam atque etiam, Beatissime Pater, rogamus, ut antedicto Patriarchae nostro una cum reliquis consuetis spiritualibus muneribus Pallium confirmationis mittatis; atque iterum prono corpore ad terram procumbentes, Sanctos Pedes Vestros reverenter deosculamur, Deumque rogamus, ut Sanctitatem Vestram diu servet incolumem. Amen.

*Sanctitatis Vestrae humillimi, et obsequentissimi
Servi Archiepiscopi, et Episcopi.*

Elias Arcae.
Philippus Lystrae.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Absoluta antedictarum Epistolarum Arabica lectione, et Latina earundem interpretatione, D. Advocatus Consistorialis hanc Allocutionem adjecit.

Allocutio D. Advocati Consistorialis.

Audivit ex his SANCTITAS VESTRA, quanta Electus Patriarcha se gesserit humilitate simul, atque solertia: quanta Archiepiscopi, et Episcopi obedientia, ut quae sibi per Literas in forma Brevis injuncta fuerunt, sedulo executioni mandarent. Dum ergo obsequentissimos sese Filios praestiterunt, paternam SANCTITATIS VESTRAE exorant elementiam, ut Apostolicam, quatenus opus est, confirmationem iis omnibus, quae in ipsorum Synodo tam ante, quam post receptam praefati Patriarchae Electionem acta sunt, elargiri dignetur.

Post haec Sanctissimus, intermissam Allocutionem proseguens, Electum Patriarcham, et Praesules, totamque Maronitarum nationem, necnon ipsum Ablegatum Apostolicum, hoc laudum praeconio exornare, simulque quaecumque ab ipsis in executionem Brevium Apostolicorum gesta fuerunt, benigne approbare, et quatenus opus sit, Apostolica auctoritate confirmare dignatus est.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

Intellexistis jam, Venerabiles Fratres, omnipotentis Dei ope, Antiocheni Patriarchae electioni finem summa cum pace impositum, et ea ratione, quam Nos, Deo ipso, ut putamus, inspirante, proposuimus. Simon Petrus Evodius Damasci Archiepiscopus ad Patriarchatum evectus est. Apostolica nostra Brevia singulari veneratione recepta sunt, et executioni mandata. Pater Jacobus Lucensis, Ablegatus Apostolicus, multa cum laude se gessit. Duo illi Praesules, Elias, et Tobias, qui, ut paulo ante audistis, in Patriarcham electi fuerant, vix audita Patriarchae electione a Nobis facta, statim acquieverunt; et ipsimet Patriarchae sese subjicientes, palam profecto fecerunt, quanta sit eorum erga hanc Sanctam Sedem obedientia. Commendatione pariter summa digni sunt Archiepiscopi, et Praesules Maronitae, tum etiam tota Maronitarum gens. Proinde Nos amplissima illa elogium, quibus Romani

Pontifices Praedecessores Nostri eam cohonestarunt, libenter subscribimus; cum Pius IV. in quibusdam suis Apostolicis Literis affirmaverit, tot millia hominum, quibus componitur, numquam adorasse Baal; qui tametsi haereticis, et schismaticis circumsessi, semper tamen in Christiana Fide, et Catholica Religione constantes perstiterunt: cum Clemens VIII. hoc ipsum confirmaverit, addendo, Maronitas Romanae Ecclesiae, Parenti omnium fidelium, et Magistrae, semper obedientiam praestitisse: cum Paulus V. in suis Literis Maronitas rosarum similes esse dixerit, quod, singulari Dei gratia, inter spinas infidelitatis in Oriente florent: cum Urbanus VIII. in suis pariter Apostolicis Literis asseruerit, non occidisse Carmeli decus, neque extinctam esse Libani gloriam; quandoquidem Patriarcha, Praesules, et Sacerdotes Maronitae in Apostolica Sede, ac Romano Pontifice Divi Petri auctoritatem venerantur: cum denique Clemens XI. in suis Apostolicis Brevibus in lucem editis similia, et alia plurima in Maronitarum commendationem congererit.

Utuntur Maronitae Ritu huic Sanctae Sedi probato, quique ad Ritus Romanum quamproxime accedit; cum et ipsi in azymo, non in fermentato conficiant: Sacras Vestes ad Ecclesiae Romanae formam adhibeant: Missas privatas, pluresque in diem super eodem Altari celebrent: neque in Missa aquam calidam, ut Graeci, apponant; cum denique soli Episcopi Confirmationis Sacramentum conferant: et novum Calendarium juxta correctionem Gregorianam apud eos in usu sit. Quare nonnulla legentes ipsorum monumenta ad Nos hac occasione transmissa, mirati sumus, quod quae circa novum suum Patriarcham, licet antea ordinatum Episcopum, praestant, ea Consecrationis nomine vocarent: at vero si conferantur, quae ipsi faciunt cum Patriarcha, qui Episcopus non sit, cum iis, quae facere solent cum Patriarcha ad Episcopatum jam promoti, facile erit intelligere, hanc quidem non esse Ordinationem, neque veram Consecrationem, sed solemnem potius benedictionem, ac publicae obedientiae protestationem, aut etiam Divini super ipsum Patriarcham, ejusque regnum auxilii implorationem. Et sane apud nostrates quoque Auctores, immo in quibusdam Pontificum Romanorum Literis Ordinatio, et Consecratio pro benedictione, electione, ac solem-

ni auguratione usurpantur. Neque vero apud illos id novum ac recens inventum; sed ritus, et coereemonia ex vetusto Rituali Syriaco deprompta: quemadmodum Petrus Maronitarum Patriarcha ad Leonem X. retulit, et in ultima Libanensi Synodo ab hac Sancta Sede confirmata, tantoque, ut audistis, plausu recepta, explicatur.

Ut vero eo revertamur, unde discessimus, primum Deo immortalis, honorum omnium datori, gratias, quantum possumus, ex corde agimus. Deinde quaecumque gesta sunt in executionem Brevium nostrorum ab Episcopis, et Archiepiscopis Maronitis pro Simone Evodio Damasci Archiepiscopo, et a Nobis Patriarcha Antiocheno per Literas Apostolicas constituto, approbamus, et, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica confirmamus.

Peracta Sanctissimi Allocutione; Dominus Scaramutius Advocatus Consistorialis instantissime, eidem Pontifici pro Pallio supplicavit, in haec verba.

Instantia D. Advocati pro Pallio.

Non beneficentiae Tuae, PATER SANCTIS-SIME, hic finis est. Ecclesiam Antiochenam a dissidiis purgasti: Patriarcham ei dedisti acceptissimum, ac meritissimum: quae acta sunt, Tua benignitate, atque auctoritate confirmasti. Superest nunc, ut quod complementum est, Patriarchalis Dignitatis, eidem pari humanitate concedas; Pallium scilicet de Corpore Beati Petri Apostolorum Principis sumptum, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, et pro quo obtinendo idem Rev. Pater Joseph Assemanus hic praesens peculiari legitimo mandato suffultus, Electi Patriarchae Simonis Petri nomine, instanter, instantius, et instantissime supplicat.

Cui postulationi Sanctissimus Dominus Noster benigne annuit, inquiens.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

Non semel hac nostra aetate Archiepiscopi, et Patriarchae Orientales honore Pallii donati sunt. Consimili celebritate Pallium a Clemente XI. pro Patriarcha Alexandrino Nos postulavimus, et obtinuimus, cum inter Advocatos Consistoriales ageremus. Nos item manibus

nostris eodem ornavimus Petrum Armenorum Catholicorum Patriarcham. Nos ipsi hoc anno ad Cyrillum Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum electum illud solenni ritu misimus. Itaque libenter admittimus petitionem Pallii Nobis factam pro Simone Petro Patriarcha Maronitarum electo, statim ac ipse Fidei professionem rursus emisit, erga hanc Sanctam Sedem juramento fidei de more praestito.

Quin etiam uberiora tam erga ipsum Patriarcham electum, quam erga Clerum universum, et Populum Maronitarum, benevolentiae Nostrae argumenta exhibere cupientes, Pauli V. Praedecessoris Nostri exemplo, qui peculiari sua Constitutione ad Petrum Patriarcham Maronitarum Apostolicam Benedictionem misit, cum facultate Clero, et Populo Maronitarum benedicendi, et Indulgentias elargiendi, Nos quoque praedicto Simoni Patriarchae Apostolicam Nostram Benedictionem amantissime impartimur, ut sive, per se, sive per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, praediis, et bonis quibuscumque, solenni ritu semel benedicere; iis vero utriusque sexus, qui per Poenitentiae Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refectioni, benedictioni hujusmodi praesentes interfuerint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, eadem auctoritate nostra Apostolica largiri possit ac valeat.

Hac allocutione completa Procurator Generalis Sanctitatis Suae, et Camerae Apostolicae in Consistorio Cappa indutus ad RR. PP. Protonotarios et Notarios Apostolicos conversus, in hunc modum interpellavit.

Ego Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri, et Camerae Apostolicae Procurator Generalis rogo vos omnes Protonotarios, et Notarios Apostolicos hic praesentes, ut de omnibus gestis a R. P. Simone Petro Electo Patriarcha Antiocheno, ut ex authenticis Literis ejusdem nuper lectis, audistis, nec non de Actorum per eundem Electum Patriarcham, Archiepiscopos, et Episcopos gestorum approbatione, ac concessione Pallii eidem Patriarchae a Sanctissimo Domino Nostro, Decretoque super illius concessione a Sanctitate Sua

benigne edito, unum, seu plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Tunc ante dictorum Protonotariorum Decanus subdidit. Conficiemus. Et ad intimos Sanctitatis Suae Cubicularios conversus, dixit: Vobis Testibus.

Denique R. P. Assemanus electi Patriarchae Procurator, pro singularibus a Sanctitate Sua collatis beneficiis, ejusdem Patriarchae nomine gratias acturus, in hunc modum verba fecit.

Gratiarum actio nomine electi Patriarchae.

BEATISSIME PATER.

Non uno Tibi nomine Simon Petrus Evodius, Consanguineus meus, a Te electus, et confirmatus Antiochenus Maronitarum Patriarcha, gratias agit immortales, et referet quotidie maximas. Nam Synodum Nationalem in Monte Libano Apostolica auctoritate celebratam, cuius ipse pars magna fuit, ejusque leges, atque Constitutiones, quibus *Ecclesiastica Disciplina facilius retineri possit, et omnes suspiciosa consuetudo a rebus sacris prorsus amoveatur*, supremo Tuo judicio decretoque probasti, ratas habuisti, servandasque jussisti. Quum vero Maronitarum Archiepiscopi, et Episcopi duas in factiones divisi ac duplici electo suae Nationis Patriarcha, schisma conflassent, et Catholicum suum Gregem, Deo et Apostolicae Sedi fidissimum, in discrimen adduxissent, ne per domesticas discordias a vera pietate discederet, huic malo sapientissime occurrere properasti, deleta utraque illa in Patriarchalem Sedem illegitima cooptatione. Cumulus denique eximiae Tuae in Maronitas omnes, et ad ipsum praecipue Simonem Petrum, benevolentiae ac benignitatis tum accessit, quum eundem, ad tantam Dignitatem non modo sua studia non conferentem, sed ne cogitantem quidem, Patriarcham Antiochenum delegisti, eique honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis officii plenitudo continetur, summa cum celebritate contulisti. Verum his omissis, quae tantopere testata vulgataque sunt, illud plane verbis exprimere haud facile fuerit, quantum Sanctitati Tuae debeat, quod cum ipsius, tum suae Gentis fidem, et obedientiam tam deserta oratione, tamque incomparabili eloquentia,

Breve SS. N. ad Jos. Patriar. 27. Sept. 1741. Breve ejusdem 27. Sept. 1741. et die 1. Feb. 1742. Breve ejusdem die Martii 1742. et 17. Apr. 1744.

Breve ejusdem die 10. Martii 1743.

laudem praeconis exornasti. Quidquid autem hoc est, quod nuper Maronitae fecerunt, Tui unius nutus omnes intuentes, et sequentes; id Tibi, BEATISSIME PATER, omni jure debebatur propter immortalia Tua, tuorumque Civium erga illos beneficia. Te enim admirante vehementissime, quod in tanta Dignitate vigil semper et intentus, quum maxima quaeque totius Christiani orbis optime ac prudentissime regas atque disponas, in rebus etiam Montis Libani mira diligentia atque sedulitate, quasi id Tibi solum agendum esset, verseris. Bononiensium vero Civium Tuorum, qui de Maronitis optime sunt meriti, memoria numquam apud ipsos consenscet: Gregorii, inquam, Tertii decimi Pontificis Maximi, Gabrielis Palaeotti Cardinalis, primi Bononiae Archiepiscopi; et Joannis Baptistae de Lambertinis Societatis Jesu, gentilis Tui, viri Dignitatum abdicatione clarissimi: quorum primus Collegium hic in Urbe pro Maronitis fundavit, ex quo Collegio, tamquam ex Equo Trojano, tot Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, et praestantissimi doctrina atque pietate Viri prodire: in quo etiam electus meus Patriarcha a prima aetate literis humanioribus eruditus, caeteras facultates, cum humanas, tum divinas summa cum laude est adsequutus. Alter ejusdem Collegii Protector, Tertius denique Rector, eum laborum curarumque suarum fructum retulere, ut complures insignis eruditionis, eximiaque probitatis Alumnos temporibus suis floruisse gauderent. Haec igitur studiose, diligenterque meus Patriarcha apud se cogitans, Tuorumque magnitudine meritorum inductus, quod olim Decessori Tuo Leoni Decimo Petrus Maronitarum Antiochenus Patriarcha pietate ac religione conspicuus, exemplo Majorum palam ac publice professus est: *quia sive vicinus, sive morimur, pro Dei, Ecclesiae, ac SANCTITATIS VESTRAE honore, quaecumque etiam durissima perpeti aequanimiter parati sumus: sumus namque sub perfecta obedientia SANCTITATIS VESTRAE, et Sanctae Romanae Ecclesiae in omnibus, quae nobis praecipit, et imponit: eandem ultra hodie Maronitae omnes, eandem Electus meus Patriarcha, in SANCTITATEM TUAM, et Apostolicam Sedem non verbis tantum, sed illustribus etiam factis ostendunt, et pollicentur obsequii significationem. Sibi enim, suaeque Genti testantur devinctam beneficio voluntatem ob susceptam,*

gestamque perpetuam ab hac Sanctissima Sede curam fovendae in ipsis Catholicae Religionis, *quam a Petro Apostolorum Principe sibi traditam, integreque a majoribus suis conservatam, nec Infidelium jugum tam grave corrumpere, nec Haereticorum, aut Schismaticorum propinquitat labefactare potuit.* Ita Electus meus Patriarcha, et Maronitae omnes, de fide Catholica, deque suo erga Sanctam Romanam Ecclesiam obsequio, ac veneratione senserunt semper, ac sentire pergunt. Hac grati animi significatione studium Tibi suum agnoscendis, et praedicandis Tuis erga ipsos beneficiis, in hoc Augustissimo Consensu declarant. Quod superest, SANCTISSIME PATER, *Nationem istam tot tantisque inter Haereticos, Schismaticos, et Infideles, veluti rosam inter spinas, circumdatam angustiis, et calamitatibus, amplissimo SANCTITATIS TUAE patrocínio, quod Innocentius III. Decessor Tuus fecerat, fulcire velis, et in clientem accipere. Tuo Patriarcham ipsum praesidio tuere. Perfice eam, quam plantavit dextera tua: fiat manus Tua super virum dexterae tuae, et super filium hominis, quem confirmasti Tibi.*

His expeditis, una cum P. Desiderio idem R. P. Assemanus ad deosculandum Sanctitatis Suae pedes, factis de more genuflectionibus, iterum accessit.

NUM. VIII.

Ad Constit. XX. fol. 65. et CXX. fol. 497.

DECRETUM

Sanctae Universalis Inquisitionis super perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia sollicitantium, vel Sacrificio Missae abutentium ad sortilegia.

Feria V. Die 5. Augusti 1745.

In Generali Congregatione Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Divina Providentia Papa XIV., et Eminentiss., ac Reverendiss. DD. S. R. E. Cardinalibus adversus haereticam pravitatem Inquisitoribus Generalibus a S. Sede Apostolica specialiter deputatis.

Pius IV. Epist. ad Moysen Maronit. Patriarch. I. Sept. 1562.

Clem. VIII. ad Sergium Patriarch. I. Aug. 1595.

Urb. VIII. ad Johann. Patriarch. 30. Aug. 1625.

Clem. IX. ad Jacobum Patriarcham, Episcopos, et Maronitas omnes 29. Jan. 1721.

Breve SS. D. N. die 16. Mart. 1743.

Innocentii XI. Bulla ad Hieremiam Moronitarum Patriarcham die 3. Jan. 1715. Psal. 79.

Gregor. XIII. Bul. in final. Collegii Maronitar. die 27. Junii 1584.

Gabriel Card. Palaeottus Protector Collegii Maronit. ab anno 1591. ad annum 1597. Jo. Baptista de Lambertinis Societatis Jesu, Rector ejusdem Collegii a die 17. Julii 1594. idem Feb. 1696.

Concil. Lab. tom. 14. p. 34. Vide Hist. Maronit. ad Horatium Paganum Tom. 4. Conc. Labb. 1461. et responsionem ejusdem Concilii ad Concil. Labb. 1463.

Sanctissimus Dominus Noster sollicite animadvertens, quam grave sit delictum illorum perditorum hominum, qui Sacrosancto Missae Sacrificio, ac salutaris Poenitentiae Sacramento, ad Animarum reparationem a Christo Domino institutis, in illarum perniciem, et damnationem abutuntur, decrevit, quod in posterum Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares cujuscumque Ordinis, Instituti, Congregationis, et Societatis etiam de necessitate exprimendae, vel in actu Sacramentalis Confessionis, sive illius occasione, aut praetextu, ad turpia sollicitantes, vel Sacrificio Missae abutentes ad sortilegia, praeter poenas a Jure, et Apostolicis Constitutionibus, ac signanter san. mem. Sixti V., et Gregorii XV. contra eosdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitationem incurrant ad praefati Sacrificii celebrationem; quodque ejusmodi Decretum significetur singulis cujuscumque Ordinis Superioribus, ac Praepositis, ad hoc ut de illo, sicuti, et de praedictis, aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus, juxta praescriptum in generali Decreto Supremae Inquisitionis diei 15. Decembris 1633. semel saltem in Anno, Feria sexta post Octavam Assumptionis B. Mariae Virginis in publica Mensa, vel in Capitulo ad hoc specialiter convocato, ac insuper in quocumque Generali, vel Provinciali Capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato Capitulari Congressu suos Subditos, ac Religiosos commonendos curent, ejusdemque commonitionis coram Suprema Congregatione juratum Testimonium exhibeant.

Paulus Antonius Cappellonus
S. Romanae, et Universae
Inquisitionis Notarius.

Loco † Sigilli.

Die 21. Augusti 1745. supradictum Decretum affixum, et publicatum fuit ad valvas Basilicae Principis Apostolorum Palatii S. Officii, ac aliis locis solitis, et consuetis Urbis per me Petrum Romolatum Sanctissimae Inquisitionis Cursorem.

NUM. IX.

Ad Constit. CXXI. fol. 499

CELEBRATIO CAPPELLÆ

Pontificiae in Basilica S. Mariae Majoris die Festo CONCEPTIONIS Beatae Mariae Virginis decernitur.

*In Consistorio Secreto habito die 26. Nov. 1744.
Venerabiles Fratres.*

Paterna animi Nostri commiseratione non minus quam consilio vestro permoti statuimus, publicas in hac Urbe preces indicare, ut Pater Misericordiarum Deus dignetur vota Nostra respicere, quae ad pacem Christianorum Principum unice tendunt, et ad optatam tranquillitatem Orbis, qui (quod nemo Vestrum ignorat) horribili malorum procella concutitur.

In plures itaque Urbis Ecclesias variae distribuentur Missiones, ut per veram peccatorum poenitentiam obsecrationes, et vota fiant coram Deo magis accepta, et unusquisque ad Sanctae Indulgentiae fructum percipiendum magis aptus ac paratus accedat. Cessabunt Sacrae Missiones pridie Festum CONCEPTIONIS Virginis Immaculae, in quo solemniter Nos Cappellam Pontificiam in Liberiana Basilica haberi volumus. Quod quidem non hoc anno tantum, sed singulis quibusque annis fieri mandamus, ac praecipimus, ut Cappella haec Pontificia in honorem Immaculae Virginis quotannis celebranda caeteris annumeretur, ut nimirum ipsa Beatissima Virgo a Deo pro Nobis implorare dignetur, quod petimus; suoque patrocinio non minus Catholicam Religionem, quam hanc Apostolicam Sedem benigne tegere velit, ac fovere. Hoc Vobis significandum esse censuimus.

Sequitur Decretum de Cardinali, a quo Missarum solemnities dicta die celebranda sint.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. in Secreto Consistorio diei 26. Mensis Novembris proximi praeteriti alloquutionem habuerit Eminentissimis Patribus, quae publicas in Urbe indictas preces, ut Pater misericordiarum Deus sua vota respiceret, quae ad Pacem Christianorum Principum, et ad optatam

Orbis tranquillitatem unice tendunt, significavit; eosdemque Missionibus in variis Urbis Ecclesiis distributis certioratos reddidit, ut quisque Fidelium per veram peccatorum poenitentiam Plenariae, quam indulsit, Indulgentiae fructum uberiori perciperet, nec non ut B. Mariae Virginis Intercessione, cujus CONCEPTIONIS Festum imminebat, ferventius Urbs tota deposceret, singulis annis in Basilica Liberiana Pontificiam Cappellam, ipsa recurrente CONCEPTIONIS die, perpetuo habendam decrevit. Ut autem de Cardinali celebrante in praedicta sic instituta Cappella in futurum consuleret; Pontificum Praedecessorum suorum exemplo, qui in recurrentibus anni solemnitatibus Missas celebrandas nonnullis S. R. E. Cardinalibus, quibus vel ordinis, vel muneris ratione id congrue competere videbatur, assignarunt, a Cardinali pro tempore Burghesiani Sacelli Protectore singulis annis die Festo CONCEPTIONIS B. Mariae Virginis, sive dicta Cappella Papalis in Liberiana Basilica, sive propter obveniens aliquod impedimentum in Palatii Apostolici, vel Vaticani, vel Quirinalis, publica respective Sacello habeatur, semper, et ubique Pontificalem Missam fore concinendam, statuit: Hanc vero Sanctissimam suam voluntatem, perpetuis futuris temporibus valituram, idem Dominus Noster suae vivae vocis oraculo in Diariis redigendam, in forma Decreti publicandam, ubi necessitas expostularet, ex injuncto mihi officio demandavit. In quorum omnium, et singulorum fidem praesens hoc documentum proprio caractere subscriptum, solitque sigillo munitum dedi Romae die 3. Decemb. 1742. ejusdem Sanctissimi in Christo Patris Pontific. III.

Ignatius Reali Apostolicus
Coeremoniis Praefectus.

NUM. X.

Ad Constit. CXLVI. fol. 609.

ADMISSIO

Nonnullarum Familiarum inter alias Civium
Nobilium Romanorum.

S. P. Q. R.

Cum post editam a Sanctissimo Domino Nostro Domino BENEDICTO PP. XIV. Constitu-

BENED. XIV. TOM. XV.

tionem, quae incipit *Urbem Romam sub datum Romae apud S. Mariam Majorem die 4. Januarii 1746.* porrectus fuerit Sanctitati Suae per Illustrissimos et Excellentissimos Dominos Almae Urbis Conservatores libellus supplex nomine aliquarum Nobilium Familiarum, quae Magistratibus Capitolinis perfunctae, in enumeratione Familiarum, quae in antedicta Bulla ad Romanam Nobilitatem adscisciebantur, fuerant praetermissae; placuit Sanctitati Suae dictis Dominis Conservatoribus rescribere, Constitutionem non obstande, quin immo consentaneum esse menti, et voluntati Sanctitatis Suae, ut Familiae praedictis honoribus olim perfunctae, demonstrata Personarum nunc existentium descendencia, absque aliis Nobilitatis probationibus Nobilium Romanorum libro adscribantur, prout de his omnibus constat ex dicto supplici libello cum rescripto ex Audientia Sanctissimi die 12. Januarii 1746. in Tabulario secreto Excellentissimae Camerae Capitolinae asservato, ad quod etc. In horum igitur executionem, praeviis probationibus ad formam supradicti rescripti fuerunt usque adhuc plures Familiae de mandato Illustrissimorum et Excellentissimorum DD. almae Urbis Conservatorum per me infrascriptum Sacri S. P. Q. R. Scribam in albo Nobilium Romanorum adscriptae, nempe de anno 1746. die 25. Januarii Familiae *Bonadies*, et *Boncompagni*, die 5. Octobris Familia *Gherardi*, die 14. Decembris Familia *Mazzini*; De anno vero 1747. proxime elapso die 30. Maji Familia *Olignani*, die 30. Augusti Familia *Orsini*, et die 2. Martii currentis anni 1748. Familia *Mazzanti*. De quibus omnibus plenissime constat ex publicis documentis in Tabulario secreto Excellentissimae Camerae Capitolinae asservatis, nec non ex libro Decretorum penes me Scribam Senatus infrascriptum existente. Insuper attentis probationibus in praelaudata Bulla decretis coram quatuor ex Illustrissimis Nobilibus Conscripitis scrutatoribus singulis vicibus sortito electis per authentica documenta peractis, fuerunt aliquae Familiae in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem per secreta suffragia cooptatae, nimirum de anno 1746. die 21. Julii Familia *Roncioni*, die 10. Novembris Familia *Panimolle*, ac de anno proxime praeterito 1747. die 30. Januarii Familia de *Carticella*, et die 25. Maji Familia de *Lavinis*. De quibus praeiter satis superque constat ex publicis Diplo-

matibus, ac Scripturis in praedicto Tabulario secreto Excellentissimae Camerae Capitolinae repositis, ac etiam, ex libro praefato Decreto- rum penes me asservato. Ut autem de his om- nibus et singulis veritas ubique pateat, has praesentes Literas manu mea subscriptas, et solito, quo utor, Sacri S. P. Q. R. Signo mu-

nitas dedi, ac publicavi requisitus. In quorum fidem etc. Ex Capitolio anno ab urbe condita 2498. Ab Orbe autem redempto 1748. Quarto non. Martii.

*Ita est Virginius Cincius
S. P. Q. R. Scriba.*

Loco & Sigilli.

CONSTITUTIONES EPISTOLÆ ETC.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

SECUNDUM TITULOS

LIBRORUM DECRETALIU

DISPOSITÆ

LIBER PRIMUS.

De Summa Trinitate et Fide Catholica.

Tit. I.

Const. LVII. quae incipit: *Et si Pastoralis* §. 1. *Ac primo* pag. 197.

LIX. quae incipit: *Ex quo* pag. 216.

LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §. 3. *Ordientes* pag. 339.

CVII. quae incipit: *Omnium Solitudinem* pag. 421.

De Constitutionibus.

Tit. II.

XXXI. quae incipit: *Singularis* pag. 100.

De Rescriptis.

Tit. III.

XXVIII. quae incipit: *Quamvis paternae* pag. 94.

XLV. quae incipit: *Ad Apostolicae* pag. 182.

LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §. *Circa dispensationes* pag. 340.

CXLV. quae incipit: *Gravissimum* pag. 601.

De Postulatione Praelatorum.

Tit. V.

LXXVII. quae incipit: *Quod non humana* pag. 280.

De Electione et Electi potestate.

Tit. VI.

LXI. quae incipit: *Quamquam inhaerens* pag. 254.

Const. LXVII. quae incipit: *Nuper nos* pag. 249.

LXX. quae incipit: *Obsurdescit* pag. 289.

LXXX. quae incipit: *Magna non minus* pag. 289.

CXXXI. quae incipit: *Hieronymo* pag. 332.

De Translatione Episcopi.

Tit. VII.

LXXVIII. quae incipit: *Nuper ad Nos* pag. 282.

De Autoritate, et usu Pallii.

Tit. VIII.

XCII. quae incipit: *Dum nobiscum* pag. 348.

CI. quae incipit: *Literas* pag. 392.

De Temporibus Ordinationum, et qualitate Ordinandorum.

Tit. XI.

II. quae incipit: *Ubi primum* §. 1. *In primis* pag. 3.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 7. *Romani Pontifices* pag. 204.

LXIII. quae incipit: *E sublimi* pag. 238.

CXXXIX. quae incipit: *Eo quamvis* §. 17. *Ad tertium, et quartum* pag. 319.

De Aetate, et qualitate, et ordine Praeficiendorum.

Tit. XIV.

II. quae incipit: *Ubi primum* §. 3. *Sed et illud* pag. 4.

Const. V. quae incipit: *Ad Apostolicæ* pag. 40.

LXVIII. quae incipit: *Cum illud* pag. 280.

De Sacra Unctione.

Tit. XV.

X. quae incipit: *Cum ad infrascriptam* pag. 23.

XI. quae incipit: *Auget* 27.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 3.

Episcopi, §. 4. *Non sunt cogendi*, et §.

3. *Nulli* num. 1. 2. 3. 4. pag. 200.

LXX. quae incipit: *Obsurdescit* pag. 289.

LXXXVII. quae incipit: *Demandatam* §. 14.

Sacramentum pag. 332.

CXXIX. quae incipit: *Eo quamvis* §. *Quod attinet* pag. 316.

CXXXVI. quae incipit: *Tam præclaram* pag. 361.

De Officio Vicarii.

Tit. XVIII.

CXV. quae incipit: *Romanae Curiae* §. 16.

Ut autem pag. 483.

De Officio et potestate Judicis

Delegati.

Tit. XXIX.

IV. quae incipit: *Nemo est* pag. 7.

VIII. quae incipit: *Decet Romanum Pontificem* pag. 20.

LXXIX. quae incipit: *Nuper ad sedandas* pag. 286.

De Officio Judicis Ordinarii.

Tit. XXXI.

II. quae incipit: *Ubi primum* §. 3. *Ad hæc*, et §. 6. *Postremo* pag. 3.

CXV. quae incipit: *Romanae Curiae* §. 36. *Ad hæc* pag. 486.

De Officio Judicis.

Tit. XXXII.

CXV. quae incipit: *Romanae Curiae* §. 46. *Reliquum est* pag. 488.

De Majoritate, et Obedientia.

Tit. XXXIII.

VII. quae incipit: *Quod Sancta* pag. 18.

XVIII. quae incipit: *Quod Apostolus* pag. 62.

XXV. quae incipit: *Quemadmodum* pag. 82.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 9. num. 17. *Cum inter*, et *Ita autem* pag. 210.

Const. LXVI. quae incipit: *Etsi dubitare* pag. 248.

LXXVI. quae incipit: *Apostolicæ servitutis* pag. 273.

LXXXVII. quae incipit: *Demandatam* §. 3.

De Ritibus §. 12. *Quod vero* pag. 329.

CII quae incipit: *Eximii* pag. 393.

CXIV. quae incipit: *Redditæ* pag. 471.

CXXVI. quae incipit: *Inter maximas* pag. 810.

CXXXVII. quae incipit: *Ad Populorum* pag. 312.

CXLVI. quae incipit: *Urbem Romam* p. 609.

LIBER SECUNDUS.

De Judiciis.

Tit. I.

XXIII. quae incipit: *Dei miseratione* pag. 106.

XLVII. quae incipit: *Pastoralis* pag. 134.

CXV. quae incipit: *Romanae Curiae* pag. 479.

De Foro Competenti.

Tit. II.

XLIV. quae incipit: *Quantum ad procurandam* pag. 143.

CXV. quae incipit: *Romanae Curiae* §. 4. *Ac primum omnium* pag. 480.

De Feriis.

Tit. IX.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoris* §. 9. num. 3. *Cujusmodi sunt* num. 6. *Demum* pag. 208.

LX. quae incipit: *Nihil profecto* pag. 233.

LXII. quae incipit: *Cum sicut quaedam* pag. 237.

CV. quae incipit: *Paternæ caritatis* p. 404.

CXXXVIII. quae incipit: *Inter sollicitas* p. 314.

CXXXVIII. quae incipit: *Nuper pro parte* pag. 364.

CXLIV. quae incipit: *Ab eo tempore* pag. 394.

De Confessis.

Tit. XVIII.

LXXI. quae incipit: *Avendovi Noi* pag. 260.

De Appellationibus, Recusationibus, et Relationibus.

Tit. XXVIII.

XLVIII. quae incipit: *Ad Militantis* pag. 164.

LXVIII. quae incipit: *Cum illud* pag. 280.

CXV. quae incipit: *Romanae Curiae* §. 33. *Alia pariter* pag. 483.

Const. CXXXII. quae incipit: *Altissimo* pag. 854.

LIBER TERTIUS.

De vita, et honestate Clericorum.

Tit. I.

LXXXIV. quae incipit: *Praeclara debita* pag. 297.

CXXIX. quae incipit: *Eo quamvis §. Insuper* pag. 821.

De Cohabitatione Clericorum, et Mulierum.

Tit. II.

CXXIX. quae incipit: *Eo quamvis §. 34. Quamvis* pag. 821.

De Clericis non residentibus in Ecclesia, vel Praebenda.

Tit. IV.

II. quae incipit: *Ubi primum §. 4. Jam vero* pag. 8.

XXVI. quae incipit: *Grave et permolestum* pag. 86.

LXXXVII. quae incipit: *Demandatam §. 43. Et quoniam* pag. 331.

CXIX. quae incipit: *In Regimine* pag. 498.

De Praebendis, et Dignitatibus.

Tit. V.

XII. quae incipit: *Cum sicut accepimus* pag. 28.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis §. 8. num. 7. Sacerdotes num. 8. 9. 40. 11. §. 9. num. 13. Cum autem, et seq.* pag. 201.

LXXXI. quae incipit: *Romana Ecclesia* pag. 290.

CIV. quae incipit: *Fructuosa* pag. 400.

De rebus Ecclesiae alienandis, vel non.

Tit. XIII.

XXIX. quae incipit: *Universalis* pag. 96.

XC. quae incipit: *Ut primum* pag. 343.

De locato et conducto.

Tit. XVIII.

LXV. quae incipit: *Essendo ben gravi* p. 243.

De Solutionibus.

Tit. XXIII.

LXXXIII. quae incipit: *Dudum* pag. 267.

De Sepulturis.

Tit. XXVIII.

Const. XXXVII. quae incipit: *Praecipuum* pag. 119.

LXXIII. quae incipit: *Dudum* pag. 267.

LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas §. 24. Denique* pag. 342.

De Parochiis, et alienis Parochianis.

Tit. XXIX.

XLII. quae incipit: *Etsi minime* pag. 136.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis §. 9. num. 20. Ubi vero* pag. 211.

CXI. quae incipit: *Quantopere* pag. 489.

De Decimis, Primitiis, et Oblationibus.

Tit. XXX.

LVI. quae incipit: *Acerbi plane* pag. 198.

De Regularibus, et transeuntibus ad Religionem.

Tit. XXXI.

XXI. quae incipit: *Cum Sacrarum* pag. 69.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis §. 9. num. 22. Ordinationes* pag. 211.

LXXXVII. quae incipit: *Demandatam §. 20. Demum et seq.* pag. 333.

CXXV. quae incipit: *Insignem* pag. 809.

De Conversione Infidelium.

Tit. XXXIII.

CXVII. quae incipit: *In suprema* pag. 492.

De Voto, et Voti Redemptione.

Tit. XXXIV.

LXIX. quae incipit: *Quo magis* pag. 287.

De statu Monachorum, et Canonicorum Regularium.

Tit. XXXV.

XV. quae incipit: *Saepe Romanorum* pag. 84.

XXXIX. quae incipit: *Regularis disciplinae* pag. 128.

XL. quae incipit: *Salutare* pag. 128.

XLIX. quae incipit: *Quod communi* pag. 172.

XCVIII. quae incipit: *Inter plures* pag. 377.

CXXXV. quae incipit: *Quod inscrutabili* pag. 838.

De Religiosis Domibus; ut Episcopo sint subjectae.

Tit. XXXVI.

XXIV. quae incipit: *Romanae Ecclesiae* p. 79.

- Const. XXXII. quae incipit: *Militares* pag. 104.
 LXXII. quae incipit: *Humilitatis Nostrae*
 pag. 264.

*De Cappellis Monachorum, et aliorum
 Religiosorum.*

Tit. XXXVII.

- CIX. quae incipit: *Firmandis* pag. 480.

*De Censibus, Exactionibus, et
 Procurationibus.*

Tit. XXXIX.

- II. quae incipit *Ubi primum* §. 8. *Ad haec*
 pag. 8.

- XLIII. quae incipit: *Apostolica* pag. 140.

*De celebratione Missarum, et Sacramento
 Eucharistiae, et Divinis Officiis.*

Tit. XLI.

- XXII. quae incipit: *Quanta cura* pag. 77.

- XXIII. quae incipit: *Pro eximia* pag. 78.

- XLI. quae incipit: *Exponi Nobis* pag. 134.

- LII. quae incipit: *Exponi Nobis* pag. 188.

- LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 6. *De*
Sacramento num. 1. *Sacerdotes et seq.*
 §. 9. num. 1. *Quoniam, et seq.* pag. 202.

- LXIV. quae incipit: *Certiores effecti* pag. 239.

- LXXXII. quae incipit: *Quemadmodum pre-*
ces pag. 292.

- LXXXVII. quae incipit: *demandatam* §. 8.
Simili modo pag. 330.

- LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §. 18.
De Sacris pag. 341.

- CIII. quae incipit: *cum semper* pag. 394.

- CXVI. quae incipit: *Dilectus Filius* pag. 491.

- CXXIX. quae incipit: *Eo quamvis* §. 42. *Im-*
minet etiam pag. 823.

- CXXXVII. quae incipit: *Singularem* pag. 862.

De Baptismo et ejus effectu.

Tit. XLII.

- LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 2. *De*
Sacramento num. 1. *Presbyteri* pag. 199.

- LXXXVII. quae incipit: *Demandatam* §. 18.
Caeterum pag. 332.

- LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §. 8.
Istarum §. 18. *De Sacris et seq.* pag. 339.

- CXXIX. quae incipit: *Eo quamvis* §. 4. *Quod*
attinet pag. 816.

*De Custodia Eucharistiae, Chrismatis, et
 aliorum Sacramentorum.*

Tit. XLIV.

- CXXII. quae incipit: *Pastoralis* pag. 803.

De Reliquiis, et Veneratione Sanctorum.

Tit. XLV.

- Const. XVII. quae incipit: *Benignitatem* pag. 61.

- XXXVI. quae incipit: *Ad Sepulchra* pag. 116.

- XLVI. quae incipit: *De Congregationis* p. 184.

- L. quae incipit: *In virtutibus* pag. 178.

- LI. quae incipit: *Rationi congruit* pag. 177.

- LVIII. quae incipit: *Exponi Nobis* pag. 212.

- LXXXIII. quae incipit: *Admirabilis* pag. 293.

- CVIII. quae incipit: *Quoniam* pag. 448.

- CXLI. quae incipit: *Sollicitudini* pag. 871.

De observatione Jejuniorum.

Tit. XLVI.

- XIX. quae incipit: *Non ambigimus* pag. 63.

- XXVII. quae incipit: *In suprema* pag. 91.

- LV. quae incipit: *Cognovimus* pag. 198.

- LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 9.
Quoniam num. 7. *Ad observationem, et*
seq. usque ad 13. pag. 208.

- LXXXVII. quae incipit: *Demandatam* §. 8.
Cum itaque pag. 329.

- XCIX. quae incipit: *Si Fraternitas* pag. 386.

- CXVIII. quae incipit: *Jampridem* pag. 494.

- CXXX. quae incipit: *Libentissime* pag. 827.

De Ecclesiis aedificandis, vel reparandis.

Tit. XLVIII.

- CXXI. quae incipit: *Ad Romanum* pag. 499.

De Immunitate Ecclesiarum, Coemeterio-
rum, et rerum ad eas pertinentium.

Tit. XLIX.

- LXXXVIII. quae incipit: *Alias* §. 8. *Usque*
reorum pag. 338.

*Ne Clerici, vel Monachi Saecularibus
 negotiis se immisceant.*

Tit. L.

- VI. quae incipit: *Essendo Noi* pag. 12.

- XIII. quae incipit: *Apostolicae servitutis*
 pag. 36.

LIBER QUARTUS.

De Sponsalibus, et Matrimoniis.

Tit. I.

- XVI. quae incipit: *Matrimonii* pag. 87.

- LVIII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 8.
Curent num. 1. et seq. pag. 207.

- LXXXV. quae incipit: *Nimiam licentiam*
 pag. 301.

Const. LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §. 9.

Illud etiam §. 14. 16. pag. 340.

De Desponsatione Impuberum.

Tit. II.

LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §.

18. *Specialiter* pag. 341.

De clandestina Desponsatione.

Tit. III.

XXXV. quae incipit: *Satis vobis* pag. 413.

Qui Clerici, vel Voventes matrimonium contrahere possunt.

Tit. VI.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 7. *De*

Sacramento num. 26. *Etsi expetendum* et seq. pag. 207.

De Cognatione Spirituali.

Tit. XI.

LVII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 8. *De Sacramento* num. 6. *Item in cognationis* pag. 207.

LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §. 17. *Quod pertinet* pag. 341.

De Consanguinitate, et Affinitate.

Tit. XIV.

LXII. quae incipit: *Etsi Pastoralis* §. 8. *De Sacramento* num. 8. *Et quoniam* p. 207.

De Matrimonio contracto contra Interdictum Ecclesiae.

Tit. XVI.

XXXIV. quae incipit: *Matrimonia* pag. 411.

Qui Filii sint legitimi.

Tit. XVII.

CXIII. quae incipit: *Reddita Nobis* p. 467.

De Divortiis.

Tit. XIX.

LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §.

12. *Quod si alicujus* pag. 340.

De secundis Nuptiis.

Tit. XXI.

CXXIX. quae incipit: *Eo quamvis* §. 29. *Nec turpe* pag. 821.

LIBER QUINTUS.

De Simonia, et ne aliquid pro spiritualibus exigatur, vel promittatur.

Tit. III.

Const. XXX. quae incipit: *In sublimi* pag. 98.

De Magistris, et ne aliquid exigatur pro licentia docendi.

Tit. V.

II. quae incipit: *Ubi primum* §. 2. *Et quoniam* pag. 4.

CXL. quae incipit: *Gravissimum* pag. 867.

De Judaeis, Saracenis, et eorum Servis.

Tit. VI.

XXXVIII. quae incipit: *Immensa* pag. 123.

LIII. quae incipit: *A dilecto Filio* pag. 192.

LIV. quae incipit: *Litterae* pag. 193.

De Haereticis.

Tit. VII.

LXX. quae incipit: *Obsurdescit* pag. 289.

De schismaticis, et ordinatis ab eis.

Tit. VIII.

CXXIX. quae incipit: *Eo quamvis* §. 11.

Haec quoad primum pag. 818.

De Torneamentis.

Tit. XIII.

LX. quae incipit: *Nihil profecto* pag. 233.

De Raptoribus, Incendiariis, et Violatoribus Ecclesiarum.

Tit. XVII.

XCIII. quae incipit: *Ab Augustissimo* p. 380.

De Usuris.

Tit. XIX.

CXXXIX. quae incipit: *Ci è stato* pag. 868.

CXLIII. quae incipit: *Vix pervenit* pag. 891.

De Clerico percussore.

Tit. XXV.

LXXXVIII. quae incipit: *Alias* §. 2. *Insuper* pag. 334.

De Clerico non ordinato ministrante.

Tit. XXIX.

XCVII. quae incipit: *Sacerdos* pag. 373.

*De Privilegiis, et excessibus**Privilegiatorum.*

Tit. XXXIII.

- Const. III. quae incipit: *Maximo* pag. 6.
 XXIV. quae incipit: *Romanae Ecclesiae* pag. 79.
 XXXII. quae incipit: *Militares* pag. 104.
 LXXIV. quae incipit: *Ad supremam* p. 269.
 LXXV. quae incipit: *Inclytum* pag. 271.
 LXXXI. quae incipit: *Romana Ecclesia* pag. 290.
 LXXXIV. quae incipit: *Praeclara debita* pag. 297.
 LXXXVI. quae incipit: *Quoniam* pag. 320.
 XCI. quae incipit: *Simul ac Nobis* pag. 345.
 CIV. quae incipit: *Fructuosa* pag. 400.
 CV. quae incipit: *paternae* pag. 404.
 CVI. quae incipit: *Inter conspicuos* pag. 407.
 CXV. quae incipit: *Romanae* §. 28. et seq. *Sed quoniam* pag. 485.
 CXXV. quae incipit: *Insignem* pag. 809.
 CXXXIII. quae incipit: *Ad Pastoralis* p. 535.
 CXLII. quae incipit: *Bonarum artium* p. 580.
 CXLVI. quae incipit: *Urbem Romam* p. 609.

De Poenitentiis, et Remissionibus.

Tit. XXXVIII.

- Const. I. quae incipit: *Laetiora* pag. 1.
 IX. quae incipit: *Ad passionis* pag. 22.
 XX. quae incipit: *Sacramentum* pag. 65.
 LVII. quae incipit: *Etsi pastoralis* §. 8. *De Sacramentis* num. 8. *in casu necessitatis* et seq. pag. 201.
 LXXXIX. quae incipit: *Inter omnigenas* §. 21. *Invigilant* pag. 341.
 XCV. quae incipit: *Pastor bonus* pag. 354.
 XCVI. quae incipit: *In Apostolicae* pag. 363.
 C. quae incipit: *Apostolica Indulta* p. 388.
 CX. quae incipit: *In Suprema* pag. 457.
 CXX. quae incipit: *Apostolici muneris* pag. 497.
 CXXIII. quae incipit: *Cum multorum* p. 508.
 CXXIV. quae incipit: *Nullis verbis* pag. 508.
 CXXXIV. quae incipit: *Suprema omnium* pag. 530.
De sententia Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti.
 Tit. XXXIX.
 XIV. quae incipit: *Pastoralis* §. 1. *Excommunicamus* et seq. pag. 49.

INDEX INITIORUM

SINGULARUM CONSTITUTIONUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

A

Ab augustissimo. XCIII.
 Ab eo tempore. CXLIV.
 Acerbi plane doloris. LVI.
 Ad Apostolicæ servitutis. V.
 Ad Apostolicæ. XLV.
 A Dilecto Filio. LIII.
 Ad majorem. LXXXV.
 Ad militantis Ecclesiæ. XLVIII.
 Admirabilis sapientiæ. LXXXIII.
 Ad Passionis. IX.
 Ad Pastoralis. CXXXIII.
 Ad Populorum. CXXVII.
 Ad Regularis Disciplinæ. XIII. .
 Ad Romanum. CXXI.
 Ad Sepulera Apostolorum. XXXVI.
 Ad supremam. LXXIV.
 Ad supremum. LXXXVI. .
 Alias. LXXXVIII.
 Altissimo. CXXXII.
 Apostolica. XLIII.
 Apostolica. XXVI. .
 Apostolicæ servitutis. XIII.
 Apostolicæ servitutis. LXXVI.
 Apostolicæ servitutis. XLVI. .
 Apostolica Indulta. C.
 Apostolici muneris. CXX.
 Augel Pastoralem. XI.
 Avendovi Noi. LXXI.

B

Benignitatem Dei. XVII.
 Bonarum artium. CXLII.

C

Catholica mater. XXVII. .
 Certiores effecti. LXIV.
 Ci è stato riferito. CXXXIX.
 Cognovimus. LV.
 Collegium Clementinum. XCVIII. .
 Cum ad infrascriptam. X.
 Cum duo. IX. .

Pag. 380

» 894
 » 498
 » 40
 » 482
 » 492
 » 516
 » 464
 » 293
 » 22
 » 858
 » 812
 » 48
 » 499
 » 416
 » 269
 » 328
 » 354
 » 854
 » 140
 » 88
 » 36
 » 273
 » 488
 » 588
 » 497
 » 27
 » 260

» 61
 » 880

» 92
 » 239
 » 568
 » 498
 » 388
 » 23
 » 22

Cum illud. LXVIII.
 Cum multorum. CXXIII.
 Cum Nos. LXXXV.
 Cum Sacrarum Virginum. XXI.
 Cum semper. CIII.
 Cum sicut accepimus. XII.
 Cum sicut. LXII.
 Cum sicut. XIII. .
 Cum tanta. X. .

D

Debita animi. XXI. .
 Decet Romanum Pontificem. VIII.
 De Congregationis. XLVI.
 Dei miseratione. XXXIII.
 Demandatam. LXXXVII.
 Dilecti Filii. XLI. .
 Dilectus Filius. CXVI.
 Dudum. LXXXIII.
 Dum nobiscum. XCII.

E

Ecclesiæ Catholicæ. CXXXV. .
 Emanarunt. LXXXV.
 Emanavit. XCI. .
 Eo propensioribus. XLIV. .
 Eo quamvis tempore. CXXIX.
 Essendo ben gravi. LXV.
 Essendo Noi. VI.
 E sublimi. LXIII.
 Etsi dubitare. LXVI.
 Etsi minime. XLII.
 Etsi Pastoralis. LVII.
 Exigunt merita. LXXXIV. .
 Eximia. LXXV. .
 Eximii. CII.
 Exponi Nobis. XLI.
 Exponi Nobis. LII.
 Exponi Nobis. LVIII.
 Exponi Nobis. LIV. .
 Exponi Nobis. LVIII. .

Pag. 280

» 808
 » 311
 » 69
 » 394
 » 28
 » 237
 » 48
 » 24

» 70
 » 20
 » 184
 » 406
 » 328
 » 158
 » 491
 » 267
 » 348

» 881
 » 315
 » 347
 » 181
 » 818
 » 243
 » 12
 » 258
 » 248
 » 156
 » 497
 » 299
 » 273
 » 393
 » 154
 » 188
 » 212
 » 193
 » 214

Quoniam inter. LXXXVI.	Pag. 320	Satis Vobis. LXIV."	Pag. 240
Quoniam ita. CVIII.	" 448	Siamo pienamente. XXV."	" 83
		Si Fraternitas. XCIX.	" 386
R		Significavit Nobis. XX."	" 68
Rationi congruit. LI.	" 477	Simul ac Nobis. XCI.	" 348
Redditae Nobis. CXIII.	" 467	Sincerae Fidei. CXXXV.***	" 387
Redditae Nobis fuerunt. CXIV.	" 471	Singularem. CXXXVII.	" 362
Reddituri. XCI."	" 346	Singularis. XXXI.	" 100
Regularis disciplinae. XXXIX.	" 428	Sollicitudini nostrae. CXL.	" 371
Religionis zelus. LXXXV."	" 306	Sono in circa. CXLII."	" 386
Religiosorum Virorum. XXXVII."	" 422	Suprema Apostolicae. LXXXV.*****	" 312
Reverendissimo Cardinal. XLIX."	" 474	Suprema omuium. CXXXIV.	" 330
Romana Ecclesia. LXXXI.	" 290		
Romanae Ecclesiae. XXIV.	" 79	T	
Romanae Curiae. CXV.	" 479	Tam praeclaram. CXXXVI.	" 361
Romani Pontifices. LII."	" 489		
Romanus Pontifex. XCIV.	" 383	U	
		Ubi primum. II.	" 3
S		Universalis Ecclesiae. XXIX.	" 96
Sacerdos. XCVII.	" 373	Urbem Romam. CXLVI.	" 609
Sacramentum Poenitentiae. XX.	" 68	Ut primum. XC.	" 343
Saepe Romanorum Pont. XV.	" 84		
Salutare. XL.	" 428	V	
Satis, superque. LXV."	" 246	Vix pervenit. CXLIII.	" 391
Satis Vobis. XXXV.	" 413		

INDEX

ARGUMENTORUM

EARUMDEM

CONSTITUTIONUM.

ANNO MDCCXL.

PONTIFICATUS ANNO I.

- I. Jubilaeum Universale initio Pontificatus indicitur. 11. *Novembris*. Pag. 1
- II. Epistola Encyclica communitoria ad omnes Episcopos. 3. *Decembris*. » 3
- III. Abbreviatoribus de Parco Majori conceditur usus Redimiculi galerii, vulgo *Cordone* coloris violacei, etiam dimisso Officio. 13. *Septembris*. » 6
- IV. Congregationis pro Gubernio Civitatis Firmanae, ejusque comitatu, ab Innocentio XII. erectae, nova forma constituitur. 20. *Septembris*. » 7
- V. Erectio Congregationis Particularis super promovendis ad Archiepiscopatus, et Episcopatus. 17. *Octobris*. » 10
- VI. Prohibetur omnibus Regularibus in Urbe degentibus, exceptis Hospitalariis S. Joannis de Deo, exercitium artis Aromatariae pro secularibus, et venditio pharmacorum, et medicamentorum. 14. *Novembris*. » 12
- VII. De Sacris Liminibus Beatorum Apostolorum visitandis. Confirmatur Constitutio Sixti Papae V., eaque extenditur ad Abbates, aliosque habentes Monasteria, seu Ecclesias cum jurisdictione quasi Episcopali, et Territorio separato. 23. *Novembris*. » 15
- VIII. Erectio congregationis Particularis nonnullorum Romanae Curiae Praelatorum, Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum adjectae, pro excipiendis, examinandisque Relationibus Episcoporum, Abbatum etc. super statibus suarum Ecclesiarum. 23. *Novembris*. » 20
- IX. Indulgentiae, seu Relaxationes centum dierum de injunctis, seu debitis Poenitentibus, pro recitantibus flexis genibus singulis Feriis sextis quinquies Orationem Dominicam, et toties Salutationem Angelicam, ad sonum Campanae, hora Tertia post meri-

diem, in memoriam Passionis, et Agoniae Domini Nostri Jesu Christi. 23. *Decembris*. Pag. 22

ANNO MDCCXLI.

- IX.* In Oratoriis priyatis non celebretur Missa, nisi intersit aliquis ex iis, quibus indultum concessum est. 7. *Januarii*. » ibid.
- X. Conceditur P. Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minorum de Observantia, ut absentibus Episcopis Latini Ritus, valeat conferre Sacramentum Confirmationis cum Oleo, et Chrismate a Catholico Antistite benedictis. 9. *Januarii*. » 23
- X.* Ad instantiam Fr. Leonardi a Portu Mauritio confirmantur literae Clementis XII., quae hic referuntur, quibus datur facultas erigendi et instituendi pia loca Viae Crucis ad instar stationum Montis Calvarii, et haec facultas extenditur cuicumque Parocho, praevia proprii Ordinarii licentia, sub directione cujusbet Fratris Ordinis Minorum. 23. *Januarii*. » 24
- XI. Consecratio Joannis Petri Meindarts intrusi in Archiepiscopatum Ultrajectensem damnatur, atque excommunicationis, et suspensionis censura in ipsum edicitur. 24. *Januarii*. » 27
- XII. Declaratur, quod omnes, qui provisi fuerint a S. R. Ecclesiae Cardinalibus Ordinariis Collatoribus, sive vigore exceptionis Regulae IX. Cancellariae, sive vigore Indulti Apostolici, de beneficiis Ecclesiasticis vacatis in mensibus Sanctae Sedi reservatis, et valorem viginti quatuor Ducatorum excedentibus; semper teneantur ad reportandum infra certum tempus novam provisionem a Sede Apostolica. 23. *Januarii*. » 28
- XII.* Interdicitur admissio puellarum educationis causa in Monasteriis Monialium Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo; et conce-

- ditur iis tantum, in quibus consuetudo introducta fuerit, aliquibus positis conditionibus. 28. *Januarii*. Pag. 29
- XII.* Confirmatio Donationis Eremitae S. Mariae de Scala prope civitatem Neti Dioecesis Syracusanae, favore fratrum B. Mariae de Monte Carmelo strictioris Observantiae Provinciae S. Alberti in Regno siciliae. 31. *Januarii*. » 30
- XIII. Clericis interdicitur quaelibet negotiatio, etiam sub alieno Laici nomine, exceptis Casibus, et circumstantiis in Constitutione expressis, sub poenis alias contra Clericos negotiatores emanatis: et extenditur poena spoli ad eos etiam, qui ab illo exempti sunt per indulta personalia, aut generalia, ad effectum testandi, vel transmittendi. 23. *Februarii*. » 56
- XIII.* Super extinctione litis et controversiae adversus Hebdomadarii metropolitanae Ecclesiae Neapolitanae de non gestandis insignibus, nec propria Cruce deferenda in extraneorum, exequiis, ac funeribus duccendis, contra literas Benedicti Papae XIII. et Sententiam Francisci Card. Pignatelli a Parocho et Canonici Parochialis et insignis Collegiatae Ecclesiae sancti Joannis Majoris ejusdem civitatis motae et intentatae, diuque agitatae, cum eorundem insignium, etc. concessione Hebdomadariis ipsis de novo facta. 7. *Martii*. » 39
- XIII.* Divisio Provinciae Fratrum Minorum Discalceatorum Sancti Petri de Alcantara Regni Neapolis in Provinciam Terrae Laboris, sub invocatione ejusdem S. Petri de Alcantara, et in Custodiam Terrae Hydrunti sub invocatione S. Paschalis Baylon. 23. *Martii*. » 45
- XIII.* Conceditur usus Altaris privilegiati Sacerdotibus Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia pro celebratione Missarum in obitu cujuscumque Presbyteri vel Clerici, vel Laici, ac Monachum Ordinis ejusdem. 24. *Martii*. » 48
- XIV. Literae Processus publicatae die Coenae Domini Anno MDCCXLI. 30. *Martii*. » 49
- XV. Canonici, et Moniales Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, in Hispaniarum, et Poloniae Regnis commorantes; a jurisdictione Praeceptoris Generalis S. Spiritus in Saxia de Urbe eximuntur, et Locorum Ordinariis subiiciuntur. 3. *Aprilis*. » 54
- XVI. Admonitio ad Episcopos in Poloniae Regno constitutos, ut cautius procedant in admittendis Conjugiorum dissolutionibus. 11. *Aprilis*. » 57
- XVI.* Literae Apostolicae in forma Brevis expeditae favore imperialis Monasterii et abbatis Gengenbacensis Ordinis S. Benedicti Dioecesis Argentinensis, cum quibus revocantur quaedam Bullae Provisionis alias expeditae, extinguuntur lis vertens etc. etc. 13. *Aprilis*. Pag. 58
- XVII. Beatificatio Beati Alexandri Saulii, ex Clericis Regularibus Sancti Pauli Barnabitis nuncupatis, primum Aleriae, deinde Papiae Episcopi. 23. *Aprilis*. » 61
- XVIII. Approbantur Decreta a congregatione Ceremoniali particulari edita pro Archiepiscopis, sive Episcopis, et Praesidibus, Gubernatoribus ac Vice-Legatis per Ditionem Ecclesiasticam constitutis. 15. *Maji*. » 62
- XIX. Providetur abusibus adversus Jejunii Quadragesimalis observantiam invecitis. 30. *Maji*. » 63
- XX. Innovantur poenae adversus Confessarios, qui Poenitentes ad turpia sollicitant; cum praecepto hujusmodi denunciandi, et reservatione absolutionis quoad calumniatores. Adimitur praeterea Sacerdotibus facultas Sacramentum Poenitentiae administrandi complicibus in peccato contra castitatem, cum poenis etc. 1. *Junii*. » 65
- XX.* Contra subtrahentes, temere occupantes, occultatores, ac occulte et indebite retinentes bona mobilia et immobilia etc. ad Archihospitale Sancti Spiritus in Saxia de Urbe spectantia etc. 24. *Maji*. » 68
- XXI. Monialibus in Portugalliae, et Algarbiorum Monasteriis rigorosam Clausuram professis, et extra illa degentibus, injungitur reditus ad Claustra, et egressus in posterum prohibetur. 1. *Junii*. » 69
- XXI.* Suppressio et extinctio Vacabilium, seu locorum unius et alterius Collegiorum Militum Piorum, et de Lilio nuncupatorum ad exteros, et alienigenas in Romanam Urbem domicilium non habentes, vel actu Sedi Apostolicae non inservientes spectantium, eorumque et omnium Romanae Curiae Officiorum Vacabilium, quae per obitum illa obtinentium vacaverint, fructuum, et proveniuntum Camerae Apostolicae applicatio. 6. *Junii*. » 70
- XXI.* Conceditur Abbati Monasterii Abbatiae Archiducalis nuncupati Oppidi Stambensis, sive in Stambis Cisterciensis Ordinis Dioecesis Brixien. Cruces, Patenas, Calices, Tabernacula etc. etc. benedicendi, et cum oleo ab aliquo Catholico Antistite confecto consecrando etc. 10. *Junii*. » 74
- XXII. Mercimonia super elemosynis Missarum

- vetantur, sub poena Censurarum, quarum absolutio Summo Pontifici reservatur. 30. *Julii.* » 77
- XXIII. De eodem argumento Breve encyclicum ad episcopos Provinciae Pedemontanae. 30. *Julii.* » 78
- XXIV. Confirmatur Militia Sancti Januarii Episcopi, et Martyris a Carolo Rege utriusque Siciliae erecta; ejusque Officialibus, et Militibus plura indulta, et Privilegia conceduntur. 30. *Julii.* » 79
- XXV. Jurisdictio in Aegyptios aliosque Ritus Coptitici ad Ecclesiam Catholicam conversos cujuscumque sint Dioecesis, tribuitur Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus. 4. *Augusti.* » 82
- XXV.* Motu proprio. Sull'Ampliacione delle Giurisdizioni e Privilegi dell'Eminentis. Card. Camarleno. 12. *Augusti.* » 83
- XXVI. Residentia in propriis Dioecesibus Episcopis Hiberniae inculcatur 18. *Augusti.* » 86
- XXVI.* Revocantur, et abrogantur quaecumque indulta seu privilegia personalia tam Excommissariorum seu Vicecommissariorum, Exprocuratorum etc. Ordinis Fratrum minorum S. Francisci. 18. *Augusti.* » 88
- PONTIF. ANNO II.
- XXVII. Declaratur unicam comestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiares causas permittitur esus carni, ovorum etc. 22. *Augusti.* » 91
- XXVII.* Avocatio et suppressio omnium Causarum et Controversiarum pendentium pro *Taxa Viarum* solvenda ab Haereticis ad Catholicam Fidem conversis; et exemptio eorumdem *Convertitorum* a solutione dictae Taxae. 22. *Augusti.* » 92
- XXVIII. Commissiones causarum ad partes non aliis dirigendas esse statuitur, quam Judicibus Synodalibus; quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, et permittitur fieri extra Synodum, cum consilio Capituli. 26. *Augusti.* » 94
- XXIX. Cessiones commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, sub poena excommunicationis, et nullitatis contractus. 29. *Augusti.* » 96
- XXX. Resignationes Beneficiorum cum reservatione Pensionis, et pacto eam cassandi, prohibentur, et annullantur; adjecta poena privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia assequenda, restitutionis pecuniae etc. et irritantur cassationes, et extinctiones Pensionum, intra sex menses a capta possessione Beneficii obtentae. 29. *Augusti.* » 98
- XXXI. Confirmatio Synodi Nationalis Marquitarum, habitae in Monte Libano anno Domini MDCCXXXVI. 1. *Septembris.* » 100
- XXXII. Erectio sex Officiorum Ecclesiasticorum in Ordine Equestri Sancti Georgii Martyris in Bavaria auctoritate Apostolica confirmatur. 6. *Octobris.* » 104
- XXXII. Causarum Matrimonialium judicia eorum quibus, quo ordine, ac forma peragenda sint, constituitur. 3. *Novembris.* » 106
- XXXIV. Declaratio cum instructione super Dubiis respicientibus Matrimonia in Hollandia, et Belgio contracta, et contrahenda. 4. *Novembris.* » 111
- XXXV. Matrimonia occulta, quibus, et quomodo sint per mittenda; quibusque cautelis celebranda, et in actis describenda: quomodo consulendum educationi, et indemnitati Proles. 17. *Novembris.* » 113
- XXXVI. Beatificationes Servorum Dei, et Beatorum Canonizationes in Basilica Principis Apostolorum peragi debere statuitur. 23. *Novembris.* » 116
- XXXVII. Praescribitur forma, et solemnitas in Exequiis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium servanda. 23. *Novembris.* » 119
- XXXVII.* Revocatio Facultatum, Licentiarum, et Indultorum quocumque pacto a quibusvis quacumque auctoritate quibuscumque Viris Regularibus in Regnis Portugalliae et Algarbiorum existentibus concessorum super Conventualitatibus perpetuis, et extra Claustra degendi, cum Inhibitione de caetero praemissa omnia concedendi. 20. *Decem.* » 121
- XXXVIII. Indorum in Provinciis Paraquariae, Brasiliae, et ad Flumen de la Plata existentium, libertati, et indemnitati, consulitur. 20. *Decembris.* » 123
- ANNO MDCCXLII.
- XXXIX. Clausura Monasteriorum quorumcumque Virorum Regularium asseritur, sublata quibuslibet dispensandi facultate. 3. *Januarii.* » 123
- XL De Clausura Monialium: Confirmantur sanctiones Ecclesiasticae, antea editae. Revocantur facultates extraordinariae permittendi ingressum, et egressum e Monasteriis. 3. *Januarii.* » 128
- XL.* Confirmantur resolutiones, et Decreta Congregationis Lauretanae super Controversiis Jurisdictionalibus inter Episcopum, et Gu-

- bernatorem almae Domus Lauretanae. 7. *Januarii.* Pag. 131
- XLI. Indultum pro celebratione Missarum super Triremibus Militiae Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani. 18. *Januarii.* » 134
- XLII.* Monet Ultrajectensis Dioecesis fideles, Johannem Petrum Mediarts se Archiepiscopum praedicantem schismaticum esse, et omni episcopali jurisdictione carentem. 24. *Januarii.* » 138
- XLII. De Doctrina Christiana Populis tradenda: qua ratione, et methodo Fidelium indigentiae hac in re consulendum sit. 7. *Februarii.* » 136
- XLIII. Maronitarum Patriarchae attribuitur annuum caritativum subsidium; abrogata consuetudine colligendi praestationes pecuniaras in distributione Sacrorum Oleorum: Episcopis Maronitis certae Sedes assignantur. 14. *Februarii.* » 140
- XLIV. Abolitio Tribunalium, et Judicium Particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, et innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas: nonnullarum Congregationum, et Tribunalium facultates, et jurisdictiones praefiniuntur. 18. *Februarii.* » 148
- XLIV.* Literae Apostolicae in forma Brevis, quibus revocantur aliae Literae similiter in forma Brevis fel. rec. Clementis PP. XII. in quibus Vicariis Congregationum Ordinis Praedicatorum, ac duobus aliis Fratribus, nempe Definitori, et socio, seu Electori nuncupatis, in Capitulis Generalibus suffragium concessum fuerat. 23. *Februarii.* » 181
- XLV. Dispensationum Matrimonialium causas veraciter exponendas, et ab Executoribus omnino verificandas esse statuitur. 28. *Februarii.* » 182
- XLVI. Pro Elevatione Corporis Venerabilis Servi Dei Camilli de Lellis. 8. *Martii.* » 184
- XLVI.* Definitor vetus controversia inter Episcopum Conversanum, et Religionem Hierosolymitanam. 14. *Martii.* » 188
- XLVII. De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanae Curiae, seu Sedis Apostolicae. 30. *Martii.* » 161
- XLVIII. De Appellationibus, Inhibitionibus concedendis, vel denegandis. 30. *Martii.* » 164
- XLIX. Revocatio peculiaris Statuti Ordinis Patrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum, quo ipsis vetitum erat, ne Confessariis extra proprium Ordinem unquam confiteri possent. 30. *Martii.* » 172
- XLIX.* Espòsizione, e dilucidazione di alcune cose praticate nelle Lettere Apostoliche sopra le Dispenze Matrimoniali; che sogliono porre in agitazione, ed ingombrare di scrupoli gli animi delli Esecutori di dette Lettere. 30. *Martii.* Pag. 174
- L. Beatificatio Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis. 7. *Aprilis.* » 178
- LI. Literae Canonizationis Beatae Elisabethae Lusitanorum Reginae. 28. *Aprilis.* » 177
- LII. Indultum celebrandi Missas super Triremibus Pontificiis. 28. *Aprilis.* » 188
- LII.* Eximit Fabricium Principem Columnam, illius filios, descendentes, et successores quoscumque, eorumque possessiones, Praedia, Agros, Animalia etc. a solvendis quibuscumque Datis, Gabellis, Vectigalibus etc. ob singularem fidem, et devotionem, ac praeclara ministeria erga sanctam Sedem Apostolicam. 30. *Aprilis.* » 189
- LIII. Pro institutione Apostolicae Missionis in Regno Batgao in Magno Thibet. 1. *Maji.* » 192
- LIV. Pro Missionis Apostolicae fundatione in Regno Bittia in Magno Thibet. 1. *Maji.* » 193
- LIV.* Confirmantur commoda, et praerogativae Universitatis Civitatis Tusculanae, quae respiciunt Originarios Cives Tusculanos, et praesertim Capitulum XVII. et omnia quae in ipso continentur. 3. *Maji.* » 195
- LV. Declaratur, quae fuerit mens Pontificis in Constitutionibus super Jejunio editis. 12. *Maji.* » 198
- LVI. Spicarum collectio, post absolutam Messum, pauperibus permittenda. 22. *Maji.* » ibid
- LVII. De Dogmatibus et Ritibus ab Italo Graecis tenendis atque servandis. 26. *Maji.* » 197
- LVIII. Approbatio publici Cultus ab immemorabili tempore exhibiti Beatae Joannae Valesiae olim Reginae Franciae, et Fundatrici Ordinis Sanctissimae Annunciationis Beatae Mariae Virginis. 18. *Junii.* » 212
- LVIII.* Dismembratur a Provincia Neapolitana custodia nuncupata S. Paschalis Baylon Ordinis minorum Dioecesis Hydruntinae seu Lyciensis, et in Provinciam electa cum omnibus, et singulis attributis, Privilegiis etc. sicuti gaudent aliae Provinciae eligendi ministrum Provinciale, Custodem, Diffinitores, et alios superiores etc. 28. *Junii.* » 214
- LIX. De Ritibus, seu Ceremoniis Sinensibus. Confirmatur Constitutio Clementis XI., incip. *Ex illa die.* Permissiones quaedam publicatae a bono mem: Carolo Ambrosio Medioharbo patriarcha Alexandrino, reprobantur, et annullantur: Praescribitur nova formula Juramenti a Missionariis praestandi. 11. *Julii.* » 216

- LIX.* Super confirmatione Jarispatronatus Ecclesiae, et Conventus Sancti Nicolai Myren. Civitatis Sulmonis Fratrum Minorum Reformatorum Provinciae Aquilanae Sancti Bernardini Ordinis S. Francisci favore DD. Baronorum, et Familiae de Mazzara. 4. Augusti. » 250
- LX. Spectacula invecunda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur. 12. Augusti. » 253

PONTIF. ANN. III.

- LXI. Electio Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemensem nulla et illicita declaratur, eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere. 1. Sept. » 254
- LXII. Indultum vacandi operibus servilibus in quibusdam diebus festis de praecepto alias observari solitis, pro nonnullis Universitatibus Dioecesis Calaguritanae. 3. Septembris. » 257
- LXIII. Ordinationes omnium Clericorum, et sacerdotum Ritus Greco-Rutheni a Servatio schismate ad Ecclesiae sinum redeuntium Episcopo Auxerensi delegantur. 4. Octobris. » 258
- LXIV. Sacerdotes Missam celebrantes non teneri Sacram Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare. 13. Novembris. » 259
- LXIV.* Praescribitur, quomodo contrahenda sint Matrimonia occulta, Conscientiae vulgo nuncupata, ne oriantur scandala. 17. Nov. » 240
- LXV. Leges observandae in concedendis Locationibus bonorum Camerae Apostolicae. 25. Novembris. » 243
- LXV.* Dirimuntur lites, et controversiae exortae inter Presbyteros Seculares Congregationis Oratorii Sancti Philippi Neri in Valli-cellae, et Oratorii Sancti Hieronymi Caritatis de Urbe super denominationem sui Coetus, ac Sodalitatis. 27. Novembris. » 246
- LXVI. Episcopis Ruthenis suadet Pontifex, ut unionem Monachorum Sancti Basilii sub unico Proto-Archimandrita promoveant, et foveant. 27. Novembris. » 248
- LXVII. Electo de Nankin praecipitur, ut ante consecrationem iuramentum emittat ad formam Constitutionis supra positae num. 89. 3. Decembris. » 249
- LXVIII. De concursu, et examine habendo pro Parochialium Ecclesiarum collatione: De appellationibus ab irrationabili Ordinarii iudicio admittendis, vel rejiciendis. 14. Decembris. » 250

- LXIX. Vota simplicia in Congregatione Missionis emissis, a nemine quacumque ex causa, praeterquam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu dimissionis tantum dissolvi posse statuitur. 18. Decembris. » 267
- LXX. Consecratio Hieronymi de Bock in Pseudopiscopum Harlemensem damnatur, et excommunicationis, ac suspensionis sententia in ipsum pronuntiatur. 20. Decembris. » 289

ANNO MDCCXLIII.

- LXXI. Reos convictos per indicia indubitata, quamvis non confessos, penis ordinariis multandos esse statuitur. 2. Junii. » 260
- LXXI.* Eligitur Archiepiscopus Mexicanus in Visitatorem Apostolicum, et Reformatorem Ordinis Hospitalaris sub invocatione S. Hippolyti Martyris in Civitate, et tota Provincia Mexicana. 23. Januarii. » 262
- LXXII. Privilegia, et exemptiones Almae Domus Lauretanae, nec non resolutiones dubiorum, et controversiarum jurisdictionalium in Synopsim redacta approbantur, et confirmantur. 7. Januarii. » 264
- LXXIII. Ut praestationes post obitum S. R. E. Cardinalium Magistris Ceremoniarum persolvi solitae, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatum promotione solvantur. 14. Feb. » 267
- LXXIV. Ecclesiae Papiensi perpetuo unitur Archiepiscopatus Amasiensis in partibus Infidelium: aliaque privilegia confirmantur, et respective conceduntur. 18. Februarii. » 269
- LXXV. Concionatoris Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum perpetuo addicitur. 2. Martii. » 271
- LXXV.* Electio in Praedikatorem Apostolicum Fratris Michaelis Angeli Francisci Ordinis minorum S. Francisci Cappuccinorum cum omnibus praerogativis, et privilegiis eidem ministerio adnexis. 2. Martii. » 273
- LXXVI. Epistola Decretalis in causa jurisdictionali jamdudum pendente inter Episcopum Conversanum, et Ordinem Militarem S. Joannis Hierosolymitani. Expenditur vis possessionis quadragenariae, et immemorabilis. Indulta Apostolica, et Episcoporum cessiones quatenus jurisdictionem activam, vel exemptionem passivam dumtaxat importent etc. sententia fertur pro Episcopo Conversano, et opportunis Decretis, et clausulis munitur. 14. Martii. » 275
- LXXVII. Electio, seu postulatio duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antistibus illius

- Nationis dissidentibus facta cassatur, et annullatur, reservata S. Sedi Patriarchalis Ecclesiae provisione. 15. *Martii*. » Pag. 280
- LXXXVIII. Maronitarum Patriarchalis Ecclesia Antiochena Auctoritate Apostolica, et jure devotionis providetur in personam Simonis Evodii Archiepiscopi Damasceni. 16. *Mar.* » 282
- LXXXIX. Ad Maronitarum Nationem Commissarius Apostolicus ablegatur pro praemissorum, aliorumque Apostolicae Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis. 16. *Martii*. » 286
- LXXX. Electio Patriarchae Maronitarum a Pontifice facta, et ablegatio Commissarii Apostolici Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis denunciatur. 16. *Martii*. » 289
- LXXXI. Dignitas protopapae in Ecclesia Collegiata S. Mariae del Grafo Messanen. ejusdemque libera electio, necnon Ritus Graeco etc. 18. *Martii*. » 290
- LXXXII. Ecclesiastica auctoritas in designandis publicarum praecationum formulis, et in eisdem indicendis asseritur. 23. *Martii*. » 292
- LXXXIII. De Die Natali BB. Apostolorum Petri, et Pauli per totam Octavam Romae solemniter celebrando. 1. *Aprilis*. » 293
- LXXXIV. Auditoribus Causarum Sac. Palatii Apostolici conceditur delatio Roccheli etiam in accessu ad Cappellas, functiones etc. et recessu etc. 10. *Aprilis*. » 297
- LXXXVI. Speciales favores, et gratiae conceduntur Magistro Jo. Jacobo Millo in utroque Signatura Referendario, et Sedis Apostolicae Notario. 8. *Maji*. » 299
- LXXXV. Matrimoniorum firmitati consulendo damnantur, et annullantur pacta inter Conjuges inita de non appellando a sententia lata pro Matrimonii nullitate: Confirmatur Constitutio edita super hujusmodi judiciorum forma: Ecclesiasticae disciplinae observantia in Matrimonii celebratione commendatur. 18. *Maji*. » 301
- LXXXV. Dispensatur Josephus a S. Hyacintho Ordinis Fratrum Bethlehemitarum in Indiis Occidentalibus expresse professus ab observantia Constitutionum sui Ordinis; ut promoveri possit ad recipiendos minores, et Sacros Ordines etc. 31. *Maji*. » 306
- LXXXV. Confirmantur Literae Apostolicae Clementis XII. super celebratione Capituli Generalis Ordinis Bethlehemitarum in Regnis Mexicano, ac Peruano; et derogatur *Statuto duodecimo* Constitutionum ejusdem Ordinis etc. 31. *Maji*. » 307
- LXXXV. Confirmantur privilegia concessa a Clemente XII. Josepho Balbuena Ordinis

Hospitalaris Sancti Hippolyti Martyris in Indiis Occidentalibus professus, et ne impostorum molestetur. 1. *Junii*. » Pag. 509

- LXXXV. Praescribitur Archiepisco Mexicano electo in Visitatorem Apostolicum et Reformatorem Ordinis Hospitalaris S. Hippolyti Martyris in Civitate, et tota Provincia Mexicana ut adjungat sibi in Socios Reformationis Josephum Balbuena in Sacro Presbyteratos Ordine constitutum ac Philippum Barbera Fratres expresse professos ejusdem Ordinis. 1. *Junii*. » 511
- LXXXV. Dirimuntur lites, et dissidia exorta in celebratione Capituli Generalis Ordinis Monachorum S. Basilii Magni, et praescribuntur ordinationes opportunae etc. 7. *Aug.* » 512
- LXXXV. Committitur atque praecipitur ut ad minus quatuor vicibus quolibet anno *Adventus, et Quadragesimae Temporibus*, tam per verbi Dei Praedicatores, in suis sacris Concionibus; quam in quibusvis aliis actionibus, et functionibus publicis necessitates Terrae Sanctae proponantur, et commendentur. 20. *Augusti*. » 513
- LXXXV. Declaratur, quinam sint qui gaudere debeant civili Ordine vulgo *Cittadinanza* in Civitate Camerin. Status Pontificii. 5. *Septembris*. » 518
- LXXXV. Acta in Consistorio secreto habito Feria secunda IX. *Sept.* MDCCLXIII. » 516

PONTIF. ANNO IV.

- LXXXVI. Militiae Hierosolymitanae, et incolis Insularum ipsius Difioni subjectarum plura Indulta conceduntur ad formam Bullae, quae dicitur *Cruciatae*. 16. *Dec.* » 520
- LXXXVI. Bulla Erectionis Ecclesiae Cathedralis Guatimalen. in Metropolitanam cum assiguatione trium Ecclesiarum Cathedralium pro suffraganeis. 17. *Decembris*. » 525
- LXXXVII. Decreta de Ritibus Graecorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni de jurisdictione Patriarchae, et Episcoporum ejusdem Nationis, deque Monachorum, et Monialium disciplina in unum collecta promulgantur. 24. *Decembris*. » 528

ANNO MDCCLXIV.

- LXXXVIII. Constitutio contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctae Romanae Ecclesiae extenditur ad Loca Domini Reipublicae Lucanae in his, quae pertinent ad Immunitatem personalem et localem. 24. *Januarii*. » 534

- LXXXIX. Decreta super pluribus Disciplinae Capitibus pro Incolis Regni Serviae, et finitimarum Regionum. 2. *Februarii.* » Pag. 338
- XC. Saecularizatio aliquot Ecclesiarum Germaniae, aut earundem reddituum immunitio a quibusdam proposita reprobatur, et nunquam toleranda edicatur cum admonitione ad Germanorum Antistites. 18. *Februarii.* » 343
- XCI. Capitulo Cathedralis Ecclesiae Patavinae nonnulla Indulta, et Privilegia conceduntur. 22. *Februarii.* » 348
- XCI.* Omnes Christifideles utriusque sexus vere poenitentes, et Sacra Communione refecti visitantes Ecclesiam etc., in qua Praedicatorum Ordinis Eremitarum S. Augustini annuntiant Verbum Dei tempore Quadragesimali, vel sacras missiones peragunt, lucrantur Indulgentiam Plenariam ultima die earumdem missionum, vel Praedicationis. 24. *Februarii.* » 346
- XCI.** Resolutio capta a Sacra Congregatione Episcoporum, et Regularium pro Ven. Monasterio S. Mariae de Melon Ordinis Cisterciensium Reformatorum Regni Galiciae in Hispaniis; ejusque Filiis, et Monachis. 27. *Februarii.* » 347
- XCII. Antiocheno Patriarchae Graecorum Melchitarum transmittitur pallium, communio tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, et conditionibus opportunis. 29. *Februarii.* » 348
- XCIII. Contra surripientes, vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel particulas consecratas. 8. *Martii.* » 380
- XCIV. Revocatio communicationis Indulgentiarum inter Confratres B. Mariae Virginis de Monte Carmelo, et Tertiarios S. Francisci alias a Clemente XII. concessae. 12. *Mar.* » 383
- XCV. Facultates Majoris Poenitentiarum, et Officii Poenitentiarum. 13. *Aprilis.* » 384
- XCVI. De Poenitentiarum Apostolicae Officialibus, eorumque muneribus. 13. *Aprilis.* » 383
- XCVII. Contra non promotos ad Sacrum Presbyteratus ordinem Missam celebrantes, aut Sacramentales confessiones excipientes. 20. *Aprilis.* » 373
- XCVIII. Confirmatio Unionis Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni, Ruthenorum tam Lithuaniae, quam Russiae, seu Poloniae, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia. 2. *Maji.* » 377
- XCVIII.* Collegio Clementino Almae Urbis Romae erecto a Clemente VIII. et multis praerogativis, gratiis, honoribus insignito etc., conceditur facultas asservandi in Oratorio Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum cum mantutione lampadis semper accensae, et Sacrum Oleum Infirmorum. 30. *Jun.* » 388
- XCIX. Declarantur quaestiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas propositae. 8. *Julii.* » Pag. 386
- C. De Indultis Apostolicis eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis etc. 3. *Augusti.* » 388
- CI. Maronitarum Patriarchae Antiocheno a Summo Pontifice electo, et a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito transmittitur Pallium, aliaque mandata, et facultates committuntur. 11. *Aug.* » 392
- CII. Maronitarum Antistites ob duplicem Patriarchae electionem antea dissidentes, quod, praestita mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem redierint, collaudantur etc. 11. *Augusti.* » 393
- PONTIF. ANNO V.
- CIII. De applicatione Missae Parochialis pro Populo; Conventualis vero pro Benefactoribus Ecclesiae. Item de Divinae Psalmodiae cantu. 19. *Augusti.* » 394
- CIV. Commendandum Militiae SS. Mauriti, et Lazari faciliiori erectioni consulitur. 23. *Augusti.* » 400
- CV. Ut in Civitate Senogalliensi tempore nundinarum diebus Festis de Praecepto aservilibus operibus abstinence. Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas; Privilegia confirmantur, et ampliuntur. 24. *Augusti.* » 404
- CVI. Confirmatio Privilegiorum, indultorum, et jurium Collegii Advocatorum Consistorialium; et de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus, et ordinationibus. 28. *Augusti.* » 407
- CVII. De Ritibus, ceremoniis, usibus, et consuetudinibus in Regno Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi Indiarum Orientalium observandis, seu vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Praedecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur opportuna declarationes, et responsiones. 12. *Septembris.* » 421
- CVIII. Approbatio Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, et Episcopo Bononiae ex Ordine Cartusianorum. 6. *Octobris.* » 448
- CIX. De jurisdictione Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, et Personas

- Coram animarum subditorum saecularium in eis exercentes. 6. *Nov.* Pag. 480
- CX. Jubilaeum pro Christifidelibus Italiae, et Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, et aliis Catholicae Ecclesiae necessitatibus. 20. *Novembris.* » 487
- CXI. Controversiae circa regimen Missionum in Regno Cocinchinae existentium, earumque limites dirimuntur. 26. *Nov.* » 489
- CXII. Vicario Cocinchinae denuntiatur Ablegatio Episcopi Corycensis, de qua in Superiori. 26. *Novembris.* » 466
- CXIII. Quaestioni propositae, an Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, disserendo rescribitur. 8. *Decembris.* » 467
- CXIV. De Apostolicis Constitutionibus circa Ritus Sineses editis omnimode observandis. 19. *Decembris.* » 477
- CXV. Reformatio Tribunalium Urbis, Firmatur auctoritas Judicium Romanae Curiae et singulorum jurisdictio certis limitibus praefinitur: Confirmantur Decreta super Judicium recusationibus, et declinationibus jam edita, et certa forma servanda praescribitur, tum in delendis vinculis impositis, super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, et pecuniis depositis etc. tum in Decretis jurisdictionis voluntariae in Urbe, et Statu Ecclesiastico interponendis. 21. *Dec.* » 479
- ANNO MDCCXLV.
- CXVI. Altare a Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis privilegiis decoratur. 18. *Januarii.* » 491
- CXVII. Cum Neophytis in loco Pio Catechumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in infidelitate relictis, ad effectum contrahendi Matrimonium cum fidei. 16. *Januarii.* » 492
- CXVIII. Esus Carnium diebus Sabathi per annum permittitur in Regnis Castellae, Legionis, et Indiarum. 23. *Januarii.* » 494
- CXIX. De Rotuli partitione inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo facienda; deque non residentium accessu ad Curiam, atque recessu etc. 3. *Februarii.* » 498
- CXX. Declaratio super Constitutione, quae incipit *Sacramentum Poenitentiae*, adversus sollicitantes. 8. *Februarii.* » 497
- CXXI. Annuus Census constituitur pro sartitibus Basilicae S. Mariae Majoris. 11. *Februarii.* » 499
- CXXII. De processione generali in solemnitate SS. Corporis Christi tempore Apostolice

- Sedis Vacantis in Urbe peragenda. 16. *Februarii.* Pag. 805
- Schedula Motus proprii, de qua fit mentio in Constitutione. 18. *Martii.* » 806
- CXXIII. Jubilaeum pro Italia, et Insulis adjacentibus concessum extenditur ad Regnum Galliae. 18. *Februarii.* » 808
- CXXIV. De Jubilaei Concessione pro Regno Galliae, a cujus Indulgentiae beneficio excluduntur refractarii. 20. *Februarii.* » ibid
- CXXV. Clericorum Regularium Teatinorum Ordini unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur. 20. *Martii.* » 809
- CXXVI. Capitulo Generali Fratrum Eremitarum S. Augustini facultas conceditur eligendi deinceps Priorem Generalem ad vitam in Officio mansurum. 31. *Martii.* » 810
- CXXVII. Providetur Regimini Civitatum, et Locorum dilationis Ecclesiasticae, eveniente obitu, Gubernatorum. 1. *Aprilis.* » 812
- CXXVIII. Indultum vacandi operibus servilibus, diebus alias de praeepto, vel ex voto festivis, pro Dioecesi Niciensi. 11. *Apr.* » 814
- CXXIX. Instructio super dubiis ad Ritus Ecclesiae, et Nationis Cophtorum pertinentibus, de tempore conferendi Sacramentum confirmationis, ejusque Ministro: De recipiendis ad Communionem Pastoribus Schismaticis: De ordinatione Infantium, ac de continentiae lege et horarum Canoniarum recitatione, quod ad Diaconos in puerili aetate ordinatos. 4. *Maji.* » 816
- CXXIX. Advocati Consistoriales quo Habitu incedere debeant tam in privatis, quam in publicis functionibus: et Habitum Laicalem incompatibile esse cum Officio Advocatus Consistorialis. 8. *Maji.* » 828
- CXXX. De jejunii disciplina conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Dioecesibus integris, nonnisi certa ratione, et justa de causa petendis, et concedendis. 10. *Junii.* » 827
- CXXXI. Electio Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla, et illicita declaratur; cum censuris, et inhibitione, ne Consecrationem suscipere praesumat. 26. *Junii.* » 832
- CXXXII. Damnatio, et prohibitio libri, cujus Titulus est: *Illustrissimorum ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis et Episcopi Harlemensis Istrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum a duobus Brevibus a Sanctissimo alias expeditis ad Catholicos in Foederato Belgio.* 26. *Junii.* » 834

- CXXXIII. Privilegium elevandi Crucem more Archiepiscoporum conceditur Episcopis Eystentensibus. 3. Julii. Pag. 838
- CXXXIV. Ne Confessarii a Poenitentibus exquirant sociorum in Crimine, seu complicitum nomina etc. 7. Julii. » 836
- CXXXV. De Capacitate Canonorum Regularium Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris ad obtinenda et beneficia Ecclesiastica saecularia cum cura, et sine cura, atque pensiones Ecclesiasticas. 9. Julii. » 838
- CXXXV.* Dirimitur lis exorta inter Fratres Minores S. Francisci de Observantia, et Fratres minores Discalceatos, et Recollectos hujusmodi in Regnis Hispaniae circa jus erigendi Tertium Ordinem etc. 2. Augusti. » 847
- CXXXV.** Designatur Eminentissimus, ac Reverendissimus Dominus Georgius Cardinalis ab Atria in Civitate, et in tota Provincia Bononiensi Apostolicae Sedis. Legatus in Praesidentem Capituli Generalis Ordinis Fratrum Eremitarum S. P. Augustini habiti in florentissima, ac celeberrima urbe Bononiae. 6. Augusti. » 851
- CXXXV.*** Gratias agit Francisco Horatio de Bosellis Romano J. U. Doctore sinceræ Fidei, et Devotionis in Apostolicam Sedem, eidemque assignat Officium Auditoris Civilis Copiarum, militarium, vulgo *Uditore Civile delle Soldatesche* nuncupat. 18. Augusti. » 857
- CXXXV.**** Decretum quo approbantur Oratio, et Lectiones propriae recitandae pro secundo Nocturno in festo B. Gregorii Papae X. nec non elogia ejusdem, et Benedicti XI. Romano Martyrologio inserenda. 21. Aug. » 858

PONTIF. ANNO VI.

- CXXXVI. Consecratio Joannis Van-Stiphout in Pseudo Episcopum Harlemensem damnatur; ac suspensionis, et excommunicationis sententia in ipsum edicatur. 28. Augusti. » 861
- CXXXVII. Decreta quaedam a Cardinali Patriarcha Lisbonensi edita collaudantur, et confirmantur. 31. Augusti. » 862
- CXXXVIII. Dierum Festorum de Praecepto aestivis mensibus occurrentium reductio pro nonnullis Locis Regni Poloniae. 1. Septembris. » 864
- CXXXIX. Fructus Censuum, Cambiorum etc. a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticae contractorum ad aequitatis rationem reducuntur. 7. Septembris. » 868
- CXL. Sacras Missiones in Dioecesis Regni Neapolitani frequenter haberi suadet: Ea-

- rum-directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepiscopo Neapolitano cum facultatibus etc. 8. Septembris. Pag. 867
- CXLI. De cautelis praestandis in conficiendis Processibus super fama Sanctitatis Servorum Dei: De prohibendis Imaginibus Spiritus Sancti sub humana specie depicti: De aliis superstitionibus non tolerandis. » 871
- CXLII. Privilegium Fori et Conservatoriae, Scholaribus, Professoribus, Doctoribus, aliisque *Universitati Avenionensi* addictis asseritur: Primicerii, et Judicum Conservatorum jurisdictio praefinitur. 10. Octob. » 880
- CXLII.* Lettera con cui si determina doversi portare dall' Eminentissimo, e Reverendissimo Signor Cardinale Porto Carrero Cavaliere Professo nell' Ordine Gerosolimitano la gran Croce ottagonale di tela bianca sopra la Mozzetta Cardinalizia. 15. Octobris. » 886
- CXLIII. De usuris, aliisque injustis quaestibus. 1. Novembris. » 891
- CXLIV. Diebus Festis prohibentur haberi Mercatus rerum venalium: tolerantur vero Nundinae sub certis conditionibus. 8. Novembris. » 894
- CXLV. Divisio materiarum et Gratiarum Apostolicarum, quae per Datariam Apostolicam, quaeque per Secretarium Brevium secretorum sunt expediendae. 26. Novembris. » 601
- CXLV.* Decreta edita in Capitulo Generali Congregationis Monachorum Coelestinorum Ordinis S. Benedicti Mensis Maji Anni MDCCXLIII. auctoritate Sac. Congregationis Episcoporum, et Regularium ab Eminentissimo, et Reverendissimo Domino Cardinali Dominico Rivera ejusdem Congregationis Protectore approbata, a Sanctissimo Domino nostro BENEDICTO PAPA XIV. confirmata, et in Actis Capituli Generalis Anni MDCCXLVI. inserta et publicata. 20. Dec. » 606
- CXLVI. Civium Romanorum gradus certa ratione distinguuntur: Nobilium Ordo et Nobilium Conscriptorum numerus designatur; ac methodus praescribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps servanda. 4. Januarii. » 609

IN APPENDICE.

Instructio Sacrae Congregationis Concilii pro Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, et Patriarchis, super modo conficiendi Relationes statuum suarum Ecclesiarum, quas, occasione Visitationis Sacrorum Liminum, eidem Sac. Congregationi etc. » 617

Leges, et Instituta Caeremonialis edita pro Pro-

vinciarum Praesidibus, Gubernatoribus Prae-	cheno Maronitarum: Cum concessione Pallii
latis, et Apostolicis Vice-Legatis. Pag. 621	dicto Patriarchae. Pag. 644
Synopsis Decretorum Congregationis Laetanae. » 626	Decretum Sanctae Universalis inquisitionis super perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia sollicitantium, vel Sacrificio Missae abutentium ad sortilegia. » 653
Decretum, quod SS. Apostolorum Principes Petrus et Paulus Urbis Romae Patroni Principales, nuncupentur. » 639	Celebratio Cappellae Pontificiae in Basilica S. Mariae Majoris die Festo Conceptionis B. Mariae Virginis decernitur. » 654
Acta Consistorialia pro Concessione Pallii Patriarchae Antiocheno Graeco-Melchitarum » 642	Admissio nonnullarum Familiarum inter alias Civilium Nobilium Romanorum. » 655
Acta Consistorialia pro approbatione Synodi super obedientia praestita Patriarchae Antio-	

INDEX

RERUM, ET VERBORUM.

*Numerus Romanus donotat Constitutionem: Arabicus autem
indicat paragraphum, et paginam.*

A

ABBATES, alique Praelati inferiores jurisdictionem Ordinariam habentes, Limina Apostolorum statutis temporibus visitare, et Ecclesiarum suarum statum exponere debent. *Constit. VII. §. 8. pag. 17.*

Abbates simplices aliquando praecedere possunt Superioribus Generalibus sui Ordinis. *XCVIII. 16. p. 381.*

Abbatum, aliorumque Praelatorum Regularium, jurisdictionem temporalem et spiritualem in subditos saeculares habentium, Residentiae, exemptae sunt a visitatione et correctione Episcoporum, etiam quoad Curam animarum. *CIX. 12. p. 433.*

Nisi Episcopi sint in quasi possessione majoris juris. *ibi, 19. p. 433.*

Item residentiae ordinariae principales Abbatum Generalium, *ibi, 13. p. 434. Vide Generales.*

Non autem Abbatum simplicium jurisdictionem, ut supra, non habentium, *ibidem.* ubi vide veram electionem *Textus Concilii Tridentini sess. 23. cap. 11. de Regular.*

ABBREVIATORIBUS de Parco Majori conceditur usus Redimiculi Galeri coloris violacei. *III. p. 7.*

ABLUTIONES. V. *Lavacra.*

ABSOLUTIONIS forma a Graecis Confessariis proferenda. *LVII. 8. p. 201.*

Absolutio impertita a Sacerdote non approbato ab Ordinario Locī, nulla declaratur, *C. 2. p. 389, V. Confessarius.*

Absolutio a Sacerdote impertita personae complici in peccato turpi, extra casum extremae necessitatis, irritatur. *XX. 4. p. 66.*

Absolutio tamen impertita hujusmodi personae complici in mortis articulo constitutae, etiam absque necessitate, aut infamiae, vel scandali periculo, valida est. *CXX. 4. p. 498.*

Sed Sacerdos ita absolvens incurrit poenas, et censuras Summo Pontifici reservatas. *ibi.*

Absolutio Sacramentalis deneganda est ignorantibus mysteria Fidei, tenenda necessitate medii. *XLII. 12. p. 139.*

Quid cum ignorantibus, quae scienda sunt necessitate praeepti. *ibi.*

Absolutio a Censuris publicatis die Coenae Domini Romano Pontifici reservatur. *XIV. 21. p. 33.*

Absolutio Calumniatorum, quoad sollicitationem in Confessione, Summo Pontifici reservatur. *XX. 3. p. 66.*

Absolutio Sacerdotis excipientis Confessionem complicit in peccato turpi Summo Pontifici reservatur. *XX. 4. p. 66.*

Absolutio a censuris incursis ob mercimonia super eleemosynis Missarum, Summo Pontifici reservatur. *XXII. 8. p. 78.*

Absolvendi facultas a casibus reservatis, et censuris, tribuitur Cancellario Militiae S. Januarii. *XXIV. 3. p. 80.*

Et Confessariis in vim Bullae Cruciatuae concessae Militibus S. Joannis Hierosolymitani, ejusque Militiae subditis, *LXXXVI. 8. p. 323.*

ABSTINENTIA in Ecclesia Graeca servari solitae. *LXXXVII. 8. p. 329.*

Abstinentia a Carnibus diebus Sabbatis non semper ubique fuit de praeepto. *CXVIII. 3. p. 494.*

A. C. solus habet cumulativam jurisdictionem cum Cardinali Urbis Vicario in causis Clericorum Romanorum, et Locorum Piorum ejusdem Urbis. *CXV. §. 20. p. 484.*

ACHARS de la Beaume. V. *Halicarnassensis.*

ACTUS Fidei, Spei, et Charitatis Populo tradendi, et publice in Ecclesiis frequentandi. *XLII. 18. p. 140.*

ACTORUM transpositio. V. *Causae jam contestatae.*

ADULTERIUM praecedens, seclusa machinatione et fide futuri matrimonii, non est impedimentum dirimens matrimonium. *CXIII. 12. p. 470.*

Nec habebatur pro impedimento dirimente, temporibus S. Augustini. *ibi. 22. p. 473.*

Ubi asseritur Lectio Textus S. Augustini contra Cujacium.

Nec erat impedimentum dirimens Matrimonium, tempore Gratiani. *ibi* 24. p. *ibi*.

Nec tempore Innocentii III. *ibi* 28. p. 474. V. *Filii ex adulterio geniti*.

ADVOCATORUM CONSISTORIALIUM Privilegia, et jura in unum colliguntur, CVI. p. 407.

Eorum Collegii antiquitas, et decus: In quo Summus Pontifex locum obtinuit. *ibi* 1. p. 407.

Advocatorum numerus duodenarius ex quibus constare debeat. *ibi* 2. 3. p. 408.

Munus Advocati Consistorialis quomodo vacet. *ibi* 6. p. 409.

Eorum Collegio reservatur jus praesentandi tres Advocatos Summo Pontifici, in casu vacationis. *ibi* 8. p. *ibi*.

De antianitate, et de jure optandi ad Decanatum. *ibi* 7. 8. p. *ibi*.

Advocati Consistoriales sunt veri Papae Familiares, *ibi* 9. pag. 410.

De eorum praecedentiis, habitu etc. *ibi*.

Habitus laicalis est incompatibilissimum officio advocationis consistorialis. CXXIX. p. 326.

Ad eos pertinet Causas Consistoriales pertractare. CVI. 14. p. 411.

In Causis Beatificationis et Canonizationis scribere in jure; easdemque Causas in Consistorio perorare. *ibi*.

In solemnibus Canonizationum instantias proponere. *ibi* 16. p. 412.

Pallium petere pro Archiepiscopis, aliisque. 18. p. *ibi*.

Ad ipsos spectat regimen Archigymnasii Urbis. *ibi* 19. p. 413.

Quid in concursibus, et examine Lectorum. CVI. §. 21. p. *ibi*.

Privativa facultas in Urbe doctorandi in utroque, vel altero jure, ipsis asseritur, cum extinctione litis inter eosdem, et Protonotarios Apostolicos. *ibi* 22. et seqq. p. *ibi et seqq.*

Eorum Collegio perpetuo addicta sunt munera Promotoris Fidei, Advocati Pauperum, Advocati Fisci, et Camerae Apostolicae, Advocati Fabricae Sancti Petri, Advocati S. P. Q. R., et Commissarii Conclavis Sede Apostolica vacante. *ibi* 31. p. 417.

Eisdem conceditur Oratorium domesticum. *ibi* 34. p. 418.

Et Facultas condendi Statuta, ac removendi Officiales Collegii. *ibi* 38. p. 419.

Advocatorum Consistorialium Decanus in actibus Collegialibus praecedit omnibus de Collegio, etiam personali dignitate praestantibus. XCVIII. 16. p. 381.

ADVOCATI FABRICAE S. PETRI munus uni ex Collegio Advocatorum Consistorialium perpetuo addicium CVI. 31. p. 417.

Idem de Advocato Fisci, et Camerae Apostolicae.

Idem de Advocato Pauperum.

Idem de Advocato S. P. Q. R. *ibi*.

ADVOCATI FISCIS, et Camerae Apostolicae Officium incompatible in posterum decernitur cum Officio Promotoris Fidei. CVI. 32. p. 418.

Advocatus Fisci, et Camerae Apostolicae abstinere debet a patrocinandis alterius generis causis. CVI. 33. p. *ibi*.

Idem de Advocato Pauperum. *ibi*.

ADVOCATUS PAUPERUM interponit Decreta in contractibus, et obligationibus, mulierum, minorum, et pupillorum, Domi suae tantum, et in Carceribus. CXV. 48. p. 489.

ÆGYPTII, alique Catholici Coptici, subjiciuntur jurisdictioni Episcopi Hierosolymitani ejusdem Ritus. XXV. p. 82.

ÆTAS in Ecclesia Occidentali requisita ad recipiendos Ordines. CXXIX. 19. p. 819.

Ætas pro suscipiendis Ordinibus, quoad Graecos, eademque pro Latinis requiritur. LVII. 7. p. 206.

AGAPÆ in primitiva Ecclesiae sancte frequentatae, ob invectos abusos ab Ecclesiis eliminatae. CXXXVII. 7. p. 863.

AGELTONENSIS Dioecesis assignatio facta Archiepiscopo Tyri a Conventu Maronitarum confirmatur. CI. 2. p. 392.

AGRICULTURÆ necessitatibus in Regno Poloniae consulitur, translatis Festis occurrentibus infra hebdomadas mensium aestatis, in dies Dominicos. CXXXVIII. pag. 864.

Agriculturae Consularis praeservatur jurisdictio. XLIV. 9. p. 88.

V. *Consules*.

ALBANENSES. V. *Graeci*.

ALBANI Concilii Decreta in Regno Serviae, et finitimis Regionibus observanda. LXXXIX. 1. p. 338.

ALBERGATUS. V. B. *Nicolaus*.

B. ALEXANDRI SAULII formalis Beatificatio. XVII. p. 61.

ALEXANDRINUS Patriarcha. V. *Mediobarbus*.

ALIENATIONES reddituum Beneficiorum. V. *Cessiones commodi exigendi*.

De ALMEYDA Thomas Cardinalis Patriarcha Lisbonensis laudatur, et confirmatur. CXXXVII. p. 862.

ALTARIUM numerus in Ecclesiis Graecorum augeri permittitur. LVII. 6. p. 203.

Altaria plura in Ecclesiis Graecorum Melchitarum erigi permittuntur. LXXXVII. 9. p. 331.

Altaris Pontificii praerogativae. CXVI. 1. p. 491.

Altaria Pontifice consecrata plura privilegia adnectuntur. CXVI. 2. p. 492.

Altaria Privilegiata conceduntur Ecclesiis Cathedralibus, et Parochialibus Maronitarum. LXXIX. 11. p. 288.

Conceditur privilegium Altaris privilegiati sacerdotibus Ordinis Fratrum Minorum XIII. pag. 48.

Pro celebratione Missarum in obitu cujuscum-

que Presbyteri vel clerici vel laici ac Monialium ejusdem ordinis. *ibi*. p. 49.

AMASIEN: Archiepiscopatus in part. Infid. unitur Ecclesiae Papiensi. LXXIV. p. 269.

AMERICAN. V. *Indos*.

ANGELOREM apparitio Abrahamo facta, a Sanctis Patribus, et interpretibus varie explicata. CXXI. 30. et seqq. p. 376.

S. ANGELI. V. *Arcis Praef.*

ANTIMENSIA, sive Throni Graecorum. LVII. 6. p. 204.

Eorum usus prohibetur Presbyteris Latinis. *ibi*.

ANTIOCHENUS PATRIARCHA. V. *Tournonius*.

ANTIOCHENUS PATRIARCHA GRÆCORUM MELCHITARUM generalem dispensationem edidit circa jejunia, quae revocatur. LXXXVII. 5. 6. p. 329.

Eidem conceditur facultas dispensandi cum singulis Universitatibus in casibus particularibus. *ibi*. p. 330.

Ejus jurisdictio adversus attentata Praelatorum Maronitarum asseritur. *ibi* 12. p. 331.

Nullam jurisdictionem habet in Missionarios Latinos, sed tantum petere ab his potest notulam animarum Graeci Ritus sibi subjecti *ibi* 13. p. *ibi*.

Idem curare debet, ut suis Graecis ubique praesto sint Pastores Catholici. *ibi*.

Jurisditionem mediatam exercet in Monachos sui Patriarchatus, Ordinariis immediate subjectos, sive immediatam, deficiente Catholico Episcopo, *ibi* 20. p. 333.

Idem quoad Monasterium Monialium in Kesruano existent., jure tamen delegato a Sancta Sede. *ibi* 22. p. *ibi*.

Antiocheni Patriarchae Cyrilli laudes LXXXVII. 1. p. 328. et XCII. p. 349.

Ipsi conceditur Pallium, cum conditionibus opportunitis. XCII. *ibi*.

ANTIOCHENUS PATRIARCHA MARONITARUM. V. *Maronitae* V. *Evodius*.

APPELLATIO admitti nequit, nisi legitime interposita, et in casibus a jure permissis. XLVIII. 43. pag. 170.

Appellatio a gravamine admitti nequit, nisi probato gravamine non reparabili per definitivam. XLVIII. 43. p. *ibi*.

Appellatio in suspensivo non admittitur in causis, quarum executio a Concilio Tridentino demandata est Ordinariis, appellat. remota. *ibi* 3. et seqq. pag. 163.

In his permittitur solum recursus, et appellatio in devolutivo. *ibi*. 38. p. 169.

Excipiuntur casus aliqui particulares a Judice superiore expendendi, in quibus praescribitur forma concedendi Inhibitiones. *ibi* 39. p. *ibi*.

Notarii non servantes praemissam formam, in-

famiam, et inhabilitatem incurrunt, cum poenis pecuniariis. *ibi* 40. p. *ibi*.

Appellatio suspensiva, ubi locum non habet, non intelligitur inducta per ea, quae disposita sunt circa valorem Citationum Cameralium in partibus. CXV. 14. p. 483.

APPELLATIO AB IRRATIONABILI JUDICIO EPISCOPI a Pio V. permissa in devolutivo. LXVIII. 2. p. 280.

Sicut etiam tacite a Concil. Trid. *ibi*. 18. p. 284.

Appellatio ab irrit. Jud. infra decem dies a die collationis, interponenda. LXVIII. 7. p. 282.

Forma transferendi acta coram Judice ad quem *ibidem*.

Appellatio ab irrit. Jud. Episcopi prosequi non permittitur non probato gravamine, tam quoad doctrinam, ex actis, tam quoad reliqua, saltem extra judicialiter. *ibi*. p. 283.

Intellige, ubi servata fuerit in Concursu, et examine forma ibi praescripta. LXVIII. *ibi*.

V. *Examen*.

In Hujusmodi Appellationis Judicio, Judex ad quem non pronunciat, nisi comperto gravamine, et secundum acta, tam quoad doctrinam, quam quoad reliqua. LXVIII. 16. p. 285.

In iis vero, quae Episcopus a quo, ex informata conscientia, ipsi revelaverit, omnimodam fidem ei habebit, et secreti legem custodiet. *ibi*.

In hujusmodi judicio, duae conformes faciunt rem judicatam. *ibi*. 17. p. 286.

APPELLATIO a sententia lata super nullitate MATRIMONII in quacumque instantia semper suspendit executionem. XXXIII. 11. p. 109.

Appellatio in Causis Matrimonialibus praeccludi nequit per acta poenalia inter partes inita. LXXXV. 7. p. 303.

APPELLANTES AD FUTURUM CONCILIUM excommunicantur, et respective Interdicto subjiiciuntur. XIV. 2. p. 49.

Appellatio Pseudo-Archiepiscopi Ultrajectensis, et Pseudo-Episcopi Harlemensis ad futurum Concilium Generale, damnatur etc. CXXXII. p. 334.

Appellantes a gravamine, vel futura executione Lit. Apost. ad potestatem saecularem excommunicantur. XIV. 15. p. 51.

APOSTATE, et fugitivi Regulares quomodo absolvantur. XCV. 33. p. 389.

V. *Poenitentiaria Apostolica*.

APPLICATIO Missae. V. *Missae Parochialis*. V. *Conventualis*, V. *Concelebratio*.

APPROBATIO CULTUS immemorab. B. Joannae Valesiae olim Reginae Franciae. LVIII. p. 212.

Approbatio cultus Beati Nicolai Albergati. CVIII. p. 443.

Approbatio cultus alicujus Beati solemnizari non

debet eo modo, quo in Canonizationibus fieri solet. CVIII. 8. p. 447.

Approbatio Orationis, et Lectionum secundi Nocturni in Festo B. Gregorii Papae X. CXXXV. p. 889.

Elogium ejusdem apponendum in Martyrologio. *ibi*. 860.

AQUAE benedictae usus apud Graecos. LVII. 8. p. 202.

Aquae tepidae infusio in sacrum Calicem, apud Graecos usitata, permittitur. LVII. 6. p. *ibi*.

Aquae frigidae, vel tepidae, usus in Baptismo aequè permissus. LVII. 2. p. 499.

Aqua baptisterii. V. *Baptismus*.

ARCIS S. Angeli Praefecto nulla jurisdictio competit, nisi in Balistarios, et auxiliares; et in concernentibus eorum ministeria. XLIV. 21. p. 149.

ARCHIEPISCOPUS MEXICANUS deputatur Visitator Apostolicus et Reformator Ordinis Hospitalaris charitatis in Civitate, et Provincia Mexicana. LXXI. p. 262.

Potestas ei commissæ ad compescendas inordinationes et scandala exorta in eodem Ordine. *ibi*.

ARCHIGYMNASIUM Urbis ad Advoc. Consistor. regitur, et administratur. CVI. 19. p. 442.

V. *Lectores*.

ARCHIHOSPITALI S. Spiritus in Saxia de Urbe praeservantur Canonès debiti à Conventibus ejusdem Ordinis in Hispaniis, et Polonia. XV. 2. p. 88.

ARCHIPRESBYTERORUM Basilicarum Urbis jurisdictio aboletur. XLIV. 3. 6. p. 146. et seq.

Praeterquam in his, quae concernunt servitium Ecclesiae, et correct. morum. *ibi*. 11. p. 147.

ARCHIVA Poenitentiariae: Eorum administratio visitatio etc. XCVI. 37. seqq. p. 371.

ARMA, et alia ad bellum apta, deferentes ad hostes Christianorum, excommunicantur. XIV. 7. p. 80.

AROMATARIORUM officinae in Urbe reductae sunt ad sexaginta. VI. 4. p. 14.

Aromatariae artis exercitium in Urbe Regularibus prohibetur. VI. p. 14.

ASSEMANIUS, Joseph Simonius, ablegatus a S. Sede ad Maronitarum nationem. XXXI. p. 404.

ASSESSORUM jurisdictio in Urbe abrogatur. XLIV. 9. p. 147.

ASSISTENTIA matrimonii non temere deleganda Sacerdotibus extraneis, qui non sint contrahentium Parochi. LXXXV. 9. 12. p. 304.

Delegandi facultas admittit Nuntio Apostolico in Polonia commoranti. *ibi*. 16. p. 308.

Assistentia matrimonio non inducit cognationem spiritualement. LXXXIX. 17. p. 341.

AUDITOR GENERALIS Camerae Apostolicae. V. A. C.

AUDITORES ROTAE. V. *Rotae*.

BENED. XIV. TOM. XV.

AVENIONEN. VICE-LEGATI, ejusque Congregationis jus in causis criminalibus subditorum Universitatis. CXLII. 17. p. 888.

Avenionen. Curiae Auditor Generalis Judex privativus in secunda instantia in causis personarum Universitati subjectarum. CXLII. 18. p. 888.

AVENIONEN. UNIVERSITATIS merita, et decora. CXLII. 1. p. 880.

Ejus Professores, Doctores, Scholares etc. gaudent privilegio Fori, et habendi Conservatores, et Judices particulares. *ibi*. 3. p. 881.

Quod ipsis a Pontifice in Causis Civilibus passivis in prima instantia asseritur. *ibi*. 18. p. 884.

Et in Criminalibus levioribus. *ibi*.

Primicerius Universitatis inter Conservatores adjectus a Leone Papa X. cum facultate subrogandi etc. *ibi*. 4. 8. p. 881.

Ejusdem Primicerii, et Conservatorum jurisdictio in praemissis privativa declaratur. *ibi*. 18. p. 888.

Primicerius, seu alius Conservator interesse potest Congregationi Criminali Vice-Legati Avenionen. cum voto consultivo, ubi agatur de causis passivis subditorum Universitatis. *ibi*. 17. p. 888.

Primiceriatus importat titulum Nobilitatis transmissibilis ad descendentes. *ibi*. 10. p. 883.

Ejusdem Primicerii, et Conservatorum jurisdictio in praemissis privativa declaratur. *ibi*. 18. p. 888.

Reservata Auditori Generali Curiae Legationis secunda instantia. *ibi*.

AUGUSTANO Episcopo scribitur de cautelis servandis in faciendis Processibus super famâ Sanctitatis Servorum Dei, et de recta ratione repraesentandi Imagines Spiritus Sancti, et Sanctissimae Trinitatis. CXLI. p. 871.

S. AUGUSTINI Textus in *Can. Denique* 31. quæst. 1. quomodo legendus adversus Cujacium. CXIII. 22. p. 473.

S. Augustini interpretatio de apparitione trium Angelorum Abrahamo visa expenditur. CXLI. 30. p. 876.

S. Augustini Fratribus Eremitis facultas conceditur eligendi Priorem Generalem ad vitam in Officio mansorum. CXXVI. p. 810.

Officia Generalia in eodem Ordine eliguntur ad vitam in Capitulo Generali habito Bononiae anno MDCCXLV. CXXXV. p. 881.

Georgius Cardinalis ab Antria in Civitate, et in Provincia Bononiensi Apostolicae Sedis Legatus in Praesidentem Capitoli constituitur. *ibi*.

Indulgentiae et gratiae Fratribus Ord. Eremitarum s. Augustini concessae. XCI. p. 347.

Conceditur Indulgentia plenaria omnibus utriusque sexus Christifidelibus qui vere poenitentes, et confessi, ac Sacra Communione refecti, Ecclesiam, in qua dicti Ordinis Professores vel Verbum Dei tempore quadragesimali predicaverint, vel Sacras mis-

siones peregerint, ultima die eorundem missionum, vel Predicationis visitaverint. *ibi*.

AVOCANTES Causas spirituales a Judicibus Ecclesiasticis excommunicantur. XIV. 14. p. 31.

Avocatio Causarum ab Ordinariis in prima Instantia prohibetur. XLVIII. 42. p. 170.

Privilegia de non avocando praeservantur in Bulla de non impedienda executione Citationum, seu Mandatorum Romanae Curiae. XLVII. 17. 164.

Nec intelliguntur sublata per ea, quae disposita sunt circa valorem Citationum Cameralium in partibus. CXV. 14. p. 483.

Avocatio et suppressio omnium caussarum et controversiarum pendens pro Taxa Viarum solvenda ab Haereticis ad Catholicam Fidem conversis. XXVII. * p. 92.

Exemptio eorundem Convertitorum a solutione dictae Taxae. *ibi*.

AUXERENSI Episcopo delegantur ordinationes Graeco-Ruthenorum a schismate ad Ecclesiam redeuntium. LXIII. p. 258.

AZYMI, et fermentati usus in Ecclesiis Latinis, et Graecis respective retinendos. LVII. 1. p. 498.

V. Graeco-Latini.

B

BALDACHINUS in Processionibus Pontificiis a quibus deferri debeat. CVI. §. 10. p. 410.

BALNEUM. V. Lavacra.

BALSAMUM Apoplecticum et Theriaca vendi possunt a Regularibus. VI. 2. p. 42.

BANNITUS propter homicidium praemeditatum non gaudet Immunit. Ecclesiast. in Statu Ecclesiae etc. LXXXVIII. 4. p. 538.

BAPTISMUS extra casum necessitatis conferri non debet aqua communi, vel ea, quae pro lustratione benedicitur. LXXXIX. 20. p. 341.

Baptismi conferendi ritus et caeremoniae in Rituali praescriptae, si bene gravi causa non omittantur, vel cito suppleantur. LXXXIX. 19. p. *ibi*.

Baptismi conferendi ritus apud Graecos. LVII. 2. p. 499.

In Baptismo conferendo omitti non debent Sacramentalia, et signanter saliva, sal, et insufflatio. CVII. 3. p. 422.

Attamen Clemens XII. concedit Missionariis Regnorum Madurensis, Mayssur, et Carnaten. ut in casu necessitatis, et salva fide, salivam omittant, et insufflationibus occulte utantur ad decennium. *ibi* 14. pag. 429.

Quae dispensatio prorogatur a Sanctissimo Domino Nostro ad aliud decennium. 31. p. 439.

Abque spe ulterioris prorogationis, et cum conditionibus et praeceptis opportunis. *ibi* p. 440.

Baptizatis imponenda non sunt nomina Idolorum, aut falsae Religionis poenitentium, sed Sanctorum in Martyrologio Romano descriptorum. CVII. 3. p. 422. et declaratur 14. p. 429.

Baptismus infantibus protrahi non debet ultra praefixum tempus ab Ecclesia. CVII. 5. p. 423. et 14. p. 430.

A baptismo excluduntur qui de Sacramentalibus caeremoniis ab Ecclesia praescriptis perperam sentiant. CVII. 32. p. 440.

Baptismus quando conferri debeat Filiis Mulierum Christianarum ex Turcarum contubernio genitis. LXXXIX. 8. p. 340.

Baptismus quo ritu; Graeco nimirum, an Latino, conferri debeat Graecorum Filiis. LVII. 2. p. 200.

Baptismus Graecorum Filiis collatus in casu necessitatis ritu Latino, non imponit obligationem sequendi ritum Latinum. LXXXVII. 18. p. 332.

BASILICA. V. Lateranensis. V. Vaticana. V. S. Mariae Majoris. V. Vicarii.

S. BASILII Monachi Graeco-Melchitae subesse debent immediate Ordinariis, et mediate Patriarch. Antioch. LXXXVII. 20. p. 533.

S. BASILII RUTHENORUM Ordo laudatur. XCVIII. 2. p. 377.

S. Basilii Monachorum Ruthenorum unio in unicam Congregationem promovetur. LXVI. p. 247.

S. Basilii Monachorum Ruthenorum prima unio sub Urbano VIII. in Congregationem Titulo Sanctissimae Trinitatis insignitam. XCVIII. 2. p. 377.

Eodem modo unienda esse reliqua Monasteria, decernitur in Synodo Zamoscae anno 1720. habitae. *ibi* 3. p. 378.

Quare in Capitulo Generali Leopoli habito anno 1739. nova Congregatio constituitur, sub invocatione Patrocinii BB. Virginis. *ibi* 4. p. *ibi*.

Sed ex Decreto Sanctissimi Domini Nostri duae Congregationes in unam conflantur, habito Dubni Capitulo Generali, anno 1743., in quo unicus eligitur Proto-Archimandrita. *ibi* 8. 6. *ibi*.

Unio, lectio, et statuta in Capitulo condita confirmantur. *ibi* 7. p. 379.

Congregationi assignatur denominatio Ordinis S. Basilii M. Ruthenorum, Provinciae vero Lithuaniae Titulus Sanctissimae Trinitatis, Poloniae autem Protectionis B. M. Virginis. *ibi* 9. p. *ibi*.

Nonnulla Monasteria ad paupertatem redacta, vel unienda esse, vel supprimenda, decernitur. *ibi* 29. p. 384.

De jurisdictione Proto-Archimandritae in Abbatibus. De precedenti inter eos. *ibi* 18. 46. p. 381.

De visitatione Monasteriorum. *ibi* 26. p. 383.

De iure passivo Abbatum ad munus Proto-Archimandritae. *ibi* 14. p. 380.

Procurator Generalis ex duabus provinciis alternatim eligatur. *ibi* 28. p. 383.

De regimine Ordinis, defuncto Proto-Archimandrita. *ibi* 23. p. *ibi*.

De his, qui suffragium habent in Capitulo Generali. *ibi* 27. 28. p. *ibi*, et p. 384.

BATGAO. V. *Thibet*.

BAVARIE Dux S. R. I. Elector, instituit Militiam S. Georgii Mart., et in ea VI. Ecclesiastica Officia. XXXII. 1. p. 104.

Ipsi Duci Bavariae, Magni Magistro d. Militiae, conceditur nominatio Episcopi Titularis in eadem Militia. 2. p. 108.

BEATIFICATIO B. Alexandri Saulii. XVII. p. 61.

Beatificatio B. Camilli de Lellis. L. p. 178.

V. *Approbatio Cultus*.

BEATIFICATIONES et Canonizationes aliquando in Basilica Lateranensi celebratae. XXXVI. 1. 2. 3. p. 117. sed deinceps in Basilica Vaticana celebrantur. XXXVI. p. *ibi*.

Beatificationum causae quomodo introducuntur. CXLI. 3. p. 374.

BEATORUM Cultus est tantummodo permissus, et restrictus CVIII. 9. et 14. p. 441. et seq.

Beatorum Cultus quomodo a Sede Apostolica per gradus augeri permittitur. CVIII. 11. p. 448.

Beatorum Imagines non ubique publicae venerationi exponi possunt. *ibi* 10. p. 447.

Beatorum honores. V. in *Bravibus Beatificationis*. XVII. et L.

De la BEAUME de Achars. V. *Halicarnassensis*.

BELLARMINI Cardinalis Liber de Doctrina Christiana commendatur. XLII. 17. p. 140.

BELLUGA, Ludovicus Cardinalis laudatur. CXVIII. §. 2. p. 494.

BENEDICTIONES, praeter eas, quae in Ecclesia receptae sunt, in Sacris Ritibus non admittuntur. LXXXIX. 18. p. 341.

BENEFICIA Ecclesiastica Saecularia conferri nequeunt. Canonici Regularibus Lateranensibus, aut Sanctissimi Salvatoris, absque Indulto Apostolico. CXXXV. per tot. p. 338.

V. *Canonici Regulares*.

Beneficia Curata, aut residentialia conferri nequeunt Presbyteris, aut Clericis Congregationis Missionis. LXIX. 4. p. 288.

Beneficia Ecclesiastica simplicia de Jurepatr. Laicorum erigi possunt in Commendas Militiae SS. Mauricii et Lazari, et quomodo. CIV. per tot. p. 400.

Beneficiorum resignationes cum reservatione pensionis, et pacto eam cassandi, prohibentur et annullantur. XXX. p. 98.

Beneficiorum fructus. V. *Cessiones commodi exigendi*.

Ad Beneficia et Officia Urbis Doctoratum requiritur non suffragatur gradus in externa Universitate in posterum adepti. CVI. 29. p. 417.

B. GAMIA tam propria, quam similitudinaria

prohibetur Diaconis Ecclesiae Orientalis. CXXIX. 31. 32. p. 321.

BITTIA V. *Thibet*.

De BOCK Hieronymi Pseudo-Episcopi Harleimen. electio damatur et annullatur. LXI. p. 234.

Idem illicite consecratus excommunicatur, et suspensus declaratur. LXX. p. 289.

BONA Camerae Apostolicae eorum locationes quibus legibus confici debeant. LXV. p. 243.

Bona de directo Dominio Ecclesiae cadentia sub Concursu pendente in Curia Laicali contra Laicum debitorem, quomodo executari, subhastari, et deliberari debeant. CXV. 26. p. 484.

Bona mobilia, et immobilia Archihospitalis S. Spiritus in Saxia de Urbe occulte et indebite retinentes, ni ea restituant infra, terminum Praefixum excommunicationis sententia muletantur. XX. p. 68.

BONI REGIMINIS Congregatio: ejus facultates reducuntur ad formam Constitutionis Innocentii XII. Const. XLIV. 16. p. 149.

BONONIAE Civitas unum locum habet in Collegio Advoc. Consistor. CVI. 3. p. 408.

BRASILIA. V. *Indos*.

BREVE Clementis XII. revocatur in quo Vicariis congregationum Ord. Praedicatorum, definitori et socio seu Electori in capitulis generalibus suffragium concessum fuerat. XLIV. p. 181.

BREVIUM MAGISTER V. *Magister Brevium*.

BREVIUM SECRETORUM Secretaria. Quatenus Gratiarum genera per Secretariam Brevium privative expediri debeant, sub poena nullitatis. CXLV. 3. p. 603.

Quatenam promiscue per eandem, et per Datariam Apostolicam. *ibi* §. 6. p. 604.

BULLA IN COENA DOMINI V. *Processus*.

BULLA CRUCIATAE V. *Cruciata*.

C

CAELIBATUS Sacris Ministris initio praescriptus tam in Orientali, quam in Occidentali Ecclesia. CXXIX. 34. p. 322.

Sed deinde, ex indulgentia permissa fuit Uxorum retentio Graecis, Maronitis, aliisque Orientalibus. *ibi* et §. 38. V. *Diaconi*.

Caelibatus Graecis Subdiaconis, Diaconis, et Presbyteris suadetur. LVII. 7. p. 207.

CAEREMONIARUM Magistris emolumenta in promotione et obitu Cardinalium debentur. LXXIII. p. 267.

Etiā non participantibus. *ibi* §. 1. p. 268.

Ea emolumenta omnia a singulis Cardinalibus in ipsa Promotione solvi debere decernitur. *ibi* 3. p. 269.

Caeremonialis Congregationis Decreta pro Epi-

scopis, et Gubernatoribus Ditionis Ecclesiasticae, approbantur. XVIII. p. 62.

Caeremoniae Sinenses. V. *Ritus*.

CALAGURITANO Episcopo scribitur super reductione dierum Festorum de praecepto. LXII. p. 237.

CALICES pro Sacrificio Missae, aurei, vel argentei, aut saltem stannei, a Graecis adhibendi. LVII. 6. p. 204.

CALOGERI. V. *Monachi Graeci*.

CALUMNIATORES Confessoriorum quoad sollicitationes privantur beneficio absolutionis. XX. 3. p. 66.

CAMBIORUM et Censuum fructus a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticae conventi, ad aequitatis rationem reducuntur. CXXXIX. p. 368.

CAMBODIAE Regnum. V. *Ciampae*.

CAMERAE APOSTOLICAE bona quibus legibus locari debeant. LXV. p. 243.

CAMERA CAPITOLINA. V. *Conservatores*. V. *Sindici etc.*

B. CAMILLI DE LELLIS corpus elevari, et in Nobiliorem locum collocari mandatur. XLVI. p. 138. Ejusdem formalis Beatificatio. L. p. 173.

CANCELLARIA Apostolica. V. *Regula LX. Canc. Ap.*

CANONICI et Dignitates ubique ad psallendum tenentur, non obstante qualibet contraria consuetudine, aut praesumptis privilegiis. CIII. 24. p. 399.

Canonicis Ecclesiae Patavinae nonnulla Indulta, et Privilegia conceduntur. XCI. p. 345.

CANONICI REGULARES Lateranenses, et Sanctissimi Salvatoris incapaces declarantur obtinendi Beneficia Saecularia, et Pensiones Ecclesiasticas, et accedendi ad Concursus pro Ecclesiis Parochialibus, et Praebendis Theologali, et Poenitentiaria. CXXXV. per tot. p. 338. seqq. sign. §. 14. p. 344.

Provisi de beneficiis Curatis aut residentialibus prohibentur e Claustris discedere absque Indulto Apostolico. *ibi* §. 48. p. 342.

Provisi de Beneficiis simplicibus, aut Pensionibus Ecclesiasticis jubentur intra Claustra manere, sub poenis contra Apostatas. p. *ibi*.

Quia tamen regulae inseriunt laxiori, Indulta Apostolica facilius ipsis sunt concedenda. *ibi* 46. p. *ibi*.

Quomodo a Patronis praesentari valeant ad Ecclesias Curatas, et Canonicatus seu Praebendas Saeculares. *ibi* §. 47. 48. p. *ibi* et seq.

Quomodo ab Ordinariis provideri possint sine concursu. *ibi* §. 49. p. 343.

Quomodo ad Concursus admitti. *ibi* §. 24. p. *ibi*.

Quomodo provideri de Parochia, aut Praebenda Theologali, vel Poenitentiaria extra concursum. *ibi* §. 23. p. 344.

Eorum Superiores qua ratione praestare debeant

consensum pro hujusmodi provisionibus. *ibi* §. 47. p. 343.

Resignationes, Coadjutorias, Beneficia simplicia, et Pensiones Ecclesiasticas, a Summo Pontifice dumtaxat obtinere possunt. *ibi* 24. p. 344.

Canonici Regulares obtinentes Parochias Saeculares, aut Beneficia residentialia, non compelluntur habitum Religionis gestare, nec Socium sui Ordinis retinere. *ibi* §. 26. p. *ibi*.

Nec a Superioribus Regularibus ad Claustra revocari possunt. *ibi* §. 27. p. 345.

Ad quae nihilominus redire coguntur, si Parochiam, aut Canonicatum resignaverint, vel de ipsis per sententiam privati, aut perpetuo suspensi, et inhabilitati fuerint. *ibi* §. 28. p. *ibi*.

Non vero si Coadjutorem acceperint, aut Jubilacionem obtinuerint. *ibi*.

Canonici Regulares Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, ejusdemque Ordinis Moniales in Hispaniis, et Polonia existentes, subjiciuntur Ordinariis Locorum. XV. p. 34.

CANONISTA Consultor Poenitentiariae Apostolicae, ejusque officium. XCVI. 16. p. 367.

De CANONIZATIONE SANCTORUM Opus, quem in finem a Sanctissimo Domino Nostro conscriptum fuerit. CXXI. 4. p. 371.

Canonizationum causae quomodo introduceantur. CXLI. 8. p. *ibi*.

Canonizationis Causae ab Advocatis Consistorialibus perorantur, referuntur etc. CVI. 44. 48. pag. 441.

In Canonizationis solemnibus instantiae proponuntur ab Advocatis Consistorialibus. CVI. 16. p. *ibi*.

Canonizationes et Beatificationes aliquando in Basilica Lateranensi celebratae. XXXVI. 1. 2. 3. 4. p. 147.

Sed deinceps in Basilica Vaticana celebrandae. *ibi* p. *ibi*.

Canonizatio S. Elisabethae Vid. Lusitanorum Reginae publicatur per Literas Apostolicas. LI. p. 177.

CANTUS Ecclesiasticus. V. *Psallendi debitum*.

CAPITOLINAE Curiae quatenam jurisdictio competat intra districtum Urbis. CXV. 28. p. 484.

Quomodo et quatenus procedere possit contra bona de directo Dominio Ecclesiae. *ibi* 26. p. *ibi*.

CAPITULA GENERALIA ordinum nimis frequentia, quibus incommodis aditum praebant. CXXVI. 1. p. 310.

Capitulo Generali Fratrum Eremitarum S. Augustini facultas conceditur, eligendi Priorem Generalem ad vitam. *ibi*.

Cum aliis facultatibus. *ibi* §. 4. p. 311.

Capitulum generale Fratrum Ordinis Bethlehemitarum in regnis Mexicano et Peruano circa loca in quibus celebratio haberi debeat, dubitationes solvuntur, LXXXV. p. 307.

CAPPELLAM Pontificiam haberi statuitur in exequiis S. R. E. Cardinalium. XXXVII. 2. p. 419.

Cappellae pro Octava SS. Apost. Petri et Pauli Romae celebrandae. LXXXIII. p. 293.

CAPPELLANUS Poenitentiariae Apost. ejusque Officium, et emolumenta. XCVI. 28. p. 369.

CAPPUCCINORUM Ordini perpetuo attribuitur munus Concionaloris Sac. Palatii. LXXV. p. 274.

Cappuccinis permittitur, ut Sacerdotibus extraneis confiteri possint, ubi desint Confessarii ejusdem Ordinis. XLIX. p. 173.

Etiā quoad casus reservatos, praestita obligatione se praesentandi etc. *ibi* §. 2.

Cappuccini in Confessoribus deputari non debent, ubi non solet Confessionibus audiendis operam dare. XCV. 47. p. 361.

Cappuccinorum Tertiarii. V. *Indulgentiarum communicatio*.

CARAEA Petrus Aloysius Cardinalis laudatur. XCVIII. 32. p. 383.

CARDINALES, alique Ecclesiarum Praelati offendi prohibentur, sub poena excomm. XIV. 11. p. 80.

Cardinales ad Urbem accedentes, Summo Pontifici se sistere debent, nec ab Urbe discedere, sine licentia ejusdem Pont. CXIX. 3. p. 496.

Cardinales in Urbe non residentes, qualibet ex causa, excluduntur a participatione Rotuli. CXIX. 3. pag. *ibi*.

Accedentibus ad Urbem ex causa legitima tribuitur portio pro tempore morae. *ibi*.

Cardinalium exequiae quomodo celebrandae. XXXVII. p. 419. V. *Collegium Cardinalium*.

Cardinales Episcopi V. *Episcopi Cardinales*.

Cardinalis Camarlenghi Jurisdictiones, et Privilegia ampliuntur XXV. p. 83.

CARMEI. V. *Indulgentiarum Communicatio*.

Interdicitur admissio puellarum educationis causa in Monasteriis Monialium Ordinis B. Mariae de Monte Carmelo XII. p. 29.

Nisi prius se habitum per Moniales Monasteriis praedicti gestari solitum suscipere expresse declaraverint. *ibi* p. 30.

Permittitur iis Monasteriis in quibus consuetudo admittendi puellas ea de causa introducta fuerit. *ibi*.

Ut in iis tantum, si qua puella pro primo loco vacaturo in Monialem admittenda sit, dommodo numerus Monialium in dicto Monasterio praescriptus non excedat, recipiatur saltem constituta in decimo secundo suae aetatis anno completo. *ibi*.

CARNATER. V. *Malabar*.

CARNIUM esus si cui concedatur tempore jejunii, is servare debet leges praescriptas de unica commestione, de non permiscendis epulis, de hora refectionis etc. IC. 1. p. 387.

Carnes comedi nequeunt in vespertina refectione tempore jejunii. *ibi* 1. p. *ibi*.

Carnium esus Die Sabbati prohibetur Latinis in Graecorum famulatu degentibus. LVII. 9. p. 209. V. *Sabbatum*.

Carnium esus Diebus Sabbati per annum permittitur in Regnis Castellae, Legionis, et Indiarum. CXVIII. p. 494.

CARTHUSIANI Ordinis laudes. CVIII. 13. p. 448.

CASTELLAE, Legionis, et Indiarum Regnis permittitur esus Carnium diebus Sabbati per annum. CXVIII. p. 494.

CATHOLICI cum haereticis nupti quid praestare debeant. XXXIV. 3. p. 412.

CAUSAE OMNES in prima Instantia ab Ordinariis cognoscendae. XLVIII. 42. p. 170.

Exceptis Privilegiatis, quae ad Sedem Apostolicam pertinent. §. 47. p. *ibi*.

In Causis tamen ultra Montes, etiam privilegiatis, Monitoria expediri prohibentur in Curia absque speciali Judicis Rescripto *ibi* §. p. 171.

Causarum commissiones ad partes, Judicibus Syndicalibus dumtaxat dirigendae. XXVIII. 6. p. 96.

Causae de partibus non attingentes valorem centum scutorum, et non privilegiae, retineri nequeunt in Curia; sed subdelegandus est Iudex in partibus, cum clausula etc. CXV. 12. p. 482.

Causae jam contestatae et introductae in partibus, si ob privilegium variandi fororum, deferantur ad A. C., reassumi debent in statu et terminis, relictis sumptibus, et transportatis acti expensis illius, qui variare voluerit. CXV. 6. p. 481.

Causae infra valorem scut. 28., et mercedis, judicari possunt a Card. Vicario Urbis, et a Gubernatore contra quoscunque, etiamsi adsit Obligatio Cameralis. CXV. 24. p. 484.

CAUSAE MATRIMONIALES. V. *Matrimonia*.

CAUSAS SPIRITUALES advocantes a Judicibus Ecclesiasticis, excommunicantur. XIV. 14. p. 81.

CENSURAE Summo Pontifici reservatae publicantur die Coenae Domini. XIV. per tot. pag. 49. seqq.

CENSUUM et Cambiorum fructus Communitatibus Ditionis Ecclesiasticae conventi, ad aequitatis rationem reducuntur. CXXXIX. p. 868.

CESSIONES COMMUNI exigendi fructus Beneficiorum, prohibentur, sub poena excommunicationis, et annullantur. XXIX. p. 96.

Cessiones commodi exigendi pensiones, factae intra VI. menses a die captae possessionis Beneficii, annullantur. XXX. 4. p. 99.

CHOREAE publicae Festis diebus prohibentur. LX. 4. p. 234.

CHRISMA benedici nequit nisi ab Episcopo. LVII. 4. p. 201.

Chrisma pro Ecclesiis Graecis recipi debet ab Episcopo Catholico, et quidem ab Ordinario. LVII. 4. *ibi*.

Conceditur Abbati Monasterii Abbatiae Archiducalis nuncupati Oppidi Stambensis Cruces, Patenas etc. benedicere et cum Sacro Chrismate ab aliisque Catholicis antistite confecto consecrare. XXI. pag. 74.

CIAMPÆ, et Cambodiae Regna subsunt jurisdictioni Vicarii Apostolici Cocinchinae. CXI. 16. pag. 463.

Permittitur Franciscanis Missiones habere in iis Regnis, sed non private. *ibi*.

CIBORUM prohibitorum usus. V. *Dispensatio*.

Ciborum prohibitorum esus tempore jejunii permittitur in Bulla Cruciatæ. LXXXVI. 6. p. 322.

CINERUM ex Vaccae stercore confectorum usus, et benedictio, Fidelibus, et Missionariis Indiarum prohibetur. CVII. §. 3. p. 424.

CITATIONUM Mandatorumque Romanae executionis a nemine retardari potest, sub poenis etc. XLVII. per tot. p. 161. V. *Executio*.

Citationes Camerales etiam Typis impressae et non subscriptae, in partibus attendi debent in causis, in quibus A. C. est Juxta competens in prima Instantia. CXV. 8. p. 480.

Item Citationes similiter impressae, et non subscriptae coram Card. Praefect. Signat. Just. ejusque Auditore in certis casibus. *ibi* §. 7. p. 481.

Quando non afficiant, nec attendi debeant. §. 9. 10. 11. p. 482.

Nunquam suspendunt executionem, ubi appellatio suspensiva locum non habet. *ibi* §. 14. p. 483.

Una Citatio hujusmodi executæ, et attentæ, aliae non attendantur. §. 13. p. *ibi*.

Citationes ad comparandam, vel pro adenda Signatura Justitiæ, vim inhibendi non habent. XLVIII. §. 46. p. 470.

Citationes interesse habentium pro delendis vinculis Locorum MM. etc. quomodo exequi debeant. CXV. 44. p. 488.

CIVES ROMANI a Conservatoribus Camerae Urbis creati, et inter Cives simpliciter relati, non ideo Nobiles Romani haberi debent. CXLVI. 2. p. 610.

Quidquid expressum fuerit in eorum diplomatibus, et non obstante qualibet consuetudine, et possessione. *ibi*.

Civium Romanorum creationes ad formam Statutorum Urbis faciendae. CXLVI. 12. p. 614.

CIVITATIS Romanae Diplomatum certa forma praefinitur. CXLVI. 48. p. 615.

CIVITATES ET LOCA ECCLESIAE occupantes excommunicantur. XIV. 20. p. 52.

CLAUDIOPOLITANO Episcopo scribit Congregatio de Propaganda Fide super observantia Decretorum Card. Tournonii. CVII. 8. p. 426.

CLAUSURA Monasteriorum Virorum Regularium asseritur. XXXIX. p. 123.

Clausura Monialium constabatur. XXI. p. 69. et XL. p. 128.

Facultates permittendi egressus Monialium e Clausuris, quibuslibet concessae, revocantur et annullantur. XXI. 4. p. 70. XL. 5. p. 129. V. *Ingressus*.

Clausuram Monialium violantes quomodo absolvantur. XCV. 38. p. 360. V. *Moniales*.

CLEMENTIS XI. Constitut. de Ritibus Sinen. incip. *Ex illa die* refertur per extensum. LIX. 10. pag. 249.

Ejusdem Decretum super iisdem Ritibus. *ibi* §. 8. p. 248.

Illudque confirmatur in omnibus *ibi* 12. p. 224.

CLERICORUM electus et regimen Episcopis committitur. II. 1. p. 3.

Clerici operam dare debent instruendis Fidelibus in Doctrina Christiana. XLII. 6. p. 437.

Clericis interdictum quaelibet negotio. XIII. p. 36. V. *Negotiatio*.

Clericorum criminosi depauperatio ex cessione commodi exigendi fructus Beneficiorum praecavetur. XXIX. p. 96.

Clerici in minoribus non servantes praescripta Concilii Trid., non gaudent privilegio fori in causis homicidii. LXXXVIII. 21. p. 353.

Atque etiam expleta poena, eodem privilegio privati remanent, et habitum Clericalem reassumere nequeunt. *ibi*.

Utrum praescripta a Concil. Trid. servaverint, ab Ordinariis declarandum, non retardata assecratione personae. *ibi*.

Simplex vero Tonsurati non Benefic., etiam servantes praescripta Concilii, privantur privilegio fori post duo homicidia. *ibi*.

Clerici Regulares. V. *Theatini*.

COADJUTOREM habens in animarum cura, aut in Canonatu, tenetur residere in loco Parochiae et Canoniciatus, ut Coadjutoris impediti vices supplere possit. CXXXV. 28. p. 543.

Cocco, Fructus ab Indis frangi solitus ad adspiciam capiendam a Christianis non frangatur eam ob causam. CVII. §. 3. 14. 59. p. 423. 431. 442.

COCINCHINAE Missiones variis dissidiis agitatae. CXI. §. 4. p. 460.

Ad eas mittitur Visitator Apostolicus Episcopus Halicarnassensis. *ibi* §. 2. p. 460. Hujus Decreta. *ibi* 4. p. 461.

Quae primo confirmantur a S. Sede. *ibi* §. 9. p. 463.

Mox revocantur quoad praedictum irrogatum Franciscanis Observantibus. *ibi* §. 10. p. *ibi*.

Episcopus Corycensis delegatur pro executione et restitutione Franciscanis faciendam. *ibi* §. 12. pag. 464. et seq.

Et pro nova districtuum divisione. *ibi* 13. p. *ibi*.

Cocinchinae Vicario denuntiatur adventus ablegati Apostolici. CXII. p. 466.

Cocinchinae Vicarius Apostolicus jurisdictionem habet in Regna Ciampae, et Cambodiae. CXI. 16. pag. 468.

In CODICE, et in Pandectis relatae sunt Leges Imperatorum, et responsa Prudentum cum correctionibus, imputationibus etc. CXIII. 41. p. 470.

COGNATIO SPIRITUALIS non extendatur ultra Gradus, et Casus a Cone. Trid. praescriptos. LXXXIX. 47. p. 341.

Idem praescribitur pro Graecis. LVII. 8. p. 207.

Cognatio spiritualis non oritur ex assistentia Matrimonio praestita. LXXXIX. 47. p. 341.

Neque ex Capillorum tonsura. *ibi.*

COLLECTAS, Decimas, aliaque onera imponentes personis Ecclesiasticis, et eorum bonis, excommunicantur. XIV. 48. p. 82.

S. COLLEGIUM Cardinalium Ministri quaequam emolumenta capiant ratione promotionis et obitus Cardinalium. LXXIII. 4. p. 268.

Ea omnia in ipsa promotione solvenda, ex Decreto Clem. XII. *ibi* §. 2. p. *ibi.*

Collegio Clementino conceditur Eucharistiae sacramentum et sacrum oleum ut semper asservetur. CXVIII. p. 388.

COLUMBA in Jordane visa super Christum, cujus naturae fuerit, remissive. CXLI. 17. p. 374.

COLUMNA, Prosper Cardinalis laudatur. CXLVI. 1. p. 609.

COMMESSATIONES in Ecclesiis fieri prohibentur. CXXXVII. §. 4. 7. p. 362.

COMMEMORATIO Romani Pontificis, et Episcopi Latini Dioecesan, ab Italo-Graecis in Missa fieri praecipitur. LVII. 9. p. 208.

Non vero Patriarcharum, vel Episcoporum Orientalium. *ibi.*

Permittitur tamen Commemoratio Episcopi Graeci exercensis Pontificalia in ea Dioecesi, de licentia S. Sedis, vel Ordinarii. *ibi.*

COMMISSARIUS Conclavis, Sede vacante, unus eligi debet ex Collegio Advoc. Consistorialium. CVI. §. 34. p. 417.

Commissarius. V. *Cruciata.*

COMMISSIONES Causarum ad partes Judicibus Synodalibus dumtaxat dirigendae. XXVIII. 6. pag. 96

Commissiones Causarum Matrimonialium. V. *Matrimonia.*

COMMODUM EXACTIONIS fructuum Beneficiorum cedere non licet. XXIX. p. *ibi.*

Commodum exigendi pensiones nulliter ceditur infra VI. menses a die captae possessionis Beneficii. XXX. 4. p. 99. V. *Pensiones.*

COMPLICES, seu Socii criminis a poenitentibus revelari non debent. CXXXIV. p. 336.

COMPOSITIONES super male perceptis, injuste

acquistis etc. quae admittantur in vim Bullae Cruciatæ, quomodo erogandae. LXXXVI. 12. p. 323.

COMPOSTELLÆ Archiepiscopo scribitur super dubiis circa Jejunii disciplinam. XCIX. p. 386.

Hujusmodi Literae pluribus quaestionibus cursum interceperunt. CXXX. §. 6. 7. p. 328. *seq.*

Earum exempla mittuntur Episcopis. *ibi.*

COMMUNES Auctorum OPINIONES non temere deferendae. CXII. 8. p. 469.

COMMUNICATIO INDUEGENTIARUM. V. *Indulgentiae.*

COMMUNIO Populi infra Missam non est de praecepto. LXIV. p. 239.

Et justis ex causis prohiberi potest. *ibi.*

Communio sub utraque specie toleratur pro Graecis, ubi viget consuetudo. LVII. 6. p. 203.

Quae tamen consuetudo alibi introduci prohibetur. *ibi.*

Communis Paschalis tempus prorogatur pro incolis Serviae. LXXXIX. 21. 341.

Ad primam Communionem admitti non debent pueri in Doctrina Christiana non satis edocti. XLII. 9. p. 158.

CONCELEBRATIO plurium Sacerdotum Graecorum super eodem Altari, quomodo permittatur. LXXXVII. 9. p. 331.

Sacerdos rite concelebrans applicare potest Sacrificium pro offerentibus elemosynas. *ibi* 10. p. *ibi.*

Concelebrare non dicitur, nec Sacrificium applicare potest pro offerentibus elemosynas, qui particulas tantum adjicit in praeparatione panis ante Missam. *ibi.*

CONCILIIUM. V. *Maronitarum*, V. *Tridentinum*, V. *Tarracoen.* etc.

Conciliorum et Synodorum celebratio Episcopis soadetur. XXVIII. 8. pag. 98. et Const. XXXI. 1. p. 101.

Appellantes ad futurum Concilium Generale damnantur et excommunicantur. XIV. 2. p. 49.

Appellatio ad fut. Concil. Generale interposita ab Antistitibus Schism. damnatur etc. CXXXII. p. 354.

CONCIONATORIS APOSTOLICI munus Ordini Fr. Min. Cappuccinorum perpetuo addicitur. LXXV. p. 271.

Michael Angelus Franciscus F. Ord. Min. Cappuccinorum confirmatur quoad vixerit, in munere praedicatoris Palatii Apostolice. LXXV. p. 273.

Eique conceditur uti Rheda vel curru atque impendere pecuniam legitime proveniente. Cum aliis privilegiis annexis eidem muneri. *ibi.*

CONCIONES in Ecclesiis de die habendae. CXXXVII. §. 3. p. 362.

Conciones in Cappella Pontificia, et in Basil. Vaticana habentur inter Missarum solemnia. CXXXVII. §. 9. p. 363.

CONCLAVIS Commissarius Sede Apost. Vacan-

te, unus eligi debet ex Coll. Adv. Consist. CVI. 31. p. 417.

CONCURSUS habendi pro collatione Ecclesiarum Parochialium, leges praescribuntur. LXVIII. 7. p. 281.

Infra certum tempus indicendus est, et qua forma debeat. *ibi* 16. p. 284. V. *Requisita*. V. *Appellatio ab irrat. iud. Episcopi*.

Concursus pro collatione Ecclesiae a Sede Apostolica conferendae, ab Ordinario iudici, et compleri potest, absque peculiari licentia. *ibi* §. 19. p. 286.

Qua ratione admitti possint ad concursum Canonici Lateran. aut Sanctiss. Salvatoris. CXXXV. 21. p. 844.

Concursus pro Collatione Lecturae, seu Cathedrae Archigymnasii Urbis quomodo habendus. CVI. 21. p. 413.

CONFESSARIUM sollicitantes ad turpia canonicis poenis subijciuntur. XX. 1. p. 68.

Quibus in casibus huiusmodi poenae locum habeant. *ibi*.

Sollicitati a Confessariis ad turpia, eos denunciare tenentur, alias absolutionis incapaces se reddunt. *ibi* §. 2. p. 66.

Constitutio contra sollicitantes a Graecis quoque observari debet. LVII. 9. p. 208.

Calumniatores Confessariorum quoad sollicitationes, privantur beneficio absolutionis. XX. 5. p. 66.

Confessarii privantur facultatibus quoad complices in peccato contra castitatem, extra articulum mortis, et casum extremae necessitatis, sub poena excommunicationis etc. *ibi* §. 4. p. 66.

Etiam tempore Jubilaei, et ratione cujuscumque Indulti. *ibi* p. 67.

Confessarii jubentur abstinere ab audienda Confessione personae complices in peccato turpi, etiam ipso articulo mortis constitutae, ubi alius quilibet Sacerdos haberi possit. CXX. 2. p. 498.

Nisi tamen adsit verum et inevitabile periculum infamiae, vel scandalii, ex huiusmodi accessu alterius Sacerdotis. *ibi* §. 5. p. *ibi*.

Id vero periculum praevertere, vel removeri, pro viribus debet. *ibi* §. 3. p. *ibi*.

Absolventes tamen personam complicem in huiusmodi articulo constitutam, etiam absque tali necessitate, valide absolvent. *ibi* §. 4. p. *ibi*.

Confessariis interdicitur exquirere a poenitentibus nomina complicum, sive Sociorum in crimine. CXXXIV. p. 836.

Confessariorum facultates occasione Jubilaei. I. 4. p. 2., et Const. CX. 4. p. 489.

Confessariorum facultates in vim Bullae Cruciatiae. LXXXVI. §. 8. 10. p. 323.

Confessarius electus in vim Bullae Cruciatiae pro absolutione a Censuris et peccatis reservatis, approbatus esse debet ab Ordinario Locum, in quo Confessiones excipit. C. 2. p. 389.

Quod extenditur ad alia Indulta similia. *ibi* §. 8. p. 390.

Et declaratur comprehendere omnes Personas in Indulto comprehensas, etiam Regulares. *ibi* §. 6. pag. *ibi*.

Sub poena nullitatis absolutionis. *ibi*.

Confessarius absolvens absque approbatione Ordinarii Locum, poenam suspensionis incurrit. *ibi* §. 2. p. 389.

Confessarii quotannis vacare debent exercitiis spiritualibus. II. 3. p. 8.

CONFSSIONES Sacramentales factae Sacerdoti actu non approbato ab Ordinario Locum, et absolutiones impertitae, nullae declarantur. C. 2. p. 189.

Confessionem Sacramentalem audientes, qui recepti fuerint ad Presbyteratum non promoti, Curiae Saeculari traduntur etiam pro prima vice, praevia degradatione, si alium Ordinem habuerint. XCVII. 8. p. 378.

Dummodo absolutionis formam protulerint. *ibi*.

Quam si non protulerint, mitiori poenae daminari possint. *ibi* V. *Ordinatio*.

Confessiones Cappuccinorum Confessariis extraneis permittuntur, deficiente Confessario ejusdem Ordinis. XLIX. p. 172.

Confessiones simultaneae Virorum et Uxorum apud Graecos improbantur. LVII. 8. p. 202.

V. *Poenitentiae Sacramentum*.

CONFESSIO REORUM non requiritur, quando convicii sint per indicia indubitata. LXXI. p. 260.

CONFIRMATIO APOSTOLICA Ereccionis seu Officiorum Ecclesiasticorum in ordine Equestri S. Georgii in Bavaria. XXXII. p. 104.

Militiae S. Januarii. XXIV. p. 79.

Et Synodi Nationalis Maronitarum. XXXI. p. 100.

Confirmatio Apostolica in forma communi nihil addit ei quod confirmatur. LXXVI. 13. p. 276.

CONFIRMATIONIS administratio delegari potest simplicii Sacerdoti per Indultum Apostolicum, ubi concurrat necessitas Fidelium, et difficultas habendi Episcopum. CXXIX. p. 817.

Semper tamen adhiberi debet Chrisma ab Episcopo rite benedictum. *ibi*.

Confirmationis Sacramentum a Presbyteris Italo-Graecis conferri nequit. LVII. 2. et 3. pag. 199. et seq.

Proindeque ab Episcopis conferendum est absolute iis, qui ab huiusmodi Presbyteris Chrismate confirmati fuerint. *ibi* p. 200.

Quando vero sub conditione. *ibi* p. 201.

Confirmationis Sacramentum in Ecclesia Occidentali conferri nequit ante usum rationis. CXXIX. 6. p. 817.

Ne quidem a Graecis commorantibus in Italia, et Insulis adiacen. LVII. 2. p. 200., et Const. CXIX. 4. p. 817.

Aliud obtinet apud Graecos in Oriente degentes, ex tolerantia Sedis Apostolicae. *ibi*.

Item apud Cophos. *ibi*.

Ubi etiam idem simplex Sacerdos ministrare solet Infantibus Baptismum, et Confirmationem. *ibi*.

Ecclesiae Latinae morem improbare non licet. *ibi* §. 6. 7. p. *ibi*.

Confirmationis Sacramentum conferri non debet pueris parum instructis in Doctrina Christiana. XLII. 9. p. 138.

Confirmationis Sacramentum ministrare potest Episcopus in Ecclesiis Regularium tam Parochialibus, quam non Parochialibus, in sacra visitatione, et extra illam. CIX. 6. p. 482.

Confirmationis Sacramentum conferri potest a P. Custode, et Guardiano S. Sepulchri, absentibus Episcopis Latini Ritus. X. p. 25.

Ab eodem potest sub conditione conferri Graecis-Melchitis a simplici Sacerdote confirmatis, absente Episcopo Graeco Cathol. LXXXVII. 14. p. 332.

CONFUCII cultus Christianis Sinen. omnino prohibetur. LIX. 10. p. 219.

CONGREGATIO Particularis super delectu promovendorum ad Archiepiscopatus, et Episcopatus erigitur. V. p. 10.

Congregatio particularis erigitur pro excipiendis examinandisque Relationibus Episcoporum etc. super Statibus Ecclesiarum. VIII. p. 20.

Congregatio particularis pro Reformatione Tribunalium Urbis a Summo Pontifice deputatur. CXV. §. 2. p. 480.

Ejus Decreta publicantur. *ibi* per tot.

Congregationis Firmanae nova forma constituitur. IV. p. 7.

Congregationum generalium S. R. E. Cardinalium facultates reducuntur ad terminos earum Institutionis, et veterum Decretorum. XLIV. 19. p. 149.

CONSECRATIO HOSTIÆ, sive Particulae ex Sacro Repositorio, seu Tabernaculo, ex Sac. Pyxide aut Ostensorio subreptae etc. non est probanda a Fisco, sed a Reo per legitimas probationes excludenda. XCIII. 4. p. 381. V. *Surripientes*.

CONSECRATIO J. Petri Meindarts Pseudo-Archiepiscopi Ultrajectensis damnatur. XI. 3. p. 27. V. *Ultrajecti*.

Consecratio Hieronymi de Bock Pseudo-Episcopi Harlemensis illicita et illegitima declaratur. LXX. §. 4. pag. 260.

Consecratio Joannis Van-Stiphout Harlemensis pariter Pseudo-Episcopi illicita et illegitima declaratur. CXXXVI. p. 861. V. *Harlemensis*.

CONSERVATORES Camerae Urbis ex Nobilibus Romanorum coetu eligendi. CXLVI. 11. p. 613.

CONSERVATORIÆ privilegium. V. *Fori privilegium*.

In CONSISTORIO omnes petitiones, instantiae,

BENED. XIV. TOM. XV.

causarum perorationes, ab Advocatis Consistorialibus fieri debent. CVI. 17. p. 412.

CONSTITUTIO Pii IV. super exemptione bonorum in Urbe, et Curia decedentium, a spolio, limitatur quoad bona per negotiationem acquisita. XIII. 3. p. 37.

Constitutio ejusdem contra Clericos Negotiatores confirmatur. XIII. 1. p. 36.

Constitutio Sixti V. de Liminibus Apostolorum visitandis ab Episcopis etc. confirmatur; et ampliatur ad inferiores Praelatos jurisdictionem Episcopalem habentes. VII. §. 4. p. 17. et Const. VIII. §. 1. pag. 20.

Constitutio Innocentii XII. super Reformatione Tribunalium Urbis confirmatur et innovatur. XLIV. 2. p. 143.

Constitutio Clement. XI. super Ritibus Sinen. incip. *Ex illa die* refertur, et confirmatur in omnibus. LIX. 10. seqq. p. 219.

Constitutio *Unigenitus*. V. *Refractarii*.

Constitutio Clementis XII. contra Homicidas, quoad Immunitatem personalem et localem, extenditur ad loca dominii Reip. Lucanae. LXXXVIII. p. 334.

CONSILIA Nobil. Romanor. extra consuetas occasiones congregari nequeunt absque assensu Pontif. CXLVI. 13. p. 614.

Nec licet ulli, praeter solitos iis interesse. *ibi*.

CONSILIARII Camerae Capitolinae Sede Apostol. Vacante ex Nobil. Romanor. coetu eligendi. CXLVI. 11. p. 613.

CONSISTORIUM SECRETUM in quo legatio Romandiola confertur. LXXXV. pag. 316.

Et creantur Cardinales. *ibi* 319.

CONSULATUM jurisdictiones extinguuntur, XLIV. §. 9. p. 147.

Excepto Consulatu Agriculturae. *ibi*.

CONSULES Artis Agriculturae ex Nob. Romanor. coetu eligendi. CXLVI. 11. p. 613.

CONTINENTIA servanda est a Graecis Presbyteris per Hebdomadam, vel per triduum ante celebrationem Missae. LVII. 7. p. 207.

CONTRACTUS illiciti, alii ob usurae labem, alii ob excessum fructuum conventorum. CXLIII. 3. p. 892.

In contractibus ineundis quatenus Cautelae servari debeant. *ibi*. §. 7. p. 893.

Contractus Mulierum, Pupillorum, Minorum.

V. *Decreta jurisdictionis voluntariae*.

CONTROVERSIAE in Capitulo Generali Ord. Monachorum s. Basilii Magni exortae ob electiones extinguuntur. LXXXV. pag. 312.

Controversia extinguitur inter officiales universitatis atque hominum Artis Agrariae sive Bussequorum et quemdam Josephum Sabbatucci. LIV. pag. 194.

Cum confirmatione et declaratione statutorum. *ibi*.

Controversia inter Presbyteros seculares (um congregationis Oratorii S. Philippi Nerii, tum Oratorii S. Hieronymi) super denominatione sui coetus extinguitur. LXV. pag. 246.

Controversia super erectione Tertii Ordinis inter Fratres Minores de Observantia et Fratres Minores Discalceatos, et Recollectos definitur pertinere ad utrosque. CXXXV. p. 848.

CONVERSANI Episcopi jurisdictio in Oppidum Putiniani definitur. LXXVI. 17. p. 277.

CONVICTI REI per indicia indubitata, licet non confessi, ad poenam ordinariam damnari possunt. LXXI. p. 260.

COPHTICI Ritus Fideles recens conversi subiiciuntur jurisdictioni Episcopi Hierosolymitani ejusdem Ritus. XXV. p. 82.

Cophthorum Nationis merita in S. Sedem. CXXIX. 4. p. 846.

Dubia ad Cophthorum ritus et causas pertinentia. CXXIX. 3. p. *ibi*.

Eorum mos conferendi Sacramentum Confirmationis Infantibus statim post baptismum. *ibi*. 4. p. *ibi*.

Et quidem per ministerium simplicis Sacerdotis. *ibi*. V. *Confirmatio*.

Item ordinandi Diaconos in infantili aetate. *ibi*. §. 17. 18. p. 849. V. *Ordinatio*. V. *Diaconi*.

CORPORIS CHRISTI solemnitas. V. *Processio generalis*.

CORRECTOR Poenitentiariae Apostolicae, ejusque officium. XCVI. 13. p. 367.

CORSICAE perturbationes memorantur occasione Beatificationis B. Alex. Sauli olim Aleriae Episcopi. XVII. p. 61.

CORYCENSIS Episcopus Hilarius Costa, Vicarius Apostolicus in Regno Tunchini Orientalis, ablegatur in Cocinchinam. CXI. 12. p. 464.

V. *Cocinchina*.

COSTA. V. *Corycensis*.

CRESCENTIA Soror cum fama sanctitatis defuncta Kauffaurae in Germania. CXLI. p. 871.

Ejus actiones expenduntur. *ibi* per tot.

CROCEUS succus superstitiosus apud Malabares CVII. 3. p. 423. V. *Ritus Malabarici*.

CRUCIATAE INDULTA conceduntur Militiae Hierosolymitanae ejusque subditis. LXXXVI. p. 320.

Commissarius hujusmodi Cruciatæ deputatur, cum facultatibus quas vide. *ibi* 8. p. 325.

Cruciatæ Bulla non tribuit Sacerdoti facultatem excipiendi Confessionem personæ complicitis in peccato turpi. XX. 8. p. 67.

Cruciatæ Indultum quoad electionem Confessarii, non derogat Concil. Tridentino, et Constit. Apostolicis, de approbatione Confessarii ab Ordinario obtinenda. C. 2. p. 389.

Non suffragatur Regularibus quoad electionem

Confessarii pro absolut. a cens. et pecc. reserv. *ibi* §. 7. p. 391.

Quomodo interpretandum in eo quod respicit jejunii leges. XCIX. 1. p. 387.

CRUCIS elevatio more Archiepiscopi, conceditur Episcopo Eystetensi. CXXXIII. p. 838.

CRUCIS FIXIO Graeci Patriarchae nomine, in fundatione Monasterii, operatur, ut ab Ordinarii jurisdictione exemptum, et Patriarchae immediate subjectum remaneat. XCVIII. 19. p. 382.

CUJACII emendatio in Textu S. Augustini relat. in *Can. denique* 31. *quaest.* 1, refellitur CXIII. 22. p. 473.

CULTUS IMMEMORABILIS. V. *Approbatio Cultus*.

CURA ANIMARUM, quibus demandari debeat. II. 3. p. 4.

Curam Animarum exercentes in Ecclesiis Regularium, quamvis ipsi sint Regulares, subsunt visitationi et correctioni Episcopi, in his quae pertinent ad dictam curam et Sacram. administrationem. CIX. 2. p. 481. *Parochus*. V. *Regularis*.

CURSUS V. *Luctus*.

CUSTODIA Terrae Hydruntinae Ord. Minorum erecta in Provinciam. LVIII. pag. 214.

Ejusque Conventus et confinia. *ibi* 215.

CUSTOS S. Sepulchri. V. *Guardianus*.

D

DEMONES naturalibus remediis expelli nequeunt. CXLI. 42. p. 879.

DATARIA APOSTOLICA. Quanam gratiarum genera per Datariam Apostolicam privative expediri debeant sub poena nullitatis. CXLV. 7. pag. 604.

Quanam promiscue per Datariam, et per Secretariam Brevium expediri possint. *ibi* §. 6. p. *ibi*.

DATARIUS Poenitentiariae ejusque munus. XCVI. 14. p. 367.

DECANUS Advocatorum Consistorialium in actibus Collegialibus praecedit omnibus de Collegio, etiam Episcopatu, vel Praelatura insignitis. XCVIII. 16. p. 381. V. *Advocati Consistoriales*.

Decani Collegii S. R. E. Cardinalium jurisdictio, ratione Episcopatum Ostien. et Veliternen. praeservatur in suppressione Tribunalium particularium Urbis. XLIV. 26. p. 480.

DECRETALES Gregorii IX. habent vim legis, ita, ut jacent. CXIII. 9. et 13. p. 469. 471.

Amplius, etiamsi in aliquo discrepare dignoscantur a Decretalibus integris, prout a praecedentibus Pontificibus editae fuerant. *ibi*.

In Decretalibus, in Sexto, in Clementinis, multa rescata sunt, auctoritate Pontificum. *ibi* §. 10. pag. 470.

DECRETALES explicatae, conciliatae, illustratae.

Cap. *Cum habere. De eo qui duxit in matrim.* etc. CXIII. 26. p. 474.

Cap. *Propositum. De eo qui duxit in matrim etc* ibi §. 32. p. 478.

Cap. *Significasti. De eo qui duxit in matrim. etc.* ibi §. 28. p. 474.

Cap. *Tanta. Qui Filii sunt legitimi.* ibi §. 18. et 16. p. 471. et §. 39. p. 476.

Cap. *Quod Dei timorem. De statu Monachorum.* CXXXV. per tot. p. 838.

DECRETA jurisdictionis voluntariae in contractibus Pupillorum, minorum, mulierum etc. quinam interponere, valeant in partibus. CXV. 47. p. 488.

Quinam in Urbe. ibi §. 48. p. 489.

Quibus cautelis interponenda, sub poena nullitatis, et refectionis damnorum, ibi §. 49. et seq. ibi.

Decreta in contractibus, renunciationibus etc. Regularium et Monialium Urbis, solus interponere potest Card. Vicarius. ibi 22. p. 484.

Decretorum in Capitulo Generali Congregationis Monachorum Coelestinorum editorum confirmatio. CXLV. pag. 606.

DEFENSORES recurrentium ad Sed. Apost. offendi prohibentur, sub poena excommunicationis. XIV. 12. p. 80.

DEFENSOR MATRIMONII constitui debet in singulis Diocesisibus, et adesse iudiciis omnium Causarum Matrimonialium. XXXIII. §. 6. p. 108.

In Romana Curia a quo sit eligendus. ibi §. 13. pag. 109.

In iudiciis secundae instantiae, quinam esse debeat. ibi 10. p. ibi.

Defensori Matrimonii salarium, unde constitui debeat. ibi 12. p. ibi.

Defensor Matrimonii iuramentum praestare debet in limine iudicii, et in suscipiendo officio. ibi 7. p. 108.

In omnibus actibus citari et intimari debet, sub poena nullitatis. ibi 7. 10. p. ibi.

Semper appellare debet a prima sententia pro nullitate Matrimonii lata. ibi 8. p. ibi.

DEFUNCTORUM cultus Christianis Simen. prohibetur. LIX. 10. p. 219.

Et de Tabellis eorum nominibus inscriptis. ibi.

DENUNCIATIONES Matrimonii sine gravi causa non omittendae. XXXV. 5. p. 114.

Super trina denunciations Matrimonii non facile dispensandum. LXXXV. 11. 13. p. 304.

Dispensandi facultas adimitur Nuntio Apostolico in Poloniae Regno commoranti. ibi 16. p. 308.

Denunciationum lex pro contrahendis Matrimonij in Servia et finitimis Regionibus servanda. LXXXIX. 11. p. 340.

DEI Nomen apud Sinenses Christianos quale permittatur. LIX. 10. p. 219.

DEPOSITUM. V. Vincula.

DIACONI Orientalis Ecclesiae, qui ordinati fuerunt in statu coelibii, non possunt Matrimonium contrahere. CXXIX. 36. 37. p. 822.

Et, si quod contraxerint, non modo illicitum est, sed etiam nullum. ibi 38. 39. p. ibi.

Diaconi apud Cophos ordinati in infantili aetate, postquam ordinationem suam ratam habuerint, Matrimonium inire nequeunt. CXXIX. 40. p. 823.

Etiam post ejuratum schisma. ibi 41. p. ibi.

Quid si in schismate degentes Ordinationem ratam habuerint, deindeque Matrimonium contraxerint; an redeuntibus ad Ecclesiam indulgenda sit dispensatio, ut Uxores valeant retinere. *Remissive* ibi 47. et seq. p. ibi.

Exemplum huiusmodi dispensationis. ibi 81. p. 824.

DIGESTA. V. Pandectae.

DIGNIORES ad Episcopatus nominandi seu praesentandi sunt ab iis, qui legitimam ad hoc facultatem habent. V. 7. p. 11.

Dignioris electio. V. *Parochialium provisio.*

DIOECESUM distributio pro Episcopis Maronitis. XLIII. 8. p. 143.

DIPLOMATA Civibus Romanis expedita cum expressione Patriciatus, vel Nobilitatis, contra formam Decreti annullantur. CXLVI. 3. p. 610. V. *Formula.*

DISPENSATIONES nec frequenter, nec sine justa causa concedendae, ex Concil. Trid. XLV. p. 182. CXXX. 12. p. 829.

Dispensationes ab observantia Ecclesiasticae disciplinae levibus de Causis non concedendae. LXXXIX. §. 28. p. 342.

Dispensationum expediendarum ratio. XLV. 1. p. 182.

Dispensationum Matrimonialium causae veraciter exponendae, et ab executoribus omnino verificandae. XLV. p. 183.

Earum executores verificare debent causas in Literis expressas. ibi 6. p. 184.

Litterae Apostolicae ad praecavenda scrupula in Executoribus dictae litterae super Dispensationibus matrimonialibus. XLIX. p. 174.

Dispensationes Matrimoniales non concedantur occultantibus Fidei professionem, cum simulatione Mahumettismi. LXXXIX. 14. p. 340.

Nec iis, qui Matrimonium contrahere intendunt contra formam in Ecclesia statutam. ibi.

Dispensationes Matrimoniales quatenus concedi possint a Poenitentiaria Apostolica. XCV. 39. et seqq. p. 360.

Dispensationes a Dataria nulliter obtentae quomodo revalidari possint. ibi 41. p. 361.

Dispensationes super Matrimonio rato, et non consummato, quomodo concedendae. XXXIII. 18. p. 110.

Dispensatio convalidans in radice Matrimonium

iaceuosum, quibus in casibus concedatur CXIII. §. 40. p. 477.

Ea obtenta, proles jam suscepta legitima fit. *ibi*.

Dispensatio cum Neophytis ad effectum contrahendi Matrimonium cum fidei, absque interpellatione prioris Conjugis in infidelitate relictis. CXVII. p. 492.

Dispensatio cum Diaconis Ecclesiae Orientalis, qui Matrimonium contraxerint post adeptum Ordinem Sacrum, ut ad Ecclesiae unitatem conversi Uxores valeant retinere, a Sede Apostolica alias concessa fuit. CXXIX. §. 1. p. 524.

Dispensatio super *Irregularitatibus* reservatur Sedi Apostolicae. LVII. 7. p. 208.

Dispensationes ab observantia *Quadragesimae* concedendae non sunt, nisi adjecto praeepto de unica comestione, et de non permiscendis epulis. LV. p. 198. et XCIX. 4. p. 387.

Dispensatio a Quadragesimali jejuniis nemini concedatur sine legitima causa, nec Universitatibus absque urgente necessitate XIX. 3. p. 64.

Dispensationes generales ab observantia Quadragesimae pro integris Populis concedi nequeunt absque gravi causa. CXXX. 10. seqq. p. 528. seqq.

Quae causae legitimae haberi debeant. *ibi* 17. p. 530.

Non ciborum caritas. §. 18. p. *ibi*.

Non militum stationes. §. 19. p. *ibi*.

Iusta causa reputatur deficientia piscium, olei etc. §. 21. p. *ibi*.

Et morbus epidemicus. 23. p. 531.

Medicorum sententiae exquirendae, eorum attestationes exhibendae. 24. 25. p. *ibi*.

Alias Dispensatio denegabitur. 27. p. 532.

Dispensationes generales super observantia Quadragesimae, aliarumque abstinendarum, pro Communitatibus Patriarchatus Antiocheni, quomodo concedendae. LXXXVII. 7. p. 330.

Dispensationes super *Ritibus* Ecclesiasticis a S. Sede petendae sunt, nec, ea inconsulta, ab alio quolibet concedi possunt. CVII. 14. p. 429.

Dispensationes adversus Ritus, et Canones Ecclesiae Graecae, non concedantur a Missionariis Latinis. LXXXVII. 19. p. 332.

DISTRIBUTIONES non lucrantur Canonici. Choro interessentes, qui cum ceteris non psallunt. CIII. 24. p. 399.

DISTRICTUS Urbis ad quadragesimum milliare pertingit. CXV. 20. p. 484.

Episcopi, et Ordinarii in Districtu Urbis existentes, plenam et privatam habent jurisdictionem in suos subditos in prima instantia intra fines suarum Dioecesium et Territoriorum. *ibi* 21. p. *ibi*.

Quid competat Card. Vicario Urbis in iis Dioecibus et Territoriis. V. *Vicarius*.

Quid Curiae Capitolinae. V. *Capitolina Curia*.

DIVORTIA Graecorum, quoad vinculum, irritantur, et fieri deinceps prohibentur. LVII. 8. p. 207.

DOCTRINA CHRISTIANA Fidelibus populis tradenda ab Episcopis. XLII. 2. p. 137.

A Parochis, aliisque Animarum Curam habentibus. *ibi* §. 3. 4. p. *ibi*.

Item a reliquis Ecclesiasticis; a Magistris; a Patribus familias; a sodalibus huic operi addictis, et a reliquis invicem Viris et Mulieribus. *ibi* 7. et seqq. p. 138. seqq.

Doctrina Christiana tradenda est etiam in Ecclesiis ruralibus non Parochialibus. *ibi* 14. p. 139.

Doctrina Christiana non solum pueris, sed et Adultis necessaria. §. 8. p. 138.

Qua ratione providendum institutioni Fidelium omnis aetatis et gradus. §. 9. et seqq. p. *ibi*.

Praescribitur uniformitas in methodo et ratione docendi Doctrinam Christianam. *ibi* 17. p. 140.

DOGMATA et Ritus ab Italo-Graecis tenenda et servanda. LVII. per tot. p. 197.

DOCTORATUS Laurea in utroque vel altero jure a nemine conferri potest in Urbe, praeter Advocatos Consist. CVI. 22. p. 415.

Excepto Collegio Protonotariorum Apostolicorum participantium, de quo vide. *ibi* 25. seqq. p. 418.

Doctoratus in externa Universitate in posterum adeptus non suffragatur ad obtinenda Officia, aut Beneficia in Urbe, et Curia Romana, pro quibus obeundis requiritur Doctoris gradus. *ibi* 28. p. 416.

Exceptis Officiis alicui Nationi, vel Universitati a Sede Apostolica concessis. §. 29. p. 417.

DOCTORES in absentia nulliter promoti de praeterito a Collegio Protonotariorum, habilitantur ut hujusmodi gradus eis suffragetur ad omnes effectus; cum prohibitione in posterum. CVI. 24. p. 416.

Doctores sex quolibet anno creari possunt in Urbe a Collegio Protonotariorum Apostolicorum, etiam non pauperes, neque familiares. *ibi* 25. p. *ibi*.

Eorum tamen numerus uno anno non completus, reintegrari nequit in subsequenti. *ibi* 26. p. *ibi*.

Ipsique promoti non gaudent privilegiis sibi competens, antequam rogatus eorum promotionis in Archivum relatus fuerit. *ibi*.

S. DOMINICI Archiepiscopo scribitur super legitimatione filiorum ex adulterio procreatorum. CXIII. p. 467.

S. DOMINICI Insulae Habitatoribus quomodo concessa fuerit dispensatio ab observantia Quadragesimali. CXXX. 22. p. 331.

DOMUS LAURETANA, olim NAZARENA nuncupata a pluribus Romanis Pontificibus cumulata fuit variis privilegiis, gratiis, indulgiis etc. XL. p. 131.

Sixtus Papa V. erexit in Cathedrallem. *ibi*.

Paulus Papa V. per suam Constitutionem dirimit Lites exortae inter Episcopum, et Protectorem, et unicuique assignat propriam jurisdictionem. *ibi*.

Innocentius Papae XII. ad prae cavenda dissidia, erigit Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, et Romanae Curiae Praelatorum, Lauretanam nuncupandam. *ibi* p. 132.

Dubia exorta inter Episcopum, et Gubernatorem dirimuntur per Synopsim ejusdem Congregationis. *ibi* p. 133.

DONATIO Eremitae S. Mariae de Scala confirmatur favore fratrum B. Mariae de Monte Carmelo strictioris observantiae. XII. p. 31.

Ut ibidem Conventus seu Monasterium Novitiatui seu probationi destinandum erigeretur et instrueretur. *ibi*.

Cum privilegiis exemptionis a Jurisdictione et subjectione ordinarij Carmelitae alias concessis. *ibi* p. 35.

E

ECCLESIAE communes esse debent Nobilibus, et Plebeis. CVII. 34. p. 440.

Ecclesiarum Germaniae Saecularizatio a quibusdam proposita, in antecessum damnatur, et nunquam toleranda edicatur. XC. p. 343.

ECCLESIASTICAS personas sive Collegia trahentes ad Tribunaia Laicalia, excommunicantur. XIV. 18. p. 81.

Ecclesiastica Officia obtinentes in Ordine Equestri S. Georgii Mart., quomodo jurare debeant circa defectionem Fidei etc. XXXII. 8. p. 406.

ELECTIO DIGNIORIS. V. *Parochialium collatio*.

ELECTIO Jo: Petri Meindarts Pseudo-Archiepiscopi. Ultrajecten. nulla. LXI. 1. p. 234.

Electio Hieronymi de Bock Pseudo-Episcopi Harlemi. nulla declaratur. LXI. p. *ibi*.

Electio Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla et irrita decernitur. CXXXI. p. 832. et CXXXVI. p. 860.

Electio duorum Patriarcharum Maronitarum a dissidentibus Antistitibus illius Nationis facta, cassatur et annullatur. LXXXVII. p. 280.

ELEEMOSYNÆ pro celebratione Missarum oblatæ, integra et fideliter in id erogandæ. XXII. 3. 8. p. 78. seqq.

V. *Mercimonia*.

Eleemosynæ pro expeditione adversus Infideles collatae, ne in aliam quamlibet causam impendantur. LXXXVI. 16. p. 325.

EISTETENSI Episcopo conceditur privilegium elevandi Crucem more Archiepiscoporum. CXXXIII. p. 838.

ELEVATIO Corporis B. Camilli de Lellis. XLVI. p. 184.

S. ELISABETHÆ Vid. Lusitanorum Reginae virtutes, miracula etc. LI. p. 177.

Ejus Canonizatio ab Urbano VIII. peracta. *ibi* 26. p. 186.

Elogium Benedicti Papae XI. apponendum in Martyrologio. CXXXV. p. 860.

ENERGUMENI quomodo exorcizari debeant. CXXI. 43. p. 879.

ENUNCIATIVA in Lege non habet vim legis. CXIII. 38. p. 476.

EPISCOPI omnes excitantur ad sui muneris implemētum. II. p. 4. et seqq.

Episcoporum residentia in certis et fixis Dioecibus necessaria. XLIII. p. 141.

Episcoporum defectus Congregationi particulari demandatur V. p. 40.

Et examen causarum pro eorundem translatione de una ad aliam Ecclesiam. *ibi* 8. p. 11.

Episcopis commendatur Ministrorum defectus. LXXXV. 20. p. 306.

Episcopi Sacrorum Ministrorum adjumenta petere debent pro recta suarum Dioecesium institutione. CXL. 8. p. 868.

Ipsi exemplo praeire, Dioeceses visitare, et in eis residere suadentur. *ibi* 18. p. 870.

Episcopi excitantur ad evellendos abusos contra Ecclesiasticos jejunii observantiam invecos. XIX. 2. pag. 64. et XXVII. 3. p. 91.

Episcoporum vigilantiae potissimum commendata est a Concil. Tridentino observantia jejuniorum. CXXX. 1. p. 827.

Ad Episcopos pertinet publicas preces indicere et designare. LXXXII. p. 292.

Episcopi, alique Ecclesiarum Praelati offendi prohibentur sub poena excommunicationis. XIV. 11. p. 80.

Episcoporum jurisdictio in Ecclesias Parochiales Regularium saecularium in eis exercentes. CIX. p. 480.

Et in subditos Ecclesiarum exemptarum ab ipsius jurisdictione et visitatione, ratione residentiae ordinariae principalis Superioris Generalis. *ibi* 16. p. 484.

Episcopi jurisdictioni, visitationi, et correctioni subsunt omnes Animarum curam gerentes, vel Sacramenta administrantes in Ecclesiis Regularium, in his, quae ad dictam curam et administrationem pertinent. *ibi* 2. p. 481.

Quod intelligitur de jurisdictione ordinaria, non vero de delegata. *ibi* 12. p. 483.

V. *Regulares*.

Episcopus cognoscere potest de vita et moribus Parochi Regularis, iis exceptis, quae pertinent ad observantiam disciplinae Regularis. *ibi* 8. p. 482.

Debet praecipue inquirere de omnibus, quae spectant ad officium Parochi, quorum enumerationem vide. §. 9. 10. *ibi*.

Delinquentem Parochum Regularem corrigere po-

test: in quo cumulativam jurisdictionem habet cum Superiore Regulari. *ibi* 10. p. *ibi*.

Cum praeponderantia. *ibi*.

Etiā remove, absque consensu Superioris Regularis. *ibi* 11. p. 483.

Parochianos vero Saeculares corrigere et reformare ad Episcopum privative spectat. *ibi* 10. p. *ibi*.

Episcopus quatenus visitare possit in Ecclesiis Parochialibus Regularium. *ibi* 7. p. 482.

Episcopi consensus, et approbatio necessaria sunt, ut Regularis animarum curam assumere queat. *ibi* 11. p. 483.

Etiā in Ecclesiis ab ipsius jurisdictione, et Visitatione exemptis, ratione residentiae ordinariae Superioris Generalis, *ibi* 16. p. 484.

Episcopus ministrare potest Sacramentum Confirmationis in Ecclesiis Regularium, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, arbitrio suo. *ibi* 6. p. 482.

Episcoporum, aliorumque Ordinarium iudicio Pontifex multum defert in collatione Parochialium. LXVIII. 21. p. 236.

Episcopi, alique Superiores Praelati non absoluntur a Poenitentiaria Apostolica a Censuris, vigore Litterarum in Coena Domini, publice incursis. XCV. 11. p. 387.

Episcopale jus, cum jurisdictione in Clerum, et Populum, non intelligitur cessum Praelato inferiori per verba generalia. LXXVI. 12. p. 276.

V. *Praelatus inferior*.

Episcopi Cardinales Episcopatum suburbicarium plenam et privativam jurisdictionem habent in prima instantia in suos subditos intra fines suarum Dioecesium. CXV. 21. p. 484.

Episcopi intra Districtum Urbis. V. *Districtus*.

Episcoporum et Gubernatorum per *Ditionem Ecclesiasticam* constitutionum controversiae caeremoniales definiuntur. XVIII. p. 62.

Episcoporum Latinorum jurisdictio ordinaria in Graecos, et Albanenses in Dioecibus suis commorantes, asseritur. LVII. 9. p. 210. V. *Graeci*.

Episcopi Graeci Latinos ordinare nequeunt, nec Latini Graecos, sub poena suspensionis. LVII. 7. p. 206.

Episcoporum Graecorum Melchitarum jurisdictio asseritur adversus attentata Praelatorum Maronitarum. LXXXVII. 12. p. 331.

Episcopi Regnorum Maduren. Mayssur. et Carnten. jurare debent observantiam Constitut. Apostolic. CVII. 17. p. 434.

Itemque alia ipsis praescribuntur communiter cum Missionariis. *ibi*. V. *Missionarii*.

EPISTOLA Encyclica, et Commonitoria ad omnes Episcopos. H. p. 3.

Epistola Congregationis Concilii nomine scripta, super *Concursibus* habendis pro collatione Ecclesiarum Parochialium etc. LXVIII. 7. p. 281.

Epistola Pastoralis Patriarchae *Mediobarbi*, qua octo Permissiones circa ritus Sinen. edidit, refertur, et revocatur. LIX. 18. p. 224.

Epistolae Pastorales Episcopi *Pekinensis* super observantia permissionum Patriarchae *Mediobarbi*, cassantur et annullantur. *ibi* 19. p. 227.

EQUES professus Hierosolymitanus, si ad cardinalatum erectus sit, debet deferre magnam crucem octagonam papui albi super Mozzettam Cardinalitiam. CXLII. p. 886.

Eques hierosolymitanus, qui professionum emisit est, vere religiosus, et frater. *ibi* p. 887.

Monaci, et fratres, etiam Episcopi facti habitum propriae Religionis deferre debent. *ibi*.

EUCCHARISTIA in Azymo aut fermentato respective a Latinis, et Graecis Presbyteris ministranda. LVII. 6. p. 203.

Species Sacramenti Eucharistiae iterum coqui prohibentur. *ibi* 6. p. 202.

Eucharistiae species corruptioni non exponendae. *ibi* 4. et 8. p. *ibi*.

Eucharistia non retinenda Domi, nec deferenda in itineribus. *ibi* 6. p. *ibi*.

Eucharistia quo cultu de loco ad locum deferri debeat. LXXXIX. 23. p. 342.

Eucharistia Infantibus statim post Baptismum, et pueris in Missa ministrari a Graecis Presbyteris prohibetur. LVII. 2. p. 199.

EVODIUS Simon Archiepisc. Damasci, ad Patriarchalem Maronitarum Cathedralam transfertur Auctoritate Apostolica. LXXVIII. p. 282.

Eidem transmittitur Pallium. CI. p. 392.

EXAMINIS pro collatione Ecclesiarum Parochialium habendi forma. LXVIII. 7. p. 281.

Examinis forma a Dataria Apostolica servata proponitur Locorum Ordinariis. *ibi* 7. p. *ibi*.

Examinatores iudicium ferre debent, non solum de doctrina, sed etiam de aliis qualitatibus requisitis in Parocho. *ibi* 11. p. 283.

Examen iterari non conceditur in iudicio Appellationis, nisi ex actis prioris examinis probetur gravamen quoad doctrinam. *ibi* 7. p. 281.

Examinis acta. V. *Appell. ab irrit. iudicio Episc.*

EXCOMMUNICATIONES publicatae in die Coenae Domini, et Summo Pontifici reservatae. XIV. per tot. p. 49. seqq.

EXECUTIO Citationum, seu Mandatorum Curiae Romanae impediri nequit sub poenis etc. XCVII. 1. 6. p. 162. 163.

Executionem huiusmodi impediens, si sint ipsi litigantes, aut interesse habentes, causa cadunt, et jura amittunt. *ibi* 6. p. *ibi*.

Si vero sint Iudices, Magistratus, aut alii, Laici excommunicationem, Ecclesiastici suspensionem ab Ord. et Offic. incurrunt. *ibi* 7. p. *ibi*.

Notarii exequi recusantes, aut alias impedi-

tes, infamiam, et inhabilitatē incurrunt. *ibi* 8. p. *ibi*.

EXECUTORES *dispensationum* verificare debent causas in Literis expressa. XLV. 6. p. 184.

EXEMPTI, in causis mercedum et miserabilium personarum, subiunguntur jurisdictioni Ordinario- rum. XLVIII. 41. p. 169.

Et in omnibus, ubi Judicem particularem non habeant, *ibi*.

EXEMPTIO passiva non tribuit jurisdictionem activam. LXXVI. 9. 10. p. 276.

EXEMPTIONES et privilegia Fabricio Columnae concessa. LII. pag. 189.

EXEQUATUR, seu Beneplacitum Ministrorum, Baronum etc. non requiritur, nec opponi permittitur in Citationibus, Mandatis etc. Curiae Romanae. XLVII. 1. p. 162.

Exequatur Judicis particularis non requiritur pro executione Mandatorum contra Patentatos ser. ser. relaxat. ab alio Judice competenti. CXV. 51. p. 488.

EXEQUIE Cardinalium quomodo celebrandae. XXXVII. p. 119.

EXERCITIA spiritualia quotannis peragi debent a Parochis et Confessariis. II. 3. p. 8.

EXERCITIUM RELIGIONIS. V. *Occultatio Fidei*.

EXORCISMI in Sacris Ecclesiae Libris non relati, non admittantur. LXXXIX. 18. pag. 341.

Exorcizandi ratio in Rituali Romano praescripta exacte servari jubetur. CXLI. 43. p. 879.

EXORCIZATUS conferendus est Subdiacono, Diacono, et Presbytero Graeco, qui ritu Latino ad Diaconatum, Presbyteratum, aut Episcopatum sint promovendi. LVII. 7. p. 204.

EXPLORATIO VOLUNTATIS perseverandi in Ministerio Ecclesiastico. V. *Ordinatus in infantili aetate*.

Exploratio voluntatis *Matrimonia* contrahentium a Parocho faciendae. LXXXV. 10. p. 304.

EXTRACTIO Rei inquisiti, vel damnati, a loco immuni in casibus etc. si Clericus sit, fieri potest a Curia Episcopali ex officio, si Laicus, non nisi ad instantiam Curiae Saecularis. LXXXVIII. 8. p. 338.

Ad Extractionem inquisiti a loco immuni, in casibus etc. procedi potest, habitis indiciis delicti sufficientibus ad torturam. *ibi*.

Ad Extractionem vero Banniti, seu damnati in contumaciam, in simil. casibus, visa sententia contumaciali, et actis, quibus illa fundatur. *ibi* 6. p. 336.

Extractionis et traditionis denegatio, aliaque decreta super ejus competentia, allegari nequeunt in iudicio super executione sententiae etc. *ibi* 6. p. *ibi*. V. *Immunitas*.

EXTRACTUS, sive Regestum. V. *Notarii*.

EXTREMA UNCTIO quo ritu exhiberi debeat a Graecis Presbyteris. LVII. 8. p. 201.

F

FABRICA Basilicae S. Petri. V. *Patentati*.

FABRICERII duo, ex Nobilium Romanorum Coetu assumendi, pro conservatione aedificiorum publicorum Urbis, a SS. D. N. instituti. CXLVI. 11. p. 613.

FACULTATES Officii Poenitentiariae, et Majoris Poenitentiarum. V. *Poenitentiarum Majoris facultates*.

Facultates, licentiae et Indulta Viris Regularibus in regnis Portugalliae et Algarbiorum concessa super Conventualitatibus perpetuis et extra Claustra degen- di revocantur. XXXVII. pag. 122.

Cum Inhibitione de coetero praemissa omnia concedendi. *ibi*.

FALSIFICANTES Literas Apostolicas et suppli- cationes signatas, excommunicantur. XIV. 6. p. 16.

FALSITAS in expositione facti expressa, punien- da est ad formam juris. XLV. 8. p. 483.

FAMILIARES Episcoporum quinam gaudere de- beant privilegio Fori. LXXXVIII. 1. p. 334. et §. 9. p. 337.

Le FEBURE. V. *Noelensis*.

FERRARIAE Civitas unum locum habet in Colle- gio Advocator. Consist. ex concess. Clem. VIII. ab Urbano VIII. confirmata et auct. etc. CVI. 3. p. 408.

FESTI DIES pie et religiose celebrandi. LX. 8. p. 234.

Festi dies in pietatis operibus, non in negotiis saecularibus transigendi. CXLIV. 17. p. 898.

Festi dies non omnes aequae solemnes. *ibi* 7. p. 898.

Festorum dierum observantia arctiori praecepto in Lege veteri inuncta, quam nunc sit Ecclesiasticis Legibus. *ibi* 10. p. 896.

Festis diebus prohibentur Mercatus rerum Vena- lium, Nundinae vero tolerantur sub certis conditio- nibus. *ibi* per tot. p. *ibi*. V. *Nundinae*. V. *Merca- tus*.

Festis diebus tempore Nundinarum occurrenti- bus, Divinorum Officiorum tempore, ab operibus servilibus abstineri, et religioni ac pietati operam dari praecipitur. CV. 2. p. 408.

Festorum dierum imminutio, communiter ex- petita, absque Episcoporum consensu a Pontifice non statuatur. CXLIV. 1. seqq. p. 894.

Festorum dierum reductio pro nonnullis Dioe- cesibus Hispaniae. LXII. p. 237.

Festorum dierum reductio pro Dioecesi Nicien. cum conditionibus opportunis. CXXVIII. p. 814.

Festi dies aestivis Mensibus occurrentes infra hebdomadas, ad dies Dominicos transferuntur, pro

nonnullis locis Regni Poloniae, ob agriculturæ necessitatem. CXXXVIII. p. 864.

Excepto festo Assumptionis B. M. V. p. *ibi*.

Et nihil immutato, quoad ordinem Divinorum Officiorum. *ibi*.

Festi dies Ecclesiarum Latinae observari debent a Graecis degentibus in Italia et Insulis adjacentibus. XLII. 18. p. 139.

Festi dies Ecclesiarum Latinae observari debent a Graecis degentibus in Italia et Insulis adjacentibus. LVII. 9. p. 208.

Festorum dierum distributio per annum juxta Calendarium Gregorianum ab Italo-Graecis servanda. *ibi*.

FIDEI Christianae occultatio cum simulatione Mahumetismi damnatur. LXXXIX. 3. p. 339.

V. *Occultatio Fidei*.

In Fidei causa conviventiae locus esse nequit. CXIV. 3. p. 478.

Fidei professio. V. *Professio*.

Fides plurium mysteriorum, explicita requiritur necessitatem medii, aliorum vero necessitate praeccepti. XLII. 1. p. 136.

Fides futuri Matrimonii. V. *Promissio*.

FILII ex Matrimonio occultis nati, fraudari, nequeunt bonis paternis et avitis. XXXV. 9. p. 118.

Filii nati ex soluto et soluta legitimantur per subsequens Matrimonium. CXIII. 2. p. 468.

V. *Matrimonium*.

Filii generati ex adulterio, et nati constante Matrimonio, non legitimantur per subsequens Matrimonium. *ibi* 3. et per tot. p. *ibi*.

Quid si generati ex adulterio, nati sint post mortem legitimae Uxoris. *ibi* 3. p. *ibi*.

In dubium favendum Proli. *ibi* 4. p. *ibi*.

Filii nati ex incestu legitimantur, accedente dispensatione in radice Matrimonii. *ibi* 40. p. 477.

Quid requiratur ad concedendam hujusmodi dispensationem. *ibi*.

Filii Graecorum. V. *Latinizantes*.

Filii Mulierum Christianorum, ex Turcarum contubernia geniti, quando ad baptismum admitti debeant, nec ne. LXXXIX. 8. p. 339.

Si baptizentur, curandum est, ut in Religione Christiana instruantur. *ibi*.

Filioque, Particula in Symbolo V. *Spiritus Sancti Processio*.

FIRMANÆ Civitatis, et Comitatus Gubernium Congregationi particulari demandatur. IV. p. 7.

Firmanae Congregationis nova forma constituitur. *ibi*.

Firmana Congregatio non cognoscit causas civiles per appellationem ad Urbem delatas. XLIV. 18. p. 149.

FORI PRIVILEGIO non gaudeant in causis homicidii Clerici in minoribus, non servantes praescripta Concilii. LXXXVIII. 2. p. 338.

Nec etiam post expletam delicti poenam habitum Clericalem reassumere possunt. *ibi*.

Simplices vero Tonsurati, non Beneficiati, etiam servantes praescripta Concilii, Fori privil. privandi sunt pro duobus homicidiis praemeditatis. *ibi*.

Fori privilegio non gaudent Patentati in causis homicidii, exceptis Patentatis S. Officii, et Ordinariis. *ibi* 4. p. 334. V. *Patentati*.

Fori et Conservatoriae privil. confirmatur Universitati Avenionensi pro Professoribus, Dectoribus, Scholaribus, aliisque eidem Universitati addictis. CXLI. p. 880.

Idque in causis Civilibus passive in prima instantia. *ibi* 18. p. 884.

Et in Criminalibus levioribus tam activis, quam passivis. *ibi* 16. p. 888.

Reservatis gravioribus Vice-Legato, ejusque Congregationi. *ibi* 17. p. *ibi*.

Fori variatio. V. *Causae jam contestatae*.

FORMULAE publicarum precum ab Ecclesiastica auctoritate designandae. LXXXII. p. 292.

Formula juramenti praestandi ab Abbatibus, aliisque inferioribus Praelatis Ordinariam jurisdictionem habentibus, super visitatione Sacrorum Liminum. VII. p. 18.

Formula professionis Fidei a Patriarcha Maronitarum faciendae. LXXVIII. 8. p. 283.

Formula juramenti a Patriarcha Maronitarum emittendi. *ibi* 6. p. 288.

Formula juramenti super observantia Constitutionum Apostolicarum de Ritibus Sinensibus. LXVII. p. 249.

Formulae juramenti ab Episcopis et Missionariis Regnor. Madur. Mayssur. et Carnat. praestandi. CVII. 17. p. 484.

Forma juramenti praestandi ab Officialibus et Ministris Poenitent. Apostolicae. XCVI. 22. p. 368.

Formula Diplomatum expediendi in Creatione Civis Romani. CXLVI. 18. p. 618.

Formula Diplomatum expediendi in creatione Nobilis Romani. CXLVI. 19. p. *ibi*.

Formula Decretorum expediendi in receptione Nobil. Romani Conscripti. CXLVI. 20. p. *ibi*.

FRANCISCANI Missionarii in Aegypto laborantes laudantur. CXXIX. 2. p. 816.

Franciscani Instituti spiritus quoad jurisdictionem Parochorum, ex documentis S. Francisci, et S. Bonaventurae. *ibi* 18. p. 818.

Franciscani Observantes Missionarii a quibusdam Ecclesiis, et Missionibus Cocinchinae discedere jubentur, decreto Visitoris Apostolici. CXI. 7. p. 461.

Appellant ad S. Sedem. §. 9. p. 463.

Decreta prius confirmata revocantur, ipsique in pristinum restituantur. §. 11. p. 464.

Adjecta lege conservandi Missiones sibi adjudicatas, easque non deserendi etc. *ibi* 18. p. 468.

Isque permittitur praedicare in Regnis Ciampae et Cambodiae, non tamen aliis exclusis. *ibi* 16. p. *ibi*. V. *Minoritae*.

FRUCTUS. V. *Usura*. V. *Mutuum*.

Fructus Beneficiorum. V. *Cessiones commodi exigendi*.

Fructus male percepti non condonantur a Poenitentiaria Apostolica in casibus publicis; quomodo autem in occultis. XCV. 24. p. 368.

V. *Redditus Ecclesiae*.

FUNCTIONES solemnes Graeco Ritu in Ecclesiis Latinis fieri prohibentur, absque licentia Ordinarii, et viceversa. LVII. 9. p. 210.

FUNICULUS ex supersticioso filorum numero compositus, et croco delinitus, Christianis Mulieribus interdicatur. CVII. 3. 14. p. 423. et 430.

FURTUM Hostiae consecratae. V. *Surripientes*.

G

GABELLAS, et Pedagia nova imponentes, excommunicantur. XIV. 8. p. 80.

GALLIARUM Regis pacifica consilia laudantur et promouentur. CXXIV. p. 808.

Gallicanae Ecclesiae concordia fere restituta. *ibi* 2. p. *ibi*.

Galli Missionarii. V. *Parisiensis Seminarii*.

GENERALES Ordinum Superiores alii ad vitam, alii ad plures, aut pauciores annos. CXXVI. 1. p. 810.

Generales Ordinum Superiores uniceam et certam residentiam Ordinariam principalem habere possunt, quae gaudeat exemptione a jurisdictione, et visitatione Episcopi, etiam quoad Animarum curam, et Sacramentorum administrationem. CIX. 17. p. 488.

Quaenam ea esse debeat. *ibi*. et §. 18. p. *ibi*.

Generales Regulares non habent jurisdictionem in Parochianos saeculares subditos Parochiae adnexae ipsorum residentiae. *ibi* 16. p. 484.

S. GEORGII. M. Militia a Duce Bavariae erecta etc. XXXII. 1. p. 104.

V. *Militia S. Georgii*.

GERMANIAE Episcopi, et Praelati Principes, ad observantiam Ecclesiasticae disciplinae excitantur. XC. p. 343.

GRADUS octavus consanguinitatis, vel affinitatis apud Graecos, respondet quarto gradui apud Latinos. LVII. 8. p. 207.

In huiusmodi gradu matrimonia prohibentur. *ibi*.

Dei GRAFEO, Ecclesia Sanctae Mariae Messanen.

V. *Protopapa*. V. *Ritus Graeco-Latinus*.

GRATIAE per Datarium Apostolicum, vel per Secretariam Brevium expediendae. CXLV. p. 601.

V. *Dataria*. V. *Brevium Secretaria*.

Gratiae et privilegia conceduntur Magistro Jo. Jacobo Millo Referendario LXXXIV. p. 299.

BENED. XIV. TOM. XV.

GRAECAE Ecclesiae laudabiles consuetudines, jejunia, ritusque immutari nequeunt, inconsulta Sede Apostolica. LXXXVII. 3. p. 329.

V. *Ritus Graecus*.

Graeci Italiae, et Insularum adiac. subijciuntur Ordinariae jurisdictioni, visitationi, et correctioni Episcoporum Latinorum in quorum Dioecibus manent. LVII. 9. p. 210.

Ita tamen, ut iidem Episcopi Vicarium Graecum retineant pro negotiis et causis Graecorum. *ibi* p. 211.

Quemadmodum Metropolitanus pro causis Graecorum vigore appellationis ad se delatis Judicem Graecum deputare debet. *ibi*.

Si vero proprium Ordinarium Graecum habeant, ab Episcoporum Latinorum jurisdictione, et visitatione exempti esse debent. *ibi*.

Graecorum filii quo ritu baptizari debeant. LVII. 2. p. 200. V. *Latinizantes*.

Et cujus Parochi jurisdictioni subesse debeant. *ibi* p. *ibi*.

Eorum Parochiae quibus conferendae. *ibi* 9. p. 209.

Graecorum Ordinationes in Italia duobus Episcopis delegantur. LVII. 7. p. 204.

Exclusis schismaticis Episcopis. *ibi* p. *ibi*.

Exclusis etiam Latinis, quantumvis locorum Ordinariis. *ibi* p. 208.

Praedicti tamen Episcopi ad Ordinationem Graecorum deputari nullam habent Ordinariam jurisdictionem. LVII. 9. p. 211.

Nec ordinare possunt aliquos absque Dimissoris Ordinariorum, praeter Alumnos Collegii Graeci, et Collegii Corsini. p. *ibi*.

Tam ipsi, quam alii quicumque Episcopi Graeci, Latinos ordinare prohibentur, sub poena suspensionis. *ibi*.

Graeci Ordinati ritu Latino cum dispensatione Apostolica, promoveri possunt ad reliquos Ordines ritu Graeco. LVII. 7. p. 206.

Si vero ordinati fuerint ritu Latino absque dispensatione, coguntur remanere in ritu Latino. *ibi* p. 207.

Maxime si post susceptos Ordines latine vixerint. *ibi*. V. *Ritus Graecus*.

Graecis Presbyteris, Diaconis, et Subdiaconis permittitur retentio Uxoris, quam ante Ordinem Sacrum duxerint unicam et virginem. LVII. 7. p. *ibi*.

Si vero bigami sint, ad Sacros Ordines promoveri non possunt. *ibi*.

Et si post Ordines susceptos matrimonium contrahant, separandi sunt, et ab Ordine deponendi. *ibi*. V. *Coelibatus*.

Graeci Laici communicare possunt sub specie *Azymi* in Ecclesia Latina, ubi desit Ecclesia Graeca:

Nunquam vero Latini sub specie fermentati. LVII. 6. p. 203.

Limita in certis casibus, ubi consuetudo viget, ut *ibi*.

Graeci quibus Libris Ecclesiasticis uti debeant in Missis, Officiis, et Sacramentorum administratione. *ibi* 9. p. 208.

Graecorum abstinentiae et jejunia. LXXXVII. 8. p. 329. V. *Jejunia*.

Graecorum et Latinorum praecedentiae desumptae a dignitate personali, ab Ordine, et antianitate. LVII. 9. p. 210.

GRÆCO LATINUS ritus. V. *Ritus Graeco-Latinus*.

DE GRÆCORUM MELCHITARUM rebus dubia et postulata ad Sanctam Sedem referuntur, et decreta conduntur. LXXXVII. p. 328.

V. *Ritus Graecorum Melchitarum*.

Graeco-Melchitae Latino ritu baptizati de praeterito, eligere possunt, quo ritu vivere velint. LXXXVII. 16. p. 332.

In posterum vero sic baptizati, Graecum ritum sequi tenentur. *ibi* 18. p. *ibi*

Graeco-Melchitarum Patriarchae transmittitur Palium. XCH. p. 348.

V. *Antiochenus Patriarcha Graecorum Melchitarum*.

GRÆCO-RUTHENORUM a schismate ad Ecclesiam redeuntium Ordinationes Episcopo Auxerensi delegantur. LXIII. pag. 238.

GREGORIUS IX. V. *Decretales*.

GUARDIANUS Sancti Sepulchri quando conferre possit Sacramentum Confirmationis. X. p. 23. et LXXXVII. 14. p. 332.

GUATIMALENSIS Ecclesiae Cathedralis erigitur in Metropolitanam. LXXXVI. p. 326.

Cum assignatione trium Ecclesiarum Cathedralium pro Suffraganeis. *ibi*.

GUBERNATORI Urbis nulla competit jurisdictio in Civilibus contra Clericos, et Loca Pia. CXV. 23. p. 484.

Exceptis causis mercedis, et summae infra scut. 23., etiamsi adsit obligatio Cameralis. *ibi* §. 24. p. *ibi*.

Gubernatores Civitatis, aut Loca Ditionis Ecclesiasticae decedentes, non licet Magistratibus, sive Consiliis, subrogare Pro-Gubernatorem. CXXVII. 1. p. 342.

Non obstante quacumque consuetudine, aut quasi possessione. *ibi* 7. p. 313.

Nisi doceant de expresso Privilegio a Sede Apostolica sibi concesso. *ibi* 8. p. *ibi*.

Gubernatoribus Praelatis Civitatum, Ditionis Ecclesiasticae decedentibus, subrogantur ipso facto eorum Locatentes, cum facultatibus et emolumentis. *ibi* p. 312.

Gubernatoribus non Praelatis substituuntur similiter Procuratores Fiscales. *ibi* 2. 3. p. 313.

Gubernatoribus a Praefectis, sive aliis Gubernatoribus dependentibus, subrogari jubetur aliquis Pro-Gubernator. *ibi* 4. p. *ibi*.

In Legationibus Romandiolae, et Ferrariae, hujusmodi subrogatio pertinet ad Cardinales Legatos, sive Praesides Provinciarum. *ibi* 8. p. *ibi*.

In Legationibus Bononiae et Urbini, spectat ad eos, ad quos pertinet deputatio Gubernatoris. *ibi* 6. p. *ibi*.

Gubernatorum per Ditionem Ecclesiasticam constitutorum controversiae caeremoniales cum Episcopis definiuntur. XVIII. p. 62.

H

HABITUS viatorius conceditur Advocatis Consistorialibus. CVI. 13. p. 411.

HALLICARNASSENSIS Episcopus, Elzearius Franciscus des Achars de la Beaume, Visitor Apostolicus Missionum Cocinchinae. CXI. 2. p. 460. V. *Cocinchinae*.

HARLEMENSIS Episcopatus restitutio a schismaticis attentata, nulla, et irrita declaratur. CXXXI. p. 332.

Harlemensis Pseudo-Episcopi Hieronymi, de Borch electio damnatur, et annullatur. LXI. p. 234.

Ipse suspenditur ab exercitio Jurisdictionis, cum inhibitione suscipiendi Consecrationem. *ibi* §. 4. 8. p. 236. sequi.

Ejusdem consecratio illicita et illegitima declaratur. LXX. 4. p. 260.

Atque excommunicatur et suspenditur ab exercitio etiam Ordinis. *ibi*.

Harlemensis Pseudo Episcopi Joannis Van Stiphout electio nulla et illicita decernitur, cum praecipis etc. CXXXI. p. 332. et CXXXVI. 1. 2. p. 361.

Ejusdem consecratio illicita declaratur, ac suspensionis et excommunicationis sententia id ipsum edicitur. CXXXVI. p. *ibi*.

De HASSIA Darmstat, Joseph Episcopus Augustanus, laudatur CXLI. 10. p. 372. et §. 39. p. 379. et §. 44. p. 380.

HERETICI, eorumque fautores excommunicantur. XIV. 1. p. 49.

Haeretici occulti absolvi possunt a Poenitentiaria Apostolica XCV. 9. p. 336.

Haeretici ad fidem redeuntes, qua charitate ab Ecclesia recipiuntur. CXXIX. 11. p. 318.

HERBORNIA Sanctorum Insula dicta. XXVI. 4. p. 87.

Hiberniae Episcopis inculcatur residentia in propriis Dioecibus. *ibi* 8. p. 88.

HIEROSOLYMITANA Militia. V. *Militia S. Joannis*.

HIEROSOLYMORUM Episcopo Ritus Coptici tribuitur jurisdictio in omnes Catholicos ejusdem Ritus recens conversos. XXV. p. 82.

HISPANÆ Nationis religio et observantia in Sanctam Sedem commendatur. XCIX. 1. 2. p. 387.

Hispaniæ Ecclesiæ disciplinæ, consulitur per Constit. Innocentii XIII. et Benedicti XIII. C. 3. 4. p. 389.

HOLLANDIA. V. *Matrimonia*.

Hollandicum schisma. V. *Ultrajectensis*. V. *Harlemensis*.

HOMICIDE, quamlibet *Privilegiati* (salva exemptione Patentatorum Sancti Officii, et Cur. Episcopali) non gaudent privilegio *Fori* in Statu Ecclesiastico, aliisque, ad quos extensæ fuerant Constitutiones hac de re editæ. LXXXVIII. 1. p. 334.

Homicidæ si *Tonsurati* sint, non beneficiati, licet servantes præscripta Concilii Tridentini privantur privilegio *Fori* post duo Homicidia. *ibi* 2. p. 338.

Si sint *Clerici* in minoribus, non beneficiati, nec servantes præscripta Concilii, non gaudent Privilegio *Fori* in hisce Causis, atque etiam expleta delicti poena, eodem privilegio privati censentur. *ibi*

Homicidium deliberatum patrans *Laici* non gaudent *Immunitate* Ecclesiastica in Statu Ecclesiæ, aliisque, ut supra. *ibi* 3. p. *ibi*.

Item *Ecclesiastici* ejusdemque Ordinis. *ibi*.

Item mandantes, adjuvantes etc. tam *Laici*, quam *Ecclesiastici*. *ibi* 4. p. *ibi*.

Item inquisiti, banniti, et damnati de homicidio in contumaciâ. *ibi*.

HORÆ CANONICÆ recitari debent a Græcis in Sacris Ordinibus constitutis. LVII. 7. p. 204.

V. *Officium Divinum*.

HOSPITALARIJ S. Joannis de Deo, artem Aromatariam exercere possunt, et pharmaca vendere VI. 2. p. 15.

Hospitalarij S. Spiritus. V. *Canonici*. V. *Transitus*.

HOSPITIO PAUPERUM Invalidorum de Urbe applicantur redditus expeditionum Collegiorum Min. Gratiæ, deductis expensis Poenitentiariæ. CNIV. 53. 370.

HOSTIÆ consecratæ furtum. V. *Surripientes*.

I

S. JANUARIJ Militiæ a Rege Utriusque Siciliæ erecta confirmatur. XXIV. p. 79.

JEJUNIORUM ab Ecclesiæ præscriptorum scopus. XCIX. 3. p. 387.

Jejuniorum observantia Episcoporum vigilantia potissimum a Concilio Tridentino commendata fuit. CXXX. 4. p. 187.

Jejunii Quadragesimalis observantia prospicitur. XIX. p. 63. V. *Dispensatio*.

Jejunii Quadragesimalis origo, utilitas, et scopus. *ibi*.

Jejunii diebus, unica comestio servari debet ab iis etiam, quibus ob peculiare causas permittitur esus carniū, ovorum etc. XIX. 4. p. 64. et XCIX. 1. p. 387.

Amplia, sive dispensatio fuerit personalis, sive generalis pro integra Civitate, aut Loco, sive Universitate. XIX. p. 64.

Jejunii diebus, epulæ licitæ cum velitis non apponantur; non obstante dispensatione super qualitate ciborum. XIX. 4. p. 64. et XCIX. 1. p. 387.

In Vespertina refectiuncula carnes non apponendæ. XCIX. 1. p. *ibi*.

Horæ etiam jejunantibus præscriptæ servari debent. *ibi*.

Quæstiones de jejunio cum esu carniū jungendo Pontificis lege dirimuntur. CXXX. 3. p. 827.

Pontificis sententia de hujusmodi quæstionibus. *ibi* 2. p. *ibi*.

Aliæ quæstiones deinde exortæ, solvantur, per organum Poenitentiariæ Apostolicæ. *ibi* 8. p. *ibi*.

Aliæ vero per Literas in forma Brevis solutæ fuerunt. *ibi* 6. p. 828.

Constitutiones de Jejunio editæ quomodo intelligendæ. LV. p. 198.

Jejunii leges æque observandæ sunt tempore Quadragesimæ, ac caeteris jejunii diebus per annum. XCIX. 1. p. 387.

Jejunii leges servandæ sunt, non obstante dispensatione quoad qualitatem ciborum in vim Bullæ Cruciatæ. LXXXVI. 6. p. 322.

Jejunii dispensatio per alia opera pia compensari debet. XIX. 8. p. 64.

Jejunii *Ecclesiastici* leges necnon *naturalis* ante sumptionem Eucharistiæ, a Græcis servandæ. LVII. 6. p. 202.

Jejunia et abstinentiæ in *Ecclesia Græca* servari solita. LXXXVII. 8. p. 330.

Jejunia, et vigiliæ Ecclesiæ Latinæ observare non tenentur Italo-Græci servantes jejunia Orientalis Ecclesiæ. LVII. 9. p. 208.

Jejunia Ecclesiæ Græcæ observari debent a Monachis Ruthenis Ordinis Sancti Basilii. XCVIII. 24. p. 383.

Jejunium in Sabbatis Quadragesimæ, excepto Sabbato Sancto, non præcipitur Græcis, sed tantum abstinentia a carnibus. LVII. 9. p. 209.

Jejunium Sabbati in Jubilæis, vel alias indictum, in alium diem transferri conceditur pro Græcis. *ibi*.

Jejunium frangi a Sacerdote utente Sacris indumentis, quibus alius eodem die usus fuerit, inepta est quorundam de vulgo apud *Graeco-Melchitas* opinio. LXXXVII. 8. p. 330.

JESU SOCIETAS. Theologus Consultor Poeni-

tentiariae Apostolicae ex ea assumi consuevit. XCVI. 18. p. 367.

Societatis Jesu Missionarii potissimam operam navant in Missionibus Regnorum Maduren., Mayssur. et Carnaten. CVII. 3. p. 422.

V. Missionarii.

Ejusdem Societatis Missionariis in *Cocinchinae* Regno districtus, et Ecclesiae assignantur. CXI. 7. p. 461.

IMAGINES Deum repraesentantes sub ea forma, qua ipse hominibus apparuit, licitae sunt. CXLI. 12. seqq. p. 373.

Imagines *Sanctissimam Trinitatem* repraesentantes sub certis formis, licitae sunt. *ibi* §. 28. seqq. p. 378.

Quaenam illae sint. *ibi* 32. p. 377. et 36. p. 378.

Non licet Sanctissimam Trinitatem pingere in utero Beatae Virginis. *ibi* 27. p. 376.

Nec sub figura hominis tricipitis. *ibi* 28. p. *ibi*.

An sub figura trium hominum aequalium et similibus *ibi* §. 29. seqq. p. *ibi*.

Imagines *Divinam personam* repraesentantes sub alia forma, quam quae ab eadem assumpta fuerit, tolerari non debent. *ibi* 22. p. 374.

Imagines *Aeterni Patris* permissae et approbatae. *ibi* 36. p. 378.

Imagines *Aeterni Filii*. *ibi* et §. 32. p. 377.

Humana forma, et Cruci affixi, et mortui. *ibi* 36. p. *ibi*.

Tum etiam in forma Agni. *ibi*.

Imagines *Spiritus Sancti* in forma Columbae approbantur, et permittuntur. *ibi* 16. ad 20. p. 373. seqq. et 36. p. 378.

Item in figura linguarum ignis, uti repraesentatur mysterium Pentecostes. *ibi* 21. p. 374. et 36. p. 378.

Imagines *Spiritus Sancti* sub humana juvenis forma damnantur et reprobantur, et removeri jubentur. CXLI. 10. p. 372. 23. p. 378. et 33. ad 37. p. 377. seqq.

Imagines *insolitae*, et erroris occasionem praebentes, damnantur, et prohibentur. CXLI. 23. p. 378. et 38. p. 378.

Imagines *Servorum Dei*, quorum cultus ab Ecclesia non est approbatus, publice distribui et venerari non licet. CXLI. 41. p. 379.

Imagines *Beatorum* non ubique publicae venerationi exponi possunt. CVIII. 10. p. 447.

IMMEMORABILIS possessio solo rumore labefactatur. LXXVI. 4. p. 278. V. *Possessio*.

IMMUNITATEM, sive libertatem Ecclesiasticam publice violantes, a Poenitentiaria Apostolica nequeunt absolvi. XCV. 14. p. 387.

Immunitate Ecclesiastica non gaudent homicidae tam Laici, quam Ecclesiastici, et homicidium mandantes, adjuvantes etc. Et inquisiti, banniti, ac damnati in contumaciam de homicidio, in Statu Ecclesiae etc. LXXXVIII. 3. 4. pag. 338.

Ecclesiastici tamen a proprio Iudice Ecclesiastico judicari et puniri debent. *ibi*.

Ordo servandus in extrahendis reis a loco immuni, et in eisdem tradendis Curiae Ecclesiasticae, sive saeculari, si inquisiti tantum fuerint. *ibi* 8. p. *ibi*.

Si vero banniti, seu damnati in contumaciam. *ibi* 6. p. 336.

IMPEDIMENTUM dirimens matrimonium, non oritur ex praecedenti Adulterio, si Machinatio absit, et fides futuri matrimonii. CXIII. 18. 30. p. 474. et p. 478. V. *Adulterium*.

Impedimentum *justitiae publicae honestatis* ex matrimonio rato non consummato, fortius eo, quod ex sponsalibus oritur. LXXXIX. 18. p. 341.

IMPETRATIONES Beneficiorum collatorum a Cardinalibus jubentur admitti adversus non expedites Literas Apostolicas. XII. p. 28.

INCESTUOSUM Matrimonium quomodo et quando in radice sanari possit. CXIII. 40. p. 477.

Incestuosa proles quomodo legitimetur. *ibi*.

In INDIARUM Regionibus Hispantiae Regi subjectis permittitur esus carnum diebus Sabbati per annum. CXVIII. p. 494.

Indos Paraquariae et Brasiliae in servitutum redigere prohibetur. XXXVII. p. 123.

India Orientalis. V. *Malabar*.

INDULGENTIAE per visum a Domino acceptae non admittuntur sub fide referentes. CXLI. 40. p. 379.

Indulgentiae pro recitantibus quinquies orationem Dominicam, et salutacionem Angelicam, omnibus sextis feriis. IX. p. 22.

Indulgentiae concessae visitantibus Ecclesias Urbis per Octavam Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli. LXXXIII. 11. p. 296.

Indulgentiae concessae euntibus, aut mittentibus ad expeditionem contra Infideles, cum Classe, aut Exercitu Militiae Hierosolymit. LXXXVI. 4. 7. p. 321. et 323.

Indulgentiae concessae Militibus S. Januarii. XXIV. 3. 8. p. 80. et 84.

Indulgentia Plenaria pro Ecclesia Patriarchali Maronitarum quater in anno, pro aliis Cathedralibus ejusdem Nationis bis in anno. LXXIX. 11. p. 288.

Indulgentiarum communicatio inter Confratres Beatae Mariae Virginis de monte Carmelo, et Tertiarios Cappuccinorum S. Francisci, revocatur. XCIV. p. 385.

Indulgentiae in tactu virgae conceduntur a Majori Poenitentiaro. XCV. 80. p. 362.

INDULTA Apostolica praeter mentem concedentis non extendenda. C. p. 388.

Indulta eligendi Confessarium quomodo intelligenda. V. *Confessarius electus*.

Indultum eligendi Confessarium conceditur in Jubileo. I. 4. p. 1. CX. 4. p. 488.

Item Militibus S. Januarii. XXIV. 3. p. 80.
Et Militibus S. Joannis Hierosolymitani, ejusque Militiae subditis, in Bulla Cruciatæ. LXXXVI. 8. p. 325.

Indulta eligendi Confessarium non tribuunt Sacerdoti facultatem excipiendi confessiones personæ complicitis in peccato turpi. XX. 8. p. 67.

Indulta conferendi, Cardinalibus concessa, quam obligationem secum ferant. XII. p. 28.

Indulta habendi, aut deputandi Iudices, et Notarios particulares, revocantur. XLIV. 3. p. 148.

Indultum vacandi operibus servilibus. V. *Festorum dierum reductio*.

Indulta pro Canonicis Regularibus ad obtinenda Beneficia saecularia, a Sede Apostolica conceduntur, concurrente Superiorum consensu. CXXXV. 16. p. 842.

Indulta, seu Privilegia personalia tam Excommunicatorum etc., quam Exprocuratorum etc. Ordinis F. minorem S. Francisci revocantur, et abrogantur. XXVI. p. 88.

Quia regulari observantiae incommodum, et religiosæ paci, tranquillitatiq., et fraternæ concordiae perturbationem, dissidia, Lites, et jurgia afferunt. *ibi*.

Revocantur quoad præcedentiam tantum, non autem quoad votum, sive suffragium in Capitulis, et Congregationibus ferendum. *ibi* p. 89.

INFANTUM matrimonia prohibentur. CVII. 3. p. 425. et §. 14. p. 430.

Infantium Ordinationes. V. *Ordinatio*.

INFERNI poenæ reis subeundæ statim post mortem. LVII. 1. p. 199.

INGRESSUS *Ecclesiæ* denegari nequit Mulieribus menstruatis. CVII. 3. 14. 39. p. 425. 431. 442.

V. *Ecclesiæ*.

Ingressus Mulierum in *Monasteria* Virorum prohibetur. XXXIX. p. 126.

In casibus exceptis, ex gr. favore Mulierum Nobilium jure Patronatus habentium, quomodo permittitur. *ibi* §. 8. p. 128.

Facultates permittendi hujusmodi ingressus, revocantur, et annullantur. *ibi* 4. 8. p. 127.

INHIBITIONES vigore appellationis concedi prohibentur in Causis, quarum executio a Concil. Trid. demandata est Ordinariis, appell. remot. XLVIII. 8. seqq. p. 168. V. *Appellatio*.

Et si concedantur, non habent vim inhibendi, et impune sperni possunt. *ibi* 38. p. 169.

Inhibitione vigore appellationis, in casibus permisis continere debent inscriptum tenorem sententiæ, aut Decreti etc. *ibi* 43. p. 170.

Et quid, ubi tenor hujusmodi haberi nequit. *ibi* §. seq. p. *ibi*.

INNOCENTII XII. Constitutio pro suppressione Tribunalium particularium refertur per extensum, et confirmatur. XLIV. p. 148. seqq.

INSTRUCTIO super dubiis ad Copthorum ritus, et causas pertinentibus. CXXIX. p. 818.

INSUFFLATIO, Sacramentalis caeremonia in collatione Baptismi. V. *Baptismus*.

INTERDICTI tempore quænam privilegia competant in vim Bullæ Cruciatæ. LXXXVI. 8. p. 322.

Interdicti tempore, conceditur Militibus S. Januarii, ut Missas celebrari facere, et Sacramenta recipere valeant etc. XXIV. 4. p. 81.

INTERSTITIUM Lex remittitur quoad Italo-Graecos et Albanenses. LVII. 7. p. 208.

JOANNA A CRUCE. Quid obstiterit ejus Beatificationi. CXLI. 40. p. 879.

B. JOANNE VALESIE, olim Reginae Franciæ, cultus approbatur. LVIII. p. 212.

S. JOANNIS Basilicæ. V. *Lateranensis Basilica*.

S. JOANNIS HIEROS. Ordo. V. *Militia*.

JOSEPHO BALBUENA Fratri professo Hospitalari confirmatur vox passiva in Capitulis ordinis alias concessa. LXXXV. p. 310.

Cum facultate adæundi et exercendi munera quæcumque ordinis. *ibi*.

JOSEPHUS BALBUENA et PHILIPPUS BARBERA Fratres Ord. Hospitalaris eliguntur in socios Archiepiscopi Mexicani Visitatione et Reformatione ejusdem ordinis. LXXXV. p. 311.

JOSEPHUS a S. Hyacintho ord. Fratrum Bethlehemitarum in Indiis Occidentalibus ad sacerdotium speciali favore promotus. LXXXV. p. 306.

IRREGULARITATUM dispensatio Apostolicæ Sedis reservatur. LVII. 7. p. 208.

Irregularitates, et inhabilitates remitti nequeunt vigore Literarum Jubilæi. I. 6. p. 3. CX. 6. p. 439.

Irregularitates, super quibus Apostolica Poenitentia dispensare potest. XCV. 18. p. 387.

ITALO-GRÆCI quid credere debeant, et quos ritus servare. LVII. per tot. p. 197.

Italo-Graeci, quoad libertates, privilegia etc. Latinis equiparantur. *ibi* p. *ibi*.

Constitutio pro Italo-Graecis edita nihil innovat quoad alios Catholicos Orientales, sive Graecos, sive alterius Nationis et Ritus. *ibi* 9. p. 211. V. *Graeci Italiae*.

ITINERANTES absolvi possunt a censuris a Poenitentia Apostolica cum reinciden. XCV. 8. p. 386.

JUBILATIONEM adeptus a servitio Chori, potest pro libito Chorum frequentare, et pro necessitate Ecclesiæ, ad ipsius Chori servitium revocari. CXXXV. 28. p. 848.

JUBILÆUM Universale initio Pontificatus. I. p. 1. V. *Confessarius*. V. *Irregularitates*. V. *Vota*.

Jubilæum pro Italia et insulis adjacen. CX. p. 487. Extenditur ad Regnum Galliae CXXIII. p. 807.

A participatione Jubilæi excluduntur Refractarii Judicii Sanctæ Sedis. I. §. 6. p. 3. et CXXIV. §. 8. p. 808.

Jubilæi concessio non tribuit Sacerdoti facultatem

tem excipiendi Confessionem personae complicit in peccato turpi. XX. 8. p. 67.

JUDICES Causarum ad Sanctam Sedem delat. offendi prohibentur, sub poena excommunicationis. XIV. 12. p. 80.

Judices et Magistratus Saeculares decernentes in criminalibus contra Ecclesiasticos, excommunicantur. XIV. 19. p. 82

Judices Laici decernentes adversus sententias, aut Decreta Judicum Ecclesiasticorum, excommunicantur. XIV. 16. p. *ibi*.

Judices particulares in Urbe abrogantur. XLIV. p. 148. seqq.

Judices Synodales in omnibus Dioecesibus designari jubentur. XXVIII. 8. p. 98.

Et permittuntur eligi ab Episcopis extra Synodum cum consilio Capituli. *ibi*.

Eorum nomina Pontifici denuncianda, ut Causarum commissiones ipsis dirigantur. *ibi* 8. 6. p. *ibi*. V. *Recusatio Judicis*.

JURAMENTUM pro defensione fidei quomodo concipiendum ab Officialibus Ecclesiasticis. Militiae S. Georgii in Bavaria. XXXII. 8. p. 106.

Juramenta praestanda diversis in casibus.

V. *Formula Juramenti*.

JURISDICTIONEM Ecclesiasticam Ordinarium et Judicum Ecclesiasticorum turbantes, excommunicantur. XIV. 16. p. 82.

Jurisdictionem usurpantes in Urbe, excommunicantur, *ibi* 9. p. 80.

Jurisdictiones, fructus, et proventus Sedi Apostolicae, et Ecclesiasticarum personarum usurpantes, excommunicantur. *ibi* 17. p. 82.

Jurdictio ordinaria activa non recte infertur ex privilegio exemptionis passivae. LXXVI. §. 9. 10. p. 276.

Jurdictio Ordinaria Praelato inferiori concessa dici nequit per verba generalia, expressam illius mentionem non facientia. LXXVI. 7. p. 278.

Nec per cessionem juris Episcopalis in genere; utpote quod intelligi potest consentaneae ad exemptionem passivam. *ibi* 12. p. 276. V. *Praelatus*.

Jurdictio in Clerum et Populum Monachis raro tributa: nunquam vero aetate Alex. III. LXXVI. 11. p. *ibi*.

Jurdictio voluntaria. V. *Decreta jurisdict. voluntariae*.

JURISPATRONATUS Ecclesiae et Conventus S. Nicolai Myrensis Civitatis Sulmonis confirmatur favore Baronum, et Familiae de Mazzara. LIX. p. 250.

JUSTITIARIUM. V. *Magistri Justitiarum*.

K

KALENDARIIUM Gregorianum pro distributione Festorum, jejuniorum etc. ab Italo-Graecis servari praecipitur. LVII. 9. p. 208.

KAUFFBURA Germaniae Civitas Imperialis. CXLI. p. 371.

KESRUANI Monasterium Puellis Nationis, et Ritus Graecorum-Melchitarum privative addicitur, LXXXVII. 22. p. 333.

KIOVIEN. Archiepiscopus. V. *Russiae Metropolitanus*. V. *Velaquinus*. V. *Szeptychi*.

L

LAESIO ultra dimidiam irritat quemcumque contractum cum Cam. Apost. initum. LXV. 7. p. 248.

LAICI Magistratus jus non habent indicendi publicas preces. LXXXII. 3. 6. p. 292. 293. V. *Magistratus*.

LAMBERTINUS, Caesar, Episc. Insularum Judex delegatus a Leone X. in Causa Conversana Jurisdictionis. LXXVI. 1. et 18. p. 274. 277.

In LATERNENSI Basilica instituitur Cappella Cardinalitia die Octava Natalis SS. Apost. Petri et Pauli. LXXXIII. 10. p. 296.

In Lateranensi Basilica celebratae fuerunt aliquando Beatificat. et Canonizat. XXVI. 1. 2. 3. p. 117.

Sed princeps in Vaticana Basilica celebrari jubentur. *ibi* 4. p. 118.

LATERANENSES, V. *Canonici Regulares*.

LATINIZANTES, h. e. Graecorum Filii Latino Ritu a Latinis Baptizati, semel profiteri debent, quo Ritu vivere velint. LXXXVII. 16. p. 332.

Eorum Filii Parentum ritum sequantur, vel Patris, si Conjuges diversum ritum elegerint. *ibi* 17. p. *ibi*.

Qui vero in posterum, necessitate cogente, ita baptizati fuerint, Graecum Ritum sequi, et observare jubentur. *ibi* 18. p. *ibi*. V. *Ritus Graec. Melchitar*.

LATINI a Graecis Episcopis Graeco ritu et legibus ordinari nequeunt. LVII. 7. p. 206.

S. LAURENTII Archiepiscopi Dublinensis insignia pietatis exempla. XXVI. 6. p. 88.

LAURETANÆ Civitatis origo, exemptiones, et gubernium. LXXII. 1. 2. 4. 8. p. 264. 268.

Lauretanæ S. Domus Privilegia confirmantur; et approbantur resolutiones dubiorum et controversiarum jurisdictionalium in Synopsim redactae. *ibi* per tot.

Laurentani Episcopi, et Gubernatoris facultates et jurisdictiones. *ibi* 8. p. 268.

Lauretanæ Congregationis institutio et facultates. *ibi* 3. et 9. p. 268. 267.

Lauretana Congregatio non cognoscit Causas per appellationem ad Curiam delatas. XLIV. 17. p. 149.

Lauretana Aedes amplis redditibus gaudet in Urbe, ex quibus annua scilicet 800. attribuntur Basilicae Sanctae Mariae Majoris pro sartis tectis CXXI. 6. pag. 800.

LAVACRA et ablutiones, Paganorum ritu, a Fidelibus et Missionariis non adhibenda. CVII. 3. 14. p. 424. 432.

S. LAZARI. V. *Militia Hospitalis S. Lazari.*

LECTORES et Professores in Archigymnasio Urbis quomodo examinentur et eligantur. CVI. 21. p. 443.

LEGATI, et Nuncii Sedis Apostolicae, offendi prohibentur, sub poena excommunicationis. XIV. 11. p. 80.

LIBANUS MONS. V. *Maronitarum negotia.*

LIBERIANA basilica. V. *Sanctae Mariae Majoris Basilica.*

LIBERTATI Ecclesiasticae contraria Statuta publicantes excommunicantur. *ibi* 15. p. 84.

Libertatem Ecclesiasticam publice violantes non absolvuntur in Poenitentia Apostolica. XCV. 14. p. 387.

LIBRI Ecclesiastici a Graecis adhibendi in Missis, Officiis, et Sacramentorum administratione. LVII. 9. p. 211.

Libri et Scripturae de Ritibus Sinen. publicari prohibentur. LIX. 8. p. 218.

Libri Gentilium de falsa religione, seu de rebus obscaenis et superstitiosis tractantes, Fidelibus prohibentur. CVII. 3. 14. p. 424. 433.

LIMINA APOSTOLORUM statutis temporibus visitari debent ab omnibus Episcopis etc. VII. 1. 2. p. 16.

Item ab inferioribus Praelatis jurisdictionem quasi Episcopalem habentibus. *ibi* 8. p. 17.

Qua de re juramentum praestare jubentur. *ibi*.

Quibus temporibus id praestare debeant. *ibi* 7. p. 18.

Lis extinguitur pro Monasterio et abbate Gengenbacensi Ordinis S. Benedicti Dioecesis Argentinensis. XVI. p. 88.

Antiquissima septem Parochialium Unio subjectiva atque possessio in eis praeposendi vicarios amovibiles. *ibi*.

Expositio Bullarum Provisionum facta super quibusdam ex dictis Parochialibus, uti debitis Presbyteris secularibus tantum in titulum perpetuum. *ibi* 89.

Praesentatio illarum tam in S. Rota quam coram aliis exequutoribus cum lite inde exorta ac periculoso tumultu suscitato. *ibi*.

Denegata prorogatio Juris exercendi curam animarum in una ex dictis Parochiis. *ibi*.

Obtentia a Metropolitano et de ordine Cardinalium capitum ordinis ac ab ipsa signatura Justitiae in resolutione causae inibi capta. *ibi*.

Merita causae discussa in dicto Tribunali signaturae. *ibi*.

Quare papa moretur ad largitionem Brevis. *ibi*.

Revocantur contrariae apostolicae provisiones super tribus ex dictis Parochialibus. *ibi*.

Cum aliis amplissimis clausulis cum quibus extinguitur lis et iterum confirmatur antiqua unio omnium septem Parochialium. *ibi* p. 60.

Facultas praeposendi in iisdem Parochiis Vicarios amovibiles data abbati Gengenbacensi. *ibi*.

Lis Hebdomadarii Metropolitanae Ecclesiae Neapolitanae de non gestandis insignibus nec propria Cruce deferenda in extraneorum exequiis ac funeribus ducendis mota, XIII. pag. 38.

Series facti a tempore Pauli V. usque ad Benedictum XIII. *ibi* pag. 39.

Exponitur et inseritur Breve Benedicti XIII. cum facultate Cardinali Pignatello dirimendi controversiam. *ibi* p. 40.

Sententia vigore dicti Brevis lata per Card. Pignatellum pro Hebdomadariis. *ibi* 41.

Controversiae contra Breve Benedicti XIII. et sententiam Card. Pignatelli exponuntur. *ibi* 42.

Exponuntur scripturae cum summariis distributis in Rota ac decisionibus ibi evulgatis. *ibi* 43.

Provisio Pontificia pro extinctione litis. *ibi*.

Omnia contenta in sententia Card. Pignatelli cum omnibus praerogativis ibi expressis de novo conceduntur. *ibi* p. 44.

Lis super Civili ordine vulgo *Cittadinanza* inter cives Camerinenses et Universitates nonnullas ejusdem civitatis definitur. LXXXV. pag. 318.

Confirmatur sententia a Congregatione Card. lata, idest, jure honorifico ejusque exemptionibus gaudere etiam cives non habitantes. *ibi*.

Lis super jure affiliandi inter monasterium S. Mariae de Melon Ord. Cisterciensium Reformat., et superiores Generales Congregationis Reformatae S. Bernardini Ordines Cisterciensium Congregationis Hispaniae. XCI. p. 347.

Confirmatur sententia sacrae Congregationis Episcop. et Regularium pro Monasterio S. Mariae de Melon. *ibi* p. 348.

LISBONEN. Patriarchae Decreta quaedam approbantur et confirmantur. CXXXVII. p. 362.

LITERAS Apostolicas falsificantes, aut falso publicantes, excommunicantur. XIV. 6. p. 80.

Litterarum Apostolicarum executionem impediennes excommunicantur. *ibi* 14. p. 81.

LITHUANI Monachi etc. V. *S. Basilii Ruthenorum Ordo.*

LOCA MONTIUM. V. *Vincula.*

LOCATIONES bonorum Camerae Apostolicae qua ratione concedi debeant. LXV. 2. p. 244.

Locationes Bonorum Camerae Apostolicae semper rescindi possunt ex causa laesionis ultra dimidiam. *ibi* 7. p. 245.

Locationum Cameralium condiciones in praedictum subditorum imputari nequeunt. *ibi* 8. p. *ibi*.
Ad LUCANÆ Reipublicae Dominium extenditur Constitutio Clem. XII. contra homicidas in his, quae

pertinent ad immunitatem personalem, et localem. LXXXVIII. p. 334.

LUCRUM. V. *Usura*. V. *Mutuum*.

LUCTÆ, cursus, aliaque spectacula verecundiae adversantia prohibentur. LX. p. 233.

LUPERCALIA a S. Gelasio prohibita. *ibi* 4. p. 234.

LUSITANIA. V. *Portugallia*.

M

MACHINATIO si absit, et promissio futuri Matrimonii, adulterium simplex non inducit impedimentum dirimens Matrimonium. CXIII. 13. 30. p. 471. 478.

MADURER. V. *Malabar*.

MAGISTRATUS, et Judices Saeculares decernentes in criminalibus contra Ecclesiasticos excommunicantur. XIV. 49. p. 82. V. *Laici*.

MAGISTER BREVIUM, Officialis Datariae Apostolicae, olim ad nominationem Collegii Secretariorum Apostolicorum. CXLV. 4. pag. 602.

Officium huiusmodi a Gregorio XV. erigitur in Officium vacabile, cum adnexis Praelaturae insigniis. *ibi* §. 2.

Sed ipsius redditus a Summo Pontifice applicantur Camerae Apostolicae. *ibi*.

Quenam gratiarum genera per ipsius organum expediri debeant. *ibi* §. per tot. p. 603.

MAGISTRI CAEREMONIARUM. V. *Caeremoniarum Magistri*.

MAGISTRI JUSTITIARII Urbis nullam jurisdictionem habent contra Clericos et Loca Pia. CXV. 27. pag. 488.

MAGISTRI VIARUM Urbis ex Nobil. Romanor. Coetu eligendi. CXLVI. 11. p. 613.

MAILLARD. V. *Tournonius*.

MALABARIS Regna Christiana Fide imbuuntur a PP. Societ. Jesu. CVII. 3. p. 422.

Malabarici Ritus a Christianae Fidei puritate abhorrentes damnantur. *ibi* per tot. V. *Missionarii Regnorum Maduren. etc.* V. *Ritus Malabarici*.

De S. MALACHIA Archiepisc. Armachano testimonium S. Bernardi. XXVI. 8. p. 87.

S. MARIE MAJORIS de Urbe Basilica insignibus Religionis monumentis decorata. CXI. 4. p. 499.

A Summo Pontifice instauratur; Porticu, et Edibus augetur. *ibi* 2. p. *ibi*.

Eidem attribuitur annuus census scut. 800. pro sartis tectis. *ibi* 6. p. 800.

S. MARIE IN VIA LATA Ecclesia. LXXXIII. 6. p. 298.

MARONITARUM Nationis erga S. Sedem observantia. CII. p. 393.

Maronitarum Synodus Nationalis celebrata in Monte Libano Anno Domini 1756. XXXI. 4. p. 402

Quae Synodus approbatur et confirmatur. *ibi* 9. p. 403.

Patriarcharum Maronitarum praecipua jura et facultates enunciantur. XLIII. 10. p. 143.

Hi Patriarchae purgantur ab avaritiae et Simoniae nota. *ibi* 6. p. *ibi*.

Prohibetur ipsis Collectio pecuniarum in distributione Sacrorum Oleorum. *ibi* 7. p. *ibi*.

Et attribuitur annuum caritativum subsidium pro alimentis. *ibi*.

Maronitarum Episcopi certis Dioecesibus regendis addicuntur. *ibi* 8. p. *ibi*.

Maronitarum Antistites dissidentes duplicem faciunt Patriarchae electionem, sive Postulationem, quae cassatur et annullatur. LXXVII. p. 280.

Maronitarum Patriarchalis Ecclesiae provisio, propter schisma, et electionum nullitates, devolvitur ad S. Sedem. *ibi*.

Ea fit a Pontifice in personam Simonis Evodii Archiepisc. Damaseni. LXXVIII. p. 282.

Et pro executione mittitur Commissarius Apostolicus, cum facultate absolvendi, dispensandi, condonandi, sanandi etc. LXXIX. 1. 6. 7. 8. 9. p. 286. et 287.

Huiusmodi Commissarii ablegatio denunciatur Episcopis et Populis Maronitis. LXXX. p. 288.

Maronitarum Schisma feliciter extinctum. CI. p. 392. et CII. p. 393.

Maronitarum Patriarchae transmittitur Pallium. p. *ibi*.

Maronitarum Antistitem jura quoad electionem Patriarchae praeservantur. LXXIX. 8. p. 287. et LXXX. 3. p. 289.

Maronitarum Patriarchae et Episcopis inhibetur, ne jurisdictionem Episcoporum Graeco-Melchitarum perturbent. LXXXVII. 12. p. 331.

Maronitis permittitur etiam post adeptum Ordinem Sacrum. CXXIX. 54. p. 822.

Maronitae in Sacro Ordine constituti tenentur quotidie recitare horas Canonicas juxta consuetudinem suae Nationis. *ibi* 48. p. 823.

MATRIMONIA A QUIBUS CONTRAHI POSSINT.

Matrimonia a Graecis contracta post susceptos Ordines Sacros, nulla et irrita declarantur. LVII. 7. p. 207. V. *Graeci Presbyteri*.

Matrimonium contrahi nequit a Diacono Orientalis Ecclesiae, qui ordinatus fuerit in statu caelibis. CXXIX. 36. seq. p. 822. seq. V. *Diaconi*.

Matrimonium inter contingentes se quarto gradu consanguin. vel affin., Graecis prohibetur. LVII. 8. p. 207. V. *Gradus*. V. *Dispensatio*.

Matrimonia Infantum prohibentur. CVII. 3. et 14. p. 423. 430.

Matrimonia a Catholicis cum haereticis contracta detestanda. XXXIV. 3. p. 112.

Matrimonia contrahi a Fidelibus cum Neophytis ad Fidem conversis in loco Pio Catechumenorum Venetiis, absque interpellatione prioris Conjugis in infidelitate relictis, permittitur, arbitrio Nuntii Apostolici Venetiis commorantis. CXVII. p. 492.

Idque Matrimonium, per adventum prioris Conjugis non rescindendum esse, decernitur. *ibi* 2. p. 493.

Matrimonio jungendi non sunt qui in Doctrina Christiana satis instructi non reperiuntur. XLII. 11. p. 459.

Secundae, tertiae, et posteriores Nuptiae damuari nequeunt. LVII. 8. p. 207. et CXXIX. 29. p. 324. V. *Impedimentum*. V. *Nuptiae*.

MATRIMONIA occulta. LXIV. p. 240.

Gravia peccata quae ab illis oriuntur. *ibi* 241.

Et non leviora damna quae susceptae proli irrogantur. *ibi*.

Quomodo provideri debeat. *ibi*.

Inquisitio diligens super personis Matrimonium secreto contrahere petentium. 242.

Qualis minister depulsi debet ad secretum matrimonium. *ibi*.

Quid post contractum matrimonium secretum facere oporteat. *ibi*.

MATRIMONIA quoad Formam et Ritus.

Matrimonii celebrandi forma a Conc. Trident. statuta observari jubetur. LXXXV. 8. seq. p. 303. V. *Assistentia*. V. *Denunciationes*.

Decretum Conc. Trid. de Reform. Matrim. Italo-Graecis rite publicari praecipitur. LVII. 8. p. 207.

Matrimonia inter Subditos Principum Catholicorum in Provinciis Foederati Belgii commorantes, et viceversa, quomodo contrahenda. XXXIV. 8. p. 113.

Matrimonia in Hollandia et Foederato Belgio inter Incolas contracta, non servata forma Conc. Trid., valida declarantur. *ibi* 2. et 5. p. 112.

Item inter personas addictas Praesidii Locorum *di Barriera*. *ibi* §. 4. p. *ibi*.

Et inter Incolas Civitatis Mosae Trajecten. *ibi* p. 113.

Matrimonia in Servia et finitimis Regionibus ad praescriptum Concil. Trid. celebranda, abrogatis clandestinis, aut coram solo Iudice contractis. LXXXIX. 9. p. 340.

Nec renovari possunt coram *Caddi*, nequidem per Procuratores; nisi ritus hujusmodi renovationis sint mere civiles. *ibi* §. 10. p. *ibi*.

Matrimonia inter Fideles Malabares contrahenda sunt in congrua aetate, et juxta formam a Concil. Trident. praescriptam. CVII. 3. p. 423.

Intellige in locis, in quibus Decretum Conciliare rite publicatum fuerit. *ibi* 14. p. 430.

Et quod hujusmodi publicatio fieri debeat. *ibi*.

Matrimonia inter Conjuges diversi ritus, quomo-

do, et coram quibus contrahi debeant. LVII. 8. p. 208.

Matrimonia contrahentium voluntas a Parocho exploranda. LXXXV. 10. p. 304.

Matrimonia publice et palam celebrari debent. XXXV. 1. p. 113.

MATRIMONIA CONSCIENTIAE, sive MATRIMONIA OCCULTA, nonnisi gravissima de causa permitti debent. XXXV. 6. p. 114.

Ea contrahere, quibus non est permittendum. *ibi* 7. p. 115.

Matrimonii occulte celebrati multiplices pravi effectus. *ibi* 2. 3. et 4. p. 113. et seq.

Matrimonia occulta celebrari nequeunt absque probatione status liberi. *ibi* 7. p. 115.

Celebrari debent in praesentia proprii Parochi extra casum gravis necessitatis. *ibi* §. 8. p. *ibi*.

Et registrari debent in Actis Curiae Episcopalis, in Libro secreto. *ibi* 10. p. *ibi*.

Sicut etiam natiuitas, et baptismus prolis. *ibi* §. 11. p. *ibi*.

Hujusmodi Libris, secretis auctoritas tribuitur. *ibi* §. 14. p. 116.

Contrahentes Matrimonia occulta tenentur agnoscere prolem, ejusque educationi prospicere. *ibi* §. 9. p. 115. et §. 13. p. 116.

Eamque tempestive baptizari facere, deque ejus natiuitate et baptismo Episcopum instruere. *ibi* §. 11. p. 115.

MATRIMONII EFFECTUS.

Matrimonium subsequens legitimat prolem antea genitam; non tamen ex adulterio. CXIII. 2. p. 468.

Idque non virtute Sacramenti, sed ex dispositione legis Ecclesiasticae. *ibi* 39. p. 476.

Ubi vide veram Lectionem, *Cap. Tanta*. *Qui Filii sint legitimi*.

MATRIMONIUM, quoad dissolutionem.

Matrimonium jure naturali, Divino et Canonico indissolubile; non temere dirimendum. XVI. p. 87. et XXXIII. 2. p. 107.

Divortia quoad vinculum inter fideles non admittuntur. LVII. 8. p. 207.

Matrimonium non dissolvitur per Uxoris fugam, et nuptias ab ea cum Infideli contractas. LXXXIX. 12. p. 340.

Causarum Matrimonialium judicia coram quibus, et quo ordine ac forem ferenda sint. XXXIII. p. 106.

Commissiones causarum Matrimonialium Episcopis tantum dirigendae, vel in eorum defectum Iudicibus Synodalibus. *ibi* 4. p. 107.

Causae Matrimoniales Romam delatae in secunda, et tertia instantia, coram quibus disceptari debeant. *ibi* 4. p. *ibi*.

Causae Matrimoniales Romam delatae in secunda, et tertia instantia, coram quibus disceptari debeant. *ibi* 13. p. 109.

Et quid, ubi pluries in iudicium deduci debeant. *ibi* 14. p. 110.

Unica sententia pro nullitate Matrimonii prolata, nemini licet ad alia vota transire. *ibi* 9. p. 108. et §. 14. p. 110.

Appellatio a sententia lata super nullitate Matrimonii in quacumque instantia semper suspendit executionem. *ibi* 11. p. 109.

Appellatio in Causis Matrimonialibus impediri nequit per pacta poenalia. LXXXV. 4. 7. p. 302. 303. V. *Pacta*.

Sententia super nullitate Matrimonii nunquam transit in rem iudicatam, sed ex noviter detectis quandocumque revideri potest. XXXIII. 11. p. 109.

MATRIMONI DEFENSOR. V. *Defensor*.

S. MAURITI. V. *Militia S. Mauricii Martyr*.

MAYSSUR V. *Malabar*.

MEDICAMENTORUM, et Pharmacorum venditio prohibetur Regularibus. VI. 2. p. 12.

MEDICI nimis faciles in suadenda peculiaribus personis observantiae Quadragesimalis relaxatione. CXXX. 28. p. 351.

Iidem severius consulere solent, ubi agatur de universali dispensatione. *ibi*.

Medicorum sententiae exquirendae, eorumque attestaciones exhibendae, pro obtinenda dispensatione Quadragesimae pro integra Civitate etc. *ibi* §. 24. 28. p. seq. *ibi*.

Quid ab ipsis observari oporteat. *ibi*.

MEDIOBARBUS, Carolus Ambrosius Patriarcha Alexandrinus Visitator Apostolicus in Sinis. LIX. 14. p. 224.

Permissiones octo editae circa Ritus Sinenses, a S. Sede postmodum reprobatae. *ibi* 18. et seq. p. 228.

Prohibet tamen earum divulgationem et versionem. *ibi* p. 226.

Quomodo adductus ut eas concederet. *ibi* §. 13. p. 224.

Quae fuerit ejus mens in iisdem concedendis. *ibi* 16. p. 226.

MEDIOLANENSIS Doctorum Collegium unum locum habet Colleg. Advocatorum Consistor. ex concessione Pii V. Constit. CVI. 3. p. 408.

MEINDARTS, Joannes Petrus Pseudo-Archiepiscopus Ultrajectensis nulliter electus, illicite consecratus, excommunicatus et suspensus declaratur. XI. p. 27. V. *Ultrajectensis*.

MELIAPUREN. Episcopo scribit Clemens XI. super confirmatione Decretorum Card. Tournonii. CVII. 7. p. 426.

MELCHITE V. *Antiochenae Patriarcha Graecorum Melchitarum*. V. *Graeco-Melchitae*. V. *Ritus Graecorum Melchitarum*.

MELITENSIS Ordo. V. *Militia S. Joannis Hierosolymitani*.

MELITAE Insulae conceditur Indultum ad formam Cruciatæ. LXXXVI. p. 126.

MENSTRUUM festum apud Fideles Malabares abolendum. CVII. 3. 14. p. 423. 431. V. *Mulieres*.

MERATUS, Cajetanus, Cl. Reg., laudatur CXXV. p. 309.

MERCATUS a *Nundinis* distinguuntur tam a Doctoribus, quam in Ecclesiasticis Constitutionibus. CXLIV. 11. seqq. p. 396.

Mercatus sunt de rebus minoribus ad quotidianas necessitates pertinentibus, et singulis septimanis, a vicinis fiunt. *ibi* 16. p. 397.

Hi prohibentur omnino fieri diebus Festis. *ibi* 22. p. 390.

Et in dies praecedentes aut subsequentes transferri jubentur. *ibi*.

Eaque de re approbatur Decretum Congregationis Concilii in *Ripana Mercatus*. *ibi* 23. p. 600.

Quaecumque etiam immemorabili consuetudine minime obstant. *ibi* 24. p. *ibi*.

Ubi refertur resolutio Concilii in *Carchionen. observationis Festorum*. V. *Nundinae*.

MERCEDIS causae, sicut etiam quae non excedunt summam scut. 23., judicari possunt a Cardinali Vicario; et a Gubernatore Urbis contra quoscumque, non obstante Obl. Cam. CXV. 24. p. 484.

MERCIMONIA exercentes super elemosynis Misarum, Laici excommunicationis, Clerici vero et Sacerdotes suspensionis poenam incurrunt. XXII. 3. p. 78. V. *Eleemosyna*.

METROPOLITANI jurisdictionem Ordinariam in Suffraganeorum Dioecesibus exercere prohibentur. XCVIII. 18. p. 381.

Metropolitani non potest visitare Ecclesias Cathedralis, aut Dioeceses Episcoporum Suffraganeorum, nisi de mandato Concilii Provincialis. *ibi*.

Metropolitani jurisdictionem non habent proprio jure in Monasteria sita in Dioecesibus suffraganeorum. *ibi* 19. p. *ibi*.

S. MICHAELIS HOSPITIUM. V. *Hospitium Pauperum Invalidorum*.

MINISTRI S. Collegii Cardinalium. V. *Collegii*.

MINORUM contractus. V. *Decreta jurisdictionis voluntariae*.

MINORITAE Fratres Custodiae Terrae Sanctae soli exercere possunt munia Parochialia in Graecos Melchitas Patriarchatus Antiocheni, absente Parocho Graeco. LXXXVII. 13. p. 331. V. *Franciscani*.

MILITIA S. *Georgii Mart.* a Duce Bavariae erecta. XXXII. 1. p. 104.

In ea constituuntur sex Officia Ecclesiastica, cum approbatione Apostolica. *ibi* 2. 3. p. 105.

Militia S. *Januarii* a Carolo utriusque Siciliae Rege erecta confirmatur, ejusque Officialibus et Militibus Indulta et Privilegia conceduntur. LXXXVI. p. 320.

Ejusdem Militum numerus, et Officialium munia. *ibi* §. 1. p. *ibi*.

Militiae Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani laudes et institutum. LXXXVI. p. *ibi*.

Ipsius Militibus et subditis conceduntur indulta Cruciatæ. *ibi* per tot.

Militiae Hierosolym. Magno Magistro, et Bajulivo S. Stephani quænam jurisdictio competat in Oppidum *Putiniani*. LXXXVI. 17. p. 277.

Super *Triremibus* Militiae Hierosolymitanæ permittitur celebratio Missæ cum opportunis cautelis. XLI. p. 134.

Militia S. *Lazari Hierosolymitani* a Pio V. reformata. CIV. 1. p. 400.

A Gregorio XIII. unita fuit Militiae S. *Mauritii*. *ibi* §. p. 401.

Et Clemens VIII. Privilegiorum communicationem inter eas indulsit. *ibi* 4. p. *ibi*.

Inter quæ aderat facultas a S. Pio concessa, erigendi Commendas ex Beneficiis Ecclesiasticis simplicibus de Jurepatronatus Laicorum. *ibi* 1. p. 400. V. *Militia SS. Mauricii et Lazari*.

Militia S. *Mauricii Mart.* a Gregorio XIII. erecta, sub Regula Cisterciensi. 2. *ibi* p. 401.

Ejus Sedes principalis in Sabaudia, et Magnus Magister Sabaudiae Tux. *ibi*.

Eidem unitur Militia S. *Lazari Hierosolymitani*. *ibi* §. p. *ibi*.

Clemens VIII. confirmat unionem, cum eommunicatione privilegiorum. *ibi* 4. p. *ibi*.

Militia. SS. *Mauricii et Lazari*. *ibi* §. p. *ibi*.

Ejus Magno Magistro conceditur, ut ex Beneficiis Ecclesiasticis simplicibus de Jurepatronatus Laicorum erigere possit Commendas sui Ordinis de consensu Patronorum etc. *ibi* 6. p. 402.

Et probationes super natura hujusmodi Beneficiorum fieri possint coram Nuncio Apostolico apud Sabaudia ducem residente, sive coram Archiepiscopo Taurinensi, aut Episcopo viciniori. *ibi*.

Erectiones Commendarum confirmari per Literas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Ep. et Reg., vel Concil. Trid. *ibi* 7. p. *ibi*.

MILITUM stationes non præbent justam causam dispensandi Populum ab observantia Quadragesimali. CXXX. 19. p. 330.

MISSÆ, in quibus solus Sacerdos communicat, reprobari non possunt. LXIV. 1. p. 239.

Missam celebrantes non tenentur S. Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare. *ibi* §. p. *ibi*.

Missæ celebrationi præmittenda piscatorum expiatio; LVII. 6. p. 202.

Missæ in ea Ecclesia et loco celebrari debent, in quibus voluerunt ii, qui Eleemosynas erogarunt. XXII. 2. p. 77.

Missarum celebratio ab omni aviditatis specie remota servari debet. *ibi* per tot.

V. *Eleemosyna pro Missis*.

Missarum celebratio ante Auroram et post Meridiem indulgentur Militibus S. Januarii. XXI. V. 4. pag. 80.

Missarum celebratio ante lucem, et post meridiem in vim Bullæ Cruciatæ. LXXXVI. 11. p. 323.

Missæ extra Ecclesias celebrari nequit, extra casum summae necessitatis. LXXXIX. 22. p. 342.

Missæ celebrari permittitur cum opportunis cautelis super *Triremibus* Militiae S. Jo. Hierosolym. XLI. p. 134.

Item super *Triremibus* Pontificiis etc. LII. p. 188.

Missam celebrantes, qui reperi fuerint ad Presbyteratum non promoti, Curiae Saeculari traduntur etiam pro prima vice, praevia degradatione, si alium Ordinem habeant. XCVII. 1. p. 374.

Etiamsi unius tantum Missæ partem celebraverint, dummodò elevationem peregerint. *ibi* 6. p. 378.

Etiamsi consecrationis formam non protulerint. *ibi*.

Si elevationem non peregerint, minori poena damnari possunt. *ibi*. V. *Ordinatio*.

Missæ celebrandæ *Ritus* apud Graecos. LVII. 6. pag. 202.

Missæ celebrari nequit a Sacerdote Latino Ritibus Graecis, nec viceversa, sub poena suspensionis *ibi*. p. 203.

Missarum celebratio permittitur Italo-Graecis in Feriis Quadragesimæ. *ibi*.

Cum conditionibus et limitationibus. *ibi*.

Missæ unica in die super quolibet Altari, a Graecis celebrari potest. *ibi* p. 204., et LXXXVII. 8. p. 330.

Permittuntur tamen erigi plura Altaria in eadem Ecclesia, et plures Sacerdotes super eodem Altari simul concelebrare. *ibi* 9. p. 331.

Missam *applicare* potest pro offerentibus eleemosynam Sacerdos, qui cum alio rite concelebrat. *ibi* §. 10. p. *ibi*. V. *Concelebratio*.

Unica Missa an applicari possit pro pluribus eleemosynam offerentibus. *ibi*.

MISSA CONVENTUALIS quotidie cani debet in Ecclesiis Cathedralibus et Collegiatis, et pro Benefactoribus in genere applicanda. CIII. 11. p. 397.

Non obstante qualibet contraria consuetudine. *ibi* §. 16. p. 398.

Nec suffragatur applicatio pro certo aliquo Benefactore, aut preces alterius generis, vel statuta Anniversaria Sacrificia. *ibi* 12. 13. p. *ibi*.

Si celebrans alio peculiari onere tenetur, id supplendum est per alium. 17. p. *ibi*.

Eleemosyna, ubi opus sit, unde desumenda. §. 18. p. 399.

Pro Ecclesiis pauperibus dispensatio reservatur iudicio Congregationis Concilii. §. 49. p. *ibi*.

Secunda et tertia Missa Conventualis non debet applicari pro Benefactoribus in genere, nisi legitima consuetudo id praescribat. *ibi* 22. p. *ibi* seqq.

MISSA PAROCHIALIS applicari debet pro Populo. *ibi* §. 2. p. 398.

Non solum a Parochis, sed etiam a Vicariis deputatis ad tempus, aut alias amovibilibus, etiam Regularibus. *ibi* 4. p. *ibi*.

Non obstante defectu congruae, aut qualibet contraria consuetudine. *ibi* §. 8. p. 396.

Quod intellige de diebus Festis, quibus Populus Missam audire tenetur. *ibi* 6: 7. seq. p. *ibi*.

Dispensari tamen potest ab Ordinariis cum Parochis pauperibus, ut aliis diebus intra Hebdom. applicent Missam pro Populo. *ibi* 8. p. *ibi*.

MISSA PRÆSANCTIFICATORUM dumtaxat celebrari potest apud Graecos in Quadragesima, exceptis diebus Dominicis, et Sabbatis. LXXXVII. 8. p. 330.

MISSIONARIORUM Officia in Regionibus eorum curae commissis. LIX. 28. p. 229., et CXXIX. 16. p. 349.

Missionarii Latini Episcoporum Graecorum-Melchitarum jurisdictionem non perturbant. LXXXVII. 15. p. 331.

Transitum a Ritu Graeco ad Latium, Graecis non suadeant, nec admittant, inconsulta S. Sede. *ibi* 18. p. 332.

Rituum Graecorum conservationem curent. *ibi* 19. p. *ibi*.

Nec adversus illos dispensationes concedant, aut quidquam innovent. *ibi*.

Missionarii Regnorum Maduren. Mayssur., et Carnaten. jurare debent observantiam Constit. Apostolicarum, antequam Missionis exercitio se immisceant. CVII. 17. p. 434.

Eorum iuramenta subscripta exhibentur Summo Pontifici. *ibi* 21. p. 437.

Ipsis interdicitur translatio rituum Gentilium in Ritus Ecclesiae Catholicae, absque licentia S. Sedis. *ibi* 14. p. 432.

Item dispensationes concedere super observantia Rituum Ecclesiae. *ibi* 14. p. *ibi*.

Eisdem prohibentur lavacra et ablutiones ritu et more Paganorum, praeter necessariam corporis munditiam. *ibi* 3. 14. p. 424. 432.

Petunt nonnullas dispensationes et declarationes. *ibi* 23. p. 437.

Iuramenta praescripta praestare et observare jubentur. §. 28. p. 438.

Quomodo uti debeant dispensatione super omissione Sacramentalium in baptismo. §. 32. p. 439.

Pollicentur se Pareis omnia spiritualia subsidia praestituros, §. 38. p. 441.

Id quod iisdem injungitur sub poena privationis facultatum etc. post quinquennium ipso facto incurrenda. §. 37. p. *ibi*.

Missionarii Apostolici in Sinit, si mandatis non obtemperaverint, in Europam revocari jubentur, sub poenis contra Superiores etc. LIX. 26. p. 229.

Missionariis in Regno Cocinchinae prohibetur exercitium jurisdictionis, aut facultatum, extra Districtus sibi assignatos. CXI. 9. p. 463. V. Cocinchina.

Missionarii Franciscani. V. Franciscani.

Missionarii Galli. V. Parisiensis Seminarii.

Missionarii Societatis Jesu. V. Jesu Societas.

MISSIONUM Sacrarum, ad excitandam in Populis pietatem, utilitas commendatur ab experimento, et auctoritate. CXL. 4. seq. p. 867. seq.

Earum usus laudatur, vel injungitur a Congregatione Concilii. *ibi* 7. p. 868.

Instructio fidelium in rebus ad salutem necessariis praecipuus Missionum scopus. *ibi* 14. p. 869.

MISSIONARIUM ad fidelium instructionem incumbentes quomodo se gerere debeant. *ibi* 12. p. *ibi*.

Missionarii ab Episcopis missi, tamquam visitationis Pastoralis praenuntii, recipi debent a Parochis etiam Regularibus in propriis Ecclesiis et Domibus. CIX. 8. p. 482.

MISSIONIS CONGREGATIO approbatur ab Alex. VII. LXIX. 1. p. 287.

Ejus statuta ambitum vetantia confirmantur a Clemente. X. *ibi* 2. p. *ibi*.

Vota simplicia in eadem emissam a nemine dissolvi possunt, praeterquam a Summo Pontifice, aut a Superiore Generali in actu dimissionis tantum. *ibi* 3. et 4. p. *ibi*. et 288.

Ne quidem vigore facultatum, quae Confessariis tribuuntur in Jubilaeis, aliisque Indultis. *ibi* 3. p. 287.

Neque ratione infirmitatis, vel assecutionis Beneficii Curati, aut residentialis. *ibi*. 4. p. 288.

Missionis Presbyteri, seu Clerici, ad Beneficia curata aut residentialia extra Congregationem promoveri nequeunt. *ibi* 4. p. *ibi*.

MONACHIS raro tributa fuit jurisdictio in Clerum et Populum. LXXVI. 11. p. 276.

Monachi Graeci Italiae, et Insul. in Congregationem non redacti, subjiuntur jurisdictioni Ordinariorum Latinorum. LVII. 9. p. 210.

Monachi Graeci, sive Calogeri, ad animarum curam assumi nequeunt, extra casum necessitatis. *ibi* 3. p. 202.

Monachi Graeco-Melchitae Patriarchatus Antiocheni, subesse debent immediate Ordinariis, et mediate Patriarchae. LXXXVII. 20. p. 333.

Regulam S. Basilii sequi debent, et abstinencias in ea praescriptas servare. *ibi*.

Monachorum, et Monialium cohabitatio, apud

Maronitas usu recepta, prohibetur. XXXI. 8. p. 103.

MONASTERIA Virorum, Mulierum ingressui non pateant. XXXIX. p. 128.

Monasteria Mulierum Viris non pateant. XL. p. 128. V. *Ingressus*.

Monasteria ad paupertatem redacta, unienda esse, et respective supprimenda decernitur. XCVIII. 29. p. 384.

Monasteria non exempta, nec S. Sedi immediate subjecta, Ordinarii Dioecesaní, non vero Metropolitani jurisdictioni subesse debent. *ibi* 18. p. 382.

Monasteria apud Graecos eximuntur a jurisdictione Ordinarii, et Patriarchae immediate subiciuntur, ubi hic in ipsa fundatione, per fixationem Crucis eam sibi reservaverit. *ibi* 29. p. 384.

MONIALES. Facultates Majoris Poenitentiarum pro Monialibus. XCV. 37. p. 360.

Confessarios extraordinarios iis deputat, Sede Apostolica vacante. *ibi* 34. p. 362.

Moniales e Monasteriis egredi prohibentur quicumque de causa, sublata cuilibet dispensandi facultate. XL. 3. p. 129. V. *Clausura*.

Moniales Portugalliae et Algarbiae ad Claustra revocandae, nec ultra ipsis permittendus exitus. XXI. p. 69.

Moniales Ordinis S. Spiritus in Hispaniis, et Polonia existens, subiciuntur Locorum Ordinariis. XV. 3. p. 88.

Moniales Graeco-Melchitae Regulam S. Basilii sequi debent. LXXXVII. 28. p. 333.

Sub regimine Monachorum Congregationis S. Joannis de Soairo, et immediata subjectione Ordinario, mediata vero Patriarchae Catholicis, tamquam Delegatis S. Sedis; bñati autem Generali dumtaxat in defectum Episcopi, et Patriarchae Catholici. *ibi* 25. p. *ibi*.

Monialium, et Monachorum cohabitatio, inter Maronitas usu recepta, prohibetur. XXXI. 8. p. 103.

MONILE. V. *Taly*.

MONITA PASTORALIA SS. Domini Nostri ad Ecclesiarum regimen utilia. XLII. 49. p. 140.

MONITORIA in causis privilegiatis ultra Montes quomodo expedienda. XLVIII. 47. p. 171.

MONUMENTORUM in Terra Sancta existentium necessitates demonstrantur. LXXXV. ***** p. 314.

Praecipitur ut ad minus quatuor vicibus quolibet anno dictae necessitates proponantur ad colligendas elemosynas. *ibi*.

MORTIS ARTICULUS. V. *Absolutio*.

Mortis articulus in Servis Dei, illustris, et sanctimonia conspicuus apparere debet. CXLI. 8. 7. p. 371. 372.

MULIERES ad ministerium Altaris nullatenus admittendae. LVII. 6. p. 204. seqq.

Mulieres menstruali morbo laborantes arceri ne-

queunt a Sacramentis, aut ab ingressu Ecclesiae. CVII. 3. 14. 39. p. 423. 431. 442.

Mulierum contractus. V. *Decreta jurisdictionis voluntariae*.

MUSICI Instrumenti. Sonatores Christiani in Infidelium Festivitatibus et Sacrificiis non inserviant. *ibi* 3. 44. p. 424. 432.

MUTUI contractus lucrum supra sortem de sui natura non recipit. CXLIII. 3. p. 392.

Nec quantitas moderata lucri, aut qualitas mutuatara, hujusmodi lucrum ab usurae labe justificat. *ibi*.

Nihilominus quidam tituli ipsi mutuo extrinseci, alique contractus mutuo diversi justum reddere possunt proventum ultra sortem. *ibi*.

Sed non semper suppetere credendum est legitimos cum mutuo titulos, aut justas causas ineundi contractus a mutuo diversos. *ibi*.

Mutuum dare indigenti aliquando est de praeepto. *ibi*.

N

NANKIM electo Episcopo praecipitur, ut jamentum emittat de observandis Constitutionibus Apostolicis. LXVII. p. 249.

NATALIS dies SS. Apostolorum Petri et Pauli per totam Octavam Romae solemnitus celebrari jubetur. LXXXIII. p. 293.

NAUFRAGORUM bona surripientes, excommunicantur. XIV. 4. p. 80.

NEAPOLIS Civitas unum locum habet in Collegio Advoc. Consistoriali ex concessione Innocentii XII. CVI. 3. p. 408.

NEAPOLITANI REGNI Antistitibus susdatur, ut Sacras Missiones in suis Dioecibus frequenter haberi curent. CXL. p. 367.

NEGOTIATIO Clericis interdicitur, etiam sub alieno nomine. XIII. p. 36.

Et ubi haereditario jure, aut alias ad eos delata fuerit, dimitti debet. *ibi* 2. p. 37.

Quatenus continuari possit ad tempus. *ibi*.

NEOPHYTIS ad fidem conversis Venetiis in Loco Pio Cathecumenorum, permittitur Matrimonium contrahere cum Fidei, absque interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relictis, arbitrio Nuntii Apostolici Venetiis existens. CXVII. p. 492.

In Nicensi Civitate et Dioecesi reducuntur dies Festi, cum conditionibus opportunis. CXXVIII. p. 314.

B. NICOLAI Albergati cultus immemorabilis approbatur. CVIII. p. 443.

De ejus vita, et rebus gestis, tum obitu, et Sanctitatis fama. *ibi* per tot.

Ipsius Imagines quomodo depingi debeant. *ibi* §. 9. p. 447.

Conceditur Officium cum Lectionibus propriis , et Missa in ipsius honorem. §. 12. p. 448.

Lectiones ipsas a Sanctitate sua compositas. *ibi* 13. p. 449.

Item elogium in Martyrologio Rom. inserendum. §. 16. p. *ibi*.

Ut ad ipsius Canonizationem procedi possit, legitimam virtutum probationem fieri, et quatuor miracula approbari debere, praescribitur. *ibi* 14. p. 448.

NOBILES cum Plebeis in eandem Ecclesiam convenire debent. CVII. 34. p. 440.

Nobiles *Romani* quinam censendi sint. CXLVI. 5. p. 610.

Eorum series exhibetur. *ibi* 4. p. *ibi*.

Probationes ad Nobilitatem adipiscendam faciendae. *ibi* 8. p. 612.

Officia et munera, Nobilium Romanorum caeteri privative addicta. *ibi* 11. p. 613.

Formula Diplomatum expedien. in creatione Nobil. Romani. *ibi* 19. p. 618.

Nobiles Romani absque Pontificis assensu congregari nequeunt. *ibi* 13. p. 614.

Nobiles *Romani* Conscripti LX. a Pontifice designati. CXLVI. 7. p. 611.

Requisita ad obtinendum locum inter Nob. Rom. Conscript. *ibi* 9. p. 613.

Sindici Camerae Capitolinae ex Urna Nobil. Conscript. extrahi debent. *ibi* 11. p. *ibi*.

Formula Decretorum in receptione Nobil. Roman. Conscript. expedien. *ibi* 20. p. 618.

NOLENSIS Episcopus, Armandus Franciscus le Févrae, Vicarius Apostolicus Cochinchinae. CXII. p. 466.

NOMINA Idolorum, aut falsae Religionis, poenitentium Christianis non sunt imponenda. CVII. 3. p. 422.

Sed potius nomina SS. in Martyrologio Romano descriptorum. *ibi* et declaratur. §. 14. p. 429.

Nomina rerum Sacrarum non licet immutare per translata, sed tantummodo de una in aliam linguam, exacte convertere. CVII. 3. p. 423. et declaratur. §. 14. p. 429.

NOMINANTES et praesentantes ad Episcopatus, digniores promovere tenentur. V. 7. p. 11.

Nominatio Episcopi in Militia S. Georgii Mart. conceditur Duci Bavariae Magno Magistro XXXII. §. 7. p. 106.

NORISIUS, Henricus Cardinalis, laudatur. CXXVI. §. 2. p. 314.

NOTARII exequentes Literas Apostolicas, offendi prohibentur, sub poena excommunicationis. XIV. 13. p. 31.

Notarios particulares habendi, et eligendi jus cui libet adimitur, XLIV. 3. p. 146.

Notarii *Burgi*, Mercatorum, et Aromatariorum

praeservantur in suppressione Notariorum particular. *ibi* 9. p. 147.

Notarius *Burgi* scribere possit in omnibus Tribunalibus Urbis, in causis tamen Laicalibus Incolarum *Burgi*. CXV. 17. p. 483.

Lōca Pia habentia pridem electionem proprii Notarii, solvunt pro Instrumento Actorum quartam partem illius, quod ratione regesti sive extractus solvere debuissent. XLIV. 10. p. 147.

Notarii expedientes Inhibitiones vigore Appellationis in casibus non permissis, infamiam, et inhabilitatem incurrunt, et poenas pecunarias. XLVIII. §. 40. p. 169.

Item expedientes Monitoria in causis ultra Montes, absque speciali Iudicis rescripto. *ibi* 47. p. 171.

Item recusantes exequi citationes, et mandata Sedis Apostolicae, et Curiae Romanae, vel alias executionem impediētes. XLVII. 8. p. 163.

NUDITAS membrorum Christianae verecundiae contraria. LX. 2. p. 233.

NULLITAS MATRIMONII. V. *Matrimonium quoad dissolutionem*.

NUNCIANTES Hostibus, quae ad statum Reipubl. Christianae pertinent, excommunicantur. XIV. §. 7. p. 80.

NUNDINAE fiunt de rebus maioribus semel in anno vel saltem raro in eodem loco, negotiatoribus de longinquo convenientibus. CXLIV. 16. p. 397.

Nundinae Ecclesiasticis legibus saepe interdictae diebus Festis. *ibi* 18. seqq. p. 398.

Sed ob generalem consuetudinem et necessitatem hominum, tolerandae sunt. §. 28. p. 600.

Prohibentur tamen agitari commercia certis per diem festum horis, quibus Divina Officia celebrantur. *ibi* 30. p. 601. et Constit. CV. 2. p. 408.

Prorogatis diebus Nundinarum, et Indulgarum ad eas celebrandas concessorum. *ibi*.

Nundinae in Civitate *Senogalliensi* celebrari jubentur per septemdecim postremos dies mensis Julii, cum privativa, exemptionibus, et privilegiis, CV. 3. 4. p. 408. 406.

NUNTII Sedis Apostolicae offendi prohibentur, sub poena excommunicationis. XIV. 11. p. 80.

Nuntiis Apostolicae Sedis adimitur facultas dispensandi quoad Clausuram. XXXIX. 4. p. 126. XL. 3. p. 129.

Nuntio Poloniae adimitur facultas dispensandi quoad formalitates praescriptas in celebratione Matrimonii. LXXXV. 16. p. 308.

NUPTIARUM Ritus superstitione infecti, Fidelibus Indis prohibentur. CVII. 3. 14. p. 423. 430.

Nuptiarum tempora ab Ecclesia praescripta observentur. LXXXIX. 16. p. 341.

Nuptiis Infidelium, quae temporibus vetitis celebrantur, non prohibentur fideles assistere. *ibi*.

Secundae, tertiae, et superiores Nuptiae fidelibus permissae. LVII. 8. p. 207.

Et probatur auctoritate Sacrarum Literarum, et SS. Patrum. CXXIX. 29. p. 321.

Attamen a Presbyteris minime benedicendae sunt. LVII. 8. p. 207.

Secundae Nuptiae impedimento sunt, ne quis promoveri possit ad Ordines Sacros, etiam in Ecclesia Graeca. *ibi*. V. *Bigamia*.

Secundae Nuptiae prohibentur Diaconis et Presbyteris Graecis, aliisque Orientalibus, sub poena nullitatis, et depositionis ab Ordine. LVII. 7. pag. 207, et Constit. CXXIX. 30. p. 321.

O

OBLATI in Religione in infanti aetate, non tenentur in Religione perseverare. CXXIX. 21. p. 320.

OBLATIONES pro oblinendis locationibus honorum Camerae Apostolicae, quomodo exhiberi et aperiri debeant. LXV. 1. p. 243.

Oblationes vigesimae et sextae partis, ultra primam, in locationibus Cameralibus, quibus terminis faciendae. *ibi* 3. 6. p. 244.

OBREPTIO in precibus gratiam nullam reddit. XLV. 1. p. 183.

OBSESSI a Doemone quomodo exorcizari debeant. CXLI. 43. p. 379.

OCCULTATIO FIDEI, cum simulatione Mahometismi damnatur. LXXXIX. 3. p. 339.

Praesertim in iudicio. *ibi* §. 4. p. *ibi*.

Occultantes fidem, cum simulatione etc. excluduntur a Sacramentis in vita, et a suffragiis in morte. *ibi* 6. p. *ibi*.

Ad occultandam fidem, non licet vitae institutum amplecti omni Religionis exercitio vacuum. *ibi* 7. p. *ibi*.

Nec Ecclesiae praecepta infringere. *ibi* 3. p. *ibi*. Occultantibus fidem etc. nullae dispensationes, aut gratiae de Ecclesiae Thesauro concedendae. *ibi* 44. p. 340.

OFFICII DIVINI recitatio imposita est Presbyteris, Diaconis, et Subdiaconis, expressa lege Ecclesiae Occidentalis. CXXIX. 43. p. 323.

Similis consuetudo, obtinet in Ecclesia Orientali, eamque legis vim habere decretum est. *ibi* 44. 43. p. *ibi*.

Ordinati ante legitimam aetatem an ea lege teneantur.

V. *Ordinatio*.

V. *Horae Canonicae*.

Officiorum Divinorum ratio immutari non debet, ubi celebratio dierum Festorum transfertur tantummodo pro commoditate Populi. CXXVIII. §. fin. p. 363.

Officia Divina in primitiva Ecclesia de nocte celebrari consueverunt. CXXXVII. 6. p. 363.

Sed ea disciplina deinde utiliter immutata. *ibi*.

Officia *Hebdomadae Majoris* de die celebranda. *ibi* 1. p. 362.

Ad *Officia et Beneficia Urbis* Doctoratum requirentia, non suffragatur gradus in externa Universitate in posterum adeptus. CVI. 28. p. 416.

Officia Poenitentiariae Apostolicae perpetua sunt; et de modis eorum vacationis. XCVI. 24. p. 369.

Officialis Poenitentiariae legitime absens emolumenta percipit. *ibi* 26. p. *ibi*.

OFFICIA VACABILA. V. *Vincula*.

OFFICIALES gratiam impetrantes, quae ob subreptionem inutilis sit, tenentur Oratoribus damna reficere. XLV. 3. p. 183.

Officiales Curiarum Episcopallum quinam gaudere debeant Privilegio *Fori*. LXXXVIII. 1. p. 334. et §. 9. p. 337.

Officiales Poenitentiariae, Datariae etc. falsum exponentes in supplicationibus, subjiuntur poenae falsi. XLV. 3. 8. p. 183.

Officiales Poenitentiariae Apostolicae, eorumque qualitates, munera, emolumenta etc. XCVI. 2. et per tot. p. 364.

Officiali absente vel impedito, quomodo supplentur ipsius vices. *ibi* 20. p. 368.

Officiali decedente, scripturae omnes a Majori Poenentiarario recuperari debent. *ibi* 40. p. 372.

Officium Auditoris Civilis Copiarum militarium conceditur Francisco Horatio de Bosellis. speciali favore ad vitam. CXXXV. *** p. 387.

OLEUM SANCTUM. V. *Extrema Unctio*.

OLEI, vini, et piscium usus in Quadragesima, aliisque diebus jejunii conceditur Albanensibus et Graecis Italiae, et Insularum adjacentium. LVII. 9. p. 209.

Olea Sancta, excepto Chrismate, a Presbyteris Graecis benedici possunt. *ibi* 4. p. 201.

OPERA INJUNCTA in Jubilaeo. 1. 2. 3. p. 1. 2. et CX. 2. 3. p. 437. 438.

ORATIONES, praeter eas, quae in Ecclesia receptae sunt in Sacris Ritibus non admittantur. LXXXIX. 48. p. 341. V. *Preces*.

ORATORIA Non licet celebrari Missam in privato Oratorio, nisi intersit aliquis ex iis, quibus principaliter Indultum concessum est. IX. * p. 23.

Indultum vero principaliter concessum intelligitur iis tantum quibus Breve dirigitur. *ibi*.

ORATORIUM DOMESTICUM conceditur Advocatis Consistorialibus. CVI. 34. p. 418.

Oratorium domesticum conceditur Officialibus, et Militibus S. Januarii. XXIV. 4. p. 80.

ORDINARI procedunt appellatione remota in pluribus causis. XLVIII. 3. seqq. p. 163. V. *Episcopi*.

Ordinarii procedere possunt in Causis Exemptorum, qui Iudicem particularem non habeant. *ibi* 41. p. 170.

Et in causis mercedum, et miserabilium personarum, etiamsi Iudicem huiusmodi habeant. *ibi*.

Ordinarii intra districtum Urbis. V. *Districtus*.

ORDO EQUESTRIS. V. *Militia*.

ORDINE quoniam suppleri debeant a Clericis Graecis, qui ritu Latino ad superiores Ordines sint promovendi. LVII. 7. p. 204.

ORDINANDI examinari debent in Doctrina Christiana. XLII. 10. p. 138.

Ordinandi docere debent, se operam dedisse instruendis fidelibus in Doctrina Christiana. *ibi* 6. p. 137.

ORDINATIONES Ministrorum Ecclesiae cum magno delectu fieri iubentur. II. 1. p. 4.

Ordinatio *Infantis* est illicita, sed valida. CXXIX. 20. p. 319. et §. 25. p. 320. V. *Ordinatus*.

Ordinationes *Graecorum* quibus legibus et ritibus fieri debeant. LVII. 7. p. 206.

V. *Graecorum Ordinationes*.

Ordinationes *Graeco-Ruthenorum* ad Ecclesiam Catholicam redeuntium, Episcopo Auxerensi delegantur. LXIII. p. 238.

ORDINATUS in *Infantili aetate*, non tenetur ad opera Ordini Sacro adnexa, nisi Ordinationem ratam habuerit, sive expresse, sive tacite. CXXIX. 20. 22. 23. 26. p. 319. 320.

Quare, pro Ordinatis ad Diaconatum in infantili aetate apud Coptos, praescribitur exploratio voluntatis, quae fiat, ad normam etiam Concilii Toletani II., post expletum annum decimum sextum. *ibi* 27. 28. p. 320. 321.

Si quis saecularia vota elegerit, suspensus erit ab exercitio Ordinis Sacri. *ibi* 22. p. 320.

Nec tenebitur ad recitationem Horarum Canoniarum. 28. p. 321.

Et nuptias, etiam iterato, contrahere poterit. 28. 29. *ibi*.

Eligentibus autem perseverare in ministerio Ecclesiae prohibentur secundae nuptiae, et omnis bigamia, sub poena depositionis. 30. 31. 32. *ibi*.

V. *Diaconus*. V. *Coelibatus*.

Ordinatus ad Ordinem Sacrum ante pubertatem, non tenetur servare onera ordini adnexa, nisi ratum habuerit etc. CXXIX. 23. p. 320.

Nec ministrare potest in Ordine suscepto ante complementum aetatis legitima. *ibi*.

Ordinatus per vim, non adigitur servare onera Ordini adnexa. *ibi* 21. p. *ibi*.

Ordinati per saltum, vel alias male promoti, dispensationes obtinere possunt in casibus occultis a Poenitentia Apostolica. XCV. 18. 338.

Ordinati a *Schismaticis*, exercitium Ordinis non recipiunt: sed absolutionem recipere tenentur, ac

dispensationem ab irregularitate et schisma, errorumque abjurare. LVII. 7. p. 208.

Non Ordinati ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, qui Missam celebrasse, aut Confessiones Sacramentales audisse reperti fuerint, Curiae saeculari puniendi tradantur. XCVII. 1. p. 374.

Ordinationis probatio a Reo facienda est, nec incumbit Fisco onus eam excludendi, ubi ex relatione Ordinarii constet, reum non promotum fuisse. *ibi* 3. p. 373.

P

PACTA abolendarum Pensionum. V. *Pensiones*.

Pacta poenalia de non appellando a sententia super nullitate matrimonii, damnantur et annullantur. LXXXV. 4. 7. p. 302. seqq.

Eorumque observantia prohibetur, sub poena excommunicationis. *ibi* 7. p. 303.

PAGODI. V. *Templa*.

PALLIUM, Instantiae pro Pallii concessionem ab Advocatis Consistorialibus proponi debent. CVI. 18. p. 412.

Pallium conceditur et transmittitur Patriarchae Antiocheno Graecorum Melchitarum. XCII. p. 348.

Pallium transmittitur Patriarchae Maronitarum. CI. p. 302.

In PANDECTIS, et in Codice relata sunt Responsa Prudentum, et Leges Impp., correctae, immutatae, et emendatae. CXIII. 41. p. 470.

PAPAE Primatus a Graecis agnoscendus. LVII. 1. p. 199. V. *Romanus Pontifex*.

Papiensis Ecclesiae praerogativae, exemptiones, et privilegia confirmantur. LXXIV. 1. 4. p. 270.

Eidem perpetuo unitur Archiepiscopus Amasiae in part. Infu. *ibi* 3. p. *ibi*.

Litterae Apostolicae in provisione ipsius Ecclesiae quomodo expediri debeant. *ibi* §. 3. p. *ibi*.

PARAQUARIE. V. *Indos*.

PAREAS, infirmum hominum genus apud Malabar, excludendi non sunt a pia Missionariorum cura. CVII. 3. p. 424.

V. *Decretum Cardinalis de Tournon*.

Clemens XI. rem totam maturiori examini reservat. *ibi* 3. p. 423.

Benedictus XIII. Decretum Visitatoris Apostolici absolute confirmat. *ibi* 12. p. 427.

Item Clemens XII. *ibi* §. 14. ad Dub. XII. p. 431.

Qui nunquam dispensationem concessit super observantia ipsius Decreti. *ibi* 27. p. 438.

Item Sanctissimus Dominus Noster. *ibi* 33. p. 440.

Qui etiam iubet Missionarios in sufficienti numero deputari ad praecipuam eorum curam. *ibi* 37. p. 441.

Sub poenis etc. *ibi* 38. p. 442.

PARISIENSIS. Seminarii Missionarii in Regno Cocinchinae, Districtus, et Ecclesiae assignantur. CXL 7. p. 464.

PAROCHI quid praestare debeant in animarum cura. II. 3. p. 4.

Parochi exercitiis spiritualibus vacare debent quotannis. *ibi* 3. p. 8.

Parochi qualitates a Concilio Tridentino, et a Sancta Sede requisitae. LXVIII. 10. p. 253.

V. *Cura animarum*. V. *Regulares*.

Parochi proprii assistentia in celebratione Matrimonii non temere omittenda. LXXXV. 9. 12. pag. 304. seqq.

Parochi Missam applicare debent pro Populo diebus Festis. CIII. 2. 6. 7. p. 395 seqq.

Nisi ratione pauperatis, ab Ordinario ipsis indulgeatur, ut applicationem hujusmodi transferant in alios dies. *ibi* 8. p. 396.

PAROCHIALES Ecclesiae dignioribus sunt conferendae. LXVIII. 1. 7. p. 280. 281.

Parochialium Ecclesiarum collatio, praevisio concursu et examine, fieri debet. *ibi*.

V. *Concursus*. V. *Examen*.

In electione dignioris in Parochialium provisiones potest Episcopus procedere ex informata conscientia. LXVIII. 14. 19. p. 284. 286.

Si autem appellatum fuerit, causas sibi notas significabit Judici superiori per Literas familiares. *ibi* p. 288.

Vel Cardinali Praefecto Congregationis Concilii. *ibi* p. 286.

Quando Parochialis collatio spectat ad Datariam Apostolicam, Concursus ad Ordinario indici et compleri potest, non petita venia. *ibi* 19. p. *ibi*.

Electio autem dignioris ab eo fieri potest, si agatur de Beneficiis Curatis, reservatis ratione mensium. *ibi*.

Nec tenetur transmittere acta concursus, nisi postulata fuerint. *ibi*.

Si vero Beneficium alia qualibet ex causa reservatum fuerit, acta transmittet, nec digniorem pronuntiabit. *ibi*.

Parochiales Ecclesiae conferri nequeunt Canonicis Regularibus Lateranensibus absque Indulto Apostolico. CXXXV. per tot. p. 538. V. *Canonicis Regul.*

Nec Presbyteris, sive Clericis, Congregationis Missionis. LXIX. 4. p. 288.

Frequentia Populi ad Ecclesiam Parochialem turbari non debet, per celebrationem solemnitatum in aliis Ecclesiis. XLII. 18. p. 159.

Ante Missam Parochialem, celebrari non debent Missae in Ecclesiis Ruralibus Parochiae proximis. *ibi* 14. p. *ibi*.

In remotioribus autem, Sacerdos celebrans Doctrinam Christianam Populo tradat. *ibi*.

Parochiali Ecclesiae vacanti Vicarius ab Episcopo deputari statim debet. LXVIII. 16. p. 284.

Parochiae Graecorum quibus committi debeant. I.VII. 8. p. 202.

Parochiae Italo-Graecorum quibus committi debeant. *ibi* 9. p. 209.

Parochialia munia in Graecos-Melchitas soli exercere possunt Fratres Ord. Min. Custodiae Terrae Sanctae, in defectum Parochi Ritus Graeci. LXXXVII. 13. p. 331.

Parochialia emolumenta jure percipiuntur a Missionariis exercentibus curam Animarum in defectu Parochi Catholici nationalis. *ibi*.

PARTICULARUM consecratarum furtum. V. *Surripientes*.

Pastorales instructiones Sanctissimi Domini Nostri ad Ecclesiarum regimen utiles. XLII. 19. p. 140.

PASTORALIS. V. *Epistola*.

PATENTATI et Privilegiati non gaudent privilegio Fori, nisi in causis concernentibus Officia, quorum intuitu sunt privilegiati. CXV. 29. p. 488.

Neque gaudent, si privilegio renunciaverint, etiam per consensum aequipollentem. *ibi*.

Amplia quoad Patentatos Fabricae Basilicae Principis Apostolorum. *ibi* 30. p. *ibi*.

Limita quoad Patentatos Sacrae Inquisitionis. *ibi* 29. p. *ibi*.

Patentati non gaudent privilegio Fori in causis homicidii, exceptis Patentatis Sancti Officii, et Ministris, seu Familiaribus Ordinariorum, eorumque Curiar. LXXXVIII. 1. p. 334.

Mandata contra Patentatos ser. ser. relaxata a Judice competenti, exequi possunt absque *exequatur* proprii Judicis particularis. CXV. 31. p. 488.

PATRIARCHIS Graecis competit jus Stauropegii in fundatione Monasteriorum, quae proinde ab Ordinarii jurisdictione exempta, et Patriarchae immediate subjecta censentur. XCVIII. 19. p. 382.

Patriarchae Orientales nullam jurisdictionem habent in Graecos Italiae, et Insularum adiacen. LVII. 9. p. 208.

Ideoque eorum commemoratio in Missa ab Italo-Graecis fieri non debet. *ibi*.

V. *Antiochenus*. V. *Alexandrinus*.

PATRIMONIUM loco ad suscipiendos Ordines Sacros, a Graecis assignari nequit dos Uxoris. *ibi* 7. p. 204.

S. PATRITIUS Hiberniae Apostolus dictus. XXVI. 4. p. 87.

PATRONI praesentare possunt Canonicis Regularibus Lateranensibus, et Sanctissimi Salvatoris ad Beneficia Saecularia Curata, et residentialia cum praeservatione beneplaciti Apostolici, aliisque conditionibus latius expressis in Constit. CXXXV. 17. 18. p. 342. 343.

PATAVINAE Ecclesiae Canonicis nonnulla Indulta et Privilegia conceduntur. XCI. p. 348.

S. PAULI Basilica. LXXXIII. 4. p. 298

PECUNIARUM exactio in Sacramentorum admi-

nistratio prohibetur sub quocumque titulo. XLIII. p. 140.

Pecuniae perceptae pro cassatione Pensionis, praecedente pacto in actu resignationis Beneficii, restitui jubentur. XXX. 5. p. 99.

PEDEMONTANÆ Provinciae Episcopi excitantur ad evellendos abusus circa eleemosynas Missarum introductos. XXIII. p. 78.

PEKINEN. Episcopo scribitur super observantia Constitutionum Apostolicarum circa Ritus Sineses. CXIV. p. 477.

PENSIONUM abolendarum pacta, contemporanea resignationi Beneficiorum, et earundem pensionum reservationibus, damnantur et annullantur. XXX. 5. p. 99.

Pensionum abolitiones et cassationes obtentae intra sex menses a die captae possessionis Beneficii, annullantur. *ibi*.

V. *Cessiones commodi exigendi*.

PEREGRINANTES ad Urbem, offendi prohibentur, sub poena excommunicationis. XIV. 10. p. 80.

Peregrinantes ad Sacra loca Urbis absolvi possunt a Censuris a Poenitentiaria Apostolica, ad effectum lucrandi Indulgentias, cum reincidentia. XCV. 8. p. 366.

PERICULUM VITÆ expressum, in precibus pro obtinenda dispensatione, verificari debet. XLV. 2. p. 183.

PERMISSIONES super Ritibus Sinen. ab Patriarcha Alexandrino editae. LIX. 18. p. 224.

Quid ipsis causam dedit. *ibi* 13. p. *ibi*.

Examinantur in Congregatione Sancti Officii de mandato Clementis XII. *ibi* 20. p. 228.

Damnantur et reprobantur, earumque usus prohibetur. *ibi* 22. 24. p. *ibi*.

Et tandem coram Sanctissimo. *ibi* 21. p. *ibi*.

Earum abusus, et divulgatio ab Episcopo Pekinensi facta. *ibi* 17. p. 226.

PETRA, Vincentius Cardinalis, laudatur XCVI. 4. 7. p. 364. 368 et XCVIII. 32. p. 388.

S. PETRI Basilica. V. *Vaticana Basilica*.

Sancti Petri ad vincula Ecclesia, Titulo Eudoxiae, LXXXIII. 7. p. 298.

S. Petri in Carcere Ecclesia. *ibi* 8. p. *ibi*.

S. Petri in Monte Aureo Ecclesia. *ibi* 9. p. *ibi*.

SS. PETRI et PAULI solemnitas per totam octavam Romae continuari jubetur. *ibi* p. 293.

SS. Petri et Pauli Capita in Basilica Lateranensi servata. *ibi* 10. p. 296.

PICTORIBUS permittendum non est, ut Sanctissimam Trinitatem, et Divinas Personas pro libito effingant. CXXI. 26. p. 878.

PICTURÆ Spiritus Sancti, et Sanctissimae Trinitatis. V. *Imagines*.

PIRATÆ discurrentes Mare Ecclesiae, excommunicantur. XIV. 3. p. 49.

PISCIMUM, Olei, et Vini usus in Quadragesima, et aliis jejuniis Ecclesiae Graecae, conceditur Albanensibus et Graecis Italiae, et Insul. adiacen. LVII. 9. p. 209.

Piscium usus tempore jejunii interdicitur his, qui carnibus ex legitima causa et indulto vescuntur. XCIX. 4. p. 387.

Piscium esus non interdicitur tempore jejunii his, quibus indultum est, ut ovis et lacticiis vescantur. *ibi*.

De la PLATA. V. *Indos*.

PLEBEJI cum Nobilibus in eandem Ecclesiam convenire debent. CVII. 34. p. 440.

PLUVIALE ab Advocatis Consistorialibus deferatur cartis in casibus. CVI. 12. p. 441.

POENITENTIAE Sacramentum, qua religione, et puritate administrandum. XX. 1. 6. p. 68. 67.

POENITENTIAE Sacramenti libertas conservanda. CXXXIV. p. 836. V. *Confessarii*.

Poenitentiae Sacramentum quomodo et quibus ministrari debeat a Presbyteris Graecis. LVII. 8. p. 201.

Poenitentiariae Facultates. XCV. p. 364.

V. *Poenitentiarii-Majoris facultates*

Poenitentiariae Apostolicae facultates. Sede vacante absolvendi a quibuslibet censuris XCV. 51. p. 362.

Et dispensandi in foro conscientiae, et ad tempus. *ibi*.

Pro foro externo conquiescit, praeterquam quoad Regulares et Moniales, et quoad absolutiones eum reincidentia. *ibi* 83. p. *ibi*.

Poenitentiariae Apostolicae Officiales, eorumque qualitates, munera, emolumenta etc. XCVI. 2. per tot p. 364. V. *Officiales*.

Poenitentiariae Signatura. *ibi* 21. p. 368.

Poenitentiariae expeditiones omnes secreto et gratis fiunt. *ibi* 22. p. *ibi*.

Poenitentiariae emolumenta unde desumenda, et quomodo administranda. *ibi* 29. p. 369.

Superflua applicantur Hospitio Pauperum Invalidorum de Urbe. *ibi* 33. p. 370.

Poenitentiariae Archivum secretum, et publicum. *ibi* 37. p. 371.

POENITENTIARIUM MAJORIS qualitates, ejusque eligendi ratio etiam vacante Sede Apostolica. XCVI. 3. 4. p. 364.

Impedimento detentus, vel absens, potest subrogare alium Cardinalem Pro-Poenitentiarium. *ibi*.

Commissiones Majoris Poenitentiarii, vel Pro-Poenitentiarii non expirant, eo decedente, vel ab officio cessante. XCV. 49. p. 362.

Poenitentiarii-Majoris munera et officia. XCVI. 8. p. 368.

Ejusdem jura et emolumenta. *ibi* 6. seq.

Poenitentiarii-Majoris facultates a pluribus Pontificibus concessae colliguntur, et ordinantur. XCV. p. 384.

Poenitentiarius Major potest consulere Papam etiam in prohibitis, et ei de vivae vocis oraculo asserenti, fides habenda. *ibi* 5. p. 388.

Absolvit a peccatis, et censuris. *ibi* 6. p. 386.

Dispensat super irregularitate etc. *ibi* 18. p. 387.

Convalidat titulos Beneficiorum, condonando, seu componendo, quoad fructus male perceptos. *ibi* 20. p. 388.

Remittit seu condonat alia male percepta, et habilitat ad percipiendum. *ibi* 28. p. *ibi*.

Relaxat, seu commutat juramenta, vota, et onera *ibi* 28. 29. p. 389.

Regulares habilitat, absolvit, et transitus eisdem concedit de una ad aliam Religionem. *ibi* 31. p. *ibi*.

Eadem respectu Monialium. *ibi* 36. p. 360.

Dispensat in Matrimonialibus super impedim. impedimentibus occultis etc. revalidat dispensationes male-obtentas etc. etiam legitimando prolem. *ibi* 39. p. *ibi*.

Dat facultates Minoribus Poenitentiariis. *ibi* 47. p. 361.

Concedit Indulgentias in tactu virgae. *ibi* 50. p. 362.

POENITENTIARIJ MINORES in Basilicis Urbis, et in Aede Lauretana deputantur a Cardinali Majori Poenitentiario cum facultatibus ipsius arbitrio. XCVI. 6. p. 363.

POLONAE Nationis laudes. XCVIII. 31. p. 384.

Poloniae Episcopi monentur, ne temere admittant matrimoniorum dissolutiones. XVI. p. 37.

Poloniae Episcopus secundo scribitur de matrimonii rite celebrandis, nec nisi jure dissolvendis. LXXXV. p. 301.

Poloniae Nuntio adimitur facultas dispensandi super trina denunciatione Matrimonii, et super assistentia proprii Parochi. *ibi* 16. p. 303.

In Poloniae Dioecesis aliquot reducuntur dies Festi de praecepto, aestivalis mensibus occurrentes. CXXXVIII. p. 364.

PONTIFICALLIA quatenus exercere liceat Episcopo, et praeposito Militiae S. Gregorii Magni in Bavaria. XXXII. 6. p. 106.

PONTIFICE Romano vivente, tractantes de electione successoris, vel de ejus vita, aut morte quærentes per Astrologiam judicariam, non absolvuntur a Poenitentiaria Apostolica. XCV. 12. 13. p. 337.

PORTUGALLIAE Regni origo, et splendor. LI. 1. p. 177.

Portugalliae Regis religio commendatur. XXXVIII. 3. p. 124.

Ejusdem pietas in augendo Ecclesiarum cultu. CXVI. p. 491.

Portugalliae, et Algarbiorum Moniales ad Religiosam Clausuram revocantur. XXI. p. 69.

POSNANICEN. Episcopo committitur reductio dierum Festorum in sua Dioecesi. CXXXVIII. p. 364.

POSSESSIO immemorabilis tribuit Praelato inferiori jurisdictionem intra Episcopi Dioecesim. LXXVI. 2. p. 274.

Non idem dicendum de possessione quadragenaria cum titulo colorato. *ibi* §. 3. p. *ibi*.

Possessio immemorabilis solo labefactatur rumore. *ibi* §. 4. p. 278.

PRÆCEDENTIAE non semper a personali dignitate desumuntur. XCVIII. 16. p. 381.

Ubi vide *Exempla Praecedentiae promiscuae*.

Praecedentiae inter Episcopos, et Gubernatores Praelatos, aut Vicelegatos Ditionis Ecclesiasticae stabiliuntur. XVIII. p. 62.

Praecedentiae inter Graecos, et Latinos desumuntur ab Ordine, antianitate, aut dignitate personali. LVII. 9. p. 210.

PRAEFECTI Palatii Apostolici jurisdictio praeservatur in suppressione Tribunalium particularium. XLIV. 26. p. 180.

PRÆLATIO inter Oblatores pro locationibus bonorum Camerae Apostolicae, cui competat. LXV. 6. p. 244.

PRÆLATI INFERIORES jurisdictionem quasi Episcopalem exercentes tenentur statutis temporibus visitare Limina Apostolorum, et Ecclesiarum statum exponere. VII. 8. p. 17.

Praelato inferiori acquiritur jurisdictio intra Episcopi Dioecesim, vel ex privilegio, vel ex consuetudine immemorabili. LXXVI. 2. p. 274.

Non vero possessione quadragenaria cum titulo colorato. *ibi* §. 3. p. *ibi*.

V. *Jurisdictio Ordinaria*.

PRÆSANCTIFICATORUM. V. *Missa*.

PRÆSENTANTES, aut dominantes ad Episcopatus, digniores promovere tenentur. V. 7. p. 11.

PRÆSENTIA materialis cum Gentilibus superstitionosa peragentibus, quatenus Christianis permitti possit. LIX. 10. p. 220.

PRÆSERTIM. Dictio *Praesertim* non est taxativa, sed idem sonat, ac *multo magis*. CXIII. 6. p. 468.

PRECES publicae, earumque formulae ab Ecclesiastica auctoritate indicendae sunt, et designandae. LXXXII. p. 292.

PRESBYTERI conjugati apud Graecos possunt Parochialem curam exercere, et Sacramentum Poenitentiae ministrare. LVII. 8. p. 201.

PRIMATUS PAPE a Graecis agnoscendus. LVII. 1. p. 199.

PRIMICERIUS. V. *Avenionen. Universitatis Primicerius*.

PRINCIPIES, alique jus imperii habentes, non absolvuntur in Poenitentiaria Apostolica, a censuris contentis in Bulla Coenae Domini, per publicas actiones ab ipsis incursis. XCV. 11. p. 337.

PRIORES Capitum Regionum Urbis, ex Nobilium Romanorum coetu eligendi. CXLVI. 11. p. 613.

PRIVILEGIATI. V. *Patentati*.

PROCESSIO Generalis in solemnitate CORPORIS CHRISTI, Sede Apostolica vacante, de more celebrari jubetur, cum praescriptione ritus, et personarum, quae interesse debent. CXXII. p. 803.

Et quidem apud Basilicam Vaticanam. *ibi* §. p. *ibi*.

Electio Antistitis, qui deferat Sanctissimum Sacramentum, tribuitur Collegio Cardinalium. *ibi* §. p. 804.

Processiones Confraternitatum singulis diebus per octavam Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli in Urbe habendae. LXXXIII. 11. p. 296.

Litterae *Processus* publicatae die Coenae Domini Anno 1722. XIV. p. 49.

A censuris earum vigore publice incursis non absoluntur a Poenitentiaria Apostolica Principes, alique jus imperii habentes, nec Episcopi, alique superiores Praelati. XCV. 11. p. 387.

PROCESSUS Ordinarii super fama Sanctitatis Servorum Dei, quibus cautelis confici debeant. CXLI. §. seqq. p. 871.

PROCLAMATIONES Matrimonii. V. *Denunciationes*.

PROCURATORES Poenitentiariae Apostolicae, eorumque munera. XCVI. 18. p. 367.

V. *Officiales Poenitentiariae*.

PROFESSIO FIDEI a Gregorio XIII. Graecis praescripta, omnino servanda. LVII. 1. p. 498.

Professio Fidei a Patriarcha Maronitarum facienda. LXXVIII. §. p. 283.

PROFESSORES. V. *Lectores*.

PROMISSIO futuri matrimonii, et machinatio si absint, adulterium simplex non inducit impedimentum dirimens matrimonium. CXIII. 18. 30. pag. 474. et 478.

PROMOTORIS FIDEI munus uni ex Collegio Advocat. Consistorialium addictum. CVI. 31. p. 417.

Promotoris Fidei munus incompatible in posterum decernitur cum munere Advocati Fisci et Camerae Apostolicae. *ibi* §. 32. p. 418.

PROPAGANDÆ FIDEI Congregatio proprios Missionarios, et Ecclesias habet in Regno Cocinchinae; id quod ipsi praeservatur. CXI. 9. 14. p. 463. et 468.

PROPINARUM multiplicatio improbat. CXV. 18. p. 483.

Prosigillator Poenitentiariae Apostolicae, ejusque Officia, et emolumenta. XCVI. 30. et seqq. p. 370.

PROTECTORUM jurisdictiones abolentur. XLIV. §. 6. p. 148 seqq.

Praeterquam in his, quae concernunt servitium locorum Piorum, et disciplinam. *ibi* §. 11. p. 147.

PROTO-ARCHIMANDRITA. V. *S. Basilii Ordo*.

PROTOPAPÆ Dignitas in Ecclesia S. Mariae del Graeco Messanen., ejusque electio, ipsius Ecclesiae Clero in perpetuum asservitur. LXXXI. p. 290.

PROTONOTARII Apostolici participantes nequeunt promovere absentes ad gradus Doctoratus. CVI. 23. p. 414.

Praesentes vero in Urbe, nonnisi sex in singulis annos, servatis servandis, et cum conditionibus, quas vide in textu. *ibi* 23. seqq. p. 418.

V. *Doctoratus*.

Protonotariorum non participantium numerus immerito incusatur. XXVIII. 1. et 4. p. 94. 98.

PROVINCIA FRATRUM MINORUM S. Petri de Alcantara regni Neapolis dividitur in unam Provinciam Terrae a Laboris et in unam Custodiam Terrae Hydruntinae XIII. p. 46.

Propter incommoda ac detrimenta quae a magna locorum distantia oriuntur. *ibi*.

Conceditur Fratribus ejusdem Ordinis antiquae indivisae Provinciae qui de praesenti sive in Provincia Neapolitana sive in Custodia Hydruntina reperiuntur, facultas eligendi sibi Provinciam vel Custodiam. *ibi* p. 47.

Intra tamen sex integrorum mensium ab executione divisionis spatium. *ibi*.

PROVISI a Cardinalibus Indultariis tenentur reportare novam provisionem a Sede Apostolica. XII. p. 28.

PSALLENDI debitum omnibus in Choro incumbit, etiam Dignitatibus ac Canonicis, quacumque contraria consuetudine, aut praesumpto privilegio non suffrag. CIII. 24. p. 399.

PUBLICANTES falso litteras Apostolicas excommunicantur. XIV. 6. p. 80.

PUBLICATIONES MATRIMONIORUM. V. *Denunciationes*.

S. PUDENTIANÆ Ecclesia. LXXXIII. §. p. 298.

PULLEYARIS, seu Pylleyaris Imago a Mulieribus Christianis non deferenda. CVII. 3. 14. p. 423. et 430.

PUPILLORUM contractus. V. *Decreta jurisdictionis voluntariae*.

De PURGATORIO Catholicum dogma. LVII. 1. p. 498.

PUTINIANI Oppidum situm in Dioecesi Conversana. XLVI. p. 186.

Definitur vetus Controversia inter Episcopum Conservanum, et Religionem Hierosolymitanam super exercitio jurisdictionis ordinariae in Oppido Putiniani. *ibi* p. 188.

Ad asserendam favore Praelati inferioris jurisdictionem ordinariam in aliqua parte alienae Dioecesis suffragari taptum posse expressum privilegium apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam. *ibi* p. 187.

PUTINIANI Oppidum in Dioecesi Conversana situm. Quatenus jurisdictio ibi competat Episcopo, quae autem Bajulivo S. Stephani Ordinis Hierosolymitani. LXXVI. p. 273.

PYLLEJAR. V. *Pulleyar*.

Q

QUADRAGENARIA possessio cum titulo colorato non tribuit Prælati inferiori jurisdictionem quasi Episcopalem intra alienam Dioecesim. LXXVI. §. 3. p. 274.

QUADRAGESIMÆ tempus cum caeteris jejunii temporibus et diebus exequatur, in eo quod respicit observantiam legum a SS. Domino Nostro statutarum. XCIX. 1. p. 387. V. *Jejunium*.

In Quadragesimæ diebus Dominicis, non licet epulas licitas cum vetitis permiscere. *ibi*.

Quadragesimæ diebus permittitur Militibus S. Januarii esus lacticiniorum, et cum opus fuerit, etiam carnium. XXIV. 6. p. 81.

Quadragesimæ jejunium juxta Kalendarium Romanum ab Italo-Græcis observandum. LVII. §. 8. p. 208.

V. *Dispensatio*. V. *Sabbatum*.

R

RECURRENTES ad Sedem Apostolicam, eorumque Procuratores, offendi prohibentur, sub poena excommunicationis. XIV. 12. p. 80.

Recurrentes a Sententiis vel Decretis Judicum Ecclesiasticorum ad Tribunalia Laica, excommunicantur. *ibi* 16. p. 82.

RECUSATIO JUDICIS non admittitur in causis depositi, alimentorum futurorum etc., nec in causis infra valorem scut. 28. CXV. 24. p. 484.

In reliquis, unica recusatio Judicis admittitur infra triduum absque allegatione causae suspicionis. Ulteriores vero non admittuntur absque probatione hujusmodi causae. *ibi* 38. p. 486.

REDDITUS Ecclesiae male percepti condonantur in casu etc., dummodo ad ipsam Ecclesiam non pertineant. LXXIX. 8. p. 287.

REFORMATIO Tribunalium Urbis. CXV. p. 479.

REFRACTARI Const. *Unigenitus*, aliisque Judiciis Sedis Apostolicae, excluduntur a participatione Jubilæi. I. §. fin. p. 3. et Constit. CXXIV. p. 808.

REGENS. Poenitent. Apostolicae, ex Auditorio Rotæ assumi solitus. XCVI. 12. p. 366.

Ejus Officia, emolumenta etc. *ibi* 28. p. 369.

REGESTUM, sive extractus. V. *Notarii*.

REGESTIS secretis Matrimoniorum secreto celebratorum auctoritas tribuitur. XXXV. 14. p. 416.

REGISTRATORES Poenitentiariae Apostolicae, eorumque munera et emolumenta. XCVI. 34. p. 374.

REGULA IX. CANCELLARIÆ Apostolicae non suffragatur provisio a S. R. E. Cardinalibus, quo minus teneantur expedire Literas Apostolicas. XII. p. 28.

REGULARIUM Ordinum regiminis variae rationes expenduntur. CXXVI. 1. p. 810.

Regulares curam animarum subditorum Saecularium assumere nequeunt, absque consensu et approbatione Episcopi. CIX. 11. p. 483.

Regulares curam animarum exercentes, vel Sacramenta quovis titulo administrantes, subsunt in his jurisdictioni, visitationi, et correctioni Episcopi. *ibi* §. 2. 3. p. 481.

Quomodo intelligitur de jurisdictione ordinariis, non vero de delegata. *ibi* 12. p. 483.

Regularis Parochus exemptus est a visitatione et correctione Episcopi in his, quae pertinent ad observantiam disciplinae Regularis. *ibi* 8. p. 482.

Non autem in his, quae spectant ad mores, et exemplarem vivendi rationem. *ibi*.

Multoque minus in his, quae pertinent ad ipsius officium Parochiale. *ibi* §. 9. p. *ibi*.

Regularis Parochi correctio competit tam Episcopo quam Superiori Regulari, cum praeponderantia favore Episcopi. *ibi* §. 10. p. 483.

Ipsius remotio decerni potest tam ab Episcopo, quam a Superiore Regulari, absque alterius consensu. *ibi* §. 11. p. *ibi*.

Exempti tamen sunt ab Episcopi visitatione et correctione Parochi Regulares, qui curam exercent in Ecclesiis eorum Monasteriorum, sive locorum, in quibus Abbates, aut alii Superiores Regulares jurisdictionem Episcopalem et temporalem in Parochos et Parochianos habent, *ibi* 12. p. *ibi*.

Nisi Episcopus probet ampliorem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam esse. *ibi*.

Exempti sunt etiam animarum curam gerentes in Ecclesiis eorum Monasteriorum, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum Sedem ordinariam principalem habent. *ibi* 13. p. 484.

Quod non extenditur ad residentias aliorum Praesulum Regularium non Generalium. *ibi*.

Quaenam vero dicenda sit Superioris Generalis residentia ad effectum hujusmodi exemptionis. *ibi* §. 17. 18. p. 488.

Ad effectum hujusmodi exemptionis non requiritur quod Monasterium sit Caput Ordinis. *ibi* 14. pag. 484.

Hac exemptione non gaudent aliae Parochiales hujusmodi Monasteriis unitae. *ibi* 15. p. *ibi*.

Potest tamen Episcopus pro hujusmodi Parochorum remotione instare. *ibi* 16. p. *ibi*.

Et in his etiam praeservatur majus jus, quod Episcopo alias acquisitum fuisse probetur. *ibi* 19. p. 488.

Regulares Parochi, aut Vicarii curati Missam Parochialem applicare debent pro Populo diebus Festis. CIII. 4. p. 398.

Regulares Parochi tenentur recipere in propriis Ecclesiis et Domibus Missionarios ab Episcopo missos ante visitationem Pastoralem. CIX. 8. p. 482.

In Regularium Ecclesiis Parochialibus quaenam visitare possit Episcopus. *ibi* 7. p. *ibi*.

In Regularium Ecclesiis sive Parochialibus, sive non Parochialibus, potest Episcopus Confirmationis Sacramentum arbitrio suo ministrare. *ibi* 6. p. *ibi*.

Regulares Superiores Parochum Regularem corrigere possunt. *ibi* 10. p. 483.

Atque etiam ab animarum cura remove, absque consensu Episcopi. *ibi* 11. p. *ibi*.

Nullam vero jurisdictionem habent in subditos Parochiae Saecularis. *ibi* 10. p. *ibi*.

Regularis Superioris approbatio ad Confessiones non suffragatur, ut quis absolvere possit a pecc. et cens. reserv. in vim Indulti Apostolici requirentis approbationem Ordinarii. C. 6. p. 390.

Regularibus non suffragatur Indultum Cruciatæ quoad electionem Confessarii pro absol. a cens. et pecc. reserv. *ibi* 7. p. 391.

Regulares in Poenitentiariae Officio absolvuntur a censuris in utroque foro. XCV. 6. p. 386.

Facultates Poenitentiariae pro Regularibus. *ibi* 31. seq. p. 389 et §. 84. p. 362. V. *Transitus*.

Regulares nequeunt exercere artem Aromatariam, aut pharmaca vendere. VI. p. 12.

Accipientes munera a Regularibus quomodo absolvantur a Poenitentiaria Apostolica. XCV. 26. p. 388.

Regulares Canonici. V. *Canonici Regulares*.

RELATIONES Status Ecclesiarum ab Episcopis aliisque Inferioribus Praelatis fieri jubentur. VII. 2. §. p. 16. et 17.

His omnibus opportuna Apostolicae Sedis rescripta parantur. VIII. 2. p. 20.

Relationes circa Cophtorum ritus et causas a Pontifice exquiruntur. CXXIX. 83. p. 324.

RELIGIO V. *Occultatio Fidei*.

RELIQUIARIUM detractio in elevatione Corporum Servorum Dei, prohibetur. XLVI. p. 188.

REQUISITA concurrentium ad Parochias in termino ad habendum concursum indicto; in actis exhiberi debent. LXXIII. §. 16 p. 284.

Ea in summarium redacta, tam Ordinario, quam Examinatoribus exhibenda. *ibi*.

Hujusmodi summaria supprimi debent antequam Ordinarius digniorem eligat. *ibi*. V. *Concursus*.

RESERVATIONES ABSOLUTIONIS. V. *Abolutio*.

RESERVATIONES PENSIONUM. V. *Pensiones*.

RESIDENTIA in Dioecibus, Episcopis commendatur. II. 4. p. 3 et Constit. CXL. 18. p. 870.

Residentia in propriis Dioecibus ingulcatur Episcopis Hiberniae. XXVI. p. 86.

Residentia Episcoporum in certis et fixis Dioecibus necessaria. XLIII. p. 140.

Residentia Episcoporum materialis et formalis. XXVI. 2. p. 87.

RESIGNATIONES Beneficiorum cum reservatione Pensionis, et pacto eas cassandi, prohibentur, et annullantur. XXX. p. 98.

Resignans cum hujusmodi pacto, aequè ac Resignatarius, privantur Beneficio, et ad alia assequenda inhabilitantur. *ibi* 3. p. 99.

REZZONICUS Cardinalis Episcopus Patavin. laudatur. XCI. 1. p. 346.

RITUS. Super. Ritibus Ecclesiae, eorumque observantia nemini licet dispensationem concedere, inconsulta S. Sede CVII. 14. p. 429.

Ritus Paganorum permittit, seu convertit in ritus et consuetudines Christianae Religionis, inconsulta Sancta Sede, nemini licet. CVII. 14. p. 432.

RITUS PECULIARIS.

Conjuges Catholici diversi Ritus unusquisque proprium ritum sequi possunt. LVII. 8. p. 203.

Conjux Latinus ritum Conjugis Graeci sequi non potest. *ibi*.

Contra Conjux-Graecus sequi potest Ritum Conjugis Latini. *ibi*.

Matrimonia inter Conjuges diversi Ritus quomodo et coram quibus contrahi debeant. *ibi*.

RITUS LATINUS semel a quocumque susceptus deseri amplius non potest. *ibi* 7. p. 207.

Ritus Latinus suscipi non intelligitur per baptismum susceptum a Latinis in casu necessitatis. LXXXVII. 18. p. 332. V. *Transitus a Ritu etc*.

Dispensatur cum Graecis de praeterito Ordinatis ab Episcopis Latinis, animo retinendi Graecum ritum, ut in hoc permanere valeant. *ibi* 7. p. 330.

Ut autem id fiat, requiritur dispensatio Apostolica. *ibi*. V. *Graecorum Ordinationes*.

Graeco-Melchitis Latino Ritu baptizatis de praeterito, permittitur electio Ritus. LXXXVII. 16. p. 332.

RITUS ORIENTALIS ECCLESIAE, qui Fidei, et bonis moribus non adversantur, conservandi sunt, et ab omnibus tolerandi. LVII. 9. p. 208.

Ritus Ecclesiae Orientalis observari debent a Monachis Ruthenis Ordinis S. Basilii. XCVIII. 24. p. 383. seqq.

Sublata cuilibet dispensandi facultate. *ibi*.

RITUM GRAECUM sequi tenentur ii ex Graecis, qui in casu necessitatis Latino Ritu baptizati fuerint, LXXXVII. 18. p. 332.

V. *Ritus Latinus: supra*.

Ritus Graecus in Missis, et Divinis Officiis observari debet a Graecis Italiae et Insul. LVII. 9. p. 208.

Functiones solemnes Latino ritu in Ecclesiis Graecorum fieri prohibentur absque licentia Ordinarii, et viceversa. *ibi* 9. p. *ibi*.

RITUS GRECO-LATINUS in Ecclesia S. Mariae del Graeco vicens perpetuo servari jubetur. LXXXI. 1. 2. p. 290.

Ritus Graecorum Melchitarum conservari jubentur, et innovationes in illis inductae reprobantur et annullantur. LXXXVII. 3. p. 329.

A Ritu Graec. Melch. transitus non permittitur

ad Ritus Latinum inconsulta Sede Apostolica. *ibi* 13. p. 332.

Item nec ad Ritus Maroniticum. *ibi* §. 12. p. 331.

RITUS MALABARICI in Nuptiis et Matrimoniiis, in gestatione Taly, et Funiculorum ex certo filorum numero, croco delibut., in fractione fructus Cocco, in separatione Mulierum menstruarum, et Plebejorum, vulgo Parreas, in celebratione primae puellarum purgationis, in Lavacris et ablutionibus; in usu cinerum etc. prohibentur. CVII. per tot. et signanter. §. 3. et 14. p. 422. et 428. seqq.

RITUS SINENSES saepe ad examen vocati. LIX. 1. ad 6. p. 216. 217.

De Ritibus Sinen. Decretum Clementis XI. *ibi* 8. p. 218.

Constitutio ejusdem de iisdem. *ibi* 10. p. 219. seqq.

Quae Constitutio amplissime confirmatur. *ibi* 12. p. 224.

Et aliter interpretari prohibetur. *ibi* 23. 24. p. 228.

De Ritibus Sinen. Constitutio, non obstat, quibuslibet rationibus, aut subterfugiis, observari debet. CXIV. p. 477.

De Ritibus Sinen. Libri et Scripturae publicari prohibentur. LIX. 8. p. 218

IN CONGREGATIONE SACRORUM RITUUM unus Consultoribus locus perpetuo tribuitur Ordini Clericorum Reg. Theatinorum. CXXV. 1. p. 809.

ROCCHETI delatio per Urbem quibus competat, ex Decreto Congreg. Coeremonialis. LXXXIV. 2. p. 297.

Roccheti delatio per Urbem conceditur Auditoribus Sac. Rotae. *ibi* 6. p. 299.

ROMANORUM CIVIUM gradus et Ordines certa ratione distinguuntur. CXLVI. p. 609.

V. *Nobiles*. V. *Cives*.

ROMANI PONTIFICIS Primatus a Graecis agnoscere debet. LVII. 1. p. 199.

Romani Pontificis commemoratio in Missa fieri debet a Graecis-Italiae, et Insularum. *ibi* 9. p. 208.

ROMANAM URBEM, aliasque Ditionis Ecclesiasticae civitates et Terras occupantes, excommunicantur. XIV. 20. p. 82. seqq.

ROMIPETÆ. V. *Peregrinantes*.

ROTÆ Tribunal coram Pontifice sententiam dicit in Causa Conversana. LXXVI. 1. p. 274.

Rotæ Tribunal exquirat votum R. P. Lambertini tunc Advocati Consistorialis. LXXXIV. 1. p. 297.

A Rota Romana assumi consuevit Regens Poenitentiarum. XCVI. 12. p. 366.

Rotæ Auditoribus conceditur delatio Roccheti per Urbem. LXXXIV. p. 297.

Rotæ Auditores electi habitum Advocatorum Consistorialium assumere nequeunt, absque licentia Collegii. CVI. 12. p. 411.

ROTULI Cardinalium natura et finis. CXIX. 1. p. 498.

Ab ejus participatione excluduntur non residentes in Curia, quacumque ex causa. *ibi* 3. p. 496.

Accedentibus ad Urbem ex causa legitima tribuitur pars pro tempore morae. *ibi*.

RUSSIAE Metropolitani jurisdictio in Monachos Ordinis S. Basilii, eorumque Abbates, et Proto-Archimandritam. XCVIII. 17. seqq. pag. 381.

Russiae Metropolitanis demandatur unio Monasteriorum Ord. S. Basilii ad paupertatem redact., cum consilio etc. *ibi* §. 29. p. 384. V. *Szeptychi*.

RUTHENORUM natio Apostolicae Sedi devota. XCVIII. 1. p. 377.

Ruthenorum Synodus Nationalis Zamosciae habita anno 1720. *ibi* 3. p. 378.

Rutheni Monachi S. Basilii ritus, consuetudines, et abstinencias Ecclesiae Orientalis servare debent. *ibi* 24. p. 383. seqq.

V. S. Basilii. V. *Graeco Rutheni*.

S

SAEBATI diebus abstinencia a carnibus non semper ubique fuit de praecepto. CXVIII. 3. p. 494.

Sabbati diebus per annum permittitur esus Carnium in Regnis Castellae, Legionis, et Indiarum. *ibi* 8. p. 498.

Sabbati jejunium in Jubilaeis, vel alias indictum, in alium diem transferri conceditur pro Graecis. LVII. 9. p. 209.

Sabbatis Quadragesimae, excepto Sabbato Sancto, Graeci non tenentur jejunare, sed tantummodo a carnibus etc. abstinere. *ibi*.

SACERDOTES privantur facultate excipiendi confessiones complicitum in peccato turpi. XX. 4. p. 66. seqq. V. *Confessarii*.

Sacerdos etiam ad Confessiones non approbatus, praefendus est Confessario complici in peccato turpi pro excipienda Confessione ipsius complicitum in articulo mortis constitutae. CXX. 2. p. 498.

SACRAMENTA. V. *Baptismus*. V. *Confirmatio* etc.

Sacramenta denegari nequeunt Mulieribus menstruantibus. CVII. 3. 14. 39. p. 423. 431. 442.

Sacramentorum participatio denegatur occultantibus Fidei Christianae professionem cum simulatione Mahumetismi. LXXXIX. 6. p. 339.

Item Mulieribus Christianis in Turcarum contubernio viventibus absque Religionis exercitio. *ibi* 7.

Et Mulieribus nulliter nuptis cum Infidelibus, donec in concubinato permanserint. *ibi* 13. p. 340.

Item iis, qui, Uxore ad Turcas confugiente, aliam ducere praesumpserint. *ibi* 12.

Sacramenta administrantes, etiam in Ecclesiis

Regularium, subsunt visitationi et correctioni Episcoporum, in his quae spectant ad ipsam administrationem. CIX. 2. p. 481.

Amplia, etiamsi ipsi non sint Parochi. *ibi* 3.

SACRAMENTALIUM in Baptismi collatione ab Ecclesia adhibet, antiquitas et dignitas. CVII. 29. p. 439.

Quae qui contemnat, ad Baptismum admitti nequit. *ibi* 30. 32 p. *ibi*. V. *Baptismus*.

SÆCULARES. V. *Laici*.

SAL inter Sacramentalia Baptismi. V. *Baptismus*.

SALIVA, quatenus ad Sacramentalem caeremoniam adhibetur in Baptismo. V. *Baptismus*.

SS. SALVATORIS. V. *Canonici Regulares*

SAPIENTIA. V. *Archigymnasium Urbis*.

SARDINIAE Regis pietas, et zelus commendatur. XXIII. 3. p. 79.

SCHISMA in *Hollandia* conflatum. V. *Ultrajectensis*. V. *Harlemensis*.

SCHISMA inter *Maronitas* conflatum. LXXVII. p. 280.

Illud Providentia Pontificis extinguitur. Cl. p. 392. CII. p. 393. V. *Maronitae*.

SCHISMA SERVIANUM. V. *Graeco-Rutheni*.

SCHISMATICI Pastores ad Ecclesiam reversi, animarum cura non privantur, modo idonei sint, et conditiones praescriptas observent. CXXIX. 42. 43. p. 818. seqq.

Ac potissimum absolutionem, rehabilitationem, et dispensationem ab irregularitate, aliisque censuris obtineant. *ibi* 44. p. *ibi*.

SCRIPTA *Servorum Dei* examinari debent, antequam ulterius procedatur in causis Beatif. et Canoniz. CXLI. 8. 7. pag. 871. 872.

SCRIPTORES Poenitentiariae Apostolicae, eorumque munera. XCVI. 49. p. 367.

SECULARIZATIONES Ecclesiar. damnantur. XC. p. 343.

SEMINARIA Clericorum ab Episcopis institui, augeri, et visitari debent. II. 2. p. 4.

SENOGALLIAE Civitati conceditur, ut per postremos septendecim dies mensis Julii Nundinae in ea privative celebrentur, cum privilegiis, et exemptionibus. CV. 3. p. 403. V. *Nundinae*.

SENTENTIA super nullitate Matrimonii. V. *Matrimonium quoad dissolutionem*.

SEPELIENDI jus quoad Parochos, et Subditos Latini, seu Graeci ritus. LVII. 2. p. 200.

Christianorum Cadavera sepelienda sunt piis Ecclesiae Ritibus, rejectis superstitionibus. LXXXIX. 24. p. 342.

SERVIE et Albaniae Ecclesiis providetur per opportuna Decreta LXXXIX. p. 286. seqq.

Servianum Schisma V. *Graeco-Rutheni*.

SEXTAE aut VIGESIMAE oblatio V. *Oblationes*.

SICILIA. Utriusque Siciliae pietas et religio commendatur. CXL. 17. p. 870. et CXLIV. 4. p. 893.

SIGILLATOR Poenitentiariae Apost., ejusque munus. XCVI. 47. p. 367.

SIGNATURA GRATIAE a Summo Pontifice saepe coram se habita. CXV. 1. p. 479.

Coram SIGNATURE JUSTITIAE Praefecto ejusque Auditore, valide citatur etiam per Citationes Camerales non subscriptas, dummodo praeventum non fuerit coram Signatura Legatorum, et Vice-Legatorum, vel ipsi in causa non rescripserint. CXV. §. 7. 8. 9. p. 481. seqq.

Exceptis quibusdam casibus. *ibi* 10. 11. p. 482.

Signaturae Praefectus, ejusve Auditor, supplere debent errorem partium in petenda supersessoria, vel subdelegatione Judicis, ubi alterutra locum non habent. *ibi* 10. p. *ibi*.

SIMONIA reali scienter contracta, Poenitentia non revalidat Titulos Beneficiorum, aut reservationes Pensionum. XCV. 22. p. 388.

Dispensat in foro conscientiae ad exercitium Ordinum. *ibi* 19. p. *ibi*.

SIMULATIO Mahometismi. V. *Occultatio Fidei*.

SINDICI Camerae Capitolinae ex Nobil. Roman. Conscript. Coetu eligendi. CXLVI. 41. p. 613.

SINENSES Coeremoniae. V. *Ritus*.

De SAIRO Congregatio Monachorum S. Joannis. V. *Monachi Graeco-Melchitae*.

SOCIETAS JESU. V. *Jesu Societas*.

SOLLICITANTES. V. *Confessarii*.

SPECTACULA invereconda prohibentur. LX. p. 233.

SPICARUM collectio post absolutam Messem Pauperibus permittenda. LVI. p. 193.

SPINELLIUS, Joseph, Cardinalis, Archiepiscopus Neapolitanus laudatur. CXL. 14. p. 870.

Praeficitur operi Sacrarum Missionum per Neapolitani Regni Dioeceses habentibus facultatibus etc. *ibi*.

S. SPIRITUS. V. *Canonici*. V. *Moniales*. V. *Archihospitale*.

SPIRITUS SANCTI Processio a Patre et Filio. LVII. 1. p. 198.

Particula *Filioque* in Symbolo omitti potest a Graecis. *ibi*.

Non tamen ab Albanensibus, qui eam recitare consueverunt. *ibi*.

Nec ab Italo-Graecis, si suspecti sint, et ab Ordinario requirantur. *ibi*.

Spiritus Sancti Imagines sub humana Juvenis forma damnantur et prohibentur. CXLI. 10. seqq. p. 872. V. *Imagines*.

SPOLIO subjiciuntur bona a Clericis, etiam Curialibus, acquisita per negotiationem. XIII. 1. et 3. p. 37.

STATUS LIBERI probationes ante Matrimonium perficiendae. XXXV. 7. p. 418.

STAROPEGIUM. V. *Crucis fixio*.

S. STEPHANI *Bajulivo* Ord. Hierosolym. quænam jurisdictio; sive exemptio competat in Oppido Putiniani. LXXVI. 17. p. 277.

Van STIPHOUT, Joannes; Pseudo-Episcopus Harlemensis, nulliter electus decernitur, cum censuris et inhibitione etc. CXXXI. p. 332.

Idem illicite consecratus declaratur, suspenditur ab exercitio Ordinis jurisdictionis; et excommunicatur. CXXXVI. p. 361.

SUBJECTIO immediata Sanctæ Sedi importat meram exemptionem passivam. LXXVI. 16. p. 277.

SUFFRAGIA Fidelium vivorum Animabus Purgantibus prosunt. LVII. 1. p. 198.

SUPPLICATIONES signatas falsificantes excommunicantur. XIV. 6. p. 80.

Supplicationum remissiones contra divisionem materiarum a Summo Pontifice factam; et absque expressa illius derogatione obtentæ, annullantur. CXLV. 9. p. 608.

SUPPLICATIO. V. *Processio*.

SURRIPIENTES, asportantes, aut apud se retinentes Hostias, vel Particulas consecratas, Curiae Saeculari tradantur puniendi. XCIII. 1. p. 380.

Et si Ecclesiastici sint, degradentur, et Curiae Saeculari tradantur. *ibi*.

Etiam pro prima vice; etiam minores 23. annis, dummodo 20. annum attigerint. *ibi*.

Reiectis exceptionibus de non consecratione, aut de honesta intentione, nisi ab ipsis Reis probentur. *ibi* §. 4. et §. p. 381.

SZEPTYCHI, Athanasius Archiep. Kioven. laudatur. XCVIII. 29. p. 384.

SYNODALES JUDICES. V. *Judices*.

SYNODORUM et Conciliorum celebratio, Ecclesiæ perutilis, et a Concilio Tridentino commendata. XXXI. 1. p. 101.

Synodorum et Conciliorum celebratio Episcopis suadet. XXVIII. §. p. 98.

Synodi Nationalis *Maronitarum* Canones confirmantur. XLIII. §. p. 142: V. *Maronitæ*.

SYNOPSIS Resolutionum in causis jurisdictionalibus, et dubiis in Congregatione Lauretana propositis editarum, approbatur, et confirmatur. LXXII. 7. p. 266.

T

TABELLÆ Defunctorum nomine inscriptæ quatenus Christianis Sacerdotibus retinere liceat. LIX. 10. p. 220.

TALY, seu Monile, cum Imagine Idoli, licet informi, prohibetur Mulieribus Christianis. CVII. §. 3. 14. 39. p. 423. 430. 442.

TARRACONENSIS Concilii Decretum super reductione dierum Festorum de præcepto, a S. Sede approbatur et confirmatur. LXII. 1. p. 237.

BENED. XIV. TOM. XV.

In TEMPLIS Gentilium nefas est Christianis Tibicinibus inservire. CVII. 3. 14. p. 428. 432.

TENEBRARUM Officia. V. *Officia Hebdom. Majoris*.

TERRITORIUM SEPARATUM importat jurisdictionem in Clerum et Populum, in Ecclesias et loca. LXXVI. §. 6. p. 278.

TERTII ORDINIS S. Francisci Confratres, V. *Indulgentiarum communicatio*.

TESTES plures, sed singulares quoad varios actus successivos, ex quibus unicum delictum constatur, si non ad poenam, sufficientes decernuntur ad Torturam in causis etc. XCVII. 4. p. 374.

TESTIMONIUM iudicis omni exceptione majoris, in antiquis attendi debet. LXXVI. 13. p. 277.

THEATINORUM Ordini unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur. CXXV. p. 809.

THEOLOGUS Consultor Poenit. Apost. e Societate Jesu assumi solet; et de ejus Officio. CXVI. 13. p. 367.

THERIACA et Balsamum Apoplecticum a Regularibus vendi possunt. VI. 2. p. 12. et seq.

THIBET. In Regna Magni Thibet mittuntur Missionarii. LIII. LIV. p. 192. 193.

THOMASUS Joseph Cardinalis laudatur. CXXV. p. 809.

THRONI; sive antimensia Graecorum. LVII. 6. p. 204.

Eorum usus prohibetur Presbyteris Latinis. *ibi*.

TIBICINES. V. *Musici*.

TITULUS Beneficii aut Patrimonii necessarius pro Ordinatione Graecorum. LVII. 7. p. 204.

TOLETANUM Concilium. II. statuit explorandam esse voluntatem Ordinati ad Ordinem Sacrum in infantili aetate, an velit in ministerio Ecclesiæ perseverare; idque expleto aetatis anno XVIII. Constit. CXXIX. 27. p. 820.

TONSURA Capillorum, quæ pueris alicubi certis Ritibus exhibetur, non inducit cognationem spirituales inter Tondentem, et Tonsum etc. LXXXIX. §. 17. p. 341.

TONSURATI. V. *Clerici*.

De TOURNON; sive TOURNONIUS, Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus mox Cardinalis, Visitator Apostolicus ad Indias Orientales missus a Clemente XI. Constit. CVII. 2. p. 421.

Decreta publicat adversus Ritus *Sinenses*. LIX. 8. p. 218.

Decretum edit super Ritibus *Malabaricis* die 23. Junii 1704. CVII. 3. p. 422.

Quod observari mandat sub poenis etc., donec aliter a S. Sede decernatur. *ibi* p. 424. seqq.

Decretum confirmatur a Clem. XI. die 7. Jan. 1706. cum ipsius Visitatoris laude, cum clausula *donec alias etc. ibi* §. p. 428.

A Benedicto XIII. absolute confirmatur anno 1727. *ibi* 12. p. 427.

Sub Clemente XII. iterum examinatur, et cum aliquibus moderationibus confirmatur anno 1734. *ibi* §. 14. p. 428.

TRADITIO Rei confugientis ad Ecclesiam. V. *Extractio*.

TRANSITUS Regularium de uno ad alium Ordinem, quomodo concedi possit. XCV. 34. p. 360.

Non conceditur a Religione Claustrali ad Ordines Hospitalarios, aut Militares, excepto Ordine S. Joannis de Deo, nec ad Ord. S. Benedicti antiquioris observantiae, aliasque similes Congregationes. *ibi* 38. p. *ibi*.

Ad Ordinem Hospitalarium S. Spiritus in Saxia specialiter prohibetur. XV. 8. p. 86.

Transitus Monialium remitti debet Ordinario pro executione, cum clausulis opportunis. XCV. 36. p. 360.

Transitus a Ritu Latino ad Graecum prohibetur. LVII. 2. p. 200.

Transitus a Graeco ad Latinum ritum permittitur pueris de consensu Patris Graeci, et licentia Episcopi Latini. *ibi*.

Adultis Laicis, de licentia Episcopi Dioecessani. *ibi*.

Transitus a Graeco ritu ad Latinum prohibetur Communitatibus Italo-Graecorum, sive Albanensium, absque licentia Sedis Apostolicae. *ibi*.

Item Ecclesiasticis quibuscumque absque simili licentia S. Sedis. *ibi*.

Transitus a ritu Graecorum-Melchitarum ad Latinum, aut Maroniticum ritum, prohibetur. LXXXVII. 12. 13. p. 331. 332.

TRANSLATIONES Episcoporum, earumque causae, in Congregatione particulari examinandae. V. 8. p. 41.

TRANSPORTATIO actorum. V. *Causae jam contestatae*.

TRIBUNALIA particularia in Urbe abolentur. XLIV. p. 143. seqq.

Tribunalium Urbis reformatio. CXV. p. 479.

TRIDENTINUM. In Tridentini Concilii Editionibus *Sess XXV. cap. 11. de Regul. mendum* irrepsit in interpunctione, quod corrigitur. CIX. 13. p. 484.

SS. TRINITATIS Imago sub figura trium hominum aequalium et similium, an permittenda sit. CXLI. §. 29. p. 376. V. *Imagines*.

Super TRIREMIBUS Militiae S. Joannis Hierosolymitani permittitur celebratio Missarum cum opportunis cautelis. XLI. p. 134.

Item super Treremibus Pontificiis. LII. p. 488.

TUNCHINORIENTALIS Vicarius Apostolicus in Cocinchinam ablegatur. CXI. p. 489.

TURNONIUS. V. *Tournonius*.

TYRI et Sidonis Archiepiscopus *Euthymius*, quasdam Ecclesiae Graecae consuetudines nulliter immutavit. LXXXVII. 3. p. 329.

V.

VACABILIA OFFICIA. V. *Vincula*.

Vacabilium seu locorum unius et alterius Collegiorum Militum Piorum et de Lilio suppressio XXI. p. 70.

Eorumque et omnium Romanae Curiae officiorum vacabilium fructuum et proventuum Camerae Apostolicae applicatio. p. 73.

Illis exceptis qui Romae domicilium retinent vel sedi Apostolicae actu inserviunt. *ibi*.

VACANTE SEDE APOSTOLICA, quaenam facultates competant Officio Poenitentiariae. XCV. 81. pag. 362.

Item ubi et quo ritu celebranda sit Processio Generalis CORPORIS CHRISTI in Urbe. CXXII. p. 803. V. *Conclave*.

VARIATIO FORI. V. *Causae jam contestatae*.

In VATICANA Basilica celebrari debent Beatificationes et Canonizationes. XXXVI. 4. p. 118.

Apud Vaticanam Basilicam celebrari debet Processio Generalis Corporis Christi Sede Apostolica vacante. CXXII. 3. p. 803.

Vaticanae Basilicae Secretario certae praestationes asseruntur, occasione Beatificationum, et Canonizationum. XXXVI. 8. p. 118.

VECTIGALIA aggravari nequeunt in articulis Locationum Cameralium. LXV. 8. p. 243.

VELAMINUS, Joseph Archiep. Kiovien. XCVIII. 2. 24. p. 377. 383.

VENIENTES ad *Sedem Apostolicam*, et ab ea recedentes offendi prohibentur, sub excommunicationis poena. XIV. 9. p. 80.

SS. VIATICUM Infirmis ministrandum, et quomodo deferendum. LXXXIX. 22. 23. p. 342.

VICARIUS. Card. *Vicarii Urbis* jurisdictio reducit ad terminos reformationis Pauli V. Const. XLIV. §. 4. p. 146.

Et revocantur Literae Benedicti XIII. et Clementis XII. *ibi* 22. p. 149.

Card. Vicario Urbis competit jurisdictio privativa in Causis Matrimonial. Urbis etc. CXV. 20. p. 484.

Item in Causis super institutione in Beneficiis Ecclesiasticis in Urbe et districtu. *ibi*.

In Causis contra Clericos Romanos non exemptos, aut Loca Pia Urbis, cumulativa cum solo A. C. *ibi*.

Item competit ei privativum jus interponendi Decreta in contractibus et renunciationibus Regularium Urbis. *ibi* §. 22. p. *ibi*.

In causis Mercedis, et summae scut. 28., compe-

tit ei jurisdictio contra quoscumque, non obstante obligatione Camerali. *ibi* 24. p. *ibi*.

Ejus jurisdictio in causis Laicalibus prorogari potest de consensu partium in actis expresse praestito. *ibi* 18. p. 483.

Exceptis Causis super executione Obligationis Cameralis. *ibi* 19. p. *ibi*.

Nulla jurisdictio ei competit in prima instantia intra Territoria et Dioeceses aliorum Ordinariorum in Districtu Urbis existen. *ibi* 21. p. 484.

Salvo jure exequendi in illis Citationes et Mandata contra Clericos sibi subjectos. *ibi*.

VICARIUS ad regimen Ecclesiae curatae vacantis statim ab Episcopo deputari debet. LXVIII. 16. p. 284.

Vicarii *Curati* tam perpetui, quam ad tempus amovibiliter deputati, Missam Parochialem applicare debent pro Populo diebus Festis. CIII. 4. p. 398.

Eaque de causa congruis redditibus sunt providendi. *ibi* 9. 10. p. 397.

Vicarii *Basilicarum* Urbis in actibus Capitularibus praecedunt omnibus de Capitulo, etiam personali dignitate praestantibus. XCVIII. 16. p. 381.

VICE-LEGATI per Provincias Ditionis Ecclesiasticae quibus honoribus prosequi debeant Episcopos, et contra. XVIII. p. 62.

Vice-Legatus. V. *Avenionen*.

VICESIMÆ, et sextae oblatio. V. *Oblationes*.

VICTUALIA et alia necessaria ad Urbem deferri prohibentes, excommunicantur. XIV. 8. p. 80.

VIE CRUCIS stationes erigendi facultas extenditur cuicumque Parocho praevia proprii Ordinarii in scriptis obtinenda licentia sub directione cuiuslibet Fratris Ordinis Minorum. X. p. 26.

Via Crucis erigi minime potest in locis, ubi a Fratribus Ordinis praefati jam erecta reperitur. *ibi* p. *ibi*.

Nisi ubi itineris longitudine vel viae asperitate christifideles non sine gravissimo incommodo, aut nullo pacto ad Viam Crucis peragendam accedere valent. *ibi*.

Quo casu Locorum Ordinarii ordinant, et praescribunt. *ibi*.

VIGILÆ. V. *Jefunia*.

VILNEN. Episcopo committitur reductio dierum Festorum in sua Dioecesi. CXXXVIII. p. 364.

VINCULA a pecuniis depositis quomodo deleri possint. CXV. 38. p. 486.

Ubi V. *Plura super commutationibus investimentorum subrogationibus etc.*

Vincula imposita super LL. Montium, Officiis Vacabilibus, et Clausulae *Possessionis vacantis*, deleri nequeunt ab Administratoribus Montium, et Componendarum, absque mandato Judicis, et exequatur. Thesaurarii, siye Datarii respective. CXV. §. 36. p. 486.

Ubi V. *Quibus cautelis relaxari debeant a iudicibus mandata de delendo*.

Vincula Primogeniturae, Fideicommissi, Legati, multiplici etc. imposita super certis LL. MM. vel Offic. Vacabil., cum prohibitione ea alienandi, numquam, nullaue de causa deleri possunt a Iudicibus Ordinariis. *ibi* 37. p. *ibi*.

VINI, Olei, et Piseium usus in Quadragesima, aliisque jejuniis, conceditur Graecis Italiae et Insularum. LVII. 9. p. 209.

VIRTUTUM Theologalium actus Populo tradendi, et publice in Ecclesiis frequentandi. XLII. 18. p. 140.

VISIO BEATIFICA Sanctis non differtur post Iudicium Universale. LVII. 1. p. 199.

VISITATIO Pastoralis, et executio Decretorum in ea editorum, Episcopis omnibus inculcatur. II. 8. p. 8. et Constit. CXL. 18. p. 370.

In Visitatione Pastoralis quanam visitare possit Episcopus in Ecclesiis Parochialibus Regularium. CIX. 7. p. 432.

Et quid cognoscere debeat circa vitam et mores Parochi Regularis. *ibi* 8. p. *ibi*.

Visitatio Ecclesiarum Cathedralium, et Diocesum Episcoporum Suffraganeorum a *Metropolitano* fieri non permittitur, nisi de mandato Concilii Provincialis. XCVIII. 18. p. 381.

VISITATIO LIMINUM. V. *Limina Apostolorum*.

Visitatio Officiorum Tabellionatum, et Actorum in Urbe indicitur, et omnibus Iudicibus commendatur. XLVIII. 49. p. 171.

VISITATORUM facultates ad tramites juris, et Literarum Innocen. XII. reducuntur. XLIV. 20. p. 149.

Visitatores per Civitates et Dioeceses deputandi ad fovendum opus Doctrinae Christianae. XLII. 16. p. 140.

ULTRAJECTENSES Schismatici damnantur. XI. 4. p. 27.

Ultrajecten. Pseudo-Archiepiscopus Jo: Petrus Meindarts nulliter electus, illicite consecratus, censuris et suspensione irretitus declaratur. *ibi* 4. 8. p. *ibi*. et LXX. 3. p. 260.

Ultrajectensis Dioecesis fideles monet, Johannem Petrum Mediarts se Archiepiscopum praedicantem, schismaticum esse, et omni episcopali jurisdictione carentem. XLI. p. 138.

Eligit nulliter Hieronymum de Bock in Pseudo-Episcopum Harlemensem. LXI. 3. p. 238.

Eumque illicite consecrat. LXX. 1. p. 289.

Hieronymo defuncto, pari nullitate eligit Joannem Van-Stiphout. CXXXI. p. 332.

Atque hunc etiam attentate et sacrilege consecrat. CXXXVI. p. 361.

Ultrajectensis Pseudo-Archiepiscopi et Harlem-

sis Pseudo-Episcopi appellatio ad futurum Concilium Generale damnatur etc. CXXXII. p. 834.

UMBELLA . V. *Baldacchinum*.

UNCTIO non est sufficiens satisfactio poenitentiae . LVII. 8. p. 201. V. *Extrema Unctio*.

UNIO Monachorum S. Basilii in unam Congregationem promovetur. LXVI. p. 248. V. *S. Basilii Ruth. Ordo*.

UNIVERSITATUM jurisdictiones extinguuntur. XLIV. 9. p. 147. seqq.

Universitas studii Generalis. V. *Archigymnasium Urbis*. V. *Avenionen*.

VOTA. Votorum commutatio in Jubilaeo Universalis. Constit. I. 4. p. 2. et CX. 4. p. 488.

Votorum commutatio in vim Bullae Cruciatæ . LXXXVI. 8. p. 323.

Vota simplicia in Congregatione Missionis emissæ, a nemine quacumque causa et occasione dissolvi possunt; præterquam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu dimissionis tantum. LXIX. p. 287.

USURÆ lucrum supra sortem, et ex mutuo. CXLIII. 3. p. 392.

Usuræ labes non minuitur ob moderatam quantitatem lucri, vel ob qualitatem mutuatarii. *ibi*.

Usura præcepto Divino damnata. *ibi* 7. p. 893.

Quid præstari oporteat ad eam labem vitandam. *ibi* §. 7. seqq.

De Usuris doctrina exponitur, mandato Pontificis; qui eam approbat, ac doceri, et servari jubet. *ibi* per tot. V. *Mutuum*.

X

XENAIAS Catechumenus negans fas esse Spiritum Sanctum sub Columbae specie representari, in Concilio Nicaeno II. damnatur. CXLI. 19. p. 874.

Z

ZAMOSCIEN. Synodus Nationalis Ruthenorum habita anno 1720 XCVIII. 3. p. 378.

ZENOPOLITANUS Episcopus a S. Sede delegatus in negotiis Ordinis S. Basilii Ruthenorum. *ibi* 28. p. 384.

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

O P E R A O M N I A

IN TOMOS XVII. DISTRIBUTA.

TOMUS DECIMUS SEXTUS.

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

OLIM

PROSPERI CARDINALIS DE LAMBERTINIS BULLARIUM.

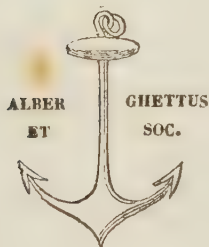
TOM. II.

IN QUO CONTINENTUR

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ
ALIAQUE EDITÆ AB ANNO MDCCXLVI.

USQUE

AD TOTUM ANNUM MDCCXLVIII.

PRATI

IN TYPOGRAPHIA ALDINA

MDCCCXLVI.

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS OF THE

LAND OFFICE

FOR THE YEAR 1861

IN RESPONSE TO A RESOLUTION

PASSED BY THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

ON JANUARY 10, 1861

AND BY THE SENATE

ON FEBRUARY 1, 1861

AND BY THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

ON FEBRUARY 1, 1861

AND BY THE SENATE

ON FEBRUARY 1, 1861

AND BY THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

ON FEBRUARY 1, 1861

AND BY THE SENATE

ON FEBRUARY 1, 1861

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

BULLARIUM

TOM. II.

THE UNIVERSITY OF

CHICAGO

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

CONSTITUTIONES, EPISTOLAE ETC.

PONT.
A. VI.
ANNO
1746.

JURISDICTIO

Episcoporum in Ecclesias Parochiales Regularium pro Indiarum Regionibus declarator.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

I.
Exordium a Pontificis providentia in asserenda Episcoporum jurisdictione.

Quamvis ad confirmandum Ecclesiastici regiminis ordinem, superiori Pontificatus Nostri anno, videlicet octavo Idus Novemb. 1744., Apostolicas Literas ediderimus, quarum initium est: *firmandis, atque asserendis*: in quibus non modo sacrosanctae Tridentinae Synodi Decretis, ac Praedecessorum Nostrum Romanorum Pontificum Constitutionibus inhaerentes, jurisdictionem Episcoporum in omnes, et quoscunque Regulares, Animarum curam personarum saecularium exercentes constabilivimus; verum etiam judicia sequentes in peculiaribus controversiis prolata a Congregationibus Generalibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ecclesiasticis disentiendis negotiis auctoritate Apostolica praepositorum, certos et congruos limites constituimus, quibus tum Episcopalis auctoritas in praedictorum Regularium Ecclesias, atque personas, tam exemptiones in hujusmodi rerum genere ab ipsis Regularibus praetensae, et pluribus in casibus eisdem debitaе, continerentur: has tamen alteras pari auctoritate Literas adicere compellimur, ut hac ipsa in re Parochialium etiam Ecclesiarum, quae in Indiarum Regionibus sunt, optimo regimini, atque utiliori administrationi, quantum cum Domino possumus, similiter consulamus.

Sane ubicunque Animarum cura personarum saecularium adnexa sit Monasteriis, seu

Domibus Regularium Virorum sive Mulierum, quicumque hujusmodi curam exerceat, sive is Regularis, sive saecularis Sacerdos existat, in his, quae pertinent ad ipsam curam, et ad Sacramentorum administrationem, Episcopi Diocesis jurisdictioni, visitationi, et correctioni subesse debet; ipso jubente Sacro Tridentino Concilio sess. 25. cap. 11. de Regularibus, per haec verba: *in Monasteriis, seu Domibus Virorum, seu Mulierum, quibus imminet Animarum cura personarum saecularium, praeter eas, quae sunt de illorum Monasteriorum, seu locorum Familia, personae tam Regulares, quam Saeculares hujusmodi curam exercentes subsint immediate in iis, quae ad dictam Curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, et correctioni Episcopi, in cujus Dioecesi sunt sita*. Cujus etiam Concilii providentia ulterius statutum est, ut nemo ad animarum curam in praedictis Ecclesiis, etiam ad tempus, sive amovibiliter ad nutum, exercendam, admittatur vel deputetur, absque consensu Episcopi, et sine examine coram ipso, vel coram ipsius Vicario antea faciendo; sic enim decrevit: *nec ibi aliqui etiam ad nutum amovibiles deputentur, nisi de ejusdem consensu, ac praevio examine per eum, aut ejus Vicarium faciendo*.

Equidem alias beatæ memoriae Praedecessori Nostro Sancto Pio Papæ V. ex parte claræ memoriae Filippi II. Hispaniarum Regis Catholici exposito, quod in partibus Indiarum Maris Oceani, propter deficientiam Presbyterorum, Officia et munia Parochialia a Religiosis Viris exercebantur, qui magno animarum fructu, Indorum conversiones promovebant, et Ecclesiae Sacramenta eisdem administrando, et Verbum Dei praedicando et explicando, Religioni ac pietati utilem navabant operam; idem Pius Praedecessor, supplicationibus super hoc ex parte dicti Philippi Regis humiliter

tes, quamvis Regulares, jurisdictioni Ordinarium subsunt ex Concilio Trident.

Nemo ad Curam assumi debet eodem Concilio, nisi de consensu, et approbatione Ordinarii.

S. Pius V. anno 1567. ex specialibus causis indulsit, ut Regulares in Indiis Maris Oceani independentes ab Ordinariis curam exercere possent.

Eandem peculiariter firmare intendit pro Indiarum Regionibus.

Personae Curam Animarum exercentes

sibi porrectis inclinatus, per suas Literas incipien. *Exponi Nobis*, datas apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die XXIV. Martii anno MDLXVII., omnibus et singulis Religiosis, quorumcumque etiam Mendicantium Ordinum, in dictis Indiarum partibus, in eorumdem Ordinum Monasteriis, vel de suorum Superiorum licentia extra illa commorantibus, ut in locis ipsarum partium eis de simili licentia assignatis, vel assignandis, Officium Parochi, Matrimonia celebrando, et Ecclesiastica Sacramenta ministrando, prout eatenus consueverunt, (dummodo ipsi in reliquis ejusdem Concilii Tridentini formam observarent) exercere, et Verbum Dei, quatenus Indorum illarum partium Idioma intelligerent, de suorum Superiorum licentia, in eorum Capitulis Provincialibus obtenta, praedicare, ac confessiones audire, libere, et licite valerent, seclusa etiam Ordinariorum Locorum licentia, per haec expressa verba: *Ordinariorum Locorum, et aliorum quorumcumque licentia minime requisita, facultatem, auctoritate Apostolica concessit, et indulsit: volens insuper, et eadem auctoritate statuens: ne in locis dictarum partium, in quibus essent Monasteria Religiosorum, qui Animarum curam exercerent, aliquid per Episcopos innovaretur.*

Concessionem hujusmodi effectum caruisse, plura suadent.

I.
Dispositio
Synodi Provincialis
Limanæ anno
1532.

II.
Et Synodi
Provincialis
Mexicanæ
anno 1585.

Verum hujusmodi Privilegium, sive Indultum a Sancto Pio Praedecessore, ut praefertur, concessum, immutatis forsitan rerum circumstantiis, executione et effectu caruisse oportet. Siquidem aperte conspiciamus Episcopos praedictarum Regionum, non multos post annos, suam in praemissis auctoritatem, et jurisdictionem resumpsisse. Etenim in prima Synodo Limana Provinciali anno Domini 1532. celebrata, praesidente in ea Sancto Turribio, tunc, dum in humanis agebat, Ecclesiae Limanae Archiepiscopo, ipsius Synodi Cap. 16. ita expresse cautum reperimus: *nullus posthac Clericus Parochiam Indorum absque Episcopi collatione suscipiat, vel administret: qui alius susceperint, etiamsi proprio Rectore Parochia destituta sit, anathemate feriatur. Idem a Regularibus observetur.* Eidemque Limanae Synodo consonat Provincialis itidem Synodus Mexicana anno Domini MDLXXXV. sub bonae memoriae Petro Moja de Contreras Archiepiscopo congregata, et successive, nempe anno MDLXXXIX. ab Apostolica Sede examinata, et approbata, quae sub Titulo: *de Visitatione propriae Provin-*

ciae §. III. statuit, ut infra, videlicet; visitent Episcopi Ecclesias, et quas Doctrinas vocant, seu Conditiones, ubi Religiosi commorantur etc. Visitent etiam Religiosos in praedictis Doctrinis, seu Conditionibus degentes, quoad Animarum curam, quam exercent; eosque paterno zelo corrigant, eorum honori et bonae famae prospiciant, atque id omne praestent, quod ad effectum ejusmodi necessarium sit, juxta Decretum Sacri Concilii Tridentini: collimantibus in eundem scopum his, quae praescribuntur inferius. Tit. de Regularibus, et Monialibus §. XIX. ibi. Juxta id, quod a Concilio Tridentino decretum est, et per Schedam Regiae Majestatis dispositum, Regulares qui Indorum curam gerunt, ab Ordinariis visitari, eisdem Subditi esse debent, tam quoad Doctrinam edocendam, quam quoad Sacramenta administranda.

Quamvis vero subinde a pia memoriae Gregorio Papa XIV. Praedecessore quoque nostro aliae Apostolicae Literae, quarum initium est: *quantum animarum*, aliaeque incipientes: *exponi Nobis*, anno MDXCI. emanaverint, per quas superius relatae Sancti Pii Praedecessoris Literae confirmatae fuerint, et innovatae; quam tamen felicitis recordationis Praedecessor pariter Noster Clemens Papa VIII., per suas Literas in simili forma Brevis sub die VIII. Novemb. anni MDCL. expeditas, quae incipiunt: *Religiosorum quorumcumque*, in forma specifica confirmaverit, et approbaverit resolutionem Congregationis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositae, per quam firmatum extiterat, *Regulares, qui ab eorum Superioribus nominati, et a Locorum Ordinariis, seu Officialibus approbati, ad Animarum curam in Indiarum partibus exercendam, ob penuriam Sacerdotum saecularium, mitterentur, non quidem habendos, et reputandos esse, tamquam Regulares extra Claustra vitam degentes; siquidem aliquot per singulas hebdomadas diebus ab Ecclesiis sibi commissis discedentes, in propriis Religiosis Domibus versabantur; sed in concernentibus curam Animarum, Ordinario Loci subesse, in reliquis vero, non Ordinario Loci, sed suis Superioribus subjectos remanere, de quorum licentia extra Claustra degunt.* Quum deinde similis recordationis Gregorius Papa XV. etiam Noster Praedecessor in sua generali, et perpetuo valitura Constitutione, quae incipit: *inscrutabili, per*

Et licet Literae Pii V. a Gregorio XIV. confirmatae fuerint.

III.
Nihilominus Clem. VIII. Regulares Animarum Curam in Indiis exercentes Ordinariis subjectos voluit.

IV.
Gregorius XV. generaliter omnes Regulares Curam exercentes Ordinariis subje-

quam omnes indistincte Regulares Animarum curam saecularium personarum exercentes, aut quoquo modo Sacramenta administrantes, Episcoporum visitationi, et correctioni subiecit; quibuscumque contrariis Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcumque personarum, atque Ordinum tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Militiarum, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, Congregationum, Societatum, et cujusvis alterius Instituti, etiam necessario, et in individuo exprimendi, nec non Statutis, consuetudinibus, etiam immemorabilibus, exemptionibus, indulgentiis, etiam in corpore juris clausis, aut ex causa, et titulo oneroso concessis, etiam Mari Magno, seu Bulla aurea, aut aliter nuncupatis, specialiter, et expresse de Apostolicae potestatis plenitudine plenissime derogaverit. Quum insuper Noster quoque Praedecessor Innocentius Papa X. in suis pariter Literis Apostolicis anno MDCXLVII. datis, quae incipiunt: *cum sicut accepimus*, confirmans praefatae Congregationis resolutionem editam in Causa *Angelopolitana* Indiarum Occidentalium novae Hispaniae, approbaverit ipsius Congregationis sententiam, quae ad propositum Dubium: *an Bulla Pii V. la 34. in ordine* (ea nimirum, cujus Nos superius meminimus) *concessa instante, et supplicante Serenissimo Rege Catholico, non ad petitionem Regularium sit revocata in Bullis Summorum Pontificum, in quibus exemptiones Regularium mitigantur*. Respondit: *agendum cum Sanctissimo, an velit declarare, Bullam non esse revocatam, illam tamen non suffragari, nisi in locis, ubi est defectus Parochorum*. Quum denique ipsi Catholici Hispaniarum Reges, de Sacrorum Canonum observantia optime meriti, et de Tridentini Concilii executione solliciti, Episcopis per Indias sibi subjectas constitutis opem auctoritatemque praestiterint, ut legitima jurisdictione in Regulares Animarum curam exercentes in suis respective Dioecesis, pacifice fruerentur: jam constat, ipsis fatentibus Hispaniae Nationis Scripturibus, neminem ex Regularibus nunc in iis Regionibus ad obeunda Parochialia munia in personas saeculares admitti, nisi praevio examine, et approbatione Episcoporum Localium, sive ipsorum respective Officialium; et tam Concilii Tridentini Decreta, quam Romanorum Pontificum Constitutiones hujusmodi Decretis consentaneas, in praedictis Regionibus suum robur, et observantiam obtinere.

Neque porro in Indiis Orientalibus ignota sunt eorundem Apostolicorum, et Conciliarium Decretorum statuta: siquidem ex Civitate Goana, celeberrimo in Indiis Orientalibus Lusitaniae Regno subjectis emporio, nuperrime accepimus, Venerabilem Fratrem modernum ipsius Civitatis Archiepiscopum, ipso praesertim favente Charissimo in Christo Filio Nostro Joanne Illustri Portugalliae, et Algarbiorum Rege, cujus perspecta pietas, et Ecclesiasticae disciplinae zelus hac etiam in re clarissime emicuerunt, atque adjuvante dilecto Filio Nobili Viro Marchione Castri Novi in praedictis Regionibus Pro-Rege, ac strenuo Regiae voluntatis Administro; concessam sibi a Tridentina Synodo jurisdictionem, et facultatem, quoad examen, et approbationem Regularium ad Animarum curam personarum saecularium deputatorum, intra Dioecesis suae fines, plenissime, ut par erat, exercuisse.

Sed quoniam eorum, quae bene statuta sunt, quaeque ad optimum Ecclesiarum statum maxime pertinent, perpetua et generalis executio, atque inconcussa observantia, magnopere Nobis cordi esse debet; neque committendum, ut ullus in posterum dubiis, et controversiis aditus pateat in hujusmodi rerum genere, in quo maximum Ecclesiasticae disciplinae momentum vertitur; ideoque motu proprio, et certa scientia, ac matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae potestatis plenitudine, volumus, statuimus, et ordinamus, praedicta Tridentinae Synodi Decreta, singulasque Apostolicas Constitutiones, tam a Praedecessoribus Nostri, quam a Nobis, in eorundem Decretorum confirmationem, ampliacionem, et extensionem editas, quoad Episcoporum jura, ac debitam ipsis subjectionem a Regularibus Animarum curam personarum saecularium exercentibus; ut nempe Regulares ipsi, etiam quantumvis exempti, ad hujusmodi curam obeundam, sine praevio Ordinariorum Locorum examine, et approbatione, accedere, aut in ea se ingerere nequeant, et in iis omnibus, quae ad praedictam curam quoquomodo pertinere dignoscuntur, eorundem Ordinariorum jurisdictioni, visitationi, et correctioni subiaceant; deinceps tam in praedicta Goana, quam in reliquis Indiarum Orientalium Civitatibus, Dioecesis, atque Provinciis, locum omnino habere, ac perpetuo, et incommutabiliter observari debere: decernon-

Archiepiscopus Goar jurisdictionem in Regulares ad Curam Animarum deputatos exercet.

Pontifex, Concilii Tridentini Decreta, et Constitutiones in hac re editas, in omnibus Indiarum Orientalium Regionibus locum habere decernit.

Et sub hac
dispositione
Regulares
cujuscum-
que Instituti
comprehendit.

tes, et declarantes, praesentes Nostras Literas omnes, et singulos Regulares quorumcumque tam Mendicantium, quam non Mendicantium Ordinum, Militiarum, etiam S. Joannis Hierosolymitani, Congregationum, Societatum, etiam Jesu, et cujusvis alterius Instituti etiam speciali mentione digni, ac necessario, et in individuo exprimendi, ac quibusvis privilegiis, et exemptionibus suffulti, omnino arcere et afficere, eosque ad plenariam, et integram praemissorum observantiam fore efficaciter obligatos.

Praesentes
nullo defectu
notari posse
statuit.

Insuper easdem praesentes, etiam ex eo, quod Superiores Regulares, et caeteri quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi fuerint, nullo umquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut invaliditatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut alio quovis defectu etiam quantumvis magno, inexcogitato, ac substantiali, aut ex quocumque alio capite a jure, vel facto, aut statuto, vel consuetudine aliqua, resultante, aut quocumque alio colore, vel causa quantumvis privilegiata, etiam in corpore juris clausa, ac tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, in jus, vel ad controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci vel adversus eas restitutionis in integrum, aperiitionis oris, reductionis ad viam, et terminos juris, sive aliud quodcumque facti, gratiae, vel justitiae remedium impetrari posse; sed ipsas semper perpetuoque validas, firmas, et efficaces esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, necnon Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae Nuntios, ac alios quavis auctoritate et potestate fungentes, in quavis Causa et instantia, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere: et si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Aliter judicati prohibet.

Contrariis
plenissime
decurat.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo; necnon memoratis San-

cti Pii V., et Gregorii XIV. Praedecessorum praedictorum respective Literis, caeterisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, etiam in Conciliis Generalibus editis, etiam specialiter in favorem quorumcumque personarum, atque dictorum Ordinum tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, Societatum, etiam praedictae Militiae Sancti Joannis Hierosolymitani, et cujusvis alterius Instituti, etiam Societatis Jesu, ac Monasteriorum, Collegiorum, Domorum, ac Locorum Regularium quorumcumque, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, vel consuetudinibus etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque, indultis, et privilegiis, etiam ex causa, et titulo oneroso, vel in limine foundationis, et in Mari Magno, seu Bulla aurea, aut aliter nuncupatis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, et cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, nec non irritantibus, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine similibus, etiam ad Imperatoris, Regum, Reginarum, et Rerumpublicarum, et quorumvis aliorum Principum, et Personarum, quacumque Ecclesiastica, vel Saeculari dignitate fulgentium instantiam, seu eorum intuitu, et contemplatione, ac etiam consistorialiter, et alias quomodolibet, etiam per viam communicationis et extensionis, concessis, et iteratis vicibus approbatis, et innovatis. Quibus omnibus; quoad ea, quae praesentibus quomodolibet adversantur, etiam pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, et formis, specialis et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, ac quaevis exquisita forma servanda foret, tenores hujusmodi ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, inserti forent, praesentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Et quia difficile foret praesentes Literas, ad singula quaeque loca, in quibus de eis fides forsitan facienda foret, deferri, etiam volumus, et eadem Apostolica auctoritate decernimus,

Ejusde
transumpti
tribuit.

quod illarum transumptis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et Sigillo aliqujus personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, in Iudicio, et extra, ac ubi opus fuerit, eadem prorsus adhibeat; quae ipsi praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, innovationis, declarationis, sive extensionis et ampliationis, derogationis, voluntatis, statuti, ac decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, sexto Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

II.

DEFINITIO

Ac determinatio Causarum inter Regimen Bononiae, et Communitates Medicinae, Ganzanighi, Villaefontanae etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Solicitudinem providi Principis cum id praecipue deceat animadvertere, ut Provinciarum suarum recte instituta divisio inviolabiliter observetur, et quaelibet inferiores Civitates, Oppi-

da, Castra, et Villae, in iis potissime, quae spectant ad publicum cujuslibet Provinciae regimen, et universalem administrationem majoris Civitatis, cui subsunt, ejusque legitimorum Praesidum jurisdictionibus, et sanctionibus obediant, ac unusquisque, caeterorum instar communia onera ferat, propter odiosas quorundam immunitates, et exemptiones, id, quod aliquibus indebite remittitur in magnum aliorum damnum refundatur; ex debito proinde supremae potestatis nostrae, quoties, turbato rerum ordine, aliqujus Provinciae unitatem scindi, et universitates, privatasque personas subjectionem excutere; atque ab oneribus se se subtrahere conspiciamus, et exinde lites, et discordias praesertim ab antiquo tempore exortas adhuc vigere, toties ad eas radicitus praecidendas, et extirpandas, actribuendum tandem unicuique jus suum, animum nostrum opportune intendere non recusamus.

Sicut itaque accepimus, et aliunde quoque praecedenter ignotum Nobis non erat, inter Communitates Castri Medicinae, annexarumque Terrarum Villaefontanae, et Ganzanighi ex una, ex Administratores Datii magni, seu Gabellae grossae Civitatis Bononiae ex altera parte, lis gravissima antiquitus exorta fuit super eo, an Communitates praefatae ad hujusmodi Datii solutionem tenerentur, necne: quamvis autem (antiquioribus aliis Decretis consulto praetermissis) Auditor Generalis Legationis Anno millesimo quingentesimo nonagesimo, subinde Auditor Vice-Legati Anno millesimo quingentesimo nonagesimo tertio unanimi sensu quoad possessorium indulissent Medicinensibus beneficium manutentionis in quasi possessione praetensarum exemptionum, et immunitatum, quoad petitorium tamen subinde pronunciatum fuit favore Administratorum Gabellae: eadem vero causa in gradu appellationis Auditorio Rotae commissa, et coram bo. mem. Magistro Buratto tunc uno ex ipsis Rotae Auditoribus proposita, post editum rescriptum, ut videretur de bono jure etiam ad effectum manutentionis, resolutum fuit Anno millesimo sexcentesimo decimo septimo, non esse dandum Mandatum de manutenendo Administratoribus Gabellae grossae, et Anno deinde millesimo sexcentesimo decimo nono esse locum descriptioni Mercium, juxta Decisiones ducentessimam octuagesimam quintam, et tercentessimam nonagesimam octavam inter im-

Relatio litis jamdudum introducta in eo, an Communitas Castri Medicinae etc. teneatur ad solutionem Datii magni.

Sanctio poenalis.

Dat. die 24. Feb. 1746.

Exordium.

pressas coram eodem Buratto. Cumque postea lis continua fuisset sub examine petitorii, et pro parte Medicinensium deduceretur: quod licet per felices recordationis Bonifacium Papam IX. Praedecessorem Nostrium Terrae Medicinae, annexaeque Villae fuissent Bononiensi Provinciae unitae, et incorporatae, attamen per bonae memoriae Balthassarem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Cossam nuncupatum, dum Legati munere fungebatur, ab eadem Provincia fuerant dismembratae, proinde coram eodem Buratto, et successive coram similis memoriae Magistro Ubaldo tunc dicti Tribunalis itidem Auditore, disceptato peculiari dubio super subsistentia recensitae dismembrationis, resolutum fuit constare de dismembratione juxta alias Decisiones pariter impressas, octingentesimam vigesimam octavam coram Buratto, atque alias geminas coram Ubaldo, inter recentiores decisionem septuagesimam, et decisionem centesimam septuagesimam primam parte quinta tomo primo, adversus quas decisiones cum Administratores praefati deduxissent posteriores Apostolicas Literas piaae recordationis Martini Papae V. etiam Praedecessoris Nostri, per quas praefata dismembratione tamquam illegitima de medio sublata, memoratas Communitates, et Loca Bononiensi Provinciae reuniverat, et incorporaverat, adhuc tamen sub speciali dubio responsum fuit, reunionem Martini V. non suffragari, prout ex decisione quadringentesima nonagesima sexta parte quinta tomo secundo recentiorum.

Quia vero quaestiones de unione, vel dismembratione praefatorum locorum, utpote percutientes jurisdictionalia Civitatis Bononiae, non ad peculiare Administratores Gabellae grossae per felices recordationis Eugenium Papam IV. usque ab Anno millesimo quadringentesimo trigesimo secundo Archigymnasio Bononiensi applicatae, sed praesertim, et directe pertinebant ad Regimen Civitatis Bononiae in illa causa neutiquam citatum, cujus proinde iura infirme, et non satis, aut plene deducta, haud poterant sic per indirectum laedi, aut vulnerari, hinc idem Regimen e re sua putavit, novum contra memoratas Communitates instruere Judicium, prout instruxit coram Congregatione Confinium. Verum deinde a recolendae memoriae Urbano Papa VIII. Praedecessore quoque Nostro, commissa hujusmodi

nova causa tunc existenti Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Camerario, qui procederet cum Voto Camerae, haec postquam Anno millesimo sexcentesimo quadragésimo septimo mandavit, ut, pendente lite, Medicinenses summas pro oneribus solvi solitas deponerent juxta mentem Tribunalis, prout de facto in aliquibus quantitativis fuerunt depositae, plures resolutiones edidit inter se varias; prius etenim rescripsit Anno millesimo sexcentesimo quadragésimo nono Communitates praefatas non esse de districtu, neque de Comitatu in casu, et ad effectum, de quo agebatur; Inde vero cum pro Gabella Vini, quae Cameralis est, Conductor Camerae Apostolicae Anno millesimo sexcentesimo octuagesimo primo Medicinenses adstringeret ad solutionem, ipsi vero praetenderent manutenendos esse immunes per Bononiae Regimen ab hoc non minus, quam a caeteris oneribus Cameralibus, memoratum Camerae Tribunal praetensioni huic primo loco adhaesit, ac subinde Anno millesimo sexcentesimo octuagesimo secundo recedendo a decisis, declaravit Regimen non teneri: successive autem Anno millesimo sexcentesimo nonagesimo octavo sub novo examine positae resolutionibus Annorum millesimi sexcentesimi quadragésimi noni, et millesimi sexcentesimi octuagesimi secundi perstitutum fuit in decisis Anno millesimo sexcentesimo quadragésimo nono quoad onera Communitativa tantum, et in decisis Anno millesimo sexcentesimo octuagesimo secundo quoad onera Cameralia tantum, ita ut Regimen non teneretur manutenere Medicinenses exemptos juxta conventiones Anni millesimi quadringentesimi undecimi, indultoque post hujusmodi rescriptum utrique parti beneficio novae Audientiae, causaque reposita die decima quinta Junii Anni millesimi sexcentesimi nonagesimi noni, suffragia aequaliter scissa fuerunt, nullaue capta resolutione negotium principale remansit ab inde in posterum indecisum, etiamsi posterioribus atque etiam intermediis temporibus, subalternae quaedam quaestiones coram pluribus Judicibus, et signanter Anno millesimo sexcentesimo septuagesimo quarto coram bonae memoriae Cardinali Bonacursio Legato, et Anno millesimo sexcentesimo octuagesimo sexto coram Magistro Costaguto tunc Camerae Apostolicae Clerico excitatae fuerint, vel super assertis attentatis, et innovationibus pendente lite sequutis, aliisque

Novallitis instauratio etiam super aliis iudicantibus.

incidentibus, et emergentibus, juxta varietatem casuum variis quoque Decretis resolutae.

Recurso autem ad Nos habito ex parte Bononiensis Regiminis per supplicationes humiliter expositas prius ab olim Marchione Paride Maria de Grassis, et postea a dilecto filio Fulvio Comite de Bentivoliis Civitatis Bononiae Senatoribus, et Oratoribus apud Sanctam Sedem, relatisque praejudiciis gravissimis, quae caeteris Bononiensis Provinciae Communibus, Aerarioque Civitatis notissimis de causis admodum exhausto, irrogata fuerant, et adhuc irrogabantur, ex quo Medicinenses, eorumque Consortes, per tempus ultra centenarium, sub motivo litis penditis, onera communitativa, et cameralia subire omnino recusabant, immo introductis, vel adauctis quampluribus mercimoniis, nulla persolvebant datia, vetitasque fraudes passim committebant; implorata fuit benignitas nostra, ut per opportunum, expeditumque remedium veteri huic gravissimo malo finis aliquando imponeretur, ne reassumpto judiciali tramite litis jam per seculum et ultra indecisae, renovatisque utrinque dispendiis, diu nimis contentiosis terminus expectaretur; Materia vero, et petitio praefati Regiminis suprema providentia nostra dignae eum apparuerint, causam, et causas a quibusvis Judicibus, et Tribunalibus ad Nos revocavimus, utque omnia rite, recteque procederent, dilecto filio Magistro Clementi Argenvilles Praelato Domestico, et Auditori Nostro specialiter mandavimus, ut susceptis hinc, et inde scriptis informationibus facti, et juris per utramque partem praesentandis, illisque invicem communicatis, receptisque similiter responsionibus, et replicationibus, ac defensoribus collitigantium, quantum oportuisset, oretenus etiam auditis, omnia Nobis distincto ordine referret.

Qua potestate facta, Pars utraque copiosissimas informationes impressas porrexit cum summariis tum recentiorum, tum veterum documentorum, praesertim vero eorum, quae in libro quodam Privilegiorum, atque exemptionum Medicinae Typis Bononiae dato Anno millesimo sexcentesimo sexagesimo octavo continentur. Illisque omnibus sedulo examinatis, cum praefatus Magister Clemens Auditor Noster ad meliorem rei elucidationem, difficultates, quas mente conceperat, Partibus in scriptis pandidisset, et Nos etiam, ne quid remaneret occultum, in Apostolicis secretioribus Tabula-

riis monumenta omnia etiam antiquissima ad rem facientia inquiri, atque inde extrahi fecissemus, hinc diffusissimae responsiones, et replicationes utrinque supervenerunt, et ita non solum, quae antiquitus coram variis Judicibus Bononiensibus, quae pariter in Auditorio Rotae coram Buratto, et Ubaldo praedictis, quaeque rursus in tribunali Camerae, ipsa Camera interdum comparente, et jura Medicinensium coadjuvante, et coram aliis quoque Judicibus, sed quamplura insuper de nova inventa documenta deducta, et matura respective ponderatione ventilata fuerunt, ac per diutinam fere biennem collectationem discussa.

Factaque demum ab ipso Magistro Clemente Auditore Nostro rerum omnium plenissima relatione, atque a Nobis ipsis inter tot gravissimas Principatus Nostri curas, ad Lancem Justitiae, et aequitatis, momentis omnibus rationum ab unaquaque parte expositarum perlustratis, atque libratis, cum sane cognoverimus, negotium in duo potissima capita dividi: unum scilicet, utrum Terrae, et Communitates Medicinae, Villaefontanae, et Ganzanighi fuerint, et sint de districtu, et Comitatu Bononiae, seu potius distinctum, et particulare Territorium constituent: alterum vero, utrum posito, quod sint de Comitatu, et districtu, reputari, tractari, et gubernari debeant ad instar caeterorum locorum, et Communitatum Comitatus Bononiae tam in ordine ad Jurisdictionalia, quam respectu onerum tam Cameralium, quam communitativorum, seu potius legitimo gaudere possint aliquo speciali privilegio, et exemptione: divino semper implorato praesidio, Motu proprio, certaue scientia, ac matura deliberatione nostris, et de Apostolicae potestatis plenitudine, utrumque controversiae caput, in hunc, qui sequitur, modum, et formam, suprema auctoritate Nostra decidimus, et terminamus: sicque perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observari volumus, et mandamus videlicet.

In primis debito ordine a prioris capite exordientes, cum recognoverimus, enunciatas Terras Medicinae, Villaefontanae, et Ganzanighi usque ab Anno millesimo tercentesimo nonagesimo secundo per Bonifacium IX. praedecessorem praedictum, Comitatu Bononiensi fuisse unitas, adnexas, et incorporatas, et quamvis memoratus Balthassar Cardinalis Anno millesimo quadringentesimo tertio illas ab eodem

Et quaestio-
num capita
ad duo res-
tringend.

Decidit ut
infra.

1.
Oppidum
Medicinae, et
annexas Ter-
ras esse de
Comitatu
Bononiensi.

Recurratur
ad Pontif.

Qui causam
ad se advocat,

Illamque
cognoscat.

Comitatu dismembrasset, attamen dictum Martinum V. Praedecessorem successive, Anno scilicet millesimo quadringentesimo decimo nono, dismembrationem antedictam, etiam tamquam nullam, et illegitimam revocasse, easdemque Terras de novo Comitatu Bononiensi incorporasse pariter, et univisse, ita ut deinceps de Comitatu hujusmodi esse intelligerentur, ac ab omnibus censi deberent, et appellari, illasque Civitatis dominio, potestati, jurisdictioni, et arbitrio subiecisse, et supposuisse; cumque itidem Nobis plene constiterit de subsequuta, et quidem in omni genere amplissima dictae Martinianae reunionis observantia, nam felicitis recordationis Sixtus Papa IV. similiter Praedecessor Noster, dum Anno millesimo quadringentesimo septuagesimo quinto de consilio trium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium quaestionem confinium inter Bononienses, et Imolenses definivit, non modo tales designavit confines per quos reipsa memoratae Terrae intra ambitum Territorii Bononiensis necessario includebantur, sed expresse quoque declaravit, Medicinae Castrum Bononiensibus esse subjectum. Item ejusdem recordationis Noster pariter Praedecessor Julius Papa II. Anno millesimo quingentesimo septimo in geminis ejus literis in forma Brevis ad supplicationem Medicinensium indultis, et expeditis, eos de districtu, et Comitatu Bononiensi reputavit, et palam enunciavit, prout similiter similis recordationis Paulus Papa III. Noster itidem Praedecessor Anno millesimo quingentesimo quadragesimo septimo confirmando augmentum Salarii Praetoris Medicinae a Bononiensi Senatu statutum, Medicinae oppidum tamquam sub districtu, et dominio Civitatis Bononiae existens, enunciare non dubitavit.

Quibus Pontificiis actibus cum adstipulare comperti fuerint per duo fere saecula ab unionem Martinianam, usque ad tempus litis motae per Regimen, alii publici, privatiue Actus pene innumeri, comprehensionem Medicinensium sub districtu, et Comitatu Bononiae unisonis semper expressionibus praeseferentes; Legati enim, et Vice-Legati, Auditores, aliisque Judices Bononiae in ipsismet sententiis super praetensis privilegiis, et exemptionibus Medicinensium latis, qualitatem districtualem, seu Comitatusensem ad Medicinensium petitionem perpetuo enunciarunt; Medicinenses ipsi, eorumque uniti, in resolutionibus consiliaribus;

publicis Instrumentis, actibusque Judicialibus se se tamquam de Comitatu, et districtu Bononiensi asserere, exprimere, palamque evulgare non destiterunt, et ita quoque servarunt usque ad praefata tempora litis motae Magistratus Bononienses in eorum provisionibus, et ordinationibus; qui praeterea non modo per Praetores a Regimine extractos, prout extrahuntur usque ad praesens, easdem Terras gubernabant, verum insuper Capitaneos deputabant, Consiliarios eligebant, bonorum communalium divisionibus praebebant, datia exigere faciebant, licentias pro contrahendis nomine Communitatis debitis impartiebantur, caeterosque Jurisdictionis Actus super praedictis, non secus, ac super caeteris subjectis Communitatibus exercebant.

His itaque omnibus, ac plerisque aliis probe consideratis, ac praesertim unione Bonifaciana, et reunionem Martinianam, tot subsequitis Pontificiis Actibus, ac diuturna, amplissimaque fere his centenaria observantia communitatis, et comprobatis, quorum omnium, et singulorum tenores hic pro expressis, ac de verbo ad verbum insertis haberi volumus, aliisque iustis de causis nobis notis, animumque nostrum, etiam independentem a praemissis, rationabiliter moventibus; Supremo judicio, et potestate nostra decernimus, decidimus, ac declaramus, et ex certa scientia, animique nostri matura deliberatione praecipimus, et mandamus, oppidum Medicinae, annexasque Terras Villafontanae, et Ganzanighi, earumque Territoria, et Communitates, et particulares Personas de districtu, et Comitatu Bononiensi fuisse, et esse, ac in posterum censendas, et reputandas fore, ad instar aliarum Communitatum Gubernio, et Civitati Bononiae sine ulla controversia subjectarum: Exceptiones vero pro parte dictarum Communitatum late allegatas tam adversus unionem Bonifacianam ex capite assertarum revocationum, sive scilicet per posteriorem ejusdem Bonifacii Praedecessoris Bullam editam die vigesima prima Decembris Anno millesimi quadringentesimi secundi, sive per dismembrationem factam Anno millesimo quadringentesimo tertio per antedictum Balthassarem Cardinalem, sive demum per Acta sessionis ultimae Constantiensis Concilii, quam etiam adversus Martinianam reunionem, ex praetensis subreptionis, et obreptionis Capitibus, prout quoque ex vigesimo primo subscu-

ro, incohaerente, ac prorsus inefficaci inter quaedam dicti Eugenii IV. Praedecessoris Capitula, tamquam insubsistentes, inanes, et irrelevantes, ac nullius roboris declaramus, atque rejicimus; ac propotiori cautela, dismembrationem praefatam jam a supradicto Praedecessore Martino V. revocatam, ac de medio sublatam, praefatumque itidem Capitulum vigesimum primum, nec non praefatas, et alias quascumque Sententias, Decreta, et Provisiones Legatorum, Vice-Legatorum, et aliorum quorumvis Judicium, ac Tribunalium, etiam Rotae, et Camerae Apostolicae, et alia quaevis in contrarium quomodolibet facientia, motu, scientia, et potestatis plenitudine praedictis revocamus, et abolemus, ac respective irritamus, et annullamus, recensitasque Bonifacianam, et Martinianam unionem, atque reunionem, contrariis quibuscumque non obstantibus, iisdem motu, scientia, et Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium approbamus, confirmamus, et de novo concedimus, atque innovamus, illisque novae, ac perpetuae firmitatis robur adjicimus.

II.
Communitates dicti Oppidi, et Terrarum vicinarum gubernari debent a Legato Sanctae Sedis, et Regimine Bononiensi.

Hinc autem ad definitionem secundi ex duobus propositis controversiarum capitibus cohaerenter ad praemissa procedentes, easdem profecto Communitates in posterum, et in perpetuum per Sanctae Sedis Apostolicae Legatos, ac Bononiae Regimen, ejusque Magistratus juxta pervulgata capitula felices recordationis Nicolai Papae V., Gregorii Papae XIII. et Gregorii Papae XV. Praedecessorum Nostrorum, ac eo prorsus modo, et forma, quo caeterae omnes indubitanter subjectae Communitates tractantur, et gubernantur, in omnibus tractari, ac gubernari praecipimus, et mandamus: id tantum quoad jurisdictionalia ex conventionibus usque ab Anno millesimo quadringentesimo undecimo inter Medicinenses, et Regimen tunc populare Civitatis Bononiae initis, utpote per Gregorium Papam XIII. Praedecessorem praefatum confirmatis, declaramus, et respective praeservantes, ut scilicet Praetor a Civitate ad eorumdem locorum gubernium de more mittendus, illorumque Incolis, et Habitatoribus in Civilibus, et Criminalibus jus dicturus, attendere, et observare debeat municipalia praefatarum Terrarum Statuta legitime condita ante memoratam conventionem Anni millesimi quadringentesimi undecimi, quatenus adsint, et praesentibus no-

stris literis non adversentur; quatenus vero non existant, sicut etiam in iis, in quibus forte non disponunt, procedat juxta Statuta Superioris Civitatis Bononiae, ubi haec de controversis materiis disposuerint, sin minus secundum juris dispositionem.

Quod vero attinet ad onera realia, personalia, et mixta, pro eo sane, quod ad onera Cameralia spectat, ea videlicet, quae a Romanis Pontificibus Ecclesiasticae ditionis subditis imposita sunt, quaeque juxta Constitutiones Apostolicas, et commune Doctorum placitum, sub Cameralium nomine veniunt, sive haec directe per Camera Apostolicam, ejusque Ministros, et Affictuarios, seu potius ab ipso Regimine, et Camera Bononiae, ejusque Datariis, et juribus, et in representantia praefatae Apostolicae Camerae exigantur: ad haec equidem onera, ad instar caeterarum huic Apostolicae Sedi subjectarum Communitatum, Medicinenses quoque, eorumque unitos, ac Consortes, non minus pro praeterito, quam pro praesenti, et futuro tempore omnino teneri, ac obligatos fuisse, et esse decidimus, definimus atque mandamus: Bononienses vero ad illorum relevationem, seu reintegrationem, vel ad solvendum Cameralia onera pro ipsis Medicinensibus, et unitis, neque ex conventionibus Anni millesimi quadringentesimi undecimi, illarumque spiritu, seu interpretatione, nec alio quovis titulo, aut ratione astringi potuisse, vel in futurum posse declaramus. Id ipsum vero, quod de Cameralibus oneribus definimus, atque praescribimus, ad onera quoque illa communitativa, Gabellas, et Datia, quae ad Cameralium onerum solutionem applicata fuerunt, prout etiam ad alia communitativa, quae vigeant ante conventiones Anni millesimi quadringentesimi undecimi, tamquam taxative loquentes de exemptione ab oneribus ex tunc in futurum imponendis, extendimus, et ampliamus.

Quo vero ad caetera onera communitativa, Gabellas, et Datia, quae post praefatas conventiones per Civitatem, et Regimen Bononiae legitime fuerunt imposita pro publicis, et communibus ejusdem Civitatis, et Comitatus indigentis, et quibus respective caetera subjecta Civitati Communia generaliter tenentur, illis quidem exemptionem, et immunitatem indultam, seu concordatam in praefatis conventionibus Anni millesimi quadringentesimi unde-

Statuit illas teneri ad solutionem onerum Cameralium.

Quo vero ad alia onera decernitur ut incorpore.

cimi, attenta illarum confirmatione per dictum Praedecessorem Gregorium XIII. concessa Medicinensibus; eorumque consortibus suffragari decidimus, usque tamen ad diem quintam Novembris Anni millesimi sexcentissimi nonagesimi primi, et non ultra; ab eo vero tempore cum evulgata fuerit amplior, saluberrima Constitutio piae memoriae Innocentii Papae XII. Praedecessoris nostri revocatoria quarumvis exemptionum quomodocumque obtentorum, et indultorum, tam ab oneribus Cameralibus, quam etiam a Communitativis; etiamsi exemptiones huiusmodi fuissent Apostolica quoque auctoritate semel, aut pluries confirmatae, approbatae, revalidatae, et innovatae, vel per Judicum auctoritatem canonizatae, quam deinde Constitutionem felicitis recordationis Clemens Papa XII. pariter Praedecessor noster per alteram editam idibus Januarii Anni millesimi septingentesimi trigesimi secundi confirmavit, et renovavit, a praefato proinde tempore editae Constitutionis Innocentii XII., declaramus exemptiones omnes ab oneribus Communitativis, Datis, et Gabellis huiusmodi, contentas in conventionibus Anni millesimi quadringentesimi undecimi, una cum earum quibusvis etiam Apostolicis confirmationibus, et judicialibus, vel extrajudicialibus approbationibus, et canonizationibus, omnino cessasse, et penitus abrogata remansisse, neque ad evitandam earumdem Constitutionum censuram, ullum cujuscumque allegatae onerositatis titulum Medicinensibus, eorumque Consortibus suffragari posse, et sic a tempore, ut supra, etiam ad onera praedicta Communitativa, Gabellas, et Datia tam praecedenter, quam subinde imposita, ac in futurum forsitan imponenda, ad instar caeterarum oneribus huiusmodi subjectarum Communitatum persolvenda obligatos fuisse, et esse decidimus, definimus, atque praecipimus.

Et quid respectu onerum praeteriterum.

Ne autem ex antiqua, et pervetusta lite, quam hac nostra perpetuo valitura definitione, Deo dante, qui pacis auctor est, et amator, terminamus, et extinguimus, alia nova lis exoriatur, et subrescat super praeteritorum onerum liquidatione a tempore, quo illa deberi mox supra statuimus, praememoratas Communitates Medicinae, Villaefontanae, et Ganzanighi ad eorum dumtaxat onerum sive Cameralium, sive Communitativorum, Dationum, et Gabellarum solutionem cogi pro nunc,

et compelli volumus, quorum dies cessit a Kalendis Januarii nuper incepti Anni a Nativitate Domini millesimi septingentesimi quadragessimis sexti, et respective cesserit in posterum: Quo vero ad praeterita onera, Datia, et Gabellas lite pendente maturata, et non soluta, supersederi mandamus in eorum exactione, donec fuerit vera eorum quantitas coram nobis discussa, et liquidata, quam propterea discussionem, et liquidationem nobis, et supreme iudicio Nostro similiter reservamus.

Cum vero praeter quaestiones coram Nobis primario propositas, et ut supra definitas, peculiariter pro parte Bononiensis Regiminis, atque Administratorum Datii magni, quod vulgo *Gabella Grossa* nuncupatur, a Nobis postularetur, ut Medicinensibus, eorumque Unitis, Opificia diversarum specierum tam introducta, quam forte imposterum introducenda, omnino prohiberentur; propter damnum inde resultans tum respectu datorum, quae ab illis ratione penditiae litis denegabantur, tum quoad merces exteras, quae contra Edictorum, Bannimentorum, aliarumque Provincialium Ordinationum leges, fraudulenter, et praetensae immunitatis obtentu, introduci, et retineri dicebantur, tum denique propter earumdem mercium extractionem, et disseminationem, quae simili arrogata exemptione, per loca Bononiensis Provinciae, cum publico, privatoque damno fieri asserebantur; Nos in hoc quoque supremum iudicium Nostrum proferentes, opificia cujusvis generis Terris, aut Territoriis Medicinae, Villaefontanae, et Ganzanighi, earumque Incolis, et Habitatoribus, sive jam introducta, sive imposterum introducenda, tamquam ad publicam utilitatem, et universale commodum tendentia, nullatenus interdiciamus. Quia tamen propter hoc nullum ipsi Civitati damnum, seu praedictum in iuribus suis irrogari posse intendimus, idcirco a supradicta permissione excipimus, et pro exceptis, et non comprehensis haberi volumus omnia, et singula Opificia, omnesque, et singulas Artes, quae ex concessione Apostolica soli Civitati hactenus indulta fuerunt, aut imposterum attribuentur, atque adeo in ipsa Civitate dumtaxat exerceri possunt, vel poterunt, privative, et exclusive ad reliqua loca Comitatus Bononiae. Ne autem in iis quoque, quae, ut supra permessa sunt, fraus ulla committatur quoad Onera, Datia, et Gabellas,

Praeservat dicto Opidum et Terris ea opificis; quae soli Civitati non sunt attributa.

quibus praefatas Terras obnoxias esse declaravimus; Magistratibus Civitatis, ac dictorum Onerum, Datorum, et Gabellarum Administratoribus, ad quos spectat, et prout spectat, praecipimus, et mandamus, ut eorundem Datorum, Gabellarum, et onerum exactioni sedulo incumbant, dictasque Terras, et earum Homines ad illorum solutionem omnino adstringant, cum eadem prorsus potestate, qua reliquos Comitatus, Terras, et Homines, eisdem Oneribus, Datis, et Gabellis obnoxios, cogunt, et adstringunt: nec non pro fraudibus evitandis, aut detegendis, in Terris, vel Territoriis praefatarum Communitatum, et ubi magis opportunum reputaverint, Officiales, et Inspectores cum opportunis facultatibus ad suum libitum deputent, atque retineant.

Utrique demum Parti super praemissis omnibus perpetuum silentium imponimus, atque os ocludimus, utque praesentes literae plenarium semper effectum, et executionem obtineant, palam edicimus, et declaramus, quidquid a Nobis in eisdem literis sancitum, et definitum fuit, non solum pro recta Justitiae administratione, et ea, qua fungimur supremi Iudicis auctoritate decisum a Nobis, ac definitum fuisse, sed etiam pro communi Bononiensis Provinciae utilitate, aliisque de Causis superius memoratis, motu proprio, ac plenissima, quae nobis divinitus concessa est, supremi Principis potestate a Nobis statutum, decretum, atque sancitum esse.

Decernentes praesentes literas, etiam ex eo, quod praedictae Partes, et alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, vel habere praetendentes, illis non consenserint, vel etiam, quantum forsitan optassent, auditum non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, et legitima, etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, aut ex quocumque capite a jure, vel facto, aut Statuto, seu consuetudine aliqua resultante, seu etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, aut quocumque alio colore, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, aperiitionis oris, reductionis ad viam, et terminos juris, aliudve facti, gratiae, vel

justitiae remedium impetrari, seu quomodolibet concessio, et impetratio, quempiam uti, seu se juvare in Iudicio, vel extra posse; sed eadem praesentes, omniaque, et singula in eis constituta, decreta, et definita, semper, et perpetuo valida, firma, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci. Sicque, et non aliter per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, nec non ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, et Vice-Legatos, atque alios quavis auctoritate, et potestate fungentes, ac dignitate, et honore fulgentes, in quavis causa, et instantia, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, definiri, et interpretari debere, irritum quoque, et inane, si secus super his, vel eorum aliquo a quoque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Quocirca Dilecto Filio Nostro Georgio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali ab Auria nuncupato, Nostro, et Sedis Apostolicae de Latere Legato Bononiae commoranti, expresse committimus, quatenus statim visis praesentibus, ad immediatam, et integram earum executionem, quocumque judiciali actu postposito, brachium suum fortiter, et efficaciter impertiatur, sicque ipsum Georgium Cardinalem Legatum, caeterosque pariter ejus successores in perpetuum pro tempore futuros Legatos, ac Vicelegatos, quoties, et quandocumque requisiti fuerint, sua auctoritate semper adesse volumus, et mandamus, ut quaelibet a Nobis sive respectu Jurisdictionis, sive respectu solutionis onerum Cameralium, et Communitativorum, omnisque generis Datorum, et Gabellarum, per ipsas praesentes definita, et constituta sunt, expeditum, et plenarium finem, et effectum omnino sortiantur, et obtineant, quocumque recurso, appellatione, seu inhibitione cujusvis Iudicis, et Tribunalis, omnino posthabitis, et non attentis, praeterquam commissione nostra dumtaxat, aut successorum nostrorum manu signata.

Non obstantibus, quatenus opus sit, de non tollendo jure quaesito, aliisque nostris, et Cancellariae Apostolicae regulis, ac recolendae me-

Perpetuum
silentium
utrique Par-
ti imposuit.

Clausulae.

Commissio
Cardinali
Legato pro
tempore pro
praemisso-
rum obser-
vatio.

Derogatio
contraria.

morae Pii Papae IV. Praedecessoris nostri de gratiis interesse praedictae Camerae Apostolicae quomodolibet concernentibus in eadem Camera registrandis, et insinuandis, aliisque Apostolicis, etiam in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis specialibus, vel generalibus Constitutionibus, nec non Civitatis, et Provinciae Bononiensis, ac Communitatum praedictarum, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis respective Statutis, Consuetudinibus, usibus, et stabilimentis, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, illis, earumque Praesidentibus, et Personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, nec non irritantibus, et aliis decretis, etiam per modum Statuti, et perpetuae ordinationis in genere, vel in specie, ac alias quomodolibet, etiam iteratis vicibus concessis, approbatis, et innovatis, Privilegiis pariter, Diplomatum, Literis Patentibus, Capitulis, Conventionibus, Decretis, Sententiis, et aliis contentis in libro, cui Titulus: *Privilegia, Exemptiones, et alias ad favorem Communitatis Medicinae: Bononiae impresso Anno Domini millesimo sexcentesimo sexagesimo octavo*, Decisionibus quoque, et Sententiis editis contra Administratores Gabeliae grossae praedictae coram Buratto, et Ubaido antedictis, ac rescriptis omnibus praedictae Camerae Apostolicae, et Judicatis quibuscumque cujusvis judicis, et Tribunalis quacumque potestate fungentis, etiam Legati a Latere, Vicelegati, et Gubernatoris Generalis; Quibus omnibus, caeterisque contrariis quibuscumque, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita, servata, inserti forent, praesentibus pro plene, ac sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expressé, ac latissime, et plenissime motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus harum serie derogamus; Eaque respective, quatenus praesentibus No-

stris Literis quomodolibet adversari compellantur, irritamus, revocamus, abrogamus et abolemus.

Volumus autem, ut earundem praesentium Transumptis, etiam impressis, manu aliquus Notarii publici subscriptis, et sigillo aliquus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus Fides in Judiciis, et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae definitionis, sanctionis, declarationis, Constitutionis, Decreti, Statuti, Mandati, abrogationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quinto, septimo Idus Martii Pontificatus Nostri Anno Sexto.

J. Datarius.

Pro D. Card. Passioneus.

Joannes Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

ARCHICONFRATERNITATI

Doctrinae Christianae de Urbe conceditur Ecclesia Beatae Mariae Virginis de Planctu.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Salutaris Doctrinae fontes immensa Dei bonitate humano generi resecratos, ad alendas, ac roborandas potissimum tenéras Ecclesiae plan-

Fides p-
standa t-
sumptis.

Sanctio.

Die 6. M-
tii 1746.

III.

Exordium

tas assidua cura derivari, et singulis quibusque succrescentibus stirpibus abunde propinari, pro imposito Nobis Pastoralis Officii munere, cupimus; ut veniens statuto tempore Coelestis Paterfamilias, ac debitos ex eis fructus requirens, non ipsas arbores, tamquam infructuosas, succidi, et in ignem mitti jubeat, sed in beata Coeli vireta, aeternum victuras, per suas misericordiam transferri concedat. Qua quidem de re, quum anxiam solitudinem Nostram jam pridem communicaverimus cum Venerabilibus Fratribus universis Episcopis Ecclesiae Dei, per Encyclicas Literas datas die VII. Februarii anni MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II., quibus plura distincte praescripsimus, quae ad opus Dei in singulis Dioecesium promovendum apta et opportuna esse censuimus; in hac vero illustriori Dominici Agri portione Nobis peculiariter concredita, ex qua voluit Deus ipsum veluti Coelestium aquarum Caput ad universam Terrae superficiem irrigandam dimanare, hunc ipsum in scopum vigilando, atque instando, diligentiam studiumque Nostrum hucusque conferre non destiterimus; magnopere expedire judicavimus animum Nostrum intendere ad stabiliendum augendumque in hac Alma Urbe saluberrimum Institutum eximiae Sodalitatis Doctrinae Christianae nuncupatae; in eadem olim Urbe fundatae, atque erectae, cujus operosa, et assidua pietas exercetur in adjuvandis ejusdem Urbis Parochis, ad hoc, ut Pueri, et Adolescentes utriusque sexus, Catholicae Fidei rudimentis, ac necessariis Christianae Doctrinae institutionibus informetur; proinde ejusdem utilitatibus, et commodis, ad Dei gloriam, et Fidelium Animarum profectum, Praedecessorum Nostrorum exempla sequentes, uberius consulere decrevimus.

Sane postquam Sanctae mem. Pius Papa V. Praedecessor Noster per suas Literas in forma Brevis, datas sub Annulo Piscatoris die XXI. Octobris anni MDLXXII. Pontificatus sui anno VII., Congregationem Doctrinae Christianae in Alma Urbe jam tum institutam, et canonice erectam, pluribus, ac peculiaribus gratiis, atque favoribus cumulaverat; recolendae memoriae Paulus Papa V. etiam Praedecessor Noster per similes Apostolicas Literas in forma Brevis, datas Tuscoli die VI. Octobris anni MDCVII. Pontificatus sui anno III., ipsam Congregationem, nec non singulas illius Per-

sonas, et Ecclesias, nempe Sancti Martini Regionis Arenulae, et Sanctae Agathae Regionis Transtiberinae, eidem Congregationi Apostolica auctoritate concessas, sub Sua, et Sedis Apostolicae protectione suscipiens, eandem Congregationem Doctrinae Christianae in Basilica Principis Apostolorum in Archiconfraternitatem perpetuo erexit, et instituit, illiusque perpetuum Administratorem, et Protectorem constituit, et deputavit pro tempore existentem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem in Urbe praedicta, ejusque Districtu Romani Pontificis Vicarium in spiritualibus Generalem; ac ipsam Archiconfraternitatem, illiusque pro tempore Confratres, potestate et auctoritate aggregandi alias quascumque ejusdem Doctrinae Christianae Confraternitates per Orbem canonice institutas, et instituendas, aliisque facultatibus, nec non Indulgentiis, et spiritualibus gratiis abunde ditavit. Deinde etiam felicis recordationis Decessor Noster Clemens XII. ut adeo pium, ac necessarium opus, cujus ipse Praesidis munere olim perfunctus fuerat, majoribus semper incrementis augetur, eidem Archiconfraternitati redditus Congregationis Sancti Josephi, in Ecclesia Sancti Pantaleonis Regionis Montium, ipsamque Ecclesiam, Apostolica auctoritate etiam perpetuo applicavit, concessit, et assignavit.

Verum quum hujusmodi redditus, alique ex piis Confratrum, aliorumque Fidelium largitionibus, et dispositionibus adepti, impares adhuc esse dignoscantur ingentibus expensis, et sumptibus, quae ipsa Doctrinae Christianae Archiconfraternitas sustinere solet; dum, inter caetera, ad promovendam in Populo immaculae Doctrinae frequentiore audientiam, et respective sedulam Christianarum Institutionum explicationem, complura praemia diligentioribus pueris, et puellis per singulas Urbis Parochias distribuere, Mulieribus autem Doctrinam ipsam edocentibus, quae per easdem Parochias dispersitae, trecentarum numerum excedunt, Dotalia subsidia constituere, et Vestes elargiri consuevit: quum etiam praefatae Ecclesiae, quas ipsa Archiconfraternitas possidet, ambo quidem nimis angustae, alia vero ob nimiam ab Urbis centro distantiam, alia ob ruinosum, ad quem redacta est, statum, minus aptae sint frequentioribus Populi conventibus, et piis hujusmodi Instituti exercitiis, quae proinde huc illuc identidem transferri oportet: nos, quibus

saluberrimi hujus operis conservatio, atque etiam incrementum, magnopere, ut praediximus, cordi esse debet, eandem Archiconfraternitatem non modo amplioribus proventibus augere, sed etiam in aptiori, et laxiori Ecclesia collocare, et sub speciali coelestis praesidii tutela constituere deliberavimus.

De ecclesia
Beatae Mariae
Virginis
de Planctu.

Et satis nimirum ampla, et decenter extructa, et ad Religionis memoriam insignis est Ecclesia Beatae Mariae de Planctu, olim Sancti Salvatoris in Cacaberis nuncupata, in qua Deiparae Imago asservatur, celeberrimis in Alma Urbe prodigiis clara; quae quidem Imago olim ad ipsam Ecclesiam, de consensu tunc existentium tam SS. Laurentii et Damasi Sanctae Romanae Ecclesiae Diaconi Cardinalis dictae Parochialis Ecclesiae Collatoris, quam ejusdem Ecclesiae Rectoris, translata fuit; et in qua subinde Confraternitas sub invocatione ejusdem Beatae Mariae de Planctu canonice erecta extitit, quae postmodum nova Ecclesiae, et Oratorii Aedificia, qualia nunc conspiciuntur, non sine ingenti pecuniarum impendio extrui curavit; ibique Dei cultum, et Beatissimae Virginis honorem assiduis pietatis, et religionis operibus ad hunc diem laudabiliter prosequuta est. Hanc igitur Ecclesiam, ejusque Oratorium, una cum redditibus, et proventibus eidem adnexis, et ad hujusmodi Societatem Beatae Mariae de Planctu pertinentibus praedictae Archiconfraternitati Doctrinae Christianae concedere et applicare, non solum ipsi Archiconfraternitati, adeoque universo dilectissimae Urbis Populo proficuum et utile, ac saluberrimi hujus Instituti exercitiis aptum, et opportunum fore reputavimus, verum etiam gratum, et acceptum futurum esse duximus clementissime Coeli Reginae, quae quum sit increatae Sapientiae Mater, et Spiritus Sancti Sponsa, pium istud opus, ad agnitionem et amorem Dei, et praeceptorum ejus unice directum, ope ac patrocinio suo fovere, et promovere non recusabit.

Archiconfraternitas in ea
erecta sup-
primitur.

His ergo, aliisque rationabilibus Causis Nobis notis, animumque Nostrum moventibus adducti, omnemque statum, proprietates, et jura praedictae Archiconfraternitatis Beatae Mariae de Planctu, praecipue vero Instrumentum ipsum olim, ut accepimus, confectum super concessione Ecclesiae, conventionesque inter tunc existentes Rectorem, et ipsam Archiconfraternitatem B. Mariae Virginis de Plan-

ctu, illiusque Officiales initas die XXII. Julii anni MDXLVI. per acta quondam, tunc in humanis agentis, cognominati Ceccarelli Caesarum Curiae Capitolii Notarii, ac Literas in forma Brevis fel. recordationis Pauli Papae III. etiam Praedecessoris Nostri super Instrumenti, et conventionum ejusmodi approbatione, et confirmatione expeditas, et debita executioni demandatas die XIII. Aprilis anni MDXLVIII. seu alio veriori tempore: nec non Literas recolendae memoriae Pii Papae IV. etiam Nostri Praedecessoris super approbatione Statutorum dictae Confraternitatis Beatae Mariae Virginis de Planctu, cum concessione Indulgentiarum, illiusque erectione in Archiconfraternitatem, datas X. Kalendas Januarii anni MDXLII.; item Literas felicitis recordationis Clementis Papae VIII. Nostri pariter Praedecessoris, datas die XV. Septembris anni MDXCIV.; seu alio veriori tempore; Literas demum similis recordationis Pauli Papae V. Nostri itidem Praedecessoris, die VIII. Aprilis anni MDCXIV. expeditas, per quas Titulus collativus dictae Parochialis Ecclesiae perpetuo suppressus, et extinctus fuit, ac inibi pro exercitio Curae Animarum perpetua Vicaria certis modo et forma, ac cum diversis legibus, et conditionibus tunc expressis, Apostolica auctoritate erecta, et instituta fuit; dominio Ecclesiae praedictae, illiusque redditibus, dictae Archiconfraternitati Beatae Mariae Virginis de Planctu, ejusque Custodibus in perpetuum attributis; quae quidem Pauli V. Praedecessoris Literae executioni demandatae fuerunt in vim Sententiae emanatae die XVI. Septembris anni MDCXV. a tunc existente Romani Pontificis in Urbe, ejusque Districtu Vicarii Vicesgerente, et iterum a Congregatione Sacrae Visitationis Apostolicae die XXVIII. Julii anni MDCCXII.; et a Caesarum Palatii Apostolici Auditorio nuperis Decisionibus emanatis die IV. Junii anni proxime praeteriti coram dilecto Filio Magistro Canillac, uno ex ejusdem Auditorii Auditoribus: omniaque et singula a dicta Archiconfraternitate B. Mariae de Planctu, illiusque Custodibus, tam verbo insinuata, quam scripto deducta, ac illarum et illorum veros, et integros tenores, praesentibus pro plene et sufficienter expressis, et de verbo ad verbum insertis habentes: ipsa Archiconfraternitate Beatae Mariae Virginis de Planctu, ejusque Custodibus auditis; Motu proprio, et ex certa scientia, matura-

que deliberatione Nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, in Praedicta Parochiali Ecclesia Beatae Mariae Virginis de Planctu, illiusque Oratorio praefatam Archiconfraternitatem ejusdem Beatae Mariae Virginis de Planctu, illiusque statum, essentiam, denominationem, statuta, consuetudines, et decreta, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roborata, privilegia quoque, et indulta, quibuscumque illa sint concepta formulis, necnon irritantibus, et aliis decretis, ac vinculis munita (firma tamen inibi remanente perpetua Vicaria praedicta pro exercitio, et administratione Curae Animarum Parochianorum, in eodem statu, et terminis, in quibus illa de praesenti reperitur; et praeservatis, favore Confratrum ejusdem Archiconfraternitatis Beatae Mariae de Planctu, nec non aliarum Confraternitatum per Orbem ipsi aggregatarum, Apostolicis gratiis, et privilegiis inferius exprimendis) Apostolica auctoritate tenore praesentium in perpetuum dissolvimus, supprimimus et extinguimus; eamque, una cum illius denominatione, statu, et essentia hujusmodi, perpetuo dissolutam, suppressam, et extinctam esse et fore, eadem auctoritate decernimus, et declaramus.

Porro aliam Archiconfraternitatem praedictam Doctrinae Christianae specialis gratiae favore prosequi volentes, illiusque Officiales, et Confratres a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Censuris, sententiis, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes (et praevia dismembratione, separatione, et sejunctione ab eadem Archiconfraternitate Ecclesiarum Sancti Martini in Arenula, et Sancti Pantaleonis in Regione Montium, ei Apostolica auctoritate, ut praediximus, concessarum, quas voluntati, et dispositioni nostrae reservamus), ipsam Doctrinae Christianae Archiconfraternitatem in saepedicta Ecclesiae Beatae Mariae de Planctu, ejusque Oratorio, praedictae Archiconfraternitati per praesentes a Nobis suppressae et extinctae, in omnibus, et per omnia plenarie substituimus; eidemque Archiconfraternitati Doctrinae Christianae Ecclesiam ipsam Beatae Mariae Virginis de Planctu, illiusque Sacristiam, et Orato-

rium, una cum membris, pertinentiis, annexis, et connexis suis, omnique sacra, etiam argentea, et pretiosa suppellectili, et jocalibus; item bona, tam mobilia, quam stabilia, res, proprietates, Loca Montium, census, canones, fructus, redditus, proventus, obventiones, et emolumenta universa in quibusvis rebus consistentia; et undecumque provenientia, et ad ipsam Archiconfraternitatem a Nobis per praesentes suppressam, et extinctam hactenus spectantia, et pertinentia, dicta Apostolica auctoritate pariter in perpetuum concedimus, assignamus, et subjective unimus, annectimus, et incorporamus, ac respective applicamus, et appropriamus. Ipsamque praeterea Archiconfraternitatem Doctrinae Christianae in omnibus juribus, et ad omnia jura, ac quascumque actiones, tam activas, quam passivas, reales, personales, et mixtas, quae eidem suppressae Archiconfraternitati quomodolibet competeant, et competere poterant, et, si illa suppressa, et extincta non fuisset, deinceps competere, et competere possent, etiam ad effectum succedendi in quibuscumque substitutionibus, ad favorem ipsius suppressae Archiconfraternitatis quomodolibet forsitan factis, et ordinatis, etiamsi de illis specialis, et individua mentio facienda esset, plenarie, integre, et omnimode subrogamus, et admittimus.

Ne autem pia Legata, Missarum onera, Anniversaria, annua suffragia, Cappellaniae, subsidiorum dotialium, et panis distributiones, Hospitalis visitatio, et alia quaecumque onera, quae praedicta Archiconfraternitas a Nobis per praesentes suppressa, et extincta, ex piis Fidelium dispositionibus, quomodolibet supportare, et adimplere tenebatur, debitis fraudentur implementis: nos omnia, et singula onera hujusmodi firma, salva, et illaesa esse volentes, illa ad dictam Archiconfraternitatem Doctrinae Christianae, juxta praedictas dispositiones, et laudabiles suppressae Archiconfraternitatis consuetudines, in posterum etiam, ut hactenus omnino adimplenda, transferimus. Quamobrem Congregationi secretae ejusdem Doctrinae Christianae per praesentes commitimus, et injungimus, ut omnia et singula onera, et obligationes hujusmodi curet sollicitis studiis fideliter adimpleri: tribuentes insuper eidem Congregationi Secretae omnium et singulorum reddituum, et obventionum administrationem; cujus tamen exactam, atque fide-

Eique subrogatur Archiconfraternitas Doctrinae Christianae de eadem Urbe.

Sine praecedendo implementi omnium onerum.

lem rationem in fine cujuslibet anni, Nostra et Romani Pontificis pro tempore existenti S. Romanae Ecclesiae Cardinali in Urbe, et ejus Districtu Vicario, perpetuo dictae Archiconfraternitatis Protectori, reddere teneatur.

Et distributio-
tionis subsi-
diorum Do-
talia, ut hic
prescribitur.

Ut vero etiam dotalia subsidia, quae ex redditibus suppressae Archiconfraternitatis alias obvenientibus distribuebantur, atque in posterum, ut praefertur, distribui debebunt, non modo pauperibus et honestis, sed aliunde etiam dignis, ac potissimum in Christiana Doctrina peritissimis Puellis concedantur, volumus pariter, et mandamus, ut merita, et requisita singularum Puellarum ad praedicta subsidia concurrentium, et aspirantium per Deputatos Congregationis Generalis Doctrinae Christianae diligenter examinentur, et perpendantur, et illae caeteris omnibus praeferantur, quae praeter qualitates a Testatoribus requisitas, peculiare, ac distinctum sibi meritum acquisierint vel in explicando, vel in addiscendo Doctrinam Christianam. Reservamus tamen liberae dispositioni Primogeniti pro tempore existentis Familiae de Burghesiis nominationem ad duo Subsidia Dotalia per quondam Aloysium Zannini ordinata, prout ab ipso pio Institutore eidem Primogenito attributa fuit. Itidem concedimus Praelato, et Deputatis pro tempore Conservatorii Puellarum, quae vulgo *le Zoccolette* dicuntur, facultatem nominandi ad unum ex Dotalibus Subsidiis, a quondam Joanne Maria Santucci ordinatis ad favorem Puellarum Regionis Arenulae, in qua praedictum Conservatorium situm reperitur; ut scilicet hujusmodi Dotale Subsidium uni semper ex Puellis in eodem Conservatorio existentibus, ad liberam eorundem Praelati et Deputatorum electionem, et nominationem, concedi debeat, ad quem effectum, ipsas memorati Conservatorii Puellas, quatenus opus sit, specialibus Indultis, et Privilegiis a praedicto Clemente XII. Praedecessore per suas Literas in forma Brevis die XX. mensis Octobris anni MDCCXXXV. expeditas eis desuper concessis, frui et gaudere posse, et debere volumus, et statuimus.

Executio.

Igitur, ut suppressio, extinctio, unio, concessio, assignatio, aliaque praemissa suum debitum sortiantur effectum, Dilecto Filio Nostro Joanni Antonio Tituli SS. Silvestri, et Martini in Montibus Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Guadagni nuncupato

Nostro in Urbe, et Districtu praedictis Vicario, per easdem praesentes committimus, et mandamus, ut ipse duos graves, et idoneos Viros deputet, qui ipsius Archiconfraternitatis Doctrinae Christianae nomine, et pro ea, dimissionem, consignationem, et traditionem praedictae Ecclesiae B. Mariae Virginis de Planctu, illiusque Sacristiae, et Oratorii, annexorumque, et connexorum quorumcumque, nec non Clavium Sacrae Imaginis, omnisque Sacrae, etiam pretiosae, et argenteae suppellectilis, jo- calium, pecuniarum, Archivi scripturarum, et librorum, ac generaliter omnium, et singulorum bonorum mobilium, et immobilium ad praedictam Archiconfraternitatem a Nobis per praesentes suppressam, et extinctam quomodolibet de praesenti spectantium, et pertinentium, recipiant, et acceptent: contra vero ipsi Archiconfraternitati per praesentes suppressae, et extinctae, illiusque Custodibus, Officialibus, et Superioribus nunc existentibus, in virtute sanctae Obedientiae districtae praecipiendo mandamus, ut ipsi nostrae voluntati hujusmodi humiliter obsequentes, per eorum Cameraarium, et alterum Officiale, plenariam et integram omnium, et singulorum praedictorum consignationem, et traditionem fideliter faciant, et adimpleant; ita quod liceat dictae Archiconfraternitatis Doctrinae Christianae Deputatis, ejusdem Archiconfraternitatis nomine, et pro ea, praedictae Ecclesiae, illiusque Oratorii, membrorum, et pertinentiarum, necnon bonorum, rerum, proprietatum, jurium, reddituum, proventuum, aliorumque praemissorum veram, realem, actualem, et corporalem possessionem per se, vel alios libere apprehendere, et apprehensam perpetuo retinere, ipsosque redditus percipere, exigere, et levare, cujusvis licentia desuper minime requisita.

Quia vero pia devotionis affectus, quo Custodes, et Confratres praedictae suppressae Archiconfraternitatis assiduis Dei obsequiis insistere, ac Beatissimae Virginis cultum, et ipsius Imaginis venerationem augere, et promoveri, aliaque Pietatis opera juxta eorum institutum studiosissime hactenus exercere non destiterunt, singulari laude, ac specialibus Apostolicae benignitatis favoribus cumulari meretur, idcirco Nos illis omnibus et singulis, qui hoc tempore Archiconfraternitatem praedictam a Nobis, ut praefertur, suppressam, et extinctam, constituebant, concedimus et in-

Gratiae praesentatae favore Confratrum olim B. M. V. de Planctu.

dulgemus, ut ipsi, non obstantibus suppressione, et extinctione hujusmodi, si recurrentibus Beatae Mariae Virginis festis diebus, unam aliquam, quam singuli maluerint, ejusdem Beatae Mariae Virginis Ecclesiam devote visitaverint, eas omnes et singulas Indulgentias, poenitentiarum relaxationes, et spirituales gratias eidem suppressae Archiconfraternitati, illiusque Confratribus a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris quomodolibet concessas, consequantur, quas ante suppressionem, et extinctionem hujusmodi, consueta Pietatis, et Christianae charitatis opera juxta eorum Institutum exercendo, consequi poterant.

Rursus quia, sicut accepimus, dictae suppressae Archiconfraternitati aliae in aliis Orbis partibus canonice erectae Confraternitates unitae, et aggregatae reperiuntur: nos ipsarum quoque Confraternitatum aggregatarum indemnitate consulere volentes, dicta Apostolica auctoritate decernimus, omnes pariter, et singulas Indulgentias, et spirituales gratias eidem Confraternitatibus aggregatis, et illarum respective Confratribus per ipsam suppressam Archiconfraternitatem in vim Literarum aggregationis canonice participatas, propter suppressionem praedictam eidem Confraternitatibus aggregatis nullatenus cessare, neque extinctas esse; itaut dictae Confraternitates, earumque respective Confratres, quatenus in piis suis respective institutis operibus permanerint, eas, prout hactenus, etiam futuris temporibus consequi valeant. Et nihilominus si eadem Confraternitates, praevia Ordinarium locorum licentia, et approbatione, Institutum etiam Archiconfraternitatis Doctrinae Christianae assumere vellent: nos ampliacioni, et dilatationi adeo pii, et salutaris operis intenti, concedimus ipsi Archiconfraternitati Doctrinae Christianae de Urbe, ut easdem Confraternitates, servatis servandis, sibi etiam aggregare, unire, et incorporare, omnesque et singulas Indulgentias, et spirituales gratias ipsi Archiconfraternitati Doctrinae Christianae de Urbe a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris concessas, (quas hic pro singillatim, et in specie expressis haberi volumus) eidem Confraternitatibus, earumque Confratribus communicare, et ad eas, eosque extendere possit, et valeat.

Insuper spiritualibus Juventutis profectibus efficacius intendentes, volumus, ut in praed-

dicto Oratorio dictae Ecclesiae Beatae Mariae Virginis de Planctu, Congregatio, aut Sodalitium certi, ac praefiniti numeri Adolescentium, a Congregatione Secreta Doctrinae Christianae eligendorum, et adscribendorum, sub titulo, et invocatione ejusdem B. Mariae Virginis erigatur, et instituat; qui omnibus et singulis Dominicis, et solemnioribus ipsius Beatae Virginis festis diebus, in eodem Oratorio convenientes, peculiaribus Doctrinae Christianae institutionibus atque uberioribus Catechismi explicationibus informetur, ac Religionis et Pietatis Operibus eis praescribendis exercentur. Omnibus vero et singulis Adolescentibus Sodalitio hujusmodi adscriptis, et adscribendis, quoties ipsi diebus praedictis hujusmodi institutionibus, et explicationibus, aliisque piis exercitationibus in dicto Oratorio interfuerint, quadraginta dies de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentis misericorditer in Domino relaxamus in forma Ecclesiae consueta. Item illi ex Adolescentibus praedictis, qui per annum aliis omnibus diligentior in dicti Oratorii frequentia, praedictisque institutionibus, et exercitationibus magis assiduus repertus fuerit, nominationem ad subsidium Dotale, per quondam Franciscum Menicucci ordinatum, eidem modo et forma, quibus hujusmodi nominatio Confratri magis assiduo suppressae Archiconfraternitatis praedictae competeat, pariter concedimus, et attribuiamus.

Demum, ut congruae sustentationis Vicarii Curam Animarum Parochianorum dictae Ecclesiae Beatae Mariae Virginis de Planctu exercentis consultum remaneat: volumus, et mandamus, ut Archiconfraternitas Doctrinae Christianae eidem Vicario nunc et pro tempore existenti, pro illius congrua sustentatione praedicta, singulis annis scuta centum monetae Romanae currentis de juliis decem pro quolibet scuto hujusmodi, et alia scuta viginti ejusdem monetae pro pensione Domus persolvere, et subministrare, eidemque minuta incerta, prout illa hactenus percepit, et percipit de praesenti, concedere teneatur; hac tamen lege, ut idem pro tempore Vicarius proventus illos, qui ei a praedicto Paulo V. Praedecessore usque ad summam sexaginta ducatorum auri de Camera pro congrua ipsius sustentatione assignati fuerunt, nullatenus de caetero exigere, aut praetendere possit; sed omnes, et singuli proven-

pro uberiori
Doctrinae
Christianae
explicatione.

Vicarii Curati sustentationi providetur.

De Confraternitatibus aggregatis.

Demandatur erectio Confraternitatis

tus hujusmodi deinceps in commodum dictae Archiconfraternitatis omnino cedant, et cedere debeant.

Exemptio a
quindenniis
etc.

Caeterum, quatenus opus sit, dictam Archiconfraternitatem Doctrinae Christianae a quacumque solutione mediae annatae, et quindennii, ad quam, et ad quod eadem Archiconfraternitas, ratione praedictae unionis, et applicationis, aliorumque praemissorum teneri, et obligata esse dici posset, ac a quacumque obligatione desuper Camerae Nostrae Apostolicae, et illius Officialibus facienda, penitus eximimus, et totaliter liberamus; atque ad annatam, et quindennium hujusmodi solvendum, et se desuper obligandam nullatenus teneri, neque ad id per Cameram, seu illius Officiales praefatos, aut alios quoscumque ullo umquam tempore cogi, vel compelli, et ob non solutionem, seu obligationem hujusmodi a quoquam quovis praetextu, colore, vel ingenio molestari, aut inquietari minime posse, neque debere, volumus pariter, atque decernimus.

Clausulae
praeservati-
vae, et decre-
tae salutariae.

Praesentes quoque Literas, etiam ex eo, quod praedicta Archiconfraternitas a Nobis suppressa, illiusque Custodes, et quicumque alii in praemissis interesse habentes, aut habere quomodolibet praetendentes, cujuscumque status, gradus, et conditionis, etiam specifica mentione digni existant, illis non consenserint, vel, quantum ipsis libuisset auditi non fuerint, nullo umquam tempore de subreptionis, nullitatis, vel invaliditatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut alio quovis defectu, etiam quantumvis magno, inexcogitato, ac substantiali, sive ex eo, quod in praemissis, seu eorum aliquo, solemnitates, et quaevis alia servanda, et adimplenda, servata, et adimpleta non fuerint, aut ex quocumque alio capite a jure, vel facto, aut statuto, vel consuetudine aliqua resultante, seu etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, aut quocumque alio colore, seu occasione, vel causa, quantumvis justa, privilegiata, et rationabili, etiam tali, quae ad effectum validitatis praesentium necessario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, aperiitionis oris, reductionis ad viam et terminos juris, aliudve facti, gratiae, aut justitiae remedium impetrari, seu quomodolibet concessio, et impetrato quempiam uti, seu se juvare in iudicio,

vel extra posse, neque ipsas praesentes sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus pro tempore quomodolibet faciendis, comprehendendi, sed semper ab illis exceptas, perpetuoque validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac per omnes, et singulos, ad quos spectat, et quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari: sicque et non aliter in praemissis omnibus et singulis, per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, necnon Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac alios quavis auctoritate et potestate fungentes, in quavis causa et instantia, sublata eis, et eorum culibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Non obstantibus singulis Pauli III., Pii IV., Clementis VIII., et Pauli V. Praedecessorum praedictorum Literis praedictis, ac quatenus opus sit, de non tollendo jure quaesito, de unionibus, et applicationibus committendis, vocatis quorum interest, de exprimendo vero annuo valore, et Indulgentiis non concedendis ad instar, aliisque Nobis, et Cancellariae Apostolicae Regulis, ac postremi Lateranensis Concilii, uniones et applicationes perpetuas, nisi in casibus a jure permissis, fieri prohibentis, necnon ejusdem Clementis VIII. formam servandam in aggregationibus praescribendis, ac felicitis recordationis Pauli II. Pauli IV., dicti Pii V., et Sixti V., aliorumque Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, annatas, et quindennia Camerae, et Cancellariae Nostris in unionibus solvi praecipientium, nec non praedicti Pii IV., de gratiis interesse ejusdem Camerae quomodolibet concernentibus in dicta Camera infra certum tunc expressum tempus insinuandis, et registrandis, alias gratiae ipsae nullius sint roboris, vel momenti, aut alias quomodolibet disponentium, aliisque quibusvis etiam in Provincialibus, et universalibus Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis quibusvis Superioribus,

Derogatio-
nes.

et Personis in contrarium praemissorum quomodolibet forsitan concessis, approbatis, et innovatis, nec non quibuscumque priorum Oblatorum, aut Testatorum voluntatibus, ac dispositionibus, sive in donationibus, aliisque contractibus inter vivos nuncupatis, sive in eorum Testamentis, Codicillis, aliisque ultimis voluntatibus, cum quibuscumque conditionibus, et legibus, etiam caducitatis, et subrogationis alterius operis pii, adscriptis, atque statutis; quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, et formis, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita ad hoc servata, inserti forent, praesentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat latissime, et plenissime, ac specialiter et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus derogamus, eaque respective, ad effectum de quo supra, commutamus, ac derogata, et commutata esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum Suppressionis, Extinctionis, Dissolutionis, Absolutionis, subrogationis, Applicationis, Unionis, Concessionis, Reservationis, Praeceptorum, Mandatorum, aliorumque praemissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLV., VII. Idus Martii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

J. Datrius.

Pro D. Card. Passioneo

Joannes Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

BENED. XIV. TOM. XVI.

SUPER CELEBRATIONE

IV.

Duarum Missarum eadem die per unum Sacerdotem.

Venerabili Fratri Antonio Episcopo Oscensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Declarasti Nobis, in sacra Visitatione, qua Dioecesim tuam perlustrasti, deprehendisse nonnullos Rectores Ecclesiarum Parochialium, quibus alia quoque Ecclesia a Parochiali longe sejuncta commendata est, quam ab exiguis proventus alii Sacerdoti committere nequeunt, qui Pro-Rectoris munus sustineat: hinc fieri, ut Rectores ipsi rem divinam in utraque Ecclesia festis diebus conficere non dubitent, ut populus uterque parere possit Ecclesiae praecipiente Fidelibus, ut festis diebus Missae Sacrificio intersint. Nobis etiam exposuisti, decrevisse in tua Synodo id minime licere Rectoribus Ecclesiarum Parochialium, quoties alius Sacerdos praesto sit, qui Sacrum facere possit in una ex iis Ecclesiis, quae Rectoribus subji-ciuntur, id autem attulisse tam gravem Rectoribus ipsis molestiam, ut Synodalis Decreti executionem parumper differre censueris, donec sententiam in hac re Nostram, Nostramque voluntatem intelligeres. Quamobrem prudentiam tuam in primis commendamus, totiusque Hispanae gentis in hanc Sedem Apostolicam observantiam, ob quam, si forte aliquid incerti dubiiue contigerit, ad Romanum Pontificem confugere, consiliumque ad explicandas difficultates deprecere consuevit. Deinde tuae Synodi Decretum aequitati ac disciplinae Ecclesiae maxime consentaneum esse respondemus; ita ut demandari executioni debeat, nec vanis omnino Rectorum querimoniis imminui, vel labefactari.

Quamvis nonnulli ex Theologis Moralibus (et quidem nimis indulgenter) plures rationes et causas excogitaverint, ob quas Sacerdos eodem die Sacrificium Missae bis offerre posse videatur, quemadmodum facile videri potest 3. Summae Sancti Antonini tit. 3. cap. 6. num. 5. item lib. 3. Summae Sancti Raymundi tit. 24., et in Summa Hostiensis ad tit. de celebra-

Dubium ab Episcopo Sacerdoti suae propositioni.

Decretum Synodale Episcopi.

Sententia Doctorum in hac materia.

nione Missarum num. 14. et seqq. et in Summa Sylvestrina in verb. *Missae primo §. Septimo quaeritur*, et in Summa Armilla in verb. *Missae num. 15.* id tamen unanimi consensu permittitur Sacerdoti, qui duas Parochias obtineat, vel duos populos adeo sejunctos, ut alter ipsorum Parocho celebranti per dies festos adesse nullo modo possit, ob locorum maximam distantiam: tunc enim absque ulla dubitatione licere existimant ejusmodi Rectori, cum festi dies incidunt, bis Sacrum conficere, ut populo utrique satisfaciatur. Et Suarez in 3. part. *Divi Thomae tom. 3. quaest. 73. art. 2. disput. 80. sect. 3.* de hac hypotesi loquens, inquit in ea tantum hodie licere duas Missas eodem die celebrare: *Casus de pluribus Parochiis est proprius, ac fere solus in usu.* At vero si in altera ex his Parochiis Sacerdos aliquis deprehendatur, qui rem Divinam facere possit, tum illarum Rectori nequaquam licet in utroque loco Sacrificium iterare, eo quod alterius Sacerdotis opera populi necessitati satis consulatur. Ita probant unanimis Pasqualigus de *Sacrificio Missae tom. 1. quaest. 381. num. 2.* Vericellus de *Apostolicis Missionibus tit. 1. de Privilegiis Regularium dub. 18. §. 31. num. 201.* Girabaldus de *Sacramentis tract. 5. cap. 7. dub. 2. n. 15.* Rotarius in *Theologia Morali Regularium tom. 3. cap. 2. punct. 11. num. 5.* Tournelius in *Praelectionibus Theologicis, de Sacramento Eucharistiae part. 2. juxta Parisiensem editionem pag. 346.* Schmalzgrueberius *tit. de celebratione Missarum num. 41.* Quod si Scriptores isti vestras in manus nondum pervenerint, aliorum testimoniis rem plane cognoscetis, nempe Cardinalis Zabarella in *cap. Consultuisti, num. 3. de celebratione Missarum*, ubi haec habentur: *Si est alius, qui celebrare possit, non celebrabit Sacerdos alia vice dummodo ille alius sit paratus celebrare, et sit jejunus: Petri de Acharano in Commentariis ad eundem Textum n. 1. Intellige, si non sit alius ibi paratus ad celebrandum, et ille sit jejunus: Cardinalis Toleti in Summa lib. 2. cap. 3. num. 4. Layman in Theolog. Morali lib. 5. tract. 5. cap. 4. n. 6. Salmaticensium Theolog. Moral. tom. 1. tract. 5. de Sacrificio Missae c. 5. punct. 1. num. 12. juxta quartam editionem, quae Matrili facta est anno 1717. Gavanti ad Rubricas Missalis part. 3. tit. 12. num. 7.*

At supervacaneum est plures auctoritates praestantium virorum congerere, cum id satis superque constet ex septima Synodo Dioecesa-

na, quam Sanctus Turribius anno 1592. celebravit cap. 3. tom. 4. Conciliorum Hispanorum, quae simul collegit vir eximius inter Hispanos Cardinalis de Aguirre pag. 687. Porro haec sunt verba: *Juxta dispositionem Concilii Provincialis celebrati in hac Civitate anno 1567., quantum convenit, et per locum juris possumus, licentiam concedimus omnibus Indorum, Hispanorumque Parochis nostri districtus, ut diebus Dominicis, et festivis ex praecepto servandis, possint celebrare duas Missas in duabus Ecclesiis tam inter se distantibus, ut qui in loco unius Ecclesiae assistunt, non possint commodè accedere ad audiendam Missam in altera.*

Ex his apertissime deprehenditur concedi Parocho, qui duas Ecclesias distantibus omnino locis positas habeat, bis Sacrificium Missae instituere, ne diebus festis Ecclesiae praeceptum a populo violetur; ea tamen conditione, ut legitimam pro re gerenda facultatem prius obtinuerit, uti Nos inferius explicabimus. Ex verbis autem depromptis ex eodem Capite tertio Limanae Synodi, quae mox subjiciemus, certi limites eidem Parocho statuuntur, ipsique praescribitur, ut uno tantum loco Sacrum conficiat, si in altero Sacerdos occurrat, qui populo rem Divinam operari possit. Cum autem habuerint alium Sacerdotem, qui possit celebrare in altera dictarum Ecclesiarum, non poterit Parocho celebrare in utraque, sed unam Missam tantum in una, quandoquidem alter Sacerdos possit satisfacere necessitati alterius populi.

Non ignoramus, auctoritatem Limanae Synodi suae Dioecesi finibus solum concludi. At, cum Sanctus Turribius regendae Ecclesiae peritissimus, et virtutum omnium gloria clarissimus semper habitus sit, ipsius legibus, ac Dioecesanis institutis eam saltem fidem atque auctoritatem, vimque, ut ajunt, directivam, adhibendam et adscribendam, nemo inficiabitur, quam Itali omnes, alique extra Italiam S. Caroli Borromaei Synodis omni tempore praestiterunt: neque indubium quis revocare poterit, Sanctum Turribium, virum adeo singularem (pro cujus Canonizatione, cum Promotoris Fidei munus adhuc in minoribus gereremus, plurimum laboris impendimus) conferre plurimum, ut, si propositae rei examen instituamus, illius sententia reliquis anteponatur; laetandumque ideo Nobis jure merito videtur, qui Commentarium de *Sacrificiae Missae* in lucem proferentes, Italico sermone a Nobis conscriptum, cum

Quando
xia dicta
Decretum
Parocho
ceat
Missas
dem die
lebrate.

Bononiensem Sedem administraremus, idem plano asserimus, quod pro illustranda praesenti quaestione superius attulimus, et opinionem nostram auctoritate confirmavimus ejusdem Synodi Sancti Turribii, uti liquido constat ex nostro Commentario, quod commemoravimus tom. 2. part. 4. sect. 2. num. 38. et seqq. et praecipue num. 40., quod quidem primo Bononiae Typis evulgatum fuit, ac nuper latine redditum, ac typis impressum Patavii, lucem publicam rursus asperxit.

Quod si Limanae Synodo alia quoque Concilia adjungi velint, illud in medium proferri poterit, quod sub Mauritio Archiepiscopo Rothomagensi anno 1231. coactum est, quemadmodum legitur in Collectione Regia maxima Conciliorum ab Harduino compilata tom. 7. pag. 186. *Nullus audeat Missam bis in die celebrare, aut cum duplici Introitu, nisi in humana necessitate etc. et hoc, ubi non est, nisi unus Sacerdos*: alterum, quod Nemausi anno 1284. coactum fuit, cum Martinus IV. Apostolicam hanc Sedem obtineret, uti patet ex Collectione Labbeana tom. 12. part. 1. pag. 1213.: *Si omnes Parochiani ad unam Missam simul non possint convenire, eo quod in diversis locis habitant distantibus ab Ecclesia et remotis, sicut est in montanis, nec sunt in Ecclesia duo Sacerdotes, et, dicta prima Missa, postmodum Parochiani venientes postulent Missam aliam sibi dici, poterit tum Sacerdos Missam aliam celebrare. Tamen si in prima Missa, post receptionem Corporis, et Sanguinis profusionem acceperit, non debet secundam Missam in praedictis casibus celebrare.*

Ea potissimum verba diligenter observari debent: *Ubi non est, nisi unus Sacerdos*: nec non alia: *nec sunt in Ecclesia duo Sacerdotes*: ex quibus clare perspicimus, non licere Parocho, si alius Sacerdos praesto sit, duo Sacra perficere diebus festis, ut populus Missae Sacrificio intersit, sive Missa celebranda sit in duabus Ecclesiis inter se distantibus, ut in supra citata Synodo Limana, sive una tantum sit Ecclesia, in quo Missa celebratur, et ad quam insimul universus populus convenire non potest, ut in Synodo Nemausensi. Hi quippe duo casus eodem jure censendi sunt, uti praecipue advertit Theophilus Raynaudus tom. 17. Operum editionis Lugdunensis pag. 8.

Quae huc usque dicta sunt, Canonicis etiam generalibus sanctionibus innituntur. Neque

vero copiam Ecclesiasticae eruditionis ostendimus, ut cognitum id perspectumque faciamus, quod tamen facili negotio, si opus esset, consequeremur, cum duo praeclari Scriptores postremis his temporibus congesserint casus omnes, quibus ante Decretales Praedecessorum Innocentii III. atque Honorii III. plures uno de Missae ab eodem Sacerdote celebrantur. Hi sunt Saintebeuvius tom. 3. *Resolutionum casuum conscientiae cas. 83. et Pontas in Dictionario casuum conscientiae, in verb. Missa cas. 15.* De hoc ipso argumento luculenter disseruit is, qui suis adnotationibus undecimam Sancti Leonis Epistolam illustravit, juxta editionem, quae ultimo facta est. De ipso Nos quoque verba fecimus in *Commentario de festis diebus Domini Nostri ac Beatae Virginis Mariae part. 1. num. 667. et seqq.* Quamobrem, his praetermissis, illud affirmabimus, ex communi totius Ecclesiae disciplina permitti tantum Sacerdoti hoc tempore, ut die Natali Salvatoris Nostri ter Sacrum faciant, vel quia institutum id fuit a S. Telesphoro Pontifice, ut eam celebritatem singulari honore prosequerentur Fideles, uti ostendit Canon: *Nocte sancta de Consecratione dist. 1. vel quia (si plurimi facienda videantur argumenta, quibus author Telesphorus illius Canonis impugnatur) Parens ac Magistra Ecclesia eum ritum die Natali Domini conservandum censuit, ut posteris perpetuo commendaret veterem disciplinam, ob quam Sacerdos idem plura Sacra conficiebat, cum alii quoque festi dies per annum occurrebant.* Id Nos testimoniis praestantium virorum indicavimus in Commentario nostro, quod superius nominavimus, *part. 1. num. 665. et seqq.*

Excepta die Dominicae Nativitatis, juxta hodiernam disciplinam non licet Sacerdoti eodem die Sacrificium iterare. Argumenta minime desumimus ex Decreto Alexandri Papae II. *Can. Sufficit de Consecratione dist. 1. ubi Pontifex ita decrevit; Sufficit Sacerdoti unam Missam in die una celebrare, quia Christus semel passus est, et totum Mundum redemit. Non modica res est, unam Missam facere; et valde felix est, qui unam digne celebrare potest: etenim Pontifex ita rem prosequitur: Quidam tamen pro defunctis unam faciunt, et alteram de die, si necesse fuerit: quibus verbis Alexander II. non improbare videtur eum Sacerdotem, qui saetem ob aliquam causam bis uno die celebraret.*

Id permittitur die Natali Domini.

Examinatur Decretum Pontificum nempe Alexandri II.

Confirmatur Sententia ex aliis Conciliis.

Et ex Sententia aliorum Doctorum.

Deinde sic Pontifex concludit: *Qui vero pro pecuniis, aut adulationibus saecularium una die praesumunt plures facere Missas, non aestimo evadere damnationem*: Porro ex his facili conjectura prospicere quisque potest, Alexandrum II. Decreto solum cavere, ne sordidae utilitatis, sive assentationis gratia Sacrificium iteretur. Vasquesius idem Decretum sit explicat in 3. part. *Divi Thomae tom. 3. quaest. 83. art. 2. cap. 5. num. 43.*: *In praedicta Epistola solum damnantur, qui pro pecuniis aut adulationibus saecularium una die praesumunt plures Missas celebrare: de iis vero, qui ex sola devotione plures celebrarent, nihil dicitur*. Eandem rem maxime declarant ea, quae Thomassinus scripta relinquit *De veteri et nova Ecclesiae disciplina par. 3. lib. 1. cap. 72. num. 6.* ubi clare ostendit, libertatem pluris una die celebrandi, necessario coercendam fuisse, ut quorundam Sacerdotum avaritiae modus imponeretur.

Innocentii
III

Igitur omittentes Alexandri II. Decretum, alterius Praedecessoris nostri, nimirum Innocentii III. auctoritate, ac Decretali rem nostram comprobamus, *Cap. Consultuisti, de celebratione Missarum*: Respondemus, inquit, quod excepto die Nativitatis Dominicae etc. sufficit Sacerdoti semel in die unam Missam solummodo celebrare. Equidem Alexander II., uti superius commemoravimus, et Innocentius III. uti sunt hoc eodem verbo sufficit: at secundo tantum loco per id verbum praeceptum indicitur: nam si quis integram Innocentii Decretalem percurrat, apertissime cognoscet, id petatum fuisse a Pontifice, utrum Presbyter duas Missas in eadem die valeat celebrare. Porro illud valeat, idem prorsus significat, ac liceat. Cum igitur responsum dederit Pontifex, sufficere Sacerdoti semel in die unam Missam solummodo celebrare; illud sufficit, Sacerdotes adigit praecepto, ne plura Sacrificia uno die faciant.

Ita Vasquesius interpretatur eo loco, quem paulo ante indicavimus num. 44. Nam quod quaesitum fuit, utrum valeat celebrare, idem est, ac si quaereretur, utrum liceat ei celebrare. Cum ergo respondit Pontifex, sufficit, etc. hoc verbum denotat praeceptum prohibens, plusquam semel celebrare. Neque mirari quis debet, si idem verbum sufficit, consilium uno loco, alio autem praeceptum praeseferat. Id ipsum quippe etiam contigit in verbo non oportet: quod juxta varias rerum circumstantias, in Jure Canonico modo solum honestatis officium ac decentiam

denotat, modo vero necessitatem atque praeceptum, uti pluribus exemplis demonstrat Baldellus disput. *Theolog. tom. 1. lib. 5. dub. 21. num. 4.* Verum ex Honorio III. qui post Innocentium III. Pontifex renuntiatus fuit, in textu *Te referente*, sub eodem titulo de celebratione Missarum, manifesto deprehenditur, illud verbum sufficere, de quo in Decretali Innocentii III., cum praecepto conjungi. Rem totam, sicuti gesta est, recensebimus, uti constat ex Gonzalez, qui Decretalem integram ejusdem Honorii describit.

Honorii

Sypontinus Archiepiscopus (eam modo civitatem vulgo Manfredoniam appellant) feria quinta majoris hebdomadae Sancta Olea de more in Ecclesia Cathedrali rite consecrabat. Eadem die mane se conferebat ad Montem Garganum, ut peregrinos exciperet, qui magna frequentia in eum locum Religionis causa confluebant. Ejus loci Clerus ac populus Archiepiscopum magno studio rogarunt, ut Sacrum iteraret; quod tamen ille facere recusavit, donec super hac re Pontificis Honorii III. responsum sibi redderetur. Pontifex initium desumit a verbis ipsis Innocentii III. Praedecessoris sui, nempe: *Cum cuilibet Sacerdoti, quacumque dignitate praefulgeat, unam in die celebrare Missam sufficiat, nam et valde est felix, qui celebrat digne unam*. Post haec praecipit Archiepiscopo, ut Syonti rem Divinam peragat, ubi Sacrum Chrisma conficere debebat, et in Ecclesia Montis Gargani Sacrificium offerre praetermittat: hisce utitur verbis, quibus illum sufficit, ab Innocentio III. scriptum cum praecepto omnino copulari declarat: *Fraternitati tuae mandamus, quatenus die Coenae Domini in Ecclesia Sypontina dumtaxat, in qua teneris Chrisma conficere, Missarum studeas solemniter celebrare*. Innocentius, qui excepto die Nativitatis Dominicae, prohibuit Sacerdoti plures Missas una die celebrare, in cit. *Cap. Consultuisti, de celebratione Missarum*, addidit: *nisi causa necessitatis suadeat*. At Honorius, qui in *Cap. Te referente*, eodem tit. de celebratione Missarum, Archiepiscopo Sypontino rescripsit, ipsi fas non esse, post rem Divinam peractam, dum Sacrum Chrisma conficiebat in Ecclesia Sypontina, aliam Missam celebrare in Ecclesia Montis Gargani, declaravit, causam necessitatis ab Innocentio admissam, nunquam adesse, cum alius invenitur Sacerdos, qui secundam Missam celebrare potest: secundam quippe

Causa
decretalis

Missam noluit ab Archiepiscopo in Ecclesia Montis Gargani celebrari, ex quo inverisimile ipsi visum est, quod alius non adesset Sacerdos, qui Missam in eadem Ecclesia celebrare posset, juxta monitum Cardinalis de Turrecremata in *Can. Sufficit*, sub. n. 4. de consecratione, dist. 1. En ejus verba: *Quod autem in Decretali Te referente, Episcopus videtur reprehendi, quod bis celebraverat die Coenae, est propter hoc, quia non erat necesse, quod Episcopus celebrasset, nisi in illa Ecclesia, in qua de consuetudine debebat Chrisma conficere, quia hoc non potest, nisi Episcopus, et aliam Missam celebrare poterat simplex Sacerdos, quia verosimile est, Episcopum posse per Vicarium celebrare, et in illa Ecclesia plures Sacerdotes fuisse. Quod etiam ante Cardinalem a Turrecremata, jam fuerat adnotatum ab Hostiensi in Cap. Te referente n. 4., ab Antonio de Butrio super eodem textu n. 3., et ab Abbate super eodem quoque textu in fine tit. de celebratione Missarum.*

Praeterea casum proponunt Episcopi, qui praeesset duobus Episcopatibus inter se vicinis; ut in Archiepiscopo Sypontino contigisset, si Summi Pontifices Alexander III., et Innocentius III. sententiam non protulissent contra Garganicos contententes, Ecclesiam suam Episcopalem esse, et unitam Ecclesiae Sypontinae, quemadmodum legitur apud Ughellium de Metropoli Sypontina tractantem *Tom. 7. Italiae Sacrae*: quaeruntque, an sub obtentu Chrisma conficiendi in utraque Ecclesia, quod sine celebratione Missae consecrari decenter nequit, posset, ea die bis Sacrificium offerre; et unanimiter respondent, id non licere: et sic rem componunt, quod uno anno in una Ecclesia celebret Missam feria quinta in Coena Domini, et conficiat Chrisma; et alio anno id ipsum faciat in alia Ecclesia, et ab unam ad aliam Chrisma consecratum, uti moris est, transmittat: Reque sic composita, asserunt, nullam ex suis Ecclesiis Chrismate carituram esse, subditosque unius, vel alterius Episcopatus nullatenus excludi a commoditate audiendi Missam quinta feria in Coena Domini, in qua maximopere expedit, ut audiant Missam; ea quippe celebrari poterit a Sacerdote in Ecclesia, in qua eo anno Episcopus Chrisma non conficit, cum verisimile non sit, alium non reperiri Sacerdotem, qui ea ipsa die Sacrum in ea facere possit; veluti prosequuntur Hostiensis, Antonius a Butrio, et Abbas *locis citatis*.

Haec sunt, quae ex Jure Canonico desumpsimus. Sed cum Glossa in *Cap. Consulisti*, in verb. *necessitatis*, de celebratione Missarum, necessitati addat utilitatem, et vel utilitatem, vel necessitatem satis esse dicat, ut unus Sacerdos eodem die bis Missam celebrare possit, bene deprehendimus, Parochos, de quibus agitur, posse tum utilitatem, tum necessitatem praetexere, ut sibi putent fas esse bis in die celebrare, etiamsi alius sit Sacerdos, qui Sacrum facere valeat: utilitatem quippe in eo constituent, quod, bis ipsi celebrando non subministrabunt Sacerdoti celebraturo eleemosynam pro Missa, quam celebrabit; necessitatem in sua inopia constituent, ob quam nequeunt praedictam eleemosynam alteri Sacerdoti Missam celebranti elargiri. At neutrum eis suffragari potest.

Et utilitas quidem non suffragatur: quidquid enim sit de titulo utilitatis; qui illum admittunt, illum explicant et intelligunt, non de utilitate celebrantis, sed Missam audientis. Sic docet Cardinalis Zabarella in *Cap. Consulisti*, num. 3. de celebratione Missarum. En ejus verba: *Considera, quod in hoc attenditur causa utilitatis respectu audientis, non celebrantis. Et concordant super eodem Capitulo Antonius a Butrio n. 4., Abbas n. 2., et caeteri, quos vocant Repetentes; et praeclare inter recentiores docuit Vericellus de Apostolicis Missionibus tit. 1. de privilegiis Regularium dub. 18. n. 201. Utilitas autem proposita non populum, sed Parochum respicit, et sic celebrantem, et non audientem.*

Minus quoque prodest necessitas ex inopia desumpta; cum plura sint expendenda, antequam titulus necessitatis ex inopia desumptus admittatur. Primo, an revera Parochi tanta premantur egestate, ut alteri Sacerdoti stipendium Missae nequeant suppeditare: si enim inopia adeo magna non sit, Episcopali auctoritate, juxta Caput quartum Concilii Tridentini sess. 21. de Reformatione, adigi potuerunt, ut Sacerdoti Missam celebraturo eleemosynam elargiantur, uti sapienter admonet Engel ad tit. *Decretalium de celebratione Missarum n. 3.* Secundo, si Parochis tenues omnino angustiae proventus obveniant, videndum, an populus etiam in eadem paupertate versetur: quemadmodum enim Episcopus adigere potest Sacerdotem, ut populo Sacrum faciat diebus festis, ita etiam potest indicare populo, ut cele-

Causa utilitatis non sufficit ut bis celebretur.

quid de Episcopis qui habent duas cathedrales.

Neque pau-
pertatis Ec-
clesiae.

branti Sacerdoti consuetum stipendium elargiatur. Id etiam ex Tridentino Concilio desumitur sess. 23. cap. 14. de Reformatione, ubi haec leguntur. *Curet autem Episcopus, ut iis saltem diebus Dominicis, et Festis solemnibus etc. Missas celebrent: siquidem illud verbum Curet, praeceptum inferre in hac gravissima causa non est dubitandum.* Hoc pacto Concilii sententiam explicat Pasqualigus, qui scriptum ita reliquit de Sacrificio Missae quaesit. 844. n. 11. *Si in aliquo Oppido sit unus tantum Sacerdos, qui teneatur celebrare diebus festis, et adsint alii simplices Sacerdotes, poterit Episcopus eos cogere ad celebrandum diebus festis. Ratio est, quia adest indigentia populi, eo quod difficile sit, quod omnes eadem hora conveniant ad audiendam Missam; et ideo cum Sacerdotes habeant ratione Ordinis munus suum addictum populo, poterit Episcopus eos cogere, ut impendant officium suum populo, offerendo Sacrificium, ut absque difficultate possit adimplere praeceptum audiendi Sacrum.* In tali tamen casu tenebitur populus aliquid contribuere iis Sacerdotibus pro sustentatione; quia, cum ministrent populo, aequum est, quod accipiant aliquid pro sustentatione.

Porro difficile prorsus videtur, omnia haec simul copulata deprehendi. Quod si res ita se haberet, tunc, Ven. Frater, ex iis eleemosynis, quas ipse egenis elargiri large consuevisti, stipendium pro re Divina facienda Sacerdotibus erogare deberes, nec ullo modo perferre, ut Sacrificium iterent Parochi, quibus non deest alius Sacerdos, qui diebus festis populo ministret.

Perpendis
rationes Pa-
rochorum.

Post haec, quae a Nobis prolata ad veritatem illustrandam dici possunt, ad ea sermonem transferimus, quae ab ipsis Parochis proponi audimus. Vehementer ipsi conqueruntur, si facultas iterandi Sacrificii diebus festis ipsis adimatur; eo quod munere suo perfungi nequeant, quod non solum constituitur in celebranda et applicanda Missa pro populo, cum festi dies peraguntur, sed etiam in explicandis Religionis mysteriis, tradendaque pueris Christiana disciplina, cum ad Sacrum audiendum in Ecclesiam conveniunt.

Incredibilem ex hoc voluptatem sane percepimus. Etiam quum olim fel. record. Praedecessor Noster Innocentius Papa XIII., ad discutienda Hispani Cleri gravissima negotia ab insigni viro bonae memoriae Ludovico hujus S. R. E. Cardinali Belluga nuncupato proposi-

ta, peculiarem Congregationem praestantium aliquot ejusdem S. R. E. Cardinalium deputasset; Nobisque tunc in minoribus constitutis ipsius Congregationis Secretarii munus demandasset; meminimus non parum temporis, plurimumque laboris Nobis opus fuisse, ut falsam omnino probarem opinionem, ob quam Parochi Hispani se immunes ac liberos dictitabant ab edocendis instruendisque Christiana doctrina pueris, eo quod hujusmodi exercitationes in aliis quoque Ecclesiis haberentur; aut quia Concionatorum opera studioque satis fideles instruerentur; aut etiam ob vetustissimam consuetudinem, quae Parochos ipsos ab hoc onere vindicare videbatur. Quae omnia leguntur in Constitutione quae incipit *Apostolici ministerii*, quam praefatus Innocentius Praedecessor promulgavit, in qua §. 9. recensentur ac refelluntur ea omnia, quae modo commemoravimus.

His autem per transennam adnotatis, jam responsum quaestioni faciamus, videlicet non esse iterandum die festo Sacrificium, si Parcho alius Sacerdos operam suam navare possit, etiamsi Catechismus eodem die, Fideique mysteria populo explanari debeant. Haec enim fieri possunt ejusdem Sacerdotis ministerio, qui ad Sacrum conficiendum inducitur: quemadmodum Nos ipsi statuimus in Bononiensi Dioecesi, cum in ea sedem haberemus, haud ignorantes, id consentaneum esse Decretis, quae super hac re Pontifices Romani non semel ediderunt. Id Nos ostendimus *Instit. 3. tom. 3. nostrarum Institutionum Ecclesiasticarum*, quae Bononiae impressae fuerunt. Accedit, quod Parochus, qui die festo fideles instituendos in utraque Ecclesia libenter suscepisset, si iterandi Sacrificii facultas traderetur, id facilius consequi possit, si in altera solum Ecclesia rem Divinam faciat, ac populum edoceat, deinde ad aliam se conferat Ecclesiam, ubi a Sacrificio abstineat, et Christianae Legis instituta dumtaxat populo declaret.

Tui praeterea Parochi queruntur, quod ipsis hanc facultatem impertiri dubites, quam a tuis Decessoribus semper impetrarunt. Certissimum illud est Missionariis tantum a Sede Apostolica potestatem aliquando fieri, ut uno die Sacrificium bis operentur; reliquis vero Sacerdotibus opus esse, ut hac de re facultatem ab Episcopo consequantur, etiamsi causa necessitatis intercedere videatur; cujus sane

Quas reli-

judicium ad ipsos Sacerdotes nequaquam pertinet. Ita testatur Verricellus *de Apostolicis Missionibus tit. 4. de privilegiis quaest. 19. num. 202. Quaeres primo, an ad celebrandas duas Missas in locis, ubi adest talis necessitas, requiratur licentia Episcopi? Respondetur affirmative, seclusis privilegiis Missionariorum. Ita a Sacra Congregationem resolutum.* Certum quoque est, facultates ejusmodi, nisi necessitas id postulet, nunquam concedi; vel si aliquando concedantur, non haberi tamquam alicujus Sacerdotis privilegium, sed tantum ob causam peculiarem necessitatis. Fagnanus id fatetur *Cap. In ordinanda, num. 37. de Simonia: Miratur Sacra Congregatio agi de his licentiis concedendis; nam id nonnisi ex magna necessitate fieri debet, et magna cautela, ut puta in locis, ubi perpau- cissimi sunt Sacerdotes, vel adsunt impedimenta adversariorum Fidei, vel quid simile etc. Nec concedi potest haec licentia ab Episcopo generali- ter, quasi privilegium alicujus Sacerdotis, sed tantum in aliquo casu particulari, necessitatis causa ab Episcopo examinanda.* Itaque cum ejusmodi causam necessitatis haud deprehende- ris, nunquam Parochos tuos probabimus, si ipsi de te conquerantur, Nos prudentiam Fra- ternitatis tuae magnopere commendamus, Te- que agnoscimus animum, mentemque tuam conformasse exemplo praedicti Sancti Caroli Borromaei, qui in prima Synodo Provinciali c. 5. abrogavit licentia a suis Praedecessoribus concessas plures Missas celebrandi.

Parochi postremo, ut causam suam tuean- tur, vetustissimam adducunt consuetudinem. Nos, utrum ratione, an temere id asserant, examinare praetermittimus. Solum inquiri- mus, utrum ea consuetudine rationem praescrip- tionis, aut praesumptionis sibi comparaverit; et utrumque falsum, et alienum judicamus. Non utique Jus Divinum, sed Jus Ecclesiasti- cum prohibet, eadem die ab eodem Sacerdote Sacrificium iterari. At non omnia, quae Juris tantum Ecclesiastici sunt, praescribi possunt. Si etenim juxta Civiles Leges sancte res prae- scribi non possunt, absonum undique est asse- rere, fuisse per praescriptionem aliquid obten- tum, vel acquisitum, quod adversetur sanctio- nibus universalibus Ecclesiae, quarum obser- vantiam Sacrum Tridentinum Concilium in Missarum celebratione Sacerdotibus omnibus praecipit, uti colligitur ex Decreto de obser- vandis, et evitandis in celebratione Missae.

In nonnullis regionibus mos inoleverat, quod Parochi duarum Parochiarum feria sexta majoris hebdomadae Officium faciebant, pri- mum in una ex Parochiis, et deinde illud ite- rabant in altera. Jejunii praeceptum in sum- ptione Eucharistiae non est Juris Divini, sed Ecclesiastici, teste Cardinali Bona *Rerum Li- turgicarum lib. 1. cap. 21. num. 2.* ubi refert, initio non omnibus in locis universos praedi- cta lege obstrictos fuisse: cumque, hoc minime obstante, animadversum fuisset, Parochum celebrantem Officium in secunda Parochia, non jejunum sumere Eucharistiam sub specie panis; sumpserat enim in Officio, quod cele- bravit in prima Parochia, particulam Hostiae consecratae die praecedenti, una cum vino non consecrato, et sic jejunium fregerat naturale; reprobata fuit consuetudo, etsi, uti affereba- tur, pietati et devotioni innixa. Hoc exemplo perculsi alii Parochi duarum Parochiarum, aliam induxerunt consuetudinem, ut in utra- que Parochia Officium feriae sextae majoris hebdomadae celebrare possent, praetermitten- di videlicet haustum vini in primo Officio, quod in prima Parochia celebrabant, sumen- tes tantummodo speciem panis, ut jejunii in se- cunda Parochia Officium facerent, Missamque, quae dicitur Praesantificatorum, celebrarent. At haec quoque consuetudo fuit reprobata, ut- pote contraria ritui Ecclesiastico, quem et Or- do Romanus, et Sacramentarium Sancti Gre- gorii praescribunt, et adhibet universalis Ec- clesia. Franciscus Sylvius magni nominis Theo- logus tom. 5. *suorum Operum* editionis Antuer- piensis *Orat. 1.* quae est unica de *Officio Para- sceves*, rem graphice exponit, nec Parochorum consuetudini censet esse ullo modo deferen- dum. De hac eadem re plura habentur apud Suarez in 3. part. *Divi Thomae tom. 3. quaest. 73. art. 2. disquis. 80. sect. 3.* Et Nos ipsi haec omnia exposuimus in nostro *Tractatu de Sacri- ficio Missae*, typis Patavinis edito, *sect. 2. §. 39.* Et in alio *Tractatu de Festis Domini Nostri Jesu Christi par. 1.* typis quoque Patavinis edito, §. 336. et seqq. confutavimus errorem Graecorum Schismaticorum, qui volunt, in Missa Praesantificatorum, per immersionem Particulae in Calicem ex Sacratissima Hostia detractae, transubstantiationem fieri vini in Sanguinem Christi; et diximus, Sacerdotem in Officio feriae sextae majoris hebdomadae, sumere Christi Corpus et Sanguinem, cum

utrumque revera sit sub specie panis, prae-
cedenti licet die consecrati.

Praescriptionis excipit praesumptio, de qua modo sermo habendus est. Equidem non ignoramus Jurisperitorum commune adagium, nempe ratione consuetudinis ab immemorabili afferri posse in medium quemcumque gratiosum titulum, et etiam privilegium Apostolicum, quod utpote nullo certo documento probatum, praesumptum appellatur. Sed, caeteris praetermissis, ne haec epistola longior evadat, subdimus, haec intelligi posse de illis privilegiis, quae impetrari potuissent a Sede Apostolica, si quis ea postulasset; non vero de illis, quae cum postulatur, negari omnino consueverunt; ne praesumptio plus habeat roboris, et momenti, quam veritas.

Romanis Pontificibus mos est, ut ea negotia, quae ipsi per se expedire nolint, ad Congregationes rejiciant examinanda, ut earum consilio rem expediant. Anno 1657. cum in Civitate, quam dicunt de *Assumptione*, in Provincia Paraguariensi, pars magna Nobilium domi se continerent, utpote decenti apparatu vestitum carens, nec accederet ad Ecclesiam, ut Sacrum die festo audiret, Episcopus exoravit, ut sibi facultas daretur celebrandi Missam antelucanam Nobilium praedictorum gratia, et aliam ante meridiem, ut reliquis populus Missae praecepto diebus festis satisfaceret. De hac re actum fuit in Congregatione Concilii die 1. Septembris 1657. nec petitio fuit exaudita, ea potissimum de causa, quod imperceptibile visum est, alium non adesse Sacerdotem, qui Missam antelucanam celebraret pro Nobilibus; quemadmodum colligitur ex lib. 21. *Decretor.* pag. 56.

Praeterea vobis omnibus notum est, in Regnis Aragoniae, Valentiae, et in Comitatu Catalauniae, die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, quemlibet Sacerdotem Saecularem bis Missam celebrare posse, et ter quemlibet Sacerdotem Regularem; quod singulare privilegium antiquae consuetudini, et famae Apostolici privilegii concessi vel a Julio III., vel a Paulo III. Summis Pontificibus innititur. De dicto privilegio egimus in supra citato nostro *Commentario de Sacrificio Missae sect. 2. §. 31.* et latius dum munere fungebamur Secretarii Congregationis Concilii, cum Causa quaedam *Castellana* pertractaretur, quemadmodum videri potest in *Thesauro Resolution-*

num praedictae Congregationis tom. 2. pag. 168., et plura quoque de dicto privilegio relata fuerunt a bonae memoriae Cardinali Lanfredino, dum ipsum Secretarii munus obiret, et de quadam Causa *Oriolen.* ageret, de qua tom. 5. ejusdem *Thesaur.* pag. 384. et seqq. Viri, qui dignitate, et praestantia supra caeteros eminebant, Summis Pontificibus humillime supplicarunt, non ut quidem rem novam permitterent, sed ut tantum ad quasdam alias regiones memoratum privilegium extenderent, ob quod Presbyteri tum Saeculares, tum Regulares, in die Commemorationis omnium Defunctorum rem Divinam iterato faciebant, precesque suas singulari pietate, et rationibus undequaque petitis cohonestarunt: negotioque a Summis Pontificibus remisso ad Congregationem Concilii, haec precibus hujusmodi morem haud gessit, sed petentes, uti fieri cum principibus viris consuevit, urbane dimisit, quemadmodum recensuimus in citato nostro *Tractatu de Sacrificio Missae sect. 2. §. 32.* editionis Patavinae.

Porro si denegatum fuit Episcopo petatum privilegium celebrandi bis in die festo, ut Nobiles satisfacerent praecepto audiendi Missam, eo quod alius aderat Sacerdos, qui Sacrum facere poterat; si principum virorum vota exaudita non fuerunt, qui tantum pro extensione privilegii precabantur, et talis privilegii, quod unicum tantum diem quolibet anno respiciebat; unusquisque facili negotio cognoscere poterit, quid a Sede Apostolica factum esset, si simplices Parochi facultatem petissent bis celebrandi, ubi alius non deesset Sacerdos, qui Parocho operam suam praestare posset, et bis celebrandi, non unica die intra annum, sed tot diebus, quot per anni cursum festi dies celebrandi fide-
libus praecipiantur.

Ut Fraternitati Tuae postulatis respondere-
mus, negotium unico verbo cognoscimus Nos absolvere potuisse, docendo nimirum, tuam Constitutionem Synodalem observandam esse. Henricus enim Boich, antiquus Juris Canonici Professor, in *Comment. ad Cap. Te referente*, num. 2. de celebrationem Missarum, docet a nemine binas Missas eadem die celebrari posse, si id sit vetitum in Constitutione Synodali. Sed haec scribenda ad te putavimus, ut tuum religionis eximium studium nostris laudibus prosequeremur, certamque normam, ac rationem ante oculos propositam haberes, ad quam consilia tua, tuamque mentem tutissime conforma-

Decretum
Episcopi
vandum
cervit.

res. Quapropter tres dies in privata nostra Bibliotheca mane insumpsimus, quos vacuos, ac liberos ab audiendis Ministris, molestisque negotiis nacti sumus, ut has literas conficeremus. Postremo te summopere iterumque commendantes, qui hujus Sedis Apostolicae in dubiis rebus sententiam consiliumque exquisieris, Benedictionem Tibi nostram, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

at. die 16.
Martii 1746

Datum Romae apud Sanctam Maria Majorem die XVI. Martii MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

IV.*

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

BENEDICTI DIVINA PROVIDENTIA
PAPE XIV.

Indultum super Decanatu, ac Decem, et Octo
Canonicatibus, totidemque Praebendis Ec-
clesiae Cathedralis Tridentinae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

In supremo Apostolatus Solio immensa Dei Providentia nullis Nostris, licet suffragantibus meritis, sed solum per ineffabilem Divinae Bonitatis abundantiam constituti, et in illius Domino dispensatores effecti ad ea, per quae Cathedralium Ecclesiarum quarumlibet, illarum praecipue, quae in conspicuis Civitatibus ab antiquo tempore fundatae, variisque Privilegiis, et Gratiis a Summis Pontificibus condecoratae reperiuntur, in quibus, utpote Perinsignibus, Personas generosi Stemmatis Nobilitate, vel Doctrina fulgentes Altissimo laudes exhibere percipimus, splendori, et ornamento, Civiumque decori per novae concessionem Gratiae peramplius consulitur, cum id praesertim Sublimium Principum, et Illustrium Praesulum vota exposcunt, libenter intendimus, ac in his Pastoralis Officii Nostri partes favorabiliter impartimur, prout Locorum, et Personarum qualitatibus matura deliberatione pensatis, conspiciamus in Domino salubriter expedire.

BENED. XIV. TOM. XVI.

§. 1. Sane pro parte Dilactorum Filiorum modernorum Civium Urbis Tridentinae, ac Consularis ibidem Magistratus Nobis nuper exhibita petitio continebat, quod alias felic. record. Paulus Papa III. Praedecessor Noster clarae memoriae Ferdinando Romanorum Rege, qui etiam Hungariae, et Bohemiae Rex, atque Archi-Dux Austriae tunc erat, Advocato, et Protectore Ecclesiae Tridentinae, quae inter alias illarum partium Cathedralium Ecclesiarum Insignis admodum reputabatur, et recolendae memoriae Bernardo, dum viveret, tituli Sancti Stephani in Monte Caelio nuncupati de Urbe Presbytero Cardinale, qui dictae Ecclesiae Tridentinae ex concessione Apostolica, etiam tunc praeerat, Praesule respectivo existentibus, attentis eorum supplicationibus per suas Literas circa Decanatum, et Octodecim Canonicatus, totidem Praebendas dictae Ecclesiae, quaedam perpetuo statuit, quarum Literarum tenor est, qui sequitur:

» §. 2. PAULUS EPISCOPUS Servus Ser-
» vorum Dei. *Ad perpetuam rei memoriam.*
» Cunctis Orbis Ecclesiis, disponente Domino,
» Praesidentes ad ea, per quae Ecclesiarum ip-
» sarum, praesertim Cathedralium Insignium,
» et Personarum earundem status, Nostrae
» Provisionis auspiciis, superni favoris auxilio
» suffragante, prospere, et salubriter diriga-
» tur, quantum cum Deo possumus, libenter
» intendimus, et pro earum profectibus, sicut
» congruere conspiciamus, opem, et operam
» perefficaciter impendimus.

» §. 3. Dudum siquidem, postquam per
» felic. record. Sixtum Papam IV. Praedeces-
» sorem Nostrum, accepto, quod in Civitate
» Tridentina retroactis temporibus seditiones,
» adversitates, et turbationes plerumque exor-
» tae fuerant, et quotidie exoriri verisimiliter
» formidabantur, quarum occasione clarae
» memoriae Federico Romanorum Imperatori,
» ac quondam Sigismundo Austriae Duci, toti-
» que Domui Austriae, cujus Dominia Dioe-
» cesi Tridentina terminabantur, ac etiam Epi-
» scopis Tridentinis pro tempore existentibus,
» et eorum statui damna quamplurima subse-
» qui possent, cum ex hujusmodi perturbatio-
» nibus Civitas Tridentina, quae veluti Porta
» ad dictae Domus Austriae Dominia esse di-
» gnoscebatur, in potestate aliorum, prout
» plurimum formidabatur, devenire posset,
» quod profecto cederet ad totalem desertionem

» Ecclesiae Tridentinae, et Ecclesiasticae Libertatis ejusdem.

» §. 4. Propterea Imperator, et Dux praefati malis, et scandalis hujusmodi, ne illa evenirent, obviare, et tam dictae Ecclesiae, ejusque Episcopo pro tempore existenti, quam ipsorum Imperatoris, et Ducis statui, quieti, et tranquillitati, quantum in eis foret, providere intendebant, potissimum cum ipsa Ecclesia, quae inter alias illarum partium Cathedralis Ecclesias Insignis admodum reputabatur, ab Imperatoribus fundata, ab eorumque Praedecessoribus dotata fuisset, fructusque, redditus, et proventus Mensae Capitularis dictae Ecclesiae pro majori parte in eorum Dominiis colligerentur; ipsique Imperator, et Dux ejusdem Ecclesiae Advocati, et Protectores existerent, dictus Praedecessor Imperatoris, et Ducis praedictorum supplicationibus in ea parte inclinatus per suas Literas ex certa scientia perpetuo statuerat, et ordinaverat, necnon Dilectis Filiis Capitulo ejusdem Ecclesiae indulerat, quod ex tunc deinceps perpetuis futuris temporibus nullus cujuscumque gradus, status, ordinis, vel conditionis foret, vigore quarumcumque concessionum, seu gratiarum, etiam ab eodem Praedecessore, vel Apostolica Sede forsitan emanatarum, et in posterum emanandarum, qui non ex Imperatorum Romanorum Dominiis in Alemania existentibus, sive etiam ex Dominiis Ducum Austriae pro tempore oriundus, aut de eorum, necnon Episcoporum Tridentinorum pro tempore existentium Familia existeret, in Canonicum dictae Ecclesiae recipi, seu admitti posset, neque deberet, nisi ad minus Duas Partes Canoniorum Capitularium ejusdem Ecclesiae ex praedictis Dominiis, vel Familia existerent.

» §. 5. Decernens, quod Dilecti Filii Canonici dictae Ecclesiae, et praefati Capitulum, etiam praetextu quarumcumque Concessionum, Literarum Apostolicarum, Gratiarum, Expectatiyarum, specialium Reservationum, seu Nominandi facultatum, cum quibuscumque etiam Motu proprio, et ex simili scientia, ac derogatoriis derogatoriis clausulis, et verborum formis, etiam de Statuto, Ordinatione, et Indulto hujusmodi specificam, et expressam mentionem facientium, nullum contra Statutum, Ordinationem, et Indultum hujusmodi recipere,

» nationem, et Indultum hujusmodi recipere, seu etiam quomodolibet admittere tenerentur, quodque processus, sententiae, censurae, et poenae contra ipsos Canonicos, et Capitulum praemissorum occasione, et ad quoruncumque instantiam, quomodolibet ferendae, eosdem Canonicos, et Capitulum arctare minime possent, neque deberent; Irritum quoque, et inane quidquid secus super iis a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

» §. 6. Piae memoriae Clementi Papae VII. etiam Praedecessori Nostro pro parte Charissimi in Christo Filii Nostri, tunc sui, Ferdinandi Romanorum Regis Illustris exposito, quod causae, propter quas dictae Literae emanarant, adhuc tunc existebant, et propterea idem Ferdinandus, ac Dilectus Filius Noster Bernardus Tituli Sancti Stephani in Caelio Monte Presbyter Cardinalis, qui dictae Ecclesiae Tridentinae ex concessione Apostolica, etiam tunc praeerat, cupiebant praefatas Literas pro earum firmitate subsistentia, ac Dominiorum ipsius Ferdinandi Regis securitate, et quiete, necnon dictae Ecclesiae tranquillo statu, et felici successu suae probationis munimine roborari.

» §. 7. Praefatus Clemens Praedecessor, tam Ferdinandi Regis, quam Bernardi Cardinalis praedictorum in ea parte supplicationibus inclinatus, Statutum, Ordinationem, et Indultum, ac Decretum, nec non cum omnibus, et singulis in eis contentis clausulis de super confectas Literas Sixti Praedecessoris hujusmodi, etiam per suas Literas approbavit, et innovavit, ac perpetuae firmitatis robur obtinere, et firmiter observari debere decrevit.

» §. 8. Et nihilominus pro potiori cautela praemissa omnia de novo, quodque etiam ex tunc de caetero perpetuis futuris temporibus ex Canonis Ecclesiae hujusmodi, semper Duae tertiae Partes ex utroque Parente Germanicis geniti, et Linguam Germanicam sufficienter loquentes esse deberent.

» §. 9. Reliqui vero Itali, aut aliarum Nationum esse possent, dum tamen ex Subditis, vel familiaribus Domus Austriae, et pro tempore existentis Episcopi Tridentini existerent.

» §. 10. At Decanus ejusdem Ecclesiae, Dignitatem inibi post Pontificalem majorem,

» obtinens, Germanus ex utroque Parente, et
 » Linguam Germanicam sufficienter loquens,
 » ac in Sacerdotio constitutus esse deberet, et
 » idem Decanus continuam inibi residentiam
 » facere teneretur.

» §. 11. Et quod nullus cujuscumque digni-
 » tatis, status, gradus, ordinis, vel condi-
 » tionis, foret, etiam vigore quarumcumque
 » concessionum, quascumque etiam derogato-
 » riarum derogatorias clausulas in se conti-
 » nentium, in Canonicum dictae Ecclesiae, nisi
 » de Nobili genere ex utroque Parente procrea-
 » tus, et legitime natus, aut in Theologia Ma-
 » gister, vel Licentiat, seu in utroque, vel
 » altero Jurium Doctor, vel Licentiat, qui
 » ad minus per quinquennium continuo in
 » Universitate Studii Generalis literis operam
 » dedisset, et rigoro praecedente examine
 » ad Magisterii, seu Doctoratus, aut Licentia-
 » turae in Theologia, vel Juribus hujusmodi
 » gradum promotus fuisset, assumi, seu re-
 » cipi, et admitti, seu illius Canonicatus, et
 » praebendas obtinere, vel assequi, aut Jus
 » sibi acquirere quoquo modo posset, aut de-
 » beret.

» §. 12. Quodque collationes, provisiones,
 » et quaevis aliae dispositiones de Canonicati-
 » bus, et Praebendis dictae Ecclesiae aliis Per-
 » sonis, quam, ut praemittitur, qualificatis
 » quomodolibet, etiam per Sedem praefatam
 » pro tempore factae, nullius roboris, vel mo-
 » menti existerent, et Capitulum praefatae Ec-
 » clesiae alium, quam, ut praefertur, quali-
 » ficatum recipere, et admittere minime tene-
 » rentur, nec ad id compelli, aut propterea
 » aliquibus censuris innodari possent.

» §. 13. Quodque ipsum Capitulum uni Ca-
 » nonico dictae Ecclesiae obsequiis Episcopi Tri-
 » dentini pro tempore existentis, actu insisten-
 » ti, fructus, redditus, et proventus suae prae-
 » bendae in absentia ministrare tenerentur, et
 » nullis aliis, nec plures fructus suarum prae-
 » bendarum ministrare deberent, seu teneren-
 » tur, inter alia perpetuo statuit, prout in ejus-
 » dem Literis plenius continetur.

» §. 14. Cum autem, sicut tam Ferdinandus
 » Rex, quam Bernardus Cardinalis praefati
 » Nobis nuper exponi fecerunt dicta Ecclesia,
 » in qua praeter Decanatum praedictum, et for-
 » san alias inibi Dignitates, Decem, et Octo
 » Canonicatus, et todidem praebendae fore no-
 » scuntur, et Germanos, et Italos Subditos ha-

» beat, et conveniens censeatur, quod etiam
 » ipsius Ecclesiae subjecti, etiam non Germa-
 » ni, alias tamen, ut praefertur, qualificati,
 » Decanatum, ac Canonicatus, et Praebendas
 » Ecclesiae hujusmodi obtinere possint; pro
 » parte eorundem Ferdinandi Regis, qui etiam
 » Hungariae, et Bohemiae Rex, et Archi-Dux
 » Austriae existit, ac Bernardi Cardinalis No-
 » bis fuit humiliter supplicatum, ut pro tran-
 » quilliori statu ejusdem Ecclesiae super his
 » opportune providere de benignitate Aposto-
 » lica dignaremur.

» §. 15. Nos igitur, qui dictae Ecclesiae
 » felicem statum, et salubrem directionem sin-
 » ceris exoptamus affectibus, hujusmodi sup-
 » plicationibus inclinati, Statuta, et Ordina-
 » tiones, ac Indultum, nec non cum Decretis,
 » ac omnibus, et singulis in eis contentis clau-
 » sulis, Literas Sixti, et Clementis Praedeces-
 » sorum hujusmodi ad hoc, ut Duae Tertiae
 » Partes Canonicorum ipsius Ecclesiae, vide-
 » licet Duodecim ex eis de Nobili genere ex
 » utroque Parente procreati, aut in Theologia
 » Magistri, vel Licentiat, seu in utroque, vel
 » altero Jurium Doctores, vel etiam Licentiat,
 » qui ad minus per quinquennium integrum,
 » seu continuum in Universitate Studii privi-
 » legiata, seu approbata studuerint, et in ea
 » ad Magisterii, seu Doctoratus, vel Licentia-
 » turae gradum per rigorosum examen, ut mo-
 » ris est, non autem per solum Privilegium,
 » promoti fuerint, ac Germani ex utroque Pa-
 » rente Linguam Germanicam sufficienter lo-
 » quentes, Jurisdictioni Mensae Episcopalis
 » Tridentinae, aut Ditioni temporali Archi-
 » Ducis Austriae pro tempore existentis imme-
 » diate Subditi, seu ex familiaribus, ut prae-
 » fertur, Nobilibus, seu Graduatibus Episcopi
 » Tridentini, vel Archi-Ducis Austriae pro
 » tempore existentium, eorum obsequiis, actu
 » insistentibus, alterius Nationis Germani-
 » cae.

» §. 16. Reliqua vero Tertia Pars Canoni-
 » corum Ecclesiae hujusmodi, quae numeri
 » Senarii existit, Itali, seu Nationis Italicae,
 » non tamen Exerae, sed ex iis Italis, qui Ju-
 » risdictioni temporali Ecclesiae Tridentinae
 » immediate subesse dignoscuntur, ac Judici-
 » bus, et Officialibus in temporalibus ejusdem
 » Ecclesiae, necnon Episcopi Tridentini pro
 » tempore existentis parent, et obediunt.

» §. 17. Et Tres ex Tertia Parte hujusmodi

» Magistri, seu Doctores, vel Licentiati, ut
» praefertur.

» §. 18. Reliqui vero Tres, licet Nobiles,
» seu Graduati non fuerint, tamen ex bonis
» Parentibus geniti, Literisque, et bonis mo-
» ribus instructi.

» §. 19. Ac Decanus ejusdem Ecclesiae ex
» Germanis, aut Italis, modo supradicto qua-
» lificatus, omnino esse debeat.

» §. 20. Quodque unus ex familiaribus ip-
» sius Bernardi Cardinalis, et pro tempore
» existentis Episcopi Tridentini, actu ibi ser-
» vientibus, et per eum nominandus, ut prae-
» fertur Graduatus, etiam cujuscumque alte-
» rius Nationis Italicae, qui in numero Tertiae
» Partis Canonicoꝝ computari debeat, in
» Canonicum ipsius Ecclesiae eligi, seu illi
» Canonicatus, et Praebenda ejusdem conferri
» possint.

» §. 21. Quod Capitulum praefatis Cano-
» nicis ejusdem Ecclesiae, qui reliquorum il-
» lius Canonicoꝝ licentia ad hoc petita, licet
» non obtenta, Theologiae, vel Philosophiae,
» aut Juris Canonici studio in loco, ubi illud
» vigeat Generale, operam dare voluerint,
» quamdiuque ad sex annos, ad plus id fecerint,
» tertiam partem fructuum, reddituum,
» et proventuum Canonicatum, et Praeben-
» darum suarum ministrare debeant, Aucto-
» ritate Apostolica tenore praesentium exten-
» dimus, et ampliamus, ac reducimus, et mo-
» deramur.

» §. 22. Reliqua vero quaecumque in eis-
» dem Literis contenta, auctoritate et tenore
» praedictis approbamus, et innovamus, ac de
» novo concedimus.

» §. 23. Decernentes extensionem, amplia-
» tionem, reductionem, moderationem, approba-
» tionem, innovationem, et novam conces-
» sionem hujusmodi perpetuae firmitatis robur
» obtinere, et inviolabiliter observari debere,
» et sic per quoscumque Judices quavis aucto-
» ritate fungentes, sublata eis, et eorum cui-
» libet, quavis aliter judicandi, et interpretan-
» di facultate, et auctoritate, judicari, et de-
» finire debere, nec non irritum, et inane, si
» secus super his a quoquam, quavis auctori-
» tate, scienter, vel ignoranter contigerit atten-
» tari, non obstantibus praemissis, ac quibus-
» cumque Apostolicis, nec non in Provinciali-
» bus, et Synodalibus Conciliis editis genera-
» libus, vel specialibus Constitutionibus, et

» Ordinationibus, ac dictae Ecclesiae Juramen-
» to, confirmatione Apostolica, vel quavis fir-
» mitate alia roboratis Statutis, ac consuetudi-
» nibus, nec non quibusvis Privilegiis, et In-
» dultis Apostolicis Ecclesiae, et Capitulo prae-
» fatis, ac quibuscumque aliis per Romanos
» Pontifices, etiam Praedecessores Nostros, ac
» per Nos, et Sedem praefatam, sub quibusvis
» tenoribus, et formis, etiam per modum Sta-
» tuti perpetui, ac cum quibusvis etiam dero-
» gatoriis derogatoriis, aliisque efficaciori-
» ribus, et insolitis clausulis, necnon irritan-
» tibus, et aliis etiam vim contractus inducen-
» tibus Decretis, etiam Motu proprio, et ex
» certa scientia, etiam de Apostolica potesta-
» tis plenitudine, et ex quibuscumque causis,
» ac quavis etiam Imperiali, vel Regia instan-
» tia, seu consideratione in genere, vel in spe-
» cie, etiam iteratis vicibus concessis, appro-
» batis, et innovatis, quibus omnibus, etiam
» si alias de illis, eorumque totis tenoribus spe-
» cialis, specifica, individua, et expressa men-
» tio, seu quaevis alia expressio habenda, aut
» aliqua exquisita forma ad hoc servanda fo-
» ret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad
» verbum, nihil penitus omisso, et forma in
» illis tradita, observata inserti forent, prae-
» sentibus pro sufficienter expressis habentes,
» illis alias in suo robore permansuris, hac vi-
» ce dumtaxat, specialiter, et expresse dero-
» gamus, nec non omnibus illis, quae in Lite-
» ris Sixti, et Clementis Praedecessorum hu-
» jusmodi concessum fuit, non obstat, caete-
» risque contrariis quibuscumque.

» §. 24. Nulli ergo omnino hominum liceat
» hanc paginam Nostrae extensionis, amplia-
» tionis, reductionis, moderationis, approba-
» tionis, innovationis, concessionis, Decreti,
» et derogationis infringere, vel ei ausu teme-
» rario contraire; si quis autem hoc attentare
» praesumpserit indignationem Omnipotentis
» Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolo-
» rum ejus se noverit incursurum.

» §. 25. Datum Romae apud Sanctum Pe-
» trum Anno Incarnationis Dominicae millesi-
» mo quingentesimo trigesimo septimo decima
» nona mensis Februarii Pontificatus Nostri
» Anno Quarto.

» §. 26. Cum autem, sicut eadem petitio
» subjungebat, alternantibus temporibus varia
» praefati Indulti Pauli praedecessoris hujus-
» modi fuerit interpretatio, variaeque lites, et

turbationes retroactis temporibus exinde subortae fuerint, posterioresque verisimiliter formidari possent, quibus, ut praeveniatur, optimum medium esse videtur, ut in posterum loco sex Canonicatum, et totidem Praebendarum in dictis Literis Pauli Praedecessoris praefati pro Italis destinatum, sublato hoc nomine Italarum, uti etiam Germanorum, utpote, quae ad plures Lites ansam praebuerunt, protinus, ac in posterum Octo Canonicatus, totidemque Praebendae pro Tridentinis immediate subditis destinentur, quorum Sex, ad tenorem dictorum Literarum, illis conferantur, qui pro iis obtinendis in eis fuerint digni reputati.

§. 27. Duo Canonicatus autem, totidemque Praebendae, qui noviter eis nunc accrescunt, Duobus Civibus Tridentinis immediate Subditis, vel Nobilibus, vel Doctoribus, et non aliis.

§. 28. Reliqui vero Decem Canonicatus, totidemque Praebendae Ecclesiae Tridentinae solis Subditis Austriacis immediatis, vel Nobilibus, vel Graduatis, ad tenorem dictarum Literarum, remaneant, ac conferantur, et ad praefatae Ecclesiae Tridentinae felicem statum, et salubrem directionem cupiant Cives, et Magistratus praefati per Nos, et Sedem Apostolicam eis, ut infra benigne indulgeri.

§. 29. Quare pro parte Civium, et Magistratus praefatorum intercedentibus Charissima in Christo Filia Nostra Maria Theresia Romanorum Imperatrice, Hungariae, et Bohemiae Regina, quae etiam Archi-Dux Austriae existit, et ejus nomine, Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Albano nuncupato, Statuum, et Dominorum praefatae Mariae Theresiae Imperatricis, Reginae, ac Archi-Ducis Austriae Protectore, nec non Venerabili Fratre Nostro Dominico Antonio moderno Episcopo Tridentino Nobis fuit humiliter supplicatum, quatenus Litium hujusmodi extinctioni, et extirpationi, ac praefatae Civitatis, et Ecclesiae Tridentinae hujusmodi decori in praemissis opportunè providere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 30. Nos igitur, qui, quantum cum Domino possumus, Insignium Ecclesiarum decorem, ac Civium utilitates, et commoda procurari Paternis, et sinceris desideramus affectibus, praefatis Civibus, et Magistratui, et eorum cuilibet specialem gratiam facere volentes, ip-

sosque modernos Cives, et Magistratum, et eorum quemlibet a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris et poenis a Jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, eisdem Civibus, et Magistratui, ut ex nunc de caetero perpetuis futuris temporibus ex Canonicis praefatae Ecclesiae Tridentinae, Decem sint Subditi immediati Germano-Austriaci, ac de Nobili genere ex utroque Parente Germano legitime procreati, Linguam Germanicam sufficienter loquentes, aut in Theologia Magistri, vel Licentiati, seu in utroque, vel altero Jurium Doctores, vel Licentiati, qui in aliqua Universitate Studii Generalis privilegiata, seu approbata per integrum quinquennium studuerint, et ad Magisterii, seu Doctoratus, aut Licentiatu Gra dum per rigorosum examen, uti moris est, non autem per solum Privilegium, promoti fuerint.

§. 31. Iique pro Subditis Germano-Austriacis, ad praemissum effectum, censi debeant, qui immediate Jurisdictioni Archi-Ducis Austriae pro tempore existentis, in Partibus Imperii, subesse dignoscuntur, illiusque Tribunalibus, Judicibus, et Officialibus parent, et obediunt.

§. 32. Iis autem, aut eorum quolibet decedentibus, vel decedente, atque hujusmodi Canonicatibus, et praebendis, vel Canonicatu, et praebenda quoquo modo vacantibus, et vacaturis, vel vacante, et vacaturo, etiam in Romana Curia, aut per viam resignationis, cessionis, vel permutationis, aut alias quovis modo, alii semper Germano-Austriaci immediate Subditi, ut praefertur, qualificati, tam Apostolica, quam Ordinaria respective auctoritate providendi, succedere debeant, et respective nominandi, et eligendi, seu aliter admittendi sint.

§. 33. Reliqui vero Octo Canonici praefatae Ecclesiae Tridentinae sint Subditi immediati in temporalibus Ecclesiae, et Episcopi Tridentini, id est de iis, qui, eorumque familiae Jurisdictioni temporali Ecclesiae Tridentinae immediate subesse dignoscuntur, ac pro solito eorum Foro actualiter Judicibus, et Officialibus in temporalibus ejusdem Ecclesiae,

necnon Episcopi Tridentini pro tempore existentis parent, et obediunt.

§. 34. Quorum Tres ex Octo hujusmodi Nobiles ex utroque Parente, aut Magistri, seu Doctores, vel Licentiatum, ut praefertur.

§. 35. Alii vero Tres, licet Nobiles, aut Graduati non fuerint, tamen immediate Subditi, et ex bonis Parentibus geniti, literisque, ac bonis moribus instructi.

§. 36. Quodque unus ex familiaribus ipsius Dominici Antonii, ac pro tempore existentis Episcopi Tridentini, ad tenorem dictarum Literarum Pauli Praedecessoris praefati, in Canonico ipsius Ecclesiae, qui in numero horum Sex Canonicorum computari debeat, eligi, seu illi Canonicatus, et praebenda ipsius Ecclesiae conferri possint.

§. 37. Sed denum alii Duo semper esse debeant Subditi simul immediati, et Cives Tridentini actualiter ipsi, vel eorum Familiae Civium Matriculae inscripti, Civitatis Jure gaudentes, ex utroque Parente Nobiles, vel Graduati, ut supra, et non aliter.

§. 38. Ipsi vero Canonicis praefatae Ecclesiae Tridentinae, subditis immediatis, et eorum quolibet decedentibus, atque Canonicatibus, et praebendis hujusmodi quoquomodo vacantibus, et vacaturis, etiam in Romana Curia praefata, aut per viam resignationis, cessionis, vel permutationis, seu alias quovis modo, alii semper subditi immediati Tridentini, ut praefertur, qualificati, tam Apostolica, quam ordinaria respective auctoritate praefata suffiendi sint, et specialiter Bini Canonicatus pro Civibus Tridentinis Nobilibus, vel Graduatis, modo destinati, aut specificè in separata Classe determinandi, perpetuo, et successivè ab hujusmodi Civibus impleri debeant, etiam si alii Cives Tridentini immediate subditi, ut praefertur, unum, plures, vel reliquos omnes sex Canonicatus, et praebendas immediate subditorum Ecclesiae Tridentinae praefatae actualiter obtinerent.

§. 39. Decanus autem ejusdem Ecclesiae Tridentinae, Decanatum Dignitatem inibi post Pontificalem majorem existentem, obtinens, ex subditis immediatis Germano Austriacis, vel ex subditis immediatis Tridentinis, ut supra qualificatus, omnino esse debeat.

§. 40. Necnon Capitulum hujusmodi praefatis Canonicis ejusdem Ecclesiae Tridentinae, qui reliquorum illius Canonicorum licentia ad

hoc petita, licet non obtenta, Theologiae, vel Philosophiae, aut Juris Canonici Studio in Loco, ubi illud vigeat Generale, operam dare voluerint, quamdiuque ad sex annos ad plus id fecerint, Tertiam partem fructuum, reddituum, et proventuum Canonice, et praebendarum suorum ministrare debeant.

§. 41. Ac in reliquis sine praejudicio Jurium Episcopo Tridentino pro tempore existentis competentium, et ad tenorem Literarum praefatarum, Apostolica auctoritate tenore praesentium, perpetuo concedimus, et indulgemus.

§. 42. Praesentes quoque Literas semper, et perpetuo validas, et efficaces esse, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus, et singulis ad quos quomodolibet nunc spectat, et spectabit pro tempore in futurum firmiter, et inviolabiliter observari, et adimpleri debere, nec ullo unquam tempore, ex quocumque Capite, vel qualibet Causa, quantumvis Juridica, et legitima, etiam ex eo quod quicumque in praemissis, et circa ea etiam quomodolibet, et ex quavis Causa, Jus, vel interesse habentes, aut habere praetendentes, illis non consenserint, nec ad id vocati, citati, et auditi fuerint, et Causae, propter quas eadem Praesentes Literae emanaverint, adductae, verificatee, et justificatae non fuerint de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vicio, seu intentionis Nostrae, vel Jus, aut interesse habentium consensus, aut quolibet alio quantumvis substantiali, substantialissimo, et inexcogitato, ac specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirente, defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, in Jus, aut controversiam revocari, aut ad viam, et terminos Juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, aut aliud quodcumque Juris, vel facti, aut Gratiae remedium impetrari, seu etiam Motu proprio, aut ex certa scientia, deque Apostolicae potestatis plenitudine concessio, et impetratio, uti, seu se juvari posse, neque ipsas Praesentes Literas sub quibusvis similibus, vel dissimilibus Gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus, etiam per Nos, et Successores Nostros Romanos Pontifices pro tempore existentes, ac Sedem Apostolicam praefatam, etiam Motu Scientia, et Potestatis plenitudine

paribus, etiam Consistorialiter, ac alias sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et Decretis, etiam si de eisdem, ac Praesentibus Literis, earumque toto tenore, ac Data, specialis mentio fiat, pro tempore factis, et concessis, ac faciendis, et concedendis compræhensas, sed semper, et omnino ab illis exceptas, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum, et validissimum, ac eum, in quo antea quomodolibet erant, statum restitutas, repositas, et plenarie reintegratas, ac de novo, etiam sub quacumque posteriori Data per praefatos Cives, et Magistratum dictae Civitatis pro tempore existentes, quodcumque eligenda concessas esse, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, sicque, et non alias in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Iudices Ordinarios, vel Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praefatae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, et quoslibet alios, quavis auctoritate, potestate, praerogativa, et privilegio fungentes, ac honore, et praeceminentia fulgentes, ac iudicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus, Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis praefatae Ecclesiae Tridentinae, illiusque Praesuli, Capitulo, et Canonis, ac quibusvis aliis Superioribus, et Personis in genere, vel in specie, aut alias in contrarium praemissorum forsitan quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis, quibus omnibus, et singulis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut etiam aliqua, etiam exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita, observata, inserti forent, Praesentibus pro expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse, necnon opportune, et valide, hac vice dumtaxat, ha-

rum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 43. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Absolutionis, perpetuae Concessionis, Indulti, Decreti, et Derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, Indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragésimo sexto, Nono Kalendas Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 24.
Martii 1746.

DE PRÆSENTATIONE

V.

Dignioris inter approbatos ab Examinatoribus Parochiales Ecclesias Jurispatronatus Ecclesiastici, cum resolutione nonnullorum dubiorum.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Florentino.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Redditae Nobis sunt Literae Tuae, quibuscum una ad Nos misisti disceptationem Advocati Petri Brogiapi, ut de iis, quae a Te proponebantur, quae nostra sententia sit, diceremus: Primum: An Patronus Ecclesiasticus teneatur in foro externo praesentare ad Beneficium Curatum eum, qui inter approbatos ab Examinatoribus magis idoneus, et magis dignus est?

Tria dubia
Pontifici
proposita.

Secundum: An Episcopus, ad quem spectat dare institutionem, debeat sequi iudicium Patroni de magis idoneo, magisque digno, an potius inquirere, rectum ne sit Patroni iudicium, an secus?

Tertium: Si appellaverit, qui se digniorem esse putat, et posthabitus est: an suspendi debeat institutio praesentati, an vero haec debeat suum effectum sortiri; paucis, an appellatio interposita locum habeat in devolutivo tantum, an potius etiam in suspensivo?

Ut igitur exordiamur a prima quaestione, in qua quaeritur, an Patronus Ecclesiasticus teneatur in foro externo praesentare ad Bene-

Responsio
ad primum.

ficium Curatum eum, qui magis idoneus; magisque dignus est inter approbatos ab Examinatoribus: respondemus, *teneri*. Namque antiquis omnibus disputationibus omissis, cum juxta Concilii Tridentini praescriptum in Beneficiis Curatis coram Examinatoribus Synodalibus concursus haberi debeat, debeantque Examinatores Synodales approbare eos, qui magis idonei sunt, quorum deinde unum debet Patronus Ecclesiasticus Episcopo praesentare, ut ei institutionem praebeat, haec agendi ratio, ac methodus necessario secum fert, ut Patronus Ecclesiasticus teneatur praesentare eum, quem digniorem inter probatos ab Examinatoribus existimat.

Verba Concilii satis per se clara sunt in cap. XVIII. sess. 24. de Reformatione: *Si vero Jurispatronatus Ecclesiastici erit, loquitur de Beneficio Curato, ac instituto ad Episcopum, et non alium pertineat, is, quem Patronus digniorem inter probatos ab Examinatoribus judicabit, Episcopo praesentare teneatur, ut ab eo institutur.*

Quod procedit, etiamsi Episcopus Patrono non intimaverit, ut digniorem praesentet, quam cautionem memorat Abbas in cap. Constitutis 2. de appellationibus. Quoniam quidquid sit de utilitate hujus cautionis ante Concilium Tridentinum, superflua certe est post idem Concilium, a quo in Beneficiis Curatis Patronatus Ecclesiastici demandatus est concursus; et injunctum fuit Patrono Ecclesiastico, ut eum praesentet, quem inter probatos, ab Examinatoribus digniorem, magisque idoneum censebit, quod valet amplius quacumque admonitione, seu interpellatione, quam Episcopus Patrono Ecclesiastico faciat.

Responsio
ad secundum
cum distinctione.

Expediti a prima quaestione ad alteram transibimus, in qua quaeritur. An Episcopus, ad quem pertinet instituere, sequi debeat judicium Patroni circa magis idoneum, magisque dignum, an potius inquirere, judicium ejusdem Patroni rectum ne sit, an non; et quod ad hanc quaestionem attinet, censemus necesse unum ab altero casum distinguere.

Nam, aut inter probatos ab Examinatoribus nemo est, qui de Patroni judicio quaeratur; a quo, puta Titius magis idoneus, magisque dignus aestimatus est, isque Episcopo praesentatus, et tum Episcopus sequi debet judicium Patroni, neutiquam vero in ejus judicium inquirere. Nam a Sacro Concilio non praescribitur, ut

digniorem instituat, sed quem Patronus inter approbatos ab Examinatoribus digniorem judicaverit: *quem Patronus digniorem inter probatos ab Examinatoribus judicabit*. Ut bene animadvertit Fagnanus in suis manuscriptis, quae apud Nos extant super cap. XVIII. sess. 24. de Reformatione. *Et non potest Episcopus opponere, quod Patronus Ecclesiasticus non vere digniorem, sed quem ipse Patronus digniorem arbitratur, elegerit, et Episcopo praesentaverit, quia Concilium voluit absolute institui illum, quem Patronus tamquam digniorem elegerit.*

Et in hujusmodi facti specie locum habet rescriptum Congregationis Concilii ann. 1573. ut videre est lib. 1. Decretorum pag. 167. verba autem haec sunt: *Sacra etc. censuit, si Parochia sit Jurispatronatus Ecclesiastici, et institutio ad Episcopum pertineat, facultatem judicandi digniorem inter idoneos probatos ab Examinatoribus, spectare ad Patronum Ecclesiasticum, et Episcopum teneri instituere eum, quem dictus Patronus judicaverit digniorem, et ipsi Episcopo praesentavit.*

Aut inter ab Examinatoribus idoneos probatos aliquis est, qui judicio Patroni minime acquiescens coram Episcopo, cujus est dare institutionem, queritur, se posthabitu fuisse, licet magis dignus, et idoneus altero sit, quem Patronus tamquam digniorem, et magis idoneum Episcopo praesentavit; et hoc secundo casu cum Episcopus Judicis Personam sumere cogatur, sequi non debet Patroni judicium circa magis idoneum, magisque dignum, sed priusquam institutionem concedat, in Patroni judicium inquirere, ut inter alios recte considerant Garzia de Benefic. par. 9. cap. 2. num. 265. et seq. et praecipue num. 268. et seq. et Venturia in prax. rer. Eccles. tom. 2. adnot. 5. §. 2. num. 5. 6.

Non obstat, si quis assereret etiam hoc secundo casu clausis oculis sequendum esse Patroni judicium de magis idoneo, magisque digno, perinde ac si id consentaneum sit verbis Concilii superius laudatis: *Quem Patronus digniorem inter probatos ab Examinatoribus judicabit*: Nam praetermissis, quae a Doctoribus dicuntur, nempe ea verba intelligenda esse de justo, vero, proboque judicio, ut videre licet apud Massobrium in praxi habendi concursum requis. 5. dub. 1. num. 43. 44. Concilium ageus de Beneficio Curato Patronatus Ecclesiastici inquit: *quem Patronus digniorem inter probatos*

ab *Examinatoribus* judicabit. Non multa autem superius loquens eodem loco de Beneficio Curato liberae collationis Ordinarii, his verbis utitur: *Episcopus*, inter eos, qui probati sunt tamquam idonei ab *Examinatoribus*, eum eligat, quem ceteris magis idoneum judicaverit.

At vero si quis ab *Examinatoribus* probatus tamquam idoneus contra iudicium, quod secundum alterum tulit *Episcopus* eum praeeligendo, institerit, auditur, et ab appellationis Iudice expenditur, *Episcopi* iudicium rectumne probumque sit, an pravum, atque injustum, ut quotidie re ipsa contingit, et definitum legitur a San: mem. Pio V. Praedecessore Nostro in sua *Constit. xxxiii. In conferendis*. Multo magis quaeviscumque sint Concilii verba: si quis inter probatos ab *Examinatoribus* actionem moveat contra iudicium a Patrone latum, aequum justumque erit, ut audiat, et munus erit *Episcopi*, ad quem instituere in beneficio pertinet, diligenter inquirere, Patroni iudicium utrum valeat, nec ne; regulisne iustitiae, an secus innitatur.

Superest tertia quaestio, in qua, ut superius diximus, quaeritur, si is, qui se digniorem existimat, et posthabitus est, suspendi debeat institutio praesentati, an potius eam exequi oporteat, paucis; si appellatio interposita locum in devolutivo dumtaxat, an etiam in suspensivo: Et hic etiam opus esse videtur unum casum ab altero distinguere. Nam aut iudicium *Episcopi* convenit cum illo Patroni Ecclesiastici, adeo ut is, qui praesentatus est a Patrone Ecclesiastico tamquam magis idoneus, et dignus, talis etiam ab *Episcopo* iudicetur, et isti institutio ab *Episcopo* concedatur, si posthabitus a Patrone, et ab *Episcopo* appellet, ejus appellatio in devolutivo tantum locum habebit, et illi, qui institutus est ab *Episcopo*, Parochiae possessionem minime retardabit.

Et quidem si agatur de Ecclesia Parochiali liberae collationis *Episcopi*, et ab *Episcopo* uni ex approbatis ab *Examinatoribus* Synodalibus tamquam digniori, et magis idoneo institutio detur, is, qui inter probatos ab eisdem *Examinatoribus* se injuste posthabitus ab *Episcopo* contendit, sibi, et non alteri debitam esse institutionem, appellans obtinere nequit, ut sua appellatio suspensiva sit, quae non alia ratione admittitur, nisi in devolutivo juxta paragraphum octavum laudatae Constitutionis *In conferendis* San: mem. Pii V. multo magis cum

agitur de Ecclesia Parochiali Jurispatronatus Ecclesiastici, in digniori magisque idoneo iudicando Patronus, et *Episcopus* consentiunt, qui inter probatos ab *Examinatoribus* Synodalibus contendit, a Patrone, et ab *Episcopo* injuriam sibi illatam esse, si appellationem interponat, ejus appellatio non in suspensivo, sed duntaxat in devolutivo admittetur. Nam primo casu appellanti iudicium solius *Episcopi*; secundo autem casu praeter *Episcopi* iudicium etiam Patroni ei adversatur.

Aut enim, ut alteram distinctionis partem prosequamur, in ferendo iudicio de magis digno, magisque idoneo sententiam *Episcopi*, et Patroni Ecclesiastici minime concordant, et tunc si quis ex approbatis ab *Examinatoribus* et tamquam magis dignus praelectus est a Patrone, putet se gravatum esse ab *Episcopo*, neque ejus iudicio acquiescere vult, et ideo provocet, ejus appellatio ad suspensionis effectum operari debet, et Ecclesia Parochialis sub Oeconomo remanere, donec lis inter eum, qui dignior habitus est a Patrone, et alterum, qui ab *Episcopo*, et ideo ut dignior in Parochiali Ecclesia institutus est, finiatur. Nam hoc casu considerari debet praelecto ab *Episcopo* refragari iudicium Patroni, nempe ejus, cui praecipue Concilium electionem inter idoneos elargitum est; cujus iudicio, si nemo sit, qui adversetur, standum esse voluit, ut paulo ante adnotavimus; ejus demum, ad quem in paritate meritorum pertinet uni, vel alteri gratificari, ut apud *Grat. loc. laudat. num. 264. et apud Ventrill. loco pariter cit. num. 5.*

Quae cum ita se habeant, nimis durum esset, si quis causa cadens in secundo iudicio, quod fert *Episcopus*, et propterea appellationem interponeret; deinde ejus appellatio non operaretur nisi in devolutivo, et non etiam in suspensivo, cum regula in jure certa sit, cum aliquis in primo iudicio victor in altero succumbit, si a secundi Iudicis sententia appellet, ejus appellationem non solum in devolutivo, sed etiam in suspensivo valere.

Si opponeretur in hujusmodi causis omne appellandi jus sublatum esse a Concilio Tridentino *cit. cap. 18. vers. in omnibusque sess. 24. de reformatione*, scire oportet, Concilium ibi loqui de eo, qui a relatione *Examinatorum* Synodaliū provocat, a quibus idoneus probatus non est, cum se talem esse existimet, quod nihil pertinet ad speciem facti a Nobis propo-

Responsio
d. tertium
tiam cum
instructio.

sitam, in qua agitur de appellante ab irrationabili iudicio Episcopi, cuius generis appellatio ignota fuit Sacro Concilio, sed usu introducta est a San: mem. Pii V. in laudata Constitutione, ut bene etiam considerat Fagnanus in suis mss. superius citatis: Insuper et illud opus est intelligere, si quis contenderet argumentari posse a casu appellantis a mala relatione Examinatorum ad casum appellantis ab irrationabili iudicio Episcopi, ejus argumentatio longius procederet, quam vellet, cum nec ipse velit provocantem ab irrationabili iudicio Episcopi non audiri saltem in devolutivo, et Doctores doceant appellantem a mala relatione Examinatorum, ejus appellationem aut neque in devolutivo admitti, aut certe ad eum dumtaxat finem, ut famae, atque existimationi suae appellans consulere possit, amovendo notam ab Examinatoribus sibi inustam, nunquam vero, ut Ecclesiam Parochialem consequi possit, ut ad propositum nostrum bene disserit Massobrius in *praxi habendi concursus requis. 5. dub. 4. Ventill. in praxi rerum Ecclesiasticarum part. 2. annotat. 5. §. 2. num. 48.*

Haec quidem sunt, quae opportunum esse duximus exponere, ut responderemus, iis, quae a te quaerebantur ea hebdomada, quae Nobis omnium totius anni laboriosissima est, nempe Hebdomada Sancta. Te autem interea benevolo animo in caritate Dei complectentes tibi, tuisque omnibus in Florentina Dioecesi commorantibus Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 9.
Apr. 1716.
Pont. An. VI.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem
die 9. Apr. 1746. Pont. Nostri Anno VI.

VI.

CHRISTIFIDELES

Indulgentias visitantibus Ecclesiam concessas, etiam Sanctissima Eucharistia non exposita, lucrantur: Et de frequenti ejusdem Sanctissimae Eucharistiae expositione.

Venerabili Fratri Episcopo Warmiensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Accipimus in Civitate vestra frequenter exponi publice Divina Mystera, et imperitam

Duo Postulata Pontifici facta.

multitudinem in eo errore versari, ut arbitretur non lucrari Indulgentias, quae conceduntur Christifidelibus ad Ecclesiam accedentibus, nisi publicae venerationi in iisdem sacris aedibus Divina Eucharistia proponatur.

Tam falsa opinio dissimulari non debet, cum indulgentias assequantur illi, qui omni peccati labe expiati satisfaciunt universis operibus, quae praescribuntur ab eo, qui sacras Indulgentias elargitus est: Quamobrem si minime praecipiat Fidelibus, ut sacra Mystera publice exposita venerentur, apertissime constat in errorem maximum adduci eos, qui asserunt Indulgentias, quae tribuuntur Fidelibus Ecclesiam invisentibus, haud comparari, nisi sacrum Eucharistiae Sacramentum in ipsa adorationi publicae exhibeatur.

In Dioecesi Tullensi (uti deprehenditur ex Rituali probati Viri Cardinalis de Bissy pag. 255.) quidam Regulares contenderunt se posse Divina Mystera publice exponere, licet Episcopi facultas non intercederet, ob eam causam, quod Indulgentias ipsorum Ecclesiis concessas lucrari populus minime posset, nisi, cum ad easdem Ecclesias accederet, Divinam Eucharistiam publice expositam adoraret: Itaque Cardinalis de Bissy in Rituali, quod superius nominavimus, inanem prorsus ipsorum opinionem demonstravit, eo quod in illis indulgentiis concedendis indictum non fuerat, ut Fideles pro Indulgentiis lucrandis ante Sacramentum Eucharistiae publice expositum preces effunderent.

Porro id necessario requiritur ad consequendas eas Indulgentias, quae Fidelibus conferuntur, qui Deum precantur in illis Ecclesiis, ubi Divina Mystera spatio continuo quadraginta horarum exposita publice stant; etenim id omnino praecipitur in hac Indulgentia concedenda, quae a quadraginta horis continuis nomen accepit: Equidem veteris disciplinae severitate remissa, nunc eandem Indulgentias concedi intelligitur, etiamsi Sacramentum Eucharistiae per horas quadraginta continuas gravissimis de causis minime prostet, modo tamen horis diurnis semper expositum publice relinquatur. De hac re plura tradita sunt in Libro Patris Theodori a Spiritu Sancto Carmelitae discalceati adhuc superstitis, qui inter Consultores Congregationis Indulgentiarum adnumeratur, tom. 2. c. 2. art. 3. §. 2. Ipse quoque commemorat in eadem Congregatione pro-

Quoad
mum. In
gentiae
quiron
juxta
nam
qua cot
sae fuer

Quando
positio
quiratur.

positum ac disceptatum fuisse, utrum abroganda videretur inducta jam consuetudo, ob quam peculiare quaedam Indulgentiae concedi solent, cum Divina Myseria minori pompa in Ecclesiis adoranda proponuntur, responsumque fuisse, nihil certi statui oportere, cum a diversis rerum, ac temporum circumstantiis id omnino pendeat, ac dijudicandum sit.

Hactenus de illorum errore, qui se carere Indulgentiis putant, nisi Eucharistiae Sacramentum prostet in Ecclesia, licet opera perscripta id minime recenseantur; nunc ad alia, quae a nobis postulantur, respondeamus, videlicet, an sacra Eucharistia, quae frequentissime in ista Civitate publice exponi solet, deinceps adorationi Fidelium rarius exponenda videatur; an etiam Ecclesiae, an dies, in quibus id permittendum iudicabitur, ab Episcopo designari debeant.

Illud in primis certissimum est huic Sedi Apostolicae, in quibuscumque Ecclesiis etiam privilegio immunibus sive saecularibus, sive Regularibus, non licere exponi publice Divinam Eucharistiam, nisi causa publica, et Episcopi facultas intervenerint; solius autem Episcopi partes esse, ut causae publicae meritum expendat, ac declaret: Id nos ipsi luculenter ostendimus in nostra Institutione, quam Bononiae in lucem emisimus, cum illam Ecclesiam praesentes administrarem, et quae italico sermone a nobis confecta decimo loco tomi secundi continetur. Ipsa nuper cum reliquis latine reddita fuit, quae omnes typis quamprimum committentur; In illa igitur Institutione cognitum perspectumque fecimus, quam difficile re ipsa sit decernere, utrum probanda, an improbanda sit Eucharistici Sacramenti frequens expositio. Haec sane quaestio conferri potest cum alia quaestione, utrum consentaneum magis iudicetur rem Divinam singulis diebus conficere, an vero aliquando intermittere; utrum pariter illi, qui Sacerdotes non sunt, et tamen ad percipiendam Eucharistiam quotidie accedunt, laude, an censura digni videantur. Nullum his quaestionibus responsum fieri potest, nisi antea declarentur peculiare rerum, circumstantiae, ex quibus omnis solutio difficultatis desumenda est.

II, qui frequentes Eucharistiae expositiones improbant, in medium afferunt irreverentiam, quae plerumque cum eiusmodi frequentia coniungitur, Contra vero intelligimus veteri con-

suetudine factum esse, ut frequenter in ista Civitate Sacra Myseria publice exponantur, quae si abrogetur, fore ut populi Religio, ac pietas imminuatur, ac turbae concitentur. Itaque, qui praesens istis versaris, et animarum curae ac gubernio praepositus es, omnem operam, studiumque impendere debes, ut populus cultu, quo decet, ac veneratione Divinam Eucharistiam prosequatur. Quod si pro re consequenda opportunum existimes, frequentes Eucharistiae expositiones diminuere, ea prudentia consilioque hoc negotium administres, itaut Pusilli nullum scandalum, et offensionem patiantur; Rectores Ecclesiarum convocés, cum quibus tempus idoneum constituas, quo sacra Myseria exponenda in qualibet Ecclesia sibi videantur; Ipsas Divinae Eucharistiae expositiones ita distribuas, ut in singulis Urbis Regionibus sacra Myseria publicae venerationi quotidie exhibeantur, ne populus cultum deserat, quem Sacrae Eucharistiae praestare consuevit. Interim, si plebem in eodem errore permanentem deprehendas, videlicet Indulgentiam nullam haberi, nisi in Ecclesia Divinum prostet Eucharistiae Sacramentum, tum populo pollicearis te rogaturum abs Sede Apostolica, ut novam, ac veram Indulgentiam elargiatur illis, qui deinceps Ecclesiam, vel Ecclesias invisent, ubi Sacra Myseria exposita publice fuerint. Quod si a nobis haec postulentur, populi votis obsecundabimus, eumque Thesauris Indulgentiarum cumulare non omittemus. Haec scribenda ad te putavimus, ut responsum propositis quaestionibus redderemus: Postremo Tibi Benedictionem Apostolicam imperlimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 16. Aprilis 1746. Pontificatus Nostri Anno sexto.

Dat. die 16.
Apr. 1746.

NOVA METHODUS

VII.

Servanda in conficiendis, retinendisque rationibus proventuum, et expensarum Camerae Apostolicae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicae Sedis Atrarium dispensationi Nostrae concreditum, ad Dei gloriam, ad subjecti

Esordium.

De secundo
postulato.

Quibus in
casibus con-
veniens sit
Sanctissimi
expositio.

Consilium,
quod a Pon-
tifice praebe-
tur.

Pontifex pro
recta Aera
Camerae A-
postolicae ad-
ministratio-
ne pluram con-
stituit in
Schedula
Motus prop-
rii, quae
inseritur.

*Populi utilitates et commoda, ad Ecclesiasticae
Ditionis securitatem dignitatemque, provida dili-
gentia administrari, ejusque rationes non Nostris
solum, sed futuris etiam perpetuis temporibus,
rectissime aequae ac perspicuo ordine confici et re-
tineri cupientes; assiduo sex ferme annorum stu-
dio, plura cogitare, consulere, deliberare, et, quas
utiliter expedire judicavimus, multas Ordinatio-
nes et Leges statuere, atque ad exitum perducere
non destitimus, quae late ac distincte explicata,
et opportunis statutis atque decretis respective a
Nobis sancita sunt in Scheda Nostri motus pro-
prii die xvij. mensis Martii recens elapsi No-
stra manu signata, die vero xxij. dicti mensis in
Plena Camera exhibita et praesentata, deindeque
in sequenti Camera diei xxvij. ejusdem mensis in
executionem Decreti dictae Plenae Camerae, ac
Constitutionis felic. record. Pii Papae IV. Prae-
decessoris Nostri de registrandis admissa, et in
Libro Signaturarum Nostrarum in actis dilecti
Filii Felicis Antonii Pauletti unius ex praedictae
Camerae Apostolicae Secretariis et Cancellariis
existente, folio 39. et sequentibus, registrata;
quae est tenoris sequentis, videlicet:*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Tenore del
Moto pro-
prio:

Motu proprio etc.

Proemio.
Altri Sommi
Pontefici
hanno fatte
varie dispo-
sizioni circa
il tenere la
Scrittura
nella Com-
putisteria
Camerale.

1. Benchè da molti dei Romani Pontefici No-
stri Predecessori, e specialmente da Pio IV.,
Urbano VIII., e Clemente XII. di felic. re-
cord. sia stato altre volte considerato, niuna
cosa essere tanto necessaria per la buona dire-
zione, ed amministrazione dell' Erario Pontifi-
cio, dalla quale in gran parte dipende la felici-
tà de' Sudditi, e la pubblica salvezza, quanto
che le rendite e spese della Camera Apostolica,
sia ordinarie, che straordinaria, venissero di
anno in anno con ordine e chiarezza fedelmen-
te scritturate o bilanciate ne' Libri di essa Ca-
mera e sopra ciò sieno stati da' medesimi dati
diversi ordini e provvedimenti, come apparisce
dalla Bolla di Pio IV., che incomincia: *Cum
inter caeteras*, del primo Novembre 1564., dal
Chirografo segnato da Urbano VIII. li 30.
Marzo 1627., e da altra Bolla di Clemente
XII., che incomincia: *Ad circumspectam*, delli
13. Luglio 1735.

Nelladime-
no fin' ora
non s'era
conseguito

2. Nondimeno perchè l'esperienza ha dappoi
dimostrato, che per lo mezzo de' suddetti prov-
vedimenti non si era giammai conseguito il fi-

ne, per lo quale erano stati fatti: Cosicchè per
mancanza di buona, o regolata Scrittura non
era stato a Noi possibile, per qualunque
anno del Nostro Pontificato, avere lo stato del
Nostro Erario; e molto meno alcun' altro Conto
particolare, e subalterno, trovandosi questi o
trascurati del tutto, oppure non bilanciati, com-
m' apparisce dai vecchj Libri, che ancor oggi
esistono in Computisteria.

3. Quindi è, che essendoci fermamente de-
terminati di venire una volta a capo di que-
st' importantissimo affare, anche a fronte di
tutte le difficoltà, che ci venivano poste; in
mezzo a tante altre gravissime cure del nostro
Pontificato, risolvemmo in primo luogo di dare
un nuovo, e miglior sistema alla Depositeria
Generale della Camera, e della nostra Tesore-
ria segreta, come pure alle altre Depositerie
de' Monti, quali in passato solevano concedersi
alli Tesorieri delle Provincie, o da altri Ap-
paltatori Camerali; E perciò col parere, e con-
siglio di una Congregazione particolare da Noi
deputata facemmo nel dì 2. Agosto 1743. tras-
portar al nostro Monte di Pietà di Roma la
suddetta Depositeria generale, e Tesoreria
segreta, in sequela di un Chirografo speciale
da Noi segnato il dì 31. del precedente Luglio,
nel quale inoltre prescrivemmo diverse Regole,
ed Ordinazioni per la buona amministra-
zione delle medesime, come da detto Chirogra-
fo, al quale vogliamo debba aversi sempre
l'opportuna relazione.

4. Dapoi con altra Cedola di nostro Moto
proprio delli 4. Dicembre del medesimo anno
1743. ordinammo, che alla detta Depositeria
Generale non solo restassero, come prima unite
le Depositerie de' monti chiamati delle *Dogane*,
e della *Zecca*, ma inoltre che alla medesima
parimente si unissero tutte le altre Depositarie
de' Monti Camerali non Vacabili, che in quel
tempo trovavansi concesse all' suddetti Ap-
paltatori, e Tesorieri di Provincie, di mano in
mano che andassero terminando le rispettive
loro concessioni, come distintamente risulta
dalla predetta nostra Cedola, a cui vogliamo si-
milmente, che si abbia sempre condegna rela-
zione.

5. Indi assumendo la scabrosa, e difficile
impresa della Scrittura, e Computisteria Ca-
merale tentata più volte indarno da' Nostri
Predecessori, ed essendo altronde informati
dell' idoneità, ed esperienza di Francesco Simo-

il foe
vere un
to Bilan-

I.
Determi-
nazione di
stro Sig-
per co-
gnire ta-
ne; col-
re nuov-
stema
Depositi-
Camerale

II.
Determi-
nazione,
l'Unione
le depu-
ti.

III.
Col dan-
dine d
una
regolan-
del mo-
tenere
Scrittura

eseguito
Simo-
ti, fu da
a Santità
rovato.

IV.
rea l'ap-
provaione
alcune ri-
soluzioni
preliminari
considerate
una Con-
gregazione
particolare.

Prima riso-
luzione pre-
liminare in-
torno alle
Rigaglie Ca-
merali.

netti Computista in quel tempo della nostra Dataria, lo incaricammo di formare un nuovo Piano, o sia un nuovo sistema e metodo di Scrittura, quale dopo essere stato da esso formato, fu da Noi abbracciato col consiglio di Persone intelligenti, ed esperte; E similmente furon approvate, e di Nostra propria mano sottoscritte il dì 14. Novembre di detto anno alcune risoluzioni preliminari prese in più Congressi sopra ciò tenuti dalli Reverendissimi Cardinali Gentili, e Valenti, con Monsignor Mesmeri nostro Tesoriere Generale, Monsignor Rubini Commissario parimente Generale della nostra Camera, ed esso Francesco Simonetti, come più ampiamente apparisce dai Fogli di dette risoluzioni esibiti negli Atti del Castellani Segretario di Camera il 20. del medesimo Novembre del tenore, come siegue: Nel congresso tenuto avanti l'Eminentissimo, e Reverendissimo Signor Cardinal Gentili li 10. Novembre 1743. coll' intervento di Monsignor Mesmeri Tesoriere Generale di Nostro Signore, di Monsignor Rubini Commissario della Rev. Camera, e di Francesco Simonetti deputato al nuovo Impianto della Scrittura, e regolamento della Computisteria Camerale, furono proposti, e risolti li seguenti Punti concernenti il detto nuovo regolamento, colla riserva però dell' approvazione di Nostro Signore: Primo. Per togliere il gran giro delle partite, e la confusione della Scrittura è stato proposto, che le Rigaglie Camerali di Ducato uno, e mezzo per ogni scudi cento di moneta; e le altre in Cere, Zuccheri etc. altre volte assegnate a' Signori Chierici di Camera, e da poi nella soppressione della venalità di essi applicate alla stessa Camera, che presentemente si esigono da due Esattori a tal effetto deputati, si debbano tutte unire alle Risposte de' Censi, o siano affitti, da principiarsi dall' anno cadente, e così sempre continuare in avvenire in tutti l' Istromenti d' Affitti, che si stipuleranno. Da ciò ne risulterà in primo luogo il risparmio delle provisioni, che si pagano alli suddetti Esattori, che l'esigono; Secondariamente resterà più breve la Scrittura; E finalmente si rileverà il giusto fruttato di ciascun Provento, ed Affitto. Quando da Nostro Signore resti approvata la detta risoluzione, nell'atto dell' esecuzione, si è proposto, similmente coll' approvazione di Nostro Signore, di assegnare agli odierni Partecipanti di una porzione di dette Rigaglie la rata, che dal ragguglio di un decennio apparirà, che li medesimi abbino par-

tecipato, da fissarsi a ciascuno di essi Partecipanti dal primo Gennaio 1744., e così sempre continuare in avvenire di anno in anno, in vigore di una Tabella da dirigersi alla Depositaria della Camera, ed essendosi formato il detto Scandaglio, ne risultano le seguenti partecipazioni, cioè: A Monsignor Governatore ogn' anno scudi 2000.: A Monsignor Avvocato Fiscale scudi 1200.: A Monsignor Commissario della Camera scudi 1200.: A Monsignor Fiscale scudi 1200. A Monsignor Avvocato de' Poveri scudi 1200. Al Computista de' Spogli scudi 10. 50.: Secondo. Nel proseguire il Piano della suddetta Scrittura si trova, che negl' Istromenti d'alcuni Appalti restano assegnate alli medesimi Appaltatori alcune Entrate, e Proventi, che per la loro insussistenza, o deficienza, gli si bonifica l'importo: si è pensato, quando venga approvato da nostro Signore, di diminuire il Censo a proporzione delli buonifichi, e sgravj certi, che si fanno ogn' anno alli medesimi Appaltatori, e rimediare a questo disordine, il quale non solo confonde la Scrittura, ma toglie ancora la verità della giusta rendita di ciascun Appalto; Terzo. Nel proseguire similmente il suddetto Piano si trova, che in compenso del Censo, che pagano li Tesorieri della Provincia, oltre alcun' Entrate incerte di quella Provincia, che gli si assegnano in corrispettività di detto censo, gli restano assegnate ancora l'esazioni di alcuni Dazj, e Pesì Camerali, che si pagano dalle Comunità di ciascuna Provincia, oltre altre esazioni assegnategli ad esigere da altri Appaltatori similmente in corrispettività del Censo; Si è pensato che, quando venga approvato da Nostro Signore, verrebbe molto bene di levare dal Censo li detti Dazj, e Pesì Camerali, siccome ancora ogni altra esazione, e dare tutto in esigenza al Tesoriere, a similitudine delle altre Tasse Camerali, che similmente si pagano dalle Comunità, che già si esigono da essi Tesorieri, coll' istesse condizioni però, che porta l' Istromento; Da ciò ne risulterà in primò luogo, che resterà separato il certo dall' incerto, mentre sotto il titolo del Censo resteranno solamente assegnate le rendite incerte di quella Provincia, che sogliono affittarsi per un sacco d' ossa, e resteranno sotto il titolo di esazioni quelle rendite certe consistenti nell' esigenze de' Dazj Camerali, ed altro, di cui il Tesoriere è tenuto renderne conto a parte, e corrispondere alla Camera quell' istessa somma, che gli si dà in esigenza; ne risulterà ancora una maggior chiarezza nella Scrittura, quando in essa li sud-

Seconda, del bonifico agli Appaltatori d'alcuni proventi loro assegnati.

Terza, circa d'alcuni Dazj etc. commissali Tesorieri delle Provincie.

Modo d'eseguire queste risoluzioni preliminari con la rinnovazione anche delle Tabelle.

detti Dazj, e Pesì Camerali saranno regolati nella stessa guisa, che sono regolate tutte le altre Tasse, nelli Conti particolari delle quali restano individuate tutte le Comunità tassate: Per la pronta esecuzione de' suddetti tre Punti, quando venghino approvati da Nostro Signore, si è pensato di venire alla moderazione degl' Istromenti con un piccolo Istromento di dichiarazione per quello solo riguarda li suddetti tre Capi, colle facoltà necessarie, ed opportune a Monsignor Tesoriere per il detto effetto, il che potrà facilmente eseguirsi, mentre non porta alcun pregiudizio, ne fa alcuna alterazione nè per la Camera, nè per l'Appaltatore. Inseguola di detti nuovi Istromenti di dichiarazione si è pensato essere necessario di rinnovare ancora tutte le Tabelle cogli Appaltatori non solo per uniformarsi alli detti nuovi Istromenti, ma anche per correggere alcune altre partite, che hanno necessità di correzione; l'esecuzione di quanto sopra si è detto, per quello riguarda la rinovazione delle Tabelle, si è stabilito, che debbano farsi da Francesco Simonetti, da sottoscrivere poi, ed approvarsi da Monsignor Tesoriere, e Monsignor Commissario; Per quello poi riguarda l'unione delle Rigaglie dal Censo, da conteggiarsi intieramente sul piede presente, e la diminuzione del detto Censo da farsi, dopo conteggiate le dette Rigaglie; tanto per li buonifichi, e sgravj, che non si faranno più agli Appaltatori, quanto per l'esigenza de' Pesì Camerali, ed altro, che dovrà porsi a parte, si è stabilito, che tutto il detto Conteggio debba farsi dal detto Simonetti colle sue dimostrazioni, da riconoscersi da Monsignor Commissario, e da poi, approvate che siano da Monsignor Tesoriere, se ne stipoli il nuovo Istromento di dichiarazione, o sia moderazione: Quarto. Si trova finalmente, che gli Appalti Camerali scadono in diversi tempi dell'anno, e fuori dell'ordine della loro giusta scadenza; e ciò che fa maggior confusione è, che alcuni Proventi, non ostante che siano affittati tutti ad un medesimo Tesoriere, o Appaltatore, tuttavia scadono similmente in diversi tempi, e fuori del suo buon ordine: questo disordine eausa moltissimi sconcerti, non solo alla Computisteria, ma anche alli medesimi Appaltatori, mentre, rispetto alla Computisteria, gli toglie il modo di poter dare in fine dell'anno il giusto fruttato di tutti li Proventi, ed Entrate Camerali di quell'anno per causa della già detta diversità de' tempi conforme ancora confonde il Bilancio da farsi dalla detta Computisteria di tutti li Debitori, e Creditori, li

Quarto, circa la scadenza degli Appalti, e loro Censi.

quali per causa della detta scadenza fuori d'ordine accade, che la maggior parte de' Debitori appariscono Creditori; Rispetto poi agli Appaltatori, perchè le scadenze seguono fuor di tempo, e nel mezzo delle raccolte, ne succedono ordinariamente delle liti tra l'Appaltatore, ch' esce, e quello, ch' entra. Per rimedio di questo disordine, quando venga approvato da Nostro Signore, si è proposto, che in primo luogo la Santità Sua si degni di dare a Monsignor Tesoriere tutte le facoltà necessarie, ed opportune di poter prorogare, o diminuire li Appalti, per farli scadere alla giusta scadenza, secondo, che porta la qualità dell' Appalto, ed intanto il suddetto Simonetti, coll'assistenza dell' Eminentissimo Signor Cardinal Gentili, procuri di concordare cogli Appaltatori o la proroga, o la diminuzione del tempo, come si è detto di sopra; secondariamente per quelli, che si saranno potuti concordare senza pregiudizio della Camera, nè dell' Appaltatore, Monsignor Tesoriere ne faccia stipolare Istromento relativo al primo, rispetto alli patti, e condizioni; e finalmente per quelli, che non gli riuscirà poter concordare colli odierni Appaltatori, si dovranno lasciare nella scadenza, che sono, con che però nella rinnovazione di essi Appalti si debbano allora accomodare le giuste scadenze de' tempi, con prorogare, o diminuire la scadenza, ed il tempo dell' Appalto: Quinto. Per agevolare sempre più la Scrittura si è pensato esser necessario, che Nostro Signore ordini con suo Chirografo, che tutti li Tesorieri, ed Appaltatori, che hanno obbligo di pagare le Tabelle, siano obbligati di semestre in semestre, cioè nel primo semestre, dentro il termine di due mesi, di mandare tutte le giustificazioni de' pagamenti fatti alli descritti in quella Tabella, e dalla Computisteria glie se ne dovrà fare la ricevuta, o sia fede di credito, per dargliene credito ne' loro Conti, e nel secondo semestre dentro il termine di tre mesi di mandare le altre giustificazioni de' pagamenti fatti, come sopra, unitamente col Conto intero di tutto l'anno, per fargli il solito saldo, e così continuare di anno in anno, e rispetto alle ordinazioni straordinarie dovranno fare lo stesso, con fargliene però il mandato di rimborsi, da rilasciarsi in conto dell' Appalto; che tutti li Artisti siano similmente obbligati, terminato l'anno a Dicembre, di consegnare in Computisteria i loro Conti dentro il Mese di Gennaio dell'anno seguente, e per quelli Conti, che si sogliono tassare dagli Architetti, siano obbligati consegnarli in detto mese di Gennaio alli Misu-

Quinto circa il rendimento de' Conti degli Appaltatori, e Tesorieri.

ratiori della Camera, o siano Architetti, li quali poi siano obbligati di consegnare li medesimi Conti in Computisteria dentro il mese di Febraro tarati, ed aggiustati del tutto. Per la più pronta esecuzione, rispetto agli Appaltatori, passati li termini come sopra limitati, dovranno gravarsi della gravatoria di un tanto il giorno, sin all'esibizione de' Conti, da applicarsi a qualche Luogo Pio, da destinarsi presentemente da Nostro Signore, la quale non possa assolversi nè da Monsignore Tesoriere, nè da verun altro; e rispetto agli Artisti, non portando li Conti nel termine come sopra prescritto, che non gli si paghino nè in tutto, nè in parte sin all'anno seguente, col difalco di un cinque per cento da applicarsi, come sopra; e rispetto alli Misuratori della Camera, sotto pena per il primo mese della perdita di tre mesi della loro provisione, da applicarsi, come sopra, e dopo il decorso di un mese, chi non avesse esibiti li Conti, che deve, sotto pena della privazione della Carica, e tutto ciò per avere in pronto in fine d'anno l'occorrenza, che bisogna per la Scrittura, per poter dare al Principe Supremo con tutta la prontezza il Bilancio dell'anno, che scade, e togliere il disordine della longaggine dei Tesorieri, ed Artisti nel dare li loro Conti, che ritardano il divisato Bilancio: Sesto. Dovendosi secondo il nuovo Piano, o regolamento, unire le tre Computisterie della Camera in una sola Computisteria, nella quale non solo dovranno continuamente andare li Giovani ad operare, ma anche dovranno in essa trasportarsi tutti li Credenzoni, Libri Mastri, Protocolli, ed altre Scritture concernenti l'interesse dell'Azienda del Principato, presentemente sparse, e divise in tutte tre le Computisterie; si è perciò pensato di provvedere, che siccome per il primo Gennaro dell'anno venturo si dovrà dar principio ad eseguire il detto nuovo Piano, e regolamento della Computisteria a forma del nuovo Impianto, che per quel tempo si spera compito; and'è precisa necessità, che per detto tempo si trovi in ordine una Casa, dove dovrà collocarsi la Computisteria, e nella quale, occorrendo, possa essersi ancora l'abitazione per chi dovrà sovrintendere alla medesima; quando dunque resti approvato da Nostro Signore è stato scelto per sito più comodo il sito di Monte Citorio, ed è stata data l'incombenza al suddetto Simonetti, perchè in detto sito procuri di trovare una Casa sufficiente per tutto il comodo sudetto, e quando Monsignor Tesoriere l'averà approvata, possa anche stabilirla colla maggior sollecitudine possi-

bile: » Abbiamo letto, e considerato quanto si » contiene in questi Fogli, quali approviamo in » tutto, e per tutto, commettendo al Signor » Cardinal Gentili, che se l'intenda con Mon- » signor Tesoriere per l'esecuzione, estensione » de' Chirografi, ed ogn'altra cosa opportuna, » é necessaria per la detta esecuzione; e non » vedendo ne' fogli indicato l'esame, e revisio- » ne de' Conti delle Rigaglie consegnate per lo » passato al Depositario Generale, ordiniamo » a Monsignor Tesoriere, che badi, ed invigili » al detto esame, e revisione: 14. Novembre » 1743. BENEDICTUS PP. XIV.

6. Segnammo in fine sotto il giorno 31. Dicembre 1743. altro special Chirografo diretto al sunnominato Monsignor Mesmeri Tesoriere, nel quale sopprimendo le tre soprintendenze ed i Procuratori di Collegio già istituite da Clemente XII. con detta sua Bolla de' 14. Luglio 1735., ordinammo, che in avvenire, le tre Computisterie Camerali si unissero, e riducessero ad una sola, ed in un sol luogo, e sotto un sol Capo, e Computista Generale, da deputarsi da Noi, e Nostri Successori pro tempore, con dividere, e regolare la Scrittura de' Conti appartenenti alla Camera, in diversi Libri ivi distintamente enunciati, ed espressi: Ed in sequela di ciò commetteremo al sudetto Francesco Simonetti di por mano all'Opera, secondo il sudetto nuovo Piano col titolo di Pro-Computista Generale della Camera, e perscrivemmo altre regole, e provvedimenti tanto in rapporto alli tre Procuratori di Collegio, che possedevano le tre sopresse Soprintendenze, quanto rispetto alli Scritturali, e Giovani della nuova Computisteria, loro provisioni, ed emolumenti come in esso Chirografo, a cui pure vogliamo debba sempre aversi l'opportuna relazione.

7. Oggi dunque essendo già stata in esecuzione de' suddetti nostri ordini trasportata al Monte di Pietà fin sotto li 2. agosto 1744. la Depositeria Generale della Camera colla nostra Tesoreria segreta, e ad essa unite di tempo in tempo, che sono andate terminando le Depositerie de' Monti, alla riserva delle due sole del Monte San Pietro quinta, e del Monte Ristorto terza crezione, per non essere per anche scadute le loro concessioni: ed essendo stati pur anche dal più volte nominato Francesco Simonetti con la benedizione di Dio, e con la indefessa, e continua applicazione di mesi ventidue, impiantati, e scritturati con felicità, e chiearez-

Approvazio-
ne di tali re-
soluzioni
preliminari.

Successiva-
mente furo-
no soppres-
se le soprain-
tendenze, e
ridotte le
Computiste-
rie ad una,
sotto un sol
Capo.

Dopo l'esecuzione di tali Ordinanze, fu fatto il Bilancio a tutto il 1744.

Sesto, circa
Unione in
una sola
computiste-
ria.

za, e secondo la divisione prescritta in detto Chirografo delli 31. Dicembre 1743. tutti li Conti appartenenti alla nostra Camera, bilanciati, e saldati quelli, che restavano in gran numero da saldarsi, e pareggiarsi; e finalmente formato il Bilancio generale a tutto il decorso anno 1744. ; e quello a Noi presentato nei primi giorni di Novembre prossimo passato con plenissima nostra soddisfazione.

Con ciò si darà adito alla riforma delle spese, ed al sollievo de' Sudditi.

8. Affinchè in avvenire non più si trascuri un' Opera così necessaria per il buon governo del Principato, e de' Sudditi, giacchè senza la scorta di una Scrittura ben distinta, e regolata si rende del tutto impossibile, come in fatti sin' ora è stato non meno a Noi, che a' nostri Predecessori, appunto per mancanza di detta Scrittura, il pensare daddovero, o alla riforma, e diminuzione di quelle spese, che possono essere o del tutto inutili, o in gran parte superiori al bisogno, oppure all'accrescimento delle pubbliche rendite, non già con imporre nuove perpetue Gabelle, delle quali anche nelle maggiori angustie siamo stati, e saremo sempre alienissimi, ma bensì con facilitare, e migliorare il commercio tanto interno, quanto esterno del nostro Stato.

Si deroga alle disposizioni contrarie per osservanza delle predette Ordinazioni, quali si confermano di Moto proprio, ed in forma specifica.

9. Colla presente Cedola, nella quale vogliamo, che si abbia per inserito, e di parola in parola registrato lo intiero tenore del Chirografo sopra il trasporto della Depositaria generale, e della nostra Tesoreria segreta al Monte di Pietà, della Cedola di Moto proprio intorno all'unione de' Monti, e trasporto delle Depositerie degli altri Monti Camerali dopo la terminazione delle loro rispettive concessioni, da farsi al Monte di Pietà, dall'altro nostro Chirografo delli 31. Dicembre 1743. circa la soppressione delle tre Soprintendenze delle Computisterie, e la riduzione ad una sola Computisteria, della sudetta Bolla di Pio IV. dell'anno 1564. , del Chirografo d' Urbano VIII. dell'anno 1627. , dell'altra Bolla di Clemente XII. dell'anno 1735. , e di altro qualunque Chirografo, Moto proprio, Ordini, Regolamento, Editto, e Costituzione di qualunque nostro Predecessore, Cardinali Camerlenghi, Tesorieri generali, Chierici di Camera, e di altro chicesia, alli quali tutti, e singoli, e specialmente l'accennata Costituzione Clementina, quanto all'erezione, ed istituzione delle Tre Soprintendenze alle Computisterie della nostra Camera, ed in tutte le altre parti, che possono, o po-

tessero essere in qualunque modo ripugnanti, e contrarie a quanto disponiamo nella presente nostra Cedola, colla pienezza della nostra Apostolica Podestà in forma amplissima deroghiamo, e quelli, e quella in dette sole parti cassiamo, ed annulliamo. Di nostro Moto proprio, certa scienza, e matura deliberazione d'animo, e pienezza di detta nostra Potestà approviamo in primo luogo, e confermiamo la disposizione dell'indicato nostro Chirografo delli 31. Luglio 1743. , le risoluzioni in esso inserite, la Cedola di Moto proprio in data li 4. Dicembre detto anno sopra l'unione, e trasporto di tutte le Depositerie de' Monti, come pure li preinserti Fogli; o finalmente l'altro nostro Chirografo segnato li 31. Dicembre dello stesso anno circa la soppressione delle tre Soprintendenze, e la riduzione delle tre Computisterie ad un solamente, e tutte, e singole cose di essi concesse, e riferite, ed espresse, ed in sequela di simile generale conferma approviamo, e confermiamo ancora in particolare il trasporto già fatto al nostro Monte di Pietà di Roma della Depositeria generale della Camera, e della nostra Tesoreria Segreta, come pure l'unione già seguita alla medesima Depositeria generale di tutte le Depositerie de' Monti, volendo, ed ordinando, che similmente alla medesima si uniscano le altre due mancanti Depositerie di S. Pietro quinta, e Ristorato terza erezione, subito, che termineranno le concessioni di esse rispettivamente fatte a Francesco Maria Degola Appaltatore di Castro, e Ronciglione, e Francesco Saverio Leonori Tesoriero della Marca, e che puntualmente si osservino tutte, e singole altre Ordinazioni contenute negli proindicati nostri Chirografo dei 31. Luglio, e Moto proprio delli 4. Dicembre 1743. Per più facile esecuzione delle quali vogliamo, e comandiamo colla presente, che per comodo di dette Depositerie si debbano da Monsignor Tesoriere accrescere altre due, o tre Stanze, oltre le già assegnate, quando però succederà il caso di unirsi alla medesima le suddette Depositerie degli altri due Monti, e che inoltre debba il medesimo destinare con pubblica Notificazione due giorni di ciascuna Settimana per li soli Esattori, quali hanno incombenze di molteplicità di esazioni de' frutti de' medesimi Monti, lasciando gli altri in servizio de' Particolari, affinchè con questa separazione di giorni, si tolga ogni confusione, e tumulto de' Concor-

Si prescin-
anche l'unione
l'altre
positerie
Monti
gli Or
opportu
per com
de' Monti

renti, e cessi affatto l'abuso già vietato con speciale Editto, che per esigere i frutti dei Monti sia veruno obbligato a pagare cosa alcuna per prendere luogo prima degli altri.

10. Rispetto poi alla nuova Computisteria approvvando similmente, e pienamente confermando tutte le nominate precedenti nostre disposizioni intorno alla medesima Computisteria, suo metodo, e regolamento, come sopra emanate, e volendo Noi precisamente, ed efficacemente, che in avvenire si continui, e proseguisca la Scrittura Camerale nella medesima forma, e maniera, e con lo stesso metodo, e sistema, con il quale è stata impiantata, e regolata a tutto il suddetto anno 1744. dall'anzidetto Francesco Simonetti, come che fondata su le più giuste, e vere regole della Professione: Ordiniamo a tal fine, e comandiamo, che a tenore de' preinserti Fogli di nostra propria mano approvati, e sottoscritti, e di detto nostro Chirografo delli 31. Dicembre 1743. la Computisteria della Camera sia una sola, e tutta unita in un luogo, come sta presentemente nella Piazza di Mont' Citorio sotto la direzione, e governo di un solo Computista generale, e deputarsi dal Romano Pontefice pro tempore, come in fatti Noi abbiamo già deputato, ed eletto il più volte nominato Francesco Simonetti coll'annua provizione, comoda di abitazione presso di essa Computisteria, ed altri emolumenti distintamente espressi in un Breve da Noi spedito li 13. Gennaro del corrente anno 1746.

11. Dovrà per tanto il suddetto Francesco Simonetti odierno Computista, e tutti li altri di lui Successori ritenere nella Computisteria generale della Camera li seguenti Libri Mastri, e loro Libri subalterni nella forma, che presentemente sono, cioè un *Libro Mastro generale* chiamato di *Roma*, nel quale non solamente sieno scritturati tutti li Appalti, e Proventi di Roma, e tutti li Depositi, e pagamenti, che si faranno nella Depositeria generale, con più le rendite d'Avignone, ma inoltre venga ancora riportato il netto di tutti li altri Libri Mastri qui sotto notati. E per buon regolamento di questo Libro Mastro generale di Roma dovranno similmente tenersi li seguenti Libri subalterni, cioè: Saldo de' Conti: Entrata, ed Uscita corrente della Depositeria: Entrata, ed Uscita dell' Aggiunta de' Monti: Registro dell' Ordinazioni di Roma, e suo Distretto: Registro dei

Mandati, che dalla Computisteria si spediscono alla Depositeria: Registro de' Mandati, che si spediscono da' Tribunali alla Depositeria: Registro de' Mandati, che si spediscono sopra l'Aggiunta de' Monti: Registro de' Mandati, che si spediscono al Monte di Pietà, e Banco di San Spirito: e finalmente il Rincontro di detto Monte, e Banco.

12. Per le Soldatesche, e Milizie dovrà tenersi altro *Libro Mastro* chiamato delle *Soldatesche*, nel quale oltre tutte le Guardie, e soldatesche di Roma saranno scritturate le spese di tutte le Fortezze, e Torri del nostro Stato Ecclesiastico, le spese di tutti li Presidj del medesimo nostro Stato, tra' quali quelli di Ferrara, For' Urbano, Avignone, ed altri, le spese delle Galere, ed ogn' altra cosa, che appartenga alle Milizie, con li seguenti Libri subalterni, cioè: Entrata, ed Uscita della Depositeria generale per il conto delle Soldatesche: Registro de' mandati, che dalla Computisteria si spediscono alla Depositeria: e Registro dell' ordini, che si spediscono per fuori di Roma, e delle lettere di ordinazioni: Ruoli di tutte le Milizie di Roma.

13. Per la Provincia della *Marca*, *Stato di Urbino*, e *Stato di Camerino* dovrà tenersi altro *Libro Mastro*, come pure dovrà tenersene un' altro similmente *Mastro* per le due Legazioni di *Bologna*, e *Ferrara*, e per il *Ducato di Benevento*, con li seguenti Libri subalterni per ambidue detti Libri Mastri, cioè: Saldo de' Conti: Registro d' Ordini, e lettere di Ordinazioni.

14. Altro *Libro Mastro* dovrà tenersi per la Provincia dell' *Umbria*, e *Ducato di Spoleto*, ed altro per la Provincia del *Patrimonio*, e *Stato di Castro*, e *Ronciiglione*, colli seguenti libri subalterni per servizio di ambidue, cioè: Saldo de' Conti: Registro d' ordini, e lettere di ordinazioni.

15. Così pure per la Provincia di *Romagna* dovrà tenersi il suo *Libro Mastro*, ed altro per la Provincia di *Marittima*, e *Campagna*, *Lazio*, e *Sabina* colli medesimi libri subalterni, cioè: Saldo de' Conti, e Registro d' Ordini, e Lettere di ordinazioni.

16. In oltre dovrà tenersi un *Libro Mastro* de' *Monti Camerali*, nel quale sieno scritturati tutti li luoghi de' Monti Camerali non vacabili, non solo per il debito in sorte, ch' ha la nostra Camera, ma ancora per il debito de' frutti si correnti, che arretrati. Di più tutte le ag-

Secondo Libro Mastro detto delle Soldatesche.

Terzo Libro Mastro detto: Della Marca, Stato d' Urbino, e Camerino.

Quarto: delle Legazioni di Bologna, Ferrara, e Ducato di Benevento.

Quinto Libro Mastro: dell' Umbria etc.

Sesto: Del Patrimonio etc.

Settimo Libro Mastro: di Romagna.

Ottavo: Di Marittima, e Campagna, Lazio, e Sabina.

Nono Libro Mastro: De' Monti Camerali.

giunte, ed astrizioni di essi Monti; e finalmente il debito in sorte, che hanno tutte le Comunità dello Stato a favore di essa Camera per Monti estinti dalla medesima, come anche alcuni Tribunali, ed altri ammessi a' detti Monti, e loro frutti correnti. Questo Libro Mastro de' Monti dovrà avere li seguenti Libri subalterni, cioè: Saldo de' Conti, Entrata, ed Uscita de' frutti correnti: Entrata ed Uscita de' Residui recenti di essi frutti: Entrata, ed Uscita de' Residui antichi a tutto Dicembre 1736.: Entrata, ed Uscita dell'estrazioni correnti: Entrata ed Uscita dell'estrazioni antiche a tutto Giugno 1743.: Registro de' Mandati per li detti Residui antichi de' frutti: Registro dei mandati per le dette estrazioni antiche, e Registro di lettere.

Decimo Libro Mastro de' Monti Comunità.

17. Benchè ne' Monti Comunità non abbia la nostra Camera interesse alcuno, essendo quelli a solo peso di esse Comunità, nondimeno vogliamo, che ancora di detti Monti Comunità si tenga un Libro Mastro, nel quale sieno scritte tutte le Comunità Debitrici tanto per conto di Capitale, quanto per frutti, affinchè si possano formare le Tabelle, che si consegnano alli Tesorieri delle Provincie per esigere detti frutti: e similmente si possa riconoscere nelli Conti, che li medesimi dovranno ogn' anno esibire in Camera, se le partite esatte corrispondano al debito di esse Comunità, fatto il calcolo di quelle, che avranno estinto, e delle altre, che saranno state surrogate: In oltre in questo Libro dovrà esservi il Conto della Depositeria generale come depositaria di detto Monte Comunità, per riconoscere li depositi fatti dai detti Tesorieri, e li pagamenti fatti alli Montisti. Questo Libro Mastro del Monte Comunità dovrà avere parimente li suoi Libri subalterni, cioè: saldo de' Conti: registro delle notificazioni; che si trasmettono ai Tesorieri delle Provincie tanto per la Comunità, ch' estingueno, quanto per le altre, che sono surrogate: Rincontro con la Depositeria Gen. per li depositi, e pagamenti suddetti.

Undecimo Libro Mastro dell' Investiture Camerali.

18. Per le investiture Camerali si terrà altro Libro Mastro con il suo Libro subalterno di Entrata, ed Uscita della Depositeria: in detto Libro Mastro però non devono esser comprese le Investiture del nostro Stato di Ferrara, delle quali ordiniamo, che debba farsene dal Commissario della Camera residente in detta Città un' appurato, e diligente Catasto, da termi-

narsi onninamente dentro il corrente anno, colla descrizione delli nomi delli odierni Possessori, e coll' indicazione delle Investiture originarie, e loro successive rinnovazioni, quale dovrà ritenersi in quella Computisteria Camerale; e per la prima volta, subito compito, dovrà trasmetterne una copia autentica in Roma a Monsignor Tesoriero, per farla conservare nella Computisteria di Roma: e per la pronta esecuzione tanto della nuova compilazione del medesimo Catasto, da terminarsi, come sopra, quanto del proseguimento di esso in tutte le occorrenze di mutazioni, e nuove concessioni; ne incarichiamo il suddetto odierno Commissario della Camera, e tutti gli altri pro tempore, quale inoltre debba ogn' anno dopo la Festa de' Santi Pietro, e Paolo trasmettere a Monsignor Tesoriero Generale di Roma un Libretto distinto di tutti li Feudatarij, Livellarij, e Canonisti, che si trovano allibrati in detto Catasto, con annotare dicontra alle partite dei medesimi il fatto, o non fatto pagamento del Canone da loro rispettivamente dovuto in quell' anno, e Monsignor Tesoriero suddetto lo farà da poi passare nella Computisteria Camerale di Roma, per passare la dovuta Scrittura: ed altro Libro Mastro dovrà tenersi per li Conti a parte, che sono in Depositeria, ne quali ha interesse la Camera, e che hanno diverse disposizioni, e vincoli; col suo Libro subalterno di Entrata, ed Uscita.

Duodecimo Libro Mastro de' Conti a parte.

19. Dovrà pure tenersi un Libro Mastro di tutte le Armi, ch' esistono tanto nelle Armerie, quanto ne' Presidj, e Fortezze di Roma, e di tutto lo Stato Ecclesiastico: ed un altro Libro Mastro delle Polveri, che servono a detti Presidj, Fortezze, e Torri, con il registro per ciascheduno di detti due Libri Mastri.

Decimotercio Libro Mastro dell' Armi.

Decimoterzo Libro Mastro delle Polveri.

20. Finalmente oltre li suddetti quattordici Libri Mastri, e loro Libri subalterni poc' anzi descritti, dovrà tenersi il Registro di tutti li Chirografi, ed il Registro di tutte le Patenti, e deputazioni, ne quali la Camera abbia qualche interesse, ed un altro Libro, in cui si registrino ogni sera le partite de' depositi, che di giorno in giorno verranno fatti nella depositaria Generale; le quali partite dovrà il Computista Generale farle riportare ogni giorno dalli Scrittorali della Computisteria ne' Libri intitolati: saldo de' Conti, per tenere in giornata li conti de' Debitori Camerali, ed in tal guisa poter vedere li loro residui ed ogni occorrenza

Registro de' Chirografi e Patenti.

Registro de' Depositi Libri: Sc di Conti.

con tutta chiarezza. Vogliamo però, che a titolo di detto registro di Patenti, e deputazioni, non s' induca alcuna nuova gravezza, ma quelle Patenti, e deputazioni, per lo cui registro non si è pagata fin ora alla Computisteria ricognizione alcuna, anche per lo avvenire si registrino *gratis*. E per le altre, per le quali è stato fin' ora solito pagarsi qualche ricognizione, non si esiga dalla Computisteria cosa alcuna più del solito.

21. E come che tutti li soprariferiti Libri non potrebbero ritenersi, e scritturarsi senza l' opera di più Scritturelli, ed Ajutanti: Quindi è che a tal' effetto, e per ogn' altro servizio occorrente di essa Computisteria, non solo vogliamo ed ordiniamo, che si tengano li Scritturelli, ed ajutanti con le rispettive provisioni già notate, ed assegnate nel Rollo esistente nella Depositeria Generale, confermando Noi, ed approvando colla presente nostra Cedola di Moto proprio le suddette provisioni già assegnate da Monsignor Tesoriero, e li altri emolumenti similmente applicati a detta Computisteria in esecuzione del nostro predetto Chirografo dell' ultimo Dicembre 1743. ma in oltre vogliamo, e comandiamo, che sia in facoltà, ed arbitrio di detto Francesco Simonetti, e di qualunque altro Computista Generale pro tempore, a peso, e pericolo de' quali restano tutte le operazioni appartenenti a detta Computisteria Generale, il rimuovere, e licenziare qualunque dei suddetti Scritturelli, ed Ajutanti, con che però nel sostituirsi un' altro in luogo del rimosso, debba farsi la nuova deputazione del Computista Generale, con la intelligenza, ed approvazione del Monsignor Tesoriero.

22. Sarà peso, ed incombenza precisa, e principale del Computista Generale della Camera, ora, e pro tempore esistente, cavare ogn' anno dalli sopra enunciati Libri Mastri non solo il Bilancio generale di Scrittura nella stessa guisa, e collo stesso metodo, e regolamento, ch' è stato cavato, e formato il Bilancio a tutto l' anno 1744. ma ancora per maggior lume Nostro, e de' Nostri Successori, il Bilancio di Cassa: cosicchè possa riconoscersi la quantità precisa, che resterà ogn' anno in Roma a disposizione di Monsignor Tesoriero Generale, e gli avanzi, o disavanzi della Cassa distintamente dai Nomi de' debitori. Fatti poi li suddetti due Bilanci di Scrittura, e di Cassa, dovrà il medesimo Computista presentarli a

Noi, ed a' nostri Successori pro tempore onninamente dentro il mese di Giugno dell' anno susseguente, rimossa qualunque ulteriore dilazione, altrimenti il medesimo computista Generale, spirato il detto mese di Giugno, soggiaccia alla gravatoria di scudi dieci d' oro il giorno, e se mai dopo il decorso di un' altro mese, cioè nell' ultimo giorno del mese di Luglio non averà con effetto cavati, e presentati li suddetti Bilanci, incorra irremissibilmente la pena della remozione della Carica, e si venga immediatamente alla deputazione d' un' altro. Vogliamo in oltre, che li suddetti due Bilanci si registrino fedelmente nel Libro Mastro generale del medesimo anno, che chiamasi, come si è detto, il *Libro Mastro di Roma*, con avvertimento al Computista, ed allo Scritturale di detto Libro Mastro generale, ed ad ogn' altro di Computisteria, di non darne notizia, e molto meno copia a verun altro, che al solo Tesoriero Generale pro tempore della nostra Camera, di qualunque dignità, grado, e condizione, ch' egli sia, ancorchè per comprenderlo vi bisognasse speciale, e specialissima menzione, senza Nostro precedente comando, o de' Nostri Successori, dovendo il suddetto Bilancio generale tanto di Scrittura, che di Cassa, e specialmente la Collettiva del debito, o credito, avanzi, o disavanzi, che dal medesimo apparirà, guardarsi dal Computista Generale, e da ogn' altro subalterno per un' arcano del Principato, sotto pena della nostra indignazione, ed altre eziandio corporali a nostro arbitrio, ed esser solo nota al Tesoriero Generale pro tempore, rispetto a cui non possiamo dubitare, che non sia per tenerla sotto il dovuto segreto, ed a tal' effetto vogliamo, ed ordiniamo, che il suddetto Libro Mastro non solo nel tempo, che si scrittura, non si lasci mai dal Computista, o Scritturale del medesimo in luogo, o stanza aperta: ma inoltre dopo che il medesimo sarà compiuto, e terminato, debba dal Computista Generale, unitamente colli altri susseguenti, tenersi presso di se chiuso sotto chiave, e ben custodito, e che lo Scritturale del medesimo presti il giuramento del segreto.

23. Ad effetto poi che il Computista Generale possa dare l' enunciato Bilancio dell' anno antecedente nel tempo come sopra determinato; inerendo Noi alli provvedimenti, e disposizioni altre volte date dal prelodato Pio IV. nostro Predecessore in detta sua Bolla: *Cum inter ceteras* al §. 35., vogliamo, ordiniamo, e co-

Registro dei Bilanci nel Libro Mastro Generale.

Custodia, e segretezza di esso Libro.

Peso del Computista generale di cavare ogni anno il Bilancio generale di Scrittura che di Cassa, da presentarsi al Pontefice.

Per facilitare i Bilanci, devono tutti i Tesorieri, Appaltatori etc. dare ogni anno i conti etc.

mandiamo, che tutti, e singoli Tesorieri delle Provincie sieno tenuti, ed obbligati dare ogni anno i loro conti giurati colle opportune, e necessarie giustificazioni nella forma, che oggi si costuma, onninamente dentro il termine di tre mesi dopo spirato ciascun anno del loro Appalto, e che li altri Appaltatori Camerali, Depositarij, Amministratori, o che sotto qualunque altro titolo, o per qualunque altra causa abbiano interesse, e conti con la Camera, sieno tenuti, ed obbligati dare i loro conti giurati, e giustificazioni nel termine di un mese, similmente dopo spirato l'anno, come sopra, altrimenti, spirato che sia il detto mese rispetto a questi, e spirati li tre mesi rispetto alli suddetti Tesorieri di Provincie, incorrano tutti, e ciascheduno di essi, che avrà mancato di dare li suoi conti, niuno affatto eccettuato, e tolta qualunque scusa, o purgazione di mora, nelle pene di scudi dieci d'oro il giorno da pagarsi, ed esigersi irremissibilmente manu regia, et more Camerali con gravatorie di Monsignor Tesoriere Generale, sino a tanto che l'Appaltatore, o Tesoriere di Provincia morosa avrà adempito, e dato il suo conto giurato; qual pena pecuniaria dovrà applicarsi alla nostra Camera, al qual'effetto, e perchè questa nostra volontà venga puntualmente eseguita, incarichiamo li due Sollecitatori delle medesime, ciascuno di loro secondo la divisione degli Appalti, e materie Camerali, che si dirà in appresso, d'insistere con tutta attenzione, e di spedire la mano Regia come sopra per il pronto, ed effettivo pagamento di detta pena, e gravatorie, assegnando a ciascuno di loro in premio della loro diligenza il dieci per cento di tutte le pene contenute nel presente nostro Moto proprio, che a loro istanza resteranno effettivamente incamerate, senza che possa nè da Monsignor Tesoriere, nè da altri qualunque sia rimettersi, e condonarsi; riservata solamente a Noi, ed a' Nostri Successori pro tempore la facoltà di rimetterla, e condonarla o in tutto, o in parte, ma però non altrimenti, che con Chirografo segnato di nostra mano.

24. E perchè li suddetti Tesorieri delle Provincie non possano addurre per iscusella loro morosità, come spesso avviene, che la tradizione de' loro conti giurati colle loro rispettive giustificazioni proceda da colpa, e ritardo delli loro Subappaltatori, e Ministri subalterni, perciò vogliamo, che li medesimi

Subappaltatori, e Ministri Subalterni sieno tenuti, ed obbligati dentro il termine di un mese dopo spirato l'anno, rendere ciascuno li suoi conti alli Appaltatori, e Tesorieri di Provincie principali, altrimenti incorrano nella suddetta pena pecuniaria di scudi dieci d'oro per ciascun giorno, a qual'effetto, e per indennità di essi Appaltatori, e Tesorieri principali di Provincie, dovrà Monsignor Tesoriere tutte le volte, che li medesimi gliene facciano istanza, concedere le stesse gravatorie contro li medesimi Ministri subalterni, e Subappaltatori, o altri, che abbiano causa da loro, esigersi, ed applicarsi per una metà alla nostra Camera come sopra, e per l'altra in beneficio delli medesimi Appaltatori, e Tesorieri Principali, senza però, che per questa concessione di mano regia, e gravatoria restino li Principali in alcun modo disobbligati.

25. Oltre alli suddetti Tesorieri delle Provincie, Appaltatori Camerali, Depositarij, ed altri di sopra espressi, seguendo similmente le vestigia di detto nostro Antecessore Pio IV. nella predetta sua Costituzione al §. 46., vogliamo, ordiniamo, e comandiamo, che sieno onninamente tenuti render conto alla nostra Camera, e presentare ogn'anno i loro conti giurati dentro il termine di due mesi dopo terminato l'anno, ad effetto di esibirli, ed esaminarli nella Congregazione de' Conti, per averne poscia il Saldo, tutti quelli, che tanto in Roma, quanto fuori di Roma esercitano Cariche, ed amministrano dadaro in qualsivisia modo alla medesima appartenente, di qualunque stato, grado, e condizione che sianò, ancorchè per comprenderli vi bisognasse speciale, e specialissima menzione; particolarmente (senza però, che questa specialità deroghi alla generalità) il Prefetto dell'Annona, Presidente delle Strade, delle Acque, e delle Dogane: Volendo, e ordinando, che a tal'effetto li Ministri, e specialmente li Computisti addetti al servizio delle riferite Cariche sieno tenuti, ed obbligati tenere colla dovuta esattezza, distinzione, e diligenza li conti alle medesime appartenenti, e questi presentare ogn'anno alla Computisteria Generale dentro il detto termine di due mesi dopo terminato l'anno, ed in caso di trasgressione, ed inosservanza, li Prefetti, e Presidenti incorreranno nella pena della nostra indignazione, ed in altre anche di remozione a nostro arbitrio, e li suddetti Ministri

Ufficio dei
Sollecitatori
nell'invigilare
sulla
puntualità
de' medesimi
con l'esazio-
ne delle pe-
ne ec.

Dei Subap-
paltatori, e
Ministri su-

balterni,
ca i re-
menti d
suddetti
Conti.

Reading
di Conti
tutti qu
che am
strano d
ro della
mera.

subalterni, e Computisti, a' quali spetta, non solo soggiaceranno, spirato il termine prefisso, alla suddetta grayatoria di scudi dieci d' oro il giorno, da eseguirsi, ed applicarsi come sopra, ma dovranno inoltre punirsi con la remozione da' loro impieghi, e con altre pene eziandio corporali a proporzione della mancanza, e ritardo, e ad arbitrio nostro, e de' nostri Successori.

26. Anche li Nunzi saranno tenuti ciascheduno, dopo terminata la sua Nunziatura, esibire li conti giurati, conforme sin' ora si è praticato, nella Computisteria de' Spogli, dentro il termine di sei mesi, incaricando specialmente il Tesoriero Generale pro tempore d' invigilare, che quelli sieno effettivamente esibiti, e in caso di mancanza parlarne con Noi, e Nostri Successori, perchè possano prendersi gli opportuni provvedimenti. La Computisteria però de' Spogli, e suo Computista pro tempore sarà tenuto presentare ogn' anno nella Computisteria Generale il conto esatto del danaro tanto entrato, che pagato, dentro il termine di due mesi dopo spirato il mese di Dicembre di ciascun anno, sotto pena di dieci scudi d' oro il giorno in caso di ritardo, da eseguirsi, ed applicarsi come sopra.

27. Così pure la Computisteria, e Computista pro tempore nel nostro Palazzo Apostolico sarà tenuta sotto la medesima pena esibire ogn' anno nella suddetta Computisteria Generale della nostra Camera dentro quattro mesi dopo spirato l' anno il Conto giurato della versione del danaro entrato nella Cassa di detto Palazzo, o per conto delle sue entrate particolari, o per conto dell' annuo assegnamento, che se li paga dalla nostra Camera, ad effetto di saldarlo nella Congregazione de' Conti, conforme fin' ora è stato praticato; e perchè il medesimo conto resti pienamente giustificato, sarà peso del medesimo Computista del nostro Sagro Palazzo, di ricuperare in fine di ogn' anno dalla Depositeria Generale della nostra Camera tutti li ordini, che dal Prefetto di esso Sagro Palazzo saranno stati tratti alla detta Depositeria, in piè de' quali sarà la ricevuta del pagamento, e quelli presentare nella Computisteria Generale della nostra Camera unitamente col suddetto Conto.

28. Non di rado accade, che si danno per varie contingenze commissioni speciali alli Presidenti della Grascia, delle Ripe, delle Chiane;

e ad altre Persone, alle quali per tal' effetto si somministra dalla nostra Camera qualche somma ora maggiore, ed ora minore di danaro a proporzione del bisogno; Vogliamo per tanto, e strettamente comandiamo, che qualunque Persona di qualunque stato, grado, e condizione: ancorchè Vescovi, Arcivescovi, Patriarchi, e Cardinali di Santa Chiesa, alla quale in avvenire sarà somministrato dalla nostra Camera qualsivoglia somma di denaro in molta, o anche tenue quantità per qualunque commissione, sia tenuta onninamente render conto alla stessa Camera del danaro ricevuto, ed a tal' effetto esibirne il conto giurato con le sue giustificazioni nella Computisteria Generale dentro il termine di due mesi dopo terminata la sua commissione, sotto pena della Nostra indignazione, ed altre a nostro arbitrio, e de' nostri Successori, secondo la qualità della Persona: e quanto alle commissioni date in passato da Noi, o da' Nostri Predecessori, e già terminate, senza che sia stato reso conto del danaro amministrato, ordiniamo al Computista Generale, che ce ne porti nota, a parte, per prendere gli opportuni provvedimenti.

29. Non parliamo del Tesoriere Generale della nostra Camera, del Commissario dell' Armi, e del Commissario del Mare, poichè siccome li conti appartenenti all' amministrazione delle loro Cariche tutti passano per la Computisteria Generale, e risultano dal Bilancio, che questa deve fare in fine d' ogni anno, così sarebbe cosa inutile, e superflua l' esigere da loro altri conti: E così pure non parliamo nè della nostra Dateria, nè della nostra Segreteria de' Brevi, perchè rispetto a queste, per giuste cause, che degnamente muovono l' animo nostro, daremo altri regolamenti particolari.

30. È stato più volte da Noi osservato, che li suddetti Tesorieri di Provincie, Appaltatori, Amministratori, et altri obbligati come sopra a render conto, hanno promosse diverse pretese di sgravj, defalchi, e bonificazioni, e che queste per la loro dubbiezza, ed oscurità, o per altra ragione, sono state lasciate in sospeso dalla nostra Congregazione de' Conti, o con differire la risoluzione, o con il Rescritto: *Ponatur in aliis Computis*: Ma come che da questo capo potrebbe nascere notabile impedimento alla Scrittura Camerale, e ritardarsi il Bilancio Generale, quale vogliamo onninamente, che si dia ogn' anno nel tempo di

qualunque
somministra-
zione di danaro dalla
Camera.

Si accettano
il Tesoriere
Generale, e
i Commissari
delle Armi,
e del Mare,
la Dateria,
e Segreteria
dei Brevi.

Delle pre-
tensioni, e
Appaltatori
circa i defal-
chi etc.

Regola da tenersi per speditamente desiderare tali pretensioni.

sopra prescritto ; perciò , ad effetto di togliere anche questa occasione di remora , vogliamo , ordiniamo , e comandiamo , che in avvenire sopra li conti giurati , che saranno esibiti in Computisteria , il Computista generale in primo luogo faccia le dovute considerazioni , e rilevi le difficoltà , che in essi s' incontrano , separandole in due Classi , cioè la prima di quelle , che nascono da' calcoli , conteggi , ordini , o giustificazioni mancanti , e di queste lo stesso Computista ne farà un foglio , e lo darà alla Parte quindici giorni almeno avanti la prima Congregazione de Conti , affinchè possa rispondere , e spianare dentro detto tempo le sudette difficoltà , o supplire alle dette mancanze : l'altra Classe sarà di quelle , che nascono da pretensioni di difalchi , sgravj , o bonificazioni , e nelle quali entra qualche ispezione legale : E di queste dovrà il Computista formarne un altro foglio , e darlo al Commissario generale della Camera , il quale unitamente con Monsignor Tesoriero dovrà farvi sopra le convenienti riflessioni , dopo le quali , se li medesimi crederanno , che le partite pretese debbano abbonarsi , dovranno in tal caso l' uno , e l' altro approvarle nel margine del medesimo foglio dato dal Computista , e rispettivamente questi , senz' altra disputa , o dilazione bonificarle all' Appaltatore nel suo conto .

31. Se poi il Tesoriero , e Commissario crederanno non dover approvare tali Partite , o alcune di esse ; in tal caso il Computista dovrà dar all' Appaltatore il Foglio delle Partite non approvate almeno quindici giorni avanti la Congregazione de Conti , ad effetto che possa scrivere sopra le medesime partite , e dare la sua Scrittura otto giorni avanti almeno al Commissario della Camera , ad effetto di rispondere o per se stesso , o per mezzo del suo Sostituto , o Sollecitatori ; Cosicchè possano proporsi le medesime partite colle ragioni dell' una , e l' altra Parte nella Congregazione ; quale senz' altra dilazione dovrà deciderle , e risolverle , e non mai più rimetterle , come si è praticato fin' ora , alli conti susseguenti , ed in seguito di tale risoluzione il Computista procederà al Saldo del conto controverso , portando quel tale Appaltatore , o Amministratore , tanto nei Libri , come nel Bilancio , per Creditore , o Debitore , a tenore di detta risoluzione , non ostante che o la Camera , o l' altra Parte domandi , ed ottenga di essere nuovamente udita ; Volendo

Noi , che in avvenire la nuova Udienza , domandata , ed ottenuta dalle Parti , non debba mai ritardare il proseguimento della Scrittura , e Bilancio , ma solamente debba operare , che quando mai la Congregazione nella successiva proposizione receda dalla prima risoluzione : in tal caso il Computista sia tenuto stornare la partita , o partite , che averà come sopra portate nei Libri , e nel Bilancio , a tenore di essa prima risoluzione mutandole , e correggendole a tenore dell' ultima .

32. Non avendo il Computista facoltà d' ammettere ne' conti altre partite , che quelle ordinate in Tabella , o nell' Istumento d' Appalto , o Tesoreria , o Amministrazione , o quelle , per le quali vi sia l' ordine , o lettera di ordinazione di Monsignor Tesoriero , o di altro legittimo Superiore , e finalmente li pagamenti fatti in Depositeria Generale , o altrove con ordini parimenti di Monsignor Tesoriero , dopo aver veduto , e considerato li ricapiti , e giustificazioni di ciascheduna ; Quindi è , che di tutti li conti , che ogn' anno si salderanno nella Congregazione de' Conti , dovrà essere responsale , e debitor il medesimo Computista per qualunque errore di calcolo , o buonificazione di partita mancante d' ordine , e giustificazione , e per qualunque altro arbitrio , che il medesimo avesse preso in danno della Camera nel saldare li medesimi conti , volendo Noi , che la Sentenza della Congregazione unicamente vaglia per approvare il Ristretto del conto sottoscritto dal Computista , sulla fede del quale la medesima Congregazione de' Conti pronuncia la Sentenza ; e non mai per approvare il calcolo per giusto , e le partite di esso per giustificate ; e qualora nelli conti , che si saldano , vi saranno state partite controverse , e decise da detta Congregazione , in tal caso dovrà dirsi in Sentenza : *Viste , e considerate le partite controverse portate in Congregazione de' Conti dal Computista , et ammesse quelle da ammettersi , e rigettate quelle da rigettarsi secondo le risoluzioni prese nel tale , e tal giorno . etc.*

33. La Congregazione de' Conti vogliamo che si aduni , e si tenga quante volte occorre a richiesta del Computista , e ad arbitrio di Monsignor Tesoriero , e quando mai o per la molteplicità , o per la difficoltà delle partite , che in essa si proporranno , non possa la medesima arrivare a deciderle tutte in quel giorno , vogliamo , che di nuovo si aduni nel giorno sus-

Il Computista generale è tenuto a evitare gli errori de' calcoli , ed a farli arbitri del suo preside danno alla Camera.

Proibendosi di rimetterle ad altri conti seguenti .

O di ritardare per qualunque causa il proseguimento della Scrittura .

La Congregazione de' Conti quando debba adunarsi , e sue facultà.

seguente, o nel primo non impedito, ad effetto di deciderle: Nel resto poi, e salve sempre le cose prescritte ed ordinate nella presente nostra Cedola, confermiamo, ed approviamo, e quando ne faccia di bisogno, di nuovo concediamo alla suddetta Congregazione de' Conti tutte, e singole facoltà concedutele da' Nostri Predecessori; e specialmente dalla fel. mem. d' Innocenzo XIII. nel Moto proprio da lui segnato li 9. Gennaro 1723., quale vogliamo, che si osservi, ed eseguisca inviolabilmente, e specialmente nel capo, che riguarda le pretese appellazioni.

34. Vogliamo in oltre, et ordiniamo, che il detto Computista generale intervenga personalmente in tutte le Congregazioni tanto Camerali, che de' Conti, e de' Residui, com'è stato già praticato da' suoi Antecessori, e che sia presente nelle discussioni delle Cause, che si agiteranno in detta Congregazione de' Conti, e questo non solamente ad effetto di prendere nota delle risoluzioni, per regolare con esse li Conti da saldarsi, ma ancora per qualunque occorrenza di conteggio, notizie, e simili. Anzi perchè in avvenire resti sempre la memoria delle cause, che si discuteranno in detta Congregazione de' conti, e loro risoluzioni, sarà tenuto il Computista notare le medesime risoluzioni sopra le posizioni, e queste poi allegare nel conto disputato. Di più dovrà riportare le medesime risoluzioni sopra il conto in margine delle partite controverse, e dovrà sottoscriverle, affinchè si ragguagliino ne' Libri Mastri, e quando faccia di bisogno potrà ancora tenere un' altro Libro a parte, ove si notino di mano in mano le dette risoluzioni con l'opportuna riferita al conto, e posizioni in esso allegate.

35. Così pure vogliamo, che il medesimo Computista sia tenuto notare nel margine di qualunque Istromento d' Appalto, Tesoreria, o Amministrazione, un *advertatur* a qualunque capitolo di esso Istromento, sul quale nel corso de' presenti, e futuri Appalti accaderà, che s'incontri qualche difficoltà, come fu già prescritto dalla fel. mem. di Clemente XII. nell' accennata sua Costituzione al §. *Cumque etiam*: e che in sequela di ciò, tutte le volte, che dovrà nuovamente concedersi, o rinnovarsi un' Appalto, li Capitoli del nuovo Istromento non solo debbono formarsi, e stabilirsi dal Commissario Generale della Camera, coll' intervento di esso Computista; oltre il Sostituto

Commissario, e li due Sollecitatori, ma di più che in tal' occasione si debba specialmente provvedere a tutte quelle difficoltà, che saranno state notate, come sopra, dal Computista nel decorso del precedente Appalto, secondo la detta Costituzione di Clemente XII. al §. *Ipsorum quoque*, e lo spirito, e mente dell' altra più antica di Pio IV. al §. X. riducendo così li Capitoli del nuovo Appalto alla maggior chiarezza che sia possibile, di modo che non abbia la Camera da esser più soggetta per li medesimi a pretensioni di buonifici, e sgravj.

36. Compilati poi, dichiarati, e moderati nel modo suddetto li nuovi Capitoli, sarà cura di detto Commissario della Camera comunicarli a Monsignor Tesoriero Generale, per poi esibirsi colla sua approvazione negli atti de' Segretarj di Camera, come si costuma, nello stesso tempo, che si pubblicheranno le Notificazioni per detti nuovi Appalti, le offerte de' quali, dopo che si saranno aperte nella Congregazione Camerale, vogliamo che si consegnino al Computista come si è fatto in passato, per farne i Ristretti, e riferirli nella seguente Congregazione, rilevando le condizioni, e difficoltà, e formando il calcolo opportuno di ciascheduna, affinchè possa con facilità apparire quale sia la più utile per la Camera. Seguita poi la deliberazione dell' Appalto, secondo le forme consuete, e secondo la disposizione di altro Moto proprio sopra ciò da Noi segnato li 23. Novembre 1742., quale in tutte, e singole sue parti approviamo di nuovo, e confermiamo, dovrà nella stipolazione intervenire ancora il Computista; com'è stato solito per il passato, ed in caso, ch'egli sia legittimamente impedito, vogliamo, che in suo luogo intervenga quello Scritturale di Computisteria, che ha l'inconbenza del Libro Mastro di quell' Appalto.

37. Affinchè il Saldo de' conti di quell' Appaltatori, a quali sarà terminato l' Appalto, non venga ritardato per causa delle consegne, ordiniamo, e comandiamo, che il Commissario della Camera allo spirare di qualunque Appalto, ed insieme li Sollecitatori della medesima abbiano il peso, e cura, che l' Appaltatore, ch' esce, dia prontamente, e senz' indugio al nuovo Appaltatore, ch' entra la consegna di tutti gli Effetti, e Beni, quali secondo la forma del suo Istromento è obbligato a riconsegnare in fine d' Appalto, facendo prefiggere da Mon-

Quindi fare i Ristretti delle Offerte esibite.

Ed assistere alla stipolazione degli Istromenti.

Ordinazioni, per il saldo dei conti degli Appalti, che cessano, e per le consegne degli Effetti alli nuovi Appaltatori.

signor Tesoriero tanto al vecchio, che al nuovo Appaltatore il termine di trenta giorni, per dare, e ricevere detta consegna, spirato il quale, quello di lorò, per cui difetto non sarà seguita, cada ipso facto nella pena irremissibile di dieci scudi d'oro per ogni giorno, da applicarsi alla nostra Camera, oltre la rifazione de' danni, ed interessi. Affinchè poi le suddette consegne seguano con buon' ordine, se queste si faranno nelle Provincie lontane da Roma, sarà in arbitrio del Tesoriero Generale pro tempore di commettere alli Governatori Locali, o ad altri, come stimerà più opportuno, lo assistere alle medesime, purchè non si passi il termine suddetto di trenta giorni. Ma quando le consegne si facciano ne' Luoghi vicini a Roma, potrà assistere alle medesime, oltre il sostituto Commissario, o uno de' Sollecitatori, ed oltre un Segretario di Camera, o suo Sostituto, anche il detto Computista generale, o in sua vece lo Scritturale del Libro Mastro di quell' Appalto, quale debba portar seco l' Inventario delle cose consegnate all' Appalto, e quello confrontare colla nuova consegna; E quando sotto l' Appalto siano comprese Fabbriche, ed Edificj, Terreni, Fossi, Forme, Piantate, ed altre cose simili, dovranno similmente intervenire l' Architetto, ed Agrimensore, acciò possa procedersi senz' alcun ritardo all' alto pubblico della quietanza per il passato Appaltatore, e della consegna per il nuovo, o liberamente, o con quelle preserve, che si stimeranno necessarie farsi in detto atto per indennità della Camera; Con dichiarazione però, che andando il Computista generale o suo Scritturale, non possa dalla Camera pretendere nè diarie, nè cibarie di sorte alcuna, nè per se, nè per il suo Famiglio, o Servitore, come in fatti nè dal nominato Francesco Simonetti, nè da' passati Soprintendenti, e Computisti sono state giammai esatte, o pretese.

38. Per buon regolamento della Computisteria vogliamo, che al Computista non sia lecito spedire ordini di sorta alcuna alla Depositeria, senza ordine, o mandato preventivo in scritto, o del Segretario di stato, o del Tesoriero Generale pro tempore, o di altri, che abbiano da Noi, o Nostri Successori legittima facoltà di ordinare pagamenti: E rispetto alli ordini per Mercanti, ed Artisti (eccettuati solamente quelli, che si spediscono dal Prefetto del Nostro Palazzo Apostolico, sopra i quali

dovrà invigilare il medesimo Prefetto avanti di spedirli) sarà tenuto il Computista avvertire, che vi sia l' ordinazione preventiva delli lavori, o robe contenute nel conto, e che inoltre vi sia giustificazione sufficiente, che le robe siano state ricevute, e li lavori fatti, mediante l' approvazione, e sottoscrizione di quel tal Superiore, che averà dato l' ordine per la roba, o lavoro.

39. Similmente vogliamo, che tutti li ordini de' pagamenti diretti alla Depositeria Generale, o ad altri, tutti li ordini di consegnare Robe, Munizioni, Armi e simili e generalmente tutte le ordinazioni di qualunque sorta, quali si daranno dal Tesoriero Generale, dal Commissario dell' Armi, dal Commissario del Mare, o da altri, come sopra debbano registrarsi in Computisteria, e debbano essere sottoscritte dal Computista, ad effetto, che possa tenerle a calcolo in conto di quelli, a quali saranno dirette, o anche ad effetto che dopo giustificato l' adempimento di tali ordinazioni possa spedirsi l' ordine del pagamento, come altre volte fu prescritto nell' enunciato Chirografo di Urbano VIII. Nostro Predecessore; e mancando il suddetto Registro, o sottoscrizione del Computista, vogliamo, che dette ordinazioni non abbiano alcuna esecuzione, e che le consegne, e pagamenti, che mai si facessero in virtù delle medesime, non debbano essere abbonati, o buonificati.

40. Egli è parimente necessario per ben regolare la Scrittura Camerale, che tosto che sieguono traslazioni de' Monti, o attergazioni in favore della Camera, aggiunte, ammissioni, ed altre somiglianti cose, che sono di suo interesse, se ne dia notizia alla Computisteria, ad effetto di registrarle ne' Libri. E perciò vogliamo, ed ordiniamo, che in avvenire sia peso, e cura dell' Amministratore generale de' Monti di dare prontamente alla Computisteria dentro il termine di otto giorni nota distinta, e copia di tutte le suddette traslazioni, aggiunte, ammissioni, attergazioni, e di ogni altro atto, che passi per la sua Segreteria in cui abbia, e possa avere interesse la nostra Camera, altrimenti cada nello pena di dieci scudi di moneta il giorno, da applicarsi come sopra.

41. Al medesimo fine, seguendo l' orme di Urbano VIII. nel detto suo Chirografo, e di Clemente XII. in detta sua Costituzione, vogliamo, ordiniamo, e comandiamo, che li Se-

Tutti gli
ordini de
pagamenti
diretti
alla Depo
siteria Ge
nerale debb
essere regis
trati in Com
putisteria
generale.

Le altera
zioni de' Mo
nti che s
ono d'inter
esse della Ca
mera, dev
ono essere re
gistrate in
Computis
teria. Ingiu
gendosi in
l' Ammi
nistratore ge
nerale darne
etc.

Degli ordini
de' pagamenti
da spedirsi
dalla Com
putisteria ge
nerale.

I Segre
tari della Ca
mera devono
copiare le
copie de
gli istrumen
ti Chirogra
fici etc.

gretarj di Camera diano onninamente alla Computisteria suddetta le copie di tutti li Chirografi, Istromenti, e di ogn' altro contratto, nel quale abbia interesse la Camera, a spese della medesima per la Scrittura solamente, dentro il termine di giorni quindici, dopo che saranno emanati, e rispettivamente stipolati; e questo non solo ad effetto di conservarle in Computisteria, ma ancora per regola della scrittura, ed in caso di mancanza, dopo spirato il detto termine vogliamo, che quel Segretario che avrà mancato, incorra la pena di scudi dieci, da applicarsi come sopra, senza che possa ammettersi alcuna scusa, o purgazione di mora. Così ancora il Sostituto Commissario, e li Sollecitatori della Camera saranno tenuti sotto la medesima pena dare alla Computisteria nota distinta di tutte le risoluzioni, e di tutte le sentenze, quali escono dalla piena Camera in quelle cause, nelle quali la medesima Camera fa figura di Attrice, o di Rea convenuta, immediatamente che saranno risolte, e lo stesso anche di tutte le altre cause di prima istanza avanti il Cardinal Camerlengo, Monsignor Tesoriero, e di qualunque altro Giudice Camerale.

42. Inoltre vogliamo, che li medesimi Sollecitatori, dopo stipolati l' istromenti degli Appalti, o Amministrazioni, siano obbligati d' insistere, che gl' Appaltatori, ed Amministratori, diano con effetto le sicurezze promesse dentro il termine prescritto ne' medesimi Istromenti, riconoscere in Segreteria de' Monti, se l' abbiano effettivamente date, rispettivamente nella Computisteria, se siano alla medesima giunte le note, e copie, delle quali come sopra è stato incaricato l' Amministratore de' Monti, e mancando a questa loro precisa incombenza, siano tenuti a tutti i danni, ed interessi. Di più li stessi Sollecitatori sieno tenuti ed obbligati, continuamente, ed almeno ogni due giorni portarsi ciascheduno alla Computisteria, sì per l' effetto suddetto, come per altri bisogni, che possono giornalmente occorrere, e particolarmente per prender le notizie de' debitori; E finalmente ancor essi vogliamo, che debbano dar nota di tutte le Subaste, traslazioni dei Monti, e stipolazioni di contratti colla Camera dentro il termine di quindici giorni dopo che quelle saranno seguite, e mancando incorrono per ogni volta nella pena di scudi dieci, da eseguirsi, ed applicarsi come sopra.

43. Affinchè li due Sollecitatori della Camera possano più facilmente adempire le suddette incombenze, ed uno di essi non possa scaricarsi sopra l' altro, ingiungiamo, ed incarichiamo a Monsignor Tesoriero Generale di fare in scritto frà di essi una giusta, ed adeguata divisione a suo arbitrio degli Appalti, e delle altre materie Camerali, sopra le quali cadono le riferite incombenze; e secondo tal divisione ognuno di loro dovrà esattamente eseguire quanto gli spetta.

44. Così pure essendo Noi pienamente persuasi quanto sia necessario per la buona amministrazione del nostro Erario, e regolamento della Scrittura, che si tenga la Congregazione de' residui providamente instituita da Clemente XII. in detta sua Costituzione nel §. *Et ad hoc*, variando solamente in qualche parte della medesima; Vogliamo, ordiniamo, e comandiamo, che detta Congregazione debba radunarsi, e tenersi onninamente sei volte almeno l' anno avanti il Tesoriero Generale pro tempore, coll' intervento dell' Avvocato Fiscale, Commissario della Camera, Computista generale, Sostituto Commissario, e li due Sollecitatori, cioè in Febbrajo, Aprile, Giugno, Agosto, Ottobre, e Dicembre, dentro li primi dieci giorni di ciascuno di detti mesi, e che sia cura, e peso del Computista di ricordarne a Monsignor Tesoriero l' intimazione. Affinchè poi la medesima si faccia con buon ordine, e profitto, ordiniamo in primo luogo, che il Computista sia tenuto qualche giorno prima portare, e lasciare in mano di Monsignor Tesoriero la lista, e nota esatta di tutti li debitori della Camera sino a quel tempo: Che questa stessa nota, e lista debba leggersi in Congregazione, e prendersi sopra ciascuno di essi debitori le risoluzioni, che si stimeranno espedienti per la più sollecita esigenza, e sicurezza della Camera: Che il sostituto Commissario scriva le suddette risoluzioni, e che queste medesime debbono leggersi l' altra seguente Congregazione, affinchè il Commissario, e gli altri Ministri Camerali diano conto ciascheduno di loro delle incombenze appoggiategli con dette risoluzioni della Congregazione antecedente, così di mano in mano, e di Congregazione in Congregazione, talmente che in ciascuna Congregazione non solo debbano prendersi le convenienti risoluzioni sopra ciascuno de' debitori, che di tempo in tempo, si ande-

Divisione dell' incombenze da farsi tra i due Sollecitatori.

Della Congregazione de' Residui con alcune ordinazioni circa d' essa.

Sostituto commissario ed i Sollecitatori de' anche essa dare a di tutte Sentenze etc. etc.

sollecitatori, e varie incombenze.

ranno facendo, ma inoltre debba esigersi il dovuto conto, se sono state, e come sono state eseguite le precedenti risoluzioni, affinchè possano darsi in essa Congregazione, quando bisognino li ulteriori provvedimenti: Che se mai in qualche Congregazione non si arrivasse a finire tutte le cose suddette, vogliamo, che la medesima si continui nel giorno seguente, o nel primo non impedito, com'è stato di sopra disposto per la Congregazione de' Conti.

45. E perchè nella prelodata Costituzione di Clemente XII. al §. *ad haec* si trova già incaricato il Tesoriero Generale di portare ogni volta al Sommo Pontefice pro tempore la suddetta lista, e nota de' debitori, perciò Noi non solo approviamo, confermiamo, e nuovamente incarichiamo il medesimo Tesoriero, e suoi Successori di portare a Noi, ed a Nostri Successori pro tempore la suddetta nota de' debitori nella prima udienza dopo ciascuna Congregazione, ma di più vogliamo, ed ordiniamo, che il Commissario della Camera similmente ci porti, e ci presenti nella medesima udienza un'altra nota a parte di tutti li debitori litigiosi, e lo stato, nel quale si trovano, e si anderanno di mano in mano trovando le cause de' medesimi in qualunque modo pendenti o nella Congregazione de' Conti, o in alto Tribunale Camerale, e che sia specialmente tenuto riferire, se nella detta Congregazione de' Conti siano state decise, e risolte tutte le partite controverse, com'è stato dai Noi poco sopra ordinato, ad effetto che non resti per tal causa ritardato il corso della Scrittura, e la formazione del Bilancio generale di ogn'anno nel tempo determinato.

46. Vogliamo in fine, che il Computista debba fare, e tenere un'esatto Inventario di tutti li Libri, e Scritture della Computisteria col suo Indice, e dimostrazione, e che debba esserne fedel custode, come già fu prescritto da Pio IV. in detta sua Bolla, e nel Chirografo di Urbano VIII., e che il più volte nominato Francesco Simonetti proseguisca incessantemente l'opera già da lui incominciata del Catasto generale di tutti gli Effetti, Proventi, Dazj, Tasse, Gabelle, ed ogn'altra Entrata, e Capitale, dal quale si forma lo intero Stato, e Patrimonio della Camera, secondo le notizie, che di mano in mano potrà acquistare colla sua diligenza, siccome fu ordinato in detta Bolla di Clemente XII. al §. *Postquam igitur*, e da

Noi stessi in detto Nostro Chirografo delli 31. Dicembre 1743., volendo Noi, che a tal effetto possa egli costringere, ed obbligare ciascuna Persona, che possa avere tali notizie, a somministrargliele prontamente, anche mediante le opportune gravatorie da spedirsi a sua istanza da Monsignor Tesoriero, e suoi Successori, ai quali specialmente diamo la facoltà d'invigilare sopra il Computista, e riferire a Noi, e Nostri Successori, se mai da lui non si adempissero le incombenze, che se li appoggiano nella presente Cedola di nostro Moto proprio.

47. Con la scorta di questa distinta, e regolata Scrittura, e del suddetto annuale Bilancio tanto di Scrittura, che di Cassa, speriamo con l'ajuto di Dio, che potremo facilmente tanto Noi, che li Nostri Successori distinguere, osservare, e giudicare, se vi saranno crescenti di spese, diminuzioni di Entrate, contrazioni di nuovi debiti, avanzi, o disavanzi considerabili, ed a misura del bisogno prendere i dovuti provvedimenti, per ben regolare l'economia del Principato, e gl'interessi della Camera, promuovere il commercio, ed isgravare, quando sia possibile, i nostri amatissimi Sudditi, ch'è il fine, e l'oggetto, al quale fin'ora sono stati, e saranno sempre diretti tutti li nostri pensieri, e le nostre cure; ed a questo effetto deputeremo una Congregazione particolare composta di alcuni Cardinali, e Prelati, alla quale ingiungeremo il peso, non solo d'invigilare sopra la puntuale esecuzione, ed osservanza di tutte, e singole cose contenute, ed ordinate nella presente Cedola; Ma inoltre di esaminare, e discutere a capo per capo tanto le spese, quanto l'Entrate della nostra Camera, quali risultano da detto Bilancio, e suggerire a Noi quelli provvedimenti, che potranno prendersi, per diminuire le dette spese, e migliorare l'Entrate, in vantaggio del nostro Erario, e sgravio de' Sudditi; Poichè così è mente, e volontà Nostra precisa. Volendo, e decretando, che la presente nostra Cedola ammettendosi, e registrandosi in Camera, a tenore della Costituzione di Pio IV. Nostro Predecessore de registrandis, vaglia, e debba aver sempre, ed in ogni futuro tempo il suo plenario effetto, esecuzione, e vigore, colla Nostra semplice sottoscrizione, e che non gli si possa in alcun tempo mai opporre di surrezione, orrezione, nè di alcun'altro vizio, e difetto della Nostra volontà, ed intenzione; e

Oltre la nota dei debitori liquidi solita portarsi al Papa dal Tesoriero deve al Commissario della Camera portare la nota dei debitori litigiosi, e lo stato delle liti.

Il Computista debba tenere un esatto Inventario de' Libri e Scritture della Computisteria col suo Indice.

Parimenti proseguire il Catasto degli Effetti della Camera.

Per l'esecuzione, ed osservanza delle riferite disposizioni, riserva Nostro Signor deputare una congregazione particolare etc.

Clausule generali, e speciali, e debbe per sussistenza del Chirografo.

che così, e non altrimenti debba sempre nelle cose premesse, e ciascheduna di esse giudicarsi, decidersi, definirsi, ed interpretarsi dal Reverendissimo Cardinal Camerlengo, da Monsignor Tesoriero Generale, eziandio nella Congregazione Camerale, e de' Conti rispettivamente, dalla piena Camera, e da qualsivoglia altro Giudice, e Tribunale; abbenchè Collegiato, e composto de' Reverendissimi Cardinali, togliendo loro, ed a ciascuno di essi la facoltà ed autorità di giudicare, decidere, definire ed interpretare diversamente, dichiarando Noi sin d' adesso preventivamente affatto nullo, irritato, ed invalido tutto ciò, che scientemente, o ignorantemente si facesse in contrario: ancorchè non vi siano stati chiamati, citati, nè sentiti il Commissario della Nostra Camera, e tutti quelli, che vi avessero, o pretendessero d'avervi interesse. Non ostanti, nelle parti contrarie alle sopradette Nostre disposizioni, l'accennata Bolla di Pio IV. *de Reformatione Camerae*, il Chirografo d'Urbano VIII., la sudetta recente Costituzione di Clemente XII., la Regola della Nostra Cancelleria *de jure quaesito non tollendo*, e qualsivoglia altre Costituzioni, Chiroграфи, Moti proprij, Decreti, ordinazioni, e Sanzioni Apostoliche Nostre, e de' Nostri Predecessori, in qualunque tempo, modo, e forma emanate intorno alle cose contenute, ed espresse nella presente Cedola, Leggi, Statuti, Riforme, usi, stili, consuetudini, ed ogn' altra cosa che facesse, o potesse fare in contrario, alle quali tutte e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto questa volta sola, ed all' effetto predetto specialmente, ed espressamente deroghiamo.

ota a di 18.
arzo 1746.

Data dal Nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 18. Marzo 1746.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Pontifex
otu pro-
io etc.
aeinsertam
chedulam
amplissi-
a forma
firmat.

Ne igitur ea quae pro felici, prosperaque directione, et administratione ipsius Aerarum Pontificii ad publicam salutem utilitatemque, a Nobis in praeinserta Scheda provide ordinata, voluta, statuta, decreta, et sancita sunt, debita executione ullo umquam tempore in aliquo fraudentur; Nos primum omnium iisdem Motu, scientia, et potestatis plenitudine eandem praeinsertam Schedulam, omniaque et singula in ea contenta, et expressa, et a Nobis per eam, ut praemisimus, ordinata, approbata, disposita, voluta,

mandata, decreta, statuta, et sancita harum etiam tenore confirmamus, et approbamus, eisque perpetuum et inviolabile praesentis Nostrae perpetuo valiturae Constitutionis robur et firmitatem adjicimus, atque iterum, et ex integro ea omnia et singula: in omnibus et per omnia, juxta praeinsertae Schedulae Nostri motus proprii, seriem, continentiam, et tenorem eadem Apostolica auctoritate ordinamus, disponimus, volumus, mandamus, statuimus, decernimus, atque sancimus, eademque ab iis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit in futurum, perpetuo observari, et exactissime impleri jubemus, atque praecipimus.

Praeterea Motu, scientia, auctoritate, et potestatis plenitudine similibus, peculiarem Congregationem ex nonnullis S. R. E. Cardinalibus, nec non aliquibus Romanae Curiae Praelatis compositam instituimus et deputamus: Cui quidem Congregationi Nos Ven. Fratrem Nostrum Hannibalem Episcopum Portuensem. S. R. E. Camerarium S. Clementis, ac Dilectos Filios Nostros Antonium Xaverium Tit. S. Stephani in Monte Coelio Gentili, Dominicum Tit. SS. Duodecim Apostolorum Riviera, Sylrium Tit. S. Priscae Valenti Nostrum Secretarium Status, Presbyteros, et Hieronymum S. Angeli in Foro Piscium Diaconum Columna, respectu nuncupatos, ejusdem S. R. E. Cardinales, nec non Dilectos etiam Filios Magistros Joannem Baptistam Mesmerum Thesaurarium Nostrum Generalem, Joannem Julianum Rubini praedictae Camerae Nostrae Commissarium Generalem, et Clementem Argenvilliers Auditorem Nostrum, tamquam ipsius Congregationis cum definitivi suffragii jure Secretarium, adscribimus. Hujus autem Congregationis, et Personarum eam pro tempore constituentium munus sit, et assidua cura, non modo praemissorum omnium et singulorum plenam executionem, et exactissimum implementum urgere, et promovere, verum etiam ad omnia et singula genera et capita tam expensarum, atque onerum, quam reddituum et proventuum Camerae Nostrae Apostolicae sollicitum dirigendo considerationis intuitum, opportuna pro tempore consilia et remedia excogitare, Nobisque et Successoribus Nostris Romanis Pontificibus insinuare, quaecumque ad optimum ipsius Camerae regimen, et Publici Aerii emolumentum, ad subditarum Civitatum et Communitatum levamen, ac Populorum incolumitatem utilitatemque, in Domino existimarint salubriter expedire. Qua-

Congregationem particularem deputat pro ejusdem executione, et observantia.

Congregationis hujusmodi officium et scopus.

Quibus tem-
poribus, et
quo in loco
haberi de-
beat.

propter volumus et mandamus; hujusmodi Con-
gregationem semel singulis mensibus, nimirum
prima Feria tertia cujuslibet mensis, quae de ce-
tero impedita non fuerit, incipiendo a prima Fe-
ria tertia mensis Julii proxime futuri, (quo ni-
mirum tempore rationes dati et accepti, quae per-
tinent ad elapsam annum millesimum septingen-
tesimum quadragesimum quintum, confectas, at-
que inter se collatas fore praecepimus), et sic de-
inceps de mense in mensem in Palatio Nostro, et
in Aedibus solitae habitationis praefati Nostri
Secretarii Status, indesinenter congregari; di-
demque praedictum Franciscum Simonetti in prae-
inserta Scheda saepe memoratum, sive alium
pro tempore Camerae Nostrae praedictae Ratioci-
natorem Generalem, semper interesse; ut commu-
nibus studiis atque consiliis; quaecumque super
praemissis examinanda fuerint, expendantur, et
quae justa et utilia visa fuerint, statuuntur et
impleantur.

Clausulae
praeservati-
vae.

Decernentes easdem praesentes Literas, atque
omnia et singula, tam in his, quam in praeinserta
Schedula Nostri Motus proprii contenta atque
statuta, nullo unquam tempore de subreptionis vel
obreptionis vitio, seu intentionis Nostrae, aut alio
quovis defectu notari, impugnari, invalidari, in
jus vel controversiam revocari posse; sed illa sem-
per valida, firma, et efficacia esse et fore, ac ab
omnibus et singulis ad quos spectat, et quomodo-
libet spectabit in futurum, inviolabiliter observa-
ri; Sicque, et non aliter in praemissis omnibus
et singulis per quoscumque Judices Ordinarios
et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici
Auditores, nec non S. R. E. Camerarium, et
quoscumque alios Cardinales etiam de Latere Le-
gatos, Vice-Legatos, et Nuncios, Thesaurarium
quoque Generalem, etiam in Camerali, et Com-
putorum respective Congregatione, ac Clericos
Praesidentes, aliosque Ministros, et Officiales
Camerae praedictae, ac alios quavis potestate
fungentes nunc, et pro tempore existentes, subla-
ta eis, et eorum cuilibet quavis aliter, judicandi,
et interpretandi facultate, et auctoritate judicari,
et definiri debere, ac irritum et inane si secus su-
per his a quoquam quavis auctoritate scienter vel
ignoranter contigerit attentari.

Derogatio-
nes.

Non obstantibus omnibus his, quae in praein-
serta Scheda non obstat volumus, atque aliis
Iquibusvis Constitutionibus, et Ordinationibus
Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc pagi-
nam Nostrae Confirmationis, Approbationis,

Praecepti, Mandati, Statuti Sanctionis, Decreti,
Deputationis, et Voluntatis infringere, vel ei au-
su temerario contraire: Si quis autem hoc atten-
tare praesumpserit, indignationem Omnipotentis
Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum
ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septin-
gentesimo quadragesimo sexto, quartodecimo Ka-
lendas Maji, Pontificatus Nostri Anno sexto.

Data Po-
anno 6.
18. Ap-
1746.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria-Brevium.

Public. die 6. Maji Anni. 1746.

DE REGULARIBUS

Extra Claustra degentibus, et sese translato
asserentibus.

Venerabili Fratri, Bernardo Episcopo Sancti
Pauli in America Lusitana.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.

Pontificia commendatione nostra prosequimur
debitum tuae erga Apostolicam hanc Sanctam
Sodem obstrictae obedientiae obsequium, et
laudabile pastoralis sollicitudinis, ac vigilantiae
officium, quo supplex ab eadem Apostolica Se-
de consulta petis, quibus instructus in commis-
sa Tibi istius Dioecesis administratione Te pro
munere Fraternalitatis Tuae injuncto provide
sapienterque cum aeterna Christifidelium salu-
te gerere debeas. Reperi siquidem, ad Con-
gregationem Venerabilium Fratrum nostrorum
Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium nego-
tiis, et consultationibus Episcoporum, et Regu-
larium praepositam refers, quamplurimos in

VII

No al
Regul
extra
stra
posse.

ipsa Dioecesi Tua Regularès Viros, qui habitu, et super habitu Mozzettam induti extra Claustra in Saecularium Hominum domibus degentes, ad Terram colendam, saecularia negotia obeunda, ac mercaturam faciendam incumbunt; adeoque mores a Religiosa vita longe alienos pravosque non sine honorum offensione, ac scandalo praeseferunt. Alios praeter ea significas Regulares Viros esse, qui ex uno ad alterum Religiosum Ordinem se Apostolica auctoritate translato fuisse asserunt; atque adeo in hoc altero Ordine constituti, facultatem licentiamque sibi inesse jactant, qua sibi liceat extra Claustra itidem commorari, agriculturam pariter exercere, et mercaturae operam navare. Nos itaque Fraternitati Tuae in memoriam revocamus; omnes et singulos Regulares Episcopo in Civilibus subjectos esse, eosdemque Religiosos, cujusvis Ordinis, et Instituti sint; extra Claustra degentes, et delinquentes subjectos esse Ordinario Loci, ut Sedis Apostolicae Delegato, qui eos visitare, punire, et corrigere potest, uti conceptis verbis statutum est a Concilio Tridentino *sess. 4. cap. 3. de Reformatione*. Praeterea laudatum Concilium Tridentinum *sess. 14. de Reformatione cap. 11.* quoad translato statuit, ac praescribit, ut quilibet translatus in Ordine ipso, ad quem transfertur, sub sui Superioris obedientia in Claustro perpetuo maneat. Unde fit, ut super quolibet translatorum hujusmodi extra Claustra commorante, ac degente Antistes loci Ordinarius vigore memorati Decreti Concilii Tridentini *sess. 6. cap. 3. de Reformatione*, omnem habeat jurisdictionem, illamque libere, et licite exercere possit, et valeat. Quo autem pacto Te cum translatis quibuscumque sibi Apostolica auctoritate, ut extra Claustra libere vivant, indultum fuisse asserentibus agere oporteat, certiolem facimus; nemini juxta ordinatas, statutasque regulas ex una ad aliam Religionem, nisi in illa, ad quam quemvis transferri contigerit, vigeat Claustralis, ac Regularis observantia, et quae non sit hospitalaria, aut militaris, transitum impertiri. Quod si vero aliquando audieris cum aliquo Religioso Viro ab Apostolica hac Sancta Sede benigne dispensatum fuisse, ut vel in habitu Sacerdotis Saecularis permanere, vel ad aliam Religionem, in qua Claustralis, et Regularis observantia non vigeat, transire posset; Te doctum volumus, id sane perraro, et gravissimis, rationabili-

busque de causis fieri: hisce demum ita expositis, cum ad Fraternitatem Tuam relatum fuerit, esse ac reperiri quemlibet Religiosum Virum, qui se Indulto quocumque hujusmodi donatum uti, frui, ac gaudere contendat, eundem opus est, ut ad tale Indultum Tibi ostendendum primum, etiam adhibita vi, compellas, atque insimul, postquam illud perlegeris, diligenter expendas causas in ipso Indulto contentas et expressas, verae ne, an falsae sint. Quod si illud Indultum commonstrare, et tradere detrectaverit, adversus ipsum, juris ordine servato, statim procedas juxta facultatem Tibi attributam in supradicto Tridentinae Synodi *cap. 6. sess. 6. de Reformatione*. Et si Indulti causas minime veras esse compexeris; ne dubites super ejus subreptione, seu obreptione pronuntiare, et adversus Religiosum procedere extra Claustra sine facultate degentem. Caeterum Fraternitati Tuae persuasum esse optamus; Nos numquam passuros esse, ut quaecumque Apostolicae nostrae caritatis supremaeque auctoritatis ad oves Tibi creditas, de quibus districta a Te non minus Nobis, quam Pastorum Principi JESU CHRISTO Aeterno Judici ratio reddenda est, saluberrime pascendas regendasque conducentia exoraveris, officia a Fraternitate Tua desiderentur. Interim Fraternitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter elargimur.

Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis sub Annulo Piscatoris die XXVII. Maji MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno Sexto.
Cajetanus Amatus.

Dat. die 27.
Maji 1746.

L I T E R Æ

IX.

Jam editae adversus Confessarios exquirentes a Poenitentibus complicum nomina confirmantur, et poenae in delinquentes statuuntur, cum praefinitione ordinis procedendi in hujusmodi Causis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad futuram rei memoriam.

Ubi primum de perversa quadam, et absurda praxi in Sacramento Poenitentiae administran-

Delatus alias
in Sacramen-
to Poeniten-
tiae abusus.

do apud nonnullos Confessarios in Portugal-
liae, et Algarbiorum Regnis introduci coepta,
non sine animi Nostri dolore, nuntium accepi-
mus non levi aliquo incertoque rumore ad Nos
perlatum, sed ita gravibus, solidisque funda-
mentis innixum, ut prudentem omnino fidem
de periculi cum veritate, tum magnitudine fa-
cerent; praetermittere non potuimus, quin
continuo datis ad Venerabiles Fratres eorum-
dem Regnorum, ac Ditionum Archiepiscopos,
et Episcopos Apostolicis Nostris Literis, reme-
dium nascenti malo quam promptissime adhi-
beremus. Earum vero Literarum die septima
mensis Julii superioris anni millesimi septin-
gentesimi quadragiesimi quinti editarum, quas
praesenti huic nostrae Constitutioni inserendas
existimamus, hic tenor erat.

Literis San-
ctissimi Do-
mini, quae
hic inserun-
tur, reproba-
tus fuerat.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.

*Suprema omnium Ecclesiarum sollicitudo, et Di-
vina Jesu Christi omnium Pastorum Principis,
cujus vices plane immerentes gerimus, charitas
assidue urget Nos, ut pro commissa divinitus im-
becillitati Nostrae universi Dominici gregis cura
semper advigilantes, periculis animarum, sicubi
forte superimpenderint, per omnes Christiani
Orbis Populos, ac Nationes opportune, quantum
cum Domino possumus, occurramus; atque iis
praecipue Regnis, et Locis peculiari quodam Apo-
stolicae Nostrae charitatis studio, auctoritatisque
providentia consulamus, in quibus, cum Fides,
Religio, Pietas quam maxime floreant, callidus
humani generis hostis nocere Fidelibus dum aperto
bello desperat, per insidias molitur, in Angelum
scilicet sese lucis transfigurans, et ementita boni
specie incautis illudens; qua ex arte non minora
saepe animarum detrimenta, quam ex aggressionem
manifesta, esse proventura nequissimus veterator
confidit. In harum autem fraudum numero com-
putamus, quod in florentissimis Portugalliae, et
Algarbiorum Regnis, et Ditionibus, quibus Vos
Antistites summa cum Sacerdotalis virtutis vestrae
commendatione praesidetis, et quibus pro singula-
ri erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam
hanc Sanctam Sedem observantia merita debentur
laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi
nostri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita
pridem ad aures Nostras, nonnullos istarum par-*

Relati abusus
expositio.

*tium Confessarios, salva zeli imagine seduci se
passos, sed a zelo secundum scientiam longe aber-
rantes, perversam quamdam, et perniciosam pra-
xim in audiendis Christifidelium confessionibus,
et in saluberrimo Poenitentiae Sacramento admi-
nistrando, invellere atque introducere coepisse; ut
videlicet, si forte in poenitentes incidissent socium
criminis habentes, ab iisdem poenitentibus socii
hujusmodi, seu complicitis nomen passim exquire-
rent; atque ad illud sibi revelandum non inducere
modo suadendo conarentur; sed, quod detestabilius
est, denunciata quoque, nisi revelarent, absolutio-
nis sacramentalis negatione, prorsus adigerent,
atque compellerent; immo etiam complicitis ejusdem
nedum nomen, sed habitationis insuper locum, si-
bi exigenter designari. Quam illi quidem intole-
randam imprudenciam tum procurandae complicitis
correctionis, aliorumque bonorum colligendorum
specioso praetextu colorare, tum emendicatis qui-
busdam Doctorum opinionibus defendere non du-
bitarent; cum revera opiniones hujusmodi vel fal-
sas, et erroneas sequendo, vel veras, et sanas ma-
la applicando, perniciem tam suis, quam poeni-
tentium animabus consciscerent; ac sese praeterea
plurium gravium damnorum, quae inde facile con-
secutura fore praevidere debuerant, reos coram
Deo aeterno Judice constituerent. Et vero jam se-
cuta fuisse multa ejusmodi damna infelici expe-
rientia compertum est: nec fieri potuit quin ea de
causa et oblocutiones, et scandala, et non Mini-
strorum tantum, sed sacri etiam ipsius ministerii
otium, et animorum ingens conturbatio in Populo
fidei exorta sint. Tristitia Nos haec nuntia cum
accepimus, simul audivimus, contra exitialem hu-
jusmodi abusum protinus justa indignatione pro-
munere suo commotos fuisse dilectos Filios Nostros
Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales Nunum a
Cunba in iisdem Portugalliae, et Algarbiorum
Regnis Generalem Inquisitorem, et Thomam de
Almeyda Patriarcham Lisbonensem; atque utrum-
que sollicite gliscenti malo compescendo, atque era-
dicando adlaborasse. Nos autem, ne in tam gravi
animarum discrimine ulla ex parte Apostolico
Nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem
hac super re Nostram apud Vos obscuram, et am-
biguam esse sinamus; Notum Vobis esse volumus,
memoratae superius praxim penitus reprobendam
esse, eandemque a Nobis per praesentes Nostras
in forma Brevis Literas reprobari, atque damna-
ri, tamquam scandalosam, et perniciosam, ac tam
famae proximorum, quam ipsi etiam Sacramento
injuriousam, tendentemque ad sacrosancti sigilli*

Scandala
de exorta

Item Ca-
nalicum
quisitoris
Patriarchae
solicitudi-

Pont
damnat r
tam praes

sacramentalis violationem, atque ab ejusdem Poenitentiae Sacramenti tantopere proficuo, et necessario usu Fideles abalienantem. Eapropter, Venerabiles Fratres, quāquam de pastoralis vestra vigilantia nihil est, quod dubitemus; Supremi tamen Officii quoque Nostri esse censemus, alacritatem ipsam vestram hac mentis Nostrae apertā significatione, et Apostolicis insuper hortationibus nostris intentius acuere; et excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggererit, initis rationibus, et efficacioribus quibusque juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam hujusmodi novitatem strenue insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curae vestrae ovibus ibi offendiculum porari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque divinae misericordiae fonte illas averti, ac deterri, ad quem ab eodem Redemptore Nostro ad abluendas, dealbandasque in sanguine suo animas amantissime invitantur. Interea, dum a zelo vestro, ac prudentia luculentiora Nobis certo pollicemur vestrae pietatis, et observantiae argumenta, Apostolicam Benedictionem cum uberrima coelestium charismatum copia conjunctam Vobis, Venerabiles Fratres, ex animo impertimur. Volumus autem, ut praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, et adhiberi posset, si forent exhibitae; vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorē sub Annulo Piscatoris die VII. mensis Junii MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno Quinto.
Cajetanus Amatus.

Has porro Nos Literas in forma Brevis tunc datas iterum praesentibus Nostris confirmamus, et roboramus, easque ab omnibus, et singulis fideliter, exacteque observari injungimus, atque praecipimus.

Statuentes insuper, ac decernentes, ut quicumque cujusvis status, gradus, conditionis, dignitatis, et ordinis, etiam speciali, et individua, ad effectum, ut hisce Nostris praesentibus comprehendatur, mentione et expressione digni, ausus in posterum fuerit docere licitam esse hujusmodi praxim, prout ea in relato Nostro Brevis exponitur, ac reprobat, vel scribere, aut loqui praesumpserit, an ejusdem damnatae praxis defensionem; vel ea, quae in

dicto Brevis contra eandem praxim decreta sunt, impugnare, aut in alienos sensus temere detorquere, seu interpretari; incidat ipso facto in excommunicationem, a qua non possit, praeterquam in articulo mortis, ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, vel auctoritate suffulto, nisi a Nobis, vel pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi.

Et quia non modo cavendum est, ut, quae sunt a Nobis in praeinsertis Literis decreta, ab omni impugnatione, contradictione, pravaque interpretatione salva sint, et immunia: verum etiam ne quis in Sacramenti Poenitentiae administratione ab eorum omnimoda observantia umquam recedat; idcirco omnibus et singulis Confessariis utriusque Cleri tam Saecularis, quam Regularis, quantumvis exempti, et quacumque speciali, et expressa mentione alias fortasse nominandi, graviter et districte, Divini interminatione judicii, atque in virtute sanctae obediētia, prohibemus, ne, conformiter ad praedictam reprobata praxim, poenitentes, qui peccatum, seu crimen aliquod, cujus socium, aut socios habuerint, ipsis in Tribunali Poenitentiae confiteantur, interrogare praesumant, de nomine socii, seu complices, loco habitationis, vel aliis hujusmodi adjunctis, sive circumstantiis, expressionem magisque individua ejusdem complices manifestationem concernentibus; eidem poenitenti, si manifestare renuerit, sacramentalem absolutionem denegando; alioquin noverint sese; ultra peccati lethalis incursum, suspensioni ab officia audiendarum confessionum, aliisque etiam gravioribus poenis fore subjiciendos.

Praeterea quoniam contra damnatum hujusmodi exitialem abusum, ne cum animarum perniciē radices agat, necesse ducimus modum, ac formam etiam in foro externo procedendi, et ultlices adversus reos poenas imponendi, statuere, atque ordinare; omnesque super hoc exorturas, vel etiam jam exortas dissensiones componere, et penitus amputare; volumus, decernimus, ac declaramus, quod docentes, ut supra, licitam esse praxim a Nobis jam reprobata, vel in ejusdem praxis defensionem scribentes, aut loquentes, vel ejusdem reprobationem in memorato Nostro Brevis contentam impugnantes, aut perverse interpretantes, in Officio Sanctae Inquisitionis praedictorum Regnorum, atque Ditionum severè puniantur, et contra eos, et eorum quemlibet in eodem Offi-

Et in Confessarios contrafacientes.

Ordo procedendi contra dictos delinquentes.

Tam docentes, contradicentes, male interpretantes.

cio procedatur, non minus, ac contra illos ibidem procedi solet, qui asserunt, tradunt, tuentur opiniones scandalosas, perniciosas, et utiles a Sede Apostolica rejectas, et condemnatas.

Quam Confessarii contrafacientes cum suspitione pravi dogmatis.

Similiter, in eodem Officio procedendum erit, et procedi volumus, ac statuimus contra Confessarios quoque, ut supra, delinquentes, ac de nomine complices poenitentem interrogantes, eidemque poenitenti, nisi illud sibi manifestet, absolutionem denegantes: dummodo tamen hujusmodi interrogandi, ac denegandi actus talibus circumstantiis conjunctus sit, ac convestitus, quae sic agentem Confessarium de adhaesione ad praedictam reprobam praxim, tamquam ad licitam, vel alio quovis modo de prava credulitate suspectum reddant.

In Officio inquisitionis judicandi, et puniendi.

Itaque contra praedictos omnes, et singulos Delinquentes tam saeculares, quam quorumvis etiam quomodolibet exemptorum, ac Sedi Apostolicae immediate subjectorum Ordinum, Institutuum, Societatum, et Congregationum Regulares, cujuscumque dignitatis, ac praerogativae, aut quovis privilegio muniti existant, et quorum specialis, et nominatim mentio facienda sit, praedictorum Regnorum, ac Ditionum Inquisitores, potestate a Nobis tradita, quatenus opus sit, praesentium tenore de novo concessa, prout in causis Fidei, juxta Sacrorum Canonum formam, nec non Sancti Officii Inquisitionis hujusmodi constitutiones, privilegia, consuetudines, et decreta, diligenter inquirant, et procedant, et quos in aliquo ex ejusmodi excessibus culpabiles repperint, in eos, pro criminum qualitate, et circumstantiis, suspensionis ab officio confessiones audiendi, vel etiam ab executione Ordinum, privationis Beneficiorum, Dignitatum, ac perpetuae inhabilitatis ad illa, nec non vocis activae ac passivae, si Regulares fuerint, aliasque poenas decernant; omnes etiam, vel earum tantum aliquas, in perpetuum, vel ad tempus infligendo.

Et eidem scientibus denunciandi.

Quicumque vero alium quemlibet aliquo ex supradictis modis deliquisse cognoverit, eum, intra terminum dierum, in Edictis Sancti Officii ejusmodi Inquisitionis praefigi solitum, eidem Sancto Officio denunciare teneantur: alioquin poenas non denunciantibus per eadem Edicta infligi consuetas incurrant. Verumtamen ab hujusmodi onere denunciandi justis de causis eximi volumus, et eximimus

personam ipsam poenitentem dumtaxat in causa propria, idest in casu, quod suum peccatum confitens, a Confessario adigatur ad sibi manifestandum nomen complices in eodem peccato: tunc enim poenitentem hujusmodi ab obligatione eundem Confessarium denunciandi liberamus. Sed quando aliunde, quam ex propria, ut dictum est, confessione, noverit Confessarium aliquo ex superius enumeratis, et Sancto Officio denunciandis modis deliquisse, tunc eum et ipse denunciare ex ista aliunde habita notitia teneatur.

Quod si Confessarii de complices nomine perperam interrogantis, absolutionemque, nisi sibi detegatur, denegantis actum contingat ejusmodi esse, ut, quamvis imprudens, et malus, simplex tamen quidam, et nudus actus fuerit, idest iis circumstantiis destitutus, quae de prava credulitate, vel de mala adhaesione ad praxim in saepe dicto Nostro Brevi reprobata, tamquam ad licitam, eundem Confessarium suspectum reddant; tunc istiusmodi delictum, neque denunciationis oneri, neque Sancti Officii praedicti cognitioni subjectum erit; sed de illo cognoscere, atque in delinquentem Confessarium, per suspensionem ab audiendis confessionibus, vel alias canonicas, et legitimas poenas pro delicti modo animadvertere, ad locorum Ordinarios in sua cujusque Dioecesi omnino spectabit.

His igitur circa ordinem, formam, modumque contra ejusmodi delinquentes procedendi, ut praefertur, constitutis, ac suis unicuique Judici Ecclesiastico juribus assignatis, et distributis; hanc Nos deinceps regulam ab omnibus observari, ac custodiri volumus, et mandamus, si quando talia delicta deprehendi contigerit; quae tamen haud umquam posthac eventura in Domino confidimus, accedente insuper praecleara inclytae Lusitanae Nationis universae erga Sedem Apostolicam observantia, et obedientia, nec non eximia tum istius Sanctae Inquisitionis Officii, tum ejusque loci Ordinariorum numquam defutura vigilantia. Quapropter quaecumque aliter, quam praesentibus Nostris decrevimus, et constituimus, sive in Edictis praefati Officii Inquisitionis, sive in quibuslibet quorumvis Ordinariorum Mandatis, aut Pastoralibus Literis, vel Decretis antehac statuta prodierint, ea Nos, quoniam post Apostolicam hanc a Nobis propositam agendi, seu judicandi normam minus necessaria fore cen-

Confessarii vero contrafacientes absque suspitione judicandi puniendi.

Haec praedicti Ordinarii servandi cernunt.

Et alii quocumque antehac statuta observant.

semus, desinere jam, et cessare, ac, veluti numquam emanassent, omnem obligandi vim amittere, Motu proprio, et ex certa scientia, deque Apostolicae potestatis plenitudine declaramus, statuimus atque sancimus.

Clausulae
o Litera-
um valida-
et execu-
one,

Decernentes easdem praeinsertas, nec non praesentes nostras Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quicumque cuiusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae et dignitatis existant, seu alias speciali, et individua mentione, et expressione digni in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, neque causas, propter quas tum praeinsertae, tum praesentes emanaverint, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae fuerint, aut ex alia qualibet etiam privilegiata causa, colore, praelectu, et capite, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet defectu, notari, impugnari, aut in controversiam vocari posse; sed ipsas praesentes, easdemque praefatas in forma Brevis Literas, firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab omnibus, et singulis praemissis, ad quos spectat, seu pro tempore spectabit, exacte, et inviolabiliter observari.

Sicque et non aliter in praemissis censi, atque ita per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, et contra haereticam pravitatem Generales Inquisitores, Legatos quoque de Latere, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosque quoslibet quacumque auctoritate, potestate, et praeeminentia fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi, et interpretandi facultate, iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio-
nes.

Non obstantibus quibusvis Apostolicis, et Universalibus, sive Provincialibus, aut Synodali-
bus Conciliis editis generalibus, sive Specialibus Constitutionibus, et ordinationibus, Editis quoque praedicti Inquisitionis Officii, et quorumcumque Ordinariorum, etiam Episcoporum, et Metropolitanorum Mandatis, Literis Pastoralibus, sive Decretis, nec non ejusdem Officii, et quorumcumque Ecclesiarum etiam Episcopali-
um et Metropolitanarum, et quorum-

cumque Ordinum, Congregationum, Religionum, et Institutorum, etiam Societatis Jesu, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stilis, usibus, et consuetudinibus; privilegiis, quoque, indultis, et Literis Apostolicis eidem Inquisitionis Officio, illisque Inquisitoribus, Commissariis, aliisque Officialibus, tum etiam Ecclesiis, eorumque Praelatis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, Societatibus, illorumque Superioribus, et personis quibuslibet, sub quibusvis verborum tenoribus et formis; et cum quibuscumque etiam efficacissimis, et insolitis derogationibus, clausulis, atque decretis, etiam Motu, et Apostolicae potestatis plenitudine similibus, seu ad quorumcumque personarum, etiam Regia, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica potestate fulgentium instantiam, vel alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et innovatis.

Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores praedictos pro sufficienter, et de verbo ad verbum expressis et insertis, formasque hujusmodi pro pleno, et exacte observatis habentes, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter expresse derogamus.

Voluimus autem, ut earundem praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra, ubique habeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Fides habenda transumptis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum condemnationis, reprobationis, confirmationis, sanctionis, prohibitionis, ordinationis, abrogationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio.

Datum in Arce Gandulphi Albanensis Diocesis Anno Incarnationis Dominicae millesimo

Dat. die 2. Julii 1746.

septingentesimo quadragesimo sexto, quarto
Nonas Junii, Pontificatus Nostri Anno VI.

D. Card. Passioneus

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

X.

ORDO PRÆCEDENTIAE

Per Votantes Signaturae Justitiae et Gratiae
tum in sedendo, tum in Voto ferendo ser-
vandus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Militanti Ecclesiae, quae est sicut Castrorum
acies ordinata, per ineffabilem Divinae Boni-
tatis abundantiam, quamvis nullis nostris me-
ritis praesidentes, illud praecipue inter caetera
permagna, et ampla Apostolicae procurationis
nostrae munera studiosius curare debemus, ut
eas providentissime tradamus, statuamusque
regulas, quibus ab ipsis ejusdem Ecclesiae Prae-
latis in hac Romana Curia ad laboriosa, et dif-
ficillima totius Catholici Orbis expedienda sive
Gratiae, sive Justitiae negotia Nobiscum adla-
borantibus rite sanctaeque servatis, nulla potis-
simum quoad praecedentiam inter eos confusio,
et inordinatio inducatur, quemadmodum, iis-
dem regulis nondum apprime constitutis, expe-
rientia constat, maximam inductam fuisse con-
fusionem inordinationemque. Duo in hac ipsa
Romana Curia nostra sunt Tribunalia antiquis-
sima sane, et aliis interdum, quam de praesenti;
nominibus celeberrima; alterum quidem
Signaturae Justitiae dictum; in quo duodecim
tantum numerantur Praelati Votantes nuncu-
pati; alterum vero Signaturae Gratiae appella-
tum in quo totidem Praelati Votantes habentur.

In horum sane numero Nos pariter olim,
dum in Minoribus essemus, fuisse gloriamur.
Porro numquam utrique Votantes tamquam in
sive Corporis, sive Tribunalis speciem conveniunt;
ea propter nulla quidem hac in parte
necessaria est Apostolicae nostrae providentiae
ratio; sed hoc praesertim praecipimus, et manda-
mus, ut quotiescumque tam ipsi Signaturae Justi-
tiae, quam Signaturae Gratiae Votantes pro suis
respectu proprii Tribunalis seorsim obeundis
adimplendisque muneribus invicem convenire
debent, idem inter ipsos tum in sedendo, tum
in votum, sive suffragium ferendo praecedentiae
Ordo servetur, qui ad hanc usque diem re-
tentus servatusque est. Quoniam, ut plurimum
accidere potest, ut sive unus, sive plures ex
utroque Signaturae Justitiae, et Gratiae Tribu-
nali Votantes quacumque ex causa sive Prae-
latitio, sive quocumque alio habitu induti quo-
modolibet, et ubicumque insimul reperiri pos-
sint: Hinc est, quod Nos motu proprio, ac ex
certa scientia, et matura deliberatione nostris,
deque Apostolicae potestatis plenitudine volu-
mus et mandamus, ut in hujusmodi conventu
ille Votans, qui in suo Tribunali antiquior, et
prior constitutus fuerit, hoc modo procedat,
videlicet. Ut Votans prior in Signaturae Justi-
tiae Tribunali adlectus, quam Signaturae Gra-
tiae Votans in suo admissus fuerit, huic secun-
do dicto Signaturae Gratiae Volanti praecedat
ille Signaturae Justitiae Votans; ita pariter
huic Signaturae Justitiae Volanti praecedere
debeat ille Signaturae Gratiae Votans, qui
antequam Signaturae Justitiae in suum Tribu-
nal admitteretur, jam in proprium itidem Tri-
bunal receptus fuerat: Quod si contigerit am-
bos alterius Signaturae Votantes eodem die
quemque Tribunali constitutos fuisse, tunc
praecedentia illi detur, qui in Praelatura qua-
cumque antiquior, et prior reperitur. Tradi-
tam itaque statutamque regulam in praemissis
dummodo nullus alius praecedentiae titulus in-
tercedat, omnino servandam, custodiendamque
esse volumus, et mandamus. Verum cum ali-
quis Votans alterius Tribunalis hujusmodi sive
Episcopali caractere insignitus, sive Proto-
notarii Apostolici dignitate ornatus, sive quo-
cumque alio ejusdem Romanae Curiae munere,
vel officio decoratus reperiat, praecipimus
insuper et mandamus, ut nulla habita
Signaturae Justitiae, aut Gratiae Votantis ra-
tione, sed ea dumtaxat praecedentia illaesa re-

maneat, quae Volanti respectu sive characteris: Episcopalis, sive Dignitatis. Protonotarii Apostolici, sive cujusvis alterius muneris praecedentiam hac in re requirentis competit, et debetur. Denique statuimus, et decernimus hujusmodi praecedentiam, cum quivis Volans in utroque Signaturae Justitiae, et Gratiae Tribunali adscriptus fuerit, a primaeva ipsius Volantis in altero utriusque Signaturae Tribunali receptione, et admissione, et non aliter esse repetendam, et definiendam. Decernentes ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Junii MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno VI.

D. Cardinalis Passioneus.

XI.

OCURRITUR ABUSIBUS

In Expeditione resignationum Beneficiorum inductis, ad eludendam Constitutionem Gregorii Papae XIII. incipien. *Humano*.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Pontifex Praedecessorum Providentiam circa dimissiones Beneficiorum prosequitur.

Ecclesiastica ministeria et officia nec ab obtinentibus temere deseri, aut minus recta ratione vel causa dimitti, nec a minus idoneis assumi et exerceri, neque demum ullo pacto in cupiditatis et avaritiae fomentum transferri volentes Praedecessores Nostri Romani Pontifices, plura peculiariter observanda statuerunt in admittendis Beneficiorum sive Officiorum Ecclesiasticorum dimissionibus, ac cessionibus,

et eorundem sic per resignationem vacantium provisionibus et concessionibus, quae omnia non modo Nostram approbationem et confirmationem promereri, sed etiam quo certius propositum reipsa sortiantur effectum, uberioribus providentiae Nostrae consiliis, prout rerum necessitas suasit, stabilienda, et amplianda Nobis esse judicavimus.

Postquam enim beatae memoriae S. Pius Papa V. Praedecessor Noster per suam Schedulam Motus proprii, quae incipit: *Cogit Nos*; Anno Domini MDLXVII. die XIII. Martii, Pontificatus sui Anno II. editam, methodum et formam designaverat servandam in expeditione Literarum Apostolicarum, super gratiis Resignationum quorumcumque Beneficiorum sive Officiorum Ecclesiasticorum; certasque opportunas clausulas, expressiones, et limitationes, in hujusmodi Literis respective appendendas provida ordinatione praescripserat; sequenti anno MDLXVIII. per suam Constitutionem, quae incipit: *Quanta Ecclesiae Dei*; datam apud S. Petrum Kalendis Aprilis, definiivit et declaravit, quatenus Beneficiorum, et Officiorum hujusmodi resignationes seu dimissiones ab Episcopis, et aliis ad id facultatem habentibus, quibusque ex causis recipi et admitti possent, aliaque in ipsis dimissionibus, seu resignationibus, necnon eorundem Beneficiorum resignatorum collationibus respective cavenda decrevit; censuras in contravenientes pronunciando, aliasque poenas respective statuendo, prout in Scheda, et Constitutione praedictis plenius continetur.

Cum vero adhuc praefati Sancti Pii Praedecessoris Leges et Ordinationes, ad compescendas fraudes et simulationes, quae in hujusmodi Resignationibus hominum malitia committebantur, non satis prodesse, experiendo compertum esset, placuit felicis recordationis Gregorio Papae XIII. Praedecessori pariter Nostro in sua Constitutione, quae incipit: *Humano vix judicio*; data apud S. Petrum Nonis Januarii, Anno Incarnationis Dominicae MDLXXXIII. Pontificatus sui XII., decernere et constituere, ut omnes et quaecumque resignationes, cessiones, sive retrocessiones, quae deinceps de quibuscumque Ecclesiis, Monasteriis, Prioratibus tam Virorum, quam Mulierum, Dignitatibus, Officiis, et Beneficiis Ecclesiasticis saecularibus, et quorumvis Ordinum, etiam Militarum, Regularibus, etiam

Indicat praescripta a S. Pio V. per Schedulam sui Motus proprii: *Cogit Nos*.

Item per Constitutionem: *Quanta Ecclesiae Dei*.

Refert disposita a Gregorio XIII. in Constitutione. *Humano*.

electivis, et manualibus, ac etiam de jurepatronatus Laicorum illustrium, et alias quomodocumque existentibus, sive pacificis, sive in petitorio, aut in possessorio litigiosis, etiam de quibus in Consistorio disponi consuevit, seu debet, in manibus Romani Pontificis pro tempore existentis, ex quacumque causa, et quolibet modo fierent, et ab illo, seu illius mandato admitterentur, et super eis provisiones, et quaecumque aliae dispositiones, sive temporales, sive perpetuae, aut ad id mandata Apostolica, sub quacumque forma, et quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, ac piis Ecclesiis quantumvis privilegiatis, facta, publicari deberent, una cum Literis Apostolicis desuper confectis, intra sex menses, si Beneficia citra Montes essent, ultra vero Montes, intra novem menses, a data concessionis Gratiae numerandos. Cumque de forma et loco hujusmodi publicationum explendarum, plura distincte praescripsisset; illud etiam provide constituit, ut ii, in quos de Beneficiis hujusmodi resignatis, seu cessis, sub quacumque forma disponi vel mandari contigisset, intra dictum respective tempus, eorundem Beneficiorum possessionem, vigore Literarum Apostolicarum desuper confectarum, apprehendere deberent, vel, si propter litem, aut aliud legitimum impedimentum, hujusmodi possessionem reipsa apprehendere non potuissent, saltem Literas Apostolicas cum earum publicatione, si tunc facta esset, Judici, seu Executori illarum, vel aliis, ad quos pertineret, intra illud tempus praesentare, et apud illum, vel illos, pro ipsarum Literarum executione instare, et possessionem hujusmodi instantanter petere tenerentur. Quod si quicquam praemissorum omnium omissum fuisset, dictis terminis, ut cuique praescripti sunt, elapsis, voluit et decrevit, omnes dispositiones et gratias resignatorum et cessorum Beneficiorum hujusmodi, cum omnibus inde sequutis, irritas et inanes esse, nullamque aliam gratiam super iisdem, his quibus concessa fuissent, suffragari, sed eos ad hujusmodi Beneficia quodocumque obtinenda inhabiles et incapaces fore et esse: ipsaque Beneficia censi statim a prima resignatione seu cessione, eo ipso vacavisse, et vacare; et tamquam sic a principio vacantia, a Sede Apostolica dumtaxat impetrari, et respective concedi posse; et alias, prout in praedicta Constitutione latius, et uberius continetur.

Nos ipsi demum ad Romanae et universalis Ecclesiae gubernacula, licet immerentes, evecti, hanc ipsam Resignationum materiam retractare coacti sumus, propter delatam ad aures Nostras nonnullorum malitiam, qui malis artibus, et per illicita pacta, fraudulento verborum et formalitatum circuitu tecta hujusmodi Beneficiorum resignationes cum reservatione Pensionum, per anticipatas deinde pecuniarum resolutiones extinguendarum, in destabilem negotiationem convertebant; quapropter hujusmodi pacta et conventiones pro abolitione, seu cassatione Pensionum, per anticipatas vel anticipandas terminorum earundem Pensionum solutiones, contemporaneae ad ipsas Beneficiorum resignationes inita, atque conventa, per aliam Constitutionem Nostram, quae incipit: *In sublimi*, datam IV. Kalendas Septembris Anno MDCCXII. Pontificatus Nostri Anno secundo, damnavimus, improbavimus, et omnino irritavimus; pluraque desuper opportune statuimus atque sancivimus, per quae illicitarum pactionum hujusmodi exterminationi satis consultum esse et fore in Domino confidimus.

Sed neque tot salubres et providas ordinationes et Constitutiones valuisse ad eliminandas omnis generis fraudes et corruptelas, quas hominum malitia et radix malorum omnium cupiditas in hac resignationum materia invenit, magno cum animi Nostri moerore accepimus. Siquidem ad eludendam praefati Gregorii Praedecessoris consultissimam Legem et Constitutionem, plures adinventae sunt artes, quarum praesidio resignatorum Beneficiorum possessio, eorumque fructuum et reddituum perceptio, vel numquam, durante resignantium vita, vel nonnisi diuturno tempore elapso, contra Pontificis opinionem et voluntatem, et contra ipsam admissae resignationis naturam, in resignatarium cum effectu transiret.

Nonnulli enim negotiorum Datariae Nostrae Expeditores, postquam super brevi et compendiarie supplicatione, in qua resignantis et resignatarii nomina, cognominaque, ac Titulus et qualitas Beneficii resignandi adscripta sunt, obtinuerunt *Praesentatam*, quam vocant, a Substituto Subdatarii semel apponi; mox ad libellum supplicem super ipsa resignationis gratia exhibitum emanare, curarunt rescriptum Datarii, seu Pro-Datarii, Pontificiae voluntatis et annuentiae testem; vel etiam sup-

Memorat in Constitutionem prohibentem fieri resignationes cum pensione, et pacto eam extinguendi.

Dolet artes adinventas fuisse ad eludendam dictam Gregorianam Constitutionem.

Ea sunt I. Literarum Expeditionum protracta praesidio prorogationum, et restitutionum ad publicandum.

plicationem in forma a Nobis, sive a Romano pro tempore Pontifice signari; nil amplius solliciti de expeditione Literarum Apostolicarum (quas, intendunt sub Data illius diei, qui in praedicta praesentata, seu deinceps in supplicatione adscriptus fuit, quandocumque sibi libuerit, expedire), compluribus prorogationibus ad publicandum sive in integrum restitutionibus successive se muniunt; quarum quidem terminos quum ad diem illum initio sibi propositum accommodaverint, minime dubitant de validitate gratiae resignationis, quantumvis longa post assensum Pontificis, Apostolicas super ea Literas expedire distulerint.

Alii vero, quum supradictam tantummodo *Praesentatam* in officio Subdatarii reportaverint, minime urgent pro obtinendo rescripto Datarii, aut signatura supplicationis, neque pro expeditione Literarum Apostolicarum, aut pro prorogationibus, vel in integrum restitutionibus ullo pacto instant, sed retento apud se mandato Procuraee ad resignandum, novas identidem Praesentatas, tamquam ex integro iterum iterumque referre curant, usque dum, resignatis vita ad interitum vergente, vel alias quandocumque ipsi maluerint, resignationis negotium ulterius promovendum sibi esse ducant; tuncque dumtaxat deprompta una ex obtentis Praesentatis, quam sibi magis expedire judicaverint, sub illius data, et vigore prioris illius mandati, requisitum consensum praestant, atque Apostolicas Literas expediunt.

Alii denum, praefato rescripto obtento, signataque supplicatione, non desistunt ante, vel post expeditionem Literarum Apostolicarum multiplices prorogationes ad eas publicandas, aut etiam elapso ipsarum prorogationum termino, restitutiones in integrum adversus huiusmodi publicationis omissionem, petere et obtinere, ut interim, publicatione praedictae minime sequuta, nec possessione Beneficii per resignarium adepta, ipsius detentio, fructuumque perceptio penes resignantem, quamvis jampridem se Beneficio abdicaverit, usque ad ejus obitum remaneat; nec nisi eo defuncto, vel saltem morti proximo, huiusmodi possessio in resignarium seu cessionarium (qui, favore obtentorum prorogationum, vel restitutionum in integrum, nihil de suo jure deperit) cum effectu tandem transferatur.

Nos igitur huiusmodi fraudes, et collusiones, in quibus cum animarum pernicie, et re-

cti ordinis subversione, jurium quoque Apostolicae Sedis detrimentum conjunctum esse animadvertimus, et quarum aliquas judicialibus controversiis non ita pridem locum dedisse, eaque ratione detectas fuisse novimus, de medio tollere, atque in futurum praecavere volentes, Motu proprio, ac certa scientia, et matura deliberatione Nostris, memoratam Gregorii Praedecessoris Constitutionem de publicandis intra certum tempus praedictarum resignationum gratis, et de capienda resignatorum Beneficiorum possessione, in omnibus et per omnia approbamus; confirmamus, et innovamus; utque relatis artibus eadem Constitutio in posterum dolose, ut praefertur, eludi, et effectu fraudari amplius non valeat, hac Nostra pariter perpetuo valitura Constitutione in primis Datariae Nostrae Notario, seu Notariis, quos de excipiendis sive extendendis consensibus pro quorumcumque Beneficiorum, sive Officiorum Ecclesiasticorum, cujuscumque qualitatis et naturae existant, resignationibus, etiam ex causa permutationibus, ac cessionibus quibuscumque, tam simplicibus, quam cum pensionis, aut fructuum, vel alia qualibet reservatione, quae in manibus Nostris, aut Successorum Nostrorum Romanorum Pontificum pro tempore existentium a quibuscumque, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, sub quacumque forma, et qualibet ex causa, et favore cujuscumque personae, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium praedictorum, aut etiam Locorum piorum quantumvis privilegiatorum, ad quemcumque effectum fient, pro parte cujuscumque Personae etiam specifica mentione dignae, ut supra, in posterum rogari continget, districte vetamus atque interdiciamus, ne huiusmodi consensus admittere, recipere, et extendere, ac super ipsis instrumenta conficere, seque de iis rogare audeant seu praesumant, quoties mandata Procuraee, quae ad huiusmodi consensus praestandos exhibentur, adscriptam habeant Datam seu diem anteriorem octo mensibus, quoad Personas existentes citra Montes, vel duodecim, quoad Personas ultra Montes constitutas, quos quidem menses ab ipso die, quo huiusmodi mandata ad consentiendum eisdem Notariis actu exhiberi continget, numerandos et computandos esse decernimus; non obstante quacumque anteriori Praesentata, seu Rescripto obtento, aut etiam supplicatione sub quacumque data jam-

Inhibet Notario Datariae ne recipiat consensus super resignationibus quoties Mandata Procuraee habeant Datam anteriorem 8. Mensibus quoad Citramontanos, vel 12. quoad resignantes ultra montes degentes.

2. Iteratio Praesentatae super una resignatione identidem captae.

3. Possessio, et publicatio usque ad obitum resignantis dilatata.

Confirmatio de constitutione Gregoriana.

pridem manu Nostra aut Successorum Nostrorum signata.

Vult signari
supplicationem
intra
duos menses
decurrere
a Data Rescripti.

Insuper volumus et mandamus, post rescriptum a Nostro, et Romani pro tempore Pontificis Datario factum super admissione cujuscumque resignationis, sive cessionis, aut retrocessionis hujusmodi, a quocumque, et favore cujuscumque Personae, vel Loci pii, ut supra, intra duos ad summum menses, a data rescripti hujusmodi decurrere, remota omni mora, et praetextu, signandam esse supplicationem, et successive expediendas esse Literas Apostolicas; itaut intra sex menses a Data concessionis Gratiae numerandos, quoad Beneficia citra Montes posita, et intra novem, quoad ea, quae ultra Montes existunt, eorumdem resignationum Beneficiorum possessio capi, ipsaeque resignationum Gratiae cum Literis Apostolicis desuper confectis publicari valeant, et cum effectu possessio capiatur, et Literae respective publicentur, ad normam praedictae Gregorinae Constitutionis, et juxta formam ibi praescriptam.

Item ne primam quidem
prorogationem
amplius
concedi nisi
docto de Literis
expeditis.

Ubi vero iustis et rationabilibus de causis aliquam prorogationem ad publicandum postulari necesse sit; nolumus hujusmodi prorogationes, ne pro prima quidem vice, amplius concedi, nisi docto prius in Officio Subdatarii, non autem alterius cujuscumque Datariae praedictae Officialis, de Apostolicis Literis expeditis. Post primam autem aut secundam ad summum prorogationem hujusmodi, alias ulteriores prorogationes ad publicandum, etiam quoad gratias resignationum ad hunc diem de praerito admissas seu concessas, et nondum executioni demandatas, aut publicatas, nemini amplius in posterum concedi volumus, nisi (praeter expeditionem Literarum Apostolicarum, ut supra) coram Datario pro tempore iustificatum fuerit legitimum impedimentum, propter quod eadem Apostolicae Literae executioni mandari, aut publicari non possint. Hoc enim concludenter probato, et non alias, eidem Datario relictam volumus facultatem concedendi tot ulteriores prorogationes ad publicandum, quot necessariae erunt usque ad hujusmodi legitimi impedimenti remotionem.

Quod si consisterit vel post elapsum tempus, ut supra, praescriptum, praefatos consensus super Beneficiorum resignationibus praestitos, sive admissos, et extensos, vel intra aliud praefinitum tempus, aut supplicationes

minime resignatas, aut Literas confectas, et expeditas in posterum non fuisse, vel etiam, elapso tempore in Constitutione Gregoriana praefixo, aut alio ulteriori termino per concessas rite prorogationes obtento, non fuisse captam possessionem, vel factam Literarum publicationem, ut supra; aut demum, ad novas obtinendas prorogationes, falsum, et insubsistens impedimentum dolose allegatum fuisse; in quolibet ex hisce casibus, volumus et decernimus, ipsas resignationum gratias, cum omnibus inde sequutis, nullas, irritas, cassas, et inanes esse, et censi perinde ac si numquam admissae, et concessae fuissent; nec ullam aliam gratiam super hujusmodi Beneficiis, aut etiam restitutionem in integrum his, quibus concessa fuerant, concedi debere, aut concessam ulla tenus suffragari; sed eosdem inhabiles et incapaces esse ad hujusmodi Beneficia sic resignata et cessa quandocunque obtinenda; ipsaque Beneficia tamquam ab initio vacantia apud Sedem, ab alio quolibet impetrari, et respective ad libitum ejusdem Apostolicae Sedis alteri cuilibet conferri posse.

Praesentes quoque Literas, et in eis contenta quaecumque nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quovis alio defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, aut in jus, vel controversiam revocari posse, sed illa semper, et perpetuo valida, et efficacia fore, suosque pleenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane decernimus.

Non obstantibus quibusvis resignantium aut cedentium voluntatibus, conditionibus, protestationibus, et clausulis in ipsismet resignationibus, seu cessionibus, aut Procuratorum Constitutionibus et mandatis, ac alias etiam ad praeservationem suorum jurium, et significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant, seu cedunt, apposis, omnibusque et singulis aliis, quae idem Gregorius Praede-

Clausulae
salutares.

Derogationes.

Relinquit
facultatem
Datario concedendi alias
prorogationes
iustificato impedimento, usque
ad illius remotionem.

Statuit poenas per inobservantiam
incurrendas.

cessor in relata Constitutione voluit non obstare; Datariae quoque usibus, stilis, tolerantis, permissionibus, et consuetudinibus etiam diuturnis, et inveteratis, in contrarium praemissorum quomolibet facientibus vel extantibus; quibus omnibus et singulis, illorum omnium et singulorum qualitates praesentibus pro sufficienter expressis habentes, quatenus eisdem praesentibus adversentur, specialiter et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Caeterum dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Millo Datario Nostro, ejusque in Officio hujusmodi Successoribus in perpetuum, caeterisque ejusdem Datariae Nostrae Officialibus, ad quos spectat, et pro tempore spectabit in futurum, ipsarum tenore praesentium injungimus, et mandamus, ut hanc praecepti Nostri formam et methodum a Nobis praescriptam prae oculis habentes, eam pro virili parte singuli adamussim observent, et ab aliis exactissime observari faciant; poenales quoque sanctiones Nostras adversus temere contravenientes executioni cum effectu demandent.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae confirmationis, approbationis, innovationis, inhibitionis, irritationis, annulationis, voluntatis, praecepti, decreti, mandati, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo sexto, decimo septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 25. Junii 1746.

CANONIZATIO.

BEATI FIDELIS A SIGMARINGA Sacerdotis
Professi Ordinis Fratrum Minorum Sancti
Francisci Cappuccinorum nuncupatorum
Praefecti Missionis Apostolicae in Rhaetia,
et Sacrae Congregationis de Propaganda Fi-
de Proto-Martyris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Vinea electa, quam plantavit dextera Domini, cujus unica vitis Christus, tot autem palmites quotquot in Christo radicati Fideles interiori gaudent vivificae nutritionis illapsu, providam circa se Coelestis Agricolae curam, et sollicitudinem in eo potissimum experitur, quod omnes palmites non ferentes fructum, justo judicii rigore succidi, et tolli; fructiferos vero, atque feraces, ut fructum plus afferant, salubri ac pia severitate purgari, nunc quidem occulte persentit, nunc autem apertius, atque evidentius agnoscit. Hanc sane aequabilem Divinae simul justitiae bonitatisque rationem manifeste agnoscimus in praeclaro Beati Martyris Fidelis certamine; in quo et detestantes miramur eorum duritiam cordis, obcaecatamque saevitiam, qui a felici, qua portabantur, radice, sua culpa semel excisi, oblatam sibi a Domino pacem, et gratiam pervicaciter repulerunt. Angelum vero pacis, evangelizantem sibi bona apprehensum, et caesum occiderunt; et illius triumpho plaudentes gratulamur, qui in Dei, et Ecclesiae charitate fundatur, post multos honorum operum fructus, animam demum, ac vitam suam, oblationem acceptam Domino meruit exhibere. Sicut enim illi vesano erroris spiritu in furorem acti; et sanguinem justis per summum scelus effundentes, satis declararunt, nequaquam se ad Regnum dilectionis Filii Dei pertinere; ita dum gloriosus Martyr pro Catholicorum Dogmatum integritate, et errantium proximorum salute, perpetuos labores, aerumnas, pericula, mortem denique ipsam fortiter subiit, profecto vitam suam, non tam inimicorum ferro praecisam amisisse, quam veluti maturum Coelestibus horreis fructum in manus Dei deposuisse dicendus.

Exordium.

Injungit Datario et aliis ad quos spectat, ut Praesentium observantiam diligenter curent.

Sanctio.

Data Pontif. anno VI. die 15 Junii 1746.

Hunc itaque Beatum Virum, Catholicae Fidei praeconem, adsertorem, Martyrem, solenni iudicio Nostro, cum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, nec non Patriarcharum, plurimorumque Archiepiscoporum, et Episcoporum Romae congregatorum concilio et assensu, agnitum atque probatum, Apostolica Auctoritate, humilitati Nostrae divinitus concessa, universae Ecclesiae Dei colendum, et venerandum proponimus: Qui Sigmaringae Constantiensis Dioecesis in Svevia Oppido, honesta Rojorum stirpe, Catholicis piisque parentibus ortus anno Domini MDLXXVII., et salutari lavacro tempestive regeneratus, innocenter exacta pueritia, et sequenti aetate in honestissimarum disciplinarum, et scientiarum studiis cum laude transacta; nobilibus deinde adolescentibus, Italiam Galliamque peragrantibus comes, et gubernator datus, sex ferme annorum spatio, tum eorum, tum propriae eruditioni, et virtuti promovendae, sedulam navavit operam. Mox utriusque juris lauream Friburgi adeptus, Advocati munus Ensisheim in Alsatia professus est. Verum quum ipsius animus desideriis saecularibus neququam inhaerens, ad Christianae perfectionis studium interiori Dei voce traheretur; turbulenta Fori controversias, atque suspecta negotia cito dimisit, seque Divinis obsequiis plenissime dedicaturus, sacris simul Ordinibus initiari, et in religiosam familiam Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum admitti postulavit. Utriusque voti compos effectus, post primum Missae Sacrificium die Festo ejusdem S. Francisci religiosissime peractum, arctioris Instituti habitum, atque rationem, novumque FIDELIS nomen (quum antea Marcus vocaretur) velut in auspiciis praeclarae Fidei, quam Deo et Ecclesiae usque ad mortem praestiturus erat, assumpsit.

Evangelicae paupertatis, continentiae, obedientiaeque vota, ad quae toto constituti Tyrocini decursu, omnium virtutum exercitatione se comparaverat, eo spiritu emisit, ut semper hoc ipsum inter maxima erga se Divinae largitatis beneficia commemoraverit, quod ad ea profitenda vocatus fuerit, et admissus. Quare de ipsorum implemento omni ex parte sollicitus, et quum privatam in Coenobio vitam ageret, Regularis vitae disciplinam summo studio, atque humilitate servavit; et quum dein-

ceps, ex obedientia, Conventus Veldkirchensis regimini diu praefuit, consummatum se perfectionis Magistrum aliis etiam exhibuit; pro Dei gloria, et Animarum salute zelo flagrans, in exhortandis ad pietatem, et concordiam Fratribus alacer, in corripiendis cum mansuetudine potens, in obeundis pro subditorum cura, et levamine abjectis quibuscumque ministeriis, laboriosus, et humilis. De sua vero perfectione, et salute super omnia sollicitus, assiduus fuit in rerum Divinarum meditatione: Ideoque caeteris, post nocturnam precum, et laudationum officia e Choro discendentibus, ipse in Ecclesia flexis genibus coram Sanctissimo Sacramento ad auroram usque in oratione Dei perseverare consuevit: Insuper, praescripta Horarum Canonicarum psalmodia minime contentus, duo alia Officia, nimirum de Beatissima Virgine Maria et de S. Francisco Patriarcha suo, quotidie recitabat. Quod autem saepe a Domino flagitabat, ut sibi daretur vitam ab omni peccati labe immunem traducere, id, ut securius obtinere mereretur, corpus suum ciliciis, aliisque voluntariis castigationibus afflictum perpetua fere inedia extenuabat, non ea tantum jejunia exactissime observans, quae ex legibus sui Ordinis maximam anni partem comprehendere dignoscuntur, sed iis etiam id ultro adjiciens, ut solemnibus adventus et Quadragesimae jejuniis, et Sanctorum quorundam pervigiis a quocumque obsonio abstinere, tum reliquis omnibus per annum Secundis, Quartis, et Sextis Feriis, solis leguminibus victitaret: In Deiparae vero, et Sanctorum Ordinis Sancti Francisci pervigiis, pane tantummodo et aqua vesceretur; nec nisi sub vesperam plerumque cibo sese reficeret. Somno tandem ita parco utebatur, ut tribus, aut quatuor ad summum horis dormiendo transactis, reliquam noctis partem orationi, lectioni, scribendisque concionibus tribueret.

Quae quidem, atque alia plura interiorum virtutum exercitia quum FIDELI Dei Servo assidue, et perpetua fuisse, probatum fuerit; mirari satis non potuimus, quomodo idem, dilatatis charitatis suae spatiis, adeo se totum proximorum saluti promovendae tradiderit, ut quasi nil aliud egisse, nil aliud cogitasse totae vitae suae tempore videatur. Quum enim a primis usque Religiosae professionis annis, exacto Theologiae curriculo, Sacramentalibus Fidelium Confessionibus excipiendis, et praedi-

B. Fidelis
ortus, et vi-
ta ante in-
gressum in
Religionem.

Cappuccino-
rum Religio-
nem ingredi-
tur.

Ipsius virtu-
tes.

Charitas er-
ga Proxi-
mum singu-
laris.

cationi verbi Dei operam dare jussus fuerit; difficile dictu est, qua diligentia et labore, qua libertate ac zelo, qua contentione, quo fructu, eximias hasce Sacerdotalis officii partes omni tempore impleverit. Omnia vitiorum genera, pravas omnes consuetudinis immaculatis Christianae sanctimoniae legibus adversantes, qua fidelibus exhortationibus, qua liberiori voce, et mirabili quadam eloquentiae vi insectatus, novos populo mores induxisse visus est. Praecipuam vero curam studiumque adhibuit in investigandis Haeticorum impietatibus, ac fallaciis, si quem forte aditum in Catholicorum animos, vel per seductorum fraudes artificia, vel per Diaboli suggestionem, et ultro-neam praesumptionis temeritatem, iis patefieri posse dubitaret: eidemque profligandis, nec sua tantum opera, sed Magistratum quoque, ac Principum auctoritate, undeque eliminandis fugandisque feliciter adlabo-
ravit.

Denique charitatis suae plenitudinem ad externum quoque Proximorum levamen, et auxilium extendens, omnes calamitosos paterno sinu complexus, pauperum numerosos greges collectis undique eleemosynis sustentabat; Pupillorum, ac Viduarum solitudinem, comparata eisdem Potentiorum, ac Principum ope, sublevabat; Carceribus inclusos, omnibus, quibus poterat, spiritualibus, et corporalibus solatiis juvare, aegrotos quoslibet sedulo invisere, recreare, ac Deo conciliatos ad extremam subeundam luctum armare non desistebat. Quo quidem in genere nullam habuit uberiorem meritorem segetem, quam quum Austriacus exercitus in iis Regionibus stationes habens, epidemico morbo universim fere correptus, miserandum de se pabulum languoribus, et morti praebebat. Tunc enim videre licuit, qua charitatis flamma succensus FIDELIS esset, dum horrendas morborum, et funerum species minime refugiens, aegrotos Milites singulatim invisere, solari, eorum ulcera contrectare, tabem et madorem abstergere, cibos ac medicamenta ipsis suppeditare, denique Ecclesiae Sacramenta indefesso studio ministrare, in deliciis habuit.

Quum itaque sanctissimis Salvatoris Nostri exemplis, atque praeceptis, tam accurate insistens, duplici dilectionis spiritu se plenum ostenderet, id optimo jure assequutus est FIDELIS, ut ad Apostolici muneris consortium, Divino

consilio, Superiorum judicio, Romanae Sedis auctoritate, adlegeretur; quo tandem eximiae suae charitatis, cujus illustria diu dederat specimen, heroicum illum actum expleret, quo sane majorem nemo praestat, ut animam suam poneret pro Dei gloria, et proximorum salute. Quum etenim fel. recordat. Praedecessores Nostri Romani Pontifices Paulus V. et Gregorius XV. decrevisset, grassanti per conterminam Italiae Rhaetiam Haeticorum dogmatum contagioni, per Orthodoxae doctrinae praedicationem, salutaria admove-re remedia, et validum simul aggerem, ne latius error propagaretur, objicere; visum est ex Cappuccinorum potissimum Familia delectos Viros, ipso praeside, ac duci FIDELI, in hujusmodi opus designare, qui animas diabolica fraude deceptas ad Ecclesiae gremium revocare; eas verb, quae Dei beneficio a pestifera labe adhuc servabantur intactae, in sanctae Religionis Fide conservare niterentur.

Hic vero excelsa FIDELIS virtus, quae antea velut angustis conclusa limitibus se continuarat, tamquam latissimo sibi aperto ad currendum stadio, totam se exseruit, et plenissime manifestavit. Nec enim assequi dicendo possumus, quo animi fervore, ac zelo, quam invicta patientia, atque constantia, quam assiduis durisque laboribus, impositum sibi munus fuerit executus; nunc stantes in fide confirmans, nunc nutantibus opportune succurrens, hic lapsos ad poenitentiam revocans, illic obfirmatos in impietate cum omni fiducia increpans, et impugnans, non modo in Catholicorum Ecclesiis, sed in ipsis quoque Haeticorum Aedibus, per vicos praeterea, atque plateas, per domos, et rusticana tuguria, per aspera et invia montium, in sudore et angore, in fame et frigore et nuditate, in periculis et vitae discrimine; ita ut admirabilis zeli, sanctitatis, atque doctrinae testimonium ab ipsis etiam stupentibus Haeticis extorqueret.

Excitabat eum ad praeclaros exantlandos labores, non modo suscepti officii sublimitas, et uberrimus animarum fructus, quem in multis quotidie Haeticis ex omni ordine, atque aetate ad Ecclesiae sinum redeuntibus aperte cernebat; verum etiam occulta quaedam, et blanda spes illius obtinendi finis, quem multo ante sibi propositum, et votis ardentibus expetitum, vix tamen se aliquando assecuturum fore putaverat, ut scilicet dignus efficeretur

pro nomine Christi sanguinem, et vitam pro-
fundere.

Persecutio
in eum ex-
citatur.

Et quidem non diu tulit humani generis
hostis, hunc sibi Virum tot praedas e faucibus
eripere, dumque fiduciam conceperat, novas
in dies Nationes, nova Regna in suam potesta-
tem se redacturum, jam fere sibi ab acquisitis
imperio suo terris inigrandum esse. Videns ergo
FIDELIEM plura quotidie ad destructionem
erroris, et Catholicae veritatis propagationem
utiliter constituere, ejusque consilia incredibili
populi voluptate, auctoritate quoque Principis
in tota Regione constabiliri, nonnullos ex per-
vicacissimis impietatis sectatoribus diabolico
furore complevit, misitque in cor eorum; ut
Virum Dei, profanorum dogmatum, rituumque
destructorem, Apostolicae Missionis ducem, de
medio tollerent. Qui quum novissent eum in
quodam Oppido, Luceyn nomine, commorari,
miserunt ad ipsum aliquos ex vicino Seviensi
Pagó, qui pietatem verbo simulantes, rogarent
eum, ut proximo die Dominico, ad eorum Eccle-
siam concionaturus se se conferret; ostendentes
haud inutilem apud ipsos fore salutis doctri-
nae praedicationem. Quamvis autem multa
essent, quae insidiarum suspicionem FIDELI
merito facerent; ne tamen Apostolico muneri
aliqua ex parte deesse videretur, quum prae-
sertim martyrii certamen sibi nequaquam de-
clinandum putaret, constituta die; quae fuit
VIII. Kalendas Majas anno salutis MDCXXII.,
eorum salutis cupidior, quam vitae suae; ad
praefatum Seviensem Pagum tempestive per-
rexit. Cumque in primis Omnipotenti Deo im-
maculatam Hostiam obtulisset, seque Eucharis-
tici Panis alimento roborasset, Divini ardoris
incendia spirans, suaeque voluntate jam Mar-
tyr, suggestum conscendit. In quo quum in-
stantis mortis praesagium invenisset in haec
verba conscriptum: *Hodie praedicabis, et non
amplius*; non ideo tamen formidine fractus;
nec de concepto zeli fervore quidquam remit-
tens, coepit frequentissimo populo libera voce,
ut solebat, veritatem annunciare, hortarique
errantes, ut redirent ad Ecclesiam intemeratae
Fidei alumnam; nutricem beatæ spei. Cum sú-
bito armatis hominibus Templum completur,
qui impetu facto, insanisque clamoribus elatis,
concionem perturbant, cumque omnes in unum
FIDELIEM arma, fustes, tela dirigerent, quidam
ex ipsis ignito globulo exploso, irritó quamvis
ictu, eundem trajicere conatur. Tum demum

Ipsius Mar-
tyrii narra-
tio.

FIDELIS extremam sibi vitae horam adventasse
conspiciens, e cathedra descendit, et ante Ma-
jorem Aram in genua provolutus, quum se;
vitam, et sanguinem suum in holocaustum Deo
lubens obtulisset, suumque agonem, Ecclesiae
pacem, ipsos demum persecutores suos, crude-
lia corda, cruentos animos, Domino commen-
dasset, scuto Fidei, et lorica spei armatus, per
ostium e latere Ecclesiae patens, ad non du-
biam mortem impavidus properavit. Qua in re
non minor apparuit illius magnanimitas et for-
titudo, quam si atrocissimos cruciatus, atque
diuturnos dolores corpori suo inustos fortiter
patienterque tolerasset. Quis enim putet mi-
norem vim adhibitam esse homini, cujus
animo praesentis mortis aspectus, perspicuum
coedis periculum, non sine tumultu horren-
disque minis, objectum est, quam si ipsius
corpus afflictum fuisse tormentis, atque vul-
neribus, quae fortes saepe viri naturali qua-
dam virtute constanter tulisse memorantur?
Verumtamen hanc fortitudinem Militi suo do-
navit is, qui pro illo prior in Cruce sanguinem
fudit.

Vix itaque FIDELIS e Templi foribus modi-
co spatio processerat, quum impiorum manus
eum gladiis, hastis, ferratisque fustibus eum
circumsistunt, ac furentium belluarum more
in ipsum irruentes, vulneribus supra viginti
confodiunt, atque immanissime contundunt.
Ille autem sereno vultu horrendos ictus excep-
pit, sublatisque, quantum poterat, in Coelum
oculis, laetus et hilaris, quod sibi datum esset
pro Ecclesiae Fide gloriosam mortem occum-
bere, in manus Dei, cui omnia vivunt, spiri-
tum exhalavit.

Invicta FIDELIS in perferenda morte con-
stantia, Christianaque animi magnitudo, ejus
non suspecti testes facti sunt ipsi Sicarii, Hae-
reticos quoque in admirationem traxit, et ali-
cujus ex ipsis mentem ita illustravit, ut paulo
post ex magistro erroris, discipulus fieret veri-
tatis. Catholici vero, quibus et illius vitae san-
ctitas, et praedicationis veritas, et pretiosae
mortis causa perspectae erant, minime dubita-
runt FIDELIEM ipsum Martyris loco habere,
ejusque opem apud Deum in angustiis, et ne-
cessitatibus implorare. Itaque septimo post
mense concisus FIDELIS exuvias ex eo loco, ubi
primum humatae fuerant, ad Ecclesiam Cu-
riensem, triumphali veluti pompa, Austriacis
comitantibus copiis, atque universo Clero, et

De fama San-
ctitatis, et
Miraculorum
S. Fidelis.

Populo obviam prodeuntibus, detulerunt. Neque vero distulit Altissimus, editis signis, atque prodigiis, ostendere quam accepta sibi essent praestita Martyri suo obsequia, et vota fidelium ipsius interventioni commendata. Etenim ille idem Archiducis Austriae Exercitus haud ita multo post contra debellantes illius Regionis Haereticos arma ferens, non occulto dumtaxat FIDELIS praesidio, sed et ipsius visibili ductu, quem et complures Milites, et ipse met Haereticorum Dux, clarissima in luce, strictoque gladio sibi minitantes conspexerunt, insignem de perduellibus victoriam reportavit. Cumque innumeri quotidie Fideles, qui se Martyris precibus commendabant, in rebus etiam naturae vires praetergredientibus, votorum compotes fieri se testificarentur; eaque fama per universam Ecclesiam in dies magis augeretur; visum est Apostolicae Sedi, instante potissimum Venerabili Coetu Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum (qui, post eam Congregationem constitutam, primum hunc ex Missionariis a se ablegatis pro Christo mortem oppetiisse gloriabantur), legitimis Inquisitiones, atque Processus auctoritate Apostolica confici; ut, si de FIDELIS martyrio pro Catholicae Fidei causa perpeso, et juxta tutissimam Ecclesiae Romanae disciplinam, de miraculis praeterea ipsius intercessione a Deo patris, rite constitisset; debitus ipsi cultus in terris, cum Sanctis Martyribus quorum consortium in Coelis obtinuerat, ab Ecclesia exhiberi posset.

Actorum
series.

Caepa sunt igitur usque a temporibus felic. Praedecessoris Nostri Urbani Papae VIII., eoquē annuente et jubente, hujusmodi Inquisitionum acta, quae per integrum fere saeculum continuata, tandem, instantibus clar. memor. Carolo VI. Hispaniarum Catholico, et Romanorum Rege in Imperatorem electo, et Charissima in Christo Filia Nostra Elisabetha Christiana earundem Hispaniarum Catholica, ac Romanorum Regina Illustri, nunc ipsius Caroli Vidua, aliisque supremis Principibus, nec non praedicta Congregatione Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium de Propaganda Fide, magnoque numero Antistitum, et Procerum Germaniae, totoque praefato Ordine Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum, sub pia memoriae Benedicto Papae XIII. similiter Praedecessore Nostro ad examen deducta, et

primo quidem pro validis agnita, mox ad eruendas Martyris, et Miraculorum praedictorum probationes, totius Congregationis Sacrorum Rituum judicio subjecta fuerunt. Cumque Nos ipsi, tunc in minori statu Promotoris Fidei munus gerentes, pro officii Nostri debito, quaecumque super duplici hujusmodi iudicii capite animadverti, aut obijci poterant, diligentissime adnotare, et tam voce, quam scripto deducere non omiserimus; triplici ipsius causae examine, ut moris est, in praedicta Congregatione Sacrorum Rituum praemisso, idem Benedictus Praedecessor, audito ejusdem Congregationis consilio, causaque cognita, die XXIV. Februarii anni MDCCXXIX. pronuntiavit, constare de Martyrio in odium Fidei Catholicae a FIDELI perpeso, ac de veritate quatuor potissimum Miraculorum ad invocationem ipsius Beati Viri a Deo editorum; quorum primum fuit, quod exorto in Arce Majenfeldensi maximo incendio, eoque inter aptissima ignis alimenta, ligna nimirum, et pyri pulveris cumulos, increbescente, invocata apud Deum FIDELIS ope, statim restinctum fuit: secundum, quod Monialis quaedam, nomine Caecilia Muusingerin, horribili inflammatione mamillae, cum susceptione canceri, plures jam dies excruciatā, admotis gloriosi Martyris Reliquiis, perfectam sanitatem illico recuperavit: Tertium, quod oculus Infantis Pauli Francisci Papussin a primis ipsius vitae diebus humore diffluens, apertoque foramine, et pellicula superinducta, excipiendae luci jamjam ineptus, quum a medica facultate auxilium frustra quaereretur, concepto a Matre voto in honorem ipsius FIDELIS, naturali integritati restitutus fuit: Quartum denique, quod Gaspar Stigher ob quinquenales dorsi dolores ad omnem fere corporis motum impotens factus, quum se FIDELIS patrocinio commendasset, ad tactum mucronis, quo Dei Servus confossus fuerat, momento temporis convalescens, non itineri modo, sed et rusticis quibuscumque laboribus ipsa die se dedit, integris viribus exinde utens. Quare, audito iterum praefatae Congregationis consilio super tuto progressu ad formalem ipsius Servi Dei Beatificationem, idem Benedictus Praedecessor, per suas Literas in forma Brevis datas die XXI. Martii ejusdem anni, ipsum FIDELIEM in Beatorum Martyrum numero recenseri, ejusque memoriam, imagines, atque reliquias religiose coli, Divina quoque Officia, et

Decretum de
martyrio, et
causa mar-
tyrii.

Miracula pro
Beatificatio-
ne approbata.

Solemnis
Beatificatio.

Missas in ipsius honorem a Fratribus Minoribus praedicti Ordinis Cappuccinorum, universoque Clero nonnullarum Civitatum et Oppidorum, celebrari permisit.

Causa reas-
sumitur pro
Canonizatio-
ne.

Cum autem Beati gloria, novorum prodigiorum fama, et impensiori Fidelium cultu in dies amplificaretur, et praefati Supremi Principes, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, alique per Orbem Antistites, et Proceres, idemque Cappuccinorum Ordo pias super eo instantias iterarent, placuit fel. record. Decessori Nostro Clementi Papae XII., non solum Lectiones proprias de ipsius Beati FIDELIS vita, et Martyrio a praedicta Sacrorum Rituum Congregatione recognitas, in ejusdem officio recitari, ejusque nomen in Martyrologio Romano describi; sed etiam, reassumpta causa, novos auctoritate Apostolica Processus instrui concessit super Miraculis, quae post indultam ipsi venerationem accidisse dicebantur: cumque hujusmodi Processus ante omnia rite, et valide confectos esse constiterit; ex quatuor Miraculis inibi recensitis, et in praedicta Congregatione Sacrorum Rituum semel, bis, tertio, audito semper ore tenus, et in scriptis, Dilecto Filio Promotore Fidei, examinatis, duo praecipue reperta sunt plenissimis probationibus testata, et omnem naturae vim excedentia; quae quidem deinde Nos ipsi privatis studiis accuratissima discussimus, ea tandem, invocato saepe Divini Luminis auxilio, solemniter Decreto Nostro, die XVIII. Januarii anni MDCCXLIV. in Festivitate Cathedrae Beati Petri Apostoli edito, approbavimus; et publicavimus. Unum eorum accidit Dilecto Filio Fr. Candido a Mediolano Sacerdoti professo praefati Ordinis Minorum Cappuccinorum, qui epileptico morbo per decennium laborans, postremo infirmitatis suae anno nullam fere diem, nullam noctem, ab iteratis, gravibusque ejusdem morbi accessibus liberam habuerat; et stomachi temperie labefactata, cibum retinere non valens, corporis viribus adeo destitutus remanserat, ut in lectulo projectus ne cibum quidem manibus suis ori, admovere posset. Hic post inutilem plurimum medicamentorum usum, Beati FIDELIS opem implorans, ejusque Imaginem a Confessario sibi benediciente, oblatam devoto mentis affectu veneratus, perfectam sanitatem, corporisque vires, ac robur, nulla interjecta convalescentiae mora, recuperavit; ita ut ipsa die, communis Instituti

Nova Mira-
cula pro Ca-
nonizatione
approbata.

observantiam resumere, et plurimum milliarium iter peragere non dubitaverit, deindeque laboriosis quibusque officiis obeundis idoneus, et a quocumque praedicti morbi incursu exemptus extiterit. Alterum evenit in puero Josepho Kirner, qui antequam per aetatem pedibus suis incedere posset, dira rachitide in inferioribus corporis partibus correptus, eaque jam per triennium perseverante, nullo modo poterat cruribus pedibusque se sustentare: cum autem ipsius Mater ad Beati FIDELIS Aram supplex eum detulisset, ab Omnipotenti Deo obtinuit, ut statim consolidatis ipsius basibus, relictisque fulcris, quibus corpus regere consueverat, per se ambulans et exiliens, domum redierit, ac deinceps libero pedum, et crurium usu gavisus fuerit.

His itaque novis miraculis, ut praediximus, cognitis et approbatis, quum jam Beati Martyris glorificatio ipsius Dei voce manifeste declarari videretur, accepto prius consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, aliorumque in praedicta Sacrorum Rituum Congregatione suffragium habentium, Spiritus Sancti lumine nostris aliorumque precibus implorato, tandem die XXIV. mensis Aprilis ejusdem anni MDCCXLIV. ipsius gloriosi Martyris anniversaria, post sanctum Sacrificium Deo oblatum in Ecclesia Fratrum Cappuccinorum, ad Altare, in quo expositae erant ejusdem Beati FIDELIS Reliquiae, publicum Decretum edidimus, quo causam hanc in praefata Congregatione absolutam denunciantes, ad solemnem ipsius Beati Canonizationem servatis servandis quodcumque procedi posse declaravimus.

Pro cujus Decreti executione, quum praeter superius enunciatos, Charissima quoque in Christo Filia Nostra Maria Theresia Hungariae, et Bohemiae Regina Illustris, in Romanorum Imperatricem electa, alique Catholici Principes, et Populi, Ecclesiarumque Pastores demissas Nobis preces obtulissent, Nos, ut in tanto negotio nihil contra Sanctionum, et Constitutionum Apostolicarum statuta, et tutissimum Praedecessorum Nostrorum morem ageremus, primum quidem congregatis coram Nobis die XVIII. elapsi mensis Aprilis in Consistorio secreto universis Venerabilibus Fratribus Nostis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, de praeclearis Beati Viri meritis verba fecimus, et adhibitis in hujus causae discussio-

Decretum de
tuto processu
ad Canoniza-
tionem.

Consistorium
Secretum.

ne, ad normam Decretorum Apostolicae Sedis, exactissimas diligentias, prolataque tum a Nobis, tum a Praedecessoribus Nostris, ut praefertur, matura judicia, Nos ipsi distincte exposuimus. Cumque eorum unanimis sententia fuerit, ut supremam gravissimo judicio manum, servata tamen consueta in hujusmodi causis tractandis Ecclesiae Romanae praxi, tandem imponeremus: ideo accitis ad Urbem compluribus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis per Ecclesias constitutis, uberem primo Relationem de ipsius Beati vita, virtutibus, martyrio, ac miraculis, in publico Consistorio, coram Nobis universoque Ecclesiasticorum Ordinum consensu, per Dilectum Filium Virgilium Montecatinum Nostrae Consistorialis Aulae Advocatum oretenus exponi: mox aliam ex authenticis monumentis praedictae Congregationis Sacrorum Rituum collectam, scriptoque traditam, omnibus et singulis, quorum suffragia exquirebantur, exhiberi mandavimus. Deinde die VIII. currentis Junii, coactis iterum coram Nobis in Consistorio semipublico praedictis S. R. E. Cardinalibus, tum etiam Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis in Romana Curia praesentibus, adstantibus quoque Apostolicae Sedis Notariis, et Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, praedictorum consulentium suffragia, et quidem omnia in unum sensum pro Beati Canonizatione convenientia, laetantes audivimus; quorum etiam exempla a singulis subscripta in Tabulariis Romanae Ecclesiae jussimus asservari. Nos autem infirmitatis Nostrae conscii, ut spiritum consilii de Coelo Nostris, atque fidelis populi precibus obtinere mereremur, generalibus indictis jejuniis, publicas in designatis per Urbem Ecclesiis obsecrationes plurium dierum spatio, concessa etiam in eum finem orantibus Indulgentia, fieri praecepimus. Tum adveniente hac die Apostolorum Petri et Pauli natalitio dicata, solemnibus supplicationis ritu ad Ecclesiam Beati Petri in Vaticano procedentes, una cum omnibus praedictis Venerabilibus Fratribus Nostris, caeterisque Romanae Curiae, et Nostrae Aulae Praelatis, Officialibus, et Familiaribus, universoque Clero Saeculari, et Regulari, et devotissimo Populo, Divinam opem advocantibus, auditis iterum enixis Christianorum Principum, Ecclesiarum, et Populorum postulationibus, quas Nobis repraesentavit Dilectus Filius Noster Joachimus Tituli Sanctorum Qua-

tuor Coronatorum ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Portocarrero nuncupatus: post sacros Hymnos, Litanias, aliasque preces de more decantatas; ad laudem, et gloriam Sanctae, et Individuae Trinitatis, ad Fidei Catholicae exaltationem, et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostro, et de praemissorum omnium Venerabilium Fratrum Nostrorum consilio, et assensu, praedictum FIDELEM a Sigmaringa Sacerdotem Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum, de cujus vitae sancte traducta, et morte pro Catholicae Fidei propagatione perpessa, deque miraculis ipsius intercessione patris plenissime constabat, et constat, Sanctum Christi Martyrem esse pronuntiavimus, et Sanctorum Martyrum Catalogo adscriptum, ab universa Catholica Ecclesia honorari, et coli, decrevimus, definivimus, et respective mandavimus: In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti: omnibus quoque Christifidelibus, qui singulis annis die XXIV. Aprilis, vere poenitentes, et confessi, Ecclesiam Cathedrali Curiaensem, in qua sacrum Martyris Corpus asservatur, devote visitaverint, septem annos, et totidem Quadragenas de injunctis eis, seu alias debitis poenitentiis, eadem auctoritate misericorditer in Domino relaxantes.

Indulgentiae.

Mox Omnipotenti Deo cum Angelis, et Sanctis ejus humillimam gratiarum actionem, dimissasque preces per ipsius Sancti merita offerentes, ad sacram Beati Petri Apostoli Confessionem sacrosanctum Missae Sacrificium cum commemoratione ejusdem Sancti FIDELIS Martyris, nec non Sanctorum Camilli, Petri, et Joseph Confessorum, Sanctaeque Catharinae Virginis a Nobis pariter Sanctorum albo rite adscriptorum, solemniter celebravimus, ac denique humilitatis in conspectu Domini Fidelibus cunctis ibi praesentibus, plenariam omnium peccatorum Indulgentiam largiti fuimus.

Gratulemur igitur invicto Orthodoxae Religionis Praeconi, cui donatum est pro Christo, non solum, ut crederet in eum, sed etiam, ut pateretur pro eo, atque ita per momentaneum tribulationis certamen, ad aeternum Beatitudinis triumphum perveniret in Coelis, ubi eum pro Catholicae Fidei dilatatione, et pro temporum Nostrorum tranquillitate, apud Au-

Consistorium Publicum.

Cardinalium, et Episcoporum suffragia in Consistorio semipublico.

Solemnis Canonizatio.

ctorem pacis Nostrae, et consummatorem Fidei suae, deprecatorem fore confidimus.

Ut autem praemissa omnia perpetuae futurorum temporum memoriae commendentur, Nos ea praesentium Literarum Apostolicarum tenore in omnium per univrsum Orbem notitiam deduci volumus; mandantes, ut earumdem praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem ab omnibus fides habeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, et voluntatis refringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 29.
Junii 1746

Datum Romae, apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri Anno VI.

✠ Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae
Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien. et Veliternen. Card.
Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S.
Clementis S. R. E. Camerarius.

† Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra,
Card. Poenitentiarius.

† Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.

† Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichi.

† Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula
Presbyter Card. Lercari.

† Ego F. Tit. S. Mariae Transtyberim Presbyter
Card. Burghesius.

† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Presbyter Card. Gentili.

† Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri et Martini Presbyter Card. Guadagni.

† Ego T. Tit. S. Caeciliae Presbyter Card. de Aquaviva.

† Ego D. Tit. Basilicae SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.

† Ego J. B. Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter Card. Spinula.

† Ego R. Tit. S. Sabinae Presbyter Card. de Ilcio.

† Ego D. Tit. S. Bernardi al Thermas Presbyter Card. Passioneus.

† Ego S. Tit. S. Prisciae Presbyter Card. Valentini.

† Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.

† Ego C. Tit. SS. Joannis et Pauli Presbyter Card. Paulutius.

† Ego C. A. Tit. S. Mariae de Pace Presbyter Card. Cavalchini.

† Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter Card. de Ricciis.

† Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.

† Ego C. Tit. S. Mariae de Ara-Coeli Presbyter Card. Calcagnini.

† Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.

† Ego F. Tituli S. Matthaei in Merulana Presbyter Card. Tamburini.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besozzi.

† Ego Carolus S. Mariae in Via lata Diaconus
Card. de Marinis.

† Ego Alexander S. Mariae ad Martyres Dia-
conus Card. Albanus.

† Ego Neriſ S. Eustachii Diaconus Card. Cor-
sinus.

† Ego Agapitus S. Agathae Diaconus Cardinalis
Mosca.

† Ego C. S. Mariae in Porticu Diaconus Card.
Sacripantes.

† Ego M. SS. Cosmae et Damiani Diaconus
Card. Bolognietus.

† Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus
Card. Columna.

† Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card.
Columna.

† Ego A. S. Mariae in Aquiro Diaconus Card.
Tanari.

† Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.

† Ego D. SS. Viti et Modesti Diaconus Card.
Ursinus.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

XIII.

CANONIZATIO

BEATI CAMILLI DE LELLIS Fundatoris Cle-
ricorum Regularium Ministrantium Infirmis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Misericordiae studium, Coelestis Patris exem-
plo, inculcatoque saepius Salvatoris Nostri

praecepto commendatum, Discipulos Christi, Ecclesiaeque Filios ab omnibus humanarum Societatum sectatoribus ita discernit, ut qui dilectionem habuerint ad invicem, ii demum supereminentem omni scientiae disciplinam percepisse, ii vere ad Regnum Filii Dei pertinere dignoscantur. Haec charitatis lex non lapideis Israelitarum cordibus insculpta, non Levitico generi haereditate transmissa, non Aaronis stirpi cum Sacerdotii praerogativa tributa fuit, sed in Fidelium cordibus per Spiritum Sanctum suaviter copioseque diffusa, sicut alienigenam Samaritanum languenti Iudaeo proximum fecit, ita in universas Orbis Terrae Nationes Fraternitatis vinculo inter se copulavit. Per hunc dilectionis spiritum vere renovata est facies Terrae; dum genus humanum, peccatorum, et consequentium poenarum vulneribus sauciatur, non amplius hanc lacrymarum vallem pro exilii atque supplicii loco, sed pro charitatis exercitatione, ac beatæ peregrinationis diversorio habere cepit; humanaeque infirmitates jam inter unius Corporis membra communes redditae, patientibus quidem factae sunt in expiationem delictorum, et causis salutis aeternae; compatiuntibus vero meritorum augmentum, et obtinendae sibi, quam aliis perstitissent, misericordiae fiduciam attulerunt. Hoc spiritu de Coelo repletus superiori saeculo B. CAMILLUS DE LELLIS piam calamitosorum omnium, praecipue vero aegrotantium curam in se suscepit, quosque nec patriae, nec sanguinis conjunctione ullo modo attingebat, urgente charitate Christi, plusquam paternis fraternisque officiis complecti et sublevare; proprium sibi munus assumpsit. Quin etiam quum se videret, nec ad omnes ubique in tribulatione constitutos, nec ultra praefinitum sibi vitae cursum, ad futuras aetates operam studiumque suum extendere posse: propagato in alios ejusdem spiritus sui fervore, usque perenni charitatis nexu, et Religiosi Voti proposito obligatis, spiritualem, ac temporalem Infirmorum curam ipsis perpetuo commisit, et commendavit. Cujus quidem Beati Viri virtutes, quum ad illud perfectionis fastigium, quod humana ratio, et naturae vires assequi nequeunt, Dei gratia pertigisse constiterit; ejusque Sanctitatem Omnipotens Deus, illustribus editis miraculis, in conspectu filiorum hominum magnificare dignatus fuerit; Nos eum merito ex hac

veritatis Cathedra, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum assensu et consilio, Ecclesiae universae colendum, et venerandum, populis invocandum, Fidelibus cunctis imitandum proponimus, et praesentium Literarum tenore denunciamus.

S. CAMILLI
ortus, et
adolescentia.

Natus est in Buclanici Theatinae Dioecesis oppido in Marruccinis Anno Domini MDL., non sine futurae Sanctitatis presagiis, quum Mater, quae ipsum propecta jam aetate conceperat, visa sibi in somnis fuerit Puerum peperisse, Crucem in pectore gestantem, et Chorum ducentem aliorum complurium Crucem similiter signatorum. Quibus tamen auspiciis minime respondit CAMILLI adolescentia, ab eo in vitiis, maximeque in effuso alearum lusu tracta, cum valetudinis, fortunarum, et famae dispendio; ut etiam probrosa paupertate adactus, abjectissimis primum ministeriis a natalium suorum conditione alienissimis, in Nosocomio Incurabilium de Urbe, mox laboriosae militiae in Venetorum Castris, denique in Sipontino Fratrum Cappuccinorum Conventu famulatu se addicere compulsus fuerit; ubique inconstans, ubique sibi aliisque gravis: nunquam tamen a miserentis Dei longanimitate desertus, qui, et eum semper a profundiore abysso, a blasphemiarum scilicet impietate, aleatoribus adeo familiari, arcere dignatus fuerat; et tandem ostensurus in eum divitias misericordiae suae, excitavit ipsum aliquando a somno mortis, et in manu potenti et brachio extento a perditionis via ad salutis tramitem revocavit. Cum enim quadam die iter agens CAMILLUS, accepta quondam fastidientibus auribus piarum exhortationum verba solus secum recoleret, et quasi ruminans animo volutaret; interiori luce subito percussus, ac peccatorum suorum conscientia, divinorumque iudiciorum timore perterritus, humi se prostravit; nec inde prius surrexit, quam anteactae vitae erimina vehementissimo doloris actu detestatus, de custodiendis in posterum justificationibus Domini immutabiliter constituerit. Ex eo tempore novus homo factus CAMILLUS, non modo ab omni vitiorum genere deinceps abstinuit, sed ad sublimiorem Christianae perfectionis metam contendere coepit: S. Francisci habitum in Ordine Fratrum Cappuccinorum Siponti induit. Sed

Ipsius ad
Deum conversio,
et
sanctioris vitae
initium.

veteri ulcere, quod olim in tibia contraxerat, identidem recrudescente, his a dolentibus Superioribus dolens dimissus, ad hac sibi carissima arctioris vitae semita deflectere coactus est.

Romam reversus, vetus Hospitium suum, S. Jacobi scilicet Domum, Incurabilium nuncupatam repetiit, ac, Deo sic disponente, ejusdem bonorum administrationi praefectus fuit. Quo in munere quum se CAMILLUS non tam hominibus, quam Deo servire cogitaret, maxima sedulitate ac diligentia, Infirmorum necessitatibus sublevandis se totum dicavit. Sed quum ea in re non satis sibi obsecundare videret eos, qui temporali mercede conducti, in ipsius Nosocomii ministeriis adhibebantur, secum cogitare coepit quomodo ferventiores Operarios, praestantioribus propositis spiritualium meritorum praemissis, compararet. Communica vit consilium hac de re suum cum S. Philippo Nerio tunc in humanis agente, a cujus praeceptis nutuque pendeat; quo approbante atque hortante, cum paucis primo ejusdem Nosocomii Ministris, mox cum ampliori piorum Fidelium numero, Sodalitatem quamdam instituit Laicorum hominum, qui se Divinis obsequiis, et aegrotantium curae, in ipsa primum S. Jacobi Domo, pro Dei amore et futurae vitae mercede, manciparunt, et contempta priorum commodorum ratione, superatisque Divino praesidio invidiorum calumniis, in instituto constanter perseverantes, brevi tempore extra praedictam quoque domum charitatem suam dilatarunt; cumque proprium sibi domicilium in Urbe constituissent, inde ad omnium pauperum aegrotantium levamen tam in Nosocomiis, quam in privatis Domibus accurrentes, incredibilem Urbi universae utilitatem attulerunt. Haec autem utilitas tunc major evasit, quum multis Ecclesiasticis Viris CAMILLO se se adiungentibus, ipsoque CAMILLO, de praedicti S. Philippi directoris sui consilio, post exacta in Scholis Collegii Romani, singulari humilitatis exemplo, Literarum studia, ad Sacrum Presbyteratus Ordinem promoti; spiritualis non minus, quam temporalis vitae subsidia aegrotis quibusque praestare coeperunt. Ea re permotus sapientissimus Pontifex Sixtus Papa V. Praedecessor Noster, per suas Literas Apostolicas datas apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii anni MDLXXXVI. hujusmodi Institutum, Omni-

Societatem
institutum
Ministrantium
Infirmis.

Quae inde
plurimum
aucta, a Sixto
V. confirmatur,
et privilegiis ditatur.

potentis Dei, atque ejus pauperum aegrotorum famulatu dicatum, ac voluntariae paupertatis, castitatis, et obedientiae proposito, nulla tamen voti sponione, adstrictum, collaudans; atque commendans, perpetuo approbavit et confirmavit sub denominatione *Congregationis Ministrantium Infirmis*, eidemque complura Indulta et Privilegia tam in spiritualibus, quam in temporalibus benigne concessit; inter quae illud specialibus Literis die XXVI. Junii ejusdem anni datis indulsit, ut illius Sodales, pro habitus proprii distinctione, Crucem fulvi coloris ad latus dextrum vestium suarum assutam deferrent.

Sed quum hujusmodi Congregatio paucorum annorum decursu, CAMILLO praeside et promotore, non solum fructuosior evaderet, sed et spectabilium Virorum numero aucta, ad ampliorem Domum S. Mariae Magdalenae de Urbe in Regione Columnae translata fuisset, omniumque eidem adscriptorum jam sensus esset, ut sub prudentissimis Legibus et Regulis ab eodem CAMILLO praescriptis, ac solemni paupertatis, castitatis, et obedientiae professione, in perenni ministerio aegrotantium, ne excepto quidem pestiferae contagionis casu, Religiosam vitam degere optarent; exhibitis felicis recordationis Praedecessori pariter Nostro Gregorio Papae XIV. hujusmodi Regulis, iisque examinatis, et approbatis, placuit eidem Gregorio praefatam Congregationem in Ordinem Regularem erigere, sub nomine, et nuncupatione *Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis*, ejusque Professores in quibuscumque locis tunc et deinceps commorantes, sub immediata et speciali sua et Apostolicae Sedis protectione perpetuo susceptos, amplissimis gratiis et privilegiis de Apostolica liberalitate ditare; prout in ipsius Gregorii Praedecessoris Literis, datis apud Sanctum Marcum Anno Incarnationis Dominicae MDXCI. Kalen. Octobris, plenius atque distinctius continetur.

Ex hac nova charitatis schola, mirum quantâ in omnium ordinum homines, tum corporum, tum animarum praecipue utilitas dimanavit. Non jam aegrotantes ad morborum aerumnas, solitudinis ac derelictionis moerorem accessisse doluerunt: non jam transactae vitae reatibus gravati imminenti mortis discrimen absque peccatorum expiatione subire timebant: non jam humani generis adversarius mi-

seros mortales in extremis laborantes infestae rabie circumstans, eos a susceptorum Sacramentorum robore imparatos, aut Fidelium exhortationum solatio et subsidio destitutos invenit. Reddita Nosocomiis mundities, alleviati Ministrorum labores, animarum Pastores ubique adjuti, in anxietatibus, curis, et solitudinibus sublevati; ut minime sit mirandum, tot hujus Instituti domos, et tunc modico temporis intervallo per Italiam universam, per Siciliam, aliasque remotiores Provincias, et deinceps per Europae totius Regiones, plaudentibus Civibus, Episcopis adnitentibus, erectas esse; in quibus, cum magno populorum fructu et emolumento, viget eximiae charitatis spiritus per CAMILLUM in ipsius Filios, atque discipulos diffusus et propagatus.

Ipse vero saluberrimi operis institutor atque promotor, cum omnes, quas aliis tradiderat, Christianae perfectionis Leges exactissime implevit; tum eam praecipue, quae plenitudo Legis est, dilectionem: cujus profecto Nobis datum est, ex collectis de ipsius vita, et rebus gestis certissimis monumentis, tam sublimitatem, atque profundum, quam latitudinem, longitudinemque dignoscere.

Sublimis profecto charitas, quae a Deo procedens, et in Deum ipsum se referens, creata omnia, quae aliis inordinatae cupiditatis fomenta esse solent, vel tamquam pietatis, in Deum argumenta, vel tamquam occasiones misericordiae in proximos exercendae, unice intuebatur. Hinc, quum ex omnibus rebus, quaecumque ipsius sensibus obversabantur, nova quotidie amandi laudandique Creatoris incitamenta sumeret, novas charitatis flammasciperet; in assiduos de Deo sermones, in flagrantissimos Divini Amoris actus, non sine lacrymis, identidem erumpebat; tantoque corejus aestuabat ardore, ut sensibilem aliquando lucem e vultu suo radiantem emitteret; et nihilominus ingemiscens, quod se infinitae bonitatis pro merito diligendae imparem agnosceret, infinitas sibi animas dari voluisset, quas in Dei amore totas impenderet. Hoc desiderio incensus, ad operosa ministeria proximis praestanda eo spiritu accedebat, ut Omnipotenti Deo, quem pauperibus intuebatur, obsequium aliquod pro viribus exhiberet; ab eaque cogitatione nunquam mentem animumque evertibat. Itaque Coelestem fere vitam in terris ducens,

S. Camilli
Fundatoris
Virtutes.

Pietas in
Deum.

Eadem in
Congregationem Regularem erigitur
a Gregorio
XIV.

Ejus Congregationis
utilitas, et
fructus.

nonnunquam visus est per mirabiles exstases a sensibus omnino alienatus, totoque corpore in aera elevato ac suspensio, beatorum spirituum consortio sese miscere; Unde et eorum ope ac praesidio, complura vitae discrimina mirabiliter evasit; et S. Philippi Nerii testimonio compertum est, Angelos ipsius Sociorum lateribus, dum Infirmis ministrarent, adstantes apparuisse. Sed et aliis supernaturalibus donis a Deo cumulatus, spiritu prophetiae, gratia curationum, et mirabili in naturae leges imperio, adhuc vivens, innumera Coelestis favoris, quo fruebatur, argumenta dedit.

Humilitatis,
et penitentiae
studium.

Ab ea tamen virtutum suarum, et supernorum charismatum sublimitate oculos declinans CAMILLUS, eosque in propriae humilitatis profunditate libentius defigens, nec umquam oblivione captus purgationis veterum suorum delictorum, saepe se inter omnes peccatores pessimum appellabat, seque indignum, qui inter homines viveret, ac destinatum aeternis ignibus titiorem intimo animi sensu profitebatur; ex quo sane humilitatis fonte prodierunt assidua, quibus corpus afflictabat, poenitentiae ac mortificationis exercitia; praecipue vero demissus ille mentis habitus, quo pauperibus et aegrotis, quos sibi in Dominos adsciverat, in abjectis et laboriosis quibusque officiis sine requie ministrabat atque inserviebat. Neque vero ob praecellam, Deoque, et hominibus acceptissimam Religionem a se fundatam, sapientissime administratam, latissimeque propagatam, ullò modo efferebatur; quinimò delatum sibi forte Fundatoris nomen refugiens, ipsam quoque Ordinis Praefecturam, quam per xxvii. annos in omni patientia et solitudine gesserat, tandem, firmato jam ipsius statu et regimine, humiliter a se abdicavit et sponte dimisit; ut ita, cum eo, a quo didicerat mitis esse et humilis corde, fratribus suis jam dicere posset: *Ego autem in medio vestri sum, tamquam qui ministrat.* Qua tamen ex re iidem novam utilitatem sunt consequuti; dum ab ipso Ordinis moderatore, a quo sapientissimas leges atque vivendi Regulas ad eum diem acceperant, deinceps etiam perfectae subjectionis et obedientiae formam, ipsius exempla intuentes, desumere potuerunt.

Charitas erga proximos,
maxime infirmos.

Sed jam videamus qua latitudine dilatatum sit cor ejus, ut charitatis suae fructus ad omnes proximos in tribulatione et angustia positos derivaret. Quo in genere non hic omnia re-

censenda ducimus, quae CAMILLUS assidue pro pauperibus sustentandis, alendis; hospitio accipiendis, pro virginibus tuendis et collocandis, pro viduis ac pupillis defensandis sublevandisque gerebat. Unum pro cunctis opus, quod sibi suisque Alumnis proprium et praecipuum sumpserat, ut aegrotantium animabus corporibusque succurreret, immensam prope illius charitatis amplitudinem satis demonstrat. Quis enim tota Urbe infirmabatur, cum quo commiserationis affectu non infirmaretur CAMILLUS? ad quem non accurreret, ac vel ipse praesens inserviando et consolando usque ad extremum adesset, vel subrogatis Sociis desideratam opem afferret? Quem reperit inopia pressum, aegritudine prostratum, aut nimio mortis metu perterritum, cui non opportuna corporis animique subsidia contulerit, eumque in aeternae salutis fiduciam erexerit? Quem vitis atque peccatis irretitum, vel Religionis mysteria et dogmata ignorantem, quin eum ad melioris vitae propositum, ad Divinae bonitatis sinum reducere studuerit, vel in doctrina Fidei, et in lege Domini erudierit? Quin etiam constat, aliquos Haereticos in Urbe modo correptos, CAMILLI charitate et comitate devinctos, ejusque instructionibus, atque hortationibus illustratos adjuvante Divina gratia, Ecclesiae Catholicae restitutos fuisse.

Quibus in rebus quum per omnes Urbis Regiones, ac domos magni ipsius fuerint, et quotidiani labores; tum vero in publicis Xenodochiis, et potissimum in Hospitali Domo Sancti Spiritus in Saxia, illius opera adeo assidua fuit, ut ibi cogitationum atque studiorum omnium scopum, ibi veluti perpetuam vitae suae sedem collocasse videretur. Ibi non solum Famuli, et Inservientes, sed ipsi quoque Praepositi viderunt eum in omni officii ministerio sibimetipsis praeceuntem, quaeque inter plures dispersita sunt munera, eundem unum omnia amplectentem, ac mira sedulitate obeuntem. In eo habuerunt aegroti, quidquid homines fere ab amicis, propinquis, parentibus desiderare consueverunt. Nec major est amantissimae Matris sollicitudo erga unicum languentem Filium, ea, quam CAMILLUS singulis quibusque aegrotantibus praestabat; eorum desideria praeventens, eorum solatium, commodum, munditiam, ac potissimum animae expiationem, rectamque Sacramentorum per-

ceptionem procurans; In eos vero peculiariter intentus, a quibus caeteri vel contagionis metu, vel morborum nausea et horrore refugiebant, eos ipse ulnis amplexari, fovere sinu, suisque vestibus tegere non recusabat. Ibi saepe laboriosas noctes laboriosissimis diebus continuavit, nec ulcerati cruris, nec gravis herniae incommodo et dolore detentus, nec cibi, nec somni, nec requietis memor, non semel ob extremam corporis defatigationem, spirituum deliquio captus, in terram semianimis corruit.

Reliquum erat, ut praesenti experimento proposito, videretur, an CAMILLI charitas ad illum, quem cum Sociis professus fuerat, gradum revera pertingeret, ut nimirum aegrotis Fidelibus, quos etiam pestis incessisset, opem et ministerium praestaret. Et quidem quatuor vix annis post indultam novo Ordini Apostolicam confirmationem, invasit Urbem contagiosa lues, cum extrema Annonaë caritate conjuncta, ut duplici clade perculsa Civitas, funeribus, luctu, vastitate completa fuerit. Alios morbi vis, alios inopia et fames, plurimos desperatio et horror ad mortem ducebant: omnes vero metus, ac praesens vitae periculum, ad salutem et securitatem alibi conquirendam, vel saltem discrimini non obijciendam adigebant. At vero CAMILLUS, propria incolumitate vitaeque contempta, minime dubitavit cum suis Alumnis pro salute publica se devovere. Itaque visus est, non modo publicis omnibus Nosocomiis sine intermissione adesse, ac miseris aegrotantibus opera, consilio, exhortationibus opem ferre; verum etiam incredibili sollicitudine privatas quaslibet Domos ingredi, quandoque etiam, si oclusae essent fores, adhibitis scalis per fenestras penetrare, remotissima quaeque loca, obscuras cryptas, immunda stabula anxie circumire; languentes, afflictos, inedia dejectos conquerere, atque omnes, quibuscumque poterat, subsidiis juvare, ac reficere; eorum plagas curare, tabem abstergere, sordes eluere, lectos purgare; praeterea novum aperuit Xenodochium in ipsa Religionis suae Domo; alterum in Regione Coelimontana ad Sanctum Sixtum; alterum quoque ad Clivum Capitolii in via Rhedarum nuncupata constituit; illucque aegrotos undique comportari curavit, complures etiam propriis sublatos humeris ipse detulit; per omnes denique Urbis vastissimae Regiones

alacer opera, voce, animo praesto fuit, ut non sine causa iudicatum fuerit, clementissimum Dominum, qui etiam in ira sua misericordiae recordatur, deliberato in Urbem flagello, opportunum levamen per CAMILLUM, ejusque propositi Sectatores opponere voluisse.

Ea tempestate sedata, ecce biennio post, novum calamitatis genus novam CAMILLO praebuit occasionem ardentissimae charitatis suae erga periclitantes proximos ostendendae. Quum scilicet Tiberis aquarum copia plus nimio auctus, magnam Urbis partem inundasset, jamque adjacentes Sancti Spiritus Aedes invadens, inferiora ipsius cubicula occupasset, commotus tanto Infirmorum periculo CAMILLUS, in medias aquas prosiliens, coepit aegrotos ipsos, eorumque grabatos humeris suis alio transferre, nec prius ab opere cessavit, quam immenso trium dierum labore in tuto omnia collocata conspexerit.

Quod si, veritatis aeternae testimonium, majorem hac dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis; quid ni heroicam agnoscamus fuisse charitatem CAMILLI, qui minime detrectavit pro pauperibus Christi vitam saepe suam in manifestum discrimen adducere, nec umquam animam suam pretiosiores fecit ea, cujus desiderio flagrabat, proximorum salute?

Neque vero unius Romanae Urbis ambitu se continuit ipsius dilectionis amplitudo, sed alias quoque Regiones ac Civitates complexa est, ad quos Instituti sui fructum, utilitatemque propagavit; Italiam vero universam fere benefaciendo peragravit, mirifica charitatis opera ubique exercens, omniumque necessitatibus opportune succurrens. Mediolanum grassante et Nolam Urbes pestifera contagione, quo tempore alii earum Urbium commercia omni ratione vitabant, quin etiam earum Cives alio evolare posse cupiebant, ultro ingressus est CAMILLUS, dilectionis ignem in sinu portans, atque utrobique admiranda illa virtutis exempla, quae Roma olim conspexerat, pari omnium ordinum admiratione renovavit. Buclanicum Patrium Oppidum ut audivit annonae difficultate graviter afflictum, illico Roma eo contulit, suosque Cives impensis providentiae et charitatis officiis, illustribus quoque impetratis a Deo prodigiis, mirifice recreavit.

Denique inextinctam charitatis suae flammam usque ad exitum vitae, usque ad metam

Quid, exundantes Fluminae.

Quid alibi in Civitatibus et Oppidis.

Ipsius saepe morosa

Grassante peste in Urbe, quid praestiterit Camillus.

praeclari cursus feliciter perduxit; cumque diuturno triginta trium mensium languore lentaque, et molesta febris probatus fuisset, praenunciatum sibi coelitus mortis diem animo concupiscenti praestolando, nil aliud praeter Dei et proximi dilectionem in corde et in ore habens, nil aliud Sociis, ac Discipulis suis commendans, tandem Ecclesiae Sacramentis pie et religiose susceptis, die XIV. Julii Anno salutis MDCXIV., aetatis suae LXV. ad regnum perfectae charitatis migravit.

Nec dubitarunt quicumque ipsius laborum agnovere certamina, quin ipsi coronam justitiae reddidisset justus Judex; qui etiam, editis potentiae suae signis, devota frequentis populi ad ejus funus confluentis officia sibi accepta esse monstravit. Cumque de hujusmodi Miraculis, ac potissimum de perspecta Servi Dei sanctitate, universalis fama, et constans hominum judicium esset, cito devenit ad legitimorum Processuum constructionem, quibus Ordinaria primum, mox etiam Apostolica auctoritate confectis, eorumque validitate approbata, post maturum omnium examen iteratis vicibus resumptum, Nobismetipsis olim, pro munere Promotoris Fidei, quod gerebamus, minutissima quaeque dubitationis capita proponentibus, tandem a felic. record. Praedecessore Nostro Benedicto Papa XIII., cum consilio Congregationis Sacrorum Rituum, judicatum est constare de CAMILLI Virtutibus in gradu haerico; ut patet ex decreto ab eo edito die XXIV. Julii anni MDCCXXVIII.

Mox examinatis in eadem Congregatione Miraculis, quae post CAMILLI obitum, ejusdemque intercessione evenisse dicebantur, hujusque examinis summa ad Nos ipsos in Petri Cathedra jam sedentes delata, post invocata Divini luminis opem, ac reiteratam collectarum probationum considerationem, visum est Nobis duo potissimum ex novem propositis indubitanter approbanda esse; unum nimirum de enormi Polypo in naribus cujusdam Puellae Viterbiensis suborto, et plures jam menses pervicaciter permanente, qui ex solo contactu fili subuculae Servi Dei, penitus evanuit; alterum de lethali morborum congerie, maligna scilicet febris, pulmonum et pleurae inflammatione, gutturis etiam ulcere, quibus Catharina Dondula sexto jam mense uterum ferens, correpta, et ad extremum vitae, Medicorum etiam judicio, deducta fuerat, sed omnia solo haustu

aquae, in qua comminutus fuerat pulvis e cubiculo Servi Dei collectus, illico depulsa fuerunt, ita ut aegra non modo sanitatem, sed pristinas etiam vires momento temporis recuperaverit. Quae quidem Miracula quum Nos Decreto edito die XXVI. Septembris Anni MDCCXLI. approbata publicaverimus, mox praefatae Congregationis consilium audierimus super Beatificationis honoribus eidem Dei Servo tuto deferendis, die demum secunda Februarii Anni MDCCXLII. in Festivitate Purificationis Beatissimae Virginis Mariae, quo die olim CAMILLUS superni luminis radio illustratus, ad bonam frugem conversus fuisse perhibetur, aliud Decretum protulimus de ejusdem formali Beatificatione peragenda; cujus solemnitas deinde in Basilica Principis Apostolorum de Urbe rite celebrata fuerunt vigore Literarum Nostrarum Apostolicarum die VII. ejusdem mensis, et anni, sub Annulo Piscatoris editarum.

Indultam Beato Viro venerationem, ac summo Fidelium studio eidem exhibitam, nova subsequuta sunt Miracula, quae manifestam Dei voluntatem de ipsius glorificatione in Terris augenda ostendere videbantur. Tribus itaque Episcopis, ad inquirendum super hujusmodi Miraculis, auctoritate Nostra Apostolica de more delegatis, cognitaque Processuum ab ipsis confectorum validitate, ex tribus Miraculis in praedicta Sacrorum Rituum Congregatione accuratissime discussis, audito, ut par erat, Peritorum judicio, novisque inquisitionibus super sanationum obtentarum perseverantia legitime peractis, duo potissimum, tamquam approbatione nostra digna, Nobis proposita fuerunt, quae quum revera, privatis Nostris studiis adhibitis, et invocato lumine Spiritus Sancti, clarissima in luce posita esse judicaverimus, die prima Maji superioris anni MDCCXLV. Decreto Nostro approbavimus, et publicavimus.

Primum est sanatio Luciae Theresiae Petti Puellae ex Oppido Caprarolae, quae quum ab ipsa nativitate, ob pravam Thoracis structuram, magna respirandi difficultate laborasset, et precedentibus annis, ingravescente Asthmate, accedentibus purulentis, et sanguineis excretionibus, ac summa virium prostratione, externo quoque contracto gibbo, gravem sibi, aliisque vitam haud longe protrahere posse ostenderet; in maxima morborum hujusmodi

Miracula
pro Beatifi-
catione ap-
probata.

Solemn
Beatificatio

Causa real
sumitur.

Miracula pro
Canonizatione
approbata.

intensione, quum, invocata Beati CAMILLI ope, aquam bibisset praefato pulveri admixtam, unius noctis spatio a morbis omnibus expedita, et perfecta valetudinis firmitate donata fuit.

Alterum est instantanea sanatio Margariae Castelli duodeviginti annorum Puellae ex Oppido Marini, quae ob vitium sanguinis ab utero matris contractum, malignis pustulis saepe afflicta, tandem earum numero in immensum aucto, itaut universum ipsius corpus unica crusta, sanie taboque manante, coopertum apparet, acuta quoque febris superveniente, omnique amissa motus, et sensuum facultate, jamjam expiratura judicabatur; quum subito imposita ipsi Imagine Beati CAMILLI, ac brevi prece ab ipsius Sorore et Matre emissae, velut a somno mortis excitata, perfecte convaluit; corpus repente detinuit, crustae deciderunt, reliquit eam febris; itaut e lecto statim surgens, integerrimis viribus incedere et operari potuerit, neque deinceps inveteratae hujusmodi affectionis incommoda amplius perpessa fuerit.

Consulta deinde fuit eadem Sacrorum Rituum Congregatio, an rebus, ita se habentibus, ad solemnem Beati CAMILLI Canonizationem tuto procedi posse censeret; omnibusque Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus eandem Congregationem constituentibus, nec non dilectis Filiis ejusdem Congregationis Consultoribus in partem affirmativam consentientibus, Nos deinde, matura ponderatione praemissa, ac ferventibus Deo oblati precibus, tandem anno superiore die XVII. Augusti, illius diei anniversaria, quo Inscrutabilis Divini consilii altitudo Nos immerentes ad Summi Pontificatus apicem evexit, publico Decreto edito, hujusmodi Congregationis sententiae Nos quoque adhaerere declaravimus.

Urgebant vero pro hujus Decreti implementatione non solum communia Fidelium Populorum, ac in primis dilectae Urbis Nostrae vota, sed et enixae preces, ac supplicationes antedictae Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, quibus, et olim clar. memoriae Philippus III., et Philippus IV. Hispaniarum Reges Catholici, plurimique Ecclesiastici, et Saecularis Ordinis Proceres apud Praedecessores Nostros Romanos Pontifices suas preces adjunxerant, et suas nuper postulationes Nobis

humiliter exhiberi mandaverat Carissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliae Rex Illustris, ejusque Conjux Carissima in Christo Filia Nostra Maria Amalia utriusque pariter Siciliae Regina Illustris, et cum aliis pluribus Antistibus et Principibus, dilecti Filii Nobiles Viri Neapolitanae Civitatis Electi. Quapropter communicato consilio cum universo Collegio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die XVIII. elapsi mensis Aprilis coram Nobis habito, hisque similiter audito a Nobismetipsis Causae statu ac meritis, ad ulteriora, servatis servandis, progrediendum esse suadentibus, Nos demum, convocatis per Literas compluribus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis per Ecclesias constitutis, eorum quoque suffragia, ut in tanti momenti judicio fieri consuevit et decet, audire deliberavimus.

Itaque expositis primum in plenario publico praedictorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Antistitum, omniumque Ordinum Romanae Curiae Consessu, per dilectum Filium Julium Caesarem Fagnanum Nostrae Consistorialis Aulae Advocatum, ejusdem Beati CAMILLI gestis, Virtutibus, et Miraculis, iisdemque praeterea in summaria Relatione ex monumentis praedictae Sacrorum Rituum Congregationis fideliter desumpta, una cum Actorum serie, praedictorum omnium judicio subjectis; die decima currentis Junii eosdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, et Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos universos coram Nobis in Consistorio semipublico congregatos, adstantibus de more dilectis Filiis Sedis Apostolicae Notariis, et Causarum Palatii Nostri Auditoribus, requisivimus, an ad solemnem ipsius Beati Canonizationem deveniri posse censerent; cumque omnes unanimi sensu id a Nobis praestandum esse suaderent, exhibitis quoque in scriptis per singulos suffragiis, quae in Romanae Ecclesiae Tabularium inferri iussimus: Nos quidem tunc eos omnes hortati sumus, ut pro impetrando Nobis superni luminis adjutorio, suas Deo preces offerrent; mox generalia per Urbem jejunia indiximus, designatisque Ecclesiis cum Indulgentia ab omnibus Christifidelibus Nobiscum orantibus consequenda, iteratis etiam Sacrificiis, Deum Omnipotentem precati sumus, ut sedium suarum assistricem sapientiam ad illuminandas mentes Nostrae tenebras emittere dignaretur.

Consistorium Secretum.

Consistorium publicum.

Cardinalium, et Episcoporum sententiae in Consistorio semipublico.

Decretum de tuto processu ad Canonizationem.

Solemnis
Canonizatio.

Demum advéniente hac die Beatorum Apostolorum Petri et Pauli Martyrio consecrata, in splendidissimo Ecclesiae Romanae jubilo, praecedentibus cum prece omnibus Cleri Saecularis et Regularis Ordinibus, et subsequen-
tibus Aulae Nostrae, et Curiae Officialibus, at-
que Ministris, frequentissima Consacerdotum
corona stipati, ad Sacram Beatissimi Apostolo-
rum Principis memoriam in Vaticano, solemnibus
supplicationis ritu processimus: ubi exhibitis
Nobis iterum a dilecto Filio Nostro Joachimo
Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Pres-
bytero Cardinali Portocarrero nuncupato, praedictorum Supremorum Principum, et Pro-
cerum, Ecclesiarumque, et Congregationis
Clericorum Regularium precibus et obsecratio-
nibus, Dei nomine cum gemitibus invocato, ad
laudem Sanctae, et Individuae Trinitatis, ad
Triumphantis Ecclesiae gloriam, et Mili-
tantis consolationem, atque praesidium, aucto-
ritate Domini Nostri Jesu Christi, Sanctorum
Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostrae, ac de
congregatae Fraternalitatis, ut supra diximus,
assensu et consilio, praedictum CAMILLUM
DE LELLIS Dioecesis Theatinae Sacerdotem,
Fundatorem Congregationis Clericorum Regu-
larium Ministrantium Infirmis, de cujus prae-
cellenti Fide et charitate, caeterisque Virtuti-
bus in gradu heroico, nec non de Miraculis
ipsius intercessionem a Deo patrat, plenissime
constabat, et constat, Sanctum esse definiendo
pronunciavimus, et pro Sancto ab omnibus ha-
bendum, atque colendum ediximus, in Nomine
Patris, et Filii, et Spiritus Sancti; omnibusque
christifidelibus, qui singulis annis die XIV. Julii
vere poenitentes, et confessi Ecclesiam Sanctae
Mariae Magdalénæ de Urbe, Congregationis
praefatae Clericorum Regularium, in qua ipsius
Sancti Corpus religiose asservatur, devote vi-
sitaverint, septem annos, et totidem quadra-
genas de injunctis eis, seu alias debitis poeni-
tentiis, eadem auctoritate in perpetuum mise-
ricorditer relaxavimus. Denique in obsequium
Omnipotentis Dei decantato Laudis, et Confes-
sionis Hymno, incruentam salutis Nostrae Ho-
stiam ad Altare Confessionis Beatissimi Petri
Apostoli in Spiritu humilitatis obtulimus, cum
commemoratione etiam ipsius S. CAMILLI
Confessoris, nec non Sanctorum Fidelis Mar-
tyris, Petri, et Josephi Confessorum, et Ca-
tharinae Virginis, quos pariter Sanctorum Albo
rite adscripsimus, omnibusque ibi praesentibus

Indulgentiae.

plenariam peccatorum Indulgentiam largiti fui-
mus.

Exultet igitur Ecclesia Sancta Dei, et ju-
cundetur in Domino, qui secundum promis-
siones suas, sanctitatis et dilectionis spiritum
in ea conservat, et fovet. Excitentur Fideles
ad praeclara Sancti hujus persequenda vesti-
gia, ipsius mereantur suffragiis adjuvari, qui
quum in illo Regno Beatitudinis, in quod ne-
que luctus, neque dolor ingreditur, non ha-
beat, cui assueta misericordiae suae exhibeat
officia, Nos hic in tantis angustiis, et calami-
tatibus constitutos, sua intercessione suble-
vare, et flagella Divinae iracundiae a Nobis
lubens avertere.

Ut autem praemissa omnia ad consolatio-
nem, et eruditionem Christianae plebis ubique
innotescent, Nos ea, praesentium Literarum
Apostolicarum tenore et auctoritate publican-
da, atque edicenda esse censuimus; mandantes,
ut earumdem praesentium transumptis sive
exemplis, etiam impressis, manu alicujus No-
tarii publici subscriptis, et sigillo personae in
Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, ea-
dem prorsus fides ab omnibus habeatur, quae
ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhi-
bitae, vel ostensae.

Praesentium
Literarum
exemplis au-
toritas tri-
buitur.

Nulli ergo omnino hominum liceat pagi-
nam hanc nostrae definitionis, decreti, adscri-
ptionis, mandati, statuti, relaxationis, et vo-
luntatis infringere, vel ei ausu temerario con-
trahere. Si quis autem hoc attentare praesum-
pserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Bea-
torum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se no-
verit incursum.

Sanctio.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno
Incarnationis Dominicae MDCCXLVI., III. Ka-
lendas Julii, Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 29.
Junii 1746.

† Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae
Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien. et Veliternen. Card.
Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S.
Clementis S. R. E. Camerarius.

† Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra,
Major Paenitentiarius.

† Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.

†

† Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.

† Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula
Presbyter Card. Lercari.

† Ego F. Tit. S. Mariae Transtyberim Presby-
ter Card. Burghesius.

† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Pres-
byter Card. Gentili.

† Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri et Martini
Presbyter Card. Guadagni.

† Ego T. Tit. S. Caeciliae Presbyter Card. de
Aquaviva.

† Ego D. Tit. Basilicae SS. Duodecim Aposto-
lorum Presbyter Card. Rivera.

† Ego J. B. Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter
Card. Spinula.

† Ego R. Tit. S. Sabinae Presbyter Card. de
Ileio.

† Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presby-
ter Card. Passioneus.

† Ego S. Tit. S. Priscae Presbyter Card. Va-
lenti.

† Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum
Presbyter Card. Portocarrero.

† Ego C. Tit. SS. Joannis et Pauli Presbyter
Card. Paulutius.

† Ego R. Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis
de Hieronymis.

† Ego C. A. Tit. S. Mariae de Pace Presbyter
Card. Cavalchinus.

† Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter
Card. de Ricciis.

† Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter
Card. Rufus.

† Ego C. Tit. S. Mariae de Ara-Coeli Presbyter
Card. Calcagnini.

† Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Pres-
byter Card. de Montibus.

† Ego F. Tituli S. Matthaei in Merulana Pres-
byter Card. Tamburini.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter
Card. Besozzi.

† Ego Carolus S. Mariae in Via lata Diaconus
Card. de Marinis.

† Ego Alexander S. Mariae ad Martyres Dia-
conus Card. Albanus.

† Ego Nerus S. Eustachii Diaconus Card. Cor-
sinus.

† Ego Agapitus S. Agathae Diaconus Cardinalis
Mosca.

† Ego C. S. Mariae in Porticu Diaconus Card.
Sacripantes.

† Ego M. SS. Cosmae et Damiani Diaconus
Card. Bolognnetus.

† Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus
Card. Columna.

† Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card.
Columna.

† Ego A. S. Mariae in Aguiro Diaconus Card.
Tanari.

† Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.

† Ego D. SS. Viti et Modesti Diaconus Card.
Ursinus.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

XIV.

CANONIZATIO

BEATI PETRI REGALATI Sacerdotis Professi
Ordinis Minorum, Regularis Observantiae
inter Hispanos Restitutoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Negotiatores Coeli, qui, fidelibus Redemptoris nostri promissionibus innixi, quaecumque Mundus appetit, quae caro concupiscit, quae Doemon pollicetur, omnia relinquunt, ut Christum bajulantem sibi Crucem, per asperam angustamque viam prosequantur, non modo inaestimabilem bonae negotiationis fructum in aeternae vitae possessione percipiunt, sed etiam in terris centuplum, pro omnibus, quae dimiserunt, utilissima commutatione lucrantur. Dum enim vitae hujus oblectamenti, per mortificationis, et continentiae studium renunciant, puris tranquillisque voluptatibus, de conscientiae serenitate, ac Divini favoris suavitate, replentur; dum anxias Mundi divitias, Evangelicam paupertatem amplexi, a se abdicant, supernorum charismatum thesauris abunde ditantur; et pro vanis fluxisque honoribus, quos contemnunt, veram solidamque gloriam, non solum coram Angelis Dei, sed etiam coram hominibus adipiscuntur. Vidit haec Coelesti lumine edoctus BEATUS PETRUS REGALATUS, Ordinis Minorum Alumnus, ejusque disciplinae, quam Sanctus Patriarcha Franciscus discipulis suis tradiderat, perfectissimus ipse Sectator, et in aliis quoque Restitutor: Gustavit, quam suave ac bonum esset, abnegatis saecularibus desideriis, uni Deo adhaerere; reliquit, quae sua erant, ut Christum lucrificaret; Verum in ipsis etiam voluntariae paupertatis angustis dilatatum est cor ejus, ut quarum rerum nec possessiones, nec affectu tenebatur, in eas mirum saepe jus et imperium, supra id quod naturae leges ferunt, Deo concedente, exerceret. Nunc denique ad immensum Gloriae pondus, qua is jamdudum in Coelis potitur, non exiguus in Terris accessit honoris cumulus, decreto eidem cultu universae per orbem Ecclesiae, cui Nos, licet indigni, Divina voluntate praesidentes, ipsum Beatum Virum,

Christianarum Virtutum perfectione, et Miraculorum claritate illustrem, inter Sanctos Confessores a Nobis, cum consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum, rite ac solemniter adscriptum, religiosa veneratione prosequendum, et proficua devotione invocandum proponimus, ac praesentium Literarum tenore denunciamus.

Vallisoleti, Nobili Hispaniae Urbe natus est PETRUS Anno salutis MCCCXC., ex Nobilibus piisque parentibus, quorum disciplina, et exemplis eruditus, ac Divina praesertim gratia praeventus, coepit a puero ad Christianae perfectionis leges vitam moresque suos componere, et conformare; quin etiam vix decimo aetatis anno transacto, domesticis facultatibus honoribusque contemptis, Franciscani Instituti habitum, ac professionem expetere. Restitit ab initio amantissima Mater, et piis Filii desideriis obsecundare triennio toto recusavit; verum is in sancto proposito firmiter perseverans, eumque praeferens Matri, quem praeferre jubemur, et animae Nostrae, instando et obsecrando, tandem obtinuit, ut ad Religiosae vitae Tyrocinium, mox etiam ad sollemnia emittenda Vota in patriae Civitatis Coenobio admitteretur. Ex eo tempora quum in suscepto perfectionis curriculo, per internae humilitatis, externaeque mortificationis studium, per assidua Orationis, et contemplationis exercitia, per sollicitam puri cordis, et sensuum custodiam, novos semper progressus faceret, numquam respiciens retro, sed ad perfectiora, et sublimiora extendens se ipsum; ad illud brevi pervenit virtutis fastigium, ut et in omnibus religiosi Viri officiis toti Sodalitio exemplis suis praeluceret, et sanctioris disciplinae in Minorum Familia non nihil tunc temporis laxatae in pristinum splendorem restituendae, inspirante Deo, consilium caperet, eodemque adjuvante, ad effectum mire perduceret.

Etenim occasionem nactus, qua Vir pius, ac prudens Frater Petrus Villacretius ejusdem Ordinis Professor, potestate a Superioribus sibi facta, Hispaniae Coenobia peragrabat, ut ex iis, qui a subducta libertate ad perfectionem vivendi rationem transire cuperent, peculiarem veluti gregem conflaret, in quo pristina Franciscanae Regulae puritas, et austeritas

S. Petri Regalati ortus, et initia.

Ordinem Minorum ingreditur.

Ejusque Reformationem una cum Petro Villacretio promovel.

revivisceret, nihil cunctatus PETRUS se illi socium adjunxit, et in solitariam Domum prope Aquileriam Oxomensis Dioecesis Oppidum permissu Episcopi extractam, lubens cum eo secessit. Ibi in perpetuis pietatis, et poenitentiae exercitationibus ambo viventes, non solum Coelestium gratiarum copiam, sed etiam hominum admirationem sibi conciliarunt; ut ea permoti quamplurimi, tum ex ipso Fratrum Minorum Ordine, tum e saeculari Clero, et e Populo, in eorum Societatem admitti certarint, eorumque disciplinae se instituendos tradiderint. Quare cum nova Reformatorem Familia ad eum numerum ancla fuisset, ut jam Aquileriensibus Aedibus contineri minime posset, alterum ejusdem Instituti Coenobium de Abroxō nuncupatum in Agro Tribulano ad Ripam Durii Fluminis construi, opus fuit.

In horum Conventuum regimine, quoties nascentis Reformationis negotia Villacretium alio vocabant, PETRUS REGALATUS ipsius vices sustinere consuevit. Cum vero idem Villacretius, post obtenta a felicis recordationis Martino Papa V. Praedecessore Nostro, quem praesens adierat, quaecumque ad ipsius Reformationis firmitatem, atque dilatacionem maxime optaverat, ex hac vita pie migrasset, communi Religiosorum Voto in ipsius locum successus est PETRUS, qui sicut eum viventem in praeclaudati operis constitutione, et administratione, consilio suo, atque opera maxime juverat, ita deinceps non modo Aquilerienſe Coenobium, in quo praecipuum fixit domicilium, sed Tribulanum etiam, quod modo per se ipsum, modo per Vicarios a se delegatos regerebat, ad perfectioris disciplinae normam sanctissime gubernavit.

Fuit in eo ad Socios, Subditosque in via Mandatorum Dei dirigendos, non solum eximius zelus, et assidua vigilantia, verum etiam in omni virtutum genere praeclari exempli lux, et auctoritas. Quorum enim juniorum observantiam ad mentem Sancti Fundatoris in usum reduxerat, ea ipse et exacte servabat, et voluntariis abstinentiae rigoribus cumulat, quum nullum fere obsonii genus ad panem, et aquam plerumque adjiceret, et, praeter dies Dominicos, nihil omnino ad vespeream sumeret; quin immo totos saepe dies absque ullo cibo transigaret in laboribus, aut orationibus, quarum etiam amore nonnumquam integras noctes insomnes ducebat, vel humi cubando, curabat, ut ne quid

somni caperet, praeter id, quod ineluctabilis naturae necessitas postulabat. Duris praeterea flagellis, asperrimis ciliciis corpus affligere, et in servitutem redigere non desinebat. Paupertatis vero adeo amator fuit, ut quae prae caeteris attritae, et lacerae vestes essent, eas ipse sibi deligeret, neq̃ umquam fere sandaliis aliove calceamenti genere uteretur, sed nudis plerumque pedibus ad humilitatis, et poenitentiae exercitium, incederet.

Quare cum sibi, ac mundo crucifixus omnino esset, minime est mirandum, si totum cor ejus sibi vindicavit Coelestium amor, cujus virtute fortiter tractus, ac dulcedine suaviter illectus, ineffabilia Divinitatis attributa, et Redemptionis nostrae mysteria, praesentissimo animi sensu assidue contemplabatur, adeoque in piis meditationibus affectibusque inardebat, ut saepe clarissimus lucis splendor ex ipsius corpore diffusus, non solum ad cubiculi ambitum, sed longe lateque supra Coenobii tectum emicaret; cujus rei causa a finitimis cognita, *Domus Dei* nomen Coenobio inditum fuit, quo etiam usque in praesentem diem appellatur. Ex frequentibus vero mentis excessibus, quibus ad interiora cum Deo colloquia admittebatur, quum Coelestium virtutum formam in se referret, earum quoque exemplar aliorum animis imprimere vehementer optabat. Hinc ortum habuit zelus ille ardentissimus, quo ad animarum salutem opportunissimis rationibus procurandam accendebatur; neque solum Religiosos Viros curae suae peculiariter commendatos, exemplis praeceptisque suis ad perfectionis culmen ducere satagebat; sed caeteris etiam omnibus opera, consilio, sermone, ac potissimum impensis misericordiae, et charitatis officiis, tutissimam ad Coelum viam commonstrare, et complanare curabat. Hic erat praecipuus ipsius scopus, et cum pauperes Christi aegritudine afflictos, eosque maxime, quos propter horrificam morborum speciem, aut contagionis periculum, ab aliis derelictos conspiciebat, per se ipso adjuvare, hospitio recipere, laboriosa curatione sublevare gestiebat; et cum, corrogata a divitioribus stipe, calamitosus omnibus opem ferre, potissimum vero Christifidelibus apud barbaros in captivitate detentis, libertatem impetrare studebat; cum demum inimicitias omnes, et simultates inter fideles componere omni studio nitebatur: ut scilicet peccata, et vitia eliminaret, pericula, occasionesque peccandi

Pietas in Deum.

Charitas in Proximos.

omnibus subtraheret, et Proximos a se adjutos, non sibi, sed Christo lucrificeret, atque ad Divinae Bonitatis amorem, ad Evangelicae legis observantiam adduceret. Denique purgantium Defunctorum cruciatus pio commiserationis affectu respiciens, oblatis Deo precibus, Sacrificiis, jeuniis, aliisque voluntariis sui corporis castigationibus, prolatam ipsis aeternae Beatitudinis possessionem accelerare curabat.

Extrema vitae, et obitus.

His aliisque virtutibus apud suos, exterisque claris, Miraculorum quoque gratia, aliisque supernaturalibus donis illustris, cum ad sexagesimum sextum aetatis annum pervenisset, jamque prospiceret, haud procul esse depositionem Tabernaculi sui, de apto idoneoque Rectore gregi suo post se relinquendo sollicitus, longum asperumque iter ingressus est, ut Lupum Salazarium antiqui Instituti cultorem, ac vindicem, ad id muneris suscipiendum suaderet. Ea re impetrata, quum Tribulanum Coenobium in reditu visitasset, inde ad Aquileiense se contulit, ubi lethali morbo correptus, decubuit, exactoque inter acerbos cruciatus, atque languores integro Quadragesimae cursu, tandem die sancto Paschae Eucharistici Panis viatico munitus, et sequenti die ab Episcopo Palentiae Oleo Sancto unctus in nomine Domini, quum dilectissimos Fratres ad severioris disciplinae custodiam, ad paupertatis studium, ad imitationem Christi etiam, atque etiam hortatus esset, animam suam in manus Dei fidenter amanterque commendans, justorum somno obdormivit tertio Kalendas Aprilis Anno salutis MCCCCLVI.

Acta sub Urbano VIII.

PETRI corpus, ut piis Fidelium turbis ad Coenobium undique concurrentibus satisfaceret, per aliquod dies inhumatum remansit; cumque nullas interim mortalitatis injurias pateretur, tandem in communi Fratrum Sepulchro conditum fuit; unde tamen post triginta sex annos translatum fuit ad praenobile loculamentum, quod ipsi clar. mem. Elisabetha Castellae Regina ex alabastrite marmore extrui curavit.

Ibi et propter constans hominum judicium de Servi Dei sanctitate, et propter Miraculorum frequentiam, assidua venerationis et cultus obsequia a piis Fidelibus ipsi delata fuerunt.

Et sane de generali ipsius Sanctitatis, Virtutum, et Miraculorum fama, Testes sunt antiqui Processus auctoritate Ordinaria super eo confecti, qui cum ante hos centum viginti annos ad hanc Sanctam Sedem delati fuissent, et

pro legitimo cultu eidem Servo Dei asserendo, Apostolicae definitionis oracula, instantibus etiam Catholicis Hispaniarum Regibus, universonque Ordine Fratrum Minorum S. Francisci, vehementer expeterentur, visum est fel. recor. Urbano Papae VIII. Praedecessori Nostro, signata Chirographo suo Commissione, ad discutendam in specie ipsius Beatificationis, et Canonizationis Causam, novorum Processuum constructionem demandare. Quibus deinde ad Urbem allatis, et trium antiquiorum tunc temporis Causarum Palatii Apostolici Auditorum examini subjectis, quum hi, pro sua integritate et prudentia, eorum validitatem et relevantiam plenissime approbantes, in luculenta Relatione eidem Urbano Praedecessori exhibita, tam praeclaras Servi Dei virtutes in gradu heroico, quam illustria in vita, et post mortem ejus intercessione patrata Miracula, satis demonstrata esse censuissent; idem Urbanus Praedecessor ipsius Causae judicium remisit Congregationi Sacrorum Rituum: quae post approbatam eorundem Processuum validitatem, et examinis formam, quum decrevisset, una cum dubio de Regalati virtutibus, alterum quoque de Miraculis ipsius intercessione sequutis proponi, et expendi; quatuor infrascripta Miracula ad trutinam vocavit. Primum, quod olim in visitatione Conventuum Aquileiae et Tribuli, quam Dei Servi pedes peragebat, intermedium spatium quadraginta millium passuum unius horae intervallo confecisset. Alterum, quod quum collectas e communi Mensa reliquias aliquando deferret ad pauperes, ob idque a Vicario sibi occurrente objurgaretur, quod supra modum in externos se liberalem praeberet, quumque is nil aliud, quam flores deferre se asseverasset, flores revera in sacco reperti sunt, quos neque anni tempus, neque Regionis natura suppeditare potuerant. Tertium, quod Durii Fluminis aquas, quoties increbuisent, et navicula deesset ad transfretandum, extento super eas pallio, non semel sicco pede transierit. Quartum denique, quod pauperi post ipsius obitum assueta eleemosyna prae Caenobii foribus fraudato, eaque de re ipsius PETRI sepulchrum conquerenti, exerto e sepulchro brachio, pauperem porrexerit. Hisque admirabilibus sane prodigiis, quae etiam a vetustissimis temporibus marmoreo Servi Dei sarcophago insculpta cernebantur, mature discussis et approbatis; peracto quoque virtutum exa-

Virtutum et Miraculorum approbatio.

mine; eadem Congregatio Decretum edidit die XVI. Novembris anni MDCXXX., quo tam Virtutes ejusdem Servi Dei, quam ipsa praedicta Miracula comprobata fuerunt.

Quum vero paulo post super hujusmodi judiciorum ordine et methodo, nova et consultissima ejusdem Urbani Papae VIII. Decreta prodissent, proindeque inducta fuisset necessitas ostendendi, quod iis paritum esset; antequam ad ulteriora in hac Causa procederetur, opus fuit planum facere; quod per centum annos, immo verius per duo fere saecula ante eorumdem Decretorum editionem, publicus cultus ipsi Dei Servo praestitus fuerat. Quare post aliquot annorum silentium, percerebentibus religiosi Catholicorum Principum et Populorum votis, instantibus quoque quamplurimis Episcopis, universoque praedicto Ordine Fratrum Minorum S. Francisci, Anno Domini MDCLXXV. a felic. record. Praedecessore pariter Nostro Clemente Papa X., de consilio praefatae Congregationis Sacrorum Rituum, signata fuit Commissio pro reassumptione Causae in statu et terminis, cum facultate in primis, et ante omnia faciendi Processum particularem super partitione Decretis Urbani Papae VIII. de non cultu editis, seu super casu ab eisdem excepto; et consequenter ab Episcopo Oxomensi, vigore Literarum a praedicta Congregatione ipsi directarum, confectus fuit hujusmodi Processus, ac sententia rite prolata super Cultu eidem Beato Viro a centenario tempore, et ultra, publice exhibitio, ac proinde de casu a praefatis Urbani VIII. Decretis excepto; quam porro sententiam in praedicta Congregatione Sacrorum Rituum revisam, et approbatam, sanctae memoriae Praedecessor pariter Noster Innocentius Papa XI. Apostolica auctoritate confirmavit, et roboravit, Decreto edito die XVII. Augusti anni MDCLXXXIII.

Itaque non solum ipsius Beati PETRI cultus impensioribus Fidelium studiis per totam Hispaniam aliasque Regiones frequentari coepit, verum etiam subsequitis Apostolicae Sedis Indultis magnopere auctus fuit: concessa primum in ipsius honorem Officii Divini, ac Missarum celebratione per Ordinem Fratrum Minorum de Observantia, et per aliquas Hispaniae Dioeceses: mox extenso per gradus hujusmodi Indulto ad universam Franciscanorum Familiam, et ad omnes Hispaniarum Civitates, atque Dioeceses, cum Oratione etiam, et Le-

ctionibus propriis, ab eadem Congregatione Sacrorum Rituum examinatis, et approbatis: Demum permessa ab eodem Innocentio Translatione Corporis ipsius B. PETRI ad novum, atque splendidius Sacellum, piorum sumptibus in ipsius honorem excitatum.

Quoniam vero, juxta Apostolicarum sanctionum Decreta, ad solemnem Beati Canonizationem minime procedi poterat, nisi demonstratum fuisset, nova, post indultam venerationem, miracula supervenisse; ideo quum delatum fuerit ad felic. record. Praedecessorem Nostrum Benedictum Papam XIII. nonnulla Miracula ab Omnipotenti Deo ad invocationem ejusdem Beati PETRI recens patrata fuisse, placuit ipsi Apostolica auctoritate necessarias facultates delegare Episcopis Oxomensi, et Palentino, ut, juxta instructiones iis transmittendas, super hujusmodi assertis Miraculis Testes examinarent, aliasque legitimas probationes colligerent. Hinc delatis ad Urbem Processibus ab iis confectis, eorumque validitate, nec non examinis forma, in Congregatione Sacrorum Rituum recognita, et juxta ipsius Congregationis Consilium, a fel. pariter record. Clemente Papa XII. Decessore Nostro approbata; mox etiam alio Processu ejusdem Clementis auctoritate constructo super novissimo Miraculo, ut ferebatur, in Dioecesi Palentina edito, cujus pariter Processus validitas approbata fuit: de hujusmodi Miraculorum relevantia, secundum collectas probationes, a Dilecto Filio Magistro Ludovico de Valentibus Promotore Fidei diligenter excussas, actum primo fuit inter praefatae Congregationis Consultores coram Dilecto Filio Nostro Antonio Xaverio Tituli S. Stephani in Monte Coelio Presbytero S. R. E. Cardinali Gentili nuncupato, hujus Causae Ponente a Nobis deputato. Deinde, novis animadversionibus ab eodem Fidei Promotore exaratis, iterum iidem Consultores coram universis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus praefatae Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, in Quirinali Palatio Nostro congregatis, sententias suas dixerunt: atque ita demum Causa plene discussa, et per novissimas praedicti Promotoris animadversiones accuratissime cribrata, ad Nostrum judicium delata fuit. Nos vero, omnibus gestorum probationibus examinatis, et tam facti, et juris allegationibus, quam Peritorum judiciis, et consultationibus perlectis; auditis etiam

Judicium super novis, Miraculis institutum.

Approbatio cultus.

Ejusdem cultus amplificatio.

oretentum Causae Postulatoribus, et Patronis, tum etiam praefato Promotore Fidei; Congregationem generalem praedictorum omnium tam Cardinalium, quam Consultorum die secunda Junii Anni MDCCXLIV. coram Nobis coegimus.

Et quamvis ex tam exquisita rerum omnium discussione, ex Consultorum suffragiis, quae a Nobis antea in scriptis oblata perpendimus, quin etiam in Summarium redacta eidem Cardinalium Congregationi per Nosmetipsos exposuimus, ac denique ex consiliis praedictorum Venerabilium Fratrum Nostrorum in eadem Congregatione a Nobis auditis, jam satis omnia videri potuissent clarissima in luce collocata; nihilominus, ut uberiores Coelestis luminis gratiam perseveranti oratione impetrare mereremur, Nostram adhuc sententiam proferre distulimus, usque ad diem Festum S. Bonaventurae ejusdem Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci; quo die, celebrata Missa in Ecclesia S. Mariae Ara-Coeli nuncupata, solemniter edito, duo infrascripta Miracula ipsius B. PETRI intercessione a Deo obtenta approbavimus, et publicavimus.

Primum est de Coeco illuminato, Didaco nimirum Sacerdote, cognomento Plasentia, qui cum epileptico paroxismo correptus in domesticum focum prunis ardentibus refertum corruisset, eoque casu plenam ferventis aquae ollam subvertisset, ustulata facie, crematis palpebris, et oculorum acie labefactata, omnem vivendi facultatem penitus amisit, nec eam quatuor circiter mensium spatio, pluribus etiam remediis adhibitis, ulla in parte recuperavit. Verum quod neque a natura, neque a Medicorum arte obtinere jam amplius sperabat, id ei ab Omnipotenti Deo mirabiliter concessum fuit per merita B. PETRI REGALATI, ejus Cucullum oculis suis admove-ri curavit; dum ad illius Reliquiae contactum, illico perfectissimum oculorum usum recepit, quem ad mortem usque haud imminutum retinuit.

Alterum recentius Miraculum experta fuit Birgitta Ortega in sanatione horrendi ulcers, quod ipsi ex praevio tumore, et interclusa sanie, in sinistra lumborum regione abortum, cum integumenta omnia, quibus renes continebantur, et duas quoque costas maligna corruptione depascendo absumpsisset, contracto demum callo, et acerbissimis doloribus cum

febris accedentibus, jam prope erat, ut ipsam Mulieris vitam praecideret. Cum tamen illa ad BEATI sepulchrum adduci se postulasset, ibique ipsius opem apud Deum cum lacrymis implorasset, iter ingressa, ut domum rediret, sensit se repente sanatam, atque ulceris locum inspiciens, invenit amplissimam fistulam coaluisse, et cicatrice inducta, nullas alias morbi reliquias jam superesse: quin etiam auctis sibi corporis viribus, optima deinceps usa est valetudine, dum vita fuit.

His itaque duobus Miraculis cognitis, et approbatis, illud definiendum supererat, an res eo adducta videretur, ut ad solemnem Beati Canonizationem tuto procedi posset: qua in ro- quum jampridem dubitatum fuisset, an ob- staret Decretum a Nobis editum die XXIII. Aprilis Anni MDCCXLI., quo scilicet, inter alia, statuimus, in Causis Servorum Dei per viam Cultus immemorabilis, sive Indulti procedentibus, et in quibus virtutes ex Testibus duntaxat de auditu, sive ex coaevorum Scrip- torum testimoniis probatae fuissent, quum post approbationem Cultus immemorabilis, ad solemnem Canonizationem transitus fieri vel- let, non duo solum, ut olim obtinuerat, sed quatuor in posterum Miracula rite probari de- bere: hujusmodi dubitatio a Nobis sublata fue- rat per aliud Decretum die secunda Augusti ejusdem anni prolatum, quo declaravimus, hanc Causam ab ea lege exceptam esse, et cen- seri debere; ob eam nimirum justissimam ra- tionem, quod quum jam usque a temporibus Urbani Papae VIII. ut supra diximus, una cum heroicis B. PETRI virtutibus, quatuor si- mul Miracula approbata fuerint, jure dici po- terat praedicto generali Decreto Nostro antee- denter paritum fuisse, proindeque ad ipsius Beati Canonizationem, non quatuor, sed duo tantum Miracula approbanda superesse. Itaque praedicta quaestio proposita in Congregatio- ne generali Sacrorum Rituum coram Nobis ha- bita die XXII. Septembris Anni MDCCXLIV., unanimis omnium sensus fuit, ut ad solem- nem B. PETRI Canonizationem servatis ser- vandis quandocumque procedi posset: nosque ipsi deinde solemne Decretum in eandem sen- tentiam edidimus die VI. Octobris ejusdem Anni.

Cumque Charissimi in Christo Filii Nostri Philippus V., et Elisabetha ejus Conjux, Hi- spaniarum Reges Catholici, cum reliquis ipso-

De tuto pro-
gressu ad Ca-
nonizatio-
nem.

Miracula pro
Canonizatio-
ne approba-
ta.

rum Regiae Familiae Principibus, oblatas jam pridem a Praedecessoribus suis Apostolicae Sedis preces et postulationes pro hujus B. Viri Canonizatione omni studio forent, accederentque in eum finem complurium Venerabilium Fratrum Hispaniae Antistitum, totiusque religiosissimi Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci vota, et obsecrationes; Nos, ut in hoc gravissimo negotio juxta praescriptam servatamque a Praedecessoribus nostris agendi normam procederemus, universi primum Collegii Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium in Consistorio secreto VI. Idus Aprilis coram Nobis congregatorum sententiam, atque consilium exquisivimus. Quibus, post auditam a Nobis gestorum seriem, et Beati Viri praeclara merita, ad legitimam Causae hujus absolutionem unanimi voce Nos adhortantibus, non viciniore modo, sed etiam remotiores per Italiam Episcopos, et Archiepiscopos moneri curavimus, ut circiter Kalendas Junias, quibus commodum esset, ad Urbem sese conferrent; quo, et instantem Natalem diem Beatorum Apostolorum Petri et Pauli, veteri more, nobiscum una celebrarent, et Nobis de saepedicti B. PETRI REGALATI, nec non BB. Fidelis a Sigmaringa Martyris, Camilli de Lellis, et Josephi a Leonissa Confessorum, et Catharinae de Ricciis Virginis, solemnem Canonizatione deliberantibus, consiliorum suorum suffragia, prout Spiritus Sanctus ipsis suggessisset, exponerent.

Ut autem praeclarae ipsius B. PETRI virtutes, ejusque insignia Miracula, nec non adhibitae cautiones in totius Causae discussione, neminem laterent, indicto prius coram Nobis bis plenario consensu omnium Ecclesiasticorum Ordinum, et Collegiorum, ac Magistratum Romanae Curiae, mandavimus a Dilecto Filio Joseph Ascevolino nostrae Consistorialis Aulae Advocato de praemissis omnibus verba fieri; mox etiam exactam eorumdem narrationem ex authenticis documentis religiose collectam, ac Typis impressam, omnibus suffragium laturis exhiberi curavimus. Demum convocatos in Consistorio semipublico die XI. currentis Junii universos Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales, necnon Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos, qui jam frequentes undique in Urbem convenerant, conceptis verbis requisivimus, an ad ipsius B. PETRI Canonizationem deveniendum Nobis esse censerent. Ipsi

vero summo animorum consensu, gravibusque rationibus, omnes in affirmativam Sententiam ire comperti sunt. Qua de re a Dilectis Filiis Apostolicae Sedis Notariis ibi praesentibus publica Instrumenta confici, ac praeter ea suffragiorum ipsorum exempla a singulis praedictis subscripta in Tabularium Ecclesiae Romanae inferri mandavimus.

Nos autem priusquam de summa rei definiendo pronunciaremus, ut, quid placitum esset coram Deo, ab ipso Patre luminum edoceri mereremur; indictis per Urbem jejuniis, designatisque Ecclesiis, cum Indulgentia ab iis consequenda, qui Nobiscum Coelestem opem implorarent, orationibus, et obsecrationibus instare non praetermisimus; donec hac die coruscante Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli Natalitio dicata, magnam venerandae sollemnitate laetitiam, novo Ecclesiae gaudio, per definitivae hujusmodi Sententiae prolationem, cumulare decrevimus. Quare, praecipientibus supplicationis generalis ritu, omnibus primum Cleri Regularis Ordinibus, tum Ecclesiarum Collegiatarum, et Basilicarum, etiam Patriarchalium, Cleris atque Capitulis, nec non praefatae Congregationis Sacrorum Rituum Consultoribus, Nos ipsi demum cum Dilectis Filiis Aulae Nostrae Officialibus, et Familiaribus, cum Schola Cantorum, cunctisque Romanae Curiae Praelatorum Collegiis, Presbyteris quoque Poenitentiaris Sacerdotali veste indutis, denique cum Venerabilibus Fratribus Episcopis, Archiepiscopis, et Patriarchis, qui ad octoginta fere adfuerunt, universoque Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, ex Apostolicis Aedibus prodeuntes, frequenti Procerum, et Magistratum numero stipati, et subsequentibus Apostolicae Sedis Notariis, ac Regularium Ordinum Generalibus Superioribus, ad Basilicam Beatissimi Apostolorum Principis in Vaticano, Coelestis Sponsae ornatu fulgentem, Nos laeti contulimus; quo Nos vocabat, et ipsa memorabilis diei festivitas, et antiquissima Praedecessorum Nostrorum consuetudo, quibus solemne fuit praeclaros hujusmodi Sanctorum triumphos non alibi, quam apud memoriam ejusdem Beati Petri Apostoli, celebrare.

Ibi quum Dilectus Filius Noster Joachimus Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Protocarrero nuncupatus; perorante Dilecto

Solemnia
Canonizationis.

Instantiae.

Consistorium
Secretum.

Consistorium
Publicum.

Cardinalium, et Episcoporum
suffragia in
consistorio
semipublico.

Decretum.

Filio Virgilio Montecatino Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, enixas, quas supra innuimus, supremorum Principum, Ecclesiarum, et Ordinum preces, atque postulationes, pro BEATI PETRI REGALATI, aliasque pro Beatorum Fidelis, Camilli, Joseph, et Catharinae Canonizatione Nobis instanter repraesentasset; Nos quidem ad gravissimi Iudicii definitionem, absque iterata Coelestis auxilii invocatione, procedere non audentes, decantatis cum Venerabili Consacerdotum coetu, et devotissimo Populo Sanctorum Litanis, Deum Optimum Maximum per omnium electorum suorum merita precati sumus, ut Sedium suarum assistricem sapientiam in cor nostrum immittere dignaretur. Cumque adhuc instantius pro exoptatae Sententiae prolatione ab eodem Cardinali Promotore urgeremur: Nos iterum in genua provoluti, Paraclitum Spiritum Sanctum Hymno, et Oratione solemniter rogavimus, ut lucis suae radium emittens, mentis nostrae tenebras disscuteret, et trepidantem adhuc fragilitatem nostram virtutis suae robore confirmaret. Denique ad reiteratas, et instantissimas praemissorum obsecrationes, quin potius ad manifesta universae Catholicae Ecclesiae vota, ad maturas deliberationes rite praehabitas, et declaratum jampridem Ecclesiastici Senatus consilium respicientes, eaque auctoritate suffulti, quam Dominus Noster Jesus Christus Beatissimis Apostolis Petro, et Paulo, Nobisque, licet immerentibus, tribuit, in honorem Sanctae, et Individuae Trinitatis, Fidei Catholicae exaltationem, et Christianae Religionis augmentum, definitivo pronunciato Decreto, praedictum PETRUM REGALATUM Ordinis Minorum Sancti Francisci Sacerdotem expresse Professum, Regularis disciplinae adsertorem, et vindicem, Christianarum virtutum praestantia, et Miraculorum gloria fulgentem, una cum supradictis Fidelis, Camillo, Joseph, et Catharina, Sanctum esse declaravimus, et Sanctorum Catalogo adscripsimus; statuentes ipsius Petri memoriam inter Sanctos Confessores non Pontifices ab Ecclesia universali quotannis die XIII. Maji pia devotione recolere debere; in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.

Mox decantato pro debita gratiarum actione consueto Laudis, et Confessionis Hymno, Nostrisque et Ecclesiae precibus praedictorum Sanctorum interventioni commendatis, ad Aram Basilicae Maximam supra Sacratissimam Con-

fessionem Beati Petri Apostoli, incruentam Salutis Nostrae Hostiam oblaturi, reverenter accessimus. Porro post Evangelicam Lectionem a Diaconibus utraque lingua recitatam, continere labia Nostra non potuimus, quin in tam justa sanctaque laetitia, Sacerdotalibus vocibus ex abundantia gaudii Nostri erumpentibus, splendidissimam alloqueremur Venerabilium Fratrum, Dilectorumque Filiorum Coronam: ut quos devota Religio, et Apostolicae Sedis reverentia, non ex Urbe modo, aut ex finitimis locis, sed ex longinquis etiam, et ultramarinis Regionibus, ad Sepulchra Apostolorum frequentes attraxerat, antiquis Beatorum Principum victoriis laetantes, et recenti Sanctorum triumpho plaudentes, ad earum virtutes pro viribus imitandas, ad eorundem Patrocinia studiose demerenda, atque in praesentibus potissimum calamitatibus, quibus Ecclesia Dei jamdiu conflictatur, enixe imploranda, Paterno affectu, et sermone accenderemus. Denique, concessa omnibus adstantibus plenaria peccatorum Indulgentia, his vero, qui singulis annis, praedicta die XIII. Maji, ejusdem SANCTI PETRI REGALATI exuvias, aliisque statutis diebus aliorum Sanctorum praedictorum Sepulchra devote visitaverint, septem annis, et totidem Quadragenis de injunctis eis, seu alias debitis poenitentis, auctoritate praedicta in perpetuum relaxatis: Omnipotenti Deo vota nostra reddentes, Sacrosancta Mystera, pro totius Mundi salute, pro Ecclesiae pace, pro sanctae Plebis incolumitate, solemniter peregrinamus.

Indulgentia

Quoniam vero post prolatam a Nobis, ut praefertur, hujusmodi Canonizationis, et Adscriptionis Sententiam, ab eodem Cardinali Promotore Nobis humiliter supplicatum fuit, ut super praemissis omnibus Apostolicas Litteras perpetuo valituras, decernere, atque edere dignaremur; ideo Nos justissimae petitioni annuentes, praesentium Litterarum tenore, atque ex certa scientia, et Apostolicae auctoritatis Nostrae plenitudine, omnia et singula praedicta confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Catholicae Ecclesiae denunciamus: Mandantes, ut earundem praesentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quae

Litterae decernuntur.

Forumque exemplis fides tribuitur.

ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Si quis vero paginam hanc Nostrae Definitionis, Decreti, Adscriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

✠ Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae
Episcopus.

✠ Ego T. Episcopus Ostien. et Veliternen. Card.
Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.

✠ Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S.
Clementis S. R. E. Camerarius.

✠ Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra,
Major Poenitentiarius.

✠ Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.

✠ Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.

✠ Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula
Presbyter Card. Lercari.

✠ Ego F. Tit. S. Mariae Transthyberim Presbyter
Card. Burghesius.

✠ Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Presbyter
Card. Gentili.

✠ Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri et Martini
Presbyter Card. Guadagni.

✠ Ego T. Tit. S. Caeciliae Presbyter Card. de
Aquaviva.

✠ Ego D. Tit. Basilicae SS. Duodecim Apostolorum
Presbyter Card. Rivera.

✠ Ego J. B. Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter
Card. Spinula.

✠ Ego R. Tit. S. Sabinae Presbyter Card. de
Ilcio.

✠ Ego D. Tit. S. Bernardi al Thermas Presbyter
Card. Passioneus.

✠ Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.

✠ Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum
Presbyter Card. Portocarrero.

✠ Ego C. Tit. SS. Joannis et Pauli Presbyter
Card. Paulutius.

✠ Ego C. A. Tit. S. Mariae de Pace Presbyter
Card. Cavalchinus.

✠ Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter
Card. de Ricciis.

✠ Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter
Card. Rufus.

✠ Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter
Card. de Montibus.

✠ Ego F. Tituli S. Matthaei in Merulana Presbyter
Card. Tamburini.

✠ Ego D. J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter
Card. Besotius.

✠ Ego Carolus S. Mariae in Via lata Diaconus
Card. de Marinis.

✠ Ego Alexander S. Mariae ad Martyres Diaconus
Card. Albanus.

✠ Ego Neri S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

✠ Ego Agapitus S. Agathae Diaconus Cardinalis
Mosca.

Sanctio.

Dat. Pontificatus Anno
vi. die 29.
Junii 1746.

- †
† *Ego C. S. Mariae in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
† *Ego M. SS. Cosmae et Damiani Diaconus Card. Bolognetius.*
† *Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.*
† *Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.*
† *Ego A. S. Mariae in Aquiro Diaconus Card. Tanari.*
† *Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.*
† *Ego D. SS. Viti et Modesti Diaconus Card. Ursinus.*
†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

XV.

CANONIZATIO

BEATI JOSEPHI A LEONISSA Sacerdotis
Professi Ordinis Minorum Sancti Francisci
Cappuccinorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Humani generis Redemptor, Dei Filius, Sapientia Patris, ita mentes hominum, disjecta veteri, qua operiebantur, caligine, novo doctrinae Coelestis splendore illustravit, ut simul ad ejus lumen ductumque sequendum, maximis et pretiosis promissis langueantia corda erexerit et excitaverit. Ita porro dum nos edocuit, abjecta de perituris divitiis solitudine, Thesaurum non deficientem in Coelo nobis parare, in eoque cogitationes et corda nostra defigere;

simul etiam certissimam hujusmodi Thesauri adipiscendi spem nobis ostendit, in Dei et Patris nostri benignitate fundatam, cui placuit, humilitati nostrae Regnum aeternum dispendere et destinare. Quod si terreni Regni, quantumvis caduci, fastigium, vilioribus mercibus, aut parvo agello, luteisque vasis, nemo non anteferebat; si momentaneam oblectationis voluptatem nemo prae Imperii gloria, amplissimaque dominatione, non aspernaretur; quis erit profecto, qui mundanas, quantivis pretii, opes, potentiam, honores, comparare audeat cum ineffabili Coelestis Regni beatitudine, quam Christus Dominus pusillo Electorum suorum gregi promisit? Cujus gloria non in opinione hominum, sed in Divinae Gloriarum communione sita est; in qua bonum, quod possidetur, desideriorum mensuram excedit, ubi denique in visione ac fruitione Dei, atque in beata Sanctorum societate, plena est felicitas, perpetua jucunditas, et secunda tranquillitas.

Ad hanc Coelestis Regni promissionem ad vigilans, hunc verae felicitatis fontem sitiens BEATUS JOSEPH A LEONISSA, Religiosum Institutum Fratrum Minorum Sancti Francisci, quos Cappuccinos appellant, plena voluntate, et constanti devotione professus, desertam a vitiis, inviam adversariis potestatibus, et aridam a deliciis saecularibus terram incolere statuit, ut tandem in sancto apparere Deo mereretur, atque ad illius Beatitudinis et Gloriarum consortium feliciter pervenire. Quam sane praeclaram mercedem ipsius sanctae conversationis, diuturnae poenitentiae strenuorumque laborum, quos pro Dei honore et proximorum salute ad mortem usque toleravit, eidem Beato Viro in Coelesti Patria a Deo retributam fuisse, eumque propterea inter Sanctos Confessores cum Christo regnantes ab Ecclesia universa colendum et venerandum esse inspectis heroicis ipsius virtutibus, nec non miraculis ejus intercessione a Deo editis, apud Nos et Apostolicam Sedem rite probatis, cum consilio et assensu Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, et Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia congregatorum, deque attributae Nobis potestatis plenitudine, nuper definiendo pronunciamus, ac praesentium Literarum tenore edicimus, statuimus, atque decernimus.

Leonissae Aprutii Oppido, ex Joanne de Desideriis et Francisca de Paulinis, in Spole-

S. Joseph
ortus et ini-
tia.

tana Dioecesi, anno MDLVI. natus est JOSEPH, in Baptismate Euphranius dictus, et primo quidem apud Parentes pie ac liberaliter educatus fuit; postea vero iis defunctis, Viterbii, ubi Patruus publice docebat, adolescentiae aetatem castè integreque transegit. Cum autem soli Deo perseveranter adhaerere statuisset, oblatas sibi a Patruo honestissimas nuptias, perpetuo virginitatis proposito se obstringens, constanti animo recusavit; sequè tandem ab omnibus mundi periculis, insidiis, fallaciis, terroribus, in perfectam Filiorum Dei libertatem vindicaturus, ad Religiosa Cappuccinorum Claustra apud Assisium confugit, ubi, frustra obnitenribus consanguineis, et minus etiam adhibentibus, quo eum a sancto proposito avocarent, arctiorem Sancti Francisci Regulam professus est.

Quo autem mentis ardore suave Christi jugum JOSEPH amplexus esset, facile apparuit ex incredibili studio, quo et statim ad capessendum virtutum omnium culmen totus incubuit, et numquam deinceps a suscepto perfectionis cursu deflexit. Religiosae paupertatis et spiritu et re ipsa eximius cultor, in summa rerum inopia, in qua hujusmodi Instituti sectatores vitam degunt, complura invenit, quae suis usibus voluntarie detraberet.

Mitis animo et humilis corde, se totum, suasque actiones et voluntates, arbitrio Superiorum, quorum mandata aperto capite, et flexis genibus excipere solebat, penitus permisit; ut quum sine eorum jussu cuicumque rei ineptum se esse diceret, eorum accedente nutu, difficilia quaeque aggredi non dubitaret. Quum vero nihil de se suisque viribus praesumeret, et ne suas quidem preces apud Deum quidquam valere putaret, aliorum orationibus assidue se commendabat. Denique in vilissimis quibusque exercendis ministeriis, in ferendis contemptibus et ludibriis laetus et alacer, tunc solum tristari videbatur, quum aut munus honorificum suspicere cogeretur, aut meritae ipsius virtutis laudes tribuerentur.

At vero se ipsum pro abjecta, quam de se fovebat, opinione, sic aspere duriterque tractabat, ut difficile sit alium reperire, qui novissimis hisce saeculis poenitentiae ac mortificationi magis addictus fuerit. Quum enim perpetuum fere jejunium sibi indixisset, non alio plerumque pane, quam duro ac mucido, non alio obsonio, quam putridis ac semiustis legu-

minibus, aut crudis oleribus, non alio potu, quam corruptis aquis, aut vino cineribus confetto vitam sustentabat; et nihilominus crucifigendae carnis suae cupidior in dies, inusitatis flagellorum generibus suas in se ipsum manus armabat, quibus corpus suum acerrime dilaniaret; et quia non semper id ipsi licitum erat, horrida cilicia, ferreas catenas, ferreos circulos, ferream loricam, ad continuum sui cruciatum adhibebat: Et tamen hilari fronte, ac laeto vultu Apostolicae praedicationis ministerium adimplens, tanto spiritus fervore afflicta membra regebat, ut nec aestus, nec frigora, nec soles, nec imbres, nec famem, nec sitim, neque labores sentire videretur; dummodo aliquod faceret animarum lucrum, ac Dei cultum et gloriam propagaret.

Justitiam enim esuriens et sitiens, nec de propria solum perfectione sollicitus, sed ad aliorum quoque salutem procurandam ardentissimo studio intentus, quum praedicandi et evangelizandi munus ex obedientia gereret, incredibili labore ac zelo, nec minore animarum fructu, toto vitae suae cursu illud obivit. Frequens illi erat uno eodemque die pluries diversis populis, diversis argumentis, diversis in locis sacras exhortationes habere: nec tamen ideo restincta ardoris sui flamma, gaudebat privatis exhortationibus homines a vitiis avocare, ad virtutem inflammare, pueros et rudes Fidei elementis, Christianae doctrinae imbueret. Quin etiam ad Infidelium terras, ad ipsam Mahometanae impietatis arcem quum accessisset, non modo Fidelibus in Babylonis captivitate degentibus opportuna attulit conservandae Religioni praesidia, sed plures Infideles ad Christianae veritatis lucem quum adduxisset, exterminandae impietatis cupidissimus, non dubitavit ipsum Imperii Tyrannum in Palatii sui penetralibus intrepida charitate adoriri, ut ei Evangelium Christi annunciarer. Quod sane magnanimum facinus, quum inscrutabili Dei judicio in irritum cessisset, regressus JOSEPH in Italiam, reliquum vitae spatium in Dominicae Vineae cultura, per Aprutii potissimum, et Umbriae Provincias impendit.

In eas porro geminum Doctrinae et Misericordiae suae thesaurum effudit; et sicuti, impositum sibi Apostolicum ministerium adimplens, pro aeterna animarum salute utilissimo semper adlaboravit; ita ad sublevandos omnes in hujus vitae angustiis et afflictionibus consti-

Justitiae cupidus et Divini cultus amplificator.

Misericors in proximos.

tutos, admirabilis charitatis opera indesinenter exercuit. Quos enim ad Coelestis beatitudinis sedem veluti manuducere conabatur eos, in mundi hujus calamitatibus oppressos jacere, quantum in ipso erat, minime patiebatur. Itaque parum est, quod pauperes omnes ad se confugientes, immo verius studiosissime a se conquisitos, omni ratione juvabat, quod iis non solum mensae reliquias, sed ipsum paratum sibi cibum, atque etiam labores manuum suarum largiebatur; quod aegrotos quoslibet invisere, eosque piis hortationibus assidueque officiis ac ministeriis reficere nunquam praetermittebat; quod carceribus inclusos solari, pascere, atque iis, vel iudicum clementiam, vel creditorum benignitatem conciliare curabat: Sed extant ad hunc usque diem eximiae ipsius charitatis perennia monumenta in publicis Hospitiis, pro infirmorum, aut peregrinorum perflugio, in Montibus Pietatis pro pauperum subsidio, per earum Regionum Civitates et Oppida, ipso potissimum hortante, promovente; accurante, erectis, dotatis, instructis.

Orationi, ac
divinorum
contemplationi
dedi-
tus.

Cum autem in assiduis huiusmodi praedicationis et beneficentiae operibus immensi essent ipsius labores, aequum profecto erat, ut congruam vicissini corpori animoque suo quietem et relaxationem non invideret. Hanc Joseph in religiosa Divinarum precum recitatione, ac potissimum in solitaria oratione, atque in rerum Coelestium meditatione capiebat; quarum amore, integras saepe noctes ante Crucifixi Domini fuit effligem insomnes ducebat; atque in ejus bonitatis sinu acquiescens, in immensae illius charitatis profundum se immergens, ipsi suam, ipsi Ecclesiae causam, ipsi laborum suorum fructum impense amanterque commendabat. Ad quem porro divinae amicitiae gradum JOSEPH evectus fuerit, tuto con-jicere licet ex singularibus donis, quibus glorificavit eum Deus in conspectu hominum; ut nimirum secreta cordium introspiceret, absentia, tamquam videns enunciaret, futura praediceret, naturae atque elementis mirabiliter imperaret. Quis autem valeat enarrare beatas illas communicationes ac spirituales delicias, quibus Omnipotens Deus fidelem Servum suum cumulare solebat? Satis haec manifeste apparebant ex frequentibus aspirationibus, affectibusque ardentissimis, quibus, in mediis etiam ministerii sui occupationibus, praegustatae sua-

vitatis memor, totus in Deum ferebatur; satis intimam illius animae unionem cum Deo testabatur imperturbabilis illa pax, quam secum et cum proximo in omni rerum vicissitudine constanter servabat.

Hanc pacem, quam Salvator Noster, sua morte nobis acquisitam, exemplis praeceptisque suis commendatam, veluti paternam haereditatem disciplinis suis reliquit, hanc JOSEPH in omnium Fidelium cordibus sedulo plantare curavit, in eaque potissimum evangelizanda prosperos atque mirabiles successus obtinuit. Ardebant eo saeculo inter finitimas praedictarum Regionum Civitates inimicitiae, inter familias discordiae, simultates et inimicitiae, inter plerosque Cives dissensiones et odia; indeque tumultus et rixae, frequentesque caedes et homicidia, cum populorum excidio, Deique offensa, in dies oriebantur. Hanc ergo veluti furentium leonum silvam ingressus JOSEPH, succinctus pectora baltheo charitatis, et calceatus pedes in praeparatione Evangelii pacis, fidei scutum, galeamque salutis assumens, et gladio spiritus, quod est Verbum Dei, instructus; tumentes undique iras compressit, odia restinxit, atque efferata dudum corda Christianae pacis suavitate demulsit; ut nova prorsus Religionis facies, novi populorum mores brevi tempore apparuerint; ipsi vero tamquam restitutori pacis, et fundatori publicae quietis, maxima apud homines parta gloria, majus autem praemium, pacificis a Deo promissum, in Coelis assertum fuerit.

Verum quo majorem adipiscendi Coelorum Regni securitatem Servo suo faceret Deus, permisit eum in tentationes varias incidere; gravissimasque persecutiones pro justitia perpeti; ut ipsius virtus per tribulationum ignem probata inveniretur in laudem et gloriam in die Domini Nostri Jesu Christi. Nam praeter immane supplicium, eidem Constantinopoli ab Infidelibus irrogatum, quum intra Palatii septa deprehensum, quo ad annunciandum Christi fidem penetraverat, sublimi e trabe ferreis uncis suspenderunt, atque, igne fumoque supposito pene suffocarunt; innumeras etiam ab improbis Christianis injurias atque molestias saepe sustinuit, dum pro suscepto sanctae praedicationis officio, hominum vitia viriliter oppugnans, atque ita pervicacium offensionem incurrens, verberibus saepe, et colaphis, et contumeliis impetitus, aliquando etiam in vitae

Pacificus.

Adversa patitur propter fidem, et justitiam.

discrimen adductus fuit. Quae tamen omnia, quum nec ipsius mansuetudinem neque constantiam loco demovere valuerint, totidem JOSEPHO gradus facta sunt ad coelestem triumphum, quem ipsi tandem a justo Judice tributum fuisse non est dubitandum.

Ipsius sancta
more, mira-
culis illu-
strata.

Id enim evincit ipsius pretiosa mors, quam apud oppidum Amatricis Reatinae Dioecesis, post diuturnam infirmitatem in pietatis, et patientiae exercitationibus transactam, anno aetatis suae quinquagesimo septimo, ab Incarnatione Domini MDCXII., placide obiit in osculo Domini; et manifeste ostendunt illustria signa atque miracula, quae ab Omnipotenti Deo, tum saepe JOSEPHO vivente, tum etiam in ipsa ejus morte, et post illam, edita fuerunt; inter quae id sane mirabile fuit, quod defuncti corpus assidua maceratione, ac morbi vi antea squallidum, inusitata coloris et speciei vetustate repente florere, et suavissimum odorem exhalare, coepit; intima vero ipsius viscera, medico cultro dissecta, nulla imbuta foece, sed lacteo quodam humore tota redundare reperta sunt. Innumeras vero gratias, ad JOSEPHI invocationem a Deo se obtinuisse testati sunt Fideles, qui ad ipsius funus undique frequentes convenerunt, propter conceptam de ipsius sanctitate opinionem; qua etiam impellente, JOSEPHI Cives, post aliquot annos, pium illud facinus audacter perpetrarunt, ut nocte quadam, occasione data, ad Amatricis oppidum accedentes, venerandum ipsius corpus asportarent, et Leonissam deferrent; firma spe ducti, magnum sibi adversus ingruentes calamitates in illius possessione, ac Servi Dei patrocinio praesidium fore.

Series actio-
rum in causa
ipsius Beati-
ficationis.

Cumque ad legitimum instruendum iudicium de ipsius Beatificatione et Canonizatione, nihil deesset eorum, quae per Sacrorum Canonum et Constitutionum Apostolicarum Decreta requiruntur; nonnulli primum Processus a Locorum Ordinariis constructi, mox etiam alii Apostolica Auctoritate confecti fuerunt, ex quibus desumptae sunt tum Virtutum Theologalium et Cardinalium, iisque adnexarum, quae in JOSEPHO emicuerunt, tum etiam Miraculorum, ejus intercessione a Deo editorum, plenissimae probationes; quibus per Dilectos Filios Consultores Congregationis Sacrorum Rituum, deinde per Ven. Fratres Nostros S. R. E. Cardinales eidem Congregationi praepositos, mature et ex ordine discussis, sanctae

memoriae Praedecessor Noster Clemens Papa XII. auditis eorum consiliis; die XV. Julii Anni MDCCXXXIV. definivit, *Constare de JOSEPHI Virtutibus in gradu heroico*; ac similiter triennio post, die nempe VIII. Junii Anni MDCCXXXVII. de duobus Miraculis constare decrevit; nimirum de puero, qui a nativitate palpebras inter se adeo junctas habebat, ut lucis usura ipsi perpetuo interclusa judicaretur; implorata vero super eum JOSEPHI ope, oculos statim aperuit, perfectumque visionis sensum deinceps obtinuit; deque Josepho Novello, qui quum gravissimo vulnere in genu sauciatus fuisset, invocato Servi Dei nomine momento temporis sanatus fuit. Et consequenter, de ipsius pariter Congregationis consilio, idem Praedecessor ad publicum cultum JOSEPHO indulgendum progressus est; Qua de re expeditis Apostolicis Literis die XIX. ejusdem mensis et anni, ejus Beatificationis Solemnia in Basilica Lateranensi celebrata fuerunt, aliaque religiosi cultus obsequia, ad formam Indulgentiarum in iisdem Literis contentorum, ipsius B. Viri memoriae summa Fidelium studio fuerunt exhibita.

Approbantur
ipsius heroi-
cae virtutes.
Hic mira-
cula hic en-
unciata.

Beatificatio.

Altero autem biennio vix elapso, quum eidem Clementi Praedecessori pro parte Ministri Generalis Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, totius Religionis suae nomine, expositum fuisset, ipsius B. Viri Sanctitatem novis atque frequentibus Miraculis a Deo illustrari, communibusque Populorum Votis, atque etiam postulationibus clar. mem. Caroli VI. Hispaniarum Catholici et Romanorum Regis Imperatorem electi, nec non Carissimorum in Christo Filiorum Nostrorum Magnae Britanniae, Poloniae, atque Sardiniae Regum, aliorumque supremorum Principum et Magnatum, complurium praeterea S. R. E. Cardinalium, Antistitum, Ecclesiarum, atque Universitatum, expeti, ut de solempni ejusdem Beati Canonizatione, juxta Ritum et praxim Sanctae Romanae Ecclesiae tandem ageretur; placuit eidem Praedecessori, praefata Congregatione approbante, pro hujusmodi Causae reassumptione Commissionem signare, et compilationem novorum Processuum, super indicatis Miraculis post indultam JOSEPHO venerationem sequutis, auctoritate Apostolica, nonnullis Episcopis de more delegare.

Causa reassumitur.

Quorum Processuum validitate approbata, Nobis jam Dei voluntate in Petri Cathedra se-

Nova mira-
cula exami-
nantur et
approbantur.

dentibus, sex potissimum Miracula in praefata Sacrorum Rituum Congregatione iteratis vicibus rite discussa fuerunt, de quibus, postquam Nos ipsi suffragia Consultorum perlegimus, et Cardinalium praedictorum consilia audivimus in Congregatione Generali coram Nobis habita die XXII. Septembris Anni MDCCXLIV., nihil Nos quidem tunc pronuntiavimus, sed invocato saepius Divini luminis adjutorio, novisque diligentis jussu Nostro peractis, ut quaedam tollerentur difficultates in animo Nostro subortae, dum interim privatis studiis rem totam ad summum judicii rigorem exigeremus, demum die prima Maji Anni MDCCXLV., in Festo Sanctorum Apostolorum Jacobi et Philippi, celebrata Missa in Basilica Lateranensi, publico Decreto edito, infrascripta duo Miracula tertii generis omni ex parte probata esse declaravimus.

Miraculum
I.

Primum est consolidatio crurium et femorum pueri Josephi Dionysii, qui inferiora hujusmodi membra adeo debilia et flaccida ab utero Matris attulerat, ut iis nullo modo corpus sustentare posset; quin immo quum eorum membrorum carnes, linteoli ritu, quaquaversum complicarentur, ossibus ea carere omnino putabantur: Hunc Mater biennii jam aetate nil proficientem ad Aram adduxit, sub qua BEATI JOSEPHI corpus requiescit; cumque Omnipotentem Deum pro deplorata filii sanitate per ipsius Beati merita cum lacrymis exorasset, exaudita est oratio ejus, ita ut puerum inde pedibus suis incedentem domum reduxerit.

Miraculum
II.

Alterum est sanatio Antoniae Moreliae, cui congesta tabes in sinistra thoracis regione interiora viscera adeo infecerat, ut licet Chirurgi manu externus tumori hiatus apertus fuerit, attamen non ex eo solum, sed saepe etiam ex aegrotantis ore, sanies mixta sanguine alternatim fluere perrexerit; assiduusque dolor eum tussi, et febris, hecticam Mulierem biennio toto afflictam detinuerit; vulnus autem contracto callo, in fistulam degeneraverit, ex qua spiritus per respirationem pectore exceptus adeo libere permeabat, ut aliquando candelae flammam extingueret. In hoc desperato valetudinis statu, quum oleo ex lampade ante corpus BEATI JOSEPHI ardente fistulae labia inuncta fuissent; unius noctis spatio fistula coaluit, abscessit febris, et dolor, tussis cessavit, color, viresque redierunt, atque inte-

gra, et perseverans valetudo. Mulieri est restituta.

His igitur probatis, quum in praefata Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis coacta die III. Augusti ejusdem Anni MDCCXLV., proposita fuerit quaestio an tuto procedi posset ad solemnem BEATI JOSEPHI Canonizationem, nemini dubium fuit, quin juxta praesim Apostolicae Sedis, et Praedecessorum Nostrorum Decreta, omnia jam ad hujusmodi effectum abunde suppeterent; Nosque ipsi demum die XVII. ejusdem mensis et anni, in anniversario assumptionis Nostrae, solemne Decretum edidimus de eadem Canonizatione, servatis servandis, quancumque peragenda.

Pro cujus decreti executione quum praedictorum supremorum Principum, et Antistitum, ac Populorum vota, dimissaeque Ordinis praedicti Fratrum Minorum Cappuccinorum preces, Nos urgere non desinerent; tandem communicato consilio cum universo Collegio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die XVIII. elapsi mensis Aprilis coram Nobis congregatorum eorumque assensu accepto; complures Ven. Fratres Archiepiscopos et Episcopos ex tota ferme Italia ad gravissimum consilium advocavimus; eorumque judicio totam hujus causae seriem, atque omnia, quae de virtutibus et miraculis BEATI JOSEPHI probata fuerant, tum oretenus in Consistorio publico coram Nobis habito, in quo Dilectus Filius Philippus Maria Pirellius Aulae Nostrae Consistorialis Advocatus ipsius Beati Causam peroravit, tum etiam in scriptis exponi mandavimus; tradita nempe singulis distincta praemissorum omnium relatione, ex authenticis monumentis praefatae Congregationis Sacrorum Rituum religiose desumpta. Quibus praemissis, aliud Consistorium die XIII. labentis mensis Junii coegimus, in quo, praeter Ven. Fratres Nostros S. R. E. Cardinales, praedictos quoque Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos in Romana Curia praesentes sedere jussimus, atque adstantibus Apostolicae Sedis Notariis, et duobus antiquioribus Causarum Palatii Nostri Auditoribus, super expetita BEATI JOSEPHI praedicti Canonizatione sententias dicere. Cumque omnes ad unum pro suprema ipsius Beati glorificatione non assensum modo suum, solidis rationibus confirmatum, sed enixa etiam studia et vota sua declarassent; Nos quidem ea de re a praedictis Apostolicae

Decretum de tuto progressu ad Canonizationem.

Consistorium secretum.

Consistorium publicum.

Cardinalium, et Episcoporum sententiae in Consistorio semipublico.

Sedis Notariis publica Instrumenta confici, ac praeterea prolatorum suffragiorum exempla a singulis subscripta colligi, et in Tabularium Ecclesiae Romanae inferri mandavimus; verumtamen antequam ad ferendam hujusmodi definitivam sententiam adduceremur, indictis per Urbem generalium jejuniorum diebus, designatisque ad supplicationes Ecclesiis, cum Indulgentia ab iis consequenda, qui suas cum Nostris obsecrationibus jungerent, publicas Ecclesiae preces apud Deum Patrem luminum interponere curavimus, ut ad dirigendos sensus Nostros juxta viam suam, gratiae suae auxilium Nobis non denegaret.

Solemnia Canonizationis.

Tandem hac die, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli triumphis decorata, in Basilica Vaticana, ad quam solemniter Nos praecesserunt omnes Clerici Saecularis et Regularis Ordines, omnia Magistratuum et Officialium Romanae Curiae Collegia, cum praedictis Ven. Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, Ecclesiasticum conventum celebrantes, antequam sacra mysteria conficeremus, exhibitis Nobis iterum iterumque a Dilecto Filio Nostro Joachimo Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbytero S. R. E. Cardinali Portocarrero nuncupato, per organum Dilecti Filii Virgilii Montecatini Consistorialis Aulæ Nostrae Advocati, praedictorum Christianorum Principum, Ecclesiarum, et Populorum postulationibus, ac votis pro ipsius BEATI JOSEPHI A LEONISSA, quemadmodum etiam pro Beatorum Fidelis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, et Catharinae de Ricciis solemniter Canonizatione, implorata prius Coelestium Spirituum, et Sanctorum omnium intercessione, atque invocato Paraclyto Spiritu, ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae, et Christianae Religionis augmentum, ac de concessa humilitati Nostrae Apostolicae auctoritatis plenitudine, ipsum B. JOSEPHUM Ordinis Minorum Cappuccinorum Sacerdotem, omnium Christianarum virtutum laude, plurimorumque miraculorum gloria, maturo Nostro, et adstantium Fratrum Nostrorum iudicio cumulatissimum, una cum praefatis Fidelis, Camillo, Petro, et Catharina, Sanctum esse decrevimus, et definivimus, ac Sanctorum Catalogo adscripsimus, ejusque memoriam, quam in subsequuta Missae celebratione Nos ipsi solemniter venerati sumus, ab universa Ecclesia

quotannis die IV. Februarii religiose coli mandavimus; in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Omnibus quoque Christifidelibus ad tantae solemnitatis celebritatem congregatis, Plenariam: his vero, qui singulis annis, praedicta die, ad ejusdem Sancti Corpus venerandum accessissent, septem annorum et totidem quadragenarum Indulgentiam, in forma Ecclesiae consueta, misericorditer in Domino largiti fuimus.

Indulgentiae.

Gaudeant igitur in Domino universae familiae gentium, in vocibus exultationis jubilent Deo, qui Ecclesiam suam perpetua miseratione custodiens, praeclaris eam Sanctorum exemplis quotidie instruere, meritis atque praesidiis roborare non desinit; ut quibus per Filium suum sanctissima vitae documenta tradidit, amplissimamque Coelestis Regni haereditatem promisit, iisdem per Sanctos suos, nova ad currendam salutis viam incitamenta, novam semper attingendae metae fiduciam praebeat; ipso adjuvante et donante, qui est justitia, et sanctificatio, et redemptio Nostra; qui cum Patre, et Spiritu Sancto vivit et regnat in saecula saeculorum.

Ut autem praemissa omnia ad universae per Orbem Ecclesiae notitiam perducantur, eorumque memoriam perpetuis futuris temporibus, ad Dei gloriam, et Fidelium eruditionem, indeficiens perseveret; nos ea praesentibus Apostolicis Literis complecti et roborare volumus, mandantes, ut harum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem ab omnibus fides habeatur, quae ipsis praesentibus adhiberentur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Fides habenda Transumptis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 29. Junii 1746.

† Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae
Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien. et Veliternen. Card.

- † *Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.*
 † *Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.*
 † *Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra, Major Poenitentiarius.*
 † *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*
 † *Ego J. Episcopus Tusculanus Card. Accorambonus.*
 † *Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.*
 †
 †
 †
 †
 †
 † *Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.*
 †
 †
 †
 † *Ego F. Tit. S. Mariae Transtyberim Presbyter Card. Burghesius.*
 † *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Presbyter Card. Gentili.*
 † *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri et Martini Presbyter Card. Guadagni.*
 †
 † *Ego D. Tit. Basilicae SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
 † *Ego J. B. Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter Card. Spinula.*
 †
 †
 †
 †
 † *Ego R. Tit. S. Sabinae Presbyter Card. de Ilcio.*
 †
 †
 † *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
 † *Ego S. Tit. S. Priscae Presbyter Card. Valenti.*
 †
 † *Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.*
 †
 †
 † *Ego C. A. Tit. S. Mariae de Pace Presbyter Card. Cavalchini.*
 †
 †
- † *Ego F. Tit. S. Pancratii Presbyter Card. Lantes.*
 †
 †
 † *Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter Card. de Ricciis.*
 † *Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.*
 †
 † *Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.*
 † *Ego F. Tituli S. Matthaei in Merulana Presbyter Card. Tamburini.*
 † *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besotius.*
 †
 †
 †
 †
 †
 †
 †
 † *Ego Alexander S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Albanus.*
 † *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
 † *Ego Agapitus S. Agathae Diaconus Cardinalis Mosca.*
 †
 †
 † *Ego C. S. Mariae in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
 † *Ego M. SS. Cosmae et Damiani Diaconus Card. Bolognettus.*
 † *Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.*
 † *Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.*
 † *Ego A. S. Mariae in Aquiro Diaconus Card. Tanari.*
 † *Ego H. S. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.*
 † *Ego D. SS. Viti et Modesti Diaconus Card. Ursinus.*
 †
 † *D. Card. Passioneus.*
 † *J. Datarius.*
 † *VISA DE CURIA.*
 † *J. C. Boschi.* † *J. B. Eugenius.*
 † *Loco † Plumbi.*
 † *Registrata in Secretaria Brevium.*

XVI.

CANONIZATIO

BEATÆ CATHARINÆ DE RICCIIS Florentinæ
Monialis Professæ Ordinis Prædicatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ad nuptiale convivium, quod Rex Coelestis præparavit Filio suo, ad quod non cessat ab origine mundi humanas animas invitare, donec Electorum numerus impleatur, omnes quidem virtutes, quibus, electæ Sponsæ tamquam dotali censu ditantur, ingressum atque aditum parant; sed virginalis potissimum corporis animique puritas adeo facilis accessus præstare consuevit, ut qui casti sunt corpore et spiritu, interdum, etiam ante statutum sponsalium diem, ad ipsa nuptialia gaudia introduci contingat, nimirum talibus tantisque de Coelo favoribus, in hujus vitæ exilio adhuc degentes, cumulari, ut jam fere ad perfectam cum Sponso unionem in antecessum pervenisse videantur. Hoc est fortasse, quod Nobis innuunt prudentes illæ Virgines, de quibus in Evangelica Parabola legimus, quod, licet ipsæ tunc Sponsi thalamo destinatae non essent, attamen, quum studio pervigiles, et cum ornatis ardentibusque lampadibus, et vasis oleo plenis, inventæ fuerint, adveniente Sponso, intraverunt cum eo ad nuptias; ut scilicet, pro earum captu, ineffabiles illas prægustarent delicias, quibus felices demum animæ compotes erunt, quum post expletam mortalis vitæ peregrinationem, in Templum Regis, in Sanctuarium Dei, cum lætitia et exultatione adducentur. Hoc satis aperte declaravit ipse Dominus Jesus, qui in diebus carnis suæ, Discipulum illum Virginitatis candore præstantem, præ cæteris omnibus, quos amicos suos appellavit, singularibus charitatis significationibus est prosequutus; eidemque postea secreta coelestia revelavit. Hoc sæpe deinceps in pluribus Sanctis utriusque sexus Virginibus demonstravit. Hoc denique recentius ostendit in B. CATHARINÆ Virgine Ordinis Prædicatorum Moniali, in cujus innocentia ac puritate ita sibi complacuit Sponsus virgo, et Virginis Filius, ut eam ad sublimissimum perfectionis culmen evectam, ac

Coelestium charismatum copia perfusam, ad intimam sui familiaritatem in Terris admiserit, et tandem suæ ipsius beatitudinis participationem in Coelis fecerit; ubi illam in sinu Dilecti certissime regnantem, et pro nobis assidue intercedentem, ab universa Ecclesia colendam ac venerandam esse (prævia virtutum ipsius, ac miraculorum in ejus gratiam a Deo editorum, cognitione, ac juridica approbatione) de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia congregatorum, consilio et assensu, auctoritate Apostolica nuper definiendo declaravimus, ac statuimus.

Florentiæ clarissima Italiæ Urbe, ex Nobili Familia de Ricciis anno MDXXII. ortum habuit CATHARINA, quam parentes in Baptismate Alexandram nuncuparunt. Porro ad quam excelsum Sanctitatis apicem provecturus eam esset Omnipotens Deus, cito demonstravit præveniendū illam in benedictionibus dulcedinis, ut, quum ab ipsa puerili ætate sublimibus mentis illustrationibus, atque ineffabili cordis suavitate, in sanctæ orationis exercitio, atque in cæteris pietatis officiis exequendis, frequenter completa fuerit, jam tunc mundana gaudia despiciere, et ad coelestia ex animo aspirare assueverit. Itaque quum ad firmiorem ætatem pervenisset, et claustralis vitæ bona, in Monasterio primum S. Petri de Monticulis prope Florentiam, tum in alio S. Vincenii in Civitate Pratensi, prægustasset; frustra deinde Pater sæcularium nuptiarum splendorem et comoda ipsi proposuit, quæ in odorem Coelestis Sponsi currens, numquam quievit, donec ei tandem permissum fuit ad prædicti Pratensis Monasterii solitudinem convolare, ibique Deo, sub regula S. Dominici, perpetuo se addicere.

S. Catharinæ
ortus et primordia.

Religionem
ingreditur.

Angelicam vivendi rationem statim a Tyrocinio exorsa, quum se in omni virtutum genere universæ Societati magnopere probasset, summo Sororum studio, ad Religiosam Professionem admissa fuit, quamvis ipsa præ animi demissione rejiciendam se fore pertimesceret. Perfectissima fuit CATHARINÆ obedientia, difficilioribus licet experimentis probata; absolutissima Regularis disciplinae custodia; alacris in abjectis quibusque ministeriis obeundis promptitudo; admirabilis modestia; atque ab omni re, quæ ipsius animæ puritatem quoquo modo obfuscare aut obnubilare

posset, summa aversio; assidua vero unio cum Deo, ad cuius honorem omnia sua dicta, et facta fideliter dirigebat.

Monasterii
perpetuum
regimen ob-
tinet.

Tanta vero illius virtutum admiratio in Monialium animis excitata fuit, ut eam vix quintum aetatis lustrum egressam, unanimi consensu, totius Monasterii moderatricem elegerint; idque munus deinceps eidem, quantumvis invitae, atque obediendi magis, quam imperandi cupidae, ad annos quadraginta duos, in omnem scilicet ipsius vitam, prorogaverint. Nihil enim in ea desiderandum sibi esse intellegebant, sive ad rectitudinem atque prudentiam, sive ad vigilantiam et sollicitudinem, sive ad caritatem et comitatem, sive ad religionis et pietatis fovendae studium, sive ad exemplum. Illam sibi ducem atque hortatricem ad spirituales profectus, illam in omni officio magistram, in omni rerum vicissitudine matrem amantissimam experiebantur, plenoque obsequio colebant, et sincero amoris affectu complectebantur. Ipsa vero ad innumeras curas, quas pro commisso sibi regimine gerebat, hoc etiam sollicitudinis addebat genus, ut abjectissima magisque laboriosa ministeria sibi reservando, eaque continenter exercendo, impositam sibi auctoritatis et elationis speciem aliqua saltem ratione extenuaret; simulque ut animum suum, multiplicatis atque protractis orationis temporibus, arctius cum Deo conjungeret; ne forte, inter advocantium negotiorum occupationes, Divinae charitatis ignis in ejus sinu tepesceret.

Perfectioni
studet.

Qua sane in re votis suis fraudata non est piissima Virgo; sed per sui ipsius contemptum in Dei amore quotidie crescens, atque ex hoc ipso in sui abnegatione magis proficiens, ad eam brevi pervenit Christianarum Virtutum perfectionem, quam per legitimas plenissimasque probationes rite demonstratam, et manifestis Divinae Omnipotentiae signis atque miraculis comprobata, solemniter Ecclesiae vocabulo, Sanctitatem appellamus. Quae quum sit omnium Christianarum Virtutum in gradu heroico, pro cuiusque status et vitae ratione plenissima complexio, perfectumque includat implementum Divinorum praeceptorum et consiliorum, quae ad stabiliendam in credentium cordibus Dei et proximi dilectionem, et ad destruendum humanae cupiditatis regnum, a Coelesti Legislatore tradita fuerunt; juvat hic ex praeclaris CATHARINAE operibus aliqua

commemorare, ex quibus demonstrata illius habituali in Deum charitate, in proximos misericordia, in semetipsam severitate, de reliquis etiam virtutibus, quibus eam cumulate praeditam fuisse compertum habemus, cuilibet liceat conjectari.

Divino am-
re flagrabat

Sapientiae Coelestis incensa studio, unum sibi proposuit, cui prae caeteris vacaret. Librum, unum, quod sequeretur, exemplar: Jesum Christum, et hunc crucifixum: Quem oculis cordis jugiter aspiciendo, quem dies noctesque contemplando, adeo in illius amorem exarsit, ut nihil extra eum cogitare, nil nisi de ipso loqui, nihil, quod pro ipso et secundum ipsum non esset, agere posse videretur. Nulla res erat, nulla ejus vitae actio, quae non statim ipsam ad recordationem Dei, tamquam primae originis, et finis omnium, revocaret; ejusque memoriae dulcedine percussam, ad ferventissimas adspirationes, in inflammata suspiria, ad subita etiam animi deliquia compelleret. Indignam se prorsus esse aiebat, quae Divini amoris igne accenderetur; verumtamen, si ab ejus veluti vitali flamma destitui se forte contingeret, animam vitamque suam illico defecturam fore profitebatur. Quod si in communibus vitae actionibus Deo suo ita adhaerebat, ut ab eo divelli non posset; quanto magis necesse est intimam fuisse unionem, qua illius spiritus Coelesti Sponso, in oratione, ac mysteriorum et virtutum ejus contemplatione, jungebatur. Tunc videre erat CATHARINAM extra se raptam, totamque in Deo absorptam, non solum spiritualium animae facultatum, sed etiam corporeorum sensuum commercium cum creatis omnibus rebus abrumpere, ac multas saepe horas, aliquando etiam integros dies in extasi perseverare. Illud vero prae omnibus admirabile fuit, quod meditatio passionum Christi in ea operabatur; dum ipsam in imaginem et similitudinem patientis Sponsi interiorius exteriusque transformans, illius dolores jam alte animo insculptos, corporis quoque motibus exprimere cogebat; ita ut singulis hebdomadibus, a meridie Ferae quintae usque ad horam nonam Ferae sextae a sensibus abstracta, totam feralis Tragediae seriem ordinate ad vivum repraesentaret. Quis autem vel mentem assequi valeat uberrimas consolationes, quibus CATHARINAE cor in Eucharistici panis sumptione perfundebatur? Tunc fiebat super eam manus Domini, et Gloria Domini in eam de-

scendens, clarissimae lucis radios, adstantium quoque oculis perspicuos, ex ipsius corpore undequaque spargebat: aliquando etiam ipsum ejus corpus a terra elevabat, ac diu in aere pendens, multis inspectantibus, sustinebat. Hinc minime mirum, si pia Virgo Coelestium Virtutum formam ex adeo intima Sponsi consuetudine in se recipiens, eam in suis moribus, tamquam in speculi nitore, exhibebat; ac ferventissimo divinae gloriae zelo flagrans, tam subjectas sibi Virgines, quam obvios quosque fideles, ad amorem Dei inflammare, ad virtutem excitare curabat.

Proximos
omnes chari-
tate comple-
ctitur.

Qua in re cum ipsius Dei gloriam prae oculis praecipue habebat, tum etiam, pro ingenti sua in proximos charitate, ipsorum aeternam salutem magnopere spectabat. Hoc erat sane potissimum argumentum perfectae dilectionis, qua omnes vocationis suae consortes prosequeretur; dum scilicet Dei cultum, Religionis fervorem, virtutum omnium studium in ipsis fovere atque amplificare omni ope satagebat. Sed nec in reliqua officii sui administratione, minora ipsis maternae pietatis studia impendebat. Summa enim erat, et jugis CATHARINAE sollicitudo, ne quid concredito sibi gregi deesset, sive ad innocentiae custodiam, sive ad morum disciplinam, sive ad animorum quietem et tranquillitatem, sive ad temporalis vitae subsidia, et corporum incolumitatem. Si quae vero ex Sororibus in morbum incidisset, ejus peculiarem curam, eique inserviendi onus sibi sumebat; ipsi dies noctesque adstare, omniaque Christianae charitatis officia praestare gaudebat. Denique in mortis agone constitutas apud Deum juvare, earumque animas in manus Sponsi, e quibus Adversarius eas rapere non auderet, commendare, et pro viribus asserere nitebatur.

Neque tamen angustis Monasterii sui finibus contineri potuit ipsius charitatis amplitudo; sed quum ad omnes ubique terrarum homines dilataretur cor ejus, pro omnium salute impetranda, assiduas suas, et Sororum preces, et voluntarios etiam corporis sui cruciatus, seque totam Omnipotentem Deo, veluti Hostiam pacificam, in unionem Sacrificii Redemptionis humanae, sine intermissione offerebat. Quin etiam ad sublevandas pauperum, et calamitosorum omnium aerumnas, quod ipsa per se praestare non poterat, id, excitata suis hortationibus ditiorum charitate, assecuta fuit, ut

immensa pecuniarum vis per totam Hetruriam alendis egenis, excipiendis aegrotis, viduis, orphanis, et senibus sustentandis, virginibus collocandis erogaretur. Denique ad purgantis Ecclesiae levamen non minori studio intenta, multiplicabat in eum finem suas preces, et lacrymas, jejunia, aliasque carnis suae afflictationes; ut Divinae Justitiae pro animabus adhuc in captivitate detentis satisfacere mereretur.

Quae omnia quum clare pateat non sine praevia sui ipsius abnegatione a CATHARINA effici potuisse, silentio tamen praetereunda non sunt, quae de admirabili ipsius poenitentia et mortificatione juridice cognovimus. Sane quum semel Mundo, et Satanae per ipsam religiosae vitae professionem omnino renunciasset, adversus carnem suam, quam ipsi datum non fuerat una cum aliis rebus relinquere, perpetuum bellum gerendum sibi esse duxit. Itaque asperrimis flagellis instructa, ciliciis, aliisque tormentorum instrumentis onusta, frigore, inedia, vigiliis, omnique cruciatuum genere, virginale corpusculum assidue divexare et conterere non destitit; nec umquam per quadraginta et octo annos, quos in Religione transegit, carnem aut ova gustavit, sed solo plerumque pane et aqua victitare consuevit. Et tamen patiendi adhuc cupida, pro suorum et alienorum peccatorum expiatione, Dominum saepe oravit, ut se morborum, ac dolorum vi amplius probare, et ad vivum urere vellet: idque suis precibus omnia exorantibus consecutam fuisse dicendum est; cum Medici saepe affirmaverint, praeter naturam omnino esse gravissimos morbos, et acerbissimos dolores, quibus Ancilla Dei mirum in modum torquebatur.

Quod si tali in re, quae ad illius cruciatum tendebat, Coelestis Sponsus Dilectae suae preces audire non renuit; minime putandum est, ipsum, qui totius consolationis fons est et origo, CATHARINAM in angoribus et desolationibus desertam voluisse; quique justo suo Job, pro infortuniis patienter toleratis, aequissimo et clementissimo iudicio, omnium amissorum bonorum duplicia reddidit, non huic innocentissimae Virgini tribuisse, ut secundum multitudinem dolorum, quos vel libenter sustinuit, vel ipsa sibi sponte irrogavit sanctorum solatia gaudiorum ipsius animam laetificaverit.

Itaque pro hujusmodi poenarum acerbitate; ipsius spiritum ineffabilibus delectationibus,

Poenitentiae
rigores in se
ipsam exer-
cet.

Spirituali-
bus deliciis
cumulatur.

quae in dextera ejus sunt, adimplevit; effusa scilicet in eam lucis et veritatis suae communicatione, quae ad sublimiorum veritatum cognitionem, ad intelligenda Divinorum Mysteriorum arcana ipsam deduxit; et accensa in ejus pectore beatissima charitatis suae flamma, cujus incendii vi, ac suavitate ipsius cor, tamquam cera liquescens, deficiebat in Deum salutare suum.

Quamvis autem sanctarum animarum gloria omnis, in hac quidem vita plerumque ab intus, in altera vero adeo supra humanum captum posita sit, ut de ea vere dicatur, quod nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quae praeparavit Deus diligentibus se; voluit tamen Omnipotens Dominus, sive ad manifestandas divitias gratiae suae, sive ad eruditionem nostram, tam insignium charismatum largitione CATHARINAM in terris adhuc viventem illustrare, ut omnibus liceret ex his arguere, quantam Gloruae celsitudinem in aeterna Beatitudinis sede eidem conferre decrevisset.

Miraculorum gloria claret.

Ad comprobendam siquidem atque juvenandam sinceram ipsius charitatem, qua afflictis opem ferre, omnibusque prodesse summopere cupiebat, dedit ei Dominus potestatem faciendi mirabilia, in instantaneis morborum depulsionibus, in rerum multiplicatione, aliisque signis atque prodigiis, quae supra omnem naturae vim frequenter operabatur: praeterea dedit ei spiritum prophetiae, quo sive ad proximorum correctionem, sive ad cautelam, sive ad consolationem, futura praevideret, absentia conspiceret, et cordium secreta dignosceret.

Coelestibus favoribus et donis locupletatur.

Amoris vero magnitudinem, quo Deum ipsum ex toto corde, ex tota mente, ex omnibus viribus suis diligebat, ipse vicissim praeclaris bonitatis suae significationibus abunde rependit. Saepe etenim ipse Rex Gloruae, in quem desiderant Angeli prospicere, corporali specie se illi videndum exhibuit, dulcissimosque cum illa sermones miscuit: aliquando idem Dominus Jesus sub specie Pueruli a Matre Virgine Angelorum Regina in ipsius ulnis est reclinatus: aliquando ejusdem Imago Cruci affixa, revulsis a trunco brachiis, mirabilibus eam beavit amplexibus. Denique ipsam in fide et charitate sibi sponsatam fulgido ornatu, ac pretiosissimis monilibus de thesauris suis decoravit. Illius enim lateri, ac manibus pedibusque sacra clavorum suorum, et lanceae

stigmata sanguine rubentia insculpsit; spineum diadema capiti imposuit; humeris vero vestigia Crucis profunde impressit. Utque magis ostenderet quanta esset inter se et CATHARINAM, spirituum, et voluntatum conjunctio, illustre signum posuit in faciem ejus, ipsam aliquando in vivam sui vultus imagine et similitudinem transformans, ut qui CATHARINAM vidisset, ipsum Filium Dei et Filium hominis videre se existimaret.

Multimodo probatur.

Tantam sanctitatem, tantis illustratam prodigiis, voluit Deus ad sui Gloriam, et ad posterorum fidem, per omnia probationum genera, in summa certitudinis luce collocari: Probata est contradictionibus obloquentium, et calumniantium vituperationibus. Probata est admirantium laudibus et praedicationibus, clarissimaeque fama, quae non modo per Hetruriam, sed per alias quoque Italiae Regiones, ac demum per universam Europam longe lateque diffusa, incredibilem ad ipsam traxit hominum multitudinem ex omni conditione, etiam Regia, ex omni sexu, atque aetate; qui ad petenda consilia, ad beneficia vel spiritualia vel temporalia obtinenda, ad magnificandum Deum in mirabilibus ejus, undique ad eam confluebant. Verum ipsa CATHARINAE virtus, inter tam diversa hominum judicia, sese luculentissime probavit; tum scilicet perpetuo, atque constanti innocentiae, et sanctitatis tenore, tum singulari potissimum humilitate, qua, et obtrectantium malignitatem, et mundanorum plausuum vanitatem aequae superavit; ut toto ipsius vitae cursu, per gloriam et ignominiam, per infamiam et bonam famam, ipsius securam conscientiam, solidamque pietatem nec laudes instarint, nec opprobria defatigaverint.

In humilitate constans perseverat.

In omnibus enim collatis sibi muneribus non suam, sed Donatoris excellentiam agnoscens, seque Divinorum beneficiorum indignam ex animo reputans, nihil in vulgus prodire volebat, quod aliquo modo in sui gloriam cedere posset. Quare cum cognovisset volumen quoddam rerum a se gestarum, et Coelestium donorum, quibus a Deo quotidie cumulabatur, penes Moniales asservari, ab aliqua ex ipsis conscriptum; cumque frustra orando, et obsecrando cum iis egisset, ut hujusmodi volumen conscissum flammis traderetur, ipsa denique illud fortuito repertum, statim in ignem conjecit. Quod si nihilominus ipsamet arcanas

Divinae bonitatis communicationes, in Oratione potissimum sibi impertitas; cuidam ex Sororibus fideliter enarravit; id nonnisi eadem humilitate impellente, et invito prorsus animo, praestitit; ne scilicet imperio Confessarii, qui id ad multa expedire prudenter in Domino iudicavit, ulla in re quantumvis ardua refragaretur. Cum vero, ex ostensione virtutum atque signorum, quae Deus in ipsa, et per ipsam operabatur, et quorum causa frequens erat hominum ad Monasterium accessus, vel religiosam sanctae societatis quietem turbari posse metueret; vel pro se ipsa formidaret, ne forte in superbiae vitium declinans, inde fieret immunda vanitas, unde videbatur virtute clarescere; non destitit Sponsum rogare atque orare, ut Divinis suis muneribus modum imponere, vel saltem ea mortalium oculis occultare dignaretur; donec sua humilitate ac perseverantia, quod postulabat, obtinuit.

Ex hac ipsa perseveranti humilitate, Viri pietate et doctrina praecipui veram minimeque fucata CATHARINAE virtutem agnoverunt, et tamquam ad Lapidem Lydium comprobaverunt; tum scilicet ipsius Ordinis Superiores, qui non semel de illius spiritu experimenta sibi capienda esse duxerunt; tum etiam insignes Ecclesiarum Praesules, inter quos Robertus olim hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Poccius nuncupatus, Episcopus Pistoriensis, qui de mandato felicitis recordationis Pauli Papae III. Praedecessoris Nostri, cum aliis probatissimis Viris, ad praefatum Monasterium se contulit, ut tam evulgatam sanctitatem ad rigidum examen revocaret; Michael item Cardinalis Alexandrinus nuncupatus, qui a Sancto Pio Papa V. ipsius Avunculo, et Nostro pariter Praedecessore, ad gravissima hujus Apostolicae Sedis, totiusque Christianae Reipublicae negotia tractanda Legatus missus, CATHARINAE monita et consilia expetenda sibi esse censuit; aliique praeterea sapientissimi Antistites, et ejusdem S. R. E. Cardinales, praesertim Marcellus Cervinius, Hippolytus Aldobrandinus, et Julius Mediceus, quos ad hanc Petri Cathedram deinde evectos, inter Venerabiles Praedecessores Nostros numeramus: quique omnes illius perspectae sanctitatis, quadam veluti conclamatione, testimonium dederunt. Istorum gravissimis judiciis magnum auctoritatis pondus accedit ex singulari existimatione, qua S. Philippus Nerius, tunc

in humanis agens, CATHARINAM est prosecutus, cujus etiam spirituales amicitiam ac litterarum commercium, Deo inspirante expetivit; et aliquando in extasim raptus, quod illi pariter familiare fuit, cum ipse Romae degeret, CATHARINAM in suo Monasterio Prati commorantem, coram Deo, communi nimirum ipsorum amicitiae nexu, longo tempore est allocutus; quemadmodum felic. record. Urbanus Papa VIII. in suis Apostolicis Literis super ejusdem Sancti Philippi Canonizatione a Gregorio XV. antea facta editis, testatum reliquit.

Denique anno ipsius aetatis sexagesimo sexto, religiosae Professionis quadagesimo octavo, cum tempus advenisset migrandi ex hac vita ad Sponsum, qui charitate perpetua dilexit eam, in extrema ipsius infirmitate, nil, nisi illustre et sanctimonia plenum apparuit. Si quidem Ecclesiae Sacramenta summo pietatis et religionis sensu petiit atque suscepit; sanctissima Sororibus monita de omnibus vocationis earum officiis reliquit; morbi dolores invicta patientia toleravit; atque in Crucifixi amoris sui contemplatione usque ad extremum spiritum defixa permansit; tandemque inter Angelorum concentus, quos etiam ab adstantibus Monialibus audiri Deus voluit, purissimam animam Deo reddidit, die 11. Februarii anno Domini MDLXXXIX.

Sancta Maria Magdalena de Pazzis, tunc temporis Florentiae vivens, festivum CATHARINAE ingressum in Coelestem Hierusalem, et exultantes de ipsius triumpho Beatorum Spirituum choros, in mentis excessu spectavit. Communis autem, quae invaluerat, de ipsius sanctitate opinio, ingentem populi frequentiam ad ejus funus celebrandum adduxit. Utque deinceps ipsius Sepulchrum magno in honore haberetur, in causa fuerunt crebra beneficia, et miracula, quae plerique a Deo, per ipsius merita, se obtinuisse testabantur.

Illius denique Sanctitatem extra omnem dubitationis aleam constituunt juridicae probationes, quae tam super ipsius heroicis virtutibus, quam super miraculis ad illius invocationem a Deo patratas, Episcopali primum auctoritate, mox etiam Apostolicae Sedis delegatione collectae, et apud hanc Sanctam Sedem diu et mature discussae, firmissima Nobis fundamenta suppeditarunt, ut definitive tandem super ea pronunciaremus, et CATHARINAE

Ejusdem
pretiosa
mors.

Et sanctitas
fama post
obitum.

De Cathari-
nae sanctita-
te testimo-
nia.

nomen atque memoriam Sanctarum Virginum Catalogo solemniter adscriberemus.

Actorum series in ipsius Causa.

Primum iudicium super praemissis omnibus, ante Urbani Papae VIII. Decreta, peractum fuit ab Auditoribus Causarum Palatii Apostolici, qui et Processuum validitatem; et virtutum excellentiam, et miraculorum veritatem gravitatemque comprobarunt. Antequam vero horum cognitio a S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis assumeretur, alterum institutum fuit iudicium super huiusmodi Decretorum, a praefato Urbano Praedecessore interim editorum, observantia, de qua primo quidem Episcopus Pistoriensis anno MDCLXXV., mox etiam praedicta Sacrorum Rituum Congregatio anno MDCLXXIX., ac, de ipsius consilio, sanmem. Praedecessor Noster Innocentius Papa XI., plenissime constare decreverunt.

Approbatio virtutum.

Instaurato demum ante hos triginta annos in praefata Congregatione Sacrorum Rituum novo CATHARINÆ virtutum examinae; Nobis tunc in minoribus Promotoris Fidei munus gerentibus, omnibusque plene, ac severe discussis, tandem a pie memoriae Praedecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. die VII. Martii anni MDCCXXVII. de iisdem pariter constare decretum fuit. Duo vero miracula a simili record. Decessore Nostro Clemente Papa XII. die xxx. Apr. anni MDCCXXXIV., de ejusdem Congregationis consilio, approbata fuerunt: instantaneae nimirum sanationes, tam Sororis Catharinae de Bonsiis in eodem Monasterio S. Vincentii Professae, ab Aneurismate; quam Sororis Elisabeth Cherubinae Cattani in Monasterio S. Clarae praefatae Civitatis Pratenensis Monialis Conversae, ab Ischiade. Hinc idem Clemens Praedecessor, datis Apostolicis Literis in forma Brevis die 1. Octobris ejusdem anni, Beatae titulum, et honores CATHARINÆ tribui, ac deferri posse concessit.

Et miraculorum.

Beatificatio.

Causa reasumitur.

Cum vero deinceps accepisset, nova miracula, post indultam CATHARINÆ venerationem, ipsius intercessione a Deo edita esse: ad preces Catholicorum Principum et Populorum, complurium Antistitum, et universi Ordinis Fratrum Praedicatorum, quibus omnibus ipsius Beatae Canonizatio summopere cordi erat; novos super eisdem Processus auctoritate Apostolica confici mandavit. Quorum Processuum validitate approbata, Nos denique ad Petri Cathedram inscrutabili Dei iudicio interim eve-

cti, post accuratissimum Miraculorum in ipsis relatorum examen in praefata Sacrorum Rituum Congregatione de more peractum; visis, ac respective auditis in Congregatione Generali coram Nobis habita die XXIV. Martii anni MDCCXLIV., tam Consultorum, quam Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium eandem Congregationem constituentium suffragiis; totaque re privatis nostris studiis iterum discussa, atque uberioribus etiam documentis indubiam animo nostro fidem facientibus comprobata, tandem die XXVI. Maji ejusdem anni, in Festivitate S. Pilippi Nerii Confessoris, cui piam cum B. CATHARINA necessitudinem intercessisse supra narravimus, celebrata Missa ad Altare, sub quo ipsius Sancti Corpus requiescit, atque implorato Spiritus Sancti auxilio, infrascripta duo miracula auctoritate Apostolica approbavimus; et publicavimus.

Primum est secundi generis, nimirum absoluta, et perfecta sanatio Mariae Clementinae Staccioli puellae Florentinae ab inveterato, et exulcerato cancro in dextra mamilla; qui septem primo valvulis, seu cavitatibus, mox duabus hians, acerbissimis doloribus, et periculosis symptomatibus, octo annorum spatio eam excruciauit, nec ullis artis Medicae remediis sanari poterat, sed, invocata semel, et iterum B. CATHARINÆ ope, adhibitoque oleo ex lampade ante ipsius corpus ardente penitus evanuit. Alterum tertii generis obtentum fuit a Sorore Maria Magdalena Fabris moniali Professa Ordinis S. Dominici Augustae Vindelico-rum. Ea siquidem pertinaci Arthritide in inferioribus membris diu vexata, jamque omnino gradiendo impotens, dum, ob decretam ab Apostolica Sede ejusdem CATHARINÆ Beatificationem, Hymnus pro gratiarum actione a Sororibus solemniter caneretur, ipsius BEATÆ meritis vehementer confisa, eamque enixe praecata, ad cantum Versiculi *Te ergo quaesumus*, sensit se a Deo repente sanatam, redditaeque sibi vires, et liberam incedendi facultatem, qua deinceps absque imminutione perfectissime usa est.

Miracula p. Canonizatio ne approbata.

Post haec, audito iterum praefatae Congregationis Generalis consilio, exoratoque privatim Deo Patre Luminum, die VI. Octobris praedicti anni decrevimus, jam nihil per consultissimas leges, et regulas eidem Congregationi Apostolica auctoritate praescriptas, desi-

Decretum tuto progressu ad Canonizationem

derandum superesse, quo ad solemnem ipsius B. CATHARINÆ Canonizationem servatis servandis quandocumque procedi posset.

Ad quam demum rite, recteque, juxta Sacrorum Canonum normam, et venerabilia Praedecessorum Nostrorum Instituta procedere volentes, universi primum Collegii Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilium exquisivimus; habito nempe Consistorio secreto die XVIII. elapsi mensis Aprilis, in quo Nos ipsi summam virtutum, et miraculorum B. CATHARINÆ, nec non seriem actorum in ejus causa juridice gestorum ipsis exposuimus: omnibusque adsentientibus, ut ad supremam gravissimo judicio manum imponendam progredieremur; complures Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos ex universa ferme Italia in Urbem acciri mandavimus; eos quoque, juxta morem Apostolicae Sedis, antequam definitivam hujusmodi sententiam proferremus, in consilium adhibiti.

Hi omnes necessariam causae totius cognitionem hauserunt, tum ex peroratione in Consistorio publico coram Nobis habita a Dilecto Filio Paulo Francisco Antamorio Nostrae Consistorialis Aulae Advocato; tum ex fideli relatione e monumentis saepedictae Congregationis Sacrorum Rituum desumpta, quae Typis impressa, omnibus, et singulis tradita fuit.

Quapropter coacto demum die XIV. labentis mensis Junii semipublico Consistorio, in quo praeter eosdem Fratres Nostros Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, omnes praeterea Patriarchae, Archiepiscopi, et Episcopi, qui jam tunc ad septuaginta fere hac ipsa de causa in Romana Curia praesentes aderant, sessionem habuerunt; factaque omnibus dicendae sententiae potestate; venerabilem hujusmodi Consacerdotum coronam summa consensione audivimus ad ejusdem praeclarae Virginis Canonizationem Nos adhortantem: qua de re omnium suffragia proprio singulorum chirographo subscripta colligi jussimus, in Tabulariis Ecclesiae Romanae perpetuo asservanda; mandantes Dilectis Filiis Apostolicarum Cerebmoniarum Magistris ibi de more adstantibus, ut, in absentia Notariorum Apostolicae Sedis, qui Protonotarii de numero Participantium nuncupantur, super hujusmodi solemnibus actibus publica Instrumenta, quotquot opus esset, conficere deberent.

Indicta itaque pro Canonizationis celebritate hodierna die Beatorum Apostolorum Petri et Pauli Martyriis consecrata, non omisimus interim in humilitate, et jejunio privatas nostras, et publicas Ecclesiae preces Deo Patri offerre per Filium ejus, ut Spiritus Sancti virtute mentem nostram dirigere, et confirmare dignaretur. Hodieque tandem de mane, congregatis in Vaticano omnibus Cleri Saecularis, et Regularis Ordinibus, omnibus Romanae Curiae, et Aulae Nostrae Proceribus, et Officialibus, cunctisque Venerabilibus Fratribus Nostris Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, solemnis supplicationis ritu Divinam Majestatem venerantes, ad Basilicam Principis Apostolorum processimus. Ibi, simul, ac ante Sacratissimam Apostoli Confessionem constitimus, Dilectus Filius Noster Joachimus Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Portocarrero nuncupatus, perorantes Dilecto Filio Virgilio Montecatino Consistorialis Aulae Nostrae Advocato, enixa Christianorum Regum, et Principum, Ecclesiarum, et Religiosorum Ordinum vota pro ipsius B. CATHARINÆ, sicut etiam pro Beatorum Fidelis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, et Josephi a Leonissa solemnibus Canonizatione, simulque maturas deliberationes super eorum meritis, et miraculis hucusque rite prae habitas, Nobis repraesentavit; Nosque semel, iterum, ac tertio rogavit, ut exoptatam dudum sententiam proferentes, Catholici Orbis gaudium compleremus. Quare Nos, implorato prius universae Coelestis Curiae praesidio, et advocato cum gemitibus Paraclito Spiritu, eoque sic spirante, ad honorem Sanctae, et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae, et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostrae, praedictae CATHARINAE DE RICCIIS Virginem, Monialem Professam Ordinis Praedicatorum, Christianarum virtutum praestantia, ac Coelestium donorum, et miraculorum gloria illustrem, Sanctam esse definiendo pronuntiavimus; et, una cum praedictis Fidelibus Martyre, Camillo, Petro, et Josepho Confessoribus, Ecclesiasticis Sanctorum Fastis adscripsimus; decernentes ipsius S. CATHARINAE memoriam quotannis die secunda Februarii, aliorumque Sanctorum praedictorum, aliis respective die-

Solemnis Canonizationis.

Decretum definitivum.

Consistorium Secretum.

Consistorium Publicum.

Cardinalium, et Episcoporum consilia in Consistorio semipublico.

bus, in universa Ecclesia recolendam, et venerandam esse; et concedentes omnibus Christifidelibus, qui ad eorum Sepulchra designatis diebus religiose accedent, ac Deum Optimum Maximum juxta Nostram, et piae Matris Ecclesiae mentem precati fuerint, Indulgentiam septem annorum, et totidem Quadragenarum, in perpetuum, in forma Ecclesiae consueta.

Tunc repletum est gaudio os nostrum, et lingua nostra exultatione, reddentesque Altissimo vota nostra, Sacrosanctum Altare conscendimus, atque immaculatam humanae salutis Hostiam, juncta Beatissimorum Ecclesiae Principum, et praedictorum Sanctorum Commemoratione, Omnipotenti Deo honorum omnium Largitori reverenter obtulimus. Omnibus quoque Christifidelibus, qui ad tantae solemnitatis celebritatem frequentes conveniant, Plenariam peccatorum Indulgentiam misericorditer in Domino largiti fuimus.

Audiant itaque universi Catholicae Ecclesiae Filii, et intelligant magnalia Dei, atque ad Coelestem Hierusalem cogitationes, et corda sublevantes, Beatam hanc Virginem contemplantur candido eorum agmini societata, qui sequuntur Agnum quocumque ierit. Unde et illius validissimo patrocinio innixi, postulent a Deo pacem et gratiam; et ejusdem praeclaris exemplis excitati, discant peritura Mundi bona despiciere, et per innocentiae custodiam, per poenitentiae labores, per Christianae virtutis studium, ad perfectae charitatis, et sempiternae felicitatis Regnum, ad Coelestis Glorae coronam contendere, per Christum Dominum nostrum.

Praesentium
transumptis
auctoritas
tribuitur.

Idcirco praemissa omnia ad universalis Ecclesiae notitiam deduci, praesentesque nostras Literas ad perpetuam rei memoriam extare volumus; mandantes, ut harum transumptis, si ve exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac

Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI., VIII. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 2
Jun. 1746

✕ Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae
Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien. et Veliternen. Card.
Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S.
Clementis S. R. E. Camerarius.

† Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra,
Major Poenitentiarius.

† Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.

† Ego J. Episcopus Tusculanus Card. Accaram-
bonus.

† Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.

†

†

†

†

†

†

†

† Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula
Presbyter Card. Lercari.

†

†

†

† Ego F. Tit. S. Mariae Transtiberim Presby-
ter Card. Burghesius.

† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Pres-
byter Card. Gentili.

† Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri et Martini
Presbyter Card. Guadagni.

†

† Ego D. Tit. Basilicae SS. Duodecim Apostolo-
rum Presbyter Card. Rivera.

† Ego J. B. Tit. S. Mariae Angelorum Presby-
ter Card. Spinula.

†

†

†

†

† Ego R. Tit. S. Sabinæ Presbyter Card. de
Ilcio.

†

†

† Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presby-
ter Card. Passioneus.

† Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.

† Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.

† Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.

† Ego F. Tit. S. Pancratii Presbyter Card. Lantes.

† Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Ricciis.

† Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.

† Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.

† Ego F. Tituli S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburini.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besotius.

† Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.

† Ego Neri S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

† Ego Agapitus S. Agathæ ad Suburram Diaconus Cardinalis Mosca.

† Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.

† Ego M. SS. Cosmæ et Damiani Diaconus Card. Bolognietus.

† Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.

† Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.

† Ego A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tanari.

† Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.

† Ego D. SS. Viti et Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE RETINENDA CRUCIFIXI XVII.

Salvatoris Imagine palam et visibiliter exposita super Altaribus, ad quæ Missarum Sacrificia peraguntur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Ditionis Ecclesiasticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Accepimus a præstantium Virorum testimoniis jampridem in quibusdam Pontificiæ Ditionis Civitatibus inductam esse consuetudinem, quæ licet pietatem, ac religionem præseferat, Ecclesiæ tamen institutis, ac disciplinæ plurimum adversatur. Idem Nos ipsi deprehendimus in aliquibus Ecclesiis hujus nostræ Romanæ Urbis, et aliis pariter, quæ Episcopis Suburbicariis subjiuntur. Quapropter muneri Nostro deesse magnopere videremur, nisi de hac re monerentur illi, qui pro spirituali hujus Civitatis regimine Ministri a Nobis constituti sunt, et alii, qui Suburbicarios Episcopatus, vel alterius Civitatis in Ditione Pontificia sedem obtinentes curam gerunt animarum.

In Altaribus, quæ per Ecclesias erecta sunt,

Causa scribendi desumitur ex consuetudine, quæ licet pia, Ecclesiæ tamen disciplinæ adversatur.

In Altaribus praeter majorem Tabulam alia minor collocatur, et Crux inter Candelabra posita aufertur, et illius loco parva Crux minori Tabulae superadditur.

et in quibus Sacrum fieri consuevit, praeter majorem Tabulam, quae vel depictam, vel incisam exhibet imaginem Sancti, in cujus nomen, et memoriam Altare consecratum est, adjungi coepit alia minor Tabula, in qua vel coloribus exprimitur, vel aere, signo, aut marmore inciditur Effigies alterius Sancti, itaut Crux auferatur, quae, juxta Rubricas, inter Candelabra collocari debet. Cum vero neminem lateat, rem Divinam confici non posse, nisi Crux cum Imagine Sanctissimi Crucifixi super Altari constituitur, hinc minori Tabulae superadditur exiguus adeo Crucifixus, ut neque Presbyteri celebrantis oculis facile occurrat, neque ab ullo alio distinguere possit, nisi hic diligenter perscrutetur, utrum super Altari revera Crucifixi Imago proposita fuerit.

Pont. improbare non intendit, ut plures Sancti in uno Altari Fidelium venerationi proponantur.

Equidem non improbamus, quod idem Altare in plurium Sanctorum nomen, ac memoriam dedicetur, quodve in majori Tabula aut unus tantum, aut plures etiam Sancti pingantur, vel denique, quod alia minor Tabula collocetur inferior, aut alio quocumque modo, ubi unus, vel plures Sancti Fidelium venerationi proponantur. Illud permittere nullatenus possumus, quod Missae Sacrificium in his Altaribus celebretur, quae careant Imaginē Crucifixi, vel ipsa incommode statuatur ante Presbyterum celebrantem, vel ita tenuis et exigua sit, ut ipsius Sacerdotis et Populi assistentis oculos pene effugiat: id enim alienum est a Legibus, et Institutis Ecclesiae, quae in Rubricis, aliisque Ecclesiasticis Sanctionibus continentur: id etiam maxime contrarium est Sacrae antiquitati, et Ecclesiarum, etiam Orientalium, consuetudini; itaut certissimum sit violari Leges Ecclesiae, si exigua solum Imago Crucifixi praefigatur minori Tabulae, vel Statuae Sancti, qui superadditur, ut illum Fideles venerentur.

Sed ad Missae Sacrificium celebrandum non permittit, ut parva Crux super Altari ponatur.

Præceptum Rubricae Missalis in hac parte.

In Rubricis Missalis tit. de praeparatione Altaris, et ornamentorum ejusdem, haec leguntur: *Super Altare collocetur Crux in medio, et Candelabra saltem duo cum Candelis accensis hinc et inde in utroque ejus latere.* In Romano Pontificali tit. de Consecratione electi in Episcopum, cum sermo est de Altari, ubi consecrandus Episcopus Sacrum operatur usque ad Offertorium, quo peracto Missae Sacrificium prosequitur in alio Altari, ubi Episcopus consecrans rem Divinam facit; in eo, inquam,

Pontificali haec habentur: *In Capella vero minore pro Electo, quae a majore debet esse distincta, addatur Altare cum Cruce, et duobus Candelabris.* Coeremoniale autem Episcoporum postquam lib. 1. cap. 12. commemoravit Candelabra, et Candelas, haec addit: *In quorum medio collocabitur Crux ex eodem metallo, et opere, praealta, itaut pes Crucis aequet altitudinem vicinorum Candelaborum; et Crux ipsa tota Candelabris supereminet, cum Imagine Sanctissimi Crucifixi versa ad anteriorem Altaris faciem.*

Item Ceremonialis Episcoporum.

Nos ipsi verba fecimus de hoc veteri ritu collocandae Crucis in Altari, cum Sacrum peragitur, in nostris Commentariis *De Sacrificio Missae*, quae Italico sermone a Nobis confecta fuerunt par. 4. sect. 1. num. 17. ac sequentibus: Plura deinde addidimus sect. 1. §. 18. et 19., cum ipsa latine reddita lucem iterum publicum aspexerunt. His etiam adjungimus, ob vetustatem praesertim hujusce Ritus, tantam venerationem, cultumque semper exhibitum fuisse Cruci, quae in medio Altari collocatur, cum Missae Sacrificium conficitur, ut Novatores ipsi magis infensi, illam de medio auferre pertimuerint, cum suam Coenam instituunt; haec testatur Gretserus in suo *Tractatu de Cruce* cap. 23. tom. 1. ejus editionis, quae postremo typis vulgata fuit.

Sententia Pontificis in ejus Opere de sacrificio Missae.

Si vero disciplinam Orientalium inspiciamus, Graecis in more positum est, ut ad Portam Regiam Sanctuarii utroque latere Imagines Christi Domini, ac Beatae Virginis, et super Altari Crucem una cum Libro Sanctorum Evangeliorum constituent: in Lyturgia vero Copto-Arabica, quae desumpta ex manuscriptis Codicibus Vaticanis impressa fuit anno 1736. in Collegio Urbano de Propaganda Fide, pag. 33. indicitur Sacerdoti celebranti, ut Benedictionem cum Cruce Populo impertiat, eam deinde osculetur, ac Diacono tradat, qui ipsam super Altari collocet: postremo Ritus Siriacus Maronitarum eadem prorsus decernit, quae in Rubricis Romanis Missalis praescribi superius indicavimus. Nam Patriarcha Stephanus lib. 3. tract. 3. sect. 4. ita scriptum reliquit: *Mos iste in omnibus Ecclesiis inolevit, ut supra Altaris gradum salutiferae Crucis vexillum collocetur.* In Synodo etiam Nationali, quae coacta fuit anno 1736. in Monte Libano, quam Literis Apostolicis Nos ipsi confirmavimus, par. 2. cap. 13. de Sacrosancto Missae Sacrificio can. 8. ita sancitum est: *Super Altare collocetur Crux in*

Concordant Ritus Orientalium.

Item Pontificalis Romani.

medio, et Candelabra saltem duo cum Candelis accensis hinc et inde in utroque ejus latere.

Scriptores, qui sacros ritus explicarunt, nonnullas disputationes instituunt; ac primo, utrum satis sit nudam Crucem in Altari statuere, an Imago Crucifixi addenda simul videatur. Equidem Rubricae Missalis solam Crucem commemorant. Cum tamen Coeremoniale Episcoporum Crucem una, et Crucifixum nominet, idque communi Ecclesiae consuetudini consentaneum sit, hanc ideo sententiam probandam nemo sapiens dubitabit. Ita sentiunt Gavantus, Claudius la Croix, qui *lib. 6. par. 2. de Sacrificio Missae num. 318.* fatetur, ob veterem communemque usum, sine Imagine Crucifixi, quae pendeat a Cruce, rem Divinam fieri non posse, nisi necessitas interveniret. Et profecto initio Ecclesiae, cum Fideles concitare ad furorem Gentiles magnopere timerent, si Christum Crucifixum publice adorandum proponerent; Crucem tamen pluribus modis exornatam palam exponebant, atque incisum, vel depictum Cruci apponebant Agnum, qui Typus amantissimi Salvatoris semper habitus est, ut eo saltem modo Crucifixi Imaginem exhiberent. Id conspiciat adhuc in nonnullis hujus Civitatis Ecclesiis, et testimonio etiam Magrii comprobatur in *ejus Hieroglyphico, in vocabulo CRUX.*

Secundo loco inquiritur, utrum Crucifixus pendens a Cruce debeat in Altari constitui, etiamsi Salvator noster Crucifixus in majori Tabula Altaris depictus, aut caelatus appareat. Gavantus id quidem probat; alii vero necessarium id minime arbitrantur, dummodo tamen Crucifixus in majori Tabula vel pictus, vel caelatus, primum locum obtineat prae caeteris omnibus, quae in eadem Tabula exprimentur. Ita censent Pasqualigus de *Sacrificio Missae quaest. 716.* Quartus ad *Rubricas Missalis par. 1. tit. 20. dub. 10.*; et Gribaldus de *Sacramentis in tract. 5. de Sacrificio Missae cap. 9. dub. 2. num. 20.*; Huic pariter sententiae se conformavit Congregatio Sacrorum Rituum, uti constat ex responsione, quam ipsa promulgavit anno 1663., et quam Meratus recenset *tom. 1. par. 1. tit. 20. de praeparatione Altaris n. 6.*, et in *Indice Decretorum eodem tom. 2. n. 400.*

Tertio loco quaeritur, utrum Crucifixus in Altari collocari debeat, cum Sacrificium Missae in eo conficitur Altari, ubi positum est Ta-

bernaculum, in quo Pyxis cum Sacris Particulis continetur; cum praesertim eidem Tabernaculo parva Crux cum Imagine Salvatoris Crucifixi semper praefigatur. Equidem in Coeremoniali Episcoporum haec habentur. *Non incongruum, sed maxime decens est, ut in Altari ubi Sanctissimum Sacramentum est, Missae non celebrentur, quod antiquitus observatum esse credimus: in veteri Coeremoniali, cum Clemens VIII. Pontificatum gereret, ita legebatur: quod antiquitus observatum esse videmus.* Attamen id prorsus difficile nonnullis videtur, ob eam causam, quod, ut ipsi argumentantur, cum unicum Altare in veteribus Templis extrui solet, aut Divina Eucharistia in eis conservata non fuisset, aut nullum Missae Sacrificium in eis esset institutum. Aliter vero sentiunt ii, quibus cognitum perspectumque est, eum morem fuisse antiquitus, ut Sacra Eucharistia in Ecclesiae Sacratio servaretur, vel in decenti Armario, quod parieti configebatur, uti nunc etiam perspicimus in Basilica Sanctae Crucis in Jerusalem: Idem perpendit Mabillon in *Musaeo Italico tom. 1. pag. 89. ac tom. pag. 139.* At quod in praesenti ingerit difficultatem, nec ullum ab examine propositae controversiae liberum facit, illud est, quod, juxta vigentem disciplinam, Sacra Eucharistia conservatur in Tabernaculo, quod est positum super uno ex Altaribus Ecclesiae, et quod in eo passim Missa celebratur; cum, sedulo perpenso Coeremonialis textu, deprehensum sit, eum praedictae celebrationi absolute non obstare; uti Christianus Lupus expendit *tom. 11. recentioris editionis in Dissertatione de Sacris Processionibus pag. 356.* Hanc itaque controversiam quum alias Nos ipsi expendere in *supracitatis Commentariis de Sacrificio Missae par. 4. sect. 1. num. 18.*; illorum sententiam probavimus, qui existimant Crucifixum inter Candelabra statui debere, neque parvam Crucem, quae Tabernaculo praefigatur, satis esse, ne Rubrica violetur, quemadmodum inferius explicabimus. Idemque censuit Congregatio Sacrorum Rituum anno 1663. uti perspicitur ex *Indice Decretorum, quem Meratus exhibuit, par. 2. tom. 1. num. 400.*, ubi haec leguntur verba. *Crux parva cum Imagine Crucifixi posita super Tabernaculum, in quo asservatur inclusum Sanctissimum Sacramentum in Altari, non est sufficiens in Missa, sed poni debet alia Crux in medio Candelabrorum.*

De quaestione an sufficiat super Altari Crux nuda, vel debeat esse cum Crucifixo.

De alia quaestione an poni debeat Crux, quando in Tabula Altaris est depictus Crucifixus.

Item, an poni debeat Crux quando adest Tabernaculum cum Sanctissima Eucharistia.

Item poni
debeat Crux,
quando est
expositum
SS. Sacra-
mentum.

Quarto loco disputatur, utrum Crucifixus inter Candelabra collocandus videatur, cum Sacrum peragitur in eo Altari, ubi Divina Eucharistia non includitur Tabernaculo, sed publicae Fidelium venerationi exponitur. Id necessarium esse putavit Sacrorum Rituum Congregatio die 14. Maji anno 1707. Hoc enim petitum fuerat: *An super altare, in quo Sanctissimum Sacramentum expositum est, Crux de more collocari debeat.* Sic autem responsum est, *Nunquam omittendam Crucis cum Imagine Crucifixi appositam collocationem.* Porro quum Nos ipsi tunc in minoribus constituti Coadjutorem Promotoris Fidei gerentes, ipsius loco eidem Congregationi praesentes adfuerimus; adhuc memoria retinemus, in illa sententia ferenda varia fuisse ac discrepantia suffragia, cautumque deinde fuisse, ne ipsa sententia in lucem ederetur. Itaque res iterum deducta est in examen initio Pontificatus Nostri die 2. Septembris anno 1741. in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, quae postquam omnia diligenter accurateque perpendit, decrevit, ut quaelibet Ecclesia moram et institutum, quod antea servaverat, in posterum quoque retineret. Et quidem pro Cruce ab Altari removenda, dum Missa in eo celebratur, et super eo publicae venerationi Eucharistia exposita est, parum urget, quod nonnulli asserunt, indecens esse, ut Christi Imago in eo loco sit, in quo Christus ipse sub specie panis realiter praesens est, et ab omnibus sub eadem specie panis videtur: id quippe prorsus contingit, quoties Sacerdos in quolibet Altari rem Divinam faciens, materiam Eucharistiae consecravit; nec enim Ecclesia umquam decernendum putavit, ut, peracta Consecratione, Crux ab Altari removeatur. Quemadmodum nec asserentibus Crucem necessario esse debere in Altari, in quo expositum est Sacramentum publicae venerationi, si in eo Missa celebretur, quidquam prodesse potest, quod in publica Eucharistiae expositione significetur triumphus, et gloria Salvatoris, in Missae autem Sacrificio ejusdem mors repraesentetur; cum Ecclesia, tam in actione Missae, in qua Eucharistia consecratur, quam in conclusione precum, quae coram eadem jam consecrata et Fidelium venerationi palam exposita recitantur, una eademque Collecta aequae utatur, quam S. Thomas Aquinas confecit nimirum: *Deus, qui Nobis sub Sacramento mirabili passionis tuae memoriam reliquisti, tribue, quaesumus, ita nos*

Corporis et Sanguinis tui sacra Mysteria venerari, ut redemptionis tuae (hoc est passionis, ac mortis) fructum in nobis jugiter sentiamus. Quae cum ita se habeant, Rituumque Interpretes et Scriptores, ob ea, quae mox relata sunt, in varias abierint sententias, satis commendari non possunt ea, quae prudenter, sapienterque decreta fuerunt a praedicta Sacrorum Rituum Congregatione, nempe, ut quaelibet Ecclesia vel Dioecesis suam retineat consuetudinem; itaut nihil immutetur in ea Dioecesi, ubi Crux in Altari constitui soleat, dum Missa celebratur, etiamsi Sacra Eucharistia publice prostet: neque nova disciplina excitetur in ea Dioecesi, ubi contraria hujusce rei consuetudo jampridem invaluerit.

Haec omnia diligenter exposuimus, non quidem, ut hac de re plenum justumque tractatum adornaremus, sed ut ex eis cognitum esset atque perspectum, quam alienum sit a Sacris Ritibus id, quod plures temere et inconsulto peregerunt, nempe ut Sacrum facerent ad Altaria, in quibus Crux haud promineat inter Candelabra, sed exiguus tantum Crucifixus praefigatur Tabulae alicujus Sancti, qui vel depictus, aut caelatus majori Tabulae Altaris adjungi consuevit.

Si etenim, juxta Rubricas Missalis, Crux inter Candelabra statuenda est; si, juxta Coereemoniale Episcoporum, Crux ipsa cum Imagine Crucifixi Candelabris supereminere debet; si, juxta sensum Congregationis Sacrorum Rituum, non satis esse judicatur exiguus Crucifixus Tabernaculo infixus, cum Missa celebratur ad Altare, ubi Pyxis, cum sacris Particulis in Tabernaculo includitur; si in praesenti non agitur de Altari, in cujus Tabula Imago Salvatoris Crucifixi primo loco Fidelibus exhibetur; nec minus de Altari, in quo Sacra Eucharistia publice adoranda proposita sit; nemo est, qui non videat, praxim, de qua agitur, recenter inductam, proprioque marte a privatis personis usurpatam, ex supradictis dicendam esse omnino improbatam; eoque magis, cum ex exiguo Crucifixo, qui praefigitur Tabulae ejus Sancti, qui Alteri superadditur, ea profecto utilitas non consequitur, quam proponit Ecclesia, dum Crucem inter Candelabra collocandam decernit. De hac re praeclarissimus Vir Cardinalis Bona ita scriptum reliquit, *Rerum Liturgicarum lib. 1. cap. 25. n. 8. Ab aspectu siquidem Crucis Sacerdoti celebranti*

Pontifex
omnia super
hac re pro-
posuit, ut
perspectum
sit consuetu-
dinem, quo
invaluit a
Sacro Ritu.

Passio Christi in memoriam revocatur, cujus Passionis viva imago, et realis repraesentatio hoc Sacrificium est, mortem cruentam Salvatoris nostri in cruce exprimens, tamquam idem Sacrificium, quod in Cruce oblatum est, quamvis diverso modo offeratur. His postremis verbis indicatur orthodoxa doctrina, quam Tridentina Synodus declaravit sess. 22. de Sacrificio Missae cap. 2.

Adhortatio
Pont. ad E-
piscopos, ne
irrepat con-
suetudo ad-
versus Sac.
Ritus.

Itaque, Vos omnes, Venerabiles Fratres, ad quos haec Apostolica scripta dirigimus, curam magnopere impendite, ne vestras in Dioeceses irrepat consuetudo, quam superius explicavimus; quod si jam ipsa invaluerit, humanitatem prius, ac deinde severitatem, si opus fuerit, adhibentes illam penitus convellite. De Sacrificio Missae res agitur, ideoque nemo vestrum ignorat, a Tridentino Concilio eam tribui auctoritatem Episcopis, et Ordinariis Locorum, ut etiam tamquam Sedis Apostolicae Delegati corrigere valeant pravas consuetudines, quae Ritui Missae celebrandae adversantur; Ita clare desumitur ex sess. 22. in Decreto de observandis, et evitandis in celebratione Missae. Neque vos laet, nullum esse privilegium, aut immunitatem, quae delinquentibus in hac re suffragari possit, ut vestra ab auctoritate, poenisque per Vos irrogatis vindicentur; idem saepius confirmavit Sacra Congregatio Tridentini Concilii interpres, Decreto inhaerens ejusdem Synodi, quod paulo ante memoravimus: id Fagnanus testatur ad Cap. Grave, num. 46. de officio Ordinarii: his verbis: et generaliter hoc Decretum (de quo superius dictum est) censuit Sacra Congregatio comprehendere etiam Regulares, quantumvis exemptos, eosque ea omnia, quae ab Ordinariis locorum circa observanda, et evitanda in Missarum celebratione statuta fuerint, omnino servare teneri, ad idque etiam poenis, et censuris Ecclesiasticis ab iisdem Ordinariis cogi et compelli posse. Nos quidem his Literis eandem auctoritatem, qua jam praediti estis, iterum Vobis confirmamus. Illud monendum superest, eam Nobis mentem haud esse, ut Imagines Sanctorum, quae majori Tabulae Altaris superadditae sunt, de medio auferatis, cum fortasse defuturi non essent invidi, qui ut pietati vestrae maculam inurerent, in vulgus disseminarent, Vos nulla duci religione in eum Sanctum, cujus Imaginem Fidelium venerationi subducitis: illud Vobis praecipimus, ut nullo modo patiamini rem Divinam fieri ad hujus-

modi Altaria, nisi Crucifixus inter Candelabra ita promineat, ut Sacerdos celebrans, ac Populus Sacrificio assistens eundem Crucifixum facile, et commode intueri possint; quod evenire nequit, si exigua solum Crux minori Tabulae defixa Fidelibus exhibeatur. Si ejusmodi corruptela in Dioecesim non valde propagata est, facile extingui poterit, si privatim Regulares aut Saeculares Ecclesiarum Superiores de hac re moneantur: sin autem late per Dioecesim invaluerit, tunc a Vobis Edictum necessario promulgandum erit, quod his nostris Literis conformetur. Plura scribere Vobis praetermittimus, quos prudentiae, ac doctrinae laude satis praestantes existimamus. Auctoritatem nostram, ut rem perficiatis, et quoties opus fuerit, Vobis petentibus nunquam defuturam pro certo habeatis. Interim Fraternalitibus Vestris, et Populis vestrae curae commendatis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XVI. Julii MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 16.
Julii 1746.

LITERÆ APOSTOLICÆ

XVII.*

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

IN FORMA BREVIS

MOTU PROPRIO

Tradentes normam in posterum observandam pro recta Bonorum Fabricae Ecclesiae Melitanae administratione, necnon continentes nonnullas alias provisiones pro bono ejusdem Ecclesiae regimine.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Laudabile Romanorum Pontificum Praecessorum nostrorum institutum, ut si quas super quibusvis negotiis emergere, et erumpere perspexissent contentiones, lites, ac disceptationes, statim apostolica auctoritate, et providentia dirimerent, componerentque, eo ma-

jori studio tenere, ac sectari, Nos in Sacrosancti Apostolatus specula constitutos decet, quo per omnem vitae nostrae aetatem nihil curavimus impensius, quam ut de medio sublatis contentionum, litiumque, ac disceptationum forensium dissidiis, ac tricis per solam, liquidamque veritatis inspectionem jus suum unicuique tribueretur, atque ea statuerentur, per quae iustitia, et pax sese invicem osculerentur. Itaque ubi primum accepimus, Venerabilem Fratrem Paulum Episcopum Meliten. ad hanc Almam Urbem nostram accessisse, ea Nobis voluntas fuit, ut causas, propter quas ipse Paulus Episcopus tam longum iter susceperet, singillatim perciperemus. Porro in primo quidem ille sermone coram Nobis habito causas hujusmodi dumtaxat indicavit; deinde veroprehendimus, quamplures difficultates excitatas fuisse, quarum aliae vertuntur super redditibus Fabricae Cathedralis Ecclesiae Melitensis administrandis, aliae super statuenda ratione, et forma in Capitularibus Constitutionibus conficiendis, aliae vero super Episcopi praesentia in Capitulis Canonicalibus decernenda, aliae demum, quae continentur in supplicibus Libellis Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum porrectis, super quibus ipsa Cardinalium Congregatio per suas Litteras a dilecto Filio Magistro Paulo Passioneo in utraque Signatura Nostra Referendario in Civitate, et Insula Meliten. haereticae pravitatis Inquisitore Generali negotii hujusmodi notitiam, ac opportuna documenta postulaverat, ab eoque jam acceperat. Quamobrem Nos ipsi proposuimus hoc universum negotium ad Nos advocare, ut multis, ac diuturnis litibus aditum praecideremus, ac nostra Sententia definirentur ea, quae in posterum observanda sunt in singulis rerum Capitibus, quae in supplicibus Libellis praedictis, ut praefertur exposita fuerunt. Postquam vero hujus negotii cognitionem, causamque praedictam a memorata Congregatione Cardinalium ad Nos advocavimus, ac omnia, et singula ad difficultates hujusmodi spectantia, atque utrinque proposita per Nos ipsos expendimus, consilium quoque Venerabilis Fratris Josephi Archiepiscopi Damasceni ejusdem Congregationis Secretarii, ac dilecti Filii Magistri Clementis Argenvilliers Auditoris nostri exquirere non praetermisimus. Quibus ea,

qua par erat, cura peractis, nihil omnino in rebus ab eodem Paulo Episcopo gestis deprehendentes, quod praeclarae, quam de eximia ipsius Pauli Episcopi virtute ac prudentia semper habuimus opinioni minime responderet, maximam coepimus voluptatem ob singularem praesertim benevolentiam, qua semper illum complexi sumus, et nunc etiam complectimur. Nos itaque pro imposita imbecillitati nostrae omnium Ecclesiarum sollicitudine, cupientes, ut difficultates, lites, et dissidia, atque alia ejusmodi, quae quandoque excitari possent, penitus extinguantur, et disciplina Concilii Tridentini sarta tectaque permaneat, ac servetur, necnon redditus Fabricae Cathedralis Ecclesiae Melitensis praefatae utilius administrantur, atque in omnibus opportune provideatur, et ante oculos habentes ea, quae Praesul Dozzina dudum in Civitate, et Dioecesi Meliten. Visitor auctoritate Apostolica deputatus, ac coeteri Episcopi Melitenses constituenda existimarunt. Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, quamcumque Litem inter dictum Paulum Episcopum, ex una, et dilectos Filios Capitulum, et Canonicos Cathedralis Ecclesiae praedictae, ex altera partibus motam, seu pendentem, seu in posterum super hujusmodi negotio movendam supprimimus, et extinguimus, ac suppressam, et extinctam esse declaramus, perpetuumque Causae hujusmodi silentium imponimus, ac motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus volumus, praecipimus, et mandamus, ut omnino serventur Decreta, seu Statuta tenoris, qui sequitur, videlicet.

I. Singulo biennio post Vesperas Sabathi Sancti duo in Procuratores Fabricae eligantur, et tertius in Depositarium ad biennium tantum duraturi, videlicet unus Canonicus per Capitulum, et alius sive Clericus, sive Laicus per Episcopum; Tertius vero, qui erit Depositarius per utrumque in solidum, videlicet Episcopum, et Capitulum.

II. Nemo tamen eligi possit, qui aliarum Ecclesiarum, sive Bonorum Ecclesiasticorum sub quovis nomine, aut praetextu Administrator tunc existat.

III. Item singulo biennio ex Coetu Canonorum duo eligantur in Deputatos, seu Assistentes Computorum, alter videlicet ab Episcopo, et alter a Capitulo.

IV. Omnes isti Deputati in manibus Episcopi priusquam se ingerant administrationi, iuramentum praestent de fideliter administrando, facta prius lectione Decretorum omnium ad ipsorum Officium quomodolibet pertinentium.

V. Item Depositarius, et Procuratores priusquam se ingerant administrationi, idoneos Fidejussores de recte, et fideliter administrando ab Episcopo approbandos dare teneantur.

VI. Procuratores praevia affixione Edictorum, seu Notificatione, et mediante licitatione de more facienda in Sacrario Ecclesiae, Bona tam rustica, quam urbana, quae ceteroquin locari solent, majoribus, et melioribus Oblatoribus locent; quos Episcopus, et Capitulum approbaverint.

VII. Item omnes adhibeant diligentias etiam judiciales usque ad executionem, et subhastationem bonorum, vel capturam inclusive, ut Conductores, Emphyteutae, et alii quicumque Fabricae Debitores suo tempore debitum solvant.

VIII. Pecuniam vero, quam exegerint, integre deponant in fine cujuslibet mensis apud Depositarium, et fidem Depositarii ab ipso subscriptam qualibet vice recipiant.

IX. Depositarius pecuniam in singulos menses a Procuratoribus, ut supra depositam, diligenter custodiat, ac retineat una cum libro Introitus, et Exitus, in quo partitas omnes Depositorum, et Expensarum sub illa ipsa die, qua facta fuerint, accurate describant.

X. Solutiones omnes fiant per manus, et in Domo Depositarii ex pecuniis depositis, nunquam vero per manus Procuratorum.

XI. Habeat Depositarius Notulam, sive Listam Expensarum ordinarium approbatam, et subscriptam ab Episcopo, et duobus Procuratoribus; et ultra eam nihil omnino solvat, nisi vigore Mandati expediti, et subscripti, ut infra, ab Episcopo, et duobus Procuratoribus.

XII. Mandata pro expensis extraordinariis, idest in lista praedicta non descriptis, quotiescumque opus fuerit, hoc ordine expendantur; ordinationes pro expensis supra summam scutorum decem proponantur prius in Capitulo. Si Capitulum, vel major pars decreverit esse faciendas, Decretum ea ipsa die scribatur per Secretarium Capituli in Libro Resolutionum Capitularium, et deinde deferatur ad Episcopum pro approbatione: quod si Episcopus ap-

probare noluerit, effectu vacuum remaneat, sin autem approbaverit, ordinationes executioni demandentur, et pro expensis occurrentibus expediatur Mandatum Depositario directum sub nomine solius Episcopi, sed in ejus corpore enuncietur Resolutio Capitularis cum sua die, et anno; nec non subsequuta Episcopi approbatio, ac deinde subscribatur ab Episcopo, vel ejus Vicario, et duobus Procuratoribus: alias Depositarius nihil solvat sub poena tantundem de proprio.

XIII. Quo vero ad Ordinationes pro minoribus expensis, idest a scutis decem, et infra, Procuratores habeant liberam facultatem ordinandi quidquid pro Ecclesia, aut ejus Fabrica utile, vel necessarium duxerint, dummodo expensa non excedat summam scutorum quinque: alias autem expensas supra scuta quinque usque ad summam scutorum decem inclusive ordinare non possint sine praecedenti consensu duorum Deputatorum, sive Assistentium Computorum.

XIV. De omnibus istis minoribus expensis non excedentibus scuta decem, postquam vigore dictarum Ordinationum factae fuerint, conficiantur listae subscriptae a dictis duobus Deputatis, sive Assistentibus Computorum; et Mandata, ut supra, expendantur sub nomine solius Episcopi ab ipso Episcopo, et Procuratoribus in calce earundem Listarum: alias Depositarius nihil solvat sub poena tantundem de proprio.

XV. Caveant tamen memorati Assistentes, seu Deputati Computorum, ne Listas hujusmodi subscribant, nisi eis apparuerit, ordinationes fuisse revera utiles, et necessarias pro Ecclesia: et quoad Artifices, aliosque Operarios, nisi postquam eorum Computa, et respective opera fuerint recognita, et taxata, ac respective subscripta a duobus Fabricariis, seu Deputatis Fabricae, et melioramentorum, quorum unus in singula biennia similiter eligatur ab Episcopo, et alter a Capitulo.

XVI. Depositarius pro singulis partitis, quas cum effectu solverit, aut vigore hujusmodi Mandatorum, aut vigore Notulae continentis expensas ordinaras, opportunas confessiones de recepto pro sua exoneratione reportet: in fine autem cujuslibet mensis Notulam omnium expensarum tam majorum, idest excedentium scuta decem, quam minorum, idest infra dictam summam, ac respective Depositorum in

decursu mensis a Procuratoribus factorum, Episcopo, et Capitulo exhibeat, ut Episcopus, et Capitulum intelligant quid, et quantum, et in quas causas eo mense acceptum, expensumque fuerit, atque inde congruam rationem ineant pro aliis expensis in posterum faciendis.

XVII. Tam Procuratores, quam Depositarius, finito biennio, legitimam quisque suae administrationis rationem reddere teneantur: depositarius quidem ad summum intra mensem; procuratores vero intra sex menses proxime sequentes: alias Episcopus, Capitulo instante, vel etiam ex Officio ad poenas canonicas contra eos procedat.

XVIII. Ratio autem hoc ordine reddatur. In ultima hebdomada biennii eligantur duo Syndici, seu Revisores, alter ab Episcopo, et alter a Capitulo.

XIX. Coram istis, etsi velit interesse etiam coram Episcopo, vel ejus Vicario, in primis Depositarius exhibeat Librum Introitus, et Exitus bene, et legaliter scripturatum cum suis documentis, et justificationibus: Revisores autem, recognito prius, an partitae dati, et accepti correspondeant fidibus Depositorum per Procuratores exhibendis, et respective Mandatis de solvendo ipsi, ut supra directis, partitas easdem accurate dispungant. Factaque earum collatione, tunc denique Votum suum in scriptis proferant super Dēbito, et Credito Depositarii.

XX. Similiter Procuratores coram praedictis duobus Revisoribus, et etiam Episcopo, seu Vicario, si et ipse interesse voluerit, Computa unusquisque sua exhibeat, continentia singulas partitas pecuniarum per eos exactarum, et respective depositarum. Revisores vero super hisce Computis diligenter, et accurate recognoscant, utrum suo tempore exacta fuerint omnia nomina Debitorum. Utrum pecunia omnis per eos exacta in fine mensis, ut supra, deposita fuerit; et utrum denique partitae Depositorum tum in summa, tum in tempore correspondeant partitis a Depositario descriptis in Libro Introitus, et Exitus.

XXI. Si aliqua ex nominibus Debitorum remaneant adhuc inexacta, Procuratores docere debeant de diligentis etiam judicialibus congruo tempore, et juxta stylum Regionis per eos factis usque ad executionem, et subhastationem Bonorum, aut Personae capturam inclusive: et quatenus doceant de hisce dili-

gentis, tum demum Revisores Votum suum in scriptis proferant super bene, vel non bene reddita ratione: sin autem Procuratores quo ad nomina Debitorum inexacta de praefatis diligentis non docuerint, ratio per eos exhibita admitti non possit, sed ad instantiam ipsorum Revisorum, vel etiam ex Officio praefigatur ab Episcopo, seu Vicario peremptorius terminus, qui tamen non excedat dictos sex menses a die completi biennii, ad exigendum Debitores inexactos, aut saltem docendum de diligentis, ut supra, eoque elapso, Procuratores teneantur de proprio.

XXII. Vota Syndicorum, seu Revisorum deferantur ad Episcopum, et Capitulum. Si nihil adversus ea intra decem dies oppositum fuerit, Episcopus procedat ad Sententiam Syndicatoriam, seu solidationem Computorum, quae subscribatur tam ab ipso Episcopo, vel ab ejus Vicario, quam a duobus Revisoribus; sin vero aliquid oppositum fuerit intra dd. decem dies vel a Promotore Fiscali Curiae Episcopalis, vel a Capitulo, aut etiam ab aliquo ex Canonicis, vel denique Depositarius, aut Procuratores ipsi reclamaverint: Episcopus audiat Partes, et in figura Judicis Sententiam, prout de Jure, proferat, reservato succumbentibus beneficio appellandi ad quos de Jure, et prout de Jure.

XXIII. Haec autem Sententia quocumque modo tradatur, remaneat in Actis Curiae Episcopalis; et solummodo illius exemplum gratis tradatur Capitulo, quod reponatur, ac custodiatur in Archivio Fabricae, quod ultra aliud Archivium particulare Capituli, separatim retineri debet, ad effectum reponendi, et conservandi omnia Jura, et Scripturas omnes ad eandem Fabricam Ecclesiae pertinentes sub duabus diversis clavibus, quarum una sit apud Episcopum, et altera penes Capitulum.

XXIV. Et quoniam fieri non potest, ut in ipsa ultima die biennii ratio, ut par est, diligenter, ac legitime a Depositario, et Procuratoribus reddatur, et multo minus si ab eis reddi velit, priusquam finiatur demandata administratio; nec de caetero decet aliquem, non reddita prius legitima ratione, Computisque non solidatis eidem administrationi iterum immisceri: propterea neque Depositarius, neque Procuratores confirmari in Officio, aut de novo eligi possint pro sequenti proximo biennio: sed alii prorsus diversi in Depositarium, et

Procuratores ab Episcopo, quam a Capitulo eligantur, alias electio nulla sit, atque irrita eo ipso.

XXV. Nomina Debitorum, quae post adhibitas, ut supra, diligentias judiciales, adhuc exigi nequiverint, consignentur Procuratori Residuorum ab Episcopo simul, et Capitulo deputando, assignato eidem praemio, quod magis congruum duxerint, ad effectum ea excutiendi, et exigendi. Per contrarium illa, super quibus doctum non fuerit de praedictis diligentis, nequaquam consignentur Procuratori Residuorum, sed remaneant, ut supra, periculo Procuratorum, qui Debitores, et eorum Bona suo tempore non excusserunt.

XXVI. Electi ad Officium Procuratoris, Depositarii, Revisoris, Assistentis Computorum, aut ad aliud quodlibet Officium, illud recusare nequeant sine justa causa ab Episcopo simul, et Capitulo per secreta suffragia approbanda; alias incidant ipso jure in poenam amissionis omnium fructuum, et emolumentorum per sex menses.

XXVII. In Electionibus Officialium, aut deliberationibus, quae pro sua parte pertinent ad Capitulum, si Vota Capitularium in primo, secundo, et tertio scrutinio convenire nequiverint, sed paria semper inveniantur, Episcopus eos moneat, et congruum terminum praefigat ad concordandum, intra quem, si neque concordare potuerint, electio, deliberatio pro illa vice devolvatur ad Episcopum. In electionibus vero, aliisque deliberationibus ad Episcopum simul, et Capitulum pertinentibus, si Episcopus, et Capitulum inter se non convenierint, habeant et ipsi spatium decem dierum ad concordandum, postquam electio, et deliberatio Capituli delata fuerit ad Episcopum pro approbatione; eoque elapso, electio, et negotium devolvatur ad S. Sedem.

XXVIII. Cappellanorum, Clericorum, Musicorum, aut aliorum quorumvis Ecclesiae inservientium deputatio fiat ab Episcopo. Quod si augendus esset numerus Cappellanorum, Clericorum, Musicorum, aut aliorum hujus generis inservientium, id ab Episcopo non fiat, nisi de consilio Decani, et Archidiaconi, vel duorum Seniorum de Capitulo, et Praefectorum, seu Deputatorum Musicae, si augendus esset Musicorum numerus.

XXIX. Ad hoc autem, ut Cappellani, Clerici, et Musici personaliter, et suo tempore

inserviant, Salarium ipsorum reducatur ad distributiones, et Punctaturas, et Punctator quolibet biennio ab Episcopo deputetur.

XXX. Foundationes perpetuae Missarum, et Anniversariorum, quorum implementum a Fabrica Ecclesiae assumitur, acceptari nequeant sine consensu tam Episcopi, quam Capituli. Secus autem se habeat res, si de foundationibus agatur, quarum implementum assumitur a Capsa Missarum; haec enim ad solum Episcopum pertineat, dummodo tamen eorum implementum Capitulo, aut Canonicis non demandetur; si etenim demandabitur, consensus eorum erit requirendus.

XXXI. Et similiter Confraternitates Laicorum cum assignatione Cappellae in Ecclesia Cathedrali erigi nequeant imposterum ab Episcopo sine consensu Capituli sive assignatio sit perpetua, sive ad beneplacitum, firma tamen remanente Confraternitate jam erecta in Cathedrali sub invocatione Beatae Mariae Virginis Septem Dolorum.

XXXII. Cathedralis Ecclesia Episcopo Pontificalia exercenti sive in ipsa Cathedrali Ecclesia, sive in Cappella sui Palatii Pontificalis, sive in qualibet alia Civitatis Ecclesia, assistente Capitulo, Paramenta Sacra subministrare teneatur, quae tamen Pontificalia, functionibus expletis, cum primum commode fieri poterit, restituantur in Sacrario Ecclesiae custodienda. Quoad Paramenta vero necessaria pro celebratione Missae privatae, quae fiat ab eodem Episcopo sive in Cathedrali Ecclesia, sive in propria Cappella, si eis uti voluerit, eidem pro usu consignentur; Episcopum tamen laudandum esse, si Missam celebrando in privata Cappella, suppellectilibus propriis utatur.

XXXIII. Semel quolibet mense, idest prima Dominica post Completorium celebretur Capitulum ordinarium super rebus, ac negotiis occurrentibus sive Ecclesiae, sive ipsius Capituli. Si Episcopus aliud extraordinarium intra mensem duxerit convocandum, Decanus ad nutum ipsius Episcopi illud convocare teneatur, dummodo Episcopus nihil in eo proponat, quod ad suum, vel suorum commodum pertineat juxta Decretum Sac. Concil. Tridentini sess. 25. de Reform. cap. 6. Praeterea idem Decanus Capitula extraordinaria convocare teneatur, quoties ita suadeat vel necessitas, vel utilitas Ecclesiae, et quoties id ad quatuor saltem Capitularibus postuletur; verum pro hisce

Capitulis extraordinariis petatur prius ab Episcopo licentia, qui neque illam denegare possit, neque cogere Decanum, aut Canonicos ad revelandum, quae ibi velint resolvenda proponere: quod si in Capitulis ordinariis, aut extraordinariis, de aliquo tractandum sit, quod non sit levis, sed gravis momenti, ut omnes Canonici accedant, vel ut accedentes parati inveniantur, ut suum proferant suffragium, per diem ante intimatio Capitulorum fiat unicuique Canonico aut personaliter, aut Domi per intimationem sigillo Capitulari obsignatam, et clausam, in qua notitia negotii pertractandi contineatur; eademque intimatio quoties fiat Canonici, debita etiam cum reverentia praesentetur Episcopo, si in Capitulo ordinario, aut extraordinario non sit agendum, ut infra, de rebus, aut negotiis mox referendis.

XXXIV. Episcopus quotiescumque velit, Capitulis tam ordinariis, quam extraordinariis interesse possit, dummodo tamen agendum non sit de rebus, aut negotiis ad privatam ipsius Episcopi, vel suorum Personam spectantibus, vel de causis, et litibus inter ipsum Episcopum, et Capitulum quacumque de promovendis, aut prosequendis, sed in hisce casibus Episcopus reverenter praemonitus, aut omnino absteat, aut de Capitulo recedat, ut plena sit Vocalibus consulendi, ac decernendi libertas.

XXXV. Si Vicarius Generalis non sit Canonici neque cum Episcopo, nec eo absente, Capitulis intersit: interesse tamen poterit, si sit Canonici, et interesse quoque poterunt Pro-Vicarius, Secretarius, si Canonici sint, alique pariter Episcopi familiares, et Officiales, qui sint Canonici. Abstinere autem debent praedicti omnes a Sententia ferenda, si agendum erit de rebus pertinentibus ad privatam Episcopi, vel suorum personam, quinimo a Capitulo discedere debent, cum de iis rebus agendum est. Quod si in Capitulo agendum sit de rebus ad officium, et dignitatem Episcopi pertinentibus, vetitum praedictis esse non debet sententiam suam, suumque votum dicere, dummodo tamen prolatis suffragiis, a Capitulo exeant, ne sua praesentia libertatem aliorum suffragantium offendant; institutaque, quod absit, lite inter Episcopum, et Capitulum super rebus etiam ad officium, et dignitatem Episcopi pertinentibus, absteant ab interessentia Capitulis, in quibus de rebus in litem deductis quomodocumque tractabitur. Tracta-

tus, et Secreta Capituli nemo audeat extraneis revelare sub poena Excommunicationis: atque ideo postquam Episcopus ad Aulam Capitularem a suis Familiaribus associatus fuerit, nemo praeter ipsum Episcopum, et Canonicos, et Cancellarium, seu Secretarium, in eadem Aula remaneat. Quod si contingat necessitas colligendi Vota, quae dantur per Fabas albas, et nigras, nullus extraneus, et qui non sit de Capitulo, pro hoc peragendo in Aulam admittatur, sed collectio fiat opera Canonici junioris.

XXXVI. Resolutiones Capitulares adnotentur a praedicto Cancellario, seu Secretario, et deinde in Librum Resolutionum referantur: quod si captae fuerint, absente Episcopo, postquam scriptae fuerint in Libro Resolutionum per Secretarium Capituli, deferantur ad Episcopum pro approbatione, exceptis dumtaxat illis, quae respiciunt, ut supra, directionem, et prosecutionem Litium inter Episcopum, et Capitulum, quas nulla juris, aut aequitatis ratio patitur, ut Parti adversae praemature pandantur.

XXXVII. Juxta demandata a Concilio Romano, fiant a Capitulo Statuta, et Capitulares Constitutiones, utque id methodice adimpleatur, terminus, intra quem opus conficiendum sit, ab Episcopo praefigatur, cujus etiam prorogatio, quatenus opus sit ab eodem Episcopo fiat. Capitulum ab eodem Episcopo praemonitum de Statutis conficiendis, duos, aut plures ex Canonici deputet, qui rem aggrediantur, rerumque capita denotent in Constitutiones inserendarum: quae postquam fuerint a majori parte Capituli probata, ad Episcopum deferantur, et quatenus approbata a Capitulo accedat assensus Episcopi, tunc, et non antea, Statuta, et Constitutiones a praedictis Deputatis debito modo extendantur. Facta deinde Statutorum, et Constitutionum extensione, omnia ad Capitulum deferantur, Capituli assensus intercessisse dicatur in his, in quibus major Capituli pars consenserit. Post haec deferantur nova Statuta ad Episcopum pro examine, correctione, et approbatione. Quae Episcopus approbaverit, Statutorum vim habeant, dummodo nihil in eis contra Sacrorum Canonum, aut Sacri Concilii Tridentini, aut praesentium Decretorum dispositionem Statutum fuerit: quae vero Episcopus non approbaverit, nullam vim Statutorum habeant, sed solum Capitulo liceat adversus approbationem injuste denegatam ad

Sedem Apostolicam appellare. Decernentes eadem praesentes literas, ac praeinserta hujusmodi a Nobis, sicut praemittitur, statuta, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo quod quilibet etiam cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, et dignitatis, aut alias etiam specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis forsitan jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, neque causae propter quas ipsae praesentes emanarint sufficienter adductae, verificate, et justificatae fuerint, aut ex alia quacumque quantumvis juridica, pia, legitima, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apositionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in iudicio, et extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes literas, ac praeinserta statuta, seu decreta semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praedictae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae Nuncios, ac alios quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac dictae Ecclesiae, etiam juramento,

confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Caeterum earumdem praesentium tenore declaramus, longe alienum esse a mente nostra, si aliqua ex partibus hanc nostram Sententiam, ac Iudicium sibi tribuat veluti fructum victoriae, quam ex lito proposita, seu pendente sibi comparaverit, cum potius illud intelligi velimus tanquam normam, ac rationem a Nobis traditam pro rebus in posterum gerendis, ad quam sane statuendam controversiae jam pridem excitatae, et quaestiones pro lite instituenda in medio prolatae Nos adduxerunt. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Augusti MDCCXLVI. Pontificatus nostri Anno septimo.

Dat. die 23.
Aug. 1746.

D. Card. Passioneus.

Loco Sigilli.

DE RESIDENTIA

XVIII.

Episcoporum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad universae Christianae Reipublicae statum, ad Ecclesiasticarum Legum custodiam, et Fidelium Populorum salutem, tam magni refert singulos Patriarchalibus, Primatialibus, Metropolitanis, et Cathedralibus Ecclesiis praepositos, in ipsis Ecclesiis, vel Dioecesium sibi creditis assidue residere; ut difficile sit aliud ullum reperire Ecclesiasticae disciplinae caput, quod aut Conciliaribus Canonibus atque Decretis, aut Apostolicae Sedis Constitutionibus et Sanctionibus, tam saepe tamque impense

Pontificum
et Concilio-
rum solici-
tudo quoad
residentiam
Episcoporum.

inculcatum fuerit et commendatum. Ut autem antiquiora Canonica statuta praetereamus, Nobis satis erit innuere, quid hac de re decreverit Sacrosancta Tridentina Synodus *sess. 6. cap. 1. et sess. 23. cap. 1. de Reform.*; tum ea quae rec. mem. Praedecessor Noster Urbanus Papa VIII. praescripsit in sua Constitutione data apud S. Petrum die XII. Decembris Anni MDCXXXIV. quae incipit *Sancta Synodus*; et in qua praecedentes aliorum Romanorum Pontificum Pii IV. Gregorii XIII. Clementis VII. Leges et Constitutiones retulit, confirmavit, et ampliavit. Neque opus est recensere omnes Encyclicas Literas, quae ad Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos de implendo huiusmodi Residentiae onere identidem admonendos, ab hac Apostolica Sede mitti consueverunt; ut patet ex Epistola jussu Ven. Servi Dei Innocentii Papae XI. Praedecessoris quoque Nostri scripta die V. Februarii Anni MDCLXXVIII. item ex alia die XXIV. Dec. Anni MDCCVII. a felic. record. Clemente Papa XI. ad suum et Apostolicae Sedis Nuntium Neapoli commorantem conscripta, ut illius Regni Praesules ad residendum in propriis Ecclesiis et Dioecibus adigerentur; necnon ex ejusdem Clementis Literis in forma Brevis datis die XXV. Maji Anni MDCCIX. ad Archiepiscopos, et Episcopos Poloniae, qui obtentu turbarum et dissensionum, quae tunc in eo Regno versabantur, suas reliquerant Ecclesias atque Dioeceses.

Quid hac in re praestiterit Sanctissimus Dominus Noster.

Neque porro Nos hac in re Apostolici Officii nostri partes desiderari permisimus. Vix enim inscrutabili Divinae Providentiae consilio in hac suprema Ecclesiae universalis specula collocati fuimus, quum veterem Praedecessorum Nostrorum morem in usum revocantes, ad Ven. Fratres omnium per Orbem Ecclesiarum Antistites Apostolica scripta direximus, quibus inter caetera salubria monita, hoc etiam de residendo in propriis Ecclesiis peculiari studio iis inculcare, et tam gravissima damna, quae ex eorum absentia proveniunt, quam magnas utilitates, quas eorum praesentia conereditis ipsis Dioecibus affert, ante oculos proponere non praetermisimus, ut videre est in §. 4. Epistolae Encyclicae die III. Dec. Anni MDCCXL. a Nobis conscripta, quae in *Tom. I. Bullarii Nostri* nuper vulgati *num. II.* impressa est. Qui autem hominum corda scrutatur Deus, is sane novit, quanto et quam acerbo animi Nostri dolore nonnumquam acceperimus, Ecclesiasticas Regulas

ab aliquo ex Fratribus hac in parte violari, et quantopere studuerimus, nunc admonendo, nunc obsecrando, nunc increpando, absentes quidem per Literas, praesentes vero ipsa voce ad debitum Residentiae Officium revocare. Quin etiam laudabilibus Praedecessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, in Nostra et Capcellariae Apostolicae Regula, quae Beneficia Ecclesiastica in octo anni mensibus vacatura Nostrae dispositioni et collationi reservavimus, simul etiam eisdem Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis residentibus gratiam alternativae mensium, certis modo et forma ab iis acceptandam, libenter obtulimus; nimirum ut quandiu ipsi apud Ecclesias aut Dioeceses suas vere et personaliter residerent, de Beneficiis huiusmodi Ecclesiasticis, quae extra Romanam Curiam in Februarii, aliisque alternis anni mensibus vacare contingeret, dummodo alias dispositioni Apostolicae reservata vel affecta non essent, liberè disponente valeret, facultatem tempore Pontificatus Nostri duraturam concessimus; quo scilicet iidem Episcopi, et majorum Ecclesiarum Praesules, ampliorem potestatem in Beneficiis praedictis conferendis sic obtinentes, hac etiam Apostolicae Nostrae liberalitatis gratificatione illecti, ad personalem Residentiam praedictam libentius obeundam adducerentur.

Quoniam vero et certae quaedam causae adesse possunt, et huiusmodi occasiones incidere, propter quas, praevisio Romani Pontificis assensu, et approbatione, liceat Episcopo et propria Ecclesia, et Dioecesi per aliquod definitum tempus abesse; ea vero absentia, quae ad modicum tempus protrahitur, neminem desertae Residentiae reum constituit; ideo et in Conciliis, et in Apostolicis Constitutionibus ad praecavendos abusos tam circa huiusmodi causarum et occasionum relevantiam, quam circa tolerabilia temporum spatia, providae statutae Leges et Regulae reperiuntur. Et quidem iustae ac legitimae absentiae Causae a praefata Tridentina Synodo *cit. cap. 1. sess. 23.* non aliae agnitae fuerunt, quam Christiana charitas, urgens necessitas, debita obedientia, et evidens Ecclesiae, vel Reipublicae utilitas. Verum his etiam causis deficientibus, quum eadem Sacrosancta Synodus perpenderit, ex veterum Canonum sententia, minime abesse videri eos, qui aliquantisper absunt, et statim sunt reversuri; omnibus Ecclesiarum Antistitibus indixit, ut sibi licitum non putarent sin-

Absentiae causae, et tempora a Concilio Tridentino permittuntur.

gulis annis, ultra duos, aut tres ad summum menses, sive continuos, sive interruptos, extra proprias Dioeceses commorari; eosque simul admonuit, ne per illius temporis spatium, Dominici Adventus, Quadragesimae, Nativitatis, Resurrectionis Domini, Pontecostes item, et Corporis Christi diebus, ab Ecclesiis suis Cathedralibus abessent, nisi forte Episcopalia munia in aliis Dioecesium suarum locis eos detinerent; eamque praeterea rationem ab iis haberi voluit, ut absque ullo Gregis detrimento concessa uterentur libertate, et ut id *aequa ex causa fiat*, quibus verbis animi levitas, oblectationum cupiditas, aliaeque fuitiles causae penitus excluduntur.

Indultum
Urbanum VIII.
Benedicto
III. ampli-
atur, pro Epi-
scopis recens
in Urbe pro-
motis.

Praefatus autem Praedecessor ad peculiare occurrentes casus descendens, Episcopis in Curia promotis unum concessit mensem (quem postea declaratum fuit, a die ipsorum propositionis in Consistorio computandum esse), quo mense elapso, singuli ad proprias Ecclesias se conferre deberent. Sed quum in Concilio Romano, habito à felic. record. Benedicto Papa XIII. Praedecessore pariter Nostro, Episcopi exposuissent, tam exiguo temporis spatio non posse a recens promotis sua in Urbe negotia expediri, idem Benedictus facultatem concessit Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali suo, et Romani Pontificis pro tempore in Urbe, ejusque Districtu Vicario, ut praefatum unius mensis terminum, juxta casuum contingentiam, et causa cognita, ad alios quadraginta dies, et non ultra, prorogare posset.

tem pro vi-
sitationibus
Limina Apo-
stolorum.

Praeterea Episcopis ad Sacra Apostolorum Limina statutis temporibus visitanda personaliter accedentibus, supradictus Urbanus Praedecessor indulgit, ut, Ecclesiis citra Montes, et citra Mare positae praesiderent, per quatuor; qui vero Ultramarinis, et Ultramontanis Ecclesiis praesent, per septem menses continuos a Residentia in suis respective Sedibus facienda hujusmodi Visitationis gratia, excusarentur.

Decreta ad
praevidendos
abusus.

Cum vero idem Urbanus declarasset, se, per ea, quae in suis praefatis Literis constituerat, minime sublatam voluisse dictam trium mensium licentiam a Concilio indultam; hinc plures ortae quaestiones, et varia condita sunt Decreta, ab eodem Urbano ejusque Successoribus approbata; ejusmodi sunt, non licere trimestrem absentiam praedictam conjungere, sive cum eo tempore, quo permittitur Episcopis post suam promotionem in Urbe commorari,

sive cum eo, quod ad peragendam Sacrorum Liminum Visitationem eidem concessum fuit: neque fas esse absentiae tempora ita disponere, ut tres postremi menses unius anni continentur cum tribus prioribus mensibus anni subsequentis. Sicut etiam vetitum est praedictos menses conjungere cum eo anni tempore, quo, propter aeris insalubritatem, alicui Episcopo permittitur extra Dioecesim degere; ne scilicet continuatis absentiae temporibus, vernos simul, et aestivos menses, sive aestivos una cum autumnalibus, extra Dioecesim duci contingat. Denique, ne quis indulgentia Sacri Concilii per fraudem abuti posset, declaratum fuit, praedictam trium mensium vacationem intra cujusque anni limites coerceri, ut qui uno anno usus ea non fuerit, non ideo sequenti anno diutius ab Ecclesia sua abesse valeat.

Et Episcopia
S. R. E. Car-
dinalibus.

Et quoniam Tridentina Synodus sub Legibus, de Residentia hujusmodi ipsos etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales nominatim comprehendit; praefatus Urbanus Praedecessor, advertens nonnumquam evenire, quod aliquis ex Cardinalibus alicui Patriarchali, seu Metropolitanae, aut Episcopali Ecclesiae praepositus, unum simul ex Episcopalibus Suburbicariis obtineret, constituit, ut hujusmodi Cardinales in primodictis Ecclesiis, non autem apud Episcopatus Suburbicarios, residere tenerentur.

Denique tam in praedicto Concilio, quam in citata Urbani Constitutione, contra Transgressores hujusmodi Legum, quae ad Residentiam pertinent, gravissimae poenae statutae fuerunt; quarum executionem idem Urbanus primo quidem demandavit Auditori Causarum Curiae Camerae Apostolicae: Verum biennio post totam hujus materiae cognitionem delegavit Congregationi particulari a se deputatae, quam compositam esse voluit ex tunc, et pro tempore existentibus Cardinali Romani Pontificis in Urbe Vicario, nec non ejusdem Pontificis Datario, et Secretario Status, ac Secretario Brevium, duobus item Secretariis Congregationum negotiis et consultationibus Episcoporum, et Regularium, ac interpretationi, et executioni Decretorum praedicti Concilii Tridentini respective praepositorum. Et quidem praedicto Cardinali Vicario facultatem tribuit, ut, justis ex causis, et cum consilio praedictorum Praelatorum, concedere posset Episcopis licentiam abessendi a propriis Ecclesiis, et

Congregatio
super Resi-
dentia ab eo-
dem Urbano
VIII. erecta.

Dioecesis spatio dumtaxat dierum quadraginta, ut in ipsius Urbani Literis datis die prima Januarii Anni millesimi sexcentissimi trigésimi sexti distinctius praescribitur.

Hujus Congregationis praxis.

Hujus Congregationis Caput, seu Praefectus, ex quo eadem instituta est, semper fuit praefatus Cardinalis Vicarius pro tempore existens; quemadmodum ejusdem Secretarii munus is semper gessit, qui Congregationi Concilii Tridentini fuit a Secretis; unde etiam Nos ipsi, dum in minoribus constituti Officio Secretarii praedictae Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum fungeremur, par quoque munus Secretarii alterius Congregationis super Residentia Episcoporum simul sustinimus. Quae sane Congregatio, ut ex illius Secretariae Regestis apparet, tam ipsius Urbani Praedecessoris temporibus, quam aliis subsequentibus, non semel singulis Annis adunari consuevit; id quod a san. mem. Praedecessore pariter Nostro Clemente Papa XI. in usum revocatum fuit, et identidem peractum, Nobismetipsis praefatum Secretarii munus obuentibus, confectisque a Nobis, et impressis foliis, ea prorsus methodo, quae pro causis ad Congregationem Concilii pertinentibus observatur.

Ut autem Episcopi a suis Ecclesiis, vel Dioecibus licite abesse possint, quum praeter causam Canonica, expressa quoque licentia Romani Pontificis, ut supra duximus, sit necessaria; excepto casu praedictae trimestris absentiae a Concilio permissae, pro qua nulla peculiaris requiritur licentia, quum idem Concilium Episcoporum abscedentium conscientiae relinquat, de aequitate causae iudicium facere; hinc est, quod quaecumque hujus generis licentia olim indulgeretur, per speciale Chirographum manu Pontificis signatum expediebatur. Postmodum vero inductus fuit mos describendi omnes hujusmodi licentias in unico Folio, quod Pontifici subscribendum deferebatur; quem sane morem a praedecessoribus Secretariis inductum, Nos quoque servavimus.

Quam olim intermissam Pontifex restaurare incepit.

Cum autem post absentiam duodecim annorum quorum duos apud Anconitanam, et decem apud Bononiensem Ecclesias regimini Nostro successive commissas, assidue residendo transegimus, in Urbem reversi, et ad Apostolicam Sedem, quamvis immerentes, evecti fuimus; Congregationis praefatae sessiones, materia forsitan deficiente, non amplius frequen-

tari comperimus; neque porro Chirographa, aut Folia signanda Nobis oblata fuerunt; sed facta Nobis oretenus a Praelato dictarum Congregationum super executione, et interpretatione Concilii, et super Residentia Episcoporum Secretario, tam petitionum Episcoporum, qui vacationem a Residentia postulabant, quam Causarum, quibus hujusmodi petitiones innitebantur, relatione; nostroque desuper accepto responso; opportuna singulis Decreta perscribi, eaque a Cardinali Vicario Nostro, tamquam saepedictae Congregationis super Residentia Episcoporum Praefecto, signari consueverunt. Verum quum Nos hanc agendi rationem pro rei gravitate nimis compendiarium judicaverimus; visum est Nobis Motu proprio, et ex certa scientia, non solum pro debita, ut ajunt, actus solemnitate, sed etiam pro ipsius rei subsistentia, et pro maturiori examine causarum, quae ad hujusmodi licentias obtinendas afferuntur, infrascriptas leges, et ordinationes inviolabiliter in posterum observandas, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, edicere et constituere.

Primum itaque relata superius Sacrosanctae Tridentinae Synodi Decreta, sess. 6. cap. 1.; et sess. 23. cap. 1. de Reformat., laudatasque Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Pii IV., Gregorii XIII., Clementis VIII., et Urbani pariter VIII. Constitutiones, et Ordinationes, nec non omnes et singulas, quas supra innuimus, Resolutiones Apostolicae Sedis auctoritate editas, innovantes, et tam Decretorum, quam Constitutionum, Ordinationum, et Resolutionum hujusmodi tenores etiam veriores pro satis hic expressis, ac etiam de verbo ad verbum insertis habentes, et haberi volentes; illaque et illas, quatenus opus sit, iterum plenissime approbantes, et confirmantes; omnia et singula in ipsis contenta, ab illis, ad quos spectat, et pro tempore in posterum spectabit, attendi, et in his omnibus, quae Nostri hisce Literis non adversentur, exactissime impleri et observari volumus, statuiimus, et in virtute sanctae obedientiae mandamus, atque praecipimus; non obstantibus quibuscumque privilegiis, aut contrariis, etiam quantumvis inveteratis, usibus et consuetudinibus, quae potius abusus et corruptelae dici debent, quibus, si forte adesse, aut allegari contingat, motu ac scientia simili, ac de praedictae Apostolicae auctoritatis Nostrae plenitu-

Canonica et Pontifici statuta confirmata, et innovata, contrariis non obstantibus

dine, derogamus, ac derogatum esse volumus et decernimus.

Secundo loco, et consequenter ad praemissa, adversus praedictarum Legum, et Constitutionum Transgressores, omnes et singulas poenas in eisdem Decretis, et Constitutionibus latas et comminatas, auctoritate quoque nostra confirmamus et innovamus; amissionis scilicet quartae partis fructuum unius anni, ipso facto ab iis incurrendae, qui legitimo impedimento, seu iustis et rationabilibus causis cessantibus, et absque expressa, ut praefertur, Apostolicae Sedis licentia, sex mensibus continuis extra suam Dioecesim morando abfuerint; et amissionis alterius quartae partis fructuum, eodem modo incurrendae, ubi huiusmodi absentia ad alios sex menses potrabatur; ut in praedicto Concilio Tridentino *sess. 6. cap. 1. de Reform.* statutum fuit; incursus quoque in peccati mortalis reatum, et obligationis restituendi fructus in absentia perceptos, nulla etiam praevia declaratione, eosque erogandi in Ecclesiarum fabricas, seu in sustentationem pauperum ipsius loci, quacumque conventionem, seu compositionem pro huiusmodi fructibus male perceptis prohibita; ut in eodem Concilio *sess. 23. cap. 1.* praescribitur. Similiter impositam a praedicto Pio IV. Praedecessore poenam amissionis facultatum testandi et disponendi, si quae transgressoribus huiusmodi competere dignoscantur; nec non inhabilitatis ad majores Dignitates, et Ecclesias obtinendas, quam praefatus quoque Praedecessor Clemens VIII. indixit, per omnia confirmamus, et innovamus. Quibus omnibus hoc etiam superaddimus, ut iidem transgressores omnibus et singulis Indultis, et Privilegiis, quae forsitan ipsis, tamquam Pontificio Solio Assistantibus, concessa fuerint, ipso facto privati esse censeantur: Decernentes, sub Transgressorum nomine comprehendi non solum eos, qui praeter tres menses a Concilio toleratos, absque legitima causa, et expressa Romani Pontificis licentia, extra proprias Dioeceses commorantur; sed eos etiam, qui huiusmodi licentiam falsis simulativae causis dolose extorquere non dubitaverint; vel ea semel rite recteque obtenta, praescriptos in eadem limites, ac praefinitum tempus praetergressi fuerint. Quod si nihilominus, aliqui, non minus Canonica statuta, quam propositas huiusmodi poenas continentes, in sua contumacia obfirmati perseverare praesumpserint; volumus

adversus istos ad ulteriora cum effectu procedi, juxta mentem ejusdem Concilii Tridentini, quod in *citato c. 1. sess. 6.*, Romanum Pontificem pro tempore existentem hortatur, ut suae supremae Sedis auctoritate in huiusmodi Transgressores ad severiorem Sacrorum Canonum normam animadvertat, atque etiam Ecclesiis ipsis de utilioribus Pastoribus provideat, sicut in Domino noverit salubriter expedire.

Tertio loco volumus et mandamus, ut praedictae Congregationis super Residentia Episcoporum ab Urbano Papa VIII. institutae exercitium, atque sessiones resumantur; confirmantes ipsius Praefecturae munus dilecto Filio Nostro Joanni Antonio Tituli S. Martini in Montibus Presbytero S. R. E. Cardinali Guadagni nuncupato moderno Nostro in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicario, ejusque in Officio Vicariatus huiusmodi Successoribus; sicut etiam Officium Secretarii ejusdem Congregationis dilecto Filio Magistro Joseph Alexandro Furiello, ejusque Successoribus Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Secretariis; eosdemque statuantes in huiusmodi Congregatione nunc et deinceps pro tempore locum habere, et suffragium ferre, quicumque ea officia, et munera obtinent sive obtinebunt in posterum, quae in praecitis Urbani Praedecessoris Literis designantur. Praeterea quum minime expediat huiusmodi Congregationem Promotore Fiscali carere, Nos eum, qui in Tribunali praedicto Cardinalis Vicarii Urbis Officium gerit Promotoris Fiscalis, ejusque in Officio Successores pro tempore, ad idem munus obeundum deputamus in praefata Congregatione, cui ipsum, seu ipsos cum consultivo suffragio volumus interesse. At vero perpendentes, quod si Congregatio isthaec toties habenda foret, quoties ab aliquo Episcopo licentiam abscedendi a Dioecesi peti contingeret, eadem aut propter frequentiam nimis onerosa evaderet, aut propter negotiorum levitatem tractu temporis negligi, et parvipendi posset; volumus, atque statuimus, eandem tunc tantum cogendam, habendamque esse, quum aut a Nobis, sive a Successoribus Nostri Romani Pontificibus, alicujus negotii cognitio ipsi remissa, et delegata fuerit: Aut, huiusmodi etiam remissione cessante, quoties de poenis superius constitutis, adversus aliquem transgressorem reipsa decernendis infligendisque deliberandum fuerit; siquidem huiusmodi

Congregationem super Residentia, ejusque sessiones in usum reducit.

Eique deputat Promotorem Fiscalem.

Praescribit occasiones, quibus aduari debeat.

tem poenas in contravenientes latas.

Addita poena privationis Indultorum competentium Assistantibus Solio Pontificio.

poenarum modus, prout cujusque major, aut minor contumacia exegerit, ab eadem Congregatione statuendus erit, ut facta per ipsius Secretarium Nobis, seu Successoribus Nostris relatione, approbataque Congregationis resolutione, ad hujusmodi poenarum executionem cum effectu procedatur; aut denique quum aliquis Episcopus instantiam proponat abessendi a propria Dioecesi ratione alicujus muneris, sive officii, cujus ea dicatur natura esse, ut Apostolicum Indultum de non residendo ad longum tempus ipsi sit concedendum; Nos etenim hujusmodi Indulta nemini umquam concedi debere decernimus, nisi praevio causarum examine in eadem Congregatione peragendo, Nostraque et Successorum Nostrorum scientia, et approbatione, et mediante expeditione Litterarum Apostolicarum in forma Brevis; ideoque mandamus Nostro et Romani Pontificis pro tempore existentis Supplicum Libellorum Secretario, aliisque Secretariis quarumvis Congregationum, quibus ea de re preces oblatae fuerint, ut illas in praedictam Congregationem super Residentia Episcoporum omnino remittant; simulque prohibemus Nostro, et Successorum Nostrorum pro tempore Secretario Brevis, ne Litterarum Apostolicarum super Indultis hujusmodi exempla Nobis, aut Successoribus Nostris signanda, ullatenus afferat, nisi authentica documenta, tam de causarum examine in dicta Congregatione peracto, quam de Apostolica approbatione, et assensu consequenter emanatis, eidem fuerint exhibita.

Folia, cum
expressione
Indultorum,
quae conceduntur ad
Pontificis Signaturam
deferri mandantur.

Quarto loco statuimus, ut Folia superius enunciata in posterum omnino conficiantur, in quibus nimirum describantur nomina Episcoporum, quibus dantur Indulta commorandi extra Dioecesim, una cum causis ab ipsis adductis atque probatis, et spatio temporis ad quod hujusmodi Indulta conceduntur; quae quidem Folia a Romano Pontifice subscripta, in Tabulario praedictae Congregationis, ut alias, asservari praecipimus: Quod tamen intelligi volumus non de iis Indultis, quae per Apostolicas Litteras in forma Brevis expedienda esse in paragrapho superiore descripsimus; sed de alterius generis Indultis, de quibus infra dicendum erit, quaeque, post Pontificium assensum a Secretario requisitum et obtentum, expediri debebunt per Decreta a praedicto Cardinali Vicario Urbis, tamquam praefatae Congregationis Praefecto, subscripta. Decet enim

has quoque licentias non sine Pontificia subscriptione prodire; idque obtinebitur accedente Signatura Pontificis super praedictis Foliis, in quibus singulorum Indultorum tenores, et causae a Secretario descriptae erunt; quemadmodum elapsis temporibus, atque etiam a Nobis ipsis, dum hujusmodi Secretarii munere fungemur, servatum fuisse narravimus.

Quinto loco, quoniam experiendo cognovimus, quod ad obtinenda Indulta commorandi extra Dioecesim, infrascriptae plerumque causae ab Episcopis afferri solent; nimirum aut necessitas assistendi personaliter alicui liti, seu controversiae, in qua Ecclesiae, aut Cleri sui, vel etiam propriae Familiae res agatur, quaeque in Romana Curia introducta sit, vel alia in Urbe, in qua resideant majora Tribunalia, quorum ea de re judicium esse debeat; aut corporalis aegritudo, qua correptus fuerit Episcopus, dum extra Dioecesim, Conciliaribus mensibus utens, morabatur, itaut ad eandem Dioecesim reverti nequeat; aut adversa valetudo in ipsa Dioecesi contracta, ad quam depellendam Medici putent necessarium fore, Episcopum aerem, et solum aliquantisper mutare, aut denique malignitas aeris in Dioecesi vigen, quam aliquibus anni mensibus devitari oporteat: Et quoniam nec ulla ex praemissis causis, absque expressa Romani Pontificis approbatione, quemquam ab onere residendi eximerè potest, et nisi certis expressis circumstantiis, iisque verificatis, difficile est ad hujusmodi approbationem rite recteque procedere; necessarium Nobis visum est infrascriptas Regulas statuere, quas in singulis respective casibus ab iis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, observari mandamus, atque praecipimus.

Si quis igitur in posterum licentiam petierit abscedendi a Dioecesi sibi concredita, ut judiciali controversiae, quae alibi vertitur, per se ipsum intersit; exprimere debet in precibus tum Locum, sive Urbem, in qua hujusmodi lis agitur, tum etiam an ea pertineat ad ipsam Oratoris Ecclesiam, seu Clerum, vel potius ad ipsius Familiam. Et quidem si ad Familiam pertineat, absque eo quod Secretarius Congregationis Pontificem, aut Cardinalem Praefectum adeat, rescribendum ab ipso erit, ut Orator ad effectum, de quo in precibus, utatur mensibus a Conciliis indultis. Quod si eis jam usus fuerit, ulterior ipsi licentia non con-

Singulis ab
sentiae cau
sis oportu
na Rescript
comparat.

An, et quatenus
permittendum
Episcopo, ut a
Dioecesi ab
sit Causa Li
tis.

cedetur. Si vero de ejus Ecclesiae, vel Cleri robus agatur, exponi debebunt, tum status litis, ejusdemque gravitas, tum causae, propter quas necessaria creditur in loco judicii Oratoris praesentia; tum etiam declarandum, an mensibus Conciliaribus usus fuerit. Et quidem si nondum illis usus sit, rescribendum erit, ut eos in hujusmodi causam impendant. Si vero id amplius Episcopo integrum non sit, (qua in re nec dolus, nec fraus intercesserit, et alioquin ipsius instantia justa videatur,) tantum illi temporis, et non amplius, ad commorandum extra Dioecesim tribuatur; quantum judicatum fuerit necessarium esse, ad Causae Defensores, Advocatos, et Judices de omnibus, quae ad rem pertinent, sufficienter instruendos. Si enim licentia abessendi a Dioecesi usque ad finalem exitum causae extendi deberet, nemo non videt, quam diuturna plerumque foret in hisce casibus Episcoporum absentia, et quam facile evenire posset, ut pleraeque Dioeceses complurium annorum spatio Pastorum praesentia carerent.

Qui vero licentiam abessendi petierint ratione infirmitatis extra Dioecesim contractae dum vacatione a Concilio indulta uterentur, asserentes ea de causa regressum ad propriam Dioecesim sibi prohiberi; exponere debebunt contractae infirmitatis qualitatem, et super ea testimonium Medici juramento firmatum exhibere. Atque ubi petita licentia ipsis indulgeatur, ea semper ad certum, ac definitum tempus concedi debebit, adjecta quoque clausula si tamdiu infirmitas duraverit.

Ab iis autem, qui hujusmodi licentiam postulaverint, eo quod aeris mutatione opus sibi esse dicant ad convalescendum ex morbis, quos in suis Ecclesiis residendo contraxerunt, exprimendum erit in precibus, quo morbi genere, et quam graviter laborent, ac proferendum testimonium Medici, qui jurejurando testetur, utile ac necessarium Oratori esse, ut in aliam Regionem, atque aerem per aliquod tempus se transferat. Nec illud silentio praetereundum, an scilicet Orator, antequam morbo corripereetur, trimestri licentia a Concilio permissa usus fuerit: si enim id nondum fecerit, et tempus a Concilio indultum sufficiens ipsi non reputetur, poterit eidem concedi, ut per quatuor menses, in quibus tamen Conciliares Menses comprehendantur, a Residentia absens permaneat: at si praedictos Conciliares Menses, remoto

omni dolo et fraude, jam extra Dioecesim transegerit tantum temporis ipsi indulgeatur, quantum ad confirmandam ipsius valetudinem vere necessarium esse prudenter judicabitur.

Qui tandem licentiam commorandi extra Dioecesim postulabit propter malignitatem aeris, quem in sua Dioecesi aliquo anni tempore insalubrem esse affirmet; is videat etiam, atque etiam quid agat. Et quidem pro veritate exponat, quibus anni mensibus perniciosus sit Regionis aer: item an eadem Coeli temperies totam comprehendat Dioecesim, itaut nullus intra ejus tractum locus existat, in quo suspectum illud tempus absque salutis detrimento transigere valeat; postremo an Conciliaribus Mensibus usus fuerit. Etenim si nondum eos sibi sumpserit, non aegre obtinebit Indultum abessendi per quatuor menses (quatenus periculum ab aere tamdiu durare censeatur) in quibus tamen tres illi a Concilio permisi numerandi erunt: si autem hujusmodi Concilii indulgentia jam usus fuerit, frustra novum Indultum praedicta de causa ab Apostolica Sede postulabit; sibi quoque imputare debebit, quod quum sciret certo anni tempore in sua Dioecesi aerem insalubrem fore, concessos vacationis Menses in tempus illud non reservaverit. In omnibus autem absentiae Indultis, quae ratione aeris insalubris in posterum concedentur, hanc clausulam adjici volumus: *Dummodo intra Dioecesim aliquis locus non adsit, in quo aer salubris sit, et in quo Episcopus commorari possit.*

Sane praedictus Urbanus Praedecessor non praetermisit eorum Antistitem causam considerare, qui Provincialibus Conciliis, vel Congregationibus, seu Assembleis generalibus, in quibus Ecclesiastici intervenire solent, personaliter interesse; sive in aliis muneribus, aut Reipublicae officiis, quae ipsorum Episcopatibus, Ecclesiisque adjuncta sunt, ad certum tempus extra Dioecesim occupari solent, ac debent; et his quidem in praecitata Constitutione licentiam abessendi concessit pro eo definito tempore, quo ejusmodi Concilia, Congregationes, et Assembleae peragentur, exercitiumque muneris, seu officii publici eorum Ecclesiis adjuncti, actu duraverit; dummodo iis finitis, recto tramite ad Ecclesias sibi commissas sese conferrent; cujus concessionis aequitatem Nos quoque agnoscentes, eandem approbamus, et confirmamus. Sed quum idem Urbanus nihil

Quid ratione aeris insalubris.

Quid ratione infirmitatis extra Dioecesim contractae.

Quid ad convalescendum ex morbo in Dioecesi contracto.

Quid pro celebrandis Conciliis, Assembleis, Dietae etc.

statuerit de Episcopis qui a Residentiae suae loco discedunt pro Processuum in causis Beatificationum, aut Canonizationum compilatione, Apostolica auctoritate ipsis delegata; necesse est aliquid a Nobis pro his etiam casibus opportune constitui.

Quid pro
construen-
dis Processi-
bus Aposto-
licis in Cau-
sis Canoniz-
atione.

Expediuntur a Congregatione Sacrorum Rituum Literae, quas vocant Remissoriales, et Compulsoriales, quibus committitur, ut supradicti Processus auctoritate Apostolica conficiantur; eaeque diriguntur tribus Episcopis, aut Superioribus Praelatis, cum clausula, ut *duo ad minus procedant*. Cumque in huiusmodi Episcoporum numero semper includatur Ordinarius loci, in quo Processus construitur; fere contingit, e-tribus, ad quos Literae sunt directae, unum dumtaxat a Residentia advocari. Ubi itaque aliquis Episcopus Titularis Ecclesiae in partibus Infidelium constitutae haberi possit, volumus eum in praefatis Literis pro uno ex tribus Episcopis comprehendere. Quod si tres omnino Antistites in propriis Ecclesiis residentes ad huiusmodi effectum delegari oporteat, statuimus atque praecipimus, ut Literae a praedicta Congregatione dirigantur Episcopis, qui viciniore sunt Dioecesi, in qua Apostolicus Processus conficiendus erit. Quoniam vero de re agitur, quae duabus tribusve hebdomadibus perfici nequeat, sed quae plurium saepe mensium, aut etiam annorum operam requirit; volumus, ut Episcopi, qui ejusmodi delegationem acceptaverint, necessariam licentiam abscedendi a Dioecesi, causam absentiae exprimendo, petere et impetrare non omittant, sub poenis adversus eos constitutis, qui absque causa extra Dioecesim commorantur. In huiusmodi autem licentiis concedendis, statuimus, ut Conciliares Menses semper comprehendantur, et praeter eos, triginta dumtaxat dies, si opus fuerit, adjiciantur; nam et ad plura peragenda quadrimestre spatium sufficiens est; et, si adhuc facienda supersint, quatuor alii menses sequenti anno in idem opus insumi poterunt.

De praemis-
sorum ob-
servantia
praeceptum.

Haec sunt, quae salubriter in Domino statuenda judicavimus, quaeque pro regula, et norma in posterum haberi volumus, ut a Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, gravissimum, quod ipsis incumbit, Residentiae officium exacte impleatur. Itaque Dilecto Filio moderno praefatae Congregationis super eadem Residentia Secretario,

ejusque Successoribus in perpetuum, injungimus, et in virtute Sanctae obedientiae, sub poenis contra inobedientes mandatis Apostolicis in re gravi, praecipimus, atque jubemus, ut supplices Libellos pro parte quorumcumque Antistitem sibi oblatos, in quibus ea, quae supra adnotavimus, expressa non fuerint, quibusque necessaria authentica documenta, superius pariter indicata, non sint adjuncta nullo modo recipiant, multoque minus ad Pontificem referant: In Decretis autem, quae post Pontificium assensum ab ipsis Secretariis in consueta audientia reportatum, a Cardinali ejusdem Congregationis Praefecto subscribenda erunt, suprascriptas clausulas respective apponere non praetermittant; illud etiam expresse cavendo, ut quae conceduntur Indulta, a die Datae ipsorum Decretorum decurrere intelligantur.

Denique Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Metropolitanos, et Episcopos omnes monemus, ut non solum ipsi statutas de Residentia leges adamussim observent, sed etiam memores sint Decreti a Sacra Tridentina Synodo editi *sess. 6. cap. 1. de Reformatione*; quo jubentur singuli pro virili parte in aliorum agendi rationem respective vigilare, et non residentes Romano Pontifici infra certum tempus denunciare. Nostri quoque, et Apostolicae Sedis Nuntiis hoc idem demandamus, et injungimus; ubi intra ipsorum Nuntiaturae Districtum aliquis Episcopus, seu Superior Praelatus existat, qui Canonicae Leges hac in parte violare dignoscatur.

Et quia Nobis relatum est, nullibi frequentius praedictas Leges ab Episcopis violari, quam in proximo Neapolitano Regno, (neque vero id mirum in tanto eorundem numero), volumus, atque statuimus, ut in Indultis absentiae, quae pro Episcopis praedicti Regni in posterum expediri contingat, ad caeteras clausulas superius praescriptas, haec etiam addatur, ut obtenta licentia exhiberi debeat Apostolico Nuntio Neapoli commoranti, alioquin nullius roboris, et momenti habeatur. Nos siquidem praedicto Nuntio earundem praesentium tenore committimus, ut huiusmodi Licentias in acta sui Tribunalis referri faciat, itemque de causis, propter quas concessae fuerint, inquirat, ac tempus in iis praefinitum observet, ad hoc scilicet, ut et per eum resciri possit, si quid obreptum, aut subreptum fuerit in precibus; et ipsum latere nequeat, si quis

De one
denuncian-
non reside-
tes.

Specia-
lissimis
Nuntio
Apostolico
Neapoli
commorant
injuveta.

praescriptos sibi limites transgrediatur, sive absque necessario Apostolicae Sedis Indulto, extra tempora a Concilio permissa, longe ab Ecclesia, et Dioecesi sua commoretur. Propterea autem, qui, ut Nobis pariter relatum fuit, Dioeceses suas deserunt, et non quidem in Urbem Regni principem, ubi Apostolicus Nuntius moram trahit, sed in alias se conferunt ejusdem Regni Civitates, quin ipse Nuntius quidquam de ipsis audiat; injungimus eidem Nuntio, ut per Officiales suos, atque Ministros, quos in omnibus Dioecesibus retinet, curet se certiore fieri de Episcopis, quicumque a propriis Dioecesibus recedunt: ut et ii, qui obtentis licentiis abutuntur, et multo magis ii, qui proprio Marte se gerere praesumunt, (dum vel absque praevia licentia, praeter tempus a Concilio indultum a suis Dioecesibus absunt, vel si ob aliquem inopinatum eventum ab ipsis discedere compulsi fuerint, hujusmodi licentiam, statim ac ad destinatum locum pervenerint, petere et impetrare non curant;) severiorum sacrorum Canonum, et Apostolicarum sanctionum censurae subiciantur.

Caeterum intendimus sub praesentium Litterarum Nostrarum ordinatione, et dispositione etiam ipsos Venerabiles Fratres Nostros Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, qui Patriarchalibus, Primatialibus, Archiepiscopalibus, et Episcopalibus Ecclesiis praedictis ex concessione, et dispensatione Apostolica nunc praesunt, et in futurum praeerunt, comprehendere, ac comprehensos esse, et fore.

Praesentes quoque Literas, omniaque et singula in eis contenta de subreptionis, obreptionis, aut ejuscumque nullitatis, vel invaliditatis vitio, intentionisque Nostrae, ac quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod in praemissis quomodolibet interesse habentes, seu habere praetendentes, et praesertim ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, solemnitatesque, et alia servanda, et adimplenda nullatenus servata, et adimpleta fuerint, ac quocumque alio colore, praetextu, occasione, et causa, etiam necessario exprimentia, a quoquam notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illa aperiitionis oris restitutionis in integrum; vel aliud quodvis juris, facti, vel gratiae remedium impetrari nullo unquam tempore posse; sed semper perpetuo-

que valida, firma, et efficacia esse et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac per omnes, et singulos, ad quos spectat, et quomodolibet spectabit in futurum inviolabiliter observari, perinde, ac si in Consistorio Nostro, secreto, et de eorundem Fratrum Nostrorum consilio, et unanimi consensu emanassent. Sicque et non aliter in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, nec non praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, praedictamque Congregationem super Residentia deputatam, et quoscumque alios quavis auctoritate, et potestate fungentes nunc, et pro tempore existentes, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, declarandi, interpretandi, et definiendi facultate, judicari et definiri debere, et quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, etiam in Universalibus, Generalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis, vel edendis, nec non, quatenus opus sit, de non tollendo jure quaesito, aliisque Cancellariae Apostolicae Regulis, Statutis quoque, etiam juratis consuetudinibus, etiam diuturnis, et immemorabilibus, dictarum respective Ecclesiarum, nec non licentiis, privilegiis, et indultis etiam Apostolicis, eisdem Ecclesiis, earumque Praesulibus quomodolibet hactenus concessis, omnibusque et singulis aliis, quae praedictus Urbanus suarum Litterarum firmitati, et executioni voluit non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Ut autem eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque, ad omnium notitiam deducantur, et ne aliquis illorum ignorantiam praetendere possit; volumus, quod eadem praesentes per aliquem, seu aliquos ex Cursoribus Nostris ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, ac Cancellariae Apostolicae, et in Acie Campi Florae de Urbe publicentur, et earum copiae ibidem affigantur, et affixae relinquantur, quae sic publicae, et affixae omnes et singulos, quos concernunt, arcant et afficiant, non secus ac si eorum unicuique personaliter intimatae, et notificatae fuissent; quodque earundem praesentium Transumptis, etiam

Seblato etc.
irritum etc.

Derogatio-
nis.

Publicatio-
nis vis, et
exemplorum
auctoritas.

impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus Fides adhibeatur in Judicio, et extra illud ubique locorum, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum Ordinationum, Constitutionum, Derogationum, Praeceptorum, Statutorum, et Decretorum infringere, seu eidem ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. Pontificatus Anno.
7. die 3. Septembris
1746.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI. tertio Nonas Septembris, Pontificatus Nostri Anno VII.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 20. Septembris 1746.

XIX.

FIRMANÆ

Congregationi, quoad Gubernium tam Politicum, quam Oeconomicum Civitatis et Comitatus Firmi privativa jurisdictio tribuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Congregatio
Firmana a
Pontifice in-
stauratur.

Paterni prorsus studii, quo Civitatem nostram Firmum, ejusque Comitatum, et incolas universos, pro imposito Nobis desuper Supremi Principis officio prosequimur, haud leve ar-

gumentum edidimus sub ipsum Pontificatus nostri initium; quum per Nostras in forma Brevis Literas datas die .xx. Septembris Anni MDCCXL., Congregationis Firmanae, nuncupatae, quae ad illius Civitatis et Comitatus negotia in Romana Curia et Urbe cognoscenda ac dirigenda, a Praedecessoribus Nostri Romanis Pontificibus erecta fuerat, novam utilioreque formam constituimus, immutato veteri ipsius statu, quo permanente, nec satis promptam fore, nec adeo proficuum, ut par erat, hujusmodi negotiorum et Causarum tractationem expeditionemque judicavimus. Ex qua sane providentiae Nostrae dispositione quum uberiora in dies emolumenta ad optimum ipsius Civitatis et Comitatus regimen provenire dignoscantur, non illud tamen sequutum est, ut omnino sublata fuerit vetus quaedam controversia, quae dudum vigeat inter eandem Civitatem Firmanam ex una, et nonnullas Communitates Castrorum et Locorum ipsius Comitatus ex altera parte, super eo, an cognitio negotiorum Oeconomicorum hujusmodi, ad praefatam Congregationem Firmanam privative spectaret, vigore facultatum a san. mem. Praedecessore Nostro Innocentio XII., in Literis super ipsius erectione die tertia Januarii Anni MDCXCII. emanatis, ipsi concessarum; seu vigore subrogationis hujusmodi Congregationis in locum Cardinalium Nepotum, sive aliorum Consanguineorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrarum, quibus ejusdem Civitatis et Comitatus Gubernium, et omnimoda in eam, eumque jurisdictio per duo ferme saecula demandari, ac respective ab iisdem plenissime exerceri consueverat; an vero ad aliam Congregationem Venerabilium Fratrum Nostri S. R. E. Cardinalium super Bono Regimine Communitatum Status Nostri universi deputatae, privative potius pertineret, vigore amplissimarum facultatum, quae tam a felic. record. Clemente Papa VIII. Praedecessore pariter Nostro in Bulla erectionis ejusdem Congregationis, quam a simil. mem. Paulo Papa V., et Clemente Papa XI. eidem Congregationi tributae fuerunt, dum per suas respective Literas illius jurisdictionem quoad Communitates ejusdem Status Ecclesiastici in genere asseruerunt, seu declararunt, aut ampliarent.

Status controversiae.

Quamvis enim in praedicta Civitate Firmana certus quidam Officialis existeret, Commissarius Tabellista nuncupatus, a Romano Pon-

tifice, seu pro rerum circumstantiis, et pro collationis modo, ab ipso Firmanae Congregationis Praefecto ad hoc deputatus, ut revisis et examinatis, sub directione Gubernatoris pro tempore existentis, tam ipsius Civitatis, quam aliarum Communitatum de praedicto Comitatu, reddituum et expensarum Tabellis, eas in Urbem transmitteret ad praedictam Congregationem Firmanam; cujus esset opportuna Decreta et Mandata super earum Communitatum Oeconomico regimine condere et expedire; Nihilominus praefatae Communitates Locorum et Castrorum de Comitatu, sive ex praetensis gravaminibus in huiusmodi Tabellarum examine sibi aliquando irrogatis, sive ex peculiaribus quibusdam exemplis, quibus constabat praedictam Congregationem Boni Regiminis, pro extraordinariorum quorundam onerum repartitione et exactione, aliquos jurisdictionis actus exercuisse; variaque Decreta edidisse, ad Oeconomicum ipsius Firmanae Civitatis, et Castrorum statum aliquo modo pertinentia; saepe detraxerunt rerum suarum status, atque Tabellas praedicti Commissarii, atque etiam Gubernatoris, ipsiusque Congregationis Firmanae iudicio et examini subicere, eorumque mandatis obtemperare; contendentes, ad solam Congregationem Boni Regiminis huiusmodi Oeconomicorum negotiorum cognitionem spectare: quae controversia pluries agitata, non sine Partium dispendio, et negotiorum confusione ac detrimento, nunquam tamen omnino dirempta, aut definita fuerat.

Cumque eadem quaestio nuper, occasione peculiaris ejusdem casus, iterum exorta, atque acerrimis Partium studiis redintegrata esset; visum est Nobis totam hujus materiae cognitionem supremo iudicio Nostro reservare, eamque in Signatura Gratiae, cum consilio dilectorum Filiorum ejusdem Signaturae Votantium, et Partibus plene auditis, perpetuo atque irrevocabiliiter definire. Quamobrem huiusmodi causa in statu, et terminis ad Nos et ad Signaturam praedictam advocata, per Decretum a dilecto filio Magistro Clemente Argenvilliers Auditore Nostro editum; transmissaque pro parte Civitatis Firmanae, opportuna Commissione; cum utraque Pars omnia documenta et exempla in rem suam collegisset, suasque rationes tam in scriptis, quam oretenus per suos Defensores, et Advocatos Nobis exposuisset; Nos demum in praedicta Signatura Gra-

tiae coram Nobis habita die XIX. elapsi mensis Julii, auditis dictorum Votantium suffragiis, omnibusque mature pensatis, decrevimus, et pronuntiavimus: *Gubernium tam Politicum, quam Oeconomicum Civitatis et Castrorum Firmi privative spectare ad Congregationem Firmanam.*

Cujus porro Resolutionis et Rescripti Nostrae perpetuae firmitati consulere, ac simul praedictae Congregationis Firmanae facultates amplius atque distinctius declarare volentes, praesentium Literarum tenore, ac Motu proprio, et ex certa scientia, meraque deliberatione Nostris, eidem resolutioni inhaerentes, statuimus, et declaramus, Gubernium tam Politicum, quam etiam Oeconomicum Civitatis Firmanae praedictae, ac Civium, et Incolarum; necnon Territorii et Districtus totius Comitatus, ejusque Castrorum, Terrarum, atque Locorum, antedictae Congregationi Firmanae privative quoad quoscumque alios omnino competere; itaut quemadmodum per declaratam voluntatem praefati Praedecessoris Innocentii Papae XII., in supra relatis ipsius Literis distincte expressam, ad ipsam Congregationem Firmanam, in Gubernio Politico ejusdem Civitatis et Comitatus, similis, atque eadem plane potestas, auctoritas, et jurisdictio, omnesque et singulae competunt facultates, quae quoad universum Statum Nostrum Ecclesiasticum ad Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium super Consultationibus negotiorum ejusdem Status Ecclesiastici deputatam competere dignoscuntur; ita etiam hujus Nostrae declarationis vigore, et expressa praesentium Literarum sanctione, eidem Firmanae Congregationi, in Oeconomico praefatae Civitatis Regimine, omnes pariter et singulae facultates, eademque jurisdictio, auctoritas, et potestas, quae ad Congregationem etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium super Bono Regimine et administratione reddituum Communitatum Ditionis Ecclesiae deputatam, quoad gubernium Oeconomicum huiusmodi, juxta felic. record. Clementis Papae VIII., Pauli Papae V., et Clementis Papae XI., ac aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum concessionem, seu declarationem, quomodolibet spectant et pertinent, pari modo et absque ulla prorsus differentia spectent atque pertineant, atque ab ipsa in omnibus et per omnia plenissime exerceantur.

Resolutio.

Gubernium Politicum, et Oeconomicum Firmanae Civitatis, et Comitatus, Firmanae Congregationi privative tribuitur.

Quae advocatur ad Sanctissimum, et ad Signaturam Gratiae.

Et aliis Congregationibus, seu Tribunalibus inhibetur, cum avocatione Causarum et poena nullitatis.

Quamobrem antedictis Congregationibus, nimirum Consultationibus et bono Regimini hujusmodi praepositis, utrumque Gubernium praedictum quoad dictam Civitatem Firmam, et Cives, et Incolas, necnon Territorium, et Districtum totius Comitatus, Terrasque, Castra, et Loca ejusdem, harum serie expresse interdicentes; volumus, praecipimus, et mandamus, eisdemque et aliis quibusvis etiam praedictae S. R. E. Cardinalium Congregationibus, necnon quibuscumque aliis Judicibus, et Tribunalibus districte inhibemus, ne in alterutro Civitatis et Comitatus praedictorum Gubernio, neve in utrumvis concernentibus Causis Politicis, Criminalibus, aut Oeconomicis, sub quocumque praetextu, colore, occasione, vel causa, sese quoquo modo immiscere vel ingerere, etiam de consensu Partium, ullo umquam tempore audeant seu praesumant; ideoque omnes et quascumque causas, lites, et controversias ad alterutrum hujusmodi Firmanae Civitatis et Comitatus Gubernium pertinentes, tam motas, quam movendas, atque etiam ex nunc coram alio quolibet Judice, Tribunali, aut Cardinalium Congregatione coeptas et contestatas, in quocumque statu reperiuntur, auctoritate et tenore praedictis, ab ipsis advocamus, praedictaeque Firmanae Congregationi, et judicio remittimus. Ac si quid in posterum adversus praemissa quavis in parte, per quascumque ex memoratis Congregationibus, seu quemcumque alium Judicem aut Tribunal, etiam, ut, praefertur, de consensu Partium, fieri, ordinari, decerni, vel judicari contigerit, tamquam privativi juris et jurisdictionis ipsius Firmanae Congregationis laesivum, ex insanabili defectu jurisdictionis prorsus nullum, nulliusque roboris aut momenti fore statuimus et declaramus.

Methodus servanda a Congregatione Boni Regiminis Commissionibus specialibus.

Quoniam vero contingere potest, prout anteactis temporibus aliquoties contigit, ut Romanus pro tempore Pontifex praedictae Congregationi Boni Regiminis, specialem aliquam Commissionem, pro aliqua generali repartitione super omnibus Communitatibus universi Status Ecclesiastici statuenda, aut pro alia quam Oeconomica provisione, dirigat atque demandet; ut in casu, et casibus hujusmodi, omnia rite ac debito ordine procedant; per easdem praesentes etiam decernimus et declaramus, licitum fore praedictae Congregationi Boni Regiminis, illiusque Praefecto, in vim talis

Pontificiae Commissionis statuere quotam, seu quantitatem, pro qua Civitas Firmana, et universus Comitatus praedictus, cum caeteris Communitatibus dicti Status Ecclesiastici concurrere debebunt; hoc tamen statuentes, ut divisio et distributio ipsius quotae, seu quantitatis; nec non executio repartitionis a Congregatione Boni Regiminis, ut supra, factae, ad praedictam Congregationem Firmanam, illiusque Praefectum omnino spectet, atque pertineat; ita ut quaecumque Ordinationes vigore peculiaris hujusmodi Pontificiae Commissionis pro tempore factae a praedicta Congregatione Boni Regiminis, ejusque Praefecto, eidem Congregationi Firmanae dumtaxat, nullatenus autem Gubernatoribus Localibus, multoque minus Communitatibus Civitatis Firmi, ac Castrorum, Terrarum, et Locorum Comitatus ejusdem, dirigantur, et dirigi debeant: Eisdem plene methodo, ratione, et forma, quae cum S. R. E. Cardinalibus de Latere Legatis, pro Civitatibus, Castris, Terris, et Locis in Provinciis eorundem Cardinalium Legatorum jurisdictioni subjectis existentibus, observantur.

Ut vero deinceps Civitas Firmana praedicta, ejusque Comitatus, tam in his, quae ad Politicum, quam quae ad Oeconomicam procuracionem spectant, facilius et utilius gubernentur, per easdem praesentes volumus et mandamus, praefatam Congregationem Firmanam semel singulis mensibus in Aedibus ipsius Cardinalis Praefecti omnino congregari. Ipsius autem pro tempore Secretario statuimus non licere sine ejusdem Congregationis voto aliquam definitivam resolutionem capere, aut ad aliquod Decretum, quod per definitivam reparari nequeat, devenire; praesertim si aliqua ex Partibus petat, aut profiteatur in actis: *Nihil fieri, nisi facto verbo in plena Congregatione*.

Denique super controversia superius enunciata, atque a Nobis, ut praefertur, solemniter ac peremptorie definita (cujus statum et merita a Nobismetipsis accurate discussa, ac Judicum, Tribunalium, et Collitigantium nomina, aliaque etiam, necessario exprimenda, praesentibus pro plene et sufficienter expressis haberi volumus) perpetuum Partibus silentium imponimus, atque os ocludimus; praesentesque Literas semper firmas, validas, et efficaces esse et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere decernimus, nec de subre-

Congregatio Firmana singulis mensibus habenda.

De facultatibus Secretarii.

Clausulae preservativae.

ecreta irri-
gata.

ptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam substantiali, ac formali, necessariamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, aut in controversiam vocari, vel ad terminos juris reduci ullatenus umquam posse; Sed sic et non aliter in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praedictae Cardinalium Congregationes, aliosque Cardinales etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, et Sedis Apostolicae Nuntios, et alios quoslibet, quacumque praeceminentia, et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio-
es.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, ac quibusvis aliis Apostolicis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non etiam, quatenus opus sit, dictae Civitatis Firmanae, et Comitatus praedicti ejusque Castrorum, Terrarum, atque Locorum, aut aliorum quorumvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stilis, usibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, facultatibus, et Literis Apostolicis memoratis Boni Regiminis, et super Consultationibus, aliisque S. R. E. Cardinalium Congregationibus, etiam in limine earum respective institutionis, nec non quibusvis aliis Tribunalibus, etiam Collegialibus, ac Personis, et Locis, sub quibuscumque verborum tenoribus et forma, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda; aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores

hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac insertis habentes, illis alias in suo robore permanentis, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse; ac latissime et plenissime, motu ac scientia praedictis, ac de potestatis Nostrae plenitudine derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae, statuti, declarationis, praeepti, mandati, decreti, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI. VIII. Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno VII.

Sanctio.

Dat. Pont.
an. VII. die
6. Sept. 1746.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Præceptum Fratribus Militibus Auratae Militiae, ne Crucem alterius Militaris Ordinis publice gestent, sed aliam ex auro consimilem inferius impressae deferant.

XIX.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Vpostolicam Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum providentiam in eo maxime commendari probe intelligimus, quod quo majoribus Militares Ordines ingenti cum Christianae Reipublicae bono, Orthodoxaeque fidei praesidio, et incremento institutos bene-

ficiis, privilegiis, indultis, et gratiarum favoribus ornare, et adaugere non destiterunt; eo majoribus studiis, curis, et sollicitudinibus adlaboraverint, ut unusquisque Ordo Stemmata sua, Insignia, Arma, Ornamenta, ac Nomina ab initio assumpta, confirmata, et praescripta integerrime servare, ac custodire teneretur, ne fortasse umquam contingat, ut iis commixtis, et confusis debitus unicuique Militi juxta Ordinis sui gradum, conditionem, dignitatemque honor auferatur. Quod quantum ad publicam tranquillitatem conservandam, et ad confusionem perturbationemque in singulis quibusque Ordinibus evitandam intersit, ipsa experientia manifestissime apparet. Ea propter, cum, sicut accepimus, et re ipsa Nobis constitit, nonnulli Equites Auratae Militiae vulgo *dello Sperone d'Oro* nuncupatae, qui aut a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, aut a Nobis ipsis, aut ab iis, quibus facultas creandi Equites hujusmodi ab Apostolica hac Sancta Sede interdum tribui solet, constituti, et creati fuerint inter caetera insignia, propter quae ab aliis Equitibus caeterorum Ordinum Militarum, seu Militiarum distinguantur, Crucem non iis modo, et forma, quibus Crux hujusmodi in pectore gestanda ipsis praescripta est, sed iis, quibus Fratres Milites Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani semper usi sunt, atque utuntur, et gestare debent, omnino similem sibi usurpaverint, itaut a Fratribus Militibus dicti Hospitalis minime discriminentur, sed pro ipsismet ab omnibus habeantur: hinc est, quod Nos de modo, et forma Crucis, quam semper gestarunt primo dicti Equites Auratae Militiae, et quam nonnulli dumtaxat ex iisdem Equitibus immutatum ferre, ac gestare ausi sunt, plenissime edocti, omnem confusionem eliminare, falsamque opinionem ab omnium animis remove cupientes, auctoritate Apostolica tenore praesentium statuimus, decernimus, praecipimus, et mandamus, ut Crux, quae in pectore a memoratis Equitibus Auratae Militiae semper, et quodcumque gestanda est Octogona quidem esse debeat ad instar Crucis ab ipsis dicti Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Fratribus Militibus gestari solitae, non vero encausto albo obducta, et inusta, sed ex auro tantum cum parva catena, a qua Calchar itidem ex auro pendeat; Ut autem nulla deinceps de hac Nostra quoad modum, et formam Crucis ab

Equitibus memoratae Militiae Auratae tam praesentibus, quam futuris in pectore, sicut praemittitur, gestandae praescriptione, ac determinatione afferri valeat ignorantiae causa, formam ejusdem Crucis aere incisam in Nostra Secretaria Brevium Secretorum asservari mandamus, atque insuper Ministris dictae Secretariae injungimus, ut quotiescumque Apostolicas nostras, seu pro tempore existentium Romanorum Pontificum in simili forma Brevis litteras pro creando Equite Auratae Militiae hujusmodi dari contigerit, toties exemplum dictae Crucis in Cartha Bombacyna impressum insimul tradant, quod et servandum erit cum facultate creandi dictos Equites Auratae Militiae contigerit impertiri dilectis Filiis Nostris S. Romanae Ecclesiae Cardinalibus de Latere Legatis, ac Venerabilibus Fratribus Nostris, et Sedis Apostolicae Nuntiis, necnon Antistibus Pontificio Solio Assistentibus, aliisque quibuscumque, quibus tot exempla Crucis praefatae tradi debent, quot in facultate Equites ejusmodi Militiae creandi, sive in literis expediendis continentur: In calce vero earumdem praesentium, quas publicari volumus formam dictae Crucis lineis descriptam esse praecipimus. Postquam igitur eadem praesentes nostrae litterae, ut praefertur, propositae, et publicatae fuerint, quisquis Equitum dictae Auratae Militiae Crucem a modo, et forma per Nos descriptis dissimilem, si eam gestare contingat, non deposuerit, atque hisce nostris mandatis non obtemperaverit, non solum ipso facto privatus intelligatur et sit obtenta Equitis dignitate, ac illius privilegiis, et indultis, verum etiam subjectum, et obnoxium esse, et fore volumus, et declaramus omnibus poenis, quae a legibus contra eos, qui Insignia, Stemmata, et Arma, quae et sibi usurpare non debent, et aliis attributa esse constat, assumere audent, latae fuerunt. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac dictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, et Sedis praefatae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi,

et interpretandi facultate, et auctoritate iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac dictae Militiae etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 7. Septembris 1746. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

D. Cardinalis Passioneus.

XX.

LITERÆ

Jam editae adversus Confessarios exquirentes a Poenitentibus Complicum nomina confirmantur, et ampliuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad predicandum pravum zizanii semen, quod ab adversario generis humani in Agro Dominico sparsum, per Lusitaniae primum Regiones pullulare compertum fuerat, ubi nimirum apud nonnullos Confessarios, in administrando Sacramento Poenitentiae, perversa quaedam et absurda praxis, Ecclesiasticis Regulis contraria, eidemque Sacramento injuriosa, et ad avertendos Fideles ab ipsius salutifero usu quammaxime tendens, introduci coeperat; pro imposito Nobis vigilandi debito, Apostolicas in forma Brevis Literas direximus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis, per Portugalliae et Algarbiorum Regna atque Ditiones constitutis, quas deinde per alias Nostras sub plumbo expeditas Literas, nuper, quarto

nimirum Nonas elapsi mensis Junii, confirmavimus et innovavimus, adjectis nonnullis ordinationibus, et declarationibus, quas ad meritas poenas tam delinquentibus, quam contrarium tenentibus, sive docentibus, irrogandas, et ad rectum, adversus eos procedendi ordinem in praedictis Regnis, et Ditionibus servandum, opportune expedire in Domino judicavimus.

Earum autem Literarum, quas ad hujusmodi erroris et abusus reprobationem primum edidimus, hic tenor erat.

Sequitur integer tenor Literarum Sanctissimi Domini Nostri relat. in Tom. I. Constit. CXXXIV. fol. 356.

Quoniam vero nullam Pastoralis vigilantiae cautelam superfluum esse ducimus, ubi de Fidelium animarum perniciem, deque subvertenda sanae doctrinae integritate et recta Sacramentorum administratione, periculum subesse dubitetur; neque vero ignoramus, alibi quoque auditas esse poenitentium querelas de importunitis nonnullorum Confessariorum perquisitionibus, pro investigandis complicum nominibus aliisque notitiis, juxta praxim in praesentis Nostris Apostolicis Literis relatam atque damnatam; erroneas vero quorundam Doctorum hac de re opiniones, vel pravas aliorum recte opinantium interpretationes et applicationes, in eisdem Literis enunciatas, aliis quibus arridere; nec satis eliminatas reputari per ipsas praemissas Literas, quas, utpote ad Lusitaniae Regnum atque Ditionum opportunitatem accommodatas, et pro iisdem solummodo emanatas, generalis definitionis, et legis vim auctoritatemque habere, ab aliquibus temere negatum fuit. Ideo Nos, Motu proprio, atque ex certa scientia, hujus Nostrae generalis sanctionis tenore, ac de Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine, easdem praeinsertas Literas iterum confirmantes et roborantes, decernimus et declaramus, memoratam praxim in se ipsa, et ubique locorum ac temporum, Apostolica auctoritate reprobam atque damnatam esse, et censi debere; nec ulli licitum esse contra doctrinam in praefato Nostro Brevis contentam docere, scribere, aut loqui, eamque impugnare, aut perversè interpretari, vel ipsi actu contraire; sub poenis adversus tuentes, asserentes, aut tradentes opiniones scandalosas, perniciosas, et uti tales a Sede Apostolica rejectas et condemnatas; et respective adversus contrafacientes mandatis Apostolicis, et

Aliis Literis Sanctissimi Domini Nostri damnatae fuit.

Dictarum Literarum confirmatio necessaria.

Unde praesentibus confirmantur, et ad omnes ubique locorum extenduntur.

Abusus in administrando Poenitentiae Sacramento indultus.

Ecclesiasticis sanctionibus statutis atque praescriptis.

*Clausulae
pro generali,
et perpetua
Literarum
observantia.*

Decernentes easdem praesertas, nec non praesentes Nostras Apostolicas Literas, nullo, ex capite, colore, aut praetextu, de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, aut in controversiam vocari posse; sed semper firmas, validas, et efficaces existere, et perpetuo fore, atque omnes ubique Terrarum cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, et dignitatis, et tam saeculares, quam quorumvis etiam quomodolibet exemptorum, ac Sedi Apostolicae immediate subjectorum Ordinum, Institutorum, Societatum, et Congregationum Regulares, quocumque privilegio munitis, aliosque etiam speciali mentione dignos, afficere et arctare, ac suos ubique plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab omnibus et singulis, ad quos spectat, seu pro tempore spectabit, exacte et inviolabiliter observari debere.

*Derogatio-
nes.*

Sicque et non aliter per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam S. R. E. Cardinales, et contra haereticam pravitatem Generales Inquisitores, Legatos quoque de Latere, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosque quoslibet quacumque auctoritate et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus quibusvis Apostolicis, et in Universalibus, sive Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis generalibus, sive specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus; Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis cuicumque Personae, sive Ordini, Instituto, Societati, et Congregationi, sub quibuscumque tenoribus, et formis, et cum quibuscumque clausulis, atque decretis, etiam motu, et Apostolicae potestatis plenitudine similibus, in contrarium forsitan concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis eorumque totis tenoribus specialis et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores praedictos pro sufficienter, et de verbo ad ver-

bum expressis et insertis, formasque hujusmodi pro plene et exacte observatis habentes, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus.

Ut autem eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque, ad omnium notitiam deducantur, et ne aliquis illorum ignorantiam praetendere possit; volumus easdem per aliquem, seu aliquos ex Cursoribus Nostris ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, ac Cancellariae Apostolicae, et in acie Campi Florae, aliisque consuetis Urbis locis publicari, earumque copias ibidem affigi, et affixas relinqui; quae sic publicatae et affixae, omnes et singulos, quos concernunt, arctent et afficiant, non secus ac si eorum unicuique personaliter intimatae et notificatae fuissent; quodque earumdem praesentium Transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur in iudicio et extra illud, ubique locorum, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, reprobationis, condemnationis, prohibitionis, sanctionis, et voluntatis infringere, seu eidem ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI. IV. Kalendas Octobris, Pontificatus Nostri Anno septimo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Jo. Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

I. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

*Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 5. Octobris Anni 1746.*

*De effectibus
publicationis,
et exemptorum
auctoritate.*

Sanctio.

*Dat. Pont.
an. VII. di
28. Sept.
1746.*

XXI.

DISTINCTIO

Inter Causas Rotaes, et Praelatitias, ac Jura Notariorum scribendi, et actitandi in illis respective praefiniuntur: et nova methodus statuitur in Auditorio Rotae observanda, pro celeriori Causarum expeditione.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Justitiae et pacis custodes, et adsertores, non solum in universa Ecclesia Christi, sed etiam in subjecta gubernio nostro Republica, a Deo constituti, in id libenter studia nostra conferimus, ut unicuique jus suum aequaliter reddatur; ut negotiorum, et Causarum, quae in Romana potissimum Curia tractantur, et agitantur, ordinatissima ratio constet; sublatisque rerum confusionibus, et noxiis dilationibus, judiciales controversiae non minus rectum, quam expeditum cursum, et finem obtineant.

Sane, cum olim unumquodque Romanae Curiae Tribunal, proindeque Causarum quoque Palatii Apostolici Auditorium, suos proprios haberet Notarios, et dumtaxat Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, ac ipsius Curiae Praelati, quibus per speciales Romani Pontificis Commissiones peculiarium Causarum cognitionem interdum delegari contingebat, certos ac proprios Notarios non haberet; ideoque quilibet ipsorum ad scribendum, et actitandum in Causis Commissariis hujusmodi quomecumque maluisset Notarium pro arbitrio suo assumere soleret; fel. recordationis Julius Papa H. Praedecessor Noster per suam perpetuo valituram Constitutionem, sub datum Kalendis Decembris Pontificatus sui Anno Quinto, de Fratrum suorum tunc existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, et assensu editam, quae incipit: *Sicut prudens*, Collegium centum et unius Virorum, qui Scriptores Archivii praedictae Romanae Curiae nuncuparentur, Apostolica auctoritate erexit, creavit, et instituit; quos quidem Scriptores voluit, et mandavit Notarios deinceps esse omnium Judicium Commissariorum in Urbe, exceptis tantummodo ejusdem Romanae Curiae Judiciis Ordinariis, vel Delegatis, habenti-

bus Notarios proprios, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, quoad Causas coram eis vertentes, eisque commissas; in quibus quilibet eorum Notarios, quos mallet, dummodo essent authentici, et legitime creati, eligere et deputare valeret: Mox etiam per alias suas Literas, Idibus Decembris ejusdem Anni datas statuit et declaravit, quod Judices Commissarii praedicti ad scribendum in Causis, et Litibus eis Apostolica auctoritate commissis, et committendis quibuscumque, et coram eis vertentibus, praedictis Scriptoribus Notariis Actuariis omnino uti deberent, nec alios ad scribendum in illis coram se admittere possent.

Postmodum Sanctae memoriae Pius Papa V. etiam Praedecessor Noster antedictam Julii H. Constitutionem confirmans, ac etiam ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales ampliandam, et extendendam, per Schedulam sui Motus proprii, sub datum videlicet quintodecimo Kalendas Augusti, Pontificatus sui Anno quarto, propria manu signatam, inter alia concessit et statuit, ut deinceps in omnibus, et quibuscumque Causis coram praedictis Judicibus, etiam Cardinalibus, quomocumque habendis et agitandis, Collegium ipsum Scriptorum Archivii Romanae Curiae Notarios idoneos, qui in ejusmodi Causis scriberent, constituere deberet, nullique omnino ipsorum Judicum, etiam Cardinalium, alios Notarios, etiam dicti Archivii Scriptores, in Causis hujusmodi pro arbitrio constituere possent; sed eos dumtaxat assumere tenerentur, quos Collegium praefatum suo ex gremio in genere, vel in specie dixisset eligendos.

Etsi autem ex ipsarum Constitutionum serie plane appareat, jam tunc id esse constitutum, ut jus scribendi, et actitandi in Causis, quae Auditorio Rotae committuntur, ad ipsius Rotae Notarios, ut antea, pertineat; in aliis vero Causis quae committuntur in Curia Praelatis, et Cardinalibus, vel etiam Congregationibus particularibus, scribere et actitare debeat Notarius a Collegio Archivii praedicti deputatus; quod etiam confirmatum dignoscitur a recolendae memoriae Praedecessore Nostro Urbano Papa VIII. qui per suas Literas in forma Brevis, datas die XXII. Februarii Anni MDCXXXI. Pontificatus sui Anno octavo, auditis Partibus in Signatura sua Gratiae, die IV. ejusdem mensis Februarii habita, Apostolica auctoritate declaravit, Causas pro tempore

Cum privato jure scribendi in Causis Commissariis.

Quod a Pio V. extenditur ad causas etiam Cardinalibus commissas.

Et ipsi Collegio datur facultas eligendi Notarios Actuarios.

Jus scribendi regulatur a qualitate Causarum, et Tribunalium.

Collegium scriptorum Archivii a Pio II. erigitur.

committendas Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, uti Praelatis, sive cum clausula: *Etiam extra Rotam, et absque participatione Rotae*, sive absque clausula hujusmodi, spectare ad Officium Archivii praedicti, ejusque Notarium in illis scribere debere; in Causis vero committendis Auditoribus praedictis, etiam extra Notam, et absque participatione Notae, non tamen uti praelatis, jus scribendi esse penes ejusdem Rotae Notarios.

Sed Causarum peritientia nondum certa lege statuta.

Motus proprius hac de re a Clemente VIII. signatus

Vim Legis, et effectum non obtinuit.

De necessitate hujusmodi Legis condendae.

Hactenus tamen nemo Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, genera Causarum hujusmodi discernendo, constituit, quae nam Causae Auditoribus Romae, uti Auditoribus, sint committendae, quae autem aliis praedictae Curiae Praelatis, vel ipsis Rotae Auditoribus, non uti Auditoribus, sed uti Praelatis, committi possint. Quamvis enim, sicut accepimus, pia memoriae Clemens Papa VIII. Noster etiam Praedecessor hujusmodi definitionem, et separationem aggressus, Schedulam quandam sui Motus proprii sub datum Tusculi Kalendis Octobris Pontificatus sui Anno decimo propria manu signaverit; in qua singula Causarum genera expresserat, quae ad praefatum Rotae Tribunali, privative quoad alium quemcumque Romanae Curiae Judicem, pertinere volebat: Haec tamen Scheda nunquam Legis vim, auctoritatem, et efficaciam habuisse dignoscitur; quum nec super ea debita Literarum Apostolicarum expeditio sequuta fuerit; sed ipsa dumtaxat in Regestis Supplicationum Datariae Apostolicae remanserit: Neque vero deinceps Causarum Rotalium a Praelatiis distinctio ad praescriptum relatae Schedulae, sed juxta consuetudinem et stylum Curiae, ut antea, processerit. Quinimmo quum olim, pro parte Collegii Notariorum Rotae, similis memoriae Alexandro Papa VII. Nostro item Praedecessori humiliter supplicatum fuerit, ut plenam executionem, et observantiam praedictae Schedulae, juxta omnem illius seriem, et continentiam, praecipere dignaretur; idem Alexander Praedecessor instantiam hujusmodi rejecit, edito desuper rescripto: *Nihil innovari*.

Verum ex hoc ipso, quod hujusmodi Causarum distinctio nullius certae legis stabili ordinatione firmata, stylo dumtaxat, et consuetudini in praedicta Curia pro tempore vigentibus inniti consuevit; facile adducimur, ut credamus, aliquas variationes, et innovationes, quoad ipsius divisionis observantiam, successu

temporis induci potuisse; quum, et saepe alias in Signatura Nostra Justitiae, super eadem observantia, et consequenter super competentia Tribunalium, et Judicum in Causis particularibus, audita fuerint controversiae; et ipsi Tribunalium, et Judicum respective Notarii, pro suo quisque jure, et interesse, Pontificiam Praedecessorum Nostrorum, et Nostram providentiam imploraverint. Novissime vero quum inter dilectos Filios Collegium Notariorum Causarum Palatii Apostolici ex una, et Collegium Scriptorum Archivii praedicti ex altera Partibus, orta fuerit lis, et controversia de, et super Causarum diversi valoris, et generis, nec non juris scribendi in illis, respective pertinentia, Nos hujusmodi controversiam, ad Nos, et ad Signaturam nostram Gratiae advocatam, in ipsa Signatura coram Nobis die XIX. elapsi mensis Julii habita examinavimus, et rationibus hinc inde deductis mature seduloque perpensis, tunc quidem rescribendum duximus, quod data foret resolutio in Camera: simul autem animo constituimus, veterem non scriptam praedictae Curiae consuetudinem ad Legem scriptam redigere; ut quum, ad tramites hujusmodi Legis, in posterum evidenter apparuerit, quatenam sint Causae, quae, utpote graviores, committendae sunt Auditorio Rotae, ut ibi collegiali plurium Personarum examine, et judicio decendantur; et quae sint aliae, quae, tamquam minus graves, aliis Romanae Curiae Praelatis extra Rotam, vel etiam ipsis Rotae Auditoribus, non uti Auditoribus, sed uti Praelatis, committi debent; jam dubitari nequeat, quibus in Causis praedictae Rotae Notariis, vel potius Archivii Notario, scribendi jus respective competat.

Itaque nunc stabili, et congruo rerum ordini, nec non omnium in praemissis interesse habentium indemnitati consulere volentes, praedictamque controversiam penitus et omnino extinguentes, ac utrique Parti perpetuum silentium desuper imponentes, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuimus, et declaramus, Causas omnes graviores, quae in Romana Curia, tam in Tribunali Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Nostri, et Romani pro tempore Pontificis in Urbe, ejusque Districtu, Vicarii in spiritualibus Generalis; quam in Tribunali Causarum

Causa coram Pontifice Signaturae gratiae discussa.

Quae dat causam Legi per praesentes statuetur.

Pontifex ad-judicat Rotae Causas Graviores in Urbe judicatas, in secunda, et ulterioribus instantiis.

Curiae Camerae Apostolicae Generalis Auditoris, in prima instantia judicatae, et definitae fuerint, in secunda, seu alia ulterius instantia nullatenus Praelatis extra Rotam, nec ipsis Rotae Auditoribus, uti Praelatis, sed quidem tam in petitorio, quam in possessorio Judicio, ejusdem Rotae Auditorio omnino esse, et fore committendas. Ubi vero Causae graviores hujusmodi ad Romanam Curiam deferantur in gradu Appellationis a Sententiis, et Judicatis quorumcumque Judicum de Partibus, decernimus, liberum quidem esse Parti appellanti, pro suo arbitrio, vel eas immediate ad ipsum Rotae Auditorium committi facere, vel, si maluerit, ad praedictum Cardinalem Vicarium, seu ad Causarum Curiae Camerae praedictae generalem Auditorem, juxta horum duorum Tribunalium congruas facultates, appellationem interponere: Verum deinde, si ulteriori appellationi locus sit, volumus eas praedictae Rotae Auditorio, nunquam autem Praelatis extra Rotam, neque ipsis quidem Rotae Auditoribus, uti Praelatis, committi posse.

Contra vero Causae minus graves, super quibus in prima instantia in alterutro Tribunalium praedictorum Romanae Curiae, nimirum Cardinalis Vicarii, aut Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generalis Auditoris, definitivè pronunciandum fuerit, volumus, atque statuimus, ut in gradu appellationis, tam in judicio petitorio, quam in possessorio, omnino committi debeant Praelatis extra Rotam, vel etiam ipsis Rotae Auditoribus, non tamen uti Auditoribus, sed dumtaxat uti Praelatis: quod si Causae hujusmodi a Judicatis, et Sententiis Judicum de Partibus ad ipsam Romanam Curiam delatae sint, primo quidem in gradu appellationis earum cognitio ad Cardinalis Vicarii, aut praefati Auditoris Generalis Tribunal, juxta utriusque Tribunalis respectivas facultates, spectet, atque pertineat: in ulterioribus vero Instantiis, quatenus ipsis locus sit, hujusmodi Causae omnino committi debeant Praelatis extra Rotam, vel etiam ipsis Rotae Auditorio: salva nihilominus Partibus collitigantibus facultate recurrendi ad Signaturam Nostram Justitiae in casibus purgationis Spolii, attentatorum, et nullitatis praedictorum Judicatorum, aliorumque Decretorum, et Actorum, quorum propterea circumscriptio coram eadem Signatura Justitiae petatur, in quibus sane casibus, integrum sit eidem Signaturae, praedictas Causas minus graves committere alicui ex Praelatis, aut eas remittere ad Cardinalem Vicarium, aut Causarum Curiae Camerae praedictae Generalem Auditorem, prout ipsarum Causarum qualitates, et dictorum Tribunalium facultates respective exegerint.

Porro Causae graviores, et consequenter Rotaes, et non Praelatitiae, ut supra, censentur, et censi debeant Causae omnes, in quibus agitur de Jurisdictionibus, exemptionibus, adoptionibus, sponsalibus, filiationibus, legitimitatibus, praecementis, et praecedentis, Juribus quoque Patronatus, aliisque honorificis, nominandi, eligendi, conferendi, et similibus, aut de Juribus decimandi, quotizandi, aliisque similibus: causae quoque servitutis personalis, et generaliter omnes, et singulae Causae pecuniariae et profanae, tum Citramontanae, tum de Partibus ultra Montes positae, infrascriptam summam respective attingentes, Citramontanae nimirum, si et quatenus earum valor, et aestimatio ad summam, et quantitatem quingentorum scutorum auri, aliae vero de Partibus ultra Montes, dummodo ipsarum valor, et aestimatio ad summam mille scutorum auri similium, respective ascendat.

Item Causas graves, et consequenter Rotaes, ac minime Praelatitias, ad praemissorum effectum, decernimus intelligendas esse et fore Causas illas Beneficiales, in quibus agitur de Titulo Beneficii, ac de Jure in re, vel ad rem, nempe ad ipsum Beneficium; sicut etiam Causas super Pensionibus Ecclesiasticis, aut super reservationibus fructuum, reddituum, et proventuum Beneficiorum Ecclesiasticorum; quoties annuus valor Beneficii litigiosi, ac respective annua Pensio, aut quantitas fructuum reservatorum, summam vigintiquatuor ducatorum auri de Camera excedat; easque praeterea Causas, in quibus agitur de primis Dignitatibus Ecclesiarum, nempe de Dignitate post Pontificalem majore in Cathedralibus, aut de Dignitate principali in Collegiatis Ecclesiis, cujuscumque valoris Dignitas ejusmodi existat; omnesque hujusmodi Causas, utpote graviores, inter Rotaes, non autem Praelatitias, volumus accenseri.

Graviores itidem Causas esse declaramus, et censi debere statuimus omnes Causas Matrimoniales, tam super foedere Matrimonii, quam super divortio; nec non Causas omnes super nullitate Professionis Regularis emissae, et has

Quae causae censendae sint graviores.

De causis Beneficialibus.

De causis Matrimonialibus, et super nullitate Professionis Regularis.

Hae nunquam Praelatis committantur.

quidem nunquam Praelatis, neque Rotae Auditoribus, uti Praelatis, quantumvis accedente consensu Partium, committi volumus; sed aut ipsi Rotae Auditorio committi, aut a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium interpretationi, et executioni Decretorum Concilii Tridentini praeposita, vel etiam, quoad causas nullitatis Professionis praedictae, a Congregatione ejusdem S. R. E. Cardinalium, negotiis et consultationibus Episcoporum, et Regularium praeposita, pro arbitrio, et ad electionem Partis appellantis, seu recurrentis, cognosci et definiri mandamus; non obstante, quod Causae hujusmodi de sui natura et qualitate, Processum judicarium, atque etiam formale Testium examen, exigant vel requirant; quemadmodum, quoad Causas Matrimoniales hujusmodi, Nos dudum per aliam Nostram Constitutionem quae incipit: *Dei miseratione* Tertio Nonas Novembris Anno Incarnationis Dominicae MDCCXXI., Pontificatus Nostri secundo, editam, statuimus et ordinavimus.

Causae minus graves quaecumque censendae sint.

Causas autem minus graves, adeoque Praelatitias, et non Rotaes, ut supra, censendas esse et fore decernimus omnes Causas pecuniaras, aut profanas, quarum valor vel aestimatio, quoad Citramontanas, summam quingentorum scutorum aureorum, quo vero ad Causas de Partibus ultra Montes, mille scutorum auri similium summam non attingat: item Causas Beneficiales, aut super Pensionibus Ecclesiasticis, seu reservationibus fructuum Beneficiorum Ecclesiasticorum, ubi valor annuus Beneficii, aut annua Pensio, vel quantitas fructuum reservatorum, summam viginti quatuor ducatorum auri de Camera non excedat, ac dummodo non agatur de Dignitate post Pontificalem majorem in Cathedrali, aut principali in Collegiata Ecclesia.

Qua ratione aestimandus sit valor Causarum super Censibus, Servitibus etc.

In Censuum autem, Canonum, et Servituum Causis, ut pro earum valore aestimando, ac determinanda consequenter earum pertinentia, certam similiter, et aequam regulam, et normam tradamus; decernimus, atque statuimus, ut ubi agatur de Censibus redimibilibus, et ad formam Constitutionis praedicti Pii-Papae V. creatis seu constitutis, et Censu ipse in controversia versetur, attendenda sit quantitas, seu valor sortis, sive proprietatis Censuum hujusmodi: ubi vero controversia sit de aliquo Censu reservativo, Canone, Livello, aut aliqua

annua, et perpetua praestatione, tanquam debita ex certo fundo, tunc volumus haberi rationem valoris ipsius fundi, super quo, sive ex quo hujusmodi Censum, seu Canon, Livellum, aut praestatio, constituta, reservata, seu alias quoquo modo debita fuerint: in Causis autem Servitutis realis aut mixtae, considerandum esse volumus valorem praedii, super quo Servitus ipsa contenditur; ad hoc nimirum, ut singulae Causae hujusmodi, pro earum respectiva aestimatione, et prout ex partibus citra, vel ultra Montes fuerint, juxta ea, quae in superioribus praescripsimus, Rotaes, aut Praelatitiae censeantur.

Volumus tamen, atque concedimus, ut, salvis et exceptis, ut supra, Causis Matrimonialibus, et super nullitate Professionis, in quibus ne consensus quidem Partium erit attendendus, in caeteris omnibus Causis praedictis, liceat et integrum sit Partibus colligantibus inter se concordare, et consentire, quod Causa etiam minus gravis, et de sui natura, et qualitate, ut praediximus, Praelatitia, Auditorio Rotae committatur; et e converso, quod Causa etiam gravior, et de sui natura, ut praescripsimus, Rotalis, committatur alicui Praelato extra Rotam: utque ad hujusmodi effectum consensus Partium attendatur: hoc tamen statuentes, ut consensu hujusmodi a legitimis earundem Partium respective Procuratoribus expresse praestitus appareat a tergo Commissionis, nec aliter: ac decernentes, quod quoties Partes colligantes consentiant, ut causa aliqua gravis, et de sui natura Rotalis, ut supra, alicui Praelato committatur, possit quidem in Causa ipsa vim talis consensus committi cuilibet Praelato in Curia extra Rotam, nunquam autem alicui ex ipsius Rotae Auditoribus, uti Praelatis.

Consensus Patrum qui operetur, et quomodo appareat debeat.

Quod autem attinet ad Causas, quae ad Forum Curiae Capitoli, ex praescripto Statutorum Urbis, et privilegiorum Populi Romani, pertinere dignoscuntur, declaramus Causas hujusmodi tam graves, quam minus graves, nunquam ab ipsa Curia Capitoli avocari, nec nisi accedente, ut supra, communi omnium Partium colligantium consensu, praedicto Auditorio Rotae, aut alteri cuicumque Judici extra Rotam committi posse.

De Causis ad Forum Capitoli spectantibus

Causis itaque Rotalibus a Praelatitiis sic, ut praemisimus, distinctis atque discretis, consequens est, ut pertinentiam quoque Juris scri-

Notariorum jura a Tribunalium facultatibus, et competentis regulantur.

bendi, et actitandi in praedictis respective Causis congrua ratione discernamus: Quocirca statuimus, et simili modo declaramus, atque decernimus, Jus scribendi, et actitandi in singulis respective Causis, Notario, seu Notariis illius Tribunalis, vel Judicis, cui singulae Causae pro tempore commissae remanebunt, omnino competere, affectumque esse, et fore: itaut in omnibus, et singulis Causis, sive ob earum naturam, sive propter Partium collitigantium consensum praedictae Rotae Auditorio pro tempore commissis, et committendis, ipsius Rotae Notariis, privative quoad caeteros quoscumque Notarios, etiam Collegii Scriptorum Archivii, et Curiae Capitolii: contra vero in omnibus, et singulis Causis, quae ob earum naturam, vel de Partium collitigantium consensu, Praelatis extra Rotam, vel, tamquam de sui natura Praelatitiae, ejusdem Rotae Auditoribus, non uti Auditoribus, sed uti Praelatis, commissae fuerint, Notarius Archivii, privative quoad alios quoscumque, et signanter quoad Rotae, et Curiae Capitolinae Notario, scribere debeant, et actiare.

Item praedictus Archivii Notarius, privative quoad quoscumque alios, scribere debeat in Causis cujuscumque qualitatis, aut valoris, quae per specialem Commissionem manu Nostra, aut Successorum Nostrorum signatam, commissae sunt, seu committentur alicui ex Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, aut alicui Congregationi, sive ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, sive Romanae Curiae Praelatorum specialiter deputatae, excepta dumtaxat Congregatione memorati Tribunalis Auditoris Generalis Causarum Curiae Camerae Apostolicae proprios Notarios habentis.

Quocirca Officiali super revisione Commissionum nunc et pro tempore deputato, per eadem praesentes injungimus, et directe praeci- piendo mandamus, quatenus ex nunc antiquum Curiae stylium, alias religiose servatum, omnino resumiens, nullam in posterum Commissionem ad Rotam directam in Causis pecuniariis, aut profanis relaxet, seu transitum habere sinat, nisi expressam habeat clausulam: *Attento quod agitur de Causa citra Montes ascendente ad valorem quingentorum scutorum aureorum*, et respective in Causis profanis ultra Montes, nisi habeat clausulam: *Attento quod agitur de Causa ultra Montes ascendente ad valorem scutorum mille auri*. Itidem diligenter attendat,

ne transitum habeat aliqua Commissio in Causis Beneficialibus Rotae directa, nisi habeat clausulam: *Attento quod agitur de Beneficio*, aut de Pensione, *excedente annum valorem vigintiquatuor ducatorum auri de Camera*: vel, *Attento quod agitur de prima Dignitate in Cathedrali, vel Collegiata*.

Pari ratione diligenter observet, ut in Commissionibus ad Praelatos extra Rotam, vel etiam ad ipsius Rotae Auditores uti Praelatos dirigendis, si agatur de Causis pecuniariis, aut profanis, adsit clausula: *Attento quod agitur de Causa citra Montes infra valorem quingentorum scutorum mille aureorum*; seu; *Ultra Montes infra valorem scutorum mille aureorum*: Si vero agatur de Causis Beneficialibus, expressa sit clausula: *Attento quod agitur de Beneficio*, seu de Pensione, *non excedente annum valorem vigintiquatuor ducatorum auri de Camera*.

Si vero contingat, quod aliqua Causa, quae propter ipsius qualitatem, aut valorem, praedictae Rotae Auditorio committenda esset, ob Partium collitigantium consensum; alicui Praelato extra Rotam committatur; vel contra, aliqua Causa ad forum Curiae Capitolii pertinens, seu propter ipsius qualitatem, et valorem alicui Praelato extra Rotam committenda, ob hujusmodi Partium consensum, Rotae committatur: In singulis Causis praedictis idem Officialis ad Commissionum revisionem deputatus advertat, ut in Commissione adsit clausula: *Attento consensu Partium*. Et quod a tergo Commissionum hujusmodi dictus consensus per Procuratores Partium collitigantium, prout superius praescripsimus, vere sit praestitus: Quod si Officialis praedictus in praemissis, vel eorum aliquo, injunctum sibi munus neglexerit, omnes et singulas expensas, etiam extrajudiciales, a Partibus factas, tam pro ipsa mendosa Commissione, quam pro quibuscumque actibus inde secutis, eisdem Partibus reficere, ac de suo omnino solvere teneatur, ac praeterea poenam remotionis ab officio, seu privationis ejusdem, arbitrio Nostro, et Successorum Nostrorum incurrat.

Et quidem hujusmodi decretorum et statutorum Nostrorum formam, in quibuscumque Causarum Commissionibus, quas in posterum post praesentium publicationem expediri continget, omnino servari volumus, et jubemus. Quo vero ad Commissiones, quae jam nunc expeditae et in Causa positae, vulgo *incassatae*,

Quoad Causas Praelatitias.

Quoad Commissiones de consensu Partium expeditas.

Praemissa quatenus procedant et aliciant.

Notarius Archivii jus habet scribendi coram Cardinalibus, et Congregationibus deputatis.

De Officio Revisoris Commissionum, quoad Causas Rotales.

reperiuntur, declaramus praemissas Nostras leges et ordinationes locum duntaxat habere, quatenus in ipsarum Commissionum sequelam nondum transportata sint acta, et reproducta citatio ad dicendum contra jura coram Judice, cui directa est commissio. Quod si acta jam sint transportata, et citatio hujusmodi coram praefato Judice jam reproducta fuerit, volumus ipsam respective Commissionem, licet contra decretorum Nostrorum formam expedita appareat, firmam remanere, usque ad illius instantiae consummationem, non tamen ultra; itaut in altera ulteriori instantia praesentis Nostrae Constitutionis praescriptum omnino servari debeat, et adimpleri.

Commissiones contra formam praesentium expeditae, nisi signatae sint manu Pontificis, irritantur.

Caeterum omnes et quascumque Commissiones, quas deinceps aut Rotae, aut Praelatis, contra formam et praescriptum earundem praesentium, respective dirigi contingat, nullas, irritas, et inanes, nulliusque roboris vel momenti fore, nullamque jurisdictionem eidem Rotae, aut Praelatis praedictis tribuere posso, harum serie decernimus et declaramus; nisi forte signatae fuerint manu nostra, aut Successorum Nostrorum, quibus semper integra erit, plenaque, et libera potestas commitendi quascumque Causas, cujuscumque naturae, qualitates, et valoris existant, vel saepedicto Auditorio Rotae, vel alicui Congregationi particulari, vel S. R. E. Cardinalibus, seu Romanae Curiae Praelatis, aut alii cuicumque, etiam simplici Doctori, prout Nobis, aut eisdem Successoribus nostris, magis visum fuerit salubriter expedire.

Novamethodus in Rota servanda, pro celeriori causarum expeditione.

Ad haec celeriori Causarum in praefato Auditorio Rotae vertentium expeditioni, quae, propter facile contingentem in pari judicantium numero suffragiorum aequalitatem, aliquando nimis diu protrahi et retardari dignoscitur, per Nostrae auctoritatis et providentiae remedia prospicere volentes, eisdem motu, scientia, ac tenore, statuimus, et mandamus, ut, firmo remanente stilo, seu consuetudine, proponendi pro prima vice omnes Causas in Turno ordinario, in quo quatuor Causarum hujusmodi Auditores suffragium ferant, si tamen in posterum, in prima seu ulteriori aliqujus Causae propositione, propter praedictam suffragiorum aequalitatem, decisiva resolutio prodire nequeat, non amplius hujusmodi Causa cum iisdem quatuor suffragiis reproponatur; itaut, coaequalis forsitan iterum suffragiis, re-

Causae iterum proponendae, videantur statim a quinto, et sexto, et septimo.

scribi deinde oporteat, ut hactenus rescriptum fuit: *Videant quintus et sextus*; sed statim ab ipsa prima vice rescribi volumus: *Iterum proponatur, et videant quintus, sextus, et septimus*, ad hoc nimirum, ut in altera Causae propositione omnino prodeat illius resolutio; Decernentes ipsam hujusmodi Causam semper deinceps cum quinto, sexto, et septimo, usque ad extremam illius definitionem, remanere.

Quia vero interdum evenit, ut Romanus Pontifex aliquam Causam eidem Causarum Palatii sui Auditorio committat, cum clausula: *Videntibus omnibus*, aliaeque plures Causae jam in Turno ordinario, sive etiam suffragantibus quinto et sexto, discussae, ob iteratam suffragiorum coaequationem, de mandato ipsius Rotae, ab omnibus videri debeant; ne forte hujusmodi quoque Causarum resolutionem, divisim aequaliter omnium suffragiis, ut nonnunquam accidit adhuc retardari contingat; volumus pariter, atque praecipimus, ut quoties in aliqua Causa, vel ex speciali Commissionem Romani Pontificis, vel ex rescripto ipsius Rotae, omnes Auditores suffragium ferre debent, si Auditores suffragia ferentes disparis numeri existant, antiquus stilus servetur, nimirum quod Auditor proponens suffragium non ferat: si vero suffragia ferentes sint numeri paris, vel casu aliquo ad numerum parem reducantur; debeat tunc in ipsa Causa suffragium ferre etiam Auditor proponens, ad hoc ut ipsius Causae resolutio semper et omnino sequatur, nec de caetero, videntibus omnibus, suffragia coaequari possint.

Quid i Causis, quae proponunt videntibus omnibus.

Decernentes easdem praesentes, et in eis contenta quaecumque, nullo umquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut invaliditatis vitio, seu intentionis nostrae, aut alio quovis defectu, etiam quantumvis magno, inexcogitato, et substantiali, sive ex eo, quod in praemissis, seu eorum aliquo, solemnitates, et quaevis alia servanda, et adimplenda, servata, et adimpleta non fuerint, aut ex quovis alio capite a jure, vel facto, aut statuto, seu consuetudine resultante, aut quocumque alio colore, occasione vel causa, etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut adversus illas, quodcumque Juris, facti, gratiae, vel justitiae remedium impetrari posse, nec sub ullius specialibus, vel gene-

Clausulae pro Literarum perpetua firmitate.

ralibus similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, modificationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus pro tempore quomodolibet faciendis comprehendendi, sed semper ab illis excepta; perpetuoque valida, firma, et efficacia existere et fore; ac ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari, et adimpleri debere.

Sicque, et non aliter, in praemissis omnibus et singulis per praedictos et alios quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, in quavis Causa, et instantia, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari et definiri debere; irritum quoque et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Quamobrem Dilecto Filio Magistro Clementi Argenvillieres, Nostro, et pro tempore existenti Romani Pontificis Auditori, per easdem praesentes committimus, et injungimus, quatenus hujusmodi ordinationem, declarationem, statutum, aliaque praemissa perpetuo ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, firmiter et inviolabiliter observari, et adimpleri faciat, et mandet: non permittens eos, quorum favorem illa respective concernunt, in praemissis quomodolibet indebite molestari.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non quarumcumque Urbis Curiarum, et Tribunalium, etiam Auditorii praefati Causarum Palatii nostri Apostolici, ac Notariorum ejusdem, et Scriptorum Archivii respective Collegiorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis respective statutis, reformationibus, legibus, usibus, stilibus, et consuetudinibus, quacumque tempore observatis et toleratis; privilegiis quoque, Indultis, concessionibus, facultatibus, et Literis Apostolicis quibusvis Superioribus, Tribunalibus, Judicibus, et Personis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis: aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis in genere vel in

specie, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus etiam consistorialiter, ac ex titulo oneroso, aut alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso et forma illis tradita observata, inserti forent, praesentibus pro plene et sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium et singulorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse, ac latissime et plenissime, harum serie derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Per praesentes autem nostras Literas non intendimus cuicumque cumulativae, aut privativae Jurisdictioni, S. R. E. Cardinalibus, nec non Curiae Causarum Camerae Apostolicae, aliisque dictae Urbis Curii, et Tribunalibus, ac Congregationibus, et Judicibus, in vim alicujus Constitutionis Apostolicae, attributae et competenti, in aliquo praejudicare.

Ut vero praesentes Literae, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus et decernimus, easdem praesentes ad Valvas Basilicae Principis Apostolorum, et Cancellariae Apostolicae, ac in Aede Campi Florae, aliisque locis solitis et consuetis, per aliquem ex Cursoribus nostris publicari, et illarum exempla ibidem affixa relinqui: quae sic publicatae et affixae, omnes et singulos, quos concernunt, in Urbe commorantes, perinde afficiant et arceant, ac si illorum unicuique personaliter intimatae et notificatee fuissent; quodque earumdem praesentium Transumptis et exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides in Judicio et extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus originalibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae Definitionis, Declarationis, Divisionis, Ordinationis, Statutorum, Decreto-

Decreta irritantia sublata cuilibet eorum judicandi facultate.

Executio committitur Auditori sanctissimi.

Contrariis amplissime derogatur.

Praeservantur Cumulativae, Privativae cuilibet juris competentes.

Publicationis, effectus, et exemplorum auctoritas.

Sanctio.

rum, et Voluntatum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. Pon. an.
VII. die 9.
Octob. 1746.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majori Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI. VI. Nonas Octobris, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

Viſa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Octobris 1746.

XXII.

DIVISIO TERRITORII

Episcopatus Fluminis Januarii in Brasilia, et nova erectio Episcopatum Mariannensis, et Sancti Pauli; nec non Praelaturarum Gojasiensis, Cujabaensis etiam in Brasilia.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Praemium.

Candor lucis aeternae, et Imago Bonitatis Divinae Unigenitus Dei Filius Jesus Christus Dominus Noster illuminans mirabiliter de excelso sancto suo usque ad longinquum Orbem terrarum suscitavit in corde Charissimi in Christo Filii Nostri Joannis hoc nomine Quinti Portugalliae, et Algarbiorum Regis Illustris spiritum Sapientiae, et Intellectus, ad manifestandum Gentibus magnalia supernae virtutis suae: ad revelandum sedentibus in umbra mortis, quia ipse est Deus conspensor saeculorum; et ad confortandum habentes mysterium Fidei, illosque dirigendum ad viam salutis ambulantes in lenitate Nominis sui.

Solic' tudo
Regis Portu-
galiae, ut

Hoc sanè spiritu ductus Joannes Rex praefatus mentis suae aciem convertit ad partes

Americae Dominio suo in temporalibus subiectas, prospiciensque in Provincia Brasiliensi Fluminis Januarii Dioecesim, benedicente Domino, per manus evangelizantium Nomen sanctum ejus a primaeva sui Episcopatus foundatione eo longitudinis protentam, ut a remotioribus illius Locis preces, et querelae Populorum ad Antistitis auditum, anno nisi transacto, pervenire nequeant; hinc timendum, ne qui fuerunt aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino, ambulent vigilantes, ut filii lucis, et per bona opera certam suam vocationem, et electionem facientes; sed rursus abalienati sint in confusionem, et facti abominabiles, unde illud Prophetiae inducatur super eos: *Adducti sunt quasi Grex: Affligentur, quia non est eis Pastor, nisi ille, qui delicta non visitabit, dispersum non quaeret, et contritum non sanabit, et id, quod fiat, non enutriet: Nobis propterea per dilectum filium Emmanuelem Pereyra de Sampaio Commendatorem Militiae Domini nostri Jesu Christi regis Lusitaniae negotiis apud Nos, et Sanctam Sedem Praepositum nuper exponi fecit, quod, si amplissima Dioecesis hujusmodi in unum Fluminis Januarii jam existentem pro uno, et in alium in Sancti Pauli pro alio, ac in reliquum Episcopatus in Mariannae Civitatibus dictae Dioecesis, ut infra; erigendos, pro reliquo Episcopis, et Pastoribus; nec non in unam super Gojasiensi pro uno, ac in alteram Praelaturas similiter, ut infra, erigendas super Cujabaensi territoriis ejusdem Dioecesis pro altero Praelatis divideretur, qui Populos suae curae respective commissos, vel de potestate tenebrarum eriperent perducentes eos ad coruscantem gratiam luminis sempiterni; vel transcendens Fidei rudimentis erudirent ipsos in operibus justitiae, ea, quae sursum sunt, quaerendo, et ea, quae sursum sunt sapiendo; ex hoc profecto tot incommodis praefatis, tantis animarum periculis, et spirituali earundem profectui pportune consultum foret.*

Haec ut percipimus, primum manus nostras levavimus ad eundem Unigenitum Dei Filium, ejus vices, licet immeriti, gerimus in terris, gratias enixe agentes de tam ferventi praefati Joannis Regis Charissimi Filii Nostri, Filii vere in Christo Charissimi, spiritu sibi caelitus effuso: inde ad Pastoralem sollicitudinem nostram respicientes, votis ejusdem Joannis Regis Catholica pietate dignis Nobis su-

ejus subdi
in Americ
Episcopum
vicinum h
beant.

Petitio a d
cto Reg
Pontifici fa
cta super di
visione Epi
scopatus
Fluminis Ja
nuarii.

Sensus Pon
tificis.

perius expositis propensius, ac celeriter annuimus.

Quare in praemissis, ut praefertur, providere volentes, Motu proprio, et ex certa scientia, maturaque deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine ad Omnipotentis Dei laudem, et gloriam, ac gloriosae ejus Genitricis Mariae, totiusque Curiae Coelestis honorem, et ipsius Fidei Catholicae exaltationem dictam Dioecesim Fluminis Januarii in quinque partes dividimus.

Ac unam antiquo Episcopatu Fluminis Januarii relinquimus, quae ab infrascripta Dioecesi Sancti Pauli versus Austrum per limites Praefectarum saecularium Fluminis Januarii, et Sancti Pauli usque ad fluvium Paraibam separetur; inde per istummet fluvium usque ad Cataractam majorem, qua per montes ad campestria Goaitacasim dicta erumpit; a loco vero Cataractae praefatae per summos eorundem montium vertices a Mariannensi Dioecesi infrascripta determinata remaneat, donec Archiepiscopus Sancti Salvatoris territorium attingat, cum quo idem servet confinium dictus Episcopus Fluminis Januarii, quod hactenus habuit.

Ac aliam Episcopatu Sancti Pauli, cujus cum alia Fluminis Januarii usque ad Paraibam supra indicati sunt limites, quaeque ex illo fluvio usque ad alium magnum, sive Paranaensem nuncupatum a Dioecesi Mariannensi infrascripta per terminos inter Praefecturas Sancti Pauli, et Fluminis Januarii, ac Aurifodinarum generalium constitutos distinguatur; inde per ipsum fluvium magnum, quaecumque ditionem Portugalliae Regis interfluit, a Praelatura Gojasiensi, ut infra, erigenda disjunctur.

Ac aliam Episcopatu Mariannensi, quae ab aliis Episcopatibus Fluminis Januarii, et Sancti Pauli, ut supra, divisa de caetero a Praelatura Gojasiensi, ut infra, erigenda per terminos Praefectarum saecularium Sancti Pauli, et Aurifodinarum generalium separata remaneat, ac erga praefatum Archiepiscopatum Sancti Salvatoris, et Episcopatum Pernambucensem antiquos praefati Episcopatus Fluminis Januarii limites retineat.

Ac aliam Praelaturae Gojasiensi, quae a praefatis Episcopatibus Sancti Pauli, et Mariannensi, ut supra, divisa eisdem circumsepta limitibus erga Pernambucensem, Maragno-

nensem, et Paraensem Episcopatus remaneat, quos nunc habeat praefata Dioecesis Fluminis Januarii.

Ac reliquam praefatae Dioecesis Fluminis Januarii divisae hujusmodi partes Praelaturae Cujabaensi, ut infra, respective erigendis, quae a praefata Praelatura Gojasiensi per terminos inter Audientiam, vulgo *Ouvidiora*, Cujabaensem, et duas alias Gojasiensem, et Sancti Pauli constitutos separata remaneat, respective assignamus.

Illisque sic divisis, et assignatis in earum secunda Civitatem Sancti Pauli cum suo in unum Sancti Pauli, et in earum tertia Civitatem Mariannensem cum suo respective territoriis praefatis in alterum Episcopatus Mariannensem respective nuncupandos, ac in praefata Civitate Sancti Pauli Parochialem Ecclesiam ejusdem Sancti Pauli in Cathedrali Ecclesiam sub Invocatione Assumptionis Beatae Mariae, et Sancti Pauli, pro uno Sancti Pauli; et in dicta Civitate Mariannensi Parochialem Ecclesiam Beatae Mariae de Carmelo nuncupata, relicta denominatione hujusmodi, in Cathedrali pariter Ecclesiam sub Invocatione ejusdem Assumptionis Sanctissimae Virginis pro altero Episcopis Mariannensi respective nuncupandis, qui illis respective praesint, ac eas ad formam Cathedralium Ecclesiarum redigi respective faciant, nec non in eis Archidiaconatum post Pontificalem majorem, et Archiepiscopatum secundam, et Cantoratum tertiam, et Thesauriarum quartam Dignitates, nec non decem Canonicatus, totidemque Praebendas, inter quas Theologalis, et Poenitentiarum nuncupatae Praebendae respective existant, cum opportuno, et competenti Cappellanorum, aliorumque Ministrorum numero, quas, et quos in unaquaque earum praefatus Joannes Rex ex suis regis redditibus congrue respective fundare destinat; nec non in eis, et dictis Civitatibus Sancti Pauli, et Mariannensi, et eorundem Ecclesiarum Dioecesium alia Beneficia Ecclesiastica cum cura, et sine cura, quae inibi divino cultui, et dictarum Ecclesiastici Cleri decori sibi respective videbuntur convenire, de praefati Joannis, et pro tempore existentis Portugalliae, et Algarbionum Regis consilio, et assensu, ac praevia earum, et eorum congrua respective dotatione, quamprimum fieri poterit, respective erigant, et instituant; necnon Episcopalem jurisdictionem, authorita-

Et quintam Praelaturae Cujabaensi.

Nova erectio dictorum duorum Episcopatum, et Ecclesiarum Cathedralium.

tem, et potestatem exercere, omniaque, et singula, quae Ordinis, quaeque jurisdictionis, et cujuslibet alterius muneris Episcopalis sunt, et quae alii tam in Portugalliae, et Algarbiorum Regnis, et Dominiis, quam alibi ubicumque constituti Episcopi in suis Ecclesiis, Civitatibus, et Dioecesibus de jure, vel consuetudine, aut alias quomodolibet ex privilegiis, gratiis, et Indultis, ac dispensationibus Apostolicis, quaecumque fuerint, etiam per literas Apostolicas eis desuper nominatim, et in specie concessas autoritate, et facultate suffulti, facere, et quibus uti solent, et possunt, pariformiter aequae principaliter, et absque ulla prorsus differentia, perinde ac sibi quoque nominatim, et in specie concessa, et expressa respective fuissent, etiamsi talia sint, quae specialem notam, et mentionem requirant, et sub generali concessione non veniant, in suis respective Dioecesibus Sancti Pauli, et Mariannensi facere, gerere, et exercere libere, et licite possint, et debeant; ac pro tempore existenti Archiepiscopo Sancti Salvatoris jure Metropolitano, prout ante divisionem, et assignationem praefatas Fluminis Januarii existerat, respective subsint, cum Sede, Mensa, aliisque Insigniis Episcopalibus, nec non praeceminentiis, honoribus, privilegiis, immunitatibus, et gratiis spiritualibus, et temporalibus, personalibus, realibus, et mixtis, quibus caeterae Cathedralis Ecclesiae Regnorum, et Dominiorum praefatorum similiter de jure, vel consuetudine, aut speciali privilegio, seu Indulto Apostolico, vel alias quomodolibet utuntur, potiuntur, et gaudent, ac uti, potiri, et gaudere poterunt quomodolibet in futurum, de simili potestatis plenitudine, Apostolica autoritate praefata perpetuo respective erigimus, et instituimus.

Assignatio
Civitatibus et
Dioecesis.

Ac eisdem sic respective erectis Ecclesiis Sancti Pauli videlicet, Civitatem Sancti Pauli pro Civitate, et alia Oppida, Castra, Villas, et Territoria quocumque nomine nuncupata, quae in secunda parte divisa praefata, et eidem Episcopato Sancti Pauli assignata, ut praefertur, continentur, pro Dioecesi; Mariannensi vero Civitatem Mariannensem pro Civitate, et alia Oppida, Castra, Villas, et Territoria quocumque nomine pariter nuncupata, quae in tertia parte divisa praefata, et eidem Episcopato Mariannensi assignata, ut praefertur, continentur pro Dioecesi; nec non Ecclesiasticas pro respective Clero, et saeculares personas in Civitati-

bus, et Dioecesibus hujusmodi pro tempore respective degentes pro respective Populo, de potestate, et autoritate similibus etiam perpetuo concedimus, et assignamus.

Ac Civitatem, Clerum, et Populum Sancti Pauli Episcopo Sancti Pauli; Civitatem vero, Clerum et Populum Mariannensem Episcopo Mariannensi quoad Episcopalem Ordinariam, et Archiepiscopo Sancti Salvatoris pro tempore existenti praefato quoad Metropolitancam jurisdictionem, et superioritatem de potestatis plenitudine pari etiam perpetuo subjicimus.

Nec non Sancti Pauli, et Mariannensi Mensis Episcopatibus hujusmodi pro earum respective dote redditus annuos quingentorum septuaginta unius ducatorum auri de Camera per ipsum Joannem Regem assignandos, quam quidem summam idem Joannes Rex de suis, et pro tempore existentibus Portugalliae, et Algarbiorum Regum, hujusmodi bonis gratiose, et irrevocabiliter ad hunc effectum donavit, et obtulit, ac solvere quotannis promisit, seu promittit, ex tunc, prout ex ea die, et ex nunc, postquam assignati fuerint, ut praefertur, similiter perpetuo applicamus, et appropriamus.

Et insuper Joanni Regi, et pro tempore existentibus Portugalliae, et Algarbiorum Regibus praefatis Juspatronatus, et praesentandi personas idoneas ad dictas Ecclesias Sancti Pauli, et Mariannensem videlicet Nobis, et pro tempore existenti Romano Pontifici infra annum, ob locorum distantiam, tam hac prima vice, quam quoties illas deinceps quovis modo etiam apud Sedem Apostolicam vacare contigerit, per Nos, et pro tempore existentem Romanum Pontificem praefatum in Sancti Pauli, et in Mariannensis Ecclesiarum hujusmodi respective Episcopos, et Pastores ad Praesentationem praefatam, et non alias respective praeficiendas: Ad majorem vero post Pontificalem, ac alias Dignitates, Canonicatus, Praebendas, nec non Beneficia, ut praefertur, respective erigenda, cum de Joannis Regis, et pro tempore existentium Regum praefatorum pariter bonis dotata fuerint, tam ab eorum primaeva erectione, quam ex tunc deinceps, quoties illa, quibusvis modis, et ex quorumcumque personis etiam apud Sedem eandem vacare contigerit, Episcopo Sancti Pauli, et Episcopo Mariannensi pro tempore respective existentibus infra terminum a jure praefixum si-

Subject
Cleri et Po
puli.

Applicat
reduittuum

Juspatronat
tus favori
dicti Regis

militer per eos ad Praesentationem praefati Joannis Regis, et pro tempore existentium Portugalliae, et Algarbiorum Regum in ipsis Dignitatibus, Canonicatibus, et Praebendis, ac Beneficiis instituendas, eadem auctoritate etiam perpetuo reservamus, et concedimus; Decernentes Juspatronatus, et praesentandi hujusmodi Joanni, et pro tempore existentibus Regibus praefatis ex meris foundationibus, et dotationibus competere; illique etiam per Sedem eandem, etiam consistorialiter, quacumque ratione derogari non posse, ne derogatum censeretur, nisi ipsius Joannis et pro tempore existentium Regum praefatorum ad id expressus accedat assensus; et si aliter quovis modo derogetur, derogationes hujusmodi cum inde secutis nullius roboris, efficaciae, et momenti fore.

Quartam vero, et quintam partes divisas praefatas, et, ut praefertur, Praelaturis Gojasiensi, et Cujabaensi, et, ut infra erigendis respective assignatas cum illorum respective Territoriis, Oppidis, Villis, Locis, nec non Clero, Populo, et personis, ac Monasteriis, Ecclesiis, Collegiis, et piis Locis, ac Beneficiis Ecclesiasticis saecularibus, et quorumvis Ordinum regularibus ab omni jurisdictione, subjectione, superioritate, correctione, visitatione, et potestate pro tempore existentis Episcopi Fluminis Januarii, ejusque Vicariorum, et Officialium, ac solutione quorumcumque jurium eidem Episcopo, et dilectis Filiis Capitulo Ecclesiae Fluminis Januarii per Clerum, Populum, ac personas Territoriorum Gojasiensi, et Cujabaensi hujusmodi ratione subjectionis, superioritatis, jurisdictionis, aut visitationis etiam Dioecesis respective faciendae, ita quod de caetero praefatus Episcopus Fluminis Januarii aliquam jurisdictionem spiritualem in Oppida, Terminos, Villas, et Loca, ac Clerum, et Populum, personas, Monasteria, Ecclesias, et Loca pia, nec non Beneficia Ecclesiastica in quarta, et quinta partibus divisis, et assignatis praefatis respective existentia exercere, nec eadem Beneficia, quae antea ad ipsius collationem, provisionem, institutionem, vel quamlibet aliam dispositionem pertinebant, conferre, seu de illis etiam providere, aut alias disponere, vel fructus, redditus, et proventus, jura, obventiones, et emolumenta per eum in quarta, et quinta partibus divisis, et assignatis praefatis, illarumque respective terminis, Ter-

ritoriis, Oppidis, Villis, et Locis praefatis percipi solita de caetero percipere nullatenus possit, dicta auctoritate, ac de potestatis plenitudine pari etiam perpetuo eximimus, et totaliter liberamus.

Illasque sic exemptas et totaliter liberatas, quartam videlicet in unam Gojasiensem pro uno Gojasiensi, et quintam in alteram Praelaturas nullius Dioecesis Cujabaensem nuncupandas pro altero Presbytero saecularibus, vel cujusvis Ordinis Regularibus Praelatis Cujabaensi nuncupandis in Theologia, seu Decretis graduatis, vel alias praevio examine, seu iudicio Ordinarii sui, seu Ordinarii loci, in quo ipsos respective existere pro tempore contigerit, habilibus, et idoneis ad alios docendum approbatis, ac per ipsum Joannem, et pro tempore existentem Portugalliae, et Algarbiorum Regem perpetuis futuris temporibus etiam hac prima vice libere, nullius ad hoc requisito consensu, etiam ad tempus sibi benevisum deputandis, et constituendis, qui deputationum, et constitutionum hujusmodi vigore absque alia Romani Pontificis, seu praefati Archiepiscopi Sancti Salvatoris, aut cujusvis alterius approbationis, confirmatione, licentia, vel consensu, curam, regimen, et administrationem Gojasiensis, et Cujabaensis Territoriorum praefatorum, ac Cleri, et Populi tam Christiani, quam Gentilis, nec non Oppidorum, Terrarum, et Locorum in eorundem Territoriorum limitibus, terminis, et locis praefatis respective consistentium respective habere, et inibi respective praedicare, et praedicari facere, Gentilesque praefatos ad Orthodoxae Fidei cultum convertere procurare, et conversis in eadem Fide ministrare, et confirmare, atque Baptismi gratiam, et Confirmationis Sacramentum impendere, et tam illis sic conversis, quam omnibus aliis Fidelibus in Territoriis hujusmodi, eorumque respective Oppidis, Terris, Villis, Locis, et limitibus praefatis pro tempore degentibus, et ad ea declinantibus Sacramenta Ecclesiastica, et alia spiritualia munera, non tamen ea quae sunt Ordinis ministrare, et administrari etiam facere, et procurare.

Ac quaecumque Beneficia Ecclesiastica in quarta, et quinta partibus divisis, assignatis, exemptis, et liberatis praefatis respective existentia, et quae antea ad ipsius Episcopi Fluminis Januarii collationem, provisionem, institutionem, seu quamvis aliam dispositionem

Qualitates et
jurisdictio
Praelatorum.

Erectio di-
stinctarum dua-
rum Praela-
urarum.

pertinebant, respective conferre, et de illis disponere, ac in eis instituere; Calices, Campanas, Vestimenta, Corporalia, et alia Paramenta, et ornamenta consecrare, et benedicere, Ecclesias, Coemeteria, et Loca Ecclesiastica sanguinis, vel seminis effusione, seu alias quomodolibet polluta, seu profanata, aqua per ipsos benedicta reconciliare, ipsasque Ecclesias, et Loca sub Territoriis Gojasiensi, et Cujabaensi praefatis comprehensa, et illorum Personas respective visitare, ac in illorum statum, regimen, statuta, consuetudines, vitam, mores, ritus, delicta, et disciplinam tam in capite, quam in membris inquirere, nec non Evangelicae, et Apostolicae doctrinae, sacrorum Canonum, et generalium Conciliorum Decretis, et Institutis inhaerendo, ubi ea quaecumque mutatione, correctione, emendatione, punitione, revocatione, ac etiam ex integro editione indigere cognoverint, respective reformare, mutare, corrigere, punire, ac etiam de novo condere.

Nec non Beneficiales, Matrimonialesque, et quascumque alias causas Ecclesiasticas, et civiles ad forum Ecclesiasticum quomodolibet pertinentes motas, et inchoatas, ac interim movendas, cum earum incidentibus, emergentibus, et connexis audire, decidere, et, prout juris fuerit, terminare, seu causas ipsas, alii, vel aliis idoneis, modo, et forma praefatis cum simili, vel limitata potestate pariter audiendas, et terminandas delegare.

Ac denique plenam, meram, et omnimodam spirituales, et Ecclesiasticam, ac Ordinariam Jurisdictionem tam in foro interiori, quam in exteriori, non tamen in his, quae sunt Ordinis, ut praefertur, habere, et eam, ac omnia, et singula alia, quae pro tempore existens Episcopus Fluminis Januarii in Territorio hujusmodi hactenus habere, gerere, et exercere debuit, potuit, et consuevit, similiter, et pariformiter, nullaque prorsus differentia, exceptis tamen iis, quae, ut praefertur, sunt Ordinis, prout Divini cultus augmento, ac ipsorum respectivo Cleri, et Populi animarum salutis expedire cognoverint, respective gerere, facere, et exequi; ac pro eorum decenti habitu Subtanam cum Mantellecta nigri coloris deferre, et gestare libere, et licite respective possint, et valeant; cum omnibus, et singulis aliis privilegiis, facultatibus, exemptionibus, libertatibus, jurisdictionibus, praeminentiis, favoribus, gratiis, et indultis, quibus pro tem-

pore existens Vicarius, et Administrator in spiritualibus Provinciae, seu Districtus Insulae de Mocambique similiter Ordinariam, ut praefertur, Jurisdictionem inibi habens, utitur, potitur, et gaudet, ac uti, potiri, et gaudere potest, et poterit quomodolibet in futurum; assignata per dictum Joannem Regem annua summa biscentum vigintiocto ducatorum auri de Camera, et juliorum decem monetae Romanae ex Aeraio Regio cuilibet Praelatorum hujusmodi pro tempore existenti pro congrua ipsorum sustentatione respective persolvenda, de potestatis plenitudine pari similiter perpetuo erigimus, et instituimus.

Decernentes praesentes, et desuper faciendas literas Apostolicas semper, et perpetuo validas, et efficaces existere, et fore, suoque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac nullo umquam tempore ex quocumque capite, vel qualibet causa quantumvis legitima, juridica, etiam ex eo quod Sedis Episcopalis Fluminis Januarii ad praesens vacet, et proprio Pastore, et Defensore destituta existat, ipsiusque Capitulum, et Canonici, seu quicumque alii cujuscumque Dignitatis, gradus, conditionis, et praecminentiae in praemissis, et circa ea quomodolibet, et ex quavis causa, ratione, et actione, vel occasione jus, vel interesse habentes, aut habere praetendentes illis non consenserint, aut ad id vocati, et auditi, et causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificateae, et justificatae non fuerint, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, seu invaliditatis vicio, seu intentionis nostrae, aut jus, vel interesse habentium consensus, aut quolibet alio quantumvis magno, substantiali, inexcogitato, et inexcogitabili, ac specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirente defectu, sive etiam ex eo quod in praemissis, eorumve aliquo solemnitates, et quaevis alia servanda, et adimplenda, servata, et adimpleta non fuerint, aut ex quocumque alio capite a jure, vel facto, aut statuto, vel consuetudine aliqua resultante, seu etiam enormis, enormissimae, totalisque laesionis, aut quocumque alio colore, praetextu, ratione, vel causa etiam in corpore juris clausa, occasione, aliave causa, etiam quantumvis justa, rationabili, legitima, juridica, pia, privilegiata etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, aut quod de voluntate

Clausulae.

nostra, et aliis superius expressis nullibi appareret, seu alias probari posset, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, apositionis oris, reductionis ad viam, et terminos juris, aut aliud quodcumque juris, facti, gratiae, vel iustitiae remedium impetrari, seu quomodolibet etiam Motu simili, concessio, aut impetrato, vel emanato uti, seu se juvare in iudicio, vel extra posse, neque ipsas praesentes, et desuper conficiendas literas Apostolicas sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus etiam per Nos, et Successores nostros Romanos Pontifices pro tempore existentes, et Sedem Apostolicam praefatam etiam Motu simili, etiam consistorialiter, ex quibuscumque causis, et sub quibusvis verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiamsi in eis de eisdem praesentibus, earumque toto tenore, ac data specialis mentio fiat, pro tempore factis, et concessis, ac faciendis, et concedendis comprehendere, sed tamquam ad Fidei Catholicae propagationem, et spirituales animarum profectum tendentes semper, et omnino ab illis excipi, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum, ac eum, in quo antea quomodolibet erant, statum restitutas, repositas, et plenarie reintegratas, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data quodcumque eligenda concessas esse, et fore.

Aliter iudicari prohibetur.

Sicque, et non alias in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Iudices etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictaeque Sedis Nuncios, ac alios quoscumque, quavis auctoritate, potestate, praerogativa, et privilegio, ac honore, et praeminentia fulgentes, sublata eis, et eorum cuiuslibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate in quocumque iudicio, et in quacumque instantia iudicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Derogatio contrariis.

Non obstantibus Lateranensis Concilii ab Ecclesiis membra distingui, et dividi prohibentis, ac nostris, et Cancellariae Apostolicae

regulis de iure quaesito non tollendo, et dismembrationibus committendis, aliisque in contrarium praemissorum quomodolibet editis, vel edendis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, Universalibusque Conciliis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, dictaeque Ecclesiae Fluminis Januarii etiam iuramento roboratis statutis, ac fundatione, erectione, et institutione, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis eidem Ecclesiae Fluminis Januarii, illiusque Praesuli pro tempore esistenti, Capitulo, et Canonicis, ac quibusvis aliis personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie etiam Motu simili, ac etiam consistorialiter, vel alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis: quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti illorum derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua mentio facienda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores eisdem praesentibus, perinde ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, hic inserti forent, pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium validissimum effectum hac vice dumtaxat, latissime et plenissime, ac sufficienter, nec non specialiter, et expresse motu simili derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Fiat Motu proprio P.

Et de divisione, assignatione, erectione, institutione, subiectione, applicatione, appropriatione, reservatione, concessionem, decreto, exemptione, liberatione, derogatione, aliisque praemissis, ut supra, in literis latissime extendendis, et quod praemissorum omnium, et singulorum, etiam denominationum, qualitatum, nuncupationum, invocationum, aliorumque necessariorum major, et verior specificatio, et expressio fieri possit in literis cum clausula perpetuo, et ad perpetuam rei memoriam separatim, et quoad Praelaturas praefatas per Breve Nostrum, seu Officium minoris gratiae etiam separatim expediendas. Volumus autem,

Decreta
Pontif.

ac statuimus, et ordinamus, quod respective Clerus, et Populus, aliisque Incolae, et Habitatores suo Praelaturis Gojasiensi, et Cujabaensi per praesentes erectis hujusmodi comprehensi in his, quae sunt Ordinis ad praefatum Archiepiscopum Sancti Salvatoris, habitis tamen a suis respective Praelaturis Gojasiensi, et Cujabaensi hujusmodi ad id literis dimissorialibus, recurrere teneantur: quandoque Praelati Gojasiensis, et Cujabaensis praefati ratione personarum suarum dumtaxat visitationi, correctioni, et superioritati, ac jurisdictioni praefati Archiepiscopi Sancti Salvatoris pro tempore existentis subsint, et a sententiis definitivis tantum, seu vim definitivarum habentibus, et quarum gravamen per appellationem a definitiva reparari nequeat per ipsos Praelatos, aut eorum Officiales, pro tempore latis, appellationes ad eundem Archiepiscopum Sancti Salvatoris pro tempore existentem interponi, ipsarumque appellationum causas per eum cognosci, decidi, et fine debito, prout juris fuerit, terminari possint. Praeterea etiam volumus, quod taxa praefatae Ecclesiae Fluminis Januarii, quae in libris Camerae nostrae Apostolicae in florenis centum sexdecim cum duobus tertiis descripta existit, fixa, et firma remaneat; quodque taxa tam Ecclesiae Sancti Pauli, quam Ecclesiae Mariannensis erectarum hujusmodi unaquaeque in similibus florenis centum sexdecim cum duobus tertiis in eisdem libris describatur.

Dat. die 6.
Dec. 1746.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem VIII. Idus Decembris Anno VII.

XXIII.

INDULGENTIAE

Tam docentibus, et addiscentibus Methodum Orationis mentalis, quam ipsam Orationem mentalem peragentibus concessae.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, Episcopis, et Praesulibus locorum Ordinariis universis gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium ab
excellencia
Orationis.

Quemadmodum nihil est hominibus a familiari Dei consortio, et consuetudine avulsis, et

ejectis, ad divinos hauriendos fulgores, ad aeternam salutem procurandam, ad Deum quasi manu facta coeundum, magis opportunum, salutare, ac necessarium Oratione, quae est veluti ascensio animae de terrestribus ad coelestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium, conjunctio Spiritui Sancto, et ad Deum locutio; ita, ne desolatione desoletur universa terra ex eo, quod nullus recogitet corde, omnes et singuli ubique, et semper salutaribus praeceptis monendi sunt, quod oporteat semper orare, et nunquam deficere; ut in omni oratione, et obsecratione, cum gratiarum actione, petitionibus nostris innotescentibus apud Deum, ipse qui dives est in omnes eum invocantes, nec nostras abs se deprecationes, nec suas a Nobis amoveat miserationes. Eapropter Praedecessores nostri Romani Pontifices divina institutione formati, ut Christifideles ad orationis, sive Vocalis, sive Mentalis, ut dicitur, illa sit, studium cum alacritate ineundum, et sine intermissione frequentandum incitarent, eosdem tum cohortationibus inflammare, tum coelestium etiam munerum thesauris, quorum dispensationem ipsis crediderat Altissimus, allicere studuerunt. Indulgentias enim, peccatorum remissiones, et de injunctis eis quomodolibet, debitis poenitentis relaxationes elargiti sunt iis, qui sive vocales preces recitarent, sive per aliquod temporis spatium quotidie in lege Domini meditantur. Nos autem laudatissimis eorumdem Praedecessorum Nostrorum exemplis incensi, non solum omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones, et poenitentiarum relaxationes per eosdem Nostros Praedecessores pro recitantibus quascumque vocales preces (dummodo nunquam revocatae fuerint) aut quomodolibet orantibus, quocumque modo sive ad tempus, sive in perpetuum ad hanc usque diem concessas, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, sub iisdem prorsus modo, ac forma confirmamus, et, quatenus opus sit, de novo concedimus; verum etiam alias insuper iis praesertim, qui mentalis orationis, seu meditationis studio operam dederint, ut infra, impertimur. Primum itaque omnibus et singulis, sive qui tam in Ecclesiis, quam alibi, et ubicumque locorum publice, et private quoscumque homines orandi, seu meditandi rudes quomodocumque orare, et meditari docuerint, sive qui pia orandi, et meditandi institutioni hu-

Pontifex confirmat Indulgentias concessas vocaliter orantibus.

Iis vero, qui Orationis Mentalis exercitium docent, concedit novas Indulgentias.

Illam quoque
peragen-
tibus alias
largitur in-
dulgencias.

jusmodi, ut praemittitur, interfuerint, dummodo vere poenitentes, ac Sacra Communionem refecti, qua vice id egerint, septem annos, et totidem quadragenas de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Iis vero tam docentibus, quam addiscentibus, qui assidue praemissa peregerint, ac similiter vere poenitentes, ac Sacra Communionem refecti, pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint; semel in mense pro uniuscujusque commodo, et arbitrio, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam, et remissionem, quam per modum suffragii animabus Christifidelium, quae Deo in caritate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, misericorditer in Domino concedimus. Insuper iis, qui per duos quadrantes continuatos, vel saltem per quadrantem horae singulis diebus, et per totum mensem, orationi mentali dabunt operam, et vere poenitentes, et confessi; Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, ac pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, et Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces pariter effuderint, plenariam semel quolibet mense omnium peccatorum suorum indulgentiam, et remissionem, quam itidem per modum suffragii animabus Christifidelium, quae Deo in caritate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, auctoritate et tenore similibus misericorditer in Domino elargimur. Etsi autem, juxta divinum Domini Nostri Jesu Christi praeceptum, oportet ut quisquis oraturus, ne ad instar Hypocritarum videatur ab hominibus, intret cubiculum suum, et clauso ostio oret Coelestem Patrem in abscondito: tamen, cum ipse Dominus dixerit, quod ubi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum, et Sanctus Joannes Chrysostomus praedicet, esse in oratione cum fratribus plus aliquid, videlicet concordiam, conspirationem, amoris conjunctionem, et caritatis clamorem felici societate, ex qua orationes infirmiores se simul complexas, validiores in Coelum evehi: optimum esset, ubi commode fieri posset, ut, quemadmodum in nonnullis institutum esse accepimus, ita in omnibus et singulis Dioecesibus in more poneretur; nimirum, ut singulis diebus dato certo Campanarum

signo, sive in Ecclesiis, dummodo totius populi multitudo unum in locum, ubi oret, masculis e feminis seorsim collocatis, convenire facile possit, et nulla suboriatur confusio et inordinatio, sive in propria Domo Patresfamilias eo, aut alio opportuniori tempore, ante Imaginem Sacram cum tota Familia convenientes orent. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, rogamus, et in Domino hortamur, ut omnibus, et singulis Ecclesiarum, piorumque locorum, in Civitatibus quidem Cathedralis, aliarumque praecipuarum Ecclesiarum, in Oppidis vero Parochialium Ecclesiarum Superioribus, ac Rectoribus injungatis, ut praemisso Campanae sonitu iis diebus, iisque horis, quibus Vobis opportunius in Domino visum fuerit, dando decernendoque, omnes Christifideles uniuscujusque curae commissos, quos in unum convenire contigerit, in mentalis orationis studio erudire, sive per alios peritos erudiri faciant, atque ad illam frequentandam accedere, necessitatem utilitatemque proponere, Indulgentiarum thesauros, quos de benignitate Apostolica elargimur, explicare, et ad ipsos ea, qua decet, pietate, ac reverentia lucrandos inflammare studeant, et enitantur; atque etiam, si commode, ut praemittitur, fieri poterit, orationi mentali in communi practica, ut dicitur, vacare, in eaque exerceri faciant, et curent. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris: Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Interim Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Decembris MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Cajetanus Amatus.

Dat. die 16.
Dec. 1746.

SUPER

XXIV.

Congregationibus Generalibus Clericorum Regularium Societatis Jesu.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Devotam majori Dei gloriae promovendae, adjuvandaeque proximorum saluti Societatem, a Sancto Ignatio Confessore sub Salvatoris Nostri Jesu nomine auspicioque constitutam, sicuti Ecclesiae Dei utilissimam operam assidue navare, ita ex praescripto sapientissimarum Legum, et Constitutionum ab eodem Beato Institutore ipsi traditarum, a duobus et ultra saeculis feliciter rectissimeque gubernari, compertum habemus. Quapropter libenti animo adducimur, ut, et universae hujusmodi Societatis commodis, atque utilitatibus amplificandis, et praedictarum Legum, et Constitutionum observantiae asserendae, sive in pristinum vigorem revocandae, Apostolicae auctoritatis Nostrae providentia consulamus.

Innocentius X. decrevit Congregationem generalem in Societate Jesu singulis novenniis celebrari.

Dudum siquidem felicitis recordationis Praedecessor Noster Innocentius Papa X. per quasdam suas in forma Brevis Literas datas apud Sanctum Petrum die 1. Januarii Anno Domini MDCXLVI. Pontificatus sui II., quarum initium est: *Prospero felicitque statui*, decrevit, ac perpetuo mandavit, Congregationem generalem in praedicta Societate Jesu singulo quoque novennio, computando semper a celebratione ultimae Congregationis generalis, haberi, et celebrari omnino debere; ita quod illius celebratio nullo modo, nec ex quavis causa, sive per Praepositum Generalem pro-tempore existentem, sive per quamcumque Congregationem particularem, vel generalem, impediri, vel ultra novennium hujusmodi differri, seu prorogari posset: Praeterea, ut quotiescumque haberetur, et celebraretur Congregatio generalis hujusmodi, toties novi Assistentes, ab illis plane diversi, qui praecedente novennio Assistentium hujusmodi muneribus functi fuissent, eligi, seu assumi, et deputari deberent: Ac demum, ut omnes, et singuli ejusdem Societatis Provinciales, Visitatores, Praepositi, Rectores, Superiores Locales, et alii Officiales jurisdictionem, seu superioritatem habentes, quomodolibet nuncupati, exceptis Magistris Novitiorum, in eorum respective muneribus, ministeriis, administrationibus, et Officiis praedictis quomodocumque nuncupatis, per trien-

Et quod in ea novi Assistentes deputarentur.

Quodque caetera Officia per triennium tantum durarent: Nec quis post dimissum Officium ad aliud, ante Annum cum dimidio assumi posset.

nium dumtaxat durare deberent; eaque, elapso triennio hujusmodi, eo ipso vacarent, et vacare censerentur; ipsique ad alia quaevis ejusdem Societatis munera, superioritates, ministeria, administrationes, et officia praedicta, quomodolibet nuncupata, etiam Vice-Provincialis, seu Vice-Praepositi, vel Vice-Rectoris, nullatenus eligi, seu assumi, vel deputari valerent; nisi per annum cum dimidio saltem, a fine dicti triennii computando, a praedictis muneribus, superioritatibus, ministeriis, administrationibus, et officiis cessassent; quemadmodum in praecitis Innocentii Praedecessoris Litteris latius disponitur, et continetur.

Cum autem nova haec methodus tam in generali totius Societatis gubernio, quam in peculiarem munerum, et officiorum administratione, vigore hujusmodi Literarum, inducta, neque Constitutionibus ipsius Societatis a Sancto Ignatio Fundatore praedicto conditis, et a Romanis Pontificibus Paulo III., Julio III., Gregorio XIII., Gregorio XIV., et Paulo V. Praedecessoribus pariter Nostris approbatis, et confirmatis, consona dignosceretur; neque vero in praxi utiliter observari posse judicaretur: ex Decreto Congregationis Generalis ejusdem Societatis, quae Anno Domini MDCLXI. habitata fuit, delata res est ad piaae memoriae Praedecessorem pariter Nostrum Alexandrum Papam VII., eique humiliter supplicatum fuit pro relatae Innocentianae Constitutionis abrogatione.

Cumque idem Alexander, pro eo quod attinet ad triennem Superiorum Localium, et Provincialium durationem, praescriptamque, post exacta respective triennia, ab Officiis hujusmodi cessationem, non modo contrarium praedictarum Legum, et Constitutionum tenorem optime respectum haberet; sed etiam experientia edoctus complurium, et gravium incommodorum, quae ex praefati Innocentiani Brevis observantia eidem Societati jam obvenierant, ab aliquibus retro annis ejusdem Brevis executionem suspendisset; et quidem per hujusmodi suspensiones pluribus gravibusque periculis, et inconvenientibus occursum esse, magnasque, et multiplices dictae Societati utilitates obvenisse dignosceret: haud aegre adductus fuit, ut hujusmodi Innocentii Praedecessoris statutum, et ordinationem de triennali Superiorum, et Officialium praedictorum duratione, et de cessatione unius anni cum di-

Congregatio Generalis Societatis Anno 1661. recessit ad Alexandrum VII. pro praemissorum abrogatione.

Alexander VII. Breve Innocentii quoad triennem Officiorum durationem, nec non cessationem ab Officiis exacto triennio, tantum revocavit.

midio a quocumque hujusmodi superioritatum, et officiorum exercitio, postquam aliquod ex ipsis per triennium quis obtinuisset, ipsasque relatas ejusdem Innocentii Literas, quatenus illa concernebant (firma tamen, et illaesa in reliquis omnibus earumdem dispositione), auctoritate apostolica revocaret; abrogaret; et annullaret; quemadmodum distincte, et expresse, et cum opportunis clausulis, ac solemnitatibus praestitit per suas in simili forma Literas, quarum initium est: *Debitum Pastoralis Officii*, datas apud Sanctam Mariam Majorem die prima Januarii Anno Domini MDCLXIII., Pontificatus sui Anno Octavo.

Quod autem pertinet ad aliud caput earumdem Innocentii Literarum, celebrationem nimirum Congregationis Generalis quolibet novennio, et in ea novorum Assistentium a praecedentibus diversorum electionem, seu deputationem concernens; quum tunc existens praedictae Societatis Praepositus Generalis Joannes Paulus Oliva, ex Decreto ejusdem Congregationis Generalis Anno MDCLXI., ut praefertur, celebratae, paucis post annis, recol. mem. Praedecessori quoque Nostro Clementi Papae IX. plura exposuisset, ex quibus hujusmodi Congregationis Generalis quolibet novennio celebrationem, et supradictis Constitutionibus a Sancto Ignatio editis, atque a Sede Apostolica pluries confirmatis, minime conformem, et ad ipsius Societatis regimen nullatenus necessariam, et pluribus ex causis universae Societati incommodam, vel potius damnosam existere comprobaret; ideoque pro hujus etiam capitis abrogatione eidem Clementi Praedecessori humiliter supplicasset; ipse tunc quidem ad hujusmodi Praepositi Generalis preces examinandas specialem Congregationem nonnullorum ex tunc existentibus Fratribus suis S. R. E. Cardinalibus deputavit, mox vero, de ejusdem Cardinalium Congregationis sententia, et per Apostolicas Literas sub Annulo Piscatoris apud Sanctam Mariam Majorem die XX. Septembris Anno Domini MDCLXVIII., Pontificatus sui Secundi datas, jussit, atque decrevit, ut ad certius dignoscendum quid circa petitam abrogationem universa Societas sentiret, in prima tunc proxima Generali Congregatione, quae non vigore praefati Brevis, sed ex praescripto Constitutionum ipsius Societatis, celebranda foret, praevia inter Religiosos ipsam Congregationem constituentes matura rei di-

scussione, et consultatione, per secreta postmodum suffragia disquireretur; an bono dictae Societatis expediens esset, ut terminus Novennalis ad celebrandas Congregationes Generales in allegatis Innocentii Praedecessoris Literis status abrogaretur: utque, hujusmodi disquisitione peracta, ad ipsum Clementem, vel pro tempore existentem Romanum Pontificem districte referretur, quo numero suffragiorum ipsa Congregatio Generalis dicti Novennalis termini vel abrogationem, vel observantiam expetisset, ut, quid circa illum deinde observandum esset, Apostolicae Sedis judicio statueretur. Proindeque executionem dictarum Innocentii Praedecessoris Literarum in hac etiam parte interim suspendit, et, usque ad praefatam Congregationem Generalem ex praescripto Constitutionum Societatis; ut praefertur, tunc primo celebrandam, effectu carere voluit et mandavit, ut in memoratis ipsius Clementis Literis latius et uberius continetur.

In quarum executionem, quum in proxima sequenti Congregatione Generali ejusdem Societatis, quae Anno Domini MDCLXXXII. pro novi Praepositi Generalis electione coacta fuit, ante ipsius Praepositi Generalis electionem hujusmodi disquisitio peracta fuisset; capto per congregatos ad consultandum hac super re nonnullorum dierum spatio, factaque singulis potestate, quaecumque sibi placerent, tam voce, quam scripto interim deducendi; implorato quoque, ut par erat, Divini Luminis adjutorio; itum deinde fuit in secreta suffragia, quibus lectis, et numeratis, compertum fuit, ex octoginta quinque suffragiis, duo et octoginta pro petenda Congregationis Novennalis abrogatione stetisse, tria quoque dumtaxat in alteram partem abiisse, quemadmodum ex actis ipsius Congregationis Generalis a Dilecto Filio Francisco Retz, hodierno saepedictae Societatis Praeposito Generali, Nobis exhibitis, aperte cognovimus.

Porro hujusmodi Congregationis Generalis resolutio, juxta praefati Clementis Praedecessoris praescriptum, quarto post die; ut accepimus, a Vicario Generali ipsius Societatis ad venerabilis memoriae Innocentium Papam XI. Praedecessorem pariter Nostrum in Petri Cathedra tunc sedentem delata fuit, eidemque oblato supplici Libello, totius Societatis nomine humiliter supplicatum fuit pro saepedictae Congregationis Novennalis abrogatione; ad

Suspensio interim in hac parte Brevis Innocentii executione.

Congregatio Generalis Societatis Anno 1632. resolvit petendam esse Congregationis Novennalis abrogationem.

Resolutio Congregationis Generalis Societatis relata fuit Innocentio XI., qui se propensum huic resolutioni ostendit; sed Apostolicae Literae non emanarunt.

quam concedendam licet idem Innocentius, ut in actis praefatae Congregationis relatum accepimus, suam voluntatem tunc valde propensam declarasset, nihilominus Apostolicae Literae desuper confectae nunquam fuerunt.

Anno 1696.
Congregatio
Generalis
rursus decre-
vit p. eandem
esse Congre-
gationis No-
vennalis ab-
rogationem.

Idem alia
Congregatio
Anni 1730.

Quare quum iterum Anno MDCXCVI. alia Congregatio Generalis ex universa praefata Societate coacta, eandem instantiam pro huiusmodi Congregationis Novennalis abrogatione apud hanc Sanctam Sedem instaurandam et promovendam, et quidem unanimi consensu, cunctisque propemodum suffragiis secreto collectis, decrevisset: curaque item in postrema Congregatione Generali Anno MDCCXXX. habita, postulantis nonnullis, ut deinceps, adveniente termino novennii ab Innocentio X. pro celebratione Congregationis Generalis statuti, dispensatio ab huiusmodi Congregationis convocatione non peteretur; ipsa Congregatio, re diligentissime examinata, postulatum illud omnino rejiciendum esse decreverit; quin etiam quum aliquis Decreto super hac re condito intercessisset, proindeque de huiusmodi intercessionis vigore per suffragia inquiri opus fuerit, nemine penitus dissentiente sancitum fuerit, non esse deferendum intercessioni, sed standum Decreto, et abrogationem Congregationis Generalis singulis quibusque Novenniis ab Innocentio Praedecessore praedicto statuta; cum primum opportuna tulisset occasio, ab Apostolica Sede postulandam.

Modernus
Praepositus
Generalis
supplicat
Pontifici pro
praedicta ab-
rogatione.

Nunc tandem, ut tot Congregationum Generalium Decretis morem gereret praefatus Franciscus Praepositus Generalis, adeoque universae Societatis votis satisfaceret, quae per graviores Religiosos, ejus instituto optime imbutos, rerumque illius usu, et experientia praeditos, iteratis vicibus manifestata fuerunt; justamque de Nobis, deque Nostra erga se, suamque Societatem, multis nominibus de Catholica Religione optime meritam, paterna prorsus voluntate ac benevolentia opinionem fovens; exhibitis Nobis praemissorum omnium authenticis documentis, totius Societatis nomine, demissis precibus apud Nos institit, ut abrogato demum praefato Innocentii Praedecessoris Statuto, celebrationem Congregationis Generalis ad normam Constitutionum a Sancto Ignatio Fundatore praedicto editarum, et a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris approbatarum reducere, et alias in praemissis providere, de benignitate Apostolica dignaremur.

Nos igitur ipsius Francisci Praepositi Generalis desiderio favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes; sed et praeterea perpenderes, quod Sanctus Ignatius dictae Sanctae Societatis Fundator, in Constitutionibus ipsius Societatis, quum declarasset minime expediens sibi videri, ut huiusmodi Generales totius Societatis Congregationes certis temporibus, aut crebro fierent; quoniam Praepositus Generalis adjutus communicatione, quam cum universa Societate habet, et eorum opera, qui cum ipso degent, hoc laboris et distractionis universae Societatis, quantum fieri posset, adempturus esset; statuit expresse, quod Praepositus Generalis non deberet frequenter Societatem congregare, nisi urgente rerum agendarum necessitate; sed in Congregationibus Generalibus ad electionem Praepositi pro tempore convocandis, post huiusmodi electionem expletam, de rebus aliis gravioribus, si quae fuerint, quae a Generali, et iis, qui cum ipso agunt, decidi nequeant, commode tractari posse: quodque insuper ad memoratam communicationem inter Praepositum Generalem, universamque Societatem, apte stabilendam, idem Sanctus Pater, secundum datam sibi sapientiam, constituit, ut praeter assiduum Literarum commercium, ex singulis Provinciis unus saltem, a Professis et Rectoribus earumdem Provinciarum electus, tertio quoque anno, ex Indiis autem quarto, ad ipsum Praepositum Generalem multis de rebus certiore facienda convenire deberet; aliasque rationes praescripsit, quibus multa, sine Congregatione totius Societatis, opportune constitui, et expedire valerent: cumque per ea, quae in secunda Congregatione Generali ejusdem Societatis Anno Domini MDLXXIII. praesidente in ea Sancto Francisco Borgia tunc Praeposito Generali, in ipsa Congregatione electo, decreta fuerunt, praecipuum munus huiusmodi Procuratorum a singulis Provinciis deputatorum; qui tertio quoque anno apud Praepositum Generalem, ut praefertur, congregari jubentur, sit et esse debeat, ut, considerato rerum ipsius Societatis statu, simul cum

Incipit di-
positiva.

Pontifex e-
pedit S. Igo-
tii Constit-
tiones et S-
cietatis I-
stitutum.

Assistentibus, et ipso Generali, qui duo suffragia habet, per secreta suffragia decernant; an cogi debeat Congregatio Generalis, nec ne; ideoque judicantes praefixionem illam novennalis termini ad celebrandas Congregationes Generales minime necessariam esse, vel, si ita ipsius Societatis res ferent, facile posse, de ejusdem Societatis consensu, per Provinciarum Procuratores singulis trienniis convenientes rite repraesentato, et vigore illius Constitutionum, Generalem ipsam Congregationem convocari.

Item incommoda ex frequenti Congregationum Generalium convocatione obvenientia.

Iusta praeterea lance aestimantes ea quae jam pridem, de Congregationis Generalis sententia, praefato praedecessori Nostro Clementi Papae IX. exposita fuerunt, nimirum de ingentibus sumptibus, quos fieri necesse sit in convocanda quolibet novennio, et quidem sine necessitate, hujusmodi Congregatione Generali; deque frequentibus vitae periculis, quibus exponuntur primarii Religiosi omnium Provinciarum ejusdem Societatis, iique plerumque senes, quorum aliqui sublatis naufragio, alii extincti febribus in itinere, alii in captivitate ab hostibus abducti esse memorantur; quibus incommodis adjungitur relaxatio disciplinae Religiosae in Provinciis, dum inde absunt Provinciales, vel alii praecipui Religiosi, qui praesentes conservando illius vigori invigilarent.

Ac dispensationes necessario saepe concessas, et concedendas.

His igitur, aliisque de causis, ob quas etiam non semel Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus opportunum vel potius necessarium visum est relatae Innocentianae Constitutionis observantiam et executionem ad tempus suspendere, et ab ea dispensare, vel praefixum in ea novennalem terminum prorogare; quum praesertim id etiam praecavendum censeamus, ne quando, adveniente forsitan praefiniti novennii, aut concessae prorogationis termino, dum Apostolica Sedes per obitum Romani Pontificis vacaverit, hujusmodi Congregationis Generalis convocatio, (nulla licet urgente necessitate, vel etiam aliqua ex praemissis, aliave qualibet etiam graviore causa contrarium suadente), nullo modo valeat declinari; quumque de universae Societatis hac de re unanimi sententia, ab eodem Clemente Praedecessore, expedita, satis ex praemissis constituisse et constare videatur; nec quidpiam alicujus momenti in contrarium Nobis exhibitum fuerit, ipsius Clementis, atque etiam

praefati Alexandri, aliorumque Praedecessorum vestigiis inhaerentes, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, memorati Innocentii Praedecessoris statutum, mandatum, praeceptum, et ordinationem, ut Congregatio Generalis in praedicta Societate singulo quoque novennio, computando semper a celebratione ultimae Congregationis Generalis, haberi debeat, et celebrari, et ut, quotiescumque habeatur, et celebrabitur Congregatio Generalis hujusmodi, toties novi Assistentes, ab illis diversi, qui praecedente novennio Assistentium hujusmodi muneribus functi fuerint, eligi, seu assumi, et deputari debeant, easdemque Innocentii Praedecessoris Literas, quatenus illa concernunt, tenore praesentium, perpetuo revocamus, abrogamus, irritamus, et annullamus; atque etiam earundem Literarum abrogationem in ea parte, quae ad triennale munerum et officiorum exercitium, et consequentem a muneribus et officiis hujusmodi cessationem pertinebat, a praefato Alexandro Praedecessore, ut supra diximus, factam atque sancitam, earundem praesentium serie, quatenus opus sit, confirmantes et innovantes; ipsas Innocentii praefati Literas in omnibus et per omnia cassamus et abolemus, ac veluti nunquam emanassent, quibuscumque viribus et quolibet effectu penitus et omnino vacuumus; et Congregationum Generalium in praedicta Societate convocationes atque celebrationes ad normam praedictarum Constitutionum a S. Ignatio conditarum reducimus; quas quidem Constitutiones praefati, alique Praedecessores Nostri Romani Pontifices laudarunt, approbarunt, et confirmarunt; Nosque etiam plurimum in Domino commendantes, perpetuis futuris temporibus observari volumus atque praecipimus: salvis nihilominus et firmis remanentibus aliis quibusdam Decretis, quae deinceps ab universa Societate in Congregationibus Generalibus adunata, quoad electionem et missionem Procuratorum, praesertim ex Provinciis Indiarum, aliisque transmarinis et extra Europam constitutis, et quoad universam Congregationum Provincialium rationem, pro rerum atque locorum opportunitate ac necessitate, statuta fuerunt, aut in posterum rite statuentur.

Ex Motu proprio, dicti Innocentii Breve, quoad coactionem Congregationis Generalis singulis novenniis, revocat et annullat.

Quae vero ad praefixionem termini triennalis Officiorum abrogationem jam factam confirmat.

Ac reducit Congregationum Generalium celebrationes ad normam Constitutionum Saucti Fundatoris.

Decernentes easdem praesentes Literas, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis,

Chausulae.

interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, ad illa vocati, citati, et auditi non fuerint, nec illis consenserint, aut ex alia quacumque causa, occasione, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam substantiali, et individuum expressionem requirente defectu notari, impugnari, redargui, rescindi, infringi, retractari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, vel etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare posse: sed ipsas praesentes Literas semper et perpetuo firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quomodolibet spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis censi, atque ita, et non aliter per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, et alios quoslibet quavis auctoritate, et potestate fungentes, et functuros; sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis Auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio
contrariis.

Non obstantibus superius relatis Innocentii Praedecessoris Praedicti Literis, nec non omnibus et singulis illis, quae memoratus Alexander itidem praedecessor Noster praefatus in suis Literis praedictis voluit non obstat, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides praesentia transumptis.

Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, vel Secretarii dictae Societatis subscriptis, et Sigillo Praepositi, vel Vicarii Generalis ejusdem Societatis, aut alicujus personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poenalis.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc

paginam Nostrae absolutionis, revocationis, abrogationis, irritationis, annulationis, cassationis, abolitionis, decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo sexto, sextodecimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno VII.

Dat. die 1
Dec. 17

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Jo. Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

I. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE LIBERO INGRESSU

XXV

Clericorum Saecularium in Ordines Regulares.

Dilecto Filio Nostro Angelo Mariae Tit. S. Praxedis Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Quirino nuncupato ejusdem S. R. E. Bibliothecario.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster, Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ex quo Dilectus Filius Leander Chizzola Archidiaconus Ecclesiae tuae Cathedralis Brixien-sis, ex improvise isthic digressus, Bononiam se contulit, ibique habitum suscepit Clerici Regularis Societatis Jesu; statim a Te, Dilecte Fili Noster, datae fuerunt ad Nos Literae, quibus querebaris, eum tanti momenti consi-

Archidiaconus Brixien-sis inconsulto Card. Quirino Episcopo ingressus est Societatem Jesu.

lium, Te inconsulto, cepisse, Teque penitus inscio, ad exitum deduxisse; non sine magno detrimento pauperum istius Civitatis atque Dioecesis, quibus largiter subvenire, multorumque piorum operum, quibus se jugiter exercere consueverat; suorum quoque Nepotum in minori aetate constitutorum, quorum curae, atque educationi praeesse debebat; ac sine spe quidquam utiliter peragendi in ipsa Societate Jesu, cui jam prope septuagenarius nomen dederat. Haec eadem, quum ipse proximo Autumno in Urbem advenisses, Nobis coram inculcare non omisisti; deque iisdem nuper in Epistola Nobis directae, ac Typis vulgatae, iterum expostulasti; petens praeterea, Nosque excitans, ut auctoritatis Nostrae ope, certa-que lege proposita, huiusmodi licentiam reprimamus, qua Saeculares Clerici atque Presbyteri ad Regularium Claustra, quum libet, se conferentes, a Regularibus Superioribus illico recipiuntur; quod sane non aliter fieri debere autumas, quam communicatis consiliis cum Episcopis ipsorum Clericorum seu Presbyterorum Ordinariis; siquidem ipsi Episcopi nunquam Regularibus Viris Ordines conferunt, sine Praelatorum Regularium consensu, in eorum Literis Dimissorialibus declarato.

Duae sunt res in hoc universo negotio expendendae; peculiare scilicet factum Leandri Archidiaconi; et generale constitutum, quod a Nobis fieri et publicari velles. Ad primum quod attinet, aptiorem querelis Tuis responsionem comparare non possumus, quam si eadem ipsa Tibi rescribamus, quae olim Sanctus Gregorius Magnus Praedecessor Noster Desiderio Episcopo Viennensi in Gallia in simili prorsus casu rescripsit. Quum enim Pancratius quidam Ecclesiae Viennensis Diaconus Monasticam vitam amplexus esset, et in eodem Diaconi gradu in Monasterio degeret; Episcopus autem Pancratium diligens, magnique faciens, ipsum e Monasterio abducere, et ad Ecclesiae servitia retrahere vellet; Sanctus Gregorius, cuius opem Pancratius imploraverat, scripsit ad Desiderium, ut ipsum potius hortaretur, ne a Monasterio discederet, neve se iterum saeculi procellis committeret. Habes Gregorii Epistolam Tom. II. ipsius Operum anno MDCCV. a Monachis Sancti Mauri accurate editorum, Epistola 35. lib. 12. Indict. V., ubi ita scribit: hortamur igitur, ut tam promptae devotioni ejus,

quam in sancto studet habere proposito, minime vestra sit impedimento Fraternitas: magis autem, quibus valetis adhortationibus, Pastoralis admonitione succendite, ut fervor hujus desiderii in eo non tepescat; ut qui a turbulento curarum saecularium tumultu se segregans, quietis desiderio, portum Monasterii appetit, rursum in Ecclesiasticarum curarum non debeat perturbationibus implicari; sed in Dei laudibus permittatur secure ab his omnibus, ut postulat, remanere.

Quod quidem Gregorius rescribere non dubitavit; quamvis Pancratius, in Clericatus officio Ecclesiae Viennensi, ut ipse ait, mancipatus existeret, ipsius nempe servitiis reipsa additus; quamvis etiam eo tempore huiusmodi disciplina vigeret, de qua late Thomassinus agit, de Beneficiis par. II. lib. 1. cap. 3. et 4., ut Clericus Episcopo ordinanti per omnia subesset, ejusque Ecclesiae ministerio, cui in Ordinatione adscriptus fuisset, perpetuo jure devictus haberetur. Quamvis denique idem Sanctus Gregorius optime nosset, nemini licere ab huiusmodi ministerio Ecclesiae, cui semel additus fuisset, discedere, sine permissu Episcopis, a quo quis ordinatus, ejusque Ecclesiae servitiis in Ordinatione fuerat adscriptus: unde in alia Epistola, quae est XVII. lib. 5. Indict. XIII., quum ageret de electione Joannis Archidiaconi Catanensis ad Episcopalem Cathedralam Syracusanam, inter alia, requirebat ut Leonis Episcopi Catanensis consensus accederet; quod si factum fuerit, etiam Frater et Coepiscopus Noster Leo ei cessionem facere debeat, ut liber ad ordinandum possit inveniri; ad quae verba Editores ita observant in Notis; tam erant Clerici suae Ecclesiae addicti, ut ne, eos quidem in Episcopos alterius Ecclesiae fas esset eligere, nisi missione obtenta, sive, ut vocat, cessione.

Non itaque dubitamus, quin Tu cum Archidiacono tuo eadem plane ratione agendum tibi esse ducas, qua Episcopum Viennensem cum Diacono suo Pancratio agere, Sanctus Gregorius optavit; tum quia animi tui perspecta magnitudo hoc Nobis suadet; tum quia in ea Epistola, quam publici juris fecisti, postquam praedicti Archidiaconi in Saecularis Praesbyteri statu eximiam operam disertissime, ut soles omnia, demonstrasti; circa finem deinde addis: te habere causas, cur ultro sinas eundem in Castris, ad quae discessit, militare.

Unum tamen, quod Tibi praesenti antea

De hoc queritur dictus Card.

Et exquirat a Pontifice ut illum cogat ad recedendum, et legem constituat, ne saeculares Clerici libere ad Claustra transire valeant.

Pontif. dividit postulatum in duas partes.

Respondet primae circa particulare factum de Archidiacono.

diximus, nunc etiam scripto iterandum censemus; non scilicet debitae erga Te observantiae defectuitribuendum esse, quod praedictus Archidiaconus tuus, ante discessum, opportunam abs Te veniam minime requisierit; sed potius metui reverentia, quem vocant, ac desiderio propositi sui reipsa exequendi, justoque timori, ne forte ab ejus implemento revocaretur. Qua ratione bon. mem. Ardicinus Cardinalis de Porta in quadam Epistola ad Praecessorem Nostrium Innocentium Papam VII. conscripta, suum factum excusat, quod scilicet ad Eremiticam vitam inter Camaldulenses profitendam conferre se volens, Cardinalatus habitum exutus, clanculo ex Urbe se subduxerit. Quum enim, Pontificis venia opportune obtenta, minime necessarium sibi putaret assensum Collegii S. R. E. Cardinalium; consilium vero suum, ne interverti posset, necessario occultandum esse cognovisset; delato deinde ad ipsum murmure eorum, qui, ipsius factum reprehendebant, ita scripsit ad Pontificem, in praecitata Epistola: quod autem, dimisso Cardinalatus habitu, dissimulata veste, me itineri commissem, non opinor propterea me notam ullam apud graves, et prudentes Viros contrahere potuisse. Nam cum vellem, quod hactenus feceram, secretissimum esse, idque fratri mihi fidissimo occultassem, existimavi satius etiam in dissimulato habitu inter ignotos, quam cum vero habitu incedere, et propterea a poena et a culpa, et ab omni alia nota me immunem esse existimo. Haec Epistola refertur in ejus vita edita ab Attichy in Libro, cui titulus: *flores Historiae Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium*.

Atque haec de prima quaestionis parte. Quod vero ad alteram attinet, ad generalem scilicet Legem, quam pro similibus casibus a Nobis constitui postulas; hoc Tibi respondere posse arbitramur, satis huic rei in Ecclesiasticis Canonibus provium esse. In Concilio Toletano IV. anno DCXXXIII. sub Sancto Isidoro celebrato, Canone 50. ita legitur: *Clerici, qui Monachorum propositum appetunt, quia meliorem vitam sequi cupiunt, liberos eis ab Episcopo in Monasteriis largiri oportet ingressus, nec interdici propositum eorum, qui ad contemplationis desiderium transire nituntur*. Textus habetur in *Collectione Conciliorum Hispaniae Cardinalis de Aguirre Tomo II. pag. 487.*, et refertur etiam in Decreto Gratiani *Can. Clerici 19. quaest. 1. Quin immo in eadem Causa 19.*

Respondet
secundae cir-
ca legem ge-
neralem con-
stituendam.

De jure li-
berum est
Clericis tran-
sire ad Clau-
stra, etiam
absque li-
centia Epi-
scopi.

quaest. 2. Can. alienum; postquam regula posita est, quod Clericus absque permissu Episcopi ab Ecclesia sua discedere, et alterius servitio se adungere nequit; hujusmodi exceptio subnectitur: *sed subaudiendum est, nisi ad propositum melioris vitae transire voluerit; tunc enim liberum est illi, etiam Episcopo contradicente, Monasterium ingredi*. Concordat Canon sequenti loco relatus, qui incipit *Duae sunt*; in quo distinctio fit inter Legem publicam, et privatam; et posito, quod publica quidem Lex vetat Clericum ab una ad aliam Ecclesiam transire sine assensu proprii Episcopi; privata vero Lex, quae instinctu Sancti Spiritus in corde scribitur, et dignior est Lege publica, nequaquam id prohibet; ex hujusmodi principio arguitur, licere Clerico Beneficiato, etiam contradicente Episcopo, Beneficium relinquere, et in Monasterium sese recipere: *si quis horum in Ecclesia sua sub Episcopo populum retinet, et saeculariter vivit, si afflatus Spiritu Sancto, in aliquo Monasterio vel Regulari Canonica salutare se voluerit, quia Lex privata ducitur, nulla ratio exigit, ut Lege publica obstringatur; dignior est enim Lex privata, quam publica etc. Quisquis igitur hoc spiritu ducitur, etiam Episcopo suo contradicente, eat liber nostra auctoritate*.

S. Thomas 2. 2. qu. 189. art. 7. quaestionem proponit, *utrum Presbyteri Curati possint licite Religionem ingredi*; eamque affirmative resolvit; ea ratione ductus quod nulla lege obligantur, toto vitae tempore curam animarum sustinere. Articulum vero ita concludit, *facta de Archidiaconis expressa mentione: Unde manifestum est, quod Archidiaconis et Presbyteris Curatis licet ad Religionem transire; et paulo infra: Dicendum, quod Presbyteri Curati et Archidiaconi obligaverunt se ad curam agendam Subditorum, quamdiu detinent Archidiaconatum, vel Parochiam; non autem obligaverunt se ad hoc, quod perpetuo Archidiaconatum, vel Parochiam retineant*. Haec a S. Antonino in sua *Summa par. 3. tit. 16. cap. 2. §. 2. in Editione Veronensi pag. 881.*, ubi praeterea addit, *Episcopi dissensum minime obstat: Archidiaconis, Presbyteris, Curatis, licet ad Religionem transire, etiam Episcopo contradicente*. Quae verba similiter leguntur apud Sylviu 2. 2. quaest. 189. art. 7. in postrema ejus Editione Antuerpiae facta, *Tom. III. pag. 945.*

Et quoniam alicui in mentem venire pote-

Sententia
D. Thomas
concordat
etiam in ter-
minis for-
tioribus.

Et S. Anto-
ninus.

Extensio
sententiae
ad Ordines
vitae activae.

rat; huiusmodi libertatem transeundi ad Claustra, quae saecularibus Presbyteris a Canonibus conceditur, locum habere dumtaxat pro Claustris Monachorum, de quibus ipsi Canones expresse loquuntur; idem Sylvius, loco citato, affirmat, eam facultatem aequè competere, sive de Instituto agatur contemplativae vitae unice dedito, sive de eo, in quo vitae activae opera exercentur: *Possunt Religionem etiam illam ingredi, quae in vita mere contemplativa, aut potissimum in corporalibus vitae activae officiis sit occupata; quoniam plus excedit status religionis cujuscumque, statum seu potius officium Archidiaconi vel Plebani, quam status altissimae Religionis, statum cujuscumque infimae; propter solemniam nimirum Vota Castitatis, Paupertatis, et obedientiae, quae in unaquaque Religione emittuntur.*

De limitatione sententiae.

At incidunt saepe tempora, quibus opportunum non est, Clericum saecularem suum locum deserere, et in Religiosis Claustris se abdere: qua de re nisi consultatio intercedat inter Episcopum et Superiorem Regularem, impossibile erit quid expediat agnoscere. Durum autem omnino est, Virum Ecclesiasticum qui, in suscipiendo Presbyterii Ordine, conceptis verbis, Episcopo suo reverentiam et obedientiam spondit, quoties ipsi libuerit, Episcopo inconsulto atque inscio, ad Regularia Claustra discedere, ac Regularis Instituti servitio perpetuo se mancipare. Super quibus omnibus inter se junctis, certam aliquam regulam tradi, et generalem Legem a Nobis promulgari opus esse contendis.

Enumerantur casus, qui obstat videntur.

Equidem fatemur, non omni tempore omnibus opportunum esse Regularem vitam amplecti. Meminimus Epistolae S. Augustini ad Bonifacium Comitem, quae in Editione Monachorum Sancti Mauri impressa est num. 220. Tom. II. pag. 202., et cujus etiam pars refertur in *Can. Novimus* 17. quaest. 2. ubi nimirum Sanctus Doctor testatur, se, una cum Alypio, ipsum Bonifacium a Monasticae vitae proposito dissuasisse, ob praeclaram, quam, in saeculo manens, Ecclesiae et Reipublicae navabat operam, dum Africam a Barbarorum incursionibus tuebatur: *Ut autem non faceres, quid te revocavit, nisi quia considerasti, ostendentibus nobis, quantum prodesset Christi Ecclesiis quod agebas, si ea sola intentione ageres, ut defensae ab infestationibus barbarorum, quietam et tranquillam vitam agerent?* Vidimus etiam apud

S. Thomam 2. 2. quaest. 101. art. 4. et quaest. 189. art. 6., quaestionem hanc solidis rationibus examinari, utrum posset Filius Religionem ingredi, et Parentes in saeculo relinquere, si ab ipso deserti, inopia sint laboraturi. Ulterius inquirunt Moralistae, an idem dicendum sit de Avo; et an id, quod de Ascendentibus statuitur, locum habeat etiam quoad Filios, Fratres, et Nepotes; et quatenus illius ope, qui Religionem vult ingredi, praedicti omnes indigere debeant.

De reverentia quoque et obedientia, quam non modo Sacerdos, sed quilibet etiam Clericus, proprio Episcopo praestare debet, justam profecto opinionem fovemus. De huiusmodi obedientia agitur in *Cap. cum Clerici de verb. signific.* ubi Innocentius Papa III. exponens formam juramenti, quod a Clericis Ecclesiae Placentinae praestabatur, in haec verba conceptum; *Ego talis ab hac hora in antea fidelis ero, et obediens Placentinae Ecclesiae, et Domino meo Episcopo Placentino;* docet, per Ecclesiae Placentinae vocabulum intelligi Capitulum Ecclesiae Cathedralis; eum vero, qui praestat huiusmodi juramentum, Episcopo tamquam capiti principaliter obligari. Neque porro Nos pro nuda inanique formula habendam esse putamus solemnem illam obedientiae, et reverentiae sponsonem, quam Presbyter facit in manibus Episcopi ordinantis, juxta vetustissimum Ecclesiae morem, ante mille annos indubitanter servatum; ut ex antiquis Ritualibus colligitur, quae expendit *Catalanus ad Pontificale Romanum Tom. 1. pag. 149. in notis ad §. 29.* Quia imo libenter agnoscimus, Presbyterum, huiusmodi promissionis vigore, ea lege, inter alias, adstrictum teneri, ut a servitio Ecclesiae, cui in ordinatione ad dictus fuerit, discedere nequeat sine licentia Episcopi; id quod optimis rationibus demonstrat *Hallier de Sac. elect. et Ordin. par. 1. sect. 6. §. iv. Edictionis Romanae*, ubi docte graviterque refellit auctorem cujusdam libelli Gallico sermone editi, qui huiusmodi reverentiam, et obedientiam Episcopo in Ordinatione promissam angustis nimium limitibus coercere tentaverat.

Verumtamen, his omnibus non obstantibus, iterum dicimus, novam generalem Legem hac de re minime necessariam Nobis videri; vel quia in Ecclesiasticis Sanctionibus, quodcumque necessarium est, satis constitutum habet

Pontif. tamen statuit novam legem non oportere.

Et distinguit
tres casus in
hac re aequè
in Jure con-
sideratus.

mus; vel quia, si quid adhuc ordinandum superest, id pro generalis Constitutionis subjecto haberi non potest. Tria siquidem sunt, quae in hujusmodi casibus considerari possunt: primum videlicet, an Presbyter ab Ecclesiae servitio ad Regularia Claustra transiturus permissionem ab Episcopo petere debeat: secundum, quid ipsi faciendum sit, si Episcopus dissentiat: tertium, quid statuendum sit de Parochia, seu Canonatu, aut Archidiaconatu, quem Presbyter obtinebat. Verum haec omnia jam Sacri Canones considerarunt, atque opportunas pro singulis capitibus regulas praescripserunt.

Quod enim pertinet ad Episcopi permissum; nemo dubitat, quin Presbyter, Ecclesiae regimen, aut ministerium dimissurus, ante omnia debeat Episcopo consilium suum, ejusque capiendi rationes, quantum earum natura fert, aperire. In quo non tam officio et honestati, quam naturalis legis praecepto satisfaciet. Quum enim Presbyteri, in animarum cura, aliisque gravibus muneribus ad Pastorale regimen spectantibus, Episcopi Ministri sint; ita cum eo se gerere debent, ut is animarum, quas ipsi regebant, et negotiorum, quae administrabant, necessitatibus opportune consulere valeat. De quo recte loquitur *Passerinus*, licet Ordinis Regularis scriptor, de statibus hominis Tom. III. quaest. 189. art. 7. num. 8. *Minister*, qui habet custodiam rerum, et bonorum Domini sui, quae absente custode perire possunt, non ex pura decentia, sed ex debito officii sui, tenetur bona sibi commissa Domino reddere, et illum monere, ut de alio custode provideat; et si, hoc non faciat, puniri potest. Cum ergo Parochus sit Episcopi minister in cura animarum, si deserat animas sibi commissas, inconsulto Episcopo non minus peccat, quam si Minister Pastoris, Ovium Domino, ac Pastore non admonito, gregem errantem sine custode dimitteret; cum his, quae sequuntur.

Haec autem permissio vel ab Episcopo conceditur, vel negatur. Si concedatur, jam controversiae locus non erit. Sin vero denegetur, hujusmodi dissensus, ex auctoritatibus superius citatis, Presbyterum non adstringet, quominus Religionem ingredi valeat. Neque id mirum videri debet. Si enim Presbyter Episcopo reverentiam et obedientiam in sua Ordinatione promisit, multo solemnius Regulares eam promiserunt proprio Superiiori in Religiosa Votorum Professione. Et tamen quoties Re-

gularis in Ordine laxiori Professus ad strictiorem transire cupit, tenetur quidem a Superiore laxioris licentiam petere: verumtamen, ea sibi denegata, nihilominus ad strictiorem libere transire potest, ut expresse statuitur in *Cap. licet. de Regularibus*, ubi sic legitur: *Talis ergo postquam a Praelato suo transeundi licentiam postulaverit, ex lege privata, quae publicae legi praedjudicat, absolutus, libere potest sanctioris vitae propositum adimplere, non obstante proterva indiscreti contradictione Praelati; quia privilegium meretur amittere, qui concessa abutitur potestate.*

Denique de Beneficiorum vacatione, in jure statutum habemus, eam non induci per solum ingressum in Religionem, sed per Professionem Regularem dumtaxat; quemadmodum videre est in *Cap. Beneficium, de Regular. in 6.* Et quidem pro eo tempore, quod inter ingressum in Ordinem Regularem, et Professionem solemnem intercedit, debet Episcopus, quoad Beneficia Curata, id ipsum agere, quod alias praestare consuevit, quum Parochus aliquo impedimento detinetur, ne animarum curam exercere valeat; quoad Beneficia vero Choralia relictis Tyroni Religioso, qui Choro interesse nequit, ipsius Beneficii fructibus, de distributionibus ita statuet, ut jura praescribunt; juxta opinionem in praxi receptam, de qua agit *Suarez de Religione Tom. III. lib. 5. Cap. 16. num. 12.* Quin immo si quis forte Religionem ingressurus, Beneficium suum dimitteret, (quo casu potest Episcopus, per *Constitutionem LVIII. S. Pii V.*; hujusmodi renunciationem admittere); vel etiam si tempore Novitiatus hujusmodi dimissionem expleret, servatis omnibus, quae ex praescripto Sacri Tridentini Concilii *Cap. 16. sess. 25. de Regularibus*, tam in bonorum temporalium, quam in Beneficiorum Ecclesiasticorum renunciationibus servari debent; nihilominus omnia in suspenso remanere deberent; neque posset Episcopus ad Beneficii sic dimissi collationem devenire, nisi post factam a dimittente solemnem Professionem; uti late ostendit doctus, et in hoc toto rerum genere expertissimus Scriptor, hoc mem. Joannes Baptista Riganti, in suo *Commentario ad Regulas Cancellariae Tom. III. Regul. 46. a num. II. ad finem.* Qua in re olim dubitatum est, an Vota simplicia, quae a Clericis Regularibus Societatis Jesu, post biennium Probationis, emittuntur, hujusmodi Beneficiorum vaca-

Devacatione
Beneficio-
rum per Pro-
fessionem
emissionem
et quid agen-
dum de ipsis
tempore Ty-
rocinii.

tionem inducerent; sed negativa sententia communiter recepta fuit; ut observat laudatus Riganti loco cit. num. 30. et seq., et monet Pitonius discept. 126. num. 11. et sequ. Quamvis in Congregatione quinta Generali ipsius Societatis Canone 19. statutum fuerit, ut qui Societati nomen dederit, expleto biennio, antequam Vota simplicia emittat, Ecclesiastica Beneficia dimittere debeat; quò casu hujusmodi Beneficia, si minus propter Professionem, at propter renunciationem, vacare intelliguntur; ut notant Sanchez ad Praecepta Decalogi lib. VII. Cap. 4. num. 7. Pellizzarius in manuali Tom. I. Tract. 3. Cap. 4. num. 52., cum aliis, quos citant praefati Riganti loco cit. num. 32. et Piton. num. 12.

Proceditur ad quaestionem an ferri debeat Constitutio super consultatione inter Episcopum, et Superiorem Regularem super idoneitate illius, qui Religionem agredi vult.

At enim, dices, praemissa omnia recte procedere; verum per ea non tolli propositam difficultatem, de peculiaribus circumstantiis aliquando occurrentibus, ob quas permitti nequit Presbytero Saeculari ad Regularem vitam transire; et quidem necessarium esse, earum cognitionem et examen institui; id quod obtineri nequit, nisi, lata Constitutione, praescribatur aliqua consultationis species inter Episcopum, et Superiorem Regularem; ut unicuique sua ratio constet, ipseque Superior Regularis ab Episcopo edoceri valeat de idoneitate illius, qui Religioni nomen suum offert; ne forte eidem inutilis inveniat; qualem profecto, ob ingravescentem illius aetatem, reperiuntur iri suspicaris Archidiaconum Chizzola, qui inter Clericos Societatis Jesu, Te inconsulto, admissus fuit.

Examinatur quaestio.

Porro nec interdicta fuit umquam hujusmodi consultatio inter Episcopum, et Superiorem Regularem, neque Nos eam vetare intendimus; quin potius utilitatem, atque opportunitatem agnoscimus. Ut autem specialis Legis mandato, tamquam necessaria, praecipiat, in eo non modica est difficultas. Neque enim in jure cautum reperitur, ut duorum Ordinum, laxioris, atque strictioris, Superiores inter se convenire debeant, quoties aliquis in illo professus, ad hunc transire velit; sed solum, ubi inter praefatos Superiores oriatur controversia, an hujusmodi transitus ex laudabili causa, vel potius ex animi levitate et inconstantia suscipiatur. Ecclesiasticae Leges, Superioris Majoris judicium requiri voluerunt. Si vero probabiliter dubitetur, utrum quis velit ad Ordinem arctiorem, aut laxiorem, ex chari-

tate, an ex temeritate transire, Superioris est judicium requirendum. Ita legitur in citat. Cap. licet, de Regularibus. Quod si, hujusmodi controversia pendente, Religiosus in altero illo Ordine recipiatur, atque etiam in eo Professionem emittat; tunc ex ipsius controversiae exitu decernendum erit, an ipse ad priorem reverti, an vero in posteriori remanere debeat; ut recte monet Abbas Parnomitanus in citat. Cap. licet, num. 15. de Regular. Hodierna vero praxis est, per quam omnes hujus generis controversiae, et morarum prolixitates devitantur, ut Religiosis Viris, qui a laxiori ad strictiorem Ordinem transire cupiunt, postquam voluntatis suae causas coram competentibus Apostolicae Sedis Tribunalibus exposuerint, atque probaverint, haud aegre a Romano Pontifice indulgeantur, opportuna facultates, in quibus derogatio super consensu Superioris Ordinis laxioris includitur.

Quod vero jus certis in casibus, certisque de causis, competit Superiori Ordinis laxioris, ut suum subditum Regularem ad strictiorem Ordinem digressum, etiam post solemnem Professionem in eo emissam, repetere et revocare valeat; idem similiter, certis in casibus, justisque vigentibus causis, Episcopo competit, ut suum Clericum Saecularem Ordini Regulari adscriptum repetere possit. Hoc tradit clarissimus Canonum doctor Innocentius IV. ad saepe citatum Cap. licet, de Regular. cujus haec sunt verba, ibi num. 3. Clericus potest transire ad Religionem, non petita licentia, etiamsi contradicatur; Crederemus tamen, quod posset cum repetere, si ex transitu suo prima Ecclesia gratiam sustineret jacturam. Concordat Abbas si idem Cap. 14. ubi sic ait: Ulterius quaeritur, quid in Saeculari Clerico? Numquid potest intrare in Religionem, non petita licentia ab Episcopo? Innocentius tenet quod sic: sed si Ecclesia graviter laederetur, esset revocandus. Satis itaque provisum est etiam Episcopo, qui factum Clerici sui, ad Regularia Claustra, se invito, digressi, impugnare velit. Unde nec ulla nova Constitutione opus est, ut Episcopalia jura hac in parte afferantur; neque porro, ut peculiare indicentur casus, quibus hujusmodi juris exercitio locus esse possit; quum satis sit Regulam generalem tradidisse; quam Index sequatur, quamque ad peculiare causas, pro sua prudentia, iustoque arbitrio, valeat applicare.

Resolvitur opus non esse nova Constitutione.

Et difficile
esse, ut Epi-
scopus Cle-
ricum ad sae-
cularem sta-
tum revoca-
re possit.

Hujus tamen juris; quò Episcopus Clericum Saecularem sibi subjectum, qui Regulari Instituto sine ipsius assensu nomen dedit, repetere, et ad Ecclesiae servitium revocare potest, hujus, inquam, juris persecutio in casibus particularibus non admodum facilis esse videtur. Ponamus enim Episcopo rem esse cum Clerico Beneficiato, cum Canonico, cum Archidiacono; vel (quoniam de simplici Beneficiato, aut Canonico, minus fortasse laborabit) de Archidiacono videamus. Hujus dignitatis, sive Officii, veteribus quidem temporibus gravissimi, nunc munus omne eo redactum est, ut Episcopo Ordinationes generales celebranti, quum ipsi commodum fuerit, assistat, promovendos ad ipsam Ordinationem evocaturus. Si vero agatur de Parochis, aliisve Animarum curam gerentibus, nemo quidem negabit, ipsorum munus magni in Ecclesia momenti esse; sed quum simul negari nequeat *Praelationis minus, seu statum* (ut inquit *Suarez de Religione Tom. III. lib. 1. Cap. 21.* ubi de animarum cura loquitur) minus securum esse, Religionis vero esse statum majoris securitatis in ordine ad spiritualem salutem; unusquisque Parochus Religiosae vitae cupidus, hac exceptione in judicio se tuebitur adversus Episcopum, qui ipsum ad Animarum curam revocare contendat. Sanctus Gregorius Magnus, quum olim scriberet adversus Legem ab Imperatore Mauritio editam, qua interdictum erat Militibus Monasticam vitam amplecti, hanc, inter alias, rationem afferebat: *Multi sunt, qui possunt Religiosam vitam etiam cum saeculari habitu ducere, et plerique sunt, qui, nisi omnia reliquerint, salvari apud Deum nullatenus possunt: ut videre est in ipsius Epistola 65. lib. 3. Indict. VI. Tom. 2. praefatae Editionis Parisinae.* Nunc ergo quilibet Beneficiatus, Canonicus, Archidiaconus, Parochus, qui officium, aut ministerium suum cum Religiosa vita commutaverit, se non inter multos, sed inter plerosque a S. Gregorio indicatos, connumerandum esse affirmabit.

Si autem ipsi objiciatur, quod in saeculari statu pauperibus largiter subvenire consueverat, respondebit, se non minus ex ipsis Religiosis Claustris, si honorum suorum possessionem ad Religionem attulerit, opportunis obtentis facultatibus, pauperum indigentis subventurum. Sane quum in praefata Lege Mauritius Imperator inhiheret, ne debitores publici Aërii in Monasteriis reciperentur: Sanctus

Gregorius eam partem Legis impugnans, (de qua tamen deinde suam opinionem mutavit, ut observant laudati Editores, in *Notis, literas d.*) ita scribebat in citata Epistola: *quod vero in eadem Lege dicitur, ut et in Monasterium converti non liceat, omnino miratus sum; dum et rationes ejus possunt per Monasterium fieri; et agi potest, ut ab eo loco, in quo suscipitur, ejus quoque debita suscipiantur.*

Quod si objiciatur gravis aetas Presbyteri ad Religionem transeuntis, facilis et obvia erit responsio, quod multi sunt in Regularium Familiis Religiosi Viri in senili aetate constituti, qui pro modo virium suarum, laudabilem operam Religioni praestant; quorum numero ipsum, de quo est quaestio, adjungi nil vetat: Ita pariter Sanctus Gregorius, contra propugnatores supradictae Legis, qui dicebant, Milites ad Monasteria convolantes, bonos Monachos non evadere; affirmabat: *ego indignus famulus vester scio, quanti his diebus meis in Monasterio Milites conversi, miracula fecerunt, singula et virtutes operati sunt.*

Denique, huius Epistolae jam nimis prolixae finem facturi, unum adhuc addimus; ex centum nimirum Archidiaconis non facile duos inventum iri, qui Archidiaconatum dimittere, et Religionem ingredi velint. Contra vero, in pari Regularium numero, multos sane inveniri posse, qui Regularem vitam pro Archidiaconatu adipiscendo relinquerent. Quare, quum Leges versari oporteat circa ea, quae frequenter accidunt; profecto non tam nova Lege opus erit ad retinendos Clericos, et Presbyteros Saeculares, ne Religionem ingrediantur; quam necesse esset aliquid excogitare, quo magis intra Religiosa Claustra continerentur ii, qui Regularem vitam amplexi, et professi sunt. Vix enim credibile est, quam multi a Regularibus Ordinibus migrare variis artibus quotidie moliantur. Neque solum de Apostatis loquimur, quorum numerus in dies augetur; sed, si omnes, qui nullitatem Professionis suae judicio experiri aggrediuntur, illam apud Judices probarent; si omnes, qui Dignitates extra Religionem ambiunt, voti compotes fierent; si deum facilem apud Nos aditum invenirent eorum instantiae, qui e Claustris exire, et in habitu Presbyteri Saecularis, sub obedientia Episcoporum, et cum obligatione servandi Vota Religiosa, quatenus conciliari possunt cum statu Clerici Saecularis, in Saeculo manere vel-

Aliae rationes, ob quas non est ferenda Constitutio.

lent; longe utique minor eorum foret numerus, qui Religionem professi, ad mortem usque in illa perseverarent.

Dum itaque, Dilecte Fili Noster, consiliis tuis, quae tum privatis Literis, tum etiam Typis impressis, non minus docte, quam eloquenter proposuisti, obsecundandum Nobis esse non arbitramur; in eo tamen singularem aestimationem, quam de Te merito fovemus, agnoscas, quod Tibi causas, atque rationes, quibus ab iis sequendis retrahimur, exponere non detrectavimus his Literis Nostris; quibus etiam tibi, novum benevolentiae Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XIV. Januarii MDCCXLVII. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

DE CLAUSURA

Monialium, et admissione Famularum in Monasteria.

Venerabili Fratri Josepho Mariae Episcopo Portugallensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Per binas alias nostras in simili forma Brevis literas, quarum una quidem datae fuerunt die 1. mensis Junii anno MDCCXLI. incipientes: cum *Sacrarum Virginum*; alterae vero die III. mensis Januarii anno MDCCXLII. itidem incipientes: *salutare in Catholica Ecclesia institutum*: ea opportuna adhibere curavimus Apostolicae providentiae supremaeque auctoritatis nostrae remedia, quae ad instaurandam regularem quoad clausuram Monialium observantiam, a primaeva disciplina per Praedecessores nostros Romanos Pontifices, et Sacros Canones confirmata sensim dilabentem, satis esse in Domino duximus. Quoniam autem non sine gravissimo animi nostri angore accepimus novas artes, ac nova inventa, etsi antiqua sint, ac toties proscripta, sub variis exquisitisque causis, et rationibus in dies excogitari, quae non solum per praescriptas leges prohibentur, sed quamplurimis etiam inordinationibus, et offendiculis aditum patefaciunt: ac primum

quidem eo pervenit famularum ad Monialium ministerium in Monasteria admittendarum abusus, ut indultum, quod ab Apostolica hac Sancta Sede sub tot salutaribus conditionibus concedi solet, etsi pro prima vice servatis iisdem conditionibus executioni demandetur, deinceps tamen quoties admissam famulam, aut e Monasterio egredi, aut viam universae carnis ingredi contingat, toties, nulla indulti huiusmodi habita ratione, ad libitum Monialium, sine alia Antistitum Ordinariorum locorum, ad quos spectat, scientia et licentia, sed de Superiorum Regularium eorundem Monasteriorum dumtaxat aliquando consensu, aliae, atque aliae in Monasterium inducantur famulae, de quarum moribus, fama, vitiis, ac virtutibus nulla praecesserit legitima cognitio; unde fit, ut sub Famularum nomine, ac praetextu, foeminae quaecumque in Clausuras, non sine Clausurae violatione admittantur: illud praeterea in more positum esse dolentes audivimus, ostia nimirum Monasteriorum, quae semper clausa esse, nec nisi ad necessaria eorundem Monasteriorum commoda recludi debent, ita assidue patefieri, ut Moniales, et quaecumque aliae in Monasteriis degentes Virgines in propatulo sedentes, sive stantes, cum quibusvis utriusque sexus hominibus illic accedentibus indiscriminatim colloqui, et joculari etiam non erubescant, ut saepe quamlibet foeminam in quacumque aetate constitutam sive consanguineam, sive affinem, sive tamquam famulam cuiuslibet earumdem Monialium in ipsam Clausuram accersant; et quamvis ipsae Moniales impellant, sponte tamen ingressam deinde asserant; nec Religionem ducant censuras, ac poenas canonicas, quibus eapropter obnoxiae fiunt: nos sane, qui pro imposita Nobis divinitus suprema Apostolicae servitutis procuratore saluberrime occurrere debemus hisce abusibus, et inordinationibus, et si abusus, et inordinationes huiusmodi in ista Fraternitatis Tuae Dioecesi neque umquam irrepsisse, neque umquam irrepturas esse in Domino confidimus; Fraternitati tamen Tuae notum esse volumus, quod Nos non solum omnes, et singulas Constitutiones tam ab iisdem Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus, quam a Nobis ipsis super clausura Monialium editas, verum etiam omnia et singula decreta tam a Concilio Tridentino, quam a Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae

Apostolica et Conciliaria statuta innovantur.

Leges super Clausura a Pontifice laetae enunciantur.

Novi abusus ad eundem delati.

Ecclesiae Cardinalium super eadem clausura, et admissione, et receptione Educandarum puellarum, et famularum, sive quarumcumque foeminarum promulgata, quatenus opus sit, tenore praesentium auctoritate Apostolica confirmamus, et sub poenis etiam per easdem Constitutiones, et Decreta contra inobedientes inflicti, servari mandamus, ac praecipimus.

Præscribitur
ordo servan-
dus pro in-
gressu Mu-
lierum in
Monasteria,
sub poenis
etc.

Insuper tenore, et auctoritate paribus statuimus, ac declaramus, admissionem receptionemque quarumcumque foeminarum, sive puellarum Educandarum, sive Famularum in Monasteria, quacumque ex causa, sine legitima authenticaque ejusdem Apostolicae Sedis licentia toties, quoties opus fuerit, impetrandam, et praevio examine super moribus, fama, habilitate, et necessitate ipsarum Educandarum puellarum, vel famularum, per Antistites locorum Ordinarios tantummodo, et non alios quoscumque Superiores toties itidem, quoties necessitas postulaverit, habendo, non obstante quacumque consuetudine etiam longi temporis, fieri non debere. Quod si secus factum, ac fieri in posterum contingat, statuimus pariter ac declaramus, tam Moniales, et quascumque in Monasteriis degentes, quae foeminas quascumque in eadem Monasteria quomodocumque admiserint receperintque, quam ipsas foeminas admissas et receptas, canonicis censuris, et poenis obstrictas esse, ac fore, a quibus easdem Moniales, et foeminas hujusmodi ejusdem tuae Dioecesis, si fortasse hac in parte deliquisse contigerit, de praeterito tantum absolvendi facultatem Fraternitati tuae, cum facultate etiam alios subdelegandi, tribuimus et impertimur. Caeterum Fraternitati tuae injungimus, ac praecipimus, ut omnium, et singularum ordinationum per laudatum Concilium Tridentinum, et Apostolicas Constitutiones, et dictarum Congregationum decreta, super clausula Monialium, et delegata Antistitibus locorum Ordinariis Visitatione tam interna, quam externa praescriptarum memor, easdem ordinationes sub poenis desuper inflictis debitae executioni mandare satagas et studeas, nec non mandari facias, cures, et adnitaris. Interim, ad prosperi successus auspiciis, Tibi, Venerabilis Frater, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 24.
Jan. 1747.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XXIV. Januarii MDCCXLVII. Pontificatus Nostri Anno VII.

DE ORDINATIONIBUS

XXVII

Regularium.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Impositi Nobis licet immerentibus Apostolici Ministerii ratio postulat, ut ad tuendum Ecclesiasticae disciplinae vigorem, non modo novas interdum Leges provide constituamus; verum etiam veteres a Praedecessoribus Nostri sapienter statutas, si quidem fallacium rationum praesidio debitis fraudenter effectibus, novis et invincibilibus sanctionibus communicamus; si vero earum claritas pravis et captiosis interpretationibus involvi et obumbrari dignoscatur, easdem perspicuis apertisque declarationibus in propria luce collocemus.

Exordium

Sane quae olim de Ordinationibus Regularium controversia vixit, an scilicet Regulares a quocumque Catholico Antistite indistincte ordinari possent, an vero id juris privative pertineret ad Episcopum illius Dioecesis, intra quam sita est Religiosa Domus, quam Regularis ad Ordines promovendus inhabitat, providis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus et declarationibus jamdudum sublata fuit. In qua quidem controversia Episcopi Locorum Ordinarii jura sua fundantes in generalibus Canonum statutis, et in ipsis exemptionum privilegiis, quae Regularibus indulta sunt, aiebant, ipsorum Ordinationes, utpote Dioecesanis Episcopis expresse reservatas, neque spectare posse ad Ordinarios eorum Originis, quam Regulares a se abdicant, dum saeculo nuntium remittunt, neque porro ad Ordinarios Beneficii, quoniam ipsi ad titulum Beneficii non promoventur; proindeque unice spectare ad Episcopos Ordinarios eorum Domicilii, nimirum illius Dioecesis, ac Loci, in quo ipsi Ordinarii commorantur. Contra vero Regulares Apostolicis Privilegiis innixi, quae certis Ordinibus recentius elargita, ac deinceps per viam communicationis ad omnes extensa fuerant, licitum sibi esse contendebant Sacros Ordines a quocumque Catholico Antistite, juxta eorum Privilegorum tenorem, pro arbitrio suscipere.

Vetus con-
troversia de
Ordinatione
Regularium

Rationes pro
Episcopis
Dioecesanis

Item pro Re-
gularibus.

Privilegia
Regularium
a Gregorio
XIII. redacta
ad terminos
juris.

Decretum
ejusdem de
Ordinationi-
bus.

Quod a Sixto
V. confirma-
tur et decla-
ratur.

Tum etiam
latius a Cle-
mente VIII.

Verum quum felicitis recordationis Prae-
decessor Noster Gregorius Papa XIII. per suam
Apostolicam Constitutionem, quae incipit *In
tanta rerum*, datam apud Sanctum Petrum
Anno Incarnationis Dominicae MDLXXIII.
Kalendis Martii, justis gravibusque de causis,
alteram Constitutionem sui nostrique pariter
Praedecessoris S. Pii Papae V., cujus initium
est, *Etsi Mendicantium*, ad juris communis et
Sacri Concilii Tridentini terminos reduxisset;
eodem quoque anno in Causa Monachorum
Ordinis Carthusiani Decretum edidit, quo ipsos
ab Episcopis Dioecesum, in quibus eorum Mo-
nasteria respective sita sunt, vel nonnisi de
istorum licentia, ab aliis quibusque Episcopis
ordinandos esse declaravit; quemadmodum le-
gitur *Lib. I. Decretorum Congregationis Con-
cilii pag. 75. a terg. Dub. An Nostri Ordinandi
obligentur habere expressam licentiam Ordinarii,
in cujus Dioecesi sunt, pro Ordinibus conferendis
ab Episcopo alterius Dioecesis: Sanctissimus Do-
minus Noster*, etiam ex sententia Sacrae Con-
gregationis Concilii, declaravit, obligari.

Contigit autem, sub illius Successore Sixto
Papa V. eandem quaestionem retractari; in-
stante universo Ordine Fratrum Praedicato-
rum. Qua de re idem Praedecessor, post ma-
turum Causae totius examen in praefata Con-
gregatione Concilii habitum, constituit, licere
Superioribus Regularibus Literas Dimissoriales
concedere suis respective Subditis, ad Ordines
suscipiendos; sed eas tamen Dioecesano dumtaxat
Episcopo directas, nec alteri umquam, nisi
quum forte is a Dioecesi abfuerit, aut quatenus
in Dioecesi extiterit, Clericorum tamen Ordina-
tionem non sit habiturus. Ita relatum ha-
betur *Lib. IV. praedictorum Decretorum pag.
108. Sanctissimus Dominus Noster Xistus V.,
ex sententia Congregationis, respondit, Regulares
posse concedere Dimissorias ad Episcopum Dioe-
cesanum; eoque absente, vel etiam praesente, et
Ordinationem non tenente, ad quemcumque; dum-
modo ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit,
examinentur quoad doctrinam.*

Demum a sanctae memoriae Praedecessore
quoque Nostro Clemente Papa VIII., ad hujus-
modi controversias perpetuo extinguendas, se-
quens Decretum editum fuit: *de mandato San-
ctissimi Domini Nostri Clementis Divina Provi-
dentia Papae VIII. tenore praesentium mandatur
omnibus et singulis quoruncumque Regularium
Superioribus, ut de caetero observent, et obser-*

*vari faciant ea, quae in Decreto Sacrae Congre-
gationis Concilii Tridentini continentur, cujus te-
nor est talis: Congregatio Concilii censuit, Su-
periores Regulares posse suo subdito itidem Regu-
lari qui praeditus qualitatibus requisitis Ordines
suscipere voluerit, Literas dimissorias concedere,
ad Episcopum tamen Dioecesanum, nempe illius
Monasterii, in cujus familia ab iis, ad quos per-
tinet, Regularis positus fuerit, et, si Dioecesanus
abfuerit, vel non esset habiturus Ordinationes,
ad quemcumque alium Episcopum; dum tamen ab
eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinetur
quoad doctrinam, et demum ipsi Regulares non
distulerint de industria concessionem dimissoria-
rum in id tempus, quo Episcopus Dioecesanus vel
abfuturus, vel nullas esset habiturus Ordinationes,
Verum, cum a Superioribus Regularibus,
Episcopo Dioecesano absente, vel Ordinationes
non habente, Literae Dimissoriae dabuntur, in
eis utique hujusmodi causam absentiae Dioecesani
Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habenda-
rum, exprimendam esse. Quod qui non fecerint,
officii, et dignitatis, seu administrationis,
ac vocis activae, et passivae privationis, ac alias
arbitrio ejusdem Sanctissimi Domini Nostri Pa-
pae reservatas poenas incurrant. In quorum fidem
etc. Datum Romae die 15. mensis Martii 1596.*

Hoc emanato Pontificio Decreto, eoque tam
claris verbis concepto, jure sperandum vide-
batur hujus generis lites non amplius aditum
iri; sed contra accidit, dum ex una parte non-
nulli Episcopi ultra montes constituti conten-
dere coeperunt, necessarias esse Regularibus
Dimissorias etiam Ordinariorum eorum Origini-
nis, quo possent ab Episcopis aliorum Locorum
ad Sacros Ordines promoveri; ex altera
vero Regulares, obtinentes, in praefato Cle-
mentis VIII. Decreto derogatum non fuisse
Apostolicis Privilegiis, quae eorum Ordinibus,
sive directe, sive per communicationem indulta
fuerant, ut scilicet a quocumque Catholico
Antistite ordinari possent, hujusmodi Decreti
vim et observantiam declinare se posse puta-
runt.

Verum, quod attinet ad Episcopos, ipsa
Congregatio Concilii die 28. Februarii anni
MDCLIV., ut notatum reperitur *Libro XIX.*
ipsius Decretorum pag. 316. ita rescripit: *Re-
gulares volentes se promovere ad Ordines, non te-
neri ostendere Dimissorias Ordinariorum propriae
Originis, sed sufficere ut observent formam prae-
scriptam in Decreto san. mem. Clementis VIII.*

Controver-
siae utriusque
reinnovatur.

Dimissoriae
Ordinario-
rum Origini-
nis a Regu-
laribus non
requirendae.

Quod etiam amplissime confirmatum fuit in alio Decreto edito die 17. Martii anni MDCLXXIV., Decretorum Libro XXVIII. pag. 261., et sequentibus.

De Privilegiis Regularium iudicium sub Innocentio XIII.

Questionis modus.

An eodem Innocentio solvitur.

Particula ipsius Litterarum.

Quod vero spectat ad Regulares; quum eorum praesumptum jus, una cum rationibus ab ipsis plenissime deductis, in quadam Congregatione particulari nonnullorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a felicis recordationis Praedecessore Nostro Innocentio Papa XIII. deputata, cui Nos in minoribus tunc existentes nostram qualemcumque operam, pro demandato Nobis Secretarii munere, contulimus, diligenter expensum, et examinatum fuisset; cumque ad huiusmodi quaestionem definiendam, id potissimum visum esset in iure statuendum, an ad effectum eximendi Regulares a praefati Decreti Clementini observantia, sufficeret, quod Privilegia suscipiendi Ordines a quocumque, ipsis concessa fuissent post Concilium Tridentinum, a quo huiusmodi antiqua Privilegia abrogata fuisse satis constat; an vero oporteret eadem concessa fuisse post ipsum Clementis Praedecessoris Decretum: Ac praeterea an huiusmodi Privilegia aequae suffragarentur iis, ad quos per viam communicationis extensa dicerentur; ac iis, quibus directe et expresse indulta fuerunt; idem Innocentius Praedecessor, audito praefatae Congregationis particularis consilio, decrevit, satis esse, ad supradictum effectum, quod huiusmodi Privilegia post Concilium Tridentinum concessa fuerint, quamvis praefato Clementino Decreto posteriora non sint; dummodo tamen directe concessa fuisse constet, non vero in communicationem Privilegiorum de uno in alium Ordinem derivata asserantur; quemadmodum ipse Innocentius in suis Apostolicis Litteris, incipientibus *Apostolici ministerii*, die 30. Maji anni MDCCXXIII. datis, ac deinde confirmatis a Sanctae memoriae Praedecessore pariter Nostro Benedicto Papa XIII. per alias similes Litteras datas die 23. Septembris anni MDCCXXIV., quarum initium est *In supremo*, aperto declaravit, his verbis: *Quoties ergo Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum a piae memoriae Clemente VIII. Praedecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martii 1596., quo sancitur, ad Episcopum Dioecesanum Litteras Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione a suis Superiori-*

bus esse dirigendas, praeterquam in casu, quo Dioecesanus a Dioecesi abesset, vel Ordinationes non esset habiturus, quo etiam casu in Litteris Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendi expressa fieri debeat mentio, vel de praedicta Episcopi Dioecesani absentia, vel de ulla alia causa, videlicet quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen, quoad praedicta, Regularibus illis, quibus per speciale Privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per praesentes innovare intendimus.

Porro si aliqui vigilias laboresque suos, non tam in extricandis inutilibus quaestionibus, vel forte in rebus profanis, et ab Ecclesiastica professione alienis addiscendis consumierent, quam in studio sacrarum Legum, quibus Ecclesiastica disciplina continetur, utiliter collocarent; ac nisi aliquibus arbitrium pro lege, praepudicata opinio pro ratione, atque in Legum etiam clarissimarum interpretatione, suus cuique sensus pro auctoritate esset; nec olim Nobis in nostro Bononiensi Archiepiscopatu residentibus contigisset, ut Regularis quidam ex ea Urbe repente digressus, suique Superioris Dimissorias ad Episcopum finitimum deferens tametsi nullo pacto docere posset, Nos Clericorum Ordinationem non habituros, Sacrum Presbyteratus Ordinem susciperet, nullaque interjecta mora Bononiam ad primum Sacrificium non sine pompa offerendum reverteretur: Quam tamen intolerandam audaciam Nos ad Canonicarum sanctionum rigorem exigere, atque etiam, servata Pastoralis mansuetudine, vindicare non praetermisimus, ut videre est in Monito Pastoralis a Nobis tunc edito *inter impress. Monit. 3. Lib. 11.* Neque rursus, ex quo ad universalis Ecclesiae regimen, Deo sic disponente assumpti fuimus, plurium Episcoporum Fratrum Nostrorum querelae ad Apostolatum Nostrum delatae fuissent; qui nimirum, non sine magno animi nostri dolore, apud Nos exposulare non desinunt, a pluribus saepe Regularibus in eorum Dioecesibus respective commorantibus similia perpetrari, in spretum Ecclesiasticarum Legum, atque poenaliu[m] sanctionum, quibus ipso facto adstringuntur, (siquidem in authographo supra relati Clementini Decreti distincte legitur *incurrat*; non autem, quod falso nonneimo asseruit, *incurrent*), dum scilicet,

Transgressiones ex Legum ignorantia, et prava interpretatione.

Poenae,
quas inobedi-
entes in-
currunt.

Superiores Regulares, qui Subditis suis non ad praescriptum ejusdem Decreti Dimissorias Litteras concedunt, suorum Officiorum, ac Dignitatum, et vocis activae, atque passivae amissione multantur, Ordinati vero, suspensionis poenam, atque etiam, si in suscepto Ordine ministraverint, Irregularitatem incurrunt; ac denique Antistites, qui ipsis manus imponunt, non facile effugiunt Canonicas poenas adversus eos propositas, qui alienos Subditos absque sufficientibus Dimissoriis ordinare praesumunt. Qui etiam plerumque culpa non vacant in eo, quod, quum ex usu rerum intelligere possint, complures Regulares non alia de causa, proprio domicilio relicto, iter arripere, quam ut se subducant examini Episcopi Dioecesiani, cujus hac in re jurisdictionem aut nimum rigorem perhorrescunt, aliumque inveniunt, qui vel nullo, vel admodum levi praemisso examine, Ordines ipsis impertiatur; quoties hujusmodi facilitate erga illos utuntur, toties adversus consultissima Tridentinae Synodi Decreta delinquant: Ea siquidem sess. 23. cap. 12. de Reformatione, sic statuit: *Regulares quoque, nec in minori aetate, nec sine diligenti Episcopi examine ordinentur, privilegiis quibuscumque quoad hoc penitus exclusis.*

Nos autem consueta Sedis Apostolicae clementia uti volentes, libenter abstinemus a designandis aut nominandis hoc loco Regularibus, de quorum excessibus in hoc rerum genere graves Episcoporum querimoniae ad Nos delatae fuerunt. Quaecumque etiam hac in re inordinate ad hunc diem admissa sunt, a strictioris judicii inquisitione liberamus; quin immo omnes et singulos in hoc delinquentes, sive Superiores Regulares, sive Regulares ad Ordines promotos, sive Antistites, qui eos ordinaverint, a quibuscumque sententiis, censuris, et poenis Ecclesiasticis, quas hac de causa respective ante hac incurrerint, quibuscumque innodati forsan existant, auctoritatis Nostrae plenitudine, ac de Apostolica benignitate, tenore praesentium absolvimus, et absolutos esse censi decernimus, et cum iisdem super quacumque irregularitate per eos forsan, causa et occasione praemissis quomodolibet contracta, ad omnes etiam sacros et Presbyteratus Ordines, eorumque exercitium, atque ad omnia et singula eorum respective Religionum munera, pari auctoritatis plenitudine dispensamus. De caetero tamen infrascriptas Leges in posterum

omnino observandas, Motu proprio, et ex certa scientia Nostra, ac matura deliberatione praemissa, edicimus atque statuimus.

Quaecumque nimirum hac in re a praefatis Praedecessoribus Nostri Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., et Innocentio XIII., in supra citatis ipsorum Literis seu Decretis, statuta, mandata, definita, atque sancita fuerunt, ea omnia et singula, motu, scientia, et potestatis plenitudine praefatis, earundem praesentium serie confirmamus, roboramus, et innovamus; atque ab omnibus, ad quos spectat, seu quandocumque in futurum spectabit, inviolabiliter observari praecipimus et jubemus; Transgressores quoque omnibus poenis in praemissis contentis, aliisque per Apostolicas Constitutiones, et per sacros Canones latis atque statutis, cum effectu subjacere, easque ipso facto et absque aliqua declaratione incurrere decernimus; Superiores nimirum Regulares eas omnes, quas, ut praefertur, supradictus Clemens VIII. Praedecessor constituit et sanxit; Regulares autem, qui contra illius Decreti praescriptum promoti fuerint, et Antistites eos promovescentes, Canonicas poenas atque censuras, quae adversus sacram Ordinationem suscipientes ab Episcopo, qui proprius ad hunc effectum dici et haberi nequit, nec non adversus Episcopos, alienos Subditos indebite ordinantes, in jure Canonico, et in Constitutionibus Apostolicis statutae habentur.

Praeterea volumus atque decernimus, ut Superiorum Regularium Dimissoriae, quae ideo ad alium Antistitem directae fuerint, propterea quod Episcopus Dioecesanus extra Dioecesim commoretur, vel Ordinationem non sit habiturus, nullius sint roboris et momenti, nisi illis juncta fuerit authentica attestatio Vicarii Generalis, vel Cancellarii, aut Secretarii ejusdem Episcopi Dioecesiani, ex qua constet, vel ipsum a Dioecesi abesse, vel Clericorum Ordinationem habiturum non esse proximo legitimo tempore per Ecclesiasticas Leges ad hunc effectum statuto: hoc enim expresse declarari opus est; ad excludendam nonnullorum arrogantiam, qui quum Privilegio gaudeant suscipiendi Ordines extra tempora, existimarunt Episcopos ipsorum voluntati adeo addictos esse debere, ut si, quandocumque ipsis placuisset ad Ordines promoveri, non statim, ipsoque die ab ipsis designato, voti compotes fierent, jam dici posset, Ordinationem ab Episcopo non ha-

Confirmat
relatas san-
ctiones, sub
poenis, ibi-
dem, et in
jure statutis.

Mandat in
posterum ex-
hiberi docu-
menta super
requisitis in
Decreto Cle-
mentia VIII.

Episcopi non
arctantur
Privilegiis
Regularium
de Ordinibus
suscipiendis
extra tem-
pora.

Pontifex ab-
solvit trans-
gressores
quoad prae-
terita.

beri, proindeque alius Episcopus pro suscipiendis Ordinibus adeundus esset. Quod si aliquis Antistes Regularem virum, in sua Dioecesi proprium domicilium non habentem, solis ipsius Superioris dimissorialibus Literis contentus, sine adjuncta praefata attestazione in forma probanti, ad Ordines promovere praesumpserit; decernimus et declaramus hunc ipso facto incurrere in poenas Canonicas adversus eos constitutas, qui alienum Subditum legitime Dimissoriis destitutum ordinaverint.

Privilegia
suscipiendi
Ordines a
quocumque,
in, et quibus
suffragentur.

Quemadmodum vero eorum Ordinum Regularium Privilegia firma et rata esse volumus, quibus ab Apostolica Sede reperitur indultum, ut eorum Alumni a quolibet Catholico Antistite ipsius Sedis gratiam et communionem habente ordinari valeant; dummodo hujusmodi Privilegia post Tridentinum Concilium, et ipsis Ordinibus nominatim atque directe, non autem per communicationem concessa fuerint; Ita porro omnia similia Privilegia, quae aliis Ordinibus ante praefatum Concilium Tridentinum, ab ipsa etiam Apostolica Sede, et sub quibuscumque tenoribus et formis, indulta sint, vel etiam post ipsum Concilium non ipsis directe concessa, sed per communicationem ad eos extensa esse dicantur, iisdem auctoritate, et tenore, nulla et irrita, omnique vigore ac robore, ad effectum, de quo agitur, penitus destituta et vacua esse volumus et statuimus: Decernentes hujusmodi Privilegia nequaquam post Concilium Tridentinum indulta censi, nisi, vel post ipsius Concilii confirmationem reipsa fuerint concessa, vel, quatenus antea concessa, et posterius confirmata esse asserantur, hujusmodi confirmationes *in forma specifica* cum literaliter veteris Indulti insertionem, ejusque expressa innovatione, factae dignoscantur; ac declarantes, alterius generis confirmationes, quae *in forma communi* nuncupantur, nemini ad praemissum effectum ullo pacto suffragari. Quod verospectat ad eorundem Privilegorum usum et exercitium, monendi sunt ii, quibus eadem, juxta praemissa, pleno jure competere dignoscuntur, ut non sine juxta causa, nec extra debitas circumstantias, pro libito ipsius utantur, minime vero ad ostentandam dumtaxat ipsorum Privilegorum singularitatem; quemadmodum aliquibus in more positum esse novimus, qui pridie illius diei, quo ab Episcopo Dioecetano Clericorum Ordinationes publice habendae sunt, ad alterius Episcopi Dioe-

Quid observandum in eorum usu.

sim consulto migrant, moxque suscepto ibidem Ordinationis munere, ad pristinum domicilium redeunt; idque se facere ajunt, ut jurium suorum indemnitati consulant; quasi vero Apostolica Privilegia non nisi cum aperto Episcopi Dioecetani contemptu, suarum vim et robur habitura forent.

Denique tam Venerabiles Fratres Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos, quam Dilectos Filios omnium Regularium Ordinum Professores, quam maximo possumus Apostolicae voluntatis studio, per misericordiam Dei Nostri, et per charitatem Sancti Spiritus, hortamur in Domino et obtestamur, ut tam in hoc negotio, quam in caeteris omnibus, solliciti sint unitatem spiritus, et sinceram dilectionis concordiam servare. Meminerint Regulares, quo loco Spiritus Sanctus posuerit Episcopos regere Ecclesiam Dei; quod ipsis a Sacrosancta Oecumenica Lateranensi Synodo sub Leone X. habita, inculcatum fuit, per haec verba: *Eosdem insuper Fratres in virtute sanctae obedientiae, ut eosdem Episcopos loco Sanctorum Apostolorum subrogatos, pro debita et Nostra, ac Apostolicae Sedis reverentia, congruo honore, et congruente observantia venerentur.* Neque obliviscantur Episcopi, Regulares viros ipsis datos esse adjuutores in Dominicæ vineae cultura; subdit enim eadem sancta Synodus: *Ipsos quoque Episcopos hortamur, ac per viscera misericordiae Dei nostri requirimus, ut Fratres ipsos affectu benivolo prosequentes charitative tractent, ac benigne foveant etc., et tamquam in agro Dominico cooperatorum, eorumque laborum participes, prompta benignitate recipiant.* Demum et Episcopi et Regulares simul animum advertant ad id, quod ibidem subjicitur: *Una est Regularium, et Saecularium, Praelatorum et Subditorum, exemptorum et non exemptorum universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur, eorumque omnium unus Dominus, una Fides, et propterea decet eos, qui ejusdem sunt corporis, unius etiam esse voluntatis.*

Adhortati
Pontificis a
sinceram
animatorum
conjunctionem.

Haec profecto Christianae veritatis, et charitatis documenta quum utrimque servata fuerint, omnibus in rebus, adeoque in hac etiam Ordinationum materia, importunae partium querelae penitus conticescent. Neque enim Regulares conqueri poterunt, quod, recusantibus Episcopis sacram Ordinationem administrare, praeterquam in Temporibus ab Ecclesia statutis, eorum Privilegia de Ordinibus extra Teni-

Et mutuum
deserentiam.

pora suscipiendis effectu vacua remaneant; Episcopi enim alios etiam opportunos dies ordinandis Regularibus facile invenient. Episcoporum autem cessabunt querelae, quod Superiores Regulares, ad eludendam Decreti Clementis observantiam, advenientibus Ordinationum temporibus, subditos suos domicilio moveant, eosdemque statim post susceptos Ordines, falsis de causis ad pristinum Monasterium reverti jubeant; siquidem Regulares hujusmodi agendi rationem (quam et alias in foro externo graviter vindicatam fuisse, et in posterum districte coercendam fore noverint), tum a probi viri honestate et fide alienam, tum etiam debitae erga sacros Ecclesiarum Antistites observantiae contrariam esse, ipsi per se facile cognoscent.

Præsentibus vero Nostras Literas, et in eis statuta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiae, vel dignitatis, existant, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine sibi concessio vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter, et inconcusse observari.

Sicque et non aliter in praemissis censerì, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios

et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula, de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, locis, Ordinibus etiam Militantibus, Congregationibus, Societatibus, et Institutis, aliisque quibuslibet specifica et individua mentione dignis; etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, et cum quibusvis etiam clausulis et decretis, etiam derogationum derogatoriis, et irritantibus, in genere, vel in specie, etiam Motu simili, et de Apostolica potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque tenoribus specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis, et exactissime servatis, et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum, plenissime et amplissime, Motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque, ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat; ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae

Contrariis plenissime derogatur.

Publicationi praesentis Constitutionis in Urbe, tribuitur vis personae intimatio omnibus factae.

Sancti Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellariae Apostolicae, Curiae Generalis Innocentianae in Monte Citorio, et in Acie Campi Florae, per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi, sicque publicatas et affixas, omnes et singulos, ad quos spectat, seu spectabit in futurum, perinde affigere et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatee fuissent.

Transumptis
fidem praesentibus
stari sine ulla

Utque earundem praesentium transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poe-
nalis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, et Declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Dat. die 27.
Febr. 1747.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnat. Dominicae MDCCXLVII. III. Kalen. Martii Pontificatus Nostri Anno VII.

D. Card. Passioneus.

J. Darius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco + Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 4. Martii 1747.

XXVIII.

DE BAPTISMO JUDÆORUM

Sive Infantum, sive Adultorum.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Tarsen.

Vicesgerenti.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam
Benedictionem.

Causa trium
infantium
Judæorum

Postremo mense superioris anni cum de more ad Nos accessisses, retulissesque Antonium

quemdam Vivianum in Hebraeorum vico domum Perlæ Misani Hebraeae ingressum esse, ibique cum tres ejus Filias, quibuscum puer dumtaxat aderat, earum frater, annos natus duodecim, invenisset, eam, quae nonum annum agebat, baptismate abluisse, Sacramenti verbis rite eodem tempore pronuntiatis, quo caput aqua lustravit, idemque deinceps cum reliquis duabus sororibus primae adhuc aetatae peregrisse, marem autem non baptizasse, quod aquam sibi deesse viderit. Tunc Nobis quoque significavisti, quid ad mulctandam Viviani audaciam statueras, quidque de puellis Sacro Baptismate initiatis statuere in animo habebas: id porro a Nobis omnino probatum fuit.

nuper Romae
invisis Pa-
rentibus, ba-
ptizatorum
refertur.

2. Sed quoniam facta hujusmodi frequenter Romae, et alibi, audiuntur; quotiescumque vero id accidit, multae hic statim opiniones, maximeque diversae, perinde quod tunc id primo eveniret, excitantur; quod sane inde oritur, quia hepe multi temere obloquuntur; cum hac de re scriptos neque expenderent liberos, neque noverint; alii vero, qui Scriptores legerunt, cum eosdem non semel videant sibi invicem adversantes, non satis ingenii, et facultatis habent ad judicandum quis eorum prudenter senserit, quis vero secus; alii demum aut nunquam Tribunalium judicata cognoverunt, aut eorum certe non reminiscuntur; ideo operae pretium existimavimus epistolam hanc scribere, eandemque typis impressam in lucem edere, quae si tibi usui non erit, quia probe jam nosti omnia, quae hic continentur, non parum opinor iis fortasse proderit, qui in eodem Vicesgerentis munere tibi succedent, vel aliis extra Romam degentibus, ad quos pertinet, quemadmodum ad Vicesgerentem Romae spectat, hujusmodi casibus providere, aut non omnino diversis, aut huic plane similibus, qui novissime in Urbe accidit, quique, ut vulgo dicitur, dat causam Edicto.

Causa hujus
modi quam
accidunt,
statim nov
sermones, et
opinionem ex
citantur.

Ideo Ponti-
fex certam
super hoc in-
structionem
et methodum
edere statuit.

3. Atque ut omnis, quoad fieri potest, confusio evitetur, materiam duximus in duas partes distribuendam. In prima enim de Hebraeorum infantium; in secunda de Adultorum baptismate disseremus. Prima autem pars multifariam dividitur. Primo enim expenditur, utrum invitis parentibus, ac reluctanti-
bus, Hebraei infantes baptizari licite possint: Secundo, si hoc nefas esse dixerimus, an casus unquam contingat aliquis, in quo id fieri non

Divisio ma-
teriae in duas
partes. Pri-
ma Hebraeo-
rum Infan-
tium, II. He-
braeorum
adultorum.

Subdivisio
primae.

modo possit, sed etiam liceat, planeque deceat: tertio, baptismum Hebraeis infantibus tunc impertitum, cum fas non sit, ratum ne, an vero irritum haberi debeat: quarto, quid sit faciendum, quum Infantes Hebraei afferuntur, ut baptizentur, aut compertum sit eos jam fuisse Sacro Baptismate initiatos; demum quomodo probari possit, eosdem aquis salutaribus jam lustratos fuisse.

4. De primo primae partis capite si sermo sit, utrum nempe dissentientibus Parentibus hebraei infantes baptizari possint, aperte asserimus, hoc jam a Sancto Thoma tribus in locis definitum fuisse, nempe in *quolibet. 2. art. 7. in 2. 2. in quaest. 10. art. 12.* ubi ad examen revocans quaestionem in quodlibetis propositam: *utrum pueri Judaeorum, et aliorum Infidelium sint invitis Parentibus baptizandi*, ita respondet: *respondeo dicendum, quod maximam habet auctoritatem Ecclesiae consuetudo, quae semper est in omnibus aemulanda etc.* Hoc autem Ecclesiae usus nunquam habuit, quod Judaeorum Filii invitis Parentibus baptizarentur, quamvis fuerint retroactis temporibus multi Catholici Principes potentissimi, ut Constantinus, Theodosius, quibus familiares fuerunt Sanctissimi Episcopi, ut Sylvester Constantino, et Ambrosius Theodosio, qui nullo modo praetermisissent ab eis impetrare, si hoc esset consonum rationi: et ideo periculosum videtur hanc assertionem de novo inducere, ut, praeter consuetudinem hactenus in Ecclesia observatam, Judaeorum filii, invitis Parentibus baptizentur. Transitum deinde facit Doctor Angelicus ad exponendas rationes, atque ita ait in 3. par. quaest. 68. art. 10. *Respondeo dicendum; quod pueri infidelium filii aut habent usum rationis, aut non habent etc.* Si nondum habent usum liberi arbitrii, secundum jus naturale sunt sub cura parentum, quandiu ipsi sibi providere non possunt; unde etiam et de pueris antiquorum dicitur, quod salvabantur in fide parentum; et ideo contra justitiam naturalem esset, si tales pueri invitis parentibus baptizarentur; sicut etiam si aliquis habens usum rationis baptizaretur invitus. Esset etiam periculosum taliter filios infidelium baptizare, quia de facili ad infidelitatem redirent, propter naturalem affectum ad Parentes; et ideo non habet hoc Ecclesiae consuetudo, quod filii Infidelium invitis Parentibus baptizentur.

5. Scotus in quarto sententiarum distinct. 4. quaest. 9. num. 2. et in quaestionibus relatis ad

quaest. 2. censuit laudabiliter posse Principem imperare, ut, invitis etiam Parentibus, Hebraeorum, atque infidelium infantuli baptizentur, dummodo id potissimum prudenter caveatur, ne iidem Infantes a Parentibus occidantur. Habet sectatores haec sententia suos non solum in Scholis, verum etiam apud Auctores recentiores in saecularibus negotiis apprimè versatos, quos inter recensendus est *Loysa in notis ad Concilium decimumseptimum Toletanum pag. 761. tom. 2. collect. Concil. Hispan. clar. mem. Cardinalis Aguirre.* Praevaluit tamen in Tribunalibus S. Thomae sententia, ut testatur Cardinalis Albizi *de inconstantia in Fide cap. 11. n. 32.*, atque inter Theologos, Canonumque peritos vulgatio est, quorum nomina recensentur a Cardinali Santorio in Rituali Sacramentorum, ut videre licet *pag. 209. et seqq.* in quo Rituali complures viri doctrina illustres multum laboris, atque operae insumperunt, quos inter Cardinalis Bellarminus.

6. Ut colligi potest ex nuper allatis S. Thomae verbis, sententiae ipse suae praecipuum statuit in Ecclesiae consuetudine fundamentum; quod si, ad gravissimi hujus argumenti vim labefactandam, Matathiae, aliorumque exemplum proponeretur, qui nimirum, ut legitur in lib. 1. *Machabaeorum cap. 2. Circumciderunt pueros incircumcisos, quotquot invenerunt in finibus Israel;* quod quidem invitis eorum Parentibus evenit, respondet Liranus, solos Hebraeorum filios circumcisos fuisse, cujus sententiam sequutus est Verhost *de lib. Machabaeorum pag. 88.* Concedit Scotus in Hebraeorum filios hoc gestum esse, sed ulterius procedens addit, quod si hoc pariter in Ethnicorum liberos factum esset, Matathias erravisset: Scriptoris haec sunt verba in 4. sent. dist. 5. quaest. unic. art. 10. *§. Quod si historiam: Respondetur, eos, qui Judaeis Parentibus erant prognati, jure poterat vi circumcidere; si quos autem inter eos circumcidit Gentilium, fecit zelo fidei, sed tamen non secundum scientiam.* At enimvero cum in Divinis Literis nulla occurrat distinctio inter Hebraeorum, et Infidelium filios, illa sane responsio videtur certior, ac probabilior, Matathiam nempe, quotquot invenit pueros, circumcidisse; cumque idem vir esset virtute egregius, et sanctitate clarus, id jure gessisse optimo, cum illi infantes lege belli captivi essent sui, quos propterea, merito quidem vel invitis Parentibus circumcidi jussit,

quemadmodum multa cum laude Christiani solent Turcarum filios in bello captos sacrosancto Baptismate initiare. Sapienter ita disserit Suarez in 3. parte S. Thomae tom. 3. quaest. 68. art. 10. disput. 25. sess. 4. §. Secundo est certum. Cornelius a Lapide lib. 1. Machab. cap. 2. vers. 46.

II. An aliquo casu id liceat.

7. Hoc igitur posito, quod nefas sit Hebraeorum infantes, reluctantem parentum arbitrio, baptizare, nunc juxta ordinem initio propositum descendere jam oportet alteram partem; an videlicet contingere umquam possit occasio aliqua, in qua id liceat et conveniat. Ex his quidem casibus unum modo exposuimus, cum Malthiae exemplum consideravimus. Sed quum ejusmodi eventus nostris hisce temporibus contingere nusquam possint, cum neque Hebraeorum quisquam contra Christianos stipendia mereatur, neque talis eorum conditio sit, ut bellum indicere Christianis valeant, rem fore opportuniorē ducimus, si sermo hic noster de frequentibus tantum casibus habeatur, in iisdemque si prudens, si certa methodus proponatur, cujus etiam hoc loco addatur non inutilis aliqua declaratio.

Casus practici, in quibus liceat infantibus baptizare.

8. Duo, ut plurimum casus evenire solent: cum Christianorum aliquis Hebraeorum infantes invenit in extremo mortis discrimine constitutos; alter autem, quum iidem infantuli crudeliter a parentibus projecti, destituti que iaveniuntur. Cum id eveniat, ut ab aliquo Christiano Hebraeorum puer morti proximus reperiatur, rem oppido laudabilem, Deoque gratam is certe efficit, qui salutem puero aqua laustrali praebeat immortalem. Inter caetera Congregationis Sancti Officii decreta unum extat latum postridie Kalend. Novembris ann. 1678. cujus verba haec sunt: *Cum filius Hebraeorum consignatus fuisset Nutrici Christianae in deficientia Nutricum Hebraearum, dum esset proximus morti, fuit baptizatus, et Sacra Congregatio declaravit, praedictum puerum fuisse licite baptizatum.* Cum quo convenit alterum emanatum die 18. Februarii an. 1705. quaestioni respondens fel. mem. Praesulis Caroli Maigrot; illud autem est hujusmodi: *An filii infantes Infidelium possint baptizari invitis parentibus: Eminentissimi, audito voto DD. Consultorum, dixerunt, non licere, nisi in articulo mortis.* Gobat in Theologia experimental tractatu 2. cas. 11. a. 329. maxime commendat Virum Religiosum de Societate Jesu, qui cum

vi quasi coactus Mahumetani domum ingressus esset, veluti Medicus, ejus puellam morti proximam invisurus, eam caute baptizavit, quin id pater cognoverit; quae quidem puella post menses aliquot ex hac Vita emigrans ad Coelum feliciter evolavit. Conveniunt quoque in eandem sententiam Suarez in tertiam partem S. Thomae disp. 78. quaest. 25. art. 3. §. Ex his autem. Becanus de sacram. Baptismi cap. 19. quaest. 7. n. 7. Hurtadus de sacr. Bapt. disp. 3. diss. 3. Azorius part. 1. lib. 8. c. 25. q. 10. Castus Palas tract. 19. disp. unic. de Bapt. puct. 9. n. 16. Paschal. de viribus patriae potestatis part. 1. n. 11. Barbosa in Canon. Judaeorum. 28. q. 1. n. 3. Ad hanc rem praeclare facit epistola Sancti Francisci Xaverii p. 67. Romae typis edita; in qua confirmans Patrem Franciscum Henricum, quod quereretur paucos a se Infideles in Indiis ad veri Numinis cultum revocari, sic scribit. *Plus itaque proficis, quam tu putas, infantes diligentissime conquisitos per Baptismum Coelo parturiendo.* Nam certum est, Xaverium hic loqui de Indorum infantibus extremum vitae agentibus, quos Pater Franciscus Henricus rite ac licite baptizabat. At memento, te octo mensibus, quibus isthic versaris, plures animas conservasse moribundis infantibus baptizandis.

9. Si item eveniret, ut puer aliquis Hebraeus projectus esset, atque a Parentibus derelictus, communis omnium sententia est, pluribus quoque confirmata iudiciis, eum baptizari oportere, reclamantibus etiam, repetentibusque parentibus, ut recte docent Azorius Inst. Moral. par. 1. lib. 8. cap. 25. quaest. 5. Riccioli Lucubrat. lib. 2. cap. 32. num. 30. Clericatus de Jurisdictione, discord. 17. num. 12. Sessa de Judaeis cap. 51. num. 110. et seqq. At Hebraeorum parentes Patriam se in filios habere potestatem contendunt, nec plane injuria. Compertum est patriam potestatem neque ad jus Divinum positivum, neque ad jus naturale, neque ad jus gentium pertinere, sed juris, ut ajunt, *humani Romani* esse; cum autem Civitate Romana Antoninus Imperator omnes Imperio Romano subjectos donaverit, juxta ea, quae leguntur in l. in Orbe Romano, quaeque in aliis exemplaribus incipiunt in Urbe Roma ff. de statu hominum, et Hebraei Imperio Romano tunc essent subditi, hoc ipsis argumentum suppeditat pro patria in filios potestate. Sic disserit Abbas in cap. cit. ex literis n. 3.

De Infantibus expositis.

de convers. *Infid.* Judaeus habet filium in potestate; et est ratio, quia Judaei contrahunt justas nuptias, sunt sub Romano Imperio, et sic gaudent legibus Imperialibus. Sed itidem plane constat praedictam patriam potestatem tunc certe amitti, cum filius derelinquitur, projiciturque, juxta responsum Gregorii IX. cap. 1. de Infantibus, et languidis expositis, cujus haec sunt verba: *Si a Patre, sive ab alio, sciente ipso, aut ratum habente, (relegato pietatis officio,) infans expositus extitit, hoc ipso a potestate fuit patria liberatus.*

10. Animadvertendum tamen est, eum infantem non inter projectos, expositosque adnumerandum, quem sine Patre, sine Matre, nullo comite, aut per urbem, aut extra Hebraeorum vicum temere vagantem inveneris; sed quem in loco publico solum, derelictum, abjectum, atque omni cura, et spe destitutum offenderis, is absque dubio projectus, is sane expositus censendus est.

11. Benigna haec interpretatio nonnullis improbanda videtur; neque enim ignoramus, apud Auctores multas hac de re sententias valde huic nostrae dissimiles inveniri, quae eo potissimum innituntur, quod Hebraei, quamvis non jure belli, Christianorum tamen mancipia sunt. Itaque cum servitute serviant, tametsi sententiam admittant, eorum infantes sine parentum consensu baptizari non posse, non decere tamen subtiliores addere limitationes. Multa de hac re habet Antonius Francus in additionibus in Abb. cap. Ex literis, lit. B. de conversione *Infid.* Nostri autem instituti non est in hanc epistolam omnes congerere limitationes, explicationesque regulae; non enim tractatum, sed simplicem tantum methodum hic proponimus quoad casus et eventus passim obvios, ac frequentes. Sanctus Thomas in locis praefatis docet, Hebraeos in servitute quidem apud Christianos esse, non vero poenali libertatisque contraria, sed civili, quae licet in abjectissimo gradu constituat, non eum tamen praestat, quem altera dominatum: quod item in rem nostram sapienter a Suarez consideratur in 3. par. S. Thomae quaest. 68. art. 10. disp. 25. sess. 4. §. Dico secundo, et a Sylvio in 3. part. S. Thom. tom. 4. quaest. 68. art. 10. concl. 7.

12. San. mem. Pius V. Praedecessor Noster in sua Constit. 80. omnes Hebraeos ab omni Ecclesiastica ditione, exceptis Romae, et Aenacae Civitatibus, eliminavit. Sixtus V. iis-

dem concessit omnia ditionis Ecclesiasticae loca, dummodo septa maenibus essent, habitanda. Sed Pontifex Clemens VIII. rem in antiquum statum restituit; Romae tamen, Aenacaeque, Avenionem adjunxit, ut videri potest in ejus Constit. 19. Cum vero Apostolica Sedes Urbini, Ferrariaeque Ducatus recepisset, non ejecti fuere Judaei ab iis urbibus, Oppidisque, ubi antea per Duces iis licuerat commorari. At si quis peteret, quae de causa non hebraeis negatum fuerit, nec negetur, in Pontificia ditione, ac Romae etiam libere permanere, is quidem quaestiones adeat Theologicas Pietate, qui part. V. usitata ingenii sui sagacitate quaestionem agitat, an infantes Hebraeorum possint invitatis Parentibus baptizari, tum id affirmantes (quorum et sententiam ipse amplecti videtur) hac interrogatione provocat pag. 335. *Cur ergo Romae Ecclesia Filios Judaeorum non baptizat, baptizatosque a Parentibus non avellit, ne in odio Christi, multiplicique impietate enutriantur?* Hanc deinde responsionem subjungit: *Respondedo, et peto vicissim ego: Cur infensissimos illos Christi hostes ipse Christi Vicarius Pontifex Romanus in sua Civitate tolerat? Cur eos inde non amandat? sicut ergo suas habet rationes, gentem illam Deo abominabilem, Christoque infensissimam tolerandi, ita et rationes habet, quare infantes eorum, ipsis invitatis, non baptizet, nec ab eis avellat.* Et inter caetera, quibus nititur, argumenta, unum extat S. Augustini lib. 18. de Civitate Dei cap. 46., in quo exponit Deum non eos extinguere penitus voluisse, sed tantum disperdere, ac dissipare; ut quocumque pergerent, sacras literas ferentes, id boni Ecclesiae parerent, ut suorum Codicum testimonio, Christi vaticinia vel invito animo ubique terrarum disseminarent. *Ideo parum fuit, (verba sunt Augustini,) ut diceret: Ne occideris eos, ne quando obliviscantur legem tuam; nisi etiam adderet: Disperge eos; quoniam si cum isto testimonio scripturarum in sua tantummodo terra, non ubique essent, profecto Ecclesia, quae ubique est, eos prophetiarum, quae de Christo praemissae sunt, testes in omnibus gentibus habere non posset.*

13. Hoc vero obiter attigimus, non contentes veram causam constituere, cur Hebraeis liceat et Romae, et in aliquibus Pontificiae ditionis urbibus moram facere; Id enim ad rem propositam satis est quod si Hebraei servituti Christianis serviunt, ea quidem non poe-

nalis est, sed civilis, ac si Romae, aliisque de Pontificiis Urbibus commorantur, id potissimum Summorum Pontificum indulgentiae acceptum referunt; ex quo quidem colligere aperte licet, non id ab iis expetendum esse, quod jure non potest exigi; tum etiam eorum ad Christum conversionem, atque infantum baptismum, moderate, religiose, pie procurandum esse, sine ulla vi, aut injuria; quoniam quidquid injustitiam sapit, Christianorum indignum est; contumelia vero omnis a sylo ipsis concessio penitus adversatur. S. Gregorius Pontifex ad Paschasium Episcopum Neapolitanum scribens, eum admonet, ut humaniter, et mansuete in Hebraeos se gerat, qui tunc eam Civitatem incolebant. Agendum est ergo, ut potius ratione, et mansuetudine provocati sequi nos velint non fugere, ut eos ex eorum Codicibus ostendentes, quae dicimus, ad sinum Matris Ecclesiae Deo possimus auxiliante convertere. Et quoniam Paschasius quasdam iis celebritates jam pridem concessas interdixerat, haec subjungit: *Haeque Fraternalitas tua eos monitis, prout poterit, Deo adjuvante, ad convertendum accedat, et de suis illos solemnitatibus inquietari demum non permittat, sed omnes festivitates, feriasque suas, sicut hactenus tam ipsi, quam parentes eorum per longa colentes retro tempora tenuerunt, liberam habeant observandi, celebrandique licentiam.* Et quae in eadem Epistola decernebantur, pertinere quoque vult ad omnes Episcopos, in quorum Dioecesibus Hebraei commorabantur: *Item universis Episcopis per Galliam, et Europam, et Germaniam constitutis.* Haec autem Epistola recensetur in *Can. Qui sincera, dist. 45.*

14. Postquam casus magis obvios exposuimus, in quibus nostra haec regula prohibet, Hebraeorum infantes, invitis parentibus, baptizari; aliquas insuper declarationes addimus ad hanc regulam pertinentes; quarum haec prima est: si parentes desint, infantes vero alicujus Hebraei tutelae commissi fuerint, eos sine tutoris assensu licite baptizari nullo modo posse, cum omnis parentum potestas, ad tutores pervenerit. Sic Azorius *Instit. Moral. par. 1. lib. 8. cap. 25. quaest. 9.* Thomas a Jesu de *Convers. gent. pag. 212.* Sessa de *Jud. c. 25. n. 30.*; alios praeterea auctores eadem sentire non ignoramus, a quibus recensendis brevitatis gratia supersedemus.

15. Secunda est, si Pater Christianae Militiae nomen daret, juberetque, infantem filium

baptizari, eum quidem vel Matre Hebraea dissentiente baptizandum esse, quum filius non sub Matris, sed sub Patris potestate sit habendus, juxta textum in *lege Nulla ff. de suis, et legitimis haeredibus, et in §. foeminae, Instit. tit. de adoptionibus*, quod quidem ad verbum statuit Gregorius IX. in sua Decretali ad Argentiniae Episcopum scripta, et relata in *cap. Ex literis, de conversione Infidelium.*

16. Tertia est, quamvis Mater filios sui juris non habeat, tamen ad Christi Fidem si accedat, et infantem offerat baptizandum, tamen si Pater Hebraeus reclamet, eum nihilominus aqua baptismatis ablundum esse: Ita cum caeteris Azorius verba facit in loco praefato *quaest. 3.* Ubi de communi fidei bono agitur, nulla habenda est ratio patriae potestatis, quam leges, et jura Romana sanxerunt; et propterea mater fidelis, quamvis ei jus civile patriam potestatem non tribuat, jus habet ad Baptismum filium offerendi. Huic quidem sententiae favet praedicta Decretalis Gregorii IX., in qua licet loquatur de potestate in eo casu, quem, explicabat, Patris nempe Christiani filius aquis lustralibus offerentis, matre Hebraea perperam discrepante; statuit tamen sententiae suae in favorem fidei fundamentum: *In favorem maxime fidei Christianae respondemus, patri eundem puerum assignandum: favor autem fidei in utroque casu valere plurimum jure debet.*

17. Quarta est, quod si pro certo habeatur, parentum voluntatem esse Infantium baptismi necessariam, quoniam sub appellatione parentum locum quoque habet paternus avus, ut observatur in *l. justa interpretatione 201. ubi Glossa in verb. avus ff. de verb. signif. cum eo quod amplius legi potest in discept. 977. num. 4. Gratiani*; hinc necessario sequitur; ut, si avus paternus Catholicam Fidem amplexus sit, ac nepotem ferat ad sacri lavacri Fontem, quamvis mortuo jam patre, mater Hebraea repugnet, tamen infans sit absque dubio baptizandus. Martinus Navarrus vir Sacrorum Canonum doctrina excellens, cum hic Romae casus hujusmodi evenisset, plus valere contendebat matris dissensum, ut videre licet in ejus *cons. 4. lib. 3. de conversione Infidelium.* Contra eum scripsit Praesul Rutilius Benzoni: Pontifex autem Gregorius XIII. pro avo sententiam tulit, ut ipse refert in suo *speculo Episcoporum lib. 1. q. 9. dub. 1.* ubi testatur, hebraeo infanti baptismum se contulisse. Quamobrem

in fine Consilii Navarri haec leguntur: *Advertendum autem, contra hanc opinionem latam sententiam, infantemque traditum fuisse Avo Christiano, et demum baptizatum, perseverare, quæ adhuc in fide.* Hujusce facti Marchinus etiam testis de *Bello Divino* part. 1. cap. 2. Non desunt alia judicata, quorum vi avus ad fidem conversus præferri debet, non solum si Mater, sed etiam si Pater dissentiat, et quamvis ambo pariter protestentur, sese filii baptismati non assentiri, ut videri potest in *cit. disc.* 977. *Gratiani*, cum præter favorem Religionis, qui maximi habendus est, argumenti loco etiam esse debeat *Text. in Can. Patrem.* 32. q. 3. ubi in neptis nuptiis, avi sententia patris iudicio anteponitur, cum avus liber, pater autem servus existit. *Patrem puellæ Ecclesiæ nostræ famulum, avum vero ejus liberis ortum* constat esse natalibus, et ideo avi magis electionem de conjunctione neptis quam patris ejus, cujus nullo modo liberum potest esse arbitrium, decernimus attendi. Quia ergo electione avi huic ista nupsisse probatur, hanc constat legitime esse copulatam.

18. Fictitia res non est, quod aliquando Pater Hebraeus se velle Catholicam Religionem amplecti prædicet, ac se ipsum, filiosque Infantes baptizandos offerat, postmodum vero sui se consilii poeniteat, abnuatque filium baptizari. Id Mantuae evenit, ubi Hebraeus quidam non modo cum viro perhonorificum dignitatis gradum tenente, sed ipso etiam cum Duce id rei gessit. Duos habebat infantes liberos, totidemque pueros, atque uxorem, cumque deinceps ad Christi fidem accedere recusasset, Ducisque spem frustratus esset, res ad examen deducta est in Congregatione Sancti Officii, ac Pontifex die 24. Septembris anni 1699. statuit, ea fieri, quæ sequuntur: *Sanctissimus, auditis votis Eminentissimorum, decrevit; quod duo filii infantes, alter scilicet triennis, alter quinquennis baptizentur.* Alii, nempe filius octo annorum, et filia duodecim, collocentur in domo *Catechumenorum*, si ea Mantuae adsit, sin minus apud piam, honestamque personam, ad effectum explorandi ipsorum voluntatem, eosque instruendi, Uxor quoque in loco a filiis separato exploretur voluntas. *Patrem vero, et Maritum respective, qui a proposito suscipiendæ fidei Christianæ recessit, non esse cogendum, sed contra eum posse procedi, prout de jure.* Idem ferme accidit Augustæ Taurinorum, ubi cum Hebraeus quidam Religionem Catholicam ample-

cti nollet, postquam id se facturum promiserat, cumque instaret, filiola, quam baptizandam obtulerat, ideoque a Matre Hebraea jam ablatam Christianæ nutrici lactandam dederat, in potestatem rediret suam; Congregationis Sancti Officii auctoritate Romæ sancitum fuit, ut puellula Christianos penes esset, et ad Sacrum regenerationis Fontem elevaretur, quod videri potest apud Sessam *cap. 51. n. 98.* Hoc autem prudenter statutum est, ne scilicet Parentes Hebraei, quibuscum summa aequitate apud Christianos agitur, eo imprudentiæ deveniant, ut et nos, et Ecclesiam audeant irridere.

19. Sunt quoque aliqui infideles, suos infantes Christianis offerre soliti, ut aquis salubribus abluantur, non tamen Christi ut stipendia mereantur, neque ut originalis culpa eorum ex anima deleatur: sed id faciant indigna quadam superstitione ducti, quod nempe Baptismi beneficio existimant, eosdem a malignis spiritibus, a foetore, aut morbo aliquo liberandos. Sanctus Augustinus in *epistola ad Bonifacium Episcopum* tom. 2. typis Patrum *S. Mauri* n. 4. de hac re ita disserit: *nec illud te moveat, quod quidam non ea fide ad Baptismum percipiendum parvulos ferunt, ut gratia spirituali ad vitam regenerentur aeternam, sed quod eos putant hoc remedio temporalem retinere, vel recipere sanitatem.* Non enim propterea illi non regenerantur, quia non ab istis hac intentione offeruntur, *Celebrantur enim per eos necessaria ministeria, et verba Sacramentorum, sine quibus consecrari parvulus non potest.* Mens quippe non infantem baptismi offerentis, sed baptizantis est serio consideranda: *at non parentum, sed ministrorum mens est spectanda, hi enim si bona, et recta mente voluerint exequi, quod Ecclesia postulat, omnino baptismum valide contulerunt.* Verba sunt Arcudii lib. de *concordia Ecclesiæ Occidentalis, et Orientalis* lib. 1. cap. 12.

20. Res ad examen revocata fuit in Synodo habita anno 1148. sub Patriarcha Luca, de qua Synodo sermonem habet Balsamon super *Canone 84. Trullano.* Agareni quidam Synodo adfuerunt, qui ut baptismum reciperent, invitati, illico responderunt, sese jam pridem Sacro Baptismate initiatos; nam id in more suam apud gentem esse dixerunt, infantes vix natos ad Sacerdotes Catholicos deferri solitos, ac baptizari: *non tamen admissi fuerunt; audierat enim (praedictus scilicet Patriarcha) quod*

De Infidelibus, qui Baptismum recipiunt ob bonum aliquod temporale.

Baptismus, quem Infideles a Christianis petunt, non bona affectione, et orthodoxo proposito petitur, sed propter corporalem medicinam. Persuasum est enim Agarenis, fore, ut sui liberi ab doemone vexentur, et tamquam canes male oleant, nisi baptismum Christianum assequantur. Verba sunt Balsamonis e Graeco idiomate in Latinum versa a Card. Baronio in annalibus ad annum praedictum 1148. unde significari videtur, illius Concilii Patres Baptismum ratum, ac validum nequaquam existimasse.

21. Cum ad Theologos, Canonumque peritos hujus quaestionis examen transisset, varii casus propositi, ac discussi fuerunt. Infideles aliqui, cum hoc sibi in animum induxissent, Baptismi gratia Infantes suos a morbis, Demonumque vexationibus liberatum iri, eo demeritiae adducti sunt, ut mortem quoque minitanti sint Catholicis Sacerdotibus, qui, utpote eorum pravae mentis conscii, baptismum eorumdem liberis constantissime denegabant. *Navarrus in suo cons. 5. de tit. Bapt. respondit, pueros jam rationis compotes in casu ejusmodi a Baptismi fontibus repellendos, infantes vero omnino admittendos esse, qui adhuc rationis expertes sint. Alii vero perperam sentiunt, omnibus conferri baptismum posse, mors ut evitetur, dum materia solum, non autem forma adhibeatur. At huic sententiae refragatur Congregatio Sancti Officii coram Pontifice habita die 6. Septembris 1625. Sacra Congregatio Universalis Inquisitionis habita coram Sanctissimo, relatis literis Episcopi Antibarensis, in quibus supplicabat pro resolutione infrascripti dubii: an cum Sacerdotes resoluntur a Turcis, ut baptizent eorum filios, non ut Christianos efficiant, sed pro corporali salute, ut liberentur a foetore, comitali morbo, maleficiorum periculo, et Lupis, an in tali casu possint saltem fide eos baptizare, adhibita Baptismi materia sine debita forma? Respondit negative, quia Baptismus est Janua Sacramentorum, ac protestatio fidei, nec ullo modo fingi potest. Hoc decretum typis editum extat in Verricello de Apostolicis Missionibus tit. 5. ad verb. Baptismus quaest. 219. Neque hoc loco praetermittendum est, vigesimam nonam inter propositiones ab Innocentio XI. damnatas die 2. Martii 1679. esse hujusmodi: *urgens metus gravis est justa causa Sacramentorum administrationem simulandi.**

22. Si tamen mortis discrimen absit, omnibus haec opinio insedissee videtur, Baptis-

mus conferre nefas esse, cum dubitari prudenter possit, id futurum, ut baptizatus tractu temporis a Catholica Religione desciscat; quod quidem experientia docet plerumque iis infantibus evenire, qui a Parentibus infidelibus oblatis, ut ab infirmitate aliqua baptismum liberentur, postea vero in eorum educationem, ac potestatem revertuntur. Hoc idem comprobatur suffragio suo *Castrus Palaus tom. 4. suorum operum Moralium tract. 19. disput. unic. punct. 6. num. 11. Cardinalis Albizi de inconst. in fid. e. 33. num. 47. Verricellus de Apostolicis Missionibus tit. 6. quaest. 113. n. 8.* Hinc vero id sequitur, quod si baptizatus infans non ad Parentes infideles rediret, sed Christiano cuipiam committeretur, is baptizari deberet, etiamsi non a Parentibus oblatus esset, ut Catholicus evaderet, verum ut ab aegritudine, ac morbo aliquo servaretur. Apposite ita concludit Azorius *institut. moral. par. 1. lib. 8. c. 25. quaest. 6. Ex quo perspicuum est, ejusmodi infantes jure donari, et ablui Baptismo posse, quoties commoda occasio obtulerit a patrio eos juri, et potestate liberandi.*

23. Negari profecto nequit grave perversionis periculum in hac materia rem esse maximi momenti. Episcopus Quebec alias significavit, barbarorum aliquot, etiamsi Christianae militiae adscriptos, nullum Religionis specimen exhibere; hoc enim habent in more positum, ut statim ac filius nascitur, eum Christianis offerant baptizandum, is vero ubi adolevit, a Religionis nostrae sanctimonia abhorret, parentum scilicet exemplo edoctus. Quare non sine causa praedictus Episcopus postulavit, iis ne infantibus Sacramentum esset baptismatis conferendum? Huic petitioni diligenter expensae in Congregatione Sancti Officii habita die 3. Maji 1703. responsum fuit, Baptismum conferre infantibus non licere, qui filii Infidelium essent, atque in eorum potestate mansuri. Hoc tamen decretum eos excepit pueros, qui gravissime aegrotantes vita periclitarentur. *Non licere, si sint filii infidelium, et in potestate eorum relinquendi; secluso tamen mortis imminenti periculo.* Licere autem, si filii quidem barbarorum sint, sed jam Christi militum, dum tamen, aut a viris Apostolicis illic degentibus, aut ab ipsis Parentibus, de Sanctae Religionis praeceptis, ac mysteriis edoceantur, cum adoleverint. *Licere vero, si sint filii barbarorum baptizatorum, curandum tamen per Missiona-*

adest periculum perversionis.

ritos, ac per ipsosmet eorum parentes, ut, cum ad annos discretionis pervenerint, a se, vel ab aliis instruantur, praesertim in illis regionibus, si non praevideatur in promptu adfuturos Ministros Evangelicos, qui in hoc parentum commode supplere possint defectum. In Sèrvia audivimus pauperulas esse Christianas mulieres invito cum Turcis matrimonij vinculo copulatas, quae cum filium pariunt, eum Sacerdotibus offerre solent, ut baptizetur. Idcirco postulatum fuit, qui debeant in casu huiusmodi sese gerere Sacerdotes. De hac re decretum habetur in nostro Bullario num. 89. §. 8. num. 339., ubi apparet, conferendum esse baptismum, si constet, mortem oblato puero imminere: istarum vero filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere praedicti Parochi minime dubitent, admonitis matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. Si nullum adsit vitae periculum, certa regula generalis statuta non est, cum oporteat diligenter omnes expendere circumstantias, et praesertim, vel eos in Evangelicae legis, et fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab ejusmodi matribus fraudatos, Mahometani patris impietatem secuturos esse. Si Sacerdotes, postquam pie, et religiose hoc negotium Deo commendaverint, aequum, bonumque existiment, praedictos infantulos baptizare, id quidem facerent, matres tamen enixe admonerent de Christiana Religione sedulo edocenda.

24. Nos certe ignoramus, accidisse, ut Pater aliquis Hebraeus Romae, aut alibi infantem obtulerit Sacris Baptismi aquis tingendum, non quod eum cuperet Christianum fieri, sed morbo aliquo liberari. Hoc si umquam eveniat, S. Augustini sententia, nempe pravam parentum intentionem baptismati non obesse rite collato, prae oculis habita; et conjunctim communi opinione considerata, in hoc casu baptismum minime negandum esse, dum nullum sit periculum perversionis, quod sane est maximum, si baptizatus in Infidelium potestatem sit redditurus; prudentum certe judicio rite lustrari deberet infans, et Christianis tradi, ut probe educatus, aetate, et sapientia coram Deo proficeret; hoc autem si diligenter fieret, ut semper post Baptismi Sacramentum decet, nullum esset periculum perversionis; quod vitari non potest, si Patri Hebraeo filius restituitur; atque

hoc pacto omnis etiam difficultas tolleretur, quae saepissime in causa fuit, cur responsio categorica Missionariis negata sit enixe postulantis, liceret ne Baptismum conferre Infidelium Infantibus Sacro Fonte oblatis, non pietatis, non religionis causa, sed rerum temporalium caducarumque cupiditate. Vid. Card. Albizi citat. cap. 33. de Inconstant. in Fide n. 47.

25. Satis abunde diximus non solum de primo hujus partis capite, utrum nempe, invitis Parentibus, Hebraei infantuli baptizari possint: verum etiam de secundo, an casus umquam contingat aliquis, in quo id aequale sit, ac decorum: ad tertium nunc accedimus, Baptismum videlicet Hebraeis infantibus impertitum, cum fas non sit, ratumne, an vero irritum haberi debeat.

26. Nulla de hac re inter S. Thomam, et Scotum dissensio est, cum non in eam sententiam disputaverint, utrum Baptismus Hebraeis infantibus sine Parentum consensu conferri valide possit, verum an licite; ut prudenter animadvertit Cardinalis Lauria egregius Scotista in tom. 1. lib. 4. sententiarum disp. 14. art. 5. num. 58. Et nota, quod sermo non est de posse valido, quia si baptizarentur, certum est remanere baptizatos; sed de posse licito, idest, an licite fiat, si baptizentur. Durandus in 4. sent. dist. 4. quaest. 7. art. 13. contendens irritum baptismum esse sine consensu saltem interpretativo illius, qui baptizatur, ideo si hoc Sacramentum Hebraeorum, aut Infidelium filiis, invitis Parentibus, impertitum fuerit, illud esse irritum omnino existimat; ea ratione ductus, quod Infantulis non alia, quam Parentum voluntas sit, quae si desideretur, omnis deest voluntas, cujus necessitas est sane maxima, Baptisma ut validum habeatur. Verum haec Durandi opinio singularis numquam aut plausum, aut existimationem naeta est; quod revera constet Baptismum esse ratum, ac validum, quotiescumque Baptizantis voluntas cum forma et materia necessaria accedat. Quamobrem Durandi sententiam, Suarez falsam, Cajetanus a ratione alienissimam esse affirmant. Praefati argumenti, validitatem Baptismi collati sine consensu Patris contra Durandum comprobantis, Silvius auctor est, doctissimus S. Thomae sectator in 4. tom. in 3. part. S. Thomae quaest. 68. art. 10. Si Filiis quorumcumque Infidelium conferatur Baptismus, erit va-

III. An Baptismus etiam in casibus non licitis collatum, validum sit.

lidus etiamsi Parentes sint invitati, quia subjectum est capax, et Minister cum debita intentione adhibet ei materiam, et formam. Nihil autem aliud requiritur, ut Baptisma parvulorum teneat; nam intentio Parentum est impertinens. Et Frassen eximius Scotista tom. 10. sui *Scoti Academici tract. 10. disput. 1. art. 2. quaest. 3.* Durandi sententiam refellens, et ejusdem argumento, hoc est, in Baptismo Infantium voluntatem deesse, si Parentum vel offerentium voluntas desit, respondens admonet, Ecclesiae voluntatem semper inesse: quid si nullus offerat, sed solus Minister baptizet? Recte intelligitur respondere tota Mater Ecclesia, quae in Sanctis est, quia tota omnes, tota singulos parit per voluntatem Ministri, suo, et Christi nomine baptizantis. Quae quidem responsio S. Augustino auctoritatem debet, qui in memorata epistola ad Bonifacium sic scribit: offeruntur ad percipiendam spiritalem gratiam non tam ab eis, quorum gestantur manibus, quam ab universa societate Sanctorum, atque fidelium. Ab omnibus namque offerri recte intelliguntur, quibus placet quod offeruntur, et quorum sancta, et indivisa charitate ad communionem Sancti Spiritus adjuvantur. Tota ergo Mater Ecclesia, quae in Sanctis est, pueros gestat, et offert, quia tota omnes, tota singulos offert.

27. Argumentis per se clarissimi, tantorumque auctoritate hominum corroboratis alia addere supervacaneum ducimus: quaedam vero Congregationum responsa in medium proferre nullo modo non possumus; inter quae primo loco offeremus illud Congregationis Sancti Officii habita die 30. Martii 1638. Circa baptismum datum parvulae puellae annorum trium circiter filiae Hebraeorum a Faustina Christiana, invitatis Parentibus, Eminentissimi Domini censuerunt, parvulam puellam esse vere baptizatam, concurrente materia, forma, et intentione; Baptismum probari unico teste; et quamvis filii Hebraeorum non possint invitatis parentibus baptizari, si tamen de facto baptizentur; valere Baptismum, et characterem imprimi, et filiam baptizatam penes Christianos alendam; mulierem baptizantem acriter monendam, ut in posterum caveat a similibus; notificandum vero populo, non licere invitatis parentibus filios Hebraeorum baptizare, quia licet finis sit bonus, media non sunt licita; praesertim stante Bulla Julii III. imponere poenam mille ducatorum, et suspensionem baptizantibus filios Hebraeorum invitatis parentibus. Ante hanc reso-

lutionem alia extat die 3. Martii 1633.; cujus haec sunt verba: quaeritur, an infantulus filius Judaei a Nutrice Christiana baptizatus inscio patre Hebraeo, sit vere baptizatus, et hujusmodi baptismate teneatur, et apud quem debeat infantulus educari? Respondetur infantulum esse vere baptizatum, Baptismumque esse validum; eundemque educandum penes Christianos, a quibus instruat, et cum pervenerit ad usum rationis, posse cogi ad perseverantiam in Fide Catholica, eidemque providendum a patre, si habeat in bonis, sin minus in necessariis ad minus ad sustentationem. Conveniunt aliae quoque ejusdem Congregationis resolutiones, quarum altera emanavit die 23. Decembris 1698., altera die 8. Martii 1708., et a Leone in suo *Thesouro Fori Ecclesiastici part. 4. cap. 4. n. 8.* alia huic similis producit in Congregatione Concilii habita in causa Fossani, quae tamen cum regis conferri non potuit.

28. Nihil aliud nunc restat, ut primae partis finis imponatur, quam exponere, quid sit faciendum, cum infantes Hebraei aut baptizandi offerantur, aut compertum sit, eos jam fuisse sacro baptismate initiatos; demum quomodo probari possit eosdem aquis salutaribus fuisse rite lustratos; quae postrema sunt hujus primae partis capita, et quorum explicationem paucis expeditimus.

29. Nihil hoc cum iis infantibus nobiscum est, qui vel ad sacrum fontem ab iis feruntur, quibus id faciendi jus esse constat, vel qui juxta sacrarum legum vim, invitati, licet, reluctantibusque parentibus, sunt baptizandi, ut ante demonstravimus; de his, inquam, infantibus nullus hic sermo est, quoniam patet, omnino esse ad sacrosanctum regenerationis lavacrum elevandos. Ad eos itaque spectat hic sermo noster, qui baptismo neque a parentibus, neque ab aliis qui jus in eos habeant, offeruntur, sed ab aliquo nullam habente auctoritatem. De iis praeterea agitur, quorum casus non comprehenduntur sub ea dispositione, quae sinit Baptismum conferri, etiamsi majorum consensus desit: hoc quidem in casu baptizari non debent, sed ad illos remitti, quorum in potestate ac fide sunt legitime constituti. Quod si jam sacramento initiati essent, aut detinendi sunt, aut ab Hebraeis parentibus recuperandi, tradendique Christifidelibus, ut ab illis pie, sancteque informentur; hic enim Baptismi licet illiciti, tamen veri, validique, effectus est. Ex

IV. Quid faciendum, quando Infantes Hebraei baptizandi exponuntur, vel fuisse baptizatos notitia habetur.

quibusdam paulo ante citatis resolutionibus hoc eruitur; quibus accedit Concilii Toletani quarti textus expositus in *Can. Judaeor. dist. 26. quaest. 1. Judaeorum filios, vel filias, ne parentum ultro involvantur erroribus, ab eorum consortio separari decernimus, deputatos aut Monasteriis, aut Christianis viris aut mulieribus Deum timentibus, ut sub conversatione cultum Fidei discant, atque in melius instituti tam in moribus, quam in Fide proficiant.* Si autem postquam adoleverint, suo ipsi infortunio Catholicam Fidem desererent, et Hebraeorum ritibus adhaerent, contra eosdem legibus utendum esset, ut contra Haereticos, juxta Decretalem Bonifacii VIII. in *Cap. Contra, de Haereticis, in sexto: Contra Christianos, qui ad ritum transierint, vel redierint Judaeorum, etiamsi hujusmodi redeuntes, dum erant infantes etc. baptizati fuerunt, erit tanquam contra Haereticos, si fuerint de hoc confessi, aut per Christianos, seu Judaeos convicti etc. procedendum.*

30. Dura nonnullis haec sententia visa est, qui eandem ut minus asperam facerent, existimarunt fas esse, puerulos Judaeis parentibus restituere, dummodo ipsius parentes cautione, aut fidejussione data, ingenue spondeant, ab se filios, vix cum ad convenientem aetatem pervenerint, Christifidelibus restituendos; nec quidquam contra fidem Catholicam edocendos. Ita opinatus est Calderinus in *suo Consil. 3. de Judaeis, quem sequutus est Graffius in suis decis. cas. conscien. part. 2. lib. 2. c. 23. n. 23.* Verum haec Calderini sententia a caeteris omnibus erroris insimulata fuit, ut Afflict. *decis. n. 13. Sperel. decis. 1. num. 42. Sessa de Judaeis cap. 55. et n. 64. Piton. Discept. Eccles. p. 4. discept. 146. dub. 3. et num. 33. Card. Albizi de Inconst. in fide cap. 11. num. 33. Et vere scio in hac Sacra Congregatione, loquitur de Congregatione S. Officii, sententiam Calderini uti erroneam fuisse rejectam.*

31. In quibusdam praefatis resolutionibus innuitur, cum, qui Hebraeorum filios sine parentum consensu Baptismo lustrare ausus fuerit, exceptis iis casibus, in quibus hoc liceat, eum, inquam, poena mulctandum esse; Baptismum autem unius testimonio comprobari. Ut primae parti hujus nostrae instructionis extrema manus accedat, nihil aliud restat, quam praedictarum resolutionum judicium confirmare; et quidquid in eisdem continetur, nostra quoque sententia stabilire. Baptizantis

mentem esse sanctam, rectamque non dubitamus; modus autem omnino illicitus habendus est; et ea quicumque facit, quae Ecclesia fieri vetat, pro Judicis prudentia mulctari debet, poena scilicet aut mitiori, vel severiori, juxta circumstantias. Additur etiam, qui infantes Hebraeorum liberos baptizare solent, eos plerumque aut laicos, aut mulieres esse; quod neutris liceat, nisi necessitas interfuerit, ut videri potest in *Can. ad limina 30. quaest. 2. in Can. Sanctum, in Can. in necessitate de Consecr. dist. 4. in Conc. Flor. Armen. instruct. In casu autem necessitatis non solum Sacerdos, vel Diaconus, sed etiam laicus, vel mulier, imo etiam Paganus, et Haereticus baptizare potest.* Hoc etiam in trigesimo octavo Concilii Illiberitani Canone statutum est, peregre navigantes, aut si Ecclesia in proximo non fuerit, posse fidelem, qui lavacrum suum integrum habet, nec sit bigamus, baptizare in necessitate. Et quamvis Petavius in not. ad Sanctum Epiph. pag. 341. miretur, Concilium, etiamsi necessitas interfuerit, bigamis, ne quemquam baptizent, interdicere; ergo ne a bigamis baptizari in tanta necessitate non licuit? Mendoza tamen, et Albaspineus ajunt, in Canone quemquam baptizari a bigamis interdicti, cum plures adsint rei conficiendae magis idonei, quod Catholicus Eihnico, laicus autem non bigamus jure sit bigamo anteponendus. Jam vero baptismati comprobando unius sufficere testimonium, vetus Jurisperitorum axioma est; ut videtur in *Glossa Cap. Nuper. ad verbum: nisi juratus, de testibus et attestationibus. Quandoque tamen bene creditur uni, quando non fit praejudicium alicui; puta utrum aliquis sit baptizatus, vel utrum esset Ecclesia consecrata, et ubi quis vult probare se egisse poenitentiam per Confessorem suum. Et in Can. placuit, in verbo: testentur, de Consecrat. dist. 4. Creditur ergo testimonio unius in Baptismo, et in Consecratione Ecclesiae.* Hoc tamen intelligendum est, dummodo testi aut mari, aut foeminae, fides adhiberi prudenter possit, aut idem si testatur qui baptizavit; hic siquidem se ipsum asserens Baptismum Hebraeo infantulo ministrasse, non rem modo ab se gestam, sed etiam poena dignissimam suo ipse testimonio confirmaret. In S. Spiritus Xenodochium, projectorum perfugium, feruntur non raro infantes chartam collo suspensam praeseferentes, in qua scriptum legitur jam Baptismum eidem collatum esse. Cum adhuc in minoribus a Secretis Sac. Congregationis

Concilii munere fungebamur, Sancti Spiritus Parochus interrogavit, quid sibi agendum esset in hujusmodi casibus? Proposita quaestio fuit in Congregatione die 18. Decembris 1723., ut declarat *Thesaurus resolut. tom. 2. pag. 442. die autem 15. Januarii 1724.* ita rescriptum fuit: si non lateret, qui chartulam scripserat, eidemque fides tuto praestari posset, tunc infantem ut baptizatum habendum esse; ac ne Baptismo quidem initiandum sub conditione, ut aperte liquet in tom. 3. praefati *Thesauri pag. 2.*

Secunda
pars.

De Baptismo
Judaeorum
adultorum.

Quando
adultus dici
possit.

32. Haec sunt, quae breviter exponenda censuimus quoad primam partem ad Hebraeorum infantes unice pertinentem. Itaque ad secundam descendimus, sermonem de Hebraeis adultis, ac ratione pollentibus habituri. Atque ut ordine utamur, et claritate, disseremus primo de iis, qui ultro Baptismum petunt, tum de iis, qui jam baptizati ad Ecclesiam se conferunt. Verum in primis constituendum est, quatenam plerumque ea aetas sit, in qua Hebraeus sponte Baptismum expetens, non infans, sed sui compos censendus est, et quodammodo adultus, atque hac quidem in re duos Jurisperitos, licet haud indoctos, cavere necesse est; Nattam scilicet in *consil. 454. lib. 2.*, et Bursat. in *consil. 231. lib. 3.* quibus in casu, de quo agitur, necessaria videtur duodecim annorum aetas; id autem perperam quibusdam decretis probant aequae antiquis, ac antiquatis. Hac in re consulendus est sedulus, accuratusque Praesul Sperellus in *sua decis. 1. num. 32. et duobus seqq.*, ubi probat rationis usum ab anno septimo completo inchoari; idemque confirmaturus, praeclara quaedam in unum collegit Cardinalis Albizi de *inconst. in Fide cap. 11. num. 39.* Ricciul. in *tract. de Personis extra gremium Ecclesiae lib. 2. cap. 33. num. 3.* Zassius in *tract. de Judaeis quaest. 2. Clericat. de Jurisdict. discor. 18. num. 25.* Sessa de *Judaeis cit. c. 43.*; quibus addimus Congregationis Concilii resolutionem, quae extat lib. 16. *Decretorum pag. 233. a tergo* in quadam causa Villnae: die 16. Julii 1639. *Sacra Congregatio Concilii* respondit filios Judaeorum non esse invitis parentibus baptizandos, donec perveniant ad aetatem legitimam: et tunc, si ipsi consentiant: *Aetatem vero legitimam regulariter censeri completo septennio.* Animadvertere opus est illud regulariter, nam indicat oportere Praesidem Ecclesiasticum etiam atque etiam considerare, quisnam sit Baptismi petitor, cum possit contin-

gere, ut is etiam non completo septennio sufficienti sit praeditus ratione; ideoque baptizandus, invitis licet reluctantibusque parentibus, ut sapienter disserit Sotus in 4. *sentent. dist. 5. quaest. unic. art. 10. dub. 2.* Certissima regula est, quod si citra illam aetatem certe constet, puerum Fidei Catechismis instructum satis intelligere, quidnam sit baptizari, et quemadmodum fit professio Christianae legis, baptizandum est, quoniam aetas ad contrahendum matrimonium lege humana statuitur; Lex autem divina Baptismi neutiquam ab humana dependet.

33. Si vero de perfecto rationis usu dubitaretur, et Baptismum implorantis capacitas anceps, ac incerta esset, cavendum est ab eorum sententia, qui juxta tritum illud axioma, in dubio nimirum semper possidentis conditionem meliorem esse, contendunt, petentem Baptismum ad Hebraeos, et ad patrem potissimum, si supersit, necessario remittendum. Cavendum est, inquam, ne quis arbitretur sententiam ejusmodi approbandam, et axioma, cujus dumtaxat est ratio habenda in causa aequali: nulla vero aequalitas intercedit Hebraeos inter atque Christianos fideles, ac multo minus inter patrem, et filium; quum alter patriae potestatis jacturam ad breve tempus, damnum nempe levissimum evitaret; aerumnae alter gravissimae provideret, hoc est mortem fugeret sempiternam, cujus periculum certe subiret, regressus ad Infidelium curam, ac sub patriam potestatem. Quare in supradictis casibus sacramentum est differendum, sed hoc qui postulat retinendus, ac sic interea informandus, ut idoneus evadat baptismati postmodum suscipiendo.

34. Suarez in 3. part. S. Thomae tom. 3. quaest. 68. art. 10. disp. 25. sect. 3. ad fin. sic scribit: Ad cognoscendum autem, an pervenerit parvulus ad eum statum, et facultatem usus rationis, utendum est signis, et conjecturis ex experientia desumptis, et hominis prudentis arbitrio judicium ferendum est. Quod si signa non fuerint satis evidenter, tamen rem faciant dubiam, et aliquo modo probabilem, si necessitas non urgeat, expectari potest et debet commodior occasio, et major cognitio. Magni hujus Theologi auctoritas quidquid supra diximus mirifice probat, Baptismum nempe, donec dubio locus fuerit, protrahendum; adultum vero id temporis a Christianis fidelibus detinendum procul a Genitoribus, ex his, quae subiungimus aperte patet. Cardinalis de Lugo lib. 5. respons. moral. ad dub. 4.

hoc Romae accidisse narrat aetate sua : *Contigit Romae, ut parvula quaedam puella casu inveniretur longe ab Hebraeorum domibus, quae interrogata de suis Parentibus, respondit, se parentes habere Hebraeos, et velle fieri Christianam. Conducta ergo ad Catechumenorum domum, parens petiit, filiam sibi restitui, quae adhuc, sui juris non erat, nec rationis compos ad deliberandum de Religione. Consilium expetitum est sapientissimi Cardinalis, qui postquam diligenter puellam examinasset, dubitavit, an perfecto rationis usu praeditam judicaret : Consultus ergo tunc fui, et examinavi puellam, nec perfectum rationis usum affirmare potui, nec etiam sufficientem, negare, sed mansi dubius. Cum puella septennium adhuc non complevisset, dubitaretque Cardinalis de perfecto rationis usu, Baptismum protrahendum esse respondit, et puellam interea apud Catechumenos detinendam : Ego, quoniam puella illa septennium non compleverat, et de sufficienti rationis usu dubitabatur, dixi, Baptismum quidem suspendendum esse, donec cum pleno rationis usu certo constare posset de sufficienti ejus voluntate, interim tamen non debere, nec posse restitui, sed custodiae causa retinendam in eadem Catechumenorum domo. Atque ita gestum est, ac puella deinceps, nova adhibita diligentia, baptizata fuit, ut videtur in fine praedicti Dubii IV. Non erat controversia, an puella baptizanda esset, sed an Patri reddenda, in dubio de usu rationis sufficienti, in quo dubio de facto reddita non fuit, sed in loco tuto deposita, donec suo tempore, et explorata jam ejus voluntate, cum certissimo rationis usu, baptizata fuit.*

35. Species facti, quam modo exposuimus, de puella est, quae septennium nondum expleverat, si autem illud superasset, et non constaret de perfecto rationis usu, non ideo Hebraeis Parentibus reddenda esset, sed Christianorum curae mandanda. Etenim idem argumentum et ad puellam detinendam, et ad Baptismum protrahendum in utroque casu valeat necesse est, auctore Sessa de Jud. cap. 54. num. 8. et seq. Ego vero adhaerendum puto sententiae Henriquez, ut baptizari in dubio usus rationis non debet, sive septennium compleverit, sive non etc. modo non urgeat periculum mortis etc. Erit tamen eo casu a Parentibus segregandus, et in domo Catechumenorum, vel penes honestam mulierem collocandus, ad vitandum periculum, ne a Parentibus subvertatur. Et ante Sessam id

docuerat Sotus loco cit. Quid vero quando res esset aliquo modo dubia, nempe si bonae essent conjecturae, et indicia, puerum annum agentem octavum intelligere quid vellet profiteri, Baptismumque peteret? esset baptizandus, ac subinde ab eorum educatione subtrahendus.

36. Tempore constituto, in quo Hebraeus rationis compos prudenter censendus est, statuto etiam quid sit agendum, cum Baptismi petitor, an sit idoneus, dubitatur : de iis jam disseremus, qui aut ab adolescentia, aut aetate etiam maturiori Baptismum postulant. Quoad hanc aetatem, Parentum consensum necessarium omnino non esse, auctor est Sanctus Thomas in praef. loco id est in 2. 2. quaest. 10. art. 12. quo in loco disputans de Baptismo Filiorum Hebraeorum, dissentientibus Parentibus, sic scribit : *Postquam autem incipit habere usum liberi arbitrii, jam incipit esse suus, et potest quantum ad ea, quae sunt juris Divini, vel naturalis, sibi ipsi providere ; et tunc est inducendus ad Fidem, non coactione, sed persuasione, et potest etiam invititis Parentibus consentire Fidei, et baptizari, non autem, antequam habeat usum rationis.* Eadem vero repetit in 3. part. quaest. 68. art. 10. *Respondeo dicendum, quod pueri infidelium filii aut habent usum rationis, aut non habent. Si autem habent, jam quantum ad ea, quae sunt juris Divini, vel naturalis, incipiunt suae potestatis esse ; et ideo propria voluntate, invititis Parentibus, possunt Baptismum suscipere, sicut et matrimonium contrahere ; et ideo tales licite moneri possunt, et induci ad suscipiendum Baptismum.* Quae quidem cum iis conveniunt, quae scripta reliquit idem Doctor Angelicus in quodlib. 2. art. 7.

De iis adultis, qui Baptismum petierunt.

37. S. Thomae doctrina de modo, quo Hebraei jam rationis compotes ad fidem Catholicam amplectendam inducendi sunt, omnino congruit cum Sancti Gregorii sententia in Can. *Qui sincera*, dist. 45. cujus haec sunt verba : *Qui sincera intentione extraneos a Christiana religione ad fidem cupiunt recta perducere, blandimentis, non asperitatibus debent studere, ne quorum mentem reddita ad planum ratio poterat revocare, pellat procul adversitas. Nam quicumque aliter agunt, et eos sub hoc velamine a consuetudine sui volunt cultura suspendere, suas illi magis, quam Dei causas probatur attendere. Accedit Concilii Toletani IV. auctoritas in Can. de Judaeis dist. 45. De Judaeis autem praecipit Sancta Synodus, nemini deinceps ad credendum vim*

inferri. Cui enim vult Deus, misceatur; et quem vult, indurat. Non enim tales inviti salvandi sunt, sed volentes, ut integra sit forma justitiae. Sicut enim homo proprii arbitrii voluntate serpenti obediens perit, sic, vocante se gratia Dei propriae mentis conversione homo quisque credendo salvatur. Ergo non vi, sed liberi arbitrii facultate, ut convertantur, suadendi sunt, non potius impellendi. Idem sentit Clemens III. in sua Decretali, cujus hoc est exordium: Sicut Judaei sub tit. de Jud. et Saracen. Statuimus, ut nullus invitos, vel nolentes Judaeos ad Baptismum venire compellat: Si quis autem ad Christianos causa fidei confugerit, postquam voluntas ejus fuerit patefacta, Christianus absque calumnia efficiatur, quippe Christi fidem habere non creditur, qui ad Christianorum Baptismum non spontaneus, sed invitus cogitur pervenire.

38. Nec plane obest huic sententiae auctoritas Adriani Pontificis, qui Baptismum a Carolo Magno Saxonibus vi collatum, ut fertur, comprobavit, cum infidelium ratio aequae ac Hebraeorum habenda sit, juxta S. Thomae sententiam in 2. 2. quæst. 10. art. 8. ubi sic scribit. Infideles quidam sunt, qui nunquam susceperunt fidem, sicut Gentiles, et Judaei, et tales nullo modo sunt ad fidem compellendi, ut ipsi credant etc. alii vero sunt Infideles, qui quandoque fidem susceperunt, et eam profitentur, sicut Haeretici, et quicumque Apostatae: et tales sunt etiam corporaliter compellendi, ut impleant, quod promiserunt, et teneant, quod semel susceperunt. Nullius quoque momenti sunt, quae gesta fuerunt a Sisebuto Hispaniarum Rege, quem Concilium IV. Toletanum cap. Majores, de Baptismo, Principem Religiosissimum compellavit, propterea quod vi, ac minis Hebraeos ad Baptismum impulerit, cujus vestigiis institerunt Rex Aegaea, Ferdinandus, atque Isabella, ut videre licet in Mariana novissimae editionis ann. 1733. tom. 1. pag. 202. et in tom. 3. pag. 184. et 211.

39. Placet hic vero nonnulla breviter adnotare: ac primo: Pontifex Adrianus gratulatus est quidem Carolo Magno, quod Saxones jussisset ad Baptismum accedere; in ejus tamen epistola typis impressa in tom. 2. Concil. antiqu. Galliae pag. 112., quod unum extat facti ejusmodi monumentum, in ejus, inquam, epistola ne leviter quidem commemoratur modus, quo fuerant Saxones baptizati; deinde, iidem Saxones fidem Imperatori dederant, sua se

sponte ad Baptismum venturos, quum armis superati, et praelio victi se Carolo tradiderunt: Spoponderunt se esse Christianos, et se sub ditione Domini Caroli Regis, et Francorum subdiderunt: ut narrat Annalium scriptor Loisselianus tom. 6. Annal. Ecclesiastic. Galliae Patris le Cointe pag. 110. Tertio, Rex Sisebutus non ubique fuit, neque ab omnibus commendatus; quapropter Rex Sisenandus imperavit, ut nulla vis in posterum adhiberetur, quod Mariana testatur tom. 1. pag. 207. Judaeos amplius ad Religionis Christianae professionem cogere nefas esto. Quarto, Religiosissimi nomen Sisebutus, non scientiae merito, sed pietatis causa, est consequutus, propter zelum, quem habebat, licet is non esset secundum scientiam, ut notat Silvius in 2. 2. S. Thomae quæst. 10. art. 8. concl. 4. §. Ad hoc tamen. Quinto in Hispania per eam aetatem Ecclesiastica disciplina nimis remissa erat; ideoque Episcopi non ausi sunt Regum voluntati adversari, uti animadvertit Natalis Alexander in sua Theologia dogmatica, et moral. de Sac. Bapt. lib. 2. c. 7. proposit. 7. ad fin. Mores illas in Hispaniarum Ecclesiis viguisse negari non potest, Episcopi Ecclesiasticam disciplinam ad nutum Regum suorum slectentibus; sed sanio rem fuisse; ut, et antiquiorem, disciplinam de Judaeis ad fidem Christianam per Baptismum non cogendis, perspicuum est. Demum Principum gesta legem praescribere, privatis nequeunt, cum fas sit Regibus Infideles devictos, captivosque suos vi ad Baptismum impellere, edicto que sancire, ut illud accipere si recusent, a Regno eliminentur; id autem Regibus licet non sine causa: metuunt enim, ne ipsi aliquando ad rebellionem deficiant, aut alios ad infidelitatem perducere moliantur. Quamobrem S. Augustinus in epistola ad Vincentium, quae nunc XCIII. est, olim XLVIII. postquam suam sententiam semper fuisse ait: neminem ad unitatem Christi esse cogendum; hoc ad rem postram addit: Legum terror, quibus promulgandis Reges serviunt Divino in timore, ita profuit, ut nunc alii dicant... gratias Domino, qui vincula nostra dirupit, et nos ad pacis vinculum transtulit.

40. Hebraeis igitur, ut Baptismum accipiant, vim facere nefas est; quare si quis Hebraeorum, expleto jam septennio, Catholicam Religionem amplecti cupiat, aut si non dubia, sed certa significatio detur, Hebraeorum aliquem praedictae aetatis Baptismum petere, in hoc casu tum iudex, qui hoc admonet, est retinendus,

tum Sacramenti petitor ex Hebraeorum vico evocandus, Christianisque tradendus est, ut interrogetur, qua potissimum de causa velit ab Hebraeorum institutionibus ad Christi cultum accedere; diligenter demum instrui debet, ut paulo post edocebimus. Hac autem adhibita diligentia, si forte incapax inveniretur, iterum absque dubio Judaeis tradendus esset. Et meminimus, verba sunt Cardinalis Albizi de inconst. in fid. cap. 11. sub n. 38. a Congregatione Consultorum Sancti officii revocatum fuisse ad examen puerum quemdam Hebraeum, qui supponebatur petisse Baptismum, et ad domum Catechumenorum redactus fuerat; qui tamen adeo hebetis ingenii visus fuit, ut, etiamsi explevisset septennium, nihilominus Patri Hebraeo restitutus fuit.

41. Si contingat, ut Hebraeorum aliquis aetate adultus Baptismum cupiat; is quidem est retinendus, aut e vico evocandus, dum ejus optimam voluntatem quispiam fide dignus attestatur. Magna hic vero diligentia opus est, experientia edocente, Hebraeos seu mulieres, seu puellas frequenter ad Baptismum confugere, non Religionis, sed matrimonii causa, quod nimirum Christianum aliquem depereant: matres autem Christianae fidei desiderium affectare, quod matrimonii jam contracti laqueos declinare cupiunt, et uxorem Hebraeam relinquere, aut quod aere alieno gravati sunt, ac solvendo impares. Atque utinam in praesentiarum non eveniret, quod Stephanus Tornacensis scripsit in epist. XXXII. *Raro accidit, ut de plebis circumcisae duritia in novam Ecclesiae renatus infantiam, fideliter aliquis conversetur.* Hanc vocem raro ita interpretamur, ut non negemus persaepe Hebraeos ad veram fidem divinitus evocatos, ea fecisse omnia, quae bonos viros, et utiles Christianos decet. Eorum Elenchum vide apud Possevinum, et Thomam a Jesu de convers. gent. lib. 9. par. 2. cap. 1. pag. 635. Praeviam institutionem multum ad hanc rem conferre fatendum est. Sapientes Instructiones pro Missionariis Romae in lucem editae an. 1699. pag. 187. haec habent: *Enimvero comprobatum est experientia, Christianos peiores non inveniri, quam qui ante competentem instructionem ad Baptismum admissi sunt; quippe qua facilitate Christo nomen dederunt; eadem ut plurimum nuntium ei remittunt etc. quodque miserabilibus est, deteriores multo sunt, quam ante Baptismum, et correctionis omnino impatientes.* Concilium Tridentinum sess. 6. cap. 6. indicat,

quae adulto, ad Baptismum cum spirituali utilitate accipiendum, sunt necessaria. Catechismus Romanus par. 2. de Baptismo moram, et tarditatem in hoc negotio inculcat cum mortis discrimen abesse videatur. *Dilatio aliquas videtur utilitates asferre, primum enim quantum ab Ecclesia providendum est, ne quis ad hoc Sacramentum fecto, et simulato animo accedat, eorum voluntas, qua ad Baptismum accedunt, magis exploratur, atque perspicitur; deinde in fidei doctrina, quam profiteri debent, et Christianae vitae institutionibus erudiuntur perfectius.* Quoad ea, quae ante Baptismum adulto credenda sunt, animadversione dignum est dubium, seu qu aestio ab Episcopo Quebec Sancti Officii Congregationi proposita, definita 3. Maji an. 1703. *Utrum, antequam adulto conferatur Baptisma, Minister teneatur ei explicare omnia Fidei nostrae mysteria, praesertim si est moribundus, quia hoc perturbaret mentem illius; an non sufficeret, si moribundus promitteret fore, ut ubi e morbo convalesceret, instruendum se curet, ut in praxim redigat, quod ei praescriptum fuerit? Respondetur, non sufficere promissionem; sed Missionarium teneri adulto etiam moribundo, qui incapax omnino non sit, explicare mysteria fidei, quae sunt necessitate medii, ut sunt praecipue mysteria Trinitatis, et Incarnationis.*

42. Hactenus verba fecimus de Hebraeis adultis ultro Baptismum petentibus; modo, finis ut epistolae imponatur, de iis sermonem instituemus, quibus, infantium aetate expleta, nec ipsis quidem petentibus, Baptismus imperitur, ut re ipsa contigit in Viviani facto; unde oblata Nobis hujus epistolae conscribendae occasio fuit. Is enim praeter Infantes, filiam annorum novem Baptismate consecravit, idem cum filio jam duodenni facturus; nisi aquam deficere comperisset. Eos itaque et retinere oportet, et diligenter inquirere, a quo baptizati sint; an debita forma et materia adhibita; tum etiam oportet eos instruere et docere supplendo quidquid antea non factum fuit, ac fieri omnino debuit. Neque vero haec satis sunt, sed nonnulla insuper observari necessario debent.

43. Non raro fit, ut puer adhuc rationis impositus in rebus momenti maximi cogatur alienae inservire voluntati, quod solebat olim ex veteri disciplina frequenter usu venire. Quos enim ab infantia parentes ad Monasterium miserant, ii toto vitae spatio solitudinem colere teneban-

De illis, qui extra infantilem aetatem baptismum petierint.

Intentio baptismi requiritur, quando est extra infantilem aetatem.

tur, quamquam ubi adolevisset, sese palam profiterentur ab instituto ejusmodi abhorrere. Vide *Can. Audistis* 20. *quaest. 1.* Atqui adultus alienae obnoxius voluntati, nisi sponte sua obligari nequit: quare, quum Baptismo Catholicae Religionis observantia conjuncta sit, hinc sane oritur, hoc sacramentum non esse validum in adulto palam ac libere dissentiente. Sanctus Thomas 3. *part. ad quaest. 68. art. 7.* quaerit: *Utrum ex parte baptizati requiratur intentio suscipiendi sacramentum Baptismi?* Et quibusdam more suo propositis argumentis intentionem non esse necessariam probantibus, ita quaestionem solvit: *Respondeo dicendum, quod per Baptismum aliquis moritur veteri vitae peccati, et incipit quandam vitae novitatem etc. Et ideo sicut ad hoc, quod homo moriatur veteri vitae, requiritur, secundum Augustinum, in habente usum liberi arbitrii voluntas, quas eum veteris vitae poeniteat, ita requiritur voluntas, qua intendat vitae novitatem, cujus principium est ipsa susceptio Sacramenti; et ideo ex parte baptizati requiritur voluntas, seu intentio suscipiendi Sacramentum.* Glossa Canonica in *Can. Solet*, ad verbum *implorandum*, de *Consecratione* dist. 4. intentionis necessitatem in adulto, qui baptizatur, non requirit, sed baptizantis tantummodo satis esse affirmat. *Si baptizans intendit baptizare, qualemcumque intentionem baptizatus habeat, recipit Sacramentum; sed si non intendit baptizare, licet verba proferat, non est baptizatus.* Sed juxta Solum in 4. *sent. dist. 5. quaest. unic. art. 7.* §. *His igitur, supradicta Glossa, sicut et alia in cap. Majores, de Baptismo, tum contra veritatem, tum etiam contra textus ipsos aperte pugnant.* Ratio vero, qua Glossa innititur, nempe baptizatum patientis partes agere in Sacramento, intentionem autem quoad agentem, minime quoad patientem necessario requiri, ratio, inquam, ejusmodi refellitur a Sancto Thoma *loc. cit.* in responsione ad primum argumentum: *Ergo dicendum, quod in justificatione, quae fit per Baptismum, non est passio coacta, sed voluntaria: et ideo requiritur intentio recipiendi id, quod ei datur.* Quidquid Sanctus Doctor in summa de hac voluntatis necessitate scribit, jam antea declaraverat in 4. *Sentent. distinct. 6. quaest. 1. artic. 6. quaestum col. 3.*

44. Cum ergo voluntatis, sive intentionis in adulto, quoad Baptismum, necessitas certa sit, is debet ideo interrogari, quo esset animo, aut voluntate, cum ab se non postulatum ac-

ciperet Sacramentum; fieri enim potuit, ut in ipso actu intentionem habuerit accipiendi Baptismum, aut quoddam veluti lavacrum in Ecclesia solitum frequentari, aut ut profanam quamlibet lavacri speciem. Nihil prohibet, quominus ante Baptismum intentio fuerit illius, ut lavacrum est Ecclesiae proprium, accipiendi, ea deinde intentione in ipso actu caruerit, cum lustraretur. Contingere item potuit, ut animo, ac voluntate extiterit Sacramento contraria, licet modestam vultus, ac corporis totius compositionem in accipiendo Baptismate praeserferret. Nihil demum impedimento est, quin ipsa rei novitate percussus, nulla omnino voluntate, nec assentiendi scilicet, nec abnuntiandi fuerit; et fieri etiam potest, ut animo prorsus a sacris mysteriis alieno, vel voluntate coacta et repugnante Baptismum acceperit.

45. Si quis adultus ad salutis fontem accesserit voluntate animatus accipiendi, non quodcumque lavacrum, sed unice Ecclesiae proprium, ac peculiare, Baptismum esse validum dubitari non potest. Ita Est. *lib. 4. sent. dist. 4. §. 10.* *In his enim ad veritatem Baptismi, sive ad characteris susceptionem omnino necessaria est intentio suscipiendi Sacramentum, non tamen ut est lotio quaedam in genere, sed ut talis, qualem frequentat Ecclesia.*

46. Verum si quis Baptismum accipiens praesenti voluntate careat, quam alias tamen habuerit, talis suscipiendae lotionis, qualis in Ecclesia frequentatur, tunc examinare oportet, utrum voluntas antecedens, nunquam deinceps retractata, adhuc moraliter perseveret. Nam ubi nulla praecesserit retractatio, et moraliter perdurare intentio videatur, est certe validum Sacramentum. Hic casus ad eos spectat, qui ante furorem, vel somnum, Baptismum petunt, accipiunt vero, dum aut insania vexantur, aut somno indulgent; et hoc genus hominum valide baptizatum dicitur in *Conc. III. Carthagin. cap. 34.* Non secus accedit S. Augustini amicus, qui febris ardore delirans, baptizatus est nesciens, mente, atque sensu absentissimus, ut habetur in *lib. 4. Confess. cap. 4.* Is enim cum adhuc inter Catechumenos versaretur, propositum absque dubio habuerat baptizandi. Ad hanc rem animadversione dignissima verba sunt Innocentii III. *cap. Majores, ad §. Verum, de Baptismo.* ubi haec leguntur: *Dormientes autem, et amentes, si priusquam in amentiam inciderent, aut dormirent, in contra-*

ditione perstiterant, quia in eis intelligitur contradictionis propositum perdurare, si fuerint sic immersa, characterem non suscipiant Sacramenti secus autem, si prius Catechumeni extitissent, et habuissent propositum baptizandi.

47. Qui vultu, atque oculis, ac toto corpore ad modestiam composito, voluntate tamen alienissima, ad hoc Sacramentum veniat, is aditum aperit ad controversiam non pravi momenti. Quidquid sit de opinione Catherini, qui sustinet, conferenti exteriorem sufficere compositionem, etiam si non id animo proponat facere, quod Ecclesia solet, de qua opinione multa alibi diximus in nostro Tractatu de Sacrificio Missae ad part. 4. sect. 2. num. 76. et segg. haec, inquam, opinio minus habet difficultatis, cum non de conferente agatur, sed de accipiente Baptismum. Propositio autem ab Alexandro VIII. damnata, obijci Catherino solita, conferentem respicit, non accipientem: *Valet Baptismus collatus a Ministro, qui omnem ritum externum, formamque Baptismi observat, intus vero, et in corde suo resolvit, non intendo facere, quod facit Ecclesia.*

48. Quotiescumque sacra haec mysteria suscipiuntur indifferenti prorsus animo ac proposito, neutra scilicet voluntate, Cardinalis Cajetanus art. 7. in Summa S. Thomae 3. par. quaest. 58., admissa in recipiente intentionis necessitate, docet, intentionem non per se, ut scholae loquuntur, sed per accidens, necessariam esse, ut nimirum contraria voluntas, si adfuisset, sublata penitus intelligatur. Itaque si quis nec abnuens, nec assentiens, neutra videlicet voluntate, baptizaretur, censendus esset Baptismum valide suscepisse. At enim Sotus 4. sent. dist. 5. q. unic. art. 7. Cajetano vehementissime adversatur, et ea quidem felicitate, ut plurimos habeat sententiae suae Theologos assertores. Silvius tom. 4. in 3. part. S. Thomae q. 68. art. 7. postquam rem prolixè discussit, ita concludit: *Ex jam dictis certum est, non sufficere, quod quis neque sit volens, neque sit nolens, quia talis non habet intentionem recipiendi Sacramentum.* Valentia tom. 4. suorum comment. Theolog. disp. 4. q. 3. punct. 2., Cajetano valere jussu, adhaeret Soto: *Quod si neuter prorsus aliquis esset, id est qui neque vellet, neque nollet suscipere, putavit Cajetanus, si sic baptizaretur, fore Baptismum validum, sed admodum false id putavit, ut multis argumentis probat Sotus.* Consulendus quoque est Cardina-

lis Lauria lib. 4. sent. tom. 4. disp. 11. q. 2. n. 22. et segg. Cajetanus falcire studet sententiam suam auctoritate Decretalis Innocentii III., de qua mox sermo erit, in cap. *Majores*, de Baptismo, ubi leguntur haec verba: *Tunc characterem Sacramentalis imprimit operatio, cum obicem contrariae voluntatis non invenit obsistentem: ubi sentire videtur, Baptismo satis esse, recipienti voluntatem non inesse contrariam.* At enim vero animadvertatur necesse est, Pontificem Innocentium respondere quaestioni, utrum amentes baptizari absque consensu possint, ac decernere hoc licere, eorum si consensus adfuerit furori praevius, secus vero, si nullus dementiam consensus praecesserit ac voluntas. Itaque Pontificis postea assertentis Sacramento imprimi characterem, *quando non invenit obicem contrariae voluntatis, nemo non videt, hanc mentem esse, Baptismatis haberi effectum, quando quis vel in actu assensum praebeat, vel jam ante praebuerit.* Quod si Pontifex ea in sententia fuisset, suscipiendo Baptismati satis esse voluntatem non obsistentem, utique non decrevisset, ut revera statuit, in amentibus voluntatem necessario requiri antecedentem.

49. Demum si Baptismus violentè, atque animo palam contrario suscipiatur, supradictus Pontifex Innocentius III. eadem in Decretali *Majores*, de Baptismo, distinctione utendum judicat. Etenim eos, qui minis ac terrore correpti violentiae cedunt, Baptismum, ut sibi consulant, suscipientes, ab iis distinguit, quibus, vi etiam illata, contradicentibus palam, et reluctantibus, hoc Sacramentum per vim conferitur. Decernit autem in primo casu, non in secundo, Baptismatis imprimi characterem: *Is, qui terroribus, atque suppliciis vehementer attrahitur; ne detrimentum incurrat, Baptismi suscipit Sacramentum, sicut et is, qui fecte ad Baptismum accedit, characterem suscipit Christianitatis impressum etc.* ille vero, qui nunquam consentit, sed penitus contradicit, nec rem nec characterem suscipit Sacramenti, quia plus est expresse contradicere, quam minime consentire; sicut nec ille notam alicujus reatus incurrit, qui contradicens penitus et reclamans, thurificare Idolis cogitur violentè. Distinctio ejusmodi occurrit quoque in Glossa Canonica in Can. de Judaeis, ad verbum, *coacti sunt*, dist. 45. in cap. *Majores* §. Item quaeritur, ad verbum, *conditionaliter*, de Baptismo, et in cap. contra Christianos, ad verbum, *absolute*, de Haereticis, in sexto.

Quid servandum si post Baptismum qui negat intentionem sufficientem habuisse.

50. Examen porro si haberi debeat de adulti proposito, aut voluntate, cum Baptismum accepit, is profecto est ante caeteros audiendus, et interrogandus; cavendum tamen, ne inconsulto fides eidem illico habeatur, ubi responderit, se baptizatum non libere, sed invito. Fieri enim potest (nec casus sane hic metaphysicus est) ut ipso in actu intentionem habuerit sufficientem, diabolicis deinde stimulis incitatus, et victus, ad vomitum rediturus mendacium proferat, et de intentione interrogatus nigrum pro albo, ut inquit, repraesentet. Qui in foro, in Curia, in Republica versatus est, non ignorat, et saepe alias contigisse, et frequenter usuvenire, ut Sacris Ordinibus initiati, ac vitam Regularem professi, enixe postulent contractis a vinculis solutionem, dictitantes, nimirum, et nonnunquam iurejurando affirmantes, sese illo tempore, aut nullam penitus intentionem, aut omnino contrariam habuisse. In hoc rerum statu quid solet consilii capere Iudex cautus, et prudens? Clamores aspernatur, respuit iusjurandum, nisi hoc idem comprobent adjuncta plurima, et circumstantiae antecedentes, concomitantes, et subsequentes, et eae quidem momenti sint inelucubilis, et inconcussi. Hac profecto ratione, hoc examine, hac diligentia opus est, ubi adultus post Baptismum aut intentionem sibi fuisse pernegat, aut non idoneam, minimeque sufficientem extitisse contendit.

51. Quod si nulla sit reliqua dubitatio, planeque constet hac luce clarius, adulto Baptismum accipienti nullam prorsus fuisse voluntatem, aut intentionem, nil restat aliud, quam eundem et hortari, et admonere, ut rite id faciat, quod jam irritum fecit, et suscipiat absolute, ac libere Sacramentum; ac si obstinate repugnet, tum nihil aliud superest, nisi ut remittatur. Si autem res in dubio sit, nec intelligi possit, an defuerit intentio, an sufficiens adfuerit necne, adultus tum retinendus, baptizandusque sub conditione: S. Thomas 3. par. q. 68. art. 7.; ubi, ut antea diximus, in Baptizato intentionis necessitatem probans, hoc sibi obiectum proponit secundo loco: Cum de intentione Baptizati non constet, quilibet posset petere, se denuo baptizari, propter intentionis defectum. Non videtur ergo, quod intentio requiratur ex parte baptizati, ut suscipiat Sacramentum: atque ita respondet: Dicendum ergo, quod si in adulto deesset intentio suscipiendi Sacra-

mentum, esset rebaptizandus: si tamen hoc non constaret, esset dicendum, si non es baptizatus, ego te baptizo.

52. Demum quotiescumque aliqua ex parte de collato Baptismate dubitetur aut in facto, aut in jure; cum ex facto articulis juris oriatur, de quo nihil adhuc certi Ecclesia statuit, Theologorum autem, scriptorumque sententiae divisae sunt, Hebraeus jam lustratus non remitti, sed retineri debet, et baptizari sub conditione, juxta regulam Alexandri III. in cap. De quibus, sub tit. De Baptismo: De quibus dubium est, an baptizati fuerint, baptizentur his verbis praemissis: Non te rebaptizo, sed, si nondum baptizatus es, ego baptizo te. Hi porro ita baptizati tenentur omnino fidem Catholicam observare, eorum instar, qui minis, ac terrore adducti, suscipiendo baptismati assensum libere praebuerunt: vide cit. cap. Majores §. Verum, de Baptismo: Et ipse tamquam conditionaliter volens, licet absolute non velit, cogendus est tamen ad observationem Fidei Christianae. Et prolixius in Can. de Judaeis, ad dist. 45., ubi sic legitur: Oportet, ut Fidem, quam etiam vi, vel necessitate susceperunt, tenere cogantur, ne nomen Domini blasphemetur, et Fides, quam susceperunt, vilis, et contemptibilis habeatur.

53. Statutum hic nobis fuerat, epistolam terminare; sed deinceps audivimus operae pretium esse, quasdam quaestiones solvere huc spectantes, quarum usus haud infrequens esse solet. Tenemus itaque huic epistolae additamentum necesse, et opportunius hoc fore existimamus, quam opus jam perfectum retexere, aut fasciolas, ut dici solet, ac frustula infarcire.

54. Superius, hoc est n. 40. e vico evocandum; tradendumque Christianis diximus, eum, qui nuncio haud dubio, sed certo et indubitato delatus est, et dedisse, et adhuc exhibere indicia desiderii, quo flagrat, suscipiendi Baptismatis. Hoc praemisso, in praesentia quaeritur, quandonam ejusmodi denuntiatio tuta, minimeque dubia habenda sit? Cum non de adulto ad salutis fontem ultro se conferente, sed de eo nunc sermo sit, quem alii significant Baptismum votis omnibus exoptare, jam patet non posse quaestionem solvi, nisi decernatur, cujusmodi et quot esse testes debeant, eorum ut denuntiatio incerta, non anceps, sed fide dignissima existimetur.

55. Regula generalis, quam Te non igno-

Alia dubia circa hanc materiam solvantur.

I. in casu denuntiationis aliquem Christianum effici oportere quibus testibus fides praestari debeat

rare compertum habemus, aperte jubet non unius testimonio haberi fidem. Haec vero jure Divino innititur, in ore scilicet, duorum, vel trium, stabit omne verbum. Concordat jus Pontificium in cap. Veniens 10. et c. Licet universis 23. de testibus, et jus Civile in leg. Jurisjurandi C. de Testibus. Aliquae porro sunt hujus regulae limitationes, quarum unam paulo ante produximus, nimirum collationem Baptismi unius testimonio probari: praeter hanc si quis alias undetriginta legere cupiat, Speculatorem adeat tit. de testib. n. 6. Nobis in praesentiarum satis erit earum unam memoravisse, rem nempe aliquam unico etiam teste probari, dum is tamen fultus haud dubiis indicis fuerit, et claris oppido conjecturis: ita Farinaccius de test. q. 63. cap. 1. n. 35. Pac. Jordan. elucubr. lib. 14. tit. 18. n. 66. Panimoll. decis. 23. annot. 5. n. 18. Quoad testium conditionem, usus invaluit, tam in judiciis Canonicis, quam civilibus, admitti mulierum testimonia, ut apud Tiraquell. de legib. connub. leg. 9. n. 64. et seq. Farinac. de test. q. 59. per tot. Pac. Jordan. loc. cit. n. 529. Pirhing. titul. de test. num. 66. et 69. Angelet. ad eundem tit. n. 84. Sperell. decis. 81. n. 45. Quid hactenus dictum est, probatum suis, ut inquiunt, a principiis videre qui cupiat, suffragium perlegat admodum elaboratum, et 19. Julii 1709. typis editum a bo. mem. Praesule Frosini Pisarum Archiepiscopo in quadam controversia, quae ipsi cum illius Civitatis Hebraeis intercessit.

56. Ut ergo regulae hae generales in quaestione proposita locum habeant, cavendum est, ne inconsulto ac temere quidquam fiat, si testes Hebraeorum aliquem serio Baptismum petere significaverint. Ac in primis videndum, num index, sive mas, sive foemina fuerit, coetae sit probitatis, ac notae fidei; deinde examinari debet, et admoneri de gravitate jurisjurandi; tum ejus examen est describendum, cui et index ipse subscribat necesse est. Si duo inter se testes concordent quoad locum, tempus, et occasionem, in qua Hebraeus suscipiendi Baptismatis voluntatem aperuit, tunc prudentis erit Praesidis, Hebraeorum ad Catechumenos evocare, eundemque ibi ad dies duodecim detinere, ut non minus rei veritas, quam voluntatis constantia cognoscatur. At cum rem denuntiant, aut duo testes singulares, aut unus tantummodo, sed fide dignus, et omnem circa dubitationem idoneus, et multo magis si ad-

miniculis suffultus, tunc habito, ut diximus, testium, vel testis examine, non oportebit Hebraeorum ad Catechumenos ducere, sed Judex Catholicus, qui Romae est Vicesgerens pro tempore, ejus voluntatem extra vicum, vel domi suae, vel in Templo aliquo semel, atque iterum, aut etiam pluries explorabit, ut Hebraei consilio clare perspecto et cognito, eum tuto jubeat, aut ad vicum remitti, aut Catechumenis recenseri.

57. Neque id vero recens inventum est, sed decretum a Congregatione Sancti Officii anno 1727. cum adhuc in minoribus eadem in Congregatione Consultoris munere fungeremur; itemque hoc postea confirmavit per Literas Apostolicas die 14. Februarii anni praedicti Benedictus Papa XIII. fel. rec. cujus in Nos beneficentia haud parva fuit: ejus Decreti verba talia sunt: Feria 4. die 7. Februarii 1727. In Congregatione generali Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis habita in Conventu Sanctae Mariae supra Minervam coram Eminentissimis, et Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, in tota Republica Christiana contra Haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sede Apostolica specialiter deputatis: Cum plures exortae sint controversiae super intelligentia, et executione Decreti ab hac Sacra Congregatione editi die 7. Julii 1641. quoad Hebraeos utriusque sexus denuntiatus de eorum animi declaratione suscipiendi Baptismum; Eminentissimi, et Reverendissimi Domini Cardinales Generales Inquisitores praedicti dictum Decretum declarando, et quatenus opus sit, reformando, in posterum illud sequenti modo exequi mandarunt, et decreverunt: nempe quod Testes, qui Hebraeos denuntiabunt, sive mares, sive foeminas de declaratione animi suscipiendi Baptismum, per Notarium, juxta interrogatoria generalia ab R. P. D. Vicesgerente praescribenda, cum speciali monitione relevantiae Juramenti, in scriptis coram eodem R. P. D. Vicesgerente, et eo impedito, coram ejus Auditore, examinentur; qui etiam examen praefatum subscribere debeant; et, quatenus duo Testes sint de loco, tempore, et occasione testes, tunc denuntiati ad domum Catechumenorum duci, et collocari in loco separato, ad hunc effectum destinato, in eoque per duodecim dies detineri possint, ut super veritate, et constantia declarationis eorum voluntatis suscipiendi Baptismum explorentur. Si autem Testes erunt singulares, vel unus adesset Testis

idoneus, et fide dignus, tunc denunciati, non statim post denunciationem, et Testium examen duceendi erunt ad domum Catechumenorum, sed per R. P. D. Vicesgerentem extra Ghetto, vel in ejus domo, vel in aliqua Ecclesia, vel alio loco sibi bene viso, et intra tempus necessarium, et opportunum, juxta facti speciem et circumstantias, pro arbitrio, et prudentia dicti R. P. D. Vicesgerentis, eorum voluntas exploranda erit.

ff. De uxori-
bus, et spon-
sis oblati a
Maritis, qui
Christiani ef-
ficiantur.

58. Hanc alia quaestio sequitur ad sponsas pertinenens, atque conjuges Hebraeorum, qui viri jam Christiani, aut sponsi opera Fidei Catholicae offeruntur. Nulla Judaeorum querela est, quod a viris, aut sponsis Christifidelibus sponsae, aut conjuges ad lavacrum Sanctissimum offerantur; non enim nesciunt vel ipsi Hebraei, nullam hac invitamentum, vel adhortationis specie violentiam includi, ita ut si mulier Baptismum respuat, matrimonium in Judaismo contractum omnino solvatur, teste Apostolo 1. ad Corinth. c. 7. et juxta Decretalem, Quanto, de divortiis, quae quidem matrimonii solutio fit statim ac Judaeus Ecclesiae gremio admissus transit ad alias nuptias, ut a Nobis longa disceptatione probatum est, cum in Congregatione Concilii a Secretis essemus, in quadam causa Florentina proposita 27. Julii 1726. ut videre licet in tom. 3. Thesauri Resol. pag. 346. et pag. 350. et seq. ac tom. 4. pag. 30. et sequ. Quando infidelis ad Christum conversus transitum facit ad alias nuptias, an eadem sit libertas conjugii infideli alias contrahendi nuptias, res adhuc in dubio est. Sententiam negativam sustinet Pontius de matrim. lib. 7. cap. 48. num. 25. Affirmative adhaeret Sanchez de matrim. lib. 7. disp. 77. n. 6. Utramque probabilem Diana existimat in edit. coordinata de matrim. tom. 2. resol. 122. tract. 6.

59. Illud quoque Hebraeis est probe cognitum, conjugem viro esse obnoxiam, ejusdemque in potestate constitutam, quod legunt Geneseos c. 3. Sub viri potestate eris, et ipse dominabitur tui. Ipsi praeterea compertum est sponsalia plurimum a matrimonio differre, cum haec non sint aliud, quam futuri promissio matrimonii, ut in Can. Nostrates 30. quaest. 1. et in leg. 1. ff. de spons. quod et colligitur ex historiae Jacobi Genes. c. 29. qui servitutem servire Labano debuit ad statum tempus, ut uxorem duceret promissam sibi Rachelem. Non id audeat Hebraeorum quispiam inficias ire, juxta eorum mores, per sponsalia jus quoddam Spon-

so, et auctoritatem in Sponsam dari forsitan etiam majorem illa, quam Christifidelis habet in Christianam mulierem sibi desponsatam. Nam jure Pontificio gravis est reus culpa, non adulterii, qui aliena cum sponsa turpi consortio conjugatur, ut Nos alibi demonstravimus in nostra notificatione V. tom. 3. pag. 65. edit. Bonon. At apud Hebraeos, ex veteri instituto qui rem aliena cum sponsa habuerit, non impudicus dicitur, sed adulter, ut post Seldenum lib. 2. Uxor Hebr. c. 1. animadvertit Calmet in sua dissert. de Connubiis Hebr. et adhuc in praesens apud Hebraeos scelus, quo de nunc agimus, est capitale, ut observat Cardinalis de Luca de matrim. in discurs. 9. n. 15. quem habuit de quorundam Judaeorum Romae concubio. Igitur quemadmodum cum ad fidem accedunt, qui potestatem in filios, aut filias habent, eorum oblationem Ecclesiae libere, ac jure faciunt; ita vir, aut sponsus Christi legem amplexus jure optimo oblationem facit suae vel uxoris, aut sponsae, in quam jus a Legibus, et auctoritate sibi concessam habet. Facta haec vero oblatio nec sane potest, nec omnino debet a Christifidelibus recusari, qui tenentur nulli parcere diligentiae, nullique studio, ut Christiana veritas jam viro, aut sponso cognita, uxori quoque, aut sponsae lucem afferat, ac salutem, eo vel maxime quod Romani Pontifices licet Judaeis vim fieri quoad Religionem severe prohibeant, palam tamen significant, nihil sibi antiquius esse, obtabilius nihil, quam ut iidem aliquando e tenebris ad lucem, ab errore ad veritatem veniant; ideo semel in singulas Hebdomadas iis publice Evangelium annuntiari, eosdemque jubent Sacris hisce concionibus interesse, ut apparet in Constit. 1. Nicolai III. et Constit. 106. Gregorii XIII.

60. Verum quamquam Hebraei de uxorum, sponsarumque oblatione nec conquerantur, nec conqueri possint; querunt tamen, ut primum Hebraeorum aliquis ad Fidem profectus, aut profecturus, suam offert Ecclesiae sponsam, quod haec illico evocatur, domumque Catechumenorum transferetur, ubi quadraginta dierum spatio detinetur. Clamant in casu ejusmodi nimiam Christianos incertis vocibus habere fidem, et imprudenter agere, priusquam ullis probationibus demonstratum fuerit, sponsalia rite ac valide contracta fuisse. Hinc dicunt damna,urbationesque oriri plurimas, cum non semel evenierit, ut Hebraeus infima

de plebe aliquis, mulieris, aut virginis amore flagrans et divitis et honestae, desperans vero eam in Judaismo ducere uxorem posse, id consilii ceperit, contracta nempe sponsalia falso, ac temere venditare, illustrem ut ad thalamum perveniret.

61. Magnus ille Praedecessor Noster S. Gregorius laudabili semper methodo, et incorrupta justitia in Hebraeorum negotiis usus est. Consule ejus epist. 25. lib. 8. indict. 1. ultimae edit. Victori Episcopo Panormitano datam: *Si igitur querimonia eorum veritate fulcitur, oportet, ut Fraternalitas Vestra, legis serie diligenter inspecta, ita eis quidquid hac re decretum est custodire debeat, ac servare, ut nec ipsa aliquid injustum facere, nec illi pati praepjudicium videantur.* Sed admonet eodem tempore, ut facta diligenter accurateque perpendantur, ad veritatem rei a Judaeis propositae cognoscendam; ut colligitur ex alia ejus epistola ad Fantinum Panormi Defensorem missam, quae 55. est, lib. 9. indict. 2. ubi legitur; *ne forte in eorum sola voluntate versari praepjudicium videretur.* A S. Gregorio edocti, ne ullam his de sponsalibus diligentiam praetermisisse videremur, Seldenum, Bustoium, Leonem Modena, et alios Scriptores consulendos adjudicavimus. Decreta quoque percurrimus, quae alias in casibus hujusce generis Congregatione Sancti Officii emanarunt. Sed auctorum lectio praedictorum, quam nobis utilis extitisse exornandae dissertationi pro aliqua ex Academiis Ecclesiasticis, quae coram Nobis singulis hebdomadis haberi solent; tam plane inutilis, ac supervacanea fuit certo ac tuto decernendo sistemati, quod maximopere optabamus. Ex praedictis Decretis, quorum principium est ab anno 1725., licet illud intelligatur, quod si sponsus Hebraeus jam Christianus sponsae adhuc Judaeae oblationem fecit, hanc inter Catechumenos ad quadraginta dies detentam fuisse; nullo tamen modo cognosci potuit, an, et qua ratione sponsalia probata fuerint, itemque, an eorum probatio solius sponsi, vel plurium testimonio inniteretur; an demum quodlibet mutuae sponsionis genus existimatum fuerit verus, ac legitimus sponsaliorum contractus.

62. Doctor Paulus Mediceus in suo Tractatu de Hebraeorum ritibus, ac institutis, quorum ipse peritissimus erat, quippe qui è Mosaica ad Christianam legem transierat, cap. 27. de sponsalibus agit, et matrimonio Judaeorum,

et id, ut paucis dicam, ostendit, in hoc instituto non admodum a Christifidelibus differre Hebraeos. Nam hanc apud eos consuetudinem esse testatur, ut scriptura conficiatur, in qua parentum alteruter filiam suam aut puellam, aut viduam promittit sponso, hic autem eam se ducturum pollicetur. Tempus quoque decerni solitum, in quo nuptiae celebrentur. Contractui demum subscribere tum sponsus, tum duo praeterea testes de more debent. Sed quia Hebraei eorum, qui Christi fidem amplexi sunt, dictis, ac testimonio aegre acquiescunt, ideo Nos veritatis apprime cupidi, cuidam familiari nostro jurisperito mandavimus, ut convocaret in unum Judaeos aliquot, quorum unus jampridem Nobis, cum adhuc Anconae Ecclesiam gubernaremus, est probe cognitus, et in Mosaicis ritibus egregie versatus. Ex eo autem conventu ea, quae sequuntur, evicta sunt.

63. Primo, semper sponsalia contrahi inter virum, et parentes mulieris, aut inter virum, et mulieris propinquos, si parentes mulieri desint: mulierem sponsalia non contrahere pudoris causa et honestatis, imo contractum, qui hebraice dicitur *תנאים Tena'im*, foeminae plerumque ignotum esse, quae postea explicito praebet assensum suum in solemnibus nuptiarum celebratione hebraice nuncupata *קרישים Kid-duscim*.

64. Secundo, sponsalibus hac ratione contractis obligari utramque partem; cum autem consensum parentes tantum mulieris, aut consanguinei praebuerint, non vero foemina, ideo hanc, si dissentiat, minime cogi posse, et dissentientem non contractum frangere, sed peccare graviter juxta Hebraeos, debitam nempe obedientiam parentibus, aut majoribus dene-gando.

65. Tertio, contractum dici obligatorium, et absolutum, cum a viro, ac foeminae parentibus sponsio facta est, ac descripta, nec non testibus confirmata aut duobus, aut pluribus. Hic contractus Romae describi solet Notarii opera, alibi a Judaeis hebraice.

66. Additur, contractum dici pariter absolutum, cum pars utraque, vel privatim, vel coram Rabbino sponsionem firmant jurejurando, coram duobus, aut pluribus testibus, et sponsionem insuper describi jubent. Quod si vel absque scripto, et testimoniis, aut coram testibus tantum sine jurejurando sponsio facta fuerit, tunc neque obligationem inducit, nec

contractum perficit sponsaliorum, ita ut pars utraque libera omnino sit; at si de sponcione constet, et de juramento per testes, tunc recedere licet utrique parti dummodo praevidiam a Rabbino impetrent absolutionem a juramento.

67. Haec Hebraeorum ex conventu collecta sunt. Hinc vero deducitur, duabus tantummodo supradictis modis contracta sponsalia inter Judaeos haberi valida, atque obligatoria. Mutuae igitur viri, ac mulieris sponcionis, epistolis, aut schedulis expresse nihil ad effectum, de quo quaeritur, valent; ac multo minus munera, vestes, et nuptiarum apparatus. Non probato autem, quod sponcio uno vel altero ex supradictis modis facta fuerit, si copula sequatur ante *Kidduscim*, seu matrimonium, utraque pars ad contrahendum obligatur, non quidem contractus vi, sed commissi sceleris poena, et ut crimen admissum luatur.

68. Si de sponsaliorum validitate, aut invaliditate, itemque de obligatione, aut contra, deberet judicium fieri, res autem inter Hebraeum, et Hebraeam intercederet, aequum esset sententiam ferre legibus consentaneam; et consuetudinibus Hebraeorum; communis enim, et probata opinio est, in judiciis hujusmodi oportere non juri Pontificio, vel civili, sed legi, et Mosaicae consuetudini adhaerere. Marquard. de *Judaeis part. 2. c. 4.* Ricciul. de *jure person. lib. 2. cap. 18. n. 7.* Sessa de *Judaeis cap. 33. num. 6.* Card. de Luca de *Matrimonio discours. 15. num. 3.* In praesens vero res in disceptationem venit ad Hebraeam perti-nens, et ad Hebraeum jam Christo servientem, aut inservire optantem: negotium nempe agitur sane maximum, quod ad Christianam summopere pertinet Religionem. Consilio igitur prudenti admodum opus est ac salutari. Nos autem re diu ac multum considerata, hoc, quod sequitur, opportune decernendum existimavimus.

69. Quotiescumque sponsus Hebraeus Christianae Religionis nomen dare statuerit, et Evangelio sponsam offerat, Tuum erit; eum prudenter interrogare, vel ut ab aliis interrogetur, imperare, quomodo sponsalia probentur, neque enim decet ejus affirmationi unice habere fidem. Editas sponsaliorum probationes Tuum pariter munus erit examinare, aut alicui prudenti viro examinandas tradere. Argumenta sponsalibus comprobandis idonea

erunt, si tanti esse ponderis, et momenti videbuntur, ut contracta inter Catholicos sponsalia iisdem rationibus evinci aperte ac tuto valeant. Apud Christianos scriptura non opus est, cujus defectu testium auctoritate suppleri solet, adhibitis etiam censuris, cum quis post Canonicas admonitiones sponcionem vel sine juramento factam implere negat. Sponsaliorum itaque probationes si tales fuerint, ut modo diximus, antiqua tibi methodus, quae usui erat ante an. 1725., adhibenda est; è vico scilicet evocanda mulier, et semel atque iterum, aut quamdiu opportunum duxeris, ejus voluntas in templo aliquo, aut alibi exploranda, ac demum aut innata in pervicacia, atque errore relinquenda, si respiscere nolit, aut inter Catechumenos retinenda est, ut instruat, si conversionis certa spes aliqua oboriatur.

70. Cum aut sponsus, aut alius quilibet fide dignus ejusmodi argumenta proferat, quibus plane constet, sponsalia ita, ut supra diximus, contracta fuisse, nempe apud ipsos Hebraeos valida, atque obligatoria; ad Te spectabit, sponsam illico inter Catechumenos collocare, ubi tamdiu versabitur, quamdiu necesse erit, dummodo quadraginta dierum spatium non superetur; infra enim hos limites procedere absque dubio putamus supradicta decreta quae initium habent ab anno 1725.

71. Inter Cassiodori epistolae Regis Theodorici nomine exaratas, septima supra trigessimam ad Hebraeos Mediolanenses transmissa fuit, in qua iis significatur, hoc decretum fuisse, quod nimirum nullus *Ecclesiasticus, quae Synagogae vestrae jura competunt, violentia intercedente pervadat, nec vestris se causis importuna acerbitate permisceat, sed ut religionis cultu, ita et actuum sint conversatione discreti.* Et hoc idem Nos hactenus facere procuravimus. Eadem praeterea epistola admonentur Judaei, ne ingrati sint, Christianorum aequitate temere abutentes: *Hac tamen moderatione Principalis auxilii beneficium concedentes, ut nec vos, quod ad praefatae Ecclesiae jus, vel religiosas personas caeteras, legibus pertinere constiterit, incivilliter atrectare tentetis.* Et id quoque Nos addere non praetermittimus. Experimento enim didicimus, cum Hebraeus palam declarat, Christianorum se velle institutis, ac legibus obtemperare, a Synagoga, si ejus voluntatem nequeat immutare, rationem, aut potius fraudem excogitare de more aliquam, celare scilicet, aut alio mit-

tere eum; qui a hono proposito deterreri non potest. Cum vero sponsus Christiano se nomini devovere statuit, statim id Synagoga efficit, ut sponsa pervicaci aliquo cum Hebraeo matrimonio vinculo copuletur, aut ut omnes illico evanescent sponsaliorum rationes, probationesque. Hi porro eventus cum metaphysicos non esse scias, ideo severitatis erit ac vigilantiae tuae, remediis, ac poenis etiam, si opus fuerit, Hebraeorum principes in officio continere, ut frus mulctetur, ac rerum perturbatio tollatur. Haec sunt, quae nostra hac epistola explicanda duximus, quibus ut feliciter utaris, paternam tibi ex animo Apostolicam Benedictionem impartimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 28. Februarii 1747. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

XXIX.

SUPER CULTU

Sancti Lucae Casalii.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Messanen.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater; salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Adducitur
causa morae
in respon-
dendo.

Jampridem epistola est reddita Nobis tua IV. Idus quintiles superioris anni conscripta, cui nunc dumtaxat licuit responderé, propter gravissimas Ecclesiae res, quibus undequaque sumus occupatissimi. Non enim, de qua scribis, materia Nos deterruit, quippe qui adhuc in minoribus cum versaremur, octo supra viginti annorum spatio ejusmodi de rerum genere pertractavimus, nunc Advocati Personam in sacrae Consistorialis Aulae muneribus sustinentes, nunc gravissimum Fidei Promotoris officium exercentes; amplissimo demum Purpurae ornamento, et Bononiensis Ecclesiae Insulis illustrati quatuor volumina in lucem edidimus, quae benigna omnium voluntate excepta sunt, quorum si nullum in Siciliam exemplum pervenit (quod vix credibile existimamus) istuc facile transmitti potest.

Compendium
Epistolae,
cui respon-
detur cultum

2. Res porro, de qua epistola agit tua, ad cultum S. Lucae Casalio tribuendum attinet, de quo Nicosiae dissensio est, cum illum alii

delendum, alii contra amplificandum censeant; ideoque enixe id expetunt, ut Officium proprium concedatur, et Civitatis patrocinium, quod eidem S. Casalio jampridem collatum fuit, auctoritate Apostolica confirmetur. At sententiam ut nostram libere proferamus, ingenue fatemur, utramque partem in errore versari: nec enim S. Lucae Casalio Cultus omnino negandus, nec agendus, aut lectionibus propriis, aut patrocinii confirmatione.

nimirum
Sancti Lucae non esse modificandum nec ampliandum.

3. Anno 1575. Nicosiae Civitas cum peste terribilissima laboraret, Senatus, Populique concilio sancitum fuit, ut sacra aedes S. Lucae Casalio conderetur: Item anno 1586. decretum est, ut gratia a Summo Pontifice imploraretur, unde liceret eo plane solemniori ritu, quo celebritates ex praecepto solent, dies festos colere Sanctorum Josephi, Cosmae, et Damiani, tum Francisci de Paula, et Lucae Casalii, deinceps anno 1589. statutus est locus, ubi praedictum templum aedificaretur, quod tamen postea conditum non fuit, ne nova aedes S. Josephi sacello obesset: Publica quoque auctoritate latum fuit anno 1662., ut S. Lucae celebritas expensis publicis recoleretur: pecuniam vero ex aerario usque ad annum 1744. depromptam fuisse constat. Demum cum ejusdem S. Lucae Corpus in Templo S. Philippi de Argyrio servaretur, cumque Coenobii Abbas Commendatarius esset bo. me. Cardinalis Carolus Columna, Nicosiae Senatus enixe ab eo postulavit, ut insignes aliquae sibi ejus Corporis Reliquiae concederentur, quo scilicet majori pompa, et religionis ejusdem dies festus celebraretur. Concessa petentibus perbenigne fuit Costa, quae consuetis est ritibus, ac caeremoniis tum cognita tum tradita, ac demum facultate a Praedecessore tuo Praesule Alvarez Messana Archiepiscopo impetrata, die Dominico Augusti tertio magna Populi frequentia per Civitatem translata fuit, cum icone ejusdem S. Lucae Casalii, cujus in laudem aram quoque erectam scimus in oppido Sancti Michaelis.

In Oppido
Nicosiae variis actibus
Sanctus Lucas honoratur.

4. Quae sunt hactenus commemorata, publici sane cultus, et quidem inveterati, testimonia et argumenta esse nemo negaverit. Id enim prorsus a consuetudine abhorret, ut publicis in Consiliis de Templo agatur illius in gloriam erigendo, qui non apud Populum venerationem habeat, et cultum publicum. Nec minus absurdum esset, si non Reliquiae modo expeterentur, sed etiam a Summo Pontifice fa-

Ex quibus
evinquitur
ejus publicus cultus.

cultas imploraretur diei festi ex praecepto ejus in laudem instituendi, qui nullo sacello, nullo cultu, nulla sanctitatis fama praeclarus esset, atque admirandus. Ex quo fit, ut intelligere non possimus, quoniam jure a certis hominibus contendatur venerationem et cultum publice denegandum huic Servo Dei, qui jampridem et supremis honoribus celebratur, et Sanctus consensu populorum unanimi appellatur.

Casus, in quibus, ab iis fuit cultus iis, qui jam publice colebantur.

5. Quamquam vero in scripto quodam ad Nos transmissio legatur, publicam aliquibus venerationem sublatam fuisse, tamen libere respondemus hoc minime Nos latere, cum in nostro lib. 1. de Canonizatione Sanctorum cap. 6. num. 1., et multo etiam clarius lib. 2. cap. 8. num. 1. et seqq. id probaverimus exemplorum auctoritate. Illud autem a Nobis adnotatum animadvertas velim, cultum scilicet aut iis sublatum esse, quibus et recens datus, et inconsulto erat, aut iis, qui ad Sanctorum honores ascenderant, acclamatione Populi, quem falsa quaedam portenta fefellerant, et virtutes inanes, utpote ab hypocrisi non alienae, et interdum ab erroribus ad fidem spectantibus non sejunctae. Rem vero ejusmodi nullam penitus deprehendis in causa, qua de nunc agimus, quin imo momenta occurrunt plurima tum sanctitatis claritatem, tum cultus justitiam publici comprobantia, ut paulo post videbimus, ac propterea nihil Sancto Casalio obesse hoc debet, quod nonnullorum memoriae cultus publicus interdum sit abrogatus.

Opponitur quoque cultum Sancti Lucae non fuisse a Sancta Sede probatum.

Licet contrarium ab Authoribus affirmetur.

6. At enim iisdem in scriptis opponitur, cultum hunc publicum auctoritate Sedis Apostolicae neque probatum, neque concessum esse, sine qua nullo modo licet quempiam vel Beatum, vel Sanctum hominem publice venerari. Id quidem et fatemur, et scimus; in nostro siquidem jam citato de Canonizatione Libro Primo non exiguo sane labore id copiose, ac evidenter probavimus, jus esse Romani Pontificis privativum, aliquem aut Beatorum, aut Sanctorum Albo adscribere, nec absque ejus consensu posse cuiquam cultum exhiberi, quem praebet iis Ecclesia viris, quorum in aeternitate memoria est. Abunde scribunt de Sancto Luca Casalio multi Siciliae historici, et auctores. Nos quidem scripta perlegimus Carerae, Perdicari, Novarini, Aprilis, et Menniti. Hi vero cum recentiores sint, salva et integra eorum fama, non praetermisimus antiquiores etiam consulere, utpote auctoritate

praestantiores, ac fide. Pater Octavius Cajetanus, qui vitas exornavit Sanctorum Siculorum, cum omnia illius Regni Tabularia excusserit, auctor est fide quidem dignissimus, quem propterea multa cum laude memorat Antonius Mongitorius pag. 110. tom. 2. Biblioth. suae de Scriptoribus Siculis. Eundem plurimi facit Philippus Labbè in Chronologica Pinacotheca Scriptorum Societatis Jesu ann. 1620. pag. 336. tum etiam qui scribunt acta Eruditorum Lipsiae ad mens. Aprilis ann. 1710., quorum testimonium omni suspicione carere debet, in examine Isagoges ad Cajetani Historiam Sacram Siculam, haec habent: *Morum pariter innocentia, et eruditione conspicuus dicitur*. Cajetanus porro in Actis Sancti Lucae Casalii ita scribit: *In Sanctorum numerum a Summo Pontifice relatus est efflagitante Oppido Aggyrio, quod videre licet in ejus tom. 2. Sanctorum Siculorum pag. 184., itemque ejus in Martyrologio die 2. Martii: In Nicosia S. Lucae Abbatis cognomento Casalis Ordinis S. Benedicti*: additque in margine, ubi ejusdem de cultu mentionem facit, *ex Sedis Apostolicae concessu*. Si quis Rocchi Pyrrhi, qui notitiam Ecclesiarum Sicularum edidit, doctrinam habere cognitam velit, is citatum adeat Mongitorem in supradicto tom. 2. pag. 201., et Pyrrhum ipsum in tom. 1. ultimae editionis pag. 540. ubi de S. Luca Casalio haec profert: *Pontificio permisso apud suos Nicosienses celebrior est dies festus*. Ferrarius, ut nemo ignorat, auctor advena, Lectorque olim in Archigymnasio Papiensi, Catalogum composuit Sanctorum, qui in Martyrologio Romano desiderabantur, et die 2. Martii nomen inserit S. Lucae Casalis: *Nicosiae in Sicilia Sancti Lucae Abbatis Ordinis S. Benedicti cognomento Casalis*: In notis autem addit: *Ex tabulis, et monumentis Ecclesiae Nicosiensis, ex Martyrologio Siculo, fuit ex ordine S. Benedicti circa ann. 890., colitur ibi praecipue ex Romani Pontificis auctoritate*. Bollandistae demum die Martii 2. vitam non praetermittunt S. Lucae typis a Cajetano editam, ubi ejusdem cultus dicitur a Sede Apostolica approbatus. Eandem praeterea vitam Cajetani studio exornatam, et apud Pyrrhum, ac Bollandistas laudatam, Mabillonius etiam inseruit Actis Sanctorum Ordinis Benedictini saeculo IV. par. 2. pag. 93. editionis Venetae anno 1738.

7. Verum dicit quispiam, non satis esse, auctores etiam gravissimos attestari, nuntio Se-

Eorum tamen dictum non sufficit.

dis afferatur
Documentum.

dis Apostolicae alicui Servo Dei cultum publice exhiberi; sed oportere insuper praeferrī certissimum facultatis Apostolicae documentum. Itaque non abs re erit, si Nos hoc breviter repetamus, quod fusius explicavimus in libris Nostris *de Canonizatione Sanctorum*. Sedente Praedecessore Nostro Clemente VIII. actum fuit de veneratione, cultuque publico exhiberi quandoque solito eorum meritis, quos nec Beatorum, neque Sanctorum numero Pontificia Sedes adscripserat. Eo quidem tempore nulla est lata lex; sed quod tunc praetermissum fuit, statutum est postea in Pontificatu Praedecessoris Nostri Urbani VIII., atque a Sancti Officii Congregatione Decreta saluberrima emanarunt, quorum vi interdictum fuit, ne Sanctorum honores iis publice praestarentur, quos Vaticanī auctoritas nec Beatos appellaverat, neque Sanctos. Omnem Nos historiam retulimus, et comprobavimus *lib. 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 10. et 11.* At vero cum supradictae regulae generali deesse aliquid videretur, ideo ejus Decretis nonnullae declarationes additae sunt, quarum una ad cultum immemorabilem spectat, quem si quis Dei servus consecutus sit, eo privari nullo modo debet, etiamsi probari non possit, eum a Sede Apostolica vel Beati, vel Sancti nomine nuncupatum fuisse, quod videre aperte licet in citato nostro *lib. 2. cap. 17.* Tum quoque controversia exorta est, quantum temporis necesse esset, ut cultus publicus diceretur immemorabilis, ac ideoque idem Urbanus VIII. anno 1634. decrevit, Cultui immemorabili constituendo tempus requiri, quod centum annorum spatium excederet, ut Nos notavimus in supradicto *lib. 2. cap. 22.* Quare si cultus publicus, scientibus, nec repugnantibus Ordinariis, S. Lucae Casalio praestitus, statuto temporis spatium superior est, jam nemo existet tam injustus rerum existimator, qui hunc cultum aut illicitum putet, aut a Sede Apostolica improbatum ducat, quamvis documentis evinci nequeat, hunc Heroem Pontificia auctoritate vel Beatorum, vel Sanctorum laurea exornatum fuisse.

A quo tempore numerari debeat centenarius Cultus.

8. Fidei Promotoris officium, quod diu sustinuvimus, Nos quidem admonet, ubi difficultatis nodus existat maximae, quam dissimulare non possumus, Centum annorum spatium ab Urbano VIII. statutum, debet ann. 1634. praecessisse, quo tempore Literae Apostolicae

emanarunt; tempus autem, quod ab an. 1634. infra decurrit, probat quidem cultus continuationem, sed non centenarium spatium ab Urbano Pontifice constitutum, ut Nos docemus in *cit. lib. 2. cap. 22. num. 3. et seq.* Quotquot autem vel auctores, vel documenta supra retulimus, nullum extat, unde probetur Cultus centenarius ante ann. 1634. Hinc concludere quispiam poterit, absque ullo jure, ac sine permissu Sedis Apostolicae Cultum Sancti Lucae Casalio praestitum fuisse.

9. Argumenti vim probe agnoscimus, sed hoc et fateri adversarii debent, cultui publico ac legitimo juxta Sedis Apostolicae regulas constituendo nihil plane deesse, quotiescumque documenta non desint cultus publice exhibiti S. Lucae Casalio, non tantum uno, sed aliquot etiam saeculis ante annum 1634., cui tempori si anni posteriores addantur, ac rumor et fama jam inveterata consensum indicans a Summis Pontificibus praebitum, non video quid possit amplius desiderari.

10. S. Lucas Casalius multis abhinc saeculis obiit, ac post mortem tam late cepit ejus Sanctitas celebrari, ut ejus Corpus in Monasterio, et Arca S. Philippi Argyreorum honorifice sepultum fuerit: *Migravit ad Dominum Lucas in senectute bona vj. nonas Martii in Monasterio S. Philippi Argyreorum; ubi Corpus ejus servatur in eadem cum Sancto Philippo Presbytero Arca.* Ita legitur in S. Lucae Actis. Et in Breviario Gallo-Siculo Matthaei Caldi opera castigato, typisque Venetiis edito ann. 1527., quod forte invenimus inter Codices Venerabilis Cardinalis Thomasii in S. Silvestri Collegio Clericorum Regularium, in sexta lectione S. Philippi Argyriorum pag. 347. legitur, ipsum Belisario cuidam civi apparuisse, eidemque imperavisse, ut Templum ad Crucis imaginem aedificaret, ubi deinceps ejus corpus collocatum fuit una cum S. Eusebio, qui miracula S. Philippi ope, ac patrocinio divinitus perpetrata descripsit: *Apparuitque uni Civium regionis illius, qui dicebatur Belisarius, venitque ad Montem Argirionem, ostensumque est ei in somnis, quasi aedificata esset Ecclesia in forma Crucis; aedificatae sunt ab eo duae Cellae; superior quidem Eusebio, qui scripsit vitam, et inferior Sacris Reliquiis Philippi.*

Monumenta obitus, et sepulturae S. Lucae.

11. Nec mirum tu existimes velim, tanta Nos diligentia usos esse, ut Breviarium Gallo-Siculum inveniremus. Saracenis e Sicilia

De transitu Siciliae Ritum Graeco ad Latinum.

expulsis virtute, ac fortitudine clarissimi Ducis Roberti, et Comitis Rogerii, qui isthuc e Gallia profecti fuerant, in eo viri principes post victoriam cogitationibus, et consiliis invigilarunt suis, ut antiquam Christianae Religionis gloriam, et Ecclesiasticam disciplinam jam fere ubique jacentem extollerent, et ad primaeva revocarent; cujus ut voti compotes fierent, diligenter curarunt, ut Episcopi e Gallis Sacerdotibus deligerentur, inter quos adnumerantur in primis Robertus antea Episcopus Trojanensis, postea Messanae, Anserius Cathanae, Girlandus Agrigenti, Stephanus Mazariae, et Rogerius Siracusarum. Hinc paulatim istius Insulae Ecclesiae a Graecis Ritibus desciverunt; qui ab octavo saeculo istic invaluerant, et linguae latinae usu Ritus, et Liturgias Gallicas sequutae sunt, nec primis iis temporibus alios libros, quam Gallicos, ad Sacra Officia adhibuerunt, ut animadvertit, qui Bollandi historiam continuavit, Papebrochius in *act. Sanctorum mens. Junii tom. 4. die 23. festo S. Agrippinae Virginis, et Martyris* §. 2. num. 2. ac praeter Papebrochium id ipsum erudite ostendit Canonicus Joannes a Joanne in perpolito tractatu suo de Divinis Siculorum Officiis Panormi edito ann. 1739. cap. 12. n. et *seqq.* Temporum progressu Gallicis ritibus quidam alii Siciliae proprii, ac peculiare admixti sunt, Breviario quoque nonnulla Sanctorum Officia particularia sunt addita, unde patuit confusio locus, ac ideo oportuit Officium Gallo Siculum reformari emendarique, quam sibi curam sumpsit supracitatus Matthaëus Calvus, quem honoris gratia commemorat Mongitorius in sua Bibliotheca Sicula tom. 2. pag. 55.

Aliqua acta
sancti Lucae.

12. Dum S. Lucas Casalius adhuc in vivis erat, lucis usuram amisit, ac propterea Argyrio discedere statuit, Nicosiam profecturus, invisurusque affines suos: Tum Monachis eum comitantibus in mentem venit ipsum illudere. Dixerunt itaque, in quemdam locum magnam Populi multitudinem convenisse, sacrae ut concionis pabulo enutriretur. Vir optimus verba facere non recusavit, et orationem cum id temporis usitata formula, conclusisset *Per omnia saecula saeculorum*, saxa et lapides mirifice responderunt, *Amen*. Tum vero Monachi ipsa admiratione obstupefacti, ac perterriti, in genua prolabi, lacrymas fundere, veniam implorare, quam iis vir Sanctissimus perbenigne concessit. Ad Argyrii Monasterium reversi hoc

pròdigium unanimes praedicarunt, ejus claritate commoti Nicosiae Cives in eo loco Templum postea erexerunt in honorem S. Lucae Casalis, quod ejus in Actis legitur: *Sed Nicosienses honestare Patriam, ac Civem volentes, Ecclesiam, quo in loco concionem habuerat, inclamantibus saxis, Divo Lucae constituerunt, quae prodigium posteris praedicaret ad Dei gloriam, qui regnat per saecula*. Quamvis autem per hosce dies id Templum desideretur, Nobis tamen significatum est, viam quamdam S. Lucae nomine decoratam, lapide insignem esse, in quo imago impressa est ipsius S. Lucae eodem in loco ubi quondam Templum extiterat. Ad hujus portentis memoriam sempiternam in S. Lucae statua Nicosiae posita, haec sunt, quae sequuntur, inscripta carmina:

*Civibus exultant urbes; magis Herbita Sancto
Luca Casali Patria clara suo.*

Fratribus elusus. . . praedicat orbis:

Facto fine, Amen, res nova! saxa tonant. Hisce versibus tute vides existimari, Casalium Herbitae fuisse Civem, ejus Urbis nunc plane dirutae mentionem faciunt, praeter Ciceronem, Plinius, et Diodorus Siculus.

13. Apud Cajetanum tom. 2. de Sanctis Siculis in perveteri Chronico Benedictino, quod Bollandistae in S. Lucae Casalii vita descriptum putant an. 1483., inter caeteros egregios sanctitatis Viros S. Noster Casalius recensetur: *Sanctus Lucas Abbas Monasterii S. Philippi de Argyrio positi in Sicilia, admirandae sanctitatis vir, Kalendis Martii, secundum Usuardum, Caelos petiit*. Et quamvis in Usuardi Martyrologio non id occurrat, prudenter tamen, sciteque animadvertit Cajetanus in Sicilia Usuardi Martyrologia usui apud omnes fuisse, cui vero quodlibet Monasterium Sanctos addebat suos. Hinc orta confusio est aliqua, vel potius varietas Martyrologiorum, quae Usuardi nomine legebantur, unde Abbas Maurolicus curam suscepit corrigendi Martyrologii, ut notat laudatus Joannes a Joanne suo in *Tractatu de Divinis Siculorum Officiis* cap. 23. n. 5.

14. Demum invidia temporum jam nulla erat reliqua memoria vel notitia situs, ubi S. Lucas sepultus fuerat; sed an. 1596. dum quoddam aedificium in Templo substrueretur, non sine Divino Consilio inventum fuit Casalii Corpus una cum S. Philippi de Argyrio, et Eusebii corporibus, qua quidem occasione multo in dies magis exarsit pietas in Sanctum Lu-

Mentio
Lucae apud
Cajetanum

Inventio
ejus Corporis.

cam. Idem plane Bononiae accidit, ubi postquam aliquot seculis latuerat, inventum denique fuit. S. Petronii Corpus in S. Stephani Templo sepultum; nostris Civibus locum; ubi is thesaurus jaceret, penitus ignorantibus, uti enarravimus in nostro Opusculo de historia, ac vita Sanctorum Bononiensium.

15. Quidquid paulo ante diximus de S. Luca Casalio, id ejusdem in actis legimus, a Patre Cajetano memoriae traditis in tom. 2. vit. Sanctor. Sicil. ubi haec habet in *Animadversionibus* pag. 63. *Vitam hanc S. Lucae barbara dictione scriptam accepimus ex libris Nicosiensibus manu exaratis: eam ob causam paulo q nobis concinnatam oportuit.* Eadem acta sunt quoque in lucem edita a Bollandistis die 2. Martii. Quod ad hujus praeclari Herois Corpus, ejusque inventionem pertinet, ediscere hoc etiam licet praedicto ex Cajetano tom. 1. *Sanctorum Sicil. in Animadvers. pag. 25. itemque ex Pyrro in notitia Ecclesiae Catanien. pag. 589. §. 5. et 6.* Haec monumenta luculenter, planeque ostendunt antiquam venerationem publice virtuti exhibitam Sancti Lucae Casalis, et multa quidem secula ante Decretum Urbani VIII. Separato enim ac peculiari sepulcro mandari, et inter Sanctorum Corpora condi non solet, nisi qui eximiae sanctitatis fama clarescat, et publica populi veneratione dignissimus habeatur; quae quidem S. Lucae debita omnino fuit: Licet enim quo praesertim tempore e vivis cesserit, ignotum sit; liquido tamen constat, multo post SS. Philippum, et Eusebium, quibuscum una sepultus est, mortem ejus fuisse in conspectu Domini pretiosam. Templum vero, aut sacella nunquam in eorum honorem publice dicata sunt, qui non tamquam Divini, Sanctique homines colerentur; neque eorum ulla in Martyrologiis, vel Chronicis cum clarissimis Sanctorum nominibus mentio habita fuit.

16. Quaeret hic vero quispiam, cum duo sanctitate celebres Philippi fuerint Argyrienses, uter eorum sit, quocum sepultus colitur S. Lucas Casalio. Huic autem quaestioni satisfacere haud instituti est nostri; quamquam enim non ignoremus duos cognomine fuisse Viros sanctitatis gloria immortales, tamen non oportet id a Nobis decerni, utri eorum cum S. Luca sepulcrum commune fuerit. S. Philippi Argyriensis primi memoria celebratur in Martyrologio Romano di 12. Maji, et de hoc vetus est controversia, missus ne sit in Siciliam

a S. Petro, Evangelium ut annuntiaret (quod nimis fortasse mordicus Faxellus sustinet clarus Siciliae Historicus in *décade 1. lib. 10.*) an fidei propagandae causa Siciliam adierit quarto saeculo, Arcadio imperante, uti prolixè, eruditeque probat Placidus Reina in *Notitiis Historicis Civitatis Messanen. par. 2. pag. 362. et seqq.* De altero S. Philippo, vulgo, Philippello, scribunt Cajetanus tom. 1. *Vit. Sanctorum Sicil. pag. 33.* tum Ferrarius in *Catalogo Sanctorum Ital. 12. Maji pag. 276.* Sermo quoque hoc de Philippello habetur in vita S. Philippi a S. Eusebio descripta, quam Bollandistae anteponendam judicant alteri ejusdem vitae apocryphae, et temere tributae S. Athanasio Episcopo Alexandrino: *Proferunt, haec sunt Bollandistarum verba die 12. Maji, Vitam aliam ejus, quasi a Sancto Athanasio Episcopo Alexandrino scriptam, quam, ut satisfiat horum clamoribus, licet apocrypham, subjungimus.* In lucem prodierit legitur patrocinio primi S. Philippi, ac severiori se-instituto ejusdem in Monasterio devovisse, ibique Diaconi munere functum esse. His de utriusque Philippi notitia constitutis, ea est reliqua difficultas, ac dubitatio, utri scilicet eorumdem S. Lucas Casalio conjunctus tumuli fuerit ac sepulcri honore. Cajetani acta si comprobentur, sentiendum est, Casalium fuisse cum seniori Philippo, qui Sacerdos extitit, consepultum: *Corpus ejus asseratur in eadem cum Sancto Philippo Presbytero arca.* Animus autem si convertatur ad Pyrrhum in notitia Ecclesiae Cataniensis, verisimilius videtur, conditum fuisse in Philippi junioris, ac Diaconi monumento. Nam ubi is agit de corporis inventione an. 1596. haec habet, *In cella superiori inventa fuerunt Corpora Beatorum Philippi junioris Diaconi, Eusebii Monachi, atque Lucae Abbatis.* Cajetanus tom. 2. pag. 33. Bellisarii historiam retexens scribit: *In ea (Ede nimirum ejus opera aedificata) thecas duas extruxit, superiorem quidem B. Eusebio, inferiorem S. Philippo Presbytero. In praesentiarum Corpora Sanctorum Eusebii, Philippi Diaconi, et Lucae Abbatis eadem in arca sercantur; sed Caput Eusebii argento tectum ostenditur festo die S. Philippi ad 4. Idus Majas, quo die Eusebius unum cum Philippo Argyrii colitur.* Nos autem hoc loco cum id unice contendamus, ut divinos honores antiquitus, ac publice S. Casalio praestitos comprobemus, dumque hujusmodi cultus argumentum ex eo potissimum deduxerimus,

Ex quibus
ducitur
ius cultus
publicus
ante decreta
Urbani VIII.

Quaeritur
cum quo ex
duobus SS.
Philippis
fuerit S. Lu-
cas sepultus.

quod ejus Corpus in SS. Philippi, et Eusebii urna inventum est, nemo non videt Nostrum nequaquam esse constituere ac definire, senioris, ne, an junioris Philippi sepulcro mandatus fuerit S. Lucas. Nam utriusque memoria cultu publico, atque immemorabili celebratur, quemadmodum et S. Eusebii, quorum omnium hoc quoque tempore dies festus in Sicilia recolitur 12. *Maji*. Quare si tres clarissimi Heroes S. Lucae praemortui Sanctorum in Sicilia honoribus celebrantur, et id temporis etiam coluntur, illud jam sequitur necesse est, ut quocumque cum Philippo sepultus sit S. Lucas, eundem credamus venerationi publicae, atque immortalitati a populo consecratum fuisse. Communis enim ei fuit non sepulcri minus, quam cultus, et celebritatis honor, qui tribus viris sanctissimis jampridem est habitus, et nunc habetur.

Memoria S. Lucae in Chronicis Benedictinis.

17. Illud quoque Nobis objici fortasse potest, quod in praedictis Chronicis Benedictinis an. 1483. Sermo habetur de S. Leone Luca, cujus memoria celebratur die prima Martii, non de S. Luca Casalio, cujus dies festus est postridie Kal. ejusdem Mensis, haec sunt enim Chronicorum verba: *S. Lucas Abbas Monasterii S. Philippi de Argyrio positi in Sicilia; admirandae Sanctitatis vir, Kalendis Martii secundum Usuardum Coelos petiit*. At enimvero Vir sanctissimus, quem Chronica memorat, non Leo Lucas, sed Lucas nuncupatur; deinde Abbas dicitur Monasterii S. Philippi Argyriensis; cui quidem Coenobio praefuit Abbas Casalio, nunquam Leo, quippe qui eodem ex Monasterio profectus, in Calabriam secessit, ubi et Abbas fuit, et in pace quievit, juxta Bollandistas *ad primum diem Martii cap. 3*. Hinc ergo colligi, et concludi merito debet in Chronicis agi de S. Luca Casalio, non de S. Leone Luca. Neque obstat ibidem scribi *Kalendis Martii*, nihil enim facilius, quam Amanuenses praetermisisse, per negligentiam vocem *postridie*, scripsisseque *Kalendis Martii*, non *postridie*, uti necesse fuerat, *Kalendas Martii*, quod prudenter Bollandistae notant in Commentario vitae praevio Sancti Lucae Casalio. *Quidni Chronicum Benedictinum manuscriptum circa annum 1485. exaratum... censendum de hoc Sancto agere his verbis: S. Lucas Abbas Monasterii S. Philippi de Argyrio positi in Sicilia admirandae sanctitatis vir, Kalendis Martii, secundum Usuardum, aut certe Usuardi Martyrologium ibidem*

auctum, Coelos petiit: forsan postridie Kalendas Martii scriptum: idem interpretes cum praedicta Chronica memorant in vita S. Leonis Lucae, haec addunt: Forsan omnia de Sancto Luca Casali Abbate ibidem, de quo secunda Martii agemus intelligenda. At id opponere quispiam potest, Chronica hoc locum agere de tertio S. Luca Abbate, itemque Monacho in Coenobio S. Philippi Argyriensis. Verum tertius huic Lucas numquam fuit praedicti Monasterii Abbas, quin imo inde in Calabriam transit, et Monasterio praefuit Carbonae, ubi mortuus est, cujus dies festus recolitur 13. *Septembris* auctore Cajetano tom. 2. pag. 96., et in *Animadv.* pag. 34. Jure itaque sentiendum est, sermonem in Chronicis non de alio haberi, quam de Sancto Luca Casalio.

18. Ex privatae nostrae Bibliothecae voluminibus haec colligere Nobis licuit, et haec tanti esse ducimus, ut pro religiosa quorundam petitione cultus, ac veneratio S. Lucae Casalio jampridem praestita conservetur. Altera petitionis pars eo spectat, Officium ut proprium concedatur, et S. Lucas decreto nostro Patronus Civitatis Nicosiae confirmetur, adeoque cultus ejusmodi auctoritate Apostolica augeatur. At ingenue fatemur ad cultus incrementum Officii proprii concessione, hoc praesertim inter alia necessario requiri, ut ab Ordinario processus formalis fiat, evincatur nempe cultus immemorabilis illi praestitus cujus in laudem Officium petitur. Debent in processum praeterea congeri monumenta cultum probantia una cum testium jurejurando, qui sese quadraginta annorum spatio cultum vidisse publicum attestentur, ejusque memoriam accepisse a suis Majoribus, quibus ipsis hanc quoque notitiam tradiderint Majores sui. Demum Ordinarius processu diligenter examinato, debet ipse hoc de cultu sententiam ferre, quam et oportet a Sede Apostolica confirmari, ut Nos discrete ostendimus in libro *secundo de Canonizatione Sanctorum cap. 23*. Quamquam modo dixerimus plerumque non concedi solere Officium, neque Missam, quin processus formalis de cultu immemorabili proferatur: non ignoramus tamen interdum ejusmodi privilegium concessum fuisse, propter peculiare aliquas circumstantias, quae huic petitioni accommodari non possunt, ut Nos alias declaravimus in nostro lib. 4. de Canonizatione part. 2. cap. 5.

Concludit non esse aufferendum cultum, sed non debet Officium concedi.

Requisit pro concessione Missae et Officii proprii.

Quae non
concurrunt
in casu.

19. Quoniam vero non Officium de Communi, sed proprium, lectiones, nimirum secundi nocturni proprias libello a Nobis supplici postulasti, videre tu ipse poteris in nostro lib. 3. de Canonizat. cap. 8. num. 8. et seq., ac lib. 4. par. 2. cap. 10. num. 6. quanta auctoritatis esse historicum deceat, cujus ex monumentis lectiones Officii proprii desumuntur pro Ecclesiae usu sive universalis, sive particularis, consilii ac prudentiae erit tuae etiam, atque etiam considerare, num tales Tibi historici faveant, quales ii debent esse, ex quorum scriptis pro S. Lucae Officio desumere lectiones proprias meditaris. In actis, Cajetani studio in lucem editis, legitur, Monachum, nescio quem, nomine Bonum vitam S. Lucae Casalii exornavisse; sed haec historia in praesens temporum injuria desideratur, ut conjiciunt Bollandistae. Quidquid Cajetanus memoriae tradidit, quibusdam Nicosiae de manuscriptis hausit, stylo quidem rudi admodum, ac plane barbaro exaratis. Nihil ibidem de Casalii parentibus, nihil de nativitatis tempore, nihil de Principe dicitur, quo regnante vitam aut duxerit, aut inchoaverit, Annus vero, quo fuit in lucem editus, cum ignoretur, ne cognoscere quidem licet, instituto ne Basiliano, an Benedictino se devoverit, quae certe in re non Te latet, historicos etiam Siculos dissentire. Pyrrhus supplere contendens, quae in Cajetano desiderantur, scribit, Leonein quemdam S. Lucae Casalii Patrem, et Theotistam fuisse Matrem, vixisseque ad centum annos, et morti proximum successorem suum quemdam Theodorum designavisse; sed Pyrrhi errorem nemo non deprehendit, cum S. Lucae Casalio tribuat, quae S. Leoni Lucae sunt adscribenda, uti acta probant a Cajetano diligentissime exornata. Iisdem ex Cajetani actis colligitur, S. Lucam Casalium Abbatis dignitatem diu recusavisse, eamque deinceps jussu Pontificis accepisse, quin ejus nomen Pontificis declaretur. Illud quoque miraculum memoratur, quo saxa, multique lapides responderunt Amen. Constanter autem Nos credimus, Deum facere plane posse quaecumque velit, ut magnifice servos illustret suos, nec Nobis in mentem venit inficiari hoc portentum S. Lucae Casalio tribuendum esse, cum ejus memoriam praedictis in actis, eidemque plausum Nicosiae datum legamus. At hoc miraculum, quod pars esset omnium honorificentissima Lectionibus propriis inserenda,

praetermittendum omnino esset. Actorum enim, quae Cajetanus edidit, non solum auctor ignoratur, verum etiam latet, an S. Lucae coaevus extiterit, aut a coaevis saltem, atque contemporaneis hoc portentum acceperit. Aetate hac nostra criticem fatemur ad gradum altissimum pervenisse, quae si prudens, si moderata, si talis plane sit, qualem in Cardinali Baronio admiramur, nemini non videbitur cognoscendae rerum veritati apprime utilis, et opportuna.

20. Octavo saeculo vixit, ac floruit Beda, de quo id prorsus scribitur, quod de S. Luca Casalio: *Cum ex nimia senectute oculis caligasset, et discipulo duce ad lapidum congeriem pervenisset, discipulus ei suadere coepit, quod magnus illic esset populus congregatus, qui summa affectione, et silentio ejus praedicationem expectabant; cumque Sanctus ferventi spiritui elegantissimum sermonem fecisset, et conclusisset, Per omnia saecula saeculorum, lapides responderunt Amen. Venerabilis Beda. Hoc factum postquam diu perpenderit Cardinalis Baronius ad annum Christi 731. n. 25. ita concludit: De his cum nihil Bedae assectator discipulus dicat, post ipsum ista excogitata esse videri possunt, quae nec a Trithemio recepta esse noscuntur. Multa hic addi profecto possent, quae silentio involvuntur: caeterum id videtur opportune statuendum, ut S. Lucae Casalio cultus quidem et veneratio, quae nunc habetur, in posterum praebeatur; Officium tamen proprium denegatur, cum tanti ponderis acta desint, ex quibus liceat absque erroris periculo lectiones sumero peculiares. Neque id vero nunc primum accidit, sed saepe alias: Nam caetera ut missa faciamus, celeberrimum est exemplum S. Crescentii, Sanctorumque Sociorum Martyrum. Erat eorum cultus immemorabilis: Sacella iisdem, et Tempia dicata fuerant: aderant Rituales, praeterea libri veteres charta pergamenâ descripti, unde cognosci plane poterat, nedum conjici, usum olim invaluisse, ut Metropolitana Florentina eorum in honorem Officium proprium recitaret, quod postea desueverat: acta demum Martyrii in promptu erant. Orta vero inter eruditos iis de actis controversia, non defuit, qui nimis audacter senserit, omnem cultum dictis Martyribus denegandum. Nimis asperum, atque absurdum hoc visum est. Quid ergo? Cultus fuit in statu pristino conservatus, et Sanctis Martyribus eadem est habita, quae*

Exemplis
concluditur
Officium
proprium
non esse con-
cedendum.

antea, veneratio. At propter graves difficultates, quae in actis occurrebant, Congregatio Rituum concedere Lectiones proprias recusavit, ut ex Decreto constat, quod emanavit die 1. Octobris 1707.

De 'conces-
sione Patro-
cinii S. Lu-
cae pro Op-
pido Nico-
siae.

Quo 1 pariter
deurgetur.

21. Reliquum est, aliqua ut addamus de patrocinio S. Lucae Casalii. Scripta ad Nos translata significant, Nicosiae Civitatem in duas partes divisam esse, quarum altera S. Lucam Patronum Urbanis principem esse cupit, altera renuit. Id autem a Nobis enixe petitur, ut S. Casalium Patronum designemus una cum S. Nicolao, quem unanimi consensu omnes Patronum Civitatis principem venerantur. Compertum est, non alios eligi patronos posse, quam qui ab Ecclesia universali titulo Sanctorum coluntur, non autem beatificati dumtaxat. Cum vero Cultus S. Lucae non ad Ecclesiam pateat universam, hinc fit, ut Beati potius, quam Sancti proprius videatur, tametsi qui colitur, Sancti nomine nuncupetur. Neque enim non exempla suppetunt, unde edoceamur, iis, qui tempore ab immemorabili Sanctorum numero adscripti sunt, hunc Titulum non auferri, licet eorum cultus certis terminis circumscribatur, nec alius omnino sit, quam qui Beatorum meritis reddi solet. Praeclare hoc videmus in duabus Lusitaniae Regionis Theresia, et Sancia, quarum memoria liceat Beatarum more tantummodo celebretur, iis tamen Sanctorum nomen, de quo controversia erat, Congregatio Rituum non denegavit, quo Nos argumento utimur in nostro libro 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 24. num. 115. Luculentissima est quoque supradictae regulae circumscriptio, idest huic regulae non esse locum, nisi in Patronorum electione, quae fiat post ann. 1630., quo tempore statuta est regula, cujus quidem et post annum 1630. nulla est auctoritas, si praedicto Decreto a Summo Pontifice derogetur. Inficias ire non possumus, ad sedandas Populorum controversias interdum a Sede Apostolica prudentissime statutum esse, alicujus ut Civitatis duo Patroni principes colerentur; quod a Nobis animadvertitur in Nostro lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. cap. 14. et 15. Jam vero Nos penitus lateat, quo tempore, aut qua ratione Patronus electus fuerit S. Lucas Casalius, cum nec exposita Nobis argumenta fuerint satis idonea rei obtinendae, quae petitur; nihil novi discernendum existimamus, atque id negotii

in gradu pristino relinquendum. Prudentiam interea Tuam Nobis et perspectam, et cognitam ad sedandos Populi tumultus hortamur, ac Tibi, gregique tuo Nobis carissimo paternam Benedictionem benevolentissimo ex animo impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 28. Februarii 1747. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Dat. die 28
Febr. 1747

ASSIGNATIO

XXX.

Annuae praestationis favore Collegii Poenitentiariorum Basilicae Lateranensis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Laborantibus in Vineam Domini, et Apostolicae Sedi assidue et laudabiliter inservientibus, diurnum denarium non suppeditari, et necessaria ad vitae sustentationem deesse, minime decet.

Premium.

Haec tamen propemodum conditione, non sine admiratione ac dolore, nuper accepimus, operam laboremque suum praestare Dilectos Filios Sacerdotes Ordinis Minorum Sancti Francisci Reformatorum nuncupatorum, qui pro demandato sibi Poenitentiariorum Minorum Officio, apud Basilicam nostram Lateranensem in peculiari Collegio simul degentes, excipientis Sacramentalibus Confessionibus Christifidelium ad eandem Basilicam confluentium incessanter occupantur. Quamvis enim eorum habitationis Domus non ita pridem a rec. mem. Decessore Nostro Clemente Papa XII., veteri disjecta, in ampliorem formam a fundamentis extructa fuerit, eam tamen nonnullis adhuc necessariis commoditatibus carere, jam vero ipsius Tectum magna, ac dispendiosa reparatione indigere, aream autem horto destinatam, subterraneis fornicibus, quibus fulciebatur, jamdudum subsidentibus, magna ex parte inutilem remansisse cognovimus. Praeterea ipsi Religiosi Viri, ut ex relationibus omni fide dignis accepimus, maxima laborantes inopia, in summa rerum omnium angustia vivunt, ita ut non modo necessaria Cellarum et Mensae

Angustia re-
domesticae
et indigent
Patrum Poe-
nitentiariorum.

suppellectilia, sed ipsos pauperes lectos, atque pannosas vestes comparare nequeant, ac saepe etiam quotidiani cibi defectum sustineant.

Quam ob rem valde mirandum non est, si, qui potissimum sacrarum disciplinarum scientia et professione, inter praefati Ordinis Alumnos excellunt, quippe, pro sua doctrina et experientia, in arduis rebus et controversiis, non solum Majori Poenitentiario, sed ipsi etiam Apostolicae Sedi, ut alias, utilia et gravia consilia maxime praebere possent; a suscipiendo hujusmodi Poenitentiarii Lateranensis munere, et labore refugiant. Quare quum ad nostram Pastoralem solitudinem pertinere censeamus, ut ejusmodi Officia, quae ad Forum Poenitentiarium spectant, nonnisi praestantibus in Theologica facultate, et in Sacrorum Canonum scientia versatis, atque probatae prudentiae Viris commendentur; aequum praeterea censentes praedictorum Dilectorum Filiorum indigentias paternam charitate sublevare; quum praesertim novissime acceperimus, in praefati Collegii Praesidem deputatum fuisse Religiosum Virum spectata virtute et egregiis dotibus praeditum; postquam Oratorium in ipsius Collegii Aedibus ad pium domesticum usum Poenitentiarii ibi degentium aedificari, et ad sacrae antiquitatis memoriam conservandam, juxta exemplum illius, quod a pluribus saeculis in veteri Poenitentiaria visebatur, ornari curavimus; Aedium ipsarum Tecta, sumptibus quoque Nostris reparari; Communis Foci Conclave, quo a fumi molestia liberetur, aptari et renovari; novos lectos, nova lintamina parari; ipsosque Religiosos Viros in frigore et nuditate, supra quam Franciscana paupertas jubet, laborantes, convenienti amictu operiri mandavimus; majora deinceps Deo adjuvante facturi, ubi consilia Nostra ad ipsius Dei gloriam directa, optatum consequantur effectum.

Nunc vero ad annum censum eidem Collegio attributum oculos intendentes, invenimus illum ad quadringenta sexaginta scuta monetae Romanae dumtaxat pertingere, quorum tercenta exiguntur ex fructibus duorum Canoniciatum ipsius Basilicae Lateranensis, super quibus hujusmodi Pensiones annuorum scutorum centum quinquaginta pro quolibet, ad ejusdem Collegii favorem, perpetuo reservatae existunt; alia vero centum sexaginta eidem persolvuntur a Dataria Nostra Apostolica,

ad rationem scutorum quadraginta de trimestre in trimestre; ac denique singulis bienniis a Capitulo praefatae Basilicae eidem Collegio solvuntur scuta quinquaginta monetae similis, pro Poenitentiarii vestuario. Quas porro summas clare patet minime sufficere posse pro alendis decem Fratribus praefatum Collegium constituentibus, et pro aliis Religiosae Familiae necessariis expensis sustinendis; quum praeterea ob magnam ejusdem Collegii ab Urbis centro distantiam, hoc etiam necessario addendum videatur, ut alius sive Frater Conversus, sive Tertiarius ejusdem Ordinis, pro ipsius Familiae servitiis inibi alatur, quo excurrente ad quotidianum victum in Urbe comparandum, aliaque negotia pro Religiosorum indigentis explenda, ipsi Sacerdotes Poenitentiarii a Saecularibus curis vacui, toti sint in spiritualis Officii pro Animarum salute ipsis impositi muneribus adimplendis.

Quare quum de augendis ejusdem Collegii redditibus solícite cogitaremus, occurrit Nobis, pro diuturna experientia, quam de rebus ad Officium Poenitentiariae Apostolicae spectantibus acquisivimus, dum in minoribus existentes in ipsa Poenitentiaria munus Doctoris in Decretis plures annos sustinuimus, Sigillatoris munus in eodem Poenitentiariae Officio adesse, cui satis ampla emolumenta attributa dignoscuntur, quae sane; pro ratione laboris ipsi incumbentis, et pro mensura honorarii, quod aliis ejusdem Poenitentiariae Officialibus magis laborantibus constitutum est, justo lautiora communiter reputantur. Dum enim Doctor in Decretis praefatus, aliusque Consultor Theologus, gravissimis assiduisque studiis pro ipsius Apostolici Officii servitio occupati, annua scuta monetae centum nonaginta et octo dumtaxat honorarii titulo singuli percipiunt; praedictus Sigillator, praeter annum honorarium scutorum similium ducentorum nonaginta septem, quod tamen, deductis inferiorum Ministrorum salariis, ad annua scuta monetae triginta tria redigitur, alia incerta emolumenta percipit ex expeditionibus minoris gratiae, ad rationem videlicet obulorum octo pro qualibet Bulla, quae, ducto calculo per decennium, annua similia scuta constituunt sexcenta quadraginta quinque: quod si etiam ratio haberi velit alterius oneris, quod in nostris Literis incipientibus: *in Apostolicae Poenitentiariae*, Anno Incarnationis Dominicae millesimo se-

Eorum necessitatibus Pontifex succurrit.

Annuum censum eorum sustentationi imparem agnoscit.

Eorum redditus augendos, ut infra, deliberat.

ptingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, editis, futuris in posterum Sigillatoribus injunximus: nihilominus apparebit, hujus Officialis emolumenta singulis annis scutorum sexcentorum summam ab omni onere liberam, vel prope attingere, vel etiam superare.

Annua scuta ducenta ex redditibus Sigillatoris Poenitentiariae Apostolicae ex nunc pro tunc ipsis assignat.

Quapropter aequum judicantes ex supradictis unius Officialis emolumentis aliorum ejusdem Fori et Officii Ministrorum indigentiam sublevare, matura deliberatione praehabita, ac Motu proprio, et ex certa scientia, ut praefertur, ac de Apostolicae potestatis plenitudine statuimus, et decernimus, ut eveniente quodcumque hodierni Sigillatoris cessu, vel decessu, ex praefatis emolumentis hujusmodi Officio dudum attributis, annua scuta ducenta monetae Romanae de juliis decem pro quolibet scuto detrahantur, ac praefato Collegio Poenitentiariorum Minorum Basilicae Lateranensis persolvantur, prout Nos ex nunc, prout ex tunc, et e contra, hujusmodi annua scuta ducenta a praefati Sigillatoris emolumentis dismembramus, ac de ipsis et super ipsis reservamus, eidemque Collegio perpetuo applicamus, et appropriamus; mandantes pariter ex nunc, prout ex tunc, et e contra, omnibus futuris Apostolicae Poenitentiariae Sigillatoribus, ut pro hujus voluntatis Nostrae executione, et annuae praefatae summae solutione, quinquaginta scuta monetae hujusmodi libera ab omni onere, eidem Collegio de Trimestre in Trimestre, omni mora et tergiversatione remotis, cum effectu tradant, atque persolvant. Interim vero, quoniam venter non patitur dilationem, donec dismembratio, et applicatio hujusmodi suum sortiantur effectum, volumus annua scuta centum quinquaginta monetae similis ex redditibus Datariae Nostrae, et ex emolumentis Componendae Beneficialis, eidem Collegio subministrari; mandantes Dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Millo Datario Nostro, sive ejus in Officio Successoribus, ut hujusmodi praestationem, quam post praedictam applicationem quodcumque sequutam illico cessare decernimus, interea quotannis in Festis Natalitiis Domini Nostri Jesu Christi saepedicto Poenitentiariorum Lateranensium Collegio persolvant. Quoniam vero nec ita praedictorum undecim Religiosorum sustentationi, aliisque ipsorum Collegii necessitatibus satis plene, et sufficienter consultum fore videmus;

Interim mandat ex Dataria centum quinquaginta annua scuta persolvi.

memores, Nos in praeallegata Constitutione Nostra super Apostolicae Poenitentiariae Officialibus, eorumque muneribus edita, certam annuam summam scutorum biscentum e superfluis ejusdem Poenitentiariae emolumentis retrahendam, et a praefato Clemente Praedecessore ad Majoris Poenitentiararii dispositionem antea concessam, in eleemosynis tamen erga pauperes recurrentes ad ipsius Poenitentiariae Forum omnino erogandam, ipsi Majori Poenitentiarario auctoritatis quoque Nostrae robore confirmasse, et ad ipsius dispositionem, ut praefertur, ex integro concessisse; experientia vero edocti, ipsius summae medietatem abunde sufficere pro ordinariis eleemosynis in hujusmodi personas erogandis; pro extraordinariis vero et particularibus casibus, relictam esse Majori Poenitentiarario facultatem adeundi Summum Pontificem, ut videre est in ipsius Constitutionis *paragrapho* incipien.: *sed praeterea*: idcirco nunc praefatam Clementis Praedecessoris, Nostramque concessionem hac, in parte moderantes, volumus et statuimus, ex hujusmodi pecuniis annua scuta centum monetae Romanae eidem Collegio Poenitentiariorum Minorum Basilicae Lateranensis similiter applicari: mandantes venerabili Fratri Nostro Vincentio Episcopo Praenestino ac R. E. Cardinali Petra nuncupato hodierno Majori Poenitentiarario, ejusque in Officio hujusmodi Successoribus in perpetuum, e praedictis emolumentis in eleemosynas, ut praefertur, convertendis, annua scuta centum, in duabus aequalibus solutionibus, pro una videlicet in Nativitate Sancti Joannis Baptistae, et pro altera in Festis Natalitiis Domini Nostri Jesu Christi, eidem Collegio in posterum omnino persolvant; atque insuper decernentes, ut omnes et singulae mulctae, et condonationes ab eodem Apostolicae Poenitentiariae Officio per singulos annos percipi solitae, et in futurum percipiendae, quae, juxta calculos jussu Nostro efformatos, vix annua scuta triginta plerumque attingunt; eorumdem Poenitentiariorum Lateranensium Collegio et pro Lintheaminum et Suppellectilium manutentione, ab eodem Poenitentiarario Majori applicantur, et in fine cujuslibet anni persolvantur; quemadmodum Nos earundem praesentium tenore, et Apostolica auctoritate ipsi Collegio applicamus, et perpetuo concedimus et assignamus.

Praesentes quoque Literas, etiam ex eo

Insuper eorumdem poenitentiariorum Collegii applicat annua scuta centum ex superfluis redditibus poenitentiariae.

Tum etiam annuas mulctas, et condonationes pro manutentione Suppellectilium.

quod Major Poenitentiarius, ac praefatae Poenitentiariae Sigillator, sive alii quicumque in praemissis interesse habentes, non habere quomodolibet praetendentes, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis etiam juridica, et privilegiata causa, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu, notari aut impugnari posse; sed omnino et perpetuo validas, et efficaces existere, eisdemque Poenitentiariis Minoribus, eorumque Collegio plenissime suffragari, et ab eodem Majori Poenitentiario, ejusque Successoribus, nec non futuris Sigillatoribus pro tempore existentibus, aliisque praemissis, inviolabiliter observari decernimus, et respective mandamus. Non obstantibus Sancti Pii Papae V. Praedecessoris Nostri, super erectione praefati Officii Poenitentiariae Apostolicae, nec non Innocentii Papae XII. Praedecessoris pariter Nostri, super applicatione superfluum ejusdem Poenitentiariae emolumentorum favore Hospitalii Apostolici Pauperum Sancti Michaelis de Urbe, atque etiam praedicti Clementis Papae XII., super concessione annuae certae summae ad ejusdem Majoris Poenitentiarii dispositionem, Nostrisque praemissis, super ejusdem Officii reformatione, aliisque quibusvis Literis, Constitutionibus, Regulis, et Ordinationibus Apostolicis, et dictae Poenitentiariae Privilegiis, Indultis, Statutis, et consuetudinibus quibuscumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, quibus omnibus et singulis, eorum tenores, quatenus opus sit, praesentibus pro expressis et insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie, et auctoritate praedicta, plenissime, et expresse derogamus. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum Dismembrationis, Reservationis, Assignmentis, Applicationis, Concessionis, Mandati, Statuti, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragésimo sexto, ter-

tio Idus Martii, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

SEQUITUR

XXXI.

Declaratio praecedentis Constitutionis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Decet Romanum Pontificem diligenter prospicere, ut concessionem, et gratiam, quae de provida Sedis Apostolica benignitate processerunt, ac necessariam sustentationem Religiosorum Virorum, pro salute Animarum assidue laborantium, concernunt, plenam obtineant roboris firmitatem; omnemque in eis ambigendi rationem tempestive succidere, ne quando possint in controversiam adduci, aut quomodolibet impugnari.

Praemium.

Sane Nos alias, seu nuper ad temporalia vitae subsidia eatenus attributa dilectis Filiis Presbyteris Regularibus Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Reformatorum nuncupatorum, in Basilica nostra Lateranensi Poenitentiariorum Minorum munus obeuntibus, et apud ipsam in peculiari Collegio simul degentibus, oculos intendentes, invenimus illa ad quadringenta sexaginta scuta monetae Romanae dumtaxat pertinere, quorum nimirum trecenta percipiuntur ex duabus pensionibus annuis scutorum centum quinquaginta pro qualibet, super fructibus, non quidem duorum Canoniceatum ejusdem Basilicae, prout in infrascriptis nostris Literis per errorem enunciatum est, sed verius unius Canoniceatus

Enarratio praecedentis Constitutionis.

Dat. Pontif.
Anno VII
die 13. Mar-
ti 1747.

et Praebendae, nec non Vicariae perpetuae praedictae Basilicae, Apostolica eis auctoritate in perpetuum reservatis, alia vero centum sexaginta eisdem persolvuntur a Dataria nostra Apostolica ad rationem scutorum quadraginta de trimestre in trimestre; ac denique scuta quinquaginta monetae similis eorundem Poenitentiarii Collegio pro eorum Vestiario, non singulis bienniis a Capitulo praedictae Basilicae, prout in ipsis nostris Literis expressum est, sed singulis trienniis ex eisdem respective fructibus, redditibus, et proventibus praedictorum Canonicatus, et Praebendae, ac Vicariae Curatae, ab uno ex ipsis Basilicae Canonicis, Canonicatum et Praebendam huiusmodi pro tempore obtinent., nec non a Vicario perpetuo Curam Animarum Parochianorum ibi exercente, nempe scuta vigintiquinque a quolibet ipsorum, itidem persolvuntur.

Et eorum
quae in ipsa
disponuntur.

Cumque clare pateret praedictas summas impares esse alendis decem Fratribus praedictum Collegium constituentibus, aliisque ipsius Religiosae Familiae necessariis expensis subministrandis, de augendis eidem Collegio subsidiis sollicite cogitavimus. Ea igitur cura moti per nuperas nostras Literas Apostolicas incipientes: *Laborantibus in vinea Domini*, datas apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo sexto, tertio Idus Martii, Pontificatus Nostri Anno Septimo. Motu simili etc. statuimus et decrevimus, ut eveniente quodcumque hodierni Sigillatoris Poenitentiariae Apostolicae cessu, vel decessu, ex emolumentis ipsius Sigillatoris Officio dudum attributis, annua scuta ducenta ejusdem monetae Romanae de juliis decem pro quolibet scuto detraherentur, ac praedicto Collegio Poenitentiarii Minorum Basilicae Lateranensis persolverentur; prout Nos huiusmodi annua scuta ducenta praedicti Sigillatoris emolumentis, cum clausula ex nunc prout ex tunc, et e contra, separavimus, eidemque Collegio, per futuros Apostolicae Poenitentiariae Sigillatores in certis terminis, modoque et forma tunc expressis, libera ab omni onere, annuatim persolvenda, perpetuo applicavimus, et appropriavimus: Interim vero donec dismembratio, et applicatio huiusmodi suum sortirentur effectum volumus annua scuta centum quinquaginta ejusdem monetae ex redditibus Datariae nostrae, et ex emolumentis Componendae Beneficialis

quotannis in Festis Natalitiis Domini Nostri Jesu Christi eidem Collegio subministrari.

Quoniam vero, nec ita praedictorum Religiosorum sustentationi, aliisque ipsorum Collegii necessitatibus satis plene, et sufficienter consultum fore dignoscebamus; voluimus itidem, statuimus, et mandavimus, ex annua summa scutorum biscentum e superfluis dictae Poenitentiariae Apostolicae emolumentis retrahenda, et ad Majoris Poenitentiarii dispositionem alias concessa, per eum tamen in elemosynas erga pauperes recurrentes ad ipsius Poenitentiariae Forum eroganda, medietatem, nimirum annua scuta centum dictae monetae, Collegio praedicto similiter applicari, ac per eundem Majorem pro tempore Poenitentiarii duobus aequalibus solutionibus, altera videlicet in Nativitate Sancti Joannis Baptistae, altera vero in Festis Natalitiis Domini Nostri Jesu Christi in perpetuum omnino persolvi.

Voluimus insuper, ut omnes et singulae mulctae, et condonationes ab ejusdem Poenitentiariae Apostolicae Officio per singulos annos percipi solitae, et in futurum percipiendae, dicto Collegio Poenitentiarii Lateranensis pro linteaminum, et suppellectilium mantutione ab eodem Poenitentiario Majori applicarentur, et in fine cujuslibet anni persolverentur, quemadmodum Nos ipsi Collegio Apostolica auctoritate applicavimus, ac perpetuo concessimus, et assignavimus: Et alias, prout in praedictis nostris Literis, quarum integrum tenorem hic pro plene, et sufficienter, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, plenius et uberius continetur.

Cum autem Poenitentiarii Minores praedicti, tamquam dicti Ordinis Fratrum Sancti Francisci Strictioris Observantiae Professores, strictam quoque paupertatem profiteantur; proindeque super validitate reservationum, concessionum, et assignationum praedictarum, nec non super capacitate eorundem Poenitentiarii Minorum exigendi, et percipiendi subsidia eis, ut praediximus, reservata, applicata, concessa, et assignata, possit aliquando perplexitas exoriri; Nos volentes dubietatibus huiusmodi obviam ire, eorundemque Poenitentiarii Minorum quieti, et indemnitati in praemissis omni opere providere; Motu pari, et ex certa scientia, meraque deliberatione Nostri, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium expresse declaramus,

Pont. dec
rat assign
tionem
jusmodi
etiam fui
per mod
elemosyn

omnia et singula superius relata subsidia, et ut supra reservata, applicata, concessa, et assignata pro victu, vestitu, aliisque necessitatibus Poenitentiariorum Minorum, eorumque Collegii praedictorum, non aliter, quam per modum eleemosynae, juxta capacitatem eorumdem Fratrum Ordinis Sancti Francisci Strictioris Observantiae, reservata, applicata, concessa, et assignata fuisse, et esse, ac censi debere.

Decernentes omnes, et singulos, ad quos solutiones, et praestationes singulorum subsidiorum praedictorum nunc quomodolibet spectant, et pertinent, et pro tempore spectabunt, et pertinebunt, ad integras solutiones, et praestationes hujusmodi, juxta reservationum, applicationum, concessionum, et assignationum praedictarum, nec non Literarum Apostolicarum desuper respective confectarum vim, continentiam, seriem, et tenorem, fuisse, ac esse, et fore efficaciter obligatos. Quocirca memoratas nostras Literas, ipsasque praesentes, cum omnibus, et singulis in eis contentis, nullumquam tempore de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel alio quocumque defectu notari, vel impugnari posse, sed eas omnino, ac semper, et perpetuo firmas, validas, et efficaces existere, eisdemque Poenitentiariis Minoribus dictae Lateranensis Basilicae, eorumque Collegio plenissime suffragari, nec non ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, inviolabiliter observari; sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos quavis auctoritate, et potestate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Laterane Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter configerit attentari, irritum, et inane decernimus. Non obstantibus omnibus illis, quae in dictis Nostris Literis volumus non ob stare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fiat Motu proprio P.

Et cum absolute a censuris, ad effectum etc. Et quod Nostrarum Literarum praedictarum tenores, ac data habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in literis

etiam gratis per viam de Curia cum clausula perpetuo, et ad perpetuam rei memoriam, si, et quandocumque videbitur expedire. Et de perpetuis declaratione, decreto, aliisque praemissis, ut supra, in dictis literis latissime extendend. Volumus autem, quod sola praesentis schedulae Nostri Motus proprii signatura sufficiat, illique, ac illius quoque exemplis, seu transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munitis, tanta ubique fides adhibeatur in judicio, et extra, quanta si sub Plumbō Nostro expedirentur, et originaliter exhiberentur, adhibenda esset, et adhiberi deberet, regula quaecumque contraria non obstante.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sexto. Kalendas Junii Anno Septimo.

Fiat P.

Dat. Pontif.
an. VII. die
6 Maji 1747.

PRÆINITIO

XXXII.

Jurisdictionis Abbatiae Farfensis, et Sancti Salvatoris Majoris, quoad Loca et Ecclesias in alienis Dioecesibus existentia.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dum universi gregis Dominici curam imbecillitati Nostrae commissam, ex hoc Apostolicae Sedis fastigio, majori, qua possumus, vigilantia ac solitudine administrare satagimus; peculiarium quoque gregum commodis, eorumque utiliori regimini prospicere Nos oportet, ut singuli Ecclesiarum Pastores impositum sibi munus tranquille exercere, et subjectas sibi plebes ad Divinarum, et Ecclesiasticarum Legum normam utiliter valeant gubernare.

Quam ob rem advertentes quot quantaque in Ecclesiastici regiminis administratione oriri soleant incommoda ex eo, quod intra variarum Dioecesium fines, et in ipsis veluti earum visceribus, aliqui inferiores Praelati gaudentes qualitate Nullius et Territorii separati, in Ecclesias et Loca, atque Personas tam Ecclesiasticas, quam Laicas activam obtinent jurisdictionem; non semel, occasione data, cogitavimus, etiam cum consilio nonnullorum hujus Nostrae Curiae Praelatorum, hujusmodi peculiare ju-

Exordium.
Vigilantia
Pontificis, ut
Pastores gregem tranquille regant.

Incommoda
ex jurisdictione Praelatorum inferiorum intra fines Dioecesium Episcopali.

Quae Pontifex non semel juxta opportunitatem tollere curavit.

Jurisdictione Monasterii Abbatis Farfensis nimis ampla, et extensa etiam in Loca, et Ecclesias intra Dioeceses Episcopales,

Inconvenientia, et lites ex hac nimia extensione jurisdictionis procedunt.

jurisdictiones, pro rerum, atque Locorum conditionibus, et opportunitatibus, aut imminutas, ad aliam formam, et ad congruentes terminos redigere, aut omnino extinctas, atque sublatas, Episcoporum Localium Ordinariae Potestati, et Auctoritati adjungere, et incorporare.

Quod quidem speciali studio jamdudum perficere optavimus in moderatione, et reductione illius jurisdictionis, quam intra diversarum Dioecesium limites extendit celebre, et insigne Monasterium, Abbatia nuncupatum, Sanctae Mariae Farfensis. Nullius Dioecesis in Districtu Urbis Ordinis Sancti Benedicti, cui alterum Sancti Salvatoris Majoris adnexum existit; Quodque cum saepius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus virtute, doctrina, et generis nobilitate praestantibus commendari consueverit, a pluribus Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri, ac praecipue a felicis recordationis Urbano Papa VIII., singularibus Privilegiis, honoribus, et praeceminenti abunde cumulatum fuit; et jurisdictio quasi Episcopalis illius Abbatis, seu perpetui Commendatarii, separatim ac peculiare Territorium habentis, late porrecta extitit, et ampliata.

Ex hac enim hujusmodi Jurisdictionis propagatione ad Ecclesias et Loca, extra proprium Territorium praedictum, in diversis Episcoporum Dioecesibus existentia, multa profecto, et gravia inconvenientia consecuta esse dignoscuntur; dum, vel Episcopi pro juri sui iurum indemnitate certantes, diuturnas lites et controversias coram Congregationibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, aut in Caesarum Palatii Apostolici Auditorio, aliisque Urbis Tribunalibus sustinere coacti sunt, non sine magno expensarum utrinque factarum dispendio, et ingenti profusione pecuniarum, quae in pauperum alimoniam, aut in Domus Dei decorem et utilitatem, convenientius erogari potuissent; quemadmodum evenisse constat sub finem elapsi saeculi, et currentis initium, quo tempore bon. mem. Cardinalis Cincius nuncupatus Archiepiscopalem Firmanam Ecclesiam obtinebat; vel, si iidem Episcopi hujusmodi litium dispendia formidantes, aut Cardinalis pro tempore dicti Monasterii Farfensis Abbatis Commendatarii auctoritate, et gratia deterri, satius duxerunt, in proprii juris prosecutione, et in Episcopalis jurisdictionis usus remissius se gerere, et contra de-

linquentes Personas tam Ecclesiasticas, quam Laicas, a praedicto Abbate dependentes, ad formam sacrarum Legum, aut nullo modo, aut melius quam oportebat procedere; deplo- rabilis excessum et criminum impunitas, et effrenata vivendi licentia in hujusmodi locis summopere exerevit, cum gravi Divini Cultus detrimento, et magna Fidelium animarum perniciem; praesertim si quando praefati Abbates Farfenses, a Residentia longius absentes, et Pastorem Visitationem diutius, quam par erat, protrahentes, numerosam gregem eorum curae concredidit uni Vicario Generali necessariis qualitatibus ad gravissimum munus obendum fortasse destituto, pascendum, regendumque commiserunt.

His porro malis, pro debita, Nobisque potissimum demandata omnium Ecclesiarum sollicitudine, remedium afferre, et in futurum obviam ire cupientes, quum proximis superioribus annis cum dilecto Filio Nostro Dominico Tituli Sancti Bernardi ad Terminas Presbytero Cardinali Passioneo nuncupato, tunc praedicti Monasterii Farfensis Abbate Commendatario hac de re ageremus; non solum ipse pro sua prudentia, et pietate, in eadem nobiscum sententiam, de hujusmodi Locis, et Ecclesiis a Territorio Farfensi remotis, et in alienis Dioecesibus, ut praefertur, constitutis, ab ipsis Monasterii dependentia eximendis, ac respective Dioecesanorum Antistitum jurisdictioni per omnia subjiciendis, facile descendit; verum etiam promptum se, atque paratum exhibuit ad dimittendam, extendendamque jurisdictionem illam, quam uti Abbas, in hujusmodi Loca, et Ecclesias exercebat.

Cum vero ante hos aliquot menses ipse Dominicus Cardinalis, ex certis rationabilibus causis animum suum moventibus, Commendae ejusdem Monasterii Farfensis ac omni et cuiusque juri sibi in Monasterio hujusmodi, illiusque regimine, et administratione, vel ad illa quomodolibet competenti, in manibus Nostri, et ad Dilecti similiter Filii Nostri Federici Tituli Sancti Pancratii Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Lante nuncupati favorem sponte et libere cedere proposuisset; Nos hinc opportunam sumpsimus occasionem consilia nostra tandem re ipsa ad exitum perducendi; proindeque cessionem praedictam non aliter duximus admittendam, quam si dictus Federicus Cardinalis suum praestaret as-

Pontifex hisce malis occurrentibus, de illius jurisdictionis dimembratio agit cum Reverendissimo Cardine Passionio Abbate dicti Monasterii

Et deinde cum Reverendissimo Cardine Lante in eadem Abbat Successore.

sensum dismembrationi plurium Locorum, et Ecclesiarum, illorumque et illarum incorporationi, et subjectioni Ordinariae jurisdictioni Episcoporum inferius nominandorum.

Cum itaque praedictus Federicus Cardinalis non minori zelo pro Ecclesiarum, ac Populorum utilitate, et pro recto rerum ordine incensus, Nostri consiliis, ac suasionibus acquiescens, dismembrationi hujusmodi assenserit, Nosque Monasterium Farfense praedictum eidem Federico Cardinali Apostolica Auctoritate commendaverimus; praesenti nostra in perpetuum valitura Constitutione volentes relatos superius abusus de medio tollere, atque in futurum meliori locorum, et Personarum hujusmodi gubernationi, adjuvante Domino, salubriter providere, auditis prius Venerabilibus Fratribus Archiepiscopo Firmano, nec non Montis Alti, Reatino, et Spoletano, Episcopis, Motu proprio, non ad ipsorum Archiepiscopi, et Episcoporum petitionem, vel instantiam, sed ex certa scientia, meraque, et matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, primo loco dismembrationem a recolendae memoriae Gregorio Papa XIII. Praedecessore Nostro Anno Domini millesimo quingentesimo septuagesimo secundo factam plurimum Locorum, et Ecclesiarum ad praedictam Abbatiam Farfensem antea spectantium, illorumque, et illarum concessionem Archiepiscopo Ecclesiae Firmanae, in compensationem aliorum Locorum, et Ecclesiarum, quae ab eodem Archiepiscopatu fuerant avulsae, pro erectione novi Episcopatus Ripani, (ipsarum dismembrationis, et concessionis, nec non Litterarum Apostolicarum desuper confectarum seriem, et tenorem praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et de verbo ad verbum insertis habentes) in omnibus, et per omnia Apostolica auctoritate confirmamus, approbamus, et innovamus, illisque novum, perpetuumque firmitatis robur adjicimus.

Item extirpandis radicibus litibus, et controversiis, tam ortis, quam in posterum facile orituris, intenti, omnes et quascumque lites, et controversias desuper, sive in praedicto Causarum Palatii Apostolici Auditorio, sive forsan alibi, coram quibuscumque etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Congregationibus, Judicibus et Tribunalibus in quacumque instantia pendentes, et introductas (quarum respective statum et merita, nominatim et co-

gnomina Judicum, et Collitigantium, ac jurium, actionum, exceptionum, et praetensionum, nec non privilegiorum quorumcumque, et indultorum, concessionum, gratiarum, consuetudinum, et praescriptionum, etiam longissimarum, et immemorabilium, aliorumque forsan exprimendorum tenores itidem pro plene, et sufficienter expressis haberi volumus), ad Nos avocantes, extinguentes, et respective cassantes, tollentes et abolentes: simili modo approbamus, emologamus et confirmamus, ac executioni demandandam esse, et fore decernimus Decisionem Rotalem coram bon. mem. Molines editam die vigesima Martii Anni millesimi septingentesimi secundi, confirmatoriam aliarum, et in rem judicatam transactam, quae inter impressas ipsius Molines habetur numero septingentesimo septuagesimo primo, nec non Votum a praedicto Auditorio successive extensum, observatum, et emologatum a praedicta Congregatione Decretorum Concilii Tridentini Interprete.

In quorum sequelam dicimus et declaramus, hujusmodi Oppida, et Ecclesias, et Loca Pia sub jurisdictione Abbatis Farfensis antea existentia, et tempore Gregorii Praedecessoris praedicti evasisse subjecta, adeoque esse, et remanere semper debere subjecta plenariae, et Ordinariae jurisdictioni Archiepiscopi Firmani in locum Abbatis Farfensis successi, nempe in Castro Sanctae Victoriae Ecclesias infrascriptas videlicet: Ecclesiam Sanctae Mariae Misericordiae, et Ecclesiam et Hospitale Sancti Jacobi, Ecclesiam Sanctissimi Crucifixi, Ecclesiam et Oratorium Sancti Sebastiani, Ecclesiam Ruralem Sanctae Mariae de Monte, Ecclesiam Ruralem Sanctae Mariae de Palladiis sub Palladiis, Ecclesiam Ruralem Sanctae Mariae Angelorum, Ecclesiam Ruralem Sanctae Mariae del Plano, Ecclesias Rurales Sanctorum Tiburtii et Rochi, Cappellam SS. Petri et Pauli in Ecclesia Fratrum Minorum Sancti Francisci, et Montem Pietatis. In Castro vero Montis Falconis Ecclesiam Parochialem Sancti Petri de Porta, Ecclesiam Parochialem Sancti Petri in Penna seu Ripa, Parochialem Sancti Januarii, Parochialem Sancti Angeli, Parochialem Sanctae Mariae, Ecclesiam Sanctae Catharinae, Ecclesiam Ruralem Sanctae Mariae Sclarum, sive delle Scalelle. In Castro demum, seu Oppido Montis Sanctae Mariae in Sancto Georgio, Parochialem Sancti Joannis, Ecclesiam Sancti Be-

Et approbat rem judicatam Rotalem super jurisdictione Archiepiscopi Firmani in Locis videlicet.

Castri S. Victoriae cum novem Ecclesiis etc.

Castri Montis Falconis cum septem Ecclesiis.

Castri Montis Sanctae Mariae cum tribus Ecclesiis.

huius dismembrationi consensit.

Hinc, auditis Ordinariis, iura quorumque Dioecesium in eadem Jurisdictione extendit.

I. Confirmat hanc dismembrationem plurimum Locorum, et Ecclesiarum a Gregorio XIII. factam favore Archiepiscopatus Firmani.

II. Extinguunt lites super jurisdictione dictae Abbatiae pendentes.

nedicti, Ecclesiam Sancti Sebastiani: Ita quod in omnibus hisce Locis et Ecclesiis habeat, et retineat Archiepiscopus Firmanus jus conferendi, et instituendi, omnesque et singulos actus jurisdictionis spiritualis exerceat, qui ab ordinariis exerceri solent.

III.
Dismembra-
ta dicta Ab-
batia Eccle-
sias, Mona-
steria, Op-
pida, et Lo-
ca pia exi-
stentia in
Dioecesisbus
nempe.

In Firmans,
et in Castro
Sanctae Vic-
toriae.

Unam Colle-
giatam,
unum Mona-
sterium,
et duas Ec-
clesias. In
Civitate Fir-
mana unam
Parochialem.

In Dioecesi
Montis Al-
ti, et in Terra
Rotellae una
Collegiatam
duas Eccle-
sias, et
duas Confrat-
ernitates.

In terra
Montis El-
pari septem
Ecclesias,
tres Confrat-
ernitates, et
Montem
Frumentarium.

In Loco
Montis de
Nove unam
Parochialem
et unam So-
cietatem cum
Oratorio.

In terra
Forcis unam
Collegiatam
octo Eccle-
sias, duas
Confraterni-
tates, Hospi-
tale, et Mon-
tem Fru-
mentarium.
In Dioecesi
Reatina de-
cem Eccle-
sias.

Praeterea ex praemissis causis, aliisque iustis et rationabilibus animum nostrum moventibus, ad quarum verificationem nolumus quemquam ullo unquam tempore teneri, a praedicto Monasterio Farfense, et ab ejusdem Monasterii pro tempore Abbatis perpetui Commendatarii jurisdictione, superioritate, potestate, et auctoritate in perpetuum dismembramus, separamus, et sejungimus, quae sequuntur, Ecclesias, Monasteria, Oppida, et Loca pia in infrascriptis Dioecesisbus Nostrae Ditionis Ecclesiasticae sita, nimirum: In Dioecesi Firmiana, et in Castro Sanctae Victoriae, Ecclesiam et Capitulum Collegiatam sub titulo ejusdem Sanctae Victoriae, Ecclesiam et Monasterium Sanctae Catharinae Ordinis Sancti Benedicti, Ecclesiam seu Cappellam Sanctae Crucis, Ecclesiam, seu Cappellam Sanctissimae Trinitatis: et in Civitate Firmana Parochialem Ecclesiam Sancti Petri in Penna.

In Dioecesi vero Montis Alti in Terra Rotellae Collegiatam Sanctae Mariae, Ecclesiam Ruralem Sanctae Mariae di Rovettiano, Ecclesiam Ruralem Sancti Laurentii, Societates Sanctissimi Sacramenti, et Rosarii cum earum annexis, in Terra Montis Elpari Ecclesiam, Prioratum, seu Vicariam Sancti Angeli, Ecclesiam Ruralem Sancti Joseph, Ecclesiam Sanctissimi Crucifixi, aliasque Ecclesias penitus dirutas, nempe Ecclesiam Sanctae Mariae de Misericordia, Ecclesiam S. Caroli, Ecclesiam Sancti Benedicti in Rosignano, Ecclesiam Sanctorum Laurentii et Petri Martyris in Contrata Pedemontis, aut Castigliani, Societates Sanctissimi Sacramenti, Rosarii, et Sancti Joseph, cum earum dependentiis, Montemque Frumentarium. In Loco Montis de Nove, Parochialem Ecclesiam Sanctae Mariae de Cellis, Ecclesiam Sanctissimi Crucifixi, Societatem Sanctissimi Sacramenti, ejusque Oratorium. In Terra Forcis, Collegiatam Sancti Pauli, Ecclesiam seu Oratorium Sancti Blasii, Ecclesiam Ruralem Sancti Georgii, Ecclesiam Ruralem Sanctae Mariae de Lacu, Ecclesiam Ruralem Sancti Stephani, Ecclesiam Suburbanam, cum alia annexa Sanctae Mariae Gratiarum, Ecclesias Rurales Sancti Joannis

Baptistae, Sancti Salvatoris, et Sancti Angeli, Societates Sanctissimi Sacramenti, Sanctissimi Rosarii, earumque Oratoria, et alia annexa, Hospitale quoque, Montemque Frumentarium.

Item in Dioecesi Reatina, Ecclesiam Turritae, Ecclesiam Sancti Georgii, Ecclesiam Flumatae, et in Territorio Ciccoli Ecclesiam di Casaliyieri, Ospanisci, Collis, Collium, Sancti Thomae de Latusio, Nesposii, et Collis Gentileschi.

Insuper in Dioecesi Spoletana, in Loco di Savelli praeposituram Curatam Sancti Angeli, Ecclesiam Sanctae Mariae del Colle, et Sanctae Mariae ad Nives. In Loco di Paganelli, Ecclesiam Sancti Pauli. In Villa Sancti Andreae aliam Ecclesiam Sancti Pauli, et Sanctae Mariae de Quercu. In Castro Sancti Marci, Ecclesiam Sancti Laurentii, Sancti Salvatoris di Casalino, et Sancti Aegidii delli Castiglioni, cum Beneficio, Praepositura nuncupato, et quinque Canonatibus Ruralibus. In Territorio Casciae, Monasterium Monialium Sanctae Margaritae cum omnibus eidem annexis, et Ecclesiam dirutam Sanctae Crucis Vezzani. In Villa Sanctissimae Trinitatis, Parochialem Sancti Blasii, et Ecclesiam dirutam Sancti Petri de Mutillo in Loco Rononellae, et Parochialem Sanctae Luciae. In Villa Trognani, Parochialem Sancti Martini, cum aliis ei annexis, et Ecclesiam Sanctae Mariae a Confinio. In Civitate Spoletana, Ecclesiam Sancti Marci, et Ecclesiam Sancti Viti. Denique in Dioecesi Assisiana, Ecclesiam Sanctorum Stephani, et Fortunati.

Quae quidem omnia et singula superius adnotata, et expressa Monasteria, Ecclesias, Oppida, Terras, et Loca Pia a praedicto Monasterio Sanctae Mariae Farfensis, et a jurisdictione illius pro tempore Abbatis, seu perpetui Commendatarii, sic, ut praemisimus, dismembrata, separata, et sejuncta, singulis Firmanae, Montis Alti, Reatinae, Spoletanae, et Assisiensis Ecclesiarum Dioecesisbus, et Territoris, in quibus respective posita sunt, itidem perpetuo unimus, annectimus, et incorporamus, omnimodamque jurisdictionem Ordinariam, quae ipsius Monasterii Farfensis Abbati perpetuo Commendatario in Ecclesias, Monasteria, Oppida, Terras, et Loca Pia praedicta, eorumque Personarum competeat, ad Archiepiscopum Firmanum, ac Montis Alti, Reatinum, Spoletanum, et Assisiensem Episcopos edictos, singula singulis congrue referenda, transferimus; eamque illis respective concedimus et assignamus,

In Spoletana
Ecclesia,
Beneficia
Locis, nimirum
di Savelli.

Di Paganelli.

In Villa
Andreae.

In Castro
Marci.

In Territorio
Casciae.

In Villa Sanctissimae
Trinitatis.

In Villa Trognani.

In Civitate
Spoletana.
In Dioecesi
Assisiana
unam Ecclesiam.

Applicat jurisdictionem
in Ecclesia,
et Loca dismembrata
dictis quibusque
Dioecesisbus, et
Terris Ordinariis.

ipsosque Archiepiscopum et Episcopos ex nunc plenarios successores praedicti Abbatis Farfensis in jurisdictione, superioritate, potestate, et auctoritate ordinaria hujusmodi esse et fore decernimus.

Caeterum firmam, salvam, et illaesam, ut prius, remanere debere declaramus Ordinarium jurisdictionem ejusdem Abbatis Farfensis in caeteris Locis, Castris, et Ecclesiis intra proprium, et particulare Territorium praedictum consistentibus; Item in Suburbis, et Ecclesiis positis in Suburbis Reatin., in caeteris pariter Ecclesiis existentibus in Dioecibus diversis subiectis Episcopis Regni Neapolitani, videlicet in Parochiali Ecclesia Sancti Petri d' Azzano, cum aliis eidem annexis, Aprutinae Dioecesis; in Parochialibus Ecclesiis Sancti Laurentii in Bessi, Sancti Pii di Fontecchio, seu Fonticelli, Scopeti, Sanctae Mariae di Forfona, seu Forcelli, et Sociani; In Ecclesia Sancti Stephani in Terra Sancti Demetrii, in Ecclesia Sanctae Mariae in Arquato; in Terra Fagnani; in Ecclesia Sanctae Mariae, vulgo Sancta Marinella, in Villa Pretusi, et Ecclesia Sanctae Mariae in terra Barigiani Dioecesis Aquilanae, et in Ecclesia di Rosciolto, et in Ecclesia Sanctae Mariae Terrae Magliani, cum aliis, Dioecesis Marsorum; et demum in Ecclesia S. Joannis Baptistae in Terra Gagliani Sulmonensis Dioecesis: Per praesentes enim non intendimus super hisce quidquam innovare.

Quia vero Nostrae mentis et intentionis existit, ut dum confirmatio, dismembratio, unio, annexio, incorporatio, aliaeque praemissa suum sortiantur effectum, in Collatione tamen, et provisione Beneficiorum Ecclesiasticorum nihil admodum innovetur, sed cum ampliatione jurisdictionis praedictorum Antistitum, ipse nihilominus Abbas Farfensis in hoc rerum genere, minori, quo fieri possit, detrimento afficiatur; per easdem praesentes decernimus pariter, et statuimus, nec Archiepiscopum Firmanum, nec Abbatem Farfensem per hoc decidisse a jure conferendi, et providendi Ecclesias cum cura, et sine cura, Canonicatus, et Praebendas, caeteraque Beneficia Ecclesiastica, quorum collatio, et provisio, seu quaevis alia dispositio ad ipsos respective spectabat, et pertinebat, tam jure Ordinario, quam in vim privilegiorum Apostolicorum, ac memoratae dismembrationis Gregorianae, nec non decisionum, et voti praedicti Auditorii, resolutionum

quoque Congregationis Concilii, et Laudi die duodecima mensis Augusti Anno Domini millesimi septingentesimi vigesimi primi, prolatis a tribus Romanae Curiae tunc temporis Praelatis, nimirum Petra nunc Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinale, ac Herrera, et Ansideo, quoad Collegiatam Ecclesiam Sancti Antonii de Altidona: Quinimmo hujusmodi jus utriusque integrum praeservamus: non innovantes, nisi ut infra:

Archiepiscopus nimirum Firmanus in Ecclesiis, et Locis a praedicto Gregorio Praedecessore dismembratis conferet uti proprius Archiepiscopus, ut prius jure Ordinario, omnia Beneficia Ecclesiastica, praeterquam in mensibus Apostolicis vacantia, ut alias dispositioni Apostolicae reservata, vel affecta. Insuper in Ecclesiis a Nobis per praesentes dismembratis, et respective incorporatis, tam praedictus Archiepiscopus Firmanus, quam Montis Alti, Reatinus, Spoletanus, et Assisiensis Episcopi dabunt institutionem in Beneficiis Jurispatronatus tam Laicalis, quam Ecclesiastici, cessantibus reservationibus, et affectionibus Apostolicis, absque examine, si curata non sint, si vero Curata fuerint, praevio examine, et approbatione, aliisque servatis servandis, quoad Personas nominandas, et praesentandas a Patronis Laicis ex fundatione, dotatione, privilegio, seu indulto Apostolico existentibus, atque etiam praevio consueto concursu, et approbatione quoad Personas a Patronis Ecclesiasticis ex similibus titulis nominandas, et praesentandas.

Abbas vero Farfensis in ipsis Ecclesiis a Nobis per praesentes ab eis Territorio divulsis, et separatis, in quibus hactenus jus habuit conferendi, et providendi Paroecias, et Beneficia omnia, etiam Dignitates principales in Collegiatis, cessantibus reservationibus, et affectionibus Apostolicis, ex speciali privilegio memorati Urbani Praedecessoris, imposterum si Praelatus, non autem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis fuerit, jus habebit nominandi, et praesentandi, qua Patronus Ecclesiasticus, in Mensibus dumtaxat Sedi Apostolicae non reservatis, aliisque cessantibus reservationibus, et affectionibus praedictis, ad Beneficia nempe simplicia, et residentialia Personas idoneas sibi magis benevisas, ad Paroecias vero, et signanter ad Paroeciam Sancti Petri de Penna, Personas, quas maluerit, ex approbatis de Ordinariis in Concursu praecedenter habito ad praescri-

Statuit tamen, quod Archiepiscopus Firmanus in Ecclesiis a Gregorio XIII. dismembratis conferat uti Ordinarius.

Quodque in Ecclesiis, et Locis a praedicto Archiepiscopo, et Episcopi praedicti quoad Beneficia Jurispatronatus habeant jus instituendi.

Abbas vero Farfensis Ecclesiarum, et Beneficiorum dismembratarum habeat Juspatronatus Ecclesiasticum.

ptum Concilii Tridentini *Cap. 18. Sess. 24. de Reformatione*, coram iisdem Ordinariis Locorum, a quibus erunt Literae provisionis in eorum respective Cancellaria expediendae, cum solita taxa expensarum hactenus servata ab Abbatibus Farfensibus, et concedenda absque controversia institutio autorizabilis.

Si autem Abbas Commendatarius fuerit, ut plerumque contingit, Si R. E. Cardinalis consueto gaudens Indulto conferendi Beneficia Ecclesiastica Sedi Apostolicae reservata, vel affecta, tunc idem Abbas Cardinalis semper, et quandocumque nominabit, videlicet qua Patronus Ecclesiasticus, si vacatio sequuta fuerit in Martii, Junii, Septembris, aut Decembris mensibus, aliaeque reservationes, et affectiones Apostolicae omnino cessent; coram praefatis Ordinariis Locorum, ad simplicia quidem, et residentiales, Personas idoneas sibi magis benevisas, ad Paroecias vero Personas a se praelectas inter approbatas ab ipsis Ordinariis Locorum in Concursibus praecedenter habitis et per eosdem Ordinarios respective instituendas, et omnibus, et per omnia, prout de Abbate non Cardinali superius disposuimus: Si autem vacatio sequuta fuerit in aliis octo anni mensibus alioquin eidem Apostolicae Sedi reservatis, aut aliqua alia reservatio, vel affectio Apostolica occurrerit, tunc praedictus Abbas Cardinalis, qua Patronus Ecclesiasticus simul, et Indultarius, nominabit, seu praesentabit coram Nobis, et Romano pro tempore Pontifice, Personas, ut praemisimus, idoneas sibi magis benevisas, seu respective a se praelectas, quorum nomina, et cognomina transmittet ad Datariam Nostram Apostolicam, ubi nimirum in earundem Personarum favorem Literae Apostolicae expediendae erunt, dummodo tamen Beneficia pro tempore vacantia, ac reservata, vel affecta, ut praefertur, sub Indulto praedicto comprehendantur, et non alias; ac salvo semper remanente Nostro, et Sedis Apostolicae jure libere conferendi ea Beneficia pro tempore vacantia quae subiecta fuerint reservationibus, et affectionibus in eodem Indulto non comprehensis.

Tandem in memoriam, et in recognitionem praesentis dismembrationis, quae dum in Abbatibus Farfensibus praepudicium cedit, contra, memoratis Archiepiscopo, et Episcopis ad commodum cedere dignoscitur; volumus, atque statuimus, ut iidem Archiepiscopus, et Episcopi

perpetuis futuris temporibus praedicto pro tempore Abbati Commendatario Farfensi infra scriptum Canonem Ceræ Albae, Archiepiscopus videlicet Firmanus libras triginta, Episcopus Montis Alti libras triginta, Episcopus Reatinus libras viginti, Episcopus Spoletanus libras decem, demum Episcopus Assisiensis libram unam quotannis solvere, et praestare teneantur; Nos enim Canonem hujusmodi juxta numerum, et qualitatem Ecclesiarum dismembratarum, et habita ratione majoris, et minoris quantitatis reddituum Mensarum Archiepiscopalis, et Episcopopaliu Ecclesiarum praedictarum, congrue, et proportionabiliter taxavimus, et constituimus.

Praesentes quoque Literas de subreptionis, obreptionis, ac quocumque alio vitio, seu intentionis Nostrae, aut quolibet alio defectu, quantumlibet juridico, et substantiali, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis omnibus, et singulis quomodolibet interesse habentes, seu habere putantes, et praetendentes, cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, et dignitatis existant, etiam si essent Universitates etiam Laicales, ac Conventus, Monasteria, Capitula, et Collegia etiam Laicalia, citati, vocati, et auditi non fuerint, ac eisdem praesentibus Literis non consenserint, ac causae, propter quas omnia, et singula praemissa emanaverint, minime, vel minus sufficienter examinatae fuerint, et ex quacumque alia causa quantumlibet legitima, etiam in corpore juris clausa, etiam pia, ac alias quomodolibet favorabili, aut publica, ac etiam ratione observantiae, usus, et consuetudinis etiam longissimae, et centenariae, aut immemorabilis, sive ratione cujusvis concordiae inter Abbatem Farfensem praedictum, et Archiepiscopum, aut quemlibet ex Episcopis praedictis quandocumque forsitan initae, etiam juramento et confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratae et vallatae et alias quomodolibet impugnari, invalidari, infringi, aut irritari, ad viam et terminos juris reduci, nec adversus illa oris aperiuntis, aut aliud quodcumque juris, vel facti remedium, etiam ex capite laesionis quantumvis enormis, et enormissimae, vel cujuscumque praepudicii etiam majoris, quam expressum sit, impetrari, ac etiam motu, scientia, et potestate paribus per quoscumque Romanos Pontifices Successores Nostros quomodolibet contra praemissa omnia, et eorum sin-

Clausulae
praeservativae.

Si autem
Abbas fuerit
Cardinalis in
Mensibus
alias non re-
servatis no-
minabit co-
ram Ordina-
riis; sed in
Mensibus re-
servatis no-
minabit co-
ram Pontifi-
ce.

V.
Taxa Cano-
nem ab Ar-
chiepiscopo,
et Episcopis
praedicto
Abbati praes-
tandam.

gula concessum acceptari, ac in iudicio, et extra illud allegari, deduci, produci, aut alias illo quomodolibet uti non posse, quinimmo praedicta omnia, et singula perpetuo, firma, valida, et efficacia esse et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, illaque sub quibuscumque etiam generalibus revocationibus, derogationibus, limitationibus, suspensionibus, modificationibus, et quibuscumque aliis contrariis dispositionibus, etiam consistorialibus, non comprehendi; nec comprehensa aliquo modo censi, sed semper et perpetuo ab illis libera, et immunia.

Sicque et non aliter per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos quacumque potestate, et auctoritate fungentes, ac dignitatē, et praecminentia fulgentes, etiam Causarum ejusdem Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, et Sedis Apostolicae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, ubique iudicari, et definiri debere; et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane decernimus.

Non obstantibus Nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis, de jure quaesito non tollendo, et de unionibus committendis ad partes vocatis quorum interest, ac de exprimendo vero valore in unionibus, nec non Lateranensis Concilii novissime celebrati, uniones perpetuas; nisi in casibus a jure permissis, fieri prohibentis, aliisque Apostolicis, ac in Generalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis specialibus; vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non praedicti Monasterii Farfensis, et Ordinis Sancti Benedicti, cujus illud existit, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, ac quibuscumque concordiiis, et conventionibus, ut praefertur, forsitan initis, roboratis, confirmatis, et approbatis; Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis dicti Monasterii Farfensis pro tempore Abbati, seu perpetuo Commendatario, a quibusvis aliis Superioribus, et Personis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam motu pari, et consistorialiter, etiam in fundatione, et primaeva institutione, seu alias quomodolibet concessis, approbatis,

et innovatis; quibus quomodolibet obesse possent, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et indivisa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alias expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi etiam veriores, totosque et integros, etiam praesentibus pro expressis, insertis, ac de verbo ad verbum registratis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad effectum praesentium, et validitatis omnium et singulorum praemissorum, hac vice dumtaxat, harum serie, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, specialiter et expresse derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod praesentium Literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Caeterum per ea, quae in praesentibus innovando statuimus, non intendimus Taxam Abbatiae Farfensis, sive utriusque Monasterii praedictorum, in Libris Camerae Nostrae Apostolicae praefinitam, ullatenus imminui, aut immutari debere.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Confirmationis, Approbationis, Dismembrationis, Sejunctionis, Unionis, Annexionis, Incorporationis, Declarationis, Statuti, Decreti, Derogationis, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragésimo septimo, Idibus Martii, Pontificatus Nostri anno Septimo.

J. Datarius.

Pro D. Card. Passioneo.

Joannes Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 11. Aprilis 1747.

Fides praestanda transumptis.

Per hanc dismembrationem Taxa dicti Monasterii non imminuitur.

Sanctio poenalis.

Dat. die 15. Martii 1747.

XXXII.

SCHEDULE

Motus proprii super secunda dismembratione
Jurisdictionis dictae Abbatiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio etc.

Et si ea, quae a Nobis pro Pastoralis officii debito per Apostolicas nostras Literas optima ratione statuta sunt, matura prius consideratione, singulisque facti circumstantiis serio pensatis prodeant: Quia tamen nonnumquam evenit, ut aliae ejusdem facti circumstantiae, quae ante Nobis non innotuerant, subinde patefiant: hinc est, quod, quum illae Nobis innotescunt, supplendo, vel immutando, aut ampliando ea, quae a Nobis antea sancita fuerant, de Apostolica nostra benignitate providere non detre-
ctamus.

Quia postea
innotuit in
Civitate Assi-
sien-
si Monasterium, et
intra fines
Dioecesis Asculanae
plures Ecclesias
sub Abbatis
Farfensis juris-
dictione
reperiri.

Cum itaque Nos alias provide attendentes jurisdictionem quasi Episcopalem pro tempore existentis Abbatis Commendatarii Monasterii Abbatiae nuncupati Sanctae Mariae Farfensis nullius Dioecesis in districtu Urbis, Ordinis Sancti Benedicti, cui alterum Sancti Salvatoris Majoris nuncupatum annexum existit; ad plurimas Ecclesias, et non pauca loca extra proprium et particulare Territorium, ac intra fines Diocesum diversorum Episcoporum existentia, ex variis Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum concessionibus, late propagatam fuisse: et ex hac nimis ampla ac se-juncta jurisdictionis extensione ea in Ecclesiastici regiminis administratione eatenus con-se-quuta fuisse mala et inconvenientia, quae ob inferiorum Praelatorum in Loca, Ecclesias, et Personas intra aliarum Diocesum fines exi-stentia activae jurisdictionis exercitium non raro evenire solent: de dismembratione juris-dictionis dictae Abbatiae quoad loca et Eccle-sias in alienis Dioecesibus Status Nostri Eccle-siastici existentia cum dilecto Filio nostro Fe-derico Tituli Sancti Pancratii S. R. E. Presby-tero Cardinale Lante nuncupato moderno dicti Monasterii Abbate Commendatario egissemus, ipseque Federicus Cardinalis eo, quo pollet, zelo, prudentia, et pietate, Nostrae assensus es-set voluntati: auditis propterea Venerabilibus Fratribus nostris Archiepiscopo Firmano, et Montis Alti, Reatino, et Spoletano Episcopis,

intra quorum Dioecesium fines plurima Loca et Ecclesias dicti Monasterii Abbatis jurisdi-
ctioni subjecta esse dignoscebantur: Motu si-
mili etc. Oppida, Loca, Terras, Ecclesias, Mo-
nasteria et Loca pia intra Archiepiscopatus
Firmani et Montis Alti, ac Reatini, et Spole-
tani Episcopatus Dioecesium fines existentia et
existentes, necnon unam Ecclesiam, quam in
Assisiensi Dioecesi sub ejusdem Abbatis juris-
dictione existere, tunc tantum in comperto
erat: sub certis modo et forma tunc expressis
per Apostolicas Nostras Literas incipien. *Dum*
universi sub datum Romae apud Sanctam Ma-
riam Majorem anno Incarnationis Dominicae
MDCCXLVII. Idibus Martii Pontificatus Nostri
anno septimo, a praedicto Monasterio, illius-
que pro tempore existentis Abbatis, seu perpe-
tui Commendatarii jurisdictione, superioritate,
potestate, et auctoritate in perpetuum dismem-
bravimus, et separavimus et sejunximus, ea-
demque Oppida, Loca, Terras, Ecclesias, Mo-
nasteria et Loca pia, ut praefertur, dismem-
brata, separata, et sejuncta, et singulis Fir-
manae, Montis Alti, Reatinae, Spoletanae et
Assisiensis Ecclesiarum Dioecesibus etiam perpe-
tuo univimus, anneximus et incorporavi-
mus, prout in dictis Literis plenius continetur.

Cum autem, postquam Literae praedictae
jam editae erant, Nobis innotuisset praeter
unam, ut praeferebatur, Ecclesiam dictae As-
sisiensis Dioecesis, in ipsa quoque Assisiensi
Civitate unum Monasterium Monialium sub
Titulo Sanctorum Jacobi et Donati, intra vero
Dioecesis Asculanae fines plures partim in Di-
ctione dicti Status Nostri, partim vero in Regno
Neapolitano sitas Ecclesias ejusdem Abbatis ju-
risdictioni obnoxias reperiri. Et quamvis jam-
dudum, videlicet de anno ejusdem Domini
MDCLXVI. quaedam Scheda per modum
Concordiae inter Episcopum Asculanum, et di-
cti Monasterii Abbatem Commendatarium tunc
existentes, pro extinctione litis inter eos jam
tunc ortae super exercitio jurisdictionis in ul-
timo dictis Ecclesiis, ut accepimus, inita et
subscripta, ac successive ab eorum respective
Successoribus ratificata fuisset, quia tamen
Concordia hujusmodi Apostolica caret confir-
matione, nec in ea singulis casibus consulitur,
et quandoque ab una, aut altera ex futurorum
Episcopi, vel Abbatis parte in dubium revoca-
ri, vel ab ea resiliiri posset.

Nos qui pro his quoque Ecclesiis stabilem,

ne ob eas-
in causas
id, et il-
dismem-
et ab ejus
indictione.

et indeficientem regiminis et gubernii metho-
dum assignare cupimus, iisdem Causis in No-
stris Literis praedictis late enunciatis adducti,
dictamque Concordiam, illiusque integrum
tenorem praesentibus pro expresso habentes:
Motu pari etc. Monasterium praedictum in
dicta Civitate Assisien., necnon Ecclesiam Ab-
batialem nuncupatam Sanctissimi Salvatoris
extra maenia Civitatis Asculanae dictae Ascu-
lanae Dioecesis, et in infrascriptis Locis, Cas-
tris, et Villis ejusdem Asculanae Dioecesis in
parte Ditionis Status Nostri praedicti sitas Ec-
clesias, videlicet: Ecclesiam etiam Abbatialem
nuncupatam Sancti Joannis in Salaria, cum
ei annexis Sancti Petri de Rosara, et Sanctae
Mariae ad Caprigliam nuncupat. ac ejusdem
S. Mariae Villae Funti Parochialibus, seu aliis
Ecclesiis, necnon Oratorio publico ejusdem
Beatae Mariae Virginis Lauretanae in eadem
Villa Funti, necnon unam Sancti Stephani Loci
Quinzani, cum Ecclesia ei annexa Assumptio-
nis Beatae Mariae Virginis dicti loci, et aliam
B. Mariae Virginis Villae Osoi, cum ei anne-
xis Ecclesiis Sanctae Luciae Villae Bovec-
chia, et Sancti Joannis ad Saxum nuncupat.,
ac aliam B. Mariae Virginis inter Sylvas Vil-
lae Gaici, et aliam Sanctae Anatoliae Villae
Pastini, ac aliam Sancti Sylvestri Villae Ròc-
chettae cum filiali Oratorio Sanctae Luciae di-
ctae Villae, et aliam Sancti Petri Villae Tal-
leani, cum ei annexa Ecclesia Annunciationis
Beatae Mariae Virginis dicti loci, ac aliam San-
cti Joannis Villae Forcellae, cum uno Sancti
Andreae Planarum nuncupat., et altero San-
cti Antonii Oratorii publicis ejusdem Villae
Forcellae, et aliam Sanctissimae Annunciatio-
nis Villae Arli, cum Ecclesia ei annexa Sancti
Petri ejusdem Villae, ac aliam Sanctae Justae
Villae Justinianae, et aliam Sanctorum Nicolai
et Hilarii Villae Rocchae Casaregnanae, ac
aliam Sancti Stephani Villae Martiae, cum
Sancta Maria Villae Vallicellae, et ejusdem
Sanctae Mariae Villae Vetulli, ac Beatae Ma-
riae Virginis de Ponte nativo, ac Sanctae Ca-
tharinae Villae Monestini, et B. Mariae Virgi-
nis Castiglionum, ac Sancti Sebastiani Villae
Casacagnani annexis, seu filialibus Ecclesiis,
et aliam Sancti Flaviani Loci, seu Villae Ve-
naeruptae, ac aliam Sanctae Luciae Loci, seu
Villae Capradossi, et aliam Sancti Salvatoris
Villae Correti, et aliam Beatae Mariae Virginis
Catri Polesii, cum Oratorio Sancti Benedicti

in Valle Ginevra, et aliam Sancti Gregorii Vil-
lae Talvacchiae, et aliam S. Mariae Arcis Mou-
tis Calvi, et aliam Sancti Joannis Villae Aro-
lae, cum ei annexa Ecclesia Beatae Mariae
Villae Pedis Cavae, et Oratorio publico An-
nunciationis ejusdem Beatae Mariae Virginis
Villae Turris, ac aliam S. Benedicti Vallis
Aquarum cum Oratorio similiter publico San-
ctae Mariae Gratiarum nuncupat. dictae Vallis
Aquarum, et aliam Sancti Joannis Baptistae
Aquae Sanctae, cum Oratorio Sancti Josephi
Villae Cagnani, ac alia Beatae Mariae Virgi-
nis Villae Farni, cum una Sancti Petri, et al-
tera Sancti Gregorii Villae Fleni Parochialibus
Ecclesiis ei annexis, et Oratorio Sancti Cerno-
bii, seu Sanctae Cernobiae in Territorio Pe-
traltae, et aliam Sancti Joannis Baptistae Col-
lagrati juxta fines Regni Neapolitani praefati
cum Ecclesiis intra idem Regnum sitis ei an-
nexis, et Oratorio Sanctae Mariae Villae Fran-
chae, et reliquas Parochiales Ecclesias Sancti
Laurentii Castri Trosei, antea, et usque nunc
jurisdictioni primodicti Monasterii, illiusque
pro tempore existentis, aut perpetui Commen-
datarii obnoxium et obnoxias, ab ejusdem Mo-
nasterii, illiusque Abbatis, seu Commendata-
rii praedicti jurisdictione, superioritate, pote-
state et autoritate una cum ejus, et earum re-
spective annexis, et Oratoriis praedictis, nec-
non aliisque dependentibus Ecclesiis, si quae
sint, praesentis tenore de novo in perpetuum
dismembramus, separamus et conjungimus.

Illoque et illis sic dismembratis, separatis
et sejunctis, et dictum videlicet Monasterium
Civitatis Assisiensis praedictae Assisiensi; Ec-
clesias vero praedictas, cum earum respective
annexis, et Oratoriis praedictis, aliisque de-
pendentibus Ecclesiis, si quae sint, Asculanae
respective Dioecesis praedictis, etiam perpe-
tuo unimus, annectimus et incorporamus, om-
nimodamque in illo, et in illis jurisdictionem
Ordinariam, quae ipsi primo dicto Monasterio
illiusque Abbati, seu Commendatario praedi-
cto competeat, ad Assisiensem et Asculanum
Episcopos pro tempore existentes praedictos
transferimus et respective tribuimus, conce-
dimus et assignamus, ipsosque Venerabiles
Fratres modernos Assisiensem, et Asculanum
Episcopos ex nunc plenarios in praedicti Ab-
batis, seu Commendatarii jurisdictione hujus-
modi Successores fore et esse decernimus.

Quemadmodum vero in praedictis nostris

Et annectit
uni, et alteri
Dioecesis
in quibus si-
tae sunt.

Salvat juris-
dictionem
Abbatis in
aliis Eccle-
siis.

Literis salvam et illaesam, ut prius, remanere debere declaravimus Ordinariam jurisdictionem primodicti Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii in Locis, Castris, et Ecclesiis intra proprium et particulare Territorium consistentibus, et in aliis Locis et Ecclesiis, signanter in Ecclesiis aliis sitis in Dioecesis nonnullis Episcopis Regni Neapolitani subjectis: Ita quoque per praesentem dicti Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii jurisdictionem in aliis Ecclesiis intra fines dictae Asculanae Dioecesis, sed in Locis temporalis Domini Regni praedicti sitis, praeter tamen illas annexas dictae Parochiali Ecclesiae Sancti Joannis Baptistae Collagrati, cum dicto Oratorio Sanctae Mariae Villae Franchae; salvam et illaesam praeservamus.

Quod jus
conferendi
Ecclesias
dismembra-
tas et Be-
neficia in eis
ita idem
praecipit
quod in pri-
ma dismem-
bratione.

Praeterea respectu collationum et provisionum dictarum Ecclesiarum etiam Parochialium per praesentem dismembratarum, et ut praefertur, incorporatarum, necnon Beneficiorum in eisdem Ecclesiis ac etiam illa dicti Monasterii Monialium Civitatis Assisien. praefatae, forsitan consistentium, et quarum, ac quorum provisio Abbati, seu Commendatario praedicto hactenus spectavit, idem prorsus quoad jus, formam, et modum ad illas et illa nominandi seu praesentandi, et illas, ac illa conferendi et providendi, quod in eisdem Literis pro aliis Ecclesiis, et Beneficiis per illas, ut praefertur, dismembratis, praescripsimus, etiamsi ipsius primodicti Monasterii Commendatarius fuerit praedictae S. R. E. Cardinalis, servari etiam volumus et mandamus.

Taxat Ca-
nonem sol-
vendum ab
Episcopo
Asculano.

Demum in recognitionem dismembrationis dictarum Ecclesiarum intra fines Dioecesis Asculanae existentium per praesentem factae, volumus quoque et statuimus, ut Ecclesiae Asculanae praedictae Episcopus pro tempore existens, pro tempore etiam existenti primodicti Monasterii Abbati, seu Commendatario, aut illius Procuratori legitimo, libras viginti cerae albae singulis annis offerre et praestare teneatur.

Clausulae
praeservati-
vae.

Quocirca memoratas nostras Literas, et praesentem Motus Nostri Schedulam cum omnibus, et singulis in eis contentis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel alio quocumque defectu notari, vel impugnari posse, sed eas, et praesentem, omnino ac semper, et perpetuo firmas, validas, et efficaces existere, eisdemque Episcopis plenissime suf-

fragari, necnon ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, inviolabiliter observari; sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos quavis auctoritate, et potestate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis iudicandi, definiendi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus. Non obstantibus Scheda subscripta, seu Concordia praedicta, quatenus opus sit, ac omnibus illis, quae in dictis Nostris Literis volumus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fiat Motu proprio P.

Et cum absolute a censuris, ad effectum etc. Et quod Nostrarum Literarum praedictarum tenor, ac data habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in litteris etiam gratis per viam de Curia cum clausula perpetuo, et ad perpetuam rei memoriam, si, et quandocumque videbitur expediendis. Et de perpetuis dismembratione, separatione, sejunctione, unione, annexione, incorporatione, voluntate, decreto, aliisque praemissis, ut supra, in dictis litteris latissime extendendis. Volumus autem, per ea, quae in Praesenti statuimus, taxam primodicti Monasterii in Libris Camerae Apostolicae praefinitam nullatenus imminui. Volumus praeterea, quod sola praesentis schedulae Nostri Motus proprii signatura sufficiat, illique, ac illius quoque exemplis, seu transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munitis, tanta ubique fides adhibeatur in iudicio, et extra, quanta si sub Plumbo Nostro expedirentur, et originaliter exhiberentur, adhibenda esset, et adhiberi deberet, regula quacumque contraria non obstante.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem pridie Idus Augusti Anno VII.

Dat. Pont.
anno VII. c.
12. Augu.
1747.

DE JURISDICTIONE

XXXII

Episcopi Tusculani in Clerum, et Populum
Territorii Abbatiae Cryptae Ferratae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

*Ad perpetuam rei memoriam.*Pontificis
studium in
discutiendis
negotiis Ec-
clesiasticis.Et in litibus
judicandis,
et extinguen-
dis.Controrsie
jurisdiction-
ales inter
Episcopum
Tusculanum,
et Abbatem Com-
mendata-

Inter multa onera cum Sacrosancti Apostolatus Officio debilibus humeris nostris imposita, ad evitandam, quantum in Nobis esset, inutilis Servi condemnationem, hoc plane connumerandum censuimus, ut non solum praesentia nostra assiduam operam impenderemus Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, in quibus Religionis negotia, aliaque graviora, pro Catholicae Ecclesiae regimine in dies occurrentia tractantur; Generali nimirum Congregationi Sacrorum Rituum, quoties praecipua capita Causarum Beatificationis Servorum Dei, aut Beatorum Canonizationis in ea expendantur; sicut etiam Congregationi Sanctae Universalis Inquisitionis, quae per singulas hebdomadas coram Nobis habetur; saepe etiam illi, in qua de Propagandae Fidei rationibus agitur; atque alteri, quae proposita est executioni et interpretationi Decretorum Sacri Tridentini Concilii, ac demum praeter alias Congregationes in peculiaribus casibus deputatas, et coram Nobismetipsis coactas, Supremae Signaturae Gratiae, quam vocant, in qua inferiorum Tribunalium judicata, totaque administrandae Iustitiae ratio ad trutinam revocantur; Verum etiam, si quando graviores controversiae inter Ecclesiasticas potissimum personas orirentur, ut eas ad iudicium Nostrum advocaremus, easque, resecatis tum litium diuturnitatibus ac dispendiis, tum partium querelis ac simultatibus, modo cum Auditorum Causarum Palatii nostri coram Nobis congregatorum; modo cum aliorum gravium, atque prudentum Virorum consilio, non sine proprio labore ac diligentia, multique temporis, ut plurimum somno detracti, in discutiendis rationum momentis, evolvendisque domesticae Bibliothecae nostrae libris; impendio, definitionis nostrae Oraculo decideremus, penitusque de medio tolleremus.

Quod genus oneris a Nobis pro communi utilitate libenter susceptum, quum Nobis propositum sit, donec Omnipotenti Deo valetudinis nostrae vires servare placuerit, nullo pacto deponere; facile adducti sumus, ut exortamur

nuper litem et controversiam inter bonae memoriae Josephum hujus S. R. E. Cardinalem Accoramboni nuncupatum, cujus ex hac vita migrationem superioribus diebus eluximus, tamquam Episcopum Tusculanum ex una, et dilectum Filium nostrum Joannem Antonium Tituli Sanctorum Silvestri et Martini in Montibus Presbyterum ipsius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Guadagni nuncupatum, tamquam Monasterii, Abbatiae nuncupati, Sanctae Mariae de Crypta Ferrata Ordinis Sancti Basilii, Abbatem Commendatarium ex altera, partibus, ad Nosmetipsos avocaremus, inappellabili iudicio Nostro definiendam ac terminandam. In qua controversia quum praedictus Joseph Episcopus Cardinalis contenderet praedicti Monasterii Territorium suae Tusculanae Dioecesis portionem esse, proindeque se omnimodam suam Ordinariam Jurisdictionem in eo exercere posse; contra vero praefatus Joannes Antonius Cardinalis et Abbas Commendatarius defenderet, hujusmodi Territorium ab ipsa Tusculana Dioecesi omnino separatum existere, seque illius Ordinarium esse, cum plena et quasi Episcopali Jurisdictione in Clerum et Populum, privative ad ipsum Episcopum Tusculanum; Nos omnibus mature librat, quae in copiosis juris et facti allegationibus, et monumentorum collectionibus tam ex una, quam ex altera parte oblatis, deducta sunt, auditis quoque oretenus utriusque partis Defensorum et Advocatorum Informationibus, atque in consilium adhibitis duobus Viris in Canonica facultate peritissimis, Dilecto scilicet Filio Magistro Ildephonso Clemente de Arostequi Cappellano Nostro et Causarum Palatii Apostolici Auditore, qui, edito volumine, cujus Titulus est: *Concordia Pastoralis*; eximium suae in hoc rerum genere scientiae specimen dedit; ac dilecto pariter Filio Magistro Clemente Argenvilliers Consistorialis Aulae nostrae Advocato, ac Praelato Domestico, et Auditore nostro, cujus etiam doctrinae in hac ipsa controversiarum specie plura monumenta extant in consultissimis disceptationibus multorum annorum decursu, dum in exercitio Fori magna cum laude versaretur, ab ipso editis; hisque coram Nobis die XIII. elapsi Februarii mensis accitis; ac diligenti cum iisdem tractatu habito, totam hujusmodi controversiam in hunc, qui sequitur, modum dirimere ac definire statuimus.

rium Cry-
ptae Ferratae.

Ad Pontificem advocatur, et ab eo definitur cum consilio etc.

Quaedam
incidentia
controverſae
capita.

Quamvis autem, ut supra diximus, ipsius controversiae summa praecipue circa Territorium separatum, et jurisdictionis Ordinariae et quasi Episcopalis competentiam verteretur; quum tamen in ipsius discussione alii quidam articuli excitati fuerint, nimirum circa jurisdictionem Baronalem Abbatis Commendatarii in praefati Monasterii Territorio; circa ipsius Monasterii et Monachorum in eo degentium exemptionem passivam ab Ordinaria jurisdictione Episcopi Tusculani; ac demum circa curam animarum, quae in praefata Ecclesia Sanctae Mariae Cryptae Ferratae, et in ipsius Parochiae ambitu exercetur ab uno ex Monachis ipsius Monasterii: Nos ut omnia litium germina stirpitus evelleremus, ac perpetuae pacis tranquillitatem firmiter stabiliremus, super his etiam matura deliberatione praehabita, opportunas declarationes et ordinationes futuris temporibus observandas, edere, et pronunciaré statuimus.

I.
De Jurisdic-
tione Baro-
nali Abbatis.
Rejicitur
contraria in-
stautia Epi-
scopi Tuscu-
lani.

Itaque, quod attinet ad primum, ad temporalem videlicet, seu Baronalem Jurisdictionem Abbatis Commendatarii, quam Episcopus Tusculanus in suis allegationibus impugnabat, decrevimus, et pronunciamus, ipsum Episcopum in hoc non esse legitimum Contradictorem; ideoque Abbatem Commendatarium praedictum, hujusmodi oppositione nihil obstante, jure suo uti posse, si quod ipsi competat quoad praedictam temporalem et Baronalem jurisdictionem.

II.
Exemptio
passiva Mo-
nasterii et
Monachorum
firmatur.

Ad secundum, nimirum quod spectat ad exemptionem passivam Monachorum et Monasterii Cryptae Ferratae ab Ordinaria jurisdictione Episcopi Tusculani, diximus et pronunciamus, hujusmodi exemptionem passivam praedictis Monachis et Monasterio competere, eosdemque illa gaudere debere, ad formam Privilegorum eisdem, ut infra latius dicemus, ab Apostolica Sede indultorum: salvis nihilominus, et firmis remanentibus Sacrosancti Tridentini Concilii, necnon ejusdem Apostolicae Sedis posterioribus Constitutionibus, et Ordinationibus, quoad illos omnes et singulos casus, in quibus Regulares, etiam exempti, Episcopi jurisdictioni sive Ordinariae, sive Delegatae, subesse debent.

III.
Animarum
cura, et legi-
tima existen-
tia Parochiae
in Ecclesia

De tertio, videlicet de animarum cura in Ecclesia praefati Monasterii, ut supra diximus, administrata; decrevimus ac definivimus, constare de legitima existentia Parochiae in prae-

dicta Abbatiali Ecclesia, quamvis illius erectio nequaquam exhibita fuerit, quum satis demonstratum fuerit, hujusmodi Curae Parochialis exercitium in ipsa Ecclesia, et in ipsius Monasterii Territorio, ab antiquo tempore viguisse et vigere; quocirca statuimus, praedicto Abbati Commendatario competere jus praesentandi coram Episcopo Tusculano unum aliquem pro tempore Sacerdotem sive Saecularem, sive Regularem, qui tamen Latinum Ritus observet, atque hunc a praedicto Episcopo examinandum esse, et ad ipsius Curae exercitium rite approbandum; eundem vero, quamvis Regularis Monachus existat, tamen eidem Episcopo subesse debere in his omnibus, quae praedictam Curam et Sacramentorum administrationem concernunt, juxta Decretum praedicti Concilii Tridentini cap. 11. sess. 15. de Regularibus, nostramque Constitutionem, quae incipit: *Firmandis*, VIII. Idus Novembris anni MDCCXLIV. editam, et impressam in Bullario nostro Tom. 1. num. 109.

De ipsa denique Episcopali Ordinaria jurisdictione in praefato Territorio Cryptae Ferratae, an scilicet ea ad Episcopum Tusculanum, an vero ad Abbatem Commendatarium, aut Monachos ipsius Monasterii, pertineat; quod erat praecipuum, vel potius unicum propositae controversiae caput: decernendo pronunciamus, et pronuncians decrevimus, hujusmodi jurisdictionem Ordinariam et Episcopalem in Clerum et Populum universum praedicti Loci, et Territorii Cryptae Ferratae, competere Episcopo Tusculano, non autem Abbati Commendatario, aut Monachis ipsius Monasterii.

Et sane dubitari nequit, quin Territorium Cryptae Ferratae situm sit intra fines Dioecesis Tusculanae. Nam praeterquamquod in eo loco, ubi nunc Monasterium ipsum cum annexis Aedificiis existit, ex magis recepta Antiquariorum sententia, Ciceronis Villa olim fuit, in qua scilicet ille Philosophicas Quaestiones conscripsit, quas de Locum nomine *Tusculanas* appellavit; id quod magno argumento est, eundem locum deinceps in Dioecesi Tusculana comprehensum fuisse; ipsi profecto ejusdem Monasterii Monachi jam usque ab anno MCXLV. in quadam controversia inter ipsos, et Episcopum Tusculanum orta, quae a Praedecessore Nostro Eugenio Papa III. definita fuit; dum exemptionis suae amplitudinem adversus eundem Episcopum, nonnulla jura in eorum Mo-

Cryptae Fer-
ratae canonizatur.

Jurisdictione
Ordinaria in
Territorio
Cryptae Fer-
ratae adjudicatur
Episcopo Tu-
sculano.

Monasterium
cum suo Ter-
ritorio in
Dioecesi Tu-
sculana exi-
stet.

nasterium sibi competere asserentem, strenne tuerentur, ultro tamen professi sunt, Monasterium suum in *Tusculanensi Parochia constitutum* existere. Ubi autem constat de existentia Loci intra alicujus Episcopi Dioecesim, non potest Praelatus inferior jure asserere, in eo loco veram qualitatem Nullius cum Territorio separato sibi acquisitam esse, et jurisdictionem Ordinariam et quasi Episcopalem in eundem, privative ad Episcopum, sibi competere; nisi clarum exhibeat Apostolicae Sedis Privilegium, quo idem locus, a Dioecesi et jurisdictione Ordinaria Episcopi dismembratus, avulsus, et separatus fuerit, ipsiusque Praelati jurisdictioni per omnia subjectus; vel nisi deficiente hujusmodi Privilegio Apostolico, immemorabilem saltem consuetudinem sibi faventem attulerit, cum omnibus requisitis circumstantiis juridice probatam, eamque non limitatam ad unum aliquod actuum genus, sed quae omnes complectatur actus, in quibus Episcopalis jurisdictionis jura consistunt, eosque ostendat a se pacifice, et sine ulla Dioecisani Episcopi contradictione, exercitos fuisse, quum ea sit immemorabilis possessionis et consuetudinis natura, ut legitimam Privilegiis Apostolici praesumptionem et famam inducat.

His sane principiis in hujus generis Litibus definiendis proceditur, et procedendum esse non dubitatur, ex quo potissimum ea de anno MDCCXXI. studiose ac mature discussa, et pro regulis constituta sunt in quadam Congregatione particulari ex sapientioribus et doctioribus illius temporis S. R. E. Cardinalibus, Romanaeque Curiae Praelatis composita, cujus Congregationis Nos tunc in minoribus constituti Secretarii munus obtinuimus; eademque a sanctae memoriae Praedecessore Nostro Clemente Papa XI. approbata sunt, ut videre est in Decreto V. impresso, ad calcem illius Bullarii. Nec aliis profecto principiis inhaerendum esse censuimus, quum actum fuit de dirimenda veteri controversia inter Episcopum Conversanum, et Militiam Hospitalem Sancti Joannis Hierosolymitani, super competentia jurisdictionis Ordinariae in Oppido Putiniani; quam controversiam Nos ipsi quatuor ab hinc annis, cum consilio totius Auditorii Causarum Palatii Nostri Apostolica auctoritate definivimus, et perpetuo extinximus: quae de re extant Literae Decretales in Bullario Nostro impressae *Tom. I. num. 76.*

Equidem Praedecessor Noster Callistus Papa II. praefatum Monasterium Cryptae Ferratae sub jurisdictione S. R. E. despondit, constituitque, ut nullus Episcopus, praeter Romani Pontificis licentiam, in ipsum excommunicationis seu interdictionis sententiam inferre praesumeret. Eugenius quoque Papa III. similiter Praedecessor Noster praedicti Callisti Privilegia eidem Monasterio confirmavit; cumque tunc existens Episcopus Tusculanus, non obstantibus hujusmodi Privilegiis, nonnullos Episcopalis jurisdictionis actus in ipso Monasterio exercere contenderet, quae ab Episcopis Praedecessoribus suis exercita fuisse dicebat; ipse Eugenius Praedecessor, re cognita, adversus Episcopum non plane acquievisset, eandem litem sub altero Praedecessore Hadriano Papa IV. instauravit, nova veteribus addens postulata, quae tamen omnia ab ipso Hadriano Pontifice rejecta fuerunt, injunctumque Episcopo fuit, ut sententiae a praefato Eugenio Pontifice promulgatae irrefragabiliter acquiescens, si quid praeterea juris, praeter id, quod in ipsa sententia continebatur, in praefato Monasterio eundem habere contingeret, id omne, etiamsi post latam sententiam illud obtinuisset, abrenunciare, et resignare deberet. In quorum tamen compensationem ipse Hadrianus Praedecessor aliud Monasterium Sanctae Mariae de Pescho nuncupatum Episcopo Tusculano concessit, ejusque Dioecesi perpetuo univit et incorporavit. Atque haec omnia a Gregorio Papa IX. Praedecessore pariter Nostro per Literas Apostolicas confirmata et roborata dignoscuntur.

Verum Apostolica hujusmodi Privilegia, ipsum dumtaxat Monasterium Cryptae Ferratae, aut ad summum Monachos in eo degentes respiciunt; atque illius, illorumque demonstrant exemptionem a jurisdictione Ordinaria Episcopi Tusculani, cui de caetero ex jure Canonum subesse debuissent. Sed in ipsis nulla mentio fit jurisdictionis activae Abbatis, aut Monachorum in Clerum et Populum illius Territorii. Ideoque ad meram exemptionem passivam referri debent; neque eorum vigore dici potest eisdem concessam fuisse Ordinariam activam jurisdictionem in Clerum et Populum, aut constitutum fuisse Territorium separatum, ab ipsius Monasterii Abbate, aut Monachis, cum hujusmodi quasi Episcopali jurisdictione regendum, et gubernandum. Quin immo quum supradictus Eugenius Praedecessor in praefata

Privilegia
et judicata
ab Abbate
Commenda-
torio produ-
cta.

Eadem ab
exemptionem
passivam
Monasterii
referuntur.

Jurisdictio
Episcopi in
Territorium
in ipsis sop-
ponitur.

sententia, de duabus ipsius Monasterii Gran-
ciis, nimirum de Cappellis Sancti Benedicti,
et Sancti Pancratii, quas Episcopus ad se perti-
nere, Monachi autem ab illius potestate immu-
nes esse asserebant, statuerit ac decreverit,
Episcopum Tusculanum in Ecclesia Sancti Be-
nedicti quartam partem omnium Decimarum,
et oblationum mortuorum; et in Ecclesia San-
cti Pancratii quartam partem totius medietatis
omnium Decimarum, et oblationum mortuo-
rum jure perpetuo habere; Presbyteris vero,
qui in Cappellis ipsis pro tempore ad animarum
curam deputandi essent, ab eodem Episco-
po, cum Abbatis consensu, Institutionem
authorizabilem concedi debere; ipso autem te-
neri de Populi quidem Cura, Episcopo Tuscu-
lano, de rebus vero temporalibus ad Monaste-
rium pertinentibus, ipsius Monasterii Abbati
rationem reddere; tantum abest, ut sententia
ab Eugenio Pontifice lata, et a praedictis illius
Successoribus confirmata, ad stabiliendam Or-
dinariam, et quasi Episcopalem Abbatis juris-
dictionem, et praetensum ab eo Territorium se-
paratum, ullo modo conferat; quin potius
Episcopi Tusculani iuribus mirifice favet, dum
illius jurisdictionem in Clerum et Populum,
non obstante passiva exemptione Monasterii, et
Ecclesiarum ab eo dependentium, expresse
praeservare dignoscitur.

Ritus Grae-
cusi Monas-
terio Cryp-
tae Ferratae
constanter
servatus.

Ac diu etiam
usus Fer-
mentati in
Missa.

Ut autem magis elucescerent, quae ad hu-
jusmodi controversiam dirimendam amplius
conferret possent, minime supervacaneum du-
ximus ad Historiam foundationis ipsius Mona-
sterii Sanctae Mariae de Crypta Ferrata, ani-
mum intendere. Ex hac itaque constat, illud
sub initium saeculi undecimi fundatum fuisse
a duobus Sanctis Monachis Nilo et Bartholo-
maeo, qui et natione, et ritu Graeci erant, et
quidem hujusmodi Ritus Graecum in ipso Mo-
nasterio emper servatum fuisse; annuentibus,
quin potius volentibus Romanis Pontificibus;
qui etiam, quoties Missarum solemnias angus-
tiore Ritu celebrabant, ut in Libris Ritualibus
memoriae proditum est, antequam Collegium
pro Clericis Graecis a pia memoriae Gregorio
Papa XIII. in Urbe erigeretur, consueverunt
ex eodem Monasterio duos evocare Monachos,
quorum unus Epistolam, alter Evangelium
Graeco idiomate, ut mos est, in Missa Pontifi-
cali canerent. Praeterea Monachi in praedicto
Monasterio degentes Sacrosancta Mysteria in
fermentato conficere non destiterunt, usque

ad tempora Bessarionis hujus S. R. E. Cardi-
nalis, cui primum a felicis recordationis Pio
Papa II. Praedecessore Nostro, Anno Domini
MCDLXH., idem Monasterium commenda-
tum fuit: Ipse autem Bessarion Cardinalis ab
Apostolica Sede indultum obtinuit, ut Monachi
praedicti, exemplo Maronitarum et Armeno-
rum, a proprio Ritu non recedentes, in azymo
consecrarent; et sacris Latinorum Vestibus in-
duti, Graeco tamen idiomate et Ritu Missas
celebrarent. Nec nisi sub posterioribus Roma-
nis Pontificibus Paulo V., Urbano VIII., et
Innocentio X., iisdem concessum fuit, ut in
gratiam Christifidelium confluentium ad Ec-
clesias Ordinis Sancti Basilii, cujus ipsi Regu-
lam profiteantur, nonnulli ex ipsis deputarentur,
qui Latino Ritu, et lingua Missarum Sacrificia
peragerent.

Ex quibus omnibus validum conficitur ar-
gumentum, ut ne quis probabiliter putet, su-
praedictos Praedecessores Nostros Callistum II.,
et Eugenium III. constituere voluisse Territo-
rium separatum, cum Ordinaria, et quasi Epi-
scopali jurisdictione in Clerum et Populum, fa-
vore Abbatis, Monachorum Monasterii Cryptae
Ferratae; quod sane nil aliud fuisset, quam
subditos Latinos ab Episcopi Latini superiori-
tate divulsos, contra constantem Ecclesiae disci-
plinam, Praelati Graeci jurisdictioni subicere;
ac praeterea efficere, ut Fideles Latini, prope
ipsa Romanae Urbis moenia, relicto usu azy-
mii, sacram Eucharistiam in fermentato susci-
perent; neque enim in Ecclesia praefati Mona-
sterii de mysticis donis potuissent in alia spe-
cie communicare, quam in ea, qua inibi con-
secrabantur. Quod quidem nemo sibi persua-
serit, qui sciat, inter Auctores, qui celebrem
quaestionem de Azymo, et Fermentato tracta-
runt, nullum inveniri, qui promiscuum utrius-
que usum in Ecclesia Latina, eundemque non
continuum, sed interruptum post decimum
Ecclesiae saeculum mansisse contendat; multos
vero esse, qui solidis rationibus confirmet,
disciplinam Azymi ab ipsis Apostolorum tem-
poribus in Ecclesia Occidentali invectam, et
semper deinceps inviolate servatam fuisse. In
omnibus vero locis Italiae Nostrae, in quibus
Graeci simul degerent et Latini, hoc fuit per-
petuum Apostolicae Sedis institutum, ut Grae-
cus, sine ullo proprii Ritus detrimento, Latino-
rum Antistitum jurisdictioni subesse voluerit:
Nullibi autem statutum esse reperietur, ut Po-

Quae exclu-
dunt prae-
sumptionem
concessae ju-
risdictionis
in Clerum
et Populum
Latinum.

pulus Latinus ab obedientia Episcopi Latini subtrahitur, Praelati Graeci jurisdictioni subditus fieret.

Atque haec sufficere visa sunt, ut Apostolicorum Privilegiorum, quae pro parte Abbatis Commendatarii Cryptae Ferratae, tamquam expressa praetensae suae jurisdictionis fundamenta afferebantur, nullam rationem habendam esse judicarem. Sed quoniam, ut supra diximus, deficiente Titulo expresso, fundari potest Titulus praesumptus in immemorabili hujusmodi jurisdictionis exercitio, et quasi possessione, de hac consequenter videndum superest. Neque vero a Nobis summo jure expenditur, an postquam praetensus Titulus productus est, isque minus aptus, et ad intentum inefficax deprehensus fuit, adhuc tamen permittendum sit ut de adstruendo praesumpto Titulo agatur. Sed quum sit de essentia immemorabilis consuetudinis, ut nihil contra eam auditum unquam, vel dictum, aut factum fuerit; contra vero satis constat, quod series aetuum jurisdictionalium, quos Abbates pro tempore exercuerunt, non semel interrupta fuit per alios similes actus intra Territorium Cryptae Ferratae ab Episcopis Tusculanis pro tempore exercitos; non modo exclusa remanet hujusmodi praetensa immemorabilis favore Abbatis, quin potius Episcopo, qui pro se habet assistentiam juris, ea quoque regula suffragatur, quod unus dumtaxat actus ab ipso exercitus in eo Territorio, quod intra fines propriae Dioecesis consistit, totam ipsius Ordinationem jurisdictionem in idem Territorium, quoad reliqua etiam, integram praeservat.

Quod autem pertinet ad Titulum *Nullius Dioecesis*, quod praedictus Abbas Commendatarius Monasterio suo dudum attributum fuisse, monumentis undique collectis demonstrare nitetur, ex adverso Episcopus, aliis adductis tum veteribus, tum recentioribus documentis, in quibus idem Monasterium *Tusculanae Dioecesis* nuncupatur, satis probavit praefatam appellationem nequaquam constantem et perpetuam, ut par erat, extitisse. Neque vero novum est, quod Monasteria aut Loca, quae gaudent exemptione passiva, quemadmodum proculdubio gaudet Monasterium, de quo agitur, aliquando appellata fuerint *Nullius Dioecesis*, quum et apud Scriptores, et in ipsis Decretis Sacri Tridentini Concilii, plura hujusmodi loquutionis exempla suppetant.

Denique quum Abbates Commendatarii Cryptae Ferratae pro tempore existentes, facultatem approbandi Monachos ipsius Monasterii ad audiendas in ea Ecclesia Sacramentales Confessiones Saecularium, sive in ipso Monasterio habitantium, sive aliunde ad ipsam Ecclesiam confluentium, ab Apostolica Sede postulaverint, et obtinuerint; quamvis ea facultas ad cautelam, et ad majorem conscientiae securitatem petita fuisse dicatur; hoc ipsum aperte demonstrat, non satis firmam eisdem Abbatibus fuisse opinionem de suo Territorio separato, ac de activa et quasi Episcopali jurisdictione in Clerum, et Populum; adeoque ipsosmet aliquando audivisse, praetensa jura sua non levibus rationibus in dubium revocari; id quod assertam immemorabilem prorsus destruit, ut supra diximus.

His igitur, aliisque legitimis fundamentis innixa fuit definitiva sententia, quam pro hujus litis, et controversiae decisione, omnibus mature perpensis, ac de unanimi praemissorum consilio, ipsa die decima tertia proxime elapsi mensis Februarii, protulimus; quamque nunc per haec Apostolica scripta edicimus, promulgamus, et Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine confirmamus, et roboramus.

Et nihilominus antiquum respicientes splendorem ipsius Monasterii Sanctae Mariae de Crypta Ferrata, ac memores insignium Abbatum, qui et ejus primaevum Claustrale gubernium, et deinceps ipsum commendatum regimen obtinuerunt; praecipuam vero rationem habentes singularium meritorum praedicti Dilecti Filii Nostri Joannis Antonii Presbyteri Cardinalis, hodierni ipsius Abbatis Commendatarii, qui non modo, cum eximia sui nominis laude demandatum sibi munus Vicarii Nostri in Urbe, ejusque Districtu exercet, sed etiam, tamquam diligens praefati Monasterii Praesul, pro commendata sibi illius juriurum defensione, omnia monumenta ad hunc effectum opportuna, etiam in sanctioribus Apostolicae Sedis Tabulariis conquisita, non sine magna impensa, colligere et proferre non praetermisit, omniaque rationum monumenta ab egregiis Jurisconsultis deduci et exponi curavit; eidem Joanni Antonio Cardinali, et Abbati Commendatario, ejusque in Commenda hujusmodi Successoribus in perpetuum, infrascripta Privilegia, et Indulta, Motu proprio, ac de

3. Per actus Abbatis de propriis facultatibus dubitantur.

Sententia proferitur favore Episcopi Tusculani.

Nova Privilegia, et Indulta conceduntur Abbati Commendatario Cryptae Ferratae.

Apostolica liberalitate, et auctoritate, tribuimus et impertimur.

I. Conferendi Sacramenti Confirmationis semel in anno.

Primum videlicet, ut tam ipse, quam illius Successores praefati, dummodo Episcopali characterē praediti sint, Sacramentum Confirmationis in ipsa Ecclesia Abbatiali semel singulis annis administrare, ac omnibus illud expectantibus per se ipsos rite conferre possint, et valeant.

II. Approbandi Confessarios pro Secularibus, in perpetuum.

Secundum, ut, quoniam Praedecessores Nostrī Romani Pontifices ejusdem Monasterii Abbatibus pro tempore Commendatariis facultatem concesserunt approbandi aliquot ex ipsius Monachis ad excipiendas Confessiones Sacramentales Fidelium ad eandem Abbatialem Ecclesiam confluentium, hujusmodi facultas, quam Nos ipsi praedicto Joanni Antonio Cardinali ad ejus vitam, seu donec ejusdem Monasterii Commendam obtinuerit, per Apostolicas Litteras in forma Brevis elargiti fuimus, non ad ipsum solummodo hodiernum Abbatem Commendatarium, sed ad futuros etiam illius Successores in perpetuum extensa sit, et esse censetur; quibus etiam Monachis, ab Abbatibus Commendatariis pro tempore, ut praefertur, ad Saecularium Confessiones approbatis, aliquoties infra annum, ac potissimum in solemnioribus Festivitatibus, in quibus frequens populus ad praedictam Ecclesiam Cryptae Ferratae accedere solet, facultatem absolvendi a peccatis in ipsa Tusculana Dioecesi reservatis, per futuros pro tempore Episcopos Tusculanos indulgeri, plurimum in Domino cupimus, et Apostolicis hortationibus suademus.

III. Recipiendi examina Testium super statu libero.

Tertium, quod spectat ad Matrimonia contrahenda a personis Territorium incolentibus Cryptae Ferratae, ut idem Abbas Commendatarius, ejusque Successores possint examina Testium super statu libero contrahentium per Cancellarium Abbatialem recipi facere; nec non Monacho animarum curam pro tempore exercenti licentiam impertiri pro denunciationibus ad formam Concilii Tridentini faciendis, quoad personas ipsius Parochiae sudditas; dummodo tamen causae tam super separatione Tori, quam super nullitate Matrimonii in ipsa Parochia contracti, si quas judicialiter cognosci oporteat, ad Episcopos Tusculanos, non autem ad Abbatis praedicti iudicium deferantur.

IV. Cognoscendi in prima instantia

Quartum denique, ut praeter causas civiles, criminales, et mixtas, quaecumque ad Ab-

batis Commendatarii Forum Laicale, seu Baronale, spectare dignoscuntur, idem Abbas, ejusque Successores pro tempore futuri, eos etiam causas mere civiles, quae inter Mensam Abbatialem, aut Monasterium, seu eorum Conductores ex una, et ipsius Mensae, aut Monasterii debitores ex altera, partibus, super canonibus, livellis, aliisque responsionibus, verti contingat, etiamsi hujusmodi causae, ratione personae, vel ratione rei controversae, ad Forum Ecclesiasticum pertineant, tam per se ipsos, quam per Judices a se deputatos; dummodo hi Clericali qualitate praediti sint; et dummodo neminem verbaliter, seu realiter citent, nisi intra Territorium ipsius Monasterii, aut si quem extra Territorium praedictum citare voluerint, opportunas facultates, sive *exequatur*, ab Ordinario Locī antea obtinuerint; in prima instantia cognoscere, decidere, ac debito fine terminare possint et valeant, motu et auctoritate praedictis, ac praesentium Litterarum tenore perpetuo concedimus, et indulgemus.

Claesul. praeservati vae.

Caeterum supradictam sententiam a Nobis prolatam; easdemque praesentes Litteras, cum omnibus, et singulis in ipsis contentis, semper firmas et efficaces existere, et fore decernimus, nec ullo umquam ex capite, colore, praetextu, aut causa, etiam quantumvis juridica, etiam litis pendens coram quocumque Iudice, aut Tribunali, cujus litis statum et merita, et alia quaecumque etiam specificam mentionem, et individuum expressionem requirunt, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis haberi volumus, vel etiam ex eo, quod ipse Abbas Commendatarius, aut Monachi praefati, vel alii quicumque in praemissis jus, vel interesse habentes, sub habere praetendentes, illis non consenserint; vel non satis auditi, et causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, sufficienter verificatae, aut justificatae non fuerint, de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vitio, seu alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controversiam vocari, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari posse; sed ipsas praesentes suos debitos, ac plenarios effectus perpetuo sortiri et obtinere, et tam Episcopis Tusculanis pro tempore existentibus, quam dicto Joanni Antonio Cardinali, et Abbati Commendatario, ejusque in praefata Commenda Successoribus respecti-

consensu civilis Mensae Abbatialis, etiam ad Forum Ecclesiasticum spectantes.

Servata jur. forma in C. tationibus extra primum Territorium sequen.

ve, in omnibus, et per omnia etiam perpetuo suffragari.

Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices, Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales, aliosque quoslibet, quacumque praeceminentia, potestate, et auctoritate fungentes, et functuros sublata eis, et eorum cuiuslibet, aliter iudicandi, et interpretandi facultate, iudicari, et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio
iuratus

Non obstantibus praemissis Callisti, Eugenii, Gregorii, aliorumque Romanorum Pontificum Apostolicis Litteris, Constitutionibus, et Ordinationibus, aliisque quibuscumque privilegiis, aut indultis, eidem Monasterio, ejusque Abbatibus Clausuralibus, sive Commendatariis, nec non praefato Ordini Sancti Basilii, ejusque Professoribus, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam ex titulo oneroso, etiam Consistorialiter, et motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, concessis, aut pluries approbatis, confirmatis, et innovatis; nec non Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, ejusque Monasterii usibus, stilibus, et consuetudinibus, si quas etiam ab immemorabili tempore pacifice observatas fuisse apparuerit, quibus omnibus et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specilica, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma servanda foret, latissime et plenissime, ac specialiter et expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides prae-
stantia trans-
umptis.

Volumus autem, ut earumdem praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem fides tam in iudicio, quam extra illud habeatur, quae haberetur iisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

in iudicio
poen-
alis.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Sententiae, Decreti, Declarationis, Constitutionis, Concessionis, Ordinationis, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc atten-

tare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragésimo septimo, pridie nonas Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Dat. die 24.
Apr. 1747.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco x Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.
Public. die 11. Aprilis 1747.

AMPLIATUR

XXXIV.

Episcopis facultas impertiendi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria Fidelibus in mortis articulo constitutis; etiam per alios, tam in Civitatibus, quam in Dioecesibus, ab ipsis subdelegatos.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pia Mater Catholica Ecclesia, de aeterna Fideliorum suorum salute in primis sollicita, quum hanc intelligat ab extremo ipsorum mortis articulo potissimum pendere, numquam praetermisit omnibus eos subsidiis pro hujusmodi temporis necessitate opportunis juvare, atque instruere, tam iis nimirum, quibus opus esset ad aeterna praecavenda supplicia, quam quae apta et salubria forent ad evitandas poenas temporibus definitas, quas in altera vita humanis plerumque spiritibus, etiam dimisso mortalis culpae, aeternaeque poenae reatu, in Purgatorio igne luendas manere non ignorat.

Ecclesiae pia
cura erga
moribundos
Fideles.

Ut et a peccatis absol-
vatur.

Et promeritas poenas evadant.

Forma Indulgentiarum pro largitione Indulgentiarum Plenarie in articulo mortis, Episcopis concedi solet.

Quamobrem, licet ex veteri simul, et recenti Ecclesiae disciplina, graviorum quorundam criminum absolutio Romano duntaxat Pontifici in universo Christiano Orbe; aliorum autem singulis Ecclesiarum Praesulibus in eorum Dioecesibus, reservata fuerit; attamen adveniente unicuique Fidelium supremo migrationis die, omnes huiusmodi absolutionum reservationes cessare, et cuilibet Sacerdoti liberam, et plenam facultatem esse, quemcumque poenitentem a quibuscumque peccatis, et criminibus, nec non Ecclesiasticis sententiis, atque censuris absolendi, provida declaratum fuit. Praeterea quum in Ecclesia immensus, et inestimabilis existat Thesaurus spiritualis, ex infinitis constans satisfactionibus Passionis, et mortis Domini Nostri JESU CHRISTI, ac praeterea ex meritis, et satisfactionibus gloriosae Virginis Genitricis Dei MARIAE, omniumque Sanctorum, et Electorum, cuius Theauri dispensationem Salvator Noster Beato Petro Apostolorum Principi, ejusque in perpetuum Successoribus tradidit; hoc semper summo studio curarunt Praedecessores Nostri Romani Pontifices, ut illius divitias in moribundos Fideles large diffunderent, et maxima omnium amplitudine, quae Indulgentia Plenaria nuncupatur, cuiusque impertiendae jus in Apostolica Sede unico residet, ipsis potissimum applicarent: quam quidem in rem Episcopis per Ecclesias constitutis vices suas cum opportunitis facultatibus delegarunt; ne ullus in Orbe Terrarum angulus esset, ubi Catholicae Religionis professoribus huiusmodi adjumenti copia deesset, pro extremo illo momento, quo ipsorum salutis causa in discrimen adducitur.

Hactenus huiusmodi facultas Episcopis concedi consuevit, Pontificis nomine, et auctoritate, per privatas Epistolas ipsius Secretarii Brevium secretorum, qui exposita Pontifici petitione pro parte cuiusque Episcopi, et pro spiritali utilitate ipsius Subditorum ad se delata, rescribere solebat, petitam facultatem ab ipso Pontifice eidem indulgeri *ad Triennium proximum*; hac tamen lege, ut ipse ea uteretur, nimirum Benedictionem impertiret, et Indulgentiam Plenariam aegrotis, in mortis articulo constitutis largiretur *per se ipsum immediate*, vel, quatenus Episcopum suffraganeum haberet, *per Dominum suffraganeum suum*; nec, nisi necessitate cogente, et quidem nocturno tempore, alium Sacerdotem in singu-

lis peculiaribus casibus subdelegare posset: *ubi vero praecisa necessitas exegerit, ac insinul noctis tempore duntaxat, idem permittit, ut alicui Sacerdoti pio, per Dominationem Vestram qualibet vice eligendo etc. communicare valeat.* Quo vero ad Moniales, Ordinarii earum Confessarii opera in eum finem uteretur.

Hanc porro facultatem, prout in huiusmodi Literis concedebatur, Ecclesiarum Pastores jamdudum judicarunt angustis nimium limitibus circumscriptam, non solum ob breve Triennii spatium ipsi praefinitum; verum etiam quia, propter relatas leges circa illius usum praescriptas, ab huiusmodi Indulgentiae Plenariae beneficio excludi videbant plerosque fideles sibi subjectos, praesertim vero eos, quos extra ipsorum Residentiae locum, et in remotis Dioecesium regionibus infirmari contingeret; nec defuerunt instantiae Vicariorum Capitularium; et Vicariorum Apostolicorum, sicut etiam Praelatorum inferiorum Territorium separatim habentium, cum activa in Clerum et populum jurisdictione, qui eandem facultatem Episcopis concedi solitam, sibi quoque tribui postularunt; quibus de rebus actum fuit die XXII. Novembris MDCCX. in Congregatione Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Indulgentiis et Sacris Reliquiis praeposita, cuius Consultoris officium in minoribus tunc constituti obtinebamus; sed nihil tunc temporis est innovatum, resque in priori statu relicta fuit.

Cum vero deinceps alterum quoque munus Secretarii Congregationis Decretorum Concilii Tridentini interpretis Nobis in minoribus pariter degentibus demandatum fuisset; instante Episcopo Mazariae tunc existente, duo Dubia eidem Congregationi definienda proposuimus, unum videlicet, an, stante dispositione praemissarum Epistolarum Secretarii Brevium, ut scilicet Episcopus pro impertienda Monialibus Benedictione, et Indulgentia Plenaria eisdem in articulo mortis applicanda, earum Confessarii opera uteretur; licitum sit Episcopo; Monasterii Claustra ingredi, ut huiusmodi pium opus per se ipsum adimpleat; alterum vero, quatenus id Episcopo permittatur, an, et a quibus comitatus Monasterium ingredi debeat; super quibus, perpenso Folio a Nobis pro huiusmodi quaestionum elucidatione de more exarato, die X. Maji anni MDCCXXVII., responsum fuit, ad primum licere Episcopo, quoties voluerit, ad impertiendam Benedictionem

Eorum ampliatio aliter exercita fuit

Congregatio Concilii in eandem sensum devenit

nem Moniali in mortis articulo constitutae Monasterium intrare. Ad secundum; Episcopo ad hunc effectum intra Monasterii septa se conferenti comites esse debere Confessarium ordinarium ipsius Monasterii, aliumque Sacerdotem ipsius Episcopi arbitrio eligendum. Rescripto autem additum fuit: *et ad Dominum Secretarium cum Eminentissimo Secretario Brevium*; quibus nimirum verbis Nobis demandatum fuit, ut cum bonae memoriae Cardinali Oliverio nuncupato, tunc Brevium secretorum Praedecessoris Nostri Benedicti Papae XIII. Secretario, ageremus, pro ampliatione facultatum in memoratis Epistolis contentarum, quarum formulam a Nobis in Folio tunc eidem Congregationi, ut praefertur, exhibito, integre insertam, ipsa Congregatio paulo arctioribus conclusam limitibus iudicavit.

Neque porro omisimus inunctum Nobis munus agendi cum praefato Cardinali Brevium Secretario quamprimum implere; verum quum paulo post ab eodem Benedicto Praedecessore in Collegium S. R. E. Cardinalium cooptati, ad regendam Episcopalem Anconitanam Ecclesiam Nos contulerimus, ex qua biennio post ad Metropolitanam Bononiensem translati fuimus, non licuit Nobis negotium istud ad optatum finem perducere. Interim vero, quum non minus pro Anconitano, quam pro Bononiensi Populo, huiusmodi facultatem Indulgentiae Plenariae moribundis Fidelibus impertiendae ab Apostolica Sede, ut par erat, expetitam, juxta consuetam formam, ac superius enunciatis limitibus circumscriptam obtinuissimus; ipso statim usu, et propria experientia, in eas incidimus difficultates, quae et anno MDCCX. ut praefertur, in Congregatione Sacris Reliquiis, et Indulgentiis praeposita, a Nobis tamquam Consultore propositae fuerant; quaeque deinceps anno MDCCXXVII. alteri Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini interpretum a Nobis etiam, pro Secretarii munere, expositae, causam dederunt memoratae consultationi cum Secretario Brevium introducendae. Etiam tum in Anconitanae, tum vero in amplioris Bononiensis Ecclesiae regimine, animadvertimus, ob interdictam Nobis huiusmodi facultatis subdelegationem, omnes plerumque Dioecesis habitatores hoc tanto spiritali beneficio summis suis temporibus orbatos manere; et quidem cum irreparabili damno, deficientibus per Dioecesim Collegiis Clericorum

Regularium Ministrantium Infirmis, quibus a felicis recordationis Praedecessore Nostro Alexandro Papa VII. per Literas die XV. Januarii anni MDCLVI. datas, et perpetuo valituras, indultum fuit, ut Christifidelibus in mortis articulo constitutis Benedictionem cum Indulgentia Plenaria impertiri valeant; nec aliis extantibus Coenobiis Regularium, quibus, pro Confratribus piarum quarundam Societatum ab eorum Ordinibus institutarum, similia Indulta, et Privilegia ab Apostolica Sede concessa fuerunt. Quod vero spectat ad Incolas ipsius Civitatis, si quidem haec, ut Bonopia est, frequenti Populo sit referta, quum facultas substituendi non aliter in praefata Epistola tribuatur, quam in casu praecisae necessitatis cum nocturno tempore conjuncto, cum magno animi Nostri dolore experti sumus Paternae huiusmodi charitatis, actus erga dilectos in Christo Filios nostros, non ea assiduitate, qua cupiebamus, per Nos ipsos praestari posse. Nam praeterquam quod necesse habebamus nonnullis per annum mensibus a Civitate abesse, ut juxta praescriptum Sacrae Tridentinae Synodi, si non totam, saltem aliquam illius amplae Dioecesis partem singulis annis coram invisendo, corrigendo, docendo, et Sacramentum Confirmationis visitatis plebibus ministrando, lustraremus; jam in ipsa Civitate degentes, nullam fere diuturni temporis horam vel a Divinis rebus, vel a Pastoralis Officii occupationibus vacuam habebamus; dum pro occurrentium negotiorum expeditione, nunc adeuntium postulationibus, nunc Ministrorum relationibus, nunc Congregationum consultationibus operam dare oportebat; recurrentibus autem Ordinationum temporibus, vel evenientibus Ecclesiarum Parochialium vacationibus; aut cessantibus Confessariorum facultatibus, quas, ad nova de ipsis experimenta identidem capienda, nonnisi temporibus definitis iisdem concedere consuevimus, Examina atque Concursus sine Nobis haberi non permittebamus. Et sane, si quis Episcopalis vitae condiciones ut vere se habent, considerare velit, facile agnoscat, majorum Civitatum Episcopos fere redactos esse ad huiusmodi Benedictionis, et Indulgentiae beneficium aliquibus dumtaxat Personis, vel genere, vel aliis qualitatibus conspicuis, et quidem instantibus, et postulantibus, exhibendum; pauperibus autem et humilioribus, ob praecusam sibi, extra ne-

Episcopalis
vitae assidua
occupatio.

Pontificis
experientia
Episcopa-
Officii ad-
ministratio-
is.

cessitatis et noctis tempora, subdelegandi facultatem, vix umquam succurrere posse.

Objectum
adversus fre-
quentes con-
cessionis In-
dulgentiae
Plenariae in
articulo mor-
tis diluitur.

Quod si satis momenti, et auctoritatis haberet sententia non nemine proposita, Plenariam scilicet Indulgentiam in mortis articulo concedendam non esse, nisi his, quorum eximia in Ecclesiam merita extitissent; ea nimirum de causa, quod quum pro hujusmodi Indulgentiae consequutione vel nullum omnino opus injungi, vel nonnisi morientis statui et viribus accommodatum imponi possit, praeterita dumtaxat in Ecclesiam merita, cum extrema praesenti necessitate conjuncta, locum supplere possint aliorum operum, quae caeteroquin ad Plenariam Indulgentiam adipiscendam praescribi solent; nihil profecto esset, cur aliquid nunc a Nobis innovando statueretur. Verum Praedecessorum nostrorum hac in re agendi ratio, relatae opinioni contraria dignoscitur. Ut enim multas praetereamus concessionis Indulgentiae Plenariae morientibus fidelibus indistincte applicandae; quae nam porro, et quam magna in Ecclesiam promerita fuisse dicemus eorum, qui quatuor ab hinc saeculis, pestifera lue per Angliam grassante, ex hac vita decedebant? quibus tamen omnibus, dummodo sacramentaliter confessi, et sacra Communionem refecti fuissent, Praedecessores Nostri Clemens Papa VI. et Gregorius Papa XI. Benedictionem cum Indulgentia Plenaria per Legatos suos impertiri non recusarunt. Sed et ipsa Congregatio Indulgentiarum, et Sacris Reliquiis praeposita jam usque ab an. MDCLXXV. die XIII. Aprilis, re diligenter perpensa, censuit, Indulgentiae Plenariae largitionem in eos etiam, qui singularibus in Ecclesiam meritis nequaquam excellenter, recte et utiliter conferri, atque diffundi.

Pontificis
benignitas
veteribus, et
recentibus
exemplis in-
nititur.

Quapropter Apostolicae charitatis nostrae viscera dilatantes, et tam veteribus, quam recentioribus Ecclesiasticae benignitatis exemplis inhaerentes; siquidem extat illustre monumentum tertii Ecclesiae saeculi in Epistola Sancti Cypriani, quae in novis Editionibus impressa est num. XII.; qua scilicet, in eorum gratiam, qui Libellos Martyrum obtinuerant, et in mortis periculo versabantur; quum ipse aestivis ardoribus praepediretur; quo minus, ut optaverat, ad eos reconciliandos sese conferre posset; permittit ut id, vice sua, a quocumque Presbytero, aut etiam Diacono, praestari queat: Novissimis vero temporibus, ex secun-

da Mediolanensi Provinciali Synodo constat, a felicitis recordationis Praedecessore Nostro Gregorio Papa XIII., omnibus Episcopis illius Provinciae concessum fuisse, non solum ut ipsi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria moribundis Fidelibus impertiri; sed etiam, ut aliis hujusmodi facultatem libere subdelegare possent: his igitur, aliisque exemplis, nec non rationibus superius relatis permoti, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione novas in hac materia regulas praefinire, quodque olim, ut praemisimus, de alterius sententia delibendum Nobis fuerat, nunc demum de concessa Nobis Apostolicae potestatis plenitudine absolvere, ac perficere constituimus.

Itaque primum volumus atque decernimus, ut facultates impertendi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria Fidelibus in mortis articulo constitutis, Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis nunc existentibus a Nobis, vel a Praedecessoribus Nostri ad hunc diem concessae reperiuntur, licet illae in consuetis Epistolis Secretarii Brevium ad Triennium dumtaxat, vel alias ad definitum tempus indultae fuerint, nihilominus praesentis nostrae Constitutionis vigore eo usque in suo robore maneant, quoad iidem Antistites earum Ecclesiarum, atque Dioecesum regimen obtinebunt, quarum favore, et intuitu easdem facultates a Nobis, et ab Apostolica Sede impetrarunt. Nos enim eas ad omne tempus hujusmodi motu proprio, et auctoritate praefata, atque earundem praesentium Literarum serie, extendimus, et prorogamus.

Indulta
Triennium
concessa c
firmantur
ampliatu
ad vitam,
etc.

Uique praeterea unusquisque ex Antistitibus praefatis, unum, aut plures pios Sacerdotes sive Saeculares, sive Regulares, prout necessarium fore judicabunt, in eorum Civitatibus subdelegare valeant, qui, dum ipsi Antistites aliquo legitimo impedimento detinebuntur, quamvis hujusmodi impedimentum diuturno tempore occurrat, eorum vice, Benedictionem hujusmodi cum Indulgentiae Plenariae applicatione Christifidelibus in praefato articulo constitutis impertiantur; aliosque similiter per Dioecesim Saeculares, aut Regulares Sacerdotes, quotquot pro numero animarum in Dioecesibus existentium necessarios judicaverint, ad praedictum effectum deputare, et subdelegare possint; nec non eosdem a se deputatos, et subdelegatos removere, aliosque in eorum

Adjecta
cultate su
delegandi
Civitatibus
et Dioeces
bus, etiam
die.

locum pro suo arbitrio, et prudentia subrogare valeant; iisdem motu, potestate, et tenore, concedimus, et indulgemus.

Si vero aliquem ex Antistitibus nunc per Ecclesias constitutis, et praefata facultate gaudentibus, ad aliarum Ecclesiarum regimen Apostolica auctoritate transferri contingat; si ve aliquis eorum sit, quorum favore consuetae Literae Secretarii Brevium ad hunc diem expeditae non fuerint; ac denique quum novi Episcopi Catholicis Gregibus in posterum praeficiuntur; volumus atque statuimus, ut singulis eorum huiusmodi facultatem a Nobis, sive a Romano pro tempore Pontifice postulanti- bus, Apostolicae Literae in forma Brevis gra- tis per omnia expediantur, quibus praedicta facultas ipsis concedatur, non ad Triennium, sed ad omne tempus, quo adeptum semel Ec- clesiae regimen obtinebunt; adiecta etiam fa- cultate subdelegandi tam pro Civitate, quam pro Dioecesi, non quidem in casu dumtaxat impedimenti cum nocturno tempore conjuncti; sed in omnibus et per omnia ad normam eorum, quae pro Episcopis nunc existentibus, et Indul- to huiusmodi actu gaudentibus, supra statuimus.

Insuper pro Praelatis Inferioribus Territo- rium separatum habentibus, cum vera quali- tate Nullius, et activa in Clerum et Populum jurisdictione; quamvis Praedecessores Nostri hanc de praeterito consuetudinem non habue- rint; nihilominus de Apostolica liberalitate, ac simili motu et tenore concedimus et indulge- mus, ut, si ab ipsis huiusmodi facultas petita fuerit, similes Literae in forma Brevis in po- sterum singulis eorum expediantur, juxta eam- dem formam, mutatis mutandis, quam pro Epi- scopis constituimus; ne excepta quidem facul- tate subdelegandi, ut supra; dummodo ipsi Praelati hanc gratiam postulantes, Apostolicis Literis nostris Anno Incarnationis Dominicae MDCCXL. non. Kalend. Decembris datis, qua- rum initium est: *Quod sancta*, impressis in Bul- lario nostro Tom. 1. num. 7., obtemperaverint, nimirum sacra Apostolorum Limina praescri- ptis temporibus visitaverint, et relationem sta- tus Ecclesiarum sibi subjectarum Apostolicae Sedi exhibuerint; vel, quatenus Praelationis honorem de novo accipiant, debitum juramen- tum in memorata Constitutione praescriptum antea praestiterint.

Dum autem huiusmodi facultatem Episco- pis eam actu obtinentibus prorogavimus, et

amplavimus, ut praefertur; caeteris vero tam Episcopis, quam Praelatis Inferioribus in po- sterum eam petentibus, supradicta forma et amplitudine concedendam fore decrevimus; se- quitur, ut huiusmodi Indulta nequaquam mor- te concedentis expirent; quum jurisdictio de- legata in iis, quae non justitiam, sed gratiam concernunt, etiam post obitum delegantis ma- nere debeat. Quoniam vero iisdem Episcopis, et Praelatis permittimus, ut huiusmodi facul- tatem, pro Incolarum Civitatum, Locorum, atque Diocesum opportunitate et necessitate, uni, vel pluribus Sacerdotibus in posterum subdelegare valeant; statuimus atque decerni- mus, huiusmodi subdelegationes, per subdele- gantis cessum aut decessum similiter non expi- rare; sed potestatem ipsis tributam persevera- re usque ad superventum novi Praesulis, cujus arbitrio relinquimus, eosdem in huiusmodi officio confirmare, vel ab eo remove. Atque ita quicumque Antistes memoratam facultatem a Romano Pontifice semel obtinuerit, eo dece- dente, opus non habet pro illius confirmatione ad Apostolicae Cathedrae Successorem recurre- re. Sicque etiam cedente vel decedente Episco- po, seu Praelato, a quo eadem facultas in sua Dioecesi aut Territorio subdelegata fuerat, nova concessione opus non erit pro temporaneo Vicariorum Capitularium, aut Apostolicorum regimine; quum Subdelegatorum auctoritas semper manere debeat, quamdiu vel Episco- pus ipse, aut Praelatus, vel illius Successor eandem ipsis non ademerit.

Hac igitur ratione animarum saluti consu- lentes, quantum Nobis in Domino licuit, piam consuetudinem applicandi Plenariam Pontifi- ciam Indulgentiam Ecclesiae Filiis in mortis articulo constitutis, ampliare, et faciliorem red- dere curavimus. Permissaque Venerabilibus Fratribus, ac Dilectis Filiis, Ecclesiarum Epi- scopis et Praesulibus, facultate alios Sacerdo- tes ad hunc effectum, tam in Civitatibus quam in Dioecesibus subdelegandi, non parum le- vaminis eorum anxietatibus, et sollicitudinibus per Nos allatum esse putamus. Verumta- men ipsis declaratum volumus, non id propo- situm Nobis fuisse, ut eos prorsus eximere- mus ab hoc paternae charitatis officio, per se ipsos adeundi miseros aegrotos Plenariae ab- solutionis in extremo articulo adipiscendae cu- pidos; sed ut eorum pietatem opportune juva- remus, ne, dum ipsi aliis Pastoralibus curis

Nec subde-
legationes
per cessum
aut decessum
subdelegan-
tis.

Menitum ad
Episcopos ut
ad Aegrotos
personaliter
accedant.

pliora In-
ta in po-
um con-
eatur per
ras Apo-
licas.

am favo-
Praelato-
Inferio-
in Jurisdi-
ctionem ha-
ntium.

Indulta non
expirant
forte Ponti-
fis.

detinentur, dolere debeant, commissos sibi Fideles hoc tanto spiritali beneficio destitutos ex hac vita migrare. Qui vero pium huiusmodi opus per semetipsos exercere gaudent (quod sane omnes, quoties legitime impediti non fuerint, facturos esse confidimus), meminerint, non id dumtaxat erga nobiliores et potentes huius saeculi, sed erga pauperes quoque, et abjectae sortis homines praestandum esse. Quae de re utiliter legi poterit Praedecessoris Nostri S. Gregorii Magni Homilia xxviii. in Evangelia ad cap. IV. Joannis: erat quidem *Regulus, cujus Filius infirmabatur Capharnaum*, in qua mirabilem atque coelestem observat amantissimi Redemptoris Nostri JESU CHRISTI agendi rationem, qui ad invisendum aegrotantem Reguli filium invitatus ire abnuit, ad Centurionis Servum nec invitatus iturum se profitetur; *quid est quod Regulos rogat, ut ad ejus filium veniat, et tamen venire recusat; ad Servum vero Centurionis non invitatur, et tamen se corporaliter ire pollicetur? Reguli filio per corporalem praesentiam non dignatur adesse; Centurionis Servo non dedignatur occurrere.*

Ut autem Indulgentiae fructus a Fidelibus in mortis articulo percipiatur, hoc sedulo agendum erit, ut Populus in Sacris Concionibus et Catechesibus frequenter edoceatur, quod iis, qui gratiae Dei, quam in Baptismo acceperunt, ingrati, per actualia peccata Spiritum Sanctum contristaverunt, et Templum Dei violare non sunt veriti, quantumvis aeterna supplicia in Poenitentiae Sacramento condonata fuerint, nihilominus temporalis plerumque poena Divinae justitiae exsolvenda superest, cujus remissio obtinenda est non solum per satisfactiones a Sacerdote Confessario in ipso Poenitentiae Sacramento pro mensura delicti impositas, aut per Christianam tolerantiam earum adversitatum, a quibus mortalium vita immunis esse nequit; verum etiam per jejunia, eleemosynas, orationes, et alia pia spiritalis vitae exercitia. Alioquin verendum esset, ne salutis remedia ab Ecclesiae benignitate Fidelibus suppeditata, paulatim in pravae libertatis et licentiae fomentum traherentur; compluribus sibi temere blandientibus de remissione tum sempiternae poenae, per Sacramentalem absolutionem, tum temporalis per Indulgentiae Pontificiae applicationem, in exitu vitae impetranda; neque cogitationibus quam incertum sit omnibus non solum qua hora, et quo

mortis genere ex hac vita migrandum sibi fuerit; sed etiam an Indulgentiam, licet externo ritu sibi applicatam, cum effectu sint percepturi. Praepostera aequae ac periculosa antiquis Ecclesiae temporibus inoleverat consuetudo, ut non pauci ex iis, qui ad Baptismum nomina obtulerant, ad finem usque vitae ipsius Sacramenti perceptionem prorogarent, quo scilicet interim ingenio libere indulgerent, ac demum quum e vita discessuri essent, per salutarem lavacrum, ab omni culpa, et tam ab aeterna, quam a temporali poena soluti; ad coeleste Regnum recta transferrentur; contra quos extant gravissimae objurgationes Sancti Gregorii Nazianzeni in Oratione XL., et Sancti Joannis Chrysostomi in Homilia I. super Acta: sed et Ecclesia Catholica pravam huiusmodi confidentiam improbare se declaravit, dum eos, qui in mortis periculo Baptismum susceperant si convaluissent, a Sacris Ordinibus et ab Officiis Ecclesiasticis arcendos, ac perpetuo irregulares fore decrevit.

Et quoniam Sacerdotibus, qui Fideles in extremo agone laborantes pie adjuvant, vel Ecclesiae Sacramenta ipsis ministrant, Rituale Romanum injungit, ut si aegrotus Indulgentiam Plenariam legitima auctoritate concessam consequi valeat, eam illi in mentem reducant, proponantque quid ad eam consequendam agere debeant; ex his autem, qui ad huiusmodi statum redacti sunt, alii quidem cum plena cognitione integrum loquelae usum retinent, alii vero loquendi facultatem amiserunt, licet antea sincere contritionis indicia dederint, eaque, adhuc ratione utentes, identidem dare non desinant; ideo, quo certius praedicti omnes Indulgentiae fructum consequi valeant, praefatis Sacerdotibus mandamus, ut omni ratione studeant moribundos Fideles excitare ad novos de admissis peccatis doloris actus eliciendos, concipiendosque ferventissimae in Deum charitatis affectus; praesertim vero ad ipsam mortem aequo ac libenti animo de manu Domini suscipiendam. Hoc enim praecipue opus in huiusmodi articulo constitutis imponimus et iungimus, quo se ad Plenariae Indulgentiae fructum consequendum praeparent, atque disponant. Qua in re auctor Nobis est Sanctus Doctor Augustinus, qui in *Libro XIII. de Civit. Dei cap. 6.* postquam horridam mortis speciem, eique renitentes hominum animos descripsit, quodque in aliis suis operibus non

Monita salutaria Fidelibus inculcanda.

Religionis actus moribundis Fidelibus insinuandi.

Praesertim acceptio mortis, tanquam opus pro Indulgentia iungendum.

semel docuerat, mortem nimirum esse peccati originalis poenam, ibi quoque asseruit et confirmavit; haec ad rem nostram apposite subdit: *quidquid tamen illud est in morientibus, quod cum gravi sensu adimit sensum, pie, fideliterque tolerando, auget meritum patientiae, non auferi vocabulum poenae. Ita cum ex hominis primi perpetuata propagine procul dubio sit mors poenae nascentis; tamen, si proprietate, iustitiaeque pendatur, fit gloria renascentis; et cum sit mors peccati retributio, aliquando impetrat, ut nihil retribuat peccato.*

Pro impertienda vero Benedictione Fidelibus in mortis articulo constitutis, applicandaque ipsis Plenaria Indulgentia, quum nulla certa formula olim praescripta foret, sanctae memoriae Praedecessor Noster Benedictus Papa XHI. anno Domini MDCCCXXVI. piis quasdam Preces et Orationes ad hunc effectum adhibendas publicari mandavit; quarum exemplo, in his, quae opportuna iudicavimus, inherentes, aliam de novo formulam, cum his, quae in hac nostra Constitutione praescripta sunt, magis congruentem confecimus, et instituimus, quam ab omnibus in posterum usurpari praecipimus; mandantes, hoc ipsum inculcari, et injungi in Apostolicis Literis, quae deinceps pro concessione praedictae facultatis Indulgentiae Plenariae moribundis impertiendae, ut praemisimus, expediendae erunt.

Ac decernentes, ipsas praesentes Literas semper validas et efficaces existere, et fore, suosque plenarios effectus perpetuo sortiri, et obtinere, atque iis ad quos spectat, seu spectabit in futurum, plenissime suffragari: Non obstantibus Apostolicis, et in Generalibus, seu Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis generalibus, seu specialibus Constitutionibus, ac quibuscumque contrariis, etiam Congregationum S. R. E. Cardinalium, Decretis et Resolutionibus etiam Apostolica auctoritate approbatis, roboratis, et pluries confirmatis; usibus quoque, stilibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus: quibus omnibus et singulis, ad praemissorum effectum, motu, scientia, et potestate praefatis amplissime derogamus, aliisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut earundem praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur,

quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Formula igitur, quam pro impertienda Benedictione, et Plenaria Indulgentia moribundis Fidelibus applicanda, ut praefertur, in posterum adhibendam esse praescripsimus, talis est.

Tenor Formulae super enunciatæ.

MODUS

A SS. D. N. BENEDICTO PAPA XIV.

approbatus.

Pro opportunitate temporis servandus, ut infra in Rubricis notatur, ad impertiendam Benedictionem in articulo mortis constitutis, ab his, qui facultatem habent a Sede Apostolica delegatam.

Benedictio in Articulo mortis cum soleat impertiri post Sacramenta Poenitentiae, Eucharistiae, et Extremae unctionis illis Infirmis, qui vel illam petierint, dum sana mente, et integris sensibus erant, seu verisimiliter petissent, vel dederint signa contritionis; impertienda iisdem est, etiamsi postea linguae, caeterorumque sensuum usu sint destituti, aut in delirium, vel amentiam inciderint. Excommunicatis vero, impenitentibus, et qui in manifesto peccato mortali moriuntur, est omnino deneganda.

Habens praedictam facultatem, ingrediendo cubiculum, ubi jacet Infirmus, dicat: Pax huic Domui etc., ac deinde aegrotum, cubiculum, et circumstantes aspergat aqua benedicta, dicendo Antiphonam. Asperges etc.

Quod si Aegrotus voluerit confiteri, audiat illum, et absolvat. Si Confessionem non petat, excitet illum ad eliciendum actum contritionis; de hujus benedictionis efficacia, ac virtute, si tempus ferat, breviter admoneat; tum instruat, atque hortetur, ut morbi incommoda ac dolores in antea vitae expiationem libenter perferat, Deoque sese paratum offerat ad ultro acceptandum quidquid ei placuerit, et mortem ipsam patienter obundam in satisfactionem poenarum, quas peccando promeruit. Tum piis ipsum verbis consoletur, in spem erigens fore, ut ex divinae munificentiae largitate eam poenarum remissionem, et vitam sit consecuturus aeternam. Postea dicat.

✠. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

✠. Qui fecit Coelum, et Terram.

Formula impertiendae Benedictionis a Pontifice constituitur.

Clausulae et derogationes.

Fides praestanda Transumptis.

Antiphona.

Ne reminiscaris Domine delicta Famuli tui (vel Ancillae tuae), neque vindictam sumas de peccatis ejus.

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Pater noster etc.

℟. Et ne nos inducas in tentationem.

℞. Sed libera nos a malo.

℟. Salvum fac Servum tuum (vel Ancillam tuam, et sic deinceps).

℞. Deus meus sperantem in Te.

℟. Domine exaudi orationem meam.

℞. Et clamor meus ad te veniat.

℟. Dominus vobiscum.

℞. Et cum spiritu tuo.

O R E M U S .

Clementissime Deus, Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui neminem vis perire in te credentem, atque sperantem, secundum multitudinem miserationum tuarum respice propitius Famulum tuum N., quem tibi vera Fides, spes christiana commendant, Visita eum in salutari tuo, et per Unigeniti Tui Passionem, et Mortem, omnium ei delictorum suorum remissionem, et veniam clementer indulge, ut ejus anima in hora exitus sui Te Judicem propitiatum inveniat, et in sanguine ejusdem Filii tui ab omni macula abluta, transire ad vitam mereatur perpetuam. Per eundem Christum Dominum nostrum.

Tum dicto ab uno ex Clericis adstantibus Confiteor etc. Sacerdos dicat Miseratur etc. deinde.

Dominus Noster Jesus Christus Filius Dei vivi, qui Beato Petro Apostolo suo dedit potestatem ligandi, atque solvendi, per suam piissimam misericordiam recipiat confessionem tuam, et restituat tibi stolam primam, quam in Baptismate recepisti; et Ego facultate mihi ab Apostolica Sede tributa, Indulgentiam plenariam et remissionem omnium peccatorum tibi concedo. In nomine Patris etc.

Per sacrosancta humanae reparationis mysteria, remittat tibi omnipotens Deus omnes praesentis, et futurae vitae poenas, Paradisi portas aperiatur, et ad gaudia sempiterna perducatur. Amen.

Benedicat Te Omnipotens Deus, Pater, Filius, et Spiritus Sanctus. Amen.

Si vero Infirmus sit adeo morti proximus, ut neque confessionis generatis faciendae, neque praemissarum precum recitandarum tempus suppetat, statim Sacerdos benedictionem ei impertiatur.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, prorogationis, ampliationis, et concessionis, mandatorum, statutorum, decretorum, ac derogationum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, Nonis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

V I S A D E C U R I A .

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 4. Maji anni 1747.

D E R E S U M E N D O

XXXV.

Ac retinendo Titulo Episcopi Anconae, et Humanae.

Venerabili Fratri Nicolao Episcopo Anconitano, et Humanatensi:

B E N E D I C T U S P A P A X I V .

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Notum tibi est, Ven. Frater, Nos quoque Anconitanam Ecclesiam rexisse, cujus Dioecesis, Cleri, ac Populi numquam obliti sumus, numquamque obliviscemur. Quum vero primum ad

Pontifex ante fuit Episcopus Anconitanus.

Et invenit
Episcopus
Praedecessores
se Comitibus
Humanae
deuotissime.

Dubitavit
Pontifex de
hoc titulo
Comitis, quia
Martinus V.
Anconitanus
Humanatensem
Ecclesiam univit.

Ac propterea
potius Episcopus
Humanae
Humanatensis,
quam Comes
esse demonstrandum.

Auctoritas
historici
Anconitani.

Usus deuotionis
ab utraque
Ecclesia anno
1536.

Percurritur
historia
Civitatis
Humanae, et
ejus
destructionis.

eam accessissemus, invenimus Praedecessores Nostros, quorum adhuc vivit memoria, in actis publicis sibi Titulos dedisse Episcopi Anconae, et Comitis Humanae, quorum morem sequuti sumus et Nos ipsi, at non sine aliqua animi haesitatione, quum legimus in Ughellio, ubi agit de Anconitana Ecclesia, Martinum V. Pontificem Maximum anno Christi Domini 1422. cum Anconitano Episcopatu Humanatensem Episcopatum conjunxisse, hincque Anconae Episcopos titulum assumpsisse non Comitibus, sed Episcopi Humanae: *Quamobrem in posterum Praesules Anconitani etiam Humanatenses dicti sunt.* Quapropter Nobis videbatur, Episcopum Anconae debere se nuncupare non Comitem, sed Episcopum Humanae; accedente sententia quoque Saracini historici Anconitani, cui quamquam minime displiceret Episcopum Patriae suae Titulo gaudere Comitis Humanae, negare ausus non est ei quoque convenire Titulum Episcopi Humanae; in sua enim historia Italice scripta, haec habet: *Quae Urbs, loquitur de Humana, quamquam olim destructa fuerit, uti in hisce notitiis meis ostendi, tamen a Martino V. anno 1422. fuit ejus Episcopatus unitus cum Episcopatu Anconae; Unde ab eo tempore Anconitani Episcopi se subscribunt: N. N. Episcopus Anconae, Humanae, et Comes dictae Humanae.* Baldovinettus de Baldovinettis Nobilis Florentinus a Paulo III. renuntiatus est Episcopus Anconae anno salutis 1523., obiitque anno 1538., ut narrat Ughellius. Anno autem 1536. fieri curavit pro Canonice Subsella ex nuce, quae adhuc integra perstant exposita omnium commodo in anteriori Secretario Cathedralis Ecclesiae, quae, insertis nuci sub coronide, albis patentibusque Literis, exhibent hanc inscriptionem: *Hoc opus fecit fieri Baldovinettus de Baldovinettis Episcopus Anconae, et Humanae, dictaeque Humanae Comes suis sumptibus MDXXXVI.*

Civitas Humana in Piceno, Humana quoque ab antiquis dicta est, posterioribus saeculis Umana, dempta priori litera. Ejus nominis meminerunt prisci Scriptores, inter quos Pomponius Mela lib. 2. cap. 4. scribit: *Piceni littora accipiunt, in quibus Humana, Potentia, Cluana, Cupra.* Et Plinius lib. 4. cap. 13. *Cluana, Potentia, Humana a Siculis condita.* At multis praetermissis ad Civitatem hanc pertinentibus, cujus annales scribere Nobis non est in animo, satis Nobis erit indicare, fuisse

eam Sedem Episcopalem; cujus Episcoporum series in Ughellio non quidem integra est, sed solos vigintiquinque commemorat, incipiens a Gratioso, qui fuit sexto saeculo sedente in Petri Cathedra S. Gregorio Magno, desinensque in Astorgio, de quo mentionem, re id postulante, inferius faciemus.

In Bulla Bonifacii VIII., qui creatus fuit Pontifex anno 1294. inspecta alias a Nobis intra scripturas ad Humanae rem publicam spectantes, haec leguntur: *Sane petitio dilectorum Filiorum Communis Civitatis nostrae Anconitanae Nobis nuper exhibita continebat, quod cum olim, videlicet a centum annis proxime praeteritis, aut cum Civitas Humana, quae tunc satis potens, nec non opulenta divitiis, ac populosa fuisse dicitur, peccatis forsitan exigentibus, aut Divino interdicto, ad tantam ruinam devenisset, quod nunc non Civitatis, sed vix parvi Castris videretur, ac videatur habere figuram.* Quo Bonifacii testimonio referenda est ad finem XII. saeculi Humanae ruina, quae quamquam ingens fuerit, non tamen Civitatem penitus delevit, ut ex praefato monumento colligitur, et ex iis, quae mox subjiciemus.

Civitatem igitur Humanam ruinis suis deformem, stetisse tamen adhuc saeculo XIV. compertum est. Nam Raynaldus *annual. an. 1353. num. 8.* narrat quemdam fuisse Fratrem Morialem Sancti Joannis Hierosolymitani ex Provincia, qui sub praetextu ferendi auxilii Cardinali Egidio Albornozio Sedis Apostolicae Legato, cohortem conflavit perditorum Hominum, quibuscum postquam coepta aliqua pro Status Ecclesiastici utilitate perfecerat, Picenum ingressus, ad partes Malatestarum hostium Ecclesiae transiit, et coacto agmine, quod Italico nomine *la gran Compagnia* vocabatur, multas Marchiae Anconitanae Urbes diripuit, et Civitate Humana potitus est, teste Matthaeo Villani in Chronico l. 3. cap. 107. At raptorem diu inultum non passus est Deus. Nam captus tandem, Romamque ductus, ut grassatorum dux, vastatorque Marchiae, capite truncatus est die 29. Augusti an. 1354. uti habetur in eodem Villani lib. 4. c. 16. 24. et in antiqua vita Nicolai a Laurentio, vulgo Cola di Rienzo c. 15. 20. 21. et 22.

Non longum tempus est inter annum 1354. et 1422., quo tamen intervallo Civitatem Humanam penitus concidisse fateri necesse est. Nam in Bulla Martini V., de quo inferius lo-

quemur, data anno 1422. haec habentur: *Sane per Nos nuper intellecto, quod Civitas Humana- tensis propter incendia, guerrarum turbines, mo- ralitatum pestes, et alias calamitates, quae illam multipliciter affligerunt, funditus quasi destruc- ta est. Hinc Scriptores subsequentis aevi, ubi de Humana sermo incidit, de ea loquuntur tamquam de Urbe excisa, ac deleta. Flavius in Italia illustrata, quod opus edidit circa annum 1550. haec de ea prodidit pag. 339. Et paulo su- pra mare vetustissima interiit Urbs Humanae, et parvo ab inde spatio adhaeret mari, ipso in pro- montorio, Sirobium Oppidum. Apud Leandrum Albertum, qui Italiam descripsit ante medium saeculi decimi sexti pag. 244. editionis Bono- nien. anno 1550. haec ex Italico sermone in Latinum versa habentur: Descendendo ad ma- re ad fauces Musonis tribus miliaribus situs ap- paret, ubi erat antiqua Civitas Humana, hoc no- mine dicta a Pomponio Mela: Numana vero a Plinio et Ptolomeo, et a Sitio lib. 8. hoc versu: Hic, et quos pascunt scopulosae rura Numanae.*

Anno 1422. erat Episcopus Anconae Astor- gius ex Familia Agnesi Neapolitana, qui sexa- ginta annis vixit, ut habetur in ejus epitaphio in Claustro S. Mariae supra Minervam Fratrum Praedicatorum, at pluries translatus est ab una ad aliam Ecclesiam, gessitque plura, ac magna negotia. Anno 1411. fuit creatus Episcopus Miletì in Calabria a Joan. XXIII., hinc ad Ravellensem Ecclesiam translatus est anno 1413., deinde ad Melphitanam; postremo a Martino V. anno 1422. ad Anconitanam. Eo tempore, quo eum gubernabat, fuit Locumte- nens Pontificis in Marchia Anconitana. Ab Eu- genio IV. deinde promotus ad Archiepiscopatu- tum Beneventi anno 1436. Et tandem a Nico- lao V. creatus est Cardinalis Presbyter Tituli S. Eusebii anno 1447., uti in Ughellio videre est in Ecclesia Miletì, et in Ecclesia Anconae. Obiit Romae 10. Octobris anno 1451., ut in citato Epitaphio habetur.

Credibile est Astorgium, cum regimen ac- cepit Anconitanae Ecclesiae, eam invenisse red- ditibus tepujorem, quam speraverat; quamo- brem Martino V. exposuit, redditus Mensae Anconitanae non superare summam quadrin- gentorum florenorum aureorum, quo modico proventu non posset pro dignitate provinciam suam gerere: Redditus autem Ecclesiae Hum- anaë, cujus tunc Episcopus erat quidam Anto- nius, non plus esse, quam ducentos florenos

aureos; hincque bene provisum, atque oppor- tunum fore, si duae simul Ecclesiae conjunge- rentur, Anconae videlicet, et Humanae nunc pro tunc, idest differendo effectum unionis ad tempus, quo Episcopus Antonius aut obiisset, aut translatus esset ad aliam Ecclesiam. Marti- nus, ne temere postulatis annueret, rem com- misit inquirendam Cardinali Francisco Lando Tituli Sanctae Crucis in Hierusalem, qui cum exposita vera esse cognovisset Astorgioque fa- visset apud Pontificem, is Bullam unionis dedit anno quinto sui Pontificatus.

Bullam illam cum Anconae essemus, nullo loco invenire potuimus, at praeteritis mensi- bus quum in privata Bibliotheca nostra moreremur, quo in loco, ubi Nobis permissum est, levamen a gravibus ministerii Nostri curis quaerimus, et invenimus, contigit, ut legentes dissertationem historicam Cathedrae Episcopa- lis Setiaë compositam a Dominico Georgio Se- creto Cappellano Nostro viro admodum erudito Romae editam an. 1727. in appendice Monu- mentorum §. 26. inveniremus impressam per extensum Martini V. Bullam unionis Ecclesiae Humanatensis cum Anconitana, depromptam ex Archivis hujus S. Sedis, et praeter caetera, quae superius indicavimus, praecipitur in ea, ut Astorgius, ejusque successores in Ecclesia Anconitana, Titulo Episcopi Anconae Titulum Episcopi Humanae conjungerent: *Decernentes, ut praedictus Astorgius ex tunc in antea Episco- pus Anconitanus, et Humanatensis, sic conse- quenter illius in posterum successores etc. nuncu- pentur.* Quapropter opportune praedictus Geo- rgius pag. 99. scripsit: *Martinus V. anno Domi- ni 1422. Humanam Civitatem jamjam ruituram ob varias calamitates Anconitanae Ecclesiae con- junxit, ea lege, ut Anconitanus Episcopus Hu- manatensis etiam diceretur. Tabulas hujus con- junctionis nunc primum luci donare duximus.*

Testatur Ughellius, Astorgium, perfecta unione, Titulo Episcopis Anconitanis Titulum addidisse Episcopi Humanatensis. Compagno- nius in Regia Picena lib. 6. pag. 313. et Lucen- tius in additionibus ad Ughellium idem testan- tur nixi statuto Recinetensi, in quo haec le- guntur: *Actum Maceratae in domibus residen- tiaë Domini Astorgii Episcopi Anconae, et Hu- manaë. Wadingus in Annal. Minorum anno Christi 1426. postquam dixit Astorgium cum S. Jacobo a Marchia renunciatum fuisse Inqui- sitorem contra Sectam Fraticellorum, assert*

Bulla unio- nis Ecclesie Humanaten- si in comper- to non erat.

Tandem a Pontif. inven- nitur.

Etia ea praeci- pitur, quod Episcopus ab utraque Ec- clesia deno- minaretur.

De causa unionis utri- usque Eccle- siae.

Idem testan- tur varii Scriptores.

ejus Epistolam, cujus hic est titulus: *Astorgius Dei, et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Anconitanus, et Humanae*. Data fuit haec epistola die 19. Novembris anno 1426. Idem Astorgius Commissarius Romanae Ecclesiae, ac Quaestor generalis anno sequenti 1427. coegit Monticellenses ad solvenda Sanctae Sedi tributa, ac vectigalia, huncque edicto suo Titulum praefixit: *Reverendus in Christo Pater, et Dominus Astorgius Episcopus Anconitanus, et Humanus, Marchiae Commissarius, et Thesaurarius Generalis*, in antiquis libris reformationum Civitatis novae in Marchia legitur ejus epistola scripta eodem anno 1427., cujus initium est: *Astorgius Dei, et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Anconae, et Humanae, Marchiae Anconitanae pro Sanctissimo Domino Nostro Locumtenens*. Fateri necesse est Astorgii successores Titulos hosce longo tempore retinuisse. Nam duo Cives Bononienses ex Familia de Luchis Anconitani Episcopi fuerunt, quorum alter, scilicet Joannes Matthaeus, translatus est ad Ecclesiam Tropeae, alter Vincentius, qui obiit anno 1585., sepultusque est in Cathedrali Ecclesia Anconae, sibi hos titulos tribuit, quos ejus sepulcrum exhibet his verbis: *Vincentio de Luchis Bononiensi Episcopo Anconae, et Humanae*. Et ut superius observatum est, testatur Canonicus Julianus Saracenus in Notitiis Historicis Patriae suae Anconae, ad sua usque tempora Episcopos Anconae dictos fuisse etiam Episcopos Humanae, quod evincit usque ad annum 1675., quo et Saracenus scribebat, et Nos nati sumus, fuisse conjunctos Titulos utriusque Episcopatus.

Quae cum ita se habeant, et existente Bulla unionis Episcopatus Humanae cum Anconitano, et urgente praecepto ejusdem, ut Episcopus Anconae Humanae quoque Episcopus nuncuparetur, et stantibus monumentis observantiae hujus praecepti ad nostra usque tempora; scire peroptarem, quo pacto mutatus fuit Episcopatus in Comitatum; quaque ratione Episcopus Anconae in Actis publicis omitat Titulum Episcopi Humanae. Quae dicimus, non quod Anconitano Episcopo Titulum Comitatus Humanae invideamus, quandoquidem illius assumendi fundamentum sit, quod esse quidem credimus argumentis ante duo saecula certis, ac superius allatis; sed ut, aut retento, aut relicto Humanae Comitatus Titulo, nunquam Titulus Ecclesiasticus Episcopi Humanae relinquatur.

Quod si quis dixerit, cum Martinus V. Bullam unionis dedit, fuisse Anconae Capitulum Canonicorum, uti adhuc nunc est, fuisse autem Humanae Capitulum Canonicorum, quod nunc non amplius est: Et in Martini Bulla, vacante Anconitana Ecclesia, ac reservationibus Apostolicis cessantibus, statui, ut utrumque Capitulum debeat ad Episcopi electionem procedere: respondemus, qui hoc dicat, verum dicere; Nos autem vim argumenti non videre, cum ex deficientia Capituli deficientia Episcopatus non inferatur, nec proinde relinqui debeat titulus, qui in Bulla Martini retineri praecipitur: Capitulum erat corpus civile, quod esse destitit, cum nulla pars ejus corporis remansit, juxta observat. *Gloss. in leg. sicut municipium §. in Decurionibus, verb. nomen, ff. quod cujusque universitatis, ibi; Quod si nullus omnino remansit? Respondet Joannes, solum esse Collegium*. Haec autem deficientia fuit deficientia, quae vocatur, *de facto*, et quae quamquam distincta ab ea, quae dicitur *de jure*, et quae provenit ab auctoritate Superioris, qui supprimit Collegium, aut Capitulum, est tamen quantum ad effectum similis deficientiae de jure, ut docet Baldus *leg. non ambigitur ff. de legibus num. 3. ubi: Nam paria sunt, aliquid esse destructum de jure, vel per rerum naturam*. Quod autem, destructo, ut diximus, Capitulo, destructus remanserit etiam Episcopatus, et annihilatus Titulus, qui; ut habetur in Bulla Martini, uniendus erat cum Anconitano, hoc punctum est, in quo haeremus.

Tibi res plana videbitur, Venerabilis Frater, si libebit animadvertere, per plurima saecula fuisse in Ecclesia, Episcopos, et Episcopatus sine Canonicis, aut Capitulis, si cogitationem convertes ad tot Sedes Patriarchales, Archiepiscopales, Episcopales, quae gemunt sub potestate Paganorum, in quibus nulli certe sunt Canonici, nulla Capitula: sunt autem veri Tituli, ad quos quotidie ordinantur a Summis Pontificibus, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, qui Episcopi *in partibus* nuncupantur. Quoniam vero compertum est, exemplis recentioribus magis moveri homines; exemplum adducimus Cardinalis Decani Sacri Collegii, qui ut plurimum Episcopus est Hostiae, et Velitrum, quae Episcopales Ecclesiae simul unitae sunt: Is utriusque titulo utitur, quamquam Hostiae nulli sint Canonici, nullum Capitulum. Huc accedunt duae Episcopales Ecclesiae a Ca-

Objecto respondet rationibus.

Et exemplis.

De usu utriusque denominationis habito ab Episcopis post unionem.

Ex quibus concludit Episcopum utraque denominatione uti debere.

listo II. unitae, scilicet Portuensis, et Sylvae Candidae, seu SS. Rufinae, et Secundae. Episcopus autem Portuensis, qui ut plurimum est Cardinalis Sub-Decanus, utitur pro libito titulis ambarum Ecclesiarum, uti videre licet in opere citato Dominici Georgii pag. 143., quamvis in Ecclesia Portuensi, quae sola nunc superest, nec Canonici sint, nec Capitulum: *Cathedrate Portuense Templum*, inquit Lucentius in additionibus, ad Ughellium, *S. Hyppolito sacrum, extra, et prope Civitatis muros exsurgebat; modo parvula exsurgit Ecclesia sub invocatione S. Luciae, in qua nulla Dignitas, nulli Canonici, seu beneficiati. Ibi cura animarum exercetur per Presbyterum in nautas, et advenas.*

Philippus Cluverius scriptor decimi septimi saeculi l. 2. *Italiae antiquae cap. 11.* statum describens quo tempore suo erat Humana, haec habet: *Vicus in eodem litore visitur vulgari vocabulo Humana, Templo splendidissimo maxime nobilis.* De nullo alio Templo haec verba videntur posse accipi, quam de Templo Crucifixi Siroli, cujus situm ponit non in Anconitana, sed in Humanatensi Dioecesi. At haeremus adhuc animo in ejusmodi re, quamquam propensi sumus ad credendum, quod Cluverius asserit, postquam indicata Nobis fuit Bulla Episcopalis Vincentii de Luchis Episcopi Anconitani data anno 1560. sub die 14. Maji, quae in Archivo Siroli servatur, in qua haec leguntur: *Cum itaque Ecclesia S. Nicolai Plebis Castri Siroli cum suis annexis sit in Castro praedictae Humanensis Dioecesis.* Quod si in Portuensis Civitatis situ unica est Ecclesia, cui praest Presbyter curam animarum gerens, quam in modicam miseramque plebem exercet, illud itidem contingit Humanae: Sylva Candida lapsis retro saeculis penitus fuit deleta, sedesque Episcopalis translata ad Ecclesiam a Plautilla aedificatam in honorem SS. Rufinae, et Secundae, quae pariter Ecclesia temporis injuria prorsus concidit. At nihilominus Episcopi Portuenses, ut paulo ante indicavimus, Titulum retinent Episcopatus Sylvae Candidae, seu SS. Rufinae, et Secundae; ita decernentibus Romanis Pontificibus, ut testatur Ughellius agens de praefata Ecclesia a Plautilla aedificata, his verbis: *Hujus itaque Ecclesiae cum vel tenue vestigium antiquior, ut non senel dico, aboleverit aetas; factum est, ut ejusdem Praesul, Romano ita censente Pontifice, promissque et Portuensis, et Sylvae Candidae, Sanctarumque Rufinae, et Secundae*

Pontifex appellaretur. Addimus his, in Sehensi ditione nullum amplius esse vestigium Populoniae Urbis olim celebris, quam primum Sylla, deinde Carolus Magnus excidit, ac delevit; attamen Episcopus Massae Titulum Episcopi Populoniae numquam dimisit, ut saepe citatus Ughellius affirmat: *Sub excisae Populoniae promontorium, inquit, Plumbinum extulit muros; episcopalisque dignitas Massam demigrasse narratur, tametsi ad multos annos Massensis Antistes adhuc Populoniae Titulum praesferret, quo etiam hodie iidem nobilitantur Antistites.*

Quae omnia plane demonstrant non esse ab Episcopo Anconitano omittendum Titulum Episcopi Humanae, quamquam ibi nulli sint Canonici, et tota Humana redacta sit ad unicam Ecclesiam Parochialem, paucosque ac miseros Incolas, eo vel maxime quod cum Martinus V. eam univit cum Anconitana, praecipitque Episcopo Anconitano, ut assumeret Titulum Episcopi Humanae, ut supra diximus, *Humana erat funditus quasi destructa*; et tam longo tempore Anconitani Episcopi nuncupati sunt etiam Episcopi Humanae, licet Humana jam eo in statu esset, quo nunc eam jacere videmus. Si vero argumentum hoc magnam vim habet, supposito, quod Humana redacta sit ad Ecclesiam Parochialem, paucosque incolas; quid dicendum est, cum verisimile sit valdeque probabile, Sirolium Castrum populo plenum, florensque pertinere ad Dioecesim Humanae, quod supra indicatum est.

At de Humana satis: De Anconae vero aliqua adhuc supersunt dicenda. Ughellius, commemorato Trasone Episcopo Anconae, qui unus ex testibus fuit sententiae ab Othone Imperatore anno 983. prolatae in favorem Ecclesiae Sanctae Florae Aretii, subdit post dictum Trasonem deficere memoriam seriei Episcoporum Anconitanorum propter incendium Archivi, quod contigit an. 1179. Nos vero cum legereamus, primum tomum Philippi Labbaei Bibliothecae Libr. mss. pag. 793. invenimus seriem Episcoporum Magalonae descriptam ab Arnaldo de Verdula, qui obiit anno 1351. ut tradit Jacobus de Long in historia Galliae pag. 175. In hac serie inserta est epistola Joannis XIX. ibi dicti XX., quae spiritualia bona concedit iis, qui promoverint restorationem Cathedralis Magalonensis: in ea autem Bulla, de more eorum temporum, subscripta sunt nomina aliquorum Episcoporum cum Gallorum, tum Ita-

Et rursum concludit resumendum esse Titulum Episcopi Humanatensis.

Commemoratur unum Episcopum Anconitanum in Serie aliorum praetermissum.

lorum inter quae invenimus nomen Stephani Episcopi Anconitani: *Stephanus Anconensis*. Pontificum hoc Diploma prodiit circa annum 1030. Itaque inter Anconae Episcopos post Trasonem numerandus est etiam hic Stephanus, cujus notitiam non habuit Ughellius. Nec mireris Stephanum scripsisse: *Anconensis, non Anconitanus*. Nam testatur Cluverius antiquitus dictam esse Urbem, et *Anconam*, et *Anconem*. Quamobrem Stephanus, tempore praesertim, quo Latini sermonis puritas obsoleverat, nullam difficultatem habuit subscribendi se *Anconensis*, non, uti Nos fecissemus, *Anconitanus*; cum nulla sit, aut fuerit in Italia, neque extra Italiam Urbs nomine Ancona, praeter eam, cujus Nos fuimus, Tuque nunc es Episcopus. Dum interim speramus, Te quo in Nos es benevolenti animo accepturum hasce Literas voluntatis Nostrae indices, rerumque, quas in iis exposuimus, notitiam, quae argumenta sunt haud dubia; apud Nos perpetuo vigere memoriam et Ecclesiae Anconitanae, et Tui; Tibi, Venerabilis Frater, et dilectis Filiis Canonici, et omni Clero, ac Populo, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 22. Aprilis 1747. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

CONSTITUTIO

Sanctissimi domini nostri Benedicti divina providentia Papae XIV. in qua eriguntur duae Cathedrae una Sacrorum Rituum, et altera Historiae Ecclesiasticae in Collegio Sancti Augustini Sapientiae nuncupato Congregationis Canoniorum Regularium S. Crucis Colimbriensis cum susceptione earundem Cathedrarum sub Sedis Apostolicae tutela, et cum unione trium Parochialium pro earum dote.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. Gloria Domini, educto Israel in brachio excelso, et judici is magnis de Ergastulo Egyptiorum in solitudinem Sinai, fixisque tento-

riis e regione Montis; descendit de Coelis in caligine nubis, sedensque in ipso Montis vertice docuit Moysen servum suum universas Coeremonias, et Ritus; Tabernaculum foederis, et Arcam testimonii; Propitiatorium, et Mensam; Vasa, et Altaria thymiamatis, et holocausti; ac Vestes sanctas, et Oleum unctionis, et Thymiana aromatum: ad venerandam plenitudinem Sanctitatis suae in cunctis mirabilibus Misericordiarum suarum sub velamine figurarum absconsis: reversoque Moysae de Monte, cum perfecisset omnia juxta exemplar sibi ostensum; descendit iterum Gloria Domini in nube, implensque Tabernaculum testimonii Majestate coruscante locuta est Moysi secundo de oblationibus Hostiarum, Holocaustis, et Sacrificiis ad nunciandum per multas significationes Sacramentum ante tempora aeterna dispositum, quod sub ipsis erat profundum, nunc vero revelata luce perspicuum.

§. 2. Haec edoctus fuit Moyses, postquam a Majestate Dei perceperat virtutem, et sapientiam, qua Mundi universitatem creavit ex nihilo, et in quas volvit formas, atque mensuras; terrenam, coelestemque substantiam omnipotenti ratione produxit; Adam de Limo terrae formavit; Evam vero de Viri carne plasmavit; Quomodo collapsa in ipsis Humani Generis plenitudo; Et unde caeterorum Hominum de utriusque sexus permixtione conditio.

§. 3. Cum vero advenissent tempora, quae Redemptioni humanae fuerant praestituta, aperto salutis nostrae Sacramento venit a Coelo, et ingressus fuit haec infima ipse Unigenitus Dei Filius, qui manens in forma Dei, et incommutabiliter, atque intemporaliter habens non aliud esse, quam Pater; formam Servi in similitudinem carnis peccati sine suo detrimento Majestatis sibi coaptavit, ut Creaturam ad imaginem Dei conditam a jugo dirae dominationis erueret, dum effectum Misericordiae suae, quem restitutioni impendebat humanae; sola exequi poterat virtute Deitatis, in Carnis nostrae Animaeque natura sine contagione antiquae praevaricationis Redemptor exortus.

§. 4. Hic appellatus a Deo Sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech, et misericors factus, et fidelis Pontifex ad Deum, ut repropitiaret delicta Populi; obtulit in diebus carnis suae semetipsum Patri cum clamore valido, et lacrymis Hostiam immacu-

latam, et consummatus purgationem peccatorum fecit per sanguinem suum pretiosum in ara Crucis effusum.

§. 5. Quia tamen per mortem Sacerdotium ejus extinguendum non erat, in ultima Coena, quando Pascha cum Discipulis celebrato transiurus erat de hoc Mundo ad Patrem, ut dilectae Sponsae suae Ecclesiae visibile relinqueret Sacrificium passionis suae Memoriale perenne, et figurarum veterum impletivum, atque illius salutaris virtus in remissionem eorum, quae a Nobis quotidie committuntur, peccatorum applicaretur; Corpus, et sanguinem suum sub speciebus, panis, et vini Deo Patri obtulit, ac sub earundem rerum symbolis, ut sumerent, Apostolis tradidit, eosdemque novi Testamenti Sacerdotes constituit, dum eis, eorumque in Sacerdotio successoribus praecepit, ut offerrent, hoc facientes in sui commemorationem.

§. 6. In hoc autem novo Testamento eva-
cuatis, quae erant sub priori Testamento; idem Unigenitus Dei Filius in repromissionem aeternae haereditatis nova condidit Sacramenta, per quae omnis vera justitia vel incipit, vel caepta augetur, vel amissa reparatur: unde novi Ritus, novae itidem Coeremoniae, novaeque Functiones, quo et Majestas commendaretur, et mentes Fidelium per Visibilia Religionis, et pietatis signa ad rerum altissimarum, quae in iis latent, contemplationem excitarentur.

§. 7. Completo humanae reparationis opere ipse Dominus Noster visibilem Ecclesiae suae Monarchiam, quam suo sanguine comparaverat; supra illius firmissimam soliditatem fundavit, qui mensuram, carnis egressus, divino illustratus lumine altissimum Majestatis aeternae cognovit, et patefacit arcanum: Is fuit Beatissimus Petrus: Hunc propterea uti primum in Domini confessione, primum quoque in Apostolica dignitate, et Principem totius Ecclesiae constituit, illius gubernaculis tanta cum potentia praeficiens, ut judiciorum suorum definitione etiam in Coelis mansura ligandorum, atque solvendorum Arbiter esset in terris.

§. 8. Haec autem Petri potestas, quas etiam in indigno haerede non deficit, dum semper permanebit, quod in Christo Petrus credidit, quod in Petro Christus instituit; semper in illius Sede vivit, et adeo excellit, ut quamvis in

Populo Dei multi Sacerdotes sint, multique Pastores; omnes tamen proprie regat Petrus, quos principaliter regit et Christus.

§. 9. Tanta igitur firmitate fundata Christi Ecclesia nullo unquam adversantium Potestatum impetu fuit fracta; nulla deseiventium hostium incussione fuit dejecta, sed firmior semper stetit, atque immobilior, et per Petri legitimos, verosque Successores Romanos Pontifices Praedecessores nostros inviolate conservata, et religiose custodita, ac mirificis incrementis per totum Terrarum Orbem diffusa, et longe, lateque in unius visibilis Capitis conjunctione coagmentata, atque in uno spiritu propagata, cunctisque saeculis illorum sanctitate, quos dedit Dominus in lucem Gentium, et tutelam Ecclesiae, et in quibus haberent Fideles omnes, quid intuerentur; quasi ex multarum honore gemmarum conserto uno diademate coronata.

§. 10. Haec secum perpendentes Venerabilis Frater noster Michael modernus Episcopus Colimbriensis, qui primus ex Canonicis reformatis Congregationis Canonicorum Regularium Sanctae Crucis Colimbriensis Ordinis Sancti Augustini Generalatus munus obivit, et dilectus filius Gaspar ab Incarnatione Ordinis Sancti Francisci Minorum de Observantia Reformatorum nuncupatorum expresse professus, Congregationis praefatae Visitor, et Reformator Apostolica auctoritate deputatus agnoverunt; excellentiam scientiae sacrorum Rituum, et caeremoniarum, ac sacrae Historiae eam esse, quod primus illius Author, et Magister fuit Deus ipse, edocens illam in Sede Gloriae suae; quodque scientia hujusmodi pandit Nobis Mysteriorum divinae largitatis; revelat opera Verbi Dei, per quod facta sunt omnia, et data Nobis haereditas sua, et potestas Filios Dei fieri; ac monstrat illud perenne praesidium, quo cunctis seculis adest Ecclesiae suae sedens ad dexteram Patris, illamque tuetur adversus Mundi nequitias, et Principes tenebrarum innumeris Divinae Providentiae suae beneficiis, et ineffabilibus suae gratiae donis.

§. 11. Significavit Nobis propterea per suas literas de instituenda ad Ecclesiastici Ordinis instructionem nova Liturgiae, et ejus veluti adjutrici historiae Ecclesiasticae Schola, eaque committenda dilectis filiis Canonicis Regularibus Congregationis reformatae praefatae, qui scientiam hujusmodi peculiari quo-

dam titulo sibi familiarem; uti per suas leges eis maxime demandatam; caeteris quoque ecclesiasticis Viris Civitatis, et Dioecesis Colimbriensis, et totius Lusitaniae Regni communicarent.

§. 12. Nos igitur propositum huiusmodi tam sanctum, tam praecelsum, tam perutile, ac tam praecipuum plurimum in Domino commendantes, et attendentes ad praeclarissima etiam Venerabilium Fratrum nostrorum Thomae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Patriarchae Lisbonensis, et Josephi Bracharensis, ac Michaelis Elborensis Archiepiscoporum, et Ignatii Pharaonensis, et Josephi Mariae Portugallensis, et Iulii Francisci Visensis, et Balthassaris Elvensis, et Bernardi Antonii Egitanensis, et Didaci Mirandensis; ac Feliciani Lamacensis Episcoporum testimonia, quibus grandi animi nostri exultatione percipimus, Congregationem reformatam praefatam eximia regularis disciplinae sanctimonia, et peculiari literarum, et Sanctorum scientia, praecipuaeque dicti Lusitaniae Regni nobilitate ad Populorum aedificationem, et divini cultus incrementum mirabiliter efflorescere; Motu proprio, et ex certa scientia, meraque deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine in Collegio Sancti Augustini Sapientiae nuncupato Civitatis Colimbriensis Congregationis reformatae praefatae unam Sacrorum Rituum, et Coeremoniarum pro uno, et alio, ac alteram Cathedras Historiae ecclesiasticae pro altero Lectoribus Canonicis Regularibus, et altero substitutis pariter Canonicis Regularibus Congregationis reformatae praefatae ex nunc, et munere Visitoris, et Reformatoris durante a praefato Gaspare, et subinde perpetuis futuris temporibus a Superiore Generali una cum Definitoribus Congregationis reformatae praefatae nominandis, et deputandis, qui vel debeant esse per Universitatem Colimbriensem, aut aliam publicam, et approbatam Universitatem Regni Lusitaniae in Theologia Doctores; vel saltem, emenso jam Theologiae curriculo, aliquem actum ulteriorem in Theologia proxime sint subituri, ita quod alios actus successive subeant, et continuent tempore apto, et iuxta morem Universitatis Colimbriensis, donec reliquos gradus Theologicos, et demum Doctoratus lauream obtineant, cum praelatione tamen super his laurea Doctorali donandis semper habenda de

illis, qui lauream Doctoralem jam adepti fuerunt, dummodo aliquid eis non obstat; et cum conditione, quod si dicti Lectores, et Substituti, ut praefertur nominati, et deputati ex eo, quod ad munus lecturarum huiusmodi adimplendum apti, et idonei non fuerint, munus suum neglexerint, vel Cathedrae ipsae aliquo modo ex eorundem Lectorum, et Substitutorum culpa indebite vacent, tunc, et non alias Episcopus Colimbriensis pro tempore existens una cum Sedis Apostolicae Nuncio in Portugalliae, et Algarbiorum Regnis pro tempore commorante, monito prius dictis Superiore Generali, et Definitoribus Congregationis reformatae praefatae pro aliorum Canonicorum Regularium capacium deputatione, vel pro opportuno remedio, et talis deputatio minime facta, et dictum remedium minime praestitutum fuerit; ad praefatas Cathedras alios Lectores, et Substitutos in Theologia Doctores ad munus lecturarum huiusmodi aptos, et idoneos tam ex saeculari, quam ex regulari Clero assumere valeat: qui quidem Lectores, et Substituti, ut praefertur, nominati, et deputati, vel, ut praefertur, assumpti scientiam praefatam in dicto Collegio modo, et forma per praefatum Michaellem Episcopum statuendis publice doceant; perpetuo erigimus, et instituimus, ac sub nostra, et Sedis Apostolicae tutela, et patrocinio suscipimus, atque recipimus.

§. 13. Illisque sic erectis, et institutis pro earum dote, ac Lectorum, et Substitutorum suorum huiusmodi congrua sustentatione, aliisque explendis iuxta leges, ordinationes, et statuta, ut infra, per dictum Michaellem Episcopum praescribenda unam de Lavos do Campo, cujus viginti quatuor una vero cum incertis quadringentorum: et aliam Sanctae Marinhae de Palmas, cujus etiam viginti quatuor, una vero cum incertis quadringentorum; ac reliquam Parochiales Ecclesias de Vinha da Rainha Colimbriensis Dioecesis, cujus et illis forsitan respective annexorum septuaginta, una vero cum incertis quingentorum septuaginta decatorum auri de Camera respective fructus, redditus; et proventus secundum communem estimationem valorem annuum, ut accepimus, non excedunt; ex nunc, prout ex tunc, et e contra, cum primum illas per cessum, etiam ex causa permutationis etiam in manibus nostris, seu alterius Romani Pontificis Successoris nostri, vel decessum, seu privationem, aut

quamvis aliam dimissionem, vel amissionem, aut Religionis ingressum, et professionis in ea emissionem illas nunc obtinentium, seu alias quovis modo etiam apud Sedem Apostolicam, et ex quocumque decreto vacationis, seu cessationis cujuscumque juris Apostolica auctoritate in provisionibus de aliis Beneficiis primo, et secundo, ac tertio dictas Parochiales Ecclesias nunc obtinentibus Apostolica auctoritate factis quomodolibet apponendo, ac etiam in aliquo ex Mensibus Nobis, et Successoribus nostris Romanis Pontificibus pro tempore existentibus, Sedique praefatae per quascumque Constitutiones Apostolicas, aut Cancellariae Apostolicae Regulas editas, vel edendas, aut alias quomodolibet reservatis, et reservandis, seu Ordinariis Collatoribus etiam per Constitutiones, et Regulas easdem, aut literas alternativarum, vel alia privilegia, et indulta hactenus concessa, et imposterum concedenda, vel alias quomodolibet competentibus, et competituris, aut ex aliorum quorumcumque personis, seu per liberas primo, et secundo, ac tertio dictas Parochiales Ecclesias nunc obtinentium, vel quorumvis aliorum resignationes de illis in Romana Curia, vel extra eam etiam coram Notario publico, et Testibus sponte factae, aut Constitutionem piae memoriae Joannis Papae XXII. Praedecessoris nostri, quae incipit: *Execrabilis*, vel assequutionem alterius Beneficii Ecclesiastici quavis auctoritate collati vacare contigerit; etiamsi actu nunc, ut praefertur, aut alias quovis modo vacent, etiamsi tanto tempore vacaverint, quod earum collatio juxta Lateranensis Statuta Concilii ad Sedem praefatam legitime devoluta, ac primo, et secundo, ac tertio dictae Parochiales Ecclesiae dispositioni Apostolicae specialiter, vel si primo, et secundo, ac tertio dictas Parochiales Ecclesias nunc obtinentes dictae Sedis Notarii, Accoliti, Cappellani, aut Jurium Camerae Apostolicae debitorum Collectores, vel unici Subcollectores, seu dictae Curiae Officiales, aut nostri, vel alterius Romani Pontificis, seu alicujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis etiam viventis Familiares, et continui Commensales forsitan fuerint, seu alias quomodolibet generaliter reservatae existant, et super eis inter aliquos lis, cujus statum praesentibus haberi volumus pro expresso pendeat indecisa, cum annexis hujusmodi, ac omnibus Juribus, et pertinentiis suis praevia illarum,

et cujuslibet earum tituli collativi perpetua suppressione, et extinctione, ita quod liceat Lectoribus Cathedralium erectarum, et institutarum hujusmodi, eorumque Substitutis praefatis pro tempore existentibus primo, et secundo, ac tertio dictarum Parochialium Ecclesiarum, ac annexorum eorundem, juriumque, et pertinentiarum praefatarum cujuscumque qualitatis, quantitatis, ac etiam annui valoris existentium corporalem, realem et actualem possessionem per se, vel alium, seu alios eorum nominibus propria auctoritate libere apprehendere, et apprehensam perpetuo retinere, fructus quoque, redditus, et proventus, jura, obventiones, et emolumenta universa inde provenientia pro una videlicet centum septuaginta unius, quae in primodictae, ac alia etiam centum septuaginta unius, quae in secundo dictae, ac reliqua summis annuis ab omni, et quocumque onere nunc imposito, et pro tempore quavis etiam Apostolica auctoritate quomodolibet imponendo, vel eisdem primo, et secundo, ac tertiodictis Parochialibus Ecclesiis ex fundatione, dotatione, institutione, consuetudine, aut quocumque alio capite, vel alio quolibet modo, et causa respective inhaerenti, ac etiam a quacumque rata, et a quibusvis pensionibus annuis sive ad vitam, sive etiam perpetuis cujuscumque qualitatis, et quantitatis existant, sive in favorem Seminarii puerorum Ecclesiastici, aut Tribunalis Inquisitionis contra haereticam pravitatem in Portugalliae, et Algarbiorum Regnis, vel cujuslibet alterius pii loci, sive in favorem certarum personarum ecclesiasticarum illas annuatim percipientium, aut alias quomodolibet, et ex quavis causa Apostolica auctoritate nunc reservata, et in futurum reservanda, ac nunc reservatis, et in futurum reservandis, prout per praesentes motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus liberamus, et eximimus, eamque, et eas cum fructibus, redditibus, et proventibus infrascriptis Vicariarum perpetuarum, ut infra erigendarum respective consolidamus, et per earundem Vicariarum Vicarios perpetuos pro tempore existentes respective persolveri debere volumus, et decernimus; liberis, immuobilibus, et exemptis trecentorum ducatorum auri de Camera hujusmodi, quae in tertiodictae Parochialium Ecclesiarum unitarum hujusmodi respective fructibus, redditibus, et proventibus praefatis per dictum Michaellem Episcopum Executorem in-

frascriptum earundem praesentium individualiter designandis integre, et absque ulla diminutione, vel defalcatione, aut deductione aliqua etiam minima ex quavis etiam rationabili, et rationabilissima causa ab eodem Michaeli Episcopo Executore respective stabiliri debeant; percipere, exigere, levare, arrendare, locare, dislocare, ac in eorum respective sustentationem, et alios usus, et utilitatem per dictum Michaellem Episcopum, ut infra, praescribendos convertere; Dioecesani loci, vel cujusvis alterius licentia desuper minime requisita; motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus etiam perpetuo unimus, annectimus, et incorporamus.

§. 14. Ac primo, et secundo, ac tertiodictas Parochiales Ecclesias eidem Cathedralis erectis, et institutis hujusmodi ex nunc per Nos, ut praefertur, perpetuo unitas, annexas, et incorporatas, ac plenum jus in illis eidem Cathedralis erectis, et institutis hujusmodi vere, et non fide acquisitum existere, ac insuper primo, et secundo, ac tertiodictas Parochiales Ecclesias per illas nunc obtinentes in cujusvis, praeterquam dictarum Cathedralium erectarum, et institutarum hujusmodi favorem etiam ex causa permutationis resignari minime unquam posse, nec debere, omnesque, et singulas, praeterquam in dictarum Cathedralium erectarum, et institutarum hujusmodi favorem resignationes, collationes, provisiones, concessionem, et quasvis alias dispositiones de primo, et secundo, ac tertiodictis Parochialibus Ecclesiis quavis etiam apostolica auctoritate praefata etiam per Nos, et Successores Nostros Romanos Pontifices pro tempore existentes, ac Sedem Apostolicam praefatam, ejusve etiam de Latere Legatos, vel Nuncios, aut alios quoscunque, etiam cum praesentis unionis nostrae hujusmodi ac earundem praesentium suspensione, derogatione, ac quibusvis aliis clausulis, et decretis pro tempore faciendis, tamquam praeter, et contra mentem, et intentionem Nostras factas, nullas, et invalidas, nulliusque valoris, vel momenti fore, ac pro nullis, et infectis, et non concessis haberi, et censi debere, nullumque per eas cuiquam jus acquiri, vel etiam coloratum titulum possidendi tribui posse; motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus volumus, decernimus, et declaramus.

§. 15. Ac in primodicta unam, et in secundodicta aliam, ac in tertiodicta Parochialibus

Ecclesiis unitis hujusmodi relictam perpetuas Vicarias, quae sint liberae collationis, pro uno, et alio, ac reliquo Presbyteris secularibus futuris primo, et secundo, ac tertiodictarum Parochialium Ecclesiarum unitarum hujusmodi Vicariis perpetuis per Ordinarium loci ad illas pro tempore vacantes ad formam Concilii Tridentini in concursu aliorum examinandis, et approbandis, qui apud easdem primo, et secundo, ac tertiodictas Parochiales Ecclesias unitas hujusmodi continuo personaliter residere, ac omnia, et singula officia, munia et onera Parochialia eidem primo, et secundo, ac tertiodictis Parochialibus Ecclesiis unitis hujusmodi, et earum cuilibet quomodolibet nunc, et pro tempore incumbentia subire, et adimplere respective debeant, et teneantur. Motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus etiam perpetuo erigimus, et instituimus.

§. 16. Illisque sic erectis, et institutis pro illarum congrua, et competenti dote, easque pro tempore respective obtinentium congrua sustentatione onerumque illis respective incumbendum supportatione ex reliquis primodictae unam etiam una cum incertis ducentorum viginti novem, et secundo dictae aliam etiam una cum incertis similiter ducentorum viginti novem et tertiodictae Parochialium Ecclesiarum unitarum hujusmodi fructibus, redditibus, et proventibus praefatis reliquam congruas portiones annuas etiam una cum incertis ducentorum septuaginta ducatorum auri de Camera hujusmodi per eundem Michaellem Episcopum executorem individualiter respective stabiliendas, et per singulos Vicarios praefatos annuatim respective percipiendas, et exigendas; motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus etiam perpetuo applicamus, et appropriamus.

§. 17. Pro felici vero dictarum Cathedralium sic erectarum, et institutarum statu, regimine, et directione, et pro potiori Studentium commodo, et utilitate, ac proficientium remuneratione dicto Michaeli Episcopo quaecunque statuta, ordinationes, et decreta aequa tamen, et honesta, sacrisque Canonibus, ac Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, et Concilii Tridentini decretis non adversantia cum dicto tamen Gaspare prius concordanda faciendi, et condendi, ac onera, munia, et officia, nec non usus, et repartitionem primo, et secundo, ac tertiodictarum summarum pro dictarum Cathedralium sic erectarum, et insti-

tutarum dote, eorumque Lectorum, et Substitutorum praefatorum congrua sustentatione, aliisque juxta statuta, ordinationes, et decreta praefata explendis cum eodem Gaspare etiam prius concordanda praescribendi, et decernendi, nec non omnia, et singula praefata, ubi ipse Michael Episcopus una cum dicto Gaspare propter rerum experientiam melius esse iudicaverit, praevia concordatione cum ipso Gaspare, ut praefertur, habenda, etiam mutandi, corrigendi, variandi, ac de novo statuendi, quae postquam facta, condita, praescripta, et decreta, nec non mutata, correctae, variata, ac de novo statuta fuerint; perinde habeantur, et observentur, ac si Apostolica auctoritate approbata, et confirmata essent, prout illa ab omnibus ita haberi, et inviolabiliter observari mandamus; plenam, et liberam facultatem, et auctoritatem, motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus concedimus, et impertimur.

§. 18. Ut autem praesentes, omniaque, et singula in eis contenta debita, parataeque executioni, omnimodaeque demandentur observantiae eidem Michaeli, et pro tempore existenti Episcopo Colimbriensi, ac dilectis filiis Decano, et Antiquiori Canonico Ecclesiae Colimbriensis nunc, et pro tempore existentibus per praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum per se, vel alium, seu alios etiam quavis difficultate occurrente a Nobis non praevisa, quae effectum praesentium minime retardare valeat; easdem praesentes, et in eis contenta, et expressa quaecumque, nec non primo, et secundo, ac tertiodictarum Parochialium Ecclesiarum unitarum hujusmodi fructuum, reddituum, et proventuum individuationes tam pro Cathedrali, quam Vicariarum perpetuarum, ut praefertur, erectarum, et institutarum hujusmodi respective dote praefata ab ipso Michaeli Episcopo, ut praefertur, respective faciendas, et stabiliendas, et quidquid ab ipso Michaeli Episcopo super individuationibus hujusmodi respective factum, et stabilitum fuerit; debita executioni demandari faciant, ac ubi, et quando opus fuerit, ac quoties pro parte, et ad instantiam Lectorum Cathedralium erectarum, et institutarum hujusmodi; eorumque Substitutorum praefatorum conjunctim, vel divisim fuerint requisiti solemniter publicantes, eisque in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes faciant Apostolica auctoritate

omnia, et singula praemissa suum debitum sortiri effectum, atque ab omnibus, et quibuscumque personis firmiter, et inviolabiliter observari, et adimpleri, non permittentes eosdem Lectores Cathedralium erectarum, et institutarum hujusmodi, eorumque Substitutos praefatos a quoquam super iisdem praemissis quomodolibet molestari, perturbari, aut inquietari, Contradictores quoslibet, et Rebelles per sententias, censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia appellatione postposita compescendo; invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio Brachii Secularis.

§. 19. Et insuper Judicibus praefatis, et eorum cuilibet omnium, et singularum praemissorum effectum impediens, seu eosdem Lectores Cathedralium erectarum, et institutarum hujusmodi, eorumque Substitutos praefatos super eisdem praemissis molestantes, perturbantes, eisque quovis modo contradicentes, etiam per edictum publicum constituto summarie de non tuto accessu citandi, illisque, ac quibus, et quoties inhibendum fuerit sub excommunicationis, ac etiam pecuniariis, nec non privationis Beneficiorum, et Officiorum Secularium, et Ecclesiasticorum eorum arbitrio imponendis, moderandis, et applicandis poenis inhibendi, ac eos, quos censuras, et poenas praefatas incurrisse constiterit, eas incurrisse, servata forma Concilii Tridentini declarandi, ac censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravandi, reaggravandi, et interdicens plenam, et liberam motu scientia, et potestatis plenitudine paribus facultatem concedimus, et impertimur.

§. 20. Praesentes quoque semper, et perpetuo validas, et efficaces esse, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, ac nullo unquam tempore ex quocumque capite, vel ex qualibet causa quantumvis legitima, et juridica, pia, privilegiata, ac speciali nota digna, etiam ex eo quod moderni Rectores primo, et secundo, ac tertio dictarum Parochialium Ecclesiarum, seu quicumque alij cujuscumque dignitatis, gradus, conditionis, et praeminentiae sint in praemissis, et circa ea quomodolibet, et ex quavis causa, ratione, actione, vel occasione jus, vel interesse habentes, aut quomodolibet habere praetendentes illis non consenserint, aut ad illa vocati, citati, et auditi non fuerint, et causae

propter quas eadem praesentes emanaverint adductae, verificatae, et justificatae non fuerint; de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis, seu invaliditatis vitio, vel intentionis nostrae, aut jus, vel interesse habentium consensus, aut quolibet alio quantumvis magno, substantiali, inexcogitato, et inexcogitabili, ac specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirente defectu; sive etiam ex eo quod in praemissis, eorumve aliquo solemnitates, et quaevis alia servanda, et adimplenda servata, et adimpleta non fuerint; aut ex quocumque alio capite a jure, vel facto, aut statuto, vel consuetudine aliqua resultante; seu etiam enormis, enormissimae, totalisque laesionis, aut quocumque alio colore, praetextu, ratione, etiam in corpore juris clausa, occasione, aliave causa etiam quantumvis justa, rationabili, legitima, juridica, pia, privilegiata, etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret; aut quod de voluntate nostra hujusmodi, et aliis superius expressis nullibi appareret, seu alias probari posset; notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus vel controversiam revocari, aut ad viam, et terminos juris reduci; vel adversus illas restitutionis in integrum, aperiitionis oris, reductionis ad viam, et terminos juris, aut aliud quodcumque juris, facti, gratiae, vel iustitiae remedium impetrari, seu quomodolibet etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus concessio, aut impetratio, vel emanatio uti, seu se juvare in iudicio, vel extra posse; neque easdem praesentes sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus, etiam per quascumque Constitutiones Apostolicas, aut dictae Cancellariae regulas quaecumque etiam in crastinum Assumptionis Nostrae, et Successorum Nostrorum ad summi Apostolatus apicem, vel alias etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, etiam consistorialiter, et quibusvis de causis, aut sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiamsi de eisdem praesentibus, earumque toto tenore, ac data specialis mentio fieret; factis, et pro tempore faciendis comprehendere, sed semper ab illis excipi, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum, ac eum, in quo an-

tea quomodolibet erant, statum restitutas, repositas, et plenarie reintegratas, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data per earundem Cathedralium erectarum, et institutarum hujusmodi Lectores, eorumque Substitutos praefatas quaecumque eligenda concessas esse, et fore; sicque, et non alias per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos quavis auctoritate fungentes etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praefatae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictaeque Sedis Nuncios, et alios quoscumque quavis auctoritate, potestate, officio, et dignitate fungentes, ac praerogativa, privilegio, praeceminentia, et honore fulgentes, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, in quocumque iudicio, et quacumque instantia iudicari, definiri, et interpretari debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus ipsarum tenore praesentium decernimus.

§. 21. Non obstantibus una per quam dudum inter alia voluimus, et ordinavimus, quod petentes Beneficia Ecclesiastica aliis uniri, teneantur exprimere verum annum valorem secundum communem estimationem tam Beneficii uniendi, quam illius, cui uniri petitur, alioquin unio non valeat, et semper in unionibus commissio fiat ad partes, vocatis quorum interest, et idem voluimus observari in quibusvis suppressionibus, perpetuis concessionibus, dismembrationibus, et applicationibus, etiam de quibuscumque fructibus, et bonis Ecclesiasticis; ac alia, per quam decrevimus, et declaravimus, nostrae intentionis fore, quod deinceps per quamcumque Signaturam, seu concessionem, aut gratiam, vel literas Apostolicas pro commissionibus, seu mandatis, aut declarationibus in quibusvis causis, etiam si motu proprio, et ex certa scientia, ac etiam ante motam litem a Nobis emanaverint, vel de mandato Nostro faciendas, nulli jus sibi quaesitum quomodolibet tollatur; ac alia de praestando consensu, aliisque Nostris, et Cancellariae praefatae in contrarium praemissorum quomodolibet editis, vel edendis regulis; nec non felicis recordationis Bonifacii Papae Octavi similiter Praedecessoris Nostri, in qua cavetur expresse, ne quis, extra suam Civita-

tem, et Dioecesim, nisi in certis tunc expressis casibus, et in illis ultra unam Dietam a fine suae Dioecesis ad iudicium evocetur, seu ne Iudices a Sede praefata deputati extra Civitatem, vel Dioecesim, in quibus deputati fuerint contra quoscumque procedere, aut alii, vel aliis vices suas committere audeant, vel praesumant, et in Concilio generali edita de duabus Dietis, dummodo tamen ultra tres dietas aliquis vigore earundem praesentium ad iudicium non trahatur, nec non Lateranensis, et aliorum, etiam generalium, et ultimo celebratorum Conciliorum, uniones, seu applicationes perpetuas, nisi in casibus a jure permissis fieri prohibentium, ac quibusvis aliis Apostolicis in contrarium eorundem praemissorum; etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, et Universalibus Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non Congregationis, et Ordinis praefatorum, ac dictae Universitatis Studii generalis Colimabriensis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia respective roboratis, statutis, eorundemque Statutorum reformationibus, et novis editionibus, ac quibusvis stilis, usibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus dispositionibus, et ultimis voluntatibus in contrarium eorundem praemissorum, quibuscumque privilegiis etiam ex fundatione competentibus a Nobis, seu a quibuscumque Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris, seu alias respective concessis, nec non indultis, et literis Apostolicis Congregationi, et Ordini praefatis, ac dictae Universitati, ejusque Rectori, et Lectoribus, ac quibusvis Superioribus, et Personis, ac locis quibuscumque etiam speciali, specifica, expressa, et individua mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine, similibus, ac etiam consistorialiter, aut alias quomodolibet etiam iteratis vicibus in contrarium praemissorum concessis, approbatis, confirmatis, et innovatis, etiamsi in eis caveatur expresse, quod illis per quascumque literas Apostolicas, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus pro tempore concessas quascumque etiam deroga-

toriarum derogatorias clausulas in se continentes derogari non possit, neque censeatur eis derogatum.

§. 22. Quibus omnibus, et singulis etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut quaecumque alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores, formas, et causas, etiam quantumvis pias, et privilegiatas eisdem praesentibus pro plene, et sufficienter, ac de verbo ad verbum, nihil penitus omisso insertis, expressis, atque specificatis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium, et singulorum validissimum effectum, hac vice dumtaxat latissime, et plenissime, ac sufficienter, nec non specialiter, et expresse motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus harum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 23. Volumus autem, ut earundem praesentium transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 24. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae erectionis, institutionis, receptionis, unionis, annexionis, incorporationis, voluntatis, decreti, declarationis, applicationis, appropriationis, concessionis, impartitionis, commissionis, mandati, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, decimo Kalendas Julii, Pontificatus Nostri Anno septimo.

Loco † Plumbi.

Dat. die 22.
Junii 1747.

XXXV.**

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

ALLOCUTIO

Ad Eminētissimos, et Reverendissimos Dominos S. R. E. Cardinales habita in Consistorio Secreto Feria II. Die 3. Julii 1747.

Venerabiles Fratres.

Ad gloriam Omnipotentis Dei, Sanctaeque Romanae Ecclesiae praesidium ac decus, creare intendimus unum Diaconum Cardinalem, videlicet dilectissimum in Christo Filium nostrum Henricum Benedictum Clementem Ducem Eboracensem, Clericali Militiae jam a Nobis adscriptum, et secundum carnem Filium Charissimi in Christo Filii nostri Jacobi III. Magnae Britanniae Regis. Si Filiorum laudes a Parentibus exordiri velimus, non desunt exempla, quae ex Sacris literis desumantur: sed Jacobi Regis res praeclare gestas enumerare praetermittimus, eo quod perspectae satis, explorataeque sunt omnibus, qui rerum publicarum cognitione delectantur. Quis enim ignorat, illum quidem a pueritia, licet immerentem, Regno caruisse, indole tamen regali, iisque virtutibus ornatum se praeuisse, quibus optimi Reges commendantur? Bellicas expeditiones suscepit, acerrimis praeliis interfuit, in quibus ob singularem prudentiam, animique fortitudinem maximam gloriam sibi vindicavit: Provincias, ac Regna a nobis disjunctissima non sine gravi incommodo, ac vitae periculo saepius peragravit, non eo tantum consilio, ut Familiam suam in avitam Sedem restitueret, sed potissimum, ut Fidem, ac Religionem in pristinum splendorem revocaret: sed quis judicia Dei perscrutari, aut intelligere possit! omnes aditus semper interclusos invenit, nempe, ut ejus virtus in humilitate magis perficeretur. Nulla enim calamitas ipsius animum frangere, aut virtutem debilitare, nullus labor, nullae angustiae a Christianis legibus, et institutis eum avocare potuerunt: siquidem Evangelium ipse non verbis, sed moribus toto suae vitae cursu professus est, ex quo illud didicit, et animo infixit, nihil prodesse homini, si universum Mundum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur.

Sed quid de Maria Clementina hujus praeclarissimi Regis Uxore praedicabimus? Illa profecto ante oculos omnium per plures annos in hac Urbe ita versata est, ut ejus integritatem, moresque sanctissimos universa Civitas miraretur; ita vero cursum vitae suae consummavit, ut omnium virtutum exempla reliquerit, de quibus nulla umquam aetas conticescet.

Ex his Parentibus natus est Henricus Dux Eboracensium, ut nempe innotesceret ex arbore bona bonos fructus exoriri. Ipse vigesimum tertium annum attigit, eam videlicet aetatem, in qua Sanctus Carolus Borromaeus a Pio IV. Avunculo suo, et Praedecessore nostro inter Cardinales adscriptus fuit. Neque ignorare Vos arbitramur, Petrum Lucemburgensem in vestrum Collegium cooptatum fuisse, cum ad annum decimum septimum vix pervenisset; Robertum vero de Nobilibus a Julio III. Avunculo suo, ac Praedecessore nostro Cardinalium Coetui additum fuisse, cum tredecim annos enumeraret. Porro, licet immatura aetate ad gravissimam dignitatem sustinendam viderentur, tamen virtutis praesidio in admirationem sui universos pertraxerunt. Supervacaneum est de Sancto Carolo Borromaeo verba facere, qui ob vitae innocentiam, susceptosque pro Ecclesia labores a Paulo V. Praedecessore nostro in sanctos solemnem pompam relatus fuit. De Petro autem Lucemburgensi illud quidem certum est a Clemente VII. Pseudo-Pontifice inter Cardinales recensitum fuisse Avenione, tamen ob morum sanctitatem a Clemente VII. legitimo totius Ecclesiae Pastore inter Beatos adscriptus fuit, quibus cultus publicus conceditur: Postremo non multis ab hinc annis edita est in lucem vita Cardinalis Roberti de Nobilibus, et certissimis documentis confirmata, ex qua manifestò constat illum vitae sanctimonia, ac virtutum praestantia singulari praeditum fuisse, licet ad annum aetatis suae decimum septimum solum pervenerit. His praeclarissimis Cardinalibus haud dissimilem futurum merito conjicimus Henricum Benedictum Ducem Eboracensium: ille quidem ab ineunte Adolescentia diligenter, accurateque iis artibus operam impendit, quibus ingenium excoleretur; sed illud praecipue sibi ob oculos proposuit, ut Parentum suorum vestigiis inhaereret. Quamobrem maximo studio Religionis incensus, pietatem Sibi comitem, ac ducem in omni vitae cursu ita delegit, ut nullis un-

quam illecebris, nullò saeculi huius apparatu, ac pompa a suscepto virtutis tramite declinaverit. Ex hoc fonte praeclara voluntas excitata est, ob quam militiae Ecclesiasticae nomen dare vehementer optavit, ubi caeteris negotiis, curisque solutus, unum, quod necessarium est, videlicet animae salutem, liberius operaretur. Hinc facili conjectura perspicimus, si ipse inter Cardinales referatur, non mediocrem Sedi Apostolicae gloriam, et Religioni utilitatem futuram: etenim tam praeclaro Juveni aptissime conveniunt verba Sancti Bernardi ex Epistola 42. » *Moribus antiquavit dies, praevenit tempora meritis; et quod aetati deest, compensavit virtutibus.* » Illud quoque aptari potest, quod in Sacris literis continetur » *Cani sunt sensus hominis, et aetas senectutis vita immaculata.*

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra creamus Sanctae Romanae Ecclesiae Diaconum Cardinalem Henricum Benedictum Clementem Ducem Eboracensem, cum dispensationibus, derogationibus, et clausulis necessariis et opportunis, et firma remanente reservatione duorum in pectore alias a Nobis facta. In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.

XXXV.***

ALLOCUTIO

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPAE XIV.

HABITA

In Consistorio Secreto die 31. Julii 1747.

De Ense, et Pileo ad Fratrem Emmanuelem Pintum Ordinis Hierosolymitani Magnum Magistrum donò transmittendis.

Venerabiles Fratres.

Nemo Vestrum fortasse reperietur, qui praesens aliquando non interfuerit, cum Nos ipsi, vel aliquis ex Pontificibus Praedecessoribus nostris *Gladio* benedictionem impertivit, priusquam die Natalis Salvatoris sacra solemnia

peragerentur. Equidem vulgi vocabulo *Gladium* nuncupavimus: sed in Ritualibus libris *Ensis* appellatur; nam inter reliquas illius Festivitatis ceremonias, ac ritus, *Benedictio Ensis, ac Pilei* recensetur.

Porro hunc ritum Ecclesiasticum commemorat Liber de Sacris Romanae Ecclesiae Ceremoniis, qui in lucem editus fuit, cum Leo Decimus Praedecessor noster Summum Pontificatum gereret, a Christophoro Marcello Corcyrensi Archiepiscopo, quem universa fere antiquitas ejusdem Libri auctorem censuit, quod plures etiam hac aetate verum arbitrantur, qui nempe ignorant, eum Librum confectum fuisse ab Augustino Patricio Piccolomineo, Pientino Episcopo, cum Innocentius Octavus hanc Sedem Apostolicam obtineret.

Hic libenter praetermittimus hujus Ecclesiastici ritus mysterium explanare; cum Theophilus Raynaudus de illo satis erudite copioseque disseruerit. Id etiamsi isperse explicatur ex verbis, quibus in benedictione *Ensis, et Pilei* a Sixto Quarto ad Urbanum Octavum Summi Pontifices utebantur. Idem aperte constat ex verbis, quae substituit Urbanus Octavus, et quae in ea benedictione peragenda ad hanc usque diem proferuntur. Haec, inquam, libenter omittimus, sed eximiam Reginaldi Poli Cardinalis Epistolam Angliae Rege, Reginaeque inscriptam, praeterire nullo modo debemus. In ea symbolum *Ensis Pileique* declarans, quae a Julio Tertio Praedecessore nostro iisdem Principibus donò missa fuerant, Justitiae exercitium per *Ensem* significari testatur; benedictione autem illum sacrari die Natali Salvatoris, ut Reges intelligant, a Christo Domino *Ensem* se accipere, qui Justitiae Rex a Prophetis nuncupatur: *Pileum* vero gemmis exornatum, Columbae effigie superaddita, Reges potissimum admonere, ne nunquam prava cupiditate adducti *Ensem* distringant atque adhibeant, sed ea solum mente, animoque, quem Salvator in terris gerebat, qui margaritas ipsas candore superavit, in quem etiam Spiritus Sanctus Columbae figuram praeferebat descendit, ut sedem in eo figeret, et suorum munerum amplitudine cumaret.

Missam quoque facimus veterem Romanorum Pontificum consuetudinem, qui Imperatori, Regi, aut Principi praesentibus *Ensem, et Pileum* largiebantur. Id clare desumitur ex Libro, quem superius nominavimus, de *Sacris*

Romanae Ecclesiae Caeremoniis. Ejusdem autem rei testimonium vetustius continetur in Actis Concilii Constantiensis celebrati coram Pontifice Joanne Vigésimo tertio, et Imperatore Sigismundo. Theodoricus quippe Uriè, qui totius Concilii historiam posteritati commendavit, illud scriptum reliquit, ab eodem Imperatore lectum fuisse cum cantu Evangelium *Exiit Edictum*, cum die Natali Domini Pontifex rem Divinam Sacro solempni conficeret; quo peracto, *Ensem* manu Pontificis accepit Imperator, qui simul admonitus de Ecclesia tuenda, ac defendenda, id se facturum majori, quo posset, studio, et contentione, jure jurando confirmavit. Et in Libro Caeremoniali Cardinalis Rothomagensis, qui anno millesimo quadringentesimo trigesimo nono in vestrum Collegium ab Eugenio Quarto coopfatus fuit, memoriae posterorum traditum est, a Clericis Apostolicae Camerae ornatissimum Pluviale parari consuevisse, quo Princeps indutus, Gladioque districto saepius aerem verberabat; deinde cum *Pileus* ipsi imponeretur, caput Pontifici inclinabat; ut ab illo benedictionem exposceret; postremo, lectione cum cantu absoluta, in locum suum revertebatur.

In eodem quoque memorato Libro de *Sacris Romanae Ecclesiae Caeremoniis* aliquid inuitur de *Ense*, et *Pileo*, qui ad absentes Principes transmittuntur. Antè vero haec tempora deprehendimus, Callixtum Tertium Praedecessorem nostrum anno millesimo quadringentesimo quinquagesimo septimo ea munera Henrico IV. Regi Castellae, ac Legionis misisse, qui ex Mauris Granatensibus post acerrimum bellum victoriam reportaverat. Biennio peracto, Pius Secundus Praedecessor noster eodem munere Fridericum Tertium Imperatorem Romanam absentem cumlavit. Ex quibus desumi posse videtur, ejusmodi honorem absentibus traditum fuisse ob singularia beneficia, quae sua virtute atque armis in Religionem contulerant.

His exemplis adducti Sanctus Pius Quintus, ac Sixtus Quintus Praedecessores nostri, idem munus concesserunt Ferdinando Duci Albeni, et Alexandro Farnesio absentibus: quorum primus in Belgio, devictis haereticis, maximam sibi gloriam comparaverat; alter vero rebus praeclare ac fortiter gestis ditionem Ernesti Bavari Coloniensis Archiepiscopi, et Electoris ab haereticis vindicaverat. Iisdem vesti-

giis institerunt posteriori tempore Innocentius Undecimus, qui *Ensem*, et *Pileum* ad Joannem Tertium Polonorum Regem dono misit; qui Viennam in Austria diuturna Turcarum obsidione liberaverat; et Alexander Octavus Praedecessor noster ad Ducem Venetorum Franciscum Maurocenum, qui Corcyram armis subactam in potestatem suae Reipublicae redegerat; et postremo Clemens Undecimus, ad praeclarissimum virum Eugenium Sabaudiae Principem, postquam incredibili gloria Temiswarium expugnaverat.

Ab eo tempore, quo Nos, licet immerentes, ad hanc Sedem Apostolicam ascendimus, si perpaucos menses secernamus, nulla fere dies praeteriit, qua bellorum diversa nuncia ac tumultus ad aures nostras minime pervenerint. In maxima fortunae varietate nunc victoriae, nunc caedes delatae sunt, quae cum inter Christianos Principes carissimos Nobis in Christo Filios contigerint, nihil profecto Nobis, praeter acerbissimum maerorem atque tristitiam, attulerunt. Nec cogitationes nostras usque adhuc convertere potuimus, ut Principem Catholicum aliquem *Ense* *Pileoque* donaremus, etiamsi plures ob virtutem militarem hac benevolentiae nostrae significatione dignissimi visi sint. Nobisque tantum datum est. Deum Optimum Maximum quotidie precari, ut Pacem Christiano populo impertiat; etiamsi, nostris ita exigentibus peccatis, in pace amaritudo nostra deberet esse amarissima.

At, cum subinde diligenter expendimus, Ordinem Hierosolymitanum gravissimis expensis bellum cum Turcis gerere perpetuum, et nobilissimos Equites sacramento addictos vitam suam periculis ita obicere, ut incredibilis utilitas Christiano populo afferatur, et jure merito Catholicae Religionis firmissimum propugnaculum contra Barbaros appelleatur in Constitutionibus Apostolicis Summorum Pontificum Innocentii Octavi, Pii Quarti, et Quinti, Sixti Quarti, Gregorii Decimi quarti, et postremo Clementis Undecimi; inhaerentes quoque exemplo Benedicti Decimiterii Praedecessoris nostri, ac de Nobis optime meriti, qui *Pileum*, et *Ensem* Magno tunc Ordinis Hierosolymitani Magistro dono misit, constituimus idem munus elargiri Fratri Emmanueli Pinto ejusdem Sacri Ordinis Magistro, ut benevolentiam nostram in ordinem universum ob res praeclarissime gestas testemur, utque majora, quae possu-

mus, in Magistrum ipsum honoris ornamenta conferamus, cuius virtute, prudentia, et aequitate Hierosolymitanus Ordo feliciter administratur, et universi Equites ad egregia facinora pro Religionis defensione suscipienda magnopere inflammantur. Quod, ut Vobis innotescat, retulimus.

XXXV.***

Dilectis Filiis Religiosis Viris Congregationis
S. Crucis Canonicorum Regularium Ordinis
Sancti Augustini in Lusitania Reformato-
rum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Dilecti Filii salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Incredibili cum Pontifici animi Nostri voluntate perlegimus praeclara praeconia, quibus dilectus Filius Noster Thomas S. R. E. Cardinalis de Almeyda nuncupatus Patriarcha Lisbonensis, alique Venerabiles Fratres Portugalliae et Algarbiorum Antistites Congregationem vestram in pristinum Regularis disciplinae et doctrinarum splendorem a dilecto Filio Gaspare ab Incarnatione Fratrum Minorum Ordinis S. Francisci Strictioris Observantiae Fratre expresse professore dictae Congregationis vestrae Apostolico-Reformatore restitutam, novisque in dies eximiarum virtutum incrementis, sub ejusdem Gasparis auspicio ductuque florere pergentem, cumulant atque ornant. Honorifica autem huiusmodi de Vobis lata suffragia quemadmodum Nostram ad vestrae Congregationi amplius opportune gratificandum studiosam voluntatem excitant, ita Vos incendere debent, ut per eadem vestigia, quibus ad eas Vobis tributas laudes aditum aperuistis, ad inceptum iter veluti additis calcariis persequendum semper insistere magis magisque contendatis. Illud vero vestris in animis semper infixum esse oportet, vestrum Canonicorum Regularium Institutum ita sapientissime temperari, ut non modo in ascetica religiosarum virtutum palaestra, sed in literario etiam bonarum artium sacrarumque doctrinarum studio vestrae Congregationis Alumno exerce-

antur. Ex quo sane Instituto, ac praesertim ex vestro Sanctae Crucis coenobio tot viri pietate, eruditione, et Ecclesiastica dignitate insignes prodierunt, adeo ut vestrae Congregationis Prior Generalis pro tempore insimul conspicuo Cancellarii celeberrimae Universitatis Conimbricensis munere decoratus fuerit. Porro ut exempla non aliunde petita, sed domestica, ac viva habeatis quotidie ad imitandum oculis vestris objecta, omissis aliis de vestra Congregatione post inceptam reformationem illustribus viris, duos dumtaxat Vobis proponere ducimus, et dilectum Filium Franciscum ab Annunciatione Modernum, et venerabilem Fratrem Michaellem Episcopum Conimbricensem olim ejusdem Congregationis Priorem Generalem ab ipso Gaspare Apostolico Reformatore ad ejusmodi officium electos. Hic quidem iisdem, quibus in ipsa Congregatione vestra informatus eandem Congregationem sapientissime rexit, auxeratque virtutibus, commissam fidei suae Ecclesiam ac dioecesim magna cum nominis sui laude, divini honoris incremento, et aeterna Christifidelium salute administrare pergit; ille vero saluberrimis ipsius Michaelis Episcopi et Prioris exemplis inhaerens non minori sapientia, prudentia et charitate saepedictam Congregationem vestram moderatur, quam officium Rectoris laudatae Universitatis a Carissimo in Christo Filio Nostro Joanne Portugalliae et Algarbiorum Rege Illustri, de Vobis praesertim benemerentissimo, sibi collatum exercet, unde Prior Generalis vester in praesentia utrumque Cancellarii ac Rectoris ministerium gerit. Ad pristinam autem huiusce saluberrimi Instituti conditionem retinendam confirmandamque maxime prodesse exactam horarum partitione probe intelligens ipse Gaspar Reformatore, ita ad asceticae literariaeque exercitationis commodum prudentissime distribuit, ut ea integerrime servata fieri non possit, quin novis uberrimisque semper Congregatio vestra pietatis et doctrinae fructibus exundet atque exuberet; quemadmodum summa cum Congregationis vestrae laude praedicari audientes, maximopere Vobiscum gratulamur. Huiusmodi vero horarum distributio, quam Nobis exhibendam curastis, est tenoris sequentis:

Temporum et horarum distributio observanda in omnibus Monasteriis Reformatis Canonico Regularium S. Augustini a Festo Exaltationis S. Crucis usque ad Pascha.

TEMPORE MATUTINO

1. **H**ora sexta. Expergeant Religiosi, et intra horae dimidium prompte sese decenter induunt; flexis genibus a Deo et Beatissima Virgine ac Sancto Josepho benedictionem petunt; quaecumque illa die opera facienda erunt, ad Deum et Dei gloriam referre se profitebuntur, seque lavabunt et accingent, ut in Chorum pergant.

2. Hora sexta cum dimidia. Ad Chorum pergant, ibique Primam recitabunt, qua absoluta, lectoque prius brevi ad meditandum Puncto, in Oratione mentali semihoram impendent, nisi cantanda sit Missa ad Primam, vel omnes horae minores immediate post dicendae sint.

3. Ab hora septima cum dimidia. Missam celebrabunt, in qua ad altare insument semihoram plus minus, et quartam horae partem in gratiarum actione. Cum vero expediens non sit, ut omnes Sacerdotes Missam celebrent peracta Oratione mentali, ne externis ad templum monasterii accedentibus Missae audiendae deficiant, qui tempore studii celebraturi sunt, tempus studio subtractum compensabunt tempore, quo reliqui Missam celebraverint.

4. Ab hora octava cum dimidia. Tres istius horae partes studio literarum dabunt; quartam quieti ad respirandum.

5. Ab hora nona cum dimidia usque ad decimam lectioni spirituali vacabunt, Opera Patris Alphonsi Rodericii perlegentes.

6. Hora decima. Chorum adibunt Tertiam cum cantu dicturi; Missaeque Conventuali adfuturi; haec peracta dicent Sextam et Nonam (cum cantu diebus solemnibus dicendae sunt); haec omnia plerumque absolventur undecima hora cum dimidia, vel tertio post undecimam quadrante.

7. Peracto Choro dabitur signum prandii; quo finito, gratisque redditis, in Dormitorium ad Sacellum, in quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in Tabernaculo asservatur, ordine divertent; ibique Sanctissimum Sacramentum adorabunt, preces pro statione recitabunt, et quisque conscientiae suae maculas examinabit.

8. Diebus solemnibus, et in quibus habetur concio matutina, ne lectio spiritualis omittatur, signum huic habendae tanto prius dabitur, quanto solito prius accedendum est ad Chorum.

9. Dominicis Adventus et Dominicis a Septuagesima usque ad Pascha in monasteriis, in quibus iisdem diebus habetur concio matutina, omittenda erit Oratio mentalis post Primam, ut functionibus iis diebus occurrentibus commode et exacte satisfieri possit.

TEMPORE VESPERTINO

10. **P**eracto conscientiae examine in cellam quisque sibi designatam statim se conferet somno indulturus; tum quia labor omnis hoc tempore importunus saluti corporis noxius est, otium autem animae valde nocet; tum ne studium nocturnum somno impediatur, aut ab absurgendo e lecto Matutino sequenti retardentur.

11. Hora secunda. Excitator eosdem expergefaiet, et illico ad Chorum Vesperas cum cantu dicturi accedent.

12. Dominicis Quadragesimae in illis Monasteriis, in quibus expediens iudicatur Vesperas tardius dici, ut interim detur locus Populo ad Templum confluenti pro audienda Concione vespertina; et pariter diebus, quibus ob Festivitatem aliquam, Concionem, vel Processionem etc. Functiones Chori matutinae ad tempus post, vel prope meridiem protrahuntur, poterit Praelatus praefatis diebus, si ipsi expediens videbitur, praecipere, ut signum pro Vesperis detur hora secunda cum dimidia, vel tanto post horam secundam tardius, quanto etiam solito tardius plus minusve Functiones Chori matutinae absolutae sunt; tuncque peracta statione coram Sanctissimo Sacramento fieri solita, monebitur Communitas de tempore praefixo pro incipiendis Vesperis, ut omnes parati sint.

13. Absolutis Vesperis habebitur conferentia de re morali per integram horam, quae plerumque tertio post horam tertiam quadrante finitur.

14. Quod reliquum est temporis usque ad quintam horam insument in re aliqua utili: ex. gr. qui mane Confessionibus audiendis operam dedere, pensis, quibus ceteri satisfecerunt.

runt, satisficient et ipsi; et qui labore fatigati quiete indigebit, quiescet.

15. Qui conferentiae de re morali interesse nondum debent, post Vesperas semihoram in lectione spirituali insument, postea horam illam cum dimidia, quae superest, vel latinitati in aula, vel cantui plano, aut organo addiscendis, vel conficiendis disciplinis, alterive manuali labori juxta Constitutionem, vel etiam aliquid necessariae quieti dabunt.

16. Magister vero Novitiorum absoluta lectione spirituali vespertina designabit Fratribus Scholasticis in Breviario Lectiones; et coram ipso praelegant, quae iidem postea publice dicturi sunt.

17. Novendia in Congregatione haberi solita, necnon Viae Sacrae feriis sextis Quadragesimae peragentur tempore inter tertiam et quintam horam medio.

18. Hora quinta. Completorium in Choro dicent; hocque absoluto legetur Punctum breve pro meditatione, quae per semihoram subsequetur.

19. Quando dicendum erit Nocturnum pro aliquo Congregationis Religioso vita functo, de cujus morte nuntius ad monasterium pervenerit; et pariter quando dicendum erit Anniversarium pro obligatione monasterii etc. haec dicenda erunt immediate post hanc Orationem vespertinam.

20. Absoluta Oratione, vel Nocturno etc. omnes ad cellam quisque sibi designatam recedent, ubi quiescere a labore poterunt per horae quadrantem, et hoc transacto intervallo signum dabitur studio, quod ad octavam usque horam protrahetur, nempe per horam cum dimidia, et ferme nonnihil ultra.

21. Ab hora octava incipit conferentia de rebus spiritualibus, quae ad tertium usque quadrantem protrahetur.

22. Quando autem haec conferentia non habebitur, tempus pro ea praefixum addetur tempori designato pro studio.

23. Dominica et Feria quinta cujuslibet hebdomadae singuli rationem reddent conscientiae suae ordine et modo, quem praescribit Pater Alphonsus Rodericius. Utque omnibus sit locus, saltem semel in qualibet hebdomada inchoabitur hoc munus immediate post Orationem vespertinam, aut post Nocturnum etc.

24. Tertio post octavam horam quadrante. Matutinum in Choro inchoabitur, in quo de-

bita cum pausa recitando cantandoque *Te Deum laudamus*; Capitulo Laudum, et iis, quae post Capitulum subsequuntur, integram horam et quartam alterius horae partem adimplebunt.

25. Post decimam horam signum dabitur pro coena, qua peracta, ac gratiarum actione, in Dormitorium ad Sacellum, Sanctissimi Sacramenti ordine Communitatis revertentur; ibique conscientiae examen habebitur per horae quadrantem.

26. Quod superest temporis ad tertium usque quadrantem post horam undecimam, quod semihoram plerumque excedit, insumetur in recitandis precibus, quae Beatissimae Virginis Corona vulgo dicuntur, vel in aliis Devotionibus, si quae interdum impediementi alicujus causa omissae sunt.

27. Tertio ante mediam noctem quadrante dabitur signum extinguendis cellarum lucernis, et somno; quod tempus nocturni somni simul cum tempore somni meridiani septem horas somno datas abunde complet.

28. Praefatis Matutinis omnes aderunt, nullo excepto, omnesque Religiosi, quamvis molestia aliqua impediti nec canere, nec recitare valeant, adfuerunt tamen, et qua poterunt, reliquos de Communitate associabunt; si tamen morbus eisdem e cella egredi non impediat. Si enim in cellula, vel extra illam otia buntur, satius erit Deum laudantes interim audire, et de communi in Deum obsequio aliquid participare. Quare Praelati nullam exemptionem a Choro praefatis matutinis horis ulli concedent sine causa valde urgenti; et tunc pro singulis vicibus petenda, et pro singulis tantum vicibus concedenda erit. Si quis tamen aegrotus lecto forte decumbet, et tunc temporis ea indigeat assistentia, quae a Fratre Laico suppleri nequeat, tunc cum assistente dispensabit Praelatus, ut Choro absens aegrotus adsit, Religiosis opus charitate cum foenore commutans.

29. Omnes, qui in secunda Mensa reficiuntur, cum meridiano, tum nocturno cibo; ea refectione absoluta; in Dormitorium ad Sacellum Sanctissimi Sacramenti ordine Communitatis divertent, sicuti qui in prima refecti sunt Mensa, diverterunt; ibique eadem, quae illi ibidem peregerunt, peragent.

30. Omni Feria sexta per annum, necnon Feria secunda, et quarta per Adventum, et Quadragesimam sese flagellabunt, seu, ut dici solet, fiet disciplina a tota Communitate in

Dormitorio, quod fieri debet statim absoluta Oratione vespertina, vel Nocturno, Anniversario etc., quando haec habebuntur. Si tamen his finitis nondum tenebrae sint, fiet signum huic Functioni tertio post septimam horam quadrante ante conferentiam, quando haec habenda erit; si habenda non erit, fiet signum octava hora cum dimidia. Haec tamen flagellatio habenda non erit diebus sequentibus: Die Conceptionis, Annunciationis, et Assumptionis Beatissimae Virginis, et in hujus Festi Octavario, diebus Sancti Theotoni, Sancti Josephi, Sanctae Annae, et Sancti Francisci; necnon die Sancti Patriarchae Augustini, et in hujus Octavario; et tandem a die Nativitatis usque ad Epiphaniam inclusive; ac a die Resurrectionis Domini usque ad Dominicam secundam post Pascha inclusive.

31. Fratres tamen Scholastici omni feria quarta per annum, etiam extra tempus Adventus, et Quadragesimae se modo dicto flagellabunt: fietque signum tertio post horam septimam quadrante, ut hora octava Conferentiae intersint. Quando tamen Conferentia non habenda erit, fiet signum flagellationi faciendae semihora post octavam. Illi tamen dies proxime pro aliis excepti pro ipsis etiam excipiuntur.

32. Diebus Quadragesimae, quibus Vesperae dicuntur ante Refectionem meridianam, Completorium cum cantu dicitur hora secunda post meridiem: Oratio vero mentalis Vespertina a Constitutionibus sancita hora Vesperarum, quando hae dicuntur ante prandium; incipiet hora quinta: tempus enim praecedens minus aptum ad orandum habetur.

33. Diebus, quibus Matutinum dicendum erit cum cantu, signum huic incipiendo tantoprius dabitur, quantum necesse erit, ut eodem ferme tempore absolvatur; quo absolvi solet sine cantu. Numquam tamen Refectioni nocturnae signum fiet, nisi postquam in horologio Monasterii publico etiam pro externis signum factum fuerit decimae horae transactae.

34. Circa vero dies, in quibus totum Matutinum vel solum a Capitulo Laudum cum Hymno *Te Deum*, vel aliquo alio modo dicendum est, juxta qualitatem festorum observetur methodus in Congregatione inter Reformatos Canonicos novissime disposita. Ut enim locus detur literarum studio, iis primis temporibus magis necessario, dum aliud non decernetur,

diebus ordinariis, nimirum quibus in Calendario nec duo Cantores assignantur, ad Matutinum solum cantabitur Hymnus *Te Deum*, et ad Laudes Capitulum cum Hymno, et sequentibus. Praeterea diebus, quibus in Calendario duo assignantur Cantores, ulterius dicitur cum cantu Hymnus ad Matutinum. Diebus vero festivitatum, pro quibus in Calendario Congregationis quatuor, vel sex Cantores assignatur (vulgo quatuor Cantorum Festa dicuntur) totum Matutinum, et Laudes dicentur cum cantu; quod pariter observabitur diebus sequentibus, nempe in omnibus Festivitatibus Beatae Mariae Virginis, tribus diebus immediate post Nativitatem Domini, et duobus immediate post Pascha, et Pentecosten, in festis S. Joachim, S. Annae, S. Monicae, S. Francisci Borgiae, S. Theresiae, et S. Petri de Alcantara.

35. Praxis hujus distributionis, et dubia in eadem occurrentia dirimentur ex methodo et usu, qui in Monasterio Sanctae Crucis observatur. Item Matutini recitatio anticipari vel postponi poterit, juxta moram in eo recitando insumendam, dummodo neque ante septimam neque post nonam horam transmutetur.

36. Qui horis pro studio literarum praefixis studio non vacant, ne otio multorum malorum radici locus detur, juxta Praelatorum praescriptum Historiae Ecclesiasticae, Caeremoniarumve lectioni incumbant, aut rei cuique Religioso Reformato idoneae, vel denique labori manuum more Apostoli Pauli, et antiquorum Monachorum.

37. Feriis sextis Quadragesimae, in quibus fit Via Sacra, et diebus quibus Novendium vel Concio Vespertina habetur, omittetur Conferentia de re morali, et lectio spiritualis. Oratio vero mentalis Vespertina per semihoram tantum habebitur; integra enim Orationis mentalis hora Vespertina a Constitutionibus pro diebus Quadragesimae, in quibus Vesperae ante prandium dicuntur, sancita, non solum praefatis spiritualibus exercitiis compensatur, sed semihora matutina denuo addita integre completur.

DIES RUSTICATIONIS.

38. Ad respirandum a labore praeterito, et ad majores vires pro futuris laboribus capiendas, solet Communitas ad Villam intra Monasterii septa egredi Vespertinis horis, diebus

Dominicis, et Festis de praecepto, qui impediti non sunt, nec non feria quinta cujuslibet hebdomadae, et diebus Festivitatum Beatissimae Virginis, S. Monicae, S. Francisci Borgiae, S. Theresiae, S. Petri de Alcantara, de diebus immediate post Festa, quae dicuntur quatuor Cantorum, nisi hi solemnitate aliqua in Ecclesia vel Monasterio, vel noxio tempore impediti sint; tunc enim in diem subsequentem transfertur digressio ad Villam. Sique in aliquo quatuor Cantorum die concedetur Communitati in Villam digressio, numquam Vesperae inchoabuntur ante secundam post meridiem horam hybernò tempore, neque ante horam tertiam aestivo.

39. A die Exaltationis Sanctae Crucis usque ad Festum Sanctae Theresiae, et forte nonnihil ulterius, si is aestus sit, ut videatur Praelato digressionem ad praefatam Villam interim regulari debere modo pro aestivo tempore infra praescripto, integrum erit eidem Praelato iis diebus id ita disponere: in reliquo, quod superest hybernì et autumnalis temporis, nulla est differentia, praeterquam in signo, quod citius datur pro dicendis Vesperis, nempe prima hora, vel prima cum dimidia post meridiem.

40. Absolutis Vesperis in Villam domesticam pergant; unde revertentur hora quinta ad Completorium recitandum.

Temporum et Horarum distributio observanda in omnibus Monasteriis Reformatis Canonorum Regularium S. Augustini a die Resurrectionis Domini usque ad Festum Exaltationis Sanctae Crucis.

TEMPORE MATUTINO.

41. **H**ora quinta. Expergescent Religiosi, et intra horae dimidium, promptè sese decenter induent, flexis genibus a Deo, Beatissima Virgine et S. Josepho benedictionem petent; quaecumque illa die facienda erunt, ad Deum referent etc. seque lavabunt et accingent, ut in Chorum pergant.

42. Hora quinta cum dimidia, Ad Chorum pergant, ibique Primam recitabunt, qua absoluta, lectoque prius brevi ad meditandum Puncto, semihoram in Oratione mentali peragent, nisi Missa sollemnis dicenda sit.

43. Ab hora sexta cum dimidia. Missam celebrabunt, in qua ad Altare insument semihoram plus minusve, et quartam horae partem in gratiarum actione.

44. Ab hora septima cum dimidia per quartam horae partem quiescent, et a labore respirabunt.

45. Tertio post horam septimam quadrante. Signum dabitur literarum studio, quod ad horam cum dimidia protrahetur. Diebus vero, quibus Capitulum, aut processio pro Defunctis fiet, signum dabitur studio tantum post tertium a septima hora quadrantem, quantum responsum Claustri ultra solitum tempus protractum est.

46. Cum expediens non sit, ut omnes Sacerdotes Missam celebrent, peracta Oratione mentali, ne externis ad Templum Monasterii accedentibus Missae audiendae deficiant, qui tempore studii celebraturi sunt, tempus studio subtractum compensabunt tempore, quo reliqui Missam celebraverint.

47. Absoluto temporis studio, nempe a quadrante post horam nonam per horae quadrantem respirabunt.

48. A semihora post nonam. Lectioni spirituali vacabunt usque ad decimam horam Opera Patris Alphonsi Rodericii perlegentes.

49. Hora decima. Chorum adibunt Tertiam cum cantu dicturi, Missaeque Conventuali adfuturi. Hac peracta dicent (cum cantu diebus solemnibus) Sextam et Nonam. Haec omnia plerumque absolvuntur semihora post undecimam, vel uno ante duodecimam quadrante.

50. Absoluto Choro signum dabitur prandio, quo finito, pariterque gratiarum actione, in Dormitorium ad Sacellum, in quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in Tabernaculo asservatur, ordine Communitatis divergent, ibique Sanctissimum Sacramentum adorabunt, preces pro statione recitabunt, et quisque conscientiae maculas examinabit.

51. Diebus solemnibus, et in quibus habetur Concio matutina vel sordes verri solent, vel alia incidit causa, ne lectio spiritualis omitatur, signum huic habendae tanto prius dabitur, quanto solito prius accedendum est ad Chorum.

52. Cum nonnumquam adhuc in Paschate tempus Matutinum frigidum ut hybernium sit, poterunt Praelati, quando ita expedire judica-

bunt, ne Religiosorum salus periclitetur, pro temporum et regionis, in qua Monasteria sita sunt, asperitate praescribere, ut tempus e lecto assurgendi, et Primam dicendi hyberno tempore protrahatur per quotquot dies ipsis videbitur ad finem usque Aprilis tantum; tuncque Matutino tempore idem ordo servabitur, qui pro hyberno tempore praescribitur.

TEMPORE VESPERTINO.

53. Peracto conscientiae examine, in cellulam quisque sibi designatam statim divertet somno indulturus usque ad tertium post horam secundam quadrantem; tuncque excitator eosdem expergefaiet, ut prompti sint, cum primum signum dabitur ad pergendum in Chorum.

54. Hora tertia. Vesperas in Choro cum cantu dicent: his peractis habebitur Conferentia de re morali per integram horam, quae plerumque tertio post quartam horam quadrante finitur.

55. Quod reliquum est temporis usque ad horam sextam, quod ferme horam complet, insument in re aliqua utili ex. gr. qui mane Confessionibus audiendis operam dedere, pensis ab aliis interim satisfactis satisfaciunt et ipsi; et qui labore fatigatus quiete indigebit, quiescet.

56. Qui Conferentiae de re morali interesse adhuc non debent, post Vesperas semihoram in lectione spirituali insument: quae, diebus solemnibus exceptis, primo post quartam horam quadrante absolvitur.

57. Hac absoluta reliquum temporis usque sextam horam latinitati in Aula, vel Cantui plano, aut Organo addiscendis, vel conficiendis disciplinis, alterive manuali labori juxta Constitutionem, vel etiam aliquid necessariae quieti dabunt. Magister vero Novitiorum designabit Fratribus Scholasticis Kalendas, et in Breviario Lectiones; et coram ipso praelegent, quae iidem postea publice dicturi sunt.

58. Novendia in his mensibus fieri solita a Congregatione, peragentur tempore inter quartam, et sextam horam medio.

59. Hora sexta. Completorium in Choro dicent, hocque absoluto legetur Punctum breve pro meditatione, quae per semihoram subsequetur.

60. Quando dicendum erit Nocturnum pro aliquo Congregationis Religioso vita functo, de cuius morte Nuntius ad Monasterium pervenerit; et pariter quando dicendum erit Anniversarium pro obligatione Monasterii etc. haec dicenda erunt immediate post hanc Orationem Vespertinam. Porro in his eventis signum pro Completorio semihora prius tempore solito dabitur.

61. Absoluta Oratione vel Nocturno etc. omnes ad cellam quisque suam recedent, ubi quiescere a labore poterunt per horae quadrantem, et hoc transacto intervallo, signum dabitur studio, quo ad octavam usque horam protrahetur, nempe per tres horae quadrantes.

62. Feriis tertia et sexta cujuslibet hebdomadae singuli rationem reddent conscientiae suae; sique hoc tempus non sufficiet (uti vere non sufficiet pro Monasteriis majoribus) qui supersunt, rationem reddent conscientiae vespertino tempore post Conferentiam de re morali.

63. Hora octava. Incipiet Conferentia de rebus spiritualibus, quae ad tertium usque quadrantem protrahetur. Quando autem haec Conferentia non habebitur, tempus pro eo praefixum addetur tempori designato pro studio.

64. Tertio post horam octavam quadrante Matutinum in Choro inchoabitur; in Festoque semiduplici cum cantu dumtaxat dicenda erunt Capitulum Laudum, et quae sequuntur ad Laudes post Capitulum.

65. Post decimam horam signum dabitur pro Refectione nocturna; qua peracta et gratiarum actione, in Dormitorium ad Sacellum Sanctissimi Sacramenti ordine Communitatis revertentur; ibique conscientiae examen habebitur per horae quadrantem.

66. Quod superest temporis ad tertium usque quadrantem post horam undecimam in recitandis precibus solitis insumentur.

67. Tertio ante mediam noctem quadrante dabitur signum extinguendis Cellarum lucernis; omnesque statim (petita prius benedictione a Christo Domino, Beatissima Virgine, et a S. Joseph) dormitum se recipient.

68. Quoniam verno et aestivo tempore tertio post horam septimam quadrante adhuc tenebrae non sunt; et hac de causa flagellatio ordine Communitatis eo tempore nequit decenter fieri, signum dabitur pro Conferentia tertio post horam septimam quadrante, protrahenda.

turque ad semihoram post octavam, et post quadrantem fiet disciplina in Dormitorio; qua peracta ad Matutinum dicendum pergunt. Quando non habenda erit Conferentia signum fiet disciplinae seu flagellationi semihora post octavam.

69. Omnes Religiosi semel singulis mensibus diem peragent solitudinis, illumque quisquis seliget, in quo majorem concipiet devotionem; sequenturque directionem solitudinis spiritualis Patris Croiset; et semel singulis triennis decem dies Exercitiorum S. Ignatii peragent omnes: iis vero, qui singulis quoque annis eosdem Exercitiorum dies peragere optaverint, facultatem concedet Praelatus.

70. Reliqua hic non expressa eodem modo et ordine peragenda erunt, quo peragenda praescribuntur tempore hyberno.

DIES RUSTICATIONIS.

71. Rusticatio, sive disgressio ad Villam intra Monasterii septa arbitrio Praelatorum, attempta majori vel minori dierum longitudine, vel aestu dupliciter praescribi solet.

PRIMO MODO.

72. Hora tertia (vel semihora post secundam, quando dies non adeo longi sunt) cantantur Vesperae; et his finitis immediate dicitur Completorium, hocque absoluto Communitas in Villam statim digreditur.

73. Quando signum datur Salutationi Angelicae debent omnes jam intra Monasterii aedificium vel prope januam adesse.

74. Quod superest temporis usque ad horam octavam in re aliqua Religioso Reformato utili impendent.

75. Paulo post octavam horam signum dabitur Orationi mentali, qua finita incipietur immediate Matutinum, postea Refectio nocturna etc.

76. Quando Matutinum cum cantu dicendum erit, Communitas e Villa regredietur hora septima, vel tanto prius, quantum necesse erit, ut hora decima praehabita jam sit Oratio mentalis, et Matutinum, ac Laudes cum cantu, et competenti pausa dictae sint.

SECUNDO MODO.

Et maxime pro diebus magis aestuosis Junii et Julii.

77. A primo quadrante post horam secundam signum fiet Vesperis dicendis, quae prope tertiam horam ante vel post finiuntur. Immediate postea usque ad semihoram post tertiam habenda erit lectio spiritualis.

78. Lectionem spiritualem immediate subsequetur Completorium et Orationis mentalis semihora usque ad semihoram post quartam.

79. Immediate post hanc Orationem ad Villam digredientur, ut sit tempore hyberno.

80. Cum diebus Rusticationis aestivo et verno tempore Conferentia haberi nequeat, quod superest temporis a regressu e Villa usque ad tertium post octavam horam quadrantem, cum signum datur Matutino, in re aliqua Religioso Reformato utili impendent.

Nos autem, qui non modo in minoribus sed in hac etiam quotidiana omnium Ecclesiarum sollicitudine temporis spatium providentissime dimetimur, ut nec Christianae pietati, nec sacris ministeriis, nec gravissimis Sacrosancti Apostolatus negotiis, nec severioribus studiis quidquam detractum esse patiamur, praesertim Horarum distributionem maxime laudamus; atque etiam, ut porrectis precibus vestris obsecundantes, vestrum de Religiosa observantia conceptum fervorem, alacritatemque novo paternae Nostrae benevolentiae incitamento magis magisque foveamus, inflammemus atque corroboremus; ipsam horarum distributionem Apostolica auctoritate Nostra tenore praesentium approbamus et confirmamus, atque ut in futurum ab omnibus et singulis, ad quos spectat, inviolabilis servetur, in virtute sanctae Obedientiae iisdem praecipimus et mandamus, salva tamen Prioris Generalis vestri pro tempore existentis prudenti in occasionibus sese offerentibus ad breve tempus dumtaxat, prout occasio postulaverit, ipsa aliter in nonnullis disponendi ordinandique auctoritate. Ceterum nolumus vos ignorare, quod Nos supplicibus vestris potius, quam aliorum postulatis benigne annuentes, tandem Dilecto Filio Religioso Viro Emmanueli de Azevedo Societatis Jesu Nationis vestrae Lusitanae in hac Alma Urbe Nostra commoranti copiam

fecerimus, quemadmodum et Vos eidem commisistis, ut non tam novam, evulgatorum librorum Nostrorum, quam aliorum etiam iherodorum, ac praesertim illius, quem de Synodo in Minoribus conscriptum, nuper quamplurimis etiam Venerabilibus Fratribus Antistitibus rogantibus instantibusque, inter Apostolicas curas furtim conficere studuimus, omnium in unum veluti corpus cogendorum editionem curaret, librum itidem antedictum, de Synodo tractantem tamquam luculentissimum Paternae Nostrae erga Vos voluntatis testimonium Vestrae Academiae largimur; qui et si in duodecimo postremoque Operum Nostrorum tomo collocari debeat, quamprimum tamen in lucem prodibit. Pluribus vero ipsum Emmanuel, quo cum saepe mentem Nostram super huiusmodi tertia universali editione aperuimus, ad Vos praescribet non tam de eadem, quam de recta Liturgicae Academiae a Vobis ad earum, quae de Conciliis, rebus Liturgicis, Historia Ecclesiastica, et de Romana antiquitate in Aedibus Pontificiis coram Nobis vicissim semel per hebdomadam habentur, normam, et exemplum istic institutae cum Vestrae Nationis, aliarumque profectu et incitamento moderandae ratione praescribere iussimus; quippe qui de hisce omnibus apprime instructus, Vos, data occasione, saepe edocere potest. Immo ipse Nostris cohortationibus incensus supremam manum Liturgicis Institutionibus, post absolutam Operum Nostrorum editionem, adjiciet, ut majori commode Vobis sint atque utilitati. Ceterum de Cathedris altera quidem Sacrorum Rituum, altera vero Historiae Ecclesiasticae a Nobis Conimbricae Apostolica auctoritate ac liberalitate erectis fundatisque nihil addimus, cum ex aliis Nostris Apostolicis sub Plumbo datis literis dilucidius omnia constant. Reliquum tamen est, ut Vos, Dilecti Filii, quos paterna complectimur charitate, admoneamus, et in Domino hortemur, ut Pontificiis Nostris curis studiisque ad Vestrae in primis et aliarum quoque Nationum decora et incrementa provehenda intentis, pari cum sedulitate reverentia et contentione assiduam operam Vestram rependatis et luculentiore semper filialis Vestrae erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem obedientiae constantiaeque argumenta exhibere satagatis. Ita enim fore confidimus, ut et Nos de nimia Nostrae erga Vos Pontificiae indulgentiae ac benignita-

tis propensione in Domino gloriemur, et Vos ex eadem consentaneos vocationi Vestrae fructus colligatis, atque omnia ad Divinae Glorae incrementum, et ad aeternam salutem cedant. Interim pignus Paternae Nostrae benevolentiae Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die secunda Augusti Millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Cajetanus Amatus.

Dat. die 2.
Aug. 1747.

SUPER

XXXVI.

Assignmente Archiepiscopatus Nicosiensis
Cardinali delle Lanze.

Dilecto Filio Nostro Carolo Victorio Amedeo S.
R. E. Diacono Cardinali delle Lanze nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster, Salutem, et Apostolicam
Benedictionem.

Cum a Nobis Carissimus in Christo Filius noster Carolus Emmanuel Sardiniae Rex Illustris postulaverit, ut Titulum Episcopi in partibus tibi impertiremur, hoc est alicujus ex illis Civitatibus ac Dioecesium, quae tyrannico Infidelium iugo premuntur, eo quod ille munus Supremi Eleemosynarii, seu Majoris Capellani in suo Regio Sacello tibi demandaverit, nullae menti nostrae propositae fuerunt ex iis difficultatibus, quae Nobis obvenire solent, cum ejusmodi negotia ad Nos deferuntur.

Equidem in ea sententia semper versati sumus, et nunc etiam versamur, consentaneum valde esse, si Tituli in partibus aliquando conferantur, nempe si justa intercesserit causa, si non ambitioni serviant illius, qui solam Episcopi dignitatem expetit, omni negotio, et animarum cura vacuam et immunem, si denique Episcopus in partibus aliquam Ecclesiae Dei afferre possit utilitatem; et his muneribus perfungi debeat, quae Characterem Episcopalem necessario requirunt, et quae Ecclesiastico Regimini prodesse maxime judicantur.

Rex Sardiniae
petit a Pon-
tifice ut Card.
delle Lanze
Episcopatum
assignaret
pro exercitio
ejus Officii.

Sententia
Pontificis, de
non promo-
vendo ad Ec-
clesias in
partibus abs-
que speciali
causa.

Quae juri
communi in-
nititur

Inter Canonica statuta se nobis offert Clementina, *In plerisque, de Electione*, quae vehementer improbat eos Episcopos in partibus, plerumque Regulares, qui nec, ut expediret, prodesse, nec praeesse, ut deceret, valentes, instabilitate vagationis, et mendicantis opprobrio serenitatem Pontificatus nubilant dignitatis. Ex Tridentino Concilio sess. 14. cap. 2. deprehendimus Titularibus Episcopis gravissime indici, ne consistent in locis Nullius Dioecesis, nec ibi conferant Ordines, nisi illi, qui ordinari postulant, sui Episcopi patentes literas exhibeant. Percurrimus etiam libros illorum, qui temere nimis, et inconsulto negotium reformandae Ecclesiae susceperunt, et praesertim Petri Alliaei de necessitate reformationis in Concilio universali cap. 12., qui primo affirmans, ab Episcopis Titularibus, dum munere Suffraganei Episcopi in aliorum Dioecesibus funguntur, pecuniam exprimi pro conferendis Ordinibus, deinde his verbis utitur: *Expediret, ut eis in ipso Concilio regula daretur super hoc limitationis providae, quam excedere non deberent; ipsi enim emunt exercitium illud spirituale, ut plurimum, et postea rodunt alios pro libito voluntatis.*

Porro his corruptelis Romani Pontifices Praedecessores Nostri opportune consuluerunt, uti constat apertissime ex Decretis Sancti Pii V. post Synodum Tridentinam pro Episcopis Titularibus, qui suffraganei eliguntur, et pro statuenda illis congrua sustentatione; quae omnia complectitur Fagnanus in c. Episcopalia n. 48. et seqq. de Privilegiis. At vero, si Titulares Episcopi illi nominentur, qui merentes ob virtutem putantur; et qui praediti sunt in Ecclesia quibusdam muneribus, quibus omnino satisfacere nequeant, vel parum decenter, nisi dignitas Episcopalis adjungatur, corruptelae omnes de medio auferuntur, pietati, ac religioni promovendae aditus reseratur, et illarum Dioecesium memoria excitatur, quae in potestatem Infidelium devenerunt. Vetus Apostolicae Sedis consuetudo id magnopere commendat; nec aliena fuit sententia Patrum virtute praestantium, qui in Tridentina Synodo de Episcopis Titularibus agentes, haud censuerunt nullos in posterum Titulares Episcopos constituendos esse, sed corruptelas tantummodo hoc in negotio corrigendas, et abstinendum deinceps ab hujusmodi Episcopis sacrandis, nisi legitima causa, ac necessitas id exigere videretur; uti commemor-

rat Cardinalis Pallavicinus in historia, quam de Synodo Tridentina conscripsit lib. 21. cap. 6. n. 12., et cap. 8. n. 2.

Dignitatem Episcopalem cum munere Supremi Eleemosynarii, seu Capellani Majoris Regalis Sacelli jungi oportere testatur Petrus Galandius in vita Petri Castellani Galliarum Magni Eleemosynarii his verbis: *Aulae totius Regiae unicus Episcopus est: quocumque in loco per totum Regnum Rex versetur, ab eo Sacramenta petere solet.* In Glossario Du Fresne, ac Du Cange, quod ultimo typis commissum est, adverbium Eleemosynarii, recensentur illorum nomina, qui Magni Eleemosynarii apud Reges Galliarum constituti fuerunt, cum essent Episcopi, et peculiaries Ecclesias regendas obtinerent. Idem ostendit Thomassinus de veteri, et nova Ecclesiae disciplina par. 1. lib. 2. cap. 112. num. 9. Sed omissis quibuscumque exemplis, cum Nos ipsi Literis Apostolicis datis die 11. Augusti anno 1745. jam concesserimus eidem Carissimo in Christo Filio nostro Carolo Emmanueli Sardiniae Regi, ut supremus ipsius Eleemosynarius, seu Regalis Sacelli Major Capellanus Episcopali dignitate exornetur, utque is Territorium proprium habeat, et subditos, in quos suam exerceat ordinariam jurisdictionem, hinc facile perspicitur, nullam superesse nobis difficultatem, ac scupulum (quo a sacrandis Titularibus Episcopis retrahi solemus, nisi gravis causa id requirat), ut Episcopum in partibus te constituamus, quem paucis abhinc mensibus ob virtutem, ac praecleara merita inter Cardinales cooptavimus.

Illud accurate, ac diligenter examinandum superest, an conveniens judicetur, cum Cardinalis sis, ad Episcopatum in partibus te adhuc assumi. Nam, si primo Episcopus in partibus; deinde Cardinalis renunciatus fuisses, procul dubio ad omnem tollendam difficultatem satis visum esset, si, quo tempore Diaconiam Sanctorum Cosmae, et Damiani tibi contulimus; eo vinculo, seu spirituali matrimonio, quod inter Te, tuamque Ecclesiam, licet in partibus Infidelium positam, prius initum fuerat, minime solvissemus; quemadmodum Decreto nostro Consistoriali die 11. Martii 1745. faciendum mandavimus, quoties Cardinali, qui jam sit Episcopus in partibus, seu Titulus, seu Diaconia tribuatur; neque defuisset nobis ad hoc faciendum legitima causa, eo quod Magni Eleemosynarii munere perfungi debeas;

Verum pro-
ponitur du-
bium, a
Cardinalis
Ecclesiam
Titularem
sit promo-
vendus.

quod exerceri minime potest, nisi dignitas Episcopalis adjungatur: at vero, cum Episcopus antea non esses, quum insignia Cardinalis obtinuisti, et cum pro ineundo munere Magni Eleemosynarii, Titulo Episcopi carere nequeas, id profecto Nobis aliisque dubitandi praebehuit occasionem; quamquam, eodem negotio diligenter examinato, dubitationem omnem deposuimus.

Omnibus, qui parumper in Historia Ecclesiastica versati sint, cognitum perspectumque est, non semel contigisse, ut non multis ab hinc saeculis Episcopi honorem Cardinalis recusaverint; cum enim Romae Cardinalis immorari deceret, ut suam operam, et consilium in administrandis Ecclesiae universalis negotiis praestarent; ideo si quis Episcopus in Cardinalem seligeretur, illum oportebat Ecclesiam suam dimittere. Thomassinus *de veteri, ac nova Ecclesiae disciplina* par. 2. lib. 2. cap. 5. num. 12. et cap. 33. §. *Primogenia*, plura recenset Episcoporum exempla, qui, ne cogerentur Episcopatum relinquere, inter Cardinales cooptari noluerunt; deinde commemorat inductam consuetudinem, ob quam Romani Pontifices facultatem impertiri coeperunt; Cardinalis honorem una cum Episcopatu retinendi: quare Hieronymus Platus in suo libro *de Cardinalis dignitate, et officio* c. 4. §. 1. scriptum reliquit: *morem olim fuisse in Ecclesia, eumque diutissime servatum, ut non alii essent Cardinales Episcopi, quam illi septem prius, postea vero sex: Cardinalitios Episcopatus Suburbicarios intelligit, de quibus Cardinalis Brancaccius praeclaram edidit dissertationem: qui, ob locorum propinquitatem, simul et Pontifici adesse, et suo tamen Gregi non deesse poterant; alii vero aliarum Civitatum Episcopi numquam ad Cardinalatum promoverentur. Equidem venerabiles Cardinales, quos pro Ecclesia reformanda Paulus III. elegerat, veterem hanc disciplinam iterum proponere, et collapsam restaurare conati sunt: Nam his verbis consilium suum anno 1538. declarant: Officium Cardinalium, et officium Episcopi, incompatibilia sunt. Nam Cardinalium est assistere Sanctitati tuae pro gubernanda universali Ecclesia, officium autem Episcopi est pascere Gregem suum, quod praestare bene, et ut debet, haud potest, nisi habitet cum ovibus, ut pastor cum grege. Attamen ob contrariam consuetudinem jam diu inveteratam hujusmodi consilium executioni mandari non*

potuit: sed illud semper cautum fuit, ut Cardinales ad Episcopatum adsumpti, et Episcopi inter Cardinales adlecti, si Ecclesiam suam retinerent, residendi lege tenerentur; uti constat ex variis Concilii Tridentini Decretis, Romanorum Pontificum Constitutionibus, ac potissimum Urbani VIII., quibus congruunt Apostolicae literae, quas Nos ipsi super hac eadem re promulgavimus. Porro non desunt rationes, quae id maxime consentaneum ostendunt; Nam, cum septuaginta Cardinales modo numerentur, plures ex illis Romae semper degere consueverunt, qui in regenda universali Ecclesia Pontificem Romanum adjuvent: hinc maxime decet alios ex Cardinalibus in suis Dioecibus morari, et Ecclesias administrare ipsorum curae commendatas; alios vero perhonorificis muneribus ornatos longe ab Urbe ita se gerere, ut novum Cardinalium Collegio ornamentum, et Sedis Apostolicae negotiis operam, quam possunt, exhibeant.

Cum haec ita se habeant, argumentationem ita conficere possumus. Si recens Ecclesiae disciplina, videlicet sacrandi Episcopos *in partibus*, tum vigisset, cum non licebat Episcopis inter Cardinales adscribi, neque Cardinalibus conferri poterant Episcopatus, nisi Suburbicarii; si, inquam, tunc temporis legitima causa postulasset, ut Episcopus *in partibus* Cardinalis fieret, vel aliquis ex Cardinalibus ad Episcopatum *in partibus* eligeretur, procul dubio tunc difficile fuisset asserere, Cardinalis munus cum Episcopatu conjungi nequaquam posse; cum ex lege residendi, qua tenentur Episcopi, id solum decidatur, uti superius ostendimus, qua quidem lege uti Titulares Episcopi non adstringuntur. Quamobrem, si tunc temporis nihil adversari potuisset, quin Episcopus *in partibus*, si quis fuisset, inter Cardinales adlegere-tur, et Cardinalis Episcopatu *in partibus* donaretur; si quis umquam jure postulabit, ut his temporibus, cum mos obtinuit ut Cardinales creentur etiam Episcopi residentes, et Cardinalibus administrandae tradantur Ecclesiae, quae residendi legem habent, quis, inquam, jure postulabit, ut Episcopus *in partibus*, inter Cardinales haud numeretur, retenta Ecclesia sua *in partibus*, aut aliquis ex Cardinalibus ad Episcopatum *in partibus* minime renuncietur, si pro his gerendis legitima causa Romanus Pontifex adducatur?

Quod si difficultas ea proferatur in me-

Mox inde introductus assumendi ad Episcopatum etiam Cardinales ex mente Concilii Tridentini, et Romano-rum Pontif.

Arguitur ab antiqua disciplina ad praesentem, an liceat Cardinalem ad Episcopatum promoveri.

Episcopi quandoque tenuerunt Cardinalatum, ut eius Ecclesiis ad-essent.

Et olim alii non erant Cardinales Episcopi, quam sex.

Respondetur
objecto, an
consentane-
um sit Car-
dinalium di-
gnitati, illos
ad Episcopatu-
m titula-
rem assume-
re.

dium, videri nempe parum consentaneum Cardinalis dignitati, si *Episcopus in partibus* ipse consecratur, qui omni prorsus jurisdictione reipsa careat; id sane a nobis, ut ingenue fateamur, nullius momenti, ac ponderis iudicabitur. Non ignoramus, quam praeclara sit Cardinalium dignitas, qui praecedere debent Patriarchis ipsis, Archiepiscopis, et Episcopis. Legimus quoque Eugenii IV. Constitutionem, quae incipit: *non mediocri*, quae decima quinta inter ipsius Constitutiones in *Bullario Romano tom. 1.* recensetur. Postremo Nos minime latet Decretum Nicolai V. Summi Pontificis, cum ageretur controversia de loci primatu in Regni Conventibus inter Gnesnensem Archiepiscopum totius Regni Poloniae Primate, et Cardinalem Sbigneum Episcopum Cracoviensem: tunc enim Pontifex ita statuit, ut Cardinalis Sbigneus principem locum in iisdem Conventibus obtineret, ut tradit Raynaldus ad annum Christi 1419. num. 9., quod sane Decretum, interposita Regis Polonorum auctoritate, statim executioni mandatum fuit, quemadmodum Cromerus lib. 22. commemorat. Porro id maxime convenit Cardinalibus, qui pars *Corporis Pontificis* appellantur a Doctoribus, eo quod in regimine totius Ecclesiae universalis operam suam praebent: idem sentiunt alii Scriptores, licet a communione Romanae Ecclesiae disjuncti et alieni; inter quos Theodorus Binkinghius in *Tractatu de Regimine Saeculari, et Ecclesiastico lib. 3. class. 2. cap. 3.* Jacobus Andreas Crusius in *Tractatu de Praeeminentia cap. 3. de Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sessione, tam quoad Ecclesiasticos, quam Saeculares, Reges, et Principes.* Attamen certum est, Episcopum Ordinis potestate Cardinali Diacono, et Cardinali Presbytero praestare: si consideremus (inquit Cardinalis Bellarminus tom. 2. *Controvers. lib. 1. de Clericis cap. 16. §. Quantum ad tertium*) *Ordinis potestatem, major est Episcopus Presbytero, vel Diacono Cardinali; nam Episcopus ordinat Presbyteros, confirmat baptizatos, aliaque id genus facit, quae Cardinales Presbyteri, vel Diaconi facere non possunt: quae etiam ratione Summus Pontifex Episcopum se vocat, non Cardinalem, et Episcopos omnes appellat Venerabiles Fratres, Cardinales autem dilectos Filios, quomodo vocat etiam Laicos.* Equidem potestas Ordinis, quae in Episcopo residet, non satis est, ut ipse Cardinali praecedat; eo quod loci primatus non Ordinis potestati, sed dignitati

potissimum tribuatur: hinc Archidiaconus, licet Presbyter non fuerit, ob suam jurisdictionem Archipresbytero antecedit; Diaconus pariter, vel Subdiaconus, aut etiam Clericus, qui Vicarium Metropolitani gerunt, aut ipsius locum tenent, in Synodis Provincialibus anteferruntur Episcopis Suffraganeis, ob auctoritatem, quam obtinent, et ratione personae, quam praeseferunt, uti Eugenius IV. declarat in sua Constitutione: *non mediocri §. 13. quam superius nominavimus.* Haec quidem vera sunt; tamen ex his, quae diximus, satis aperte constat, non alienum esse, et indecorum Cardinalibus, si Episcopatum *in partibus* accipiant, cum Titulares quoque Episcopi eadem potestate Ordinis praediti sint, quae reliqui Episcopi residentes fruuntur; quippe Ordines valide conferunt, et Sacramentum Confirmationis jure administrant, dummodo rite praescripta materia, forma, et intentione utantur; etiamsi nulla facultas intercedat Ordinarii, in cujus Dioecesis haec peragunt, nullaeque ab Ordinando literae dimissoriales exhibeantur: ita perpendunt Scriptores, quos Vasquesius recenset, et quibus etiam ipse subscribit in 3. part. disput. 243. num. 21. tom. 2.; Verumtamen, nisi proferantur ab Ordinando literae, quas diximus, et facultas Ordinarii loci interveniat, illicito Titulares Episcopi ejusmodi muneribus funguntur, quemadmodum decernitur a S. Tridentina Synodo sess. 14. cap. 2. superius citato.

Omittimus hoc loco verba facere de Archidiaconatibus, Decanatibus, et Canonitibus, aliisque Ecclesiasticis Beneficiariis, quibus abesse Choro non licet, ideoque cautum fuit Decreto Sixti V. Praedecessoris nostri (illud est 79. in *Bullario Romano tom. 2.*) ne hujusmodi Beneficia simul cum Cardinalatum retinerentur, eoquod dignitati Cardinalium convenire non videatur, ipsos in Choro secundum post Episcopum locum obtinere: haec, inquam, omittimus, cum exemplis quotidianis hic Romae videamus conferri Cardinalibus Archipresbyteratus Patriarchalium Ecclesiarum, neque alienum a Cardinalium dignitate id existimari, neque ob hanc causam a quopiam censi per Cardinalium viam ad honorem Archipresbyteratus sterni, et comparari: eum haec ita sint nemo inficiabitur Episcopatum *in partibus* tribui posse alicui ex Cardinalibus, quin ipsius titulo, atque amplitudini indecorum id iudicetur, et quin Cardinalatus, veluti quidam gradus ha-

Cardinale
etiam sunt
Archipresby-
teri Basilica-
rum Patriar-
chalium.

Et concludi-
tur Cardina-
libus Episco-
patum in par-
tibus tribui
posse.

beatum ad Episcopatum attingendum, praesertim cum Archipresbyteratus longe inferior sit Episcopatu. Nam inter Archipresbyteros Patriarchalium, ille solum, qui in Basilica S. Petri hoc munere fungitur, ob singularia privilegia, Clericis suae Basilicae addictis, et subiectis, ad Ordines suscipiendos Literas Dimissoriales impertit, et Sacramentum Confirmationis administrat. Attamen, nec ipse, neque caeteri Archipresbyteri ulla gaudent jurisdictione ad cognoscendas, ac dijudicandas causas, quae excitantur inter Canonicos, aliosque, qui Basilicis ipsis inserviunt, cum hac facultate spoliati fuerint Innocentii XII. Constitutione, quam nos alia Constitutione confirmavimus, quae incipit: *quantum ad procurandam*: ea fuit in lucem edita die 15. Februarii anno 1742., et lib. 1. nostri Bullarii quadragesima quarta recensetur. Porro nulla alia jurisdictio post has Constitutiones ipsis Archipresbyteris relinquatur, nisi *paterna*, et *oeconomica* in iis, quae ad cultum Ecclesiae, morum emendationem, vel Ecclesiasticam disciplinam pertinent, uti manifesto desumitur ex decreto 65., quod in peculiari Bullario Innocentii XII. continetur. At vero Titulares Episcopi ob potestatem Ordinis, quae plene post Consecrationem praediti sunt, non modo conferre Ordines, et Confirmationis Sacramentum administrare possunt, si Ordinarii loci facultas, et caetera, quae superius memoravimus, interveniant; sed etiam (si per eundem Ordinarium loci liceat exercere Pontificalia) a Titulari Episcopo Ordinibus initiari posse contendunt gravissimi Scriptores, ac praesertim Hallier in *Traetatu de Sacris Ordinationibus*, eos omnes, qui profecti ab ea Civitate, a qua Titularis Episcopus nominatur, in has regiones venirent, et Catholicam Religionem amplecterentur. Accedit, quod licet Episcopus Titularis revera subditis careat, eo quod solum Infideles in ipsius Dioecesi versentur, tamen in illos jurisdictionem exercere potest, si ad Christianam Religionem traducantur, vel si Fideles aliqui in eam Dioecesim commigrarent, ibique domicilium suum constituerint. Hinc in Literis Apostolicis, quae ad Episcopum Titularem declarandum exarantur, ipse monetur, ut suam in Dioecesim se conferat, si fieri possit, ut pastoralis munere fungatur; cum vero ipse consecratur, tum Episcopus consecrans illis verbis utitur, quae in reliquis omnibus Episcopis consecrandis proferri solent: *Accipe*

Evangelium, et vade; praedica populo tibi commissio. Id animadvertit Cardinalis de Lugo in responsis *Moralibus* lib. 5. quaest. 15. n. 2.

Haec sane in medium afferri possunt, si initiam rei, de qua agimus, naturam inspicere, ac perpendere velimus. Sed quoniam exploratum Nobis est, homines plerumque exemplis magis permoveri, inquirendum duximus, an Cardinalis aliquis superiori tempore Titularem Episcopatum habuerit.

At primo Cardinalis Vincentii Gotti idoneum exemplum visum est. Ipse die 30. Aprilis anno 1728. creatus fuit Cardinalis, quo die Nos etiam, alique plures, a Benedicto XIII. de Nobis optime merito in Cardinalium Collegium cooptati fuimus. Tunc ille Bononiae morabatur, ad quem de more Birettum novae dignitatis insigne missum fuit, quod ille manu Cardinalis Georgii Spinulae Legati Bononiensis, magno cum apparatu ac pompa, suscepit die 9. Maji in Ecclesia Ordinis Praedicatorum, ubi die 19. ejusdem mensis Constantinopolitanus Patriarcha fuit consecratus a Cardinali Jacobo Boncompagni Bononiensi Archiepiscopo, cui simul aderant Torrellus Episcopus Forlivii, et Cervionus tunc Episcopus Faventinus. Attamen advertimus idem Consistorium, habitum die 30. Aprilis, initium desumpsisse a Patriarchatu Constantinopolitano, cujus vacatio antea contigerat, cum Cardinalis Cybo in Sacrum Collegium adscriptus fuerat, cujus loco Pater Magister Gotti Ordinis Praedicatorum a Pontifice successus fuit; quo negotio peracto, ad Ecclesias alias Episcopales Pastore donandas in eo Consistorio Pontifex se convertit; ac postremo Cardinales creati fuerunt, inter quos idem Vincentius Gotti jam Patriarcha Constantinopolitanus numerabatur. Quamobrem advertimus in hoc exemplo, ad Patriarchatum Constantinopolitanum electum, et renunciatum fuisse Vincentium Gotti tunc, quum Cardinalis honore nondum exornatus erat; qui deinde inter Cardinales adscitus Consecrationem suscepit, quod praetermitti nullo modo poterat, eo quod *Provisio Consistorialis* (ut inquit Fagnanus *Cap. Nihil num. 29. de Electione*) *habet vim electionis, et confirmationis*. Quare juxta Canones intra tres menses consecrari omnino debebat; Ita *Can. Quoniam dist. 100. et cap. 9. Concilii Tridentini sess. 7. de Reformatione, et cap. 16. sess. 23.*, ubi Cardinales etiam eidem legi obnoxii declarantur, et resti-

Quaeritur,
an de hoc
ad sit exem-
plum.

Exemplum
promotionis
Cardinalis
Gotti, quod
casui non
applicaret.

Episcopus
Titularis ju-
risdictionem
exercere po-
test in sub-
ditos, si ad
Christianam
Religionem
convertantur.

tuendi fructus decernuntur ab iis, qui intra tres menses haud consecrantur, et Episcopatu etiam spoliantur, si alii tres menses ante Consecrationem elabantur: Neque illud adversatur, in Synodo Tridentina actum tunc fuisse de residentibus Episcopis, non vero Titularibus, qui nullos omnino fructus ab Ecclesiis suis consequuntur; Quippe nonnulli ex iisdem Titulis dotem aliquam adnexam habent, quemadmodum Archiepiscopatus Theodosiae, quo Nos ornati quondam fuimus a Benedicto XIII., tum quia Titulares Episcopi, quamvis nullis fructibus instructi sint, possunt Episcopali dignitate privari, si intra sex menses consecrari recusent: Ita perpendit Sacerdos Societatis Jesu in Tractatu, quem Romae typis commisit anno 1732. *Episcopo Titulari part. 4. num. 186.*

Alia exemplum ex Historia Ecclesiae desumpta.

Itaque, omisso exemplo Cardinalis Gottfr., quod rei nostrae nequit accommodari, animum tamen haud despondimus; Annales Ecclesiae percurramus, in quibus tres Patriarchas Constantinopolitanos deprehendimus, qui hunc Titulum assecuti fuerunt, cum jam inter Cardinales adnumerarentur, et urbs Constantinopolis Turcarum imperio subderetur. Illi nempe fuerunt Cardinales Isidorus, Bessarion, ac Riarius: Equidem duo primi ab Eugenio IV. Cardinales creati sunt anno 1439; Isidorus autem Patriarchatu deinceps auctor fuit a Pio II. anno 1459: cumque is mortali hac vita Romae defunctus fuisset die 27. Aprilis anno 1463., uti scriptum reliquit Oldoinus, vel die 8. Martii anno 1464., uti plures alii tradiderunt, Cardinalis Bessarion in Patriarchatum Constantinopolitanum demortui loco successus fuit, quemadmodum in Commentariis Pii II. *lib. 11. pag. 299.* continetur. Deinde post mortem ejusdem Cardinalis Bessarionis anno 1472. Sixtus IV. Patriarcham Constantinopolitanum constituit Petrum Riarium Nepotem suum, quem superiori anno Cardinalem creaverat; quod apertissime constat ex Raynaldo ad annum Christi 1472. *num. 11.*, et ex Patre le Quien *tom. 3. praeclari operis, quod inscribitur Oriens Christianus pag. 835. et 836.* Illud quoque affirmavimus, Constantinopolim sub Turcarum potestate tunc extitisse, cum Cardinales, quos paulo ante nominavimus, Patriarchatum illius Urbis suscepissent. Nam primus inter ipsos Isidorus missus ab Eugenio IV. Constantinopolim Sedis Apostolicae Legatus, ut concordiam inter Latinos, et Graecos in

Concilio Florentino feliciter sancitam plene confirmaret, cum in illa Urbe moraretur, ipsam Mahumetus II. expugnavit: mortem sagacissimo consilio effugit, Cardinalitii insignibus exanimus cadaver induens, quod ipsius vultum, ac lineamenta mirifice referebat. Qua re Turcae decepti, obtruncatum cadaveris caput, ac Pileum Cardinalitium hastae praefixerunt, putantes, se Cardinali Romani Pontificis Legato mortem intulisse. Illud etiam fortunate contigit, ut factus ipse Turcarum captivus, sed illis omnino incognitus, a captivitate vindicari potuerit, et Romam se conferre, quo prius anno 1451. confugerat Gregorius IV. Patriarcha Constantinopolitanus, ut schismaticorum vexationes, et belli imminens pericula devitaret, qui paulo post, videlicet anno 1459. Romae vitae suae cursum absolvit, cujus loco idem Cardinalis Isidorus Patriarcha Constantinopolitanus renunciatus fuit. Hanc historiam desumpsimus ex Commentariis Pii II., quae antea commemoravimus; ex Atlicby, cum verba facit de Cardinalibus Isidoro, et Bessarione; ex Ciacconio, et ex libris Aubery, qui generalem historiam Cardinalium complectuntur; et postremo ex allato superius Patre le Quien *tom. 1. pag. 309. et tom. 3. pag. 835.* Hinc apertissime consequitur, eosdem tres Cardinales, de quibus sermo est, Patriarchatu Constantinopolitano ornatos fuisse, postquam ea Civitas in potestatem Turcarum devenerat: equidem, ut id perspectum fieret, satis superque fuisset indicare, Urbem Constantinopolitanam a Mahumeto II. penitus subactam die 19. Maji anno 1453., cum Nicolaus V. Pontificatum gereret, qui ob hanc calamitatem tanto moerore percussus fuit, ut vitam ipsam paulo post dolore amiserit.

Fortasse his exemplis, quae paulo ante recensuimus, Nos prorsus acquiescere putabis; sed ut verum ingenue fateamur, aliter se res habet: Revera non inficiamur tres Cardinales Nobis occurrere, qui Patriarchatum Constantinopolitanum obtinuerunt, et quidem cum in Collegium Cardinalium jampridem cooptati fuissent; Illud quoque veritati consentaneum est, eosdem Cardinales ad Patriarchatum pervenisse, cum Civitas Constantinopolitana in Turcarum potestate jam versaretur. At vero iidem tres Patriarchae inter Episcopos in partibus adnumerandi non videntur, eo quod Summi Pontifices, post devictam, captamque Con-

Censura doctorum Exemplorum.

stantinopolim, nihil intentatum reliquerunt, ut ipsam recuperarent, eaque de causa Principes Christianos sollicitare non destiterunt, ut unanimi consilio arma caperent, et bellum Turcis indicerent. Porro hoc temporis spatium tres Cardinales, quos antea commemoravimus, sibi invicem in Patriarchatum illius Urbis successerunt; Quamobrem inter eos Episcopos recensendi potius videntur, quibus magna spes affulgebat, ut jurisdictionem in suum populum exercerent: Nam Episcopi in partibus illis revera sunt, qui Titulum obtinent Ecclesiae sub Infidelium potestate ita constitutae, ut vindicari ab ipsorum tyrannide difficillime posse videatur; ideoque ejusdem Ecclesiae Titulus conceditur, ut ejus memoria apud posteros conservetur.

Equidem ex historiis clare desumitur, quales conatus impenderint Romani Pontifices, ut simul conspirantibus Christianis Principibus Constantinopolim a Barbarorum manibus eriperent. Nicolaus V., qui subactae eidem Civitati per duos annos assiduo moerore tabescens superstes fuit, omnem curam, et operam contulit, ut in manus Christianorum illa rediret; Id constat ex ejus vita, quam Dominicus Georgius Cappellanus noster, non sine magno animi nostri dolore nuper defunctus, accuratissime in lucem edidit pag. 139. et seqq. Callistus III. idem consilium suscepit restituendae Constantinopolis; et barbaros victoria superbos, et insolentes non medioeriter compe-scuit, quemadmodum Aeneas Silvius in Historia Bohemica cap. 67. testatur. Pius II., qui post Callistum III. Summum Pontificatum accepit, ejusdem praeclari facinoris ardore adeo succensus fuit, ut Christianos Principes ab bellum contra Barbaros ineundum inflammare magnopere contenderit, et ipsemet, licet aetate gravis, et infirma corporis habitudine, Anconam se contulerit, ut operi vehementius instaret, ac praeeset; verum in ea Civitate ad immortalem vitam migravit, quae omnia in Commentariis Cardinalis Papiensis continentur. Paulus II. in loco Pii Pontifex renunciatus, ob eandem causam maximo studio adlaboravit, et incredibilem pecuniae summam impendit, uti fuso comprobatur cap. 3. *vindiciarum*, quas Dilectus Filius Noster Angelus Maria Cardinalis Quirinus Brixiensis Antistes, et Sanctae Romanae Ecclesiae Bibliothecarius erudite, ac diligenter conscripsit, ut eundem

Pontificem ab infensis Scriptoribus, et praesertim Platina, falsisque criminationibus vindicaret. Postremo quantum studii contulerit pro recuperanda Constantinopoli Sixtus IV., qui Paulo II. suffectus fuit, Spondanus, alique rerum Scriptores commemorant. Quamobrem, eum Cardinales Isidorus, ac Bessarion Patriarchatum Constantinopolitanum a Pio II., Cardinalis autem Riarius a Sixto IV. acceperint, dubitandum non est id contigisse, cum spes magna recipiendae Constantinopolis affulgeret.

Hinc sequitur eosdem Patriarchas in partibus, sed potius inter eos, de quibus sperandum videbatur, ut jurisdictionem reciperent, quod Hierosolymitani Patriarchae suo exemplo satis ostendunt. Praeclarissimus Dux Gotifredus anno 1099., cum Urbanus II. Pontificatum administraret, Saracenos devicit, et Hierosolymam subegit, quae deinde anno 1187. rursum in potestatem Barbarorum redacta fuit, cum Urbanus III. Sedem Apostolicam teneret. Attamen Christiani in finitimis Oppidis adhuc versabantur, donec anno 1290., capta Ptolemaida, ab omni Terra Sancta depulsi penitus fuerunt; quae calamitas Nicolaum IV. adeo afflixit, ut post undecim menses moerore vitam hanc mortalem reliquerit. Sanctus Coelestinus V. ad summum Ecclesiae regimen evectus, consilium restituendae in pristinam libertatem Terrae Sanctae, brevi licet Pontificatus sui tempore, minime deposuit, et Rodulphum a Magnavilla Ordinis Praedicatorum Patriarcham Hierosolymitanum constituit. Sancto Coelestino Bonifacius VIII., et Beatus Benedictus XI. suffecti fuerunt, quorum ultimus octo mensium spatio Pontificatum, et vitam absolvit. Post illum Clemens V. Pontifex renunciatus, in expeditione bellica, quae suscepta fuit anno 1305. contra Barbaros, Annium Episcopum Denulmensis Hierosolymae Patriarcham designavit, cujus virtutem, ac religionis studium magnopere commendavit; quo mortuo Patriarcham in ejus locum Petrum Rutenensem Episcopum an. 1314. elegit, cum ad ultimos Pontificatus sui menses Clemens ipse jam pervenisset. Deinde Sedem Romanam obtinuit Joannes XXII., qui anno 1314., defuncto jam Petro Hierosolymae Patriarcha, in ipsius locum Raymundum ex Ordine Praedicatorum substituit, cui Nimosiensem Ecclesiam administrandam reliquit, eo quod facili conjectura

perspiceret, Terram Sanctam non posse tam cito a Barbarorum manibus vindicari. Petrus de Palude ex eodem Ordine Praedicatorum post Raymundum secutus est Patriarcha anno 1329. qui, Pontifice assente, Filiam Comitis Claromontii ad Filium Regis Cypri adduxit, inter quos jampridem sponsalia inita fuerant; sperabatque a Cypro Hierosolymam se conferre, ut eam Ecclesiam sibi commendatam praesens administraret, et Divinum Salvatorem in eo loco veneraretur. *ubi steterunt pedes ejus.* Hi Patriarchae omnes, quos enumeravimus, a Raynaldo in suis Annalibus eadem serie memorantur, et etiam accuratissime recensentur in Historia Chronologica, quam Bollandi sectatores conscripserunt initio tom. 3., qui mensem Majum complectitur pag. 69. num. 272. Insuper num. 274. illud sapienter indicant, eosdem Patriarchas adscribendos non esse inter Episcopos *in partibus*, sed illud potius conjici posse, nempe ex his Patriarchis eo tempore constitutis, quo spes non deerat recipiendae Hierosolymae, eam disciplinam, et consuetudinem dimanasse, ob quam conferuntur Ecclesiarum Tituli, quae Infidelium jugo premuntur, nec liberari posse a captivitate videntur. Quippe Sedes Apostolica jurisdictionem suam designandi Pastores in illis Ecclesiis dimittere noluisset, nec ullo modo pati debuit, ut ipsarum memoria oblivione deleteretur.

Aliud Exemplum.

Cum haec ita se habeant, quod initio probandum suscepimus, nullo exemplo, sed a ratione tantum demonstrabitur? Non ita profecto, sed illud subjecimus. Clemens VIII. Ferdinandum Ninum de Guevara (cujus meminit Cardinalis Bentivolus in Commentariis Historicis) a Rege Hispaniarum commendatum inter Cardinales adsciverat. Ille Romam veniens, ut Pileum novae dignitatis insigne acceperet, ob suam virtutum omnium sibi existimationem conciliavit, uti commemorat in ipsius vita Ciacconius tom. 4. pag. 306. Salellesius in tom. 1. *Tribunalis Sacrae Inquisitionis protegom.* 4. Generales Inquisitores Hispaniarum ordine recenset, ex qua desumitur, honore Episcopali fere semper ornatos eos fuisse, qui locum Generalis Inquisitoris haberent. Rex Hispaniarum virum meritis praestantem Romano Pontifici ad eam dignitatem nominat, et commendat: Itaque Salellesius decimum sextum inter Generales Hispaniarum Inquisitores enumerat Ferdinandum de Guevara Archiepiscopum Hi-

spalensem, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, quem Rex ad illud munus nominaverat, et Clemens VIII. sua auctoritate Generalem Inquisitorem constituerat. Congruit etiam Ciacconius his verbis: *In Hispaniam revocatur, totius Regni contra haereticam pravitatem Generalis Inquisitor institutus, Hispanensis Ecclesiae administrationem delatam suscepit.* Sed illud omiserunt, cum Salellesius, tum Ciacconius, quod tunc temporis evenit; videlicet, quod Cardinalis de Guevara Generalis Inquisitor declaratus, nondum Episcopali honore praeditus erat; ideoque consentaneum visum fuit ad munus Inquisitoris gerendum, titulum, ac dignitatem Episcopi ipsi superaddere. Hinc Clemens VIII. id praestitit, quemadmodum ex Paulo Alaleone Caeremoniarum Magistro tom. 2. par. 2. his verbis ostenditur. *Die 10. Octobris 1599. Dominica. Clemens Papa VIII. consecravit in Episcopum, et Pastorem Ecclesiae Titularis Philippensis, in Ecclesia Sanctae Mariae Angelorum in Thermis, Illustrissimum et Reverendissimum Dominum Ferdinandum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem de Guevara nuncupatum, assistentibus sibi Illustrissimis, et Reverendissimis Dominis Cardinalibus Burghesio olim Episcopo Esino, et Alphonso Vicecomite Episcopo Cervinensi, et ministrantibus Papae Illustrissimis, et Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Gesualdo Episcopo Ostiensi Decano Sacri Collegii Cardinalium, Sancti Georgii, Caesio, et Deto Diaconis.* Si haec addantur Salellesio, et Ciacconio, nihil superest nobis ipsorum testimoniis desiderandum, et illud quoque cum ipsis adfirmabimus, traditam deinde fuisse eidem Cardinali Ecclesiae Hispanensis, cujus vacatio contigerat, administrationem, et ipsum postremo acerbissime laborantem ex renibus supremum diem obisse die 8. Januarii anno 1609.

Hoc potissimum exemplo res nostra perfecte demonstratur. Nam Ferdinandus de Guevara in Collegium Cardinalium cooptatus erat, inter quos Te quoque jampridem numeravimus. Eidem Cardinali de Guevara, cum Episcopus nondum esset, ad gerendum munus Generalis Inquisitoris a Rege Hispaniarum nominato, Titulus *in partibus* collatus fuit, eo quod decore id maxime Generalem Inquisitorem vetera exempla probarent, ut ipse Episcopali honore decoraretur. Nos etiam Titulum *in partibus* elargiri Tibi proposuimus, eo quod Sardiniae

Illius applicatio casu praesenti.

Rex Te Magnum Eleemosynarium, seu Majorem Cappellanum declaraverit; quod quidem munus, si prima ipsius institutio perpendatur, potestatem Episcopalem sibi adjunctam postulat, ac requirit. Cardinalis de Guevara Titulum Philippensis Archiepiscopi consecutus fuit, quae sane Ecclesia ab Apostolis fundata magnam sibi celebritatem ab Epistola S. Pauli comparavit: Porro ipsa jugo Infidelium ab anno 1391. ita premebatur, ut nullus pene ipsius recipiendae locus relinqueretur. Titulum ejusdem naturae, et conditionis tibi pariter designavimus. Postremo exemplum praeclari Pontificis imitamur, qui juris Canonici scientia tunc temporis magnopere commendabatur; Itaque Nos ipsi Te consecrantes, quem antea Cardinalem creavimus, idem praestabimus, quod Clemens VIII. Ferdinando de Guevara Cardinali ab se renunciato, praestandum existimavit. Id tamen perficiemus, cum immodici calores paulum imminuentur; nam satis superque fatigati fuimus has literas postmeridianis horis dictantes, cum aestus magnitudo vix respirare permetteret, postquam antemeridianas in audiendis, et expediendis negotiis impendimus. Haec Tibi declaranda censuimus, et peramanter Te amplectentes Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 4. Augusti 1747. Pontificatus Nostri Anno VII.

Tenor Literarum promotionis dicti Cardinalis ad Archiepiscopatum Nicosiensem.

Dilecto Filio Nostro Carolo Victorio Amedeo S. R. E. Diacono Cardinali delle Lanze nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Romani Pontificis, quem Pastor ille Coelestis, et Episcopus Animarum, potestatis plenitudine sibi tradita, Ecclesiis praetulit universis, sollicitudo requirit, ut circa cujuslibet Ecclesiae statum sic vigilanter excogitet, sicque prospiciat diligenter, quod per ejus providen-

tiam circumspectant, nunc per simplicis provisionis officium, quandoque vero per ministerium accommode, prout personarum, locorum, et temporum qualitas exigit, atque Ecclesiarum ipsarum utilitas persuadet, Ecclesiis singulis Pastor accedat idoneus, et Rector providus deputetur, qui Populum sibi commissum salubriter dirigat, ac bona Ecclesiae sibi traditae non solum gubernet utiliter, sed etiam multimodis efferat incrementis. Dudum siquidem provisiones Ecclesiarum omnium tunc vacantium, et in antea vacaturarum, ordinationi, et dispositioni nostrae reservavimus, decernentes ex tunc irritum, et inane, si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Postmodum vero Metropolitana Ecclesia Nicosiensis, quae in partibus Infidelium consistit, per assumptionem ad Cardinalatus Dignitatem Dilecti Filii Nostri Raynerii Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Simonetti nuncupati, Pastoris solatio destituta remansit: nos ad provisionem ejusdem Metropolitanae Ecclesiae Nicosiensis celerem, et felicem, in qua nullus praeter Nos hac vice se intromittere potuit, seu potest, reservatione, et decreto obstantibus supradictis, ne Ecclesia ipsa Nicosiensis longae vacationis exponatur incommodis, paternis, et sollicitis studiis intendentes, post deliberationem, quam de praeficiendo eidem Ecclesiae Nicosiensi personam utilem, ac etiam fructuosam, habuimus diligentem, demum ad Te, qui Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Diaconus Cardinalis existis, et Fidem Catholicam juxta articulos pridem a Sede Apostolica propositos expresse professus es, ob tuorum exigentiam meritorum, consideratis grandium virtutum meritis, quibus personam tuam illarum Largitor Altissimus multipliciter insignivit, et attendentes, quod Tu Ecclesiam Nicosiensem praedictam scies, voles, et poteris auctore Domino salubriter regere, et fideliter gubernare, direximus oculos nostrae mentis. Intendentes igitur tam dictae Ecclesiae Nicosiensi, quam ejus gregi Dominico salubriter providere, de Apostolicae potestatis plenitudine Ecclesiae Nicosiensi praefatae de persona tua providimus, Teque illi in Archiepiscopum praefecimus, et Pastorem, curam, regimen, et administrationem ipsius Ecclesiae Nicosiensis Tibi in spiritualibus, et temporalibus plenarie committendo, Tibique, quod donec Ecclesia

praefata Nicosiensis ab Infidelibus detinebitur, ad illam accedere, et apud eam personaliter residere minime tenearis, dicta auctoritate indulsimus, firma spe, fiduciaque conceptis, quod, dextera Domini Tibi assistente propitia, huiusmodi Ecclesia Nicosiensis per Tuae circumspeditionis industriam, et studium fructuosum, regetur utiliter, et prospere dirigetur, ac grata in eisdem spiritualibus, et temporalibus suscipiet incrementa. Quo circa circumspeditioni Tuae per praesentes iungimus, quatenus curam, et administrationem praedictas sic exercere studeas sollicite, et fideliter, ac prudenter, quod exinde sperati fructus adveniant, et tuae bonae famae odor ex tuis laudabilibus actibus latius diffundatur; ipsaque Ecclesia Nicosiensis Gubernatori provideo, et fructuoso Administratori gaudeat se commissam, Tuque, praeter aeternae retributionis praemium, Nostram, et dictae Sedis Benedictionem, et gratiam exinde uberiori consequi merearis. Ac Tecum, ut statum tuum juxta Cardinalatus sublimitatem decentius tenere, ac expensarum onera, quae Te de necessitate iugiter subire oportet, facilius perferre valeas; quod etiam, postquam in vim provisionis, et perfectionis praedictarum, pacificam possessionem, seu quasi possessionem regiminis, et administrationis praefatae Ecclesiae Nicosiensis, et illius Mensae Archiepiscopalis bonorum, seu majoris partis eorum assecutus fueris, una cum eadem Ecclesia Nicosiensi, quamdiu illi praefueris, Ecclesia Tibi pro titulo tui Cardinalatus assignatam, seu pro tempore assignandam, ac quaecumque Romanae Curiae officia, et Montium tam vacabilem, quam non vacabilem loca, et quaecumque Monasteria, etiam consistorialia, et conventualia, et quaevis alia Beneficia Ecclesiastica cum cura, et sine cura, saecularia, et quorumvis Ordinum, et Militiarum, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, et Sancti Antonii Viennensis regularia, quae ex quibusvis concessionibus, et dispensationibus Apostolicis in titulum, commendam, vel administrationem, aut alias quomodolibet obtines, et in quibus, et ad quae jus Tibi quomodolibet competit, quaecumque, quocumque, et qualicumque sint, etiamsi saecularia, Canonicatus, et praebendae, Dignitates etiam majores, et principales, personatus, administrationes, vel officia in Cathedralibus, et Metropolitanis, ac Patriarchalibus, vel Collegiatis

Ecclesiis, regularia vero Beneficia huiusmodi, Prioratus, Praepositurae, Praepositatus etiam conventuales, Personatus administrationes, vel officia etiam claustralia; et tam illa, quam saecularia Beneficia huiusmodi electiva, et curata, curam etiam jurisdictionalem, ac de jure patronatu Regum, Ducum, Principum, vel aliorum laicorum etiam Nobilium, et Illustrium, vel Clericorum, mixtim etiam ex fundatione, et dotatione, ac inter Te, et alios quoscumque in Romana Curia, vel extra eam, litigiosa sint, ut prius, quoad vixeris, retinere, ac jus Tibi in illis, vel ad illa competens prosequi, et non deductum deducere; nec non quibusvis regressibus, accessibus, et ingressibus; ac regrediendi, accedendi, et ingrediendi ad Cathedralis, etiam Metropolitanas, Primatiales, et Patriarchales Ecclesias, et Monasteria etiam consistorialia, aliaque Beneficia quaecumque etiam, ut praefertur, qualificata, ac etiam testandi, et disponendi de bonis tuis, illaque ab intestato transmittendi, et beneficia conferendi, fructus, redditus, proventus, et pensiones transferendi, aliisque concessionibus, et facultatibus, gratiis, dispensationibus, et indultis Tibi concessis uti, et quoscumque fructus, redditus et proventus etiam loco pensionum annuarum, et quascumque pensiones annuas super similibus, ac etiam quarumvis Episcopalium, Archiepiscopalium, Abbatialium, aliarumque Mensarum, quorumcumque Beneficiorum etiam, ut praefertur, qualificatorum fructibus, redditibus, et proventibus, ac distributionibus etiam quotidianis Tibi reservatos, et assignatos, a reservatis, et assignatis, seu in te canonice translatis, et translatis, etiam ut prius, quoad vixeris, percipere exigere, et levare, ac in tuos usus, et utilitatem convertere valeas, motu proprio, ac Apostolicae potestatis plenitudine huiusmodi dispensamus. Ac propterea Ecclesias, Monasteria, et Beneficia, ac officia loca Montium, et alia praedicta non vacare, ac Commendas, et administrationes non cessare, nec accessus, regressus, et ingressus, vel accedendi, vel regrediendi, et ingrediendi, transferendi, conferendi, testandi, et disponendi facultates, concessionem, et indulta, neque reservationes fructuum, reddituum, proventuum, et pensionum huiusmodi expirasse, vel extinctas esse; irritumque, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter

ter contigerit attentari, decernimus. Insuper volumus et concedimus, ut omnia et singula Ecclesiae, et Monasteria, et Beneficia praedicta, illorumque qualitates, majoritates, principalitates, invocationes, denominationes, nuncupationes, situationes, Civitates, et Dioeceses, Ordines, dependentia, et adnexa, ac alia quaecumque etiam speciali mentione digna, illorumque fructuum, reddituum, et proventuum, secundum communem aestimationem, vel librorum Camerae Apostolicae taxationem, veri annui valores, ac ipsorum Beneficiorum litigiosorum statum, litium, et facultatum, concessionum, gratiarum, dispensationum, indultorum, reservationum, regressuum, accessuum, vel ingressuum, Literarumque desuper confectarum tenores, ac fructuum, reddituum, proventuum, et pensionum hujusmodi quantitates, aliaque desuper necessaria, et opportuna pro expressis, prout opus fuerit, habeantur, et haberi debeant in omnibus, et per omnia, perinde ac si super illis, regula quacumque contraria non obstante, singulae Literae expeditae fuissent. Non obstantibus Nostra de exprimendo vero valore Beneficiorum per promotos ad Ecclesiarum regimina obtentorum in dispensationibus sibi super illorum retentione concedendis, ac fel. record. Julii II., Leonis X., Julii III., et aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, quibus cavetur, quod dispensationes super Beneficiis per promotos ad Metropolitanarum Ecclesiarum regimina retinendis non valeant, nec suffragentur, nisi Literae Apostolicae super omnibus simul expediantur, aliisque Apostolicis, ac Conciliorum etiam generalium Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non praefatae Metropolitanae Ecclesiae Nicosiensis, aliarumque Ecclesiarum, in quibus saecularia, et Monasteriorum, seu aliorum locorum, in quibus regularia Beneficia hujusmodi fuerint, ac Ordinum, quorum illa extiterint, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat

specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Dat. die 11. Aug. 1747.
sub Annulo Piscatoris die undecima Augusti
Millesimo septingentesimo septimo, Pontificatus Nostri Anno VII.

D. Cardinalis Passioneus.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

XXXVI.*

BENEDICTI PAPAE XIV.

SCHEDULA

MOTUS PROPRII

Super nova dismembratione Jurisdictionis Abbatiae Farfensis, et S. Salvatoris Majoris quoad alias Ecclesias, et Loca pia in alienis Dioecesibus existentia.

Motu proprio etc.

Et si ea, quae a Nobis pro Pastoralis officii debito per Apostolicas nostras Literas optima ratione statuta sunt, matura prius consideratione, singulisque facti circumstantiis serio pensatis prodeant: quia tamen nonnunquam evenit, ut aliae ejusdem facti circumstantiae, quae antea Nobis non innotuerant subinde patefiant: hinc est, quod, quum illae Nobis innotescunt, supplendo, vel immutando, aut ampliando ea, quae a Nobis antea sancita fuerant, de Apostolica nostra benignitate providere non detrectamus. Cum itaque Nos alias provide attendentes jurisdictionem quasi Episcopalem pro tempore existentis Abbatis Commendatarii Monasterii Abbatiae nuncupati Sanctae Mariae Farfensis Nullius Dioecesis in Districtu Urbis Ordinis Sancti Benedicti, cui alterum Sancti Salvatoris Majoris nuncupati annexum existit; ad plurimas Ecclesias, et non pauca loca extra proprium et particulare Territorium, ac intra fines Dioecesium diversorum Episcoporum existentia, ex variis Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum concessionibus, late propagatam fuisse, et ex hac nimis ampla ac sejuncta jurisdictionis extensione ea in Ecclesiastici regiminis administratione

Proemium.

Pontifex e-
nunciat cau-
sas primae
dismembra-
tionis juris-
dictionis
Abbatiae
Farfensis ab
eo factae.

eatenus consequuta fuisse mala et inconvenientia, quae ob inferiorum Praelatorum in Loca, Ecclesias, et Personas intra aliarum Dioecesium fines existentia activae jurisdictionis exercitium non raro evenire solent: de dismembratione jurisdictionis dictae Abbatiae quoad loca et Ecclesias in alienis Dioecesibus Status Nostri Ecclesiastici existentia cum dilecto Filio nostro Federico Tituli Sancti Pancratii S. R. E. Presbytero Cardinale Lante nuncupato moderno dicti Monasterii Abbate Commendatario egissemus, ipseque Federicus Cardinalis eo, quo pollet zelo prudentia et pietate Nostrae assensus esset voluntati: auditis propterea Venerabilibus Fratribus nostris Archiepiscopo Firmano, et Montis alti, Reatino, et Spoletano Episcopis, intra quorum Dioecesium fines plurima Loca et Ecclesias dicti Monasterii Abbatis jurisdictioni subjecta esse dignoscebantur: Motu simili etc. Oppida, Loca, Terras, Ecclesias, Monasteria, et Loca pia intra Archiepiscopatus Firmani et Montis Alti, ac Reatini, et Spoletani Episcopatum Dioecesium fines existentia et existentes, necnon unam Ecclesiam, quam in Assisiensi Dioecesi sub ejusdem Abbatis jurisdictione existere, tunc tantum in comperto erat: sub certis modo et forma tunc expressis per Apostolicas Nostras Literas incipien. *Dum universi* sub datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI, Idibus Martii Pontificatus Nostri anno septimo, a praedicto Monasterio, illiusque pro tempore existentis Abbatis, seu perpetui Commendatarii jurisdictione superioritate, potestate, et auctoritate in perpetuum dismembravimus, separavimus et sejunximus, eademque Oppida, Loca, Terras, Ecclesias, Monasteria et Loca pia, ut praefertur dismembrata, separata et sejuncta singulis Firmanae, Montis Alti, Reatinae, Spoletanae et Assisiensis Ecclesiarum Dioecesibus etiam perpetuo univimus, anneximus et incorporavimus, prout in dictis Literis plenius continetur. Cum autem, postquam Literae praedictae jam editae erant, Nobis innotuisset praeter unam, ut praeferebatur Ecclesiam dictae Assisiensis Dioecesis, in ipsa quoque Assisiensi Civitate unum Monasterium Monialium sub Titulo Sanctorum Jacobi et Donati, intra vero Dioecesis Asculanae fines plures partim in Ditione dicti Status Nostri, partim vero in Regno Neapolitano sitas Ecclesias ejusdem Abbatis jurisdictioni obnoxias reperi-

ri. Et quamvis jamdudum, videlicet de anno ejusdem Domini MDCLXVI. quaedam Scheda per modum Concordiae inter Episcopum Asculanum, et dicti Monasterii Abbatem Commendatarium tunc existentes, pro extinctione litis inter eos jam tunc ortae super exercitio jurisdictionis in ultimo dictis Ecclesiis, ut accepimus, inita et subscripta, ac successive ab eorum respective Successoribus ratificata fuisset, quia tamen Concordia hujusmodi Apostolica caret confirmatione, nec in ea singulis casibus consulitur, et quandoque ab una, aut altera ex futurorum Episcopi, vel Abbatis parte in dubium revocari, vel ab ea resiliari posset: nos qui pro his quoque Ecclesiis stabilem, et indeficientem regiminis et gubernii methodum assignare cupimus, iisdem Causis in Nostris Literis praedictis late enunciatis adducti, dictamque Concordiam, illiusque integrum tenorem praesentibus pro expresso habentes: motu pari etc. Monasterium praedictum in dicta Civitate Assisiensi, necnon Ecclesiam Abbatialem nuncupatam Sanctissimi Salvatoris extra mœnia Civitatis Asculanae dictae Asculanae Dioecesis, et in infrascriptis Locis, Gastris, et Villis ejusdem Asculanae Dioecesis in parte Ditionis Status Nostri praedicti sitas Ecclesias videlicet: Ecclesiam etiam Abbatialem nuncupatam Sancti Joannis in Salaria, cum ei annexis Sancti Petri de Rosara, et Sanctae Mariae ad Caprigliam nuncupat., ac ejusdem Sanctae Mariae Villae Funti Parochialibus, seu aliis Ecclesiis, necnon Oratorio publico ejusdem Beatae Mariae Virginis Lauretanae in eadem Villa Funti, necnon unam Sancti Stephani Locci Quinzani, cum Ecclesia ei annexa Assumptionis Beatae Mariae Virginis dicti loci, et aliam Beatae Mariae Virginis Villae Osoli, cum ei annexis Ecclesiis Sanctae Luciae Villae Bovecchia, et Sancti Joannis ad Saxum nuncupat., ac aliam Beatae Mariae Virginis inter Sylvas Villae Gaici, et aliam Sanctae Anatoliae Villae Pastini, ac aliam S. Sylvestri Villae Rocchetta cum filiali Oratorio Sanctae Luciae dictae Villae, et aliam Sancti Petri Villae Talleani, cum ei annexa Ecclesia Annunciationis Beatae Mariae Virginis dicti loci, ac aliam Sancti Joannis Villae Forcellae, cum uno Sancti Andreae Planarum nuncupat., et altero Sancti Antonii Oratorii publicis ejusdem Villae Forcellae, et aliam Sanctissimae Annunciationis Villae Arli, cum Ecclesia ei annexa

Hinc ob eandem causam illud, et illas dismembrat ab ejus jurisdictione.

Quia postea junctum in Civitate Assisiensi unum Monasterium, et intra fines Dioecesis Asculanae plures Ecclesias sub Abbatis Farfensi jurisdictione reperi-

Sancti Petri ejusdem Villae; ac aliam Sanctae Justae Villae Justinianae, et aliam Sanctorum Nicolai et Hilarii Villae Rocchae Casaregnanae; ac aliam Sancti Stephani Villae Martiae, cum Sanctae Mariae Villae Vallicellae, et ejusdem Sanctae Mariae Villae Vetuli, ac Beatae Mariae Virginis de Ponte nativae, ac Sanctae Catharinae Villae Monestini, et Beatae Mariae Virginis Villae Castiglioni, ac S. Sebastiani Villae Casacagnani annexis, seu filialibus Ecclesiis, et aliam Sancti Flaviani Locis, seu Villae Venaeruptae, ac aliam Sanctae Luciae Locis, seu Villae Capradossi, et aliam Sancti Salvatoris Villae Cerreti, et aliam Beatae Mariae Virginis Castri Polesii, cum Oratorio Sancti Benedicti in Valle Ginestra, et aliam Sancti Gregorii Villae Talvacchiae, et aliam Sanctae Mariae Arcis Montis Calvi, et aliam Sancti Joannis Villae Arolae, cum ei annexa Ecclesia Beatae Mariae Villae Pedis Cavae, et Oratorio publico Annunciationis ejusdem Beatae Mariae Virginis Villae Turris, ac aliam Sancti Benedicti Vallis Aquarum cum Oratorio similiter publico Sanctae Mariae Gratiarum nuncupat. dictae Vallis Aquarum, et aliam Sancti Joannis Baptistae Aquaesanae, cum Oratorio Sancti Josephi Villae Cagnani, ac aliam Beatae Mariae Virginis Villae Farni, cum una Sancti Petri, et altera Sancti Gregorii Villae Fleni Parochialibus Ecclesiis ei annexis, et Oratorio Sancti Cerbonii, seu Sanctae Cerboniae in Territorio Petraltae, et aliam Sancti Joannis Baptistae Collagrati juxta fines Regni Neapolitani praefati cum Ecclesiis intra idem Regnum sitis ei annexis, et Oratorio Sanctae Mariae Villae Franchae, et reliquas Parochiales Ecclesias Sancti Laurentii Castri Trosei, antea, et usque nunc jurisdictioni primodicti Monasterii, illiusque pro tempore existentis Abbatis, aut perpetui Commendatarii obnoxium et obnoxias ab ejusdem Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii praedicti jurisdictione, superioritate, potestate et autoritate una cum ejus, et earum respective annexis, et Oratoriis praedictis, necnon aliisque dependentibus Ecclesiis; si quae sint, praesentis tenore de novo in perpetuum dismembramus; separamus et sejungimus. Illoque et illis sic dismembratis; separatis et sejunctis, dictum videlicet Monasterium Civitatis Assisiensis praedictae Assisiensi; Ecclesias vero praedictas, cum earum respective annexis, et Oratoriis praedictis, aliisque

dependentibus Ecclesiis, si quae sint Asculanae respective Dioecesibus praedictis, etiam perpetuo unimus, annectimus et incorporamus, omnimodamque in illo, et illis jurisdictionem Ordinariam, quae ipsi primo dicto Monasterio illiusque Abbati, seu Commendatario praedicto competeat ad Assisiensem et Asculanum Episcopos pro tempore existentes praedictos transferimus et respective tribuimus, concedimus et assignamus, ipsosque Venerabiles Fratres modernos Assisiensem, et Asculanum Episcopos ex nunc plenarios in praedicti Abbatis, seu Commendatarii jurisdictione hujusmodi Successores fore et esse decernimus. Quemadmodum vero in praedictis nostris Literis salvam et illesam, ut prius remanere debere declaravimus Ordinariam jurisdictionem primodicti Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii in Locis, Castris, et Ecclesiis intra proprium et particulare Territorium consistentibus, et in aliis Locis et Ecclesiis signanter in Ecclesiis aliis sitis in Dioecesibus nonnullis Episcopis Regni Neapolitani subjectis: ita quoque per praesentem dicti Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii jurisdictionem in aliis Ecclesiis intra fines dictae Asculanae Dioecesis, sed in Locis temporalis Dominii Regni praedicti sitis, praeter tamen illas annexas dictae Parochiali Ecclesiae Sancti Joannis Baptistae Collagrati, cum dicto Oratorio Sanctae Mariae Villae Franchae; salvam et illesam praeservamus. Praeterea respectu collationum et provisionum dictarum Ecclesiarum etiam Parochialium per praesentem dismembratarum, et ut praefertur incorporatarum, necnon Beneficiorum in eisdem Ecclesiis, ac etiam illa dicti Monasterii Monialium Civitatis Assisiensis praefatae forsitan consistentium, et quarum, ac quorum provisio Abbati, seu Commendatario praedicto hactenus spectavit; idem prorsus quoad Jus formam, et modum ad illas et illa nominandi seu praesentandi, et illas, ac illa conferendi et providendi, quod in eisdem Literis pro aliis Ecclesiis, et Beneficiis per illas, ut praefertur dismembratis, praescripsimus, etiamsi ipsius primodicti Monasterii Commendatarius fuerit praedictae S. R. E. Cardinalis, servari etiam volumus et mandamus. Demum in recognitionem dismembrationis dictarum Ecclesiarum intra fines Dioecesis Asculanae existentium per praesentem factae, volumus quoque et statuimus, ut Ecclesiae Asculanae

in quibus sitae sunt.

Salvat jurisdictionem Abbatis in aliis Ecclesiis.

Quoad Jus conferendi Ecclesias dismembratas et Beneficia in eis sita idem praecipit quam in prima dismembratione.

Taxat Canonem solvendum ab Episcopo Asculano.

Et annectit uni, et alteri Dioecesi.

Clausulae
praeservati-
vae.

praedictae Episcopus pro tempore existens, pro tempore etiam existenti primodicti Monasterii Abbati, seu Commendatario, aut illius Procuratori legitimo libras viginti cerae albae singulis annis offerre et praestare teneatur. Quocirca memoratas Nostras Literas, et praesentem Motus Nostri Schedulam cum omnibus et singulis in eis contentis nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel alio quocumque defectu notari, vel impugnari posse, sed eas, et praesentem omnino, ac semper et perpetuo firmas, validas et efficaces existere eisdemque Episcopis plenissime suffragari, necnon ab omnibus et singulis, ad quos spectat inviolabiliter observari, sicque et non aliter per quoscumque Iudices Ordinarios et Delegatos quavis auctoritate et potestate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, definiendi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari, et definiri debere. Et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari irritum et inane decernimus. Non obstantibus Scheda subscripta, seu Concordia praedicta quatenus opus sit, ac omnibus illis, quae in dictis nostris Literis volumus non obstande, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fiat Motu proprio P.

Et cum absolutione a censuris ad effectum etc. Et quod nostrarum Literarum praedictarum tenor et data habeantur pro expressis, seu in toto vel parte exprimi possint in Literis, etiam gratis per viam de Curia cum clausula perpetuo, et ad perpetuam rei memoriam, si et quandocumque videbitur expediendis. Et de perpetuis dismembratione, separatione, sejunctione, unione, annexione, incorporatione, voluntate, decreto, aliisque praemissis, ut supra in dictis Literis latissime extendendis. Volumus autem, per ea, quae in praesenti statuimus taxam primodicti Monasterii in Libris *Fiat P.* Camerae Apostolicae praefinitam ulla-
tenus imminui. Volumus praeterea,

quod sola praesentis Schedulae Nostri Motus proprii signatura sufficiat, illique, ac illius quoque exemplis, seu Transumptis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munitis tanta ubique fides adhibeatur in iudicio et extra, quanta si sub Plumbo nostro expedirentur et originaliter exhiberentur adhibenda esset, et adhiberi deberet Regula quacumque contraria non obstante.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum Pridie Idus Augusti Anno Septimo. Dat. die 12
Aug. 1747

ERECTIO

XXXVII

Publicae Universitatis Studii generalis in Collegio Societatis Jesu Civitatis Sancti Dominici Insulae Hispaniolae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

In supereminenti Apostolicae Sedis specula, meritis licet imparibus, disponente Domino constituti, et intra Mentis Nostrae arcana revolventes, quantum ex Literarum Studiis Catholica Fides augeatur, Divini Numinis cultus protendatur, veritas agnoscatur, ac justitia colatur, ad ea, propter quae Literarum Stodia hujusmodi ubilibet excitentur, ac etiam humiles personae eis incumbere desiderantes, id efficere possint, libenter intendimus, et in iis Nostrae solitudinis partes propensius imperitumur, prout pia Christifidelium, praesertim Regali dignitate fulgentium accedentium vota exposcunt, Nosque, locorum qualitate pensata, in Domino conspicimus salubriter expedire.

Exponi siquidem Nobis nuper fecit dilectus Filius Josephus de Lata Presbyter Societatis Jesu in Alma Urbe Nostra pro Provinciarum Hispaniarum, et Indiarum Regnis Procurator, quod alias, nempe die XXIII. Septembris Anni MDCCI. clar. mem. Philippus, dum vixit, earumdem Hispaniarum Rex, ad Religionem, literarumque scientias promovendas, provehendasque, licentiam concessit, ut in Civitate Sancti Dominici Insulae Hispaniolae unum Col-

Proemium.

Expositio facta Pontifici a Procuratore Societatis Jesu in Urbe Philippus V Rex anno 1701. mandaverat erectionem Collegii Societatis Jesu.

Cum applicatione bo-

legium ejusdem Societatis ex bonis, et rebus ad hunc effectum a tunc in humanis agente Hieronymo de Quesada relictis erigi posset, ac insuper mandavit, ut hujusmodi Collegio, sic ut praefertur, de novo erigendo domus assignaretur, ac redditus applicarentur, ad aliud Collegium, et domum studiorum jamdudum, nempe Anno MDLVIII. in dicta Civitate a quondam Hernando de Jorgon fundatum, quod in publicam Studiorum Generalium Universitatem, ad instar alterius publicae Studiorum Generalium hujusmodi Universitatis Civitatis Salamantinae, erectum fuerat, spectantes, ac insuper declaravit, quod Collegium sic erigendum ad sustinendas Cathedras, et onera, juxta redditus a memorato Hernando relictos, assignatosque, obligatum esset, et remaneret; quoniam nonnullis ex causis sperari nequibat casus, ut in secundodicto Collegio morarentur Collegae, Magistri, nec adesset Discipulorum copia, prout dictus Hernandus fundator optaverat.

Ac successive, et de Anno MDCCXLV. dictus Philippus Rex, injunxit, quod secundodictum Collegium, cum ruinam minaretur, ac ob defectum capitalium necessariae reparationes minime peragendae essent, demoliretur, eaque occasione omnes redditus, a praedicto Hernando hujusmodi Collegio relictos, cum eisdem oneribus, et gravaminibus per ipsum Hernandum injunctis, primodicto Collegio de novo applicavit, ac demum imposuit, ut laudabilis memorati Hernandi tamquam de Fundatore, et Benefactore memoria, in principioribus Collegii primodicti hujusmodi actibus literariis quoque haberetur. Pro praemissorum vero observantia, Collegiique primodicti progressu, Judicem Conservatorem cum privativa jurisdictione cognoscendi omnia negotia, recuperatione honorum, reddituum, et rerum alias secundodicto Collegio assignatorum, quae in primodictum Collegium translata remanebant, concernentia, elegit, et deputavit.

Vix tamen a memorato Philippo Rege primodictum Collegium erectum fuerat, quaedam lis, seu verius quaestio materia, in Tribunali Regiae Audientiae dictae Civitatis Santi Dominici inter dilectos Filios tunc existentes primodicti Collegii Rectorem ex una, et Priorem Conventus ejusdem Sancti Dominici Fratrum Ordinum Praedicatorum ex altera partibus, introducta remansit, super privativa facultate

conferendi gradus in scientiis, quae docebantur: et pro parte dicti Rectoris adducebantur, in primodictum Collegium translatum fuisse aliud secundodictum a dicto Hernando fundatum, quod Anno MDLVIII. in publicam Studiis Generali Universitatem erectum fuerat; pro altera vero dicti Prioris parte, nuda possessio privilegii conferendi gradus allegabatur.

In hujus Causae progressu, manutentio in possessione, seu quasi possessione privilegii praedicti eidem Priori, et Conventui de facili data fuit, sed coactus dictus Prior ad exhibendum titulum, seu documentum concessionis hujusmodi privilegii, quoddam sumptum de alio sumpto quarundam literarum fel. record. Pauli Papae III. Praedecessoris Nostri, vel sub Plumbo, vel in simili forma Brevis expeditarum, quibus idem Conventus in publicam Studii Generalis Universitatem erectus declarabatur, produxit: ob defectum tamen originalis dictarum literarum, et quia de concessione hujusmodi facultatis, et erectionis, nullum in Regestis Regii Concilii Indiarum, prout moris est, monumentum reperitur, sumptum hujusmodi adulterinum, ac supposititium habitum fuit.

Postmodum, pro parte dicti Collegii, dilectus etiam Filius Petrus Ignatius Altamirano ejusdem Societatis Professor, ac Indicarum Provinciarum praedictarum Procurator, institit, quod quatenus privativa facultas ipsi Collegio minime competeret, saltem cumulativa non impugnaretur; sed ob novas a Priore, et Conventu praedictis factas oppositiones, non sine gravamine, lis, et causa hujusmodi per plures annos, et ad usque annum MDCCXLIII. in suspenso remansit; Interea temporis cum novae rationes, probationesque a Rectore, et Collegio praedictis pararentur, ad hoc ut causa hujusmodi absolveretur, dilectus etiam Filius Thomas Ripoll Magister Generalis Ordinis Praedicatorum, cui praemissa non latebant, et proposita a dicto Procuratore primodicti Collegii probabat, ad dirimendas lites inter partes hujusmodi ortas, Procuratoribus memorati Conventus mandavit, ut supersederent, et propositionem pro parte dictorum Rectoris, et primodicti Collegii factam amplecterentur.

Hisce praehabitis, Procurator primodicti Collegii Charissimo in Christo Filio nostro Ferdinando earumdem Hispaniarum Regi Catholico supplicavit, quatenus instantiae assentiri dignaretur, commissaque ab eodem Ferdinan-

Rationes
utriusque
Partis.

Resolutio
capta.

Procurator
Societatis in-
stitit saltem
pro facultate
cumulativa
conferendi
gradus.

Magister
Generalis
Ord. Prae-
dicat. propo-
sitionem a
Rectore Col-
legii factam
amplecti
mandavit.

Supplicavit
Regi Hispaniarum pro
ejus Regio
adsensu.

orum, et
rerum alie-
rius Univer-
sitis Stu-
diorum.

Et alia anno
1745. dispo-
suit pro dicti
Collegii ere-
ctione.

Lis orta fuit
cum Con-
ventu Ordinis
Praedicatorum
super facultate
conferendi
gradus.

Qui instantiae annuit cum opportunis ordinationibus.

do Rege cuidam ejus Ministro plenae fiducia, et litteraturae praedito, quaestioni, seu liti hujusmodi cognitione; post cognitionem hujusmodi, relationemque eidem Ferdinando Regi factam, ipse Ferdinandus Rex die xvii. Februarii proxime praeteriti suum edidit decretum; in quo, facta prius de omnibus praemissis actis, et gestis mentione, primodictum Collegium in publicam Studii Generalis Universitatem cum eisdem facultatibus, et privilegiis, quibus secundodictum Collegium a dicto Hernando, sicut praemittitur, fundatum, gaudebat et fruebatur, erexit; et ad hujusmodi effectum mandavit, quod gradus quicumque inibi Studentibus conferri possent, cum onere sustinendi Cathedras, juxta redditus, qui ex secundo dicto Collegio illi fuerunt adjudicati, et adjectione aliarum Cathedrarum, quatenus Rectori primodicti Collegii propriis expensis illas adjicere placuerit; Injungens eidem Judici Conservatori a praedicto Philippo Rege deputato, ut praemissa omnia adimpleri facere, et in singulis actibus publicis de dicto Hernando tanquam Fundatore, et Benefactore memoriam haberi, et decrevit gradus in hujusmodi primodicto Collegio in singulis Scientiis, et facultatibus susceptos, eandem vim, et praerogativam habere, quas habent illi in quacumque Universitate suscepti, et illorum virtute, Officia, et Dignitates illis correspondentia conferre posse. Pro eo vero, quod ad dictum Conventum attinet, circa ejus continuationem in praetensa facultate, de qua legitime, et valide, ut praefertur, non docebatur, dictus Ferdinandus Rex attendens supplicationem dicti Petri Ignatii Procuratoris pro bono pacis promovendae factam, amplecti etiam erectionem Universitatis in dicto Conventu, erectionem quoque hujusmodi una, eademque die concessit, ita ut una, et altera Universitates gradus quoscumque in eis respective Studentibus conferre possint, ad instar Universitatum, quibus tam Ordo Fratrum Praedicatorum, quam Societas Jesu hujusmodi, in Civitatibus de Manila Sanctae Fidei, et Quitensi gaudent: Ac pro suae voluntatis executione, Dilectis quoque Filiis Consilio Indiarum mandavit, quod super hisce actus quicumque in Judicio habiti delerentur, nec amplius ulla instantia admitti deberet, perpetuumque silentium in praemissis imposuit, et alias, prout in ejusdem Ferdinandi Regis decreto manu propria subscripto, et die xxvi.

Maji proxime elapso expedito, cujus tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, uberius dicitur contineri.

Cum autem, sicut eadem expositio subjungebatur, dictus Josephus Procurator, quo praemissa firmitus subsistant, et serventur exactius Apostolicae Confirmationis nostrae patrocinio communiri, Collegiumque hujusmodi in supradicta Sancti Dominici Civitate erectum, fundatumque, in publicam Studiorum Generalium Universitatem per Nos erigi, et institui summopere desideret.

Hos, qui Societatem hujusmodi, cujus Alumni, et Professores uberes literarum, et pietatis in publicum fructus producere pergunt, paternis complectimur affectibus, ipsius Josephi Procuratoris votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, ipsumque Josephum Procuratorem a quibus excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore, censentes, supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, supradictum Decretum a memorato Ferdinando Rege, sicut praemittitur, factum, edictum, subscriptum, et publicatum, cum omnibus, et singulis in eo contentis, auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint supplementemus, et sanamus.

Ipsamque Collegium Societatis Jesu in dicta Civitate Sancti Dominici Insulae Hispaniolae, ut praefertur, erectum, et institutum, ubi Scholae nunc habentur, seu forsitan in ampliorum formam constituentur, in publicam Studiorum Generalium Universitatem, in qua dictae Societatis Alumni, et Professores, Grammaticam, Rethoricam, Logicam, Physicam, et Theologiam Scholasticam, et Moralem, ac Sacros Canones, ac Jus tum Canonicum, nec non per Lectores saeculares Jus Civile, ac Medicinam, aliarumque literarum studia profiteantur, et Juvenes quoscumque doceant, eadem auctoritate, tenore itidem praesentium, sine tamen quorumcunque praejudicio, erigi-

Petitio dicti Procuratoris de Urbe.

Pontifex regium Decretum confirmat.

Et quatenus opus sit, dictum Collegium in publicam Universitatem studiorum erigit.

mus, et instituimus, ipsumque Collegium sic in publicam Universitatem erectum, et institutum, curae, et regimini, et administrationi dictae Societatis, illiusque Praepositi Generalis pro tempore existentis, seu ab eo deputandi, praedicta auctoritate etiam perpetuo supponimus, ac submittimus.

Ac eidem Collegio, illiusque Rectori, Magistris, Lectoribus, Scholasticis, aliisque praedictis universis, et singulis, ut omnibus, et quibuscumque privilegiis, Indultis, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, favoribus, gratiis, praerogativis, honoribus, et praecellentis huiusmodi publicis Studiorum Generalium Universitatibus, illarumque pro tempore existentibus Rectoribus, Magistris, Lectoribus, Doctoribus, Praeceptoribus, Scholasticis, Procuratoribus, et aliis Personis in genere, vel in specie quomodolibet concessis non solum ad eorum instar, sed pariformiter, et aequae principaliter, in omnibus, et per omnia uti, potiri, et gaudere: Ac insuper Rectori pro tempore existentii Collegii huiusmodi, ut quoscumque ad illud accedentes, ac per debitum tempus Studentes, si scientia, et moribus idoneos esse repererit, in omnibus Facultatibus, quae in dicto Collegio, ut praefertur, docentur, et leguntur, ad Baccalaureatus etiam formati, Licentiatursae, Laureae, ac Doctoratus, nec non Magisterii gradus, servata tamen in omnibus, et per omnia forma Decretorum Viennensium, et Tridentini Conciliorum, quibus in aliquo derogare non intendimus; et alias laudabiles aliarum publicarum Universitatum consuetudines, promovere, et ipsorum graduum insignia eis exhibere, usque ad dictos gradus; Utque per Rectorem huiusmodi Collegii promoti, possint publice privatimque omnium aliarum publicarum Studiorum Generalium Universitatum Facultates praedictas interpretari, et alios docere, de eis disputare, gradui, seu gradibus huiusmodi convenientes actus exercere, nec non omnibus aliis privilegiis, favoribus, gratiis, praerogativis, et indultis, quibus alii in aliis quibusvis Universitatibus, et alibi, juxta illarum Constitutiones, et mores, ad gradus praedictos promoti, de jure, usu, vel consuetudine, aut alias quomodolibet utuntur, fruuntur, potiuntur, et gaudent, ac uti, frui, potiri, et gaudere possunt, et poterunt in futurum, pari modo, et absque ulla prorsus differentia, uti, frui, potiri, et gaudere in om-

nibus, et per omnia; perinde ac si gradus praedictos in publicis Universitatibus praedictis, juxta illarum mores, et consuetudines, rite suscepissent.

Nec non moderno, et pro tempore existentii dictae Societatis Praeposito Generali, ut per se, vel dicti Collegii, et sic erectae Universitatis Rectorem, aut alium, vel alios deputandos, pro felici salubrique sic erectae Universitatis directione, ac Rectoris, Magistrorum, Lectorum, et aliorum Ministrorum, et Officialium muneribus, et functionibus, modoque, et forma docendi, et alias sua respective Officia exercendi, et Scholasticorum manutentione, quaecumque statuta, et ordinationes, licita tamen, et honesta, ac Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini praedicti Decretis, ac Constitutionibus Apostolicis minime contraria, edere, et promulgare, ac edita, et promulgata, pro temporum, rerum, et personarum qualitate, mutare, corrigere, et reformare, seu ulla cassare, vel abrogare, ac alia de novo condere, edere, et publicare, et super illorum observatione poenas ejus arbitrio imponere, ac impositas, poenas executioni demandare, dictique Collegii, ac sic erectae publicae Universitatis huiusmodi Doctores, Magistros, Lectores, Scholasticos, Procuratores, Bidellos, aliosque Ministros, et Officiales eligere, nominare, ac electos, et nominatos amovere, electionesque factas confirmare libere, et licite, ac valide possint, et valeant respective, auctoritate, et tenore praedictis concedimus, et indulgemus.

Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere; ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, nec non dictorum Col-

Ge-
c'entis Jesu
tribuit facul-
tatem con-
dendi sta-
tuta.

Clausulae
pro praemis-
sorum firmitate.

Delegatus
contractis

legii, Civitatis, et Societatis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Dat. Pontif.
Anno VIII.
die 14. Sept.
1747.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Septembris MDCCXLVII. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

D. Card. Passioneus.

XXXVIII.

SUPER

Abusu libelli Repudii Conversorum a Judaismo ad Fidem Catholicam.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Apostolici Ministerii munus Nobis licet immerentibus commissum assidue Nos excitat, atque impellit, ut sollicito studio, ac vigili cura, abusus, pravasque consuetudines, si quas in Ecclesia Dei, vel hominum infirmitate, vel malitia, certo novinus irrepsisse, Pastoralis Providentiae sollicitudine compescamus, congruisque adhibitis remediis, quo citius fieri potest, aboleamus.

Judaei ad Fidem conversi, si habent uxorem in Judaismo, illam quandoque repudiant.

Nuper quidam Nobis relatum est, certisque probationibus manifesto comprobatum, quod aliqui Hebraeorum, qui ad Christianam Fidem conversi uxorem habent renuentem Christianam veritatem amplecti, minime dubitant, posteaquam ejurata Judaica perfidia sacro lavacro abluti sunt, et solemnii professione se ad Christi Fidem adstrinxerunt, reverti sacrilego ausu ad Judaeorum Castra, seu Vicum, vulgo *il Ghetto*, ibique Rabbini ritu, Judaicis superstitionibus, damnandisque observationibus, libellum repudii uxoribus concedere, vel etiam

extra Judaeorum domicilium, coram Notario Testibusque Christianis, eundem libellum repudii uxoribus dare, ut liberam eis nubendi alteri Viro potestatem faciant. Moyses quidem in Deuteronomio cap. 24. ita scriptum reliquit: *Si acceperit homo uxorem, et habuerit eam, et non invenerit gratiam ante oculos ejus propter aliquam foeditatem, scribet libellum repudii et dabit in manu illius, et dimittet eam de domo sua.* Utrum vero haec dumtaxat indulgentia quaedam fuerit ad majus malum evitandum, adeo ut qui daret, acciperetque repudium, liber quidem a poena esset, non autem a culpa; an autem dispensatio potius esset a Deo concessa ob cordis Hebraeorum duritiam, adeo ut qui libellum repudii mitteret, et quae missum reciperet, et a culpa, et a poena exemptus foret, eisque minime vetitum esset ad aliud matrimonium valide, ac licite contrahendum procedere, dissident inter se veteres, recentioresque Theologi, cum alii primam, alii alteram opinionem sequantur. Verum quidquid hac de re sit, illud certum est, quod Redemptor Noster Jesus Christus Dei Filius interrogatus quid censeret de libello repudii, quem Moyses permiserat, respondit, ut legitur in Evangelio apud Matth. c. 19., et apud Marc. cap. 10. *Quoniam Moyses ad duritiam cordis vestri permisit vobis dimittere uxores vestras; ab initio autem non fuit sic: dico autem vobis, quia quicumque dimiserit uxorem suam, nisi ob fornicationem, et aliam duxerit, moechatur: et qui dimissam duxerit, moechatur:* Sermonemque suum ita conclusit: *Quod ergo Deus conjunxit, homo non separet.* Ex his autem verbis per legitimam consequentiam inferunt Theologi, in praesentiarum non amplius licere Hebraeis proprias uxores repudiare, neque per libellum repudii, matrimonii vinculum amplius dissolvi, eo quod Jesus Christus illud ad suum primaevum statum redegit, nempe ad indissolubilitatem, non lege nova condita, sed dumtaxat sublata veteri indulgentia, seu dispensatione super praedicta indissolubilitate concessa. Quae cum ita se habeant, etiamsi repudium toleretur inter Hebraeos conjuges, qui ambo in eadem Judaica perfidia permanent, certe ferri, ac tolerari nullo modo debet, ut Hebraeus ad Fidem conversus, et sacro Baptismate ablutus, libellum repudii uxori, quae in Hebraica pervicacia remanet, judaico more, ac ritu concedat.

Quamobrem ut in posterum omnia debito

Repudium in Veteri Testamento permissum.

Sed in Nova Lege Gratiam absolute vetitum.

Hinc Pontifex decernit, quod Hebraeus conversus interpellat uxorem Hebraeam.

Eaque renitente, possit contrahere cum Christiana.

De Theologorum quaestione, quando dissolvatur Matrimonium infidelium ob conversionem unius e conjugibus.

Circa quam nil Pontifex statuere intendit.

ordine, et laudabili modo; ac ratione fiant; volumus, ac decernimus, ut Hebraeus ad Fidem conversus, si uxorem Hebraeam habet, eam more solito interpellat, an etiam ipsa converti, et cohabitare velit sine contumelia Creatoris: renuente autem muliere, liberum ei erit aliud matrimonium contrahere, juxta verba Beati Apostolici Pauli in *Epist. 1. ad Corinth. cap. 7.*: *Quod si infidelis discedit, discedat, non enim servituti subjectus est Frater, aut Soror in hujusmodi, in pace autem vocavit nos Deus.* Ut bene jam ante animadvertit clar. me. Praedecessor Noster Innocentius III. in sua Decretali, quae incipit: *Quanto de divortiiis.*

Quaeritur a Theologis, et Canonici juris eo Consultis, quando solvatur matrimonium contractum ab Hebraeo cum Hebraea, quae se convertere recusat; et quando conversus novum matrimonium cum muliere Christiana, et quando Hebraeus cum Hebraea contrahere possit. Quod ad conversum attinet, quidam volunt, praecedens matrimonium dissolvi quoad vinculum, statim ac infidelis renuit Fidem Christianam amplecti, aut intra terminum, seu temporis spatium praefixum in interpellatione, quae illi facta est, nullum responsum praebet. Alii vero putant matrimonium solvi, quando conversus aliud matrimonium celebrat cum Christiana: quae opinio in praesenti communior est inter Theologos, et Canonici juris peritos, et in praxi eam sequitur Congregatio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Decretorum Concilii Tridentini Interpretum. De solutione autem vinculi matrimonialis, pro eo quod pertinet ad uxorem, quae in hebraica superstitione perseverat, aliqui censent, quod ea in poenam suae perfidiae semper illigata remaneat, neque aliud matrimonium contrahere valeat, donec et quousque Maritus Christianus factus vivit: alii vero putant, nullo modo eam matrimonium celebrare posse, si Maritus conversus non adhuc ad alias nuptias transierit: ubi vero conversus matrimonium iniverit, permitti debere mulieri, ut idem facere possit, quia solutio matrimonii privilegium est concessum favore Christianae Fidei, quam ad Christum conversus amplectitur; et ideo recto affirmari posse, datum esse directe, et per se fidei, indirecte vero, et per accidens infidei. Sed quidquid sit de hujusmodi controversiis, quae inter Theologos, et juris Canonici professores disceptantur; de quibus nihil Nos defini-

re intendimus, singulas illorum sententias eo loco, quo sunt relinquentes; cum Nostra mens, et voluntas nequaquam sit aliquid nunc definire de matrimonio, quod a muliere Hebraea contrahitur, posteaquam nolle se Christianae Fidei nomen dare declaravit: sed id solum Motu proprio, ex certa scientia, et plenitudine potestatis tenore praesentium volumus, et intendimus, ac jubemus, ut cum aliquis Hebraeorum Christianam veritatem amplexus fuerit, non praetermittatur interpellatio mulieri more recepto facienda, an velit, nec ne, se ad Christum convertere, dummodo tamen ex aliqua gravi causa, vel a Nobis, vel a Romanis Pontificibus Successoribus nostris, non censeatur hujusmodi interpellatio omittenda, ut videre licet in nostra Constitutione: *In suprema*, data die 16. Januarii anno MDCCXLV., quae est CXVII. in Tom. I. Nostri Bullarii; immo expresse vetamus, prohibemus, ac interdiciamus, ne Conversi quovis tempore, et quovis modo, sive in Judaeorum domicilio, nempe *Ghetto*, Rabbifico ritu, sive extra, coram Notario et Testibus Christianis, libellum repudii uxoris, quae interpellatae recusant se convertere, aut, omisso vigore dispensationis ejusmodi interpellatione, quia ex probabili conjectura creditum est, minime se ad Christi Fidem conversuras, dare, scribere, aut mittere audeant, et possint.

Et quoniam ut plurimum contingit, ut leges debitam executionem non consequantur, nisi Sanctio poenalis contra eas transgredientes accedat; hac Nostra in perpetuum valitura Constitutione, motu, scientia, ac potestate patri mandamus, ac praecipimus, ut omnia Tribunalia, ac Judices competentes, habita notitia, aliquem ex Hebraeis conversis, post susceptum Baptismum, libellum repudii intra ipsum Judaeorum domicilium, Rabbicis superstitionibus adhibitis, uxori non conversae dedisse, statim in eum sine ulla cunctatione, tamquam in Judaizantem, solitis poenis animadvertant; et insuper contra ipsam Judaeorum Universitatem in casu praedicto procedant manu regia mulctam ab ea exigentes centum scutorum aureorum, cujus tertia pars in praemium accusatori tribuatur, quod vero superest, concessum, et addictum ipso jure per hanc Nostram Constitutionem intelligatur Piae Domui Catechumenorum in illis Civitatibus, in quibus ea reperitur: ubi autem hujusmodi Cate-

Sed solum statuit, ut supra.

Poenae contra delinquentes.

chumenorum Domus non extat, remaneat liberae dispositioni Episcoporum, et Ordinariorum, ut eam pecuniam pauperibus Christianis pro eorum arbitrio, et conscientia distribuunt. Sin autem ad Tribunalium, seu Judicium competentium cognitionem pervenerit, quod Conversus libellum repudii extra Judaeorum domicilium, seu *Ghetto*, dederit coram Notario, et Testibus Christianis, pari modo eum tamquam Judaizantem debita poena afficiant, minori tamen, qua plecti debet, qui intra ipsum *Ghetto* Rabbinicis superstitionibus libellum repudii scripserit. Item procedatur contra Notarium Christianum, et dictam Hebraeorum Universitatem, sine cujus scientia, et procuratione hujusmodi damnabilia negotia non transiguntur, et pro rata parte mulcentur centum scutis aureis, exigendis, distribuendis, applicandisque, ut supra dictum est; tum etiam Testes Christiani poena arbitria, etiam corporis afflictiva, pro prudenti Judicium arbitrio puniantur. Praeterea, etsi libellus repudii, juxta hebraicum morem, ac ritum, solum a Marito uxori mittatur, non autem permissum sit uxori, ut illum Marito praebeat, nihilominus, quia nobis compertum est, esse aliquos, qui existimant etiam a Muliere Marito dari posse, ut omni in futurum dubitationi, ac quaestioni, quae exoriri posset, occurramus, hac Nostra praesenti volumus, ac declaramus, ut omnia, et singula, quae a Nobis superius de marito ad Fidem converso, remanente ejus uxore in Judaica superstitione, disposita ac statuta sunt, etiam in casu uxoris ad Christum conversae, remanente marito in infidelitate, locum omnino habeant, atque obtineant, et ab omnibus servantur, et custodiantur.

Declarat,
quod dictum
est de Ma-
rio erga Uxo-
rem, intelli-
gendum esse
etiam de U-
xore erga
Maritum.

Derogatio
contrariis.

Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, dictis Hebraeis, eorumve Universitatibus, sub quibuscumque tenoribus, et formis, et cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, decretis in genere, vel in specie quomodolibet concessis, etiam saepius approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiam alias pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et individua mentio habenda, seu quaevis alia exquisita forma ad hoc servanda esset, tenores hujusmodi, nec non formas, et decreta in illis apposita, ac si

de verbo ad verbum insererentur, praesentibus pro sufficienter expressis, et insertis habentes, illis quoad reliqua in suo robore permansuris, ad effectum praemissorum, specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem praesentes Literas ad valvas Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, in Acie Campi Florae, atque in Platea, quae Judaeorum nuncupatur, per Cursores Nostros publicari, earum exemplis inibi affixis, et dimissis, ac post hujusmodi publicationem, et elapsum terminum superius praescriptum, cunctos, et singulos, quos concernunt, perinde arcere, atque afficere, ac si eorum cuilibet personaliter intimatae fuissent, illarumque exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eandem prorsus fidem in judicio, et extra illud haberi, quae ipsis praesentibus haberetur, si essent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae voluntatis, inhibitionis, praecepti, mandati, et derogationis infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo septimo, decimosexto Kalendas Octobris; Pontificatus Nostri Anno VIII.

Publicatio-
nem praesentium de-
cernit.

Sanctio poe-
nalis.

Dat. Pont.
Anno VIII
die 16. Sept.
1747.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus Pro-Abbreviator.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 30. Septembris anni 1747.

XXXIX.

DE ÆDIFICIIS,

De Jure congrui in Civitate Centumcellarum,
ejusque Suburbis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Centumcellas Civitatem Nostram superioribus mensibus Nos contulimus, ut Cives illos Nobis temporaliter Subditos conspectu Nostro solaremur, quod tamen perbreve paucorum dierum spatium, quo ibi morati sumus, a curis Apostolicæ servitutis Nobis impositæ vacuum esse non sivismus; inter cætera enim respondimus Consulationibus nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Episcoporum, atque etiam dilecti Filii Sigismundi Vicarii Generalis Zagrabiensis de quartis nuptiis apud Græcos initis, irritæ ne, an valide essent; aliaque plura Pontificalis sollicitudinis munera obivimus. Siquidem Pastoralis Officii Nobis coelitus demandati, Nos ipsius Tyrreni maris aspectus admonebat. In memoriam enim Nostram redibat, apud Ostia Tyberina Beatum Augustinum magnum Ecclesiæ lumen, dum se post longi itineris laborem navigationi instaurat, cum Sancta ejus Matre, paulo ante quam migraret ad Deum, de Divinae contemplationis dulcedine, et de coelestis Patriæ jucunditate colloquentem, in deliciis Domini diem suavissime transegisse; in hujus maris littore Marcum Minutium Felicem, vindemiæ feris, dum a Foro vacabat, egregium illum Dialogum pro Christiana Religione adversus Gentilium calumnias inter Caecilium, et Octavium medium sedentem disceptationis arbitrum audivisse, et scripsisse: demum hujus maris Insulas innumeros propemodum Dei Servus pro Christi nomine egentes, vexatos, afflictos verbera et carceres expertos, vinculis et ludibriis onustos, expulsos, ejectos, et quibus dignus non erat mundus, excepisse, et in sinu suo fovisse quodammodo, et amplexos esse. Decet autem, ut adventus Noster in eam Urbem Paterno non destituatur beneficio, et Pontificiis gratiis, ac favoribus non careat, quo benevolentiae Nostræ memoria apud illos Cives gratior, et diuturnior benignitate Apostolica reddatur.

Nuper autem dilecti Filii Populus, et Incolae dictæ Civitatis Centumcellarum Nobis exponi fecerunt, quod cum die tertia mensis Octobris anni proxime præteriti duæ parvæ domunculæ nocte ex improvviso concidissent, earum ruinis oppressi, quod non sine animi Nostri dolore audivimus, duodecim homines sunt: Hujusmodi gravis infortunii nuncio delato ad Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Consultationibus negotiorum Status Ecclesiastici præpositam, eadem Congregatio jussit Gubernatori, ut Domus omnes prædictæ Urbis visitari, et recognosci, easque describi eo statu, ac conditione, qua reperirentur, curaret. Electis autem duobus Magistris Caementariorum, et duobus ejusdem Urbis Civibus, omnia, quæ præcepta fuerant, probe, ac diligenter executioni demandata sunt, et totius Civitatis descriptio accurate confecta Congregationi prædictæ exhibita est: Ex ea autem descriptione, seu relatione, subjungebatur, evidenter constare, Centumcellensem Civitatem plurimis abundare domibus parvis, veterrimis, ruinosis, male materiatis, rimisque fatiscentibus, jam prope collabentibus, fulcimentisque subnixis, quæ informem Civitatis aspectum, aerem insalubrem, et incolatum, atque habitationem ingratam, atque injucundam efficiunt, neque hujusmodi publico malo, atque incommodo novis construendis ædificiis remedium aliquod afferri posse: Nam contractus emptionum et venditionum, ob obstinatam Dominorum renuentium vendere voluntatem, aut avaritiam plus justo distrahere volentium, vel ob hypothecas, oppignorationes, Canones, Fideicommissa, aliaque hujusmodi vincula, et onera iisdem domibus imposita, difficillimi, maximeque periculosi redduntur: Propterea humiliter Nobis supplicare, ut Apostolica Nostra Indulgentia, et suprema auctoritate, eorum necessitatibus prospicere, ac subvenire dignaremur.

Nos igitur, cum superius exposita Nobis ipsis probe perspecta, et plane cognita sint, supplicationibus hujusmodi benigne inclinati, volentes ea quæ ad prædictæ Civitatis ornatum, salubritatem aeris, ac Populi, et Incolarum prædictorum commodum, et incolumitatem conducunt, paterna Nostra Providentia efficaciter procurare, exemplo Prædecessorum Nostrorum Alexandri VI., Pii IV., Gregorii

Expositio
pro parte dictæ Civitatis super mala conditione ejus domorum tunc facta.

Cui remedium afferri nequit, ob difficultates, quæ in contractibus emptionum, et venditionum inveniuntur.

Pontifex, supplicationibus Civitatis annuere intendit.

Exordium ab accessu Pontificis ad Centumcellas.

Ubi curis non fuit vacuum.

Et ex aspectu illius Lititoris varia, ipsius mente digna, ei meditando occurrerunt.

Accessus Pontificis ad illam Civitatem aliquod ei afferre debet beneficium.

XIII., et Sixti V., qui in suis respective Constitutionibus pro hac Alma Urbe plura statuerunt, quae Nobis a jure, et aequitate minime aliena, sed maxime consona, et dictae Civitatis Centumcellarum ampliandae, ornandaeque apta, et necessaria visa sunt, disponere, ac ordinare constituimus.

Et propterea mandat, ut singulis annis Aedificia illius visitentur.

Et Domus ruinosae reaedificentur et sarciantur.

Interpellando earum Dominos.

Alias devolvantur ad Fiscum, qui illas sub onere novae aedificationis vendat.

Itaque praesenti hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, motu proprio, ex certa scientia, et de potestatis Nostrae plenitudine statuimus, ac decernimus, ut Gubernator praefatae Civitatis Nostrae Centumcellarum pro tempore, cum aedificiorum, viarumque Magistris duobus, vel tribus, quolibet anno, vel triennio, publici Consilii decreto eligendis, cum duobus peritis Architectis, seu Fabris Murariis ejusdem Civitatis, singulis annis intra tres menses aestivos, universam Civitatem, quemadmodum hoc vertente anno jussu praefatae Congregationis super consultationibus Status Ecclesiastici peractum est, circumeat, visitet, atque inspiciat, et ubi in visitatione hujusmodi singulis annis aliquas domos ruinosas, vel ex parte collapsas, aut omnino dirutas, locave aperta viis publicis haerentia esse cognoverit, sollicite curet, ne lacerae, atque inhabitatae domus, interruptaque spatiis viarum interjacentibus domorum septa Urbi deformitatem, atque incommoditatem afferant, eas celeriter de novo construi, aut resarciri. Quare quoscumque earum domorum Dominos, ad instantiam dictorum Magistrorum Viarum, debitis poenis propositis, cogat coram publico Notario in actis intra terminum unius mensis declarare, an velint domus hujusmodi dirutas, vel ruinam minitantes vel apte instaurare, vel rursus aedificare; areas vero, aliaque loca hujusmodi operata ab iisdem possessa, an velint in eis nova aedificia construere, an mero saltem claudere, si locum, seu spatium praedictum ad novum aedificium construendum minime sufficere, aut idoneum esse idem Gubernator censuerit, murumque ipsum ad eam altitudinem, quae proxima aedificia, proximosque muros aequet, vel ad aliam, quam ipse, ex consilio praedictorum Viarum Magistrorum praescripserit, attollere: Si autem dicti Domini, et possessorum intra praefatum spatium modo praedicto se ad restaurandum, vel de novo aedificandum promptos, ac paratos esse declaraverint, idem Gubernator pro tempore alium terminum duorum mensium praestituat, intra

cujus spatium arenam, calcem, lapides, caementa, aliaque hujusmodi ad aedificationem necessaria conquisita, et parata habeant, et deinde tertium terminum novem, vel plurium mensium, juxta qualitatem reparationis, seu novae aedificationis faciendae, ex consilio dictorum peritorum, et Magistrorum Viarum, assignet, intra quod necessariam reparationem, seu novam aedificationem absolvere, ac perficere debeant sub poena, in casu contraventionis, amittendae domus, vel areae, vel spatii praedicti, quod statim sine ulla dilatione, omnique beneficio purgationis morae excluso, ipso jure statim addictum, et adjudicatum Camerae Nostrae Fisco censeatur, non obstantibus quibuscumque fideicommissis, primogenituris, investituris, donationibus, pactisque succedendi, aliisque juribus, et oneribus hujusmodi; Eadem vero domos, areas, vel spatia, statim ac adeptus est, debeat Fiscus Noster aliis vendere, et concedere, qui ad eas apte restaurandas seu de novo aedificandas, oblati fidejussoribus, seu data idonea cautione, aliisque observatis inferius respectu emptoris sub hasta praescribendis, se obligaverit.

Ad consulendum vero majori Dominorum commoditati, seu facilitati pro dictis reparationibus faciendis, vel novis aedificiis construendis, volumus, et mandamus, ut quicumque illis pecuniam ad dictum effectum dederit, praestatio ei super dicta domo restaurata, vel novo aedificio constructo, ante omnem alium Creditorem cuicumque juri, hypothecae, anterioritatis, vel titulo dotis, fideicommissi, reservationis domini vel alio quocumque quantumvis privilegiato, vel privilegiatissimo innixum, et suffultum, omnino competat, dummodo tamen pecunia praedicta deposita in Monte Pietatis cum ordinibus ab ipso Domino domus aedificandae, vel restaurandae, et ab ipso pecuniae datore, et ab uno ex Magistris Viarum subscriptis, in praefatam restaurationem, seu novam aedificationem, vere conversa et erogata fuerit.

E diverso autem, si Dominus domus, seu areae praedictae, intra primum unius mensis terminum, in actis voluntatem suam restaurandi, aut aedificandi non declaraverit, Gubernator pro tempore solitis propositis edictis, intra terminum alterius mensis ad venditionem ejusdem domus, seu areae deveniat, eamque plus licitanti, majusque pretium offerenti ad-

Consulti tamen Dominorum construere voluntium indemnitati

Secus si renuant.

dicat, eumque, omnibus aliis oblatores praefere-
 dum decernat; si autem plures fuerint
 ejusdem pretii Oblatores; tunc, et in eo casu
 dumtaxat, is prae omnibus obtineat, qui rei
 particeps, et socius fuerit; post hunc vicinus,
 et inter plures vicinos, qui magis indiget, vel
 qui vicinus est pluribus partibus, inter caeteros
 vero, qui plus, quique ad maiorem Civitatis
 ornatum, et commoditatem publicam aedifica-
 re voluerit, iudicio ejusdem Gubernatoris, ex
 consilio dictorum Magistrorum Viarum, prae-
 feratur. Is autem, qui licitatione vicerit, et
 adjudicationem domus, seu areae sub hasta
 venditae obtinuerit, teneatur integrum pre-
 tium, seu pecuniam deponere in Monte Pietatis
 ad eam insumendam in emptionem tot Locorum
 Montium non vacabilium; sive unius, aut plu-
 rium censuum cum Locis piis, seu Communi-
 tatibus Status Ecclesiastici contrahendorum;
 quae Loca Montium non vacabilia, seu census,
 perpetuo subjecta, et illigata remaneant iis-
 dem vinculis fideicommissi, investiturae, hy-
 pothecae, aliorumque onerum cujuscumque
 conditionis, et qualitatis, quibus antea domus
 vendita obnoxia erat; adeo ut domus illa ab
 omni quocumque onere, praeterquam ab an-
 nuuo Canone, cui forte subjecta esset favore Do-
 mini directi, libera, et exempta in Emptorem,
 ejusque Successores pertranseat.

In hujusmodi autem publicis auctionibus,
 et venditionibus sub hasta faciendis, illud etiam
 palam edicatur, quod auctione, seu subhastatione
 peracta, non amplius ad offerendum, qui-
 cumque alius fuerit, admittetur; sive pupillus,
 sive minor, sive mulier, sive Ecclesia, sive
 Locus Pius, seu alia quaecumque Persona, quae
 ex quavis causa, vel titulo etiam fundato in
 jure communi, aut statuto municipali, et quan-
 tumvis privilegiato, et privilegiatissimo, vel
 etiam ex pacto, et conventionione expressa, se
 omnibus aliis praeferrere intendat, ut a litibus,
 et controversiis, quae hinc exoriri possent super
 praelatione hujusmodi, celeris dirutarum
 domuum restauratio, sive aedificatio non re-
 tardetur. Propterea illud etiam in publicis auc-
 tionibus, seu subhastationibus Edictis aperte expri-
 matur, et declaretur, quod major Oblator, seu
 is, cui domus, vel area sub hasta posita addi-
 cetur, non solum tenebitur integrum pretium
 oblatum, cum supradictis vineulis, apud Aedem
 Sacram deponere, sed ulterius debeat in actis,
 oblata idonea fidejussione, seu cautione, a Ma-

gistris Viarum eorum periculo approbanda, se
 obligare instituendi statim, et sine ulla mora
 reparationem, seu novam aedificationem do-
 mus, seu areae in auctione emptae, eamque
 absolvendi, et perficiendi intra alium termi-
 num octo, vel plurium mensium, juxta quali-
 tatem aedificationis, seu reparationis facien-
 dae, a Gubernatore pro tempore ex consilio
 Magistrorum Viarum determinandum, sub
 poena in casu contraventionis confiscationis
 ejusdem domus, seu areae, et alterius quin-
 gentorum aureorum, applicandorum similiter
 Fisco ad effectum deponendi in Monte Pietatis,
 et erogandi in restaurationem, seu aedificatio-
 nem ejusdem domus, seu areae, absque eo
 quod in alium usum ex quacumque urgenti, et
 urgentissima causa converti possint.

Ut vero ex restorationibus, seu novis
 aedificiis construendis majus ornamentum Ur-
 bi, nullum vero detrimentum publicis viis, et
 Foris, sive Urbis munitionibus proveniat, mu-
 nus sit Magistrorum Viarum diligenter curare,
 ut nova aedificia apto modo, ac forma fiant, et
 si opus fuerit, per ipsos Viarum Magistros ad
 vias dirigendas, informesque situs tollendos
 praescribitur locus jacendis fundamentis novi
 aedificii, jussu tamen, et decreto Gubernatoris
 pro tempore, eo modo, ratione, et forma ab
 ipso Gubernatore ante approbanda, quo magis,
 sine damno tamen ac praejudicio Dominorum
 domuum, aliorumque aedificiorum, pulchritu-
 dini, et commoditati Civitatis consulatur.

Uterius ut eadem Civitas Nostra Centum-
 cellarum populi multitudine, et Incolarum fre-
 quentia augeatur, quia brevi, et angusto mu-
 rorum spatio circumdatur, ad ejus Suburbia
 inhabitanda, novisque aedificiis replenda, non
 solum temporali Ditioni Nostrae subditos, sed
 etiam externos paternis favoribus, et gratis in-
 vitare decrevimus. Quo igitur promptius ala-
 criusque ad aedificandum, habitandumque in
 Suburbiis praefatae Civitatis Nostrae omnes
 cujuscumque gradus, et conditionis allician-
 tur, et provocentur; Motu proprio, scientia, et
 potestate simili, tenore praesentium concedi-
 mus, et indulgemus, ut omnibus Ecclesiis, et
 Locis Piis, aliisque quibuscumque, qui poenes
 quamcumque idoneam personam, aut Aedem
 Sacram, et in quocumque loco pecunias ad ef-
 fectum illas in emptionem aliorum honorum
 stabilium, et in evidentem utilitatem conver-
 tendi depositas tenent, vel in futurum tene-

De facultate
 Magistrorum
 Viarum quo-
 ad formas
 Aedificiorum.

Insuper in-
 dulget Eccle-
 siis et Locis
 piis, ut in Sub-
 urbiis Centum-
 cellarum
 aedificando,
 in evidentem
 Ecclesiae uti-
 litatem pecu-
 niae inve-
 stimentum
 cedere cen-
 seatur.

De gradibus
 licitationis
 quoad em-
 ptores sub
 hasta.

Quid in E-
 dictis subhastationis ex-
 presso cavere
 debeat.

bunt, illas in domorum in praefatis Suburbis existentium aedificationem impendere possint, et pecuniae hoc modo collocatae et impensae, in evidentem utilitatem, ipsarum Ecclesiarum et Locorum Piorum, aliorumque ad similia obligatorum cēsisse, et cedere censeantur.

Habitantes
in Suburbis,
ratione De-
biti extra
Statutum
contractuum
Persona non
subdita mo-
lestari ae-
queat.

Insuper eisdem motu, auctoritate, et scientia, praesentiumque tenore praecipimus, et mandamus, ut ii, qui domos, seu aedificia in dictis Suburbis constituta pro tempore habitabunt, ratione aeris alieni, aut cujusvis contractus, obligationis, instrumenti etiam juramenti, etiam sub Camerae Apostolicae, vel alia quavis forma, et conceptione verborum, extra tamen Loca Ditioni Nostrae Ecclesiasticae in temporalibus subjecta initi, et celebrati, seu contracti; cum exteris tamen, non autem cum temporali Nostrae ditioni subditis; quamdiu aedificia, vel domus hujusmodi inhabitabunt, vigore mandati hujusmodi Judicis, vel Tribunalis, vel in persona, vel in rebus, seu mobilibus in iisdem domibus, seu aedificiis, quas incolunt, existentibus, molestari minime possint, nec debeant; utque eadem domus, seu aedificia de novo instruenda in generali obligatione honorum in quovis contractu, et instrumento quovis modo, et quavis obligatione munito, dummodo tamen contractus, et instrumentum praedictum sit favore exteri, non autem subditi Nostri, et simul sit extra Statum Nostrum Ecclesiasticum stipulatum, et peractum, adeo ut si una ex dictis duabus conditionibus deficiat, hujusmodi privilegium nullo modo locum habeat, hypothecae, et cuicumque alii juri, et obligationi simili nunquam subjecta, et obnoxia habeantur. Insuper ut praefatae domus, et aedificia quaecumque, per quosvis in praenominatis Suburbis aedificata, vel in futurum aedificanda, ex quocumque crimine, et delicto quantumvis gravi, criminibus tamen Divinae, et humanae Majestatis laesae tantum exceptis, in Fiscum redigi, seu confiscari nequeant, sed eorum Dominis, vel in eis jus habentibus, ipsorumque Successoribus, perinde ac si delicta non commisissent, firma et illaesa remaneant.

Neque do-
mus in dictis
Suburbis
aedificatae
Fisco, adju-
dicari que-
ant.

Pro domibus autem, et aedificiis aut novis construendis, aut veteribus ampliandis, tam in praedictis Suburbis, quam in ipsa Civitate Centumcellarum, liceat quicumque quovis muro sibi propinquo libere uti, eique tigna, lapides, aliamque materiam aedificii sui, totum-

que ipsum aedificium injungere, atque annexare, etiamsi murus is ad vicinum suum totus pertineat, persoluto tamen ejusdem muri dimidio pretio, ad eam aestimationem quam duo periti, quorum singulos singulae partes elegerint, vel illis discordibus, tertius, quem ex officio dictus Gubernator destinaverit.

Et si inter duas domos angusta aliqua semita, seu angustia, vel intercapedo trium circiter non amplius palmorum intersit, liceat ei, qui primus in altera earumdem domorum aedificare caeperit, habita tamen ab ipso Gubernatore ex consilio Magistrorum Viarum licentia, totum ubi angustum illud spatium, sive intercapedinem, nullo persoluto pretio; dummodo luminibus vicini non officiat, occupare, ac domui suae adjungere, domumque ad vicini murum ducere, muroque ut supra dictum est, communiter uti.

Si autem aliqua domus, sive fundus, aut solum, in iisdem Civitate, et Suburbis, volente suo sponte Domino, vendendum erit, teneatur venditor perquirere a vicinis, quotquot erant, qui rem aliquam immobilem illi contiguam habuerint (etiamsi se empturos nullo modo antea professi sint) an aliquis eorum velit rem vendendam emere, eisque pretium, atque omnia pacta, et condiciones, quibus cum alio vere, omnique procul fictione contraxit, intimare: quo peracto, jurent tam venditor, quam emptor apud acta publici Notarii, venditionem de hujusmodi re jam factam, et intimatam esse veram, et in ea, ejusque pretio non intercessisse dolum, fraudem, aliquamve simulationem: si autem vicini praedicti se eisdem pretio, ac pactis, et conditionibus emptores non permiserint, praesentes scilicet intra quindecim dies, absentes vero inter triginta a die praestitorum hujusmodi juramentorum, vel si tam praesentes, quam absentes intra alios quindecim dies ab hujusmodi declaratione, et promissione, si fiat, omnia juxta ea, quae in venditione intimata continebuntur, non praestiterint, pretiumque si quod in illa solum fuerat, non persolverint, et de aedificando ibi ad certam summam, certumque tempus, ac sub certa poena, prout ab eodem Gubernatore praescriptum fuerit, se non obligaverint, illis posthabitis, venditio cuicumque alii facta maneat, et rata sit; e contrario autem si superius statuta neglecta, ac praetermissa fuerint, venditio irrita, ac nulla habeatur, nullumque jus

Intercapedi-
oes primo
aedificantis
sint.

Forma ser-
vanda in ven-
ditione favo-
re Terti
in executio-
nem vicini
In casu spon-
taneae ven-
ditionis.

De jure ap-
pocii tam in
Civitate,
quam extra.

emptori tribuat, et quoad illum omnino pro infecta sit, si vicini intra annum a die, quo illam resciverint, se opposuerint.

De actione
Inquilini aedificare vo-
lentis.

Eadem omnia, et in Inquilino locum habeant, cum domus, volente Domino, venalis erit, videlicet ut etiam ipsius domus Inquilino, si quis erit, perquisitio, et intimatio fiant modo praedicto, ipseque si emere voluerit, tum intra eosdem terminos, tum deinceps, eadem faciat, quae vicini facere debent, excepta dumtaxat oblatione, et obligatione de aedificando. Etenim inter Inquilinum, et vicinos ea sit distinctio, ut volentibus aedificare vicinis, Inquilini nulla ratio habeatur, sed tantum vicinorum. At illis non promittentibus aedificare, Inquilino, etiamsi aedificaturus non sit, idem jus in emptionem competat, quod vicinis, si aedificare velent, secundum praedicta competet.

Quid servan-
dum in con-
cursu duo-
rum vicino-
rum emere
volentium in
casu sponta-
neae vendi-
tionis.

Verumtamen quando in casu praedicto spontaneae venditionis duo vicini fuerint, quorum aedificiis vendenda res opportuna existat, et propterea illam sibi quisque ex hac Constitutione vendi postulet, is obtineat, qui magis illa indiguerit, aut si uterque aequae indigeat, inter utrumque dividatur, quatenus utrique commoda portio tribuatur. At si huiusmodi portiones utrique forent inutiles, tota illi detur, cujus aedificio a pluribus partibus, vel alias magis adhaeserit; si vero alteri tantum divisio inutilis futura sit, nihil illi, sed tota alteri detur. Quod si nulla fuerit aedificantium indigentia, is praefertur, qui magis fuerit vicinus; vel in vicinitate pari, is, qui maiora aedificia, quaeque magis ad commoditatem, et pulchritudinem Civitatis conferunt, iudicio ejusdem Gubernatoris, ut superius de venditione sub hasta statutum est, construere promiserit.

Facultatem
tribuit Gu-
bernatori af-
francandi
Domus, et
solum.

Praeter supradictos autem vicinitatis casus, si quis domum, aliumve fundum, aut solum, in emphytheusim, aliumve titulum, perpetuo, vel ad unius, aut plurium personarum vitam, pro annuo Canone, aliave responsione concessam habeat, ibique aedificare velit, et se ad aedificandum, aedificiumque perficiendum intra terminum, modo, et forma superius expressa ei praescribendum, obligaverit, liceat eidem Gubernatori, eo petente, domum, fundum, aut solum huiusmodi, ab ejus directi Domini, licet nolentis, proprietate, dominio, ac jure, nec non a Canonis, seu respon-

sionis praestatione eximere, et liberare, alia re stabili prius constituta, pretii, commoditatis, redditus, ac bonitatis, saltem parisi, quae loco illius liberatae sit, quoad omnia; et ad eundem directum Dominum ratione proprietatis, domini, devolutionis, et alias cujuscumque juris, et oneris, eisdem modo et forma, pertineat, quibus illa pertinebat, translato quoque ad istam huiusmodi Canone, sive responsione, cum augmento quintae illius partis, et insuper praestita idonea cautione, et etiam facta per illum, qui aedificaturus est, obligatione omnium suorum bonorum, tum quod res, in quam facta est huiusmodi translatio, libera est, tum etiam de evictione, in ea forma qua in hac Romana Urbe praestari solet.

Quaecumque autem superius statuta sunt de praediis urbanis, seu domibus, aedificiisque dirutis, seu ruinosis; aereis, locis, aut sponte, aut coacte vendendis, vel etiam a directis Dominis liberandis, ea locum omnino habeant, etiamsi ad Ecclesias, ac cujusvis ordinis Monasteria, et etiam Mendicantium domos, aliaque loca Religiosa, necnon Hospitalia, Sodalitatesque, aut Confraternitates, caeteraque Pia Loca pertineant, dummodo neque contigua Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus, Religiosisque, ac Piis Locis huiusmodi, neque intra illorum septa consistant; sive sint laicalia, et cuicumque fideicommisso, substitutioni, successioni, vel dispositioni obnoxia; et tam haec laicalia, quam illa Ecclesiastica eorum, qui illa reliquerunt, seu dederunt, ultima, vel alia voluntate alienari prohibita, ac quocumque onere gravata.

Praemissa de
quibuscum-
que bonis,
etiam Eccle-
siasticis, in-
telliguntur.

Ad supradicta autem omnia et singula facienda, et exequenda, et in illis, et pro illis summarie, et simpliciter, et de plano, solaque veritate inspecta, procedendum, plenam liberamque auctoritatem, et potestatem dicto Gubernatori pro tempore, de consensu tamen Cardinalis Praefecti Congregationis praedictae super consultationibus negotiorum Status Ecclesiastici in Ecclesiasticas Personas, eidemque Gubernatori ex consilio praefatorum Magistrorum viarum in Laicas, de eadem Potestatis plenitudine, praesentis Constitutionis auctoritate, tribuimus et demandamus.

Gubernator
Civitatis su-
per hisce
summarie co-
gnoscere debet.

Decernentes eadem omnia, et singula, quae supra statuta sunt, si quando in aliquo casu de eorum sensu controversia contingeret, in eam partem interpretanda esse, quae ad Urbis or-

Et in casu
controver-
siae, illa in
partem ma-
joris Civita-
tis ornatus
decideri de-
bet.

natum magis facere videbitur; ac semper, et ubique sive in iudicio, sive extra iudicium, favorabilia censeretur. Et ita ab omnibus Iudicibus, etiam Palatii Apostolici Auditoribus, et Cardinalibus, sublata quavis aliter interpretandi, et iudicandi potestate, interpretari, et iudicari debere: et si secus fiat, fore irritum, et inane.

Sublata aliter iudicandi facultate

Derogatio contrariis.

Non obstantibus praemissis, ac felicis recordationis Symmachi, et Pauli II. de rebus Ecclesiae non alienandis, aliisque Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, legibus etiam Imperialibus, dictaeque Urbis, atque Ecclesiarum, Monasteriorum, et Locorum Religiosorum, sive Piorum, Ordinumque, quorum bona huiusmodi fuerint, statutis, et consuetudinibus, nec non testantium voluntatibus, aliisque dispositionibus, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alias firmitate roboratis, privilegiis quoque, et Literis Apostolicis eisdem Ecclesiis, Monasteriis, et Locis, eorumque Superioribus, Capitulis, et Conventibus, aliisque quibuscumque concessis, et quibusvis aliis Sedis Apostolicae indulgentiis, per quae praesentium executio, et per eas tributae jurisdictionis explicatio posset quomodolibet impediri, vel retardari; quibus omnibus, eorum tenores pro plene, et integre expressis habentes, de potestatis plenitudine praedicta derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio poenalis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae ordinationis, concessionis, praecepti, indulti, statuti, decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius, se noverit incursurum.

Dat. die 30. Sept. 1747.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, pridie Kalend. Octobris; Pontificatus Nostri Anno VIII.

Pro Domino Cardinali Passioneo.

Jo. Florius Substitutus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus Pro-Abbreviator.

J. B. Eugenius.

Loco $\times$ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE JURISDICTIONE.

XL.

Episcopi Spirensis in Ecclesiam Collegiatam Beatae Mariae Virginis in Bruchsal, ejusque Capitulum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Causarum Palatii Apostolici Auditorum Collegium, quod vulgo Rotam Romanam vocant, ex duodecim Viris, Juris Civilis, et Canonici scientia aequae, ac probitate insignibus, et e diversis terrarum Orbis partibus in hanc Almam Urbem accitis compositum, Romani Pontifices Praedecessores Nostri summo semper in honore habuerunt, eosque in rebus arduis quandoque consulere, et eorum opera, atque industria in Causis coram se cognoscendis uti quoque consueverunt. Nos igitur in eadem Beati Petri Cathedra Divino consilio collocati, Nostrorum Praedecessorum exempla sequi, eorumque vestigiis insistere cupientes, quae probe, recteque ab iisdem Praedecessoribus constituta, diuque retenta sunt, servare, ac custodire, quantum in Nobis est, temporumque, ac rerum conditio sinit, summopere studemus, atque satagimus. Itaque quatuor ab hinc annis veterem controversiam, quae ab antiquissimo tempore intercedebat inter Episcopum Conversanum ex una, ac Magnum Magistrum, et Fratres Milites Militiae Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani ex altera Partibus, ad Nostram cognitionem revocavimus, et iuribus utriusque Partis mature perpensis, adhibitis insuper in consilium dilectis Filiis praedictis Causarum Palatii Nostri Auditoribus coram Nobis ea de Causa congregatis, eorumque sententiis auditis, supremo iudicio Nostro decidimus, ac definivimus, ut videre licet in Nostri Bullarii Tom. I. Constitut. 76.

Pontifex, Praedecessorum morem sequutus, Auditorum Rotae consilio utitur.

Id ipsum nuper agendum duximus in Causa, quae veriebatur inter dilectos Filios Canonicos, et Capitulum Ecclesiae Collegatae Odenheimensis in Bruchsal ex una, et dilectum Filium Promotorem Fiscalem Curiae Episcopalis Spirensis ex altera Partibus, quam ad Nostram cognitionem a quocumque Tribunali advocatam, posteaquam Advocatos, utriusque Partis Jura

Eorum sententias exquirat in Causa Spiren. praeterea Exemptionis.

tam voce, quam scripto tuentes, audivimus, Apostolica, aliaque Privilegia, atque Diplomata, caeteraque omnia per Nos ipsos accurate inspeximus; et interiora Causae rimati sumus, rogatis eorumdem dilectorum Filiorum Palatii Nostri Auditorum sententiis, ad parcendum litigantium expensis, et consulendum paci, et concordiae Ecclesiarum, quae hujusmodi litibus, et controversiis non paulum inturbantur, interposito supremo Judicio Nostro, et auctoritate Apostolica, modo, et forma inferius a Nobis exprimendis, terminare volumus.

Collegiata
Odenheimensis origo, et vices.

Monasterium in loco Odenheim Dioecesis Spirensis a Brunone Archiepiscopo Trevirensi fundatum esse sub invocatione Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, et sub Regula Sancti Benedicti, narrat Trithemius in Annalibus Hirsaugiensibus Tomo 1. ad Annum Christi MCXXIII. eique Monasterio pro dote assignata fuisse bona de domestico ipsius Brunonis patrimonio, consentiente Popone ejus fratre; ad illud autem inhabitandum missos fuisse ab Abbate Volmaro nonnullos suae Congregationis Monachos, atque inter eos Eberardum Monachum sanctitatis vitae, et regulari observantia eximium, qui primus ejusdem Monasterii Abbas fuit. Eadem referuntur etiam a Joanne Mabillonio in suis Annalibus Ordinis S. Benedicti pag. 98. novissimae Editionis Lucensis. Aliquot Saeculis elapsis Anno MCDXIV. ab Alexandro VI. Praedecessore Nostro, ad enixas Maximiliani I. Imperatoris preces, Monasterium e Regulari ad statum saecularem redactum est, illudque in Collegiatam Ecclesiam saecularem, pluribus Canonicatibus, et Dignitatibus constitutis, erectum; deinde vero ejusdem Ecclesiae Collegiatae secularis Capitulum translatum fuit ad Ecclesiam Beatae Mariae Virginis Oppidi Bruchsalen, quod pariter intra ejusdem Dioecesis Spirensis fines continetur.

Capituli
Bruchsalensis intentio.

Partitio
Causae.

Hujus Collegiatae Ecclesiae, saecularis Canonici, et Capitulum contendebant, se in omnibus prorsus exemptos esse a jurisdictione Ordinaria Episcopi Spirensis: et tribus veluti firmissimis fundamentis eorum intentio innitebatur; nempe iis primo, quae per id tempus peracta fuerant, quo tempore Monasterium cum Monachorum Conventu in loco Odenheim permansit; deinde iis, quae sequuta sunt cum Monasterium ad statum saecularem redactum fuit; et demum iis, quae acta sunt, posteaquam Monasterium e loco Odenheim ad Oppi-

dum Bruchsalense translatum est. E diverso Promotor Curiae Episcopalis Spirensis affirmabat, Capitulum Odenheimense, in omnibus illis statibus, ac temporibus, episcopali jurisdictioni semper subjectum fuisse.

In primis autem a Capitulo in medium prolatae fuerunt plures Apostolicae Literae, seu Bullae Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, et nonnulla Imperatorum Privilegia, seu Diplomata. At a Promotore Curiae Episcopalis probationes ex illis desumptae elidebantur exceptione falsi; qua exceptione in re haud dissimili usus est etiam Petrus Blesensis in Epistola ad Alexandrum III., quae est sexagesima octava, et sub nomine Richardi Archiepiscopi Cantuariensis circumferri solet: *Falsariorum enim, inquit, praestigiosa malitia ita in Episcoporum contumeliam se armavit, ut falsitas in omnium fere Monasteriorum exemptione praevalcat, nisi in decisionibus, et examinationibus faciendis, iudex veritatis exactior districtissimus intercedat.* Exorta inter Partes hujusmodi disputatione, eaque exardescente, judicalem disceptationis ordinem sequendo, necessarium omnino fuisset, de veritate, seu falsitate dictarum Literarum, seu Diplomatum judicium proferre, juxta monitum Praedecessoris Nostri Bonifacii VIII. in Cap. Cum Personae, de Privilegiis. in sexto: *Statuimus, ut hi, qui se asserunt per privilegia, seu indulgentias Apostolicae Sedis exemptos, a Locorum Ordinariis requisiti, hujusmodi privilegia, vel indulgentias, quibus se dicunt fore munitos etc. ad legendum integraliter exhibere teneantur.* Sed visum est, hujusmodi examen veritatis, seu falsitatis dictarum Bullarum, et Diplomatum, ad Causae definitionem parum, aut nihil conferre, ut melius constabit ex iis, quae inferius dicentur.

De Instrumentorum editorum fide disquisitio omittitur.

Etenim admissa etiam hujusmodi Apostolicarum Literarum, aliorumque Diplomatum veritate, nihilominus totius controversiae summa expendenda remanebat ad regulas Juris Canonici. Cumque, juxta eas, assistentia militet pro Jurisdictione Ordinaria, profecto, si quis ab eo exemptum se esse contendat, evincere id debet argumentis, et probationibus a Jure Canonico praescriptis, iisque minime dubiis, sed omnino certis, ac manifestis.

Regula Juris in hujus generis controversiis.

Nam usque ab Ecclesiae Saeculo quinto, cum quidam Monachi impii Barsumae asseclae assererent, se Episcopis Palaestinae, in quorum

Fundamenta Regulae.

Dioecesis sita erant Monasteria; minime esse subditos; nec sub eorum Jurisdictione; ac potestate positos; Patres Concilii Generalis Chalcedonensis *Can. 4.* decreverunt: *Monachos, qui sunt in unaquaque Regione, et Civitate, Episcopo subjectos esse.* Celebre est quoque in hac re dictum illud Pontificis Hadriani II. in Epistola ad Carolum Regem, quam refert Saeculo nono Cardinalis Baronius Tomo X. suorum Annalium ad Annum 871. pag. 501. Romanae Editionis: *Nostis enim, quia omne Monasterium in potestate Episcopi consistere debet, juxta Canonicae Sanctionem.* Neque silentio praeteriundum est, quod juxta Concilium Aurelianense relatum in *Canone omnes Basilicae, XVI. q. 7.* Ecclesiae omnes, quae in Dioecesi reperiuntur, Episcopo subjectae sunt: *Omnes Basilicae, quae per diversa loca constructae sunt, vel quotidie construuntur, in Episcopi potestate consistunt, in cujus territorio positae sunt.* Quamobrem onus est praetendentis exemptionem ab Episcopali jurisdictione, id certum, ac probatum facere, aut Privilegiis, aut Praescriptione legitima, quae consequenter ad titulum, causam, et fundamentum praescribendi praebuerit; ut prosequitur idem Praedecessor Noster Bonifacius VIII. in cit. *Cap. Cum Personae, de Privil. in sexto*, hujusmodi verbis: *Cum de jure communi Ordinariorum intentio sit fundata, sua jurisdictione (loquitur de Episcopis) uti possint libere in eisdem, donec de praescriptione Canonica (aut de privilegiis, de quibus antea loquutus fuerat) ut praemissum est fecerint plenam fidem.*

Id autem amplius in specie proposita accedit, quod quum agatur de plenaria exemptione, et libertate indefinita a potestate, et jurisdictione Ordinaria, ac proinde non solum ab illis juribus, quae ad legem Dioecesanam referuntur, sed ab illis quoque, quae respiciunt legem jurisdictionis, nimirum a correctione, et emendatione; opus est, ut privilegium ex plenitudine Apostolicae Auctoritatis promanet; cum Episcopus ex limitata sua Auctoritate concedere nequeat plenam, et absolutam exemptionem; ut docent Juris Canonici Interpretes in *Cap. Constitutus, de Religiosis Domibus*; quorum antiquissimus est doctus Praedecessor Noster Innocentius IV. in dicto *Cap. Constitutus n. 2.* *Non potest, loquitur de Episcopo, in totum jus Episcopale dimittere, et Ecclesiam a tota sua jurisdictione dimittere etc.* Alii dicunt, quod non valuit haec concessio suis juribus, sed confirma-

tione Papae tantum etc. sola confirmatio sufficit et scientia Papae concessa.

Profecto ad Monasterium a Brunone Archiepiscopo Trevirensi, ut dictum est, fundatum in loco Odenheim, pertinent Testamentum ejusdem Brunonis, Constitutiones omnes Pontificiae, quae in hac causa exhibitae fuerunt usque ad Alexandrum VI., tum etiam Imperialia omnia Diplomata.

Prolatum quidem non est Testamentum Archiepiscopi Brunonis; sed ejus tenor plene relatus est in duobus Privilegiis, seu Diplomatum Henrici IV. Friderici I., quae sicut superius indicatum est, non pro authenticis ponuntur, quia in eorum veritate examinanda super sedendum esse censuimus. In suo Testamento Archiepiscopus Bruno Monasterium con suis pertinentiis Romanae Ecclesiae subicit, solutionem annui Census adhibet, aliam quamcumque personam excludit; et uni Abbati illud subici vult; praecipit Abbatis electionem a Monachis duntaxat faciendam, eorumque in potestate esse jubet, illum regimine destituere, si male in gubernando Monasterio versetur, iisque etiam potestatem facit eligendi Advocatum, seu Monasterii Defensorem.

De subjectione Monasterii Beato Petro, et Sanctae Romanae Ecclesiae, tum etiam de solutione annui Census, verba hoc loco facere omitimus, quia Nobis inferius ea de re loqui necesse erit. Superfluum quoque est de exclusione Saecularis potestatis disserere, cui nihil commune est cum exemptione a jurisdictione Ordinaria; et Spirituali Episcopi. Itaque quod ad Testamentum Brunonis attinet, totius investigationis summa ad tria redigitur, scilicet, ad facultatem eligendi Abbatem, privandi eum regimine, si male regat, et ad libertatem eligendi Advocatum, seu Defensorem. Harum autem omnium nulla res est, quae ad plenariam exemptionem a jurisdictione Ordinaria Episcopi stabiendam inserviat.

Etiam ineunte saeculo XI. Theudaldus Marchio fundavit celebre Monasterium Sancti Benedicti in Polirone in Statu Mantuano, eique amplissima latifundia assignavit, reservata sibi, suisque Successoribus, et Haeredibus facultate nominandi Abbatem, ad quem regimen Monachorum, qui Regulam Sancti Benedicti profitebatur, pertinet: *Hoc Monasterium nulli Regi, nec alicui Potestati concedimus, ut habeant aliquam potestatem alicui pro quovis ingenio*

I.
De his, quae pertinent ad primum Monasterii statum.

I. de Testamento Brunonis Fundatoris.

Omissa, quae ad rem non pertinent; tria in Testamento expenduntur.

Quid profundum pro parte Capituli.

Abbatis electio Patronis alibi reservata.

dandi, neque alicui Archiepiscopo, vel Episcopo constringendi, aut inquietandi, sed in perpetuum in eam, et in eorum Haereditum, qui de eis legitime nati fuerint, ut supra legitur, permaneant potestatem. Praeterea volo, et statuo, ut Abbas ipsius Monasterii, qui a me, vel a meis Haereditibus, et qui de eis legitime nati fuerint, ut supra legitur, missus fuerit, benedictionem, et consecrationem suae Mantuanae Ecclesiae primo postuletur, et si evenerit, quod Episcopus Mantuanensis Ecclesiae refutaverit etc. ad quemcunque Episcopum voluerit, vadat, et benedictionem sacrationis ab eo recipiat, absque alicujus contradictione: sunt verba Instrumenti foundationis, rudi illius aetatis stilo conscripti, et quae edita sunt in fine historiae ejusdem Monasterii quam boni mem: Abbas Bacchius literis tradidit.

At vero diversam viam, ac rationem sequutus est Archiepiscopus Bruno, cum Saeculo post Monasterium Odenheimense fundavit: Nam, consentaneè ad Regulam S. Benedicti, voluit, ut Monachi Abbatem sibi eligerent; id quidem solummodo addidit, quod in Regulis S. Benedicti non continetur, quod Juri Canonico contrarium est, nempe si Abbas in gubernatione Monasterii perperam versaretur, privari posse a Monachis, et alium in ejus locum eligi. Si quidem legitur in *Can. Monasteria. XIII. quæst. 2. quod Monasteria, vel Monachorum Disciplina, ad eum pertinent Episcopum, in cujus sunt Territorio constituta*. Ad Episcopum igitur pertinebat, irreligiosum Abbatem in ordinem redigere, vel, si opus esset, Abbatiam ipsi adimere, ut etiam scriptum est in *Can. si quis Abbas, loco laudato: Ab Episcopo, in cujus Territorio consistit, et a vicinis Abbatibus, et caeteris Deum timentibus, a suo arceatur honore, etiamsi omnis Congregatio vitiis suis consentiens eum Abbatem habere voluerit*. Veruntamen ex praemissis affirmari nequaquam potest, Archiepiscopum Brunonem ab electione Abbatis Episcopum omnino excludere voluisse: quoniam cum in suo Testamento loquutus est de Monachorum facultate in Abbate sibi eligendo, eoque exauctorando, si, posteaquam bonus electus esset, improbus fieret; neutiquam de casu illo cogitavit, quo a malis Monachis deterior Rector, et Abbas eligeretur: quo casu Regula, quam Sanctus Benedictus omnes suos Monachos servare voluit, quamque Archiepiscopus Fundator in suo Monasterio profitendam esse praescripsit, potestatem facit Episcopo, se in-

gerendi in ipsius Abbatis, et Monasterii reformationem, usque ad depositionem Abbatis, et alterius deputationem; uti legitur *cap. 64. ejusdem Regulæ: In Abbatis electione illa semper consideretur ratio, ut hic constituatur, quem sibi omnis concors Congregatio secundum timorem Dei, sive etiam pars, quævis parva, Congregationis saniori consilio elegerit. Vitæ autem merito, et sapientiae doctrina eligatur, qui ordinandus est, etiamsi ultimus fuerit in Ordine Congregationis. Quod si etiam omnis Congregatio vitiis suis (quod quidem absit) consentientem personam, et vitia ipsa aliquatenus in notitiam Episcopi, ad cujus Diocesim pertinet locus ipse, aut Christianis vicinis claruerint, prohibeant pravorum praevalere consensum, et Domui Dei dignum constituent dispensatorem*.

Facultas sane data Episcopo, se eo casu ingerendi, prætensam exemptionem ab ejus auctoritate omnino excludit; sed quod bene animadvertit, qui declarationes scripsit ad Regulam Sancti Benedicti, pro eo, quod ad gubernium Monachorum Congregationis Cassinensis attineat: quod Opus confirmatum est in forma specifica a Venerabili Servo Dei Praedecessore Nostro Innocentio XI. Anno MDCLXX. Si quidem Auctor ille, ad ea verba Regulæ ad notitiam Episcopi, quæ paulo ante a Nobis relata sunt, adnotat, quod cum hodie Congregatio Cassinensis amplissimis Privilegiis exemptionis ab auctoritate Episcopali; quæ omnibus nota sunt, fruatur, ex laudatis verbis minime prætendi potest, eam Episcopali jurisdictioni subjectam esse: *Hodie ex Indulto Apostolico tota nostra Congregatio, et singula Monasteria exempta sunt ab Ordinariorum jurisdictione, et immediate Apostolicæ Sedi subjecta*.

Nec majoris ponderis ad id, de quo agitur, reputanda sunt caetera omnia, quæ in Brunonis Testamento ab Imperatoribus confirmato continentur, quia universa pertinent, vel ad liberum Abbatis regimen, vel ad Regularem observantiam, vel ad necessariam Monachorum quietem; quæ minime excludunt auctoritatem Episcopi; ut bene deducitur ex *cap. 1. lib. Formularum Marculpi Monachi*, quod Opus Saeculo VII. compositum, initio Saeculi XVII. a Bignonio publicatum est. Nam in eo Capite, posteaquam id omne expositum est, quod respicit electionem Abbatis, observantiam Regularem, Monachorum quietem, pacificam bonorum possessionem, quæ omnia ex relata Pri-

Qua stante, corrui omnimoda exemptione.

Quæ nec inducitur per ea, quæ disponuntur, quoad internum Monasterii regimen.

In hoc Monasterio Monachis tribuitur, cum facultate deponendi Abbatem.

Sed non excluditur jurisdictionis Episcopi pro casu considerato in Regula S. Benedicti.

privilegii formula auctoritatem, et firmitatem habebant, huiusmodi verba sequuntur: *Et si aliquid ipsi Monachi de eorum Religione tepidi, aut secus egerint, secundum eorum Regulam ab eorum Abbate, si praevalet, corrigantur. Sin autem, Pontifex de ipsa Civitate exercere debet; quia nihil de canonica auctoritate convellitur, quidquid domesticis fidei pro quietis tranquillitate tribuitur. Idem Franciscus Florenus: in suis Operibus legalibus tom. 1. pag. 264. affert diversa Privilegia a Galliarum Episcopis ejusdem Regni Monasteriis in Conciliis Nationalibus, aut Provincialibus concessa; addit postea pro majori solemnitate a Regibus confirmata fuisse; subinde apposite ad rem nostram ita scribit: *Huiusmodi vero Privilegiis hac forma impetratis, et confirmatis, Reges Nostri consensum accommodabant, et concessionem largiebantur, in quibus singillatim, et per partes singuli articuli recensebantur, qui tamen articuli omnes ad liberam Abbatis electionem pertinebant, quae Congregationi permittebatur, et ad liberam rerum, et bonorum Monasterio Oblatorum administrationem et dispositionem; Regula quae a Fundatoribus ipsius Monasterii constituta fuerat, in omnibus custodita; salva Episcoporum in reliquis omnibus competenti, et canonica jurisdictione in Monachos.**

Facultas eligendi, et dimittendi Advocatum, non officit in jurisdictione Ordinarii.

Et quoniam pluries in Brunonis Testamento facultas tribuitur Monachis eligendi sibi Advocatum, eumque in ordinem redigendi, si prave munere suo fungatur; tam etiam ipsi Advocato potestas sit, ut invitante Abbate, et venia a Rege impetrata, conventus juridicos habere possit in locis dominio Monasterii subiectis; haud alienum a re proposita erit si hoc loco indicabimus, advocatos, qui olim ab Ecclesiis pro iuribus suis in Foro tuendis eligebantur, paulatim coepisse jurisdictionem assumere potestatem, pingues redditus, et ampliora honoraria sibi exposcere, quin etiam armis, ac militibus adversus invadentes bona Ecclesiae rem gerere; quae omnia quisque per se videre potest apud Thomassinum de vet. et nov. Eccles. disciplina par. 3. lib. 2. cap. 3. lib. 2. cap. 55. in glossar. Du-Cange ad verb. *Advocatus*, apud Mabillonium in praefat. 1. sect. 3. ad Act. SS. Ordinis S. Benedicti; ubi testatur, Advocatos, qui ad tuenda Monasteria constituti erant, cum eorum depopulatores plerumque facti essent, Saeculo XIV. tandem e medio sublatis fuisse. Mentionem faciunt de Advocatis etiam Can.

Salvator. 4. quaest. 3. Can. ab Imperatoribus 23. quaest. 3. Et quoniam illis districte vetitum erat, ne se in Disciplina Ecclesiastica immisceant, juxta praescriptum Romani Pontificis Lucii III. Praedecessoris Nostri in cap. *Praeterea* 23. de jurepatr. ubi excommunicantur, si in eam manus inferre ausi fuerint: *Advocati Ecclesiarum in tantam noscuntur insolentiam proripisse, ut Sacerdotes, et alios Ecclesiasticos Viros pro suae voluntatis arbitrio in Ecclesiis ipsis constituent, atque destituant.* Ex his nemo certe est, qui non intelligat, nullius esse momenti ad praetensam omnimodam exemptionem a jurisdictione Episcopi probandam, sed illud, quod Monachis ex Brunonis Testamento datum fuit, ut Advocatum sibi eligerent, eumque, justis exigentibus causis pro arbitrio deponerent.

Subsequuntur Bullae, seu Constitutiones Pontificiae, usque ad Alexandrum VI. ex quibus nihilo magis persuaderi poterat, plenam exemptionem ab auctoritate Ordinaria Episcopi concessam fuisse. Bruno Archiepiscopus Trevirensis Monasterium, de quo agitur, fundavit in loco Odenheim, hoc est in Dioecesi Spirensi; quod utique fieri nequibat sine consensu Spirensis Episcopi, juxta canonicas sanctiones in Canon. quidam Monachorum, et in Canon. de Monachis, in Canon. Cellulas 18. quaest. 2., nec juxta easdem canonicas sanctiones ab ejus jurisdictione eximi poterat, non requisito ejusdem consensu: Licet enim Romanus Pontifex ex potestate absoluta, etiam sine consensu Episcopi, Monasterium plenarie ab ejus jure subtrahere possit, cum tamen, exceptis quibusdam particularibus casibus ea absoluta potestate uti non consueverit, Episcopi-que idcirco consensum ante plenariae exemptionis concessionem requirere consueverit; hinc est, quod nullo in praesenti nostra hypothesis apparente vestigio requisiti consensus, nulla accedente circumstantia, ob quam requiri non debuisset, fas est asserere, Privilegia utique fuisse concessa Monasterio, sed illud plenariae exemptionis nullatenus indultum fuisse. In hisce terminis versatur species facti, quae agitata, et discussa est in Concilio Romano, quod habitum est coram Praedecessore nostro Romano Pontifice Silvestro II. Anno MII. Asserebat Abbas S. Petri de Perusio, se frui omnimoda exemptione a jurisdictione Episcopi ejusdem Civitatis; vi, ac ope Privilegiorum,

2. De Constitutionibus Pontificum Romanorum

Exemptio Monasterio concedi non poterat ab Archiepiscopo Trevirensi sine consensu Episcopi Spirensis.

Sedes Apostolica non consuevit sine causa exemptiones plenarias concedere absque Superiorum consensu.

quae sibi a Summis Pontificibus concessa fuerant. Mandavit Pontifex, ut ea ederentur, et deinde Synodus sententiam suam proferret: *Veniant Privilegia Nostrorum Antecessorum Paparum, et his perlectis, censeant Fratres Coepiscopi, quae sit aequitatis rectitudo.* Allatis, lectisque Privilegiis, Episcopus opposuit, Romanos Pontifices non consuevisse dare huiusmodi Privilegia plenariae exemptionis sine consensu Episcopi, in cuius Territorio Monasteria sita sunt; ideo opus esse, ut exhiberetur consensus Episcopi Praedecessoris sui, cujus tempore Privilegium illud, de quo quaestio erat, concessum fuerat: *Ait Episcopus: Privilegia haec non reprobo; sed sine consensu Praedecessoris mei, cujus temporibus illud prius Privilegium factum est, factum fuisse dico; si solum viderem consensum, haberem inde aeternum silentium.* Episcopi autem oppositioni universus Clerus respondit, consensum intervenisse, et a se visum, ac lectum fuisse: *Vidimus omnes Epistolam Antecessoris tui, in qua, et consensus erat, et precibus, ut hoc fieret, Episcopus obnixè postulat, cuius rei testes sumus, et secundum canonicam sanctionem verum fuisse comprobamus.* Prolata est deinde sententia secundum Abbatis petitionem, impositumque est silentium Episcopo, ejusque Successoribus. Haec omnia recensentur ab Ughellio tom. 9. Ital. Sacr. et in collectione Labbeana Concil. tom. 9. pag. 1247. In casibus autem, in quibus, aliquando contigit, ut a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri plenaria exemptio sine praecedenti Episcoporum consensu Monasteriis concederetur, id utique factum est culpa, et vitio ipsorum Episcoporum, qui potestate sibi data ad regenda Monasteria, in eorum subversionem, et perturbationem abutebantur. An ignoras, verba sunt sancti memor. Gregorii VII. Praedecessoris Nostri ad Episcopum Taurinen. quod Sancti Patres plerumque, et Religiosa Monasteria de subjectione Episcoporum, et Episcopatus de Parochia Metropolitanae Sedis, propter infestationem praesidentium diviserunt, et perpetua libertate donantes; Apostolicae Sedis velut principalia Capiti suo membra adhaerere sanxerunt? Nec dissimiliter respondit Alexander II. pariter Praedecessor Noster Gervasio Rhemensi, qui contraria esse aiebat Sacris Canonibus Privilegia, quae Monasterio Corbojensi concessa fuerant: *Alias esse leges Ecclesiarum, quae sunt generales, et alias esse eas, quae specialiter in Privilegiis quibusdam prae-*

rogantur Ecclesiis ad Immunitatem, ne quorumlibet importunitate patiantur inquietudines.

Accedit in casu, de quo agitur (id quod praecipuum ac summum videtur), quod in nullo Privilegiorum, quae huic Monasterio concessa fuerunt, legitur, exemptos Apostolica auctoritate fuisse Monachos a jurisdictione Episcopi, et solius Romanae Ecclesiae potestati submissos; idque unum satis esse videtur, ut bene concludatur, a Romanis Pontificibus Monasterio Praedicto plenariam exemptionem a jurisdictione Episcopi minime datam, et concessam fuisse. Habentur etiam nunc formulae exemptionis plenariae, quae a Sede Apostolica Monasteriis, atque Ecclesiis, ab octavo usque saeculo concedebantur, quae conceptae sunt his verbis: *sub jurisdictione Sedis Apostolicae, et nullius alterius Ecclesiae jurisdictionibus submitatur.* Et his iisdem verbis conceptae sunt plenariae exemptiones, quas subsequentibus temporibus Religionibus Mendicantibus Romani Pontifices elargiti sunt, ut constat ex Constitut. III. et XIII. Nicolai IV. tom. 2. novi Bullarii Ordinis Fratrum Sancti Dominici, quod in lucem edidit Pater Bremondus: *Decernentes ex nunc eundem Ordinem, ac personas, Ecclesias, Oratoria, Domus, et Loca praefata, soli Romano Pontifici, et Romanae Ecclesiae tam in spiritualibus, quam temporalibus absque ullo medio subiacere etc. et Apostolicae Sedi, cui Ordo ipse nullo medio est subjectus, et ab omni Ordinariorum jurisdictione prorsus exemptus.* Cum quibus multae aliae Bullae, seu Constitutiones concordant, quae extant tom. 8. ejusdem Bullarii in tract. de consensu Bullar. tit. 1. quaest. 1. Nec dissimilis est formula, quae legitur in Constitutione I. Joannis XX. pro exemptione Ordinis Carmelitanorum tom. 1. Bullarii ejusdem Religionis collecti a Patre Monsiguani pag. 57. *In jus, et proprietatem Beati Petri, et Apostolicae Sedis assumimus, illaque a cujuscumque Dioecesan, et cujuslibet alterius potestate, jurisdictione, et dominio, omnimode in perpetuum prorsus eximimus de gratia speciali. Decernentes ex nunc Ordinem vestrum etc. soli Romano Pontifici, ac dictae Sedi, tam in spiritualibus, quam in temporalibus, absque ullo medio, subiacere.*

Nec alia profecto ratione Ecclesiastica disciplina sarta tecta servari potuisset, indulta quippe plenaria exemptione Monasterii ab Episcopi auctoritate, nec eodem submisso Sedi Apostolicae, aut alteri Ecclesiastico Superiori,

Exempli ab Ordinariis jurisdictione, Apostolicae Sedi immediate submitti debuisse.

Hujus disciplinae ratio, et consuetudo etiam apud Orientales.

Monasterium illud acephalum remansisset, et obnoxium comminationibus Magni Gregorii Praedecessoris Nostri in ejus *Epistola XVIII. lib. 7. in fine*, ad Marianum Episcopum Ravenatensem, relata in *Can. Abbatibus 18. quæst. 2.* cujus verba alia sunt: *Abbatibus, qui neque sub Episcopo, neque sub Metropolitano, neque sub Primate, neque sub Patriarcha sunt, nullius Episcoporum Episcopalia quaelibet administret.* Nota autem hæc etiam in Ecclesia Orientali; in qua viget adhuc Canon Concilii Chalcedonensis, et Monachi Episcoporum jurisdictioni subjecti sunt; Patriarcha autem habet jus *Stauropegii*, quod nihil aliud est, quam jus figendi Crucem, cum novum Monasterium in Dioecesi alicujus sui Suffraganei extruitur; et jus illud ipsi uni Patriarchæ competit, neque ad Metropolitanos extenditur. Consequens autem hujus juris est, ut Monasterium illud noviter fundatum, ubi Patriarchalis Crux fixa est, exemptum remaneat a jurisdictione Episcopi, in cujus territorio reperitur; sed, ne sine capite existat, Patriarcha illud suæ immediatæ jurisdictioni suppositum declarat; ut legere est in nostra *Constit. 98. §. 19. Bullarii nostri tom. 1.*

Litteræ Pontificum peculiariter examinantur.

Quia vero, licet in Apostolicis Constitutionibus nec plenariæ exemptionis a jure Episcopali, nec immediatæ subjectionis Apostolicæ Sedi, expressa mentio facta sit, nihilominus asserebatur, ea omnia æquipollentibus formis, ac verbis, fuisse in ipsis Apostolicis Constitutionibus significata; idcirco necesse fuit particulare earundem examen instituere quod satis diligenter expletum est, ut ex sequentibus deprehendi potest:

Honorius, et Gregorius PP., solam Protectionem indulgent.

In duabus Constitutionibus Honorii una, et Gregorii altera, Praedecessorum Nostrorum, quibus Monasterii Privilegia confirmantur, illud accipitur *sub B. Petri, et nostra*, hoc est Romanorum Pontificum, *protectione*. At vero hinc argui certe nequit exemptio ab auctoritate Episcopali, ut diserte respondit Innocentius III. in *Cap. Ex parte 18. de Privil. Ex parte tua fuit quaesitum, utrum Clerici, et Laici qui Litteras protectionis ostendunt, in quibus personæ suæ expresso nomine cum omnibus rebus suis sub Apostolica protectione consistere declarantur, a jurisdictione Episcopi Dioecetani sint exempti. Nos autem Tibi respondemus, quod per Litteras hujusmodi ab Episcoporum suorum potestate minime subtrahantur.*

In Bulla Innocentii V. similiter Praedecessoris nostri conceditur, *ut nullis Delegatus, vel subdelegatus Executor, seu etiam Conservator, auctoritates Sedis Apostolicæ, vel Legatorum ipsius, in vos, aut Monasterium vestrum, excommunicationis, vel suspensionis, sive interdicti sententiam valeat promulgare, absque speciali mandato nostro faciente plenam de hac indulgentia mentionem.* Sed jam, ante Innocentium V., Clemens Papa IV., in *cap. Ne aliqui, de Privil.* statuerat, ut hujusmodi Privilegia, exceptis iis, quæ Regibus, Reginis, eorumque Filiis, et alicui Regulari Ordini universo concessa sunt, non protraherentur ad sententias, et excommunicationes, ab Ordinariis prolatas: *De Fratrum nostrorum consilio, ad Ordinariorum sententias, et processus edicto perpetuo prohibemus extendi;* et post Innocentium V., Bonifacius VIII. in *Cap. Si Papa, de Privil. in sexto*, decrevit, a jurisdictione Episcoporum minime exemptos eos esse, qui Privilegium obtinuerunt, quod ab alio, quam a Papa, seu ejus Legato, excommunicari, suspendi, aut interdicti non possint.

In Literis Lucii III., et Cælestini III. mentio fit de censu, qui singulis annis solvi Sancto Petro debebat a Monasterio; qui Censum jam oblatum fuit ab Archiepiscopo Brunone in fundatione ejusdem Monasterii, et adnotatus est in antiquissimo Libro Censuum Cencii Camerarii. At neque id alicujus momenti visum est ad quæstionem, de qua retractabatur; cum ab Alexandro III. definitum sit, ex solutione census, exemptionem a jurisdictione Ordinaria Episcopi minime concludi posse, ut legitur in *Cap. Recepimus, de Privil.: Caeterum diligentiam tuam volumus non latere, quod sicut non omnes, qui specialiter B. Petri juris existunt, annuatim Apostolicæ Sedi Censum exsolvent, ita non omnes censuales ab Episcoporum subjectione habentur immunes.* Consentit cum Pontifice Alexandro III. Bonifacius VIII. in *Cap. Si Papa, de Privil. in sexto: Si vero dicatur simpliciter, quod aliqua Ecclesia Romanæ Ecclesiæ annum censum solvat, non propter hoc exempta Ecclesia dici debet.* Solvebatur census aut ratione libertatis donatæ, aut protectionis concessæ; ut bene expendit Innocentius III. in *Cap. Constitutus, de Relig. Domib.: Nos quoque cum vel libertatis privilegium, vel protectionis praesidium aliquibus Ecclesiis indulgemus gratis, accipimus censum gratis oblatum, et in Literis Nostris ad Succes-*

Innocentius V. velut Monachos, aut Monasterium censuris intertrahere.

Lucius III. et Cælestinus III. etiam nunciant censum Sedis Apostolicæ debitum.

Census novus de causis solvantur.

sorum Nostrorum memoriam census exprimitur, et etiam quantitatem. Censûs autem solutus ratione, seu titulo protectionis, nunquam praejudicium aliquod juri Ordinarii intulit, ut scriptum est in laudato *Cap. Recepinus, de Privil.*, cujus verba talia sunt: *Si vero ad indicium perceptae protectionis census persolvitur, non ex hoc juri Dioecessani Episcopi aliquid videtur esse subtractum.* Jubet Alexander III. in cit. *Cap. Recepinus*, ut diligenter, attendatur tenor Privilegii concessi, cujus sequela quaedam est solutio Censûs: *Ipsorum tenor est diligentius attendendus:* Bonifacius autem VIII. in cit. *cap. Si Papa*, decernit, ut si Privilegium ad res aliquas limitatum sit, etiamsi in eo solutio census praecipitur, id pro omnimoda exemptione probanda inservire nequeat, sed pro partiali dumtaxat, restricta, et limitata, et in Privilegio diserte expressa: *Idem dicimus*, loquitur de exclusionem plenariae exemptionis, si circa aliqua per Privilegium concedatur libertas, et clausula de censu annuo persolvendo sequatur etc., his enim, et consimilibus casibus, sic in certis Privilegiati articulis, Ordinariorum jurisdictioni quantum ad alia sunt subjecti.

Quum igitur Archiepiscopus Bruno in suo Testamento, post conventam pro Abbate liberam Monasterii administrationem, et a quacumque saeculari Potestate exemptionem; et post cautam pro Monachis facultatem eligendi sibi Abbatem, et designandi Advocatum, seu Defensorem, in harum rerum compensationem obtulerit annuum Censum: *Super haec omnia Praesul saepedictus Apostolicum Privilegium acquisivit, et constituit, ut unus aureus, quem Bizantium dicimus, singulis annis Romae ad Altare S. Petri ab Abbate praedicti Monasterii in Pascha persolvatur, eo pacto, ut libertatis istius, et indictionis statuta tanto perennius inconvulsa permaneant:* Cumque Romanus Pontifex Coelestinus III. in suis Literis, post pollicitam Apostolicam suam protectionem pro bonis, quibus tunc fruebatur Monasterium, et quae tractu temporis adipisci potuisset; et post concessum Monachis Privilegium, ut si quidem Dioecessanus Episcopus vellet sine solutione pecuniae Abbates benedicere, consecrare Altaria, et Basilicas, Sacrum Chrisma, et Oleum Sanctum praebere, et Monachos Sacris Ordinibus initiare, ipse adiretur, sin minus ad quemcumque alium Episcopum pergere ipsis licitum foret; subinde addiderit: *ad indicium autem perceptae*

a Sede Apostolica libertatis, aureum unum annum Nobis, nostrisque Successoribus persolvetis. Ex his apertum satis, ac manifestum redditur, quod annuus Censûs, de quo conventum fuerat, non ad omnimodam exemptionem, sed ad partialem dumtaxat respiciebat, ac proinde ex illius solutione non recte inferitur, omnimodam exemptionem datam aut conventam fuisse.

Neque hujusmodi argumentationi Canonici Juris principiiis suffultae quidquam adversari visum est, quod Praedecessor Noster Lucius Papa III. declaraverit, Monasterium praedictum spectare ad jus Romanae Ecclesiae, et ideo Censum solvere: *quanto specialius Vos, et Monasterium vestrum ad jus Romanae Ecclesiae pertinere annui census redditus manifestat.* Et quod id ipsum declaratum sit a Coelestino Papa III. referendo se ad Constitutionem Paschalis II. *Monasterium, quod ad jus et proprietatem B. Petri pertinere dignoscitur, ad exemplar sel. record. Paschalis Papae Praedecessoris Nostri, sub B. Petri, et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti privilegio communimus.* Etenim omissa responsione, exhibitum videlicet non fuisse Privilegium Paschalis II.; seposita etiam quaestione, quae ad Chronologiam pertinebant; Nam Promotor Curiae Episcopalis Spirensis opponebat, Paschalem Pontificem ante Monasterii foundationem vita functum fuisse, atque ideo exemptionem Monasterio concedere nequivisse; cui tamen respondebant Canonici, Monasterio etiam non fundato, quod tamen certum erat propediem fundatum iri, exemptionem a Paschali ante foundationem concedi potuisse: admissaque insuper propositione illa, quod pertinere ad jus, et proprietatem Romanae Ecclesiae, secum necessario ferat omnimodam exemptionem a jurisdictione Ordinarii, ut legitur in saepius laudato *Cap. Si Papa de Privil. in sexto. Si Papa etc.* asserat ipsam Ecclesiam fore exemptam, aut eam juris B. Petri existere, sive ad jus et proprietatem Romanae Ecclesiae, vel ad Romanam Ecclesiam specialiter, aut sine medio, vel etiam simpliciter pertinere; per hoc plene debet exempta hujusmodi Ecclesia judicari.

Quia tamen, procedendo ad praescriptum ejusdem Decretalis, ea propositio tunc locum habet, quando Romanus Pontifex dicit, Ecclesiam pertinere ad jus, et proprietatem B. Petri, aut Romanae Ecclesiae, *dispositive*, ut forensi verbo utamur; *Si autem Ecclesiae, vel*

Idem Pontifices annunciant pertinentiam Monasterii ad jus et proprietatem Ecclesiae Romanae.

Exemptio controversa non probatur per enunciationes.

Monasterio, exemptionis Privilegium concedendo, vel super ipsius exemptione sentiendi, cum de ipsius exemptionis negotio ageretur, asserat ipsam Ecclesiam fore exemptam; non autem si Pontifex enunciative, seu relative, aut suppositivè, ut ajunt, affirmet Monasterium pertinere ad jus, et proprietatem Ecclesiae Romanae: Si Papa in aliquo Privilegio, vel scriptura non facta principaliter super donatione, vel sententia exemptionis, seu etiam libertatis, aliquam Ecclesiam ad jus, et proprietatem Romanae Ecclesiae pertinere, vel consimilia verba narret, non propterea illius Ecclesiae exemptio est probata, nisi de libertate aliter doceatur. Ideirco praesens in eo sita est indago, ut videatur, an memoratae Pontificum Constitutiones ad primum, vel ad secundum casum Decretalis sint referendae.

Praedictae Constitutiones nihil distingunt.

De Constitutione Lucii III.

Ad secundum autem, non ad primum visae sunt referri debere. Nec enim aut Lucius III., aut Coelestinus III. dixerunt, Monasterium ad jus, et proprietatem Romanae Ecclesiae pertinere, Privilegium exemptionis concedendo, aut super ipsius exemptione sentiendi; sed id asseruerunt in Privilegio, aut scriptura, quae facta non est principaliter super sententia exemptionis, aut libertatis. Pontifex quippe Lucius id asseruit, cum tribuit Monachis jus praesentandi Episcopo unum ex suis Religiosis, qui animarum Curam in Ecclesia a Monasterio dependente exerceret; ea tamen lege, ut praesentatus Episcopo subiectus esset in eo, quod ad animarum curam spectaret, Superiori autem et Regulari in eo, quod ad Monasticam pertineret disciplinam: Quod sane non evincit totalem exemptionem a jurisdictione Episcopi, cum sit commune etiam Monachis, qui subduntur Episcopo, et assumuntur ad curam animarum.

De Constitutione Coelestini III.

Coelestinus autem ne dum hoc ipsum asseruit relative ad praecedens Paschalis Privilegium, sed ulterius id asseruit, cum indulsit Monachis, ut ab alio Episcopo petere possent Sanctum Oleum, Sacrumque Chrisma, eumque pro Sacris Ordinationibus adire, si Episcopus Dioecesanus pro sacris illis rebus pecuniam exigere attentasset, ut superius dictum est; quod omne in universum nihil continet, quod ad praetensam exemptionem attineat. Plura enim suppetunt exempla Monachorum, quibus a jurisdictione Ordinarii penitus exemptis, facta est libera potestas accipiendi a quocum-

Privilegium recipiendi Ordines a quocumque datur in ordinem simoniaci criminis.

que Catholico Episcopo Sacrum Chrisma, Sacrosque Ordines, non in poenam simoniaci criminis Dioecesani Episcopi, sed in signum, atque indicium omnimodae libertatis, ut hac de re fidem faciunt *Cap. Constitutus, de Relig. Domib., Cap. Cum nullus, de temporib. Ordinat. in sexto; et Constitut. 76. §. 9. Bullarii Nostri Tom. I.* Et plurima quoque extant Regularium privilegia, quibus ita a Sacro Concilio derogatum est, ut quamvis antea possent in suae plenariae exemptionis signum a quocumque Catholico Episcopo Sacros Ordines suscipere, id tamen de caetero ipsi interdictum fuerit, ac demandatum, ut Sacrae Ordinationis munus a proprio Episcopo, in cujus Dioecesi situm est Monasterium, omnino accipere deberent; nisi post eandem Synodum novum Privilegium indultum eis fuerit, in quo expressis, atque apertis verbis concedatur, posse eos a quocumque Catholico Antistite Ordines recipere, juxta praescriptum Constitutionum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, quae a Nobis innovatae et confirmatae fuerunt in novissima Nostra Constitutione, quae incipit: *Impositi Nobis*, data die xxvii. Februarii hujus ver-
tentis anni.

Absolute Constitutionum Apostolicarum examine, deventum est ad examinanda Imperialia Diplomata, in quibus tamen expendendis haud opus visum est diutius immorari. Si quidem in nonnullis eorum legitur Monasterium esse sub Romanae Ecclesiae Mundiburdio, et Majestate; id autem nihil aliud significat, quam protectionem, et defensionem, ut aperte colligitur ex formulis *Marculphi Monachi superius laudati lib. 1. cap. 24.*, ubi agit de Mundiburdio Regis, et Principis, et ut etiam appareret ex *Dictionary verborum Longobardorum*, quod positum est in fronte Bullarii Casinensis, quod collectum est a P. Margareno, et fusius ex *Glossar. Du-Cange*, ad verbum *Mundiburdium*. In aliis autem refertur, et confirmatur Testamentum Archiepiscopi Brunonis: aliqua respiciunt conservationem bonorum temporalium, et provident tantummodo, ne Monachi Advocatorum angariis opprimantur; caetera demum confirmant, atque corroborant quaecumque vel a praefato Archiepiscopo disposita, vel a Romanis Pontificibus concessa fuerunt. Quamobrem opportuna maximeque consentanea rei propositae videntur verba Innocentii III. Praedecessoris Nostri in

3. De Imperialibus Diplomatum.

Ea vel confirmatoria sunt Privilegiorum Apostolicorum vel ad exemptionem non spectant.

Cap. inter Dilectos; de fid. Instrument., ubi in simili controversia respondit in hunc modum: Cum ergo confirmatorium tantum extiterit, saltem quoad illa, quae deducta sunt in iudicium, si principale non tenuit, nec accessorium, quod ex eo, vel ob id dignoscitur esse secutum. Pari modo caetera Privilegia Romanorum Imperatorum, etiamsi vera fuissent, et sine suspitione, ad probationem tamen, cum nihil aliud, quam puram confirmationem contineret, invalida probarentur.

Ut vero ad secundum statum, seu conditionem Monasterii Odenheimensis, nempe ad ejus secularizationem descendamus; reductum est quidem Monasterium Odenheimense e statu Monachali in saecularem Ecclesiam Collegiatam a Praedecessore Nostro, Alexandro Papa VI., qui edidit Apostolicas suas Literas, supplicante Maximiliano I. Imperatore, ut superius dictum est, an. MCDXCIV. quo tempore in Spirensi Dioecesi alia etiam Monasteria secularizata, et in Collegiatae saeculares mutata fuerunt, ut testatur Trithemius. Tom. 2. Annalium Hirsaugensium, ad annum Christi MCDXCVII.: Quid dicam de Ludovico Spirensium Episcopo, sub quo translata fuerunt ab Ordine Nostro in saeculares Ecclesias Collegiatae Monasterium Odenheim, et Monasterium in Sinsheim. In dicta secularizationis Bulla Alexandri VI. praeservantur pro nova Ecclesia Collegiata; Libertates, ac spiritualia, et temporalia Privilegia, dudum a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri, ac Imperatoribus, Regibus, ac alias quomodolibet concessa, ut scilicet ad rectam Ecclesiam huiusmodi perpetuo spectent: Conceditur Praeposito privilegium utendi Mitra; et Baculo Pastoralis, aliisque particularibus insignibus, tam in Ecclesia, quam extra ipsam, et impertiendi Benedictionem ad Missam, ad Vesperas, et ad Matutinum, dummodo praesens non adsit Praelatus aliquis, aut Legatus Sedis Apostolicae. Demandatur collatio Praepositurae, et Canoniciatum, aliorumque Beneficiorum iuxta Germanica Concordata; tribuitur Praeposito, decano, et Capitulo facultas condendi Statuta, et Ordinationes, consentaneae ad Sacros Canones, pro bono regimine Ecclesiae, et Personarum, quae ipsi Ecclesiae addictae sunt; demum datur facultas erigendi, et fundandi nonnullas Cappellanas, et novissimo loco nominantur ejusdem Constitutionis executores.

Si autem inter jura, privilegia, et libertates Monasterio concessas, non aderat omnimoda exemptio ab Auctoritate Ordinaria, nemo est, qui non videat, eam exemptionem in novam Ecclesiam Collegiatam transire nequivisse. Quoad caetera vero jura, et privilegia quibus Monasterium non fruebatur, vere quidem affirmari potest, ea inservire posse ad constituendam eandem Ecclesiam in gradu Ecclesiae Collegiatae illustris, et admodum insignis, nunquam vero ad ei asserendam, vindicandamque plenam exemptionem a jurisdictione Episcopi; cum plurimi reperiantur Abbates, et Praelati, qui usum Pontificalium habent, nihilominus a jurisdictione Ordinaria minime sunt exempti. Propterea Romanus Pontifex Clemens IV. in Decretali, Ut Apostolicae, de Privilegiis, in sexto, decrevit, ut Abbates et alii exempti, quibus usus Pontificalium est a Sede Apostolica concessus, in Provincialibus Conciliis, et Episcopalibus Synodis uti possint. Mitris tantummodo aurifrisiatis, non tamen aureas, vel argenteas laminas habentibus; Praelati autem non exempti, sed qui usum Pontificalium habent, in iisdem sacris Conventibus, Mitris puris dumtaxat, et simplicibus, albis, et planis uterentur.

Quod vero attinet ad amplam facultatem condendi Statuta, et Ordinationes, etiam cum potestate coercendi contumaces et inobedientes, non desunt graves Auctores, qui affirmant, huiusmodi facultatem Capitulis competere, etiam independentem ab Episcopo, in iis, quae respiciunt regimen propriae Ecclesiae, et observantiam Ecclesiasticae disciplinae. Quamvis a pluribus aliis contradicatur, ut videre licet in Tom. 1. Respons. Canonice, pag. 106. bon. mem. Jacobi Lanfredini Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis, cuius libenter meminimus, propter benevolentiam, et existimationem, quae eum, donec hanc mortalem vitam egit, semper prosequuti sumus. Itaque facultas Capituli novae Ecclesiae Collegiatae ab Alexandro VI. attributa, nihil aliud probat, quam eundem Pontificem voluisse, ut certo, et sine controversia jus illud Canonici haberent, quo in dubium revocari poterat; nequaquam tamen, ut inferri possit praetensa exemptio ab auctoritate Ordinarii.

Quod vero postea temporis actum est, anno scilicet MDVII., id pertinet ad translationem Ecclesiae Collegiatae e loco Odenheim ad Op-

Privilegia honoris non inducunt exemptionem.

Facultas condendi Statuta, et coercendi contumaces, non inducit exemptionem.

III. De translatione Collegiatae ad Oppidum Bruchsal.

II. Desecularizatione Monasterii, et erectione Collegiatae.

Antiqua Privilegia confirmantur ab Alexandro VI.

Et alia conceduntur novo statui opportuna.

pidum Bruchsalense, qui est ultimus Monasterii Odenheimensis status ex tribus a Nobis superius indicatis. Animadvertit nempe Capitulum, quod bene ac praeclare secum actum esset, si praefata Ecclesia e loco infrequenti, et insalubri, ad Oppidum, et frequenti Populo, et salubri aere praeditum transferretur. Quare rogatus est Episcopus, ut huiusmodi translationi consentire vellet; qui assensum praebuit non sine variis pactionibus; inter quas una fuit, ut Episcopo reservarentur causae criminales, si quae umquam exorirentur adversus Praepositum, Decanum, Canonicos, et Vicarios, et Cappellanos praedictae Ecclesiae Collegiatae, et in quibus esset locus poenae corporis afflictivae; ita tamen, ut contra praedictos non Procurator Fiscalis ageret, sed Commissarii, qui ab Episcopo darentur; Et consequenter ad capitulationes conventas, Episcopus progressus est: ad translationem Collegiatae de loco Odenheim ad Oppidum Bruchsalense, utens sua auctoritate Ordinaria, et habito prius consensu Capituli suae Cathedralis; assignataque pro Collegiata praedicta in eodem Bruchsalensi Oppido Ecclesia sub invocatione Beatae Mariae Virginis; et e diverso imperata demolitione, suppressione, et profanatione veteris Monasterii, et Ecclesiae Odenheim, excepta solummodo unica Cappella, in qua voluit quotidie Sacrum fieri. Id autem omne actum est, salvis praecedentibus pactionibus, seu capitulationibus: *Salva ordinatione Nostra inter Praepositum, Decanum, et Capitulum dictae Ecclesiae.* Et quoniam in eadem translatione reservata fuerat auctoritas Sedis Apostolicae, quum hanc Episcopus, Praepositus, Decanus, et Capitulum supplices adivissent, san. mem. Praedecessor Noster Julius Papa II. universa confirmavit: *Salva quadam ordinatione per dictum Episcopum super ingressu, et habitatione dicti Oppidi, inter Praepositum, Decanum, et Capitulum.*

Tota vero hujus facti serie inspecta, nullares est, quae praetensam omnimodam exemptionem ab auctoritate Ordinarii non excludat. Quin immo ad eam penitus eliminandam, id unum, quod supra innuimus, observare sufficiat, nimirum reservatam fuisse Episcopo cognitionem causarum criminalium contra Canonicos, aliosque, qui Capitulum Collegiatae Ecclesiae componebant: Quae sane est tanti momenti, ut quum Sacrosancta Tridentina Synodus vellet in integrum revocare jurisdictionem

Ordinarii non parum labefactatam, id praecipue decrevit, ut causae criminales privative pertinerent ad Episcopos, adempta earum cognitione Decano, Archidiacono, aliisque inferioribus, ut cap. 20. sess. 24. de Reformat. quisque per se videre potest.

At praeter rationum momenta, de quibus huc usque disseruimus, complures insuper actus hinc inde afferebantur, tam scilicet pro parte Capituli, ad praetensam omnimodam exemptionem adstruendam, quam pro parte Curiae Episcopalis, ad eam excludendam; mutuaeque vicissim exceptiones contra hos, et contra illos opponebantur. Verum ambages, et difficultates, quae ex illis emergebant, videbantur unica consideratione dissolvi posse. Si quidem aut actus illi omnes, tum pro Capitulo, tum pro Curia Episcopali allati, pro authenticis haberi debebant, aut secus; Quodcumque assereretur, jus Curiae Episcopalis salvum, atque integrum remanebat. Si enim omnes erant authentici, porro et numero, et auctoritate, et pondere praestabant illi, qui pro Episcopo allati sunt; quibus insuper favor, et assistentia juris accedebat; Sin autem de eorum veritate aliter censendum esset, omnesque tamquam nullius auctoritatis, et momenti rejiciendi forent, satis erat Curiae Episcopali, ut adversarium vinceret assistentia juris, cujus favorem pro jurisdictione Episcopi in tota sua Diocesi canonicae sanctiones stare voluerunt.

Quae hactenus a Nobis exposita sunt, fundamenta fuerunt rationum, quibus innixi Dilecti Filii Apostolici Palatii Nostri Auditores, die xv. elapsi mensis Septembris, coram Nobis, ut dictum est, congregati, rogatique quid censerent de quaestione in hunc modum proposita: *An constet de exemptione Capituli ab Ordinaria jurisdictione Episcopi in casu etc.*, unanimi consensu responderunt: *Negative, salvis ordinationibus in actu translationis.* Eorum sententiam, quam aequitati, et justitiae consonam, et Canonicis sanctionibus consentaneam censuimus, eadem die amplexi sumus; nunc vero, ut ea, quae a Nobis, de praemissorum consilio, atque etiam omnium rationum momentis per Nos ipsos mature perpensis, consideratisque totius litis Instrumentis, et quae hinc inde fuerunt proposita, diligenter auditis, definita sunt, in futurum semper valeant, et perennem obtineant firmitatem; hac Nostra in perpetuum valitura sanctione decernendo pronunciamus, et pro-

Easit auctoritate Ordinarii, sub paetis conditionibus.

IV.
De Actibus hinc inde allegatis.

In dubiis standum pro jurisdictione Ordinarii.

Resolutio Causae pro Episcopo.

Exemptio magis, magisque excluditur.

editio Sen-
tentiae.

nunciando decernimus: *Capitulum Saecularis Ecclesiae Collegiatae Oppidi Bruchsalensis exemptum non esse a jurisdictione Episcopi Spirensis, salvis tamen ordinationibus, et conventionibus, quae factae fuerunt in actu translationis e loco Odenheim ad Oppidum Bruchsalense anno MDVII., seu alio veriori tempore; quam sententiam per haec Apostolica scripta edicimus, promulgamus, et Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine communimus, et roboramus.*

Clausulae,
et Decreta
salutaria.

Praesentes igitur Decretales Literas, etiam ex eo, quod Capitulum, et Canonici praedictae Collegiatae Ecclesiae, ac alii quicumque in praemissis interesse habentes, vel habere praetendentes (quibus omnibus, et singulis perpetuum desuper silentium imponimus, atque os occcludimus) eisdem praemissis non consenserint, aliaque quavis de causa quantumvis iuridica, et legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostrae, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controversiam vocari, seu adversus illas apositionis oris, restitutionis in integrum, aliudve juris, facti, vel gratiae remedium impetrari, vel intentari nullatenus umquam posse, sed semper, et perpetuo validas, et efficaces esse, et fore, et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, firmiter et inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci: Sicque, et non aliter in praemissis censi, et ita per quoscumque Iudices Ordinarios et Delegatos quavis auctoritate, et potestate fungentes, ac dignitate, et honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici praedicti Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, et Sedes Apostolicae Nuncios, ac quaecumque Congregationem, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter, quam juxta sententiam a Nobis prolatam hujusmodi, judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, in quocumque Iudicio, et in quacumque instantia, ubique iudicari, et definiri debere; et si secus super praemissis, aut circa ea, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Derogationes.

Non obstantibus Lite super praemissis hactenus pendente, cujus litis statum, et merita, et alia quaecumque etiam specificam, et individuum mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plenè, et sufficienter expressis, et insertis haberi volumus; nec non,

quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, dictaeque Collegiatae Ecclesiae, etiam iuramento confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alias roboratis Statutis, ac stilibus, usibus, et consuetudinibus, etiam inveteratis, et immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis tam per dictum Alexandrum VI., quam per quoscumque alios Romanos Pontifices Praedecessores Nostros praedictae Collegiatae Ecclesiae, ac Ordini, cujus ipsa olim existerat, quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores itidem pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, et quatenus sententiae hujusmodi a Nobis prolatae adversari videantur, latissime, et plenissime, ac specialiter et expresse harum serie derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra illud adhibeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si originaliter forent exhibitae, vel ostensae. Quodque eadem praesentes, seu earum exempla etiam impressa, per aliquem ex Cursoribus Nostris in solitis Almae Urbis locis, et per aliquem Curiae Episcopalis Spirensis Ministrum, seu Officiale ad id deputari solitum, ad valvas Palatii Episcopalis, seu in aliis consuetis, aut opportunis locis, publicata, et affixa, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum perinde afficiant, et arcant, ac si unicuique eorum personaliter intimatae, ac notificatae fuissent.

Exemplorum
fides, et publicationis
effectum.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Sententiae, Definitionis, Decreti, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Sanctio.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragésimo septimo,

Dat. die 16.
Nov. 1747.

decimosexto Kalend. Decembris, Pontificatus
Nostri Anno VIII.

D. Card. Passionens.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco x Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 2. Decembris 1747.

XLI.

DE OFFICIO

Scriptorum Sacrae Poenitentiariae Apostolicae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Quamvis jam usque ab anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto Idibus Aprilis Apostolicae Literae sub Plumbo a Nobis editae fuerint, quarum initium est: *In Apostolicae Poenitentiariae Officio*, quaeque in Bullario Nostro impressae sunt Tom. I. num. XCVI. in eisque a Nobis providae Leges, et Ordinationes fuisse statutae fuerint, ab omnibus Officii Poenitentiariae Officialibus, et Ministris, ac nominatim ab ipsius Procuratoribus, seu Secretariis, et a Scriptoribus tam ordinariis, quam extraordinariis observandae; quum tamen aliquid ad hujusmodi Ministrorum Officia pertinet, addendum adhuc esse judicaverimus, ad implendas Apostolici ministerii Nostri partes aequali studio intenti, ac Motu simili etc. omnia primum, et singula in praecitis Nostris Literis, et in aliis etiam super facultatibus Majoris Poenitentiarii, ipsiusque Poenitentiariae Officii, eadem die datis, incipien. *Pastor bonus*, et in praefato Bullario Nostro, impressis num. XCV. disposita, atque contenta, iterum approbantes, et confirmanes; ulteriora haec mandata edicere,

et constituere, ac praesentis Schedulae vigore communire decrevimus; quam quidem Schemulam in Tabulario ipsius Poenitentiariae ad perpetuam rei memoriam asservari praecipimus; Mandantes dilecto Filio Nostro Joachimo Tituli Sanctae Crucis in Hierusalem Presbytero hujus S. R. E. Cardinali hodierno ex Nostra electione, ac deputatione Majori Poenitentiario, ejusque Successoribus pro tempore futuris, ut juxta ipsius tenorem, et continentiam seso gerentes, Nostram in hisce rebus voluntatem in posterum exacte observent, et ab aliis, ad quos pertinet, inviolabiliter, et cum effectu observari faciant.

Sane, quum inter alia munera, et officia Nobis olim in minoribus constitutis a Praecessoribus Nostris Romanis Pontificibus commissis ac demandata, illud etiam Doctoris in Decretis in praefato Apostolicae Poenitentiariae Officio plures annos exercuerimus, ex ipso usu, et experientia satis compertum habemus, quanti momenti sit Officium Procuratoris, seu Secretarii ejusdem Poenitentiariae, et quam impossibile sit aliquem in idoneum Procuratorem, seu Secretarium evadere, qui non antea in Scriptoris officio diu meruerit; quam ad habendam necessariam Procuratori hujusmodi peritiam, minime sufficiat Canonici juris, aut etiam Theologiae Moralis scientiam acquisivisse, sed praeterea necesse omnino sit in ipsius Poenitentiariae Officii stilo, et praxi versatum esse; id quod nonnisi ex diuturno exercitio in Scriptoris vel ordinarii, vel extraordinarii munere fas est obtinere.

Quare, quum Nobis ex quorundam fide digniorum relationibus innotescat, nonnullos esse, qui, privatis aliorum servitiis addicti, ad hujusmodi Scriptorum sive ordinariorum, sive extraordinariorum officia adspirare, vel alias ad ea admissi, ipsa etiam deinceps retinere contendunt; unde eveniat, aut evenire possit, ut hi, in diversis hujusmodi aliorum servitiis occupati, nequaquam valeant debitam Apostolicae Poenitentiariae Procuratoribus, seu Secretariis assistentiam praebere; utque ipsi, quantumvis praestantibus forsitan animi dotibus praediti, numquam tamen apti, atque experti Scriptores evadant; adeoque, si unquam ad Procuratorem officia promoverentur, multo minus ad ea exercenda habiles, et idonei inveniri possent; animadverso etiam publico incommodo, et gravi animarum detrimento re-

currentibus ad ipsum Poenitentiariae Officium obveniente, dum ejusdem Officii expeditiones, hujusmodi Scriptoribus alieno servitio addictis demandatae, indebite protrahuntur, et in tempore majoris necessitatis saepe deficiunt.

Hinc est, quod Nos, praemissis, aliisque justis causis animum Nostrum moventibus adducti, praefato Joachimo Presbytero Cardinali, ejusque in praedicto Officio Majoris Poenitentiarii Successoribus in perpetuum districtè mandamus, ut neminem in posterum ad hujusmodi Scriptorum, sive ordinariorum, sive extraordinariorum officia eligant, vel admittant, qui assiduis alicujus personae ejusque gradus, ordinis, aut dignitatis, etiam expresse individuandae, servitii actu addictus, vel alterius Officii, aut muneris exercitio continuo occupatus esse dignoscatur; volentes, ut si quis de praesenti inter hujusmodi Poenitentiariae Ministros reperiatur alieni servitii, aut incompatibilis Officii vinculo districtus, is quidem e Ministrorum hujusmodi Catalogo minime expungatur; verumtamen ad superiora ejusdem Poenitentiariae ministeria, durante hujusmodi vinculo, nequeat promoveri.

Porro in praefatis Nostris Literis, quas super Apostolicae Poenitentiariae Officialibus, eorumque muneribus, edidimus, antiquioribus Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus inhaerentes, libenter statuimus, ut tam Procuratorum, quam Scriptorum ordinariorum Officia, praevio semper concursu, conferri debeant; decernentes omnes hujusmodi Officiorum collationes, quas aliter forsitan, etiam ab ipso Romano Pontifice, fieri contingeret, irritas fore, et inanes: Quod quidem non alia de causa a praedictis Praedecessoribus, et a Nobis statutum fuit, quam ut hujusmodi munera, et officia dignioribus aptioribusque personis, quantum fas est, conferantur. Quapropter omnibus, ad quos spectat, seu spectabit in futurum in concursibus hujusmodi iudicium suum interponere, iterum iterumque districtè injungimus, ut, nulla officiorum, aut commendationum ratione habita, juxta majorem dumtaxat personarum idoneitatem suffragiorum suorum praerogativam concedant. Ipsique demum Cardinali Majori Poenitentiario, ejusque Successoribus mandamus, ut extraordinarios Scriptores ea expressa lege obstringant, ut Procuratoribus, seu Secretariis frequenter adesse non praetermittant, quo valeant in Poe-

nitentiariae praxi, et stilo, quam peritissimi evadere; scientes se nempe ad concursus in futuris Scriptorum ordinariorum, aut Procuratorum, seu Secretariorum vacationibus ullo pacto admittendos; nec ullo subsidio ordinario, aut extraordinario donandos fore; nisi qualibet vice super injuncta sibi assiduitate opportunas probationes, et legitima testimonia ipsi pro tempore esistenti Majori Poenitentiario exhibeant; seque etiam ab ipsis Officiis esse dimittendos, si, postquam de frequentandis, ut supra dictum est, Procuratorum Officiis semel, et iterum admoniti fuerint; adhuc hujusmodi praeceptum Nostrum implere contempserint. Ac denique, postquam etiam ad Ordinarii Scriptoris munus per concursum, ut praemittitur, adjecti fuerint, haud eximendos se fore ab onere eosdem Procuratores non raro adeundi, pro acquisita peritia tum conservanda, tum promovenda.

Volumus autem tam memoratas Nostras Literas, quam praesentem Motus nostri Schedulam, cum omnibus, et singulis in eis contentis, semper et perpetuo firmas, validas, et efficaces existere, et ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, inviolabiliter observari, sublata cuilibet, etiam Majoribus Poenitentiariis pro tempore existentibus, aliter statuendi, et interpretandi, seu dispensandi facultate; Non obstantibus omnibus illis, quae in dictis Nostris Literis non ob stare decrevimus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fiat Motu proprio P.

Et, quod praemissa mandata, praecepta, atque decreta, cum clausula perpetuo, et ad perpetuam rei memoriam, et cum opportunis derogationibus tam generalibus, quam specialibus etiam Regulae de jure quaesito non tollendo, latissime exprimi, et extendi possint in Literis etiam per viam de Curia, si, et quodcumque videbitur, expediendis; et quod sola Fiat P. praesentis Schedulae Nostri Motus proprii signatura sufficiat, illique ac illius quoque exemplis, seu transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munitis, tanta ubique fides adhi-

beatur in iudicio et extra; quanta, si sub plumbo Nostro expedirentur, et originaliter exhiberentur, adhibenda esset, et adhiberi deberet, Regula quaecumque contraria non obstante.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Idibus Decembris, Anno VIII.

XLII.

UNIO CONGREGATIONIS

Clericorum Saecularium Doctrinae Christianae, cum diversis ordinationibus:

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Summus Pontifex de Doctrinae Christianae traditione admodum sollicitus.

Apostolici muneris Nobis, licet immerentibus, cum Beati Petri Cathedra, Dei voluntate commissi, praecipuas partes esse, ad conservandam, augendamque in Fidelium animis Christianae Doctrinae scientiam, omni studio, atque opera incumbere, non solum ipsi semper agnovimus, sed etiam, ut omnes intelligerent hanc Nobis curam, et cogitationem animo potissimam insidere, pluribus editis Nostrae hac de re sollicitudinis argumentis, effecimus. Extant Apostolicae adhortationes Nostrae ad Venerabiles Fratres omnium Ecclesiarum Episcopos non semel directae, ut eorum zelum excitaremus ad Christianae Doctrinae pabulum Fidelibus populis majori, qua fieri posset, ubertate exhibendum. Nec omisimus aptiorem ipsis methodum indicare, qua possent singuli in subjectis sibi plebibus in Fide, et Disciplina Domini erudiendis amplius utiliusque proficere; ut videre est in Literis die VII. Februarii anno MDCCXLII. Pontificatus Nostri. II. datis, et in Bullario Nostro impressis. *Tom. I. num. XLII.*

Archiconfraternitatem Doctrinae Christianae in Urbe ampliat.

Quod sane gravissimum, ac necessarium Christianae Doctrinae opus, ut in hac Urbe Nostra prospere, feliciterque procederet, duobus ab hinc annis ad augendum statum piae Sodalitatis, quam Archiconfraternitatem vocant Doctrinae Christianae, animum libenter adjecimus; concessaque ipsi Ecclesia B. Mariae Virginis de Planctu nuncupata, ipsiusque rebus, ac iuribus amplificatis: majorem ei tri-

buimus facultatem, pia instituti sui exercitia ad spiritualem Populi Romani utilitatem explendi, ut patet et Apostolicis Nostri Literis incipien. *Salutaris Doctrinae fontes*, VII. Idus Martii Anno Incarnat. Dominicae MDCCXLV. datis.

Quum autem hujus Laicalis Confraternitatis originem, et institutionem aequalem olim, atque eandem fere fuisse acceperimus cum primitiva fundatione Congregationis Clericorum Saecularium Doctrinae Christianae in hac ipsa Urbe sub san. mem. Praedecessore Nostro Pio Papa V. erectae, deindeque a fel. record. Praedecessore pariter Nostro Gregorio Papa XIII. in Domo, et Ecclesia Sanctae Agathae in Transiberina regione constitutae; quae postea a praedicta Laicorum Confraternitate seorsim consistens, in aliis Pontificiae Ditionis Nostrae Civitatibus propagata fuit; ex communi tam Congregationis, quam Confraternitatis hujusmodi origine, et scopo, justam occasionem desumpsimus, ut ad praedictam quoque Clericorum Congregationem Providentiae Nostrae oculos intenderemus; ejusque statui, ac regimini, si, et quatenus opportunum visum esset, Apostolicae auctoritatis Nostrae interpositione consuleremus.

Verum dum universum hujusmodi Congregationis statum, prout in praesenti se habet, accuratius introspicere coepimus, non modo eam ad deplorandam decrementi conditionem redactam esse cognovimus, quum in tota hujusmodi Congregatione non amplius, quam triginta et octo Presbyteri et Clerici, cum septemdecim Laicis Fratribus, numerentur, ex quo sane numero impossibile est idoneos, ac fructuosos Operarios statuere, ac deputare in octo ipsius Congregationis Domibus, seu Collegiis, quae, praeter supradictam Domum Sanctae Agathae de Urbe, in convicinis Civitatibus Veliterna, Praenestina, Reatina, Priver-nate, Urbevetana, Signina, et in Terris Arcis Maximae, et Ariciae consistunt; Verum etiam nullam spem de ipsa ad ampliorem splendoris gradum revocanda prudenter concipi posse judicavimus; quam in tota hujusmodi Congregatione neque Domus Probationis, seu Novitatus, neque studiorum Collegium ullum reperjatur, sine quibus tantum abest, ut Religiosorum Ordinum incrementa sperari queant, ut vix eorum conservatio subsistere posse videatur.

Cogitat de statu Congregationis Clericorum Saecularium Doctrinae Christianae S. Agathae de Urbe.

Eam invenit ad deteriorationem conditionem redactam, absque spe majoris incrementi.

ideo statuit
nam subje-
ctive unire
provinciae
Romanae
Congregatio-
nis Avenio-
ensis.

Quare abjecta cogitatione omni de hujus Congregationis ad hujusmodi statum redactae reformatione, ad aliud consilium Nos convertimus, ut scilicet ipsam subjective uniremus Provinciae Romanae alterius Congregationis Clericorum pariter Saecularium Doctrinae Christianae in Civitate Nostra Avenionensi in Gallia erectae, quae in pluribus per Italiam Domibus, seu Collegiis, tam in Statu Nostro Ecclesiastico, quam in Neapolitano Regno, et in Subalpinis Regionibus, ampliorem Presbyterorum, et Clericorum numerum alit, qui simul minimum profitentes Institutum, erudiendis pueris, catechizandis rudibus, Sacris Missionibus, aliisque laudabilibus Christianae charitatis operibus, incessanti studio adlabore dignoscuntur; ut scilicet utriusque Congregationis Professores in unum Corpus, et in unam Provinciam coalescentes, et sub unius Vicarii Generalis regimine, et sub iisdem Regulis, et Constitutionibus pro Congregatione in praefata Avenionensi Civitate instituta ab Apostolica Sede approbatis, deinceps vivant, et mutua ex hujusmodi unione virtutum, ac virium incrementa suscipientes, uberiores in Vineae Domini fructum deinceps valeant producere.

Absolutio a
censuris etc.

Itaque praedictis, aliisque justis, et rationabilibus causis Notis adducti, Dilectos Filios Vicarium Generalem, et Clericos Saeculares praedictae Provinciae Romanae Congregationis Doctrinae Christianae Avenionensis, eorumque, et aliorum, quorum respective favorem praesentes Nostrae Literae concernunt, singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censes, praesentemque statum, et essentiam dictae Congregationis Clericorum Saecularium Sanctae Agathae, Literasque Apostolicas recoleamus. Praedecessorum Nostrorum Gregorii XIII., quarum initium est, *Ad Sacram Beati Petri Sedem*, datas die XI. mensis Augusti Anni Domini MDLXXV., quibus eidem Congregationi Sanctae Agathae Ecclesia, et Domus in Regione Transiberina concessae, illiusque statuta approbata, et confirmata fuerunt, cum facultate alia de novo condendi;

Indicatio Li-
terarum A-
postolicarum
Congregatio-
nis S. Ag-
thae conces-
sarum.

Pauli V. in forma Brevis editas die XX. mensis Maji Anni MDCVI., super approbatione Constitutionum, quae a bonae memoriae Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Medices nuncupato ipsius Congregationis dum viveret Protectore per Decretum editum die XIX. Novembris Anni MDCIII. jam confirmatae fuerant; Item Gregorii XV. die XII. Novembris Anni MDCXXI.; ac Clementis XI. die XXVIII. Septembris Anni MDCCLXVI. in simili forma Brevis respective expeditas, per quas sibi, et Romano pro tempore Pontifici reservarunt potestatem absolvendi professores dictae Congregationis Sanctae Agathae a Voto Perseverantiae in hujusmodi Congregatione, singularumque Literarum praedictarum, ac quorumcumque aliorum Indultorum, Privilegorum, Gratiarum, et Concessionum Apostolicarum per praedictos, et quosvis alios Romanos Pontifices Praedecessores Nostros, et Sedem Apostolicam eidem Congregationi Sanctae Agathae forsitan concessorum, totos et integros tenores, et quaecumque alia, quae ad infrascriptorum effectum specialem, specificam, expressam, et individuum mentionem, et expressionem requirerent, ipsis praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes: Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, praevia dismembratione, et separatione a dicta Congregatione Clericorum Saecularium Sanctae Agathae, tam Ecclesiae et Domus Sancti Pauli in Civitate Reatina existentium, cum omnibus, et singulis bonis, rebus, proprietatibus, et redditibus ad Ecclesiam et Domum eandem quomodolibet spectantibus, et pertinentibus; quam etiam centum Locorum Montium Cameralium non Vacabilium, quarum, et quorum dispositionem inferius constituemus; Universam Congregationem ipsorum Clericorum Saecularium Doctrinae Christianae Sanctae Agathae, cum omnibus, et singulis aliis ejusdem Congregationis Ecclesiis, Cappellis, Collegiis, Domibus, Possessionibus, proprietatibus, fructibus, redditibus, et bonis; tam mobilibus, quam immobilibus, juribus, et actionibus universis, quaecumque, quocumque, qualiaecumque, et ubicumque sint, omnique sacra, et profana suppellectili, Provinciae Romanae alterius Congregationis itidem Clericorum Saecularium,

Dismembra-
tio Ecclesiae,
et Domus S.
Pauli Reatin.
et centum lo-
corum Montium
a Congregatione S.
Agathae.

Pontifex
subiicit ip-
sam Congre-
gationem
Provinciae
Romanae
Congregatio-
nis Avenion.

Doctrinae Christianae Avenionen., Apostolica auctoritate, tenore praesentium, perpetuo subijcimus, ac subjective unimus, et incorporamus; itaut ex nunc utique Clerici Saeculares praedicti unum corpus, unamque Provinciam Romanam ipsius Congregationis Avenionensis constituent, et posthac uni eidemque Vicario Generali, Provinciali, et Definitorio subsint, ac Regulas, et Constitutiones Congregationis Avenionen., et Provinciae hujusmodi a Sede Apostolica approbatas, exacte observent, iisdemque privilegiis, exemptionibus, et gratiis ab eadem Apostolica Sede praedictae Congregationi Avenionensi, ac Provinciae Romanae, et Clericis ipsam constituentibus concessis, in omnibus, et per omnia gaudeant, et fruantur. Per unionem autem, et incorporationem hujusmodi, volumus, et expresse declaramus, quod omnia, et quaecumque onera, obligationes, et Legata, quibus Ecclesiae, Collegia, Domus, et bona per praesentes unita, quomodolibet obnoxia reperiuntur, ad eandem Provinciam Romanam Congregationis Avenionensis omnino transeant; decernentes, et eadem auctoritate statuentes, Provinciam praedictam ad illorum omnium, et singulorum plenam, integram, et omnimodam supportationem, satisfactionem, et implementum deinceps fore efficaciter obligatam.

Et in hac
transfert
omnia onera,
et obligatio-
nes etc.

Absolvit
Clerici S.
Agathae a
juramento
perseveran-
tiae.

Quia vero, propter unionem, et incorporationem praedictas, Clerici Saeculares Doctrinae Christianae Congregationis Sanctae Agathae, qui nunc sunt, Vota simplicia, et juramentum, quae Clerici Saeculares Congregationis Avenionen. Provinciae Romanae profitentur, explicite emittere ac profiteri; easdemque Constitutiones, et Regulas in praefata Congregatione, et Provincia laudabiliter vigentes, praesertim vitae communis in posterum aequae, et pariformiter cum ipsis Congregationis Avenionensis Professoribus observare debebunt; Nos, licet Constitutiones, et Regulae praedictae fere conformes esse dignoscantur cum illis, quas primodicti Clerici in Congregatione Sanctae Agathae observare tenebantur, eos nihilominus providae indulgentiae Nostrae favoribus prosequi volentes, motu, et potestatis plenitudine paribus, ipsos Clericos Saeculares, qui in praedicta Congregatione Sanctae Agathae juramentum perseverandi in ipsa Congregatione, ad formam ipsius Constitutionum, emisunt, et ad assumendum novum statum in praedicta

Congregatione Avenionen. Provinciae Romanae minime se vocari sentiunt, a voto perseverantiae hujusmodi, tenore praesentium, eatenus eximimus, et absolvimus, quatenus infra terminum, quem eis praefigimus, trium dumtaxat mensium a die datae ipsarum praesentium computandorum; absolutionis hujusmodi beneficio utentes, a Congregatione praedicta cum effectu discedant, sub Ordinariorum Locorum obedientia respective permansuri: statuentes, ut ii, qui, ut praedictum est, discesserint, nihil ab hujusmodi Congregatione, et Provincia, ex quacumque causa, vel quovis titulo, etiam Patrimonii, petere, vel praetendere ullo umquam tempore possint, aut valeant.

In eos autem, qui sese uni praedictae prompta devotione subijcientes, perseverantem exhibere Deo constituunt in ipsa Congregatione famulatum, ampliores benignitatis Nostrae significationes edituri, statuimus pariter, et mandamus, ut Dilectus Filius modernus Praepositus Generalis dictae Congregationis S. Agathae primum dignioremque gradum honorificum in ordine praecedentiae immediate post Vicarium Generalem dictae Provinciae, usque ad proximum futurum Capitulum Provinciale, et in ipso Capitulo Provinciali locum, vocemque, et suffragium habeat; et obtineat; Rectores vero actuales Collegiorum, et Domorum, quae Congregationem S. Agathae a Nobis per praesentes unitam, et incorporatam constituabant, dummodo statim ac requisiti fuerint, non expectato trium praedictorum mensium spatio, praefata Vota simplicia, et juramentum, emisunt, in Rectoratus hujusmodi officio, et munere remanere, eoque, ut antea, fungi debeant in Collegiis, et Domibus, in quibus de praesenti deputati reperiuntur, aut in aliis, arbitrio Superioris Provincialis, et Definitorii, usque ad praedictum proximum futurum Capitulum Provinciale; in quo tamen ex eisdem Rectoribus tres dumtaxat, jique Professione antiquiores interesse, vocemque activam, et passivam habere valeant: Caeteri vero ejusdem Congregationis unitae, et incorporatae Professores tam Clerici, quam Laici, indiscriminatum cum aliis praedictae Provinciae Romanae Congregationis Avenionensis Clericis, et Laicis, praecedentiae loco, et juribus, juxta prioritatem, sive antianitatem emissae Professionis, potiantur, et gaudeant; et ad assequenda quaecumque munia, et officia Con-

Si intra Tri-
mestre u-
tantur bene-
ficio absolu-
tionis et n-
praetendant
a dicta Pro-
vincia.

Perseveran-
tibus beni-
gnae consoli-

gregationis, et Provinciae, cui per praesentes subjecti, et incorporati remanent, habiles, et capaces aequae ac pariformiter omnino sint, et esse debeant, perinde ac si in ipsa Congregatione Avenionen. Provinciae Romanae singuli Regularem Professionem emisissent.

De Ecclesia vero, et Domo Sancti Pauli Reatin., earumque bonis, et rebus, ac de centum Locis Montium a dicta Congregatione unita dismembratis, quas, et quae ordinationi Nostrae superius reservavimus, in aliorum piorum operum utilitatem, et incrementum disponere volentes; atque in primis ad iteratas preces ex parte Venerabilis Fratris Antonii Seraphini Episcopi Reatini, et Dilectorum quoque Filiorum publicorum Repraesentantium ejusdem Civitatis, pro laudabili Instituto Piarum Magistrarum inibi existentium, Nobis humiliter porrectas, favorabiliter intendentes; Nos praedictam Ecclesiam Sancti Pauli cum Domo, et Horto ibi annexis, eisdem Piis Puellarum Magistris in dicta Civitate Reatina nunc et pro tempore existentibus, quo magis laudabilibus professionis suae exercitiis, ab ipsius Doctrinae Christianae Instituto, haud prorsus alienis, in recta, atque Christiana Puellarum institutione, et educatione, commode, atque utiliter vacare possint, in perpetuum donamus, concedimus, et assignamus: Facultatem insuper tribuentes eidem Antonio Seraphino Episcopo, ut ipse, pro suo prudenti arbitrio, ex bonis mobilibus, sacrisque suppellectilibus in Ecclesia et Domo praedictis existentibus, congruam portionem Piis Puellarum Magistris praefatis, prout eisdem opus esse noverit; reliquam vero quantitatem aliis Piis Locis, juxta illorum indigentiam, auctoritate Nostra dividat, et assignet.

Quia vero, sicut accepimus, praefati Clerici Saeculares Doctrinae Christianae Congregationis Sanctae Agathae praeter Ecclesiam, et Domum praedictas, alia quaedam bona stabilia in dicta Civitate Reatina, sive illius Territorio, possidebant, annui redditus quinquaginta circiter ducatorum auri de Camera, cum onere annuae perpetuae celebrationis plurium Missarum, nec non Sanctissimi Sacramenti omnibus Sabbathi diebus, atque insuper semel in anno pro Oratione quadraginta Horarum, publicae Fidelium adorationi, solemni exponendi: Nos humilibus instantiis publicorum Repraesentantium praedictorum etiam in hac parte benigne

annuentes, omniumque et singulorum bonorum hujusmodi qualitates, quantitates, situationes, confinia, et vocabula, verioremq; annum redditum eisdem praesentibus pro expressis, et individuatibus habentes; illa omnia et singula Parochiali Ecclesiae Sancti Rufi Reatin. Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, eadem Apostolica auctoritate itidem perpetuo applicamus, appropriamus, et incorporamus; ita quod liceat eisdem Clericis Regularibus Ministrantibus Infirmis apud dictam Parochialem Ecclesiam degentibus, seu eorum Congregationi praedictae, per se, vel alium, seu alios, veram, realem, corporalem, et actualem honorum stabilium praedictorum possessionem propria auctoritate libere apprehendere, et apprehensam perpetuo retinere, illorumque fructus, redditus, et proventus percipere, exigere, levare, ac in suos, dictaeque Parochialis Ecclesiae usus, manutentionem, sustentationem, et utilitatem convertere, Dioecesani Loci, vel cujusvis alterius licentia desuper minime requisita. Volumus autem, ut ipsi Clerici Regulares Ministrantes Infirmis apud dictam Parochialem Ecclesiam pro tempore degentes, omnia, et singula praedicta, et alia si quae sint, onera praefatis bonis annexa, quorum omnium implementum ad ipsam Parochialem Ecclesiam transferimus, plene, integre, et omnimode, juxta Benefactorum, et Testatorum ultimas voluntates, aliasque pias dispositiones, supportare, et adimplere omnino teneantur.

Ad haec dispositionem, quam Nobis itidem superius reservavimus, de centum Locis Montium, ut supra dismembratis, prosequentes, praecipimus, et mandamus Dilectis similiter Filiis Vicario Generali, aliisque Superioribus Provinciae Romanae saepedictae Congregationis Avenionensis, quatenus infra duos menses a die datae ipsarum praesentium computandos eadem Loca centum Montium Cameralium non vacabilem, unacum fructibus a Kalendis Januarii proxime venturi deinceps decurrendis, libere et sine ullo vinculo resignent, omnique juri, si quod sibi, vigore praesentis unionis, in ipsis, vel ad ea acquisitum fuisse forsitan praetendi posset, omnimode renuncient, pro rata nimirum Locorum octoginta ad favorem Collegii SS. Blasii, et Caroli de Urbe, a Caetenari nuncupati, Clericorum Regularium S. Pauli, pro reliqua vero rata viginti Locorum

De centum Locis Montium dispositum.

Videlicet octoginta assignat Collegio SS. Blasii, et Caroli ad Caetenarios.

Ecclesiam, Domum, Pauli Reatin. Piis Puellarum Magistris assignat.

Ac nonnulla ipsius Ecclesiae et Domus bona applicat Parochiali Ecclesiae S. Rufi.

Reliqua vero
viginti Ec-
clesiae San-
cti Jacobi a
Scossa Ca-
valli.

hujusmodi ad favorem Ecclesiae S. Jacobi a Scossa Cavalli nuncupatae. Quocirca Dilecto quoque Filio Administratori Generali, Locorum Montium simili modo mandamus, ut praesentium Literarum vigore, non requisito, alicujus Judicis mandato, octoginta Loca praedicta cum fructibus a praedictis Kalendis Januarii decarrendis, et quidem libera ab omnibus, et quibuscumque etiam piorum Legatorum obligationibus, et oneribus, quae a praefata Congregationis Avenionensis Provincia in posterum supportanda, et implenda fore, jam supra decrevimus, in faciem et creditum dicti Collegii transferat, et convertat; reliqua vero viginti Loca hujusmodi a quibuscumque oneribus, et obligationibus similiter libera, convertat et transferat in faciem Ecclesiae praedictae S. Jacobi in Civitate Leonina existentis, et Basilicae Principis Apostolorum Filialis, cum reservatione tamen omnium fructuum eorumdem viginti Locorum. Dilecto Filio Primicerio Archiconfraternitatis Sanctissimi Sacramenti in eadem Ecclesia institutae ex numero Canoniceorum praefatae Basilicae electo, ejusque Successoribus in perpetuum ex eodem coetu eligendorum, ad effectum videlicet, ut ipse pro tempore existens Primicerius eosdem fructus a dictis Kalendis deinceps decurrendo Vicario dictae Parochialis Ecclesiae S. Jacobi, pro exercitio Curae Animarum illius Parochianorum per ipsius Basilicae Capitulum, et Canonicos ad nominationem dictae Archiconfraternitatis amovibiliter ad nutum nunc, et pro tempore deputato, absque alicujus cura, integre persolvat, vel persolvi faciat. Ideoque idem Generalis Administrator consuetae Literas Patentes, juxta ordinationem nostram hujusmodi, faciat expediri. Nos enim Collegii, et Vicarii praedictorum indigentia fide dignis relationibus intellecta, volentes utrique de opportuna subventionis auxilio providere, eidem Collegio praedicta Loca octoginta cum eorum fructibus, dicto vero pro tempore existenti Vicario fructus reliquorum viginti Locorum Montium in faciem praefatae Ecclesiae transferendorum, ut praediximus, percipiendos, per easdem praesentes in perpetuum respective concedimus, assignamus, tribuimus, et appropriamus.

Eximit a solutione
Quindenniorum
eos, quorum fa-
vorem praemis-
sa concernunt.

Postremo, quatenus opus sit, dictam Provinciam Romanam Congregationis Avenionensis Clericosque Regulares, Ministrantes Infirmis praefatos, nec non Collegium praedictorum,

Clericorum Regularium S. Pauli ac Vicarium hujusmodi, et demum quoscumque alios, quorum favorem praemissa concernunt, a quacumque solutione annatarum, et quindenniorum ad quas, et quae ratione unionis, applicationum, appropriationum et incorporationum praedictarum, aliorumque praemissorum, respective teneri, et obligatos esse dici posset, ac a quacumque obligatione desuper Camerae Nostrae Apostolicae, et illius Officialibus facienda, penitus eximimus, et totaliter liberamus; atque ad annatas, et quindennia hujusmodi solvenda, et se desuper obligandum, nullatenus teneri, neque ad id per Cameraam, seu illius Officialia praedictos, aut alios quoscumque ullo umquam tempore cogi vel compelli, et ob non solutionem, vel obligationem hujusmodi, a quoquam quovis praetextu, colore, vel ingenio, molestari, aut inquietari ullatenus posse, aut debere, volumus pariter, atque decernimus.

Praesentes quoque Literas, et in eis contenta quaecumque, nullo umquam tempore, ex quocumque capite, vel ex quacumque causa, etiam quantumvis juridica, et legitima, etiam ex eo, quod Clerici Saeculares Doctrinae Christianae Congregationis S. Agathae, et quicumque alii in praemissis jus, vel interesse habentes, vel habere quomodolibet praetendentes, subjectioni, unioni, et incorporationi hujusmodi, aliisque praemissis non consenserint, nec ad id vocati, citati, et auditi, neque causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, aut sufficienter verificatae et justificatae fuerint, aut ex quocumque alio praetextu, colore, et capite, etiam in corpore juris clauso, ac etiam enormissimae, et totalis laesionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vitio, seu intentionis Nostrae, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, formali, substantiali, et inexcogitabili defectu notari, impugnari, infringi, retractari, limitari, ad viam et terminos juris, vel Privilegiorum, et Indultorum Congregationis a Nobis superius unitae, et incorporatae, illiusque Superioribus, et Persohns quibuscumque quomodolibet forsitan concessorum reduci, aut in jus, vel controversiam vocari, seu adversus easdem praesentes apertionis oris, et restitutionis in integrum, aliudque quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium impetrari, seu intentari pos-

Clausulae
pro praemis-
sorum firmi-
tate.

se; sed eas semper, et perpetuo firmas, validas, et efficaces, esse et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus, ad quos nunc quomodolibet spectat et pertinet, ac spectabit et pertinebit in futurum, in omnibus et per omnia inviolabiliter observari: sicque, et non aliter, per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Vice-Legatos, et Sedis Apostolicae Nuntios, aliosque quoslibet quavis auctoritate, aut potestate fungentes, aut functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari et definiri debere, et si secus super praemissis, aut illorum aliquo, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane motu pari decernimus.

Commissio
Card. Urbis
Vicario tam-
quam Judici
Exccatori.

Quocirca Dilecto Filio Nostro Joanni Antonio Tituli SS. Silvestri et Martini in Montibus S. R. E. Presbytero Cardinali Guadagni nuncupato, Nostro, et pro tempore existenti Romani Pontificis in Urbe, ejusque Districtu Vicario in Spiritualibus Generali, per eandem praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipse per se, vel per alium, seu alios, easdem praesentes, et in eis contenta quaecumque, ubi, et quando opus fuerit, ac quoties pro parte dictae Congregationis Clericorum Saecularium Doctrinae Christianae Avenionensis Provinciae Romanae, illiusque Superiorum Provincialium, fuerit requisitus, solemniter publicans, eis in praemissis efficacis defensionis praesidio assistens, faciat Auctoritate Nostra subjectionem, et unionem, et incorporationem hujusmodi, aliaque praemissa, plenarium, et integrum effectum omnino sortiri, eaque ab omnibus, ad quos spectat, et in futurum quomodolibet spectabit, inviolabiliter observari, ipsamque Congregationis Avenionensis Provinciam praedictam eorum commodo, et effectum pacifice frui, et gaudere; non permittens eam desuper, a quoquam quomodolibet impediri, molestari, inquietari, vel perturbari; contradictores quoslibet, ac praemissis non parentes, per censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo; invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii Saecularis.

Non obstantibus Nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis de unionibus committendis ad Partes, et de exprimendo in eis vero annuo valore, nec non de non tollendo jure quaesito, ac postremi Lateranensis Concilii uniones, et applicationes perpetuas, nisi in casibus a jure permissis, fieri prohibentis, nec non singulis superius memoratis Literis Praedecessorum Nostrorum Gregorii XIII., Pauli V., Gregorii XV., et Clementis XI., aliisque ejusdem Pauli V. Litteris in eadem forma Brevis datis die vi. Octobris anni MDCVII.; item Pauli II., Pauli IV., Pii V., et Sixti etiam V., aliorumque Romanorum Pontificum, annatas, et quindennia Camerae, et Cancellariae nostris in unionibus, et applicationibus solvi praecipientium, nec non Pii IV. de gratis interesse ejusdem Camerae quomodolibet concernentibus in ipsa Camera infra certum tunc expressum tempus insinuandis, et registrandis, ac Bonifacii VIII. de una, et in Concilio Generali edita de duabus dietis, dummodo non ultra tres aliquis auctoritate praesentium ad Judicium trahatur, aliisque quibusvis etiam in Principalibus, et universalibus Conciliis editis, vel edendis specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, dictaeque Congregationis, S. Agathae per praesentes unitae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis quibusvis Superioribus, et personis in contrarium praemissorum quomodolibet forsitan concessis, approbatis, et innovatis, nec non quibuscumque priorum Oblatorum, aut Testatorum voluntatibus, et dispositionibus; quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores, causas, formas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter, ac de verbo ad verbum insertis, expressis, et specificatis habentes, illis alias in suo robore permansuris; ad praemissorum effectum specialiter, et expresse, ac plenissime, et latissime, Motu, et potestatis plenitudine paribus, harum serie derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque con-

Derogatio
contrariis.

trariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, aut divisim ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam et expressam, ac de verbo, de indulto huiusmodi mentionem.

*Fides prae-
standa transumptis.*

Volumus autem, quod ipsarum praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae obsignatis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra, ubique adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

*Sanctio poen-
nalis.*

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae Absolutionis, Dismembrationis, Unionis, Incorporationis, Applicationis, Appropriationis, Concessionis, Assignmentis, Statuti, Mandati, Decreti, Derogationis, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri et Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum.

*Dat. Pontif.
anno VIII.
die 15. Dec.
1747.*

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, decimo octavo Kalend. Januarii, Pontificatus Nostri Anno octavo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

*Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 16. Decembris 1747.*

BEATIFICATIO

XLIII.

Ven. Servi Dei HIERONYMI ÆMILIANI
Fundatoris Congregationis Somaschae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

In castris Militantis Ecclesiae illi tantum contra infensissimos hostes, elato Crucis Vexillo,

triumphum agunt, et laurea donantur aeterna, qui ad coercentes lapsae naturae impetus, arduum Christianae perfectionis iter, Christi sanguine undequaque conspersum, alacriter arripientes, violentiam, ne concidant, sibi jugiter inferunt, atque inexpiabili, et pertinaci bello-vitiis indicto, in obtinendis virtutibus fortissime decertant. Cum autem eorum cordibus poenitus haereant Apostoli monita, Christi oraculis comprobata, finem praecepti esse charitatem, adeo ut absque illa, corpore vel flammis tradito, haberentur dubio procul tamquam aes sonans, aut cymbalum tinniens, hoc maximum in lege mandatum, Spiritu Sancto Duce, quantum facere enitque possunt, exequi, et exhaurire contendunt. In gravissimo utriusque disciplinae instituto plurimum laboravit, et mirifice excelluit Venerabilis Dei Servus HIERONYMUS ÆMILIANUS, qui lubricam juventutis viam ingressus, animum prava licentia infecit, moresque liberiores Familiae nobilitate auctos, confirmavit militia, cui nomen dederat, ut Venetae Reipublicae durissimo Cameracensis foederis bello implicitae, tamquam Matri in extrema fortuna laboranti, opem ferret, utque Civis Togatus ex gente Patricia ob rem bene gestam amplissimis honoribus cumularetur. Verum Arce Castri Novi in Marchia Tarvisina, ab hostibus per vim expugnata, HIERONYMUS, qui ei tunc praeerat, ferreis manicis, et compedibus devinctus, in foedissimum carcerem conjectus est. Eo loci, cum extrema quaeque sibi impendere animadverteret, acriores de aeterna animae iactura, quam de intercepta libertate, injecto mortis terrore, stimulos sensit, atque ex peccatorum conscientia, eos hostes potissimum pertimescere coepit, qui se majori supplicio dignum, vinculis aeternis constrictum praecipitem in inferos agere possent. Attamen Beatissimae Virginis ope, cui se plurimum commendaverat, incolumis factus, coelesti ejus patrocinio, quam tunc repente assecutus est, sempiterna beneficii memoria, retulit libertatem. Deinde Venetias repetens, deposita Toga, abdicatisque Dignitatibus, nuntium saeculo remisit, christianae poenitentiae operibus, officiisque pietatis usquequaque addictus. Hinc miris, et suavissimis modis intus agente Divina Gratia, illico intellexit, dilectionem Proximi, quae legis plenitudo est, non ignavo, et inertis amore compleri, sed in maximis rebus gerendis, et sub-

S. Hieronymi vita, et virtutes summam referuntur.

stinendis totam versari. Quamobrem pueros, qui ingenti numero Parentibus ferro, fame, lueque sublati, per compita, et fora misere vagabantur, Divino afflante numine, tecto sua pecunia locato, idoneisque Magistris conductis, incolumes recepit, servavitque. Neque huic tam eximiae sollicitudini finem fecit, sed caeteris exemplar factus, id primus aggressus est, ut mulieres malae famae a turpi quaestu ad poenitentiam conversae, intra septa Domus Fide-
 Congregatio Soma-
 schae institu-
 tio.

lium elemosynis comparatae, ad eluendas profligatissimae vitae maculas continerentur. Praeterea Venerabilis Dei Servus, ne tot annorum labor pro animarum salute susceptus, humanarum rerum vitio, quae fluxae semper, et caducae esse solent, obsolesceret, et interiret, novae, Religiosaeque Familiae, in exiguo Bergomensis Agri Oppido Somascha, unde nomen sortita est, fundamenta jecit, ut quae in publicam utilitatem ab ipso fuerant instituta, firmis deinde radicibus defixa, et quod caput est, hujus Apostolicae Sanctae Sedis beneficio confirmata, constanter perseverarent, et usque-
 Causae series.

quaque, quod, Domino incrementum largiente, evenit, propagarentur. Demum cum annos quinquaginta sex inter vivos egisset, duobus ab hinc et amplius saeculis, praeclarissimam vitam, diuturnis semper, magnisque laboribus distentam, cum pretiosa morte in conspectu Domini commutavit. Tot itaque tantisque Viri meritis, longe, lateque fama pervulgatis, Processus tum Ordinaria, tum Apostolica auctoritate pluribus in locis de Virtutibus, et Miraculis, ut instruerentur, curatum est. Quae quidem Virtutes, et Miracula apud tunc existentes Causarum Palatii Apostolici Auditores primum, ut moris tunc temporis erat, excussa, ad tunc iidem existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Congregationem Sacris Ritibus praepositorum deinde, pernoscentia fuerunt tradita. At interim felic. recor. Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri decretis. intercedentibus, Causae Postulatore ab instituto cessarunt, hujusce S. Sedis auctoritati usque-
 Beatificatio.

quaque obsecuti. Triginta vero ab hinc circiter annis apud eandem Cardinalium Congregationem (cum in minoribus constituti ejusdem Causae patrocinium suscepimus) iterum de Virtutibus quaestio redintegrata est; quas in posterum, pluries, diligenterque perpensas, recollem. Clemens Papa XII., Praedecessor quoque Noster octavo Kalendas Augusti 1737. suo Deere-

to approbavit, et in gradu heroico, collocatas asseruit. Postmodum coram Nobis, in hoc Supremae Dignitatis fastigio quamquam immerito collocatis, ad Miracula deventum est, quorum duo, communibus tum eorundem Cardinalium, tum memoratae Congregationis Consullorum curis, atque suffragiis perspecta, discussa, atque approbata, nono Kalend. Maji Decreto nostro firmavimus. Illud tandem investigandum, maxime supererat: num Virtutibus, ac duobus tantummodo Miraculis probatis, idem Servus Dei Beatorum fastis posset adscribi. Verum rebus a Nobis accuratissime pervolutis, ultro, lubenterque assensi sumus, nuperoque Decreto nostro amplissimo nonis Augusti Causam absolvimus. Quae cum ita se habeant, precibus tum dilectorum Filiorum Nobilium Virorum, Ducis, et Domini Venetorum, tum dilectorum etiam Filiorum Clericorum Regularium Congregationis de Somascha, paternae benignitate annuentes, de supradictae Cardinalium Congregationis consilio, et assensu, auctoritate Apostolica tenore praesentium indulgemus, ut idem Dei Servus HIERONYMUS AEMILIANUS in posterum BEATI nomine nuncpetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in processionibus circumferendae) exponantur; Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur; ac de eo quotannis die octava Februarii, quae e vivis feliciter cessit recitetur Officium, et Missa de Communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata, juxta rubricas Breviarii, et Missalis Romani. Porro recitationem Officii, et Missae celebrationem hujusmodi fieri concedimus tum in universa Clericorum Regularium hujusmodi Congregatione, tum in Urbe Venetiarum, ubi Vir ille magnus primam lucem aspexit, tum in memorato Oppido Somaschae, ubi supremum diem clausit, tum in toto Bergomensi Territorio, ubi diu versatus est, ab universis Christifidelibus tam Saecularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur; et quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragetur, confluentibus. Praeterea primo dumtaxat anno a datis hisce literis inchoando, in Ecclesiis Congregationis de Somascha, Civitatis, Oppidi, et Territorii antedicti, solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei cum Officio, et Missa sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta,

postquam in Basilica nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem solemnia tertio Kalendas Octobris currentis anni, pariter celebrandi facimus potestatem. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut eorumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Secretarii dictae Congregationis Cardinalium subscriptis, et Sigillo Praefecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Abhortatio
ad virtutum
imitationem,
praesertim
Charitatis, et
Poenitentiae.

Cum autem ad cultum Sanctorum quam maxime intersit, in praeclaris eorum gestis cogitationes omnes, nedum oculos defigere, ut excusso torpore, nostram improperantes desideriam, et ab eorum caritate et poenitentia quam longissime abesse recogitantes, ad Evangelicae doctrinae normam mores nostros componamus, plurima in HIERONYMO AEMILIANO, eademque ad imitandum luculentissima suppetunt virtutum exempla, ut ejusdem vestigiis inhaerentes, assequamur et praemia. Hic enim Dei Servus, quamvis clarissima Familia ortus, juvenili tamen licentia in vitia turpiter delapsus, ut Deo satisfaceret, arctamque salutis viam ingrederetur, non generis nobilitatem, non mollem, et delicatam juventutem, non commoda vitae, non Magistratus jacturam, non affinium querelas, non hominum ludibria praetexit, sed illecebrarum corruptelis animum irretitum, et diris vulneribus confossum, congruis curavit remediis, idque potissimum praecavit, ne imbecillior medicina foret, quam morbus. Prae caeteris autem ejus virtutibus, caritatem praestat aemulari, quae per dilectionem operata est, et qua ille totus in proximos deflagravit; ut in hoc primo, et maximo Evangelicae legis mandato excolendo egregiam semper navemus operam, probe memores iis tantum, qui multum dilexerunt, multa quoque peccata fore remittenda. Lapsi porro, quibus incumbit improbam vitae consuetudinem, corruptosque mores emendare, non qualemcumque poenitentiam in hoc indulgentissimo Saeculo tot verborum lenociniis deliniam, sibi satis esse confidunt, sed hujus Servi Dei moneantur exemplo, ad gravia expianda delicta, ad flectendam Omnipotentis iram, et ad instaurandam spiritus novitatem, quam BEATUS

HIERONYMUS AEMILIANUS assecutus est, et quae ipsi tantam peperit gloriam, sine magnis nostris fletibus, et laboribus, divina id exigente justitia, pervenire nequaquam posse.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXII. Sept. MDCCXLVII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

Dat. die 22
Sept. 1747.

D. Cardinalis Passioneus.

REFORMATIO

XLIV.

Tribunalium Urbis in Judiciis Criminalibus, et quoad expeditiones Commissionum, cum opportunis ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

*R*erum humanarum conditio fert, ut etiam quae recte, ac sapienter olim sunt constituta, et assidue Rectorum curam, et vigilantiam exposcant; ut dum ipsa vel temporum vicissitudine vel hominum vitio sensim labefactantur ad debitum integritatis statum supremi moderatoris diligentia, et auctoritate revocentur. Hinc est, quod licet Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum providentia, non solum Ecclesiam Christi Pastoralis eorum regimini commendatam, verum etiam temporale Patrimonium eorumdem potestati conceditum, optimis justissimisque legibus instructum; saepe tamen cogimur exorientes abusus, et inordinationes, a parvis initis in magnas corruptelas, cum justitiae injuria, et populorum damno, quotidie succrescentes, novis promulgatis legibus emendare, et ne in posterum similia accendant, quantum Nobis ex alto conceditur, providere. Quam ob rem quum plures tam Venerabilium Fratrum Nostrorum hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, quam Dilectorum Filiorum Curiae Nostrae Officialium, et Ministrorum Consultationes partim constitutas invenerimus, partim, pro Apostolici ministerii Nostri Officio, publicaeque utilitati studio, Nos ipsi statuerimus; quarum ope, et consilio occurrentes vel Ecclesiarum, vel temporalium Ditionum Nostrarum necessitates intelligere, usque opportune con-

Proemium.

Leges ad debitam observationem revocari debent.

Pontifices pro temporali eorum dominio varios abusus emendant.

Et Pontifex id ipsum sedula cura egit.

recipue in-
tando su-
e Oeconomi-
a Erarii Con-
gregationem
articularem.

Quae non
paucos ali-
as in Judi-
ciorum Crimi-
nalis ad-
ver-

Quibus Pon-
tificis occurrit
per speciale
chirographum.

Tenor Chi-
rographi.

Premium.

Gravamina
ob expeditio-
nem Commis-
sariarum.

sulere valeremus; magnum in dies fructum parti-
cipare. Nos agnoscimus ex instituta Congregatio-
ne Particulari super Oeconomica Apostolicae
Camerae, et Erarii Nostri administratione, pro-
cujus erectione Apostolicas Literas edidimus xiv.
Kalen. Maji anni MDCCXLVI.; qua nempe
Congregatione suggerente, quum cognoverimus non
paucos abusus in Criminalibus Judiciis Tribu-
naliū Almae Urbis invecos, atque diuturna,
sed non minus prava consuetudine firmatos, ex
quibus tum Apostolicae Camerae Nostrae Era-
rium, tum publicae justitiae administratio, tum
Reorum, et damnatorum salus, atque substantiae,
magna et indebita accipiebant detrimenta; non
omissionis opportuna statim mandata, atque prae-
cepta ad eorum correctionem singulis, ad quos
pertinebat, dirigere; quae deinde complexi sumus
in Scheda nostri Motus proprii die xxv. elapsi
mensis Septembris Nostra manu signata, die vero
ij. mensis Octobris in plena Camera exhibita, et
praesentata, deindeque in sequenti Camera die
xviij. mensis Novembris, in executionem Decreti
dictae plenae Camerae, ac Constitutionis foli-
record. Pii Papae IV. Praedecessoris Nostri de
registrandis, admissa, et in Libro Signaturarum
Nostrarum in actis dilecti Filii Gregorii Castel-
lani unius ex praedictae Camerae Nostrae Apo-
stolicae Secretariis et Cancellariis existentis foli-
58. et seq. registrata, quae est tenoris sequentis,
videlicet:

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio etc.

Dopo aver Noi largamente provveduto con di-
verse Nostre Costituzioni al buon ordine, ed
Amministrazione della Giustizia nelle Cause
Civili, era ben giusto, e convenevole, che ri-
volgessimo gli occhi della nostra Paterna pro-
videnza sopra le Cause, e Processure Crimina-
li, quali interessano non le sole sostanze, ma la
estimazione, la libertà, e non rade volte anche
la vita degli Uomini. Sapendo pertanto li molti
aggravi, che soffrivano, non meno gl' Inquisiti
di qualche delitto, che la nostra Camera Apo-
stolica, e le Comunità del Distretto di questa
nostra Città di Roma, dalle frequenti spedizio-
ni de' Commissarij, che si facevano dal Governo,
e da altri Tribunali di essa Città, e specialmen-
te col prolungarsi più assai del necessario le
medesime Commissioni, come pure dall' essere

per più mesi trattenuti a marcire in questa
Carceri, prima di essere trasmessi a Civita Vec-
chia, quei miserabili, che sono condannati alla
pena della Galera ordinammo alle Congrega-
zioni dei Cardinali, e Prelati da Noi special-
mente deputata nella nostra Costituzione, che
incomincia, *Apostolici Erarii*, sopra le materie
Economiche della Camera, e dello Stato, che
cercasse, e suggerisse il modo più adeguato, con
cui restasse provveduto sull' uno, e l' altro capo,
non meno alla buona amministrazione della
Giustizia, che alla indennità del nostro Erario:
Lo che avendo la medesima Congregazione
puntualmente, ed esattamente adempiuto fin
dall' 8. Novembre, e 6. Dicembre dell' anno
prossimo passato 1746., con aver anche intesi,
e consultati li Ministri principali de' suddetti
Tribunali, ci contentammo per allora di notifi-
care per mezzo della nostra Segreteria di Stato
al Reverendissimo Cardinale Vicario, a Monsi-
gnor Governatore di Roma, ed a Monsignor
Uditore Generale della Camera, le risoluzioni
providamente prese da essa Congregazione, con
ordine di dare alle medesime fin dal principio
dell' anno, pronta, e puntuale esecuzione. Oggi
poi, che mediante la prova, ed esperimento
fattone in tutto questo tempo di mezzo, abbia-
mo veduto, e riconosciuto essere le medesime
Risoluzioni del tutto corrispondenti alla inten-
zione, e desiderio Nostro: Vogliamo, che le
medesime sieno, e restino stabilite, e fissate in
perpetuo.

Che però di Nostro Moto proprio, certa
scienza, e pienezza della Nostra Suprema Po-
destà, inerendo alle suddette Risoluzioni, co-
me sopra, prese dalla detta nostra Congrega-
zione, e confermando, ed approvando gli or-
dini già dati per mezzo della nostra Segreteria
di Stato, ordiniamo in primo luogo, e coman-
diamo, che in avvenire per servizio del Tribu-
nale del Governo di Roma vi sia sempre un
numero certo, fisso, e determinato di Giudici,
e Notarij, e non più con stipendij, ed emolu-
menti incerti, ma ciascuno col suo mestruo
salario, e provvisione fissa, e determinata, co-
me in appresso: cioè: Nella Classe, e numero
de' Giudici, due Luogotenenti: Il primo col il
solito salario di *scudi cinquanta il mese*, e colla
mancia parimenti solita di altri *scudi cinquanta*
l' anno per le Feste del Santissimo Natale: E
parimente il secondo con il solito salario di
scudi quaranta il mese, e colla solita mancia

Pontif. man-
davit dictae
Congregatio-
ni, ut mo-
dum suppe-
ditaret, quia
illa evitan-
tetur.

Congregatio
resolutionem
capit, illam-
que Pontifex
observandam
tradidit.

Et ob fru-
ctum com-
pertum, il-
lam in per-
petuum de-
cernere stu-
it.

I
Praesit in
Tribunali
Guberni au-
meram Ju-
dicum, et
Notariorum
Criminalium
eum deter-
minata pro-
visione.

Numerus, et
emolumenta
Judicum.

di altri scudi cinquanta ogni anno nella solennità suddetta. Due Sostituti Luogotenenti, il primo con salario di scudi trenta, ed il secondo di scudi venticinque ogni mese. Quattro Sostituti Fiscali numerarj, col salario di scudi quindici il mese per ciascheduno: E sei Sostituti Fiscali sopranumerarj col salario di mestrui scudi dieci per ciascheduno, senz' altra mancia dentro l' anno. E perchè oggi si trovano al servizio del Governo altri due Sostituti Sopranumerarj, vogliamo, che questi, cioè che li due, che sono gli ultimi in ordine di ammissione, possano, se vogliono, continuare il servizio di esso Governo per loro comodo, ed insegnamento, ma però senza salario alcuno, e colla sola mancia di scudi dieci l' anno nelle Feste suddette di Natale, come hanno goduto finora. Subito poi che questi due, o alcuno di loro, saranno provveduti di altro Impiego, o pure passeranno nel numero delli detti sei sopranumerarj salariati, non dovranno più ammettersi altri in luogo loro; Volendo Noi, che il numero de' Giudici del Governo resti sempre fissato, e stabilito, colli Salarij, e Provvisioni suddette, in due Luogotenenti, due Sostituti Luogotenenti, quattro Sostituti Fiscali numerarj, e sei Sostituti Fiscali Sopranumerarj, e che oltre questi non possa, nè debba ammettersi verun' altro, sotto qualunque nome, titolo, e pretesto, ancorchè protesti, e dichiarati da principio di voler servire senza mancia, salario, ed emolumento alcuno, per aver dimostrato l' esperienza del passato, che questi Sopranumerarj non salariati, per lo più giovani, ed inesperti, altro non producono, che disordine, e confusione, e non potendo pretendere Salario, si procacciano tuttavia con altre maniere poco giuste il necessario loro mantenimento. Che se mai in avvenire contro questo. Nostro divieto, e proibizione, ardiranno li detti Luogotenenti, o altri chiunque sia, eziandio lo stesso Governator di Roma pro tempore, ammetterè alcuno sopra il detto numero di dieci, vogliamo, che sia tenuto a pagarli del proprio Salario di scudi dieci il mese, senza che possa mai ripeterlo dalla nostra Camera.

Così pure nella Classe de' Notari del medesimo Tribunale del Governo, vogliamo, ed ordiniamo, che oltre il Capo Notaro, e suo Sostituto primario, quale fa ancora le funzioni di Segretario, non si tenga in avvenire maggior numero di dieci Notarj Sostituti, con il Salario

mestruo di scudi dieci per ciascheduno, oltre gli emolumenti, che provengono dalle licenze di portar Armi, quali dovranno fra di essi ripartirsi, come finora sono stati ripartiti, a tenore del Chirografo segnato da Urbano VIII. Nostro Predecessore li 29. Novembre 1640., a cui nelle parti non contrarie alla presente Nostra Cedola di Moto Proprio, vogliamo che si abbia piena relazione. E se il Capo Notaro, o altri chi che sia, ardirà ammettere alcuno sopra il suddetto numero di dieci, sia parimente tenuto a pagarli del proprio scudi quattordici il mese senza eccezione alcuna, e senza poterli mai ripetere, nè direttamente, nè indirettamente dalla nostra Camera.

Corrispettivamente a questi accrescimenti, e nuovi assegnamenti, quali facciamo ben volentieri alli Giudici, e Notarj del suddetto Tribunale del Governo di Roma, affinchè ciascuno di essi abbia un salario corrispondente all' Impiego, e fatica sua, e non sia, come prima, costretto a procacciarsi il vitto e mantenimento dalle Commissioni Criminali: Vogliamo, ordiniamo, e comandiamo, che tanto li Giudici, che li Notarj suddetti, e ciascuno di essi, abbiano, ed abbia l' obbligo, e peso di andare in tutte le Commissioni, che saranno loro ordinate da Monsignor Governatore di Roma pro tempore, eziandio fuori del Distretto, tanto per cause proprie del Tribunale, quanto per cause, e ordine della Congregazione della Nostra Consulta, senza che alcuno di essi Giudici, e Notarj possa per alcuna benchè laboriosa, e laboriosissima Commissione, domandare, e pretendere Viatici, Cavalcatore, o altra veruna recognizione, e pagamento, eccettuate le sole, e semplici Cibarie; per le quali assegniamo, e vogliamo, che si paghino dalla Nostra Camera alla Massa di tutti li suddetti Giudici, e Notarj del Governo uniti assieme, e per modo di corpo, e Collegio, la somma di scudi ottocento ottanta annui. Quali scudi 880. dovranno in primo luogo erogarsi, per la rata, che sarà necessaria, nelle spese dei Chirurghi, o altri Periti in occasione di riconoscere li corpi di delitto, e per ogni altra spesa eventuale, ed incerta, quale per qualunque causa, e ragione, e sotto qualunque nome, o titolo, occorrerà farsi in congiuntura di dette Commissioni. In secondo luogo dovranno erogarsi per le Cibarie di quelli Giudici, e Notarj, che anderanno effettivamente in Commissione

II.
Illis injung
onus adim
plendi Com
missiones ex
tra Urber
cum solo ci
bariorum lu
cro.

Cibaria, et
alim expensæ
deduci de-
bent ex certa
summa a Ca-
mera persol-
venda.

Numerus, et
emolumenta
Notariorum.

fuori di Roma, da lassarsi un tanto il giorno dal suddetto Governatore pro tempore, ma però nella somma la più ristretta, che sia possibile, affinchè li detti Giudici, e Notarj per godere il vantaggio di dette Cibarie, o pure per stare assenti da Roma, ed in conseguenza dal peso delle loro ordinarie incombenze, non prolunghino più del bisogno, che finora più volte è accaduto, con grave danno della Camera, delle Comunità, e degl' Inquisiti, le medesime Commissioni. Ed in terzo luogo, se dopo le spese, e Cibarie suddette avanzerà qualche parte di detti scudi ottocento ottanta, dovrà l' avanzo ripartirsi ugualmente in fine di ogni anno tra li suddetti Giudici, dodici Sostituti, e dieci Notari salariati come sopra. E nondimeno, ad effetto, che li medesimi vengano sempre più animati a fare il loro dovere, vogliamo di più, ed ordiniamo, che oltre li suddetti scudi ottocento ottanta da erogarsi, come sopra, si paghino ogni anno dalla Nostra Camera nelle mani di detto Monsignor Governatore pro tempore altri scudi cento, ad effetto di rimunerare con essi ad arbitrio suo quelli, che averanno usato nel decorso dell' anno celerità, diligenza, ed attenzione maggiore nelle loro Commissioni.

Non intendiamo però con questo nostro nuovo provvedimento di liberare, o esimere gl' Inquisiti dall' obbligo, che hanno, di pagare li viatici, secondo la disposizione di ragione, e delle Costituzioni, ed ordinazioni de' nostri Predecessori; ma dove prima, dovevano pagarli alli Giudici, e Notarj, perchè non erano salariati, o non avevano salari corrispondenti alle loro fatiche, vogliamo che in avvenire sieno tenuti pagarli alla nostra Camera Apostolica, in rimborso delli salari, e somme suddette; e che a tal' effetto quei Giudici, e Notarj del suddetto nostro Tribunale del Governo, che anderanno in commissione, subito che gl' Indizj siano sufficienti per trasmettere l' Inquisizione, o pure la tortura, debbano, sotto pena della rimozione dall' Uffizio, e di essere tenuti del proprio, fare esatta, e diligente descrizione di tutti li Beni, tanto Mobili, che Stabili dell' Inquisito, o Inquisiti, e quella alligare in Processo, e denunciare con intimazione giudiziale al Commissario generale della nostra Camera, o suo Sostituto Commissario, ad effetto che possa esigere, e far esigere i Viatici dagl' Inquisiti, dopo seguita la condanna. Con che li nostri Sudditi resteranno

grandemente sollevati, perchè in questo modo non saranno più soggetti alla dispersione, e perdita de' loro Beni, prima che sieno trovati veramente colpevoli.

E perchè il Capo Notaro del Governo con questo nuovo metodo viene a perdere la quarta parte degli utili, che ritraevano li Notarj suoi Sostituti, nell' andare in commissione: Perciò in compenso di detta quarta parte, assegniamo, e vogliamo, che si paghi dalla nostra Camera al medesimo Capo Notaro la somma fissa, e stabile di scudi cinquecento ogni anno, con che però il medesimo, per la mancanza di detti utili provenienti dalle Commissioni, non possa chiedere, o pretendere dall' Archiconfraternità della Carità alcuno sbasso, o difalco dell' annuo affitto convenuto colla medesima per detto Uffizio, e Notariato, ma anzi debba puntualmente osservare in tutto, e per tutto, ciò che ha promesso nell' Istumento di detto Affitto.

Da questi provvedimenti, che riguardano il Tribunale del Governo per le Commissioni Criminali, tanto proprie, quanto della Congregazione della Nostra Consulta, passando agli altri due, di Monsignor Uditore Generale della Nostra Camera, e del Reverendissimo Cardinale Vicario di Roma, e parimente inerendo alle Risoluzioni prese dalla detta Congregazione Economica, confermando gli Ordini già dati in principio del corrente anno per mezzo della Nostra Segreteria di Stato, vogliamo, ordiniamo, e comandiamo, che restando fermi sì per l' uno, che per l' altro Tribunale, li Giudici, Notarj, e Ministri, che al presente vi sono, colli Salarij, e provvisioni, che attualmente gode ciascuno di essi, nelle Cause Criminali, nelle quali vi è l' Accusatore, o Aderente al Fisco, se questi chiederà in alcuno di detti due Tribunali, quando per altro sia competente, che si spedisca un Giudice Commissario fuori di Roma, potranno in tal caso da essi Tribunali spedirsi Giudici, Notarj, e Birri, purchè però l' Accusatore, o Aderente al Fisco, abbia preventivamente fatto il deposito delle spese, Cibarie, o Viatici, in somma congrua e conveniente, e per il di più, che quelle possino importare, dia, ed abbia dato sicurtà idonea di pagare, e supplire l' intero in fine della commissione, con dichiarazione espressa da inserirsi, e registrarsi nel Processo della Causa, che non debba, nè possa l' Accusatore, o Aderente al Fisco ripetere dagli Accusati, o

III.
Emolumenta
Primi Notarj
compensati.

IV
In Tribunalibus
Camerae
Apostolicae,
et Vicarii,
Salariis
Ministrorum
non immutatis.

Commissiones
vero fiant
expensis
Partis Fisco
adherentis.

Inquisiti, di Viatici, che averà depositati, o pagati, se non dopo seguita la condanna.

Si desit Pare
Fisco adhe-
rens quid a-
gendum.

Quando poi non vi sia Accusatore, o Aderente al Fisco, o pure che questi non vogliano, o non possano depositare, ed obbligarsi in sicurezza come sopra: Vogliamo, ed ordiniamo, che in questo caso, e casi nè l'uno, nè l'altro di detti due Tribunali spediscano più da Roma nè Giudici, nè Notarj, nè Birri; ma ciascuno di essi appoggi, ed incarichi delle Commissioni, che occorreranno, gli Ordinarij Ecclesiastici, o Vicarij generali, oppur anche altre Persone a suo piacimento, costituite però in Dignità Ecclesiastica, di quelle istesse Diocesi; ove dovrà farsi il Processo, con trasmetter loro, unitamente alla Commissione, quelle istruzioni, che stimerà opportune, affinchè il Processo si faccia nelle forme di ragione. E se mai avvenisse qualche caso particolare, in cui si stimasse necessario per la buon'amministrazione della Giustizia, o commettere il processo ad alcuno de' Vescovi, o Ordinarij più vicini, o pur anche spedir da Roma Giudici, o Notarj; Vogliamo che in tal caso se ne prenda da Noi, e da' nostri Successori Commissione speciale segnata di nostra propria mano, con il *Visa* di Monsignor Uditore pro tempore Nostro, e de' nostri Successori, come Segretario di detta Congregazione Economica: Di modo che senza tal Commissione speciale (in luogo della quale vogliamo, che non possa supplirsi, nè per via di semplice rescritto, nè in altra qualunque forma) li Giudici, e Birri non possano pretendere nè Viatici, nè Cibarie, nè Cavalcature di sorta alcuna, ed ogni spesa o grande, o piccola, vada a danno, e carico di chi averà data la Commissione contro la disposizione di questo nostro Moto proprio: Monsignore Uditore poi, e Segretario pro tempore di detta Congregazione prima di porre il *Visa*, dovrà seriamente esaminare, se sia veramente, necessario concedere la detta Commissione speciale, e quando così creda, dovrà avvertire, che nella Commissione s'ingiunga espressamente al Commissario, e suo Notaro, il peso di fare, e d'insertire nel Processo la descrizione de' Beni, tanto mobili, che stabili degl'Indiziati, o indiziandi; sotto pena, che in mancanza di tal descrizione, nulla possano pretendere dalla nostra Camera a titolo di Cibarie, o Cavalcature, o per altra qualunque causa, o pretesto.

Provveduto in tal guisa alle Commissioni Criminali, resta ora da provvedere all'altro capo di pregiudizio, e danno; quale hanno finora sofferto tanto li condannati in pena della Galera, quanto anche la nostra Camera, ed Erario, dall'essere li medesimi condannati, senz'alcun giusto, e legittimo motivo; ma per sola mancanza di pronto trasporto, trattenuti lungo tempo, a marcire nelle Carceri di Roma: Onde anche in questa parte inerendo alla risoluzione presa dalla prelodata Congregazione Economica, e confermando, ed approvando gli ordini già dati a Monsignor Governatore per la nostra Segreteria di Stato: Vogliamo, ordiniamo, e comandiamo, che in avvenire il Bargello pro tempore di Roma sia tenuto, ed obbligato condurre per terra a tutte sue spese, tanto di Uomini, e loro Cavalcature, che di Carri, Cavalli, Cibarie, Stallatici, e finalmente ogni altra spesa certa, o pure incerta, da Cività Castellana a Roma, a poi da Roma a Cività Vecchia (come in virtù degli Ordini suddetti si è già principiato praticare con felice successo) tutti coloro, che sono, e saranno condannati alle Galere da qualsivoglia Giudice, e Tribunale, sì di Roma stessa, che dello Stato Ecclesiastico mediato, ed immediato, con dare a detti condannati il solo riposo di tre giorni dopo giunti a Cività Castellana, e di tre altri giorni dopo giunti in Roma, purchè quivi non siano arrestati con ordine in iscritto di legittimo Superiore, quale abbia facoltà di arrestarli; E che per tal effetto l'Ufficiale chiamato Commissario dei Galeotti, sotto pena irremissibile della perdita della Carica, ed altre eziandio corporali ad arbitrio, subito giunti in Roma li suddetti condannati nelle Provincie, e rispettivamente subito dopo pubblicata la sentenza contro quelli, che sono condannati in Roma, debba sollecitarne la spedizione, e dentro li suddetti tre giorni di riposo, prendere, ed aver presa la solita lettera da Monsignor Commissario pro tempore del Mare.

In compenso poi, e corrispettività dell'obbligo, e peso suddetto di condurre, e trasportare a tutte sue spese, come sopra, Vogliamo che si assegni, e si abbia per assegnata al medesimo Bargello di Roma pro tempore, come Noi in virtù del presente Nostro Moto proprio assegniamo, ed abbiamo per assegnata l'annua, e ferma somma di scudi *Mille*, da pagarseli la rata parte ogni mese dalla Nostra Camera, con

V.
De cel.
Dammato-
rum ad Tr.
renes exp.
ditione.

Certum an-
nuum sti-
pendium ad
hunc effec-
tum Baro-
cello consti-
tuitur.

mandati del Reverendissimo Cardinale Camerlengo; di maniera che il suddetto Bargello, atteso questo assegnamento, non possa pretendere, nè domandare a titolo di detto trasporto, e spese, che in qualunque modo bisognano, e bisogneranno per il medesimo, altra somma, o ricognizione veruna. Intendiamo però, che la suddetta Condotta sempre si faccia sotto la direzione, ed ordine di Monsignor Governatore di Roma pro tempore, quale strettamente, e caldamente incarichiamo di attendere, e vegliare con tutta diligenza, che li suddetti Condannati non sieno strapazzati nel viaggio, ma anzi trattati dal Bargello, ed Uomini suoi con tutta la maggior carità. Per la qual ragione vogliamo ancora, e dichiariamo, che il suddetto trasporto debba farsi, e continuarsi, senza rilasso, o ritardo, in tutto il decorso dell'anno, eccettuati però *li tre mesi d'estate*, affinché li suddetti miserabili già condannati, e chi li conduce, o trasporta, non incorrano in pericolo della vita, o di grave malattia per la mutazione dell'aria.

Erarium
Camerae ultra
diatas ex-
pensas non
gravetur.

In sequola, ed esecuzione di questo Nostro Moto proprio, ordiniamo al Reverendissimo Cardinal Camerlengo, Monsignor Tesoriere generale, e loro Successori, che facciano puntualmente pagare dalla Nostra Camera per mezzo della Depositeria generale li Salarj, ed assegnamenti suddetti, e che all'incontro non permettano, che detta Nostra Camera, nè per causa di detti trasporti da Città Castellana a Roma, o da Roma a Città Vecchia, nè per causa di dette Commissioni Criminali, che spediranno li più volte nominati Tribunali di Roma, sia gravata di verun'altra benchè minima spesa, eccettuate le sole Commissioni speciali, che saranno segnate di Nostra propria mano, e de' Nostri Successori, per li due Tribunali del Reverendissimo Cardinal Vicario, e di Monsignor Uditore della Camera, nella forma, che si è detto di sopra: per il qual' effetto ordiniamo, ed ingiungiamo al Computista generale di essa Camera, che sotto pena di esser tenuto del proprio, non passi in avvenire, e non ammetta alcun Ordine, o Mandato de' Tribunali suddetti, o di altro chiunque sia, ancorchè degno di speciale, e specialissima menzione, per conto di detti trasporti, e Commissioni, se non che nell'unico, e solo caso di qualche Commissione speciale segnata come sopra; nel qual caso vogliamo, che neppur debba spedire

alcun Mandato di pagamento, se la nota, e la lista delle giornate impiegate dai Commissarij non sarà stata prima approvata, e sottoscritta dal Luogotenente Criminale di quel Tribunale, che averà ottenuto la Commissione, non solo colla espressione di averla attentamente verificata col processo originale, ma in oltre coll'altra, che in esso Processo è stata fatta, ed inserita la descrizione de' Beni dell' Inquisiti, secondo la forma di questo Nostro Moto proprio, e non altrimenti.

Oltre li riferiti provvedimenti, quali fin qui abbiamo preso, a consiglio, e suggerimento di detta Congregazione particolare, essendo giunti a nostra notizia altri abusi, e disordini in passato occorsi, con strapazzo ed aggravio de' Nostri Sudditi, e tal volta ancora innocenti, o per essersi fatto lecito li Notarj, o altri Uffiziali, e Ministri inferiori de' suddetti, e forse anche di altri Tribunali di Roma, ad istigazione, o querela di una parte, ordinare la Cattura dell'altra, e similmente a loro arbitrio fare delle perquisizioni in Case civili, ed oneste, senza ordine, e saputa delli Capi di essi Tribunali, o dei loro Luogotenenti: oppure per essersi lasciati lungo tempo marcire gl' Inquisiti nelle Carceri Segrete senza mai costituirli, ed esaminarli; e volendo Noi onninamente rimediare a somiglianti abusi, e che per calunnia de' Malvagi non restino danneggiati gl' Innocenti; Perciò di simile Nostro Moto proprio, certa scienza, e pienezza della Nostra Suprema Potestà ordiniamo in primo luogo, e comandiamo, che nelle Cause, nelle quali si procede criminalmente per denuncia, istigazione, o querela di una Parte, in qualunque sia Tribunale di Roma (niuno affatto eccettuato, ancorchè per li suoi particolari privilegj fosse degno di speciale, ed individua menzione) veruno de' Ministri, ed Uffiziali subalterni, e veruno de' Notarj di esso Tribunale ardisca in avvenire ordinare la Cattura dell'altra Parte denunciata, o querelata, o molto meno alcuna perquisizione in Casa, o anche Magazzino, o Bottega, senza ordine precedente, ed in scritto, da inserirsi nel Processo, firmato, e sottoscritto di propria mano, o dal Capo del Tribunale, o dal suo Luogotenente Criminale, sotto pena, in caso di contravvenzione, della perdita dell' Uffizio, e di anni cinque di Galera, da potersi estendere anche alla Galera in vita, se vi saranno circostanze, che aggravino la detta contravvenzione.

VI.
Alios abusus
circa capti-
ras, et per-
quisitiones
tollit.

Strettamente poi incarichiamo l'onore, e la coscienza di detti Capi di Tribunali, e dei loro Luogotenenti Criminali, che non sottoscrivano, e non rilascino nelle Cause predette, a denuncia, istigazione, o querela di una Parte, verun' ordine di cattura, o perquisizione contro l'altra, se non dopo essersi probabilmente assicurati, che la denuncia, ed istigazione non proceda da spirito di odio, malignità, e calunnia, come pur troppo spesse volte avviene, e che la querela sia a sufficienza verificata; nè gli rincresca di adoperare in ciò da loro stessi le dovute diligenze, e di non stare alle semplici verbali relazioni de' Notarj, o di detti Ministri: dovendo piuttosto considerare, che per obbligo di loro Ufficio, essi debbono del pari invigilare, che non restino impuniti li Rei, e che non sieno aggravati gl' innocenti.

VII.
De Examine
Inquisito-
rum infra
triduum.

Per la medesima ragione vogliamo ancora, che rispetto agl' Inquisiti ristretti nelle Carceri segrete, si osservi onninamente la Riforma di Paolo V. Nostro Predecessore, nella quale si dispone, che debbano questi costituirsi, ed esaminarsi dentro il termine di tre giorni, dopo che sono stati ristretti in dette Carceri; e perchè in detta Riforma si eccettua il caso, nel quale concorra qualche causa speciale, per cui non convenga costituire l' Inquisito dentro il termine suddetto; e quindi è nato l' abuso di fargli tutti per lungo tempo marcire indistintamente nelle dette Segrete senza mai costituirli, ed esaminarli: Perciò vogliamo, e comandiamo, che al Giudice della Causa, non sia lecito a piacere ed arbitrio suo differire l' esame e costituito oltre i predetti tre giorni, sotto colore, e preteso, che si tratti di caso, in cui convenga fare diversamente: Ma debba sopra di ciò ottenerne licenza, e permissione speciale, firmata e sottoscritta dal Capo del Tribunale, a cui privatamente ad ogni altro, ancorchè Luogotenente, Uditore, o altro Ministro principale, riserviamo la facoltà di dare detta licenza, quale però neppur vogliamo, che si dia per tempo indeterminato, ma solamente si dia per tempo determinato, ed il più ristretto, che sia possibile, ad effetto che non resti perciò ritardato il corso della Giustizia.

E siccome in questa parte abbiamo già Noi medesimi incaricato in voce Monsignor Governatore di Roma, e suoi Luogotenenti, l' Avvocato, e Procuratore de' Poveri, e li Deputati della Carità: così colla presente Cedola di No-

stro Moto proprio torniamo ad incaricare tanto il suddetto Monsignor Governatore di Roma, e suoi Luogotenenti, quanto li Capi, e Ministri di ciascun altro Tribunale di Roma, e generalmente tutta la piena Visita, che veglino attentamente sopra la puntuale esecuzione di questa Nostra disposizione e volontà, nè si contentino del solo *formatur, o continuatur Processus*; Ma costringano il Giudice della Causa a dire precisamente, se l' Inquisito è stato mai costituito, e quante volte; e quando non sia stato costituito dentro li primi tre giorni, ad esibire la suddetta licenza in iscritto. Specialmente poi ordiniamo all' Avvocato, e Procuratore de' Poveri, sotto pena della Nostra indignazione, ed alli suddetti Deputati della Carità per obbligo del loro pio, e lodevole Istituto, che quante volte nella Visita delle Segrete trovino alcun Carcerato, che senza la proroga, o licenza predetta data in iscritto dal Capo del Tribunale, non sia stato costituito, ed esaminato dentro i tre giorni, o; essendovi la proroga, dentro il termine prorogato; debbano tutti, e ciascun di loro rappresentarlo senza ritardo a Noi, e Nostri Successori, o almeno alli Nostri Uditori pro tempore, ad effetto di restarne prontamente intesi, e di prendere contro quelli, che avranno mancato, ulteriori provvedimenti.

Finalmente vogliamo, e comandiamo, che le Cause, o Processi contro i Contumaci sieno ancor essi per quanto è possibile, sollecitati, e disbrigati; e perciò ordiniamo al Fiscale Generale di Roma, che almeno due volte il mese si faccia render conto dalli suoi Sostituti delle Cause, e Processi suddetti; e più invigilare, che questo Nostro Moto proprio, subito che sarà dato alle stampe, resti per sempre affisso in luogo a tutti comodo, e visibile nella Cancelleria delle Carceri Nuove, e di Campidoglio, ed in ciascheduno degli Uffici Criminali di Roma; lasciando al Computista generale della Camera la cura, e peso di tenerlo similmente affisso nella sua Computisteria; per essere così mente, e volontà Nostra precisa; volendo, e decretando, che la presente Nostra Cedola di Moto proprio, da ammettersi, e registrarsi in piena Camera, e ne' suoi Libri, a tenore della Bolla di Pio IV. Predecessore Nostro *de registrandis*, e tutto ciò, che in essa abbiamo, come sopra, voluto, disposto, ed ordinato, vaglia, e debba aver sempre, ed in ogni futuro tempo il suo plenario effetto, esecuzione, e vigore col-

VIII.
De confessione
processuum
contra
Contumaces
et hujus
Modi proprii
observantia.

la nostra semplice sottoscrizione; ancorchè non vi siano stati chiamati, citati, nè sentiti li Capi de' suddetti Tribunali, loro rispettivi Luogotenenti, Giudici, Notarj, e Ministri, il Fiscale Generale, Monsignor Commissario Generale della Nostra Camera, e quali si siano altri, benchè degni di special menzione, chè vi avessero, o pretendessero d'avervi interesse: non ostanti le Costituzioni di Paolo II., Paolo IV., e del detto Pio IV. *de rebus Ecclesiae, et Camerae non alienandis*, la Regola della Nostra Cancelleria *de Jure quaesito non tollendo*, e quali si siano altre Costituzioni, ed Ordinazioni Apostoliche Nostre, e de' Nostri Predecessori, Leggi, Statuti, Stabilimenti, Riforme eziandio delli stessi Tribunali, usi, stili, consuetudini, ed ogni altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario; alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, e supplendo Noi colla pienezza della Nostra Suprema Podeslà a qualunque vizio, e difetto quantunque sostanziale, e formale, che nelle cose premesse potesse intervenire, questa volta, ed all' effetto predetto, specialmente, ed espressamente deroghiamo.

Dato dal Nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 30. Settembre 1747.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ut igitur provida hujusmodi mandata, atque praecepta in publicam omnium, ad quos pertinet, seu pertinebit in futurum, notitiam deducantur, et propensiori hac voluntatis Nostrae significatione perennem, atque inviolabilem observantiam, et firmitatem obtineant; eadem Apostolicis hisce Nostris Literis inserta, atque earundem tenore, ac simili Motu, scientia, et potestatis plenitudine iterum confirmata, ac roborata, perpetuae universorum memoriae commendare volumus: Mandantes praefatis Dilectis Filiis Nostris S. R. E. Cardinalibus Vicario nostro in Urbe, nec non ejusdem S. R. E. Camerario, ac Dilectis pariter Filiis Gubernatori Urbis ipsius S. R. E. Vice-Camerario, item Causarum Camerae Nostrae Apostolicae Auditori Generali, ejusdemque Camerae Commissario, et Ratiocinatori generali, nec non Auditori Nostro praefatis, eorumque in Officiis hujusmodi successoribus pro tempore futuris, ut omnia et singula a Nobis in praecitata schedula nostri Motus proprii disposita, atque statuta, tam ipsi, in quantum eorum respective

Officia concernunt, exacte observent, quam etiam ab aliis sibi subjectis, ad quos pertinet, ac pertinebit in posterum, exactissime impleri, et observari faciant, sub poenis ibi contentis.

Ac decernentes, praesertim Schedulam, nec non praesentes Nostras Literas perpetuo validas, firmas, et efficaces esse, et fore, quibuscumque juribus, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis privilegiorum a Sede Apostolica concessorum praetextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa, opponi, seu objici possent; minime refragantibus, suos plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, easque propterea, omnibus et singulis quomodolibet afferendis impedimenti penitus et omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quomodolibet spectabit, inconvulsi, et inconcussae observari debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis Auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus omnibus his, quae in ipsa praeserta Scheda non obstande volumus, et quibusvis aliis Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostrae Confirmationis, mandati, decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majoris Anno Incarnat. Dominicae MDCCXLVII., decimo septimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Octavo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco & Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 29. Decembris 1747.

Decretum irritans.

Derogatio contrariis.

Sanctio poenalis.

Dat. Pontif. Anno VII. die 16. Dec. 1747.

Pontifex confirmat litterarum schedulam insertam, et exequi mandavit.

XLIV.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Supremas Apostolicae nostrae charitatis providentiae auctoritatisque partes, quas ad instaurandam stabiliendamque in Religiosis Ordinibus pristinam regularis disciplinae observantiam collocare alias studuimus, debitae pro votis nostris executioni demandatas fuisse audientes, maximopere laetamur, fore in Domino confidentes, ut, compositis eapropter partium studiis ac dissidiis, reviviscens religiosarum virtutum splendor, et ipsis religiosis Viris magno decori et incitamento, et aliis bono exemplo sit atque commendationi. Sane per alias nostras in simili forma Brevis Literas anno proxime elapso ad Venerabilem Fratrem Lucam Melchiorum Archiepiscopum Nicomediensem Ordinarium nostrum et Apostolicae hujus Sanctae Sedis in Portugalliae et Algarbiorum Regnis Nuntium datas, ipsi commisimus atque demandavimus, ut ad quamplurima in Provincia dilectorum Filiorum Fratrum Ordinis Sancti Augustini Calceatorum nuncupatorum Portugalliae sive ad tempus sive in perpetuum pro felici prospero stabilique ejusdem Provinciae regimine profectuque statuenda, et confirmanda sive per se ipsum, sive per alios, ac praesertim Venerabilem Fratrem Michaelem Archiepiscopum Eboremensem olim ejusdem Ordinis Alumnum collatis studiis et consiliis omnia in iisdem Literis nostris contenta accuratissime expendere, et ut postquam ad ejusdem Provinciae, et Ordinis utilitatem et incrementum ea omnia conducere perspexissent, debitae executioni demandari, servari facere, et sive ad tempus, sive in perpetuum statuta custodiri in virtute sanctae obedientiae Apostolica Auctoritate nostra praeciperent et juberent. Atque ipse quidem Lucas Melchior Archiepiscopus, et Nuntius aliis Apostolicae hujus Sanctae Sedis peragendis negotiis occupatus, per se ipsum ea, quae sibi commissa, et mandata fuerant, exequi minime valens, dictum Michaelem Archiepiscopum Eboracensem, quippe qui ejusdem Provinciae, ut praefati sumus, olim Alumnum, de omnibus et singulis rebus ad ipsam Provinciam pertinentibus apprime instructus, illam primaevò splendori pristinaeque paci et concordiae restitui cupiebat, vigore ac potestate earundem Literarum nostrarum

ad gravissimum hujusmodi negotium conficiendum cum facultatibus necessariis, et opportunis delegavit, deputavit et substituit; laudatus vero Michael Archiepiscopus delegatus, deputatus et substitutus commissio impositoque munere laudabiliter perfunctus, suam hac super re tulit sententiam, quae est tenoris sequentis. » *D. Fr. Michael de Tavora Ordinis Eremitarum Sancti Patris Augustini, Dei, et Apostolicae Sedis Gratia Archiepiscopus Metropolitani Eborensis, Regiae Majestatis a consiliis, necnon Judex Commissarius, Executor Apostolicus Literarum praeinsertarum commissioni, de qua infra prolixior et expressior fiat mentio etc.* » Omnibus Reverendis Doctoribus, Provisoribus, Vicariis generalibus, et foraneis quarumcumque Dioecesium, Judicibus Apostolicis, Delegatis, Subdelegatis, Prioribus, Rectoribus, Vicariis, Parochis, Coadjutoribus, omnibus etiam Praetoribus, Auditoribus, Judicatoribus reliquisque Justitiae Ministris tam Ecclesiasticis, quam Secularibus, et omnibus personis horum Regnorum ac Ditionum Portugalliae, et Algarbiorum, aut alterius cujuscunque Regni aut Ditionis, quibus omnibus, vel eorum singulis haec nostra sententia Apostolica in forma praesentata fuerit, illiusque executio pro parte nostra postulata, vel requisita fuerit quacumque via, modo, forma, et ratione salutem et pacem perpetuam in Christo Jesu Domino, ac Salvatore nostro. Notum facimus fuisse nobis praesentatam commissionem Apostolicam Excellentissimi, ac Reverendissimi in Christo Patris Lucae Archiepiscopi Nicomediensis Nuncii Apostolici in praefatis Portugalliae et Algarbiorum Regnis, per quam nobis mittebatur executio Literarum nostri Sanctissimi in Christo Patris Benedicti Papae XIV, nunc in Ecclesia Dei feliciter regnantis dictae commissioni insertarum, quae quidem Literae impetratae fuerant ad instantiam Regis Domini mei pro determinatione quamplurium rerum circa reformationem Provinciae Fratrum Eremitarum Sancti Patris Augustini, praedicta autem Commissio, et Literae Apostolicae eidem praeinsertae erant tenoris sequentis, nimirum foris » *Excellentissimo, et Reverendissimo in Christo Patri, et Domino Michaeli Archiepiscopo Eborensi.* » Intus vero » *Excellentissime, et Reverendissime in Christo Pater.* Cum Sanctissimus Dominus Noster Benedictus Papa XIV. quamplura ad reformationem Provinciae dile-

clorum Filiorum Eremitarum Fratrum Sancti Augustini sanciverit, quae latius continentur in suis Apostolicis Literis, quarum tenor est, qui sequitur videlicet » *Venerabili Fratri Lucæ Melchiorri Archiepiscopo Nicomediensi Ordinario nostro, et Apostolicæ Sedis in Portugalliæ, et Algarbiorum Regnis Nuntio. Benedictus Papa XIV. Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.* Quas Apostolicæ sollicitudinis, providentiæ, auctoritatisque partes non tam ad propagandam, provehendamque, quam ad instaurandam, confirmandamque regularem disciplinam omnibus Religiosis Ordinibus libenter impendere gestimus, decet Nos, ut iis potissimum libentius, et alacrius persolvamus. Ordinibus, quibus reformandis suprema a Nobis alias collata Pontificiæ charitatis, potestatisque officia, quemadmodum accepimus, non solum optatum pro votis successum sperare jubeant, sed fructus etiam in dies non mediocres jam producere incipiant. Sane præ insigni dilectorum Filiorum Fratrum Eremitarum Ordinis Sancti Augustini in Charissimi in Christo Filii Nostri Joannis Portugalliæ, et Algarbiorum Regis Illustris ditionibus existentium Provinciæ, ad pristinam regularem disciplinæ observantiam revocanda alias Nostras in simili forma Brevis Literas dederamus tenoris, qui sequitur » *Venerabili Fratri Jacobo Archiepiscopo Laodiceno Ordinario nostro, et Apostolicæ Sedis in Portugalliæ, et Algarbiorum Regnis Nuntio. Benedictus Papa XIV. Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.* Quemadmodum Fraternitati Tuæ satis compertum est quanto in procuranda aeterna animarum salute adjumento sint Religiosorum Ordinum Alumni in subsidium eam ob rem vocati, ita exploratum etiam Tibi esse non dubitamus, nullum majus detrimentum Christifidelibus impendere, cum iidem Religiosi Alumni Regularis disciplinæ immemores et sanctioris vitæ, quam professi sunt, fere oblitæ, per dissidia et controversias sese invicem distrahuntur. Porro, sicut accepimus, Provinciæ dilectorum Filiorum Eremitarum Fratrum Ordinis Sancti Augustini in Charissimi in Christo Filii nostri Joannis Portugalliæ, et Algarbiorum Regis Illustris ditionibus existentium ita distracta est, ut ob assidua partium studia, quibus inter eosdem Fratres jamdudum vigentibus nullum adhuc salutare fuit remedium, etiam post alternativam, ut dicitur, a felic. record. Clemente Papa XI. Prædecessore

Nostro per alias suas sub Plumbo XVIII. Kalendas Majas anno MDCCIV. expeditas Literas, quarum tenorem præsentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, fraterna charitas, et regularis observantia pessum semper ire pergat. Quod sane malum non aliunde ortum ducit, quam ex eo, quod electiones Superiorum in Capitulis Provincialibus ob tot Fratres in eisdem Capitulis suffragantes, seu vocales ex gratia potissimum constitutos aut cum tumultu, aut cum præpotentia peraguntur; atque adeo regimina et gubernia sive majora, sive minoræ, ut plurimum iis Fratribus demandantur, qui vel minus ipsis sustinendis apti et idonei, aut nullius pro regulari disciplina tuenda et adaugenda zeli, ac virtutis habentur. Nos autem, qui in suprema sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem Divinæ Bonitatis abundantiam constituti eundem in Catholica Ecclesia inclytum Sancti Augustini Ordinem plurimi facimus, et in aliis Christiani Orbis Regionibus novis semper Religiosorum virtutum et doctrinarum exemplis redundare scimus; ut deinceps de memorata Provincia Portugalliæ ad pristinum tranquillitatis, et concordiae statum, in quo alias maximopere florebat, reducenda lætemur. Fraternitati Tuæ, quatenus præmissa omnia aperte constituerint, motu proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, quam ad opportunum necessarium, ac stabile conficiendo huic negotio præsidium constituendum, quibuscumque in contrarium facientibus amplissime derogantes, Tibi elargimur; tenore præsentium committimus et mandamus; ut attentis præmissis et justis, ac rationabilibus causis animum nostram moventibus, atque attenta Capituli Provincialis, quod proxime elapso mense Majo juxta Ordinis, et Provinciæ præfatae Constitutiones forsân auctoritate Apostolica confirmatas celebrandum erat, suspensione, quatenus quacumque auctoritate etiam nostra suspensio hujusmodi præcesserit, quomodolibet facta, et permanente Capitulum Provinciale hujusmodi ita, ut præmittitur, suspensum, dummodo Fraternitati Tuæ expediens visum fuerit, mense, ac die Tibi benevisis, et arbitrio tuo designandis celebrandum indicas, et denunties, ac indictum et denunciatum, prout de more celebrari facias, et omnes ad Capituli Provincialis hujusmodi cele-

brationem juxta Ordinis, et Provinciae praefatae Constitutiones alias peragi solitam in Capitulis Provincialibus hujusmodi per stata tempora celebrandis interveniendi, interessendi, et suffragium, ac votum ferendi facultatem quomodolibet habentes intervenire et interesse cogas et compellas. Verum ut in celebratione dicti Capituli Provincialis, ut praefertur, per Fraternitatem Tuam indicenda et denuncianda regulari disciplina, ac felici prosperoque ejusdem Provinciae regimini et gubernio, quantum ex alto conceditur, amplius et opportune consulatur, postquam Fraternitati Tuae infra-scriptos ejusdem Provinciae, et Ordinis Fratres expresse professos ad dignitates, munera, et officia, quae ipsis demandamus, exercenda et obeunda aptos et idoneos esse aperte constituerit, eosdem, de quorum fide, prudentia, doctrina, integritate, vigilantia, charitate et religionis zelo plurimum in Domino confisi, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque Ecclesiastici sententiis, censuris et poenis a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes et absolutas fore censes, ipsos nempe Joannem de Sottomajor Sacrae Theologiae Lectorem in Universitate Conimbricensi in eadem facultate Doctorem olim Collegii Conimbricensis memorati Ordinis Rectorem in Priorem Provinciam, Franciscum Brandão Sacrae Theologiae Lectorem, et in Universitate Conimbricensi praefata in eadem facultate Doctorem in Substitutum Prioris Provincialis praedicti, Ignatium da Cunha Sacrae Theologiae Magistrum, Norbertum de Sancto Antonio in Sacra Theologia Magistrum alias in nonnullis Conventibus suae Provinciae Priorem localem, et Novitiorum Magistrum, Balthassarem ab Assumptione Concionatorem, olim Conventus de Torres Vedras Priorem, et in Conventu nostrae Dominae Gratiarum Lisbonensi Novitiorum Magistrum, ac Petrum de Jesu in Sacra Theologia Lectorem Jubilatum in Diffinitores, Georgium a Praesentatione olim Apostolicum in Indiis Orientalibus Missionarium, Bernardum a Spiritu Sancto, Nicolaum de Bethlem, et Josephum a Sancto Francisco Sacrae Theologiae Lectores, ac in Universitate Conimbricensi Docteres in Substitutos Diffinitorum praefa-

torum, seu Diffinitores additos, Antonium a Sancto Francisco Confessarium et Concionatorem, ac Antonium a Sancto Paulo Sacrae Theologiae Lectorem in Visitatores, et Hiacynthum a Sancto Josepho Sacrae Theologiae Magistrum et Lectorem in Universitate Coimbricensi Doctorem olim Collegii memorati Ordinis in Civitate Conimbricia in Rectorem in Praesidentem Capituli, ut praemittitur, celebrandi ad tempus ab ipsa praefati Capituli Provincialis celebratione incipiendum et exacto illo temporis spatio quo hujusmodi dignitates, munera, et officia juxta usum et consuetudinem, ac dicti Ordinis, et Provinciae Constitutiones exerceri et obiri solent, nisi aliter Tibi, quoad spatium temporis hujusmodi praefigendum statuendumque visum fuerit, terminandum cum omnibus et singulis privilegiis, praerogativis, praeceminentiis, auctoritate, facultatibus, gratiis et indultis ac honoribus et oneribus solitis et consuetis auctoritate et tenore paribus constitutas ac deputes, eum facultate etiam, quam Fraternitati Tuae tenore, motu, scientia, et potestate similibus impertimur, alios fratres dicti Ordinis, et Provinciae expresse professos et necessariis requisitis praeditos in antedictorum fratrum viam universae carnis, interea temporis forsan ingressorum, aut quomodolibet deficientium vel impotentium locum ad quodlibet officium, munus, et dignitatem respectiva a nobis, ut praemittitur, constitutorum ac deputatorum substituendi, et subrogandi. Quod si Fraternitati Tuae melius expedire visum fuerit Capitulum Provinciale hujusmodi nec indici, nec convocari, nec celebrari debere, tunc, suspensa inductione, convocatione, et celebratione hujusmodi, antedictos fratres ad capienda obeunda et exercenda ad tempus Tibi benevisum munera dignitates et officia iisdem, ut praemittitur, respective demandanda, et demandata constituas ac deputes, et in eorundem munerum, dignitatum et officiorum possessionem et liberum exercitium sive per Te sive per alium vel alios a Fraternitate Tua deputandum vel deputandos immittas, et colloques. Mandans propterea auctoritate nostra praefata in virtute Sanctae obedientiae ac sub indignationis nostrae aliisque arbitrio nostro imponendis poenis omnibus et singulis memorati Ordinis et Provinciae Portugalliae Superioribus, fratribus et personis, caeterisque, ad quos spectat

et spectabit in futurum, ut supranominatos fratres ad dignitates munera et officia eis respective per praesentes demandata juxta earumdem tenorem praesentium recipiant et admittant, eosque recognoscant, et illis in omnibus dignitates munera, et officia hujusmodi concernentibus respective pareant, et obediant, faveantque, et assistant. Quoniam autem dissidia, contentiones, inordinationesque hujusmodi inde potissimum, ut ante diximus, ortum ducunt, quod in eadem Provincia quamplurimi Fratres reperiuntur, qui non ex justitia et juxta Constitutiones dicti Ordinis et Provinciae, sed ex gratia, ut dicitur, privilegia, praerogativas, exemptiones ac jus suffragandi seu votum ferendi quomodolibet assecuti sunt; eapropter inter caeteras facultates Tibi, ut praemittitur, concessas, facultatem etiam Fraternitati tuae tenore et auctoritate paribus tribuimus et impertimur, ut pro tuo arbitrio et prudentia, prout ad majorem Dei gloriam, regularis disciplinae observantiam, Provinciaeque praefatae tranquillitatem et concordiam expedire Tibi videbitur, sive omnia sive quamplurima hujusmodi privilegia, praerogativas, exemptiones ac suffragia seu vota vocalium hujusmodi corrigas, modereris, auferas et aboleas, iisque deroges, atque nullas irritas et inanes, ac nullius prorsus momenti et roboris esse ac fore nullique suffragari declares perinde ac, si minime concessa vel concessae fuissent. Decernentes ipsas praesentes literas firmas validas et efficaces existere et fore, subsque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, ac fratribus supranominatis in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, ac praefatis Clementis Praedecessoris praedicti literis, aliisque Apostolicis et nostris quibuscumque, ac in Universalibus Provincialibusque ac Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus, et ordinationibus, necnon, quatenus opus sit, Provinciae, Ordinis, Conventuum, Domorum, Hospitiolorum, et locorum Regularium praefatorum ac quibusvis aliis etiam ju-

ramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et literis Apostolicis etiam Provinciae, Ordini, ac Conventibus, Domibus, Hospitiis et locis Regularibus hujusmodi illorumque superioribus fratribus et personis quibuscumque sub quibuscumque verborum tenoribus et formis ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis aliisque efficacioribus efficacissimis et insolitis clausulis irritantibusque et aliis decretis etiam motu, scientia et potestatis plenitudine paribus et alias quomodolibet in contrarium praemissorum quomodolibet concessis confirmatis et etiam pluries iteratis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis specifica expressa, et individua ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi ac si de verbo ad verbum exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Interim tuam integritatem, prudentiam, justitiam et in expediendis Apostolicae hujus Sanctae Sedis negotiis fidelem operam vigilantiamque perspectissimam habentes, Tibi, Venerabilis Frater, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die xxiv. Augusti MDCCXLIII. Pontificatus nostri anno quarto. *Pro R. P. D. Joanne Vincentio Lucchesinio. Cajetanus Amatus.* Vigore itaque facultatum in praesentis literis nostris eidem Venerabili Fratri Jacobo Archiepiscopo Laodiaceo, nunc dilecto filio nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Oddio nuncupato attributarum, ipse Jacobus non solum Priorem Provinciale aliosque Superiores, prout in iisdem literis nostris praescribatur, constituit, et deputavit, nec non delata ipsis munera (Visitatoribus, quorum officia ad triennium dumtaxat statuit, exceptis) ad sexennium duratura declaravit; verum etiam omnia, et singula privilegia, praerogativas, exemptiones, atque jura suffragandi seu votum et suffragium

in Capitulis Provincialibus dandi ac ferendi ex gratia, etiam cum titulo oneroso, ut dicitur, non autem ex iustitia juxta statuta Provincialia, et dicti Ordinis Constitutiones Apostolica auctoritate confirmatas oblenta atque concessa, sive oblentas atque concessas revocavit, irritavit, cassavit et annullavit, ac revocata, irrita, cassa, et nulla ac nullius roboris, et momenti esse et fore, ac nemini umquam deinceps suffragari Apostolica sibi data auctoritate declaravit, firmis remanentibus ac suffragaturis iis dumtaxat privilegiis, praerogativis, exemptionibus ac juribus sive vocibus, quas et quae juxta Constitutiones et Statuta Ordinis et Provinciae hujusmodi adamussim concessas, et concessa fuisse et reipsa in pacifica possessione earum et eorum quemcumque ex ipsis Fratribus haberi et esse constaret. Nuper pro parte laudati Joannis Regis expositum ac supplicatum fuit, quod cum Provincia hujusmodi ad primaevam observantiam aliquo pacto propter praemissa reduci caeperit, ideoque necessarium esset, ut quo eadem Provincia ad integerrimam, stabilemque sui instituti et regularis disciplinae conditionem non tam ex praescriptis statutisque, ut praemittitur, legibus, et ordinationibus, quam ex aliis de novo faciendis omnino revocari in eaque confirmari valeat, non solum omnia et singula ab ipso Jacobo Archiepiscopo et Nuntio vigore dictarum facultatum acta gesta et praescripta Apostolicae nostrae confirmationis patrocinio committere; verum etiam alternativa, quae alias ad dissidia et partium studia penitus extinguenda pro tempore visa fuerat satis apta, et idonea, ac propterea ad supplicationem clar. mem. Petri, dum in humanis ageret, eorundem Regnorum Portugalliae et Algarbiorum Regis Illustris per antedictas Apostolicas Clementis Praedecessoris praefati literas, quae in forma Brevis die XIX. Aprilis MDCCIV. Pontificatus anno quarto expeditae fuerunt, licet in praefertis literis nostris per errorem dicatur, quod datae fuerint sub Plumbo XVIII. Kalendas Majas anno MDCCIV. statuta ac praescripta fuerat, paribus auctoritate motu proprio, et potestate nostris penitus abrogata et abolita, novas, ut infra, leges et ordinationes pro felici prosperoque ejusdem Provinciae regimine stabilique gubernio salutare ac perpetuas statuere, et praescribere dignamur. Nos igitur, qui eximias virtutes ejusdem Joannis Regis et prae-

clara in Sacrosanciam Religionem merita plurimi facimus, ipsum Joannem Regem maxime commendantes, atque ejus piis, quoad nobis integrum est, precibus obsecundare cupientes, postquam hisce super gravissimis negotiis saepius audivimus, Dilectum filium modernum ejusdem Ordinis Priorem Generalem, qui quamvis de omnibus et singulis mediocrem habeat notitiam, cum procul absit, nec umquam istuc accesserit, se tamen in Domino confidere ingenue fassus est, eadem, dummodo ita esse constiterit, ad certissimum dictae Provinciae in regulari observantia retinendae confirmandaeque praesidium fore redundaturam, ut omnia eo, quo decet, prudentiae ordine procedant, Fraternitati Tuae committimus, et mandamus, ut primum de omnibus, et singulis infra dicendis diligenter inquiras et plenissime edocearis, deinde Venerabili Fratre Michaeli de Tavora Archiepiscopo Eboresi, qui ejusdem Ordinis et Provinciae Alumnus magna cum Religiosae observantiae laude fuit, et in pastoralis cura laudabilem se praebere pergit, audito consulto et de omnibus, et singulis edocto, postquam compertum fuerit, eadem ad Dei gloriam et exoptatam Provinciae saepedictae tranquillitatem et Religiosae observantiae incrementum et stabilitatem fore redundatura, tunc ipsamet, ut infra, statuas, ordines praescribas, ac praecipias, et publica facias, proponas, denunties, ac statuta ordinata praecpta et praescripta esse declares, atque in virtute Sanctae obedientiae, et sub poenis arbitrio tuo imponendis debita executioni, ab omnibus et singulis dictae Provinciae Religiosis servari mandes facias et cures; nos enim motu proprio ac certa scientia et matura deliberatione nostris deque Apostolicae potestatis plenitudine omnes et singulas facultates hisce super rebus necessarias et opportunas Fraternitati Tuae tribuimus et impertimur.

Primum. Alternativam sive divisionem, separationem et filiationes ejusdem Provinciae, cujus una quidem nostrae Dominae gratiarum, altero vero nostrae Dominae de Penha de Franca nuncupatur, per memoratas Clementis Praedecessoris praedicti literis, quibus tamquam hisce praesentibus de verbo ad verbum insertis et expressis, quoad Alternativam, Divisionem, separationem et filiationes hujusmodi et ea omnia, quae a Te statuendis praescribendisque dumtaxat adversantur, derogamus et

derogatum esse volumus et declaramus, factam, et constitutam penitus revocās, irritas et annullas, perinde ac si nunquam facta et constituta fuisset, et in pristinam observantiam quoad hanc partem omnia restituas et confirmes.

II. Omnia et singula, quae ab eodem Jacobo Archiepiscopo, et Nuntio vigore facultatum sibi per praeinsertas nostras literas attributarum facta gesta ac praescripta fuerunt, iterum, quatenus opus sit, Apostolica auctoritate approbes et confirmes, ac Apostolicae nostrae confirmationis munimine robores, omnesque et singulos juris, ac facti defectus, si qui desuper intercesserint, pari auctoritate sanes et suppleas.

III. Ut omnia et singula infra dicenda et statuenda debita executioni demandentur, et nullum intercedat impedimentum, praesertim quoad omnium superiorum electiones rite sancteque habendas, cum omnibus et singulis dictae Provinciae fratribus auctoritate et tenore paribus dispenses; itaut ad quaecumque munera, et officia, Prioratus et Rectoratus aliaque ministeria etiam suprema dictae Provinciae quilibet eorum, etiamsi per aliud vel alia triennia exercuerit unum aut alterum praemissorum munus officium et ministerium per utrumque integrum sexennium eligi et assumi libere et licite valeat ac possit.

IV. Cum reflorescens in dicta Provincia regularis disciplinae observantia tribuatur operae ac zelo dicti Joannis de Sottomajor moderni Prioris Provincialis aliorumque modernorum Superiorum, a quorum insimul vigilantia, et auctoritate sperandum est, ut observantia hujusmodi deinceps altiores radices agat, et perennius confirmetur, praeter modernos Priorem Provinciale scilicet et Diffinitores, eorumque substitutos seu additos a dicto Jacobo Archiepiscopo, et Nuntio jam ad sexennium constitutos, eosdem pariter Visitatores ad triennium dumtaxat a dicto Jacobo Archiepiscopo, et Nuntio deputatos ad sexennium pari modo cum aliis superioribus in suis respective officiis deputes.

V. Cum sexennium hujusmodi, quo regimen et gubernium dictae Provinciae idem Joannes de Sottomajor Prior Provincialis administratus est, haud satis esse appareat, ut integra ac stabili observantiae regularis restitutio nullis post sexennium hujusmodi distraha-

tur partium studiis decernas et mandes, ut post absolutum sexennium hujusmodi (quod etsi inceperit sub finem mensis Octobris anni MDCCXLIII. atque adeo sub finem ejusdem mensis Octobris anno MDCCXLVI. desinere debeat, tamen usque ad Dominicam tertiam post Pascham Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi, in qua juxta Constitutiones Ordinis, et Provinciae praefatae Provinciale Capitulum singulis trienniis celebrari debet, anni MDCCXLVII. extendas, et proroges) idem Joannes modernus Prior Provincialis elapsus, ut praemittitur, primo sexennio, per aliud immediate subsequens sexennium munus Prioris Provincialis exerceat cum omnibus et singulis facultatibus tam ipsi, quam ipsius substituto dilecto filio fratri Francisco Brandaō per laudatum Jacobum Archiepiscopum, et Nuntium designato sive jam concessis, sive, ut infra concedendis.

VI. Quod si interea temporis nempe usque ad annum MDCCXLVI. sive eundem Joannem Priorem Provinciale, sive ejus substitutum Franciscum Brandaō viam universae carnis ingredi, vel munus suum quacumque ex causa legitime dimittere contigerit, statuas et mandes, ut qui ex ambohus superstes fuerit, vel in suo munere perseveraverit, illico tres dictae Provinciae fratres expresse professos et debitis juxta Constitutiones Ordinis et Provinciae praefatae et infra dicenda requisitis munitos Priori Generali pro tempore existentī proponat, ex quibus unum idem Prior Generalis eligat, qui substituti vice et locum occupet. Quod si obierit ipse Prior Provincialis, vel munus suum, ut praemittitur, dimiserit, in ejusdem locum et munus statim post ipsius obitum vel dimissionem electus, et constitutus cum iisdem prorsus facultatibus, quibus defunctus vel munere suo abdicatus fruebatur, usque ad sexennii tam currentis, quam deinceps incipientis finem nullis intercedentibus impedimentis, formulis, et solemnitatibus intelligatur, sit, habeatur et colatur.

VII. Quod si superstitem eorum sive Priorem Provinciale sive ejus substitutum etiam, donec a Priore Generali unum ex tribus propositis fratribus, ut praemittitur, eligat, defungi contigerit, electus hujusmodi a Priore Generali, Prior Provincialis etiamsi in substitutum constitutus sit, electus pari modo, ut praefertur, intelligatur, sit, habeatur, et cola-

tur, cum onere tamen ut ipse electus tres alios Priori Generali proponat, qui simili modo vires et locum deficientis expleat, et sic semper omnia quoad hanc partem fieri statuas, donec sexennii etiam subsequens absolvatur.

VIII. Quod si utrumque Priorem scilicet Provinciale ejusque substitutum tribus fratribus, ut praemittitur, Priori Generali minime propositis mori contigerit, ipse Prior Generalis auctoritate sua tum Priorem Provinciale tum ejusdem substitutum cum iisdem facultatibus usque ad dicti subsequentis sexennii terminum eligat et constituat.

IX. Statuta autem Capituli Provincialis celebratione, ut praemittitur, ad Dominicam tertiam post Pascha Resurrectionis anni MDCCXLVII, statuas et mandes, ut eadem die solitis de more indictionibus et denuntiationibus Capituli hujusmodi celebrandi praemissis, Capitulum ipsum celebrari incipiat, et de more itidem celebratio ejusdem continuetur; in eoque Praeses ille, qui per Priorem Generalem tunc temporis existentem deputetur ex fratribus totius Ordinis sit et praesideat unacum iisdem Priori Provinciali, Diffinitoribus, caeterisque vocalibus per Constitutiones Ordinis ad electiones Priorum et distributionem omnium munerum designatis, ad ipsas electiones et distributionem hujusmodi deveniant. Verum in singulis duobus aliis subsequentibus triennii idem pro tempore existens Prior Provincialis quatuor alios Diffinitores, ipsorumque substitutos, duosque alios Visitatores pro suo arbitrio, et prudentia, et prout in Domino expedire censuerit, eliget et deputabit; et cum Diffinitoribus sic electis caeterisque vocalibus necnon et Visitoribus per Constitutiones Ordinis designatis in singulis duobus subsequentibus Capitulis Provincialibus ad reliquas electiones servatis servandis procedent. Qui quidem omnes Diffinitores, eorumque Substituti ac Visitatores a Priore Provinciali, ut praemittitur, electi ac deputati, a Priore Generali pro tempore existente pariter de more approbandi, et confirmandi erunt.

X. Ut autem Prior Provincialis sive electus, sive, ut praemittitur, eligendus et pro toto tam currentis, quam immediate sequentis sexennii tempore existens omnes, et singulos abusus extirpare et omnia et singula in hisce praesentibus literis nostris praescripta, et infra praescribenda debita executioni demandari ac Ordinis et Provinciae praefatae Constitu-

tiones servari libere, et licite faciat ac possit, eundem modernum et interea temporis, nempe utriusque integri sexennii existentem Priorem Provinciale ejusdem Provinciae sive Religiosum eidem in munere hujusmodi, ut praemittitur, substituendum Apostolicum nostrum Visitatorem constituas et deputes cum omnibus, et singulis facultatibus necessariis et opportunis et in hujusmodi Visitationibus concedi solitis, ac praesertim ut toties, quoties opus, ac sibi visum fuerit, sive per se ipsum sive per alios toties quoties opus fuerit, ad se deputandos eandem Provinciam illiusque Superiores, fratres, et personas cujusvis status, gradus, conditionis, praecminentiae, et dignitatis existant, ac Monasteria, Domos, Conventus, et alia loca regularia quaecumque tam in capite, quam in membris auctoritate nostra Apostolica visitet, atque in illorum statum, vitam, mores, ritus et disciplinam diligenter inquirat, necnon Evangelicae, et Apostolicae doctrinae Sacrorumque Canonum et Generalium Conciliorum, praesertim Tridentini decretis et Sanctorum Patrum traditionibus, regularibusque Ordinis et Provinciae praefatae institutis Apostolica auctoritate approbatis inherendo, quacumque mutatione, correctione, emendatione, reformatione, revocatione, vel renovatione indigere cognoverit, dummodo hisce praesentibus non adversentur, mutet, corrigat, emendet, reformet, revocet, renovet, ac etiam de novo condet, et condita Sacris Canonibus et Concilii Tridentini praefati decretis ac Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis Regularibusque Institutis praedictis non repugnantia confirmet, dissidia omnia componat, abusus quoscumque tollat, regulas, institutiones, et Ecclesiasticam Regularemque disciplinam et in primis Divinum cultum, ubicumque exciderint, juxta eorundem Ordinis et Provinciae Regulas et Constitutiones dicta auctoritate confirmatas modis congruis restituat et reintegret, si aliquos in aliquo delinquentes repererit, eos juxta canonicas sanctiones et Regularia Instituta hujusmodi puniet et castiget, ac personas praedictas ad debitum, et honestum vitae modum revocet, et quidquid desuper statuerit, et ordinaverit, observari faciat. Tu enim eidem Priori Provinciali praemissa aliaque omnia et singula in eis et circa ea, ac pro Visitoris hujusmodi munere rite et recte exequendo quomodolibet necessaria et opportuna faciendi,

dicendi, gerendi, mandandi, et exequendi, necnon Novitiis etiam interea temporis ad habitum et regularem professionem licite et valide recipiendi et admittendi nullo desuper cuiusvis suffragio seu voto requisito, ac contradictores quoslibet et rebelles per sententias, censuras et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris et facti remedia, appellatione postposita compescendi, auxiliumque Brachii saecularis, quatenus opus fuerit, invocandi plenam, et amplam ac quaecumque necessariam et opportunam facultatem dicta auctoritate harum serie tribues et impertieris. Mandans propterea in virtute sanctae obedientiae omnibus et singulis Superioribus fratribus et personis praefatis, ut eundem Priorem Provinciale Visitatorem Apostolicum, ut praefertur deputatum reverenter suscipiant et recognoscant, eique in omnibus et singulis praemissis prompte pareant et obsequantur, ac sua salubria monita et mandata humiliter recipiant et efficaciter adimplere procurent, alioquin sententiam sive poenam, quam rite tulerit seu statuerit in rebelles ratam habebis, et facies auctore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Statues autem, ut si quae graviora in huiusmodi Visitatione repperit, illa necnon Informationes omnes in eadem Visitatione sumendas sub suo sigillo clausas ad modernum, et pro tempore existentem Priorem Generalem, qui pro sua auctoritate, sin minus ad Nos et successores nostros dumtaxat diligenter transmittat, ut quod desuper statuendum fuerit, matura consultatione adhibita decidatur.

XI. Porro ut omnis imposterum novis interpretationibus, quemadmodum etiam post abrogationem et annullationem privilegiorum, praerogatarum, exemptionum ac iurium suffragandi seu votum et suffragium in Capitulis Provincialibus dandi ac ferendi a saepe laudato Jacobo Archiepiscopo, et Nuntio auctoritate Apostolica decretam atque evulgatam et demandatam factum esse ac fieri accepimus, obstruatur aditus, et omnibus dissidiorum et dissensionum fomes in Provincia huiusmodi extinguatur, statuas, mandes, ac declares, quod illa dumtaxat privilegia, praerogativae exemptiones ac iura suffragandi in illa generali revocatione per antedictum Jacobum Archiepiscopum et Nuntium facta et statuta minime comprehensa esse intelligantur, quae in om-

nibus et per omnia Constitutionibus et decretis Ordinis et Provinciae praefatae conformia de numero nuncupantur, caetera vero sub quocumque titulo etiam oneroso sive lecturae sive cuiuslibet alius muneris exerciti vel exercendi quocumque tempore, praetextu, causa, vel colore etiam per Apostolicas nostras sive sub Plumbo sive in forma Brevis vel Prioris Generalis Ordinis Patentes, uti dicitur, literas concessa seu confirmata in eadem revocatione intelligantur comprehensa, ac nulla, cassa, irrita, et inania, ac nullius prorsus momenti et roboris sint et habeantur.

XII. Praeterea, ut Apostolica sententia nostra de suffragiorum sive votorum annullatione, cassatione, et irritatione clarius nota fiat, nec amplius dubitari contingat, quinam remaneant suffragium sive votum habentes et possidentes, qui vero eodem suffragio sive voto privati et penitus exclusi fuerint, statuas ac in futurum servari mandes, ut iure suffragandi in Capitulis et Congregationibus Provincialibus hi dumtaxat fratres utantur, gaudeant ac fruantur, nempe. 1. Praeses sive Praesidens Capituli Provincialis legitime constitutus. 2. Prior Provincialis in actu. 3. Priores ex Provinciales, si qui sint, et re ipsa quidem munus Prioris Provincialis exercuerint, non vero hi, qui Privilegia Prioris Provincialis absoluti, seu ex Provincialis ex gratia vel alio quovis modo, etiam per Apostolicas sive sub Plumbo sive in forma Brevis literas obtinuerint. 4. Quatuor Provinciae Diffinitores. 5. Duo Visitatores. 6. Priores Conventuum Provinciae in actu. 7. Rectores Collegiorum in actu. 8. Secretarius Provinciae in actu. 9. Octo in Sacra Theologia Magistri, nec non sex alii, qui etsi hactenus in Sacra Theologia praesentati dicti, deinceps tamen, abrogato Praesentati titulo ac nomine Magistri nuncupabuntur, et Magistrorum privilegiis gaudebunt, ita ut Magistri cum voto in Capitulis Provincialibus imposterum sint et habeantur. Unde fiet, ut quatuordecim Magistrorum numerus impleatur, et hi omnes quatuordecim suffragandi in Capitulis Provincialibus jure gaudeant. 10. Quatuor Praedicatores Generales. 11. Procurator Generalis Provinciae in actu. 12. Et hi omnes, qui munus Vicarii Provincialis in Indiarum Congregatione re ipsa exereuerunt, dummodo ejusdem Provinciae Portugalliae filii sint, nec aliter. 13. Excludantur igitur deinceps a pri-

vilegiis et iuribus suffragandi sive votum et suffragium in Capitulis Provincialibus dandi ac ferendi quicumque alii sint, qui privilegiis et iuribus huiusmodi ex quocumque titulo, praetextu, causa, colore, vel ratione uti, gaudere et frui praetendant, etiamsi in illorum privilegiorum et iurium possessione alias extiterint, iisque etiam in praeteritis Capitulis Provincialibusque forsitan usi gavisi ac fructi fuerint.

XIII. Insuper ne numerus Vocalium sive suffragantium sive votum et suffragium in Capitulis Provincialibus habentium eodem pacto, quo hactenus accidit, in futurum multiplicetur, et increscat, adeo, ut nova dissidia, et partium studia oriantur, statuas, et mandes, ut concessio et indultum privilegii supra numerum a nemine, praeterquam a Nobis et Romano Pontifice pro tempore existente dumtaxat, debitis tamen cum requisitis ut infra statuendum dari tribui et largiri possit, sublata ea propter omnibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Congregationibus, et moderno ac pro tempore existenti Priori Generali, si quam habere posset, facultate, et auctoritate concessionis et Indulta huiusmodi dandi, tribuendi, et largiendi.

XIV. Ad Magisterium in Sacra Theologia ac Privilegium Praedicatoris Generalis numerarii respective deinceps admitti possunt ac debent ii dumtaxat, qui sequentibus requisitis decorati fuerint; nimirum assecuturos Magisterium in Sacra Theologia oportet, ut eandem Sacram Theologiam per duodecim integros annos publice legerint ac docuerint, et duodecim publicas Theses defenderint, exceptis tamen iis, qui intra dicti undecim scilicet annorum temporis spatium Philosophiae cursum insimul Religiosis Alumnis per triennium legerint, quibus undecim dumtaxat lecturae anni sufficient; qui vero Theologiam Moralem tantum legerint, dummodo viginti quatuor annos ejusdem lecturae Theologiae Moralis expleverint, et hi omnes ante lecturam susceptam rigorosum examen subierint et a majori Judicio ad examen huiusmodi adsistentium parte fuerint approbati. Assecutos vero Praedicatoriam Generalem oportet pariter, ut per viginti annos munus Praedicatorum exercuerint, ex quibus ad minus tres annos in servitio Conventus Nostrae Dominae Gratiarum Civitatis

Lisbonensis impenderint, et intra studiorum spatium duas saltem Theses publice propugnaverint, nec aliter super hisce omnibus dispensari possit. Si qua tamen reperiantur, quibus reipsa requisita antedicta non habentibus privilegium suffragandi sive votum ferendi in Capitulis Provincialibus de numero concessum quomodolibet, etiam cum dispensatione fuerit, iis dispensatio ac privilegium huiusmodi non suffragetur, nisi ejusdem privilegii possessionem jam adepti sint; eos vero, qui quaecumque dispensatione etiam legitima oblenta privilegio huiusmodi donati nec in possessione ejusdem in praesentia reperiantur eodem privilegio privas, et spoliis ac privatos et spoliatos esse declares.

Postquam igitur omnia et singula praemissa ita esse ac fore Fraternitati Tuae constiterit, et ita expedire in Domino visum fuerit, ut si ve omnia sive nonnulla ex praemissis statuas, ordines, praescribas ac praecipias (volumus autem, ut de iis, quae quaecumque ex causa a Te nec statuta, nec ordinata, nec praescripta, nec recepta fuerint, ad Nos statim referas) omnia et singula huiusmodi auctoritate Nostra Apostolica confirmes, et Apostolicae confirmationis roboris munias; Nos enim nunc pro tunc auctoritate et tenore paribus confirmamus, et Apostolicae firmitatis patrocinio roboramus. Decernentes easdem praesentes litteras et in eis contenta quaecumque semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, et illis ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores et ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, et Apostolicae Sedis Nuntios, et quoscumque alios quaecumque praeeminentia et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate judicari et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis atque iis omnibus, quae in praeinsertis Nostris litteris diximus et volumus non obstat, ceterisque in contrarium praemissorum quomo-

volibet facientibus. Caeterum ut omnia et singula in hisce Nostris literis contenta promplae ac debitae executioni demandentur Tibi committimus et mandamus, ut earundem literarum Nostrarum Apostolicum Executorem facias, constitues, deputes ac declares laudatum Venerabilem Fratrem Michaelē Archiepiscopum Eborensem cum facultatibus necessariis et opportunis; atque iis praesertim, ut ipse quaecumque legitima ex causa impeditus alium sive alios sibi benevisos constituere, et deputare, ac subdelegare possit et valeat cum iisdem sibi concessis facultatibus; qui quidem ab ipso Michaelē Archiepiscopo constitutus deputatus et subdelegatus in sui locum et vices, etiam ipso Michaelē viam universae carnis ingresso praemissa omnia debitae executioni demandare quilibet eorum possit, valeat et curet. Quod si contigerit ipsum Michaelē Archiepiscopum interea temporis, donec praesentes Nostrae literae ad tuas manus perveniant, et antequam ipsum Michaelē Archiepiscopum doceas, supremum diem obiisse, Tibi pariter committimus et mandamus, ut certiorē facias moderum et pro tempore existentem Priorem Generalem, qui unum aut plures sibi benevisos in earundem Nostrarum literarum Executorem deputet, constituat, ac subdeleget. Volumus denique, ut earundem Nostrarum literarum transumptis seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae. Interim Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Februarii MDCCXLVI. Pontificatus Nostri anno sexto: *Cajetanus Amatus*.

Nos igitur in praedictarum literarum executionem et implementum, postquam audivimus Paternitatis Tuae consilium, ex quo intelleximus omnia et singula in eisdem contenta in majorem Dei gloriam, et praefatae Provinciae utilitatem fore redundatura, easdem literas et omnia, quae in eis demandantur, Sanctitatis Suae nomine Paternitati Tuae debitae executioni demandanda committimus, et Apostolica auctoritate, qua in hac parte fungimur, omnes et singulas facultates ad hunc effectum necessarias et opportunas tribuimus et

impertimur. Datum Lisbonae die VII. Octobris MDCCXLVI. *L. Archiepiscopus Nicaeensis. Loco Sigilli. Regist. lib. primo fol. 233. Henricus de Honoratis. Reg. I. B. Barberi Secretarius.* » Et nihil amplius continebatur in dicta commissione et literis Apostolicis eidem praesentis, quae cum Nobis; ut supra diximus, praesentatae fuissent; et perspectis per Nos omnibus in eisdem contentis, protulimus Nostrum decretum tenoris sequentis » *Notarius Emmanuel de Almeida actuel hanc commissionem et literas Apostolicas eidem praesentis, et facto termino acceptationis, et conclusionis ad Nos referat. Eborae die XXI. Octobris MDCCXLVI. Fr. M. Archiepiscopus.*

Ita continebatur in Nostro decreto, et in illius executionem dictam commissionem Nostris manibus accepimus, et cum omni reverentia, veneratione, et obsequio debito mandatis Apostolicis, easdem commissionem et literas vidimus ac legimus, et quia reperimus nihil in eis contineri, quod non esset verum, sanum, purum, et carens omni vitio et suspicionē, aut quocumque alio defectu, qui dubium circa earundem literarum veritatem posset ingerere vel excitare, acceptavimus dictam commissionem et literas eidem praesentis, et promissimus illas in omnibus et per omnia debitae executioni demandare secundum earundem tenorem ac formam, et prout a Sanctitate Sua in dictis literis erat commissum et mandatum; de quibus Notarius, qui has literas subscripserat, fecerat terminum Nostrae acceptationis, quem Nostro signo munivimus, et actualiter dictas commissionem et literas die XXI. Octobris MDCCXLVI. adjunctisque omnibus et actualis et facta de mandato Nostro conclusionē, ad Nos acta delata sunt; quae cum a Nobis examinata et perspecta fuissent, super ea protulimus Nostram sententiam diffinitivam tenoris sequentis » *Sententia Apostolica* » Visis literis Sanctissimi Patris Benedicti XIV. Romae expeditis sub Annulo Piscatoris et commissis Excellentissimo ac Reverendissimo Nuntio ea lege ut post acceptam informationem super veritate narratorum, Nostrumque de eisdem omnibus auditum consilium, Nobis committeret dictarum literarum executionem; et visa etiam commissione, per quam Nos deputat, constituit, Nobisque committit omnem jurisdictionem et auctoritatem in ordine ad dictam executionem, conferendo Nobis potestatem et facultates

necessarias ac opportunas sibi concessas ad omnia, quae in dictis literis Apostolicis mandantur et decernuntur, et viso etiam, quod dictus Excellentissimus et Reverendissimus Nuntius plene edoctus reperiatur de narratorum veritate, quae Nobis etiam est notissima, tum ex diligenti Informatione, quam a fide dignissimis accepimus, tum ex propria cognitione et distincto multorum annorum experimento, cum alias, ut Nobis eadem veritas manifesta, et indubitabilis foret, satis superque esset Nobis constare hanc gratiam concessam fuisse et impetratam ad instantiam semper pii et valde laudabilis zeli Regis Domini Nostri, ex quo plane evidens perspicuumque sit omnia exposita et determinata in dictis literis redundatura in manifestam tranquillitatem et utilitatem Provinciae Eremitarum Sancti Patris Augustini, cui diriguntur, et ad maiorem Dei gloriam, ac regularis disciplinae observantiam. Idecirco Christi nomine invocato, Auctoritate Apostolica, qua in hac parte fungimur, inhaerentes teneri ac formae dictarum literarum et ad plenam earundem executionem.

1. Legem Alternativae per fel. recordat. S. P. Clementem XI. conditam et confirmatam declaramus revocatam, irritam, ac nullam in eis, quae pugnant cum omnibus et singulis dispositionibus factis per praesentes Apostolicas literas, praesertim quoad separationem et divisionem filiationum, itaut imposterum eligantur, et possint eligi, assumi, et admitti ad quaecumque dictae Provinciae officia, praelaturas, munera, privilegia, loca, et magisteria fratres, qui digniores extiterint, et qualitatibus requisitis decorati fuerint, nullo habito respectu ad unam vel alteram filiationem, quae deinceps attendenda non erit, non obstante praefata lege Alternativae, utpote derogata et revocata secundum tenorem ac formam in praesentis Apostolicis literis expressam.

2. Confirmamus et approbamus quicquid in virtute motus proprii Sanctissimi Domini Nostri decrevit ac declaravit in literis suis Eminentissimus Cardinalis Oddi, et quatenus opus sit, sanamus ac supplemus quemcumque defectum, qui de facto vel de jure intercesserit in dictis literis, vel in illarum executione.

3. Dispensamus cum omnibus et singulis Fratribus dictae Provinciae alias benemeritis, ut, durante hoc duplici sexennio, possint eligi ad Prioratus et Rectoratus, et alia quaecumque

officia et ministeria in eadem Provincia, quatenus uno vel altero praemissorum officio, aut ministerio per aliud vel alia triennia functi sint.

4. Declaramus Visitatores, qui pro hoc munere gerendo ab Eminentissimo Oddi solum ad triennium deputati fuerant, eodem munere per integrum sexennium frui ac potiri debere, non aliter ac Diffinitores, ut habetur in praedictis Apostolicis literis §. IV.

5. Praecipimus ut frater Joannes de Sottomajor Provincialis actualis, qui ab Eminentissimo Oddi ad Officium Provincialatus deputatus est per integrum sexennium, elapso hoc primo sexennio, quod solum finem faciet in tertia Dominica post Pascha anni MDCCCL. eodem officio fruatur et gaudeat per aliud subsequens sexennium, et quod deficiente dicto Joanne de Sottomajor, ei in locum ac officium succedat ejusdem substitutus frater Franciscus Brandaò, ut habetur in §. V. In utriusque autem defectu servari jubemus formam, et dispositiones traditas in praesentis Apostolicis literis §. VI. VII. et VIII. Capitulum quoque Provinciale, quod finito primo triennio celebrandum erat sub initio mensis Novembris MDCCXLVI. extendimus et prorogamus ad Dominicam tertiam post Pascha MDCCXLVII. qui dies juxta Ordinis Constitutiones praefixus est celebrandis Capitulis Provincialibus, quae deinceps tali die celebrabuntur, hac tamen lege, ut in duobus Capitulis immediate sequentibus post Capitulum Provinciale anni 1747. serventur statuta, ac declarata in praedictis literis §. IX.

6. Constituimus, et deputamus dictum Joannem de Sottomajor, et in illius defectu, fratrem, qui ei ut supra in Provincialatu successerit Visitatorem Apostolicum cum omnibus praerogativis, et facultatibus, quae ei de jure conveniunt, et in eisdem literis §. X. conceduntur, et declarantur.

7. Declaramus revocationem, et annulationem factam ab Eminentissimo Oddi comprehendere omnia, et singula privilegia, aut Magisteria, quae fuerint supra numerum taxatum in Constitutionibus, et decretis Ordinis, ac Provinciae, seu quae (ut in eadem Provincia dici solent) non fuerint *de numero*, ut habetur in praefatis literis §. XI.; et quod in posterum non poterunt admitti ad suffragium in Capitulis ferendum privilegiati aliqui ultra nominatos, ac declaratos §. XII.; nec etiam admit-

tentur Concessionones, et indulta privilegiorum supra numerum quovis modo habitae, seu habitae, sive habendae, aut habenda, etiam per literas Apostolicas, nisi in privilegiato, vel privilegiando effulserint requisita necessaria juxta tenorem, ac formam praescriptam in saepe laudatis Apostolicis literis. Denique praecipimus, et mandamus omnibus, et singulis fratribus dictae Provinciae in virtute sanctae obedientiae, et sub poena excommunicationis majoris Sanctitati Suae, et pro tempore existenti Romano Pontifici reservatae, necnon sub privatione vocis activae, et passivae ad nostrum arbitrium, ut omnes, et singulas supra positas dispositiones, determinationes ac declarationes in nostra sententia contentas integre, et plenarie observent, atque observare, custodire, et exequi faciant absque ulla dubitatione, alteratione, aut impugnatione, et contra aliter facientes procedemus gravioribus poenis. Datum Eborae in nostro Palatio Archiepiscopali. *Fr. M. Archiepiscopus Eboensis.*

Ita continebatur, erat contentum, scriptum, et declaratum in dicta nostra Sententia Apostolica, quam sic a Nobis prolatam exequi mandavimus, prout in illa continebatur, et illius executionem expeditae sunt praesentes literae, quarum tenore auctoritate Apostolica Nobis commissa, qua in hac parte utimur, praecipimus, et mandamus in virtute Sanctae obedientiae, et sub poena excommunicationis majoris ipso facto incurrendae, necnon ducatorum aureorum Fisco Reverendae Camerae Apostolicae, et Accusatori applicandorum, omnibus, et singulis personis tam Ecclesiasticis, quam Secularibus sub harum literarum initio declaratis, et caeteris quibuscumque, ad quas earundem cognitio spectabit, ut praesentis sibi eisdem literis nostro signo, sigilloque nostro munitis, easdem observent, ac custodiant, jubeant, et faciant integre, et plenarie custodiri, et observari, sicut, et eodem modo, quo in illis contentum, ac relatum est, et prout a nobis in eisdem mandatur, praecipitur, judicatur, et determinatur, quibuscumque in contrarium non obstantibus. Datum Eborae in nostro Palatio Archiepiscopali et ego Emmanuel de Almeyda publicus Apostolica auctoritate Notarius subscripsi. *Fr. Michael Archiepiscopus Eboensis.* » Loco & Sigilli. »

Etsi autem praeinsertam Sententiam, quemadmodum Dilectus filius Didacus Salinas, et

Crabrera saepedicti Ordinis Eremitarum Calceatorum Sancti Augustini Frater expresse professus, Magister Generalis Hispaniarum, Indiarumque Assistens, et Provinciae Portugalliae Procurator Nobis nuper humiliter exponi fecit, non modo idem Joannes Rex, ad cujus supplicationem, prout in praeinsertis literis uberius continetur, ipsae nostrae literae datae fuerant, laudavit, ejusdemque Sententiae, et literarum nostrarum executionem dictis fratribus Provinciae Portugalliae maxime commendavit; verum ipsi etiam fratres in Conventu majori Lisbonensi Dominae nostrae de Gratia nuncupato capitulariter congregati, renuente, aut contradicente nullo, unanimiter obtemperantes receperunt; tamen idem Didacus Salinas dictae Provinciae nomine Nobis supplicari fecit, ut Sententiam hujusmodi quo firmitus subsistat, et servetur exactius, Apostolicae nostrae confirmationis praesidio communire dignaremur. Nos igitur memoratum Didacum Procuratorem, et omnes, et singulos fratres saepedictae Provinciae amplioribus gratiarum favoribus prosequi volentes, eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censes, supplicationibus hujusmodi, quibus suas etiam per epistolam ad Nos datam ipse Michael Archiepiscopus addidit preces, humiliter porrectis inclinati, tenore praesentium auctoritate Apostolica praeinsertam Sententiam cum omnibus, et singulis in ea contentis a Nobis expensam approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri

debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon, quatenus opus sit, Ordinis, ac Provinciae Portugalliae praedictae etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque indultis, et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die xxviii. Septembris MDCCXLVII, Pontificatus Nostri anno octavo.

Cajetanus Amatus,

Venerabili Fratri Michaeli Archiepiscopo
Eborensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis frater salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Quo sane ardore ad pristinam in Dilectorum filiorum Fratrum Eremitarum Ordinis Sancti Augustini Calceatorum nuncupatorum Provincia Portugalliae, cujus te olim Alumnus fuisset merito gloriaris, regularis disciplinae observantiam, pacem, concordiam, tranquillitatemque propter partium studia possum euntem opportune restituendam, confirmandamque alias adlaboraveris, non ignoramus; sed qua sollicitudine, qua prudentia, qua dextertate, qua sapientia, quo zelo studueris, ut salutaria Apostolicae nostrae Charitatis, auctoritatisque remedia a Nobis pro ejusdem Provinciae reformatione suaviter, fortiterque adhibita optatam finem consequerentur, tam ex tua ad Nos data epistola, quam ex tua pro debita executione nostrarum in simili forma Brevis literarum sententia juxta mandatum nostrum, et Venerabilis fratris Lucae Melchioris Archiepiscopi Nicomediensis Ordinarii nostri, et Apo-

stolicae hujus Sanctae Sedis in Portugallia Nuntii comissionem Tibi factam sapienter lata plane intelleximus. Utrumque igitur Pontificia benignitate complexi, fraternitatem tuam meritis laudibus prosequimur, ac Tibi significamus pergratum Nobis accidisse, quod dissidiis, dissentionibusque per hujusmodi providentiae nostrae officia a te ea, qua opus erat, cura, et labore executioni mandata tandem sublati, primaevus Religiosarum virtutum splendor enitere jam incipiat; fore in Domino sperantes, ut magis magisque imposterum augeatur. Quod vero per tuas preces cum supplicibus votis ejusdem Provinciae nomine Nobis demisse porrectis conjunctas exposcis, ut Sententiam hujusmodi Apostolicae Nostrae confirmationis patrocinio communire dignaremur, fraternitati potissimum tuae gratificaturi, jam per alias nostras in pari forma Brevis literas id praestitimus. Caeterum omnipotentem Deum supplices exoramus, ut utriusque nostrum studiis, curisque benignus obsecundet, ac tibi uberem coelestium munerum copiam largiatur, quo et operam tuam, ubicumque poteris, ejusdem Provinciae incrementis profuturam impendere satagas, et de aeterna ovium tibi creditarum salute amplius benemereri pergas. Nos interim Apostolicam Benedictionem fraternitati tuae peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXX. Sept. MDCCXLVII. Pontificatus nostri anno octavo.

Cajetanus Amatus,

Dat. die 3
Sept. 1747

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

XLIV.*

BENEDICTI PAPE XIV.

ALLOCUTIO

Habita in Consistorio Secreto Feria secunda die
20. Novembris 1747.

Venerabiles Fratres.

Christianae charitatis legibus admonemur, ut nostros in Christo fratres, qui sub oculos quotidie veniunt, non modo sublevemus, sed illis etiam opem feramus qui a Nobis disjunctissimi in egestate versantur. Primum quidem (si

veteris Ecclesiastici sermonis verba usurpare velimus) ad ordinariam Collectam pertinet, de qua Sanctus Leo Praedecessor Noster egregios Sermones posteritati commendavit (a). Alterum vero, videlicet opitulari nostris in Christo fratribus longe a Nobis remotis et absentibus, qui adversis casibus, rebusque angustis premuntur, ad Collectam extraordinariam spectat, de qua praeclarum Nobis exemplum Saulus, ac Barnabas reliquerunt. Ipsi enim congestis opportunis eleemosynis, et Hierosolymam profecti, Fidelibus in ea Civitate degentibus illas elargiti sunt, ut eos imminenti jam calamitate vindicarent, in quam redigi debebant ob inopiam rerum omnium, quam futuram Agabus Propheta Divini Numinis afflatu multo ante declaraverat; quae omnia in Actis Apostolicis continentur (b). Aliud quoque exemplum ab epistolis ad Corinthios prima, et secunda (c) manifesto desumitur, ubi traduntur idem Saulus, ac Silas, pluribus comparatis eleemosynis ab Ecclesiis Galatiae, et Macedoniae, monitisque Corinthiis, ut eandem rem praestarent, novum iter ad Urbem Hierosolymae suscepisse, ut Fideles ab inopia liberarent, qui paternis bonis divenditis eorum pretium ad Apostolos detulerant (d). Quod si oculos convertamus ad posteriora tempora, Nobis occurrit exemplum secundo Ecclesiae saeculo traditum a Sancto Sotere Pontifice, qui magnum argenti pondus Antiochiam misit, ut Populos ob Fidei constantiam vexatos recrearet, uti clare deprehenditur ex illustri monumento Sancti Dionysii Episcopi Corinthiorum, quod Eusebius Pamphilus (e) in Ecclesiastica Historia posteris demandavit. Occurret postremo exemplum Sancti Cypriani Martyris, et Episcopi Carthaginensis saeculo tertio, qui intelligens ab Episcopis Numidiae, plurimos Fideles a Barbaris in servitutem redactos fuisse, universo Clero, ac populo congerendas eleemosynas indixit, quibus captivi Fideles in libertatem redderentur: *Misimus* (inquit in Epistola sexagesima (f)) *Misimus sextertia centum millia nummorum, quae istic in Ecclesia, cui de Domini indulgentia praesumus, Cleri, et Plebis*

apud nos consistentis collatione collecta sunt, quae vos illic pro vestra diligentia dispensabitis.

Praetermittimus hoc loco, Venerabiles Fratres, verba facere, de iis, quae ad Collectam ordinariam referuntur; nam pro certo habemus, neminem ex Vobis ita se gerere, ut ex suis redditibus aliquam partem non conferat egenis, quos ante oculos habetis. Haec Oratio nostra aliud sibi argumentum proposuit, quod extraordinariam Collectam complectitur, quod etiam Vobis modo exponemus, etsi Divini Numinis beneficio fratres a Nobis remoti non iis premantur adversis casibus, quibus ii premebantur, de quibus modo sermo habitus est, sed alia urgenti de causa adjutorio nostro indigebant.

In iis Regionibus, quae ditioni Familiae Brandeburgensis subjiuntur, etiam post pacem in Westphalia magno cum detrimento ob-signatam, nonnulla adhuc Religionis Catholicae vestigia superfuerunt; ac Berolini praesertim non exiguus Catholicorum numerus commoratur. Extant in Tabulario Sacrae Congregationis de Propaganda Fide plura beneficentiae exempla, quam in Catholicos, ac Missionarios ostenderunt Supremi regionum illarum Principes, quamvis ipsi a Communione nostra defecerint. Princeps autem, qui modo imperium super eos populos exerceat, benevolentiam quoque Familiae suae erga Catholicos haereditate accepisse videtur: etenim vix perspectum habuit, Ecclesiam, in quam Catholici Berolini convenire solent, ita angustam esse, ut eorum multitudini non sufficeret, non solum facultatem tribuit, ut novum Templum excitaretur, sed locum ipse idoneum concessit, et plura etiam liberaliter contulit, quae ad perficiendum Aedificium necessaria sunt: Insuper praesens interfuit, cum primus lapis pro fundamentis extruendis poneretur, quod peractum fuit aestate nuper transacta; et quidem solemni pompa, et Sacris omnibus Caeremoniis adhibitis, quae hujus rei causa ab Ecclesia praescribuntur: Fidem quoque suam, et Successorum suorum obstrinxit, videlicet, ut novum Templum nullo umquam tempore in alium usum conver-

(a) Serm. 8. et sex sequentibus, juxta edit. Lugdun. ann. 1700.

(b) Cap. 11. vers. 27 et seqq.

(c) Cap. 16. et cap. 9.

(d) Estius ad cap. 16. epistolae primae ad Co-

rinth. in princip. et ad cap. 2. epist. ad Galatas sub num. 10.

(e) Histor. Eccles. cap. 23. pag. 186.

(f) Pag. 100. edit. Parisien. ann. 1726.

tatur ab eo, quò nunc, interposita auctoritate sua, extruitur à Catholicis, quibus etiam copiam fecit, ut undequaque eleemosynas congererent, ut inchoata Templi moles ad finem perducatur. Insuper accurate ac diligenter cautum est, ne comparanda ob hanc causam pecunia depereat, sed unice pro Ecclesia Berolini condenda impendatur. Quamobrem non immerito usurpari a nobis posse existimamus ea verba, quae Libro quarto Regum (a) leguntur: *Dixit Joas ad Sacerdotes: omnem pecuniam Sanctorum, quae illata fuerit in Templum Domini a praetereuntibus, quae offertur pro pretio animae, et quam sponte, et arbitrio cordis sui inferunt in Templum Domini, accipiant illam Sacerdotes juxta ordinem suum, et instaurent sartatecta domus, si quid necessarium viderint instauratione.*

Interea Catholici, qui degunt Berolini, tam magno studio incensi sunt, ut ad finitimos Polonos miserint, a quibus aliquod pecuniae subsidium obtinerent; nec spes omnino eos fefellit. Ad Nos quoque supplices tunc temporis confugerunt, et Cardinalis ipse de Sinzendorf, nuper defunctus, literas ad Nos dedit, quibus testabatur se aliquid contulisse pro hoc negotio, quod non solum utile, sed omnino necessarium judicabat. Quare, cum plurimorum testimoniis eandem rei utilitatem, ac plane necessitatem cognitam habuerimus, licet Aeternum Pontificium, ob calamitatem temporum, in maximam angustiam redactum sit, tamen non medioere pondus argenti pro Ecclesia Berolini construenda elargiri constituimus. Pro certo enim tenemus, Apostolicam Sedem iis copiis, quas possidet, a Deo cumulatam fuisse, non modo ad Summi Sacerdotis dignitatem sustinendam, sed etiam ut Catholicos egestate oppressos erigeret, ac sublevaret, juxta illud Isaiae (b): *Suges lac gentium, et mamillam Regum lactaberis; et scies, quia ego Dominus salvans te, et redemptor tuus fortis Jacob etc. Populus autem tuus omnes justi.*

Insuper, ut morem geramus voluntati, studiisque Fidelium Berolini commorantium, Literas Encyclicas de more dabimus ad Episcopos Fratres Nostros. Praesides quoque Regularium Ordinum accersemus, quibus omnibus

idem negotium magnopere commendabimus. Haec omnia Vobis declaranda prius existimavimus, Venerabiles Fratres, quos etiam, sive absentes, sive praesentes, vehementerhortamur, ut pro condenda Berolini Ecclesia subsidium aliquod impendatis.

Quod si exempla, quae superius recensuimus, ad Collectas extraordinarias ostendendas, ab antiquitate nimis remota desumpta videantur, alia in medium proferemus, quae recenti hominum memoria contigerunt. Exploratum est omnibus, non exiguum argenti pondus à Collegio vestro collatum fuisse, cum Innocentius XII. Praedecessor Noster ex hoc loco exposuisset calamitatem Fidelium, qui ab Anglia depulsi fuerant (c). Eandem liberalitatem praestiterunt Cardinales, cum a Clemente XI. Praedecessore Nostro moniti fuissent de gravissimo discrimine, in quod Fides Catholica adducebatur ob diuturna bella, quae inter Catholicos, ac Turcas exarserat (d). Nec minora subsidia in Helvetios Catholicos contulerunt, cum illi ab Haereticis opprimerentur. Sed illud praesertim exemplum Orationi nostrae magis accommodatum videtur, quo Sedis Apostolicae liberalitas, conjunctaque simul Cardinalium subsidia demonstrantur, videlicet, cum magnam auri copiam Clemens XI. misit, ut inchoatum in Wertheimensi Comitatu Templum perficeretur, et aliud quoque Hannoverae magno sumptu conderetur, quod incredibilem Catholicis in ea Civitate morantibus laetitiam attulit, et maximam Catholicae Religionis utilitatem (e).

Sed quorsum haec Vobis supervacanea commemoramus? Etenim necesse haud fuerat rationes, aut exempla proponere, quibus animi vestri inflammarentur; cum pietas vestra tanta sit, ut, cognita causa, ob quam subsidia congerenda sunt, nullis aliis indigeat stimulis, ut sponte liberalitatem exerceat.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primati XLIV.**

bus, Metropolitanis, Archiepiscopis, Episcopis, et Praesulibus locorum Ordinariis universis gratiam et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

(a) Cap. 12.

(b) Cap. 60.

(c) In Vita Clementis XI. pag. 31.

(d) Inter Orationes Consistoriales Clementis XI.

Pag. 210.

(e) In Vita Clementis XI. pag. 242.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres Salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Praeclara beneficentiae exempla, quae Marchiones Brandenburgenses post pacem Westphalicam erga Catholicos in suis Ditionibus, ac praesertim Berolini degentes omni tempore exhibere non destiterunt, modernus Marchio etiam veluti ejusdem benevolentiae haeres semper aemulatus, luculentiora erga ipsos Catholicos nuper edidit. Cum enim perspexisset eorumdem Catholicorum Ecclesiam, ad quam Sacris Catholico Ritu peragendis interfuturi convenire solebant, ita angustam esse, ut excipienda non parvae illorum multitudini haud sufficeret, non solum novam amplioremque a fundamentis Ecclesiam excitandi facultatem tribuit; sed locum etiam, in quo construeretur, aptum opportunumque cessit. Quamplura itidem ad hujusmodi Aedificium necessaria liberaliter impertitus, ipse quoque interesse voluit, cum primus solenni pompa et Sacris omnibus Caeremoniis a Catholica Ecclesia praescriptis pro fundamentis extruendis positus fuit lapis. Ac, ne deinceps Ecclesia aedificanda in alium, quam pro Sacris Catholico Ritu faciendis usum converti possit, suam successorumque suorum Marchionum fidem obstrinxit; et, ut inchoata jam Templi moles magnificentissima, qualem inter A Catholicos decet esse, quantocius absolvatur, probe animadvertens tenues illorum facultates haud satis esse, copiam iisdem fecit, ut pias ab omnibus ubique Catholicis largitiones sibi comparare valerent. Tot itaque humanitatis stimulis Catholici Berolinenses acti incensique studio novam Ecclesiam ad optatum finem perductam videndi, postquam pecuniae subsidium a finitimis Polonis expostulasent, Nobis pariter sese supplices commendavere. Nos sane, quos non solum piis eorumdem Catholicorum precibus, sed omnium etiam Christifidelium ubique terrarum necessitatibus in dies subvenire oportet, quamvis maximae sint propter asperam temporum conditionem Aerarum nostri Pontificii angustiae, ipsumque Aerarium et exhaustum, et ingentibus contractis nominibus jamdudum obnoxium reperitur, non mediocriter tamen argenti pondus pro eadem Ecclesia erogare constituimus. Verum providentes nostram pontificiam liberalitatem

tanto operi ad majorem divini honoris cultum et Orthodoxae Religionis decus et incrementum vehementer profuturo haud respondere posse; relicta Nobis Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum exempla sequi existimavimus. Eapropter Venerabilibus Fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in Consistorio nostro secreto die XX. currentis mensis Novembris habito eadem, quae ad Vos per hasce nostras in forma Brevis Literas perscribimus, fusius exposita communicavimus, atque insimul rogavimus, ut quisque, quoad sibi integrum esset, ad gravissimum Catholicae Religionis negotium contribuere. Id ipsum igitur a Fraternalitatibus Vestris exposcimus, ut quod a Vobis sacerdotalis dignitas, pastoralis sollicitudo, et Orthodoxae Religionis zelus requirunt, illud Supremo Pastorum Principi Jesu Christo sapientissimo remuneratori foenerari satagatis, a quo uberem quidem coelestium munerum copiam in terris, in coelis vero meritam aeternae beatitudinis mercedem accipiat. Interim Vobis, Venerabiles Fratres, Apostolicam Benedictionem divinae retributionis auspicem et nostrae benevolentiae pignus peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Novembris MDCCXLVII. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

Cajetanus Amatus.

AD ARCHIEPISCOPOS

XLV.

Et Episcopos Ditionis temporalis Pontificiae
super Bacchanalibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, Salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Inter cetera bene multa, quae Nos vehementer commovent, cum in hoc Nostro Pontificiae ditionis Statu Bacchanalia toleramus, duo praecipua sunt, de quibus religiosas quidam ejusdem Ditionis Episcopi Nobiscum aut verbis praesentes, aut absentes epistolis conquesti sunt. Primum illud est, quod vigiliae, choreae, ludi ultima Bacchanaliorum nocte celebrari soliti non semel usque ad primum Quadragesi-

Duo graves abusus qui in Bacchanalibus reprobentur.

I. Quod Choreae etc. per noctem ad diem Cincrum protrahantur.

mæ diluculum producantur, ita ut multi sint, qui ab hujusmodi choreis, ludis, vigiliis discedentes, deposita quidem larva, iisdem vero induti vestibus, quibus personati quaque versus processerant, Ecclesiam subeant, Divinis Mysteriis intersint, Sacros Cineres de more accipiant; domum deinde redeunt dormiant, plerumque totum mane primi Quadragesimalis diei, nec dubitent Episcopum nimiae severitatis arguere, si palam queratur, ac tum maxime, si poena velit aliqua in id criminis animadvertere. Nos illud deinde commovet, quod in aliquas Status Ecclesiastici Civitates aut irrepere videatur, aut paucis abhinc annis irrepperit perversa haec consuetudo, quae mordicus conservatur, ut Festis quoque diebus personati homines pervagentur; Circulatores autem, et id generis blaterones majori spectatorum frequentia diebus Festis, quam ferialibus populum ludifaciant; iisdem demum diebus saltationes, et choreae publice, ac per summam licentiam celebrentur.

II. Quod in aliquibus Civitatibus diebus Festis homines personati incedant.

Patet hujus abusus deformitas.

Responsio ad patientiam usque nunc habitam.

Primi ut abusus perversitas ostendatur, nulla prorsus argumentatione opus est, cum sola illius commemoratio tanti momenti sit, ut ab eo cujusquam debeat animus abhorre. Et quoniam illorum, qui criminis partes, ac vitis sustinent, hoc solent propugnaculum esse maximum, complures nempe Episcopos extitisse sanctitate clarissimos, qui haec cum tenerent, tacerunt. Nos facti ejusmodi, quod perperam plerumque asseritur, nec evincitur, non inquirimus veritatem, et argumenti loco esse ducimus responsionem celeberrimae ejusdam Catholicae Universitatis, quae rogata sententiam de quodam Festo scandali pleno, quod vulgo *fatuorum* appellabatur, quodque aliquibus in Dioecesibus sustinebatur, utpote multis ab Episcopis toleratum, non solum illud censuris damnandum censuit, sed objectum argumentum refellens, haec prudenter addidit: *Nolite subdolos hominum voces audire sic dicentium: Praedecessores Nostri, qui erant notabiles viri reputati, istud permiserunt; sufficit nobis vivere ut ipsi: Proculdubio istud argumentum diabolicum est, infernalis haec persuasio, vos illorum exitum ignoratis, an bonus, vel malus fuerit.*

Hujus Universitatis censuram refert per extensum, ut dicitur, Joannes Savaronius in appendice operum Petri Blesensis pag. 782, et in tractatu Gallico idiomate contra larvas conscripto pag. 32. et seq. Quamobrem Vo-

bis omnibus, Venerabiles Fratres, omni cura mandamus, ut in Dioecesibus, ubi hujusmodi scandalum aut jampridem invaluit, aut eidem aditus aperitur, nullam operam, nullumque studium praetermittatis, ut haec morum perversitas tibi deest, perpetuo desit, ubi autem invaluit, penitus extirpetur, ac funditus evellatur, illiusque auctores, defensoresque nulla rerum humanarum ratione habita acerrime puniantur. Neque enim omnino decet hoc modo Quadragesimam inchoare, uti exclamat Sanctus Basilius *Homil. 2. de junio* Paris. edit. an. 1722. tom. 2. pag. 13. *Quorum autem primitiae rejiciuntur, haud dubium, quin in his totum quoque sit rejiciendum. Et pag. 15. Hodiernus dies vestibulum est jejunii; neque vero, qui in vestibulis prophanatur, dignum est, qui ad Sancta introeat.* Nimis enim honori Ecclesiae debito, Sacroque Ritui suscipiendorum Cinerum nimis adversantur ii, qui tametsi absque larva, vestibus tamen Personatorum proprii domum Dei ingrediuntur, ad Altare accedunt, ut Sacris Cineribus a Sacerdote adpersi, de seria mortis cogitatione admoneantur.

Ad illud interea, quod est secundo loco propositum, accedentes, fatemur, minime Nobis statutum animo esse aut in Bacchanalia invehi, aut de eorumdem impudentia dissertationem historicam instituire. Quod facere si velimus, profecto haud incommode possemus, exscribentes nimirum ea, quae in hanc rem S. Carolus Borromaeus egregie composuit in suo Libro Memoriali edito in septima parte Actorum Ecclesiae Mediolanensis, ea scilicet tempestate, cum illa Civitas a peste importunissima liberata fuit; et Pastor optimus populum studiose sapienterque hortatus est, ut in publicum grati animi monumentum, Bacchanaliorum consuetudine abrogaret. Huic quoque epistolae adjungi possent, quae Monachus de l'Isle in suo recentiori tractatu de *jejunio lib. VI. cap. 6.* satis erudite scripsit, ubi de Ethnicorum Bacchanalibus disserens, ostendit quantum nostrorum haec Bacchanaliorum importunitas Sanctissimis Christianorum moribus adversetur. Verumtamen Nobis erit exponere, ea, quamvis aegre, ab Ecclesia tolerari, ut omnis aditus malis longe gravioribus intercludatur; quemadmodum post solidam, doctamque argumentationem, concludit celebris piusque Theologus Thomas Stapletonus in sua Oratione octava contra Bac-

Injungit Episcopis, vitium extirpare.

Nec toleretur Choreae, etc. media nocte autem Cinerum excedere.

Ad II. Non Pontif. usum Bacchanalium absolutum prohibere non intendat.

Declarat faciem id ab Ecclesia aegre tolerari.

chanalia tom. 2. suorum Operum pag. 566. Maximum vero discrimen intercedere inter ea, quae praecipuntur, et ea, quae permittuntur: Aliud est, quod docemus, aliud quod sustinemus, aliud quod emendare praecipimur, et donec emendemus, tolerare compellimur. Verba sunt Sancti Augustini lib. XX. contra Faustum c. 21. Unde constat, in rebus utcumque ab Ecclesia toleratis nullum amplificationi, nullum arbitrio esse locum.

Sapientissime in hac Urbe a Nostris Praedecessoribus sancitum esse comperimus, ut quamvis perpauci dies Bacchanaliorum licentia concedantur, tamen diebus Festis, ac sexta feria nemini omnino liceat larvam sumere, ac publice debacchari. Idem prorsus in reliquo Nostro Statu observari iubemus, et voluntatis Nostrae Cardinales Provinciarum Legatos, Praesules, Locorumque Gubernatores certiores facere non praetermittimus; id etiam enixe cupimus, nullum Ecclesiae diem Festum Circulatorum levitate, ac licentia perturbari; illa enim Isaiae verba semper Nobis ante oculos obversantur *Cap. 1. Kalendas vestras, et solennitates vestras odit anima mea: facta sunt mihi molesta, laboravi sustinens.* Et illa Malachiae c. 2. *Dispergam super vultum vestrum stercus solennitatum vestrarum.* Sed quoniam ab hominibus, quae expetuntur, illico impetrari hand facile possunt, etiamsi iusta sint, ideo significamus mentem hanc esse Nostram, idque pro regula habendum, ut in Urbium, Oppidorumque plateis, vel quibuscumque in locis, nec mane, nec vespere diei Festi Circulatores adsint. Quod si huiusmodi abusus alicubi tolerari consuevit, nunquam matutino tempore permittatur; horis pomeridianis, quantum fieri potest, removeatur. At si id sine gravi aliquo incommodo integre fieri nequeat, nunquam supradicta, aut id generis solatia tolerentur, nisi post expleta Vespertina Officia, et Doctrinam Christianam: de qua quidem re nostrum erit, Cardinales Legatos, et Urbium Gubernatores etiam admonere.

In tali rerum statu hanc plane rationem ineundam sibi iudicavit Sanctus Carolus Borromaeus in suo primo Concilio Provinciali par. 1. *Tit. De Pestorum dierum cultu*, cuius Decretis addenda sunt ea, quae ab eodem Pastore in Concilio III. Provinciali sub eodem Titulo statuta sunt. Hoc item Clemens XI. fel. record. inculcavit duabus Literis ad plurimos eodem

exemplo datis, altera scilicet die 11. Januarii 1719, altera 4. Januarii 1721., quae in ejus Bullario pag. 533. undecima sunt, et duodecima. Ac dum S. Caroli Borromaei vestigiis, quibus institit clarissimus Praedecessor Noster, Nos libenter inhaerere fateamur, illud monitis omnes volumus, quod cum res desuper enarratas vetamus, interdicto non liberamus caetera omnia, quae Saeris Canonibus, Constitutionibus Apostolicis, Conciliis aut Provincialibus, aut Dioecesanis, quoad Bacchanaliorum solatia, prohibentur, et praecipue quoad Ecclesiasticos viros, nunquam enim oculos a Concilio Tridentino deflectimus, quod sess. 22. c. 1. postquam Sacrorum Canonum mentionem fecit, qui Ecclesiasticis luxum, convivia, choreas, aleas severe prohibent, sic Episcopos alloquitur: *Si qua vero ex his in desuetudinem abiisse compererint, ea quamprimum in usum revocari, et ab omnibus accurate custodiri studeant, non obstantibus consuetudinibus quibuscumque; ne subditorum neglectae emendationis ipsi condignas, Deo vindice, poenas persolvant.*

Cuilibet in Ecclesiastica disciplina paulum versato facile compertum erit, quasdam Ethnecorum veteres fuisse superstitiones, quae Kal. Januarii in honorem Jani, et Deae Streniae instituebantur, quibus aliquando Christiani intererant, crapulae, ludisque dediti, ac mulieres virorum, viri mulierum personas induebant: Nec Sanctos Patres in suis sermonibus, nec in suis Conciliis Ecclesia in tam pravum morem invehi praetermisit, quin etiam poenas reis gravissimas indixit. De qua quidem re jam disseruimus in nostro opere de Festis Domini, cum de Circumcisione Christi Domini ageremus.

Pravissima hac consuetudine funditus extirpata, altera enata est, spectans videlicet ad quasdam publicas relaxationes, quae plerumque hebdomadis septuagesimae, sexagesimae, et quinquagesimae celebrantur, in quibus Ecclesia praecipua Redemptionis nostrae mysteria meditanda nobis proponit, nos ut efficiat ad quadragesimalis temporis severitatem alacriores, quod et a Nobis fuit demonstratum in *Notificatione XIX. t. I.* inter eas, quas edidimus, cum Bononiae moraremur illius Ecclesiae moderatores. Ea vero consuetudo est Bacchanalium foeditas, et corruptela, quam sic describit clarae memoriae Episcopus Gratianus in sua Synodo Americae habita 1595. pag. 50.

Profectus
inco de reli-
quis ad hanc
materiam
spectantibus.

Alias etula
fuit mala
Consuetudo
Christianorum
die Primo Januarii.

Huic successit
alter relaxatio
vivendi
tribus hebdomadis
ante
Quadragesimam.

Hinc factum (adeo Nos prava pervertit consuetudo) ut septuagesimam inter et quadragesimam interjecti dies, quos S. Mater Ecclesia magno mysterio veluti lugubres, funebresque habet, praevalens lascivique risus, hilaritatis amor, non in laceritiam solum inconditumque gaudium verterit, sed pene communi cuidam insaniae dedicavit, eoque propecta licentia sit, ut ipsas quoque leges, ipsos Magistratus traxerit, et quod ne privato quidem cuiquam ulla bene morata Civitas concederet, id penitus jam publica auctoritate nitatur, et populi veluti obliti nominis, quo feruntur, in ipsos profanarum gentium ritus moresque degenerarunt. Quamobrem illustris Gislenius Busbequius, qui medio saeculo XVI. Ferdinandi I. Imperatoris ad Solimanum II. Orator fuit, scriptum reliquit, Turcarum postquam Bacchanaliorum tempore in quadam Christianorum regione morati essent, Constantinopolim reversum retulisse, certo anni tempore Christianos sui impoles insanire; tum cujusdam pulveris arcana vi, quo eorum capita conspergebantur, redire ad bonam mentem, ac respiscere consuevisse: Ut non frustra creditum sit hominem Turcam, qui eo tempore ad nos publici negotii causa Legatus venisset, domum reversum, retulisse, Christianos certis diebus bacchari, et furere, donec genere quodam cineris in Templo respersi redirent ad se, et convalescerent.

Ecclesiis huic abusu amittere ne opposuit

Contrariam agendi rationem suadendū

Devotas occupationes instituendo.

Nec huic morum perversitati Ecclesia ut potuit non opportune consuluit, et semper precibus operibusque piis enixe Dei praesidium imploravit, ut poenas impiis debitas differret, et omnipotentis auxilio suo huic malo remedia praeberet: atque inter caetera pietatis opera ad hunc finem directa, illud fuit, ut quaedam Religiosorum familiae a carnibus abstinere, et Lacticiis solummodo vesci consueverint a die Dominica aut Septuagesimae, aut Sexagesimae, aut Quinquagesimae, usque ad diem Cinerum, ideoque Bacchanalia Carnis privium, nuncupantur, et in Missa Mozaraba Dominica Sexagesimae Dominica ad tollendas carnes appellatur.

Alia quoque Religionis opera, furente bacchanalium insaniam, a Sanctis viris egregie sunt instituta, inter quae publica, et sollemnis illa est consuetudo, cujus auctor S. Philippus Nerius extitit, septem scilicet hujus Urbis Ecclesias invisendi, cujus instituti meminuit Baccius in ejus vita. Nostri autem Praedecessores, ut in his diebus fidelium animos ad Sacramenta sus-

scienda inflammarent, plurimas Indulgentias impertiverunt: Nupero, sed saluberrimo invento, Pontifices summi, depromptis de Thesuro Ecclesiae largitionibus, fideles ad incensam pietatem per Sacramentorum participationem in diebus illis (de bacchanalibus loquitur) frequentandum excitarunt, et ut se dant initia, spes est Diabolum inde extrusum adigendum fore ad captandas alias sordes: Verba sunt haec Theophili Raynaudi tom. XVI. Oper. suor. pag. 412. num. 41.

Vestrum est igitur, Venerabiles Fratres, hanc viam tenere, et ad hanc suscipiendam vestro exemplo caeteris incitamento esse. Praesertim vero Divinis Officiis Bacchanaliorum tempore quotidie vos interesse cupimus, Sacrosanctum Missae Sacrificium coram Populo celebrare, Ecclesias, et Xenodochia invisere, et Ecclesiasticos homines, laicosque vobiscum ad id muneris invitare: hujusmodi enim comitatus, et sanctus erit, maximeque laudabilis. Curandum praeterea a Vobis est, ut in una, aut in pluribus Ecclesiis Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum per triduum publico cultui exponatur, et quotidie populo ad Vesperam benedicatur, in Septuagesimae, aut Sexagesimae, aut Quinquagesimae hebdomadis, aut tribus omnibus. Nos interea fidelibus, hac nostra epistola circulari, plenariam Indulgentiam concedimus, quae a vobis solitis formulis promulgabitur, quaeque cum ad opus pium directa sit, non impeditur alia plenaria Indulgentia, quam Ecclesia, ubi Eucharistia exponitur, aliis de causis habere possit; plenam, inquam, culpae veniam impertimur quibuslibet Christifidelibus, qui poenitentia, et Sacra Synaxi rite muniti, singulis diebus Augustissimum Christi Corpus visiterint, Deum orantes juxta Ecclesiae mentem, quam desuper exposuimus.

Apostolicum hoc Nostrum munus exigebat, ut vobis hanc Epistolam conscriberemus. Vestrum exemplum, qui Nobis propinquiores estis, longinquiores impellet, ut ad Nos recurrant; qui sane eos omni, qua possumus, ope juvabimus, eademque Indulgentias ipsis eorumque Dioecibus, concedere non gravabimur. Et demum Vos ex animo amplectentes, et Vobis singulis, Venerabiles Fratres, et Gregi Vobis commisso, Apostolicam benedictionem imper-

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Kal. Jan. MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

Exhortatio Pontificis Episcopos ad exercenda publica opera.

Quodque per triduum Sacratissimum Sacramentum in Ecclesiis exponatur.

Et conceditur Indulgentiam plenariam.

Dat. Pontificatus anno VIII. die 1. Januarii 1748.

CLVI.

SUPER OPERIBUS.

Venerabili Sorori MARIE A JESU DE AGRE-
DA attributis sub titulo: *Mystica Civitas Dei*,
et *Miraculum Divinae Omnipotentiae*.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Dilecto Filio Fr. Raphaeli a Lugagnano Ministro
Generali Ordinis Minorum S. Francisci de
Observantia nuncupatorum.*

*Dilecte Fili salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Postulatū studiosissime apud Nos fuit a bo-
nae mem. Trojano Presbytero S. R. E. Cardi-
nali de Aquaviva nuncupato tam nomine Ca-
rissimorum in Christo Filiorum Nostrorum
Hispaniarum Catholici, et utriusque Siciliae
Regum Illustrium, quorum negotiis apud Nos,
et Apostolicam Sedem agendis praeerat, tum
etiam pro munere Protectoris Vestri Ordinis
Minorum Sancti Francisci de Observantia,
quod ipse gerebat, ut suprema manus impone-
retur examini Operis, cuius titulus est: *My-
stica Civitas Dei, et Miraculum Divinae Om-
nipotentiae*; quod scriptum asseritur a Venerabili
Ancilla Dei Sorore MARIA A JESU DE AGRE-
DA: cuius nimirum examini prolatio impedi-
mentum afferebat Iudicio super ipsius Ancil-
lae Dei Beatificatione, et Canonizatione jam-
dudum feliciter instituto; quum et iuridicae
Inquisitiones de illius Vitae, Virtutibus, et Mi-
raculis in genere, auctoritate Ordinaria jam
fuissent peractae, et Commissio Causae com-
pluribus abhinc annis a Romano Pontifice si-
gnata, Sententia super non Cultu jam appro-
bata, et novus etiam Apostolica auctoritate
Processus confectus fuisset, in quo examinati
fuerant Testes, senio aut valetudine affecti, de
quibus timeri poterat, ne ex hac vita migra-
rent, antequam integer Processus super ipsius
Ancillae Dei Virtutibus, et Miraculis in spe-
cie, eadem auctoritate Apostolica completeretur.

Acceptis huiusmodi precibus, statim, pro
huius generis negotiorum cognitione a Nobis
acquisita, dum in ipsis assidue tractandis totos
quadraginta septem annos versati sumus, me-
moriae Nobis occurrit Decretum de praefato
Libro a Congregatione Generali Sanctae Ro-
mae, et Universalis Inquisitionis die XXVI.

Junii Anni MDCLXXXI. editum; novumque
ejusdem Libri examen a venerabilis memoriae
Praedecessore Nostro Innocentio Papa XI., cu-
jus temporibus Decretum illud prodiiit, deman-
datum Congregationi Particulari Sanctae Ro-
mae Ecclesiae Cardinalium ad hunc effectum
ab Ipso deputatorum; quibus a felicis recorda-
tionis Praedecessoribus pariter Nostri Inno-
centio Papa XII., et Clementi item XII. alii
subrogati fuerunt, qui ejusmodi examen ex-
plerent; tum etiam novissimum ipsius Clemen-
tis Decessoris Decretum, quo praedicti Operis
censuram iterum remisit eidem Sanctae In-
quisitionis Generali Congregationi; absque eo
quod, vel ab ulla ex Congregationibus parti-
cularibus, ut supra, deputatis, vel a praefata
Generali Congregatione, post Decretum anno
MDCLXXXI. editum, examen huiusmodi ne-
dum absolutum, sed nec inceptum umquam
extiterit; nec enim formalis examinis, multo-
que minus captae resolutionis nomen meretur
quidquid gestum est in Particulari Congrega-
tione habita die 11. Januarii MDCCXXXIV.
Qua de re statim cogitavimus huiusmodi judi-
cium a Congregatione Sancti Officii avocare,
et peculiari Congregationi Sacrorum Rituum,
ex aliquibus Fratribus nostris Sanctae Roma-
e Ecclesiae Cardinalibus, ac nonnullis Sa-
cræ Theologiae Professoribus, a Nobis depu-
tandis conflatae, et coram Nobismetipsis ha-
bendae; novo consilio committere. Hujus au-
tem avocationis novaeque Commissionis de-
cernendae Causa in eo a Nobis statuta fuit,
quod animadvertimus, praefati Operis examen,
tam illud nempe, quod anno MDCLXXXI.
peractum fuerat, quam illud, quod aut in Con-
gregationibus particularibus a praeaudata
Praedecessoribus deputatis, aut in ipsa gene-
rali Congregatione Sancti Officii, juxta novis-
simum Clementis Decessoris Decretum, fieri
debebat, ad hoc dumtaxat institutum fuisse,
ut videretur, an ipsum Opus licite, et utiliter
a Fidelibus legi, retineri, ac Typis impressum
prae manibus haberi posset; At vero instan-
tiae a praefato Cardinali de Aquaviva, nomi-
nibus, quibus diximus, Nobis exhibitae, eo po-
tissimum tendebant, ut examen Operis fieret
ejusmodi, quale ad progressum Causae Beati-
ficationis, et Canonizationis Ancillae Dei ne-
cessarium esse dignoscitur; quo in casu exa-
men ipsum privative spectat ad Congregatio-
nem Sacrorum Rituum, ut colligitur ex Decre-

Pontif. avo-
cat dictorum
Operum, et
Scriptorum
iudicium il-
ludque re-
mittit parti-
culari Sacr.
Rituum Con-
gregationi.

Status illius
Causae pro
Beatificatio-
ne refertur.

Et decreta
super operi-
bus ei attri-
butis edita
enarrantur.

Rationes
Invocationis
et remissionis
adducitur.

tis sanctae memoriae Urbani Papae VIII., quae habent: *Non prius est ad aliquem actum inquisitionis deveniendum, quam tales Libri diligenter in Sacra Congregatione* (loquitur de Congregatione Sacrorum Rituum) *examinentur*. Hinc est, quod licet Venerabilis Servus Dei Robertus Cardinalis Bellarminus praeclaros suos Controversiarum libros, non sine praeviis approbationibus et permissionibus, vivens in lucem emisit; iidemque libri, post Typographicas editiones, in Congregatione Indicis novo examini subjecti fuerint; cum tamen actum fuerit de promovenda Causa Beatificationis, et Canonizationis ejusdem Servi Dei, necesse omnino fuit Postulatoribus eosdem Libros, una cum aliis illius Scriptis, iterum exhibere in praefata Congregatione Sacrorum Rituum examinandos; ut ipsi adnotavimus in Nostro Opere de *Canonizatione Sanctorum lib. 2. cap. 26. num. 2.*, ad quod Opus ideo Nos referimus, propterea quod in eo concinnando praecipuam diuturni gravisque laboris operam impendimus in exponenda praxi, quae ab ipsa Sacrorum Rituum Congregatione in Causis Beatificationis Servorum Dei, et Beatorum Canonizationis provide constituta, inconcussa observatur.

Congregationis Sacrorum Rituum distinctio.

Haec sane Congregatio (quod te latere non arbitramur), praetermissis aliis divisionibus, quae ad rem praesentem non pertinent, distinguitur in Generalem, et Ordinariam. Et Generali quidem intervenit Summus Pontifex, una cum Cardinalibus, quotquot eidem Congregationi adscripti sunt, omnibusque ipsius Congregationis Consultoribus; atque in ea agitur de Servorum Dei Virtutibus Martyrio, aut Miraculis recognoscendis, et approbandis. Ordinariam vero constituunt soli Cardinales cum ipsius Congregationis Secretario, cum Protototario Apostolico, et Promotore Fidei; atque in hac, praeter caetera, agitur etiam de revisione Operum conscriptorum a Servis Dei; quorum Beatificatio promovetur; quae revisio sequenti methodo peragitur. Cardinalis Causae Relator, seu Ponens, ut vocant, unum aut plures, pro suo arbitrio, Theologos deputat hujusmodi Operum Revisores, qui censuram suam scripto exaratam ad ipsum deferunt; ipse vero illam praefatae Congregationi Ordinariae repraesentat. At ubi gravioris momenti difficultates vertantur, ac potissimum ubi Revisorum judicia inter se non conveniant,

Et stylus in examinanda scriptis Servorum Dei.

mos est, ut hujusmodi Revisorum censurae singulis Cardinalibus expendendae transmittantur, aliquando etiam in Breviarium accurate redactae Postulatoribus Causae communicentur, ut ipsi difficultates excitatas cognoscant, iisque per opportunas responsiones satisfacere curent; Ac demum omnibus in Congregatione perpensis, quaecumque capta fuerit resolutio, per ipsius Congregationis Secretarium refertur Summo Pontifici, ad quem pertinet, eam judicio suo comprobare; ut latius videri potest in praecitato Nostro Opere *lib. 2. cap. 27. num. 9. et 10.*

Ad tramites hujus methodi et consuetudinis, revisio Operis de Mystica Civitate Dei praefatae Congregationi Sacrorum Rituum Ordinariae committi debuisset. Nos autem, ut majori Judicii celeritati consuleremus, ex eadem Rituum Congregatione, quatuor dumtaxat Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales selegimus, duos nimirum in Canonica facultate apprime versatos, scilicet Venerabilem Fratrem Nostrium Antonium Xaverium Episcopum Praenestinum, *Gentili*, ac Dilectum Filium Nostrium Albertum Tituli Sanctae Mariae de Pace Presbyterum, *Cavalchini*, duosque alios Sacrae Theologiae Magistros, Dilectos pariter Filios Nostros Presbyteros, Fortunatum Tituli Sancti Matthaei in Merulana, *Tamburini*, et Joachinum Tituli Sanctae Crucis in Hierusalem, *Basozzi*, respective nuncupatos, quibus, ut ea impleremus, quae fieri potuissent a Cardinali Ponente hujus Causae, si ea in ordinaria Sacrorum Rituum Congregatione proponeretur, adjunximus Dilectos Filios Antonium Galli Abbatem Canonicorum Regularium Sanctissimi Salvatoris, Joannem Franciscum Baldini Clericum Regularem Congregationis Somaschae, Thomam Sergium Presbyterum Congregationis Piorum Operariorum, et Coelestinum Orlandi Abbatem Monachorum Congregationis Coelestinae, qui ipsius Operis discussioni, et examini incumberent; hujus autem Congregationis Particularis Secretarium deputavimus Dilectum Filium Magistrum Ludovicum de Valentibus Promotorem Fidei; cui mandavimus etiam, ut difficultates omnes in praefato Opere animadversas Postulatoribus in scriptis ederet, ut hi suas responsiones ad singula comparare, atque exhibere possent: quae omnia a praedictis respective peracta, et juxta mentem nostram expleta fuerunt. Ipsi praete-

Pont. ad consulendum celeritatis eadem Congregationi selegit quatuor Cardinales.

Et quatuor Theologos revisores deputavit.

Et ipse omnia leget, auferet.

rea Nostram universo iudicio diligentiam, atque Operam praestare, quantumvis innumeris aliis gravissimisque negotiis oppressi, non detrectavimus, jubentes, omnia Nobis legenda, ac perpendenda afferri, nec nisi coram Nobismetipsis Congregationem deputatam cogi debere; quod factum fuit. Nomina vero Theologorum ad praefatum examen deputatorum palam edicere non recusavimus, licet non ignoremus, apud Congregationem Ordinarium Sacrorum Rituum in more esse, ut similibus in casibus eorum nomina silentio tegat; quod eos ab omni molestia, aut offensionum respectu praestet immunes: ut etiam videre est in citato Operis Nostri lib. 2. cap. 27. num. 10. Eidem autem Congregationi mandavimus, ut ipsum Opus juxta normam ab Urbano VIII. in Decretis traditam, diligenter accurateque perpenderet; ut habet Decretum a Nobis editum die 3. Augusti anni MDCCXLV.

Ex eo die ad diem quintum mensis Decembris proxime elapsi; quo praefata Congregatio Particularis coram Nobis habita fuit, licet biennium et ultra effluxerit, non tamen dici potest inutiliter ductum esse tempus; dum, hoc mensium decursu, praedictus Fidei Promotor varias objectiones adversus Librum Mysticae Civitatis Dei multimode excitatas, et huc illuc dispersas, diligenter collegit; Postulatores autem non omiserunt suas Responsiones ad singula Capita fuisse, doctaque opponere; qui vero consilium suum Nobis praebere debebant, omnia perlegere et ponderare non praetermiserunt; ac demum Nos ipsi praeteritas autumnales ferias in eo impendimus, ut momenta Causae coram Nobis discutiendae plenissime cognita, animo comprehenderemus.

Ut autem ad ea jam veniamus, quae in Congregatione animadversa, et ponderata fuerunt, quaeque tibi, Dilecte Fili, libenter aperire volumus, ut Ancillae Dei Causa ad suum debitum finem recta via dirigatur; illud ante oculos habere opus est; quod superius etiam innuimus, nimirum examen Operis, quod nunc instituitur, diversum omnino esse ab eo, quod in Congregatione Sancti Officii factum fuisset. In ista enim, Opus ipsum, prout est in se, praecipuam Iudicii curam occupasset, qui nequaquam ad se pertinere arbitrarentur, investigare, an vere conscriptum fuisset ab eo Auctore, cujus nomen in Titulo praefert: quod adeo verum est, ut in eo Tribunali frequenter

examine subijciantur Libri, et Opera, quorum Auctores penitus ignorantur. In Iudicio autem, quod fit ex more Congregationis Sacrorum Rituum, primum examinis subjectum est, ut constituatur, quisnam propositi Operis Scriptor extiterit. Quod si evidenter non constet ad eum pertinere, cujus Beatificationis, et Canonizationis Causa agitur; revisio Operis praetermittitur, atque in ipsa Causa, prout res fuerunt, ad ulteriora proceditur; nec ullum examen libri instituitur, nisi manifeste constiterit, illius Auctorem esse ipsum Dei Servum, cujus nomine inscriptum perhibetur. En verba Decretorum Urbani VIII. *Praeterea illud etiam diligentissime indagandum est, an ille, vel illa, pro cujus Canonizatione instatur, scripserit aliquos Libros, Tractatus, Opuscula, Meditationes, vel quid simile. Nam si scripsisse constiterit, non prius est ad aliquem actum inquisitionis deveniendum, quam tales libri diligenter in Sacra Congregatione examinentur, utrum contineant errores contra Fidem, vel bonos mores, vel doctrinam aliquam novam, vel peregrinam, atque a communi sensu Ecclesiae, et consuetudine alienam. Ubi Praedecessor Noster non dixit: si scripsisse, probabile, vel verisimile sit; sed ait: si scripsisse constiterit; Quibus verbis non probabilitas, sed certitudo requiritur: quemadmodum, attenta etiam inconcussa praxi praefatae Congregationis, alibi a Nobis assertum fuit; de Canonizat. Sanctor. lib. 2. cap. 34. num. 4.*

Neque ad evitandum hujusmodi probationis rigorem satis est dicere, quod Opus illud, de quo agitur, iterato impressum fuit, constanterque vulgatum sub nomine Sororis MARIAE A JESU; hoc enim aliquam vim haberet, ubi Opus ipsum, Ancilla Dei vivente, in lucem prodisset, atque ubi constaret, ipsam non ignorasse hujusmodi librum suo nomine circumferri, neque eam contra reclamasse, aut partem abnegasse, nec alium quempiam extitisse, qui eam crimine plagii accusaret; ex his enim omnibus simul junctis validum exurgeret argumentum pro eodem Opere Ancillae Dei certius tribuendo. At Opus, de quo agitur, post ipsius Ven. Sororis mortem Typis excusum fuit: quemadmodum vero, si in aliquo Tabulario inventum fuisset in Codice manu exaratum, ipsi Ancillae Dei tuto adjudicari non posset, nisi per legitimas probationes doceretur, illius esse stylum atque scriptionem: ita;

Videlicet an
evidenter
constet Opus
a Dei Ancilla
scriptum
fuisse.

Pro hac probatione non
sufficit, sub
ejus nomine
fuisse opus
impressum.

Diligentia
dubita in
examinando

In Congregatione
quid
primo exa-
minatum
fuerit.

dum post ejus mortem, a Typographis scriptum; in manibus Hominum invenitur; ut ei tuto adjudicetur, ejus nomen in fronte gerit, similes omnino probationes requiruntur, easque perfici oportet super ipsius Operis Authographo; quod proinde exhiberi necesse est, ut, inhaerendō semper receptae praxi, observavimus, citato nostro lib. 2. cap. 26. n. 6.

Minusque sufficit ad requisitum probationis rigorem declinandum, subungere, quod omitti possit adeo exquisita discussio, dum Postulatores ipsi admittunt, et asserunt, Opus illud a Venerabili MARIA DE AGREDA conscriptum fuisse. Relata enim verba, *Si scripsisse constituit*, non in gratiam Postulatores, sed in favorem veritatis, in Decreto Urbani VIII. posita sunt. Quapropter, si licet Postulatoribus (id quod non semel evenit) sustinere, librum alicui Servo Dei forsā tributum, certis deficientibus argumentis, ad Ipsum revera non pertinere; nullo pacto negari potest, jus esse Judici exquirere, an per legitimas probationes, ut par est, manifeste constet, Librum alicujus Servi Dei nomine inscriptum, ab eo reipsa compositum fuisse.

Hujus rei exemplum clarissimum datum est in Causa Sancti Jacobi de Marchia Ordinis Vestri. Postquam enim difficultas promota adversus illius doctrinam de Sanguine Christi, prolatis dubbis Brevibus Praedecessoris Nostri Pii Papae II., sublata fuerat; altera excitata fuit adversus doctrinam pariter ab ipso traditam in quodam Dialogo *adversus Fraticellos*, qui asservabatur in Archivo Fratrum Minorum de Observantia apud Sanctum Isidorum de Urbe; quemque Wadingus a Beato Jacobo conscriptum, ac proprio ipsius chirographo exaratum asserebat. Postulatores vero, de Dialogi Auctore, deque Scriptoris Codicis minime dubitantes, omnem operam ponebant in propugnanda Doctrina in eodem asserta. Verum, quum sanctae memoriae Praedecessor Noster Clemens Papa XI. Codicem ipsum ex Archivo extrahi jussisset, duosque claros Viros antiquorum characterum Peritos, Alexandrum Zacagnum, et Justum Fontaninum, deputasset, qui didicarent, an vere Beati Jacobi Scripturam contineret; quumque horum judicia minime inter se convenientia fuissent: idem Praedecessor Nobis tunc in minoribus constitutis, et Promotoris Fidei manus gerentibus, mandavit, ut Sententiam Nostram de tota re

in scriptis exponeremus. Nostra autem Sententia fuit, in ejusmodi judiciorum varietate, ac probationum incertitudine, responderi posse, de Auctore Dialogi *non constare*, atque ita ad ulteriora in Causa procedi: cui quidem consilio quum Pontifex benigne annuisset, liberum cursum ipsa Causa deinde habuit, ac postea sub recondendae memoriae Benedicto Papa XIII. Benefactore Nostro, felicem exitum sortita est; quemadmodum in saepe citato Opere nostro lib. 2. cap. 34. num. 7.; relatum habetur.

Regulis hisce constitutis, ut ad rem nostram propius accedamus, ex actis apparet, quod usque ab anno MDCLXVIII. Tirasonensis Episcopus, tunc existens, Vir doctus, et Venerabilis MARIAE nomini ac memoriae devotus, sua Ordinaria utens auctoritate, non modo Processum confecit super fama ipsius Virtutum, atque Miraculorum; sed etiam quum ei relatum esset, in Coenobio Monialium de Agreda existere Authographum Operis de Mystica Civitate Dei, mandavit ipsum sibi exhiberi. Quod quum factum esset, is quidem, inspecto Codice, dixit, illius Scripturam, exceptis Capitulorum Titulis, esse a Venerabili Sorore MARIA A JESU; addiditque, se ideo hoc asserere, propterea quod illius characteris forma sibi cognita esset, ex inspectione plurium Epistolarum ab illa scriptarum, ejusque nomine ob-signatarum. Procurator autem Causae, ut Episcopi dicto ampliore fidem adstrueret, tres alios Testes producit, inter quos erat ipsius Causae Notarius, qui tamen non singillatim examinati fuerunt, sed, praestito Juramento de veritate dicenda, uno ore dixerunt, ipsum Codicem, exceptis Titulis, ut supra, Ancillae Dei charactero jam pridem sibi cognito, conscriptum esse. Qua de re idem Episcopus jussit hujusmodi Operis exemplum in forma authentica describi, eoque in processu inserto, praedictum assertum Authographum Monialibus reddi; quae omnia, ut ipse jusserat, impleta fuerunt.

Porro, si Sanctus Athanasius in humanis ageret, hujusmodi probationis genere forsitan contentus non esset. Quum enim ipse seditiosas quasdam Epistolas scripsisse diceretur, eoque nomine apud Imperatores per calumniam accusaretur, nil minus requirebat, quam ut Epistolae ipsae in medium proferrentur, tum aliae invenirentur ipsius manu conscriptae, quae cum illis conferri possent: *Primum quidem lit-*

Neque Postulatores confessio.

Quia inquisitio fit in favorem veritatis.

Exemplum in causa S. Jacobi de Marchia.

Examinatur ratio adductae, probandi identitatem Operis.

Et signantur scripturae illas proprio charactero.

Recognoscunt testes habentes utam manu

Ex hoc quum probationem desummi possit, expenditur.

teras saltem nostras similes proferant; Et tamen id satis adhuc non fore asserebat: *At nequaquam tutum illud fuerit etc. Vestras quippe Imperatorum manus saepe sunt imitati, unde similitudo illa scriptis auctoritatem minime dederit, ut legitur tom. primo Ipsius Operum Parisiis impress. anno MDCLXXXVIII. pag. 298.* Quae Athanasii verba ideo attulimus, ut ostendere-
mus huic Sancto Doctori minime persuasum fuisse, ex characteris similitudine tuto evinci posse, librum aliquem revera conscriptum esse ab eo, cui tribuitur a Testibus, asserentibus, ideo sibi cognitam esse illius characteris formam, quod alias viderint chartas ab eodem scriptas, suoque nomine obsignatas. Ac de insufficientia probationis Scripturae per *Testes habentes notam manum*, innumeras Jurisperitorum auctoritates hic colligere in promptu esset. Receptum est enim, ubi de fide Chirographi disputatur, ut requiratur depositio Testium, qui adfuerint, et viderint, dum ab eo scriberetur, cujus manu scriptum asseritur. Attamen cum id, quod ad comprobendam brevioris Scripturae veritatem omnino requiritur, non aequè exigi possit, ubi, ut in casu nostro, de Opere agitur, satis prolixo et amplo: hoc saltem requirendum visum est, quod nimiae severitatis a nemine inculpandum putamus, ut nempe allata probatio legitimis adminiculis fulciatur. Si qui enim ex Jurisperitis admittunt probationem characteris, quae sit per *Testes habentes notam manum*; hi omnes docent hujusmodi Testibus non aliter deferendum esse, quàm si sufficienter adminiculati dignoscantur; quod Ipsi jam observavimus de *Canoniz. Sanctor. lib. 2. cap. 52. num. 6.* Si vero hujusmodi adminicula requiruntur, ut fides habeatur Testibus *singillatim* examinatis, quique cum omnibus debitis solemnitatibus, alter seorsim ab altero Testimonium dixerunt; nonne majori Jure requirenda erunt in praesenti casu, in quo adducuntur dumtaxat *Testes turmatim* recepti (quorum modica in Jure habetur auctoritas, ut videre est in praefato nostro *lib. 2. cap. 49. num. 2.*), quique post auditam sui Superioris assertionem, coram ipso testificantes, eidem adstipulari quodammodo debebant. Nec audiendi sunt, qui excipiendo ajunt, Processum, de quo agitur, non Apostolica, sed Ordinaria auctoritate confectum fuisse. Etenim Processus Ordinarii, si non ad normam litterarum Remissorialium, a Congregatione Sa-

crorum Rituum expeditarum, aut saltem ad Juris communis tramites sunt conficiendi; non autem aliunde, quam a Jure communi desumpta sunt, quae huc usque adnotavimus.

Quod si a Nobis ulterius quaeratur, quae-
nam putemus esse adminicula ad imperfectam hujusmodi probationem roborandam necessaria; facile respondebimus alia procul dubio existere Scripta, praeter Mysticam Civitatem Dei, Sororis Mariae characterem exarata. Id enim asserit Frater Joseph Ximenius in *Vita ipsius Ancillae Dei §. 32. num. 129.* Praeterea fieri non posse, quin alia complura ipsius Chirographa, seu Schedulae inveniantur, quum eadem Agredani Monasterii regimen diu obtinuerit. Vera autem illius characteris forma semel percognita, advocandi sunt Periti, qui comparantes codicem, de quo agitur, cum alijs ipsius scriptis, de identitate characteris juxta eorum artis regulas, judicium faciant. Tum vero indubia illa characteris exemplaria, ipsumque controversum Opus, una cum Peritorum judiciis, Romam transmitti debent, ubi alii deputabuntur Periti, qui omnibus recte perpensis, de hujusmodi characteris identitate, deque transmissis Peritorum judiciis, sententias suas aperiant. Quamvis vero hujusmodi probatio, quae per *comparationem* appellatur, inter subsidiarias, sive semiplenas probationes numeretur (id quod a Nobis demonstratum est *cit. lib. 2. cap. 52. num. 5. et 6.*) si tamen haec cum altera conjungatur, quae antea facta fuit per *Testes, habentes notam manum*; haud parum ponderis apud sapientes Judices habere poterit. Neque putes novam hanc esse methodum, quam tibi indicamus; haec enim constanter fuit consuetudo Congregationis Sacrorum Rituum, quam etiam nuper sequuta est in Causa Beati Joannis Cantii; ut in praefato nostro *lib. 2. cap. 34. num. 8. et seqq.* adnotavimus. Neque tibi in mentem veniat dubitare de ipsius asserti Authographi, aliorumve scriptorum amissione. Haec enim, postquam ut oportuit, inspecta fuerint, iisdem redduntur, a quibus exhibita fuerunt; ut Nos etiam testati sumus *eodem lib. 2. cap. 26. num. 8.*, eaque a te ipso restitui poterunt eidem Monasterio de Agreda, in quo fertur, Ancillam Dei ea asservari voluisse, ut legitur in ejus *Vita par. 3. Mysticae Civitatis, Augustae Vindelicorum impress. pag. 244. ad num. 18.*

At non hic sistant inquisitiones, quas per-

Modus adminiculandi Testes.

Resolvitur id non sufficere, nisi Testes sint adminiculati.

Altera in-
quisitio
cienda.

Quod Opus
ab ipsa com-
positum fue-
rit.

Signanter ob
dubium alias
excitatum.

Varia argu-
menta licet
ad hoc addu-
cta fuerint.

fici opus est, ut, ad normam Decretorum Urbani VIII. pronunciari valeat, *constare*, quod Mystica Civitas Dei a Venerabili Maria a Jesu conscripta fuerit. Novum profecto non est, neque difficile intellectu, quod quis propria manu describat Opus, quod vel ab alio integre compositum fuerit, vel cujus magna pars aliena constet inventione ac doctrina. Quod cum advertissent Causarum Palatii Apostolici Auditores in Causa Canonizationis Beatæ Theresiæ a Jesu, ipsius Operibus id potissimum sibi comprobandum sumpserunt; quod nempe ipsa *Beata Theresia sua propria manu, et non aliena industria, seu alicujus alterius humano studio istos libros composuerit*, ut videre est in relatione ab ipsis confecta, sub titulo *de Virtutibus artic. 2. §. primo pag. 269. impressa Viennæ anno. Sal. 1628.* Porro de Mystica Civitate Dei non id affirmatur, neque pro certo contenditur, quod a Ven. Maria a Jesu composita non fuerit. At negari nequit, quin usque ab initio aliqua de hoc excitata fuerit dubitatio. Etenim ipse Tirasonensis Episcopus, qui, ut supra dictum est de ejusdem Ancillæ Dei Virtutibus et Miraculis Anno MDCLXVIII. Processum Ordinarium construxit; quum præcedenti anno MDCLXVII. præfatum Opus amplissima sua approbatione commendare voluisset; hoc etiam sibi præstandum censuit, ut eos confutaret, qui hujusmodi scriptionis gloriam Ancillæ Dei abrogabant; ut videri potest in *Summario præliminari hujus Causæ pag. 39. litt. D.*, quod sane supervacaneum fuisset, nisi jam tunc aliqui extitissent, qui ea de re dubitassent; quemadmodum ab aliis etiam ad hæc usque tempora dubitatum fuisse non ignoras.

Hoc igitur dubium e medio tolli oportet, ut tuto pronunciari valeat, Ancillæ Dei Opus esse hoc, de quo agitur. Equidem non negabimus, quin in *Responsionibus Præliminaribus pag. 25. n. 46.* magna argumentorum vis collecta fuerit ad ostendendum, non alteri, quam ipsi Ancillæ Dei, nulloque modo potissimum illius Confessario, hoc Opus tribuendum esse. At cum præter Mysticam Civitatem Dei, tot alia extent Opera, quæ ab eadem procul dubio confecta perhibentur; quumque ex artis criticae regulis, validissimum argumentum pro dignoscendis librorum Authoribus in comparatione styli, ejusque similitudine, aut difformitate constituatur; cur adhibitæ non fuerint opportuna diligentiæ ad comprobendam

uniformitatem styli Mysticae Civitatis Dei cum aliis Operibus ab eadem Ancilla Dei indubitanter conscriptis? Quod enim citatus Ximenius in suo Prologo Galeato §. 12. n. 95. de hujusmodi styli uniformitate testatur, minime sufficiens reputatur, quousque necessaria Operum comparatio, de qua diximus, instituta non fuerit.

Præterea legitur in Historia Vitæ ejusdem Sororis Mariæ a Jesu, quod quum ipsa scripsisset Opus Mysticae Civitatis Dei, Confessarius quidam illius spiritum non plane noscens, ei præcepit, ut Opus illud flammis combureret. Quod quum ab ipsa statim perfectum fuisset, alter deinde Confessarius in rebus Divinis magis expertus, eidem mandavit, ut hujusmodi Opus de novo recideret; licet prioris exemplum apud Catholicum Regem Philippum IV. extaret, ipsius piissimi Regis jussu descriptum, antequam illius authographum combureretur: evenisse autem, non sine Miraculo, ut idem Opus brevi tempore ab Ancilla Dei iterum conscriberetur; absque ulla discrepantia ab eo quod antea combustum fuerat; nisi quod parva quaedam additamenta, ac nonnullarum rerum elucidationes accesserunt novo Codici; quem asserunt eundem esse, qui in Agredano Monasterio pro Authographo asservatur, et ex quo Episcopus Tirasonensis describi jussit exemplum in suo Processu, ut supra diximus, insertum. Ità narrat prædictus Joseph Ximenius in *Vita Ven. Sororis Mariæ a Jesu §. 32. num. 125. et seqq.* qui etiam in Prologo Galeato §. 12. n. 94. de uniformitate Operis jam cremati cum eo, quod nunc visitur, ita testatur: *Dubium tamen non est, idem prorsus fuisse opus, quod postea iterato scribere aggressa est, hodieque in lucem prodit ad litteram, absque differentia aliâ, præter additiones quasdam, et majorem explicationem punctorum aliquorum, prout comprobatur ex Transumpto primæ illius Authographi, quod Philippus IV. secum habebat, ideoque ab incendio superstit.* Extabat igitur, quo tempore Ximenius scribebat, exemplum Operis Philippo Regi traditum ante Authographi combustionem; nec enim aliter comparari potuisset cum Opere iterum exarato. Quumque ipse Rex, ejusque Successores, Ancillam Dei tanta veneratione prosequuti fuerint, credibile non est, hujusmodi exemplum, sive in Regia Bibliotheca S. Laurentii (in qua condita fuerunt Opera Sanctæ Theresiæ, ut

Deest fac-
tum probati-
per compa-
rationem
styli.

Comparat
quoque Op-
ris secun-
do scrip-
tum cop-
rimi con-
lusi est
cienda.

refertur in citata Relatione illius Causae Auditoribus Rotae confecta pag. 270.), sive alibi, asservatum non esse. Hoc itaque exemplum si exquiratur, id quod omnino necesse est, haud difficile, ut putamus, invenietur. Eo autem reperto, si huiusmodi comparatio institueretur, qualem Ximenius se perfecisse asserit, iudicium fieri poterit de asserta uniformitate. Ad denique, si additamenta, et explicationes, quas idem Ximenius innuit, examinabuntur, complures obscuritates ex his omnibus tolli poterunt, quae hanc Causam plus satis involvunt.

At dices, ex ejusmodi operationum serie majorem afferri moram progressui Causae Beatificationis Ancillae Dei, cujus expeditio tibi, suisque Religiosis omnibus in Votis est, et pro qua Protector olim vester bonae memoriae Cardinalis de Aquaviva, nominibus etiam Hispaniarum Catholici, et utriusque Siciliae Regum, demissas Nobis preces obtulerat. Verum animadvertendum hic est, in huiusmodi Causa nihil aliud huc usque peractum fuisse, nisi quod, post Processum ab Ordinario constructum, admissa est introductio ipsius Causae; approbata sententia super non cultu; et peculiaris auctoritate Apostolica Processus confectus, ad excipiendas depositiones Testium, quorum vitae obitus imminere timebatur, ut supra narravimus. Antequam vero deveniatur ad praecipuum proponendum Dubium super Virtutibus, deindeque ad aliud super Miraculis, ex quibus nempe potissimum pendet optata Beatificationis conclusio; opus est, non quidem ex nova lege, quae pro hac Causa peculiariter statuta fuerit, sed ex veteribus, et generalibus legibus Congregationis Sacrorum Rituum, ut omnia, quae extant, Opera ab Ancilla Dei conscripta, examini subiciantur; Processus Apostolicus super fama Virtutum, et Miraculorum in genere conficiatur; tum super ejus relevantia pronuncietur; alter deinde Processus Apostolicus in specie super Virtutibus, et Miraculis construatur; ac tam de Processus Ordinarii, quam de aliorum Apostolicorum validitate judicetur.

Pendente autem Judicio super libro Mysticae Civitatis Dei, nihil ex praemissis omnibus fieri posset, resistentibus Decretis Urbani VIII., quorum verba superius etiam allata sic habent. *Nam si scripsisse constiterit, non prius est ad aliquem actum inquisitionis deveniendum,*

quam tales libri diligentè in Sacra Congregatione examinentur. Nos tamen, his minime obstantibus, de Apostolicae auctoritatis, et liberalitatis plenitudine, atque etiam aliquibus Praedecessorum Nostrorum exemplis, quae in citato Opere nostro lib. 2. cap. 27. retulimus, quamvis non adeo amplis, innixi; ex speciali gratia libenter indulgemus, ut, licet nec de vero huius libri Auctore, neque de ejus approbatione, quidquam adhuc statutum fuerit, nihilominus et ad examen aliorum Operum ejusdem Ancillae Dei procedi valeat; et, consequutive ad novum Processum Apostolicum; iudicium super fama ipsius Virtutum, et Miraculorum in genere fieri possit; et alter etiam Processus Apostolicus super ipsius Virtutibus, et Miraculis in specie conficiatur; et tam Processus Ordinarii, quam aliorum Apostolicorum validitas expendatur; animadversiones quoque super Virtutibus in specie a Promotore Fidei exponantur, eisque opportuna Responsiones, si placet, a postulatoribus comparentur; dummodo tamen ipsum Dubium super virtutibus in specie in Congregatione Sacrorum Rituum non absolvatur, antequam iudicium de omnibus Ancillae Dei Operibus prolatum fuerit. Persuasum autem tibi esse volumus, Nos, hac concessionis amplitudine, ultra servatos a Praedecessoribus Nostris fines longe progressos esse, propter piam affectionem, quam erga Ancillam Dei merito fovemus; neque etiam intelligere, dum praefatum Dubium de illius Virtutibus in specie, non nisi post ejusdem Operum approbationem absolvi volumus, magnam a Nobis utilitatem afferri illius Causae, quae scilicet ex ipsis Operibus, si approbata fuerint, majorem procul dubio splendorem accipiet.

Quae vero interim fieri permisimus, dum praefati Operis revisio absolvitur, ea Nos quidem paucis verbis complexi sumus. Verum, ut eadem ad exitum perducantur, non parum temporis necessarium erit. Cujus temporis decursu si ea simul perficiantur, quae superius facienda indicavimus, ad approbationem Operis de Mystica Civitate Dei attinentia; profecto evidenter agnosces, non modicum compendium ipsi Beatificationis Causae obvenisse ex eo, quod a Nobis, ut supra, statutum fuit.

Hoc eodem temporis decursu, Nos ipsi omnem diligentiam adhibere non omitteremus, ad hoc ut, si aliquando probatum fuerit, Mysticam Civitatem Dei a Venerabili Maria a Jesu

Et ad Processum super fama Virtutum etc. procedi possit.

Pont. indulget, ut interim ad examen aliorum Operum.

Post probationes circa identitatem primodicti Operis, inquisitio super illius doctrina erit facienda.

vere compositam fuisse, tunc demum, vita comite, Judicium Nostrum proferre valeamus, an liber ipse contineat errores contra Fidem, vel bonos mores, vel doctrinam aliquam novam, vel peregrinam, atque a communi sensu Ecclesiae, et consuetudine alienam, juxta relatum superius Urbani Praedecessoris Decretum. Quamobrem mandavimus etiam singulis Cardinalibus, atque Theologis peculiarem Congregationem a Nobis, ut supra, deputatam constituentibus, ut unusquisque suam hac de re sententiam, scripto conceptam, suoque sigillo obsignatam in manus Nostras remittant, volentes omnia hujusmodi Judicii capita in antecessum per Nosmetipsos debita maturitate, una cum Judiciis Academicarum Salmanticae, Complutensis, Lovaniensis, ac Tholosanae, pensare.

Utque nihil Te lateat eorum, quae ad sternendam hujusmodi Judicio viam interim examinare decrevimus; hoc primum tibi notum esse volumus, magnam Nobis semper opinionem fuisse, atque adeo esse de bonae memoriae Cardinali de Aguirre, cujus familiari consuetudine, in juvenili aetate constituti, olim uti sumus; quemque non minori apud te estimatione esse arbitramur; neque putamus

Censura Facultatis Parisiensis adversus versionem Gallicam Mysticae Civitatis Dei.

ab Alumnis vestris Ordinis recusatum iri. Judicem in Causa Mysticae Civitatis Dei, pro qua ipsum suum studium tantopere declaravit. Eo vivente, Anno Domini MDCXCVI., prodijt Censura Facultatis Sorbonicae in primam Partem hujus Operis, quae refertur in *Diario Sapientium Tom. 24. pag. 54. et pag. 516.* et inserta est per extensum in *Tom. III. Collectionis Judiciorum, Parisiis editae an. 1736. pag. 150. et seqq.* Quae sane censura quum praefato Cardinali magnopere displicuisset, ab eodem impugnata est peculiari Scripto, quod exhibitum non fuit. Idemque praeterea scripsit Epistolam unam ad Galliarum Regem, et alteram ad Archiepiscopum Parisiensem; in hac vero, quae data fuit die IV. Augusti Anni MDCXCIX., fassus est, propositiones in praefato libro a Sorbonica Facultate notatas, prout jacent in versione Gallica, qua uti sunt Parisienses Theologi, jure, meritoque damnatas fuisse; verumtamen hujusmodi versionem parum fidelem esse contendit. En verba Epistolae relatae in vestro Summario Praeliminari §. IV. num. 8. pag. 244.: *Nel di cui idioma, de Gallica lingua loquitor, così tradotte ancor Io concorro in asserire, che siano state giustamente censurate da*

Card. de Aguirre censuram approbat, versionem reject.

codesta Università. Itaque Cardinalis de Aguirre censuram Sorbonae approbat, versionem libri non approbat; Censurae subscribit, relate ad versionem Gallicam, eandemque censuram ideo rejicit, quod versionem illam minus fidelem existimat. Haec autem versio non alia esse potest, quam quae ex Hispanico idiomate in Gallicum facta est a Patre Croiset Ordinis Vestri Presbytero, quaeque impressa fuit Massiliae eodem Anno, quo prodijt in lucem Censura Sorbonicae Facultatis. Atque haec est illa versio, quae in Summario Causae tam magnis elogiis in Coelum tollitur. Cardinalis de Aguirre Hispanus Croisetum Gallum reprehendit, tamquam in Hispanico idiomate parum versatum. Si quis vero Traductoris Galli partes suscipiens, Cardinalem Hispanum, tamquam Gallicae linguae minus peritum reprehenderet, totum Judicium in ancipiti haerere necesse esset. Quare, ut hujusmodi difficultatum involucria tollantur, Nostrae eurae erit aliquem invenire in utroque idiomate probe, periteque versatum, cujus diligentia rei veritatem in claro positam tuto dijudicare possimus.

Versionis des exananda.

Novimus praeterea, non Tibi ignotum esse Opus de *Revelationibus, et Visionibus*, ab Eusebio Amort Canonico Regulari Lateranensi editum Anno MDCCXXXIV., in quo praefata quidem Censura Parisiensis Facultatis reprobat, sed aliae, ac diversae objectiones fiunt adversus Mysticam Civitatem Dei. Cui novo Censori fuse respondit doctus quidam Ordinis Vestri Professor Frater Didacus Gonzalez Mattheo Hispanus, qui suas Responsiones Nobis dicatas superiori Anno MDCCXLVII. Matrili edidit, Nobisque transmisit. Harum quoque objectionum, et Responsionum examen fieri debet, et a Nobis, Deo adjuvante, fiet, antequam de Mystica Civitate Dei sententiam proferamus, quum nullam in hoc gravissimo Judicio diligentiam supervacaneam fore judicemus.

Conclusi cum prolotione Decreti.

Haec erant, quae tibi innotescere volebamus. Nunc ea, quae in praefata Congregatione Particulari coram Nobis deliberata fuerunt, in summam colligendo, sequens Decretum, de ejusdem Congregationis consilio atque unanimi sensu, edicimus; nempe: *Ex hactenus deductis non constare, prout oportet, in casu, et ad effectum, de quo agitur, quod Opus inscriptum Mystica Città di Dio, sit Opus Venerabilis Servae Dei sororis Mariae a Jesu de Agreda; ex gratia*

tamen speciali; Postulatoribus indulgeri; ut in Causa Beatificationis; et Canonizationis ejusdem, ad ulteriora procedatur, ita tamen, ut dubium super Virtutibus non absolvatur, nisi prae-
vio iterato novo definitivo Decreto, aut a Nobis, aut a Nostris Successoribus; praemissis, uti supra, respective praemittendis, edendo; in quo, vel statuatur Opus praedictum non esse Servae Dei, vel, constituto esse Opus ejusdem, definiatur, nihil, vel in eo, vel in aliis Operibus ejusdem Servae Dei, reperiri, quod sit contra Fidem, bonos mores, vel quod sapiat doctrinam aliquam novam, et peregrinam, atque a communi sensu Ecclesiae, et consuetudine alienam, juxta praescripta in Decretis Urbani VIII. Tibi, Dilecte Fili, universoque Ordini tibi commissio, Benevolentiae Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae Apud S. Mariam Majorem die decima sexta Januarii Millesimo septingentesimo quadragésimo octavo, Pontificatus Nostri Anno VIII.

DE ORDINE

Servando in Causis super nullitate Professionis Regularis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Si datam hominibus fidem frangere, conventionesque eas, quae ab humanis legibus robur accipiunt, abruptum, ac violare non licet; multo magis necesse est obligatum Deo mentis propositum immutabiliter servari, Nosque praesertim, utpote sacrarum Legum custodes a Deo constitutos, oportet earum pactionum, quae Divino et Ecclesiastico jure indissolubiles sunt, perpetuam firmitatem, et observantiam asserere. Eam ob rem jam usque ab Anno Incarnationis Dominicae MDCCXII. Pontificatus Nostri II., Apostolicas Literas dedimus, incipientes: *Dei miseratione*, in Bullario Nostro deinde editas Tom. I. num. 33., quibus certum praescripsimus ordinem, in Tribunalibus Ecclesiasticis servandum, quum in ipsis discuti et definiri deberent Causae, in quibus

de nullitate alicujus matrimonii contracti ageretur; non eo quidem consilio, ut si quod forte matrimonium cum impedimento aliquo dirimente initum fuisset, de illius nullitate iudicium postulari, aut fieri prohiberemus; sed, ut in hoc gravissimo iudicii genere, in quo de sacro Connubiorum foedere agitur, pleniori veritatis elucidationi consuleremus; utque Iudices, non sine certissima cognitione omnium, quae ad rem maxime conducunt, huiusmodi vinculum ex tot rationibus insolubile, sententiis suis, tamquam irritum ab initio, dissolverent. Cujus quidem Constitutionis utilitas, Deo favente, ad hunc diem aperte comprobatur; quum ex eo tempore, neque tot Causae super praetensa Matrimoniorum nullitate in Tribunalibus pendeant, nec tam frequenter, ut antea, Nobis exhibeantur preces pro obtinendis dispensationibus super Matrimonio rato, et non consummato: dum scilicet ante omnium oculos propositae sunt difficultates paulo quidem majores, sed omnino iustae, quae, ex novo ordine a Nobis statuto, cuilibet superandae se offerent, antequam optatum finem assequatur.

Quemadmodum itaque pro Matrimoniis carnalibus a Nobis provisum fuit, ita nunc de spiritalibus animarum nexibus, de Religiosis videlicet utriusque sexus Regularium Professionibus, pari ratione statuere decrevimus: nimirum certam normam ac methodum tradere, quam observare debeant Iudices Ecclesiastici, quoties iudicia super nullitate Professionum in aliquo Ordine Regulari a Sede Apostolica approbato factarum, coram ipsis agitari contingat; neque id quidem ad hunc finem, ut aditus intercludatur iis, qui iustis de causis huiusmodi actiones intentare velint, ac postulent, Professionem a se factam ex capite nullitatis, irritam declarari; sed, ut ipsi Iudices rerum veritatem in specie dignoscere, suasque sententias indubiis fundamentis innixas proferre valeant; ac ne umquam, ex ignorantia factorum, aliquem decernant solutum vinculo, dum is forte, valida solemnium votorum professione emissa, Religioso Ordini, cui nomen dedit, re ipsa maneat adstrictus. Qua ex methodo a Nobis tradenda hunc fructum similiter obventurum speramus, ut et rariores in posterum in Tribunalibus futurae sint Causae super praetensa Professionum nullitate, et qui deinceps huiusmodi nullitatis declarationem in fore externo obtinuerint, et consequenter a Religione discesse-

Methodus a Sanctitate Sua praescripta in causis matrimonialibus.

Ex eisdem rationibus statuit novum ordinem praescribere pro iudiciis super nullitate Professionis Regularis.

XLVII.

Proemium.

rint; non amplius anxia, aut male tuta conscientia vivant, ac propterea ad Nos, aut ad Officium Poenitentiariae Nostrae Apostolicae, ut non semel evenisse novimus, confugere cogantur, occultato (ut moris est) in precibus nomine, fatentes sententiam super Professionis nullitate pravis artibus extortam a se fuisse, decepto iudice, vel per mendacia in facti expositione adhibita, vel per corruptos Testes; ideoque flagitantes, ut ex gratia, et dispensatione Apostolica, facultas manendi in saeculo ipsis indulgeatur.

Reclamatio
adversus
Professionem
intra
quinquen-
nium quate-
nus admitta-
tores Decre-
ti Concilii
Tridentini.

Ut autem ordinate procedamus, distinguendum initio est inter Regulares illos, qui intra quinquennium a die factae Professionis, de illius nullitate actionem promonent, et eos, qui post elapsum quinquennium reclamant. Quod ad priores attinet, celebre est de illis decretum Sacrae Tridentinae Synodi sess. 25. de Regular. cap. 19. in haec verba: *Quicumque Regularis praetendat, se per vim et metum ingressum esse Religionem, aut etiam dicat, ante aetatem debitam professum fuisse, aut quid simile, velitque habitum dimittere quacumque de causa, aut etiam cum habitu discedere, sine licentia Superiorum; non audiat, nisi intra quinquennium tantum a die Professionis, et tunc non aliter, nisi causas, quas praetenderit, deduxerit coram Superiore suo, et Ordinario.* In quo sane decreto licet in litera Virorum Regularium dumtaxat mentio fiat, nihilominus etiam foeminae Religionem professae comprehenduntur; quum ex regulis juris, masculinum genus etiam foeminarum includat, ubi una eademque causa pro foeminis aequae, ac pro masculis militat. Quamvis autem Decreti verba satis clara sint, variae tamen quaestiones circa eorum sensum, ac vim excitatae fuerunt.

Quod De-
cretum etiam
Moniales
comprehen-
dit.

Et procedit
aeque in ca-
su actionis
intentatae ex
parte Reli-
giosis.

Quum etenim ibi sermo dumtaxat sit de Regulari Professo, qui suam Professionem nullam fuisse contendat: *Quicumque Regularis praetendat se per vim et metum ingressum esse Religionem etc.*, nihil vero expressè statuatur de ipsa Religione, ejus aliquando interest aliqujus Alumni sui Professionem irritam declarari; ut si quis, exempli causa, comperiatur occultum aliquod impedimentum non revelasse, de quo interrogatus fuerat, adjecta declaratione, quod, eo forsitan existente, et non patet facta, ipsius admissio a Religione minime rata habenda foret; hinc dubitatum fuit, an in hujusmodi casu solus Superior Regularis sine

Ordinario procedere posset, an vero etiam in hac facti specie discutienda esset Causa coram Regulari Superiore simul, et Ordinario Loci. Super quo Congregatio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ad ipsius Concilii Tridentini Interpretationem ab Apostolica Sede deputatorum constanter decrevit, Causas hujusmodi super nullitate Professionis, tam a Regulari Professo, quam a Religione, intra quinquennium in judicium deductas, et a Superiore Regulari, et ab Ordinario Loci simul cognoscendas esse.

Quum item quinquennium, intra quod admittitur reclamatio adversus Professionem, Sancta Synodus computandum voluerit a die professionis, cumque potior, atque communior causa, quae pro nullitate Professionis adduci solet, in metu consistat; metus autem per totum quinquennium, atque etiam ulterius, aliquando perseveret; quaesitum fuit, an, ubi de metu agitur, initium quinquennii desumendum sit ab ipso die Professionis emissae, an vero a die, quo Professus liberam reclamandi facultatem habere coepit. Eadem vero Congregatio declaravit, in utroque pariter casu, concessum quinquennii tempus a die emissae Professionis esse computandum.

Quinquennium com-
putatur a die
Professionis
etiam in ca-
metus pe-
manentis,
impedimen-
ad reclama-
dam.

Ad idem pariter quinquennium pertinet alia agitata quaestio, an scilicet praedicti Ordinarius, et Superior Regularis cognoscere possint Causas nullitatis Professionis etiam post ipsum quinquennium, ubi nempe Professus intra illius decursum reclamaverit, sed judicium prosequi deinde neglexerit, aut nequiverit. Decretum est autem ab eadem Congregatione, coram praefatis Judicibus a Concilio memoratis agendam esse Causam, etiam post elapsam quinquennium, dummodo satis constet, eam intra praescriptum tempus a reclamante serio intentatam fuisse.

Actio inten-
tata intra
quinquen-
nium, licet
deserta, ta-
men judica-
tur ab Ord-
inario, et
Superiore
Regulari.

De ipsis autem Judicibus pro hujusmodi Causarum cognitione a Sancta Synodo designatis, per ea verba, *coram Superiore suo, et Ordinario*; complures similiter motae sunt quaestiones, quae majori eorumdem verborum elucidationi causam dederunt. Et primo quaesitum fuit, quisnam censendus esset Superior Regularis in casu, et ad effectum, de quo agitur; utrum scilicet Provinciae Rector, an Generalis Ordinis Moderator; Congregatio autem ejusdem Concilii Interpres definiit esse Superiorem localem, nimirum Abbatem, vel Guar-

Regulari
Superior ac
effectum etc.
intelligitur
Superior lo-
calis de tem-
pore motae
litis.

dianum, sive Priorem, aut alio quocumque nomine nuncupatum Praepositum, seu Rectorem illius Monasterii, aut Coenobii, in quo reclamans Professionem emisit; eum nempe, qui hujusmodi Monasterii, aut Coenobii regimen exerceat, quo tempore Causa super nullitate Professionis in iudicium deducitur. Quaesitum item fuit, quisnam Monialium proprius Superior dicendus sit ad effectum Professionis nullitatis. Responsum fuit, quod si agatur de Monialibus Ordinario Loci immediate subjectis, tunc, quum nullus sit earum Superior Regularis, solus Ordinarius iudicat de Professione reclamantium intra quinquennium; Si vero Moniales Regularium regimini subsint, tunc hujusmodi Causae iudicandae sunt ab Ordinario loci simul, et a Superiore Regulari; ab eo nimirum, cui concreditum est universum Monasterii regimen, non autem a Confessario Regulari Monialium. Dubitatum est etiam, utrum Superior Regularis jus suum cedere possit Ordinario Loci, ei que permittere, ut in hujusmodi Causis solus procedat, et iudicet; Id autem praedicta Congregatio fieri posse negavit; permisit tamen Superiori Regulari, ut si iudicium assumere nolit, aut non possit, alium subrogare valeat vel Regularem, vel etiam Ecclesiasticum Saecularem juris Canonici peritum, qui una cum Ordinario Iudicis partes exerceat. Denique quaesitum fuit, si forte Ordinarii, et Superioris Regularis iudicia inter se discrepantia extiterint; quodnam ex ipsis praevallere debeant. At in hoc casu responsum fuit, Causam ipsam ad Apostolicae Sedis iudicium devolutam censi.

Quum vero inter capita nullitatis Professionem Regularem irritantia, unum etiam adnumeretur, si nempe aliquis Professionem emisit in Coenobio ad Novitiorum institutionem minime destinato, in iis tamen locis, in quibus rec. mem. Praedecessor Noster Clemens Papa VIII. Decreta de Regularibus a se edita vim habere mandavit; si quis ex hoc capite Professionem a se factam intra quinquennium impugnare voluerit, aut etiam si religio intra idem quinquennium postulaverit alicujus Professionem ex hujusmodi capite irritam declarari; decretum extat a fel. record. Urbano Papa VIII. altero Praedecessore Nostro, iustis gravibusque de causis, ac de consilio praefatae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis,

editum die V. Januarii Anni MDCXXXVI., incipien. *Ad occurrendum*, quo statutum fuit, hujusmodi Causas ad eandem Congregationem privative pertinere. Haec sunt potiora in hoc genere Decreta ex Regestis praelaudatae Congregationis excerpta, quae licet alias a Praedecessoribus Nostri Romanis Pontificibus Apostolica Auctoritate non semel approbata fuerint, et confirmata; Nos tamen eadem, praesentium Literarum tenore, atque Auctoritate simili, novo approbationis, et confirmationis Nostrae robore communimus, atque ab omnibus, ad quos spectat, seu respective spectabit, in posterum pro regula haberi, ac plenariae executioni demandari praecipimus.

Quibus ita constitutis, firmataque pertinentia Causarum, quae intra quinquennium a die Professionis emissae adversus illius validitatem introducuntur; consequens est, ut et ea indicemus, quae de ordine, ac methodo in hujusmodi iudiciis servanda, a Majoribus sapienter constituta sunt; tum ea proferamus, quae Nos ipsi opportune addenda censuimus, quaeque pari auctoritate, ac praesentium literarum vigore, perpetuis futuris temporibus servari volumus, et mandamus. Jam de ipsa hujusmodi Causarum introductione notum est decretum ejusdem Concilii Tridentini *cit. Sess. 25. cap. 19. de Regular.*, *ut si quis antea habitum sponte dimiserit, nullatenus ad allegandam quamcumque causam admittatur, sed ad Monasterium redire cogatur, et tamquam Apostata puniatur; interim vero nullo privilegio suae Religionis juvetur.* Ex quo sequitur, Regularem postulantem iudicium fieri de suae Professionis nullitate, ab ipso iudicii limine repelli, nisi constet eum in Religionis suae Claustris morari, et Habitum Regularem resumpsisse, si ipsum antea deposuerit.

De probationibus vero, licet non ignoremus, apud Superiores Regulares, Ordinariorumque Locorum usu receptum fuisse, in re tanti momenti, iudicia sua fundare in extrajudicialibus attestationibus, quantumvis iuramento firmatis, quae *ad perpetuam* dicuntur; hoc tamen de caetero usurpari prohibemus; volentes, atque districte mandantes, ut ad adstruendas probationes in hujusmodi Causis necessarias, verus et judicialis Processus omnino conficiatur; in quo et Articuli exhibeantur ex parte illius, qui adversus Professionem agit; et Interrogatoria dentur ab ea parte, quae

Apostatae repelluntur a limine iudicii, nisi ad Religionem redierint etc.

Judicium iniuncti debet rigorosis probationibus, et processibus judicialibus.

stat pro ipsius Professionis validitate; et Testes tam super Articulis, quam juxta hujusmodi Interrogatoria examinentur; utque, hac forma non servata, Processus ipse, et Sententia dependenter ab eo prolata, insanabili nullitatis vitio corrumpere censeantur, salva etiam dispositione juris communis, quoad alia nullitatis capita, si quae forte in ipsa Processus compilatione intervenerint.

Citari debent
Defensores
Monasterii,
et omnes in-
teresse ha-
bentes.

Sub eadem poena nullitatis, decernimus, atque statuimus, ut in hoc judicio citari, et audiri debeant tum Defensores Monasterii, seu Coenobii, in quo Professus Vota Religiosa suscepit, tum ipsius Professi Consanguinei, sive propinqui, sive alii, quibus bona sua donavit, aut cessit; uno verbo omnes, quorum interest illius Professionem sustineri; in primis autem ii citentur (si superstites fuerint) qui indicati erunt tamquam Auctores, aut complices melius eidem incussi, ut Votis invitatus se obstringeret. Quemadmodum vero in citata Constitutione Nostra, quae incipit *Dei miseratione*, decrevimus, ut in singulis Dioecesibus ab Ordinario deputari deberet aliquis probitate, ac doctrina commendatus, cujus officium esset in Causis Matrimonialibus in judicio stare pro validitate Matrimonii; ita nunc omnibus, et singulis Locorum Ordinariis committimus, et mandamus, ut personam aliquam similibus qualitatibus praeditam in suis respective Dioecesibus eligant, cui *Defensori Professionum* munus imponant; utque huic omnia demandata, injuncta, et respective applicata esse censeantur, quaecumque Nos in praecitatis Literis de Matrimonii Defensore statuimus; Nos enim eadem omnia, praesentium tenore, ad hujusmodi Professionum Defensores expresse extendimus, et respective applicamus, et quoad istos pari modo locum habere decernimus. Id solum peculiariter pro Defensore Professionis in praesentibus statuimus, ut scilicet quidquid pro ipsius honorario, aut mercede, sive pro expensis in defensione Causae occurrentibus, eisdem praestandum esse Judex prudenter arbitratus fuerit, id omne ab illis exsolvi debeat, quibus a Professo renunciata fuerunt bona in Religionis ingressu dimissa; si vero hi non existant, aut si Professus nihil renuncians habuerit, ipsa Religio, quatenus ex illis sit, quae temporalia bona possident, ad hujusmodi solutiones teneatur; si autem nec adsint bona renunciata, nec Ordo Regularis de

Defensor
Professionis
ex officio de-
putandus.

Cujus expen-
sis operam
praestare de-
beat

quo agitur, quidquam possideat, tunc Defensori Professionis satisfiat ex pecuniis Muletatum illius Tribunalis, in quo Causa agitata fuerit, sive alterius, prout in alijs praedictis Literis Nostri de Matrimonii Defensore statui-mus.

Lata demum Sententia a Superiore Regulari, et ab Ordinario Loci, si ea pro validitate Professionis pronunciata fuerit, neque Professus appellationem interponat, Causam finitam esse non dubitatur. Si vero Professus ad Judicem secundae instantiae appellaverit, vel etiam ulterius eadem Causa retractanda fuerit; in omnibus hisce judicijs volumus similiter Defensorem Professionis ex Officio deputatum intervenire, eodem prorsus modo, quo in citata Constitutione decrevimus, Defensorem Matrimonii, in secunda et ulteriori instantia, judicio semper adesse. Ac sicuti praeterea statuimus, hujusmodi Defensoris partes esse, a Sententia Judicis primae instantiae pro Matrimonii nullitate lata ad ulterioris instantiae Judicem provocare; et formam prosequendi judicium in ulterioribus hujusmodi instantiis praescripsimus; ita porro volumus, ut Defensor Professionis a Sententia in prima instantia pro nullitate Professionis edita appellare omnino debeat, atque in secunda, seu ulteriori hujusmodi Causarum revisione, eadem omnia volumus observari, quae pro Causis Matrimonialibus in eadem Constitutione mandavimus.

Quemadmodum denique legitimas poenas ibidem constituimus adversus eos, qui post unicam obtentam Sententiam pro prioris Matrimonii nullitate, sive pendente appellatione, sive ea per ineuriam, aut fraudem Defensoris non interposita, ausi fuissent novas Nuptias contrahere; atque decrevimus nemini licere ad altera Vota transire, nisi duae saltem Sententiae conformes pro nullitate prioris Matrimonii emanaverint; ita, si quis in Ordine Regulari Professus, post unicam Sententiam, favore Nullitatis Professionis pronunciata, sive pendente, sive omissa culpabiliter appellatione, e Claustro exire, a Religione discedere, quodque magis est, Habitum Regularem abjicere praesumpserit; volumus, atque statuimus, omnibus eum poenis, atque censuris a Sacris Canonibus, et a Constitutionibus Apostolicis contra Apostatas latis, atque sancitis, subiacere, et obnoxium esse; decernentes pariter, in hujusmodi Causis de Professionis nullitate,

Defensori
partes ea-
dem in ul-
terioribus
instantiis.

A prima sen-
tentia pro
nullitate d-
ta semper a-
pellari debe-

Unicae Sen-
tentiae pro
nullitate
Professionis
prolatae ex-
cutio susce-
ditur.

liberum Professo non esse a Religione migrare, nisi duas saltem obtinuerit Sententias conformes, quibus ab eo emissa Professio nulla, et irrita declarata fuerit.

Et primae quidem Instantiae Iudices super validitate Professionum, quae intra quinquennium judicialiter impugnantur, ut supra dictum est, Superior Regularis, simulque Ordinarius Loci esse debent. Si vero eadem Causae in secunda, aut ulteriori instantia sint discutendae, statuimus, inhaerentes antiquis quibusdam saepedictae Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Decretis, (quae pariter tenore praesentium approbamus, et confirmamus) ut Causae huiusmodi ad eos Iudices devolvantur, ad quos de jure aliae omnes Causae Ecclesiasticae, post Sententiam Ordinarii in gradu appellationis respective devolvuntur; ita tamen, ut hi quoque Iudices, sicuti Ordinarius in prima instantia una cum Superiore Regulari processit, sic et ipsi procedere, et judicare debeant una cum Superiore Regulari, non quidem illius Monasterii, in quo reclamans professus est, sed alterius Monasterii ejusdem Ordinis in eorum Civitate, aut Dioecesi existentis, vel, eo non extante, cum Superiore vicinioris Monasterii ejusdem pariter Ordinis, seu cum alia persona Ecclesiastica, cui, juxta praemissa, Superior ille ad quem pertinet, suas vices ad hunc effectum delegaverit. Si autem huiusmodi Causae in secunda, aut ulteriori instantia ad Sedem Apostolicam devolvantur, et a praedicta Congregatione Concilii, sive ab altera super Consultationibus Episcoporum, et Regularium, aut denique ab Auditorio Rotae, ut respective assolet, discutendae fuerint; nullus erit locus ad judicandum Superiore Regulari; qui neque tunc ad ferendam Sententiam admittitur, quum ab eadem Congregatione Concilii, juxta relatum superius Urbani Praedecessoris Decretum, examinanda fuerit, etiam intra quinquennium, validitas Professionis ex eo capite impugnatae, quod facta fuisse asseratur in Monasterio, aut Coenobio Religiosis Tyronibus instituendis minime addicto.

Hactenus de judiciis super nullitate Professionis, quae intra quinquennium a die ipsius Professionis emissae introducuntur; de quibus hoc etiam declarando decernimus, ut quaecumque in superioribus statuta sunt, ea omnia locum habere, et observari debeant etiam in

Curia S. R. E. Cardinalis, Nostri, et Romani Pontificis pro tempore in Urbe, ejusque Districtu Vicarii in Spiritualibus Generalis; quoties huiusmodi Causas intra idem quinquennium in ipsius Tribunali Ordinario judicandas esse contingat. Jam vero videndum est de ejusdem generis Causis; quae, post elapsam quinquennium huiusmodi, in iudicium adducuntur.

Porro quum Sancta Tridentina Synodus, post quinque annos ab emissa Professione transactos, omnem aditum ad reclamandum Professis interclusum esse sanxisset, per ea aperta verba superius relata: *Non audiat, nisi intra quinquennium a die Professionis*, adeo inhaerendum huiusmodi sanctionis literae duxerunt Majores Nostri; ut sub piaemem. Praedecessore Nostro Gregorio Papa XIII. decretum fuerit, ac veluti pro regula statutum, nullius Causae introductionem super nullitate Professionis, elapso quinquennio, admittendam esse; etiamsi Professio per vim, et metum facta diceretur, atque probari vellet, huiusmodi vim, et metum toto quinquennii tempore permansisse. Verba Decreti die V. Martii Anni MDXCVIII. editi, quae habentur *Decretorum Congregationis Concilii Tom. 9. fol. 55.* haec sunt: *Gregorius XIII. ex Sententia Congregationis Concilii declaravit, eos, qui per vim, et metum se Religionem professos praetenderent, nisi intra quinquennium reclamaverint, eo elapso, non esse audiendos, tametsi allegarent, vim et metum semper durasse.*

At vero procedentibus temporibus, non sine justis gravibusque Causis, ut plane persuasum habemus, inductum fuit, ut admitterentur instantiae pro restitutione in integrum adversus lapsum quinquennii.

De quibus tamen iudicium facere ad Apostolicam Sedem semper privative pertinuit, sive ex parte Professi, sive ex parte Religionis instantiae huiusmodi proponerentur, ac licet ipsa reclamatio ob impedimentum per totum quinquennium perseverans dilata fuisse diceretur. Hoc enim remedium restitutionis in integrum, extraordinarium in jure vocatur, cuius concedendi facultas Iudicibus inferioribus competere nequit, non obstante quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili, aut quolibet asserto privilegio; ut patet ex compluribus in eandem sententiam decretis ejusdem Congregationis Tridentini Concilii Interpretis, quae recensita fuerunt in Decreto

Praemissa locum habent etiam in Tribunali Reverendiss. Cardinalis Vicarii Urbis.

Post quinquennium omnis instantia adversus Professionem olim rejecta.

Inductum postea remedium restitutionis in integrum.

A sola Apostolica Sede concedendum.

Ejus concessio tamen Judicibus inferioribus aliquando delegata.

Antiqua praxis concedendi restitutiones in integrum.

Eam nunc non conceditur, nisi praevis Processu, et examine causarum.

Sententiae Judicum Ordinariorum plerumque conformes sunt iudicio super restitutione in integrum.

edito die xxiv. Septembris Anni MDCCXL. in Causa *Sicula restitutionis in Integrum*, quod a Nobismetipsis die xxviii. ejusdem mensis, et anni approbatum, et confirmatum fuit, quodque iterum praesentium tenore approbamus, et confirmamus; reservato Nobis, et successoribus Nostri Romanis Pontificibus jure concedendi Ordinariis, et Superioribus Localibus, in quibusdam peculiariis casibus, facultatem examinandi etiam Causas restitutionis in integrum, ac super ipsis pronunciandi, antequam ad sententiam ferendam super Professionis validitate, aut nullitate deveniant; ut non semel ex Apostolicae Sedis dispensatione factum fuisse non ignoramus.

Hujus autem iudicii methodus diversa quondam fuit ab ea, quae in praesenti observatur. Antiquis enim temporibus, visa probabili ratione, seu fumo, ut ajunt, causarum restitutionis in integrum, ea ab Apostolica Sede concedebatur; nimirum facultas indulgebatur reclamantibus adversus Professionem, ut, licet elapsus esset quinquennium, nihilominus de illius nullitate coram Judicibus competentibus actionem promoveri possent; pro cuius iudicii instructione deinceps a Superiore Regulari, et ab Ordinario Loci legitimus conficiebatur Processus, atque sententia super validitate, aut nullitate ferebatur. Quae sane methodus si hoc etiam tempore in usu esset, oporteret Nos eorum praecipue, quae ad huiusmodi iudicium consequentia sunt, rationem habere; ac providere, ne unius tantum sententiae vigore Professiones Regulares dissolverentur. Sed alius hodierno tempore est, ordo, qui in praefatis Congregationibus, seu Tribunalibus Urbis, pro concedenda restitutione in integrum adversus lapsum quinquennii, observatur; Nam priusquam super eo quidquam decernatur, committitur Ordinario Loci, et Superiori Regulari, ut Processum conficiant; eoque demum transmissos, proponitur dubium super concessione restitutionis in integrum idque non minus accurate, ac severe examinatur, ac si dubium propositum esset super ipsa validitate, aut nullitate Professionis. Si autem petita in integrum restitutio concedatur, tunc Ordinario, et Superiori Locali committitur, ut sententiam profereant super controversa Professionis validitate. Sed quamvis in huiusmodi Commissionibus plena ipsis relinquatur facultas iudicandi sive pro validitate, sive pro nullitate Professionis,

prout ipsis justum visum fuerit; usu tamen compertum est, quod, quum iidem satis noverrint, quam diligenti, et gravi iudicio apud Sedem Apostolicam discussae fuerint Causae, propter quas restitutio in integrum concessa fuit; viso dumtaxat huiusmodi concessionis rescripto, nec ulteriori instituto examine, ad ferendam pro nullitate Professionis sententiam ut plurimum sine dubitatione procedunt.

Accuratam huiusmodi examen causarum restitutionis in integrum ad Romanae Curiae Iudices in more positum, non modo non imutare intendimus, verum etiam approbatione Nostra singulis, ad quos pertinet, magnopere commendatum, ab ipsis in posterum observari volumus, ac iubemus; hoc tamen addito, ut in Commissionibus, quae diriguntur Superioribus Regularibus, et Ordinariis Locorum pro conficiendis Processibus, iisdem, sub poena nullitatis actuum, Injungatur, ut in omnibus procedere debeant cum intervenitu Defensoris Professionis; ad quem nimirum pertinebit Interrogatoria dare, juxta quae examinari debebunt Testes, aliaque ad Officium sibi impositum pertinentia diligentissime praestare. Item volumus, ut in ipsa propositione dubii super concessione restitutionis in integrum, tam in praefatis Cardinalium Congregationibus, Concilii Tridentini interpretationi, et Episcoporum ac Regularium consultationibus praepositis, quam in Auditorio Rotae, aut in quacunque Congregatione peculiariter forsan deputata, sub simili nullitatis poena, Defensor Professionis, ab eo, qui Tribunalis caput est, deputatus, expensis eorum, de quibus supra, semper et in omnibus actibus in iudicio stare debeat; neque solum in prima huiusmodi dubii propositione, sed etiam in ulterioribus; quatenus reclamans in prima rejectus, ad novam audientiam admittatur. Denique, ut profuturo beneficio restitutionis in integrum, unica favorabilis resolutio nequaquam sufficiat, nisi ea per secundam conformem, iterato Causae examine, auditoque semper Defensore Professionis, confirmata fuerit; quemadmodum in altera Constitutione Nostra, praesentis initio allegata, de Causis super nullitate Matrimonii constituimus; Nos enim praesentium tenore decernimus, ac sub poenis adversus Apostatas sancitis districte prohibemus; ne quis sub clypeo unicae resolutionis pro concessione restitutionis in integrum obtentae, et Religiosis

Defensor Professionis assistere debet tam Commissioni Processuum causis restitutionis in integrum.

Quam eximi Causarum apud Sanctam Sedem.

Examen huiusmodi duplex requiritur, a quoque Ordinarius et Superior praecedere volunt.

Quandiu
latus in
eligione
nere de-
et.

Clausuris migrare, multoque minus Habitum Regularem deponere audeat, seu praesumat: quin ad praedictas poenas declinandas, et altera resolutio super restitutione in integrum priori consentanea, et sententia super nullitate Professionis a Superiore Regulari, et ab Ordinario ferenda, expectari omnino debeant; nec nisi per huiusmodi sententiam a praedictis Iudicibus, praeviis duabus resolutionibus pro concessione restitutionis in integrum, legitime latam, Iudicium absolutum censi queat.

Praemisso-
in obser-
ntia inpu-
tur omni-
a ad quos
rtinet.

Quae omnia si ita observabuntur, ut a Nobis constituta sunt, utque omnibus, ad quos pertinet, ac pertinebit in posterum, sedulo observanda et implenda a Nobis praescribuntur, et enixe inculcantur; profecto non dubitamus, quin multo rariores in posterum futurae sint instantiae, et contentiones eorum, qui vel intra quinquennium a die Professionis emissae, vel etiam eo elapso, susceptum Religiosae vitae Institutum relinquere aditantur. Ad hoc autem certius obtinendum magnopere contulerit, si a Superioribus quoque Regularium Ordinum in Novitiorum admissionibus ea observabuntur, quae et in eorum Constitutionibus, et in Decretis felicis recordationis Clementis Papae VIII. Praedecessoris Nostri statuta sunt, quaeque omnia ab ipsis plenissime observari, et impleri, Nos pariter ipsis praecipimus, ac iubemus; tum etiam si ipsi minus facile consensum suum praebeant, ut admittantur ad Professionem Tyrones, sive qui aetatem quidem a Concilio praescriptam compleverint, at non ad eam pertigerint, quae a Constitutionibus Ordinis statuta, sive illi, qui licet annum Novitiatus expleverint ad normam Concilii, adhuc tamen ulterius in eo manere deberent, juxta praescriptum suarum peculiarium Constitutionum; multoque magis ii, qui nec per integrum annum, sed per octo, aut sex menses dumtaxat Tyrocinium posuerunt; ac demum si ipsi Superiores haud se interponent, neque curabunt, ut Professi ante legitimam aetatem ad Ordines Sacros promoveantur. Quaecumque enim sive in Sacris Canonibus, aut Pontificiis Constitutionibus, sive in peculiaribus Ordinum statutis, circa praemissa provide constituta sunt, non parum habent momenti ad religiosas vocationem in hominum cordibus stabilendam, et ad cohibendam versatilem animum mobilitatem, quae ut plurimum aut sola, aut potissima causa est, qua Professus adducuntur, ut

vota, quibus obstricti sunt, irrita declarari cupiant. Neque vero Apostolica Sedes ullas umquam dispensationes in praemissis concedere consuevit, nisi praevio assensu, aut etiam accedentibus precibus Superiorum Regularium; quibus nempe aequum, et necessarium est fidem adhiberi in expositione causarum, quas urgere asserunt pro concedendis dispensationibus, quae petuntur. Illud autem nullo modo ferri, aut probari potest, quod tamen apud plerosque invaluisse constat, ut scilicet reclamantibus adversus Professionem sive intra quinquennium, sive post ejus decursum, Superiores ipsi contradictores se se non exhibeant, aut etiam aperte suffragentur, ex falsa nimirum opinione, quod Religiosorum Virorum societate indignus censendus sit, quicumque ab ea discedere exoptat; quodque ex inutili Monacho, utilis fortasse Clericus Saecularis existere possit. Nunquam enim licitum est justitiam deserere, aut prodere, quae jubet omni ratione sustineri actum adeo solemnem, et naturae sua irrevocabilem, in quo perficiendo, una cum Professo, ipsa quoque Religio intervenit.

Utque Re-
ligionis, et
Professionis
defensionem
non descant.

Ad praedictum finem praeterea quam maxime proderit, si et Ecclesiastici Praesules, et Iudices, debitas officii sui partes explere non praetermittant. Ecclesiarum quidem Praesules, si anathemati subiectos declarabunt omnes et singulos, cujuscumque qualitatibus, et dignitatis fuerint, qui Virgines, aut Viduas, seu alias quascumque Mulieres invitas, praeterquam in casibus in jure expressis, coegerint ad ingrediendum Monasterium, vel ad suscipiendum habitum cujuscumque Religionis, vel ad emittendam Professionem; juxta sanctionem Sacrae Tridentinae Synodi Sess. xxv. Cap. 18. de Regular.; ubi etiam pares censurae statuuntur adversus eos, qui in huiusmodi factis consilium, auxilium, vel favorem dederit; ac si omnes similiter, quotquot ausi fuerint compellere viros ad ingrediendam Religionem, et ad Vota profitenda, justis gravibusque poenis afficient. Iudices vero, si, falso ante omnia deposito praejudicio, quo nonnulli arbitrantur latissimam viam, quoad fieri potest, aperiendam esse iis, qui inde migrare cupiunt, ubi invito animo commorantur; ad exactam justitiae lancem expendent et numerum, et qualitatem Testium, qui ad comprobendam nullitatem Professionis inducuntur;

Episcopi
procedant
contra infe-
rentes vim
et metum.

Iudices om-
nia expen-
dant ad nor-
mam Juris.

et vim majorem minori, metum gravem a levi, debilem a constantiori sexu, interclusam a permissa reclamandi facultate discernent; aliasque omnes circumstantias sedulo animadvertent, quae in hoc toto rerum genere ab Auctoribus considerari solent.

De variis
quaestioni-
bus in hac
materia oc-
currentibus
examen in-
stituitur.

Itaque praedictis omnibus, et singulis gravissime denunciamus, districteque praecipimus, ut in cunctis, quae ad eorum officia pertinent, a justitiae tramite, et a praescriptis sibi legibus ne minimum quidem discedant, ac meminerint omnium, quaecumque gesserint, severissimam sibi rationem tum apud Divinum Judicem, tum apud homines reddendam fore. Nos vero, si Deo placuerit valetudinem Nobiscum vita servare, non parum operae conferre intendimus, quo planius, atque facilius de Causis hujus generis ab ipsis in posterum judicari valeat. Si quidem Nobis propositum est cum consilio selectorum Virorum in Theologica, et Canonica facultate praestantium, nonnullas quaestiones accurate examinare ac dirimere, quae variis Scriptorum opinionibus jactatae, et varias species induentes, juxta diversas occurrentium casuum circumstantias, ancipites atque sollicitos detinere solent Judicantium animos; ut Nobismetipsis in minoribus olim constitutis non semel evenisse meminimus, quum pro munere Secretarii praefatae Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, hujusmodi Causas ad regulam Juris exigendas prae manibus haberemus. Ejusmodi sunt, exempli causa, quaestiones: Utrum Professio quamvis initio nulla fuerit, per subsequentes tamen actus convalidetur; quinam sint actus, ex quibus hujusmodi convalidatio, seu ratificatio inducatur; et quid momenti habeat ad hunc effectum susceptio Sacrorum Ordinum *ad titulum Religiosae paupertatis*. Praeterea, si quis forte ante legitimam aetatem ignorans Professionem emisit, et in ea ignorantia per plures annos in Religione permanserit, sequae valide Professum existimans, ea omnia, quae Professorum sunt, una cum Sociis praestiterit, an hic deinde intelligens, qua aetate Vota emisit, non obstantibus actibus veri Professi a se gestis, adhuc, praefatae ignorantiae praesidio, actionem habeat ad reclamandum adversus Professionem à se factam; an vero talis ignorantia nihil eidem suffragetur, quo minus Professionem initio nullam per subsequentes actus ratam habuisse censeatur. Item, an Professus,

qui in Professionis actu impedimentum aliquod, sive defectum, occultavit, de quo interrogatus fuit, addita declaratione ad formam Constitutionum, quod scilicet Religio ipsum cum hujusmodi defectu, aut impedimento forsitan occultato admittere non intendebat; an, inquam, talis Professus, qui Religioni dolum struxit, ejusmodi commodum ex propria fraude desumere possit, ut validitatem suae Professionis ex eo capite impugnare valeat. Denique, an ullam vim habere debeat in foro externo ad suadendam Judici nullitatem Professionis, quod reclamantes Professi asserere saepe non dubitant, se in proferendis Religiosis Votis, mentem servasse alienam à proposito se obligandi. Haec omnia, aliaque similia in hujusmodi iudiciis frequenter occurrentia, et in utramque partem hactenus disputata, tum Nostro, tum aliorum, quos, ut supra diximus, in consilium advocaturi sumus, diligenti studio, Deo adjuvante, explanare deliberavimus.

Interim praesentes Literas, cum omnibus et singulis in ipsis decretis, atque statutis, firmas, validas, et efficaces existere, ac perpetuo fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime, et inviolabiliter observari volumus, et decernimus. Sicque et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, praedictasque S. R. E. Cardinalium Congregationes Generales, et Particulares, aliosque ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et S. Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, auctoritate, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, ubique judicari, et definiri debere; ac nullum, irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, tam Causarum forsitan ad hunc diem introductarum pendentia, quas quidem causas, in quibuscumque statibus, et terminis de praesenti reperiantur, juxta superius praescripta omnino tractari, judicari, et definiri debere expresse decernimus; quam Nostra et Cancellariae Apostolicae Regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodali-

Clausula
pro perpetuo
praesentium
firmitate.

Quibuscumque
in con-
trarium no-
obstantibus

bus Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, Decretis quoque, et Resolutionibus a praefatis Cardinalium Congregationibus, sive ab Auditorio Rotae praedicto, aut aliis quibuscumque Judiciis, et Tribunalibus, alias forsitan, et aliter factis, conditis, et emanatis, nec non quibusvis etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, Privilegiis, Exemptionibus, et Indultis, etiam in corpore juris clausis, et Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, et cum quibusvis etiam clausulis et decretis, etiam derogatoriis derogatoriis, et irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis, et exactissime servatis, et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, et ad praemissorum effectum, plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus insuper, et eadem Auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citorio, et in Acie Campi Florae, per aliquem ex Cursoribus Nostri, ut moris est, publicari, et affigi, sicque publicatas et affixas, omnes, et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde affigere et actare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatee fuissent.

Utque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac Sigillo alicujus Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Voluntatis, Mandatorum, Statutorum, Decretorum, Derogationum infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, quarto Nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno octavo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 16. Martii 1748.

PRÆSCRIBITUR XLVIII.

Ritus impertiendi Pontificiam Benedictionem super Populum, servandus a Regularibus eorum Ordinum, quibus facultas hujusmodi statis diebus a Sancta Sede indulta fuit.

Deest inscriptio, quae cuilibet Superiori Generali dictorum Ordinum aptata fuit.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exemplis Praedecessorum nostrorum adducti, nonnullis Familiis Regularium permiste-

Transumptis fidei praestari sancitur.

Sanctio poenalis.

Dat. Pontif. anno VIII. die 4. Martii 1748.

Publicationi praesentis Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factae.

Summa Pontificiae concessionis.

mus, ut Fideles, qui statis annis diebus ipsarum Ecclesiarum inviserent, et indictis pietatis operibus satisfacerent, Indulgentiam Plenariam consequerentur, utque Monasterii Praeses, vel alius Sacerdos a Patre Provinciali designandus, populo tunc temporis congregato, Summo Pontificis nomine, Benedictionem impertiret.

Nullus ritus pro hac Benedictione est praescriptus.

Nullus umquam ritus ad hanc rem peragendam praescriptus fuit; quae quidem extra Urbem solum contingit, cum Pontifex ipse Romae Benedictionem populo elargiatur: etenim is ritus, qui Urbani VIII. Praedecessoris nostri auctoritate probatus asseritur, atque post editos nonnullos Romanos Rituales typis impressus fuit, ad eam Benedictionem, de qua verba facimus, minime pertinet; sed illam complectitur, quae, non pluries, non semel quolibet anno, sed aliqua urgente legitima causa, populis et agris tribui consuevit, et pro qua certus Delegatus Apostolicus semper constituitur, qui Brevi Apostolico munitus, potestatem obtinet non solum benedicendi populo, sed illum quoque dissolvendi ab omni vinculo Excommunicationis, Suspensionis, Interdicti, et a caeteris Ecclesiasticis Censuris ac poenis, si quas forte populus imprudens atque ignarus contraxerit, etiamsi illae in Bulla in Coena Domini contineantur.

Quamquam pro alia Benedictione designatus.

Forma, quae aliqui usunt, refertur.

Cum haec ita sint, tamen deprehendimus, quemdam ritum temere, et inconsulto excogitatum esse pro supradicta prima Benedictione Pontificia invocativa, quae aut pluries, aut semel datur quolibet anno. Quippe simplex Sacerdos in medio Altaris collocatus, Ministris circum adstantibus, et sacris indumentis ornatis, trinam Benedictionem populo impertit, et alia plura gerit, quae enumerare hoc loco supervacaneum existimamus.

Trinam Benedictionem impertendo De Jure Benedicendi, et quibus competat.

Et quidem *Benedictio super populum* solennis est: eamque in quacumque Orbis terrae parte Romanus Pontifex elargiri potest: Episcopus autem in sua Dioecesi, et locis ipsius etiam exemptis, Archiepiscopus in sua Provincia, et locis ejus exemptis, eandem exercere valet potestatem. Id constat Decreto Clementis V. in Viennensi Concilio, quod in *Clementina Archiepiscopo, de privilegiis*, recensetur. Porro Abbatibus ejusdem Benedictionis super populum tribuendae facultas conceditur in Ecclesiis, quae ipsis plene subjiuntur, modo tamen Apostolicum privilegium ad id necessa-

rium obtinuerint: quo sane uti nequeunt, nisi postquam Sacrum solemne, uti Vesperas in Ecclesia peregerint: nam populo in via passim occurrenti benedicere ipsis non licet, nisi id clare in eodem privilegio declaratur, uti respondit Alexander IV. in *Cap. Abbates, de privilegiis, in sexto*.

Simplex ergo Sacerdos nequit Benedictionem super populum elargiri, juxta *Can. Ministrare* 26. q. 6. *Benedictionem quoque super populum in Ecclesia fundere, Presbytero penitus non licebit*: quod tamen eidem Sacerdoti modo permittitur, postquam Divinum Missae Sacrificium absolvit. Dictum est, modo permitti: si etenim sacram antiquitatem inquiramus, neque id Presbytero licitum olim fuisse cognoscemus, uti Nos ipsi certis documentis ostendimus in nostro *Tractatu de Sacrificio Missae* sect. 1. num. 382, qui primo Bononiae anno 1740. typis editus fuit, ac sect. 1. num. 391. in eodem Tractatu, qui deinde Latine redditus publicam lucem iterum adspexit Patavii anno 1745. Etsi siquidem in usu semper fuerit, ut, re Divina peracta, populus ab Ecclesia Benedictione dimitteretur, quemadmodum in *Can. Missas, de Consecratione* dist. 4. continetur; id tamen, non a Sacerdote celebrante, sed vel ab Episcopo, si praesens aderat, vel, si aberat, ab Archipresbytero ejus jussu praestabatur: quo sensu explicatur Decretalis in *Cap. Officium, de Officio Archipresbyteri*, ubi inter Archipresbyteralia munera recensetur *Benedictiones Presbyterales in Ecclesia dare*; prout advertit Gonzalez in *idem Cap. Officium*, n. 2. idemque antea plane comprobaverat Saussy in *Panoplia Sacerdotali* pag. 558.

Simplex Sacerdos nequit Populo benedicere.

Et solum populus in sua Missae.

Licet olim contraria disciplina obtineret.

Quibus omnibus subsequens plurimum saculorum contraria praevaluit disciplina, quae Sacerdoti celebranti potestatem fecit Benedictionem super populum in fine Missae effundendi, ob eam potissimum causam, quam Belotus recenset in *Ritib. Laudunensis Ecclesiae* par. 3. pag. 136. num. 9. At, cum *Benedictio ad Missae perfectionem pertineat hodie, sine qua fas non est ab incepto Sacro recedere*, nec jure queat populus ante Benedictionem ipsam egredi, ex praecitata Agatensi Synodo, quatenus integrae Missae non interesset quisquis praemature recederet; sequitur, facultatem cuilibet celebranti concessam esse, privatum illam Benedictionem ad finem Missae populo ubique locorum impertire. Idem inter Morales Scriptores commemorat

Conc. Laudunensis haec tribuit Sacerdoti facultatem.

Quartus ad Rubricas Missalis pag. 386. in Du-
biis conscientiae.

In Can. Ecce, dist. 95. haec leguntur: *Nemo hinc Episcoporum, invidia diabolicae tentationis inflatus, irascatur in Templo, si Presbyteri interdum exhortentur plebem, si in Ecclesiis praedicent, si plebibus ut scriptum est, benedicant.* Si Glossae fidem praestemus, illud benedicere declarat Benedictionem, quae populo traditur a Sacerdote, qui rem Divinam perficit, nempe post ea verba: *Ite Missa est*: quam sane interpretationem Nos minime respuimus, cum certum habeamus, eundem textum Sancto Hieronymo non esse tribuendum: quod nonnulli falso putaverunt, quos merito redarguit Theophilus Raynaudus *Operum tom. 16. pag. 241.*; sed incerto Auctori, qui inter vivos fortasse tunc agebat, cum Benedictio in fine Missae inter Benedictiones Presbyterales jam haberetur, usque invaluisse, ut Sacerdos, peracto Missae Sacrificio, populum Benedictione *jure suo* dimittat, sive absit, sive intersit Episcopus: ea tamen statuta lege, ut, si intersit, et in sua sit Dioecesi, ad eum prius se convertat, eique caput inclinet, veluti facultatem populo benedicendi postulans; quod ab eodem Sacerdote praemittitur, si Episcopus Missae intersit, sed extra suam Dioecesim versetur, prout desumitur Rubricis Missalis tit. de Benedictione in fine Missae, et Evangelio Sancti Joannis.

Cum jam perspectum sit, quo tempore, et loco simplex Sacerdos populo possit *jure suo* benedicere, necessario consequitur, nullam aliam Benedictionem super populum ab ipso impertiri licere, nisi *jure delegato*. Hujus naturae est Benedictio, de qua nunc agimus, quae per delegationem Apostolicam cum unice concedatur, Nostrorum est omnino ritum praescribere, quem inferius pro norma in posterum servanda subjiciemus, quo sane uti volumus, ac decernimus eos Ordines Regulares, sive Mendicantes, sive non Mendicantes, Monasticos, vel Clericorum Regularium, quibus Nos ipsi, vel Praedecessores nostri, vel futuri Romani Pontifices, facultatem tribuendae populis Benedictionis permiserint.

Admoneatur itaque populus de Indulgentia a Sede Apostolica concessa, de praeceptis operibus pro ea lucrificanda, de die, quo visitanda est Ecclesia, de hora denique qua datur Pontificia Benedictio; et admonitio haec fieri possit, quatenus opus sit, etiam schedis impres-

sis, et consuetis locis palam affixis: licet etenim id a Praedecessore Nostro Clemente Papa VIII. fuerit vetitum Fratribus Beatae Mariae de Mercede Redemptionis Captivorum, et Fratribus Sanctissimae Trinitatis Redemptionis pariter Captivorum, in communicatione Indulgentiarum; et Orationum; uti habetur in ejus Constitutione, quae incipit *Cum ad uberes* §. 5., et in alia Constitutione *Decet Romanum Pontificem* §. 6.; visum tamen Nobis est, id esse hypothese inapplicabile; cum, caeteris praetermissis, praedicta communicatio certum genus personarum, quosdam videlicet, ut plurimum, Confratres, non autem populum universum, ut Indulgentia, et Benedictio, de quibus agitur, complectatur.

Postquam statutis die et hora populus ad Ecclesiam convenerit, alta voce legantur Apostolicae Literae, seu Decreta, quibus Indulgentia conceditur, una cum potestate Benedictionem Apostolicam super populum effundendi, ut de delegatione audientibus constet; et concessio ex Latino sermone in vulgarem accommodatum ad populi intelligentiam conversa pronuncietur: populus ad suorum scelerum detestationem pio brevique sermone excitetur: post quae Sacerdos, nullis circumstantibus Ministris, stola et Superpelliceo indutus (ut in Rituali Romano praescribitur, cum agitur de Benedictionibus, quae extra Missam Presbyteris permittuntur) ante Altare genuflexus, sequentibus verbis Dei opem imploret.

℟. *Adjutorium nostrum in nomine Domini.*

℞. *Qui fecit coelum, et terram.*

℟. *Salvum fac populum tuum Domine.*

℞. *Et benedic haereditati tuae.*

℟. *Dominus vobiscum.*

℞. *Et cum spiritu tuo.*

Deinde stans, sequentem recitat Orationem.

OREMUS.

Omnipotens, et misericors Deus, da nobis auxilium de sancto, et vota populi hujus in humilitate cordis veniam peccatorum poscentis, tuamque benedictionem praestolantis, et gratiam, clementer exaudi; dexteram tuam super eum benignus extende, ac plenitudinem divinae benedictionis effunde: qua bonis omnibus cumulat, felicitatem et vitam consequuntur aeternam. Per Christum Dominum nostrum. ℞. Amen.

I.
Praeparatoria.

II.
Ritus, et
actus benedicendi.

concluditur,
quo tempo-
re, et loco
possit Sacer-
dos benedi-
cere juresuo

Hinc statu-
endus est
ritus benedi-
cendi, jure
delegato.

Forma, quae
praescribitur.

Post quam ad cornu Epistolae accedat, ut in Actis Ecclesiae Mediolanensis part. 4. *Benedicit in Ecclesia ad Altare, stans in cornu Epistolae*: et stans in cornu Epistolae, non trina, hoc est triplici Signo Crucis, sed una Benedictione, unico videlicet Signo Crucis, benedicat, proferens alta voce haec verba.

Benedicat Vos Omnipotens Deus ☩ Pater, et Filius, et Spiritus Sanctus. R. Amen.

Trina benedictio non est danda.

Trina siquidem Benedictio Episcopo competit, non Sacerdoti: cumque nonnulli in fine Missae trinam usurpare coepissent: consuetudo Clementis VIII. auctoritate sublata est, quem admodum ostendit Meratus hac mortali vita nuper defunctus tom. I. pag. 243. Id Nos etiam advertimus in nostro Tractatu de Sacrificio Missae, sect. 1. locis supra indicatis. In Rubrica quoque Missalis haec habentur: *In Missa solemni Celebrans eadem voce et modo, quā in Missis privatis, semel tantum benedicit populo*. Insuper Caeremoniale Episcoporum trinam Benedictionem ipsis solum tribuendam decernit: quod eadem Missalis Rubrica confirmatur: *Episcopus autem ter benedicit populo etiam in Missis privatis, ut in Caeremoniali habetur*. Postremo Alexander VII., Decreto, quod die 27. Septembris 1659. edidit, tempora indicit ac recenset, quibus Abbates usu Pontificalium praediti, ritu solemni celebrantes, trinam Benedictionem impertire possunt: quod iisdem penitus interdicitur, cum rem Divinam privatim conficiunt; quod Nos ipsi indicavimus nostra Institutione 14. §. 4. num. 19. tom. 2. si Bononiensis editionis ratio habeatur, quae peracta fuit anno 1735. sin autem easdem Institutiones in Latinam linguam conversas, et Romae impressas anno 1747. quis inspiciat, idem prorsus deprehendet Institutione 34. §. 4. in fine pag. 147. Quocirca non sine animi nostri voluptate Epistolam legimus encyclicam Patris Generalis Coenobitarum Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, quibus in nostris Apostolicis Literis potestas facta est dandi in certis anni Festivitatibus Pontificiam Benedictionem, in qua eosdem admonet, ut populo benedicant unico Signo Crucis, more Sacerdotali: quod ipsum si ab aliis etiam factum esset, querelae ad Nos delatae non fuissent de usurpatis honoribus Episcopalibus.

Præcipitur ne praemissa forma violetur.

Hac itaque Epistola Encyclicae ritum statuimus ac declaramus, quo Benedictio Papalis in

posterum tribuetur, eumque notum facimus. Ordinum Regularium Praesidibus, ut ipsum Regularibus sibi subjectis observandum indicent. Equidem Alexander VII. Praedecessor Noster usum Pontificalium Abbatibus, quibus id privilegio convenit, accurate praescribens, Ordinariis locorum facultatem concedit, ut, si quid contrarium Abbates commisissent, ipsi tamquam Sedis Apostolicae Delegati rem cognoscerent, et censuris etiam, si opus esset, omnem insolentiam compescerent. At Nos aliam viam suscipiendam ducimus, praecipientes, ut de illis Regularibus, qui praescriptum a Nobis antea Benedictionis ritum violaverint, Nos statim certiores efficiant: tunc enim neque infensos invicem Episcopos et Regulares reddemus, nec populis beneficium Papalis Benedictionis denegabimus; sed facultatem ejusdem Benedictionis tribuendae parere recusantibus auferemus, eandem largiemur aliis, qui jussa nostra facere non detrectabunt: qua in re futuros etiam Romanos Pontifices magnopere hortamur, ut idem exemplum sequantur. Postremo Tibi, et universo tuo Ordini Benedictionem Apostolicam impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XIX. Martii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno octavo.

Dat. Pontif. Anno VIII die 19. Martii 1748.

SOCIETATI JESU

XLIX.

Tribuitur unus locus inter Consultores Congregationis Sacri Rituum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Constantem omnium sensum, Pontificio etiam confirmatum oraculo, Omnipotentem nimirum Deum, sicut alios aliis temporibus sanctos Viros, ita Luthero, ejusdemque temporibus Haereticis Sanctum Ignatium, et institutam ab eo Societatem objecisse, adeo Religiosi ipsius Societatis Alumni luculentissimis tanti Parentis vestigiis insistentes, per assidua religiosarum virtutum exempla, et praeclara omnium doctrinarum, ac praesertim sacrarum documenta comprobare pergunt, ut quemadmodum non mediocriter ad gravissimas Catholicae Ecclesiae

Proemium.

Laudat Societatem Jesu.

rationes saluberrime accurandas, componendosque mores, atque in bonis artibus instituendos Adolescentes, subsidium conferre satagunt, ita nova Apostolicae benignitatis argumenta promereri videantur. Satis enim superque compertum est universis, atque exploratum, quibus per omne tempus religiosi viris, et Christiana pietate, et omnium disciplinarum splendore, et multiplici literarum cognitione, aeternaeque Christifidelium salutis zelo commendatissimis, addictissima huic Sanctae Sedi ipsa Jesu Societas locuples adhuc veluti generosa mater non immerito gloriatur.

Nos sane, qui ea propter semper plurimi fecimus, atque in suprema hac Sacrosancti Apostolatus Cathedra plane immerentes per ineffabilem Divinae Bonitatis abundantiam sedentes, majori in honore laudatam Societatem habemus, decet, ut perenni etiam nostrae charitatis auctoritatisque Apostolicae testimonio eandem donemus; ne quod aliis Religiosis Ordinibus, et Institutis in hac Alma Urbe nostra conspicuis, sive per Romanos Pontifices Praedecessores nostros, sive per Nos ipsos, decus, et ornamentum, sive honorificentiae munus impertitum, esse dignoscitur, eidem Societati Jesu de Orthodoxa Religione henemerentissimae deesse patiamur.

Qui magna nostrorum Operum volumina de Beatificatione, et Canonizatione Servorum Dei pervolverit, is intelligit omni procul dubio, quod si in caeteris expediendis negotiis insignium hominum opera, et industria requiruntur, in rebus certe per Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositam expendendis, decidendisque, major Virorum in omni disciplina versatorum, quibus ipsa inter alios Ordines, et Instituta Societas memorata abundat, delectus haberi debeat.

Hinc est, quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine volumus, ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex ejusdem Societatis Jesu Presbyteris laudatae Congregationis Cardinalium Sacris Ritibus praepositae Consultor sit, et habeatur, ut hujus vacatione succedente, alter dictae Societatis Presbyter in ipsius locum semper substituat.

Etsi autem in praesentia Dilectus Filius Hieronymus Ridolfi saepedictae Societatis Pre-

sbyter locum unius Consultoris in memorata Congregatione Cardinalium teneat, tamen, ut Pontificiae hujusmodi indulgentiae possessionem ipsa Societas Jesu capiat, atque etiam ut paterna grati animi significatione prosequamur, Dilectum Filium Emmanuelem de Azevedo ejusdem Societatis Presbyterum, qui non solum in quamplurimis sive colligendis, sive adorandis, atque in lucem edendis aliorum insignium Virorum operibus de rebus Liturgicis plenissime tractantibus, sed in antedictis etiam nobis Voluminibus, aliisque a Nobis compositis, in unum veluti corpus e duodecim, et amplius Tomis constans cogendis, et quam castigatissime, splendidissimeque hic Romae recudendis maxime intentus, atque in ejusdem Sacrorum Rituum Congregationis negotiis accurate expediendis versatus, et instructus, primum hujusmodi locum quodam veluti merito sibi debitam vindicat.

Ea propter ipsum Emmanuelem de Azevedo a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, praeter memoratum Hieronymum Ridolfi Consultorem, auctoritate, et tenore paribus, eundem Emmanuelem unum saepedictae Sacrorum Rituum Congregationis Consultorem itidem quoad vixerit facimus, constituimus, et deputamus; ita ut uterque insimul, quoad ambo etiam in humanis fuerint, ejusdem Congregationis Consultoris munere perfungatur, nec alterius vacationi in posterum substituatur, sed per utriusque duntaxat cessum, siue decessum, novus ejusmodi Societatis Presbyter Consultoris hujusmodi locum a Nobis, ut praemittitur, dictae Societati assignatum tenere debeat.

Decernentes, easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

P. Emman. de Azevedo, praesentis concessionis fructu gaudere statuit.

Clausulae.

ensus Pon-
Erga di-
am Socie-
tem.

In negotiis
Congrega-
tionis Sac.
rituum con-
sultandis
praesentium
dominum o-
pera impe-
tenda.

Ideo Pontif.
num locum
inter Con-
sultores di-
ctae Congre-
gationis assi-
gnat Societ.
Jesu.

Et quamvis
ex ipsa Soc.
jam alius ad-
sit Consul-
tor.

Derogatio-
nes.

Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, dictaeque Societatis Jesu etiam juramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis.

Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris; ad praemissorum effectum hac vice duntaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Dat. Pontif.
An. VIII. die
24. Aprilis
1748.

Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Aprilis MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

Cajetanus Amatus.

L.

DE RENOVATIONIBUS

Investiturarum, et aliarum concessionum Bonorum directi Domini Camerae Apostolicae.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Concreditum Nobis Apostolicae Sedis patrimonium non solum pro viribus utiliter administrare, sed etiam nulla sive amplitudinis, sive juris sui parte imminutum servare volentes; vix fieri posse intelligimus, ut Nobismetipsis constant administrationis Nostrae rationes, nisi certo provisum extiterit, ut facultas disponendi de Bonis, Dominiis, Proprietatibus, et Juribus ipsius Sedis, et Camerae Apostolicae, quae ad Nos duntaxat, et ad Romanum pro tempore Pontificem, Supremi Principis jure, pertinet, ab aliis quibuscumque, praeter Nostram, et Successorum Nostrorum scientiam, mentem, et voluntatem, exerceri minime valeat. Idcirco perpendentes, quam amplis facultatibus, vel expresse, vel implicate ab Apostolica Sede instrui, vel etiam ex usu et consuetudine uti consueverint Venerabiles Fratres Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, qui per

Dispositio de
Bonis Came-
rae Apostoli-
cae privative
ad Romanum
Pontificem
spectat.Ejus tamen
de Latere
Legati ali-
quibus fa-
cultatibus in
hac parte
sunt instru-
cti.

temporalem Sanctae Romanae Ecclesiae Ditionem, ad Bononiae, Ferrariae, Emiliae, et Urbini Legationes regendas, et gubernandas, Legati de Pontificis Latere mitti, eorumque exemplo etiam Praelati Praesidentes, qui ad aliquas ex praefatis Provinciis cum facultatibus Legatorum a Latere regendas pariter, et gubernandas aliquando deputari solent; ne forte ex laxiori facultatum hujusmodi interpretatione, aut assertis consuetudinibus absque Nostra, et Pontificum Praedecessorum Nostrorum scientia inductis, in concedendis, aut renovandis Investituris Bonorum Feudalium, Emphyteuticorum, Livellariorum, seu alio quocumque nomine, et titulo ad directum Dominium, et Proprietatem Camerae Nostrae Apostolicae pertinentium, aliquid per eos fieri contingat, quod potestatis eisdem attributae fines excedat, atque in ejusdem Camerae, illiusque Proprietatum, et Jurium detrimentum vergere possit; post discussam prius rem in Congregatione Particulari super Oeconomica Status Ecclesiastici administratione deputata, certos in hoc rerum genere eisdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Legatis et Praelatis Presidentibus, Provinciis Legationum praefatarum respective praepositis limites; quos ipsi nullis futuris temporibus praetergredi valeant, etiam declarando et indulgendo ponere, et designare volentes; Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Literarum tenore decernimus et statuimus, ut in concessionibus, dationibus, et investituris Terrarum, Arcium, Villarum, Agrorum, Possessionum cultarum, et incultarum, Casalium, Lacuum, Sylvarum, Proprietatum, Bonorum, et Jurium quorumcumque, et cujuscumque generis, ad praefatae Sedis, et Camerae Nostrae Apostolicae directum, et proprietarium Dominium quomodocumque pertinentium, in Feudum proprium, sive improprium, nobile, sive ignobile, aut in emphyteusim, aliave ratione sub Censu, Canonis, Livelli, pensionis, regali, et aliarum quarumcumque responsionum, et recognitionum praestatione, et solutione, hactenus factis, et deinceps quandocumque faciendis, si, et quatenus initio concessionum, et investiturarum hujusmodi ea lex expresse adjecta sit, vel fuerit, ut Feudatarii, Censuarii, aut alii quocumque nomine, aut titulo ea obtinentes, singulo quoque viginti novem anno-

Ne autem
usu faci-
tis hoes
cedanturPontifex
cernit ac-
clarat ut
fra-I.
Quod I-
gati con-
dere posse
Renovatio-
nes, exph-
tempore
Investitu-
conventu

rum, seu alio definito temporis curriculo, suarum Investiturarum, aliarumque concessionum huiusmodi renovationes ab eadem Camera potest, et accipere debeant; praefati Cardinales Legati, seu Praelati cum facultatibus Legatorum Praesidentes respective deputati, in suae quisque Legationis Provincia, praefiniti temporis adveniente termino, earundem Investiturarum, et Concessionum renovationes Feudatariis, Censuariis, Emphyteutis, aliisque praefatis, illas tempore habili expetentibus, servatis, tamen servandis, et cum eisdem pactis, legibus, et conditionibus in prioribus Investituris apposis et conventis, concedere, et per idoneum Ministrum ipsius Camerae Apostolicae Procuratorem, seu Commissarium, aut alium, ad quem pertinet, tempore habili similiter fieri mandare, libere et licite possint, et valeant, Nostra et Romani pro tempore Pontificis licentia, seu commissione speciali desuper minime requisita.

Quoniam vero in Ducatu, et Provincia Legationis Ferrariensis, in vim antiquorum Ducalium Decretorum ab Apostolica Sede expresse confirmatorum plerisque Censuariis, Emphyteutis, aliisque Investituras habentibus, tributa dignoscitur facultas alienandi Bona, seu Jura emphyteutica, et alias ad directum, et proprietarium praefatae Camerae Dominium spectantia, per contractus inter vivos nuncupatos, praehabito consensu Domini directi; et alibi etiam ejusmodi facultas forsitan concessa reperitur; Volumus itidem, et statuimus, ut ipsi Cardinales Legati, et respective Praelati Praesidentes praedicti; quatenus tamen Feudatariis, Censuariis, Emphyteutis, aliisque Bonorum, et Jurium Cameralium, in Provinciis Legationum praefatarum consistentium, utilibus Possessoribus, sive ex concessionis lege, sive alias ex Supremi Principis auctoritate, generaliter vel specialiter huiusmodi facultas alienandi, distrahendi, et in alios transferendi Bona, et Jura Cameralia praefata, praehabito Domini directi, idest ipsius Camerae Apostolicae consensu, legitime competat; et dummodo alienationes huiusmodi non fiant in fraudem ipsius Camerae, et ad praeventendam, atque frustrandam eorundem Bonorum, seu Jurium devolutionem, quae ob deficientiam Successorum in Investituris comprehensorum, et ad eas vocatorum, imminere dignoscatur; quoties de consensu ipsius Camerae nomine prae-

stando requisiti fuerint, possint similiter et valeant, absque speciali Nostra, et Romani pro tempore Pontificis licentia, et commissione, consensus huiusmodi, Nostro, et Successorum Nostrorum, ipsiusque Camerae nomine praestare, beneplacitum interponere, et novas consequenter investituras favore acquirentium, sub iisdem tamen pactis, et conditionibus dare, et concedere, ac necessaria quaecumque Instrumenta desuper celebrari facere.

Porro renovationes Concessionum, et Investiturarum, necnon alienationes, distractiones, et translationes Bonorum, et Jurium Cameralium praefatorum, per Cardinales Legatos, ac respective per Praelatos Praesidentes praedictos, ac praevio consensu praefato in praedictis casibus, juxta seriem praesentium, alias tamen canonice factae, perinde valeant; plenamque roboris firmitatem obtineant, et illis, in quorum favorem factae fuerint, in omnibus, et per omnia plenissime suffragentur, ac si de speciali, expressa, et individua Nostra, et Romani pro tempore Pontificis licentia, et commissione factae fuissent; nec ad id alterius beneplaciti, seu confirmationis Apostolicae adminiculum requiratur.

Caeterum quoties Bona, Res, et Jura praedicta, sive ob lineam finitam, sive ob non positam praescripto tempore renovationem, aut ob non solutionem Canonum, aliarumve responsionum, seu Caposoldi, aut Laudemii, vel ob non adimpleta promissa, et in Investituris, et Concessionibus respective contenta, aliave qualibet ex causa, juxta praescriptum in Literis piae memoriae Praedecessoris Nostri Gregorii Papae XIII., sub datum Romae apud S. Petrum Kalendis Junii Anno Incarnationis Dominicae MDLXXX., Incipien. *Ad Romani Pontificis* (quarum Literarum tenorem, ac dispositionem praesentibus pro insertis habentes, in omnibus, et per omnia approbamus, confirmamus, et rinnovamus); ad ipsam Cameram Apostolicam devoluta fuerint; Motu, scientia, et potestate praedictis, statuimus, et decernimus, non licere praefatis Cardinalibus Legatis, aut Praelatis Praesidentibus, eorundem Bonorum, Rerum, aut Jurium, cujuscumque generis, et qualitatis existant, et quantumvis parvus, atque etiam minimus tam Proprietatis, quam responsionis valor sit, et esse dignoscatur, novas Investituras, aliasque Concessionem quascumque dare, et elargi-

Idque pro illis actionibus valeat, ac si a Sancta Sede immediate gestum fuisset.

III.
Verum in casu devolutionum, et caducitatum in ipsi non licet novas investituras etc. concedere.

Sub certis conditionibus.

Et recursus
etiam in ca-
sibus dubiis
ad Roma-
num Pontifi-
cem habean-
tur.

ri; neque eorumdem Detentoribus, et Possessoribus, incursas, ut praefertur, quacumque ex causa caducitates, devolutiones, et privationes, etiamsi nondum ipsius Camerae nomine declaratae, et acceptatae fuerint, aliasque poenas remittere, et condonare, aut restitutiones in integrum concedere, sive super Canonibus, Livellis, et Laudemiis, aliisque praestationibus non solutis concordare; Volentes, ut quicumque novas huiusmodi Investituras, et Concessionem impetrare voluerint, sive se in prioribus Investituris comprehensos, aut vocatos, in casibus dubiis declarari postulent, aut etiam earundem Investiturarum, et Concessionum renovationes sibi, tamquam proximioribus, aut haeredibus ultimi Possessoris, competere, etiam ex pacto, aut ex titulo etiam oneroso, asserant, et contendant; quive caducitates, et poenas incursas sibi remitti, et condonari, aut se ad compositiones, sive ad purgationis morae, aliudve gratiosum beneficium admitti cupiant; ad Nos, et ad Romanum pro tempore Pontificem immediate recurrere teneantur; nec ab aliis quibuscumque novarum Concessionum huiusmodi, aut condonationum, remissionum, sive restitutionum in integrum, aliaque beneficia praedicta, seu gratiosas declarationes utiliter obtinere possint, et valeant; Nos enim praemissarum omnium, et singularum gratiarum, declarationum, et beneficiorum concessionem Nobismetipsis, et Successoribus nostris Romanis Pontificibus privative, et expresse, motu, scientia, et potestate similibus harum tenore reservamus.

Clausulae
pro praemis-
sorum firmi-
tate.

Decernentes pariter ipsas praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aut alio quocumque, quantumlibet substantiali, et individuum expressionem requirente defectu notari, impuguari, restringi, invalidari, ad viam et terminos juris, aut veteris consuetudinis reduci, seu alias in jus, vel controversiam revocari posse, sed easdem praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere. Sicque, et non aliter Cardinalium Legatorum, aut Praelatorum Praesidentium praedictorum facultates, et privilegia, sive expressa, sive per generalitatem verborum concepta, intelligi, et interpretari debere; atque ita in praemissis

omnibus, et singulis censi, et per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Camerarium, et alios Cardinales, necnon ipsius Camerae Apostolicae Thesaurarium generalem, Praesidentes Clericos, aliosve Officiales, et Ministros, ac caeteros, quavis auctoritate, et potestate fungentes, et quodcumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio
contrariis.

Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac omnibus illis, quae dictus Gregorius Praedecessor in superius relata Constitutione voluit non ob stare; necnon Civitatum, Oppidorum, Terrarum, et Locorum in Provinciis Legationum praefatarum consistentium quorumlibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus, stilis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis etiam favore Cardinalium Legatorum, aut Praelatorum, Praesidentium praedictorum, communiter, seu peculiariter, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, irritantibusque, et alijs Decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis; Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat, Motu, et potestatis plenitudine paribus specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Utque eadem praesentes ad omnium Censuariorum, Feudatariorum, Emphyteutarum, aliorumque Bonorum et Jarum Cameralium in Provinciis Legationum praefatarum consistentium, utilium Possessorum, et aliorum,

Pontifex
mandat praesentium publicationem.

quos ipsae praesentes concernunt, notitiam facilius deducantur; Volumus, et decernimus ipsas praesentes in plena Camera legi, et registrari, ac ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, et Cancellariae Apostolicae, ac in Aede Campi Florae, aliisque consuetis locis, per aliquem ex Cursoribus Nostri in Urbe; In singulis vero Legationibus praedictis in Loco residentiae Cardinalis Legati, aut Praelati Praesidentis, publicari, et affigi, ac earum exempla ibidem affixa relinqui; quae sic publicatae, et affixae, omnes et singulos praefatos perinde efficiant, et arcant, ac si illorum unicuique personaliter notificatae, et intimatae fuissent. Quodque earundem praesentium Transumptis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostri Decreti, statuti, reservationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum in Aede Gandulphi Albanen. Diocesis Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVIII. pridie Idus Junii, Pontificatus Nostri Anno Octavo.

J. Datarius.

Pro Domino Cardinali Passioneo.

Jo. Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 3. Julii 1748.

AD POLONIAE REGNUM.

LI.

Primates, Archiepiscopos, et Episcopos: De concessione, et executione Dispensationum Apostolicarum super impedimentis Matrimonii.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Magnae Nobis admirationis, nec minoris doloris causa fuit, quod ex fideli dignorum relatione, certisque gravium Virorum Literis accepimus, falsam quamdam in isto Poloniae Regno opinionem, et famam invaluisse; quod scilicet ab hac Apostolica Sede, cui Nos, licet immeriti, Divina ordinatione praesidemus, aliquae dispensationes Matrimoniales concessae, et missae fuerint, et hactenus concedi, et mitti soleant, quibus sublata sint impedimenta Canonica Matrimonio legitime, aut valide inundo obsistentia, licet contrahentium alter, vel etiam uterque, Haereticam sectam aperte profiteatur. Quod quum nonnisi per injuriam, et intolerabilem calumniam excogitatum sit, atque disseminatum, Apostolici ministerii Nostri officio deesse Nos arbitraremur, nisi Vobis, Venerabiles Fratres, atque omnibus, ad quos hae Literae Nostrae perventurae sunt; testatum ac manifestum redderemus, quae sit in hoc rerum genere perpetua Apostolicae hujus Sedis agendi regula, et constans consuetudo; simulque Vos omnes, et singulos per istud Poloniae Regnum, sua semper fide, et religione commendatum, et Ordinarios Praesules constitutos, enixe admoneremus, et per misericordiam Dei obsecrarem, ut Literas Dispensationum Matrimonialium, quae pro ipsius Regni Incolis ab hac Sede, et Curia mittuntur, et ipsi attente legatis, atque expendatis; et a vestris quique Vicariis, et Officialibus accuratissime considerari jubeatis. Nos enim pro certo habemus, idque mox planum facturi sumus, si quid usquam in hac parte peccatum est, non id factum esse Apostolicae Sedis, ejusque Officialium culpa; verum aut Ordinariis Locorum, aut eorum Ministris, qui transmissas Dispensationum Literas nec legere, nec satis pensare curarunt, omnino tribuendam esse.

Causa conscribendi hanc Epistolam.

Quia videlicet falso assertum fuerat S. Sedem cum Haereticis dispensare ad contrahendum Matrimonium.

Idque falsum comprobatur.

Filem assumptis ubi.

unctio poe- alis.

Dat. Pontif. Anno VIII die 12. Junii 1748.

Disciplina
Ecclesiae Ro-
manae circa
Matrimonia
Catholico-
rum in Haereticis.

Neque vero necesse habemus ea omnia in medium proferre, quibus luculenter demonstrari posset antiquitas ejus disciplinae, qua semper Apostolica Sedes Catholicorum in Haereticis conjugia reprobavit. Sed aliqua dumtaxat afferre sat erit, quibus ostendamus, eandem disciplinam ac regulam ad Nostra usque tempora constanter servatam, apud Nos et Apostolicam Sedem non minus integram vigere, et religiose custodiri. Hoc est, quod de se ipso, suisque temporibus, testatus est felix recordationis Praedecessor Noster Urbanus papa VIII. in suis Literis Apostolicis datis die XXX. mensis Decembris Anni MDCCXIV. quae leguntur apud Cardinalem Albitium in Libro, cui Titulus *De inconstantia in Fide* c. 37. n. 127. ubi ita scribit: *Licet probe teneamus Catholicorum cum Haereticis Matrimonia omnino fugienda esse, et quantum in Nobis est, a Catholica Ecclesia procul arceri intendamus.* Nec minus aperte sententiam suam declaravit pia memoria Praedecessor pariter Noster Clemens Papa XI. in Literis die XXV. Junii Anni MDCCVI. datis, et editis in Collectione ipsius Brevium, et Epistolarum Romae vulgata Anno MDCCXXIV., ubi p. 321. sic legitur; *Majoris momenti esse existimamus, Ecclesiae Dei, Apostolicae Sedis, Praedecessorum Nostrorum, et Sacrorum, a Catholicorum cum Haereticis conjugio abhorrentium, regulas, nisi id lotius Christianae reipublicae bonum exposcat, non transgredi, et in aliis Literis datis die XXIII. Julii Anni MDCCVII. in eadem Collectione relatis pag. 391. Ecclesia siquidem ab hujusmodi conjugis, quae plurimum deformitatis, nec parum spiritualis periculi praeseferant, abhorret.*

Pont. quo-
que hac
Matrimonia
evitanda in-
junctis

Sed et Nostrum hac de re judicium satis patere arbitramur ex Decretali Rescripto auctoritate Nostra edito, die IV. Novembris Anni MDCCXII., et impresso *Tomo I. Bullarii Nostris* n. XXXIV. §. 3., cujus verba sunt, quae sequuntur: *Dolens in primis quammaxime Sanctitas Sua, eos esse inter Catholicos, qui insano amore turpiter deventari, ab hisce detestabilibus Connubiis, quae Sancta Mater Ecclesia perpetuo damnavit, atque interdixit, ex animo non abhorrent, et prorsus sibi abstinendum non ducunt; laudansque magnopere zelum illorum Antistitum, qui eeverioribus propositis spiritualibus poenis, Catholicos coercere student, ne sacrilego hoc vinculo se se Haereticis conjungant, Episcopos omnes, et Vicarios Apostolicos, Parochos, Missionarios,*

et alios quoscumque Dei et Ecclesiae fideles Ministros in iis partibus, Hollandiae videlicet, et Belgii, degentes, serio graviterque hortatur, et monet, ut Catholicos utriusque sexus ab hujusmodi nuptiis in propriarum animarum perniciem adeundis, quantum possint, absterreant, easdemque nuptias omni meliori modo intervertere, atque efficaciter impedire satagant; et quae paulo post subjecta sunt, ubi de jam contracto Catholicae partis cum altera Haeretica connubio haec habentur: Id vero debere sibi potissime in animum inducere Conjugem Catholicum sive virum, sive feminam, ut pro gravissimo scelere, quod admisit, poenitentiam agat, ac veniam a Deo precetur, coneturque pro viribus alterum Conjugem a vera Fide aberrantem, ad gremium Catholicae Ecclesiae pertrahere, ejusque animam lucrari; quod porro ad veniam de patratto crimine impetrandam opportunissimum foret, sciens de caetero, ut mox dictum est, se istius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

His autem veluti fundamentalibus Apostolicae Sedis regulis, ejusdem agendi ratio constanti usu recepta apprime respondet. Nam quoties ipsam adiri contingit, sive pro obtinenda simplici facultate contrahendi Matrimonium inter personas, quarum altera haeresim profitetur; sive praeterea pro obtinenda simul dispensatione super aliquo gradu, aliove canonico impedimento, quod inter Contrahentes intercedat; neque licentia, neque dispensatio conceditur, nisi hac expressa lege, seu conditione adjecta, nimirum *abjurata prius Haeresi.* Quin etiam recolendae memoriae Praedecessor Noster Innocentius Papa X. ulterius progrediens, jussit, et cavet, ne Dispensationes hujusmodi omnino concederentur, nisi per authentica documenta prius doctum esset, Haereticam labem a contrahente Heterodoxo ejuratam fuisse; quod testatum reliquit laudatus Cardinalis Albitius Congregationis Universalis Inquisitionis tunc temporis Assessor, in supracitato Tractatu de *Inconstantia in Fide* cap. 18. num. 44. Praefatus vero Praedecessor Clemens XI. in Congregatione Sancti Officii, coram se habita die XVI. Junii Anni MDCCX. mandavit inhiberi per Literas Archiepiscopo Mechliniensi, ne ulla omnino licentias, aut dispensationes impertiretur pro Matrimoniis inter contrahentem Catholicum, et alterum Haeticum celebrandis; nisi, abjuratio Haeresis reipsa praecessisset; Theologos autem, qui con-

Nec conceduntur dispensationes nisi cum clau-ula, abjurata prius haeresi.

tra hujusmodi praxim opinati fuerant, acriter admonendos decrevit, quemadmodum memoriae prodidit bonae memoriae Vincentius hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Petrus nuncupatus in suo Commentario ad Constitutionem XII. Joannis XXII. ipsius Operis Tom. 4. pag. 76. num. 14.

Quod si nonnulla eveniantur exempla Romanorum Pontificum, qui aut licentiam contrahendi Matrimonium, aut etiam dispensationem super impedimento aliquo concesserunt, non adjecta conditione de abjuranda prius Haeresi; rarissimas primum omnium dicimus hujusmodi concessionem fuisse, et quidem plerasque earum pro Matrimonio inter Supremos Principes contrahendis, nec nisi gravissima urgente causa, eaque ad publicum bonum pertinente, factas fuisse; insuper adjectas semper fuisse opportunas cautelas, tum ne Conjug Catholicus ab Haeretico perverti posset, quin potius ille teneri se sciret ad hunc pro viribus ab errore retrahendum; tum etiam, ut proles utriusque sexus ex eo Matrimonio procreanda; in Catholicae Religionis sanctitate omnino educaretur. Deinde vero facile est agnoscere, in istiusmodi concessionum genere nullum errandi locum Executoribus suppetere, nisi ipsi aliqua in re sciant, et data opera officio deesse velint. Denique ex haecenus dictis aperte constat, in omnibus casibus, quibus facultates, aut dispensationes ab Apostolica Sede petantur pro Matrimonio a Catholico-Viro, aut Muliere, cum Haeretica Femina, aut Viro contrahendis; eandem Apostolicam Sedem, ut supra diximus, hujusmodi Matrimonia, nisi Haeresis abjuratio praecedat, et semper improbasse, ac damnasse, et nunc quoque abominari, ac detestari.

Quoties vero Dispensationes ex aliqua probabili causa petunt pro Matimoniis, quae quidem inter Haereticos sunt contrahenda, sed id nequaquam in precibus palam exponitur; quum nequeant Apostolicae Sedis Ministri, atque Officiales hoc divinando rescire; ad obstruenda obloquentium, et calumpniantium ora, hoc innuisse sufficeret, quod nulla conceditur dispensatio, quae alicui certo Executori directam non sit, cui nimirum in mandatis cognoscatur, ut de omnium expositorum veritate cognoscat, et dispensationem ipsam servatis servandis effectum sortiri faciat; Cumque huic ignorare non liceat, Matrimonia Catholicorum cum

Haereticis ab Apostolica Sede improbari, et damnari, facile vero cognoscere valeat, Haeresi vitium, quo contrahentium alter inficitur, et de quo nulla habetur mentio in Literis Dispensationis, eidem Apostolicae Sedi occultatum fuisse; ad ejus officium pertinet hujusmodi Literarum executionem suspendere, ejusque suspensionis causam Romano Pontifici, ejusque Officialibus, ea, qua decet, reverentia per Literas aperire; quemadmodum Praedecessor, quondam Noster Alexander Papa III., Ravennae Archiepiscopo faciendum praescripsit in suis Literis, quae ad perpetuum vigorem in Decretalium Codicem relatae sunt *Cap. Si quando, de Rescriptis*; ubi sic legitur *Qualitatem negotii, pro quo Tibi scribitur, diligenter considerans, aut mandatum Nostrum reverenter adimpleas, aut per Literas tuas, quare adimplere non possis, rationabilem causam praetendas: quia patienter sustinebimus, si non feceris, quod prava Nobis fuerit insinuatione suggestum*.

Verum non hic sistit Apostolicae Sedis, ejusque Officialium circumscriptio. Si enim dispensatio, quae pro removendo alicujus Matrimonii canonico impedimento ex aliqua rationabili causa petitur, ad ejusmodi Regionem pertinere dignoscatur, in quibus Catholici cum Haereticis mixti habitant; nec aliunde certo constet utrumque postulantiem, seu eorum alterum Catholicae Religionis Professorem existere; praefati Officiales Pontificis mentem probe callentes, postulantiem utrumque Catholicum esse semper praesumunt; ideoque eorum preces in Libello (*Supplicationem* appellant) Pontificis manum obsignando his verbis exponunt: *Cupiunt Oratores praefati, qui Orthodoxae Fidei cultores vere existunt, et sub obedientia S. R. E. vivunt, vivereque et mori intendunt etc.* quibus consonant alia verba, quae in parte conditionali ad majorem cautelam apponuntur, nimirum: *Et dummodo Oratores praefati Orthodoxae Fidei cultores vere existant, et sub obedientia S. R. E. vivant, vivereque et mori intendant*.

Quibus praenotatis, jam id jure optimo quaerimus: quum Literae Dispensationum Matrimonialium ejusmodi verbis conceptae, eoque tenore expeditae fuerint; si postmodum innotescat contrahentes Haereticos esse, vel unum eorum Catholicum, alium vero Haereticum; et nihilominus dispensatio executioni mandetur; cujus erit culpa, et quisnam dispensationis in

Qui eodem
dentis meo-
lem ignorare
nequit.

Contraria
empla ra-
tima et
m gravi
asa.

Contrae in
ee casibus
hibitae.

Sed ulterius
apponitur
conditio,
dummodo
Orthodoxae
Fidei cultores
sint etc.

In casibus
dubii, non
olum certus
ecutor de-
goatur.

Ejus condi-
tionis lex non
sine executoris
culpa violatur.

indigno profusae jure accusari poterit? An is, qui bona fide, et opportunis cautelis adhibitis, adjectisque legitimis conditionibus, illam concessit; an vero is, qui nulla conditionum hujusmodi ratione habita, aut nulla de contrahentibus disquisitione praemissa, dispensationem ipsam, contra Concedentis voluntatem, indebitum effectum habere permisit?

Objectum de
declaratoria
pro impube-
re refellitur.

At dicet aliquis, non omnes Dispensationum Literas istiusmodi clausulis munitas semper expediri; quum et in ipsum Polonia Regnum, paucis ab hinc annis, quaedam Dispensatio ab Urbe missa fuerit, quae nullam hujus generis appositam conditionem praeseferebat. Hujus facti speciem, quam Nos animo praesentem retinemus, non abs re erit hic explanare: Dispensatio erat super aetate, favore ejusdem Puellae, quae sex mensibus minor erat duodennio, quod est in Feminis legitimum aetatis tempus ad Matrimonium ineundum. In ejus autem concessione expositum fuit, quod *malitia ita supplebat aetatem, ut de jure Matrimonium contrahere posset*. Quapropter Declaratoria haec potius dicenda erat, quam Dispensatio; quum facultas contrahendi Matrimonium ante praescriptum aetatis tempus, quoties malitia supplet aetatem, ab ipsa Legum et Canonum dispositione proveniat. Quin immo Episcopi ipsi, et Ordinarii Locorum jure suo pronunciare possunt super ea quaestione, quae facti est; an scilicet malitia, ut asseritur, aetatem suppleat; et consequenter Matrimonii contrahendi licentiam impertiri valeant; neque necesse est Apostolicam Sedem adire, nisi pro majori actus solemnitate; et ne de contractus Matrimonii hujusmodi validitate propter minorem aetatem haesitari contingat; ut habet formula, quae in concipiendis Literis Declaratoriis super minori aetate adhiberi consuevit. Siquidem Canonistae docent, cumulativum jus esse inter Apostolicam Sedem, et Judices Ordinarios, cognoscendi et pronunciandi de hac re, an scilicet malitia suppleat aetatem; privativum vero Apostolicae Sedis jus esse concedendi Dispensationem ad contrahendum Matrimonium impuberi, qui per aetatem nondum conjugali copulae maturus est, sed tamen rationis usu ita pollet, ut Matrimonii contrahendi vim, et naturam intelligat. Etenim ad validitatem Matrimonii, quemadmodum rationis usus requiritur de jure naturali, et Divino, ita actualis ad conjugalem copulam

potentia requiritur de jure positivo Canonico. Romanus autem Pontifex est supra jus Canonicum; at quilibet Episcopus eo jure inferior est, proindeque illius legibus derogare nequit.

Verum, ommissa etiam quaestione hac, an licentia contrahendi Matrimonium ante legitimum aetatis tempus, quando malitia supplet aetatem, Dispensationis proprie dictae, an potius Declaratoriae vim habeat; adeoque utrum Gratiae, an Justitiae actibus accenseri debeat; videndum praeterea est, an in Apostolicis Literis super hac concessis, quamvis ea verba, eaeque conditiones minime legantur, quae in aliis Dispensationibus apponi solent, alia tamen adsint aequipollentia verba, quorum vigore hujusmodi Literarum Executor deputatus (ubi Contrahentium alterum, seu ambos, Haeresis labe infectos esse, neque id concedenti narratum in precibus, nec alia via eidem compertum fuisse, cognoverit) ab earum executione abstinere se debeat: De hoc autem dubitari non poterit, si advertatur, quod postquam in hujusmodi Literis Executori demandatum fuit, ut *se de permissis diligenter informet*, ac videat, an vere, et legitime constet, in hujusmodi impubere malitiam supplere defectum aetatis; eidem committitur, ut postulanti permittat, dummodo nullum aliud ei obstat canonicum impedimentum, Matrimonium cum aliquo viro nullo sibi jure prohibito, vel ex dispensatione Apostolica permissa, servata forma Concilii Tridentini, contrahere; quibus sane verbis Executori ea lex indicitur, ut minime sinat hujusmodi impuberem, Dispensationis, seu Declaratoriae effectum gaudere; si exploratum habuerit, ipsi in animo esse detestabiles cum Haeretico nuptias contrahere.

Jam vero longius processit oratio Nostra, quam Nobis hujus Epistolae initio propositum fuerat; Cujus rei tamen Nos minime poenitet; Nobis enim summopere cordi est, maximeque interest Catholicae Religionis, et Sedis Apostolicae, ut factorum rerumque veritas non ignoretur; neque falsi rumores adversus Sacram Petri Cathedram disseminati fidem invenient; si quae, autem contra Sacros Canones ullibi inordinate geruntur, eorum culpa in immeritos nequaquam transferatur.

Ut autem eo redeat Epistolae Nostrae finis, unde eadem initium desumpsit; Tibi, Venerabilis Frater, caeterisque istius Regni Ordinariis Praesulibus, iterum epixe commendamus,

Clausula
appositae
dicta de
clatoria.

Valde im-
rest S. Se-
ut falsi r-
mores dis-
peatur.

Hortato-
ad Ordini-
rios pro ca-
te inspicie-
dis, et ex-
quendis li-
teris dispo-
sationum.

ut Apostolicas Dispensationum Literas, quae Vobis pro executione diriguntur, et a vestris respective Officialibus, attente considerari jubentis; neque etiam superfluum existimetis, si quid in ipsis abnorme, ac novi exempli adesse videatur, de earum veritate, aut falsitate disquirere. Multa enim malitia hominum est super terram, nec Nobis rescire datum est, usque quo pertingere valeat falsariorum audacia. Porro ad aures Nostras pervenit, quemdam fuisse, qui sublato gradus impedimento, Haereticum Virum cum Muliere Catholica Matrimonio conjunxerit; cumque deinceps factum suum reprehendi comperisset, non dubitavit asserere, se hac in re Apostolica Dispensationis, quam ab Urbe accepisset, auctoritate munitum fuisse; quum vero ad producendas hujusmodi Dispensationis Literas provocaretur, eas nunquam edere potuerit, quia eas reipsa nunquam acceperat. Verum Nos, de inclyta Polonorum Natione, quam Paternae charitatis affectu complectimur, deque sacris istius Regni Praesulibus, quos omnes et singulos magno in honore habemus, favorabilius judicantes, improbum hujusmodi scelus nequaquam isthic admissum fuisse credimus. Tibi autem, Venerabilis Frater, Gregique Tibi commissio, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Datum Romae apud S. Petrum die XXIX. mensis Junii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

S. STEPHANI

Papae et Martyris Militibus conceditur, ut Ense ad latus instructi coram Romano Pontifice comparere possint.

Dilectis Filiis Militibus Sancti Stephani.

BENEDICTUS. PAPA. XIV.

Dilecti Filii Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Praeclara Militiae vestrae sub invocatione S. Stephani Papae et Martyris Apostolica facultate per bon. mem. Cosmum Medices Florentinae, et Senarum Ducem sub Regula S. Benedicti institutae, Apostolica auctoritate confirmatae; et Apostolicae liberalitatis Privilegiis,

facultatibus, et Indultis per fel. rec. Romanos Pontifices Praedecessores Nostros auctae, decora ac merita, et eximias virtutes, atque illustria exempla Majorum Vestrorum Militum, quae sub felicibus Carissimi in Christo Filii Nostri Francisci Lotharingiae, et Barri Ducis, nec non Etruriae sibi subjectae Magni Ducis in Imperatorem electi, atque ejusdem Militiae Magni Magistri auspiciis assidua studiosaque aemulatione provehere contenditis, jure exigere videntur, ut Nos etiam, qui Vos de Nobis ipsis, et de Apostolica hac S. Sede amplius benemerentes paterna complectimur benevolentia, luculentis Pontificiae Nostrae caritatis, et honorificentiae testimoniis adaugeamus. Persuasum enim Nobis est, atque in Domino confidimus, collata Vobis, posterisque Nostri Militibus Apostolicae benignitatis documenta ad firmissimum Sacrosanctae Ecclesiae praesidium, et ad perenne virtutis incitamentum fore cessura. Itaque Vos, Dilecti Filii, specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, Vosque singulos, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet immodati existitis, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, singulis Militiae Vestrae Militibus praesentibus, ac futuris ad Nos, et Romanum Pontificem pro tempore successorem Nostrum accedentibus, ut, praeter caetera Privilegia, Indulta, et honorum insignia ab eadem Apostolica Sede ipsis militibus impertita; hac quoque praerogativa, Ense nimirum ad latus instructi coram apparenti, venerandi, atque alloquendi in futurum tempus, non obstantibus quibuscumque in contrarium facientibus, uti, frui, et gaudere possint, et valeant, Apostolica auctoritate, earundem praesentium literarum tenore benigne indulgemus, et elargimur. Interim Apostolicae huic Nostrae indulgentiae, ac benignitati adjicimus Apostolicam Benedictionem, quam tanquam studiosae, Nostrae ad Vobis opportune gratificandum voluntatis pignus, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Datum in Arce Gandulphi Albanensis Diocesis sub Annulo Piscatoris die 8. Junii 1748. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

Et ob ejusdem Militiae merita.

Pontif. eidem Militiae nova privilegia edere non dedignatur.

Ideo eis concedit, ut Ense ad latus instructi coram Romano Pontifice adesse possint.

et. die 29. Junii 1748.

LII.

Militia S. Stephani privilegia a Rom. Pont. cum data fuit.

Dat. Pont. An. VIII. die 8. Jun. 1748.

LIII.

DE LIBERO

Et mutuo Commercio inter Provincias, Civitates, et Loca Ditionis temporalis Sanctae Sedis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Expectatio
Subditorum
S. Sedis in
Pontificis
exaltatione.

Amor Pon-
tificis in
Sudditos.

Signanter
modo in sta-
tuedo libe-
ro Commer-
cio inter Pro-
vincias Di-
tionis Eccle-
siasticae.

Quo die supremum Reipublicae clavum, una cum Apostolicae servitutis officio, Nobis immerentibus et plane inopinantibus commissum suscepimus, inter non obscuras gratulationes, quibus profectionem Nostram a dilectissimo Populo exceptam fuisse cognovimus, hanc intelleximus non improbabilem laetitiae causam circumferri, quod nempe ad eum delata esset gubernandi regendique potestas, qui temporalis R. E. Domini, totiusque Ditionis Ecclesiasticae res, atque rationes, tum ipso natalium veluti jure, tum maxime usu, ac diuturna consuetudine, perspectas penitus, atque exploratas habere censeretur. Cum qua sane opinione non immerito forsitan de Nobis praeconcepta, alteram quoque in Subditorum animis junctam statuere, jam usque a primis Pontificatus Nostri exordiis curavimus, semperque augere et confirmare curabimus; ut scilicet rerum cognitioni dudum per Nos acquisitae, et potestati Nobis Divino consilio collatae parem omnino voluntatem, et curam ad eorum commoda investiganda, et ad ea pro viribus promovenda, paterno pectori Nostro infixum esse, et agnoscant, et sentiant. Hujus vero voluntatis, studique Nostri cum multa ad hunc diem argumenta per Nos edita, multique salutares effectus in Populorum levamen, utilitatemque derivati fuerunt; tum vero nullum magis jucundum, utilemque fructum iisdem accidere posse putamus; quam quod pensatum diu matureque consilium, superioribus tandem diebus ad optatum finem, Deo adjuvante, perduximus; ut scilicet generalem, atque perpetuam Commercii libertatem inter plerasque Ecclesiasticae Ditionis Provincias, plenamque rerum vendendarum, atque emendarum, et convehendarum facultatem, suprema auctoritate Nostra, atque mansura in aevum concessione statueremus; sub certis legibus, et conditionibus, quas ad propositum Nobis, et unice spectatum, utilitatis publicae scopum magis pertinere judicavimus. Sicut enim no-

lumus, per speciem largioris rerum abundantiae in singulis Locis, atque Provinciis conservandae; fertilium Terrarum, Fundorumque Dominis, atque Cultoribus, in media perceptorum fructuum affluentia, aliarum rerum omnium egestate laborantibus; aliisque vicissim conterminis ejusdem Apostolicae Sedis Subditis, in ipso vicinae ubertatis conspectu, fame, ac penuria afflictis; paucorum privatorum aviditati de Provinciarum vexatione quaestum, et lucrum comparari: Ita summo opere Nobis cordi est, ut quae de rore Coeli, et de pinguedine Terrae felicibus Ecclesiae Romanae Ditionibus concessa est rerum copia, nec in alienorum commodum, cum Subditorum detrimento, derivetur; nec iis potissimum Locis, quibus praecipua Dei largitate tributa est; aut detestabilibus negotiatorum artibus, aut intempestiva et improvida exportatione, depereat. His omnibus plenissime consultum esse volumus, per ea, quae fuisse statuimus, et decrevimus in Scheda Nostri Motus proprii, quam nuper Chirographo Nostro obsignavimus; cujus tenor talis est.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio etc.

Pensando Noi continuamente al comodo, e vantaggio de' Nostri amantissimi Sudditi, e sopra tutto a liberarli, per quanto ci è possibile nelle angustie de' tempi correnti da quegli impedimenti, ed aggravj, che recano loro danno considerabile: Degna sopra ogni altra cosa della Nostra paterna provvidenza ci pare la proibizione nel libero Commercio; sotto la quale da gran tempo gemono le Provincie del Nostro Stato, e specialmente le più floride, et abbondanti, di Ferrara, e di Romagna: Essendoci stato più volte rappresentato, ed avendo Noi stessi in tempo della Nostra residenza nella Chiesa Metropolitana di Bologna per isperienza riconosciuto, che la suddetta proibizione, benchè si rivesta e colori coll' apparente, e specioso timore, che le dette due Provincie per supplire al bisogno altrui, non rimangono spogliate del Grano, ed altri Generi, che in esse si producono; è stata però sempre riconosciuta per dannosa, e nociva non solo alle altre Provincie meno abbondanti, quali in tal guisa restano costrette a provvedersi del necessario supplemento, o fuori di Stato con danno pubblico e privato, o se anche dentro lo Stato,

Juxta pro-
dentem u-
thodum
ejus Chir-
ographi ex-
tentum.

Tenor Ch-
rographi.

Illius Pro-
emium.

Perpendi-
tur dam-
que a pro-
hibitione libe-
Commercii
inferuatur

sempre però fuori di tempo; ed anche tal volta valendosi dell' opera, ed ajuto di alcuni Uomini proscritti, volgarmente chiamati Contrabbandieri, con evidente offesa della Maestà del Principe; ma di più ugualmente dannosa alle medesime Provincie di Ferrara, e di Romagna, mentre a queste si toglie il modo di esitare onestamente li Generi, che ricavano dalle proprie industrie, e da i proprj Terreni; e in conseguenza di provvedersi del danaro, del quale abbisognano per pagare i Pesì pubblici, e supplire all' altre cose, che sono necessarie per il proprio mantenimento.

E sebbene i Nostri Predecessori, e tal volta anche in tempo di Sede vacante il Sacro Collegio de' Cardinali, attesi i clamori, e ricorsi delle Comunità dello Stato; hanno procurato rimediare al disordine, facendo rinovare quasi ogni anno dalli Cardinali Camerlinghi pro tempore di S. Chiesa gli Editti di libero, e reciproco commercio: Questi però rade volte hanno avuto l' effetto desiderato, atteso che li Cardinali Legati, Presidi, e Governatori di Provincie, sedotti ed ingannati come si vuol credere, dalli Uffiziali, e Ministri subalterni, in profitto de' quali per la spedizione delle Tratte, e Licenze, certamente ridonda la suddetta proibizione, o non mai, o troppo tardi, e fuor di tempo, gli hanno fatti pubblicare nelle loro rispettive Legazioni, e Provincie, cosicchè è rimasta per lo più in piedi la suddetta proibizione, e quello ch'è molto più odioso, non solo tra Provincia e Provincia, Legazione e Legazione, ma eziandio tra Luogo e Luogo della medesima Provincia, e Legazione: anzi la suddetta proibizione è stata eseguita con tale asprezza, che buona parte de' Possidenti, Coloni, e Contadini sono stati anche per via d' Inquisizione sottoposti alle processure, e pene gravissime, con totale rovina delle povere loro Famiglie.

Volendo pertanto Noi in affare di tanta importanza prendere uno stabile, perpetuo, et efficace provvedimento, ordinammo, che il medesimo affare fosse con tutta serietà, e maturità esaminato nella Congregazione poco prima da Noi specialmente deputata sopra le materie economiche della Camera Apostolica, e Stato Ecclesiastico, nella Nostra Costituzione, che incomincia, *Apostolicae Sedis Erarium*, data sotto il giorno 18. Aprile 1746.; anzi per maggior cautela e sicurezza, non isdegnammo di

scrivere Noi stessi, e consultare, e fare, che dal Segretario di essa Congregazione s'interrogassero, e consultassero a nome Nostro li Reverendissimi Cardinali Legati di Bologna, Ferrara, e Romagna, Monsignor Presidente d' Urbino, e Monsignor Governatore Generale della Marca, et in oltre alcuni de' più savj, ed accreditati Gentiluomini di ciascuna di dette Provincie. Raccolti poi li sentimenti, e voti di ciascheduno, avendo Noi veduto, che, eccettuato un solo, o al più due, gli altri tutti sono convenuti nel sentimento, che libero, scambievole, e reciproco Commercio tra tutti li Sudditi, e Luoghi del Nostro Stato, sia cosa non solo connaturale, e coerente all' obbligo di quella civile Società, che tutti unisce in una sola Repubblica, ed in un sol Principato; ma anche necessario, e utilissima non meno a i Luoghi, e Provincie più abbondanti, che all' altre meno abbondanti:

Perciò inerendo a detto comune sentimento, e seguendo, ed approvando le risoluzioni prese in detta Congregazione sotto li 3. Gennaio, 7. Febbrajo, e 4. Luglio dello scaduto anno 1747., in virtù della presente Nostra Cedola, nella quale vogliamo, che si abbia per espresso, e di parola in parola inserto l' intero tenore di tutti i Chirografi, Brevi, Costituzioni, Bandi, ed Editti, e di ogni altra cosa, che facesse in contrario, e che fosse in qualunque modo necessaria ad esprimersi; di Nostro Moto proprio, certa scienza, e pienezza della Nostra Apostolica autorità, diamo, e concediamo in perpetuo a tutti, e singoli Abitanti, e Commoranti nel Nostro Stato Ecclesiastico, o sieno, o non sieno Sudditi per origine, di qualunque stato, grado, e condizione; ampla, ed amplissima libertà di poter ciascuno a suo arbitrio, e piacimento contrattare, ed estrarre non solo da Luogo a Luogo, ma ancora da Provincia a Provincia, e da Legazione a Legazione di detto Nostro Stato Ecclesiastico (purchè però non si estraiga, o trasporti fuori di esso Stato) Grano, Biade, Formentone, Marzatelli, Animalì, Legna da lavoro, e da fuoco, ed ogni altro genere di cosa mobile, semovente, e vendibile, in qualunque modo chiamata, e denominata, ancorchè serva all' Annona, o Grascia, o ad altro qualsivoglia uso umano, con le seguenti dichiarazioni, e provisioni.

Primo. Che in questa Concessione di libero, e scambievole Commercio, siano, e s' intenda-

Elejss reso-
lutionibus
inhærens,
Motu pro-
prio decer-
uit, et conce-
dit liberum
intra Statum
Commer-
cium.

Cumsequen-
tibus provi-
sionibus.

I
Quæ Civita-
tes, et Loca

comprehens-
tautur, et
quae recipi-
antur.

no comprese le Province, e Legazioni di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, Governo della Marca, e dell' Umbria, ed ogni altro Governo, Città, Terra, e Luogo, ancorchè Baronale dello Stato Ecclesiastico eccettuati solamente lo Stato, e Legazione d'Avignone, il Governo, e Ducato di Benevento, come pure il Distretto di Roma, la Provincia di Sabina, il Governo di Viterbo, e l'altro di Civitavecchia, con le Città, e Luoghi ad essi sottoposti; anche a titolo di soprintendenza, e generalmente tutte quelle Città, Terre, e Luoghi, che servono all' Annona, o alla Grascia di Roma, e che sono soggetti alla Giurisdizione del Prefetto dell' Annona, e del Presidente della Grascia; riservando a Noi di dare in appresso per il comodo, e vantaggio di questi Luoghi, e Province così eccettuati altro conveniente provvedimento.

II.
Quid servan-
dam, quum
merce trans-
ferri debent.

2. Che il suddetto libero, e reciproco commercio tra Provincia e Provincia, e tra Luogo e Luogo di una medesima Provincia, s'intenda, e debba intendersi, come Noi lo diamo, e concediamo, tanto per terra, quanto per acqua, ed eziandio per mare: Con questa differenza però, che volendosi estrarre, e trasportare da Luogo a Luogo, oppur anco da Provincia a Provincia, e da una Legazione all'altra qualunque genere (come sopra) di cosa vendibile per via di Terra; sia lecito a ciascheduno di farlo senza domandare licenza alcuna, nè darne assegna, denunzia, o notizia nè in voce, nè in iscritto ai Cardinali pro tempore Legati, o Vicelegati, Governatori, Presidenti, Magistrati, loro Cancellieri, o altri Uffiziali, e Ministri: Ma volendosi estrarre, e trasportare da Luogo a Luogo, oppure da Provincia a Provincia, gl'infrascritti generi, o Grano, o Biade, o Formentone, o Marzatelli, o Farina, o Oglio, per via d'acqua, cioè Fiumi, Canali, o Mare, non possa ciò farsi senza averne presa l'espressa licenza in scriptis, quale vogliamo che non possa negarsi, ma si dia gratis, e senza verun pagamento, con esprimere però in essa la precisa quantità di Grano, Biade, Formentone, o Marzatelli, Farina, ed Oglio, che si vorranno trasportare, e purchè l'Estrante si obblighi, e dia sigurtà idonea, sotto pena del duplo, di esibire, e rilasciare dentro il termine di un mese nella Cancellaria del Luogo, da cui si farà l'Estrazione, Documento autentico di averlo con effetto trasportato, e

scaricato in quell'altro tal Luogo del Nostro Stato, ove avrà assegnato di volerlo trasportare. Qual termine di un mese non possa esserli prorogato, se non che ad un'altro sol mese, e non più, quando giustifichi, e provi esser stato forzosamente impedito, o dai geli, rispetto ai Fiumi, Valli, e Canali, o da fortuna, e borrasca, rispetto al Mare.

3. Che per tal effetto, e perchè il suddetto reciproco, e scambievole Commercio resti veramente libero da qualunque impedimento, siano, e s'intendano rivate, cassate, et annullate tutte, e singole Privative di vendere, o comprare, concesse in qualunque tempo dai Cardinali Legati, Presidi, e Governatori di Province, come in fatti Noi le cassiamo, annulliamo, aboliamo, e rivochiamo; preservando solamente, e lasciando nel suo vigore le Privative del Sale, Macinato, e qualunque altra Privativa concessuta in favore degli Appaltatori Camerali, o anche delle Comunità, o di altri Particolari, con Chirografi, o Brevi speciali o Nostri, o de' Nostri Predecessori: Non essendovi alcuno, che abbia facoltà di concederle, fuori del Principe Supremo.

4. Così pure vogliamo, e comandiamo, che s'intenda espressamente derogato, come in virtù della presente amplamente, ed espressamente deroghiamo a tutti, e singoli Statuti, e Consuetudini, Bandi, e Tariffe, ed a qualunque altra disposizione, ed ordinazione, per la quale si vieti, e proibisca, che non possa vendersi, e comprarsi, darsi, e riceversi in solutum, o trasportarsi da Provincia a Provincia, ovvero da Luogo a Luogo di una stessa Provincia, senza licenza de' Cardinali Legati, Vicelegati, Presidi, Governatori, o Magistrati locali, Grano, Biade, Formentone, Marzatelli, Animali, ed ogni altra qualunque cosa mobile, o semovente; e specialmente vogliamo, che sia, e s'intenda derogato, ed abolito, come Noi aboliamo, annulliamo, e rivochiamo per lo Stato, e Legazione di Ferrara il Bando, e Tariffa del Cardinale di S. Susanna impressa li 15. Dicembre 1656. o altro più vero tempo, non ostante qualunque conferma o de' Cardinali Legati Successori, o anche della Sede Apostolica: Volendo, e decretando, che li suddetti Statuti, e Consuetudini, Bandi, e Tariffe nelle parti contrarie a questa Nostra Cedola, e che possino essere direttamente, o indirettamente, di qualsivoglia, ancorchè minimo

III.
Revocat
privatarum
vendendi,
emendi.

IV.
Derogatio
eiusdemque
Legi super
prohibitione
reciproci
Commerci

impedimento al libero e scambievolmente Commercio tra una Provincia, o sia Legazione, e l'altra, e molto più tra un Luogo, e l'altro d'una medesima Provincia, e Legazione, e si abbiano, e debbano avere per nulli, ed irriti, e come se mai fossero stati fatti, pubblicati, e confermati.

v. Annullatio processuum, inquisitionum pendens, contra extractores, et loco ad locum.

5. Di più vogliamo, e comandiamo, che sieno, e s'abbiano per nulle, et irriti tutte le Inquisizioni, e Processure Criminali, e tutte le condanne o ancora pendenti, o in altro qualsivoglia modo sin'ora non eseguite contro qualunque de' Nostri Sudditi, e specialmente, contro i poveri Contadini, per avere estratto, o tentato di estrarre alcun Genere di cosa vendibile da Luogo a Luogo, oppur anche da una Provincia all'altra di quelle, come sopra, comprese nella presente Nostra Cedola. Dichiarandoli sin d' adesso tutti, e singoli con generale assoluzione pienamente, e totalmente assoluti, da ogni Processura, Inquisizione, e pena, che possano avere, o pretendersi incorsa per causa di dette Estrazioni, ancorchè più volte replicate, purchè però non si tratti di Estrazione fuori di Stato, nè di cose soggette alle Privative degli Appaltatori Camerali, Città, Comunità, ed altri, poc'anzi eccettuate, e preservate.

vi. Monopolia aliique injuriæ quæstus, et abusus non tolerantur.

6. Ad effetto poi, che non si faccia abuso di questa Nostra così ampia concessione di libero, e scambievolmente Commercio di ogni cosa vendibile, e che la medesima per malizia degli Uomini non torni in danno, e pregiudizio nè di tutto, nè di alcuna parte di detto Nostro Stato Ecclesiastico, rinnoviamo in primo luogo tutte le Bolle, e Costituzioni de' Nostri Predecessori, e tutti i Bandi generali, e particolari contro quelli, che in avvenire faranno incette, e monopolj di Grano, Formentone, Orzo, Fave, Legumi, ed altre Biade di qualsivoglia sorta, Oglie, Olive, e simili: Volendo, che contro questi si proceda rigorosamente alle pene comminate in essi Bandi, e Costituzioni, e in tutto, e per tutto secondo la forma delle medesime. Non intendiamo però con la presente di proibire sotto nome d' incetta la mercatura lecita, ed onesta delli Generi suddetti, dovendo anzi esser libero ad ognuno in sequela di questa Nostra Concessione, e comprarli in un Luogo, e Provincia, e trasportarli, e venderli in altro Luogo, e in altra Provincia del Nostro Stato: ma solo vogliamo, che non sia lecito ai Mercanti, o ad altri chiunque sia, comprare li

Generi suddetti, prima che siano separati dal suolo, e quando ne vogliano comprare in maggior quantità del proprio consumo, che non sia loro lecito comprare detti Generi, se non che ne' Mercati, o Piazze pubbliche, e quelli così comprati, senz' altro indugio di tempo, che quanto sia comodamente necessario per il trasporto, esporre similmente venali nelli Mercati, o Piazze pubbliche di qualunque altro Luogo, ove gli piacerà trasportarli.

7. Di più vogliamo, a dichiariamo, che per la presente Concessione di libero, e reciproco Commercio, non sia, e non s'intenda in alcuna benchè minima parte, derogato, o pregiudicato al pagamento di qualsivoglia Gabella, e specialmente al Transito, introduzione, o estrazione legittimamente imposta in favore della nostra Camera, o anche delle Comunità, o Persone particolari del nostro Stato: Volendo, che queste debbano esigersi, e pagarsi da chiunque è tenuto alle medesime, senz' alcuna innovazione, e nell' istesso modo, forma, e quantità, come sono state pagate, ed esatte fin' ora, e prima della presente Concessione: purchè però siano state legittimamente imposte, e non altrimenti: Poichè Noi non intendiamo approvare con la presente alcuna di esse Gabelle, quando non sia lecita, e non sia stata imposta con legittima autorità.

8. Inoltre vogliamo, e dichiariamo, che per questa nostra generale concessione di libero, o reciproco Commercio non s'intenda punto derogato, e pregiudicato all'obbligo d'introdurre o la porzione Domenicale, o altra qualunque parte del raccolto in quelle Città, e Terre, e Luoghi, ove l'obbligo suddetto o per legge statutaria, ovvero per lunga, ed inveterata Consuetudine trovasi in attuale osservanza; anzi vogliamo, ed ordiniamo, che in quelle Città, Terre, e Luoghi del nostro Stato, ove non vi è questa provida legge, li Reverendissimi Cardinali Legati, e li Prelati Presidi, e Governatori e Provincie, oppur anche locali, facciano quanto prima adunare i pubblici Consigli, e quivi stabilire la detta Legge, ed obbligo d'introdurre ogn' anno, o almeno di tenere a disposizione di chi presiede all' Annona, una porzione del raccolto, più, o meno, a proporzione della maggiore, o minore Popolazione. In quelle Città poi, Terre, e Luoghi, ove già si trova la legge, ed obbligo suddetto, vogliamo, che si adempia, ed osservi puntual-

vii. Firma remaneant legitima Vectigalia.

viii. Nec derogatum censetur obligationi introducendi partem fructuum in aliquem Locum seu observandi etc.

Immo ubi hæc obligatio non adsit, præscribatur.

mente; togliendo ai Cardinali pro tempore Legati, Vicelegati, Presidi, e Governatori tanto di Provincie, come Locali, Magistrati, Cancellieri, Uffiziali, e Ministri, la facoltà di dispensare da detta Introduzione, o quella differire oltre il termine prescritto dalla Legge, e Consuetudine, qualora quello, o quelli, che chiederanno somigliante dispensa, o dilazione, non abbiano precedentemente nella Cancelleria della Comunità, data sicurtà idonea di ritenere, e conservare in campagna la loro tangente ad ogni richiesta, e disposizione di chi presiede all' Annona, o del Pubblico Consiglio. E se mai accadesse in più anni consecutivi tale abbondanza, che la porzione soggetta all' obbligo della introduzione non potesse consumarsi in un anno, ed altri sei mesi dell' anno susseguente: In tal caso solamente permettiamo ai Cardinali Legati pro tempore, ed alli Governatori suddetti, di dispensare dall' obbligo d' introdurre tutt' altro, che sarà soprabbondante, senza alcuna sigurtà: Purchè però la supposta soprabbondanza resti prima verificata, ed approvata con risoluzione del Pubblico Consiglio delle rispettive Comunità, e non altrimenti; e purchè la dispensa suddetta si conceda senza verun pagamento, e in tutto gratis.

Rerum intro-
ductarum,
aut serva-
rum usui, et
venditioni
consolatur

E perchè non sarebbe cosa giusta, che il Grano, o altro genere soggetto in virtù di tal legge all' obbligo, e vincolo della introduzione, restasse poi senza esito, e smaltimento, o in altra maniera posposto al Grano, o altro Genere non soggetto a detto vincolo: Perciò vogliamo, ed ordiniamo, che li medesimi Legati, Vicelegati, Presidi, Governatori, ed ogni altro, a cui appartiene la cura dell' Annona, ed Abbondanza, vegli, ed insista, che il Grano, o altro Genere, come sopra vincolato, abbia onninamente dentro l' anno l' esito; e smaltimento conveniente per il prezzo del Calmiero, o sia per lo stesso prezzo preferito ad ogni altro Grano, e rispettivamente Genere, non soggetto all' obbligo della introduzione.

IX
Tempus
præscribitur,
quo ex trac-
tio fieri po-
test.

9. Oltre a ciò, ad effetto, che in ciascuna delle suddette Provincie, alle quali si concede la Grazia di detto libero, e scambievole Commercio, le pubbliche abbondanze, li Monti frumentarj, li Forni venali; e ciascun particolare, e privato Cittadino delle medesime, abbiano un congruo, e discreto tempo per provvedersi del Bisognevole rispetto al Grano, Formentone, ed ogni altro genere di Biade, e Mar-

zatelli, prima che in virtù di esso libero Commercio escano dalla propria Provincia, o Legazione; vogliamo, ordiniamo, e dichiaro, che il suddetto libero Commercio, quanto al Grano, ed altre Biade, che sogliono raccogliersi nel fine di Giugno, o nel Mese seguente di Luglio, s' intenda, e resti ogni anno sospeso per li tre mesi di Giugno, Luglio, e Agosto; e quanto al Formentone, o altri minuti, che sogliono raccogliersi più tardi del Grano, s' intenda, e resti similmente sospeso ogni anno per li tre mesi di Luglio, Agosto, e Settembre: Intendendo però tra Provincia, e Provincia, o Legazione; e non mai tra una Città, e l' altra, tra una Terra, e l' altra, tra un Luogo, e l' altro di una medesima Legazione, e Provincia. Qual sospensione durante, non solo vogliamo, ed ordiniamo, che non sia lecito a veruna Persona, o Comunità, di qualunque stato, grado, e condizione, che sia, ancorchè Cardinali, Arcivescovi, Vescovi, Baroni, Università, Collegi, anche della Compagnia di Gesù, undici Congregazioni, Cavalieri di Malta, e di qualunque altr' Ordine Militare, Santa Casa di Loreto, Sant' Uffizio, e loro Ministri, o Potentati, Chierici della nostra Camera, Camerali, Palatini, e Famigliari nostri, o de' Romani Pontefici pro tempore nostri Successori, ed altri qualsivoglia, ancorchè privilegiati, e privilegiatissimi, per comprendere i quali vi fosse bisogno di specifica, ed individua menzione, estrarre per Terra, o per Acqua, Grano, Biade, Formentone, o Marzatelli da una provincia all' altra, o da una Legazione all' altra; Ma di più vogliamo, ed ordiniamo, che nappur sia lecito alli Cardinali pro tempore Legati, Vicelegati, Presidi, e Governatori di esse Provincie, e molto meno a qualunque altro Magistrato locale, a cui appartenga la cura dell' Annona, e Grascia, concedere, o dare a chicchessia la facoltà, o licenza di estrarre dalla Provincia, a cui presiede, o nella quale esercita Magistrato, e Governo, Grano, o Formentone, o altro dei Generi suddetti. Volendo Noi, che questi, in tempo di detta rispettiva sospensione, non possano, e non debbano in conto alcuno uscire da quella Provincia, o Legazione, ove nascono, e che il Grano, ed altro, come sopra, dal primo giorno di Settembre solamente fino all' ultimo giorno di Maggio inclusive; e rispettivamente il Formentone, e Marzatelli dal primo giorno di Ottobre solamente fino all' ulti-

mo giorno di Giugno, in ciascun anno, possano liberamente, e senza licenza, assegna, e denunzia alcuna, estraersi da una all'altra delle Legazioni, e Provincie comprese in questa nostra Concessione, nel modo e forma, che si è stabilito di sopra.

10. Finalmente affinchè questa Nostra Grazia del libero, e scambievole Commercio, quale Noi facciamo a Nostri Sudditi per beneficio loro, e del Nostro Stato, non faciliti l'Estrazioni, già per lo passato tante volte proibite sotto pene rigorosissime, fuori di Stato; Vogliamo bensì, che non possano molestarsi quelli, che trasporteranno Grani, Formentone, e qualunque altro genere di cosa vendibile da un luogo all'altro di una medesima Legazione, o Provincia in tutto l'anno, e similmente non possano molestarsi quelli, che trasporteranno da Legazione a Legazione, o da Provincia a Provincia il Grano, Biade, Formentone, e Marzatelli nelli nove mesi, per li quali concediamo per questi Generi libero, e scambievole Commercio, ancorchè si trovino dentro cinque miglia vicino al Mare, o vicino alli confini del nostro Stato Ecclesiastico.

Ma però nello stesso tempo confermiamo, e rinnoviamo tutte le proibizioni di estrarre fuori di Stato sotto qualunque pretesto o colore, più volte fatte, e rinnovate, e confermate da Nostri Predecessori, e specialmente Pio IV. nella sua Costituzione 98., Pio V. Costituzione 198., Gregorio XIII. Costituzione 50., Bolla nov. Tom. 2., Clemente VIII. Costituzione 49., Paolo V. Costituzione 12., Gregorio XIV. Costituzione 30. Bullar. nov. Tom. 3. Urbano VIII. Costituzione 30. §. 16. ed Innocenzo X. Costituzione 13. §. 20. Bullar. nov. Tom. 5., come pure tutte, e singole pene dalli medesimi comminate, e stabilite contro i Trasgressori; restringendo, e limitando per ora le suddette proibizioni, e pene alla sola Estrazione fuori di Stato, di Grano, Biade, Formentone, Legumi, ed altri Marzatelli, Farina di ogni sorta, ed Oglio; e lasciando all'arbitrio de' Cardinali pro tempore Legati, Presidi, e Governatori di Provincie il dare licenza di estrarre fuori di Stato gli altri Generi di cose mobili, o semoventi, secondo la prudenza loro, fino a tanto, che anche rispetto a questi si prendano da Noi quelli provvedimenti, che stimeremo più utili per il vantaggio de' nostri Sudditi. Vogliamo pertanto, e strettamente

ordiniamo, che a niuna delle Persone espresse, e nominate in dette Costituzioni de' Nostri Predecessori, e specialmente ai Cardinali pro tempore Legati di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, e molto meno ai Vicelegati, Presidi, o Governatori, sieno di Provincie, oppure Locali, sia lecito di estrarre, o dare a chicchessia licenza, e facoltà di estrarre fuori di Stato senza nostro special Chirografo firmato di Nostra propria mano, o de' Nostri Successori pro tempore, anche a titolo di Passo comodo, o sotto qualunque altro titolo, colore, e pretesto, Grano, Biade, Formentone, e Marzatelli, Farina d'ogni sorta, ed Oglio, sotto le pene contenute in dette Costituzioni. Volendo Noi, che l'Estrazioni, che mai per l'avvenire si concedessero per Mare, o per Acqua a titolo di Passo comodo, s'intendano, e siano giudicate per vere Estrazioni fuori di Stato, qualora l'Estrazione non si faccia con la cautela di sopra espressa, cioè che l'Estraente notifici al Governatore, Commissario, Podestà, o altro simile Ufficiale residente nel luogo di essa Estrazione, la quantità del Grano, Formentone, Farina, ed altro Genere, come sopra, proibito, quale intende trasportare per Acqua, o per Mare, come passo più comodo, da un luogo all'altro dello Stato Ecclesiastico; come pure il luogo, ove intende così trasportarlo; e si obblighi con sicurezza idonea, non solo di non portarlo altrove, ma ancora di esibire dentro un Mese, e rilasciare nella Cancelleria Documento autentico di averlo realmente trasportato, e scaricato nel luogo indicato, come si è detto più diffusamente di sopra.

11. Da questa proibizione di estrarre fuori di Stato, come pure dall'altra di estrarre da Provincia a Provincia del Nostro Stato nei Mesi, nei quali deva, come sopra, restar sospeso il libero Commercio del Grano, Formentone, ed altri Generi di sopra espressi, seguendo le vestigia di Gregorio XV. altro Nostro Predecessore nella sua Costituzione 30. Bullar. nov. Tom. 3., vogliamo, che sieno eccettuati primieramente li Poveri, che raccolgono la Spiga caduta ai Mietitori, per quella poca quantità, che possono adunare con detta loro opera, e fatica: In secondo luogo i Contadini, e poveri Operarj, quali per loro mercede diurna, o in conto, e parte della medesima, ricevono Pane, o qualche piccola quantità di Grano, Formentone, o di altri Generi suddetti: In

Absque specialibus Pontificis Chirographo.

XI.
Exceptuato Personarum, que semper et undecumque res extrahere possunt.

terzo luogo li Religiosi Mendicanti, quali similmente cercano, e raccolgono per elemosina, e per il vitto comune de' loro Conventi, o Grano, o altro de' suddetti Generi, purchè sieno nella solita, e moderata quantità: E finalmente quelli, che portano ai Mercati dentro lo Stato Polli, Ova, Frutta, ed altre somiglianti cose in poca quantità, e queste cambiano con Grano, Formentone, Marzatelli, Pane, Farina, e simili, per uso proprio, e necessità delle Famiglie loro: Dichiarando, che a questi casi non si estende alcuna delle suddette proibizioni.

Specialis dispositio quoad allegantes Privilegium super licentia extrahendi e Statu.

Così pure inerendo alla Costituzione di Pio IV. la 99. Bullar. nov. Tom. 2., e di Paolo V. la 12. Bullar. nov. Tom. 3. vogliamo, e dichiariamo, che sieno, e restino eccettuati dalla suddetta proibizione di estrarre fuori di Stato quelli, che godono o per titolo veramente oneroso di effettivo pagamento, o di Appalto, e Contratto Camerale, oppure per Privilegio confermato in actu devolutionis, la facoltà di estrarre fuori di esso Stato Grano, o Formentone, o altro Genere compreso in detta proibizione: Purchè però prima di Giugno del seguente Anno 1749. abbiano esibiti, e verificati nella nostra Congregazione Camerale, citato, e contradicente il Commissario Generale della Nostra camera, ed in oltre anche gli Agenti, e Procuratori delle rispettive Città, e Provincie, le pretese loro Facoltà, Indulti, e Privilegi; Volendo, e decretando, che il possesso, nel quale si trovano di estrarre liberamente fuori di Stato, suffraghi loro, e a ciascheduno di loro per la corrente Stagione solamente, e fino al suddetto Mese di Giugno dell' Anno seguente di modo che, passato questo tempo, e non fatta la suddetta esibizione, e verificaione, tutti, e singoli Privilegi, Indulti, e Facoltà suddette, ancorchè munite di Clausule efficaci, ed efficacissime, e derogatorie di qualunque futura derogatoria (eccettuati li soli Appaltatori Camerali per la quantità convenuta ne' loro Appalti) s' intendano e sieno ipso facto, et ipso jure, senz' altra dichiarazione e sentenza, e senza speranza d' ulteriore dilazione, o purgazione di mora, nulli, cassi, revocati, ed irriti, come se non fossero stati mai concessuti, non ostante qualunque possesso, benchè centenario, ed immemorabile in contrario, quale vogliamo, che neppure suffraghi per iscusarli dalle pene, come sopra, ordinate contro quelli, che trasgrediranno la suddetta proibizione di estrarre fuori di

Stato: Anzi ad effetto di evitare le Fraudi, che pur troppo si commettono in queste Estrazioni fuori di Stato, con grave pregiudizio de' Nostri Sudditi, e delli Dritti della Nostra Camera, vogliamo in oltre, che ancora gli Appaltatori Camerali, ed ogni altro, che sia veramente privilegiato, debbano denunciare volta per volta la giusta quantità del Grano, o altre de' suddetti Generi proibiti, che vorranno estrarre, e a tenore di essa denuncia debbano riportare dai Cardinali pro tempore Legati, Vicelegati, Presidi, e Governatori delle Provincie la Bolletta, e documento di essa denuncia, quale vogliamo, che si conceda del tutto *gratis*, e prima si registri nella pubblica Cancelleria: cosicchè facendosi l' Estrazione, e trasporto senza tal Bolletta, anche gli Appaltatori, e Privilegiati suddetti incorrano nelle pene di dette Costituzioni.

12. Confidati nel zelo, diligenza, ed attenzione a Noi ben cognita di quelli, che in oggi presiedono al Governo delle Città, e Provincie del Nostro Stato, e specialmente de' Reverendissimi Cardinali Legati delle più volte nominate Legazioni di Bologna, Ferrara, e Romagna, speriamo, che eseguiranno, e faranno rispettivamente eseguire con tutta puntualità quanto abbiamo fin' ora disposto in questa Cedula di Nostro Moto proprio; Ma se mai per avventura, o alcuno di essi, che non vogliamo credere, o de' loro Successori in qualunque tempo, ardirà contravvenire a questa Nostra Concessione di perpetuo, libero, e scambievole Commercio, ampliata, dichiarata, e limitata, come sopra, sotto qualsivoglia titolo, colore, o pretesto, e specialmente sotto il pretesto delle facoltà dategli da Noi, o da altro Romano Pontefice pro tempore, eziandio per Bolla, o Breve sopra le cose, che appartengono all' Annona, e alla Grascia: Vogliamo, ed ordiniamo, che in tal caso tanto essi Cardinali Legati, Vicelegati, Presidi, e Governatori, quanto i loro Uditori, Luogotenenti, Cancellieri Segretarij, Ministri, ed Uffiziali, che avranno alcuna benchè minima parte in detta contravvenzione, o trasgressione, e molto più se fossero Baroni, e Feudatarj, o Magistrati di alcuna Città, o Comunità, cadano, e s' intendano incorsi nelle pene stabilite da Pio IV., Pio V., Gregorio XIII., Clemente, VIII., Gregorio XIV., Urbano VIII., ed Innocenzo X. Nostri Predecessori nelle poco anzi riferite loro Costituzioni

XII
Adhorta
ad Legate
et Preside
et poena
Transgre
res.

pubblicate contro quelli, che estraggono Grano, o altro Genere in esse proibito fuori di Stato: Volendo Noi, che tutte, e singole Persone, o anche Comunità nominate, e comprese in dette Costituzioni, si abbiano ancora per nominate, e comprese in questa Nostra Cedola di Moto proprio, e che tutte, e singole pene ivi imposte contro quelli, che estraggono fuori di Stato o Grano, o altro Genere vietato, sieno, e s'intendano similmente imposte contro quelli, che in qualunque modo trasgrediranno, o contravverranno a quanto abbiamo fin' ora disposto in favore del libero, reciproco, e generale Commercio dentro il Nostro Stato: Et in oltre (senza pregiudizio però delle riferite pene) vogliamo, e comandiamo, che quante volte trasgrediranno, o contravverranno, o in qualunque modo impediranno direttamente, o indirettamente il libero Commercio nel tempo, e nel modo di sopra da Noi concesso; tante volte cadano, e ciascuno di essi cada nella pena di scudi 5000. d'oro quale vogliamo, che in ogni, e qualunque tempo ed anche dopo dieci, venti, o trenta anni, ed eziandio dopo la morte del Trasgressore, possa, e debba esigersi contro gli Eredi, e così esatta applicarsi per una quarta parte in favore dell' Accusatore, e per le altre tre parti alla Nostra Camera; dichiarando, che dal giorno della contravvenzione, o trasgressione, sieno, e s'intendano specialmente affetti, ed ipotecati per tal' effetto tutti i Beni liberi del Trasgressore.

Esecutori della presente Cedola di Moto proprio deputiamo, e vogliamo, che sieno il Cardinale pro tempore Camerlengo di Santa Chiesa, e li quattro Arcivescovi pro tempore delle quattro Legazioni, cioè di Bologna, Ferrara, Ravenna, ed Urbino, tanto congiuntamente, che divisamente, con tutte le più ampie facoltà necessarie, ed opportune. Al qual' effetto ordiniamo e comandiamo, che in ciascheduna delle Cancellarie Prioriali delle Città, e Terre comprese in questa Nostra Concessione, debba dentro il termine di due mesi dal giorno della pubblicazione, registrarsi il presente Moto proprio, sotto pena di scudi 25. d'oro contro il Cancelliere, che mancherà di registrarlo, essendo così mente, e volontà Nostra espressa.

Volendo, e decretando, che alla presente Nostra Cedola di Moto proprio, benchè non esibita, nè registrata in Camera, e ne' suoi Li-

bri, non possa mai darsi, nè opporsi di surrogazione, orrezione, nè d'alcun' altro vizio, o difetto della Nostra volontà, ed intenzione, nè che mai sotto tali, o altri pretesti, quantunque validi, validissimi, e giuridichi, anche di Jus quesito, e pregiudizio del Terzo, possa essere impugnata, moderata, e rievocata, ridotta ad *viam juris*, o concedersi contro di essa l'aperrizione Oris, o altro qualunque rimedio, e che così, e non altrimenti, debba sempre ed in perpetuo giudicarsi, definirsi, ed interpretarsi da qualsisia Giudice, e Tribunale, benchè Collegiale, Congregazioni, anche de' Reverendissimi Cardinali, Legati a Latere, Vicelegati, Camerlengo di Santa Chiesa, Tesoriere, Rota, Camera, e qualunque altro, togliendo loro ogni facoltà, e giurisdizione di definire, ed interpretare in contrario: Dichiarando Noi fin' adesso preventivamente nullo, irritato, ed invalido tutto ciò, che da ciascuno di essi con qualsivoglia autorità, scientemente, o ignorantemente, fosse in qualunque tempo giudicato, o si tentasse di giudicare contro la forma, e disposizione della presente Nostra Cedola di Moto proprio; quale vogliamo, che vaglia, e debba aver sempre, ed in perpetuo il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla semplice Nostra sottoscrizione, benchè non vi sieno state chiamate, sentite, o citate qualsivoglia Persone, ancorchè privilegiate, privilegiatissime, Ecclesiastiche, e Luoghi Pii, che avessero, o pretendessero aver interesse nella presente Nostra Concessione, e che per comprenderle fosse bisogno di special menzione; Non ostante la Bolla di Pio IV. Nostro Predecessore *de registrandis*, la Regola della Nostra Cancellaria *de jure quaesito non tollendo*, e non ostanti ancora tutti, e qualsivoglia Chirografi, Brevi, Ordinazioni, e Costituzioni Apostoliche, Nostre, e de' Nostri Predecessori, Bandi, ed Editti, in virtù di essi, ed in qualunque altro modo emanati, affissi, e pubblicati, Leggi, Statuti, Riforme, Stili, Usi, consuetudini, e qualunque altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario; alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inserito, e registrato, e supplendo colla pienezza della Nostra Potestà Pontificia ad ogni vizio, e difetto, quantunque sostanziale, e formale, che vi potesse intervenire, per questa volta sola, e per la piena, e total' esecuzione di quanto si contiene nella presente Nostra Cedola di Mo-

Deputatio
ulicum E-
ecutorum.

Derogatio
contrariis.

Clausulae
pro Chiro-
graphi firmi-
tate.

to proprio, ampiamente, ed in ogni più valida forma deroghiamo.

Dat. die 29.
Junii 1748.

Dato dal Nostro Palazzo di Monte Cavallo questo dì 29. Giugno 1748.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Pontifex
Motu proprio omnia
supradicta
concedit de-
nuo, et con-
firmat.

Ne autem ea, quae a Nobis Schedulam praeinsertam, ad Nostrorum, et Sedis Apostolicae Subditorum utilitatem, maturo consilio, ac optima ratione sunt statuta labentis temporis cursu valeant ullatenus labefactari, sed eo validius subsistant, quo pleniori firmitatis vinculo fuerint stabilita: Motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, hac Nostra in perpetuum valitura Constitutione, praedictum liberum commercium in omnibus, et singulis Provinciis, Civitatibus, Oppidis, Terris, et Locis Status Nostri Ecclesiastici, superius tamen non exceptis, juxta seriem, continentiam, tenorem, et praescriptum praeinsertae Schedulae, et non alias, aliter, nec alio modo, Apostolica auctoritate constituimus, concedimus, et impertimur; ita quod liceat omnibus, et quibuscumque Personis in Provinciis, Civitatibus, Oppidis, Terris, et Locis praedictis commorantibus, tam indigenis, quam alienigenis, ac etiam Nobis, et dictae Sedi Apostolicae ratione originis non subditis, Frumentum, Segetes, Animalia, Ligna, et quodcumque aliud genus rerum mobilium, semoventium, et vendibilium, quomodolibet nuncupatarum, etiam ad rem frumentariam, et Annonam, ac alios quoscumque humanae vitae usus pertinentium, in commercium hujusmodi conferre, eaque de Loco ad Locum, ac de Provincia in Provinciam, non tamen extra praedictae Sedis Apostolicae Ditionem, extrahere, transferre, et exportare; ideoque eandem praeinsertam Schedulam et in ea tributas liberi commercii hujusmodi licentias, et facultates, cum omnibus, et singulis declarationibus, provisionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, legibus, prohibitionibus, cautelis, clausulis, et decretis, in ipsa praeinserta Scheda contentis, statutis, atque praescriptis, dicta Apostolica Auctoritate perpetuo confirmamus, et approbamus, ac ipsarum praesentium firmitate, et robore communicamus, omnesque, et singulos tam juris, quam facti, et quoscumque alios, quantumvis substantiales defectus sequi desuper quomodolibet intervenerint in eisdem, supplemus.

Clausulae
pro praemis-
sorum firmi-
tate.

Decernentes omnia, et singula in ipsa praeinserta Scheda concessa, declarata, disposita,

ordinata, statuta, sancita, contenta, et expressa, praesentesque literas, sive ea eo, quod quicumque in eis, aut eorum aliquo interesse habentes, vel habere praetendentes, seu putantes, ad id vocati non fuerint, nec praemissis consenserint, sive alias ex quibuscumque causis, nunquam de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, retractari, seu etiam revocari, suspendi, restringi, limitari, aut in jus, vel controversiam vocari, seu ad terminos Juris reduci posse; sed ea semper valida, et efficacia esse, et fore, perpetuaeque roboris firmitate subsistere, et nullo unquam tempore sub quibuscvis generalibus similibus, vel dissimilibus facultatum, vel licentiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, prohibitionibus, moderationibus, aliisque contrariis dispositionibus comprehendere, sed semper ab illis excepta esse, et censeri, et quoties contraria hujusmodi emanare contigerit, toties praeinsertam Schedulam, ipsasque praesentes literas, et in eis contenta hujusmodi, in eorum pristinum, et validissimum statum restituta, reposita, et plenarie reintegrata esse et fore.

Sicque, et non aliter in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, quavis auctoritate, et potestate fungentes, ac honore dignitate fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Camerarium aliosque Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, Praesides, Gubernatores nec non Camerae Apostolicae Thesaurarium, et Praesidentes Clericos, in quocumque Tribunali, etiam Collegiali, et in quacumque Congregatione, etiam eorumdem S. R. E. Cardinalium, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi, et interpretandi facultate, potestate, aut auctoritate, judicari, et definiri debere; irritum quoque et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Et nihilominus Dilecto Filio Nostro Sylvio Tituli Sancti Calixti S. R. E. Presbytero Cardinali Valenti nuncupato, moderno, et pro tempore existenti S. R. E. Camerario, et Venerabilibus Fratribus Bononiensibus, Ferrariensibus, Ravennatensibus, et Urbinatensibus Archiepiscopis, Motu simili per Apostolica scripta committimus, et mandamus, quatenus ipsi, vel unus, aut plures eorum, per se, vel alium, seu alios, praesentes literas, et in eis, praeinsertaque Scheda contenta quaecumque, ubi, et quando opus fuerit et quoties

Aliter jac-
cari prohibi-
tur cum d-
creto in-
tanti.

Deputat-
Judicum at-
sistentium.

pro parte interesse habentium fuerint requisiti, solemniter publicantes, eisque in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes faciant auctoritate Nostra, easdem praesentes Literas, et in eis, ac in praeinserta *Schedula* contenta quaecumque, ab omnibus, semper et ubique, firmiter, et inviolabiliter observari, suosque plenarios, et integros effectus in omnibus, et per omnia sortiri, ac debitae executioni demandari, nec non omnes, et singulos, quorum favorem eadem praesentes, et praeinserta *Schedula* concernunt, et concernent quomodolibet in futurum, illis pacifice frui, et gaudere, non permittentes quemquam ipsorum, per quoscumque super praemissis quomodolibet molestari, perturbari vel inquietari; Contradictores, Molestatores et Perturbatores quostibet, ac praemissis non parentes, per sententias, censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna iuris, et facti remedia, quacumque appellatione postposita, compescendo, ac legitimis super his habendis, servatis processibus, sententias, censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii Saecularis.

Non obstantibus de non tollendo jure quaesito, aliisque Nostreis, et Cancellariae Apostolicae Regulis, ac pie mem. Bonifacii Papae VIII. Praedecessoris Nostri de una, et in Concilio generali edita, de duabus dietis; nec non; quatenus opus sit, felicitis record. Pii Papae IV. etiam Praedecessoris Nostri de gratiis, interesse Camerae Apostolicae quomodolibet concernentibus, in dicta Camera, infra certum inibi praefixum tempus registrandis, et insinuandis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis; Nec non Provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, et Locorum praedictorum usibus, stilis, reformationibus; legibus, tam Pontificiis, quam Ducalibus, et Municipalibus, statutis, consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quacumque alia firmitate munitis, et roboratis, et quandocumque, etiam immemorabili tempore observatis; privilegiis quoque, Indultis, facultatibus, exemptionibus, et literis Apostolicis quibuscumque personis, etiam S. R. E. Cardinalibus Provinciarum praedictarum Legatis; ac Praesidentibus, et Gubernatoribus, nec non Locorum Dominis in temporalibus, ac aliis quibuscumque in genere, vel in specie, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibuscumque, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibus-

que, et aliis decretis, etiam vini contractus inibi stipulati, et jurati, ac etiam statuti perpetui, et perpetuae legis inducentibus, motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, ac etiam consistorialiter, et alias quomodolibet, etiam pluries, et iteratis vicibus concessis, confirmatis, et innovatis, ac etiam in posterum concedendis, confirmandis, et innovandis; quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illis alias in suo robore permanens, hac vice dumtaxat harum serie specialiter et expresse, motu simili derogamus, simili omnibus, quae in praeinserta *Schedula* volumus non obstaré, caeterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, aut divisim ab eadem sit Sede Indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas, non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de Indulto hujusmodi mentionem.

Caeterum, ut praesentes Nostrae litterae ad omnium notitiam deducantur, volumus, et dicta auctoritate decernimus, ut eodem praesentes in Basilica S. Joannis Lateranensis, Principis Apostolorum, ac Cancellariae Apostolicae, valvis, ac in Acie Campi Florae, aliisque consuetis locis per aliquem ex Cursoribus Nostreis in Urbe, extra vero Urbem in singulis Majoribus Ecclesiis Civitatum, et Locorum, ubi de ipsis praesentibus fides erit facienda; publicentur, earum exemplo in singulis Valvis, Acie, Locis; et Ecclesiis praedictis affixo, et dimisso; quodque praeterea eandem praesentium Transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, quae ipsismet praesentibus adhiberetur, si originaliter forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae concessionis, confirmationis, approbationis, mandati, decreti, statuti, derogationis, et voluntatis infringere; vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

De publicatione praesentis, et fide Transumptis praesentia.

Sanctio pontificalis.

Dat. Pontif.
anno VIII.
die 8. Julii
1748.

*Datum Romae apud S. Mariam Majorem,
Anno Incarnationis Dominicae millesimo septin-
gentesimo quadragésimo octavo, octavo Idus Ju-
lii, Pontificatus Nostri Anno VIII.*

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

I. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

*Registrata in Secretaria Brevium,
Publicat. die 17. Julii 1748.*

LIV.

DE NOVA

Martyrologii Romani Editione.

*Charissimo in Christo Filio Nostro Joanni Por-
tugalliae, et Algarbiorum Regi Illustri,*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Charissime in Christo Fili Noster, Salutem,
et Apostolicam Benedictionem.*

Novae Edi-
tionis Mar-
tyrologii Ro-
mani, causa
et occasio.

Postquam intelleximus, Majestatem Vestram mandata dedisse dilecto Filio Emmanueli Pe-
reyra de Sampaio Commendatori Militiae Do-
mini Nostri Jesu Christi, et negotiis Majestatis
Vestrae apud Nos, et Sedem Apostolicam prae-
posito, ut Romanum Martyrologium, quo et
Regnorum Vestrorum, et totius Orbis Catho-
lici commodo atque utilitati, consuleretur,
splendore ac diligentia quadam praecipua, in
hac alma Urbe imprimendum curaret; ab eo
autem, provido consilio, selectum fuisse na-
vum atque industrium Typographum, qui pri-
dem nitidissimos Evangeliorum, atque Epi-
stolarum Codices seorsim editos, eadem Maje-
state Vestra id mandante, sumptusque mini-
strante, praelo subjecerat; Virum item Eccle-
siasticum, probitate, atque ejusmodi rerum
peritia instructum, fuisse designatum, ut nova
Martyrologii Editio, ceteris, quae praecesser-

runt, nobilior atque accuratior in lucem pro-
dired: Postquam haec intelleximus, vehemen-
ter in Domino gavisi sumus; atque Majesta-
tem Vestram, de cujus in Rem Divinam, et Sa-
cros Ecclesiae Ritus insigni pietate ac munifi-
centia, praeclara suppetunt argumenta, me-
ritis afferre laudibus non cessavimus. Hac
vero opportunitate nobis oblata, quamvis as-
siduis Apostolici Ministerii curis ita distinea-
mur, ut nonnisi subsecivae quaedam, quibus
privatis studiis vacare liceat, aliquando super-
sint horae, e re Nostra futurum putavimus, si
et Nos ad egregium Opus perficiendum, ali-
quid Apostolico muneri non incongruum con-
ferremus.

II. Minime Nos fugiunt multae gravesque
controversiae, quae circa Romanum Martyro-
logium agitantur; ab aliis quidem, quos scien-
tia inflat, inexplebili quadam dubitandi pru-
rigine; ab aliis vero, qui ad sobrietatem sa-
piunt, eo consilio, ut quae subobscura sunt
vel incerta, nova quadam varietatis luce do-
nentur. Ab hisce tamen quaestionibus duximus
omnino abstinendum; quandoquidem hac in
re illud Nobis proposuimus, ut ab accuratis
Martyrologii correctionibus, quarum prima
Gregorio XIII. Praedecessore Nostro Ecclesiam
gubernante, altera vero Urbano VIII. Nostro
item Praedecessore, peracta est, de quibus ver-
ba fecimus in Nostro Opere de Canonizatione
Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 17. Editionis
Patavinae (qua una in locorum allegationibus
hic utimur) nullo pacto recedamus. Quocirca,
si quae infra dicturi sumus, rite expendantur,
Majestati Vestrae perspectum erit, Nostras has-
ce in Martyrologium curas eo tandem conten-
dere, ut quae post evulgatas correctiones, su-
pervacanea occurrunt, rescentur; quae vero
deficiunt, superaddantur. Hoc autem semel
posito, et anteactis emendationibus nihil detri-
menti, et novae huic Editioni utilitatis mul-
tum accedet.

III. Nedum Sanctorum nomina, sed et il-
lorum Elogia, hoc est brevior quaedam, et
compendiaria de eorum virtutibus, vel morte,
quam pro Christi Fide fortiter obiverunt, ora-
tio, Romano Martyrologio apponitur. Porro
ejusmodi Elogia non jam cujusque arbitrio
conciinnanda sunt; sed, post editum Decretum
de Sancti alicujus nomine Romano Martyrolo-
gio inscribendo, ejus Elogium, ex usu recepto,
a Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E.

Ejus fin-
ratio, at-
utilitas.

Proligio
quaedam
Sanctorum
Elogia co-
trahuntur

Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum Congregatione examinandum est, atque probandum; tandemque Romani Pontificis confirmatio accedat necesse est, ut in memorato Opere de *Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 18. n. 4.* multis disseruimus. Hac in re; nonnulla in Martyrologio offendimus, quae nimia laborant prolixitate. Enimvero aliquot occurrunt Elogia Sanctorum, eorum praesertim, qui recenti aevo in Canonem relati sunt, in quibus multa inutiliter abundant verba; ideoque facilitate in breviorum sermonem contrahi possunt. Hisce in casibus verbosam orationem duximus amputandam; ea lege tamen, ut integra servetur sententia; atque in hac parte brevitati consulatur, quam in veterum Sanctorum Elogiis in Martyrologium illatis deprehendimus.

ur veteres
ditiones in
ultis defi-
unt.

IV. Elsi vero absoluta jam fuerit gemina illa Martyrologii correctio, cujus supra meminimus; non ideo tamen vetitum, nova Sanctorum nomina in Martyrologium inferre, modo id rite, atque ex ordine fiat; hoc est eae omnes, quas Apostolica Sedes praescripsit, serventur Regulae, de quibus multa a Nobis fuso calamo prolata sunt in citato *cap. 18. praefati Operis de Canonizatione Sanctorum*. Hinc annis insequentibus, plura Sanctorum nomina Elogiis decorata, in Martyrologium, praevis praedictae Congregationis Decreto, ac Summi Pontificis approbatione, translata sunt. Dolendum vero, quod e Sanctorum nominibus bene multa, in variis, quae proeasae sunt Martyrologii Editionibus, fuerint praetermissa, ex oscitantia, atque incuria eorum, quorum intererat Acta Congregationis adire, Decreta colligere, iisque ad novam nominum accessionem prudenter uti. Quidnam circa nomina Sanctorum Martyrum *Stephani Abbatis, et ducentorum Monachorum S. Petri de Carde-gna* olim contigerit, satis notum; neque injucundum erit paucis repetere. Decreverat Clemens VIII. Romanus Pontifex, instante Cardinali Baronio, ut horum Martyrum nomina una cum Elogiis, Romani Martyrologii tabulis inscriberentur. In iis tamen, quae subsequutae sunt Martyrologii Editionibus, res secus accidit; quandoquidem ob Typographorum indiligentiam, Martyrum illorum memoria Romanum Martyrologium diu caruit. Hinc Nos adhuc in minoribus positi, quo tempore Promotoris Fidei munere fungebamur, illud curavimus, tandemque obtinuimus, ut Sacrae

Congregationis jussu communis error castigaretur, et Martyrum illorum nomina sequentibus Editionibus omnino afferrentur: Qua de re in cit. *cap. 18. n. 6.* Operis Nostri pridem egimus.

V. Ne autem in id, quod in olim reprehendimus, improvidi dilaberemur, mandavimus, ut ex Actis Sacrorum Rituum Congregationis Decreta omnia de Sanctorum nominibus Martyrologio inscribendis huc usque edita colligerentur; atque ut Romani Martyrologii Editiones quamplurimae, eae potissimum, quae omnium novissimae Typis excusae sunt, consulerentur, ut si qui occurrunt defectus, facilius innotescerent. Has inter una Nobis oblata est Editio omnium postrema, quae Venetiis anno 1745. praelo subjecta est. Verum ne istud quidem Exemplar integrum plane, et numeris omnibus absolutum occurrat; tum quia nonnulla Sanctorum nomina, quae ex anterioribus Decretis describenda erant, deficient: tum quia insequentibus annis nova facta est Sanctorum accessio, quae idcirco in nupero illo Martyrologio desideratur.

Pari laborant vitiis nupera Martyrologia.

VI. Hinc ne Romanum Martyrologium sua fraudetur integritate, oportuit novam hanc Editionem quamplurimis Sanctorum nominibus locupletare; quorum series in statos anni Ecclesiastici dies distributa, ea est, quae sequitur.

Sanctorum quorum nomina hic adduntur, series attestatur.

Sextadecima die Februarii additur a Nobis *Beatus Gregorius X.*, cujus in praeaudato de *Canonizatione Sanctorum Opere* non semel meminimus, nimirum *lib. 1. cap. 20. num. 17., lib. 2. cap. 24. §. 37., et cap. 42. num. 3., atque in VIII. Appendice ad calcem lib. 2.* ubi integram atteximus Relationem, quae hac in causa ab Auditoribus Causarum Palatii Apostolici elucubrata est.

B. Gregorius X.

Die vigesimaseptima Aprilis *B. Zita*, de qua in nuper memorato Opere *lib. 2. cap. 24. §. 27.*

Beata Zita.

Decima Maji *Beatus Nicolaus Albergatus* de quo item eodem in Opere *lib. 2. cap. 18. num. 16., et lib. 3. cap. 33. num. 6., ac rursus in Bullarii Nostri tom. 1. Constit. CVIII.* Consulendum item Nostrum Opusculum de *Sanctis Bononiensibus*, cujus altera Editio, dum haec scribimus, Typis subicitur Patavinis.

B. Nicolaus Albergatus

Die vigesimaquarta Maji *B. Joannes de Prado.* Ejus Acta, et monumenta prostant in *lib. 1. Operis de Canonizatione Sanctorum cap. 27. n. 8.*

B. Joannes de Prado.

Sanctus Eneco Abbas.

Prima die Junii Sanctus Eneco Abbas, cujus meminimus *lib. 1. cap. 8. n. 10.*, et *lib. 4. part. 2. cap. 18. n. 8.* Operis de quo supra.

Beatus Benedictus XI.

Septima Julii Beatus Benedictus XI.; de quo in altero Operis Nostri *lib. cap. 28. §. 46.*, et *cap. 42. num. 8.*

S. Dominicus de Syllos.

Vigesima Decembris die Sanctus Dominicus de Syllos Abbas Ordinis Sancti Benedicti, de quo in memorati Operis *lib. 4. cap. 5. cap. 18. n. 16.*

Alia BB. Martyrum adiuncta nomina.

VII. Etsi vero in Romano Martyrologio, juxta Regulas a Sac. Rituum Congregatione statutas, atque a Summis Pontificibus pluries confirmatas, enumeranda non sint nomina Servorum Dei, qui in Beatorum dumtaxat numerum, non etiam in Sanctorum Canone relati sunt; qua de re multis egimus *lib. 4. part. 2. cap. 18. num. 2. ac 9. praefati Operis de Canonizatione Sanctorum*, ubi etiam nonnulla dictae Congregationis Decreta protulimus; nihilominus aliquando contigit, ut Romani Pontifices, gravibus iustisque causis ita suadentibus, vel ipsa Beatorum nomina in Romanum Martyrologium intulerint; resque patet exemplis bene multis, quae a Nobis allata sunt in praecitato Opere et loco sub n. 9. Pari oeconomia, et Nos aliquot nomina Beatorum Martyrum, de quorum martyrio, miraculis, ac cultu aliquibus Ecclesiis, et Dioecesisibus permissio, diligenti habita discussione plane constat, novae huic Martyrologii Editioni duximus adjicienda. Id autem benigniori quadam dispensatione a Nobis gestum est; tum quia Martyrum cultus in Ecclesia Dei antiquior est cultu Confessoribus exhibito, ut in *lib. 1. Operis de Canonizatione cap. 2. n. 9. et seqq. et cap. 5. n. 3. et seqq.* pluribus demonstravimus; tum etiam quia Martyrologia ideo fuerunt instituta, ut praesens ac perpetua illustrium Heroum, qui pro Christi nomine vitam, ac sanguinem profuderunt, memoria caeteris Fidelibus exemplo esset, atque animos adderet; insequentibus vero temporibus Sanctorum Confessorum, ac Virgineorum nominibus Martyrologia aucta sunt. Nomen quoque Martyrologii, quod olim sonabat dumtaxat Indiculum Sanctorum Martyrum, nunc extensum est ad Syllabum plurimorum aliorum Sanctorum Confessorum, ac Sanctarum Virginum: Verba sunt Theophili Raynaudi tom. 18. suorum Operum pag. 500.

Enumerati.

VIII. Eos igitur Beatos Martyres, quorum nomina novae huic Martyrologii Editioni inseruimus, enumeremus.

Die quinta Februarii addita a Nobis est Commemoratio viginisæ Martyrum Japonensium; e quorum numero tres ad Societatem Jesu pertinent; sex, nimirum tres Sacerdotes, totidemque Laici, ad Ordinem Sancti Francisci; qui vero supersunt reliqui, Saecularibus accensendi. Relationem de illorum martyrio ab Auditoribus Causarum Palatii Apostolici habitam exhibet *Appendix II. ad lib. 3. Operis de Canonizatione Sanctorum*, in qua Martyris cuiusque nomen singillatim exprimitur. De horum Cultu consulantur Literae Apostolicae in forma Brevis apud Bollandianos tom. 1. mensis Februarii pag. 740. Consulenda item quae a Nobis dicta sunt *lib. 1. praefati Operis cap. 30. num. 1.*

Novemdecim Martyrum Gorcomiensium.

Nona Julii accedit Commemoratio novemdecim Martyrum Gorcomiensium, de quibus egimus in mox allato *cap. 30. num. 10.*, et in *Appendice VI. ejusdem lib. 1. pag. 485.* Ex Literis Apostolicis in forma Brevis a Clemente X. Praedecessore Nostro datis, et Cultus hisce Martyribus exhibendus probatur, et eorumdem Martyrum nomina expressa leguntur. Ex his, undecim enumerandi ex Ordine Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia; duo ex Fratrum Praedicatorum Ordine; duo item ex Ordine Praemonstratensium; unus ex Ordine Regulari Sancti Augustini. Caeteri omnes Sacerdotes, et Parochi saeculares habendi sunt.

B. Petrus de Arbues.

Decimaseptima Septembris Commemoratio B. Petri de Arbues, de cujus martyrio a Nobis actum in citato *lib. 1. de Canonizatione Sanctorum cap. 30. n. 4.* Literae Apostolicae Alexandri VII. super illius Cultu extant in Bullario Romano tom. VI. *Constitut. CXXXIX.* ejusdem Pontificis.

B. Josaphat Polocensis.

Postremo in duodecimani Novembris diem rejecimus Commemorationem Beati Josaphat Polocensis. Seriem Actorum, quae ad illius Causam pertinent, in superius citato *cap. 30. lib. 1. num. 2.* commemoravimus. Relationem, quae pro more illius aetatis ab Auditoribus Causarum Palatii Apostolici confecta est, exhibet *Appendix III. ad lib. 3. de Canonizatione Sanctorum pag. 646.*, et seqq. Literas Apostolicas in forma Brevis super ejusdem Martyris Cultu, suppeditat Bull. Rom. tom. V. *Constitut. CCCIV.* inter eas, quae Urb. VIII. Praedecessori Nostro adscribuntur.

IX. Eos inter, quorum nomina Romano Alii praete

rum Edi-
qui defe-
perian-

Martyrologio sunt consignanda, praecipuo quodam jure locum sibi vindicant Sancti, de quorum Canonizatione extant Apostolicae Literae plumbeo signo munitae. Hac in re non semel deficiunt Martyrologii Editiones, quae novam hanc praecesserunt. Si causam inquiramus, gemina occurrit: una quidem a monumentorum obscuritate; altera vero ab iis, quae posteriori aevo peractae sunt, Canonizationibus repetenda. Quo tempore utraque correctio sub Gregorio, atque Urbano absoluta est, nonnullae Constitutiones, sive Apostolicae Literae de peculiari quapiam Canonizatione erant imperviae, quae tamen insequentibus annis, ex ignorantiae tenebris erutae sunt. Hinc nil mirum si Martyrologium, vel post sedulam correctionem omnimoda careat integritate. Rursus: absolutis emendationibus, atque novis Martyrologii Editionibus praelo subjectis, nova in dies Beatorum nomina in Sanctorum Canonem relata sunt. Hinc quotquot ante Canonizationes prodierunt Martyrologia, haec in parte deficient necesse est. Ex quo capite, vel ipso omnium recentissima Editio Venetiis procusa anno 1745. suos in hac re patitur naevos: In lib. 4. de Canonizatione Sanctorum par. 2. cap. 18. num. 6. et 7. aliquot afferuntur exempla Apostolicarum Literarum, quae post memoratas correctiones inventae sunt; aliquot etiam recitantur Decreta, quae nomina Sanctorum, de quibus Apostolicae Literae loquuntur, Martyrologio inscribenda jubent. Utrique incommodo hac nova Editione occurrimus; siquidem Sanctorum nomina, sive ex Literis Apostolicis, quae quidem latebant, eruta, sive recentiori aevo in Canonem Sanctorum relata, describi curavimus.

ova nomi-
ini acces-
o.

S. Willhel-
mus Archie-
scopus Bi-
uricensis.

Quocirca decima mensis Januarii jure merito additur nomen *S. Willhelmi Archiepiscopi Bituricensis*, quem Honorius III. anno 1218. Sanctorum Catalogo adnumeravit. Literas Apostolicas, quae Canonizationem testatam faciunt, exhibet *Codex Constitutionum Summorum Pontificum de solemnibus Canonizatione Sanctorum*, a Justo Fontanino Archiepiscopo Ancyrano collectus, ac Romae editus anno 1729., in quo Honorii Constitutio refertur ordine XXXIII.

S. Wulsta-
nus Episcopus
Vigornensis.

Die decimanona ejusdem mensis nomen *S. Wulstani Episcopi Vigorniensis*, quem Innocentius III. anno 1203. Sanctorum fastis adscripsit; resque indubia est ex Constitutione

num. XXX. in memorato Fontanini Codice typis impressa.

Quarta Februarii nomen *S. Josephi a Leonissa*, qui solemniter in Sanctorum numerum a Nobis relatus est. De illo egimus in Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 1. cap. 24. num. 13., et in Appendice VI. ejusdem libri pag. 487. Nostras item de Canonizatione Literas dedimus die 29. Junii 1746., quarum exemplar de Bullarii Nostri tomo II., qui sub Typis desudat adhuc, patet legentibus.

S. Joseph a
Leonissa.

Decimaterlia die ejusdem mensis nomen *S. Catharinae de Ricciis*, ejus item sollemnis Canonizatio a Nobis peracta est; atque in cit. Bullarii Nostri tom. II. Canonizationis Bulla producitur. Huc revocanda, quae scriptis consignavimus in Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 1. cap. 24. num. 13., in Appendice V. lib. 1. pag. 480., et in lib. 4. part. 1. cap. 19. num. 23. et 24.

S. Catharina
de Ricciis.

Die decimaseptima Aprilis accedit. *S. Roberti Abbatis Casae Dei*, quem Clemens VI. Sanctorum censui adscripsit. Hujus Canonizationis Bulla est Ordine LXIV. in cit. Codice.

S. Robertus
Abbas Casae
Dei.

Quarta die Maji nomen *S. Godehardi Episcopi Hildesheimensis*, quem Innocentius II. Sanctis adnumeravit. Bulla Canonizationis prostat in relato Codice sub num. VII., Nosque de eodem argumento egimus in Opere de Canonizatione lib. 1. cap. 8. num. 15.

S. Godehardus
Episcopus
Hildesheimensis.

Die tertiadecima ejusdem mensis nomen *S. Petri Regalati*, ejus sollemnem Canonizationem peregrimus, Bullamque conscripsimus, quae in secundo Bullarii Nostri tomo alligatur. Semel et iterum in Opere Nostro de hac ipsa re sermonem instituiamus, nimirum lib. 2. cap. 24. §. 16., et in Appendice VII. ejusdem libri pag. 520.

S. Petrus Re-
galatus.

Secunda Junii nomen *S. Nicolai Peregrini, Tranensis*, de quo in Nostro lib. 1. de Canonizatione c. 44. num. 13. et 14. Diploma super illius Cultu ab Urbano II. editum, jacet ordine V. in eodem Canonizationum Codice, de quo supra.

S. Nicolaus
Peregrinus.

Octava Junii nomen *S. Willhelmi Archiepiscopi Eboracensis*. De eo loquimur in Opere Nostro lib. 2. c. 41. n. 13. De ejus Canonizatione Bullam dedit Honorius III., quae in relato Codice occurrit ordine XXXVIII.

S. Willhel-
mus Episcopus
Eborac.

Sextadecima Junii Nomen *S. Joannis Francisci Regis*, qui a Clemente XII. Praedecessore

S. Franciscus
Regis.

Nostro solemnī ritu inter Sanctos adscriptus est. Non infrequens de eo in Nostro Opere incidit mentio. Consulatur *lib. 1. c. 24. n. 12.*, et quae in finem hujusce libri rejicitur *Appendix III.*, in qua Canonizationis Bulla integra exscribitur. Consulatur item *l. 3. c. 6. n. 16.*

S. Theobaldus Eremita.

Die prima Julii nomen *S. Theobaldi Eremitae* quem Alexander Papa III. Sanctorum catalogo accensuit, Bullamque edidit, quae in cit. Canonizationum Codice refertur *sub num. XIX.* Licet et hic Nostrum Opus indigitare, hoc est *lib. 1. c. 18. n. 10. cap. 9. num. 2.*

S. Camillus de Lellis.

Die quartadecima Julii nomen *Sancti Camilli de Lellis*, qui Sanctorum albo a Nobis adscriptus est, edita desuper Constitutione, de qua in Bullarii Nostri *tomo II.* Si quis plura hac de re nosse cupit, Nostrum adeat Opus *lib. 1. cap. 24. n. 13. et seqq.*, et *Appendicem V. ejusdem libri pag. 483.*

S. Franciscus Solanus.

In vigesimamquartam diem Julii conjeeimus nomen *S. Francisci Solani*, de quo loquuti sumus in praecitati Operis *lib. 1. Appendice X. pag. 529. et seqq.*, et *cap. 24. n. 9. et 14.* Literas Apostolicas de illius Canonizatione edidit Praedecessor Noster Benedictus XIII., atque in praeaudato Fontanini Codice *sub num. CXIII.* alligantur.

S. Stanislaus Kostka

Decimaquinta Augusti nomen *S. Stanislae Kostae*, quem Praedecessor Noster Benedictus XIII. Sanctis adnumeravit, suamque dedit Constitutionem ordine CXV. inter eas, quae in memorato Canonizationum Codice referuntur. Neque hocce argumentum in Opere Nostro silentio premitur, si percurrantur, quae diximus *lib. 1. Appendice X. p. 527.*

S. Bernwardus Episcopus Hildesheimensis.

Vigesimasexta Octobris nomen *S. Bernwardi Hildesheimensis Episcopi*, a Coelestino III. inter Sanctos relati, ut patet ex Bulla Canonizationis in praecitato Codice *sub num. XXIV.* Huc revocari possumus, quae scripsimus *l. 1. de Canonizatione Sanctorum c. 9. n. 7.*

S. Virgilius Episcopus Salisburgensis.

Vigesimaseptima Novembris nomen *S. Virgilii Episcopi Salisburgensis*, qui a Gregorio IX. in Sanctorum numerum relatus est, ejusque Constitutio in saepedicto Codice Canonizationum extat ordine XLIII.

S. Jacobus Picenus.

Vigesimaoctava ejusdem Mensis nomen *S. Jacobi Piceni*, quem, ut ex Bulla CIX., quam Fontanini Codex exhibet, compertum est, Praedecessor Noster Benedictus XIII. Sanctorum numero sociavit. Frequentior de eodem occurrit memoria in Opere Nostro, si evolvantur,

quae dedimus in *Appendice lib. 1. pag. 528.*, *lib. 2. cap. 34. num. 7.*; et *cap. 51. num. 2.*, tum etiam *lib. 3. cap. 23. num. 9.*, *cap. 24. num. 36.*, et *cap. 30. num. 14.*

Postremo in decimamseptimam Decembris diem retulimus nomen *S. Sturmii Abbatis Fuldensis*, de ejus Canonizatione ab Innocentio II. peracta, indubium extat Apostolicae Constitutionis monumentum in mox relato Codice *sub n. IX.*

S. Sturmii Abbas Fuldensis.

X. Fatemur, alia proferri posse Sanctorum nomina, cum a Nobis, tum a Nostris Praedecessoribus SS. Canonis adscripta, quorum in ea, quam supra coordinavimus, Sanctorum serie nulla fit mentio. Id sane fatemur: Non ideo tamen novae Martyrologii Editionis integritati quidquam detrahatur. Aliquot nomina, veluti Vincentii de Paulis, Fidelis a Sigmaringa, et aliorum in anterioribus Editionibus, appposito *Beatorum* titulo, continentur. Supervacaneum idcirco duximus ea hinc repetere: Hinc, supposito dumtaxat *Sancti* vocabulo, et veteri *Beatorum* titulo abraso, ea intacta reliquimus. Quod si alia adhuc supersint Sanctorum nomina, quae in superiori catalogo missa fecimus, nihil inde contra novam hanc Editionem licet opponere. Jam enim praemonuimus, sola eorum nomina, de quorum solemnī Canonizatione nulla suboriri potest dubitatio, a Nobis fuisse superaddita. Quotquot igitur proferri possunt e BB. Sanctorumve censu, qui ejusmodi praerogativa carent, aut Romano Martyrologio nullo umquam tempore fuerunt adscripti, a Nobis omittitur, quia ab eo, quod Nobis praescripsimus, deviant Instituto.

XI. Huc usque facili tramite, nullaque obistente controversia, progressa res est. At vero diffusa per hanc Urbem fama, novam Martyrologii Romani Editionem adornari, Sanctorumque nomina in anterioribus Editionibus praetermissa, a Nobis in novas Martyrologii Tabulas referri: multorum excitata sunt studia, scripturis, atque lucubrationibus admota manus, preces additae, ut quamplurima Sanctorum nomina in novum hunc Codicem conveherentur, quamvis de illorum Canonizatione nullum probatae fidei suppeteret monumentum. Alii Servorum Dei, Beatorum alii ostendebant nomina, quorum nonnulla Sanctorum titulo decorata sunt et cultu immemorabili, hoc est spatio annorum centum ante Urb. VIII. Praedecessoris nostri Decreta illis exhi-

Nomen supposito sancti tituli aliquando immutatum.

Multorum studia, ut in va BB. nomina Martyrologio inserantur.

bito, nobilitata. Ad haec, eorundem cultum a Sacra Rituum Congregatione maturo iudicio expensum, atque probatum; Cultus item extensionem, Missa et Officio, nec non Lectionibus vel de communi, vel etiam propriis peculiari quadam Familia, vel Dioecesi concessis, confirmatam, totis urgebant viribus. Quo argumentorum genere ea attingitur controversiae pars, quae dicitur de casu excepto a Decretis Summi Pontificis Urbani VIII., de qua fusiore stylo a Nobis actum est *tomo 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 19. et cap. 24.*

XII. Ab hisce tamen petitionibus facili negotio Nos expedivimus. Cum enim, juxta praestitutos a Nobis Canones, non liceat in Martyrologium referre nomina illorum, qui post sedulum super virtutibus, atque miraculis examini, solemniter in Beatorum dumtaxat numero recensentur; potiori jure nefas erit Martyrologio illos accensere, qui ex nuda cultus immemorabilis approbatione, Beatificati dicuntur per aequipollens; eorum tamen virtutes nec discussae, nec probatae fuerunt, antequam pro cultu immemorabili iudicium prodiret; ideoque ad trutinam revocandae sunt, ut eorum Causa ad Canonizationem progrediat. Haud immerito igitur oblatas Nobis petitiones rejecimus; atque ut aequiori animo Postulatores acquiescerent, ea item addidimus, quae opportune ad rem hanc a Nobis fuerunt exposita *lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. cap. 18. n. 2. et seqq.* ubi de Cultus augmento, cum Missa in Officio, uberius tractavimus.

XIII. Sat novimus, Praedecessores Nostros in Romano Martyrologio aliquando scripsisse nomina eorum, qui solemniter, atque, ut ajunt, formaliter in Beatorum numerum relati non fuerunt, sed tantummodo per aequipollens, discusso videlicet, ac probato eorum dumtaxat cultu immemorabili, juxta praescriptum Decretorum Urbani Octavi. Praedecessorum Nostrorum facta veneramur: quominus vero hac in parte eorum vestigiis inhaeremus, ea, quam supra dedimus, monet ratio; ne scilicet a statutis Regulis, quas accurate servandas Nobis proposuimus, pedem moveamus. Praeterea, si Martyrologio omnia adjiciantur nomina eorum, quorum cultum immemorabilem Sacra Rituum Congregatio probavit, ingens Nominum accedet multitudo, quemadmodum ex Nostro *lib. 2. de Canonizatione Sanctorum* licet col-

ligere. Cumque horum numerus in dies magis adaugeatur, brevi fiet, ut Romanum Martyrologium tot auctum nominibus in maximum volumen excrescat.

XIV. Ut Sacrae Eruditionis, ac Theologiae facultatis studio magis excolantur, institui-mus Academiam quavis feria secunda cujusque hebdomadis coram Nobis habendam, ut quotquot ad eam conveniunt docti, ac praestantes Viri, stata vice atque ordine, suas sive de Ecclesiastica Historia, sive de re Liturgica, sive etiam de Sacris Canonibus, ac Theologicis controversiis proferant lucubrationes. Ex his nonnulli, qui soluto Conventu, ad privata colloquia a Nobis admittuntur, Nobis significant, inter caetera Manuscripta, quae in insigni Biblioteca Vallicellana servantur, plura esse splendida quidem monumenta ad Venerabilem Virum Cardinalem Baronium transmissa, quibus probatur, aliqua Sanctorum nomina in Romano Martyrologio immerito fuisse praetermissa; ideoque, eodem Baronio iudice, in novam Martyrologii Editionem, quando eam fieri contingeret, esse transferenda. Indiciū hoc de invento thesauro libenti animo excepi-mus: Hinc nulla interposita mora, chartas et monumenta omnia ad Nos deferri curavimus, evolvimus, inspeximus; sed, contra praecon-ceptam expectationem, nihil, aut fere nihil ad rem hanc opportunum adinvenimus. Imo vero, quod peculiari admiratione dignum est, tantum abest, ut egregius ille Cardinalis propensior fuerit ad inserenda in novam Martyrologii Editionem Sanctorum illorum nomina, ut potius, sicut e brevioribus quibusdam notis ab illo additis licuit arguere, in oppositam sententiam descendere videatur. Enimvero scite animadvertit, nominum illorum seriem, aut solos Dei Servos comprehendere, quorum cultus angustis peculiarium locorum finibus continetur; aut sub latiori Sanctorum titulo Beatos dumtaxat attingere, quorum nomina juxta eas, quas supra memoravimus Regulas, Romano Martyrologio accenseri non soleant.

XV. Hac cura seposita, successit alia quam Eruditorum studia, ac labores Nobis excitavunt, namque nocturna diurna manu versantes Acta Sanctorum a doctis Bollandianis collecta, plura item vetera Martyrologia, Acta Sanctorum Ordinis Sancti Benedicti a Patre Mabillonio edita, aliaque Ecclesiasticae Eruditionis monumenta, quibus nostra aetas abun-

Argumen-
tum ex ine-
ptis Baronii
manuscriptis
iterum refel-
litur.

Sanctorum
Index Mar-
tyrologio in-
serendus ab
Eruditissimis
scitur

dat, uberem Sanctorum Indicem Nobis exhibuerunt, ut nova Sanctorum copia Romanum Martyrologium ditesceret. Neque a ratione, vel aequitate alienum putabant, quod petebatur. Cum enim ex praefato *lib. 4. par. 2. cap. 18. n. 11.* Operis Nostri, cognoverint inscribendos esse Romano Martyrologio non solum eos, de quorum Canonizatione ex Literis Apostolicis sub plumbo constat, sed et illos, qui ex veteri more, ac ritu priscis Ecclesiae temporibus observato, priusquam Apostolica Sedes Beatificationum et Canonizationum Causas sibi dumtaxat cognoscendas, et definiendas reservasset, in Sanctorum Catalogum fuerant relati; hoc eodem argumento usi sunt, ut Sanctorum illorum nomina, quorum par erat causa, et conditio, meritum in Martyrologio teneant locum.

Citra injuriam expulditur.

XVI. Et horum tamen vota, ac postulata inania dimisimus. Haud inficiamus, Martyrologio esse inscribendos non solum eos, qui juxta recentem Ecclesiae disciplinam, sed et eos, qui juxta veterem Ecclesiae ritum in Sanctorum numerum relati sunt. Verum si ejusmodi ritum, atque usum antiquiori aevō in more positum intropiciamus, patebit eos Sanctorum fastis fuisse adscriptos, quorum Cultus suam novit originem ab approbatione Episcoporum, in quorum Dioecesi Servi Dei, ex hac vita ad coelestem Patriam translati sunt: hinc paulatim ex una ad aliam Ecclesiam, tandemque in universum Orbem Catholicum Cultus ille diffusus est, non sine expressa, aut saltem tacita Romani Pontificis conessione, ut fusiori sermone demonstravimus in *lib. 1. de Canonizatione Sanctorum cap. 6. num. 9.* At vero Sanctorum nomina in oblato elencho descripta, Cultus quem modo descripsimus, carent praerogativa; sive Cultus initia, sive progressum, sive etiam propagationem ad veterem Ecclesiae disciplinam exigamus. Nulli ergo irrogatur injuria, si proluxa nominum series Nobis tradita, in Romanum Martyrologium translata non fuerit, esto plerique illorum, quos series illa complectitur, ad ea revocentur tempora, quae novam Ecclesiae disciplinam super Causarum Beatificationum, et Canonizationum cognitione antevertunt.

Exempla e Martyrologio petita, non efficiunt.

XVII. Quod si nonnulla, vel ex ipso Romano Martyrologio produci possint exempla Sanctorum, qui supremum diem in Domino clausurunt, cum adhuc vetustior illa de San-

ctorum Canonizatione vigeret disciplina, quamvis eorum Cultus extra unius, vel alterius Dioecesis fines protensus olim non fuerit, nec etiam hodie protendatur; haec tamen exempla tanta non sunt, ut ab ea, quam semel statuimus, sententia, animum nostrum divellant. Jam enim supra monuimus, atque hic constat ter repetimus, Nobis fuisse propositum, novam Martyrologii Editionem adornare, salvis tamen, atque integris, quoad fieri poterit, antea-ctis Martyrologii correctionibus, iisque servatis Regulis, quae post emendationes illas statutae sunt. Cum ergo a praestitutis hisce Regulis ille recedat, qui aut Beatorum nomina, aut memoriam Sanctorum, qui juxta veterem Ecclesiae ritum, vel juxta recentem Ecclesiae disciplinam in Canonem relati non sunt, Romano Martyrologio inscribit, extra tritam hanc semitam pedem efferre noluimus; quidquid senserint alii, qui rationem, ac methodum hac in parte dissimilem sequi maluerunt.

XVIII. Quae huc usque diximus ea sunt, ut et animi Nostri sensus satis aperiant, et ab ulterioribus molestiis Nos eximant. Verum necdum alienis postulationibus, Nostrisque curis finis impositus. Fas aliquando, ut in Nostro opere de *Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 17. num. 9. et 10.* animadvertimus, Sedem Apostolicam adire, atque illi, ea qua decet animi demissione, proponere errati alicujus, quod in Martyrologium irrepsit, emendationem. Hinc non defuere, qui hujusce libertatis prae-textu, levio-rem quandam Romani Martyrologii recensionem obtineri posse putarint. Non enim, ut ipsi ajebant, aut Nostro consilio, aut Nostro id repugnat instituto de servandis correctionibus pridem habitis; siquidem unius vel alterius loci immutatio usque adeo levius est, ut nullo, aut fere nullo habeatur in pretio.

XIX. Ex iis vero, qui peculiari emendatione indigent locis, quartam Decembris diem innuebant, cui Clementis Alexandrini nomen inscriberemus; recentiorum Eruditorum aliquibus aegre ferentibus, nomen Viri doctrina et pietate conspicui, in Romano Martyrologio fuisse praeteritum. Hanc controversiam intactam relinquere nova haec, quam curamus, Editio non patitur; Hinc operae pretium duximus, Apostolicas inter sollicitudines, quibus assidue gravamur, sedulo inquirere, quidnam cum veteres, tum recentes Ecclesiastici

Alii leviores quamdam Martyrologii emendationem suadent.

Proponitur controversia de Clementis Alexandrini nomine.

Scriptores de Clemente Alexandrino, cuius causam tractandam suscepimus, literis consignaverint.

XX. Vixit Clemens tertio Ecclesiae saeculo ineunte; Praeceptorem coluit Pantaenum, qui Stoicam Philosophiam professus est, antequam Christianae Religioni nomen daret; discipulum habuit Origenem. Alexandrinae Ecclesiae fuit Presbyter; ibique celeberrimae ejusdem Ecclesiae Scholae praefuit, Eusebius Pamphili, qui sub quarti saeculi initia floruit, lib. 6. *Historiae Ecclesiasticae* cap. 14. offert fragmentum Epistolae Sancti Alexandri Episcopi Hierosolymitani ad Origenem scriptae, in qua Sancti titulo Clemens donatur: *Patres agnoscimus*, inquit, *Beatos illos, qui viam Nobis praeiverunt et Sanctum Clementem Dominum item meum, qui me plurimum adjuvit.* Sanctus Hieronymus in libro de *Scriptoribus Ecclesiasticis*, quem circa finem saeculi quarti elucubravimus, fere geminas congerit laudes ab eodem Sancto Alexandro Clementi tributas hjsce verbis: *Haec vobis, domini ac fratres, scripta transmissi per Clementem Beatum Presbyterum Virum illustrem, et probatum. Theodoretus* quinto saeculo clarus, lib. 1. *Haereticarum Fabularum* cap. 6. Clementem vocat *Virum Sanctum*; cui consonat *Chronicon Paschale*, ubi Chronici Auctor pag. 7. haec habet: *Clemens, Sanctissimus Alexandrinae Ecclesiae Presbyter.* Eodem in sensu Sanctus Maximus Monachus Constantinopolitanus, cujus aetas ad septimum Ecclesiae saeculum revocatur, offert fragmentum quoddam ex lib. de *Providentia*, quem dicit esse *Sanctissimi Clementis Presbyteri Alexandrini*, ut legimus in tomo 2. *Operum Sancti Maximi* Versionis, atque Editionis Patris Combefis pag. 144. Succinit Joannes Damascenus octavi saeculi Scriptor notissimus, qui, in *Tractatu de duabus Christi voluntatibus*, cujus fragmentum producit inter veterum Scriptorum testimonia, quae tom. 1. *Operum Clementis Alexandrini* Editionis Oxoniensis praemittuntur, pari laude Clementem Beatum appellat. Missa facimus elogia, quibus Clementis doctrina commendatur; cum omnium loco esse possit, quod Sanctus Hieronymus in lib. de *Scriptoribus Ecclesiasticis* cap. 38. ipsius Clementis Operibus tribuit, ita scribens: *Feruntur ejus insignia volumina plenaque Eruditionis, et Eloquentiae, tam de Scripturis Divinis, quam de saeculari literaturae instrumento; Et in Epistola ad Magnum:*

Quid in illis indoctum? imo quid non e media Philosophia est?

XXI. Eadem fere, quae veteres Scriptores de Clementis sanctitate affirmant, repetunt Authores quamplurimi, qui recentiori aevo claruerunt. Id vero cuique compertum erit, qui consulat tom. 2. *Operum Clementis* praefatae Editionis Oxoniensis pag. 2041. in notis ad n. 8., tomum 1. *Bibliothecae Concionatoriae Patris Combefis* pag. 9. Patrem Ruinart ad *Acta Martyrum* pag. 135., Patrem Honoratum a Sancta Maria in locis quamplurimis Operis, cui titulus, *Animadversiones in Regulas, et usum Critices*, Patrem Aubrussell de *abusibus Criticae* tom. 2. pag. 53. Natalem Alexandrum tom. 3. Editionis Parisiensis pag. 307., Patrem Calmet lib. 56. *Historiae universalis* tomo 5. pag. 72. et seqq. num. 106. et num. 109.

XXII. Praeterea in Martyrologio Usuardi quarta Decembris die occurrit memoria Sancti Clementis, ejusdem scilicet Clementis, de quo loquitur. Huic Martyrologio addi possunt, et alia posteriora, nimirum Vespuccii editum anno 1486., Maurolycii anno 1568., Galesinii anno 1678., Ferrarii, et aliorum, quae missa facimus. Tantam enim sibi vindicat auctoritatem unum Usuardi Martyrologium, ut robur, et firmitas aliunde frustra petatur. Ex quo factum, ut Scriptores plurimi, qui Sancti titulum Clementi Alexandrino conciliarunt, Usuardi sententiam praetendentes, quamcumque sive invidiam, sive censuram effugerint, uti ratiocinantur Patres Bollandiani tom. 6. mensis *Maji* pag. 777. n. 13., Baillet ad diem 4. *Decembris* tom. 2. pag. 65. et seqq., Tillemont tom. 3. pag. 195. Haud satis igitur Clementis Alexandrini decori consuluisse videtur Cardinalis Baronius, qui Clementis nomen, quod in Usuardi Martyrologio perlegerat, in Romanum Martyrologium non transtulit.

XXIII. Neque hic sistunt Clementis Patroni, ex quorum sententia hactenus loquuti sumus. Multam illis ingerit difficultatem Gelasii Papae Decretum, quo Clementis Alexandrini Opera apocryphis accensentur; Non enim levis suspicio est Gelasii Decretum in causa fuisse, ne hujusce Clementis nomen Romanis festis inscriberetur, ut scite animadvertunt celebres Patres Bollandiani tom. 7. *Junii* in notis ad Martyrologium Usuardi. Hinc, ut ab hoc obice sese expediant, qui Clementis causam tuentur, nullum non movent lapidem, ut Clementis

Adstipulantur Recentiores.

Martyrologia quamplurima, Usuardi cum primis, Clementi favent.

Alii, Clementis errores denegant.

Opera ab erroribus aut prorsus vindicent, aut saltem excusent. Pater Nourry in *apparatu ad Bibliothecam Maximam Sanctorum Patrum tom. 1. lib. 3.* summa diligentia, ac eruditione, singula Clementis Opera recenset, illustrat, atque ab erroribus, quorum insimulantur, purgare contendit. Ceillier *tom. 2. de Scriptoribus Ecclesiasticis cap. 26. n. 14. pag. 314.* errores quidem non diffiletur, sed alienos, atque ab Haereticis insertos affirmat. Pari conatu in alio Opere, cui titulus, *Apologia Moralis Sanctorum Ecclesiae Patrum cap. 2.*, maculas omnes, quas Joannes Barbeirac in Clemente Alexandrino detegit, conatur diluere. Calmet in Opere, et loco supra relatis fatetur, errores, qui in Clementis Operibus occurrunt, non esse Clementis foetum, sed ab eo in aliena sententia, quam deinde refellit, produci.

Excusant
alii.

XXIV. Alii vero ex Clementis Fautoribus, cum fateri cogantur, Clementem Alexandrinum non in alieno, sed reipsa in proprio sensu alicubi errasse, aliam ineunt viam, ut reatum, quem omnino excludere nequeunt, saltem imminuant, atque in benigniorem partem excipiant. Dupinius *tomo 1. Bibliothecae pag. 208, Editionis Parisiensis anno 1698.* Clementem ait lapsum, quo tempore Christianae Religionis Mysteriis nondum erat satis instructus. Annatus in *Apparatu Theologiae positivae lib. 4. art. 7.* Operum Clementis Alexandrini Indicem texit, et quae contra obijciuntur, studet evertere. Bollandiani Patres de Gelasii censura contra Clementis Opera multum solliciti, *tomo 4. mensis Julii in egregia Dissertatione de divisione Apostolorum pag. 12. num. 27.* probare conantur, duo extitisse Clementes Alexandrinos cognomines, ideoque Gelasii Decretum, quod alterius Clementis Opuscula rejecit, de alio quodam Clemente, non etiam de eo, de quo hic agimus, esse intelligendum. Joannes Baptista Poza Gelasiani Decreti verba penitus introspicens, in *Apologia, quam scripsit ad Summum Pontificem Urbanum VIII.*, ut Opus suum, quod inscribitur *Elucidarium*, vindicaret, *pag. 3. a tergo* censet, Gelasiani Decreti vim eam non esse, ut Opera omnia proscribat, quae inter Apocrypha enumerat; sed illud dumtaxat discriminis statuuisse inter Opera, quae publice, cum Divina Officia peragebantur, legi poterant; et ea, quae nonnisi privatae Lectioni permittebantur; quo in sensu Clementis Opera dici putat Apocrypha, quod inter Divina Offi-

cia publica illorum Lectio, non etiam privata inter domesticos parietes vetaretur. Hanc sententiam sequitur Calesinus in *Adnotationibus*, quas Martyrologio suo addidit *sub die 4. Decembris*, ubi de Clementis Alexandrini Operibus ita loquitur: *Sunt tamen ejus Opera, ex Gelasii Sanctione, in Apocryphis, ita scilicet, quemadmodum Covarruvias interpretatur, ut caute privatim legantur, publice autem in Ecclesia nullo sane modo.*

XXV. Haec sunt, quae a Scriptoribus cum vetustis, tum recentioribus, nedum Catholicis, sed etiam Heterodoxis colligere licuit, atque huc transferre; non inani quadam affectatae eruditionis ostentatione, sed eo dumtaxat consilio, ut quae Clementi Alexandrino favere videntur, citra simulationem, omnium oculis subiceremus. Haec vero tanta non sunt, ut Nos inducant in eorum sententiam, qua Clementis hujusce nomen Martyrologio Romano inscribendum putant. Rationes quibus innititur, infra dabimus; non ut de Clementis Alexandrini laudibus quidquam detrahamus, sed ut pateant graviores difficultates, quae Nobis impedimento sunt quominus Clementis nomen, quidquid sit de ejus doctrina, ac probitate, in Romanum Martyrologium inferamus.

XXVI. Prima, quae difficultatem ingerit, ratio petitur a veterum Scriptorum silentio de moribus, ac vita Clementis Alexandrini. Unus Eusebius Pamphili *lib. 6. cap. 11. Historiae Ecclesiasticae* affert fragmentum Epistolae Alexandri, qui Jerosolymorum rexit Ecclesiam, multa sane cum laude de Clemente loquentis; quo eodem monumento Hieronymus, ut supra adnotavimus, in *libro de Scriptoribus Ecclesiasticis* usus est. Ita vero se habet Eusebii locus: *Porro has Literas, Domini Fratres, per Beatum Presbyterum Clementem ad Vos misi, Virum virtute praeditum, et probatum, quem Vos et nostis jam, et amplius cognoscetis. Qui quidem Dei nutu, et providentia, dum hic apud Nos praesens esset, Ecclesiam Christi et confirmavit, et magnopere auxit. Elsi vero haec verba, interprete Henrico Valesio; qui hac in re Divum Hieronymum sequitur, de Clemente Alexandrino sint accipienda, nihil inde colligitur, quod praecipuam quamdam insignemque Clementis prodat Sanctitatem, cujus idcirco illustre monumentum Martyrologii Tabulis sit consignandum. Non enim in una, vel altera bonorum*

Graviores
quae Cle-
menti obau-
difficultate
proponuntur

Veterum
Scriptorum
de Clement
Sanctitate
lentium.

Operum specie, Sanctitas, de qua hic loquimur, sita est, sed virtutibus in gradu heroico assidue exercitis, atque ad obitum usque productis, probatur. Quocirca licet hic repetere, quod Calmet loco superius indicato scriptum reliquit de Clemente Alexandrino: Nos memoriis vitae quam peregit, et mortis quam obiit, destitui. Praeterquam quod Eusebii hominis Ariani testimonium favore Clementis Alexandrini, tamquam infidum ab iis traducitur, qui aliqua Arianismi semina in Clementis Operibus introspiciunt; In quorum numero habendus Petavius, qui tomo 2. *Theologicorum Dogmatum lib. 1. cap. 4. num. 1.* ita Clementem sugillat: *Naturam, ait, Filii Omnipotentis Deo citimam esse; quod Platonici, et Ariani Dogmatis indolem sapit.*

Nulla de
ultis Cle-
mentis exhi-
bita, aut
stigmum.

XXVII. Altera ratio sic habet: Nullum monumentum, imo nec ullum quidem vestigium superest Cultus, quem aliqua Ecclesia, aut Dioecesis, expresso vel tacito Catholici Episcopi assensu, exhibuerit Clementi Alexandrino. Parum vero refert, eum vita cessisse, antequam in Ecclesia Dei mos invalesceret publico cultu honorandi inclytos Christi Confessores; qui mos in Ecclesia cum Orientali tum Occidentali nonnisi quarto Ecclesiae saeculo primum incepit, ut Eruditi conveniunt, Nosque probavimus *lib. 1. Operis de Canonizatione cap. 5. num. 3. et seq.* Etenim neminem laetet, priscos Ecclesiae Fideles, ex praeconcepta animisque indita verae Sanctitatis opinione, vel ipsos Confessores, qui in Domino obdormiverant, cultu publico venerari consuevisse, etiamsi hac de re sollemnis disciplina ac ritus nondum ab Ecclesia fuisset introductus.

Clementis
Opera multis
aspecta.

XXVIII. Tertia sequitur ratio, quae Clementis Alexandrini Opera, sin minus erronea, saltem suspecta, Nobis inspicenda proponit. Enimvero Petavius, cujus verba supra recitavimus, Clementem Arianismi iusimulat; esto Nourry in *Apparatu* tomo 1. pag. 683. et seq.; et pag. 952. et seq. hanc labem amoliri contendat. Cassiodorus hoc de Commentariis Clementis Alexandrini in Canonicas Epistolas iudicium profert tomo 2. suorum Operum, de *Insitutione Divinarum Literarum cap. 8.* In *Epistolis autem Canonicis Clemens Alexandrinus Presbyter, qui et Stromateus vocatur, idest in Epistola Sancti Petri prima, Sancti Joannis prima et secunda, et Jacobi, quaedam attico sermone declaravit, ubi multa quidem subtiliter,*

sed aliqua incaute locutus est, quae Nos ita transferri fecimus in Latinum, ut, exclusis quibusdam offendiculis, purificata doctrina ejus securius posset hauriri. Aliquod et hic sibi quaerunt effugium Clementis Patroni, agentes hoc Opus, in quo multa improbantur, non ipsi quidem Clementi, sed alteri incerto Authori tribuendum. Libros octo Hypotyposeon, sive Institutionum, multis scatere erroribus affirmat Photius, qui in Codice 109. suae Bibliothecae longum illorum attexit Indicem, atque ita prosequitur: *Quin etiam et alia id genus sexcenta blasphema voce nugatur, sive ipse, sive quis alius ejus personam indutus; plane ut octo ipsos Libros hisce Blasphemiarum portentis, de iisdem identidem disserendo, ac sparsim, atque confuse veluti stupore percussus, Scripturas producendo, repleverit.* Graviora quidem sunt haec; ea tamen intelligenda esse non de erroribus, in quos Clemens lapsus fuerit, sed de iis, quos ille ex aliena sententia refert, atque refellit, sentiunt nonnulli, qui Clementis partibus impensius student. Addunt insuper, arduum sane esse, rectam ferre sententiam de memorato Clementis Opere, quod nusquam existit, aut certe integrum non habetur, ut Calmet in loco superius citato ratiocinatur.

XXIX. Eadem tamen contra eos Clementis libros, qui et Clementem norunt authorem, et Eruditorum teruntur manibus (hi vero sunt libri Paedagogi, Stromatum libri, alique numero pauci) obijciuntur incommoda. De hisce Operibus scribit Aubertus Miraeus in *Bibliotheca Ecclesiastica Fabritii cap. 37. pag. 112.* In libris ejus nonnullae sententiae occurrunt, quae errorem sapiunt. Miraeo praeiverat Venerabilis Cardinalis Bellarminus, qui Clementis Opera in celeberrimis adversus Haereticos controversiis tractandis diligenter inspexit, subactoque iudicio examinavit. *Non desunt* (ita ille, in libro de *Scriptoribus Ecclesiasticis*) *in hoc insigni Authore, sententiae aliquae, quae errorem sapiunt, quas in libris nostris Controversiarum notavimus etc. Utrum autem sententiae illae ab Haereticis insertae sint, ut aliqui pie credunt, aut auctori more humano exciderint, ignoramus.* Alia Scriptorum testimonia missa facimus, cum non levem de Clementis Operibus ingerat suspicionem censura Decreti Gelasiani, quod ex antiquissimo Codice Palatino Bibliothecae Vaticanae a Justo Fontanino Archiepiscopo Ancyrano editum est in *Appendice Antiquitatum Hortae*

Gravior in-
eadem Opera
ex Gelasiano
Decreto Cen-
sura.

pag. 317. et seqq. primae Editionis. Hocce De-
cretum, ut praenotavimus, Clementis Opera
recenset inter Apocrypha; non eo quidem in
sensu, ut earum publicam dumtaxat lectio-
nem, non etiam privatam interdicat; sed ve-
rius, quod Opera illa erroribus sint aspersa;
quam interpretationem sequuntur, et probant
Dujat de Praenotionibus Canonicis lib. 2. cap.
48. n. 2. in fine, Cardinalis Bellarminus de
Scriptoribus Ecclesiasticis, in Clemente Alexan-
drino, Carolus Dufresne in Glossario Ver. Apo-
crypha, Pagi in vita Gelasii num. 4. pag. 227.,
Magri in Vocabulario Ecclesiastico Ver. Apo-
cryphus.

Clemens de
erroribus su-
spectus, a
Martyrologio
excludendus.

XXX. Quisquis circa partium studia, ma-
turo iudicio secum expendat, quae a Nobis hu-
cusque prolata sunt, profecto fateri cogitur
Clementis Alexandrini doctrinam dubiam sal-
tem suspectamque esse de erroribus, quibus
advertendis Clementis Fautores animum tor-
quent, atque a variis interpretationibus, ef-
fugiis, exceptionibus, praesidium quaerunt,
ne gravior in Opera illa intorqueatur senten-
tia. In hoc autem rerum statu, nemo qui sa-
piat, affirmabit Clementis Alexandrini nomen
Martyrologii Romani venerando Codici esse
inscribendum. Enimvero quamvis Magni Con-
stantini nomen in Graecorum Menologio inter
Sanctos fuerit relatum; quamvis de cultu in
Ecclesia Orientali illi exhibitio nulla suboriatur
dubitatio; Nihilominus in Martyrologium Ro-
manum Magni Constantini memoria nunquam
translata est, quod illum aut Haeresi Ariana
aspersum, aut in Arianos propensorem fuisse;
nonnulli fuerint suspicati; quam tamen ma-
culam Bollandiani Patres tomo 5. mensis Maji
die 21. et Natalis Alexander tomo 4. Historiae
Ecclesiasticae dissert. 24. a tanto Viro student
amoliri. Percurrenda item, quae a Nobis in
haec rem scripta sunt in lib. 2. de Canonizatio-
ne Sanctorum cap. 36. num. 16., et novissime
a Costadono in suis Observationibus super ve-
terem Tabulam Graecam n. 14.

Quae oppo-
nuntur ex-
empla, Cle-
mentis cau-
sam non ju-
vant.

XXXI. Neque ad rem faciunt, quae oppo-
nuntur exempla, alterum Hilarii Arelatensis
Episcopi, alterum Vincentii Lirinensis, quo-
rum uterque, nimirum Hilarius die quinta,
Vincentius vero die vigesimaquarta Maji, in
Martyrologio Romano commemoratur, quam-
vis eorum doctrina Semipelagianismi labe fue-
rit aspersa. Siquidem, etsi Viros illos Semi-
pelagianismi errore tactos concederemus, quod

tamen plures denegant, qui Catholicam eorum
sententiam egregie tuentur; excusandi tamen,
si quid humani hac in parte illis exciderit;
nondum enim Catholica doctrina supremo Apo-
stolicae Sedis iudicio fuerat definita, ut in lib.
2. Operis de Canonizatione c. 29. pluribus di-
spulavimus. At contra Clemens Alexandrinus
in ea Catholicae Religionis Dogmata, quae
pridem statuta fuerant, et inconcussis Eccle-
siae Decretis firmata, peccasse creditur. Cum
igitur plane dissimilia sint, quae producuntur
exempla, immerito doctus Pater Halloix t. 2.
Scriptorum Illustrium Ecclesiae Orientalis in
notis ad vitam Pantaeni c. 2. conqueritur, se
vehementer mirari, quod in Martyrologio Ro-
mano nomina aliorum veterum Patrum, qui
in varios errores lapsi fuerant, describantur,
nomen vero Clementis Alexandrini nullibi re-
periatur.

XXXII. Nec majoris momenti sunt caele-
ra, quae pro Clemente Alexandrino superius
relata sunt; atque illud cum primis, quod
Beati, ac Sancti nomine a multis donetur. Ho-
rum agmen, uti vidimus, ducit Eusebius, cu-
jus verba de Sancti Alexandri Jerosolymitani
Epistola deprompta supra produximus, quae
juxta Versionem Henrici Vallesii ita sonant,
Sanctum Clementem Dominum item meum. Ve-
rum si Verborum proprietatem ad Graecum
textum exigamus, Sacer potius, quo Sanctus
Clemens vocandus est; ita namque Graecus
sermo habet, τὸν ἱερὸν κλόμεντα. Sed etsi ultro
daremus, Sancti, ac Beati nomen Clementi Ale-
xandrino fuisse tributum, non ideo tamen de
singulari illius Sanctitate iudicium ferendum
est Sancti denominatio primis Ecclesiae tem-
poribus Religionis potius, quam Christiani
profitebantur, quam probati cujusque moris
indicium erat. Qui olim Christiani, inquit
Spondanus in Epitome Annalium Cardinalis
Baronii ad ann. Christi 43. n. 4., iidem nomi-
nabantur Sancti, ut a Paulo saepe ac Luca, po-
sterisque Ignatio, Philone, Polycarpo, Tertullia-
no, et aliis. Hinc ut in lib. 4. de Canonizatione
Sanctorum par. 2. c. 27. n. 14. satis probavi-
mus, unus Sancti titulus par non est, ut Cor-
pora, quae ex Catacumbis afferuntur, sacro
Cultu donentur; sicut enim praenotavimus, in
primaeva Ecclesia Sancti vocabulum nec vitae
Sanctitatem, nec Martyrium pro Christi nomi-
ne toleratum, sed Christianae Religionis, quae
cuique Fidelium communis erat, integritatem

Quo in sen-
tentia
Sancti titu-
lus
Clementis de-
betur.

declarabat. Successu temporis, ut Spondanus animadvertit, *Sancti* titulus ad peculiarem vitae sanctimoniam significandam translatus est: *Denum*, sic ille prosequitur, *obtinuit usus, ut illi tantummodo Sancti in Ecclesia dicerentur, qui eminentiori probatorique fulgerent morum sanctitudine*. In hac posteriori acceptione haud facile prudens Scriptor *Sancti* nomen Clementi Alexandrino hodie tribueret, aut si quid tale illi excideret, veniam peteret, ut revera petiit Combefisius. *De Sancti titulo, quo eum aliquando ornavit Combefisius; veniam petiit, Bibliothecae Concionariae to. 1. pag. 9.*, verba sunt eruditi Dominici Georgii in suis notis, quas Martyrologio Adonis ad Diem 19. Decembris subiecit. Eodem pertinet, quae diligens Scriptor Pater Michael a S. Joseph t. 2. pag. 39, suae *Bibliographiae Criticae* Ver. Clemens, de Sancti nomine, quo Clemens honoratur, adnotavit: *In expurgatorio Hispano t. 1. pag. 134. ubi praescribitur correctio Bibliothecae veterum Patrum ad tom. 6. col. 235. deleri praecipitur titulus Divi appositus Clementi.*

XXXIII. Equidem nonnulla Martyrologia, ut supra indicavimus, Clementis nemine re; sed et alia proferri possunt, in quibus nulla Clementis Alexandrini fit mentio. Nil tale occurrit in to. 3. *Thesauri Anecdotorum Martene*; et Durand; in to. 6. amplissimae *Collectionis Veterum Scriptorum*, quae ab iisdem accuratis Authoribus coordinatur; in tomo 2. *Spicilegii Lucae d'Acherii*; in tomo 2. *Antiquarum Lectionum Canisii*; in Martyrologio Florentini; in to. 6. par. 2. mensis Junii Patrum Bollandianorum, esto multa, ac vetusta in hisce locis exhibeantur Martyrologia: Usuardum saeculi noni Scriptorem primum fuisse, qui in suo Martyrologio Clementis Alexandrini nomen conscripserit, haud improbabilis opinio est; Verum nihil prohibet, quominus, si res ita exigat, ab Usuardi Martyrologio, alioquin multis de causis venerando, liceat aliquando recedere.

XXXIV. Usuardum cum primis Clementis nomen suo Martyrologio addidisse, affirmat Eruditus Sollerius in suis ad Usuardum notis sub die quarta Decembris; quam sane Sollerii sententiam verosimillimam arbitramur. Usuardus enim in Opere suo adornando usus est praecedentibus Martyrologiis Hieronymi, Bedae, Flori, Rabani, Wandelberti, et Adonis, ut praeclare ostendit Anonymus Monachus Be-

nedictinus Congregationis Sancti Mauri pag. 8. suae Praefationis ad sincerum Usuardi Martyrologium, quod Parisiis impressum est anno 1718. Cum autem in nullo ex praecedentibus Martyrologiis nomen Clementis legatur, haud temere affirmare licet, Usuardum omnium primum fuisse, qui Clementis nomen in suum Martyrologium intulerit; potissimum cum ipsemet Usuardus, in Prologo, quem ad Carolum Calvum scripsit, atque in praelaudato Opere impressus legitur, diserte fateatur se nonnulla Sanctorum nomina, quae in praecedentibus Martyrologiis deerant, Operi suo addidisse. At si quid, praeter quod ab illis accepi, in hoc Opere auctum, vel mutatum est, sagaci a me indagine id perquisitum agnosci poterit. Haec Usuardus.

XXXV. Alia quidem sententia arridet Dominico Georgio, qui in loco mox allato putat nomen Clementis ante Usuardum ab Adone in suo Martyrologio fuisse descriptum. Verum id longe facilius asseritur, quam probatur. Plurimi, et merito quidem, Georgius facit Editionem Martyrologii Adonis, quam curandam suscepit Rosvveydus cujus exemplar extat tom. 16. *Bibliothecae Patrum Editionis Lugdunensis* anno 1677. de qua sic loquitur in Praefatione pag. 12. *Quanti vero fecerimus Rosvveydi Editionem, facile intelliges, cum videris, ad illius fidem Nos omnia expressisse: nihil e textu detraxisse, sed ad scrupulum usque retinuisse omnia, et quae ex Apographis nostris delibavimus, in varias Lectiones transtulisse*. Si tanta hujusce Editionis Georgio fides, cur ille Clementis nomen inserit, quod haec probatissima Editio praetermittit? Equidem ille provocat ad vetera Martyrologii Adonis exemplaria, quae in Cod. 511. 512. et 514. Bibliothecae Vaticanae describuntur; in quibus post S. Aviti Abbatis memoriam ita legimus: *Alexandriae beati Clementis Presbyteri, qui in Divinarum Eruditionum Scholis quammaxime effloruit*. Verum ipsa Codicum, qua scripti sunt, aetas, illorum auctoritatem hac in re dubiam evincit. Audiendus ipsemet Georgius in Praefatione pag. 9. *Alter, inquit, signatus n. 511., ex specimine characteris, saeculo Christi undecimo scriptus esse mihi visus est; Reliqui vero duo signati n. 512. et 514. saeculo duodecimo exarati fuisse visi sunt*. Quocirca nec omnino antiqua, nec ab Adonis tempore parum dissita dicenda sunt tria illa Bibliothecae Vaticanae exemplaria, quae plu-

Accuratissima Martyrologii Adonis Editio Clementem praetermittit.

Quamplura Martyrologia Clementis non meminerunt.

Prima Clementis mentio in Usuardi Martyrologio.

rium saeculorum spatio ab Authoris aetate dissociantur. Ex quo et illud sequitur, fieri facile potuisse, ut aliqui sequioris aevi Scriptores, pietatis, ac Religienis praetextu, privato consilio veteribus Martyrologiis nova Sanctorum nomina addiderint; quod multis exemplis, apud Eruditos, ipsumque Georgium satis frequentibus, illustrare possemus.

Fas aliquando ab Usuardi sententia discedere.

XXXVI. Hoc autem semel statuto, Usuardum nempe primum fuisse, qui Clementis nomen in Martyrologium invexit, tanta profecto non est illius autoritas, ut grande sit piaculum ab ea aliquando recedere; cum Nobis compertum sit, ejusmodi Martyrologii Lectionem primo in Monasteriis Benedictinis in usu fuisse; moxque ab aliis Ecclesiis fuisse adoptatam, ut in Opere de *Sanctorum Canonizatione lib. 4. par. 2. c. 17. nu. 3.* observavimus. Neque unum est, in quo Usuardus fallitur, Clementis nomen. Si ea ad trutinam revocentur, quae in Martyrologio Usuardi circa Festum Assumptionis B. Mariae Virginis enarrantur, et quorum a Nobis in Opere de *Festis Domini Nostri Jesu Christi, ejusque Beatissimae Matris ad diem 15. Augusti* accurata fit mentio: fateri oportebit, Usuardi testimonium esse rejiciendum, ubi majora, ac meliora id suadeant argumenta. Quae cum ita sint, iis profecto assentiri non possumus, qui per summam injuriam reprehendunt eximios illos Viros a Gregorio XIII. Romani Martyrologii emendationi praepositos, quorum nomina in praecitato Operis Nostri loco sub n. 5. singillatim enumeravimus: Non enim ideo culpandi, quod a Clementis Alexandrini nomine, cujus Usuardi Martyrologium meminerat, abstinerint. Enimvero argumentorum, quae supra retulimus tanta vis est, ut et Usuardi testimonium infirmet, et Romani Martyrologii emendationem et quavis obreptione, et censura prorsus eximat.

Alla de Severi Sulpitii nomine proposita controversia.

XXXVII. Absoluta de Clementis Alexandrini nomine controversia, alia succedit de Severo Sulpitio S. Martini discipulo. Martyrologii Correctores sub Gregorio XIII. hoc Elogium die 29. Januarii apponendum censuerunt. *Apud Bituricas S. Sulpitii Severi Episcopi discipuli S. Martini, virtutibus, et eruditione conspicui.* Qui vero Urbano VIII. mandante novam Martyrologii Emendationem instaurarunt, idem Elogium, verbis aliquot intermediis dumtaxat exclusis, ita contraxerunt: *Apud Bituricas S. Sulpitii Severi Episcopi virtutibus,*

et eruditione conspicui. Tota igitur circa voces illas, *Discipuli S. Martini*, versatur emendationum varietas, de qua multa scripserunt Patres Bollandiani *ad diem 29. Jan. in vita S. Sulpitii Severi Episcopi Bituricensis §. 2. num. 12.*, Florentinius in *Admonitione 11.* quae praeponitur ejus Martyrologio *pag. 51.*, Baillet *ad diem 29. Januarii num. 1. et num. 4.* Tillemontius *tomo 10. Memoriarum, nota 5. super vita Sulpitii Severi*; Graveson *tomo 12. Historiae Ecclesiasticae pag. 157.* Romanae Editionis anno 1717., aliique complures, quibus et Nostrum de *Canonizatione Opus addendum lib. 4. part. 2. cap. 17. num. 7.*

XXXVIII. Ut gravior haec controversia pro meritis expendatur, illud in quo praecipuus difficultatis cardo sistit, inspicendum, an Sulpitius Severus Sancti Martini discipulus, fuerit, an non, Episcopus Bituricensis; ideoque jure ne, an injuria, verba illa *Discipuli S. Martini* fuerint expuncta. Correctores sub Gregorio affirmativam sententiam sequuti sunt; hinc duo illa in Elogio sociarunt: *Apud Bituricas Sancti Sulpitii Severi Episcopi, discipuli S. Martini.* Hanc ipsam Correctoribus insedissee opinionem testatur Cardinalis Baronius in suis ad Martyrologium notis *sub die 29. Januarii.* Neque vero haec sententia omnimoda caret probabilitate; quandoquidem ea innititur additionibus a Molano factis ad Usuardum, ubi *ad diem 29. Januarii* haec habentur: *Biturica civitate S. Sulpitii Severi Episcopi, et Confessoris, discipuli Beati Martini:* fulcitur testimonio Maurolici, qui in suo Martyrologio ad praecitatam diem ita scripsit: *Biturici Severi Praesulis, discipuli S. Martini;* et postremo juvatur Apologia, quam pro Sulpitio Severo discipulo S. Martini scripsit Guibertus Martinus Abbas Gemblacensis, qui ineunte saeculo tertiodecimo floruit. De hac Guiberti Apologia consulendus Hieronymus de Prato Veronensis, qui illam inseruit *tomo 1. Operum Sulpitii Severi.*

Quae Gregoriani correctores favent gementi.

XXXIX. Hisce vero momentis nimium praefidentes insurgunt aliqui atque in Martyrologii correctionem aetate Urbani factam subinfensi, apertis verbis loquuntur simul, et obloquuntur. Aut enim, ita ratiocinantur, locus est conjecturis supra propositis; jamque Gregoriana emendatio sarta tectaque servanda erat: Aut nova contra conjecturas illas superaverunt monumenta, atque hoc in casu satis

Hinc quae lae in emendatione sub Urbani institutum

erat Episcopi titulum Severo Sulpitio adimere, et interim, quae sequuntur verba illa, *Discipuli S. Martini*, immutata relinquere. Hoc autem temperamento posthabito, Martyrologium Romanum, ex nupera correctione, non uno, sed duplici gravatur incommodo; tum quia alter Sulpitius Severus Episcopus Bituricensis, a Sulpitio Severo Sancti Martini discipulo diversus perperam effingitur; tum quia Sulpitius Severus discipulus Sancti Martini, de ejus laudibus Sanctus Paulinus Nolanus, Paulinus Petrocoriensis, Venantius Fortunatus, Gregorius Turonensis, alique palam loquuntur, a Martyrologio exploditur, ac non sine injuria a vetustissima illa tituli Sanctitatis possessione deturbatur. Valde autem Sulpitii Sanctimoniam commendat, inquit Gerardus Joannes Vossius in vita Severi Sulpitii, quae in fronte ejus Operum Editionis Amstelodami praepositur, quod in Romano Martyrologio ejus memoria celebratur ad 4. Kalendas Februarii. Gemina occurrunt apud Patrem Brassichelli, qui ante Urbani VIII. emendationem ita de Severo Sulpitio loquitur in Indice librorum expurgandorum: *Ut interim omittamus Episcopatum, quem in ancipiti quibusdam conjecturis Baronius tomo 3. Annalium posuit; De Sanctitate tamen Severi Sulpitii, cujus tam illustre Elogium extat in Martyrologio Romano 29. Januarii, ambigere, nescio quam tutum.* Haec illi, qui Gregoriana Correctioni favent impensius.

XL. Haec tamen iis non probantur, qui Severum Sulpitium S. Martini discipulum in plures errorum scopulos turpiter impegisse contendunt. Compertum namque est, eum jam aetate proVectum erroribus Millenariorum fuisse sequutum; ex quo Dialogi illi a Gelasio Pontifice in memorato de Ecclesiasticis libris Decreto; Apocryphis accensentur, hisce verbis: *Opuscula Posthumiani, et Galli Apocrypha; qua in re conveniunt Scriptores non modo Heterodoxi, nempe Casimirus Ordinis de Scripturibus Ecclesiasticis saeculi quinti pag. 495., et Cave de Scriptoribus Ecclesiasticis Saeculi Nestoriani; sed et Catholici Authores satis accurati, veluti Joannes Trithemius de Scriptoribus Ecclesiasticis, Cardinali Bellarminus in eodem Tractatu, Philippus Labe in sua Dissertatione Historica, quae prostat in tomo 7. Operum Cardinalis Bellarmini Venetae Editionis anno 1728., Natalis Alexander in Historia Ecclesiastica saeculi quinti c. 4. art. 2. Longeval in*

Historia Ecclesiae Gallicanae tom. 1. lib. 3. pag. 397., Doujat in Praenotionibus Canonice lib. 2. c. 52. n. 5. Quid vero ad haec Sulpitii Patroni?

XLI. Reponunt, ejusmodi probra, quae in Severum Sulpitium vibrantur, futilia plane esse ac inania; ideoque Martyrologii Reformatores sub Urbano, levi nimium innixos fundamento, Severi Sulpitii, qui S. Martinum Praeceptorem habuit, nomen e Martyrologii Codice expunxisse. Etenim, qui primus memoriae mandavit, Sulpitium a Pelagianis deceptum, a Catholica veritate declinasse, fuit Gennadius quinti saeculi Scriptor, de quo ita loquitur Guibertus Martinus Abbas Gemblacensis in praeaudata Apologia: *quod a Pelagianis seductus, in aliquo a regula Orthodoxae Fidei exorbitaverit, nusquam omnino, nisi in solo legi Gennadio, qui, nescio utrum hoc alicubi et ipse legerit, et an ex sola fama, quae facta, et infecta loquitur, didicerit.* Addunt praeterea, eundem Gennadium, et Sulpitii errores, et poenitentiam una sociasse; quae sane tanta fuit, ut quoad vixit, perpetuum sibi silentium servandum indixerit, et reipsa servaverit; Si quid ergo peccavit, crimen illustri poenitentia delevit. Quod vero attinet ad Millenariorum errores, et Galesiani Decreti censuram, ad ea demum maledicta, quae Joannes Clericus in Opere Severi Sulpitii S. Martini discipuli infenso congescit stylo, eadem repetunt, quae praeaudatus Hieronymus de Prato in Opere supra relato in rem hanc scripsit, ut Severum Sulpitium ab impactis criminibus vindicaret. Illud tandem Sulpitii Fautores ingeminant, Correctores Urbani tempore modum nequaquam servasse; si quid enim castigatione dignum inciderat, immutandum paulisper erat, non omnino delendum. Qua ferme ratione Saussajus in Martyrologio Gallicano, quod anno 1636. editum est, ad diem 29. Januarii ademit quidem Sulpitio Severo titulum Episcopi, sed caetera, quae Sulpitium illum S. Martini discipulum fuisse demonstrant, intacta reliquit, hoc pacto *Eodem die in Aquitania Pago Primuliaco, S. Severi Sulpitii Presbyteri et Confessoris, doctrinae et Sanctimoniae laude perillustis, qui S. Martini res gestas nitido stylo conscripsit, atque non minus actibus expressit, quam calamo, paupertatis Cultor egregius, ac humilitatis persincerus Amator, cujus praeconia ob claras sapientiae dotes, et sublime vitae institu-*

Sunt qui vindicias et poenitentiam obtendant.

pitius Severus pelagianus, et millenarius aaret.

tum, S. Paulinus Nolae Episcopus effrens magnifice persecutus est.

Ratio potissima cur Sulpitii nomen Martyrologio non inseratur.

XLII. Atque haec quidem sunt, quae de Sulpitio Severo Sancti Martini discipulo cum ex Eruditorum colloquiis Nobiscum habitis, tum maxime ex privata librorum lectione Nobis licuit haurire. Nullum vero ex tanta rerum congerie satis efficax argumentum occurrit, quod Nostrum inducat animum, ut a Correctione, quae sub Urbano VIII. peracta est, recedamus. Enimvero post accuratam causae discussionem, illud tandem comperimus, universum oppositae sententiae Systema huic propositioni, quam axiomatis loco praesupponit, inniti, nimirum die 29. Januarii inscriptum fuisse in Romano Martyrologio nomen Sulpitii Severi discipuli S. Martini. Hinc querelae illae, atque repetitae expostulationes, ob non servatam hanc saltem Elogii partem, *Discipuli S. Martini*, si forte Episcopatus insignia Severo Sulpitio minus conveniant. Verum haec praecipua erroris causa, quod ratiocinium, cui omnimoda fides adhibetur, falso laborat supposito; unde sequitur, ut quae supra extruitur argumentorum moles, sponte sua corruat.

Status Controversiae Reformatibus sub Urbano bene perspectus.

XLIII. Id vero exploratum cuique erit, si ad ea; quae Martyrologii Reformatibus sub Urbano Pontifice bene perspecta erant, animum convertamus. Notant hi, Sulpitium Severum, de quo in Romano Martyrologio sub die 29. Januarii fit mentio, revera Episcopum Bituricensem fuisse, cum hac in re omnia conveniant Martyrologia; quae Gregorianam Correctionem aetate praecedunt. Notant item, Severum Sulpitium Sancti Martini discipulum nunquam ad Bituricensem Episcopatum fuisse evectum, quidquid Guibertus commentus fuerit, quem tamen Hieronymus de Prato in vita Sulpitii Severi discipuli Sancti Martini §. 13. ita refellit: *Pergit Guibertus narrans, Severum a Bituricensi Clero ex Monasterio adductum, Archiepiscopum ejus Urbis constitutum. Nihil magis repugnans veritati, quam Severum nostrum Bituricensem Episcopum fuisse.* Sed et illud, vel ex ipso Gennadio nosse poterant, Sulpitium Severum nonnisi Presbyterum fuisse; quod deinde recentiori aeo indubium reddidit gemina ejusdem Sulpitii Severi Epistola a Balutio reperta, et *Miscellaneorum* tomo 1. inserta, cujus inscriptio sic habet: *Epistola S. Sulpitii Severi Presbyteri.* Utramque Epistolam a Balutio collectam probat Tillemontius in Ad-

notatione quinta ad vitam Sulpitii Severi S. Martini discipuli; nec dissentit Hieronymus de Prato §. 10. vitae Sulpitii Severi, monumentorum potius, quae Balutius edidit, quam Gennadii, cujus fidem habet suspectam, auctoritate commotus. Libet Hieronymi locum, etsi longiusculum, integrum hic exscribere. *Uno itaque, inquit, Gennadii testimonio innitur Severi Presbyteratus, quod, tacentibus caeteris, quid valeat non vileo. Moneo tamen, Balutium in Miscellaneorum libro primo exhibere Epistolas duas Sulpitii Severi Presbyteri Aquitani, quas et Nos dedimus in Appendice tomæ secundae, quarum utraque hunc praefert titulum: Epistola Sancti Severi Presbyteri; prima vero etiam hanc appositam habet coronidem: Explicit Epistola Severi Presbyteri ad Claudiam sororem suam. Itaque si malimus ex auctoritate Gennadii huic nostro Severo, cui duae illae Epistolae adscribendae videntur, Presbyteri titulum a Librariis additum, aliquantulum hinc ejus sententiae accederet momenti.*

XLIV. Falluntur ergo, qui putant Sulpitium Severum, cujus memoria incidit in diem 29. Januarii, esse discipulum S. Martini; cum Sulpitius ille Bituricensis Episcopus dicatur, hic vero sola Presbyteratus praerogativa praefulgeat. Ex qua praepostera sententia illud necessario sequitur, ut e duplici Sulpitio Severo ministerio, ac dignitate plane dissimili, unus conflatur, cui duo haec simul conveniant quod Episcopus Bituricensis fuerit, itemque discipulus Sancti Martini. Quo quid absurdius? Haec tamen Personarum commixtio suam duxit originem ab Apologia Abbatis Gemblacensis, cujus opinio Sigonium, Galesinium, Victorem, Giselinum, aliosque plures in eundem errorem pertraxit.

XLV. Neque egregios illos Viros, qui Martyrologii emendationem sub Urbano excederunt, latuit absurda haec opinio; quamvis compertum sit, nihil de ea rejicienda fuisse sollicitos. Cum enim certo nossent, Sulpitium Severum, de quo in Romano Martyrologio ad diem 29. Januarii, Episcopum Bituricensem fuisse, ideoque plane diversum a Sulpitio Severo S. Martini discipulo, nihil illis curae fuit ea ad examen vocare, quae contra posteriorem Sulpitium Severum opponi solent, ne alioqui extra praestitutos fines vagari viderentur. Huic quaestioni locus quidem fuisset, si de Sulpitio Severo S. Martini discipulo aut in

Sub uno Sulpitii Severi nomine d. sacerueudi

Controversiam de Sulpitio Presbytero Rectores ut attingunt.

Martyrologium inferendo, aut inde expungendo, iudicium institueretur. Verum cum nill tale in disputationem veniret, rem hanc intactam relinquere satius duxerunt. Quod enim ad hujusce Sulpitii sanctitatem attinet, nemo est ex antiquis Scriptoribus, qui eum Sancti titulo exornet: *Sane ab antiquis Sanctitatis titulo haud decoratur*; ita legimus in *Bibliographia Patris Michaelis tom. 4. pag. 55.* Quod si apud Saussajum, et Petrum de Natalibus, Sancti nomine aliquando donetur, nihil inde conficitur; jam enim praemonuit Longeval in *Historia Ecclesiastica Ecclesiae Gallicanae tom. 1. lib. 3. pag. 397. in not. sub lit. A.* optandum esse ambos ea autoritate fuisse donatos, quam non habebant, et quam habere sibi falso persuaserant.

XLVI. Quae de Martyrologii correctione Urbani tempore instituta, ac de methodo, quam Reformatores sibi servandam proposuere, huc usque narravimus. Historicae veritati, quae ex Actis Congregationis indubia est, plane consonant. Rei gestae seriem paucis hic repetere, nec inutile erit, nec injucundum. Die 27. Jan. 1628. habita est celeberrima Congregatio coram Cardinali de Torres, cui praeter alios, interfuere Fortunatus Schaceus; Bartholomaeus Gavantus, Derentius Alciatus, et Hilarion Abbas Sanctae Crucis in Jerusalem, ut ex Actis, quae recensentur in *Codice 1240. Manuscriptorum insignis Bibliothecae Barberinae pag. 527.* manifestum est. Primo loco igitur velus Elogium ex Martyrologio jussu Gregorii XIII. castigato productum est, atque inter Acta relatum: cujus tenor, qui sequitur: *Januarii 29. apud Bituricas S. Sulpitii Severi Episcopi; discipuli S. Martini.* Quid de ejusmodi Elogio senserint egregii Viri, quibus emendatio erat concredita, ex Historica, quam subjecimus, narratione audiamus: Videbatur hoc loco agi de eo, qui scripsit vitam S. Martini, qui tamen mortuus est Presbyter, non Episcopus, et incidit in Errores Origenis, et Pelagii, licet resipuerit, testibus Gennadio; Bellarmino de Scriptoribus Ecclesiasticis, et Baronio in Annalibus. Fuit alius hujus nominis Episcopus Bituricensis ex Antonio Democar in Catalogo Episcoporum Bituricensium, qui tamen non vixit, nisi longe post Sanctum Martinum Turo-nensem Episcopum, cujus fuit aliquin imitator, ex Petro de Natalibus. Quibus omnibus consideratis, decretum est deleri ea verba, Discipuli

Sancti Martini, ut de Episcopo Bituricensi statim intelligatur Martyrologii textus, non de alio discipulo S. Martini, et Scriptore vitae.

XLVII. Quae verba cum satis aperta sint, nullisque ambagibus involuta, nihil iis, quae supra retulimus, addendum superest. Hoc unum, antequam controversiae finem imponamus, juvat hic adnotare, duos nimirum Sulpitios Episcopos Bituricenses extitisse, quibus nihil commune est cum Sulpitio Severo S. Martini discipulo. Primus obiit an. 594., alter vita cessit anno 694. De priori loquitur Martyrologium die 29. Jan., posteriorem die 17. ejusdem mensis commemorat. Ne nominis, atque Episcopatus affinitas confusionem pareret, alteri cognomen Severi, alteri Pii cognomen est additum; Hinc, de altero Sulpitio die 17. Januarii legimus: *Apud Bituricas depositio S. Sulpitii Episcopi cognomento Pii, cujus vita, et mors pretiosa gloriosis miraculis commendatur.* De Sulpitio, qui Severus cognominatur, non etiam de alio, qui Pius vulgo audit, excitatur controversia, sit ne a Sulpitio Severo S. Martini discipulo discernendus; quae tamen controversia post correctionem Urbani VIII. e medio sublata est. De gemino Sulpitio Bituricensi Episcopo consulendus Cardinalis Baronius tomo 5. *Romanae Editionis ad ann. Christi 431. §. Sed illud hic considerandum*; et in *Notis ad Martyrologium Romanum die 29. Jan.* Patres Bollandiani die 29. Januarii in vita S. Sulpitii Severi Episcopi Bituricensis §. 2. num. 12., Mabillonius in *Annalibus Benedictinis lib. 2. num. 91. ad an. 624. et in Actis Sanctorum Ordinis S. Benedicti Sec. 2. ad ann. 644. in Observationibus praeviis ad vitam S. Sulpitii Pii num. 1.*, Dionysius Sam marthanus in *Gallia Christiana tomo 2. editionis Parisiensis anno 1720. pag. 14. num. 25., et pag. 25. et pag. 16. num. 19.*, Le Coint in *Annalibus Ecclesiasticis Francorum ad ann. Christi 591. pag. 392. ubi ad rem nostram ita scribit luculentissime: In Cathedra Bituricensi duo sederunt Sulpitii: Hic Severi nomen obtinuit, ut ab altero distinguere-tur, cui cognomen Pii cessit; atque inde factum est, ut a posterioris aevi Scriptoribus discipulus S. Martini praedicaretur, ac talis in Martyrologium Romanum irreperet quarto Kalendas Februarii; donec Urbanus VIII. Romani Pontificis autoritate abrasae sunt ille voces Discipuli S. Martini, his dumtaxat servatis: Apud Bituricas S. Sulpitii Severi Episcopi, virtutibus, et cru-*

Sulpitii duo.
Uterque Bi-
turicensis
Episcopus
nuncratur.

ditione conspicui. Consulendi quoque Annatus lib. 4. Theologiae positivae art. 26., et Dominicus Georgius in notis ad Martyrologium Adonis die 17. Januarii.

Bollandiani
instant pro
Theodori
Pontificis
nomine; sed
rejiuntur.

XLVIII. Eruditissimis Patribus Bollandianis tom. 3. mensis Maji die 14. pag. 263. mirum plane subit, quod in Romano Martyrologio Theodori Summi Pontificis nomen nullibi occurrat, cum illius expressa fiat mentio in gemino Martyrologio Florentino, altero Magni Ducis Etruriae, altero Senatoris Strozzi; quibus et illud accensendum; quod Florentiae typis excusum est anno 1486. Hinc ea Bollandianorum expositio: *Contigit haec depositio, seu potius ejus (Theodori) obitus hac die 14. Maji an. 649.; sed, quod miramur, nullis aliis fastis, maxime Romanis, ejus nomen insertum reperimus.* Quae verba de Theodoro I. Summo Pontifice intelligenda esse temporis definita ratio demonstrat; cum Theodorus II post dies viginti in Pontificatu actus ex hac vita migraverit anno 901. Bollandistis adhaeret Franciscus Pagi in *Vita Theodori I. tomo 1. Breviarii Romanorum Pontificum.* Mirari tamen desinet quisquis animadvertat, Correctores Romanos ea tantum in Martyrologium transtulisse Sanctorum nomina, quae ex veteribus probatisque Martyrologiis petebantur. Porro tantam auctoritatem recensitis Martyrologiis conciliandam non esse arbitrati sunt: hinc, cum alia deficerent monumenta, uni Codicum illorum fidei acquiescere voluerunt.

Alia de Siricio Pontifice
controversia
Florentinus
ac Norisius
pro Siricio
deceant.

XLIX. Quod vero satis mirari non possumus, illud est, Siricii Pontificis nomine, quod velusta aequae ac probata exhibent quamplura Martyrologia, quae a Bollandianis commemorantur tomo 3. Februarii pag. 282., Nosque infra indicabimus, Romani Martyrologii Codicem tamdiu caruisse. Ubi primum post Gregorianam Correctionem innotuit, ejusmodi Pontificis nomen in diem 26. Novembris relatum non fuisse, Clarus Vir Franciscus Maria Florentinus doctam scripsit Exercitationem, quae in *Martyrologii suis notis ad dictam Novembris diem jacet ordine XVI.*, in qua nulla sane cum laude, ac eruditione demonstrat, quam consentaneum sit, ut tanti Pontificis nomine Martyrologium ditetur. At Florentinii lucubratio suo caruit effectu, cum nonnisi post absolutam Martyrologii correctionem, Romam pervenerit. Iterum instituta Urbani VIII. tempore nova Martyrologii correctione, nulla de

Siricii nomine incidit mentio, quia nulli curae fuit ejusmodi causam, qua decebat vi, et alicritate, tractandam suscipere. Cum vero Clemente X. Ecclesiae clavum gubernante, Sacri Ritu Congregatio Basilicae Lateranensi Officia propria Sanctorum Romanae Ecclesiae Pontificum concessisset, Siricio praetermissio, rursus de hujus Pontificis Sanctitate, ejusque Officiis concessione agi coeptum: irritum tamen eventu; siquidem Archiepiscopus Myrae, qui tunc temporis Promotoris Fidei munere fungebatur, acriter obstitit, quod Siricii nomen in Romano Martyrologio nusquam occurreret; Ea namque Sacrae Congregationis mens erat, ut Sanctorum Pontificum Romanorum, quorum nomina in Martyrologium relata fuerant, Officia concederentur. Et quoniam ipsemet Fidei Promotor in suis Animadversionibus obiter attigit rationes praecipuas, ob quas Siricii nomen in Martyrologii emendatione fuerat praetermissum; hinc monitu, atque hortatu bonae memoriae Cardinalis Casanatae, celebris Henricus Noris tum Augustiniani Ordinis Professor, mox communi plausu ab Innocentio XII. inter Romanae Ecclesiae Cardinales adscriptus, pro tuenda Siricii Pontificis Sanctitate, satis accuratam ac validam edidit Apologiam, quae nulli tamen fuit usui; cum ea, quae in Sacror. Ritu Congregatione agitabatur Causa de concessione Officiorum, ad exitum pervenisset, nec jam liceret post absolutum iudicium, veterem excitare controversiam. An igitur Siricii Causam iterato propositam, atque ad primaevas silentii tenebras iterum redire jussam.

L. Tandem Nostra aetate, Nobisque id agentibus, novus de Siricio Pontifice recurrit sermo. Cum enim felicitis recordationis Clemens XI. Praedecessor Noster munus Promotoris Fidei, et deinde paucos post annos Praebendam Theologalem in Basilica Vaticana Nobis contulisset, e re Nostra fuit Sacror. Ritu Congregationi supplices offerre preces, ut quae Basilicae Lateranensi pridem concessa fuerant Sanctorum Pontificum Romanorum Officia, ad Capitulum, Canonicos, et Clerum basilicae Vaticanae extenderentur; quod obtinuimus. Similique exemplo commoti Basilicae Liberianae Canonici par Privilegium haud multo post impetrarunt. Tum vero opportunam occasionem nacti, Siricii Causam urgere, et eximiam Florentinii exercitationem proferre coepimus. Cumque Nobis nuntiatum esset, celeberrimam

Quae Nos
relate pro
Siricii Causa
gesta sunt
enarrantur

a Cardinali Norisio super eodem argumento procusam fuisse lucubrationem, ad eam perquirendam curas animumque convertimus, ut validiori praesidio muniti, rursus Siricii causam deliberandam proponeremus. Sed quamdiu Promotoris Fidei munus obivimus, Norisiana Dissertatio fuit Nobis impervia. Postquam vero singulari beneficentia Benedicti XIII. Praedecessoris Nostri ad Cardinalatus dignitatem ascendimus, quo tempore Scripturarum Cardinalis Casanattae ad sacra Missarum Officia spectantium, indiculum conficiebamus, ut Operis de Canonizatione Sanctorum, quod tum meditabamur, bono ac utilitati prospiceremus, inopinato optatissima illa Norisii Dissertatio ad Nostras pervenit manus; quam idcirco summa diligentia, ac fide exscribendam curavimus, ejusque exemplar una cum aliis monumentis, quae ex praeclaudati Cardinalis Casanattae scriptis accepimus, Nobiscum Anconam primo, mox Bononiam detulimus. Scripturarum memorati Cardinalis integra series in celeberrima Casanattensi Bibliotheca summa cura asservatur; quae vero a Norisio procusa est lucubratio tom. 4. ejus Operum Editionis Veronensis anno 1732. pag. 1722. et seqq. impressa est. Nec defuere ex recentioribus alii, qui de gestis Sancti Siricii multa cum laude, ac eruditione disseruerint. Consulendi inter caeteros Franciscus Pagi in *Breviario Romanorum Pontificum in vita Siricii*, et Antonius Pagi ejus Patruus in *Annotationibus Criticis ad Annales Baronii*.

Summus Pontifex Siricio laet.

LI. Quae cum ita sint; Nostro muneri deesse profecto videremur, si Nos, quibus de Siricii Pontificis Sanctitate multa praesto sunt argumenta, quam olim in minoribus curam suscepimus, ad Summi Pontificatus Apicem Divina miseratione evecti ad optatum exitum non produceremus. Hoc autem negotium, mutatis vicibus, dissimili ratione, ac methodo est hodie pertractandum. Olim Nos in filiorum numero positi, a Majoribus et Patribus, quae gerenda essent, audiebamus; Jam vero cum e Filiorum statu, in Ecclesiae Pastorem ac Patrem evaserimus, quid hac in re decernendum sit, aliis indicamus. Siricii Pontificis nomen Romano Martyrologio inscribendum censemus; neque idcirco anterioribus Martyrologii Emendationibus, quae Siricii nunquam meminere, aperte contradicimus. Unius quippe nominis additamentum, quod nova ac va-

lidissima suadent argumenta, aut praeteritis correctionibus nihil officit, aut usque adeo levem infert varietatem, ut nullum, aut fere nullum ex eo obveniat detrimentum.

LII. Atque ut totius controversiae status, qua decet methodo ac ordine pertractetur, rem universam in quatuor summa capita secernendam decernimus, ita nempe, ut primo loco inquiramus, quae fuerit Siricii Pontificis, cum adhuc viveret, ac post ejus obitum, Sanctitatis fama: Secundo quatenam Martyrologia, probataene, an potius suspectae fidei, Siricii meminerint: Tertio quatenam contra Siricium militent rationes, ob quas ejus nomen Romano Martyrologio nunquam fuerit inscriptum: Postremo quodnam de hisce rationibus judicium ferendum sit; num scilicet eae sibi constent, an verius fuitiles sint, ideoque explodendae.

Controversiae status in certa capita distribuitur.

LIII. De Sanctitatis fama, quae Siricium adhuc superstitem commendavit, splendidum suppetit testimonium Valentiniani Imperatoris in Epistola ad Pinianum Urbis Vicarium, sive Praefectum data. De Valentiniano hic loquimur non jam recentioris aetatis, cum nempe adhuc puer, blanditiis ac suasionibus Matris, Arianorum erroribus imbutae, erat adhuc implicitus; sed Valentinianum producimus grandaevo, sapientia et virtutibus instructum, quas Divus Ambrosius in Oratione in ejus obitu habita commemoravit. Porro Magnus hic Imperator suas ad Pinianum dedit Literas postquam Sanctus Siricius, rejecto Ursicino, qui schismate Romanam Ecclesiam turbaverat, concordiae Romani Populi acclamatione summus Ecclesiae Pontifex renunciatus est. Hanc Epistolam ex veteri Codice Bibliothecae Vaticanae eratam, suis Annalibus inseruit Cardinalis Baronius ad ann. Christi 385., et Petrus Coustant tomo 1. *Epistolarum Romanorum Pontificum* edidit in ordine secundam inter eas, quae Siricio Pontifici adscribuntur. Quid vero de Siricio senserit Valentinianus, quae sequuntur verba demonstrant: *Proinde quoniam religionem Siricium Antistitem Sanctitatis sic praese Sacerdotio voluerunt, ut Ursicinum improbum acclamationibus violarent, nostro cum gaudio memoratus Episcopus ipse permaneat, Piniane carissime, ac jucundissime. Siquidem magnum innocentiae, ac probitatis exemptum est, in una acclamatione et ipsum eligi, et caeteros improbari.*

Splendidum Valentiniani testimonium de Siricii sanctitate.

LIV. Himerius Episcopus Tarraconensis

Siricii epis-
tola ad Hi-
merium da-
ta, Autho-
rem com-
mendat

Sanctum Damasum Siricii Decessorem, gravissimis de rebus ad Ecclesiasticam disciplinam spectantibus, more Majorum consuluerat. Himerii tamen Epistola Romam pervenit, cum jam Sanctus Pontifex Damasus ad Superos evolasset. Hinc qui Damaso successor datus est Siricius, rem confecit, atque hisce verbis Himerium est alloquutus: *Quia necesse nos erat in ejus labores curasque succedere, cui per Dei gratiam successimus in honorem*. Magna quidem Ecclesiae Catholicae utilitate, magnoque Ecclesiasticae disciplinae profectu, quidquid Himerius Damaso proposuerat, exposuit, declaravit, ac definivit Siricius, ut patet ex illius Epistola, quae inter collectas a Petro Coustant occurrit ordine prima. Quam quidem Epistolam tot nominibus commendatam, usque adeo utilem ac necessariam, notis illustravit Cardinalis de Aguirre tomo 2. *Conciliorum Hispaniae dissertat.* 5. in *Epistolam Siricii Pontificis* pag. 126. et seqq. Etsi namque Siricius solum Himerium alloquatur, decernit tamen, ut quae ad unius consulta rescripsit, ad omnium Coepiscoporum notitiam perveniant, nec eorum omnium dumtaxat, qui in Himerii Provincia erant constituti, sed praeterea ad *Carthaginenses*, ac *Boeticos*, *Lusitanos*, atque *Gallicos*, vel ut in aliis manuscriptis legimus, *Gallaecianos*, vel *Gallicanos*, hoc est Gallaciae Antistites universos. Ex quo factum, ut integerrimum Siricii responsum Clericorum mores in variis Orbis Catholici partibus corruptos emendaverit, ac pristinae integritati restituerit.

Siricius Coelibatus Legem asserit, Poenisque indictis commendat.

LV. Non levem Sancto Siricio conciliat laudem, quod Coelibatus Legem in Clero firmaverit, ac poenis in violatores indictis stabiliverit, ut liquet ex ejus Epistolis, et praesertim ex ea, quam memoratus Petrus Coustant exhibet ordine quintam. Hoc nixus fundamento Sanctus Innocentius I. in Epistola ad Exsuperium Episcopum, quae in praeallata Collectione jacet ordine sexta, contra Diaconos et Presbyteros incontinentes, easdem poenas, quas Siricius pridem statuerat, exequendas decernit hisce verbis. *De his, et Divinarum Legum manifesta est disciplina, et beatae recordationis Viri Siricii Episcopi monita evidentia commiserunt, ut incontinentes in Officiis talibus positi, omni honore Ecclesiastico priventur, nec admittantur accedere ad Ministerium, quod sola continentia oportet impleri*. Eodem fultus praesidio Aeneas Episcopus Parisiensis nona Ecclesiae saeculo

clarus, quem Lupus Ferrariensis Episcopus in Epistola 98. multis affert laudibus, quaestionem de Coelibatu contra Graecos pertractans, in libro contra eos scripto cap. 102. apud d' Acherium tom. 1. *Spicilegii Editionis Parisiensis* anno 1723. pag. 133. urget auctoritatem Epistolae quintae Siricii ad Episcopos Africae, quam his verbis extollit: *Sanctus Siricius Papa in Ecclesia Beati Petri Apostolorum Principis in Concilio residens, et Fratribus et Coepiscopis per Africam Ecclesiastica jura describens, inter caetera, haec de pudicitia intulit etc.*

LVI. Praeterea ardens pietatis studium, et eximium Catholicae veritatis amorem ostendit Sanctus Siricius in damnandis erroribus Joviniani, aliorumque ejusdem sectae Haereticorum, ut ex verbis Epistolae septimae in prae-narrata Coustantii Collectione compertum est. *Apostoli secuti praeceptum*, ita Siricius loquitur, quia aliter, quam quod accepimus, annuntiabant, omnium Nostrum tam Presbyterorum, et Diaconorum, quam etiam potius Cleri, unam scilicet fuisse sententiam, ut Jovinianus, Auxentius, Genialis, Germinator, Felix, Plotinus, Martinianus; Januarius, et Ingeniosus, qui inventores novae haeresis et blasphemiae inventi sunt, Divina sententia, et Nostro judicio in perpetuum damnati extra Ecclesiam remanerent. Apostolicam hanc Siricii Pontificis solitudinem, ac vigilantiam Sanctus Ambrosius una cum aliis Episcopis in Mediolanensi Concilio congregatis, summis effert laudibus, ac Pontificiae Sanctioni sese ultro conformat. *Recognovimus* (sic ad Siricium Ambrosius, alique Episcopi in Epistola octava memoratae Collectionis) *Literis Sanctitatis tuae boni Pastoris excubias, qui diligenter commissam tibi januam serces, et pia sollicitudine Christi Ovile custodias, dignus, quem oves Domini audiant, et sequantur; et in fine: Itaque Jovinianum, Auxentium, Germinatorem, Felicem, Plotinum, Genialem, Martinianum, Januarium, et Ingeniosum, quos Sanctitas tua damnavit, scias apud Nos quoque secundum judicium Tuum esse damnatos.*

LVII. Albo, sive Abbo Floriacensis de Siricio Papa memoriae tradidit, quod exosos habuerit omnes Haereticos, maxime Manichaeos. Enimvero cum Priscillianistas, qui cum Manichaeis in multis nefarie conveniebant, et sceleste conspirabant, Urbe ejicere armis Spiritualibus non potuisset, opem Theodosii imploravit, ejusque praesidio, quod sum-

Apostoli Siricii zelus in Haereticis praecipue Joviniano.

Par Siricii sollicitudo contra Manichaeos, et runque a seclis.

mopere optabat, tandem obtinuit, ut prudenter conjecit Cardinalis Baronius anno Christi 389. num. 63. Haud impari solitudine ad coercendam audaciam Bonosii Episcopi Macedoniae impie asserentis, Beatam Virginem post incontaminatam Christi Domini Nativitatem alios filios peperisse, Episcoporum Concilium Capuae indixit, ut colligitur ex epistola nona inter eas, quas Constantius coordinavit. Plura adhuc ex aliis Siricii Epistolis, praesertim ex decima, proferre possemus de singulari tanti Pontificis solitudine pro restituenda in Galliae partibus Ecclesiastica disciplina: Verum hanc provinciam iis tractandam relinquimus, qui Siricii Vitam, ac gesta commentariis illustranda suscipiunt; quibus satis amplam, de Siricii laudibus materiem suppeditant Anastasius, sive Auctor Pontificalis tomo 3. *Romanae Editionis*, et quae ab eruditis Viris Schelestrato, Altaserra, Bencinio, Blanchinio, Ciaccino, Somiero, ac Pagio subjiciuntur adnotationes.

Testimonia
Siricii
sanctitate
et ejus
virtutibus.

LVIII. Ex dictis satis constat de fama Sanctitatis, quam Siricius vigilantissimus Ecclesiae Pastor, et Catholicae Religionis assertor, sibi adhuc vivens conciliavit. Nec minor, postquam e vivis excessit, invaluit opinio. S. Innocentius I. in Epistola prima Collectionis Constantii pari elogio commendat Damasum, Siricium, ejusque successorem Anastasium, ita scribens: *Cui etiam anteriores tanti ac tales viri Praedecessores mei Episcopi, idest sanctae memoriae Damasus, Siricius, atque supramemoratus vir (Anastasius) ita detulerunt etc.* Porro de Damasi, atque Anastasii sanctitate nemo dubitat. S. Leo in Epistola ad Anastasium affirmat se illi conferre Primatum super Illirici Ecclesias, beatæ recordationis Siricii exemplum sequutum. Eodem in sensu Concilium I. Tolentanum, quod paulo post obitum Sancti Siricii habitum est, Literas Sanctae memoriae Ambrosii, et Sanctae memoriae Siricii multa cum laude commemorat. Ex quibus monumentis rite expensis, Cardinalis Norisius in praecitata Dissertatione, et ante Norisium Florentinus in exercitatione 16. post diem 26. Novembris pag. 1006. et seqq. solido inferunt ratiocinio, ejusmodi laudum titulos non Pontificiae dignitati dumtaxat, sed insuper vitae sanctitati esse tribuendos, cum Siricius Summo Pontificatus honori multa ac splendida virtutum, et Religionis, ac Pastoralis vigilantiae exempla bene

sociaverit. Hinc illud Petri de Natalibus pro Siricio elogium: *Et postquam Sedem Apostolicam feliciter gubernasset, dormivit cum Patribus suis, et sepultus est ad Sanctum Petrum plenus Sanctitate.* Nec desunt in Scriptoribus, qui Petri de Natalibus aetatem praecessere, insignia de Siricii sanctitate documenta; Siquidem Hordericus Vitalis affirmat, *Siricium circa Gregem Dominicum valde fuisse sollicitum*; et Luitprandus Horderico vetustior, *Siricium sanctae memoriae Papam appellat.*

LIX. Ad aliud Controversiae caput, quod Martyrologia considerat, in quibus de Sancto Siricio fit mentio, nostra haec oratio progreditur. Qua quidem in re non tam Codicum numero, quam eorum authoritati studemus. Hinc Martyrologia, quae minori habentur in pretio, missa facimus; quibus ea item accensimus, quae Cyriacum Papam, hoc est Siricium, ut nonnulli perperam interpretantur, commemorant; nullus enim Cyriacus nomine, ut cuique notum, inter Summos Pontifices numeratur. Ea igitur, quae majoris momenti sunt Martyrologia innuamus, quae Sancti Siricii nomen praeseferunt. Haec inter sese Nobis offert Martyrologium Bedae, Rabani, et Monasterii Sancti Cyriaci hujus almae Urbis, quo toties usus est Cardinalis Baronius in Romani Martyrologii emendatione. Succurrit praeterea Martyrologium Ecclesiae Occidentalis editum a Florentino die 26. Septembris; nec non Antuerpiense, et Corbejense, utrumque antiquissimum, de quo ipsemet Florentinus in Notis. Alia insuper Martyrologia numerantur ab eodem Scriptore in citata Exercitatione 16., et a Patribus Bollandianis die 22. Februarii pag. 282., quorum aliqua nec Cardinalis Baronius, nec qui sequuti sunt Martyrologii Romani Reformatores nosse poterant, cum eorum aetate in Archivis, et Bibliothecis adhuc delitescerent. Hinc fortasse, ut prudens Florentinus haud temere suspicatur, Siricii nomen a Romano Martyrologio tamdiu abfuit, quod Veteribus multa fuerint incognita, quae posterior aetas manifestavit: *Accidere facile potuit, quod nostra aetate inventa plura vetustioris Martyrologii exempla non viderint.*

LX. Hanc tamen Florentinii conjecturam non probant, qui multa, eaque non levia, contra Siricium obijciunt crimina, quae a Nobis singillatim enumeranda sunt, ut tertium Controversiae caput, juxta propositam

Quamplura
probata fidei
Martyrologia
Siricium
nominant.

Multa de Siricio
objiciuntur
crimina.

divisionem, expediamus. Primo loco, vitio datur Siricio, quod in Apostolicis Literis conscribendis Sancti Hieronymi opera usus non fuerit; qua in re nec Praedecessoris Damasi exemplum sequutus est, nec Hieronymi fama satis consuluit. Notum, quippe est, Sanctum Hieronymum a Siricio neglectum, inimicorum calumniis ac maledictis usque adeo fuisse obnoxium, ut coactus idcirco fuerit ex illorum conspectu sese proripere, atque ex Urbe discedere. Secundo, haud obscuris indicis manifestum est, Siricium Pontificem sin minus infenso, saltem minus aequo fuisse animo in Sanctum Paulinum Virum moribus, ac vita integerrimum. Tertio, improvidum nimis, ac tardum Siricii consilium reprehenditur in rejiciendis Origenistis, eorumque haeresi coerenda, cum in Rufinum, et Melaniam, longam nimium patientiam adhibuerit; quam ob causam festinavit ex hac mortali vita educere illum Dominus, atque Anastasium sufficere acerrimum Origenistarum oppugnatorem.

Horum criminum veritatem haud diffidetur Baronius.

LXI. Neque tria haec, quae in Siricium congeruntur crimina, quorum item meminere Florentinus, atque Norisius, Nosque meminimus lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. cap. 5. sub n. 4., gratis conficta sunt, sed ex validis Ecclesiasticae Historiae monumentis confirmantur. Quod enim ad Hieronymum Romae male habitum attinet, haec habet Baronius ad annum Christi 385. *Cum autem non, ut Damasus fecerat, Siricius Papa in scribendis ejusmodi Literis Hieronymi opera uteretur; neque cum; ut ille, quod par erat, amplecteretur, atque foveret, mox Pontificis Romani destitutus praesidio, idem Hieronymus acerbissimos pati coepit persecutores, illos scilicet Clericos, quorum mores improbos scriptis editis sugillasset. De subinfecto Siricii in Paulinum animo, validum ex Epistola 1. ejusdem Paulini ad Sulpitium Severum eruitur argumentum: Cum enim de Romanis Clericis ille conqueratur, haec addit: Quantum Nobis gratiae Dominicae detrimentum faciat Urbici Papae superba discretio etc. quae verba magnus Annalium Parens de Siricio interpretatur, ita scribens ad an. Christi 394. Jam puto, sentis Lector, quem Paulinus per Urbicum Papam intelligat, non alium quidem, quam qui tunc Romanae praeerat Ecclesiae Pontificem, ipsum Siricium, quem insensum absque causa aliqua, ut ait, pati coactus fuerit. Accidit plane Sanctum Paulinum juste conqueri de Siri-*

cio Papa, atque aliis nonnullis Romanae Ecclesiae Clericis, de quibus etiam conquestum vidimus Sanctum Hieronymum, quod saepe superius diximus. Ut plane accederit hac ex parte male audire Siricium, quod adversus adeo insignes Sanctitatem et doctrinam Viros, ubique spectatos, fuerit commotus. Postremo de nimia contra Origenistas Siricii tarditate, ejusque praecoci obitu testem habemus eundem Baronium ad ann. Christi, ubi sic loquitur: Caeterum quod haud velociter Siricius periclitanti occasione Origenis errorum occurrit Ecclesiae, quamecitius, nempe anni sequentis exordio, ex hac vita sublatus est: erectusque super Cathedram Petri acerrimus oppugnator Origenistarum haereticorum Anastasius Papa. Saepe quidem, atque pavendis est demonstratum exemplis, ut Pontifices illi, qui Causam fidei paulo segnius tractaverunt, ac remissius curaverunt, a Christo primario omnium Pastore fuerint quam celeriter ex hac vita subducti; adeo ut manifeste fuerit declaratum, summo jugique studio, speciali diligentia semper invigilasse super Romanam Ecclesiam Divinam Providentiam, ne qua vel levi saltem suspitione haereticae contagionis aspergeretur.

LXII. An haec, quae in Siricium vibrantur tela, aliquod contra ejus Sanctitatem in corruptumque gubernium inferant vulnus, ex quo Correctores ejus nomen Martyrologio non inseruerint, in hoc postremo Controversiae Capite superest inquirendum. Cumque ex historicis monumentis Siricii crimina repetantur, historica veritas paulo accuratius examinanda. Ab iis, quae Hieronymus passus est, curis atque molestiis, exordiamur. S. Hieronymus duodeviginti annos natus Romam accessit, ibique Grammaticae, Rhetoricae, ac Philosophiae Scholas frequentavit. Quinquennio Romae commoratus, inde recessit annum agens tertium supra vigesimum; neque ante Damasi Pontificis aetatem in Urbem regressus est. Cum enim Damasus Generale Concilium Romae habendum indixisset, ea occasione Hieronymus una cum Paulino Antiocheno, et Epiphanio Episcopo Salaminae in Insula Cypro, rursus Romam advenit. Tanti viri fama commotus Pontifex Damasus, erat quippe Hieronymus summo ingenio, excellenti doctrina, sanctisque moribus praeditus, eum designavit, ut et ab Epistolis esset, et totius Orbis Consultationibus, quae ad Sedem Apostolicam mittebantur, responderet. Ex quo Sanctus Doctor inti-

Hieronymus ad Urbem accessus egregie illius doctus multaque cum Damasio familiaritas

ma Damasi familiaritate usus est; et vicissim multo in honore a Damaso est habitus. De munere, quo apud Damasum fungebatur, ita loquitur ipse Hieronymus in Epistola ad Ageruchiam: *Ante annos plurimos cum in chartis Ecclesiasticis juvarem Damasum Romanae Urbis Episcopum, et Orientis, atque Occidentis Synodicis Consultationibus responderem. Solo tamen triennii spatio conceditum sibi munus obivit, quod nonnisi triennii spatio Damasum habuerit superstitem.*

LXIII. Siricio in Damasi locum suffecto, mirum dictu est quot motus, quantaque in Hieronymum excitatae sint turbæ; in quem ideo tota pene Civitas commota videbatur; quod ille sub Pontifice Damaso multorum, quorum vitia, voce, ac scripto exagitaverat, odium, atque offensionem incurrisset. Nos vitis detrahentes, sunt verba Hieronymi, offendimus plurimos; et in praefatione ad librum Dydimi fatetur se cum esset in Babylone, (hoc nomine Romam sibi infensam appellat) expositum fuisse odio maledicae Civitatis, et purpuratae Meretricis. Mox in adversarios insurgens, subdit post pauca: *Ecce Pharisaeorum conclamavit Senatus, et nullus Scriba, vel fictus (vel ut alii legunt, velificatus), sed omnis quasi indicto sibi paelio doctrinarum, adversus me impunitae factio conjuravit.*

LXIV. Liberiorem hunc loquendi morem Rufinus exprobat Hieronymo, ac miratur: *Quomodo de Urbe Roma, Deo favente, Capite Christianorum, ea dicat, quæ dicebantur tunc, cum Gentiles in ea populi, et persecutores Principes morabantur. Aequior tamen Baronius rigidiora illa Sancti Doctoris verba ex iusto dolore potius, quam ex furore odiove prolata, explicat, simulque excusat ad ann. Christi 385., ita scribens: At hic lector attende, haec a Sancto Hieronymo scripta de inscitia Romanae Ecclesiae Ministrorum, non sic quidem accipienda esse, prout hyperbolicus sonat sermo, omnes Romanae Ecclesiae Clericos fuisse doctrina expertes, cum dicit, quod nullus ibi Scriba vel fictus, nempe Doctor, sed Pharisaei omnes, nempe secelesti, caute la vero, et hyperis scelerata contegentes. Concedendum aliquid Hieronymo justissima causa indignanti, qui oculos in eos tantum conversos habens, quibus contumeliis, et calumniis impetere, omnes illos prava dixerit, et imperitis. Certe quidem, qui tempora haec exacte considerat, intelliget plane hoc tempore coaluisse in Ecclesia*

Romana Clericos doctrinā, atque scientia claros. Si quid ergo vehementiori stylo Hieronymus aliquando protulerit, venia dignum, non enim in probos, atque innoxios, sed in eos, quorum vitia damnaverāt, sermonem convertit. Enimvero suis Epistolis Monachos insectatus fuerat, qui suae Professionis obliti, vitio gulae se dederant, divitum domos frequentabant, efferebantur superbia, superstitione tenebantur. Virgines quoque, quae nimia familiaritate cum Viris versabantur, acrius reprehenderat. Hinc odia, obrectationes, ac maledicta pravorum hominum, qui insaniebant in medicum, a quo sanabantur.

LXV. Quamdiu vero vixit Damasus, igneus ille inimicorum furor veluti doloso cinere tectus delituit. Tunc vero exarsit, incendiumque excitavit, cum, Damaso sublato, Siricius in Petri Cathedram evectus est. Innumerae criminationes, calumniae, ac irrisiones in Hieronymum congestae, de quibus sic ille conqueritur: *Alius incessum meum calumniabatur et risum; ille veluti detrahebat; hic simplicitate aliud suspicabatur.* Quocirca cum eo res pervenisset, ut jam vix sibi posset Hieronymus temperare, tandem Roma abiit; atque in agrum se recepit, ubi suas ad Marcellam dedit literas. Sed remotiorem secessum anhelans, oblata sibi opportunitate in Orientem abeundi, eo pergere statuit; jamque navigium consensurus, ad Asellam scripsit, suamque cum Paula, et Melania familiaritatem, quam maledici criminabantur, egregie vindicavit. Meminit quoque injuriarum, quas acceperat; fatetur tamen se aequo animo eas ferre, proposito sibi exemplo Christi Domini: qui a Judaeis Seducator, et Doemoniacus est habitus; tandemque concludit: *Scio per bonam, et malam famam perveniri ad Regna Coelorum.*

LXVI. Cum igitur privato consilio, quod tamen pravorum hominum molestiae excitaverunt, suum ab Urbe discessum Hieronymus decreverit, non est cur ullam discessus causam in Siricium refundamus, ut scite ratiocinatur Vir eruditus Dominicus Vallarsius in vita S. Hieronymi tom. 2. Operum Sancti Doctoris Editionis Veronensis anno 1742. cap. 16. Neque ab eo, loquitur de Siricio, est illa conflictationum Sancti Patris cum aemulis malisque hominibus causa repetenda; sed ipse utique, quid causae fuerit, Hieronymus novit; et fassus est Epistola 40. Nos, inquiens, vitis detrahentes, offendimus

Roma abiit, atque in Orientem secedit.

Nullae Siricii partes quoad Hieronymum male habitum, et Roma abeuntem.

plurimos. Sed nec illud Siricio opponi potest, quod Hieronymum in eum dignitatis gradum, quem Damasus illi contulerat, non restituerit, ideoque tot bella, et contentiones in Hieronymum exarserint, quae alioquin sub Siricii tutela Sanctus Doctor effugisset. Non enim coeco modo de rebus a Nostra aetate adeo dissitis iudicium ferendum est; neque conjecturis agendum, ubi in summa rerum caligine versamur. Quid? quod si illorum temporum, ac rerum conditionem spectemus, fortasse intelligi poterit, non sine causa Hieronymum a Siricii familiaritate fuisse sejunctum; ne alioquin, quae in Hieronymum fervebant odia, in Siricium converterentur.

Haud culpandus Siricius, quod Hieronymi discessum non retardaverit.

LXVII. Abiit Roma Hieronymus non jam Siricio aut mandante, aut impellente; sed proprio actus consilio, atque illud Evangelii monitum sequutus: *Si vos persecuti fuerint in Civitate ista, fugite in aliam*. Poterat sane Siricius prohibere ne Hieronymus ab Urbe recederet: nulla tamen, quae Siricium obstringeret, urgebat lex. Neque Hieronymi opera, etsi Damasii tempore commendatissima, usque adeo necessaria erat sub Siricio, ut dempto Hieronymo, et Apostolico muneri ferendo, et totius Orbis Catholici Consultationibus expediendis impar esset Siricius, Sancti Doctoris praesidio destitutus: Constat enim e Pontificis Siricii Literis, ac responsionibus, nihil in iis occurrere, quod multum Pontificis pro Catholica Religione, atque Ecclesiastica disciplina studium summo opere non commendat: Adeo eximiae illae sunt, adeo solidae, ac Pastoralis sollicitudinis, vigilantiae, ac majestatis zelo ubique refertae: Hinc summo ab omnibus habentur in pretio, esto, inscio Hieronymo, fuerint conscriptae. Petrus Constant in Praefatione, quam Siricii Literis anteponit, fatetur, *eum amore potius; quam auctoritate populum rexisse*. Ne autem quis, Hieronymi sententiam sequutus, Siricium aut inexpertum, aut minus providum arbitretur, haec subdit: *Quae autem ad nos pervenerunt ipsius Scripta, summum fidei Catholicae, et Canonicae Disciplinae servandae studium spirant*.

Hieronymus Urbe relicta, Sacrarum Scripturarum studio vacat impensatus.

LXVIII. Si arcana Divinae Providentiae consilia scrutari liceret, duce Geo adio Massiliensi, vel alio, quisquis ille fuerit, Scriptore Vitae S. Hieronymi, quam in citato tom. 11. Vallarsius edidit, haud dubitarem asserere, Deum, qui satius duxit de malis bona facere, quam mala nulla esse permittere, maximum ex

conspiratione in Hieronymum Romae facta, ejusque ab Urbe recessu eliquisse bonum; ut nimirum Sanctus Doctor a publicis negotiis et Urbis strepitu remotissimus, sacrarum Scripturarum studio totus vacaret, suasque vigilias, ac curas omnes, nullo prohibente, in praecclarum illud Opus utilissimum aequae, ac commendatissimum conferret. Verum enimvero, ita loquitur scriptor vitae apud Vallarsium pag. 243. *hunc ego felicem dixerim; hujus fugae eventum corrigentis Christi judicio dispensatum, quem pravorum hominum persecutionibus partum fore existimo: scilicet, ut Romana Ecclesia Petri instituta regimine, omniumque veteris Testamenti librorum edocta veritate, Christo Deo volente, et Hieronymo speciali studio desudante, haebraicam quoque habeat veritatem; et Graecorum quorundam levitas, quae sibi Romanos a se omnes Scripturas divinitus inspiratas accepisse plaudebat, eos habere, quod non habet, recognoscat*.

LXIX. Quae hactenus pro Siricio loquenti sumus, ea profecto sunt, ut Sanctum Pontificem ab iis omnibus, quae contra Divum Hieronymum illatae fuerunt, injuriis, ac contumeliis prorsus eximant. Ne tamen in re tanti momenti quidquam intactum praetereamus, ad ea, quae inter Siricium ac Hieronymum contigisse dicuntur, oculos convertamus. Sunt enim, qui privatas quasdam similitates obtrudant, quae sicut Christianae Charitatis legibus adversantur, in Siricii virtutibus, et Sanctitati obesse videntur. Nihil vero quaecumque in hanc rem proferri possunt argumenta, Nos commovent; aut enim falsa omnino sunt, aut si veritati consonent, Siricium non laedunt, ut modo demonstrabimus.

LXX. Sanctus Hieronymus in ea fuit sententia, ut nullam irregularitatis notam contrahat, qui duas ante Baptismum, aut etiam unam ante, alteram post Baptismum, uxores ducat, modo priori defunctae succedat conjux altera, ut multis in epistola ad Oceanum probat argumentis. Hinc colligit Sanctus Doctor validam simul, ac licitam fuisse Ordinationem Chartersii Episcopi in Hispania, qui nondum sacro tinctus lavacro, matrimonium semel contraxerat; moxque, uxore viduatus, aliam sibi sociaverat post Baptismum. Rentur aliqui hanc Hieronymi sententiam a Siricio sub ipsius Pontificatus initis fuisse improbatam; ideoque Hieronymum illius assertorem, ex insigni aesti-

Nulla similes Siricium int ac Hieronymum int cesserunt.

Hieronymus sententiam de Bigam Siricius non attigit.

fnationis, ac famae gradu, in quem conscenderat, excidisse. Huic opinioni adhaeret memoratus Vallarsius in *vita Sancti Hieronymi* cap. 16.; sed negat, Siricium, qui sententiam illam rejicit, Hieronymi nomini ac famae ullo pacto nocuisse: *Nemo hinc tamen sibi in animum inducat, eum quidquam in Sanctum Doctorem commisisse, unde is in aliorum criminationes atque odia incideret.* Sua Vallarsio sit sententia: Nobis enim alia, quae Siricii Causam magis juvat, arridet responsio. Enimvero Sanctus Siricius, cum in Epistola prima ad Himerium Episcopum Tarracensem, tum in alia ad Episcopos Africae, hoc unum statuit, bigamum scilicet habendum esse, qui aut duas uxores duxerit, aut unam, quae virginitatem amisit, sibi sociaverit. Caeterum eam facti speciem, ac circumstantias de gemino ante Baptismum inito matrimonio, ante de conjungio semel ante Baptismum, iterum post Baptismum contracto, de quibus Hieronymus loquitur, Siricius non attigit, ut ex capite 10. et 11. Epistolae ad Himerium, et ex num. 4. et 5. Epistolae ad Episcopos Africae patet legenti. Ex quo sequitur, ut nec sententiam Hieronymi Siricius directe improbaverit, nec indirecte Sancti Doctoris nomini, ac dignitati quidquam detraxerit.

LXXI. Hieronymanum de Bigamis opinionem impugnavit S. Innocentius I. in Epistola secunda ad Victricium Episcopum Rothomagensis cap. 6.: ubi non de bigamis generatim, quo in sensu Siricium loquutum posuimus, sed de ipsa Bigamia ante Baptismum contracta, quam plane circumstantiam Hieronymus exprimit, aperte loquitur hisce verbis: *Ac ne ab aliquibus existimetur, ante Baptismum si forte quis accepit uxorem, et ea de saeculo recedente, alteram duxerit, in Baptismo esse dimissum, satis errat a regula, qui in Baptismo hoc putat dimitti. Remittuntur peccata, non acceptarum uxorum numerus aboletur: et post nonnulla: Quod si non putatur uxor esse computanda, quae ante Baptismum ducta est; ergo nec filii, qui ante Baptismum geniti sunt, pro filiis habebuntur.* Immerito igitur Siricio tribuitur, quod Innocentio I. adscribendum. Nec dissentit Baronius, qui ad ann. Christi 405, putat memoratam de Bigamis sententiam, quam S. Hieronymus Romae tenuit, ab eodem Sancto Doctore majiori contentione, ac nisu fuisse propugnatam in literis, quas ad Oceanum misit, ut Charterii Episcopi Ordinationem vindicaret;

ideoque ab Innocentio potius, quam a Siricio eam fuisse improbatam. Petrus autem Constant in *Notis ad eandem Innocentii Epistolam* pag. 751. prudenter observat, Sanctum Innocentium Siricii verba usurpasse, ut decerneret quidnam statui oporteret de Marito, qui duas uxores ante Baptismum acceperat; quae de re Siricius non loquitur, ut supra animadvertimus. In hoc, atque superiori decreto, ita Constantius, Innocentius ita Siricii verba exscribit, ut in utroque de uxoribus ante Baptismum ductis, de quibus Siricius nihil dixerat, quid sentiendum sit, sibi necessario definiendum duxerit. Utra eligatur sententia, Baronii, an Constantii, Sancti Siricii causa egregie vindicatur.

LXXII. Cum multa eloquentiae vi, ac fervido in Dei gloriam, et animarum salutem studio polleret Hieronymus, Jovianum, seu Jovinianum novum Christianorum Epicurum vehementer insectatus est: Quae in re tot tantisque laudibus virginitatem extulit, ut in quorundam suspicionem venerit, Sanctum Doctorem in extrema prolapsum, legitimas nuptias damnassee. Etsi vero a mente, et consilio Hieronymi alienissimum id esset, nihilominus inanis rumor in Urbe invaluit, multosque in pravam hanc de Hieronymi doctrina suspicionem adduxit. Hinc Pammachius, qui D. Hieronymo intima familiaritate conjunctus erat, Opuscula omnia undequaque colligere, atque ex aliorum conspectu subducere studuit. Postquam vero Sanctus Doctor eximiam contra Jovinianum edidit Apologiam, in qua tenebras omnes, quas iniquus ille virginitatis impugnator obtulerat, ne Catholicae veritatis lucem innotesceret, eloquentiae, ac doctrinae fulgore disjecit, Jovinianus a Siricio damnatus est. Porro vel ex hac una Siricii sententia satis patet quanto Catholicae veritatis servandae studio Sanctus Pontifex haereticos oppugnaverit, et quo animo fuerit erga Hieronymum Catholicae veritatis propugnatorem. Affulsit tamen veritas, nec tantum se luculenter purgavit Hieronymus, sed ipsius Pammachii opera a Siricio damnatus est Jovinianus, quod idem est ac dicere, Siricium in sententiam Hieronymi visse. Ita loquitur Florentinius in citata exercitatione pag. 1004.

LXXIII. Nondum tamen haec in re nodos omnes dissolvimus; hinc ad seriem Historicam regrediamur oportet. Quo tempore gravior illa de Hieronymi doctrina contra Jovi-

Siricius Hieronymi sententiam sequentis, Jovinianum damnat.

Hieronymi censura Siricii sanctitati non officit.

nianum, fervebat in Urbe disceptatio, Sanctus Doctor suam ad Pammachium scripsit Epistolam, quae in tom. 1. Editionis Veronensis est 49. in qua postquam meritis reddidit Amico grates, quod exemplaria Romae suspecta prudens subtraxerit: *De Opusculis meis contra Jovinianum, quod et prudenter, et amanter fecerit exemplaria subtrahendo, optime novi, subdit post pauca: Audio totius in te Urbis studia concitata: Audio Pontificis, et Populi voluntatem parimente congruere. Minus est tenere Sacerdotium, quam mereri.* Hisce verbis expendendis intentus Florentinius in relata Exercitatione pag. 1003. sic fatur: *Verum ea occasione Siricium conanotum in Pammachium, ne dum in Hieronymum, ex omnibus fere clamoribus ita idem Hieronymus affirmat: Audio totius in Te Urbis studia concitata; Audio Pontificis, et populi voluntatem parimente congruere. An vero amarulentum illud, quod sequitur, in Siricium jactatum sit, haereo: Minus est tenere Sacerdotium, quam mereri.* Haeret ergo Florentinius, nec audet haec verba ad Siricium transferre. Quod si quis praesidentior, ea de Siricio intelligenda esse obfirmato animo contendat, tandem id dabimus; ita tamen, ut nullo pacto Siricium ex Hieronymi testimonio Pontificatus honore indignum fuisse concedamus. Quidquid enim hac in re Sanctus Doctor ex aliena potius, quam ex propria sententia protulerit, ut infra explicabimus, profecto privata unius, vel alterius autoritas publico totius Romani Cleri, populi que judicio non est anteponenda. Cumque splendidum, atque inconcussum ex Valentiniani Imperatoris Epistola petatur argumentum de provida Siricii electione, ejusque innocentia, ac probitate, sileat oportet quicumque obtrektor, hujusce Elogii, quod pro Siricio Valentinianus attexuit, autoritate convictus: *Magnum innocentiae, et probitatis exemplum est, in una acclamatione et ipsum (Siricium) eligi, et caeteros improbari.*

Hieronymi
in Siricium
duriora ver-
ba escuntur.

LXXIV. Sed neque lividam obtrectionis maculam Hieronymo inurendam censemus; quidquid enim hac in parte illi excidit, quod Siricii sanctitati injuriam videatur, inani potius illius credulitati, quam in senso in optimum Pontificem animo tribuendum. Potius sane Sancto Doctori contigisse, quod iis passim usu venit, qui remotissimas regiones inhabitant, ut nimirum ex falso quopiam rumore Jerusalem perlato, in errorem inductus, minus

aequam de Siricii virtutibus, regimine, ac probitate comperit opinionem. Quod animo imberbat, privatis ad amicum Pammachium literis aperuit; atque ob eam, quae inter amicos obtinet familiaritatem, fortasse minus cautus, de iis facile locutus est, quae ex incerto, atque inani rumore in vulgus disseminabantur. Accedit quod literas ad Pammachium Hieronymus dederit, quo tempore disceptatio contra Jovinianum adhuc fervebat, et Siricius populari urbis opinione deceptus, adversariis Hieronymi liberius fortasse, quam oportebat, favere videbatur. Hinc nova Hieronymum incensit suspicio, novus timor, qui tandem in voces, quae Siricii integritati adversari videntur, erupit. Quo ferme pacto inter Colligantes occurrunt aliqui, qui cum bonam foreant Causam, si Judicem in adversam partem propendere suspicantur, in Judicem ipsum insurgunt, obloquuntur, ejus laudibus obtrektant; munere, quo fungitur, indignum affirmant; donec judicium, de quo sibi metuunt, definiatur. Ubi vero juri consonam Judex sententiam tulit, versis vicibus, sermonem corrigunt, suspensionem execrantur, palinodiam recipiunt, summamque Praetoris scientiam, atque integritatem commendant. Haec eadem facile Hieronymo possunt accommodari. Cum epim, pendulo adhuc judicio, anceps haeret ac dubius, de Siricio conqueritur; at contra re integra, et quavis suspicione remota, Siricium veneratur, ac multa cum laude commemorat, ut infra patebit.

LXXV. Hasce conjecturas amplectimur, quae et Siricii sanctitati, et Hieronymi famae ac dignitati bene consulunt. Eos namque aversamur, qui de celeberrimi Ecclesiae Doctoris honore tuendo nihil plane solliciti, ut Siricium vindicent, damnant Hieronymum, in quem idcirco ne dum maledicentiae, sed et invidiae ac ambitus crimina congerunt. Ferunt enim illud secunda populi acclamatione in Damasi successorem propositum, sed mox in Electione Siricio posthabitu, verba illa in aemulum immerito sibi praepositum protulisse: *Minus est tenere Sacerdotium, quam mereri.* Praeposteram hanc verborum Divi Hieronymi interpretationem refert Florentinius, quamvis eam omnino non approbet. At Nobis nullo modo ferenda videtur; non enim citra summam injuriam illud de Hieronymo aut sentire, aut suspicari possumus, tantum Virum usque adeo ambitus

Rejiciunt
qui Hieron-
ymum ex i-
vidia loqu-
tum putant

crimine abreptum fuisse; ut et futurum Pontificatum concupiverit, et deperditum ingemerit.

LXXVI. Rufinus Roma discessurus, ut in Patriam reverteretur, Literas Communicatorias a Siricio petiit, et impetravit. Cardinalis Baronius rem hanc expendens ad ann. Christi 397. Siricium reprehendere non audet, cum nulla Sancto Pontifici causa suppeteret, cur petitas Literas Rufino denegaret: Sed quod ad Rufinum spectat, etsi profecturus Aquilejam solam patrium, petierit et accepit ab ipso Siricio Romano Pontifice Communicatorias literas, Catholicis tantum, ut saepius diximus, impertiri solitas, minime cessit culpa Siricio. Nam cum ipsa haeretica interpretatio Periarchon Origenis, nomine curaret Authoris; nec a quo Praefatio illa esset scripta, liqueret; nihil est, quod Rufinum nondum detectum, imo Catholicum se clamantem, et ab omni haeresi se alienum extrinsecus profitentem, a communione extorrem facere deberet; nec Romanae Sedis moris est, non convictum quempiam condemnare. Haec Baronius. Erant igitur Communicatoriae Literae, Catholicae communionis indicium, atque argumentum; quo sane argumento Optatus usus est, ut ostenderet Ecclesias Africae, quae Caelestianae Ordinationem tuebantur, omnimodam cum Ecclesia Catholica servare communionem. Sedit prior Petrus, loquitur de Cathedra Romana, et enumeratis Petri successoribus usque ad Siricium, ita prosequitur: *Siricius hodie, qui noster est socius, cum quo nobis totus Orbis commercio Formatarum, Communicatorias intelligit, in una societatis communione concordat.* Hasce Literas vafferimus Rufinus magnopere ostentavit venditavitque, praesertim post mortem Siricii, ratus sibi profuturas tempore Anastasii Pontificis, qui Siricio successit, ut Iudicium contra se institutum aut effugeret, aut infirmaret. Quocirca Divus Hieronymus, cui prava Rufini indoles perspecta erat, Catholicae Religionis studio actus in Epistola 127. ad Principiam tom. 1. ejus Operum Editionis Veronensis pag. 951., postquam Marcellam, quae errori strenue resisterat, egregie commendavit, Siricium simplicitatis, quodammodo insinuat, quod ex propriae indolis ac probitatis mensura alienos mores metiretur, ac de iis iudicium ferret. Tunc Sancta Marcella, quae diu se cohibuerat, ne per emulationem quidpiam facere videretur, postquam sensit fidem Apostolico ore

laudatam in plerisque violari, ita ut Sacerdotes quoque, et nonnullos Monachorum, maximeque saeculi homines in assensum sui traheret, ac simplicitati illuderet Episcopi, qui de sui ingenio caeteros aestimabat; publice restitit; malens Deo placere, quam hominibus.

LXXVII. Observat Cardinalis Baronius ad annum Christi 397. Siricium a Hieronymo non doli, aut gravioris criminis, sed simplicitatis dumtaxat insimulari: *Sugillat Sanctus Hieronymus Siricii Papae simplicitatem; non dolum.* At Petrus Constant in toties memorati Operis pag. 706. animadvertit, Rufinum tunc cum Literas Communicatorias obtinuit, virum fuisse acris ingenii, multae scientiae, ac integrae famae praerogativa commendatum; nondum enim quod in ipso pectore servabat virus, evomuerat: Eo autem facilius Rufinus sibi, ac sociis Literas a Siricio impetravit humanitatis ac benevolentiae plenas; quod ille virtutis ac scientiae fama clarius neeum male audisset. Qua de re opportunior infra, ubi Origenistarum causam tractabimus, redibit sermo. Quod vero ad Siricii simplicitatem attinet, idem Constantius quaecumque criminis invidiam amoliri studet, atque ita prosequitur: *In sinistram suspicionem non facile abit Christiana simplicitas, nec male de quoquam iudicare amat, praesertim de illo de quo nihil sementi offert, unde non recte de illo sentiat.* Culpanda igitur simplicitas, quae a fatuitate nimiae credulitate proficiscitur; excusanda vero, quae ortum ducit a Christiana charitate, cui illud peculiare est, ut de alieno malo, quod ignorat, non cogitet. Atque huc quidem revocari possunt verba Hieronymi, qui de Siricio jam vita functo sermonem habens, cum Rufino easdem, quas a Siricio acceperat Literas, exprobraret; quod iis contra iudicium ab Anastasio instructum abutetur, uno eodemque sermonis contextu Rufinum objurgat, et Siricium commendat: *Siricii jam in Domino morientis profero Epistolam, ita Sanctus Doctor Rufinum alloquitur, et viventis Anastasii verba contemnitis?* quibus verbis Siricium Pontificem, Beatorum, qui in Domino moriuntur, numero accenset. Hanc ipsam verborum Hieronymi interpretationem probat, ac sequitur Pagius in vita Siricii num. 77. *Quae verba, inquit, ostendunt Hieronymum credidisse Siricium somno Sanctorum in Domino obdormisse.*

Quae in Siricium obicitur Simplicitas, culpa vacat.

LXXVIII. Quoniam de Hieronymo satis

S. Paulinus
Anastasio
Pontifici ac-
ceptissimus.

hucusque egimus, proposita Controversiae methodus exigit, ut jam de Sancto Paulino sermonem instituamus. Quia vero et hic nova criminum materies contra Siricium exurgit, rem paulo altius repetere juvabit: Quanta animi benevolentia Pontifex Anastasius Siricii successor prosequutus fuerit S. Paulinum tunc adhuc Presbyterum, mox celeberrimum Nolaë Episcopum, ex ejusdem Paulini *Epistola* 20. ad Delphinum data satis compertum est. *Sciat veneratio tua*, inquit Paulinus, *Sanctum fratrem tuum Papam Urbis Anastasium amantissimum esse humilitatis nostrae. Nam ubi primum potestatem charitatis suae nobis offerendae habere coepit, non solum suscipere eam a nobis, sed inserere nobis piissima affectione properavit.* Cujus quidem singularis benevolentiae haud obscurum argumentum inde eruitur, quod Anastasius ad diem suum natalem celebrandum, ad quem soli Episcopi convenire consueverant, nonnisi Paulinum Presbyterum invitaverit; nec minori amoris significatione excusationem exceperit, quam, cur non veniret, Paulinus attulerat. *Postea quoque*, sic ille prosequitur in laudata *Epistola*, *interposito tempore, etiam ad natalem suum, quod Consacerdotibus suis tantum deferre solet, invitare dignatus est. Nec offensus est excusatione nostra, sed officium sermonis nostri, quod in vicem praesentiae reddideramus, acceptans, animo nos paternò et absentes recepit.*

Longe dissimilis Paulini fortuna sub Siricio.

LXXIX. Longe tamen dissimilem fortunam Paulinus expertus est sub Pontifice Siricio, qui Paulinum Romae versari aegre ferebat; quae de re graviter conquestus est ipsemet Paulinus in *Epistola* 5. ad Sulpicium Severum, in qua postquam motus ac turbas omnes ab invidis Clericis contra se concitatas commemoravit, haec subjicit: *Sed plenius indicare potuerunt conservi nostri pueri tui quantum nobis gratiae Dominicae detrimentum faciat Urbici Papae superba discretio.* Urbici Papae nomine Siricium intelligi affirmat Baronius, cujus verba jam a Nobis supra-relata juvabit repetere: *Jam puto*, inquit ad ann. Christi 394. sentis Lector, quem Paulinus per Urbicum Papam intelligat: non alium quidem, quam qui tunc Romanae praeeerat Ecclesiae, Pontificem ipsum Siricium, quem infensum absque causa aliqua, ut ait, pati coactus fuit. Mox causam inquirens, cur Siricius alieno fuerit animo erga Paulinum, hanc producit, quod nimirum Paulinus, adhuc laicus a Lampio Barchionensi Episcopo ad Ordines fuerit

promotus, legitimis temporum interstitiis nequaquam servatis. Id vero cum displicuisset Siricio, qui Ecclesiasticae disciplinae vindex erat acerrimus, ideo iis benevoli animi significationibus, quae tanti Viri meritis ac virtutibus congruebant, Paulinum excipere noluit; quod tamen in Siricio Baronius non probat, cum Paulinus invitus ac nolens ad Sacra Altaris Ministeria obeunda fuerit initiatus. Neque vero deerant illustrium Virorum exempla, veluti Ambrosii ac aliorum, qui vel ex ipso laicorum statu, vel etiam e Catechumenorum ordine, nedum ad Sacerdotii, sed etiam ad sublimiorem Episcopatus gradum ascenderant, verius evolaverant.

LXXX. Meminit idem Baronius, quo plausu Paulinus Romam adveniens exceptus fuerit. Magna enim ac potior Urbis pars, Civium scilicet, Praesulum, ac eorum, qui publicisungebantur muneribus, praeter advenas, una commixtos plebejosque homines, certatim, et velut agmine facto ad eum invisendum confluebat. Ecquid plausu ac admiratione digna res erat, Paulinum Virum Consularem, humili Sacerdotum veste indutum aspicere. Cavendum vero ne ullam ex tanta Urbis gratulatione criminationis materiem in Siricium refundamus. Tillemontius tom. 14. *Commentarior. pro Historia Ecclesiastica sex priorum saeculorum, in vita Sancti Paulini art. 14.* de hominum frequentia, qui ad Paulini domum convolabant, sermonem habens, putat Siricium ideo subinfenso ac alieno in Paulinum fuisse animo, quod communis favor ac plausus, egregias tanti Viri virtutes celebraret. Hinc livorem ac invidiam, quae in Paulinum exarsit, exornatam affirmat. Tillemontio assentiuntur alii non aequi sane Censores, nempe Baillet in *vita Sancti Paulini die 22. Junii num. 7.* et Dupinus *saeculo quinto novae Bibliothecae tom. 3. part. 1. pag. 480.* Has tamen in Sanctum Pontificem impactas calumnias facile erit contundere, si quae Pater Franciscus Sacchini in *vita Sancti Paulini apud Bollandianos die 22. Junii cap. 4. num. 30.* in hanc rem scripsit, huc revocentur. Ait enim, Siricium satis aperte loquutum, se nempe Paulini Ordinationem praeproperam nimis, atque praecipitem probare non posse; ideoque consueta benevolentiae ac humanitatis officia in eum exercere noluisse. Hanc unam ille producit causam, quae Siricium a Paulino paulisper alienavit: *Sivit*

Nulla in dia, lividus, nullus Siricius impolit, ut Paulinus ave-
saretur.

Siricius emanare sermonem, ejus (hoc est Paulini) se consuetudinem nolle, scilicet ne repentinam hominis consecrationem probare, et latas ab se ipsemet enervare leges videretur. Nihil ultra gestum satis ostendunt illa Paulini ad Severum verba: Qui nos odisse, et a consortio Sanctitatis suae segregare dicuntur. Id ipsum affirmat Ceillier tom. 10. Histor. Generalis Sacrorum Auctorum cap. 17. n. 8., cui consonat Florentinius in citata Exercitatione pag. 1005., et Pagius in vita Siricii n. 15.

ae, quae
Siricius vin-
ant ratio-
addun-

LXXXI. Alias rationes iidem Florentinius, ac Pagius attexunt, ut quaecumque simultatis suspicionem, quae in Siricium intorqueri posset, excludant. Ajunt igitur, Sanctum Paulinum contra dissolutos Romani Cleri mores libenter declamantem, multorum odia ac obtreccationes, quod et Hieronymo, ut supra adnotavimus, contigit, in se concitasse. Hinc alienis clamoribus commotum ac veluti fatigatum Siricium, a Paulini familiaritate recessisse: Addunt praeterea Paulinum optimis quidem, atque integerrimis moribus praeditum, in aliis tamen dijudicandis minus solerti fuisse ingenio; ideoque de Siricio Pontifice, quem nondum satis perspexerat, fuisse conquestum. Audiendus Florentinius: *Sed vere etiam satendum est, Paulinum ex humana ratione optimum non fuisse hominum et eorundem morum aestimatorum, dum Siricium superbae discretionis insinulat, quem Hieronymus nimiae simplicitatis, et innatae bonitatis quodammodo coarctat: Et quamvis sanctitate morum Paulinus polleret, minus acris judicii reputari potest. Id ut confirmet memorati Florentinius, et Pagius, rationes addunt nonnullas, quas hic repetere supervacuum putamus.*

ae Causa
Siricius a
Paulino ab-
venaverit.

LXXXII. Quenam vero hac in re Nostra sit sententia, hisce quas subjicimus animadversionibus aperimus. Prima est, Sanctum Paulinum, statutis temporum interstitiis non servatis, ad Sacerdotium fuisse promotum, contra legem a Siricio statutam in Epistola ad Himerium Episcopum Tarraconensem cap. 9. quam ante Paulini Ordinationem Siricius conscripserat, statim temporum intervalla definiens, quae a Laicali statu ad Presbyteratum debent intercurrere, ut in Sacris praecedentium Ordinum Ministeriis rite exerceatur quisquis ad Sacerdotium cupit accedere. Quamobrem ejusdem Siricii Decreto accurate discernuntur, qui ab infantia Ecclesiae ministerio man-

cipantur, ab iis, qui aetate grandaevo Clericali militiae adscribuntur; quibus idcirco lex indicitur, ut per Ecclesiasticos gradus paulatim ascendentes, tandem statuto tempore ad Sacerdotium perveniant. Cum ergo certa, atque explorata sit Causa, quae Siricii animum a Paulino alienavit, haud licet aliam, aut incertam, aut minus solidam causam obtrudere. Porro ea, quae a Paulini Ordinatione petitur ratio, caeteris aequior est, magisque consentanea. Si enim Siricius ad eam benevolentiae significationem, qua Paulini probata virtus digna erat, descendisset, multorum animis haec insedisset opinio, Siricium Ecclesiasticarum Legum, quas pridem promulgaverat, quasque in Paulini Ordinatione violatas noverat, contemptum negligere, aut tacitum dissimulare.

LXXXIII. Sed et illud animadversione dignum est, Siricii severitatem erga Paulinum haudquaquam diuturniorem fuisse, neque ad obitum usque fuisse productam. Satis enim Siricio fuit semel, atque iterum durius excepsisse Paulinum; mox enim composito ad benevolentiam vultu, quam prius occultaverat, paterni animi benignitatem, tandem manifestavit eaque Paulinum complexus est. Tillemontius, in loco citato art. 20. post evolutas Paulini Epistolas, affirmare non dubitat, egregium hunc Virum quotannis ad celebrandum natalem diem Beatorum Apostolorum Petri et Pauli Romam accedere, ibique decem circiter dierum spatio commorari consuevisse. Quid vero interim Paulinus Romae ageret, sic ille aperit: Antemeridiano tempore Ecclesias adire, et Saera peragere solemne illi erat. Pomeridianis vero horis, in iis, qui salutatum venerant, excipiendis, erant autem quamplurimi, qui turmatim ad Paulini aedes accedebant, totus occupabatur; nec ullum vel exiguum illi supererat temporis spatium, quo vel epistolam scriberet, vel pagellam percurreret, ut tot tantisque implicitum curis animum recrearet. Nox una quietem, brevior tamen, Paulino conciliabat. Quo primum tempore mos ille inceperat Romam accedendi ipso Apostolorum Petri et Pauli natali die, idem Tillemontius inquit, probatque hujusce Sacri Ritus initia ab ipso Siricii Pontificatu esse repetenda. Hinc infert, Siricium postremis vitae annis aequiori erga Paulinum fuisse animo, ideoque eum Romam accedentem, ac Romae commorantem

Siricius in
Paulinum
aliquando
benevolus.

multa dilectionis, ac benevolentiae significatione excepsisse. Secus, nec Romam accedere, nec ullam ibi moram trahere decrevisset Paulinus, si infensum Siricii animum fuisset expertus. Ubi Paulinus suboffensum Siricium cognovit, ab Urbe recessit; si ergo in Urbem sub eodem Siricio regressus est, jam pacatum sibi quae benevolam probe noverat.

Quae inter Siricium et Paulinum intercessit discrepantia, eorum sanctitatem non laedit.

LXXXIV. Tertio loco dissimulare non possumus duriora illa, quae supra retulimus verba, a Paulino in Siricium, non etiam a Siricio in Paulinum fuisse prolata; ideoque si liceret de alterutro iudicium ferre, Paulinus, non Siricius de acri illa ac inofficiosa expostulatione esset culpandus. Verum, hac etiam animadversione posthabita, si rem ad rigidioris iudicii lanceas exigamus, hoc unum colligimus, aliquam scilicet inter Siricium ac Paulinum intercessisse discrepantiam, et animorum offensionem, quae neutrius sanctitatem evertit. Ut id Pagius confirmet, notissimum in *vita Siricii* affert exemplum contentio-um, quae Sanctum Willelmum Episcopum Eboracensem, et Sanctum Abbatem Bernardum ad invicem commiserunt; quae de re fusiori sermone Nos item egimus *lib. 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 41. n. 13.* qui insuper *sub num. 8.* aliud exemplum produximus de privatis contentio-ibus inter Sanctum Leonem Magnum, et Hilarium Episcopum Arelatensem, ut silentio praetereamus alia gravioris momenti, dissidia, quae in *sequenti cap. 42. ejusdem Operis* indicavimus. Nihil tamen illustrium Virorum virtuti ac probitati quidquam inde deedit. Aliud namque est simulatas intercedere; aliud controversias excitari. Illud charitatem infringit, ac in odium erumpit; hoc in sola animorum dissensione versatur, quae voluntates non dissociat, cum ingenia committit.

Tardum Siricii Consilium in damnandis Origenistis a Baronio excusatur.

LXXXV. Unum adhuc, antequam nostris hisce Apostolicis Literis supremam manum imponamus, superest examinandum, sit ne Siricius concordiae ac simplicitatis eximine insimulandus, quod in Origenistis damnandis minus sollicitum se praebuerit. Hoc est praesentis Controversiae postremum caput, cui expediendo Nostra haec, quam subjicimus, ratio occupabitur. Ut ab impactu desidia vitio Siricium purget clarissimus Annalium Patris anno Christi 307. notissimam profert Parabolam Evangelici Patris familias, qui zizania ad messem usque sivit crescere, ne alioquin soli-

cita, nimium cura actus, dum zizania evellit, ipsum quoque illis commixtum eradicaret frumentum. Laudandus sane Baronius, qui ut insignem in veteres Ecclesiae Patres animi sui pietatem, ac singulare obsequium testatum faciat, eum illorum facta commendare non possit, benigniori saltem interpretatione excusare contendit. Sic ergo Baronius: *Licet et aliqua saltem ex parte excusationem illam praetexere jure potuisset, quod exemplo Evangelici Patris familias, usque ad mensem siverit zizania erescere, ne cum eis evelleret triticum, expectans nimirum, ut qui vere essent Haeretici, perspicuae matura segete certioribus signis ferent manifesti.* Hanc ipsam Baronii sententiam sequutus videtur Petrus Constant in toties memorata Collectione *pag. 706.* ubi Hieronymi censuram contra Siricii simplicitatem, expendens, innuit praecipuam Christianae simplicitatis dotem hanc esse, tardo gressu incedere, et composito ad indulgentiam animo, eos, qui desipu-erunt, patienter expectare, ut facilius resipiscant: *Interdum etiam nonnihil dissimulandum censet, ut errantem praevenerit, demulcens officiis, eum ad veritatem allicere queat.* Neque desunt saluberrima Sanctorum Ecclesiae Patrum monita, quae ejusmodi tolerantiam suadeant. Prostant apud Lucam d'Acherium in *tono. 2. et 5. Spicilegii* Epistolae Romanorum Pontificum Symmachi, et Innocentii II., qui ad majora mala vitanda atque ad pravorum mores in mellorem frugem revocandos, licere ajunt, aliquando, posthabita Legum severitate, ad Christianae patientiae et benignioris dispensationis regulas confugere, ut errantem ac devium fratrem facilius luerari possimus. Saepenumero, verba sunt Eulogii Episcopi Alexandrini apud Photium, *aliqua temporaria oeconomia ad breve tempus prodit, aliquod indebitum tolerans, et amplectens, ut continuum, et inconcussum robur pietas acciperet, et ad dissolvendos eorum, qui veritati insidiabantur, insultus.*

LXXXVI. Elsi vero memorata Baronii responsio tot monitis ac testimoniis illustrata, improbanda non sit, ab ea tamen abstinemus, cum alia opportunior, ac pro Siricii causa tuenda longe validior Nobis praesto sit. Baronius Siricium haeresis Origenistarum conscium supponit; hinc prudentem tarditatem causatur. At Nobis Origenistarum errores, Siricio superstiti, omnino delituisse videntur; quamdiu enim vixit Siricius, pessimi simulatores, ovium

Origenistarum erro-
Siricius
ignorat.

vestimentis contacti, lupinam improbitatem occuluerunt, quae tandem sub Anastasio Pontifice Siricii successore detecta est, atque damnata. Nullus igitur excusationis locus, ubi error, qui nondum innotuit, quaecumque in Siricio improvidam simplicitatem excludit. In rem hanc testes producimus ipsum Hieronymum, qui causam inquirens, cur Origenistae, atque omnium loco Rufinus, Communicatorias Literas a Siricio postulaverit, hanc unam praeferat in Epistola 127. ad Principiam, in nova Veronensi Editione tom. 4. pag. 952. num. 10. ut nimirum haeresi nondum evulgata, Catholicae communionis pallio oblecti, securius ex Urbe discederent: *Cernentes Haeretici*, inquit Sanctus Doctor, de parva scintilla maxima incendia concitari, et suppositam dudum flammam jam ad culmina pervenisse, nec posse latere, quod multos deceperat; petunt, et impetrant Ecclesiasticas Epistolas, ut communicantes Ecclesiae discessisse viderentur. Non multum tempus in medio, succedit in Pontificatum Vir insignis Anastasius, quem diu Roma habere non meruit, ne Orbis caput sub tali Episcopo truncaretur; imo idcirco raptus, atque translatus est, ne semel latam sententiam precibus suis flectere conaretur. His verbis enucleandis intentus Cardinalis Norisius in citata dissertatione pag. 725. duo securus affirmat. Alterum nempe, Rufinum Romae abiisse, ne detectis erroribus a Siricio puniretur; alterum vero, errores illos Siricii aetate omnino impervios delituisse. Praestat ipsum Norisium loquentem audire: *Itaque, teste Hieronymo, Rufinus Roma discessit, veritus non posse latere diutius Origeniani Voluminis errores, ac proinde a Siricio sibi timebat, quem si propitium sperasset, poterat tutus caeterorum clamores surdis auribus contemnere. Ex illis verbis: Nec posse latere, constat eos errores nondum publicatos, sed tantum clanculum assertos. Quid mirum si Siricium latuerit?*

h. Anastasio Pontifice Origenistarum errores rumpunt.

LXXXVII. Egregius item est locus alter ex Epistola 130. ad Demetriadem in cit. tom. 4. Editionis Veronensis pag. 936. n. 16. ubi Sanctus Doctor Origenistarum errores sub Anastasio Pontifice detectos, et proscriptos affirmat. *Dum esset parvula*, ita Demetriadem alloquitur, et sanctae ac beatae memoriae Anastasius Episcopus Romanam regebat Ecclesiam, de Orientis partibus haereticorum saeva tempestas simplicitatem fidei, quae Apostoli voce laudata est, pollueret et labefactare conata est. Sed Vir ditissimae

paupertatis, et Apostolicae solitudinis, statim noxium perculit caput et sibilantia hydrae ora compevit. Hinc jure merito infert Florentinus pag. 1003. praefatae Exercitationis, haeresim Origenistarum Siricii tempore nondum e latibris prodixisse; tum vero caput exeruisse, cum Anastasius Romanae praererat Ecclesiae: *Nondum haeresis patefacta erat, hoc enim tantum accidisse sub Anastasio, adductum ipsius Hieronymi fragmentum demonstrat.*

LXXXVIII. Nec facile poterat Origenistarum haeresis, ad aliorum notitiam pervenire, cum Rufinus, ejusque socii, genus hominum vaferimum, qua poterant, arte, vel fraude errores obtegerent. Prava haereseos dogmata solis familiaribus manifestabantur, neque extra Rufini et Melaniae consocios, et asseclos, arcana illa doctrina evulgabatur. Ita vero Origenistarum calliditatem describit Pagius ad Annales Baronii ad ann. Christi 397. num. 17. *Nondum haeresis satis patefacta erat, idque tantum accidit sub Anastasio, licet penes Rufini et Melaniae familiares malesanae doctrinae suspicio invalesceret.* Pari solitudine Rufinus Versionem libri Periarchon, Siricio vivente, occultavit, ne alioquin ex obvia lectione virus detegeretur. *Verum cum Origenis errores, inquit Pagius loco citato num. 16. ex mala Rufini interpretatione ante Anastasium latuerunt, quid culpabile Siricius omiserit, non apparet; et Communicatorias Literas Rufino de more concedens, dum hic optime apud omnes ante vulgatum Romanae Periarchon audiret, non videtur in crimen vocandus.* Imò vero etsi Rufinus Roma abesset, et Aquilejae moraretur, ubi biennio permansit, adhuc errores simulare curavit. Hinc nondum fraude detecta, Chromatii Episcopi familiaritate usus est: Hinc etiam ipse Chromatius apud Hieronymum, et Venerius Mediolanensis Episcopus apud Pontificem Anastasium pro Rufino allaborarunt, ut de Venerio Episcopo constat ex ejusdem Pontificis Epistola ad Joannem Ierosolymitanum. Qui ergo Siricius nosse poterat Origenistas, quorum errores, vel ipso Anastasii Pontificis tempore aliquandiu delituerunt? Si errores non noverat, nullo modo culpandus, quod errores non condemnaverit: Quocirca Parabola illa Evangelica, quam Siricio Baronius accommodat, de Patrefamilias, qui maluit zizania ad messem usque intacta relinqui, ne pari eventu zizania ac frumentum una divellerentur, minus consona videtur; cum

Multa Origenistarum solitudo, ne haeresis innotesceret.

Paterfamilias zizania tritico commixta noverit, Siricius vero Origenistarum errores Catholicae doctrinae infensos ignoraverit. Si quid ergo ex Evangelica illa Parabola ad rem nostram liceat decerpere, illud est, Patremfamilias nullo modo culpandum, quod zizania in agro succreverint, cum ipse bonum semen electumque frumentum terrae mandaverit. Non enim illius incuriae, sed inscitiae tribuendum, quod inimicus homo, occulta fraude, et nocte concubia, zizania in sementem effuderit. Pari jure Siricius vindicandus, cum eo supersite nulla in Christi Ecclesia Origenistarum prava semina innouerit. Quod si Anastasii Pontificis aetate Haeticorum zizania apparuerint, excusandus omnino Siricius, cum aut eo vita functo, aut si nondum vita cesserat, profundae noctis silentio, ipso himirum Siricio id penitus ignorante, noxia illa errorum zizania ab Origenistis fuerint disseminata.

Illustrium
Virorum, qui
ab haeticis
decepti sunt,
exempla
nonnulla.

LXXXIX. Ea est pravorum hominum in-
doles, ac Haeticorum versutia, ut innumeras
ad decipiendum obtendant fraudes, quibus vel
ipsis Romanae Ecclesiae Pontificibus, etsi do-
ctrina ac sanctitate praestantibus, aliquando
imposuerunt. Ut novo Siricii simplicitatem
vindictae argumento Petrus Coustant pag. 706.
affert exemplum Sancti Augustini, ac aliorum,
qui Pelagio jam de haeresi suspecto Commu-
nionis Literas non denegarunt, quibus ille in
Concilio Diospolitano usus est, ut haeticae
pravitatis notam effugeret. Mox utrumque
exemplum quam simillimum Siricii et Augu-
stini una componens, ita ratiocinatur. *Qua in
re si culpandus Siricius, quanto magis culpandi
essent cum Augustinus, tum alii, qui Pelagio jam
haeresis suspecto, similes non denegarunt Episto-
las, quibus ille ad depellendum a se haereseos cri-
men Diospolitano in Concilio abusus est?* Alia a
Cardinali Norisio congeruntur exempla San-
ctorum Pontificum Aniceti, Julii, Zosimi, et
Damasi, qui licet Sanctitatis fama claruerint,
nihilominus perspectos nequaquam habuerunt
pravos errores, primus Praxeae, alter Marcelli
Episcopi Ancyran, tertius Coelestii Pelagianor-
um Principis, quartus Vitalis Apollinaristae.
Sed longe majora sunt, quae Baronijs com-
memorat de Viris illustribus, ac Summis Ec-
clesiae Pontificibus, quos insidiis ac fraudibus
circumventos, improborum versutia eo usque
perduxit, ut innoxios ac insignes pietate Vi-
ros exosos aliquando habuerint, duriusque tra-

claverint. *Non mireris, lector, (inquit Baro-
nius ad ann. Christi 464. n. 8. in nupera edi-
tione Lucensi) Romanum Pontificem Hilarium
adversus Mamertum adeo vehementer insurgere,
Virum, ut declararunt eventa, sanctitate insi-
gnem; In his enim, quae contentiosi fori sunt
perfacile est, quemque decipi. Persimile etiam
Sancto Leoni accidit, qui in Sanctum Hilarium
eodem ferme ex causa acerrime invecus est. Quis
nesciat saepe accidere, ut falsis accusationibus et
subreptionibus aures Pontificum repleantur, et
cum putant agere, quod justum apparet, exagi-
tent innocentem?*

XC. Enimvero, ne a Rufino discedamus,
si quae pro eo gessit Cromatius, sanctitati Cro-
matii non officiant, Norisio teste, *neque haec
officia Cromatii sanctitati nocuere.* Si D. Augu-
stinus citra ullum probitatis dispendium, ma-
gno in pretio habuit Rufinum, ut patet ex Epi-
stola in veteri editione 15., in nova 73., quem
insuper in pristinam Hieronymi amicitiam,
etsi gravioribus ex causis dissolutam, restitue-
re conatus est; Si nemo Paulinum reprehen-
dit, quod Rufinum coluerit, et Melaniam Ori-
genistarum Patronam commendaverit: Cur Si-
ricius damnabitur, quod acerrimum Rufino
bellum non indixerit? Cromatius, Paulinus,
Augustinus excusantur, quod dolum, pravos-
que Rufini mores ignoraverint: Sed et Siricius
ipse ignoravit; nec poterat Rufinum aversari,
quem nondum noverat scelestum; non poterat
scelestum nosse, quem communis fama, et opi-
nio probum adhuc habebat. Quo eodem argu-
mento utitur Pagius ad Annales Baronii in suis
adnotationibus ad ann. Christi 397. n. 17. ita
scribens: *Nec quia Siricius, dum viveret, bene
de Rufino sensit, nondum cognita ejus venenata
doctrina, et sanctitate decidit; sicuti neque Divus
Augustinus dum Epistola 15. quae novo ordine
est inter Augustinianas 73., Rufinum conciliare
Hieronymo laborans illum magni fecit, quam-
quam jam Apologetica, et amarulenta Opuscula
inter utrumque vulgata essent sub Anastasio.*

XCI. Pari excusatione Baronijs Paulinum
tuetur, qui cum pravos Melaniae mores igno-
raret, ejus sanctitatem impensius laudavit.
Aberat nempe Paulinus a Melania, nec nosse
poterat aut debuerat quidquid ab ea clam et
secretogerebatur in Palestina. *Melaniam, verba
sunt Baronii ad an. Christi 397., cum sic a Pau-
lino laudatam vides, ne mireris; His quidem
ipsa, atque majoribus digna praeconiis videba-*

Cromati-
Paulinus,
gustius
esto Rufi-
lavant e-
cusantur.

Quae Pau-
linus, eade-
et Sirici-
congruit e-
cusatio.

tur, nescientibus, quae paucis arbitris in Palaestina, non tam ab ipsa, quam per ipsam, a suis consociis de inducendis in Ecclesiam erroribus Origenis, refragante Sancto Hieronymo, ac penitus obnitente Sancto Epiphanio, gesta essent. Quomodonam, quaeso, Paulinus sciret, quae nec qui Jerosolymis essent, nosse potuerint? Quod de Paulino absente habet Baronius, Nos de Siricio Romae commemorante repetimus. Aderat Romae Rufinus, non inficiamur; sed vicinia frustra obtenditur, ubi extra parietes domesticos, aut extra societatem eorum, qui pari laborant errore, prava doctrina non egreditur. Lupos ab agnis secernunt mores; sinceram a vitata arbore distinguunt fructus. Si ergo mores lateant; si fructus non erumpant, nec Lupi rapacitatem, nec arboris vitium licebit cognoscere. Pravus Rufino erat animus, prava doctrina: sed cum soli Rufino, ejusque familiaribus errores essent prospecti, perperam Siricius tamquam minus sollicitus accusatur. Ignoti nulla cupido; nulla item invidia.

um sen-
ia, qui
inim ab
anastasio
moatum
unt.

XCH. Novum pro Siricii vindictis argumentum Nobis praesto esset, si eam amplecteremur sententiam, quam multi et doctrina, et Ecclesiasticae Historiae peritia satis instructis, sequuti sunt; Rufinum scilicet ne ab ipso quidem Sancto Anastasio fuisse damnatum, quamvis Anastasio illud laudi detur, quod in Origenistarum causa partes omnes Apostolici muneris optime impleverit. Consulendum in hanc rem Opus posthumum eruditi Viri Justi Fontanini Archiepiscopi Ancyran, quod inscribitur; *Historia literaria Aquilejensis lib. 5. cap. 18.* Consulenda item, quae Vallarsius adnotavit in Epistolam S. Hieronymi 127. ad *Principiam* pag. 952., ubi animadvertit nullam de Rufini excommunicatione fieri mentionem, nullumque proferri posse vetus probataeque fidei monumentum, ex quo de aperta in Rufinum sententia dubitare non liceat. Addit Vallarsius, Rufinum, quamdiu vixit, nedum amicitiam, sed et familiaritatem exercuisse cum Sancto Paulino Nolano, Cromatio Aquilejensi, Gaudenzio Brixiano, quibus ex Fontanino loco citato n. 3. addendus Sanctus Petronius Bononiensis. Nemo autem dixerit, Rufinum ab Ecclesia ejectum, ac peculiari decreto damnatum, societatem ac consuetudinem cum tot tantisque Viris, virtutibus ac Religiosis zelo praestantibus, servare potuisse. Ex quo infert, non nisi indirecte Rufinum in Anastasii decre-

to fuisse comprehensum; cum enim Summus Pontifex in Origenem nominatim sententiam tulerit, et ipsos indirecte Origenistas, quos inter eminet Rufinus, damnavit. Qua in re nihil Rufino accidit probri, quod caeteris Origenis Sectarioribus qui venenatam ipsius doctrinam profitebantur, commune non sit.

XCH. Reliquum tandem est, ut simplicitatis, sive improvidi nimium consilii macula, qua Siricius aspergitur, plane diluta, et ipsum, quem ab ejusmodi crimine tamquam a causa profluxisse aliqui putant, effectum, hoc est celerem Siricii mortem, explodamus. Aliquos in ea fuisse sententia, ut providus Deus Siricius ex hac vita rapuerit, ne Origeniana haeresis invalesceret, atque Anastasium suffecerit, qui Origenistas prosterneret, jam supra animadvertimus, ubi illa Baronii verba recitavimus: *Saepe quidem, atque pavendis est demonstratum exemplis, quod Pontifices illi, qui causam Fidei paulo segnius tractaverunt, ac remissius curaverunt, a Christo primario omnium Pastore fuerint quam celeriter ex hac vita subtrahi.* Hanc tamen sententiam piam sane, sed minus solidam, rejiciunt Florentinus, Norisius, Pagi in *vita Siricii*, alique Scriptores bene multi, quorum responsa, et argumenta, ut brevitati consulamus, sat erit innuere. Primo igitur loco reponunt, Siricius, si Pontificatus tempora metiamur, in supremo Ecclesiae gubernio quatuordecim, sive ex veriori calculo, quindecim annos egisse; si vero aetatem consideremus, plusquam septuagenarium ex hac mortali vita excessisse. Quotcirca nec breviores Pontificatus anni, nec mors immatura Sanctum Siricius exagitant. Secundo, alia exempla suppetere Sanctorum Ecclesiae Pontificum; Damasi, ac Julii, qui licet Haereticos, a quibus decepti fuerant, non damnaverint, celeri tamen morte sublatis non sunt. *Hic tamen ab his quaererem, inquit Norisius, cur Deus ab haeretico deceptum Damasum non statim e vivis subtulit, uti cum Siricio factum putant: Julius Papa post absolutum Marcellum Ancyrae Episcopum, quinquennio superstes vixit; cum illum Liberius postea damnaverit.* Tertio, si accuratiori temporis supputationi, quam Norisius producit et probat, haereamus, supremo Siricii vitae anno Rufinus Origenianos libros Periarchon latinitate donavit; ideoque Siricio, qui nonnisi menses aliquot superstes fuit, tarditas et socordia opponi non debent. *Juxta*

Objectio de
celeri Siricii
morte dis-
solvitur

ejusdem (Chronologiae) calculos, ita Norisius, Siricius post latinitate donatos libros Periarcon Origenis, aliquot tantum menses superstes fuit. Ejus vero Successor Anastasius post triennium ferme sui Pontificatus Rufinum cum caeteris Originistis condemnavit. Ex quo fit, ut cum triennalis mora, Anastasii sanctitati non noceat, longe brevius mensium aliquot intervallum Siricii probitati non officiat. Sane Anastasius judicium protulit, non quia socors, sed quia cautus; ut nimirum, quae necessario praemitenda erant, nequiquam negligerentur. In qua procrastinatione, sequitur Norisius, in toties a Nobis laudata dissertatione, nullus socordiae vitium vituperari potest, sed exactius totius causae examen commendandum venit. Postremo absurdum videtur, Siricii Pontificis obitum, etiamsi celebrem, atque festinatum fuisse haud inviti daremus, Divinae ultioni adscribere, cum teste Hieronymo in Epist. 127. ad Principiam, breviores Anastasii Pontificis anni singulari Divinae Providentiae beneficio tribuantur, ne scilicet Orbis Caput sub tali Episcopo truncaretur; imo idcirco raptus, atque translatus est, ne semel latam sententiam precibus suis flectere conaretur. Improvidi ergo consilii est, Divinae voluntatis Decreta de variis vitae ac mortis eventibus curiosius investigare, atque ad hebetioris ingenii humani captum illa demittere; sicut enim, proposito sibi exemplo Siricii, atque Anastasii, ratiocinatur Florentinus pag. 1002. male eadem vitae festinata abscissio in uno ad insimulandam negligentiam, eodem contextu inducitur in alio ad Sanctitatis indicium.

Siricii Causa accuratissimo judicio discussa.

XCIV. Etsi judicium, quod de Sancti aliqujus nomine Martyrologii tabulis inscribendo, aut in Martyrologium, unde expunctum fuit, restituendo instituitur, multum differat ab eo judicio, in quo sollemnis Canonizationis agitur causa, ut observat Christianus Lupus in *Notis ad Concilium IV. Romanum sub Leone IX. tomo 3. pag. 574. nosque item animadvertimus in lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. cap. 17. num. 9.*; in hac tamen, quam pro Sancto Siricio agitavimus, controversia, eadem fere ratio ac methodus, quae in causis Canonizationum obtinet, a Nobis servata est. In Canonizationum judicio haec prae caeteris locum habent: Primo, Servi Dei virtutes exponendae, ac rite ab iis, quorum interest, probandae sunt: Secundo, si quae reliquae adhuc

sunt difficultates diluendae: Tertio, quovis remoto obice, ad probandas Pontificio Decreto virtutes tuto transitur. Pari ferme oeconomia Siricii Causam tractavimus. Ea cum primis, quae Siricii Sanctitati favent, expendimus; quo spectant argumenta ab opinione, et fama Sanctitatis, ab ejus virtutibus, ac probatae fidei Martyrologiis, petita. Deinde, quae contra Siricium objici solent, quibus fortasse innixi Correctores sub Gregorio XIII. Siricii nomen rejiciendum censuerunt, enumeravimus ac confutavimus. Nil ergo prohibet quominus, Causa satis cognita, ac validissimis rationibus, ac monumentis, quae Siricii Sanctitatem demonstrant, probe discussis, Siricii nomen Martyrologio Romano inscribendum sit; quod idcirco inscribendum decrevimus, atque mandavimus. Qua in re, cum et tanti Pontificis Sanctitati bene consultum sit, et Nostra vota, quae jam tum, cum Promotoris Fidei munereungebamur, Nostro insederant animo, tandem Nobis in Supremo Apostolatus Officio constitutis, fuerint impleta, vehementer gratulamur.

XCV. Haec sunt, quae Majestati Vestrae circa novam Martyrologii Editionem duximus significanda; par enim Nobis visum est, eidem Majestati Vestrae, cujus regio sumptu nobilis haec Editio praelo subjicitur, animi Nostri sensus, et quae in nuperam hanc Editionem contulimus, aperire. Multas sane Nostra haec Epistola implevit paginas; eam tamen, etsi prolixior, nec gravem, neque injucundam fore confidimus, cum Nobis compertum sit, quanta in Deum pietate, quanta item in Sanctos veneratione ac obsequio Majestas Vestra feratur. Postremo omnipotentem Deum bonorum omnium largitorem enixe precamur, ut divitiarum suarum, Coelestium cum primis, copiam effundens, Vos diu servet incolumes, Vestramque Regiam Familiam numquam desitura successione confirmet. Regna Vestra pacata custodiat, eorumque fines in remotissimas usque Infidelium regiones protendens, quod incepit, perficiat. Et Majestati Vestrae, Vestraeque Regiae Familiae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majori die prima Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

Summi Pontificis Iulii fausta catur.

Dat. Pont. Ann. V die prima Julii 1748.

LV. PRO ELEVATIONE

Corporis Ven. Servi Dei JOSEPHI A MATRE
DEI Fundatoris Congregationis Clericorum
Regularium Pauperum Matris Dei Schola-
rum Piarum.

*Dilecto Filio Magistro Ludovico Valenti in utra-
que Signatura Nostra Referendario, ac Fidei
Promotori.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Dilecte Fili, Salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

De Congregatione Venerabilium Fratrum No-
strorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardina-
lium Sacris Ritibus praepositae consilio, et
assensu, ut Servus Dei Josephus a Matre Dei
Fundator Congregationis Clericorum Regulari-
um Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum
nuncupat. in posterum Beati nomine nuncupe-
tur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi
Fidelium (non tamen in Processionibus cir-
cumferendae) exponantur, et alias, prout in
aliis Nostris in simili forma Brevis literis de-
super expediendis uberius continebitur, quam-
primum auctoritate Apostolica indulgere in-
tendentes, ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei
Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione
Sancti Pantaleonis de Urbe ejusdem Congrega-
tionis Clericorum Regularium sito, in quo
conditum reperitur, elevatum, in decentio-
rem, nobilioremque locum transferatur, et
collocetur, ad quem accedentes, Christifideles
venerentur, nec non ut ea omnia, quae in
hujusmodi elevationibus servari solent, ex-
acte servantur: Tibi, qui Promotoris Fidei mu-
nus, quod Nos dum in minoribus essemus,
praestitimus, tanta cum sapientia, integritate,
pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per
praesentes committimus; et mandamus, ut Te
ipsum ad locum, in quo positum est ejusdem
Servi Dei Corpus conferas, et clausis januis,
et quibuscumque aliis (praeter publicum No-
tarium acta omnia per Te conficienda rogatur-
um; nec non dilectos Filios modernos Prae-
positum Generalem, nec non Procuratorem
Generalem, et Assistentes secundodictae Con-
gregationis; et Postulatorem Causae dicti Ser-
vi in eadem Congregatione Cardinalium, atque

eos Ministros, seu Fossores, quos ad ejusmodi
ministerium, et opus necessarios esse duxeris
dumtaxat, nec omnino alios) sub excommu-
nicationis latae sententiae poena, a qua nemo,
nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tem-
pore existente absolutionis beneficium, prae-
terquam in mortis articulo constitutus, obti-
nere queat, ipso facto ab omnibus cujuscum-
que status, dignitatis, auctoritatis, praeemi-
nentiae, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Car-
dinalibus, absque alia declaratione incurren-
da, nec non aliis ad Nostrum arbitrium impo-
nendis poenis, et censuris, penitus exclusis;
tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet,
per antedictos Ministros, seu Fossores effodi,
arcamque, seu loculum, quo conditur, rese-
rari facias; nec non omnia, et singula accur-
atissime inspicias, quae ad authenticitatem ejus-
dem corporis firmandam apposita fuisse memo-
riae traditum est, ac praesertim signa, aliaque
hujusmodi recognoscas, caeteraque scruteris,
quae pro tua hac in re singulari peritia duxe-
ris notanda. Praeterea Tibi per praesentes iti-
dem mandamus, ut singulis supradictis, quos
solos tecum dumtaxat, ut praemittitur, inte-
resse statuimus, sub suspensionis, interdicti,
et excommunicationis latae sententiae, aliisque
poenis, et censuris Nobis, ut praemittitur, re-
servatis denunties, et inhibeas, ne quilibet eo-
rum Nobis insciis, et inconsultis, quidpiam,
vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei
auferre, detrahare, ac secum asportare audeat.
Postquam vero haec omnia praestiteris, idem
Corpus in aliqua Arca, seu loculo recondas;
tuo in cera Hispanica signo munias, et in ali-
quo decentiori loco diligentissime, ac tutissime
custodiendum cures, donec opportuno tempore
debitis cum honore, et cautelis in eo loco, in
quo in futurum servandum, colendumque erit,
collocetur. Eapropter Tibi omnes, et singulas
super negotio hujusmodi ea, qua decet, et opus
est fide, et diligentia perficiendo, necessarias,
et opportunas facultates auctoritate Apostolica
tenore praesentium tribuimus, et impertimur.
Non obstantibus Constitutionibus, et Ordina-
tionibus Apostolicis, caeterisque contrariis qui-
buscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Ma-
jorem sub Annulo Piscatoris, die XVII. Julii
MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passionerus,

Reliquiarum
extractionem
prohibet.

Loculum,
obsequandum
mandat

Det. Pontif.
Anno Octavo
die 17. Julii
1748.

LV.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Sacrosancti Apostolatus Officium, quod inscrutabilis divinae Sapientiae, atque Clementiae altitudo humilitati nostrae, meritis licet imparibus, committere dignata est, salubriter exequi jugi vigilantia satagentes in eam praecipue curam, sollicitis studiis incumbimus, ut Christifideles Altissimi obsequiis sub suavi Religionis jugo mancipati, sublatis iis, quae Regulari eorum Observantiae, atque disciplinae detrimentum afferre noscuntur, juxta Regularia eorum instituta prospere dirigantur, illisque firmiter insistentes, multipliciter in dies, benedicente Domino, proficiant incrementis. Exponi siquidem Nobis nuper fecit Dilectus Filius Raphael a Lugagnano Minister Generalis Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia nuncupatorum, quod dudum San. Mem. Pius Papa V. per quasdam incipien. *Pastoralis Officii* XXVIII. Majii MDLXXI., ac Rec. Mem. Gregorius PP. XIII. incipien. *Consuevit* XXIX. Aprilis MDLXXIX., Paulus PP. V. XVIII. Octobris MDCXIX., et Urbanus PP. VIII. Praedecessores nostri incipien. *Admonemur* XXIX. Junii respective diebus MDCXXXIX. suas respective expeditas Literas, Constitutionibus ejusdem Ordinis auctoritate Apostolica confirmatis inhaerentes statuerunt, mandarunt, ac praescripserunt, et inhibuerunt, ne Fratres dicti Ordinis ad Saeculares, vel alias Personas extra eundem Ordinem constitutas, sive pro obtinenda commissorum criminum debita eis poenae remissione, sive pro assequendis in praefato Ordine gradibus, vel cujuscumque generis gratis recurrere auderent, sub nonnullis praescriptis, et praesertim excommunicationis ipso facto incurreu., incarcerationis, ac perpetuae inhabilitationis ad Officia poenis: Ac insuper memorati Paulus, et Urbanus Praedecessores in virtute sanctae Obedientiae, ac sub eadem excommunicationis poena praeceperunt itidem, et mandarunt supradicti Ordinis Superioribus pro tempore existentibus, ne ad instantiam, et requisitionem quarumcumque Personarum tam Ecclesiasticarum, quam Laicarum cujuscumque qualitatis, extra dictum Ordinem constitutarum, cuius ejusmodi Ordinis Religioso ullam gratiam concedere, aut poenam remittere praesumpsis-

sent, et alias prout in supradictis eorundem Pii, Gregorii, Pauli, et Urbani Praedecessorum literis, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, uberius dicitur contineri. Praeterea, quod per alias saepedicti Ordinis Constitutiones pluries renovatas, et confirmatas cautum, praescriptumque reperitur sub poena privationis suffragiorum per triennium, et Carceris per bimestre, ne Fratres ipsius Ordinis quemcumque recursum, vel appellationem aliquam peragant nisi gradatim, nempe de Guardianò ad Ministrum Provincialem, de Provinciali ad Commissarium Generalem Familiae (si de negotio agatur dicti Commissarii Familiam concernente) de Provinciali, seu Commissario praedictis ad Ministrum Generalem, ac tandem ad S. R. E. Cardinalium Congregationes, vel ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, dictus Raphael Minister Generalis, qui (ut asserit) praemissis non obstantibus, ac quodam particularis tunc existentium S. R. E. praefatae Cardinalium Congregationis a felic. record. Sixto PP. V. pariter Praedecessore Nostro deputatae Anno MDLXXXVII. edito decreto tenoris sequentis, videlicet » *Quoniam nonnulli Regulares vagandi studio, sive dum imminentem admissorum Criminum poenam ex suis Constitutionibus, aut alias debitam sibi metuntur, falsa, et commentitia gravamina causati, non ad immediate sui Ordinis Superiores, scilicet, a gravamine Prioris ad Provinciale, a Provinciali ad Generalem, a Generali ad Protectorem, prout cujusque Religionis Constitutiones disponunt, sed ad hanc Romanam Curiam absque licentia saepius fugiunt potius, quam recurrant, ex quo Ordinum disciplina relaxatur, Prae-lati contemnuntur, et ipsi in dies audaciores evadunt. Placuit Sacrae Regularium Congregationi ex Ordine Sanctissimi statuere, ut si quis Regularium in posterum temere, leviter ex Causa Almam Urbem, seu Curiam absque Superioris licentia, et supradicta forma praetermissa adire praesumpserit, ad suos eosdem Superiores, severiorique poena plectendus mittatur* » compertum habet, quod nonnulli dicti sui Ordinis Alumnii, Constitutionum praefatarum immemores, illasve exoletas, et antiquatas esse credentes, tum favores personarum extra praefatum Ordinem constitutarum pro obtinendis gratiis, poenisve fugiendis sibi procurare, tum non servata forma pro recursibus, et appellationibus, sicut

praemittitur, praescripta, ad Superiores mediatos, sive Praelatos majores Ordinis praedicti, ac etiam ad eandem Sedem recurrere, et appellare, tum denique a decretis suorum Superiorum contra Constitutionum Apostolicarum, ac dicti Ordinis, et praeinserti decreti tenorem, et dispositionem, ad Saecularia Tribunalia ausu temerario recurrere non praetermittunt, unde Regularis disciplinae detrimentum, immediatorum Superiorum, eorumque jurisdictionis contemptus, ac non raro impunitas delinquentium, aliaque multiplicia incommoda oriuntur, necnon Almae Urbis Tribunalia non levibus afficiuntur molestiis, et Saeculares non sine admiratione, et stupore Religiosos, qui strictam paupertatem, et rigorosam tam suis Superioribus, quam Sedi praefatae Obedientiam in sua professione praestiterunt, litigantes, et inobedientes observant; atque propterea sibi omni ratione adnitendum proposuerit, ut quaelibet via praecludatur ambitioni, et debita respective Subditorum erga Praelatos, et Sedem praefatam obedientia, exactaque Regularis Observantia in dicto Ordine conserventur, et sicubi exciderint, restituantur, opportunum gliscentibus malis, et abusus ejusmodi remedium adhiberi, et alias in praemissis salubriter a Nobis, ut infra, provideri summopere desideret, prout alias a Nobis pro Ordine Fratrum Sancti Francisci de Paula Minorum, et a Reol. itidem Memor. Benedicto PP. XIII. pro Ordine Fratrum Praedicatorum confirmasse, et renovasse supradictum decretum, et alias Romanorum Pontificum suorum, et nostrorum Praedecessorum literas, appellationem, accusationem, et recursum, praescripto ordine minime servato, prohibentes, ac pro Ordine Fratrum Eremitarum Sancti Augustini praecepisse, ut recursus, et appellationes gradatim fierent a Superiore Locali ad Provincialem, deinde ad Generalem, et tandem ad Sacram Congregationem, necnon a Clemente PP. XII. Praedecessoribus quoque nostris pro Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum extendisse, ac praecepisse Cardinalium Congregationibus, ne Causas, et Lites dicti Ordinis reciperent, nisi gradatim a Superioribus definitae fuissent, ac dictam prohibitionem extendisse etiam pro memorato Ordine ejusdem Sancti Augustini, ac pro Ordine ejusdem Sancti Augustini Excalceatorum nuncupatorum, necnon

pro Congregationibus Monachorum Silvestrinorum, et Clericorum Regularium Matris Dei Scholarum Piarnm, et Ordine memorati Sancti Francisci Conventualium concessum, extensum, et provisum fuisse memoratur. Nos, qui aliunde ex diutina rerum experientia probe novimus, quot, et quanta Regularibus Ordinibus ex praedictarum, et similium Ordinationum inobservantia, et infractione eveniant incommoda, ipsius Raphaelis Ministri Generalis piis postulatis, hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, supplicationibus ejus nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, memoratas Pii, Gregorii, Pauli, et Urbani Praedecessorum nostrorum literas, ac praeinsertum ejusdem Congregationis Regularium decretum cum omnibus, et singulis in eis contentis, auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, ac innovamus, et quatenus opus sit, omnibus, et singulis dicti Ordinis tam de Observantia, quam Reformatis, Recollectis, et Discalceatis, aut quocumque alio nomine respective nuncupatis professoribus nunc, et pro tempore sub obedientia, regimine, et administratione dicti Ministri Generalis existentibus, ne futuris temporibus sub quovis praetextu, causa, ratione, et occasione ad Saeculares, vel alias Personas extra dictum proprium Ordinem pro optinenda aliqua intra praefatum Ordinem gratia, vel vitanda poena, nec non Generalibus, vel Provincialibus, caeterisque Ordinis hujusmodi Superioribus cujusvis status, gradus, et qualitatis nunc, et pro tempore itidem existentibus, ne ipsi ad instantiam, et requisitionem quarumcumque Personarum tam Laicarum, quam Ecclesiasticarum extra dictum Ordinem constitutarum, etiam Cardinalatus honore, ac quacumque Saeculari dignitate, et praeeminentia Ducali, Regali, et Imperiali fulgentium cuicumque ipsius Ordinis professori ullam gratiam ullumque gradum, aut dignitates, vel officia, et administrationes concedere, vel poenam aliquam remittere, et condonare andeant quovis modo respective, seu praesumant, sub excommunicationis poena eo ipso absque alia declaratione incurrere, auctoritate, et tenore praesentis interdicimus, et prohibemus, ac praecipimus quoque et mandamus. Praeterea in casibus, in quibus Fratribus dicti Ordinis de jure, vel juxta illius Constitutiones appellare, aut re-

cursus habere licet, id non aliter deinceps fieri posse, auctoritate, et tenore praesentis statuimus, et ordinamus, ut gradatim, a gravamine scilicet Guardiani ad Provincialem, a Provinciali ad Commissarium Generalem Familiae (si de negotio, et Causa agatur Familiam dicti Commissarii concernente, alias immediate ad Generalem) et ab isto ad Ministrum Generalem, itaut Causae appellationis huiusmodi antequam ab eodem Ministro Generali cognitae, et definitae fuerint, extra dictum Ordinem deferri, et agitari nequeant; Quam quidem legem non solum in appellationibus, sed in quibuscumque recursibus, et querelis, aut Causis inter dictos Ordinis huiusmodi professores quoquo modo agitandis inviolabiliter observari, sub poenis per memoratas ejusdem Ordinis Constitutiones praescriptis, et in illis contentis ipso facto absque alia pariter declaratione incurrendis. Demum omnibus Romanae Curiae Tribunalibus, ac Iudiciis; et quibusvis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. praefatae Cardinalium Congregationibus, nec non Sedis Apostolicae Nunciis nunc, et pro tempore existentibus; ne Fratrum dicti Ordinis recursus, aut appellationes super cujuscumque Causae cognitione admittant, Causasque ipsas cognoscant; nisi prius eis legitime constiterit, illas juxta praesertum decretum per dictos Superiores praescripto ordine servato cognitae, et definitae fuisse, sub poena nullitatis actorum inde secutorum, auctoritate, et tenore praesentis itidem harum serie interdicens. Ac omnibus, et singulis Ordinis praefati professoribus sub poenis in supradictis Gregorii Praedecessoris literis contentis, et contra inobedientes inflictis eo ipso irremissibiliter incurrendis, ne ipsi ad Saecularia Tribunalia adversus ea, quae a dicti Ordinis Superioribus, vel ab hac Sancta Sede acta, aut decreta fuerint, sub quovis praetextu appellare, aut quovis modo recurrere audeant quoque, seu praesumant, seu per interpositas personas praemissa peragere curent, et faciant dicta auctoritate prohibemus. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Iudices Or-

dinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac dictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, et Sedis praefatae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis; ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Procuratoris Generalis, seu Secretarii Generalis dicti Ordinis subscriptis, et Sigillo Ordinis praefati munitis eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhibetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 2. Augusti 1748. Pontificatus nostri Anno octavo.

Dat. die
Aug. 1748

D. Cardinalis Passioneus.

SUPER

LVI.

Designationem Confessoriorum extraordinariorum pro Monialibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pastoralis curae Nobis impositae munus, hanc, inter alias, sollicitudinem a Nobis exposcit, ut pusillorum animis in afflictione; et an-

Proemium

Vigilantia
officibus in
occuranda
necessaria
in sereni-
te.

recipue in
onialibus,
ne certum
libet Con-
fessarium.

Ideo, firma
remaneat
lege de unico
Confessario
ordinatio.

De extraor-
dinaris op-
portunus
decrevit, ut
infra.

gustia constitutis opportuna solatia ac remedia afferre non negligamus, quorum opē interiorē conscientiae tranquillitatem recuperare, aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotenti Deo servitutem alacri, et prompta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, et afflictionibus confici passim constat Religiosas Mulieres in Claustis degentes, quibus certus, et unicus Sacramenti Poenitentiae Minister a Monasterii Praelato ad tres ut minimum annos designari solet; cui si aliquando, prae pudore, vel alia quapiam de causa, non omnes conscientiae suae recessus aperire audeant, atque ideo Confessionis integritati detrahare incipiant, in barathrum perditionis aeternae se ipsas misere conjiciunt. Quod sane haud raro evenire, satis Nobis exploratum atque compertum est, tum ex iis, quae in Apostolicae Poenitentiarie Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus constituti plurium annorum spatio munus Doctoris in Decretis in eodem Officio sustinimus; tum etiam ex iis, quae in Episcopalis Anconitanæ primum, deinde in Metropolitanae Bononiensis Ecclesiae regimine, frequenti usu cognovimus; tum demum ex his, quae saepius ad Nos in Petri Cathedra octavum jam annum Dei miseratione residentes, deferri contingit, siue ex parte diversarum hujusmodi Monialium, quae animarum suarum angustias paternis oculis Nostris identidem subicere coguntur, siue ex parte Venerabilium Fratrum Nostrorum Ecclesiarum Antistitem, qui Nobis earumdem Monialium in suis Dioecesibus existentium calamitates, ex praeallegata causa ortas, aut viva voce; aut per Literas non semel repraesentarunt, ac super ea re Apostolicae providentiae opem postularunt. Hinc est, quod Nos earum spiritualibus indigentis per hanc Nostram perpetuo valituram Constitutionem opportune prospicere volentes; non quidem intendimus consultissimam illam, et veteris disciplinae auctoritate roboratam Legem tollere, aut abrogare, qua generaliter statutum esse dignoscitur, ut pro singulis Monialium Monasteriis unus dumtaxat Confessarius deputetur, qui Sacramentales Confessiones universae earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confessarium pro libito sibi deligere; sed hoc dumtaxat Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis hujusmodi Legis rigor, in peculiaribus

casibus, non sine animarum detrimento aut periculo, servari posse videatur, in promptu sit opportuna dispensationis, et indulgentiae remedia occurrentibus necessitatibus admove.

Sane jamdudum Sanctus Thomas Aquinas Scholarum Princeps, Ecclesiae Doctor, in *Supplemento tertiae Partis quaest. 8. art. 4. ad sextum*, siue in *quartum Sententiarum*, ex quo Commentario desumptum est hujusmodi *Supplementum*, hoc Superioribus monitum dedit, ut Subditis suis, quibus certum, et unicum Confessarium designare solent, haud difficulter licentiam concedant confitendi peccata sua alteri Sacerdoti; propterea quod multi infirmi, et imbecilles animo reperiuntur, qui potius eligerent sine sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alicui Sacerdoti a Superiore designato aperire. Jam vero Sacrosancti Concilii Tridentini Patres, hanc legem districte sanxerunt, *Sess. 25. cap. 10. de Regular.*, ut Episcopi, alique Monasteriorum Praelati, subjectis sibi Monialibus Confessarium extraordinarium, duabus aut tribus vicibus in singulos annos, exhibere debeant; per haec verba: *Praeter ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, aut aliis Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium Confessiones audire debeat.* Quod quidem non alia de causa praescriptum fuit, quam quia satis constabat nonnullas aliquando Moniales esse, quae nulla ratione adduci possunt, ut aliquod peccatum suum ordinario Confessario confiteantur; adeo ut necesse omnino sit, alterius Confessarii copiam ipsis suppeteret, ut apud hunc de peccatis suis integre, rite, atque utiliter confiteri possint. Id ipsum probe animadvertit magnus Ecclesiae Dei Sacerdos Sanctus Carolus Borromeus, qui praedicti Concilii Tridentini absolutionem ope sua plurimum juvit, ejusque executionem, et observantiam in sua Mediolanensi Civitate, et Provincia, non sine immensis laboribus et curis, invexit; Is enim hac de re decrevit: *Praeterea Superiores, ex decreto Sacri Tridentini Concilii, quotannis idoneum Confessorem extraordinarium, Monialibus sibi subjectis exhibeant, qui curent, ut universae confiteantur, ut quae hujusmodi indigent medicina, propter aliquem occultum animae morbum, neque ipsae eam postulare, aut accipere ab usitato Confessore unquam audent, liberiori mederi suis*

Sententia D.
Thomae A-
quinatis pro
concessionem
Confessoris
extraordinar.

Decretum
Concilii Tri-
dentini ut de-
putentur bis,
aut ter in an-
no.

S. Carolus
Borromeus
Decreti exe-
cutionem ur-
get.

malis possint, ac Diaboli laqueos evadere, una cum reliquis Confessario novo sua peccata confitendo, uti legere est in *Actis Ecclesiae Mediolanen.* impress. anno 1599. pag. 53. in *Editio- ne autem Lugdunensi* tom. 1. pag. 46.

Deputatio
Confess. ex-
traord. favo-
rabilis Mo-
nialibus.

Porro quicumque Conciliaris Decreti sensus penitus introspexerit, non modo salutarem illius providentiam facile agnosceret; sed et circumspectam ejusdem aequitatem mirari debet. Superioribus enim tantummodo injungitur, ut duabus, tribusve vicibus infra annum, Confessarium extraordinarium Monialibus exhibeant; bis, aut ter in anno offeratur: Hujusmodi autem Confessarius jubetur earum omnium Confessiones excipere, quotquot eidem confiteri velint: Qui omnium Confessiones audire debeat. Neque tamen omnibus, et singulis Monialibus praecipitur, ut peccata sua extraordinario Sacerdoti confiteatur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio degentibus, tam scilicet a Superiorissa, caeterisque Monialibus Professis, atque Novitiis, quam a Saecularibus, quae vel educationis causa, vel alio titulo, in eodem Monasterio cum debitis facultatibus commorantur, nisi ut extraordinario Confessario singulae se sistant, sive ad Sacramentalem Confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, sive ad salutaria monita, etiam extra Sacramentalem Confessionem, ab ipso accipiendam. Atque ita prudentissime consultum est, ne, si Moniales aliquae extraordinarium Confessarium adirent, aliae autem coram ipso non comparerent, suspensiones, atque obloquutiones excitarentur; et illae quidem censerentur necessarias habuisse causas, ob quas ad extraordinarii opem confugere coactae essent; aliae vero ab hujusmodi necessitatibus, et causis immunes judicarentur. Quam agendi rationem communi Doctorum calculo comprobata, san. mem. Praedecessor Noster Clemens Papa XI. Edicto suo, (quod est XV. in *secunda parte ipsius Bullarii*) inviolabiliter servari mandavit, eandemque omnium Dioecesium consuetudo recepit. Nec aliud Nobis hac in re addendum superest, nisi, ut Venerabiles Fratres Nostros Ecclesiarum Antistites enixe hortemur, ut, quamvis Tridentina Synodus de solis Claustralibus Monialibus in praemisso decreto loquatur, nihilominus eandem disciplinae formam observent, tam eum aliis Monialibus, quae licet Clausurae legibus minime adstrictae sint, in communitate tamen

Quae solum
teneantur sin-
gulae coram
eo se consi-
stere.

Pontifex ex-
tendi cupit
eamdem re-
gulam ad om-
nes Mulie-
rum Com-
munitates.

vivunt; quam cum aliorum quarumcumque Mulierum, aut Puellarum Coetibus, seu Conservatoriis, quoties tam illae, quam istae, unicuique Ordinarium Poenitentiae Ministrum a Superioribus designatum habeant. Quaecumque enim circa Moniales in rigorosa clausura viventes cavenda sunt, eadem in aliis quibuscumque Mulieribus, sive Regularibus, sive Saecularibus, in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere possunt; ideoque pari providentia, iisdemque remediis arceri, aut emendari debent. Et Nos quidem, quum hanc consuetudinem offerendi Confessarios extraordinarios bis, aut ter in anno singulis tam Monialium non Claustralium Communitatibus, quam piis aliarum Puellarum, et Mulierum Coetibus, et Communitatibus, in Nostra Civitate, et Dioecesi Bononiensi induxerimus; (qua de re extat Edictum Nostrum num. LVI. inter Pastorales Institutiones Italico primum sermone a Nobis vulgatas, deindeque in Latinum conversas); omnibus testari possumus, vel potius debemus, uberem spiritualium utilitatem messem Nos inde evidenter collegisse.

Quum vero super relati Conciliaris Textus intelligentia nonnullae quaestiones alias excitatae, eademque jam pridem per opportuna Sedis Apostolicae decreta definitae fuerint; operae pretium ducimus hujusmodi definitiones ab omnibus, ad quos spectat, omnino tuendas, atque servandas, his Nostris Apostolicis Literis complecti, et auctoritatis quoque Nostrae robore communitas, in praedictorum omnium notitiam deducere. Et primo quaesitum fuit, ad quem Superiorem pertineat extraordinarium Confessorem Monialibus deputare, atque offerre: Sed facilis fuit responsio, quam Nos quoque decreto Nostro ratam habemus; hujusmodi scilicet deputationem ad eum regulariter spectare, ad quem pertinet Confessarii Ordinarii electio, et deputatio; ideoque Episcopus, sive Ordinarius Loci, qui Monialibus sibi subiectis Confessarium Ordinarium dare consuevit, idem Confessarium extraordinarium bis, aut ter in anno, ad normam Tridentinae sanctionis, eisdem offerre tenetur; Praelatus vero Regularis, ad quem pertinet Ordinarium Confessarium subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare et constituere; ipse etiam eisdem extraordinarium Confessarium, in vim praefati decreti, et juxta easdem Constitutiones, duobus

Dubia quodam circa Concilii decretum declarat.

I. Ad quem pertineat Confessarium extraordinarium Monialibus offerre.

aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quae tamen ideo regulariter obtinere diximus; quia si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo in hac re negligens esset, ut Monialibus suis, bis terve in anno, extraordinarii Confessarii copiam facere praetermitteret; obtendens, ut moris est, nullam hac de re Monialibus ipsis sollicitudinem, aut curam esse; tunc volumus Dilectum Filium Nostrum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem modernum et pro tempore existentem Majorem Poenitentiarium, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, Ordinarii Pastoris negligentiam supplere debere, eorumque Monasterio extraordinarium Confessarium; ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Monialium Confessiones ab ipso Ordinario Loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis et opportunis facultatibus, concedere, et deputare. Quod si Praelatus Regularis eandem Concilii legem de Confessore extraordinario bis aut ter in anno Monialibus sibi subjectis exhibendo, similiter implere neglexerit; tunc locus fiet Decreto Congregationis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem et executionem auctoritate Apostolica, deputatorum, quo scilicet eadem Congregatio ad quaestionem ab Episcopo Vercellensi propositam die 23. Augusti anni MDCXXXI. rescripsit, ut infra: *Episcopus Vercellensis supplicat sibi responderi, an deputatio Confessarii extraordinarii Monialium Regularibus, subjectarum spectet ad Ordinarium Locum: Sacra Congregatio censuit, ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligentiae eorumdem Regularium: ut videre licet Decretorum Lib. XIV. pag. 493.* Nec aliter respondit quaestionibus ab Episcopis Belgii exhibitis, die 6. Aprilis anni MDCXLVII., ut legitur *Decretor. Lib. XVIII. pag. 397.* Quae quidem rescripta, et Decreta, Nos etiam praesentium tenore, et Apostolica auctoritate, in omnibus, et per omnia approbamus, et confirmamus.

Quum autem Tridentina Synodus de universa quidem Monialium Communitate, ut supra, decreverit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit; ut patet legenti Textum citati Capituli X.; utque etiam jam usque ab anno MDLXXV. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpretum, per subsequens Rescriptum, quod extat *Decretor. Lib. IV. pag. 50. Sacra etc. censuit, extra-*

ordinarium Confessorem offerendum non atque Moniali singulariter, sed omnibus Monialibus universe, ut omnium Confessiones audire debeat, in arbitrio tamen cujusque Monialis esse, ut Confessario extraordinario velit confiteri; hinc ortum habuit alterum controversiae, seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universae Communitati bis terve infra annum Confessarii extraordinarii copia facta est, et nihilominus aliqua Monialis Confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi petit; an, inquam, hujusmodi petitioni sit indulgendum.

Id autem primo loco quaesitum fuit, proposito casu Monialis graviter aegrotantis, quae in mortis periculo, pro spirituali consolatione postulet, alium Sacerdotem, qui tunc non sit Ordinarius Monasterii Confessor, suprema sibi Ecclesiasticae pietatis officia, et Poenitentiae Sacramenta ministrare. Huic annuendum facile esse, praedicta Congregatio pluries judicavit, ut videre est ipsius *Decret. Lib. XVIII. pag. 322. a tergo, sub die 6. Aprilis anni MDCXLVII., et eodem Libro pag. 586. die 22. Februarii anni MDCXLIX.;* quae pariter Decreta a Nobis praesentium tenore approbantur, et confirmantur; ut scilicet Episcopi subjectis sibi Monialibus in gravi infirmitate constitutis, et id expetentibus, peculiarem Confessarium concedere debeant; iidemque etiam id ipsum praesent erga Moniales Regularibus Praelatis subjectas, quum aliqua ex illis a suo Superiore Regulari hujusmodi gratiam impetrare non potuerit. In hoc autem casu nihil statuitur de Cardinali Majore Poenitentiaro, non ideo, quia nequeat in pro singulis Monialibus idem facere, quod supra duximus eundem pro toto Monasterio facere posse; sed quia tunc, ob temporis angustias, interclusa praesumitur via recurrendi ad ipsius Officium. Quod si nihilominus ipsius adeundi tempus, et modus suppetat; ad eum pertinebit, eadem prorsus ratione peculiaribus supplicantium necessitatibus providere; qua dictum est superius, universae Religiosae Communitati ab ipso consulendum esse.

Actum deinde fuit de peculiaribus quibusdam Monialibus, quae nec corpore infirmas, nec morti proximae, Ordinario tamen Ministro confiteri obfirmate recusant. Istarum quoque animi debilitas commiseranda est, et sublevanda; adeoque, ubi earum reluctantia superari nequeat, Confessarius extra ordinem

dendi sint
Confessarii
peculiares
extra ordinem

Quid in casu
gravis infirmitatis.

Quid in casu
insuperabilis
reluctantiae
adversus
Confessorem
ordinarium

II.
Moniali-
bus conce-

deputandus est, qui earum Confessiones peculiariter excipiat. Id vero, circa Moniales Episcopo, seu Ordinario Loci subjectas, ab ipso Ordinario praestari debet. Quod autem ad illas pertinet, quae Regularium Regimini subsunt, ad Regularem Praelatum pertinet, servatis servandis, peculiarem ipsis destinare Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones Monialium; vel, si Sacerdos ille, cui ejusmodi Monialis confiteri cupit, pro illis non sit approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius Monialis Confessione, et pro tot vicibus, quot expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem contingat (neque id adeo rarum est) ut Regularis Superior ad concedendum hujusmodi Confessarium extraordinarium Moniali communem Confessarium recusanti nullo pacto adduci possit; jam huic casui provisum est per Decretum anno MDLXXIII., a praedicta Congregatione Concilii editum; et a fel. record. Gregorio Papa XIII. tunc Apostolicum Thronum obtinente approbatum, et confirmatum, quod nunc iterum confirmationis Nostrae auctoritate roboramus. Decreti verba relata, *Lib. 1. Decretorum ipsius Congregationis pag. 66. a tergo*, haec sunt: *Monialis per aliquod tempus noluit confiteri Confessariis Regularibus. Dubitatum fuit, an Episcopus Regiensis posset dare dictae Moniali Confessorem alterius Ordinis Regularem, vel Saecularem, cui illa semel, vel pluries confiteatur peccata sua, et a quo absolvi possit. Sanctissimus Dominus Noster, etiam ex sententia Congregationis Concilii, declaravit, dictum Caput decimum ita esse intelligendum, ut etiam possit Episcopus concedere Confessarium alterius Ordinis, vel Saecularem. Praeterea nihil obstat, quo minus ipsa Monialis recursum habeat ad Cardinalem Majorem Poenitentiarium, a quo ipsi providendum erit, ut supra dictum est, per deputationem Confessarii ex approbatis ad Moniales, apud quem illa confiteatur.*

Quid prospici-
rituali con-
solatione et
profectu.

Quaesitum denique fuit de Monialibus illis, quae neque aegrotant, neque recusant. Ordinarium Poenitentiae Ministrum a Monasterii Praelato pro universa Communitate deputatum; verum pro majori animi sui quiete, atque ulteriori in via Dei progressu, facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium Confessiones jam approbato. Qua de re non semel Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum aliquibus Episco-

pis, aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuerimus. Porro in aliquos ex iis incidimus plus nimio severos; qui aspera quadam verborum brevitate respondebant, quod quum Moniali postulanti libera fuisset facultas confitendi extraordinario Sacerdoti, qui universae communitati non semel eo anno jam datus fuerat, tunc oportebat eam conscientiae suae consuluisse: quod si oblata commoditate uti noluerat, id sibi imputaret; neque pergeret Superiori molestiam afferre, ut peculiarem Confessarium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem objicientibus, Monialem hujusmodi ad Apostolicae Poenitentiarie Officium facile recursum habituram, ibique haud aegre impetraturam id, quod ab ipsis Superioribus ei denegatum fuisset; iterum constanter respondebant, extraordinarium hujusmodi Confessarium, post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, sed a se nunquam concessum iri.

At vero, neque tunc Nobis arridebat, neque profecto nunc Nobis placet rigida haec agendi ratio. Persuasum enim habebamus, adeoque habemus, non solum integrae Communitati, sed singulis etiam Monialibus indulgendum esse in iis rebus, quae juste et rationabiliter petuntur, maxime quum illae ad earum conscientiae quietem, et securitatem conferre dignoscuntur. Neque sane hujusmodi postulationes aut temere exaudiri, aut sine causa, rejici debere censemus; sed inquirendum in primis esse de qualitatibus tum Monialis, quae Confessarium extra ordinem petit, tum Confessarii, qui ab ea requiritur; ut utriusque diligenter inspectis, deliberari possit, an illius votis annuendum sit, an non. Si enim Monialis ex una parte nullum det adversae suspicioni locum, ex altera vero Confessarius non modo legitimam Ordinarii approbationem, sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat, nullo modo probare possumus tam firmum hujusmodi Praelatorum in renuendo propositum; nec intelligimus, cur post Confessarium extraordinarium integrae Communitati, juxta legem Concilii Tridentini, oblatum, nulla omnino Monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem Confessarium, cujus consilio, et opera, justis fortasse de causis, indigere se arbitrentur. Non ita sane hac de re sentiebat sapientissimus ille

Nimius Praelatorum gorimpro-
tur.

Cautelae
hibendae
morantur

Francis-
losius qu-
ia anno

algebat ex-
ordinaria-
um.

Animarum Rector S. Franciscus Salesius, cu-
jus doctrinae summam ex illius Operibus tum
editis, tum manuscriptis, collectam, bon.
mem. Joannes Petrus le Camus Episcopus Belle-
censis justo volumine complexus est, cui Titu-
lum fecit: *Spiritus Sancti Francisci Salesii*. In
hujus compendio, quod ex Gallico in Italicum
sermonem conversum Venetiis anno MDCCXLV.
pro quarta vice Typis editum est, parte XVII.
cap. 6. aperte legitur, quod, quum Beatus
Episcopus non ita intelligeret praemissum Con-
cilii Tridentini Decretum, ut vetitum existima-
ret, Confessarium extraordinarium, pluribus
etiam quam tribus vicibus in anno, Religiosae
Communitati offerre; quae quidem sententia
plures habet suffragatores, quos refert *Diana*
in *Editione coordinata Tom. 7. Tract. 1. resol.*
348.; non solum solebat suis Monialibus Visi-
tationis Beatae Mariae Virginis quater in an-
no, videlicet in singulis Hebdomadis Quatuor
Temporum, Confessarium extraordinarium
deputare, verum etiam earum respectivis Su-
perioribus commendatum reliquit, ut singulis
Monialibus, quae non ex animi levitate, neque
ex indiscreta affectionis singularitate, Confes-
sarium extraordinarium peculiariter peterent,
haud se difficiles in eo concedendo praeberent.
Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gre-
gorius Cardinalis Barbadius Episcopus Pata-
vinus; Is enim, ut testatur illius quondam
Vicarius Generalis Joannes Clericus in *Trac-
tatu de Poenitentia, decis. 41. num. 7.*, et
Patrum Tridentinorum decretum quoad omnia
Monialium Monasteria in sua Civitate et Dioe-
cesi existentia quotannis reipsa exequabatur,
et nihilominus exorari se patiebatur a Monia-
libus, quae aliquando rationabilibus de causis
peculiarem pro se Confessarium expeterent.
Hujusmodi regulis, et exemplis nostram quo-
que agendi rationem in spiritali Monialium
regimine conformare curavimus; maximum-
que utilitatis, et quietis fructum Nos inde per-
cepisse cognovimus. Quapropter Venerabiles
Fratres Ecclesiarum Antistites, atque Dilectos
Filios quarumcumque Religiosarum Mulierum
Rectores hortamur in Domino, et enixe mo-
nemus, ut eandem viam, quoad fieri potest,
insistere non recusent, et non adeo difficiles se
praebeant peculiaribus extraordinarium Con-
fessarium aliquando expetentibus; quin potius,
nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii
requisiti qualitas aliter faciendum suadeat,

earum justis precibus obsecundare studeant:
illud cogitantes, quod etsi liberum sit cuilibet
Moniali Cardinalem Majorem Poenitentiarium
adire, cui ea in re facultas cumulativa cum
omnibus locorum Ordinariis a Romano Ponti-
fice tribuitur; nihilominus ea est aliquando ne-
cessitatis urgentia, ut remedium, quod de lon-
ginquo petendum est, non satis tempestive
adveniat: Et quamvis etiam quorumlibet ne-
gotiorum expeditiones, quae in Officio Poe-
nitentiarum Apostolicae fiunt, ab omni vel
minima pecuniae solutione inviolabiliter sint
immunes; non omnibus tamen Monialibus fa-
cile est invenire, qui earum negotia, in Urbe
procurare velit, et possit.

Jam vero postrema superest quaestio, ni-
mirum de qualitatibus Confessarii extraordi-
narii, qui vel pro universa Monialium Com-
munitate, vel pro aliqua Moniali peculiariter
deputari debeat. Porro nullo umquam tempore
dubitatum fuit, an in hujusmodi Sacerdote
aetatis maturitas, morum integritas, pruden-
tiae lumen requiratur; quas quidem dotes in
eo, qui ad hujusmodi munus adhibeatur, ne-
cessarias esse, omnes fatentur. Sicut etiam
minime dubitatur, quin idem ab Ordinario
Loci specialiter pro Monialibus approbatus esse
debeat, quum hujusmodi approbatio, ex Apo-
stolicarum Constitutionum lege, omnino requi-
ratur non solum in omnibus tam ordinariis,
quam extraordinariis Confessariis, qui Monia-
libus, etiam Regularibus subjectis, ab earum
respective Superioribus deputantur; sed etiam
in iis, qui a Cardinali Majori Poenitentiaro
conceduntur, etiam Apostolica Sede vacante,
quo nimirum tempore amplioribus is pollet
facultatibus, ut videre est in Nostra Constitu-
tione super illius facultatibus edita, quae est
XCV. in Tomo I. Bullarii Nostri, ubi para-
grapho 54. eidem conceditur, ut vacante Sede
Monialibus Confessarios extra ordinem valeat
deputare, si eos ex aliqua rationabili causa pe-
tierint, pro earum libitu, inter approbatos ab
Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones
eligendos. Quamobrem ad id dumtaxat redacta
est controversia, an scilicet e Clero Saeculari,
an vero e Regulari eligendus sit hujusmodi
Confessarius; tum inter Regulares, an assumi
possit ex quolibet Ordine alias permissio, an
vero semper deputari debeat ex ipso Ordine
Praelati Regularis, ad quem Monasterii regi-
men spectat.

III.
De qualita-
tibus Confes-
sarii extraor-
dinarium.

Eodem sen-
sus favebat
Card. Barba-
dicius.

Pontifex hor-
tatur Praela-
tos, ut justis
Monialium
petitionibus
benigne in-
tendant.

An semper
deputari de-
beat ex eo
Ordine, cu-
jus est Mo-
nasterii Prae-
latus.

Quid de consuetudine.

Sane pro Monialibus Episcopo immediate subjectis, regula est, ut Ordinarius earum Confessor sit Sacerdos Saecularis. Extraordinarium vero ex Ordinibus Regularibus saepissime assumi, apud plerosque Episcopos usu receptum esse constat; deficiente forsitan per singulas Dioeceses Saecularium Presbyterorum ad id munus idoneorum copia. Regulares autem Praelati Monialibus sibi subjectis Confessarium Ordinarium designant e suo ipsorum Ordine; extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare possunt, juxta Decretum a saepedicta Congregatione Concilii editum die 26. Septembris anni MDXCV., ac relatum in Libro 3. Decretorum pag. 149. a tergo, ubi sic legitur: *Sacra etc. respondit, Superiores Regulares teneri offerre Confessarium extraordinarium ejusdem Ordinis; alterius vero Ordinis posse quidem, sed non teneri.* Nunquam tamen, quod meminimus, ullum Sacerdotem Saecularem, aut diversi Ordinis Regularem, vidimus a Regulari Praelato Monialibus sibi subjectis extraordinarium Confessorem deputari. Denique quum aliquando evenire possit, ut in casu negligentiae Superioris Regularis, ad Episcopum, ut supra dictum est, pertineat deputatio Confessarii extraordinarii etiam pro Monialibus Regularium regimini subjectis, nulla ipse lege tenetur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cujus est Monasterii Praelatus; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Saecularem, aut alterius Ordinis Regularem, ad audiendas earum Monialium Confessiones deputare.

Controversia sub Innocentio XIII. examinata in Congregatione particulari.

At quum superioribus annis Apostolicae Sedis expositum fuisset, pluribus de causis, iisque gravissimis, quas hic referre opus non est, non tam opportunum, quam plane necessarium videri, ut Monialium Monasteria Regularium regimini subjecta, semel saltem in anno Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularem, aut e Saeculari Clero Presbyterum haberent, hujus rei examen; jubente fel. record. Praedecessore Nostro Innocentio Papa XIII., assumptum fuit a peculiari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in Minoribus constituti in Secretarii munere operam praestabamus; quaeque, per annum et ultra, singulis Hebdomadis cogebatur, ad discutienda, et definienda complura Ecclesiasticarum quaestionum capita, quae deinde inser-

ta sunt in Apostolicis Literis ab eodem Innocentio Praedecessore editis die XIII. Maji anni MDCCXXIII. quarum initium est: *Apostolici Ministerii*, quae etiam a san. mem. Praedecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmatae fuerunt; per alias similes Literas datas die XXIII. Septembris anni MDCCXXIV.

Cum autem negotia, quae in ea Congregatione tractabantur, nullius privatas rationes attingerent, sed de restituenda potissimum Tridentini Concilii observantia in quibusdam Catholicis Orbis Regionibus, ut ferebatur, non parum labefactata, unice ageretur; necessarium minime judicatum fuit, aliquem velut in judicium vocare, ad deducenda jura, si quae sibi adversus illa, quae decernenda viderentur, competere forsitan putaret. Sed Nostra peculiaris cura erat, ad singula proposita capita totidem Dissertationes, unicuique ex praefatis Cardinalibus exhibendas, elucubrare; ad demonstranda videlicet fundamenta illius disciplinae, quae in usum revocanda censebatur. Nec aliter se res habuit, quum in eadem Congregatione, ut praefertur, in deliberationem venit, an decernendum foret, ut Regulares Monasteriorum Praelati, una saltem ex tribus vicibus, quibus extraordinarium Confessarium Monialibus sibi subjectis in annos singulos exhibere debent; aliquem Saecularem, aut alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur, utque ipsis hac in re deficientibus, liberum esset Episcopis Locorum Ordinariis eorum defectum supplere, et emendare.

Verum quum Regularibus innotuisset, a praedicta Congregatione conditum esse Decretum eorum intentioni contrarium; utpote qui minime adstringi volebant ad hujusmodi annuam deputationem Confessorum extraordinariorum e Clero Saeculari, vel ex aliis Ordinibus; nonnullarum Religionum Procuratores Generales petierunt admitti ad deducendas rationes; quas hujusmodi Decreto obstare putabant: cumque id facile impetrassent, ac suam, totiusque Coetus Regularium causam per eximios illius temporis in Romana Curia Advocatos defendi curassent; sed nihilominus praedicta Cardinalium Congregatio in priori sententia permansisset, placuit praefato Praedecessori Innocentio, antequam Decretum hujusmodi approbatione sua confirmaret, aliorum

Ejus Congregationis, Trinitati Congregationis, iustitiae.

Nihilominus in hoc admissum Regulari contradicendum.

Novae caelae a Pontificibus.

Cardinalium sententias audire. Itaque, exclusis illis in omnibus, qui ex ipsius Pontificis deputatione, in praecedentibus Sessionibus per annum integrum negotia discusserant; aliisque advocatis Cardinalibus, quibus exhiberi secreto fecerat conscriptarum allegationum exempla; Nobis etiam adesse jussis, qui rationum momenta a priori Congregatione prae oculis habita, si opus esset, exponere possemus; novam Cardinalium Congregationem ex improviso coram se convocavit, in qua iterum proposita quaestio diligenter ac maturè discussa fuit; ac demum ipse Pontifex, de ipsius Congregationis consilio, et assensu, super hac re decrevit, ut sequitur: *Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares, quoad Monasteria ipsis subiecta, toties praedictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semetipso in anno ad id minus elegerint Sacerdotem aut Saecularem, aut Regularem alterius diversis Ordinis professorem; in his casibus Episcopi, pro sui arbitrio et conscientia, deputationem huiusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut praetextu, a Superioribus Regularibus valeat impediri.*

Perscriptum sane fuit huiusmodi Decretum ea occasione; qua agebatur de restituenda in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Concilii Tridentini: verum ipsius Decreti vigor ad eas dumtaxat Regiones minime restrictus fuit, quum ex animarum pericula, quae ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur; in omnibus Monasteriis Regularium regimini subiectis locum habere possint; et quaecumque adversus Decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum Statutis, et ex Constitutionibus Monialium Regularibus subjectarum, fuerint desumpta. Cumque iudicatum fuerit, ea omnia nequaquam obstaré, quo minus ita decerneretur; sequitur, ut, quamvis eidem Decreto causam dederint peculiarium quarundam Regionum necessitates Apostolicae Sedi eo tempore expositae, illud tamen generale sit, et universos per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Praelatos afficere debeat. Cum vero deinde alter laudatus Praedecessor Benedictus XIII. Innocentii Literas in forma spe-

cifica confirmaret, Nobis constat, illius mentem fuisse, ut huiusmodi Decretum universalis et inviolabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus ne ulla apud aliquos supersit dubitatio; Nos ipsi, praesentium Literarum vigore, ac Motu proprio, et certa scientia, deque Apostolicae potestatis plenitudine, ipsum relatum Innocentii Praedecessoris Decretum, statutum, mandatum, atque praeceptum, ad omnia per Orbem ubique existentia, et Regularium regimini subiecta Monialium Monasteria; quatenus opus sit, expresse extendentes, et ampliantes; decernimus, atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo a proximo millesimo septingentesimo quadragesimo nono a Nativitate Domini decurrendo, Regulares Monasteriorum Praelati teneantur bis, aut ter in anno Confessarium extraordinarium universis Monialibus in iis degentibus offerre; si vero ipsi forsitan huiusmodi Confessarii extraordinarii deputationes intra praescripta tempora omiserint, vel semper proprii Ordinis Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint; itaut praefatae Moniales semel saltem in anno Confessarium extraordinarium e Clero Saeculari, aut ex alio Ordine Regulari non habeant; ad Episcopos Dioecesanos, omni appellatione remota, devolvatur jus supplendi eorumdem Praelatorum defectum (si nempe pensatis rerum circumstantiis, ita expediens esse judicaverint) per deputationem Confessarii extraordinarii, quem tam in uno, quam in altero casu, aut e Clero Saeculari, aut ex alio Regulari Ordine, pro ipsorum arbitrio, deligere possint, et valeant.

Quocirca dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinali, moderno Nostro, et pro tempore existenti Romani Pontificis in Urbe, ejusque Districtu Vicario in Spiritualibus Generali, eandem praesentium tenore committimus, et mandamus, ut haec nostra Decreta atque Statuta, tam in omnibus ejusdem Almae Urbis Monasteriis, quae Regularium regimini subsunt, quam in aliis quibusque Regularium, aut Saecularium Mulierum, aut Puellarum Domibus, seu Collegiis, atque Conservatoriis, quibus unicus ordinarius Confessor a Superioribus deputari solet, in omnibus et per omnia, juxta earundem Literarum praescriptum, exactissime observari, et adimpleri faciat; ne forte audiri contingat, quod eum magna animi nostri molestia dictum aliquando esse cogno-

Pontifex eam expresse extendit ad omnia Monasteria Regularia subiecta, cum praecepto etc.

Commissio Card. Urbis Vicario pro praemissorum executione.

vimus, Apostolicas Constitutiones Romae quidem ferri, et publicari, sed eas minime in ipsa Urbe ad effectum perducere.

Item omnibus Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis.

Eandem porro curam, et sollicitudinem injungimus, et demandamus Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis; quibus, ut satis perspectum putamus voluntatis nostrae studium, tam in eorum rationabilibus querelis, justisque petitionibus suscipiendis, quam in corruptelis, quas irrepsisse indicaverint, eliminandis; idque non ex ingenio nostro quidquam statuendo, nec peregrinas novitates inducendo; sed veteres ut plurimum leges et regulas, vigili Praedecessorum nostrorum providentia jam pridem constitutas, in pristinum debitumque vigorem, et usum revocando: Ita eosdem meminisse volumus, proprium zeli Pastoralis officium non in eo situm esse, ut adversus ea, quae contra leges fiunt, inutiliter deplorando declament; sed ut illa de medio tollere curent, adhibitis opportunis remediis in eum finem jam praestitutis; implorato etiam Apostolicae Sedis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctoritati, et legum executioni, afferri contingat, omnesque diligentias et curas, quas corrigendis abusibus ipsi fideliter impenderint, in irritum cedere videant.

Durante Confessarii extraordinarii munere Ordinarii Confessarii munus cesset.

Quoniam vero tam in superius allegato Clementis XI. Edicto, quam in Synodalibus plurium Episcoporum Constitutionibus statutum esse conspicimus, ut quo tempore extraordinarius Confessor alicui Communitati deputatus ministerio suo fungitur, ordinarius Confessor nullum ipsi impedimentum afferre audeat, multoque minus praesumat per id temporis alicujus Monialis, sive Superiorissae, sive Novitiae, sive Conversae, neque demum alterius cujuscumque Personae intra septa Monasterii, aut piaae Domus commorantis, Sacramentalem Confessionem audire; Nos id quoque approbatione nostra roborantes et confirmantes, statuimus et mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis, aut Domibus eorum regimini subjectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas Communitates attinet, quibus ipsi praesunt, pro hujusmodi Legis implemento advigilent, et contravenientes meritis poenis coerceant, et afficiant.

Extraordinarius vero, expleto officio,

Ac demum quibuscumque Confessariis extraordinariis, qui vel alicui Communitati ge-

neraliter, vel peculiariter alicui personae in Monasterio degenti, concessi, ac deputati fuerint, districte inhibemus, sub poenis adversus accedentes ad Monasteria Monialium, et cum ipsis conversantes, praesertim Regulares, a Praedecessoribus Nostreis quandocumque statutis (quas etiam praesentium vigore confirmamus, et innovamus), ne, postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium ulterius accedere; aut ullius generis commercium intra ipsum quomodocumque continuare et fovere, etiam sub spiritualis causae, aut necessitatis obtentu et colore, audeant, aut praesumant.

Decernentes, ipsas praesentes Literas, atque omnia et singula in eis statuta atque praescripta, etiamsi quicumque in iisdem interesse habentes, seu habere praetendentes, ad id vocati, et auditi non fuerint, nec praemissis consenserint, aut alterius cujuscumque generis defectu forsitan adversus eas objiciatur, semper et perpetuo valida, et efficacia esse et fore, et ab omnibus, ad quos spectat, atque in futurum spectabit, inviolabiliter etiam perpetuo observari. Sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Congregationes ordinarias, aut peculiariter deputatas, aliosque Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Vice Legatos, et Apostolicae Sedis Nuncios, judicari, et definiri debere; sublata eis, et eorum cuilibet, aliter judicandi, definiendi, ac interpretandi facultate et auctoritate; atque irritum, et inane decernentes, quidquid secus a quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus quibuscumque etiam Apostolicis, ac Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non quarumcumque Ecclesiarum, et Ordinum Regularium, seu Congregationum, aut Societatum, et Institutorum, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, aliorumque Militarium Ordinum, seu Monasteriorum Virorum, aut Monialium, aliarumque piarum Domuum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus, et consuetudinibus etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus, et Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut

se abstine
etiam ab
cessu ad
Clausura.

Clausura
pro praesentium
sorum firmitate.

Derogatio
contrariis.

ERECTIO

LVII.

Literis Apostolicis, cuilibet praemissorum, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, etiam hic de necessitate exprimendis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, et derogationum derogatoriis, quomodolibet in contrarium concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis; quibus omnibus, et singulis, hac vice dumtaxat, et ad praemissorum effectum, illis alias in suo robore permansuris, de Apostolicae potestatis plenitudine derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides practica transumptis.

Volumus demum, ut earundem praesentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sancio.

Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, et declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. Pontif. Anno VIII. die 5. Aug. 1748.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVIII. Nonis Augusti Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 26. Augusti 1748.

Seminarii Missionum in Conventu Sanctae Mariae de Rosario, et Febri, in Monte Mario, Fratrum Ordinis Praedicatorum Congregationis Sancti Marci.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad futuram rei memoriam.

Ecclesiae Catholicae regimini, meritis licet imparibus, divina dispositione praesidentes, illa, quae a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris ad majorem Dei gloriam, ac Religionis, pierumque operum incrementum et propagationem, provide emanasse noscuntur, ut firma semper, ac stabilia persistant, Apostolici muniminis, cum id a Nobis petitur, patrocinio libenter constabilimus.

Praemium.

Alias siquidem pro parte tunc existentium Vicarii Generalis, et Fratrum Congregationis Sancti Marci Florentin. Provinciae Romanae Ordinis Praedicatorum, felicis record. Clementi Papae XI. Praedecessori Nostro exposito, quod dudum tunc in humanis agens Joannes Victorius de Rubeis in suo, sub quo ab humanis decessit, die XXI. Decembris Ann. MDCXLVI. condito testamento, Ordinem Fratrum Sancti Hieronymi Congregationis Beati Petri de Pisis haeredem instituerat, ac voluerat, ut extra Portam Angelicam Almae Urbis Nostrae, in loco, qui ad Crucem Montis Mariae vocatur, in quo quaedam Ecclesia sub invocatione Beatae Mariae Virginis de Rosario, et Febri nuncupata, constructa reperiebatur, novus Conventus secundo dicti Ordinis, et Congregationis, ac mansiones ad usum illius Fratrum, qui perfectionis vitae studio ducti sese illuc recipere voluissent, aedificarentur, dictique Fratres in Ecclesia hujusmodi divina officia celebrare deberent; ac declaraverat, tot ex dictis Fratribus ibidem permanere debere, quot ex fructibus suae hereditatis, assignatis eorum cuilibet quotannis quinquaginta scutis monetae ab omni expensa in Ecclesia praefata facienda liberis, ali potuissent; adjecta inter alias conditione, quia praevidebat, nonnisi sex Fratres ex fructibus hereditatis hujusmodi in hoc novo Conventu ali potuisse, quod

Testamentum Jo. Victorii de Rubeis favore Fratrum S. Petri de Pisis.

Conditiones ipsis injunctae.

Substitutio
favore Pres-
byterorum
saecularium.

Alia substi-
tutio favore
Congregatio-
nis Assump-
tionis Beatae
Mariae Virginis in
Domo Pro-
fessa Soc. Je-
su.

praedicti Fratres ea super re necessarias Literas Apostolicas derogatorias infra sex menses tunc decurrendos obtinere curarent: et in eventum, quo illas minime obtinuissent, sex Presbyteros saeculares a se nominatos dicto Ordini substituerat cum eodem onere celebrationis Divinorum Officiorum, ac pari assignatione quinquaginta scutorum similium cuilibet ex dictis sex Presbyteris saecularibus, quot ex huiusmodi fructibus ali potuissent, annuatim persolvendorum, et cum libera facultate, ut quilibet ex Presbyteris praefatis Successorem sibi in perpetuum eligere valeret: ac demum tam dictis Fratribus, quam Presbyteris saecularibus in adimplemento alicujus conditionis, seu rerum ab ipso Joanne Victorio Testatore injunctarum deficientibus, Confratres pro tempore existentes Congregationis sub titulo Assumptionis Beatae Mariae Virginis Immaculae in Domo Professa de eadem Urbe Clericorum Saecularium Societatis Jesu canonice erectae ad dictam suam haereditatem vocaverat, et alias, prout in dicto Testamento uberius asserebatur contineri.

Ipsi vero Fratres cum intra praefixum sibi tempus memoratas Literas Apostolicas non obtinuissent, dictique Presbyteri saeculares se ad haereditatem, et Ecclesiam huiusmodi admitti contenderent, post dispendiosam duodecim annorum litem, eosdem Presbyteros ad illam per concordiam admiserunt, facta anno MDCLVI. cuiusque suo praetenso juri ad favorem eorundem Presbyterorum, illorumque successorum, plena renunciatione.

Lites exortae.

Porro subinde, nempe anno MDCLXXXVII. tres tunc existentes Ecclesiae supradictae Presbyteri caeteros suos Collegas, uno dumtaxat dissentiente excepto, induxerant ad similem renunciationem faciendam in favorem Congregationis Piorum Operariorum nuncupatorum Civitatis Neapolitanae, qui, cum usque ad annum MDCXCIII. Ecclesiam, haereditatemque possedissent, agnoscentes deinde se eas minime legitime possidere, post diuturnam litem cum tunc existentibus Confratribus praefatis agitatam, similiter per concordiam, Ecclesiam, et haereditatem huiusmodi dimittere coacti fuerunt; ideoque dicti Confratres locum tandem successioni in dicta haereditate ad eorum favorem factum esse existimantes, litem etiam contra memoratos Presbyteros saeculares, qui dicto anno MDCLXXXVII. Ecclesiae, et haereditatis praefatarum possessores fuerant, coram tunc existentibus Cappellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus moverunt: Verum per primam decisionem anno MDCXCVI. ab eisdem Cappellanis exclusi, motae liti huiusmodi ad favorem Presbyterorum praefatorum, quorum plerique adhuc supersites existebant, pariter per concordiam renunciaverunt.

Demum etiam alia tunc existens Congregatio sub invocatione Sancti Josephi in Ecclesia Sancti Pantaleonis ad Montes nuncupata de eadem Urbe instituta, cum anno MDCCIV. super tribus dubiis litem praetensi juris ad ejusmodi Ecclesiam, et haereditatem contra tunc in humanis agentes Hieronymum Berti, et Joannem Masserotti Presbyteros saeculares illarum possessores, in Congregatione tunc existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, et Romanae Curiae Praelatorum, super negotiis Visitationis Apostolicae Ecclesiarum, et Locorum piorum de Urbe, praefata auctoritate Apostolica instituta, similiter movisset, die VIII. Maji ejusdem anni omnium votis super singulis dictorum dubiorum penitus exclusa remansit, nec umquam novam audientiam, pluries licet petitam, obtinuit; quinimo sententia tunc existentis Generalis Causarum Curiae Camerae Apostolicae Auditoris super executione Decretorum dictae Congregationis Cardinalium et Praelatorum ad favorem memoratorum Hieronymi, et Joannis Praesbyterorum possessorum emanavit.

Et in eadem expositione subjuncto, quod propter praedictas, aliasque dispendiosas lites, ac temporum calamitates, malamque dictae haereditatis administrationem, tempore praesertim defunctorum illius possessorum Presbyterorum saecularium, Ecclesia praefata, ejusque facies, et quatuor Cappellae operis omnino rustici reperiebantur, ulliusque Tholus, et Hypetrum imbris pervia celeri reparatione indigebant, nec non murus corruerat, aliusque similis, et quidem scaphus grandior, et alia aedificia ruinae proxima erant, quodque magis dolendum erat, annui dictae haereditatis redditus eatenus ad medietatem diminuti existebant, itaut, cum antea sex Presbyteri ex dictis redditibus alerentur, tunc tres tantum de hac reliqua illorum medietate, licet alius Presbyter partem etiam in ea praetenderet, participarent, adeoque ibi cultus divinus juxta

Cessio Presbyterorum saecularium favore Praedicatorum Congregationis Marci.

piam dicti Joannis Victorii Testatoris mentem adimpletus minime fuisset, nec, attento praesertim, quod tunc unus tantum Presbyter ibidem resideret, adimpleri posse videretur; ac propterea dicti Hieronymus, et Joannes, duo tunc ex dictis tribus ejusmodi Ecclesiae, et haereditatis possessoribus Presbyteris, habito alias, de ipsius Clementis Praedecessoris licentia, super hoc cum Vicario Generali, et Fratribus primodictae Congregationis tractatu, die XXII. Augusti MDCCIX. dictam haereditatem cum omnibus illius redditibus et pertinentiis, reservato tamen sibi, quoad vixissent, usu cellarum, seu mansionum dictae Ecclesiae annexarum, quibus tunc gaudebant, et dummodo ad id ejusdem Clementis Praedecessoris, et Sedis Apostolicae beneplacitum accessisset, ad favorem Fratrum primodictae Congregationis Sancti Marci, quantum ad eos spectabat, cesserunt, et renunciaverunt; ipsi vero exponentes, qui, ut asserebant, nullum in dicta Urbe, seu prope illam, pro negotiis suis agendi Hospitium, et Diversorium habebant, si dicta Ecclesia cum illius redditibus, et mansionibus sibi, ac dictae eorum Congregationi ab eodem Clemente Praedecessore concederetur, praefato usu mansionum dictis Hieronymo, et Joanni, titulo hospitii, quoad vixissent, relicto, a die habitae possessionis loci, seu Ecclesiae hujusmodi, omniumque illius pertinentiarum, tunc pariter in humanis agenti Francisco de Sanctis, qui una cum dictis Hieronymo, et Joanne, tertius Ecclesiae et haereditatis praefatae possessor Presbyter existerat, et eatenus cessionem hujusmodi minime consenserat, quinquaginta scuta paria, quot scilicet dictus Joannes Victorius Testator singulis Presbyteris, sicut praemittitur, assignaverat, illius vita naturali durante, ex praedictis redditibus annuatim solvere; ac etiam tunc in humanis itidem agenti Joanni Baptistae Perotti, qui uti quartus Presbyter, jus etiam ad illos praetendebat (id, quod ipsi Clementi Praedecessori, considerata praefata Joannis Victorii Testatoris praedicti dispositione, justum visum fuisset) ex eisdem redditibus quotannis ad ejus pariter vitam praestare; rebusque ita compositis, duos in sacro Presbyteratus ordine constitutos, et duos laicos Fratres expresse professos primodicti Ordinis ad dictam Ecclesiam mittere, ibique collocare; ac deinde Conventum formalem, et Seminarium Religiosorum Missionariorum us-

que ad numerum sex Religiosorum hujusmodi, ad majorem Dei gloriam, divinique cultus incrementum, et Catholicae Fidei propagationem, modo, et tempore ipsis praescribendo, quantum in ipsis esset, adjuvante Domino, instituere paratos esse offerebant; sibi propterea in praemissis opportune ab eodem Clemente Praedecessore provideri, et ut infra indulgeri summopere desiderabant.

Idem Clemens Praedecessor sacrarum Missionum incrementum promovere volens, hujusmodi supplicationibus inclinatus, per quasdam suas in simili forma Brevis die III. Februarii anni MDCCX. expeditas literas, tunc esistenti suo in eadem Urbe Vicario in spiritualibus Generali, seu illius Vicesgerenti commisit, et mandavit, ut veris existentibus narratis, et accedente consensu dictorum Hieronymi, et Joannis, nec non exhibita sibi valida, et authentica illorum renunciatione cuicumque juri, quod in dicta Ecclesia, illiusque aedificiis, et redditibus, ac perceptione emolumentorum habere poterant; facultas illis dumtaxat habitandi in Cellis praefatis (quatenus tamen tot aliae Cellae superessent, in quibus infrascripti Religiosi habitare possent) reservata, ut praefertur; non obstante praefatorum Francisci, et Joannis Baptistae, quibus ut infra provisum fuerat, dissensu, et quatenus ipsi ad praestandum consensum a se requisitum cum assignatione termini competentis, dissentirent, vel non consentirent; eandem Ecclesiam cum omnibus illius aedificiis, juribus, pertinentiis, et introitibus universis, praefatae Congregationi Sancti Marci, quatenus tamen prius ad sex Professores ipsius Congregationis in Sacro Presbyteratus ordine constitutos, qui intra septa dictae Ecclesiae degerent, et Ecclesiasticis functionibus ibi exercendis juxta proprium institutum addicti essent, simulque dicti Joannis Victorii Testatoris voluntatem in ea parte, quae cultum Ecclesiae, et bonum spirituale Christi-fidelium respiciebat, adimplerent, nec non ad munus Missionariorum explendum, et Catholicam Fidem propagandam idonei existerent, intra sexennium a die executionis gratiae computandum, ex dictae Ecclesiae, et propriis ipsius Congregationis redditibus perpetuo sustentandos, in forma valida se obligaret; ita ut Conventus inibi ante dicti sexennii lapsum erigendus, esset Seminarium Missionariorum, qui mandatis Con-

Approbatio
Clementis
Papae VI.
sub nonnullis
conditionibus.

Idem Pontifex
Seminarium
Missionariorum
erigi mandat
intra sexennium
sub
dependentia
a Sacra Congregatione
propagandae Fidei

gregationis tunc, et pro tempore existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum semper obtemperare deberent.

Interim vero, et statim ac Literae praefatae executioni demandatae fuissent, unum Laicum, et tres Fratres expresse professos in sacro Presbyteratus ordine constitutos Congregationis, et Ordinis praefati, qui memorati Joannis Victorii Testatoris voluntati cultum Ecclesiae, et bonum spirituale Christifidelium concernenti obsequi deberent, intra septa Ecclesiae hujusmodi dicto sexennio durante ex eisdem redditibus etiam sustentare promitteret, auctoritate Apostolica concederet, et assignaret: quatenus vero primodicta Fratrum praefatorum Congregatio conditionibus praedictis intra tempus sibi, sicut praemittitur, a se praefigendum non pareret, eam quocumque jure, quod de hujusmodi gratia sibi acquisitum fuisse praetendere potuisset, perinde ac si illa concessa non fuisset, omnino carere dicta auctoritate declararet.

Porro Congregationem Fratrum hujusmodi ad quinquaginta scuta monetae dicto Francisco, quoad vixisset, vel aliter de aequivalenti rata ei ab eodem Clemente Praedecessore provisum fuisset, quotannis ex redditibus dictae Ecclesiae, a die, quo possessionem bonorum ejusdem Ecclesiae acquisivisset, et non antea subministranda teneri, ac pro subministratio- ne praefata, bona ipsius Ecclesiae ad illorum favorem obligata, atque hypothecata remanere, eadem auctoritate decerneret.

Et subinde pro parte tunc pariter existentium Fratrum primodictae Congregationis denuo eidem Clementi Praedecessori exposito, quod Literae praefatae juxta earum seriem, et tenorem executioni demandatae fuerant: inter vero conditiones, seu leges in ipsis Literis praescriptas eidem Congregationi S. Marci, post absolutum sex annorum cursum, onus sustentandi sex Fratres Presbyteros ad munus Missionariorum explendum idoneos cum esset injunctum; et ipsi exponentes a die, quo Ecclesiae praefatae, illiusque bonorum possessionem apprehenderant, ea, qua par fuisset, diligentia, et studio, illa, quae multorum annorum spatio neglecta fuerant, nonnullas fabricae partes ruinam minantes nedum reparando, sed etiam alias habitationes pro necessaria ejusdem Conventus commoditate augendo, et in bonum sta-

tum redigendo, ac insuper cum fabrica praefata ob terreni deficientiam, et muri fracturam in totum collaberetur, quamdam Ecclesiam exteriorem cum muris primariis nondum absolutam, quae commoditati, amploque ingressui non solum in Ecclesiam, et Conventum praefatos, sed etiam fulcimento totius fabricae superioris, quibus illi innitebantur, inservire valeret, confici; et interea, ne sustentatio pro dictis sex Religiosis deficeret, terrenis culturam adhiberi, eaque meliorari, nec non alia denuo acquiri curassent; nec id pro sustentandis sex Religiosis praefatis eatenus sufficiens esset; propterea terminum sex annorum hujusmodi sibi, sicut praemittitur, praefixum, qui brevi expiraturus erat, ad aliud sibi benevisum tempus prorogari plurimum desiderabant.

Idem Clemens Praedecessor tunc etiam existenti in dicta Urbe Vicesgerenti mandavit, ut Exponentibus praefatis terminum sex annorum hujusmodi eis ad sustentandos sex Religiosos ad hujusmodi munus Missionariorum explendum, et Catholicam Fidem propagandam idoneos praefixum, ut praefertur, ad alios quatuor annos a fine dictorum sex annorum computandos prorogaret.

Et successive pro parte Fratrum memoratae Congregationis Sancti Marci, eidem Clementi Praedecessori itidem exposito, quod quadriennii hujusmodi finis imminabat, ipsi vero Cellas, et Officinas pro Magistrorum, ac Superiorum eorumdem Missionariorum, et Laicorum, seu Conversorum commoditate necessarias in dicto Conventu aedificare eatenus nequiverant, tametsi in id omne studium adhibuissent; praefatus Clemens Praedecessor sex annos hujusmodi primum concessos, et deinde ad alios quatuor annos prorogatos, ut praefertur, ad aliud quadriennium a fine quatuor annorum prorogatorum numerandum prorogari iterum mandavit.

Ac postmodum pro parte eorumdem Fratrum fel. record. Benedicto Papae XIII. Praedecessori nostro exposito, quod, cum terminus quatuor annorum ultimo loco ab eodem Clemente Praedecessore prorogatus jam expirasset, eadem vero causae etiam tunc durarent, dictus Benedictus Praedecessor tunc etiam in eadem Urbe Vicesgerenti, ut eisdem Exponentibus sex annos praefatos ad sustentandos, et retinendos sex Religiosos ad munus Missiona-

Poenae caducitatis inflata

Prorogationes dicti sexennii a Clemente XI. concessae.

Aliae prorogationes concessae Benedicto Papa XII.

reriorum hujusmodi explendum, Catholicamque Fidem propagandam idoneos, a supradicto Clemente Praedecessore concessos, et successive bis ad quatuor annos pro qualibet vice prorogatos, ut praefertur, donec acquisivissent bona, quorum annui redditus sufficerent pro omnibus supradictis adimplendis, servata caeteroquin supradictarum Clementis Praedecessoris Literarum forma, et dispositione prorogaret pariter, ac extenderet, et ampliaret, et alias prout in memoratis Clementis, et Benedicti Praedecessorum Literis, quarum omnium tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, uberius continetur.

Cum autem, sicut pro parte Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum Nobis nuper expositum fuit, quod propter supra expressas rationes, aliasque difficultates, quae interea temporis intervenerunt, dispositio in primodictis ejusdem Clementis Praedecessoris Literis contenta adhuc executioni demandata minime fuerit; Dilecti vero Filii moderni Vicarius Generalis, ac Fratres primodictae Congregationis, accedente etiam consensu Magistri Generalis Ordinis praefati, memoratas primo loco expeditas Clementis praedecessoris praefati Literas in omnibus suis numeris, juxta modum pro majori Literarum praefatarum faciliiori executione a memorata Cardinalium Congregatione praescriptum, infra terminum praefinitum juxta ejusdem Cardinalium Congregationis Decretum die VII. Augusti anni proxime praeteriti, referente Dilecto Filio Nostro Prospero ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Diacono Cardinali Columna nuncupato editum, cujus tenorem etiam praesentibus pro plene, et sufficienter expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur, Literas praefatas debitae executioni demandari intendant, ac ad id paratos sese obtulerint; ac proinde Cardinales Congregationis hujusmodi Nobis supplicaverint, ut Vicario Generali, et Fratribus praefatis in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Nos igitur Vicarium Generalem, et Fratres praefatos specialibus favoribus, et gratis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine qua-

vis occasione, vel causa latis, si quibus, quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, primodictas Clementis Praedecessoris Literas, nec non memoratae Congregationis Cardinalium Decretum, cum omnibus et singulis in illis, et illo contentis, auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes, et singulos, juris, et facti defectus, si qui desuper in praemissis quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus.

Praeterea, ut Missionariorum munus, quod vere Apostolicum est, per viros undequaque idoneos omni cura et fervore, et cum animarum Christi Sanguine redemptarum fructu exerceatur, dicta auctoritate volumus, praecipimus, et mandamus, ut Vicarius Generalis pro tempore existens primodictae Congregationis Sancti Marci, sive illo absente, is, qui ejus vice pro tempore gerit, nonnisi Alumnos, Professoresque dictae suae Congregationis regulari disciplina, probitate morum, et Religionis, ac Dei gloria zelo praeditos, et ad animarum salutem eximia charitate accensos eligat, quique Philosophiae, ac Theologiae studia landabiliter expleverint, aut saltem in morali Theologia sint bene versati; utque validius labores Missionum sustinere possint, non minores sint viginti quinque annis, nec majores triginta quinque, ac robusta corporis valetudine gaudeant: illosque ex tota sua Congregatione accersere curet; moneatque insuper locales Conventuum Congregationis hujusmodi Superiores, aliosque, si opus fuerit, illius Fratres, ne accedere volentes ullo modo retrahant, ac contra tales dissuadentes, maleque consulentes, commineantur poenas privationis vocis activae, et passivae, aliasque arbitrio memoratae Cardinalium Congregationis imponendas.

Quod si vero non semper haberi possint ex dicta Sancti Marci Congregatione sex Professores ad munus hujusmodi explendum idonei, et praescriptis volitisque qualitatibus praediti; volumus itidem, ut, quoties id acciderit, assumantur ex alia dicti Ordinis Congregatione Sanctae Sabinae, iisque similiter deficientibus, vocentur ex alia Beati Jacobi Salamonii Venetiarum Congregatione, ac denique ex universo Fratrum Praedicatorum Ordine; ita tamen,

Pontif. Clementis XI. Literas, et dictae Congregationis Decretum confirmat.

Qualitates Alumnorum eligendorum

Alumnorum qualis esse debeat zelas.

Poenae contra dissuadentes accedere ad Seminarium

Unde assumendi sint Alumni.

ut quicumque Professores cujuscumque ex memoratis Congregationibus, et Ordine, dum in Seminario praefato permanserint, sese conformare debeant, quoad victum, et habitum, et quoad reliqua regularem disciplinam concernentia, usibus, et observantiis praefatae Congregationis Sancti Marci.

In ipso ingressu in Seminarium hujusmodi faciendo, singuli Exercitia Spiritualitya peragant per decem, aut octo dies, cum omne datum optimum, et omne donum perfectum desursum sit descendens a Patre luminum: illisque absolutis, in manibus praefati Vicarii Generalis, aut, eo absente, alterius ab eo deputati, et deputandi, juramentum juxta infrascriptam formulam praestent, illudque, postquam sic praestitum fuerit, ad eandem Cardinalium Congregationem transmittatur. Formula autem juramenti haec est: *Ego Frater N. professus in Conventu N. Congregationis S. Marci Florentiae Ordinis Praedicatorum juro, et promitto in manibus Paternitatis Vestrae N., sive Superioris delegati, me ab hoc Seminario non discessurum, neque discedere procuraturum mediate vel immediate per me, vel interpositam personam, nisi ex legitima causa a Paternitate Vestra, vel a vestris Successoribus canonice intrantibus, et non alias admittenda. Insuper pro Fidei Catholicae propagandae causa, et salute Infidelium procuranda, ad eum locum, Provinciam, seu Regnum, sine aliqua repugnantia, aut exceptione iturum, ad quem, seu quod a Vestra Paternitate ero destinatus, et missus. Sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia. Ego N. N. affirmo ut supra manu propria.*

Quamdiu debeant in Seminario morari.

Lectores, et Alumni subsint in omnibus Superiori Conventibus.

Onus Lectoris Controversiarum, et quomodo admittendus.

In Seminario vero hujusmodi permaneant spatium trium annorum, et non ultra, quoad melius vocatio probetur, et plenè in studiis, Apostolicaque disciplina instituantur, et in omnibus tam ipsi, quam Lectores subsint obedientiae Superioris Conventus hujusmodi, et Superiorum primodictae Congregationis, sicut caeteri Fratres de familia. Lector in hoc Seminario semper adsit, qui Controversias Fidei, ac Theologiam Moralem doceat, isque non admittatur nisi praevio examine, et confirmatione praefatae Congregationis Cardinalium, eidemque injungatur sedulitas, et assiduitas in lectionibus, et repetitionibus, ac in exercitiis scholasticis.

Tres ad minus in hebdomada lectiones Controversiarum, duas Moralis, utiles pro Mis-

sionibus, ad quas Alumni hujus Seminarii sunt mittendi, et post vesperas earundem habeat collationes, frequentibusque exercitiis studentes instituat.

Prohibetur propterea aequè Lectori, ac studentibus, diebus lectionum e Conventu, seu Seminario hujusmodi egredi quacumque de causa, nisi expletis integre lectionibus, et exercitiis ea die, qua fieri debebunt; et in hoc Superior Conventus diligenter incumbat; et si Theses ea die habeantur, absolute egrediendi licentiam denegat.

A Lectionibus, repetitionibus, et exercitiis utriusque studii praefati nemo prorsus ex studentibus quocumque titulo, aut colore eximatur, aut umquam permittatur abesse, et si quis neglexerit, a Superiore corrigatur; idemque fiat, si aliquem negligentem in scribendis Lectionibus, aut dictis studiis desidiosum reperiat, et tam Lector, quam Superior Conventus, de omnibus Vicarium Generalem praefatum, vel illo absente, ejus Delegatum, ac etiam supradictam Cardinalium Congregationem certoret.

Senis deinde quibuscumque mensibus Theses Theologicae Controversiarum, et Moralis habeantur, quibus Superior Conventus interesse teneatur, ad dignoscendum eos, qui proficiunt; et monere debeat praefatum Vicarium Generalem, sive ejus Delegatum, de iis, qui fortasse hujusmodi studio minus vacaverint, ut valeat illis submotis alios subrogare.

Singulis porro Dominicis, et aliis festivis de praecepto diebus, praefati Studentes in Ecclesia, vel in alio opportuno loco a Superiore locali destinando explicent Cathéchismum Romanum, et unusquisque turnarie continuet per mensem, et ad hoc ut aptiores evadant tempore, quo in Missionibus operam praestare debent.

Vicarius insuper Generalis praefatus, vel eo absente alius ab ipso delegandus, singulis saltem quatuor mensibus, studium, seu Seminarium istud visitet, et, si Studentem aliquem minime proficientem invenerit, aliqua poenitentia ei injuncta, eum amoveat, aliumque in amoti locum quamprimum subroget.

Ultra vero praefatam Vicarii Generalis, seu alterius ab eo delegati visitationem, Secretarius itidem pro tempore existentis memoratae Cardinalium Congregationis bis visitet in anno, absque Superiorum Regularium interventu,

Quando cultas condenda, a neganda eudi e Conventu.

Superiores corrigant negligente

Senis quibuscumque mensibus Theses habeantur.

Alumni turnatione explicent Cathéchismum.

Visitatio faciendi per Vicarium Generalem, vel per alium ab eo delegandum.

Item per Secretarium Sac. Congregationis.

ut liberius queat statum, et necessitates Seminarii hujusmodi exponere, Studentes examinare, et de eorum progressu certiorare.

Completo postmodum triennio, abeant Studentes, quo a praefata Cardinalium Congregatione destinati fuerint; quod si nullus tunc temporis sit in promptu Missionis locus, liceat Vicario Generali eos ad alios sui Instituti Conventus transferre, certiorata prius ipsa Cardinalium Congregatione, ac curet, ut in iis Conventibus collocentur, in quibus commodius studio Controversiarum, et Moralis exerceri possint, quousque advenerit occasio Missionis, ad quam ab eadem Cardinalium Congregatione erunt destinandi.

Interim vero se immunes esse non credant ab observantia Regulari, et Officiorum servitio.

Quod si aliquis illorum ad destinatas Missiones renueret, aut negligeret accedere, arbitrio memoratae Congregationis Cardinalium plectetur. Nemo autem ab eisdem Missionibus possit amoveri, aut revocari, absque participatione ejusdem Congregationis Cardinalium. Ii vero, qui sacris Missionibus per statutum tempus inservierint, et a praefata Cardinalium Congregatione ad propria remeandi facultatem obtinuerint, nulla prorsus exemptione, privilegio, aut praeeminentia in propria Congregatione gaudere, ac potiri praesumant, solum a Domino, qui est honorum omnium largitor, mercedem recepturi.

Stricte tamen per praesentes injungimus Superioribus primodictae Congregationis, ut in emeritis hujusmodi Christi Fidei Praecones, omnem caritatem exercent, cum plerumque assiduis laboribus consumpti, aegritudinibus, aliisque corporis incommodis sint obnoxii.

Denique in iis omnibus conscientiam Vicarii Generalis pro tempore existentis dictae Congregationis Sancti Marci oneratam volumus, ejusque arbitrio relinquimus alia statuendi (supradictis tamen firmis remanentibus) tum exactam disciplinam, tum studiorum profectum concernentia, approbandaque ab ipsa Cardinalium Congregatione, salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

Decernentes easdem praesentes Literas firmas, validas, et efficaces, existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac Superioribus et Fratribus di-

ctae Congregationis plenissime suffragari, et ab illis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere: ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus omnibus, et singulis illis, quae eadem Clemens Praedecessor in primodictis suis Literis praefatis voluit non ob stare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die X. Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passioneus.

BEATIFICATIO LVIII.

Ven. Servi Dei JOSEPHI Calasancii a Matre Dei, Fundatoris Congregationis Clericorum Regularium Pauperum Matri Dei Scholarum Piarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Coelestis Paterfamilias, cujus judicium perennis misericordia superexaltat, ut ostenderet se nihil eorum praetermisisse, quae in excolenda Vineam optimum, et diligentissimum Agricolam decent, nullam umquam passus est elabi aetatem, quae contra impios conatus inimici hominis superseminantis zizania, admirabilis ejus dexterae potentiam, et praesidium non experiretur. Per varias enim diei horas, a prima nempe ad nonam usque, in electam hanc Vineam suo Sanguine acquisitam operarios ire jussit, ne succrescentibus spinis, et saeviente Satana, portio Domini desiderabilis in dissipationem, et desertum converteretur; ita ut ex omnibus terrae plagis, non Regio fuerit, non Sinus, non Insula, nullus denique locus, ubi non hujusmodi cultores, quam maxima subeuntes pericula, aut ignorantiae tenebras Evangelicae Legis praedicatione discuterent, aut coelestis Doctrinae veritatem datis cervicibus propugnarent, aut ne-

Obstantium derogatio.

Dat. die 10. Julii 1748. Anno VIII.

Proemium.

Summarium
Virtutum, et
meritorum
Beati Viri.

De institu-
tione Con-
greg. Schola-
rum Piarum.

glectis Mundi illecebris vias Domini in solitudine rectas facerent, aut lapsos a viis pessimis ad dignos Poenitentiae fructus exemplo suo provocarent. Undecima tandem, et novissima hora, ut Vineam perficeret, quam plantavit dextera ejus, novos conduxit Operarios, qui ne Aper de silva Christo renata germina in ipso flore depasceret, Domini timorem, Legem Vitae, et Disciplinae Parvulos edoceret. Luculentum saue, ac memorandum hujusce Providentiae specimen superiori Saeculo in hac ipsa Urbium Principe misericordiarum Pater per Servum suum JOSEPHUM CALASANCTIUM A MATRE DEI ostendere dignatus est. Hic inter Aragonios Nobili genere ortus, florentibus annis per exercitia Pietatis, et Literarum studia peractis, variisque porro muneribus integre administratis, de improvviso in sortem Domini vocatus, divinoque afflatu Numinis Romam accersitus, ad novi operis ministerium, Christiano Populo quam maxime profuturum, sedulo animum adjecit. Cum enim ubique gentium miserrimi aequae, ac frequentissimi pueri jacerent in triviis, et per compita divagarentur, quos non divina Religio, non famae pudor, non amor virtutis, non Parentum disciplina, non lata jura coercebant, quique per turpem desidiam in vitiis enutriti, ad Christiani nominis probrum, et perniciem Reipublicae adolescere videbantur, teterrimo huic incommodo Venerabilis Dei Servus, utpote novus Vineae Operarius, fortiter se se opponens, nihil reliqui fecit, quominus hujuscemodi pueri a Diaboli contagione abducti, ad Religionem, et Charitatem informarentur. Primum consilio, precibus, et qua re cumque potuit, Vir plane humilitatis studiosissimus, hujusmodi operis suscipiendi pluribus Auctor fuit. Verum aliis alia causantibus, tantumque pietatis opus detrectantibus universis, sibi demum praeter caeteros intellexit ab eo, qui Angelorum ministeria, hominumque dispensat, pauperem derelinqui, et orphanum adiutorium commendari. Caeteris igitur quibuscumque curis abjectis, per se ipse opus aggressus est, et pauperum potissimum adolescentum commodo, et incolumitati, novae Congregationis Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum fundamenta jecit. Invalescere jam coeperat saluberrimum hoc Institutum, altasque radices figere; cum hostis antiqui insidiis et fraudibus, tot, tantasque turbas in Instituto-

rem, aequae ac familiam ejus homines concitarunt, ut res plane profligata, dejectaque videretur. Nihilominus Venerabilis Dei Servus ambulans in innocentia cordis sui, potestatum tenebrarum conatibus minime fractus, fideique scuto inexpugnabili firmissime protectus, a suscepto condendae Congregationis consilio ullo modo nec divelli, nec distrahi potuit. Quinimo vel amplissimis, ultroque oblatiis dignitatibus constantissime repudiatis, nihil umquam antiquius habuit, quam incepti operis curam, et amplificationem: quod quidem Institutum, sublati dissidiis, Deo auspice, et incrementum dante, ad quamplurimas Christiani Orbis Provincias cum uberrimo animarum fructu propagatum esse conspiciamus. Denique Vir Dei meritis cumulatus, aerumnisque confectus, nonagenario major mortalitatem explevit in terris, et immortalitatem inter coelites inchoavit. Verum ejusdem fama longe lateque percrebescente, ad Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum Causa deducta est; ubi cum de virtutibus aestimandis juxta Canonicas Sanctiones quaestio de more haberetur, Nos, qui per id temporis Aulae Consistorialis Advocati munere fungebamur, earum primo patrocinium suscepimus, deinde Promotoris Fidei officio insigniti, earum causam acriter egimus. Quare felic. record. Benedictus Papa XIII. Praedecessor Noster VI. Idus Septembris MDCCXXVIII. in gradu heroico constitutas esse pronuntiavit. Porro coram Nobis ad supremum Ecclesiae regimen, quamquam immerito, admotis, cum de Miraculis disceptaretur, duo potissimum unanimi tum Cardinalium, tum Consultorum secundodictae Congregationis suffragio approbata, Nos itidem Decreto Nostro VI. Idus Maji hujuscemet Anni duximus approbanda. Quapropter precibus tandem complurium Regum, Episcoporum, aliorumque Principum, nec non dilectorum filiorum Clericorum Regularium ipsiusmet Congregationis Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum, paterna benignitate annuentes, de ejusdem Cardinalium Congregationis consilio, et assensu, auctoritate Apostolica tenore praesentium indulgemus, ut idem dei Servus JOSEPHUS A MATRE DEI imposterum BEATI nomine nuncupetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in Pro-

Ordo in ej
Causa serv
tus.

Preces San-
ctae Sedi
porrectae pr
ipsius Beati
ficatione.

Eidem Beati
nomen, et
honores de-
cernuntur.

cessionibus circumferendae) exponantur. Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur, ac de eo quotannis VI. Kalendas Septembris, quo demortui Corpus humatum est, recitetur Officium, et Missa de communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata, juxta Rubricas Breviarii, et Missalis Romani: Recitationem autem Officii, et Missae celebrationem hujusmodi fieri concedimus, tum in universa Clericorum Regularium hujusmodi Familia, tum in Oppido Petraltae in Aragonia, ubi Vir Dei in lucem editus est; tum in Ortoneda, in Vicariatu Trempensi, et in Civitate Urgellensi, ad quas Christi Vineas excolendas Operarius primo vocatus est, tum apud Sodalitates Sanctorum duodecim Apostolorum, Doctrinae Christianae, Sacrorum Stigmatum Sancti Francisci, Sanctissimae Trinitatis Peregrinorum, et Suffragii de Urbe, in quas cooptatus fuit, ab universis Christifidelibus tam Saecularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur; et quoad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragetur, confluentibus. Praeterea primo dumtaxat anno a datis hisce literis in Ecclesiis Congregationis Clericorum Regularium Matris Dei, Oppidi, Vicariatus, Civitatis, et Sodalitatum hujusmodi solemnita Beatificationis ipsius Servi Dei cum Officio, et Missa sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica Nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint solemnita, nempe XV. Kalendas Septembris currentis anni, pariter celebrandi facimus potestatem. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non Cultu editis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Secretarii dictae Congregationis Cardinalium munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Augusti MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passioneus.

DE CONCESSIONE, LIX.

Et executione Dispensationum Matrimonialium: altera Epistola ad Primate, Archiepiscopos, et Episcopos Regni Poloniae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ad tuas manus pervenisse speramus Epistolam nostram Encyclicam datam die 29. superioris mensis Junii, de Dispensationibus, quas pro contrahendo Matrimonio intra gradus jure prohibitos haereticis Conjugibus concessisse, Apostolicae Sedis Ministri falso insimulabantur. Attamen hanc aliam rursus ad te mittere cogimur; cum enim res, unde falsus ille rumor exortus est, in apertum educta sit, eamque omnibus notam fieri oporteat, ex Nostris ad eam animadversionibus alii proficere, meliusque in posterum, quae agenda sunt, constituere poterunt.

Episcopus quidem istius Poloniae Regni duobus Lutheranis Conjugibus, qui in secundo affinitatis gradu inter se conjuncti erant, contrahendi matrimonii facultatem dedit. Rogatus, quo jure id fecisset, an uti executor allicujus dispensationis, quae concessa fuisset vel a Nostra Dataria, vel Poenitentiaria, vel a Sanctae Inquisitionis Officio; namque hae viae sunt, quibus hujusmodi dispensationes a Sede Apostolica expediri consueverunt; nullas se accepisse ingenue fassus est; sed fecisse ea generali potestate respondit, quam sibi, ut Episcopo in remotis degenti, Sedes Apostolica elargita est; factumque suum excusavit more recepto suae Dioecesis, et Praedecessorum suorum consuetudine. Addidit etiam, ad id faciendum adductum fuisse spe, quam ipsi dederunt Conjuges, quamprimum ad Fidem Catholicam se conversuros; quod si intra debitum tempus minime adimplerent, se vi eos adigendi, cohabitatione prohibita, potestatem habere.

Ut ab hujusmodi narrationis serie minime discedamus, in primis, id compertum est, e nostris Tribunalibus dispensationem super impedimento affinitatis pro contrahendo matrimonio inter duos haereticos nequiquam emanasse. Episcopus est, qui concessit; affirmat-

Priori Epistolae supra relatae num. LI. altera adjicitur, ob supercogitum rei statum.

Episcopus cum duobus Haereticis dispensavit super gradibus prohibitis ad Matrimonium contrahendum.

Vigore praetensae facultatis a Sancta Sede obtentae.

Dispensatio non a Sancta Sede, sed ab Episcopo irregulariter concessa.

Derogat contrariis.

Det. Pont. Ann. VIII. die 7. Aug. 1748.

quæ, fecisse vi generalis cujusdam facultatis, quam Sedes Apostolica impertiri consuevit Episcopis, qui extra Europam, vel in remotis Europæ partibus constituti sunt.

Idque ab
Episcopo fa-
ctum fuit vi
gore genera-
lis facultatis.

Tenor gene-
ralis faculta-
tis refertur.

Dispensatio-
nis concessæ
nullitas ob
non expres-
sum, nec in-
sertum in-
dultum.

Nullitas
quoque adest
ex defectu
facultatis.

Ex eo, quod
tolerantur
Hæretici, eo-
rumque Ma-
trimonia,
non infertur
quod ipsi
Dispensatio-
nes sint con-
cedendæ.

At quid dicendum esset, si facultas, de qua agitur, dispensandi in secundo gradu, non comprehenderet matrimonia inter hæreticos contrahenda? Et quidem res ita se habet; etenim facultates quæ dantur Europæ Episcopis, qui in dominio Catholicorum Principum positi sunt, in hæc verba conceptæ sunt: *Dispensandi in tertio, et quarto simplici et mixto tantum cum pauperibus, in contrahendis, in contractis vero, cum hæreticis conversis, etiam in secundo simplici, et mixto, dummodo nullo modo attingat primum gradum, et in his casibus prolem susceptam declarandi legitimam.*

Praetereundum ducimus, in dispensatione, de qua agimus, et quæ ab Episcopo concessa, et a Nobis lecta est, nullibi ab ipso expressum fuisse, quod dispensationem impertiebatur ex vi Apostolicæ facultatis; hac enim declaratione omissa, actus nullus ac irritus efficitur; ut in earumdem facultatum formula aperte statuitur: *et in dispensationibus hujusmodi declaratur expresse, illas concedi tamquam a Sedis Apostolicæ Delegato: ad quem effectum etiam tenore hujusmodi facultatum inseratur, cum expressione temporis, ad quod fuerint concessæ; alias nullæ sint.* Sed id solum sciscitabimur, ubinam contineatur facultas dispensandi in secundo gradu? Certe Nobis respondebitur, in verbis illis paulo ante laudatis; *etiam in secundo simplici et mixto, dummodo nullo modo attingat primum gradum.* Nos statim reponemus, ante ea verba hæc alia occurrere. *In contractis vero, cum hæreticis conversis etc.* Et ideo, cum facultates limitatæ sint ad Matrimonia contracta, non autem ad eos, qui se convertendi spem faciunt, sane unusquisque facili negotio, ictuque, uti dicitur, oculi, dignoscere poterit facultatis abusum in concessione dispensationis, quæ, ut diximus, in causa fuit, cur sinister rumor, et popularis obrectatio adversus Apostolicæ Sedis Ministros suscitaretur.

Degunt quibusdam in locis istarum Regionum Catholici cum Hæreticis mixti; palam inter se Matrimonia contrahunt; et nemo est, qui contrahentes corripiat, et puniat, aut illis adversetur. Hoc autem post, qui fieri potest, ut hinc colligatur dispensationis concessio super aliquo impedimento in hujusmodi Matri-

moniis inter Catholicum, et Hæreticum, et multo magis inter duos Hæreticos, ut in specie, de qua agitur, contigit? Tolerat quidem in aliquibus locis Apostolica Sedes Matrimonia inter Catholicum, et Hæreticam, vel Hæreticum, et Catholicam, cum nequeat impedire; et Ecclesiastica quadam prudentia, ne majora mala enascantur, dissimulat, ac tacet. At, quod Apostolicæ Sedis auctoritate gratiosa in hisce Matrimoniis dispensatio super gradu, aut alio impedimento concedatur, fieri nunquam potest, nisi præcedat hæresis abjuratio, juxta ejusdem Sedis Apostolicæ disciplinam a Nobis in præcedenti Epistola expositam, et juxta recensita concessæ facultatis verba.

Quod
contra dis-
plinam,
contra lit-
tadulorum.

Sed respondetur: ab anterioribus Episcopis, qui easdem facultates iisdem verbis conscriptas habebant, quibus conceptæ sunt illæ, de quibus quaestio est, id peractum fuisse. Nos ignoramus, quid egerint Episcopi Praecessores; id solum Nobis compertum est, quod, si dispensaverunt in Matrimonio non contracto, sed contrahendo, in Matrimonio inter duos adhuc in hæresi permanentes; perperam ac male egerunt, grave admiserunt peccatum, multorumque malorum reos se fecerunt, quia facultates eis concessas attento animo non considerarunt, ex quibus, veluti ex fonte, omnis delegata auctoritas dimanat.

Exempla,
quæ ad
damnanda
non invit-
da.

At Nobis reponitur: quidquid factum est, ideo factum, quia Conjuges suam conversionem polliciti sunt. Id autem, an verum sit, paulo post videbimus. Interea ponatur, revera Conjuges id promississe: quaeritur, cum facultas a Sede Apostolica concessa praescribat, ut dispensetur in secundo gradu cum Hæreticis jam conversis, quomodo Episcopus arbitratus sit, ea se uti posse in dispensando non cum hæreticis jam conversis; sed cum iis, qui solummodo conversionem promiserant? cumque Sedes Apostolica hujusmodi dispensationes, nisi conversione jam facta, ut late in Nostra prima Epistola Encyclica demonstratum est, concedere non soleat; quaeritur iterum, quomodo ejus Delegatus in tantum ausum devenerit, ut cum iis, qui nudam promissionem se convertendi fecerant, dispensare non dubitaverit?

Promis-
abjurati-
hæresim r-
suffragat-
ad effectum

Additur demum: si fidei datae Conjuges hæretici defuerint, acriter punientur, eisque simul habitare interdicitur. Nos minime latet, discrimen, quod inter infidelem, et hæreticum intercedit: primum quidem ad amplectendam

An Epis-
pus cog-
possit H-
reticos
abjurando
in locis, et
tolerantur

DE PALLII

LX.

Benedictione et traditione.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Rerum Ecclesiasticarum origines quo altius ex sacrae antiquitatis memoria repetimus, eo magis illas solidis fundamentis innixas, et sublimi non minus, quam vetusta institutione venerabiles, ipsaque disciplina, et ritu graves ac religiosas, agnoscere et comprobare gaudeamus. Ita porro de sacris Palliis, quae a Romano Pontifice, Patriarchis, et Archiepiscopis concedi, ipsisque in Curia praesentibus tradi, absentibus autem transmitti consueverunt, a primis usque Ecclesiae saeculis complura extant certissima monumenta; nec dubium est, quin eorum traditioni, sive transmissioni, solemnis semper praemissa fuerit benedictio. Quia tamen hujusmodi Benedictionis ritus nonnullas mutationes in evolutione temporum sublisce dignoscitur; Officii Nostri esse judicavimus illius formam perpetuis futuris temporibus observandam constituere, ac praesentium Literarum auctoritate firmare.

Inter speciales praerogativas Basilicae Sancti Petri in Vaticano, quarum meminit Petrus Mallius ejusdem Basilicae Canonicus tempore Alexandri III., haec recensetur, quod *in ea tantum vigilantur Pallia*; quae a Romano Pontifice, Patriarchis, et Archiepiscopis mittuntur. Maphaeus autem Végius alter Sancti Petri Canonicus sub Praedecessore Nostro Martino V. Lib. 2. rerum memorabilium Basilicae Sancti Petri, piam supplicationem describit, quae ab ipsius Basilicae Clero, cum cantu Psalmorum Poenitentialium, Litaniarum, aliarumque precum fiebat, dum ad Pallia benedicenda procedebatur; atque addit, nocturnas vigilias ea occasione ita celebrari consuevisse, quemadmodum in pervigilio Festi Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli. De hujusmodi Vigiliis similiter mentio est in Libris Sacrarum Coemoniarum Ecclesiae Romanae, qui tribuuntur Christophoro Marcello Archiepiscopo Coreyrensi, a quo videlicet Praedecessori quondam Nostro Leoni Papae X. oblati fuerunt; ubi

Proemium.

Palli traditio vetusta, et venerabilis est.

Ejus quoque Benedictio Cujus tamen ritus varius fuit.

Monumenta antiquae Benedictionis in Basilica S. Petri.

Fidem Catholicam, ad quam se per Baptismum minime obligavit, cogi non posse: e diverso haereticum, qui jam Baptismum suscepit. At vero Nobis ignotum est, an usu et consuetudine receptum sit, ut haeretici ad Catholicam veritatem profitendam constringi possint in iis regionibus, in quibus a Principibus permisum est, ut commixti cum Catholicis vivant, eademque juris aequabilitate, et civili consuetudine fruantur. Sed, quidquid de hoc sit, illud necessarium esset ostendere, quibus argumentis ac probationibus haereticorum Conjugum promissio demonstratur. In dispensatione enim haec verba leguntur: *ob spem, quod ad Fidem Orthodoxam convertentur*: Spes autem a promissione omnino diversa, et distincta est. Si quando autem de separatione, ob frustratam spem a Conjugibus datam, agi vellet; cum res sit de Matrimonio contracto, non inter unum Haereticum, et alterum Catholicum, absque alio impedimento, quam illo Religionis, sed de Matrimonio inito inter duos haereticos in secundo affinitatis gradu conjunctos, locus non esset separationi tantum *quoad thorum*, sed etiam alteri *quoad vinculum*; quae injungenda esset a Dispensante, publica protestatione emissa; se nullo jure, atque auctoritate dispensasse, ac proinde dispensationem irritam ac nullam fuisse.

In prior Epistola nostra Encyclica scripta die 29. Junii admonuimus, ut ii, quibus executio dispensationum Matrimonialium, quae in Urbe conceduntur, committitur, eas attente legant, et bene ac diligenter perpendant. Nunc autem eadem repetimus, et insuper addimus, ut legantur, et considerentur etiam facultates, quae a Sede Apostolica conceduntur; priusquam aliquis illis utatur; cum minime deceat, ut aliorum culpa vel Sedi Apostolicae, vel ejus Ministris vitio vertatur, et quod ab aliis peccatum est, crimini eis detur. Interea autem Tibi, Venerabilis Frater, et Christiano Gregi tuae curae commisso, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die VIII. Aug. MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

etiam *lib. 1. sect. 10. c. 5.* dicitur, quod ipsa Pallia demittebantur in sacram Beati Petri Confessionem, ut supra illius Corpus consistere: *Per Canonicos Basilicae ponuntur super Corpora Petri, et Pauli Apostolorum sub Altari Majore, ubi factis de more Vigiliis, illa per noctem dimittunt, deinde restitunt Subdiaconis, qui in loco honesto ea conservant.* Erat quippe in anteriori fronte Altaris dictae Confessionis parva quaedam veluti fenestra, et in hujus solo intra ipsius Altaris molem foramen erat, Aeneae Arcae ad perpendicularum respondens, in qua Sacrum Apostolorum Principis Corpus requiescit; ut latius legere est in descriptione veteris situs, et formae ejusdem Confessionis, quam Michael Lunigus Praedecessori Nostro Urbano Papae VIII. dicavit, quaeque tam seorsim, quam cum aliis Operibus Typis edita pluries fuit.

Locus in Confessione S. Petri, in quo reponantur Pallia.

Ritus recensiter inductus.

Verum quum mutata deinceps fuerit Arae Majoris forma, nocturnarum autem Vigiliarum disciplina magna ex parte in desuetudinem abierit; annuentibus Praedecessoribus Nostri Romanis Pontificibus, inductum fuit ut praedictae Basilicae Archipresbyteri Vicarius in Episcopali Ordine constitutus, vel alius Episcopus ejusdem Basilicae Canonicus, qui Matutinis Officiis in Festo Sanctorum Petri et Pauli in Pontificalibus assisteret, idem Benedictionem Palliorum faceret, cujus ritus talis erat.

Pallia, quae benedicenda erant, auratae Pelvi imposita, ab ipsius Vaticanae Basilicae Canonico Altarista nuncupato, comitantibus duodecim ejusdem Basilicae Beneficiatis, ad Confessionem Beati Petri deferantur ibique locabantur super Mensam stragula pretiosa coopertam, inter duo Candelabra accensis cereis subjecta. Episcopus vero, qui Matutinis Officiis, ut praefertur, adstiterat, post decantatas Laudes, Pontificalibus adhuc indutus, una cum assistentibus Ministris paratis, et Clero Basilicae, ad Confessionem ipsam descendebat, Pallia aspergebat aqua benedicta, tum incenso adolebat, ac demum solemnes Benedictionis preces super illa recitabat: Pallia vero sic benedicta, per totam Festivitatis Octavam, supra Corpus Apostoli requiescebant, expleta autem Octava, a Sacarii Curatoribus removebantur, et inclusa Capsulae holoserico coccineo coopertae, recondebantur in Oratorio Secretarii, in quo Sanctorum Reliquiae asservantur; Clavis

autem Capsulae tradebatur primario Pontificis Coeremoniarum Magistro.

Ritum hunc, qui ad proximos usque annos vixit, Nos ipsi semper observari vidimus, quo tempore in minoribus constituti, praedictae Vaticanae Basilicae Canonicatum tenuimus; nisi quod anno Jubilaei millesimo septingentesimo vigesimo quinto, die XXII. Februarii, in Festo Cathedrae Sancti Petri Antiochiae, fel. record. Praedecessor Noster, ac Dignitatis Nostrae amplifactor, Benedictus Papa XIII. hujusmodi Pallia per se ipsum benedicere maluit; cujus Nos exemplo excitati, ejusque praecleara vestigia libenter sectantes, duobus proxime elapsis annis, in pervigilio Natalis Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Vespertinis Officiis in ipsa Basilica Vaticana de more persolutis, hujusmodi Pallia benediximus certo ordine et ritu, quem in posterum quoque servare decrevimus, atque etiam a Successoribus Nostri Romanis Pontificibus, seu respective ab eo S. R. E. Cardinali, qui forsan, absente Pontifice, Vesperarum solemnitati in Pontificalibus adstiterit, observari et adhiberi, praesentium Literarum mansuro tenore statuimus.

Primum itaque volumus et mandamus, ut singulis annis Palliorum numerus sufficiens pro Ecclesiarum opportunitate, in Vigilia Apostolorum de mane, a praedictae Basilicae Canonico Altarista, cum consueto comitatu, ad Confessionem Beati Petri deferatur, ibique decenter, ut supra diximus, collocetur; ipsaque Pallia post vespertas ejusdem diei in ipsa Basilica ritu maximo celebratas, a Summo Pontifice, si praesens fuerit, sin minus ab eo Cardinali, qui Pontificalia peregerit, benedicantur. Sicut enim ipsius Romani Pontificis, vel saltem illius personam, et vices gerentis, maxime propriam, ita huic potissimum diei merito adscribendam censemus hujusmodi Benedictionem; tum quia Sacrum Pallium, in quo (ut Innocentii Papae III. Praedecessoris Nostri verbis utamur) *Pontificalis officii plenitudo cum Archiepiscopalis nominis appellatione confertur*, speciale munus est, quod a solo Romano Pontifice Beati Petri successore conceditur; tum quia eo die conspicuus universi Collegii Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, aliorumque ipsius Ecclesiae Romanae Procerum consessus, ac frequentissimi Populi concursus, hujusmodi Functionis splendorem, et majestatem magnopere augebit.

Benedicti XIII. Pallia per se ipsum benedixit.

Pontifex idem per certo ordine ac ritu.

Quem perpetuum servari mandat.

Quid servandum sit aut Benedictionem.

Actus, et
orina Be-
dictionis.

Expletis itaque Vesperis, descendat ad Confessionem unus ex Auditoribus Causarum Palatii Apostolici, Sacris Subdiaconalibus vestibus indutus; praecedentibus duobus servientibus armorum, Mazzeriis Papae nuncupatis; comitantibus Pontificiae Consistorialis Aulae Advocatis; atque is praeparata Pallia coram Pontifice, aut Cardinale Pontificalia exercente, afferat et sistat. Decet enim hujusmodi munus injungi praefatis Auditoribus, in Subdiaconorum Ordine Pontifici ministrantibus, quorum videlicet Collegii Decano singulis annis traduntur Agni, ex quorum velleribus contexenda sunt Sacra Pallia; nec minus convenit, Consistorialis Aulae Advocatus adesse, ad quos singulari privilegio pertinet pro Pallii concessione apud Pontificem in Consistorio residentem perorare.

Ipsae autem Pontifex, seu illius vice, ut praefertur, Cardinalis ille, qui Officio in Pontificalibus adstiterit, Pallia praedicta more solito asperget aqua benedicta, tum incenso adolebit, deindeque pronuntiabit super ea preces, et Benedictiones, juxta formulam inferius statuendam.

De Custodia
Palliorum
habenda post
Benedictionem.

Peracta demum Benedictione, eadem sacra Pallia includantur arculae argenteae auro obductae, quam semper in ipsa Confessione Beati Petri Apostoli, et prope sacrum illius Corpus in loco ad id designato asservari mandamus; quamque ad hunc effectum, exquisito caelaturae opere, nostro sumptu conflata, nuper eidem Beatissimo Apostolorum Principi reverenter obtulimus, ipsum enixe orantes, ut de negligentis, et offensionibus nostris, quascumque in ipsius Basilicae servitio admisimus, dum inter illius Canonicos accensebamur, indulgentiam et veniam Nobis ab Omnipotenti Deo dignanter imploret. Volumus autem, ut hujusmodi arculae cura, et custodia spectet ad ipsius Basilicae Canonicum Altaristam pro tempore existentem; illius vero Clavis a primario Pontificalium Coeremoniarum Magistro retineatur.

Prescribitur
forma iura-
menti prae-
standi pro
traditione
pallii.

Denique attendentes, quo ritu hujusmodi Pallia a Cardinali S. R. E. Diacanonum Priore absentium Patriarcharum, seu Archiepiscoporum Procuratoribus traduntur, animadvertimus ipsos Procuratores iuramentum praestantes juxta antiquam formulam, quae ipsis exhibetur, plura promittere, quae nec omnino his temporibus integre adimpleri, nec sine per-

jurii crimine negligi posse videntur. Quapropter volumus, et statuimus, ut hujusmodi iuramentum deinceps a Procuratoribus praedictis alia forma praestetur, inferius pariter inserenda praesentibus Literis; quas quidem, cum omnibus in iisdem statutis, atque praescriptis, semper et perpetuo validas, et efficaces existere et fore, et ab omnibus, ad quos pertinet, ac pertinebit in posterum, plenissime observari decernimus: Non obstantibus, si quae sunt in contrarium, Apostolicis Ordinationibus, et Constitutionibus, nec non Cappellae Pontificiae, et ipsius Vaticanae Basilicae, etiam Apostolica auctoritate approbatis, et confirmatis, ritibus, formulis, usibus, et consuetudinibus etiam immemorabilibus; quibus omnibus, et singulis, quatenus opus sit, Motu proprio, ac de Apostolica potestatis plenitudine, pro praemissorum perpetua executione, derogamus, ac derogatum censi volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Formula igitur Precum ad benedicenda Pallia in vigilia Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, talis est. Post Vesperas, Pontifex, seu Cardinalis, qui illius vice in Pontificalibus Officio adstiterit, ipsa Pallia ter aspergit aqua benedicta, dicendo Antiphonam *Asperges me etc.* ac ter Incenso adoleat; deinde dicit:

Formula
Benedictionis.

℟. Adjutorium nostrum in Nomine Domini.

℞. Qui fecit coelum, et terram.

℟. Dominus vobiscum.

℞. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

Deus, Pastor aeternae Animarum, qui eas Ovium nomine designatas, per Jesum Christum Filium tuum, Beato Petro Apostolo, ejusque Successoribus, boni Pastoris typo regendas commisisti, atque ipsis sacrarum Vestium symbolis Pastoralis curae documenta significari voluisti; effunde per ministerium nostrum super haec Pallia de Beatorum Apostolorum Principum Altari sumpta, copiosam Benedictionis et sanctificationis tuae gratiam, ut quam mystice repraesentant Pastoralis officii plenitudinem, atque excellentiam, pleno quoque operentur effectui. Humilitatis nostrae preces benignus excipe, atque eorumdem Apostolorum meritis, et suffragiis concede, ut quicumque ea, te largiente, gestaverit, in-

telligat se: Ovium tuarum Pastorem, atque in opere exhibeat, quod signatur in nomine. Sit boni magnique illius imitator Pastoris, qui errantem Ovem humeris suis impositam caeteris adunavit, pro quibus animam posuit. Sit ejus exemplo in custodia Gregis sibi commissi sollicitus, sit vigil, sit circumspectus, ne qua Ovis in morsus incidat, fraudesque Luporum. Sit disciplinae zelo districtus, quod perierat requirens, quod alienum reducens, quod confractum alligans, quod pingue, et forte custodiens. Videat humeris suis impositam Crucem, quam Filius tuus proposito sibi gaudio sustinere non recusavit; sitque illi crucifixus Mundus, et ipse Mundo. Tollat injectum collo suo Evangelicum jugum, sitque ei ita leve ac suave, ut in via mandatorum tuorum caeteris exemplo, et observatione praecurrat. Sit ei hoc symbolum unitatis, et cum Apostolica Sede communionis perfectae tessera, sit charitatis vinculum, sit Divinae haereditatis funiculus, sit aeternae securitatis pignus, ut in die adventus, et revelationis Magni Dei, Pastorumque Principis Jesu Christi, cum Ovibus sibi creditis stola potius immortalitatis, et gloriae. Per eundem etc.

Formula
juramenti.

Formula autem juramenti, quod Procuratores absentium Archiepiscoporum, aliorumque, quibus Pallium Romano Pontifice concessum fuerit, praestare debent in manibus Cardinalis Sanctae Romanae Ecclesiae Diaconorum Prioris pro tempore existentis, dum Pallium ipsis ferendum, seu transmittendum suscipiunt, talis est.

Ego N. Procurator, et procuratorio nomine, et pro parte Reverendissimi in Christo Patris, et Domini N. electi Ecclesiae N., instantanter, instantius, et instantissime peto mihi tradi, et assignari Pallium de Corpore Beati Petri sumptum, in quo est plenitudo Pontificalis Officii, et promitto illud reverenter portare, vel portare facere eidem Reverendissimo Patri Domino N. Sic me Deus adjuvet, et haec sancta Dei Evangelia.

Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae ordinationis, statuti, et decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVIII.,

Dat. Pontif.
Anno VIII.
die 12 Augusti 1748.

pridie Idus Augusti Pontificatus Nostri Anno Octavo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 26. Augusti 1748.

INDULTUM

LXI.

Celebrandi tres Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, pro Regnis, et Dominiis Hispaniarum, et Portugalliae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Quod expensis omnium rationum momentis, et gravissimis suffragiis virorum dignitate, pietate, ac sapientia insignium concurrentibus, alias a Nobis decretum est, id, ut sollemnioribus Apostolicae auctoritatis Nostrae documentis confirmatum, quemadmodum est hoc in more positum, laudabilique Praedecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum instituto commendatum, majori cum observantia debita executioni mandetur; novo Apostolicae confirmationis Nostrae patrocinio communire exoptamus. Sane nuper edidimus Decretum tenoris sequentis. BENEDICTUS PP. XIV. Cum Nobis Carissimus in Christo Filius noster Ferdinandus VI. Hispaniarum Rex Catholicus epixam piamque petitionem exhiberi fecisset; ut quae disciplina viget in suo Aragoniae Regno, (cujus appellatione tum ipsa Aragonia, tum etiam Valentiae, Cataloniae, et Majoricae Ditiones comprehenduntur) ut scilicet in die Commemorationis omnium Fidelium Defun-

Proemium

Instantia
Regis Catho-
lici pro ex-
tensione
consuetudi-
nis in Ara-
gonia jam
vigentis.

clorum quilibet Sacerdos Saecularis duas, Regularis autem tres Missas celebrare possit; eadem ad caetera quoque Regna, et Dominia eidem Ferdinando Regi subjecta auctoritate nostra extenderetur; cumque eodem fere tempore Carissimus quoque in Christo Filius noster Johannes V. Portugalliae, et Algarbiorum Rex Illustris similem instantiam apud Nos promoveri fecisset, ut nempe in omnibus Regnis, atque Dominiis sibi subjectis, cuilibet Sacerdoti tam Saeculari, quam Regulari, facultas per Nos fieret tres Missas praefato die celebrandi; Nos quidem huiusmodi petitionum gravitatem pensantes, ac memores similium postulationum, quae aliis Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostreis parum felici exitu exhibitae fuerunt, necessarium omnino putavimus totam rei summam maturo examini subicere, quamvis minime hospites in ea Nos reputare possemus; siquidem olim ipsius momenta, pro Officio, quod tunc gerebamus, Secretarii Congregationis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Concilii Tridentini executioni, et interpretationi praepositae, diligenter Nobis expendenda fuerant; cumque etiam hac de re plura scripserimus in nostro Opere *de Festis Domini part. 1. pag. 247. item in Tractatu de Sacrificio Missae sect. 2. pag. 169. juxta Editionem Patavinam, et in una ex Institutionibus Pastoralibus pro nostro Bononiensi Clero, Populoque editis, quae est XXXVI. in Latina versione Romae impressa pag. 185. et 186., ac demum in nostris literis ad Episcopum Oscensem datis die XVI. Martii anni MDCCXLVI., quae jam seorsim Typis vulgatae, in Bullarii nostri Tomo II. propediem edendo locum habebunt.*

Sane quum Nos in minoribus constituti, praefatae Congregationi Concilii, ut supra diximus, a Secretis essemus, oblatusque fuisset supplex Libellus, in quo ex parte clar. mem. Philippi V. Hispaniarum Regis idipsum studiosissime petebatur, quod nunc a Ferdinando Rege ipsius filio iterum petitur, Officii nostri esse putavimus, instantiam huiusmodi majori cum apparatu, quemadmodum Catholici Regis dignitas postulabat, Congregationi repraesentare. Idcirco peculiaris Dissertatio a Nobis elucubrata fuit, quae inserta est in consueto folio Relationis Causarum, quod a Secretario confici, et singulis Cardinalibus tradi consuevit. In qua primum Dissertationem rem ipsam ac-

curatissime pro viribus exposuimus, neque omisimus originem investigare illius disciplinae, quam diximus in Aragoniae Regno vigere; deinde nonnullas in contrarium indicavimus resolutiones, quae alias ad huiusmodi postulata prodierant; tum aliam memoravimus petitionem, quae olim pro Portugalliae Regnis facta fuerat Praedecessori Nostro Clementi Papae IX. ut trinas liceret Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrare, de qua tamen ob immaturam Pontificis mortem nihil decretum fuit. Quibus omnibus addidimus, quod, quum hoc idem ab Hispaniarum quondam Rege Philippo IV. pro omnibus tam Saecularibus, quam Regularibus Regnorum suorum Sacerdotibus postulatum fuerit, vel saltem postulandum fuisse non ignoraretur; ideoque plura rationum, factorumve monumenta, pro huiusmodi concessione impetranda, collecta tunc fuisse constaret; Nobis datum non fuerat huiusmodi Collectiones ad causam maxime opportunas reperire: ut videre est in folio pro Congregatione diei 11. Maji anni MDCCXXII. a Nobis conscripto, quod nunc in Thes. sacro Resolutionum praefatae Congregationis Concilii Tom. II. pag. 169. et seq. impressum reperitur. Quum autem bon. mem. Ludovicus Cardinalis Belluga Congregationis praedictae die habitae interfuisset, meminimus ipsum de nostra Dissertatione favorabiliter loquutum, in nostram quoque sententiam devenisse, ut necessarium putaret allegationes illas tempore Philippi IV. adornatas inspicere, ipsumque in se recepisse, ut ipsas diligentissime conquiri curaret. Quapropter Rescriptum prodit: *Non proposita*: eoque Rescripto factum est, ut Instantia tunc quidem pro rerum circumstantiis minime admissa censeretur, non tamen omnino, et perpetuo rejecta; quin potius relictus fuerit locus ulteriori rationum, atque factorum examini, si quae aliquando ad ipsam petitionem magis juvandam deducerentur.

Quum itaque nunc ad Nos ipsos in Apostolica Sede, inscrutabili Dei iudicio, collocatos praefatae petitiones jamdudum desertae, instantibus praefatis Carissimis in Christo filiis nostris, delatae fuerint; omnia, quae ad plenam rei cognitionem quomodocumque pertinerent, colligi mandavimus, quaeque olim desiderata sunt, in lucem proferri. Ut autem nihil sine aliorum prudenti consilio statueremus, peculiarem delectorum Virorum Congregationem

Novum
examen hac
occasione
institutum.

Instantia
gis Por-
galliae.

Res alias
itala, et a
nucissimo
omino No-
o tractata.

titus Cau-
e in Cou-
eg. Couci-
anno
22.

Nominis
Cardina-
lium, et
Consulto-
rum.

ad negotii hujus examen deputavimus; in qua adscriptos volumus Venerabilem Fratrem Nostrum Antonium Xaverium Episcopum Praenestinum S. R. E. Cardinalem *Gentili* nuncupatum, praedictae Congregationis Concilii Praefectum, Dilectosque Filios Nostros ejusdem S. R. E. Cardinales Presbyteros, Sylvium *Valenti* Congregationis de Propaganda Fide Praefectum, Carolum Albertum *Cavalchini* Praefectum item Congregationis super negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium, Fortunatum *Tamburini* Praefectum Congregationis Sacrorum Rituum, et Joachimum *Bessozzi* Majorem Poenitentiarium; ac praeterea Venerabilem Fratrem *Sylvestrum Merani* Episcopum Porphyriensem Apostolici Sacri Praefectum, quem peculiaris hujusce Congregationis Secretarium declaravimus; ac Dilectos Filios, Magistrum *Ludovicum Valenti* in utraque Signatura nostra referendarium, Protonotarium Apostolicum, et Fidei Promotorem, Fratrem *Michaellem a Sancto Joseph* Priorem Generalem Ordinis Discalceatorum Sanctissimae Trinitatis Redemptionis Captivorum, *Coelestinum Orlandi* Procuratorem Generalem Congregationis Monachorum Coelestinorum, *Joan-nem Andream Onofrii* Ordinis Eremitani S. Augustini Procuratorem Generalem, *Thomam Sergium* Presbyterum Congregationis Piorum Operariorum, Sanctae Inquisitionis Consultorem, et Praefectum Studiorum in Collegio Urbano de Propaganda Fide, Fratrem *Joachimum Pucci* Ordinis Praedicatorum Magistrum, Episcoporum, et Cleri Romani Examinatorem; *Dominicum Turanum* Societatis Jesu Presbyterum, Apostolicae Poenitentiariae Consultorem Theologum, et *Aegidium Giulj* ejusdem Societatis Presbyterum, alterum Examinatorem Episcoporum, et Sacrorum Canonum Professorem, in Collegio Germanico-Hungarico ad Sanctum Apollinarem. His omnibus, et singulis exhiberi mandavimus quaecumque ad causam pertinebant, eaque potissimum, quae nuper reperia sunt, sed in praecedentibus propositionibus exhibita non fuerant; quae omnia justo volumine comprehensa typis edita sunt Romae hoc anno MDCCXLVIII., datoque aliquot Mensium spatium, quo res accurate perpendere-tur, jussimus, ut singuli sententiam suam scripto traditam, ac sigillo obsignatam ad Nos transmitterent: quae omnia diligentissime sunt peracta.

Denique Nos ipsi aliorum laboribus laborem nostrum, privataque studia nostra eorum studiis adjunximus, et inspectis, libratisque tum novis documentis, tum ipsorum Consultorum suffragiis (ex quibus, quum quatuordecim numero fuerint, duo dumtaxat petitionem ejiciendam esse, reliqui vero duodecim Indultum concedi posse censuerunt) omnibus rite, ac mature pensatis, invocato etiam Divini Luminis adjutorio, piis ac religiosis precibus dictorum Carissimorum in Christo Filiorum Nostrorum Ferdinandi VI. Hispaniarum Catholici, et Johannis V. Portugalliae, et Algarbiorum Regum Illustrum libenter annuentes, omnibus, et singulis in eorum Regnis, atque Dominiis actu commorantibus, tam Saecularibus, quam Regularibus Sacerdotibus nunc existentibus, ac pro tempore futuris, quamdiu in praedictis Regnis, atque Dominiis moram traxerint, et non alias, facultatem perpetuis futuris temporibus duraturam concedimus, et impertimur, ut singulis annis die secunda Novembris, seu die sequenti, juxta Rubricas Missalis Romani, qua nempe Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum ab Ecclesia Universali recolitur, tres Missas singuli celebrare possint, et valeant, contrariis quibuscumque Constitutionibus, literis, regulis, ritibus, et consuetudinibus minime obstantibus.

Novimus sane, inter Scriptores rerum moralium non satis convenire, an Sacerdotibus celebrantibus Missam pro Defunctis juxta praedictas Rubricas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, liceat hujusmodi Missae fructum medium, quem vocant, alicui peculiari defuncto applicare, an vero pro omnibus omnino Defunctis Fidelibus illum applicare teneantur. Utcumque autem se res habeat de hac controversia, Nos eos quidem, quibus in Aragoniae Regno licitum erat ante hoc nostrum Indultum duas, vel tres respective Missas praedicta die celebrare, hortamur in Domino, ut earum fructum medium omnibus in Christo quiescentibus applicent; His vero, qui in posterum hujus indulti vi, aut tertiam in eodem Regno Missam, aut secundam et tertiam in aliis Regionibus, ad quas hoc idem Indultum extenditur, celebraturi sunt, districte jubemus, atque praecipimus, ut earum fructum medium, non quidem alicui peculiari defuncto, sed in suffragium omnium

Indul-
concedi-
pro tribu-
Missae di-
Commen-
omnium
delium
funct. ab
nibus in
miniis di-
rum Regi-
celebrac-
in perpetu-
um.

Nihil in-
vatur, qu-
applicatio-
nem prin-
Missae,
aliorum
tea in A-
goniae
guo per-
sarum.

Sed Mis-
hoc Indul-
concessae
applicari
beatur o-
nibus Fi-
liis. Defun-

Fidelium Defunctorum omnino applicent; expresse hanc esse nostram mentem, et voluntatem, neque Nos alias, absque hujusmodi lege et conditione, hoc ipsum Indultum umquam concessuros fuisse.

Scimus etiam, antiquis justisque titulis innixum esse usum, quo solent Presbyteri Eleemosynam accipere pro celebrandis, sive pro applicandis Missis juxta offerentium mentem; qua de re late disseruimus in nostra *Institutione Ecclesiastica*, fusius autem in opere nuperrime vulgato de *Synodo Dioecesana Lib. V. cap. 8. et 9.* An vero quum retroactis temporibus in Regno Aragoniae duae Missae a Sacerdotibus Saecularibus, tres autem a Regularibus in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrarentur, duplex quoque ab illis, seu respective triplex Eleemosyna acciperetur, id ignoramus; sed facile credimus id usitatum fuisse, quum ubique fere receptum sit, ut in sollemnitate Nativitatis Domini pro tribus Missis tria recipiantur charitativa stipendia. Ideoque de illis, qui ante hoc tempus in Aragoniae Regno duas, vel tres respective Missas praedicta die celebrantes, duas vel tres eleemosynas accipiebant, nihil innovandum censemus. Iis vero, qui imposterum in eodem Regno tertiam Missam vigore praesentis Indulti celebrabant, iustis de causis, ac sub poenis inferius dicendis stricte prohibemus, ne pro ipsa Missa ullam Eleemosynam accipere praesumant, sicut etiam iis, qui in aliis locis hoc eodem Indulto comprehensis, secundam, tertiamque Missam celebrabant, simili ratione, ac sub iisdem poenis praecipimus, atque jubemus, ut non nisi unam accipiant eleemosynam, videlicet pro prima Missa dumtaxat, et in ea tantum quantitate, quae a Synodalibus, Constitutionibus, seu a loci consuetudine regulariter praefinita fuerit. Decernentes nullam omnino causam, nullumque praetextum, aut obtentum, ad declinandam hujus praecepti nostri observantiam suffragari posse; ne voluntariam quidem Fidelium oblationem, nam nec a sponte dantibus quidquam recipi posse statuimus; nec alium quemcumque colorem, quod nempe eleemosyna detur pro celebratione, non autem pro applicatione Missae; aut quod applicatio facienda sit pro omnibus Fidelibus Defunctis sive quod offerentes cupiant ipso dumtaxat oblationis merito Defunctos juvare; hi enim poterunt per alia pia opera, sive per alias elec-

mosynas in alios quoscumque, quam in Sacerdotem, eique conjunctos, erogandas, Defunctorum Animabus suffragari: Non item gravem indigentiam, aut paupertatem Sacerdotis celebrantis, aut Ecclesiae, aut Coenobii; quibus nimirum aliis quibuscumque rationibus subveniendum erit: Nec magnam copiam eleemosynarum, quae congestae fuerint pro Missis celebrandis ipsa die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, quibusque aliter satisfieri non possit; quum minime liceat eleemosynas accipere pro Missis, quae celebrari nequeunt intra tempus ab offerentibus, aut a legibus praefinitum: Neque porro Missarum onera non adimpleta, pro quibus eleemosynae jam receptae, aut attributi redditus jam percepti fuerint; Nos enim nolumus hujusmodi onera impleri per celebrationem Missarum, quae Indulto nostro permittuntur: Neque demum legem foundationis jam factae, aut in posterum faciendae cum argumento eleemosynae pro secunda, et tertia Missa; quum Nos hujusmodi foundationes sive factas, sive faciendas, etiam ex nunc prout ex tunc, et e contra, hac in parte nullas et irritas esse, et fore decernamus. In summa volumus et statuimus, hujusmodi Missas de novo concessas omnibus in communi Fidelium Defunctorum animabus, absque ulla prorsus eleemosynae perceptione, applicari; contrafacientes autem poenam suspensionis a Divinis ipso facto incurrere decernimus, ejusque relaxandae facultatem Nobis, et Successoribus nostris Romanis Pontificibus expresse reservamus. Hanc vero facultatem communicamus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis, sive aliis Locorum Ordinariis, ut auctoritate nostra Apostolica, et tamquam Apostolicae Sedis Delegati, ubi sic expedire prudenter in Domino judicaverint, eadem canonice utantur erga quoscumque praecepti hujus nostri violatores, qui ad ipsos humiliter recursum habuerint, sive Saeculares, sive Regulares, sive alio quocumque modo ab eorum Jurisdictione exemptos; hac tamen apposita lege, ut incursam hujusmodi suspensionem nunquam relaxare valeant, nisi prius eleemosynas a delinquentibus ratione praedictarum Missarum perceptas ab ipsis reipsa receperint; quas ipsi Ordinarii in alios pios usus (non tamen in subventionem eorundem Sacerdotem, aut personarum ipsis vel sanguine, vel necessitudine conjunctarum, aut in eorundem Coe-

Sub poena suspensionis ipso facto incurrendae, et Pontif. reservatae.

Quam Episcopi, jure delegato, relaxare poterunt, facta tamen restitutione.

Super Irregularitate ex celebratione post incurram suspensionem contracta, a solo Pontifice dispensatur.

Quid spectaverit Pontifex in concedendo Indulto.

Ecclesiae studium suffragandi Fidelibus Defunctis.

I. Hujus exempla, etiam post vetitam Missae iterationem in genere.

nobiorum, Domorum, et Ecclesiarum utilitatem, quantumvis ipsi, aut personae, Coenobia, Domus, et Ecclesiae hujusmodi notoria paupertate laborarent, arbitrio suo erogare debebunt. Sciat tamen, quod facultas hujusmodi, quam ad relaxationem suspensionis eo modo incurssae iisdem delegamus, nequaquam extenditur ad dispensationem ab irregularitate, in quam inciderent, qui post suspensionem, ut praefertur, incurram, in Sacro Altari ministrare praesumerent; hujus enim dispensationis concedendae facultatem Nobis, et Successoribus nostris Romanis Pontificibus private, et perpetuo reservamus.

Ad hunc igitur solum, et unicum finem, ut in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, multiplicatis Ecclesiae Militantis suffragiis, piorum Animae in Purgatorio detentae subleventur, omnibus tam a Saeculari, quam a Regulari Clero Sacerdotibus in Regnis atque Dominis duorum praedictorum Regum Ditioni subjectis, nunc, et in posterum pro tempore existentibus, concedimus, et indulgemus, ut praedicta die tres Missas singuli celebrare possint, et valeant. In quo sicuti praedictorum Consultorum concordibus fere sententiis, consiliisque adhaesimus, ita a pia Matris Ecclesiae spiritu nequaquam discessisse Nos arbitramur. Siquidem animadvertimus minime alienam fuisse Ecclesiam a permittenda Sacerdotibus Missarum iteratione in unico die, ubi de juvandis Defunctorum Animabus ageretur, et quidem etiam postquam desierat vetus illa disciplina, de qua infra sermo erit, qua scilicet Sacerdotibus licebat pluries in die rem Divinam peragere, ac post latam legem de unica tantum Missa, praeter quam in die Natalis Domini, ab unoquoque Sacerdote celebranda.

Nova haec disciplina a Praedecessoribus Nostri Innocentio III. et Honorio III. Romanis Pontificibus stabilita fuit, quorum hac de re leges extant in Libris Decretalium Titulo *De celebratione Missarum*; Innocentii quidem in Cap. *Consuluisti*; Honorii vero in Cap. *Te referente*. Quum autem Innocentius in cit. Capitulo haec verba posuisset: *Excepto die Nativitatis Dominicae, nisi causa necessitati suadeat*; non solum Glossa Canonica eidem Capitulo apposita hujusmodi necessitatis causam tunc fore dicit, quum celebranda sit Missa pro aliquo recens defuncto, ibi: *sed*

quam dicit necessitatem? Respondeo: si celebravit de die, et postea etiam moriatur aliquis: verum etiam in Synodo Oxoniensi, post ipsius Innocentii obitum, sedente jam Honorio III., celebrata, decretum videmus, ut si Defuncti corpus Ecclesiasticae Sepulturae mandandum existat, Sacerdos duas Missas eodem die celebret, unam de Officio diei, aliam pro Defunctis ut videre est in Collectione Conciliorum Angliae Londini edita anno MDCCXXXVII. Tom. I. pag. 586. n. 7. Idque etiam distinctius in aliis Conciliis traditum invenitur, a quibus praescriptum est, ut Sacerdos in prima Missa Purificationem non sumat, utque tunc solum secunda Missa pro Defunctis ab eodem Sacerdote celebratur, quando Cadaveris praesentia occurrat die Dominico, seu alia die Festo, nec alius adsit Sacerdos, qui hujusmodi secundam Missam celebrare possit, quemadmodum habetur in Constitutionibus Sodorensibus anno MCCXCI. conditis Cap. 36. in eadem Anglicana Collectione Tom. II. pag. 179., itemque in Concilio Rotomagensi habito anno MCCXXXI. n. 14. in Collectione Harduini Tom. VII. pag. 186. et seqq. Qua de re Nos ipsi olim egimus in nostra Institutione Ecclesiastica XXXVI. pag. 186. Neque vero haec in praesenti a Nobis commemorantur, quasi nunc etiam, praesente Cadavere, duae Missae ab eodem Sacerdote celebrari possint; quum, juxta hodiernam disciplinam, liceat Presbytero relicta Missa de die, Missam pro Defuncto, si praesens sit Corpus, cum canu celebrare, nisi tanta fuerit diei sollemnitas, quae Missam pro Defunctis omnimode excludat. Sed ideo haec dicta sunt; ut appareat, quam propensa fuerit Ecclesia ad permittendam Missarum iterationem quantumvis generaliter interdictam; ubi de procurandis Fidelium Defunctorum suffragiis ageretur. Quo nempe spiritu Nos etiam adducti, Missarum Sacrificia in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum a singulis praedictorum Regnorum, atque Ditionum Sacerdotibus ter celebrari posse concessimus.

Sed duae aliae, praeterea causae, eaeque satis graves, ad id concedendum Nos impulerunt. Prima est, quod quum antiquissima sit in Regno Aragoniae consuetudo, ut praedicta die tres Missae a Sacerdotibus Regularibus, duaeque a Saecularibus celebrentur; eaque non modo nunquam reprobata fuerit, sed etiam

II. Uniformitatem Ritualem inter Anglicanos, aliasque Hispaniae Ditiones.

a Praedecessore nostro Julio III., aut Paulo III. vivae vocis oraculo confirmata asseratur (ut jam olim adnotavimus in folio pro Congregatione Concilii a Nobis, ut supra diximus, exarato) utpote quae nec Divino, nec naturali juri contraria, sed solum a jure communi Ecclesiastico vetita dignoscitur; cumque constet eandem consuetudinem non solum in Regno Aragoniae proprie dicto, atque in alia Valentiae, et in Comitatu Cataloniae, sed etiam in Regno Majoricae longius dissito, tamquam ipsius Aragoniae Regni Appendice, viguisse et vigere; utique nec novam omnino rem, nec in exemplum alibi trahendam Nos fecisse censemus, dum hujusmodi consuetudinem, sive ritum, auctoritate nostra extendimus ad alia Regna, et Dominia eidem Hispaniarum Regi subjecta, atque insuper ad ea, quae alteri quidem principi, nimirum Lusitaniae Regi parent, sed magna ex parte finitima et proxima sunt praedictis Hispanici Regis Ditionibus. Regula quippe canonica est, ut in Regionibus conterminis, atque inter se proximis Rituum ac Disciplinae uniformitas statuatur, atque servetur. Unde etiam Praedecessor noster Sanctus Siricius Pontifex Maximus, quum ad Himerium Episcopum Tarraconensem scripsisset de variis Ecclesiasticae Disciplinae capitibus, de quibus ille Sanctum Damasum ipsius Decessorem consuluerat, eidem mandavit, ut Apostolica rescripta non solum cum Provincialibus suis communicaret, sed ea etiam transmitteret ad Carthaginenses, ac Boeticos, Lusitanos, atque Gallaeos.

III. Alteram vero causam, eamque plurimi apud Nos momenti, cum magno paterni animi nostri gaudio, Nobis suppeditavit enixum studium duorum Carissimorum in Christo Filiorum nostrorum Hispaniae, et Lusitaniae Regum, tantis in Ecclesiam promeritis Illustrium, qui unico, et sincero devotionis instinctu acti, nec retardati ob parum felicem exitum similium petitionum, quas a Praedecessoribus suis propositas fuisse noverant, istorum pietatis haeredes erga Fidelium Animas purgatorio igne cruciatas sese professi sunt, auctoresque se praestiterunt, ut in earum levamen, recurrente quotannis generali Fidelium Defunctorum Commemoratione, in suis respective Regnis, atque Dominis suffragia multiplicarentur. Quapropter Magni Praedecessoris Nostri Sancti Gregorii Papae verba, quae is ad Bru-

nichildem Francorum Reginam conscripsit (*Epist. 50. lib. 6. ipsius Operum Tom. II. pag. 858.*) jure, ac merito ad praedictos Reges transferre Nos posse censemus: *Epistolarum vestrarum series, quae Religiosum animum, et pia mentis studium continebat, non solum voluntatis vestrae fecit Nos laudare propositum; sed etiam libenter invitavit postulata concedere.* Tum etiam ea, quae alter rec. mem. Praedecessor noster Innocentius Papa III. ad Regem Castellae scripsit (*Epist. 154. lib. 14.*) *Cum Personam tuam inter Catholicos Reges speciali diligamus in Domino charitate, in his, quae secundum Deum requiris a Nobis, favorem Tibi Apostolicum libenti animo impertimur;* atque alia, quae idem (*Epist. 24. lib. 15.*) scripsit ad Regem Lusitaniae: *Aequum est autem, ut quos ad Populi regimen, et salutem, dispensatio coelestis eligit, Apostolica Sedes sincero prosequatur affectu: et in justis postulationibus studeat efficaciter exaudire;* eadem sane praesentium Hispaniae, ac Portugalliae Regum pietati ac dignitati mirum in modum congruere videntur. Quorum praeterea consimiles postulationes hac de re Nobis exhibitas, et parem pro Religione zelum, eximiumque Christianae Fidei in remotissimis etiam Regionibus propagandae studium, perspicuis argumentis Nobis assidue comprobatum, dum laeti suspicimus, haec etiam utrique simul aptanda censemus, quae noster quoque Praedecessor S. Leo Magnus ad Theodosium Augustum scribebat, *Epist. 21. ipsius Operum Tom. I. pag. 238.* *Quantum praesidii Dominus Ecclesiae suae in fide Vestrae Clementiae praepararit, his etiam literis, quas ad me misistis, ostenditur; ut Vobis non solum Regium, sed etiam Sacerdotalem animum inesse gaudeamus. Siquidem praeter Imperiales, et publicas curas, piissimam sollicitudinem Christianae Religionis habetis.*

Quamvis vero antehac in Regno Aragoniae, Sacerdotibus Regularibus praedicta die tres Missas celebrantibus, Saeculares Presbyteri duas tantum celebrarent, Nos tamen aequum judicavimus hos illis per omnia exaequare, ut esset inter ipsos Ritus uniformitas: quae res in causa fuit, ut in Ecclesia Catholica aliae quoque diversitates sublatae fuerint, quantumvis tolerabiliore videri possent. Ita quum in Gallias, regnante Carolo Magno, inductus fuisset, una cum Ordine Romano Ritus celebrandi tres Missae in die Natali Domini nostri

Ad unitatem Ritus servandam, triuae permittitur Missae omnibus hoc indulto comprehensis.

Jesu Christi, quum antea duae tantum celebrari solerent; novum hunc Ritum soli primum Episcopi adoptarunt, ac sibi suaeque Dignitati proprium fecerunt; sed postea, ad evitandam difformitatem, hujusmodi facultas ad omnes inferioris quoque Ordinis Sacerdotes extensa fuit, quemadmodum a Nobis demonstratum est in Tractatu *de Festis Domini par. 1. pag. 248.*

Applicatio
pro omnibus
Defunctis
inuncta,
juxta Eccle-
siae mentem,
et dictorum
Regum pie-
tatem.

Applicationem autem Missarum hoc nostro Indulto concessarum, tertiae nimirum a Sacerdotibus Saecularibus in Regno Aragoniae, secundae vero, ac tertiae ab omnibus existentibus in aliis Regionibus hoc Decreto comprehensis, jussimus fieri, non quidem pro aliquo peculiari Defuncto, sed pro omnibus Fidelibus Defunctis in genere; tum quia id magis consentaneum visum est piae, ac religiosae menti duorum Regum hujusmodi Indultum expetentium; tum quia Ecclesiae Spiritus id maxime postulabat; siquidem constat generalem Commemorationem omnium Fidelium Defunctorum secundae diei Mensis Novembris affixam, jam usque a saeculo nono ab Amalario Fortunato propositam, vertente autem saeculo undecimo a Beato Odilone Abbate pro omnibus Monasteriis sibi subjectis receptam, atque ab his demum, Praedecessoris nostri Johannis Papae XIX. auctoritate, ad universam Ecclesiam propagatam fuisse, ea potissimum de causa, ut post celebratam praecedenti die Festivitatem in honorem Sanctorum omnium cum Christo regnantium, omnium quoque Justorum Animae in Purgatorio detentae, ac coelestis gloriae consortium expectantes, generalibus Ecclesiae suffragiis adjuventur. De hac re latius disseruimus in opere quod scripsimus in Acta nonnullorum Sanctorum, quorum Officia celebrantur in nostra Bononiensi Civitate, ac Dioecesi, in *Editione Patavina Cap. 22.* Unde satis patet, quam justa de causa praedictas Missas non aliquibus peculiariibus Defunctis, sed omnibus in communi Fidelibus in Christo dormientibus applicandas esse voluerimus.

Aviditatis
species a ce-
lebratione
Missarum
accenda.

Quam vero Nobis semper cordi fuerit, ut, juxta Sacrorum Canonum praescriptum, a celebratione Sacrosancti Missae Sacrificii omnem avaritiae speciem, omnemque sordidi captandi lucri praetextum longissime arceremus, satis compertum esse putamus ex his, quae tum in Archiepiscopatus Bononiensis, tum in

Supremi Pontificatus administratione, in hunc finem praestitimus. Etenim inter Pastorales Institutiones nostras, praeter *quingagesimam sextam*, in qua plures hac de re Ecclesiasticae Disciplinae regulas demonstravimus, et omnino observari praecepimus, adest etiam *nonagesima secunda*, in qua Sanctissimis Apostolicae hujus Sedis decretis inhaerentes, pravam quandam damnavimus consuetudinem, qua contendebant nonnulli licitum esse Missas ita celebrare, ut earum fructum medium in antecessum applicarent pro iis, qui postea eleemosynam offerendo illius applicationem expeterent. Inter nostras vero Apostolicas Constitutiones in *Bullari Nostri Tom. I.* impressas, extant *vigesima secunda, et vigesima tertia*, quibus severissime vetitum per Nos est, ne eleemosynae pro Missarum celebratione colligantur in iis locis, in quibus major est earum Taxa Synodalis, ut deinde Missae alibi celebrandae committantur, ubi hujusmodi Taxa in minori quantitate statuta est. In novissimo autem Tractatu nostro de *Synodo Dioecesana lib. 5. cap. 8. num. 9. et 10.* alia complura ad hanc rem pertinentia studiose collegimus.

Ab hoc itaque tramite nequitiam recedendum Nobis esse judicantes, decrevimus supra, atque statuimus, ut pro celebratione, aut applicatione Missarum hoc nostro Indulto concessarum, nullum prorsus stipendium quocumque praetextu aut colore accipi valeat; quod ut a Nobis in praesenti casu decerneretur, specialis quaedam, et urgens ratio Nos impulit, praeter generales hasce, quas paulo ante indicavimus. Perspectum est enim omnibus in Ecclesiastica Historia paulum modo versatis, plures olim fuisse dies polyliturgicos, quibus nimirum singuli Sacerdotes plus quam semel Missarum sacrificia peragebant, ut, erat, praeter Natalem Domini, prima dies Mensis Januarii, Feria V. in Coena Domini, Vigilia Ascensionis, tres dies Jejunii infra Octavam Pentecostes, aliquae dies Festi nonnullorum Sanctorum memoriae dicati, ut Nativitas Sancti Johannis Baptistae, et Natalitium Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, de quibus Nos ipsi monumenta protulimus in Opere *de Festis D. N. Jesu Christi l. 1. pag. 67. et seq.*

Ut autem hujusmodi consuetudo generaliter tolleretur, et facultas celebrandi plures Missas uno die, ad solum diem Natalis Domini coarctaretur, non alia de causa factum est,

Idque pro-
cipua rati-
one, ubi e-
rum iteratim
permittitur

Quae ide-
jam veti-
fuit,
turpes qui-
stus tolli-
reantur.

quam ut avaritiae, et sordidis quaestibus adimeretur occasio, vel saltem obloquutionibus silentium imponeretur; quae scilicet ex elemosynis pro Missarum numero multiplicatis, aut ortum habuerant, aut oriri posse videbantur. Hunc esse proprium sensum Canonis sufficit; de *Consecr. dist. 1.* jam demonstratum per Nos est in literis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Oscensem datis §. *Excepta, et sequentibus*. Ideo autem scripta Nostra in hoc Decreto frequenter in medium protulimus, ne quae jam alibi a Nobis dicta sunt; hic denuo explicare, et quae alibi demonstravimus, iterum rationibus comprobare cogeremur. Id vero, quod supra posuimus, a duobus praeterea scriptoribus in Ecclesiasticis rebus apprime versatis asseritur. Eorum alter est Thomassinus in *Operè de veteri, et nova Ecclesiae disciplina par. 3. lib. 1. cap. 74. n. 6.* ubi post allatam Constitutionem Odonis Episcopi Parisiensis, videlicet: *Nullus bis in die Missam audiat celebrare, aut cum duplici Introitu, nisi in magna necessitate*, haec subdit: *Cum pecunia tunc ut plurimum ad Missam offerretur, hinc avaritiae species, vel suspicio quaedam iterationi Missarum affricabatur*. Alter est Vicecomes in *Tractatu de antiquis Missae ritibus lib. 3. cap. 28. circa fin.*, ubi postquam antiquam exposuit disciplinam, qua perittebatur Sacerdoti plures Missas in die celebrare; de ipsius disciplinae mutatione deinde sic ait: *Abrogationis autem causam, quantum eundem divinare possum, debere nundinatores quidam, qui majoris pietatis materiam ad turpe lucrum detorquere non sunt veriti, et fecerunt, ut libertas prisca saltem hisce Regionibus erepta sit, ac desierit*.

Si igitur multiplicitas Missarum, quae Sacerdotibus olim pluribus per annum diebus permittebatur, ideo sublata fuit, ut avaritiae quaestibus, aut obloquutionis suspicionibus obviam iretur, jure ac merito Nos Indultum hoc Nostrum, quo Sacerdotibus in praefatis Regnis, atque Dominiis commorantibus tres Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrare permisimus, hujusmodi expressa lege, atque districta sanctione communire debuimus, ut ne quis eorum pro Missis de novo concessis, ullum stipendii genus, quacumque de causa, et quolibet praetextu, aut colore recipere posset.

His accedit, quod quum petitiones inspexerimus ab aliquibus peculiaribus Episcopis Apo-

stolicae Sedi olim oblatas pro concessione celebrationis duarum, aut trium Missarum in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum; simulque contraria expenderimus Rescripta tunc respective emanata; agnovimus praedictas petitiones huic potissimum rationi innixas fuisse, quod scilicet tanta esset elemosynarum copia, quae ea die pro Missarum celebratione a piis Fidelibus offerebantur, ut aliter illis satisfieri non posse assererent, quam si facultas indulgeretur Sacerdotibus, ut plures Missas ea ipsa die celebrare possent: contra vero in rejiciendis iisdem petitionibus, id maxime spectatum fuisse agnovimus, ne per hujusmodi concessionem Ordo Sacerdotalis apud detractores in aviditatis suspicionem, et infamiam adduceretur. Qua etiam de causa Nos hanc concessionem nostram, praedicta lege adjecta, suspicionibus hujusmodi nullum locum praebere posse volumus.

Haec sunt, quae concedenda esse judicavimus, quaeque de praemissorum consilio, et Apostolica auctoritate Nostra concessimus; atque haec sunt, quae in hujusmodi Indulti concessionem prae oculis habuimus, quaeque omnia exponenda duximus praesenti Decreto, quod a Nobis conditum, manu nostra subscriptum hac die *xxi. Aug. Anni MDCCXLVIII.* Anniversaria Coronationis nostrae, ineunte Pontificatus Nostri Anno Nono.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Porro praeinsertum nostrum Decretum, atque in eo omnia, et singula contenta, ac praescripta, quo firmitus subsistant, et serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate Nostra Apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus; illique, et omnibus, ac singulis contentis, et praescriptis, Apostolicae firmitatis robur adjicimus, atque ita, ut praemittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et spectabit in futurum, plenissime suffragari, et ab eis respective sub irrogatis poenis, et censuris inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum,

it, ne avaritiae via aperiretur.

Pontifex Decretum confirmat per Literas Apostolicas, cum clausulis etc.

et iocundum, si super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur iisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. Pontif.
An. IX. die
28. Augusti
1748.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Augusti MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno IX.

Cajetanus Amatus.

LXI.*

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS ET DOMINI
NOSTRI DOMINI

BENEDICTI DIVINA PROVIDENTIA
PAPE XIV.

LITERÆ APOSTOLICÆ

Quibus Motu proprio sub bulla aurea confirmantur, et ampliantur Indulgentiae gratiae, et privilegia tam ab eadem Sanctitate Sua, quam ab ejus Praedecessoribus concessa Congregationi B. M. V. AB ANGELO SALUTATÆ in Collegio Romano Societatis JESU et aliis Congregationibus illi aggregatis, et aggregandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Cultus erga
Deiparam a
Fidelibus
fructuose ex-
hibendus
commenda-
tur.

Gloriosae Dominae Dei Genitricis Mariae cultum ac venerationem Dei, manifesta voluntate, ac veraci semper Ecclesiae spiritu magnopere commendari, nec minus juste, quam fructuose eidem a Fidelibus exhiberi, adeo manifestum esse non dubitamus, ut ad Christianorum corda religioso devotionis studio erga eam inflammanda, Apostolicae adhortationes Nostrae superfluae propemodum fore videantur. Sicut enim Omnipotens Deus hanc felicissimam

Virginem electam ex millibus, et ad ineffabilem Divinae Maternitatis dignitatem Angelo nuntiante evectam, gratiae suae donis abundantius prae caeteris omnibus puris creaturis replevit, ac splendidissimis gloriae coronis super alia omnia manuum suarum opera decoravit; sic etiam Catholica Ecclesia, Sancti Spiritus magisterio edocta, eandem, et tamquam Domini ac Redemptoris sui Parentem, Coeli que ac Terrae Reginam impensissimis obsequiis colere, et tamquam amantissimam Matrem extrema Sponsi sui morientis voce sibi relictam, filialis pietatis affectu prosequi studiosissime semper professus est. Ad ejus opem in publicis calamitatibus, et perturbationibus, quaecumque infernorum hostium vi excitatae fuerunt, veluti ad tutissimum salutis portum, confugere consuevit, ejusque potissimum virtute cunctas haereses in universo mundo extinctas ac debellatas esse fatetur. Haec enim est speciosissima Esther, quam adeo Supremus Regum Rex adamavit, ut ad salutem populi sui non tam dimidiam Regni sui partem, quam totum quodammodo Imperium suum et potestatem cum ea communicasse videatur: Haec fortis illa Judith, cui Deus Israel de omnibus inimicis Terrae suae victoriam reportare concessit: Hanc ipsa Ecclesia, concordibus Patrum sententiis, a filiis suis omnibus in peculiaribus eorum necessitatibus atque periculis cum fiducia adeundam suadet, tamquam Advocatam apud suum, Deique unigenitum Filium, loquentem pro nobis bona: Hanc praedicat mysticam arcem foederis, in qua reconciliationis nostrae impleta sunt Sacramenta, quam Deus respiciens pacti sui recordabitur, et misericordiae memor erit. Ipsa est coelestis veluti rivus, per quem gratiarum omnium, atque donorum fluentia in miserorum mortalium sinum deducuntur; ipsa est aurea Coeli porta, per quam sempiternae Beatitudinis requiem aliquando intrare confidimus.

Haec atque alia secum perpendens B. Ignatius Confessor, qui ad majorem Dei gloriam propagandam, militantis Ecclesiae Castra nobis sub Sanctissimi Nominis Jesu vexillo conscriptis legionibus auxit, quam magnum certamen sibi, suisque militibus, pro sua cujusque non minus, quam pro aliorum etiam salute, propositum, animo prospiceret, aptissimum sibi praesidium in B. Virginis tutela statuen-

De S. Ignatii in Beata Virgine ducia, et lo in ejus gloria p paganda.

dum esse sapientissime judicavit. Idcirco quum primum e patria domo digressus, grandia jam tum in corde suo volvens, sacræ militiæ tyrocinium ponere decrevisset, ad ipsius Virginis pedes statim se contulit, et sub illius auspiciis arduum perfectionis iter ingressus est. Quum vero deinceps, primo Commilitonum delectu habito, ipsos jam jam in aciem ducere institueret, non alibi, quam in aede Virginis Parisiis apud Montem Martyrum solenni Sacramento se cum illis adstrinxit, atque in hoc veluti firmissimo lapide prima instituti sui fundamenta solidavit. Quod autem ipsi usitatum fuit, ut nihil fere gravius, nisi invocato prius Mariæ nomine aut statueret, aut aggrederetur; id omnibus alumnis suis documento esse voluit, ut in obeundis professionis suæ officiis atque laboribus, in ejus potissimum patrocinio Divini adjutorii spem collocarent; et in adeundis pro Religione periculis hanc sibi Turrim fortitudinis, ex qua clypeorum millia pendent, a facie inimici perfrugium et munimentum esse confiderent. Itaque ipsi per omnem terrarum, et marium amplitudinem portantes adorabile nomen JESU coram Regibus et Nationibus, dulcissimum simul Matris ejus nomen ubique annunciare non destiterunt; et una cum fidei lumine, et morum Sanctitate, Deiparae quoque cultum et honorem in omnibus utriusque Orbis regionibus mirabiliter propagarunt.

Illud autem bene ac sapienter institutum ab ipsis, et passim usurpatum esse dignoscitur, quod scilicet, dum inter alia Instituti sui exercitia, quibus Ecclesiae Dei utilissimam operam navare pergunt, Christianam ubique Juventutem Religione, et bonis artibus imbuere et excolere student, eandem piis sodalitiis, seu Congregationibus Sanctissimæ Virginis Dei Genitrici dicatis aggregari curant, ejusque obsequiis, et famulatu specialiter mancipatam, sub illius propemodum disciplina, quæ Mater est pulchrae dilectionis, et timoris, et agnitionis, ad Christianæ perfectionis fastigium eniti, et ad æternæ salutis metam contendere docent. Ex hoc laudabili et pio Instituto, sanctis, et salubribus legibus pro varia sodalium conditione multipliciter instructo, ac prudenti peculiarium Moderatorum solertia provide ex-culto, incredibile est, quanta in omnium ordinum homines utilitas derivata fuerit, dum alii arreptam a teneris annis sub Beatissimæ

Virginis clientela, innocentiae, ac pietatis viam insistentes, bene moratae vitæ tenorem, qui Christianum hominem, et Virginis famulum decet, per omnes ætates, optimo exemplo, et finalis perseverantiae fructu, servare meruerunt; alii a vitiorum illecebris, quibus misere erant irretiti, et a via iniquitatis, quam ingressi fuerant, ope clementissimæ Matris Dei, ejus obsequiis in hujusmodi Sodalitiis sese devoverant, ad bonam frugem revocati, sobriam deinde et justam et piam vitæ rationem amplexi sunt, ac sacrarum exercitationum in iisdem Congregationibus assiduitate adjuti, in ea felicissime perseverarunt; alii etiam ex devota affectione erga Deiparam mature concepta, ad sublimiores Divinae charitatis gradus evecti, vanis fluxisque hujus mundi bonis, ac voluptatibus, forti magnoque animo relictis, ad sanctiorem tutioremque regularis vitæ statum commigrarunt, et Christi Cruci per religiosa vota confixi, propriae perfectioni, et proximorum salutis promovendae totos se dediderunt.

Ex his omnibus clare patet, quam prudenti et salutari consilio Praedecessores Nostri Romani Pontifices hujusmodi Congregationum institutum jam usque ab initio Apostolico favore complexi sint, et ad illud fovendum, et promovendum, pluribus et singularibus gratiis ac privilegiis earundem Moderatores atque Sodales cumulaverint. Vix enim fel. rec. Gregorius PP. XIII. prima instituti hujusmodi fundamenta in Ecclesia B. Mariæ Virginis Annuntiatae in corpore aedificiorum Collegii Romani sita, inter Scholares ad ipsum Collegium confluentes aliquo modo jacta fuisse cognovit, quum ipsis scholaribus, aliisque Christifidelibus, qui adeo laudabilibus operibus et exercitiis cum ipsis se addicerent, nonnullas indulgentias, et peccatorum remissiones concessit: Quas tamen deinde multo magis Apostolica liberalitate ampliavit, tunc quum Institutum ipsum per alias etiam Mundi partes ad Dei gloriam, et Virginis honorem, publicaeque salutis fructum, per eosdem Societatis JESU Alumnos, ut jam fieri cognoverat, magis magisque semper propagari cupiens, operæ pretium duxit Primariam Instituti hujusmodi Congregationem, seu Primarium Sodalitium in ipsa Ecclesia Annuntiationis B. M. Virginis in praefato collegio Romano sita, sub Praepositi Generalis Societatis JESU tunc, et pro tempore

Romani Pontifices dictas Congregationes variis gratiis cumulaverunt.

Gregorius XIII. Primariam Congregationem in Collegio Romano erexit cum Indulgentiarum concessione.

oc. JESU
hujus tu-
a posita.

Inter alia
societatis
JESU insti-
tuta laudatur
ectio Cong-
regationum
Mariæ
Virginis.

Congregatio-
nem hujus-
modi fructus.

Et cum facultate aggregandi alias Congregationes, et eommunicandi Indulgentias.

Tenor Litterarum d. Greg. XIII.

existentis, vel eo absente, aut esse desinente, sub Vicarii etiam Generalis ejusdem Societatis regimine, auctoritate Apostolica erigere, et stabilire, ita ut aliae quaecumque Congregationes, et Sodalitia similia per diversas Mundi partes sub eodem Titulo erecta et erigenda, a Primaria hujusmodi Congregationis, seu Primario Sodalitio, tamquam membra a capite dependentia, et normam, et exemplum, et Indulgentiarum, atque gratiarum communicationem ab ipso acciperent, ut latius, et uberior continetur in ipsius Gregorii Praedecessoris Litteris anno Incarnationis Dominicae Millesimo quingentesimo octogesimo quarto, Nonis Decembris sub Plumbo datis, quae sunt tenoris sequentis.

GREGORIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Gregorius XIII. erectio Primariae Congregationis in Ecclesia Annuntiatae Collegii Romani Societatis JESU cum Indulgentiis, et eam facultate aggregandi quasvis alias Congregationes similes pro Generali Praeposito.

Primordia Congregationis studiosorum.

» Omnipotentis Dei Salvatoris Nostri, qui ex
» pietatis suae superabundantia, Fidelium
» mentibus coelestis inspirationis gratiam, et
» devotionis ardorem, ad Divinae Majestatis
» obsequia, et piorum operum exercitia salu-
» briter peragenda continuo infundit, exemplo
» adducti, in eam Pastoralis officii curam co-
» gitationemque sedulo incumbimus, per quam
» ipsorum Fidelium fructuosus hujusmodi ope-
» ribus, et exercitiis vacantium, religio, et
» devotio continuum suscipiat incrementum,
» eisque votiva salus proveniat animarum.
» Alias siquidem per Nos accepto quod pleri-
» que probi, et pii adolescentes bonarum liti-
» rarum studiis in Collegio nostro Societatis
» JESU de Urbe insistentes, singulari erga
» Beatissimam Mariam Virginem Dei Genitri-
» cem affectu ducti, ac etiam Lectorum et Ma-
» gistorum suorum spiritualibus cohortatio-
» nibus ad id accensi, Ecclesiam ANNUNTIATIO-
» nis ejusdem Beatae Mariae in corpore aedifi-
» ciorum dicti Collegii consistentem, certis
» statutis diebus, et horis frequentare, et cum
» eximia devotionis sinceritate, cordisque con-
» tritione conscientiam suam per Confessionis,
» et Sanctissimae Eucharistiae ministerium
» expurgare, ac Divinis officiis, colloquiis, et
» exhortationibus spiritualibus, aliisque piis,
» et salutaribus operibus vacare soliti erant;

» factoque inde ad illorum exemplum majore
» aliorum concursu, mutuis studiis se invi-
» cem consociaverant. Nos ut pium hoc insti-
» tutum per amplius coalesceret, eisdem, et
» aliis Christifidelibus hujusmodi spiritualibus
» operibus, et exercitiis pro tempore addictis,
» nonnullas Indulgentias, et peccatorum suo-
» rum remissiones concessimus: prout in no-
» stris inde confectis Litteris plenius contine-
» tur. Cum autem, sicut exhibita nobis nuper
» pro parte Dilacti Filii Praepositi Generalis
» dictae Societatis petitio continebat, in diver-
» sis Mundi partibus et praesertim insigniori-
» bus Europae Civitatibus, ejusdem Societatis
» Collegia ad Juventutem bonis moribus et vir-
» tutibus ornandam, ac vera pietate, Sacra-
» que doctrina imbuendam, propagari, illo-
» rumque externi Scholares ibidem studiorum
» causa confluentes, optima devotionis, et pio-
» rum operum hujusmodi exercitia ferventi
» studio imitari; et exinde multiplices fructus
» ad Dei Gloriam ipsiusque Divini Nominis
» cultum, ac Beatae Mariae Virginis honorem,
» necnon publicam salutem, et spiritualem
» consolationem provenire coeperint; et opere
» pretium sit, ut quemadmodum piarum, et
» fructuosarum exercitationum hujusmodi in-
» stitutum a Scholaribus dicti Collegii de Ur-
» be, quod nostris auspiciis, et impensis ma-
» gnifico aedificiorum, et structurarum opere
» a fundamentis innovatur, et extruitur, pri-
» mordium suum in dicta Ecclesia ANNUNTIATIO-
» nis Beatae Mariae habuit; ita quoque inibi
» eorundem Scholarium Primaria Congrega-
» tio, seu Primarium Sodalitium sub titulo
» ejusdem ANNUNTIATIONIS Beatae Mariae ad
» laudabile eorum in piis operibus, et officiis
» hujusmodi studium, nostris beneficiis et In-
» dulgentiarum praemiis conservandum ac au-
» gendum, stabilizatur, et instituitur, pro par-
» te ipsius Praepositi nobis fuit humiliter sup-
» plicatum, ut praemissis annuere, et desuper
» opportune providere de benignitate Apostoli-
» ca dignaremur. Nos igitur religiosum ipso-
» rum Scharium in his spiritualibus exerci-
» tiis studium piae voluntatis affectu prosequi
» volentes, ipsumque Praepositum a quibusvis
» excommunicationis, suspensionis, et interdi-
» cti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris,
» et poenis, a Jure, vel ab homine quavis occa-
» sione, vel causa latis, si quibus quomodolibet
» hoc innodatus existit, ad effectum praesen-

Aliorum
concursus.

» tium demtaxat consequendum harum serie
 » absolventes, et absolutum fore censes;
 » necnon Literarum praedictarum tenores prae-
 » sentibus pro expressis habentes, huiusmodi
 » supplicationibus inclinati, in eadem Ecclesia,
 » unam seu unum, externorum Scholarium
 » dicti Collegii nostri, ac etiam aliorum Chri-
 » stifidelium Societati praedictae devotorum
 » Primariam Congregationem, seu Primarium
 » Sodalitium sub titulo ANNUNTIATIONIS Beatae
 » Mariae huiusmodi, quae, seu quod per prae-
 » dictum, et pro tempore existentem Praeposi-
 » tum Generalem dictae Societatis, seu illo de-
 » functo, donec alius ad officium Praepositi
 » Generalis huiusmodi canonice assumatur, per
 » Vicarium etiam Generalem ejusdem Societa-
 » tis dirigi debeat, Apostolica auctoritate te-
 » nore praesentium perpetuo, sine tamen ip-
 » sius Societatis praepudio, erigimus, et in-
 » stituimus. Ut autem Primaria Congregatio,
 » seu Primarium Sodalitium huiusmodi per
 » gratiarum et munerum coelestium largitio-
 » nem devotionis ac pietatis jugiter proficiat
 » incrementis; de Omnipotentis Dei miseri-
 » cordia, ac Beatorum Petri, et Pauli Aposto-
 » lorum ejus auctoritate confisi, omnibus, et
 » singulis Christifidelibus vere poenitentibus,
 » et confessis, qui deinceps in Sodales ejusdem
 » Primariae Congregationis, seu Primarii So-
 » dalitii recipiuntur, tam die receptionis eo-
 » rum, si Sanctissimum Eucharistiae Sacra-
 » mentum in praedicta Ecclesia, aut ubicum-
 » que potuerint, eo die sumpserint, quam in
 » mortis articulo; nec non ipsis, ac omnibus
 » et singulis aliis utriusque sexus Christifide-
 » libus etiam vere poenitentibus, et confessis,
 » sacraque communione refectis, qui Eccle-
 » siam praedictam die festivitatis ejusdem AN-
 » NUNTIATIONIS Beatae Mariae a primis vespere
 » usque ad occasum solis ipsius festivitatis de-
 » vote visitaverint, et inibi pro Reipublicae
 » Christianae conservatione et augmento, hae-
 » resum extirpatione Principumque Christia-
 » norum mutua, et universali pace, ac nostra
 » et pro tempore existentis Romani Pontificis
 » prosperitate, vel alias preces, prout unius-
 » que suggeret devotio, ad Deum devote ef-
 » fuderint. Insuper eisdem Sodalibus similiter
 » vere poenitentibus, et confessis, qui in Na-
 » tivitatis et Ascensionis Domini Nostri Jesu
 » Christi, ac Annuntiationis, Assumptionis,
 » et Conceptionis, necnon Nativitatis Beatae

» Mariae Virginis festis diebus, praedictum
 » Sanctissimum Sacramentum ibidem, vel ali-
 » bi acceperint, plenariam omnium peccato-
 » rum suorum Indulgentiam, et remissionem
 » Apostolica auctoritate, et tenore praesen-
 » tium misericorditer in Domino concedimus,
 » et elargimur; ipsisque Sodalibus, qui de
 » eorum numero existentium, vel aliorum
 » Christifidelium defunctorum corpora ad se-
 » pulturam Ecclesiasticam associaverint; aut
 » infirmi vel impediti, audito signo campanae,
 » genuflexi, si per infirmitatem licebit, ora-
 » tionem Dominicam, et Salutationem Ange-
 » licam, pro salute animae defuncti, vel cor-
 » poris infirmi recitaverint; necnon qui Con-
 » gregationibus tam publicis, quam privatis,
 » ac Divinis officiis, spiritualibusque collo-
 » quiis, exhortationibus et aliis piis officiis,
 » etiam in Sodali, seu aliorum Christifidelium
 » defunctorum suffragium per Primariam Con-
 » gregationem, seu Primarium Sodalitium or-
 » dinandis, et ab ipso Praeposito, seu Vicario
 » Generali approbandis; quique diebus feriatis
 » Missae Sacrificio interfuerint, aut vespertino
 » tempore antequam cubent, conscientiam
 » suam diligenter examinaverint, seu paupe-
 » res infirmos tam Sodales, quam alios in Ho-
 » spitalibus, vel privatis domibus, necnon
 » carceratos visitaverint, aut pacem inter ini-
 » micos conciliaverint; quoties horum quod-
 » vis fecerint, unum annum de eis injunctis,
 » vel alias quomodolibet debitis poenitentis
 » Apostolica auctoritate, et tenore similibus
 » etiam misericorditer in Domino relaxamus;
 » quascumque alias praesentibus non expres-
 » sas Indulgentias, et peccatorum remissio-
 » nes, etiam plenarias, et relaxationes, Scho-
 » laribus et aliis praedictis, ratione dicti eo-
 » rum Instituti, vel alias in communi per Nos,
 » et Sedem Apostolicam quomodolibet conces-
 » sas revocando, et abrogando. Insuper ne
 » praefati Sodales, si aliquando eos ab ipsa
 » Urbe abesse, vel alibi aliter commorari con-
 » tingat, huiusmodi Indulgentiarum, et alia-
 » rum gratiarum spiritualium effectu, et fructu
 » frustrati remaneant; eisdem Sodalibus extra
 » Urbem ubi vis locorum pro tempore com-
 » tantibus, ut in locis ubi eos pro tempore re-
 » sidere, seu morari contigerit, opera praedi-
 » cta, quae ipsi Sodales in Urbe praesentes
 » pro singularum Indulgentiarum, remissio-
 » num, et relaxationum huiusmodi consequu-

Indulgentias
 unius anni
 quoties, pro So-
 dalibus, qui
 Corpora de-
 functorum
 associaverint.

Vel si impe-
 diti, pro eis,
 aut pro in-
 firmis orave-
 rint.

Congregatio-
 nibus, Divi-
 nis Officiis.
 Exhortationi-
 bus interfue-
 rint.

Missae Sa-
 crificio die-
 bus feriatis.

Conscien-
 tiam suam
 examinave-
 rint.

Infirmos, vel
 incarceratos
 visitaverint.

Aliae indul-
 gentiarum
 concessionis
 revocatur.

Sodales ubi-
 vis locorum
 possunt con-
 sequi prae-
 dictas Indul-
 gentias.

Primariae
 Congregationis
 Institutio.

Indulgentia
 annua pro
 Sodalibus in
 gressu et
 mortis ar-
 ticulo.

Annua pro
 Sodalibus in
 die Annun-
 tiationis.

Annua pro
 Sodalibus
 quinque in
 anno.

Indulgentias
Stationum
Urbis, visi-
tantibus Ec-
clesiam So-
cietatis, ubi
adit, vel al-
iam quam-
cumque.

Facultas
conceditur
Generali
Praeposito
quascumque
alias Congre-
gationes in
Collegiis ex-
tra urbem
erigendi, et
aggregandi:

» tione observare deberent, apud Ecclesias
» eorundem locorum aut alibi prout poterunt
» observando, et exequendo, omnes easdem
» Indulgentias, remissiones, et relaxationes
» habeant, et illae eis pariter suffragentur;
» necnon tam in Urbe praesentes, quam alibi
» ubivis locorum commorantes Sodales Pri-
» mariae Congregationis, seu Primarii Sodali-
» tii hujusmodi, qui singulis quadragesimali-
» bus, et aliis anni temporibus, ac diebus Sta-
» tionum Ecclesiarum dictae Urbis, et extra
» illius muros, quae a Christifidelibus pro
» consequendis Indulgentiis, et remissionibus
» visitari solent; dictae Societatis, si ibi fuerit,
» alioquin aliam Ecclesiam, seu Cappellam in
» locis, ubi eos pro tempore residere, seu mo-
» rari contigerit, ut praefertur, devotè visi-
» taverint, et ibi septies Orationem Domini-
» cam, et septies Salutationem Angelicam re-
» citaverint; tot, et easdem Indulgentias con-
» sequantur, quas consequerentur, si iisdem
» temporibus et diebus singulas Ecclesias dic-
» tae Urbis, et extra illius muros hujusmodi
» pro iisdem Stationibus et Indulgentiis conse-
» quendis deputatas personaliter visitarent, ac
» omnia, et singula, quae pro hujusmodi gra-
» tiarum consequitione quomodolibet requi-
» runtur, plene adimplerent. Praeterea eidem
» Praeposito, seu Vicario Generali, pro tem-
» pore existenti, ut in quibusvis aliis dictae
» Societatis Collegiis extra Urbem praedictam,
» per universum Orbem, nunc et pro tempore
» erectis, seu eorum Ecclesiis, pro eorundem
» piorum operum incremento, quascumque
» alias, seu quaecumque alia Scholarium ibi-
» dem Literarum studiis insistentium, et alio-
» rum Christifidelium ipsi Societati devoto-
» rum Congregationes, seu Sodalitia sub eo ti-
» tulo ANNUNTIATIONIS Beatae Mariae, quae ab
» ipsa Primaria Congregatione, seu Primario
» Sodalitio, tamquam membra a capite depen-
» deant; auctoritate nostra, sine tamen Socie-
» tatis, aut Collegiorum, et Ecclesiarum hu-
» jusmodi praejudicio, erigere, et instituire,
» illasque, seu illa eidem Primariae Congre-
» gationi, seu Primario Sodalitio aggregare;
» ac eis sic erectis, institutis, et aggregatis
» eorumque Sodalibus praedictas, ac omnes,
» et quascumque alias Indulgentias, peccato-
» rum remissiones, relaxationes, gratias, et
» facultates tam spirituales, quam temporales,
» a Nobis, dictaque Sede Primariae Congrega-

» tioni, seu Primario Sodalitio de cetero con-
» cedendas, ita ut Sodales aliarum Congrega-
» tionum, seu aliorum Sodalitiorum hujus-
» modi observantes, et exequentes ea, quae
» ipsius Primariae Congregationis, seu Prima-
» rii Sodalitii Sodales pro Indulgentiis, remis-
» sionibus, et relaxationibus hujusmodi con-
» sequendis observare et exequi debent, eas-
» dem Indulgentias, peccatorum remissiones, et
» relaxationes pariter consequantur, facultate
» aggregandi, et gratias hujusmodi aliis con-
» cedendi dumtaxat excepta, communicare.
» Nec non tam primariam, seu primarium,
» quam omnes, et singulas ei aggregandas Con-
» gregationes, seu omnia, et singula ei aggre-
» ganda Sodalitia hujusmodi per se, vel alium,
» seu alios ejusdem Societatis Presbyteros ido-
» neos ad id ab eo deputandos visitare, et pro
» earum felici statu, regimine, et directione,
» quaecumque statuta, constitutiones, et de-
» creta, licita tamen et honesta, sacrisque
» Canonibus, et Concilii Tridentini decretis
» non contraria, nec non ab ipso Praeposito,
» seu Vicario, si per alium, vel alios deputan-
» dos hujusmodi fiant, examinanda, et ap-
» probanda edere; ac postquam edita fuerint,
» quoties pro eorum, et temporum qualitate,
» aut alias expediens ei videbitur, immutare,
» corrigere, moderari, et reformare, aut alia
» ex integro condere, libere et licite valeat
» eisdem auctoritate Apostolica et tenore per-
» petuo concedimus, et indulgemus: decernen-
» tes, statuta, constitutiones et decreta hujus-
» modi, postquam edita, immutata, correctata,
» moderata, reformata et condita fuerint, ab
» omnibus Sodalibus praedictis inviolabiliter
» observari debere; ac praesentes literas sub
» quibuscumque similium vel dissimilium In-
» dulgentiarum, et aliarum gratiarum revo-
» cationibus, suspensionibus, limitationibus,
» derogationibus, et aliis contrariis dispositio-
» nibus, etiam in favore Basilicae Principis
» Apostolorum de Urbe, seu Cruciatiae San-
» ctiae, aut alias per Nos, vel alios Romanos
» Pontifices Successores nostros, aut dictam
» Sedem, etiam Motu proprio, et ex certa
» scientia, Apostolicae potestatis plenitudine,
» seu ad quorumvis etiam Imperatorum, Re-
» gum, Reginarum, Ducum, et aliorum Prin-
» cipum instantiam, pro tempore quomodoli-
» bet factis minime comprehendendi, sed semper
» ab illis exceptas, et quoties illae emanabunt,

Aggrega-
quaevis Pri-
mariae Indi-
ta, et Indi-
gentias co-
cedendi.

Congregat-
iones visita-

Statuta et
cedendi.

Examinan-
dum approba-

Praesen-
literas
comprehe-
sub quib-
vis aliis,
tiam Cruci-
atae sanct-
concessio-
num revo-
cationibus
cernit.

» toties in pristinum statum restitutas, repositas, et plenarie redintegratas, ac de novo concessas esse, et censeri, necnon omnibus, quos illae concernunt, suffragari debere. » Irritum quoque et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, et nostra de Indulgentiis ad instar non concedendis, ac aliis constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque, praesentibus perpetuis futuris temporibus duraturis. » Volumus autem, ut earundem praesentium transumptis etiam impressis, Secretarii ipsius Societatis, vel Notarii publici manu, et per sonae alicujus in dignitate Ecclesiastica constitutae, vel pro tempore existentis Praepositi, aut Vicarii Generalis ejusdem Societatis sigillo munitis, eadem prorsus fides, ubique locorum, in judicio et extra adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si essent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae absolutionis, erectionis, institutionis, concessionis, elargitionis, relaxationis, indulti, decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, Indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. » Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo quingentesimo octogesimo quarto, Nonis Decembris, Pontificatus Nostri Anno Tertiodecimo.

Quum vero pium Congregationum hujusmodi institutum communi ubique plausu, et utilitate commendatum, tanta continuo incrementa suscepisset, ut necessarium plerumque esset in singulis Collegiis, et Domibus ipsius Societatis JESU, non unum, sed plura hujusmodi Sodalitiae, pro Sodalium frequentia, et disparitate, constituere: rec. mem. Sixtus PP. V. similiter Praedecessor noster facultatem indulgit Generali ejusdem Societatis Praeposito tunc, et pro tempore existenti, seu Vicario etiam Generali, ut in quibusvis etiam ipsius Societatis Ecclesiis, seu Domibus, et Collegiis, quasvis alias, sive Scholarum tantum, sive aliorum Christifidelium tantum, sive utrorumque simul, tam sub eodem R. Mariae Virginis ANNUNTIATAE, quam sub alio quovis Titulo, et Invocatione Congregationes, et Sodalitiae eri-

geret, et constitueret; illasque, et illa eidem primariae Congregationi, seu primario Sodalitio aggregare, eisque omnes et singulas Indulgentias, aliasque gratias, et privilegia spiritualia et temporalia praefatae Primariae concessa, et concedenda communicare, et extendere posset: per quasdam incipien. *Superna dispositione* datas apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo quingentesimo octogesimo sexto Nonis Januarii, Pontificatus sui Anno Secundo, tenoris sequentis videlicet.

SIXTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

» *Superna dispositione*, cujus inscrutabili » providentia ordinationem suscipiunt univer- » sa, in superminenti Apostolicae dignitatis » specula, meritis licet imparibus, constituti; » et pia et salubria Christifidelium vota, quae » ad Confraternitatum, seu Sodalitatum, prae- » sertim in hac Urbe nostra rite institutarum, » laudem et gloriam cum animarum salute » tendere dignoscuntur, libenter exaudimus; » ipsasque Confraternitates, seu Sodalitates » condignis titulis extollimus, ac alias desuper » disponimus, prout in Domino conspiciamus » eisdem Christifidelibus salubriter expedire. » Alias siquidem pro parte dilecti Filii Claudii » Aquavivae Praepositi Generalis Societatis » JESU, felicitis recordat. Gregorius PP. XIII. » Praedecessori nostro exposito, externos Scho- » lares ad Collegia ejusdem Societatis in diver- » sis mundi partibus instituta studiorum causa » confluentes, ad pia quaedam et laudabilia » Scholarum Collegii praefatae Societatis de » Urbe exteriora ferventis studio incitari; exin- » deque dictis Collegiis majorem in dies pro- » pagationem accipientibus, multiplices fru- » ctus ad Dei gloriam, ac ejus Divini nominis » cultum, et Beatae Mariae Virginis honorem, » publicam salutem, et animarum spiritualem » consolationem provenire coepisse; idem Prae- » decessor ad laudabile eorumdem Scholarium » in piis operibus, et officiis hujusmodi stu- » dium conservandum atque augendum, dicti » Claudii Praepositi supplicationibus inclina- » tus, in Ecclesia Annuntiationis ejusdem Bea-

Tenor Lile-
rarum Sixti
V.

Extenditur
facultas eri-
gendi Scho-
larium Cou-
gregationes
in Collegiis,
Primariaeque
Romanae ag-
gregandi, ac
Indulgentias
eis commu-
nicandi, Gen-
erali Socie-
tatis JESU
Praeposito
alias concessas
ad alias
non Scholarium
etiam in Domibus
erigendas,
Congregationes.

Concessio
Greg. XIII

Primariae
Congregationis
per Greg.
erectio.

Indulgentiarum
concessio.

Facultates
Congregationis
alias erigendi,
ac
Primariae
aggregandi.

Primariae
Indulgentias
aggregatas
Congregationibus
communiandi.

» tae Mariae sita in corpore aedificiorum dicti
» Collegii Urbis, in qua ab ejusdem Collegii
» Scholaribus sub illius Rectoris, et aliorum
» dictae Societatis Religiosorum directione in-
» structis, tam piarum, et fructuosarum exer-
» citationum institutum primordium suum ha-
» buerat, unam seu unum externorum Scho-
» larium dicti Collegii, ac cum eis simul etiam
» aliorum Christifidelium Societati praedictae
» devotorum Primariam Congregationem, seu
» Primarium Sodalitium sub titulo ejusdem
» Annuntiationis Beatae Mariae per dictum
» Claudium tunc, et pro tempore existentem
» Praepositum Generalem, vel eo absente, aut
» esse desinente, donec novus succederet, Vi-
» carium etiam Generalem dictae Societatis
» dirigendam, seu dirigendum, sine tamen
» ipsius Societatis praepudio, Apostolica au-
» ctoritate perpetuo erexit et instituit; plures-
» que Indulgentias etiam plenarias, et pecca-
» torum remissiones Scholaribus et Christifi-
» delibus praedictis concessit: ac Praeposito,
» seu Vicario praedicto, ut in quibusvis aliis
» dictae Societatis Collegiis, extra dictam Ur-
» bem, per universum Orbem tunc et pro tem-
» pore erectis, et erigendis, sive eorum Eccle-
» siis pro dictorum piorum operum incremen-
» to, et animarum salute, quascumque alias,
» sive alia Scholarium inibi bonarum litera-
» rum studio insistentium, ac simul cum eis
» etiam aliarum Christifidelium (ut praefertur)
» devotorum, Congregationes sive Sodalitia
» sub eodem titulo, in singulis scilicet Colle-
» giis singulas, seu singula, quae a Primaria
» Congregatione, seu Primario Sodalitio prae-
» dicto, tamquam membra a capite suo de-
» penderent, erigere et instituere; illasque seu
» illa eidem Primariae Congregationi, seu pri-
» mario Sodalitio aggregare; illisque sic erec-
» tis et aggregatis, eorumque Sodalibus, prae-
» dictas, et quascumque alias indulgentias,
» et peccatorum remissiones, relaxationes,
» gratias, et facultates ab eodem praedecessore,
» et Sede Apostolica ipsi Primariae Con-
» gregationi, seu Primario Sodalitio eatenus
» concessas, et de cetero concedendas commu-
» nicare, et alia facere posset, itidem etiam
» perpetuo concessit et indulxit, sub certis mo-
» do et forma tunc expressis, prout in Literis
» ipsius Praedecessoris desuper confectis ple-
» nius continetur. Cum autem, sicut exhibitae
» nobis nuper pro parte dicti Claudii Praepo-

» siti petitio continebat, ex Congregationibus
» seu Sodalitiis hujusmodi novi in dies, atque
» eo majores, quo plures sunt Sodales, fructus
» provenire noscantur; et in multis Collegiis,
» pro Sodalium frequentia ac disparitate opus
» fuerit, non unam tantum, sed plures in eo-
» dem Collegio Congregationes hujusmodi in-
» stituere; quin etiam in eisdem Collegiis ac
» etiam Domibus dictae Societatis alia non
» studiosorum Scholarium, sed aliorum pio-
» rum Christifidelium Sodalitia, seu Congre-
» gationes passim instituuntur. Ut igitur tam
» Scholares, quam caeteri Christifideles eo
» promptiores ad hujusmodi Congregationes,
» vel Sodalitia, ingredienda reddantur; et ad
» piorum operum exercitia magis excitentur,
» ac excitati manu teneantur, quo ampliori-
» bus coelestis gratiae donis se, ac eorum Con-
» gregationes seu Sodalitia decoratos ac refe-
» ctos, ac decorata et refecta esse conspexerint;
» pro parte dicti Claudii Praepositi Nobis
» fuit humiliter supplicatum, quatenus sibi,
» ac pro tempore existenti praedictae Societa-
» tis Praeposito, seu Vicario Generali, ut in
» quibusvis dictae Societatis Ecclesiis, seu Do-
» mibus ac Collegiis, tam in Urbe, quam extra
» eam per universum Orbem, nunc et pro
» tempore erectis, seu erigendis, quasvis alias,
» sive Scholarium tantum, sive aliorum Chri-
» stifidelium tantum, sive utrorumque simul,
» tam sub eodem Beatae Mariae Annuntiatae,
» quam alio quovis titulo, et invocatione Con-
» gregationes seu Sodalitia, dicta auctoritate
» perpetuo erigendi, et instituendi facultatem
» et licentiam concedere, aliasque in praemis-
» sis opportuno providere de benignitate Apo-
» stolica dignaremur. Nos igitur, qui dudum
» inter alia voluimus, quod literae super in-
» dulgentiis non expedirentur ad instar, nisi
» specificarentur, ac animarum salutem, no-
» stris potissimum temporibus, sinceris desi-
» deramus affectibus, Claudium Praepositum,
» seu Vicarium praedictum, ac eorum quem-
» libet a quibusvis excommunicationis, suspen-
» sionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis
» sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab
» homine quavis occasione vel causa latis, si
» quibus quomodolibet innodatus existit, ad
» effectum praesentium dumtaxat consequen-
» dum, harum serie absolventes, et absolutum
» fore consentes, posterioribus supplicationi-
» bus hac in parte nobis porrectis inclinati,

Petitio

Præcedens
facultatis
tensio ac
plures et
non Scho-
larium Co-
gregationes
in quibus
Societatis
locis erige-
dum.

» eidem Claudio, et pro tempore existenti di-
 » ctæ Societatis Praeposito seu Vicario Gene-
 » rali, ut in quibusvis ejusdem Societatis Ec-
 » clesiis, seu Domibus, ac Collegiis, tam in
 » dicta Urbe, quam extra eam per universum
 » Orbem, nunc et pro tempore erectis, seu eri-
 » gendis, et instituendis, quasvis alias, sive
 » Scholarium tantum, sive aliorum Christifi-
 » delium tantum, sive utrorumque simul, tam
 » sub eodem Beatae Mariae Annuntiatae,
 » quam aliò quovis titulo et invocatione, Con-
 » gregationes seu Sodalitia; unum scilicet vel
 » plura in singulis locis, vel Ecclesiis, pro
 » personarum frequentia, seu qualitate, au-
 » ctoritate nostra sine alicujus praejudicio, per-
 » petuo erigere et instituere; nec non Congre-
 » gationes, seu Sodalitia hujusmodi jam nunc,
 » et pro tempore erecta et instituta eidem Pri-
 » mariae Congregationi, seu Primario Sodalito,
 » Auctoritate Apostolica, et vigore prae-
 » sentium Literarum etiam perpetuo aggrega-
 » re; eisque sic erectis, institutis, et aggrega-
 » tis respective, eorumque Sodalibus, Schola-
 » ribus et non Scholaribus, omnes et singulas
 » tam plenarias, quam alias indulgentias, et
 » peccatorum remissiones, ac relaxationes;
 » necnon exemptiones immunitates, caeteras
 » que gratias, facultates, indulta, et privilegia
 » spiritualia, et temporalia, tam dictae Pri-
 » mariae, quam singulis aliis in quibusvis di-
 » ctæ Societatis Collegiis, vel Domibus, ag-
 » gregatis, vel aggregandis, Scholarium et
 » aliorum Congregationibus, seu Sodalitiis,
 » hactenus tam per dictum, quam per alios
 » quoscumque Romanos Pontifices Praedeces-
 » sores nostros, Nosque et Sedem Apostolicam,
 » ac etiam Regia, et Imperiali auctoritate, ac
 » tam per viam extensionis, quam alias quo-
 » modolibet, et quodcumque concessas, et
 » concessa hactenus, ac in posterum conce-
 » denda quibuscumque aliis, sive Scholarium
 » dumtaxat, sive aliorum Christifidelium tan-
 » tum; sive utrorumque simul, ac mixtim
 » Congregationibus, seu Sodalitiis, in quibus-
 » libet Collegiis, aut Domibus dictæ Societatis
 » hucusque institutis ac in posterum institu-
 » dis, eorumque Sodalibus Scholaribus, et non
 » Scholaribus, auctoritate Apostolica, et vigore
 » praesentium hujusmodi etiam perpetuo com-
 » municare, illasque, et illa ad easdem omnes
 » Congregationes, seu Sodalitia, eorumque
 » Sodales etiam non Scholares indifferenter,

» et aequè principaliter extendere, ac etiam
 » illis concedere, et elargiri libere, et licite
 » valeat; ita quod nunc, et quodcumque in
 » futurum ipsi Sodales Scholares, et non Scho-
 » lares quicumque sint, faciendo, et obser-
 » vando ea, quae Sodales Primariae, et alia-
 » rum Congregationum, seu Sodalitiorum prae-
 » dictorum pro Indulgentiis, peccatorum re-
 » missionibus, relaxationibus, et aliis gratiis
 » praedictis consequendis facere, et exequi te-
 » nentur; ipsas indulgentias etiam plenarias,
 » et alias hujusmodi gratias, plenarie, et inte-
 » gre consequantur, ac illis fruantur, et po-
 » tiantur, ac si illae eis specialiter, et ab ini-
 » tio concessae fuissent, auctoritate Apostolica
 » tenore praesentium perpetuo indulgemus,
 » dictique Gregorii Praedecessoris Literas, et
 » immunitates, exemptiones, facultates, pri-
 » vilegia, et indulta; nec non in eis contenta
 » quaecumque, tam respectu dictarum Con-
 » gregationum, seu Sodalitiorum hujusmodi,
 » quam dicti, et pro tempore existentis Prae-
 » positi, seu Vicarii Generalis dictæ Societa-
 » tis, ad praedictas Congregationes seu Sodalitia
 » Scholarium, et non Scholarium etiam
 » Christifidelium quorumcumque, tam erectas,
 » quam in posterum, ut praefertur, erigen-
 » das, instituendas, ac aggregandas pariter
 » perpetuo extendimus: ita ut omnia in illis
 » contenta, et praesentibus Literis hujusmodi
 » concessa, indulta, et elargita, ac si specia-
 » liter de verbo ad verbum eisdem praesenti-
 » bus inserta, eorumque toti tenores expressi
 » forent, concessa esse intelligantur. Decer-
 » nentes easdem praesentes Literas sub qui-
 » buscumque similium vel dissimilium indul-
 » gentiarum, vel aliarum gratiarum revoca-
 » tionibus, suspensionibus, limitationibus,
 » derogationibus, et aliis contrariis dispositio-
 » nibus, etiam in favorem Basilicae Principis
 » Apostolorum de dicta Urbe, seu Cruciatæ
 » Sanctae, aut etiam per Nos, seu alios Ro-
 » manos Pontifices Praedecessores nostros, ac
 » dictam Sedem etiam Motu proprio, etiam
 » potestatis plenitudine, seu ad quarumvis Im-
 » peratorum, et Regum instantiam, pro tem-
 » pore quomodolibet factis, minime compre-
 » hendi, sed semper ab illis exceptas, et quo-
 » ties illae emanabunt, toties in pristinum
 » statum restitutas; repositas, et plenarie re-
 » integratas, ac de novo concessas esse, et
 » censeri debere; irritumque et inane, si se-

regan-

gregatis
 mariae et
 rum Con-
 gregationum
 indulgentias
 immuni-
 di, et
 cedendi.

Non obstantibus etc.

Transumptis habeatur fides.

factio

Dat. die 5 Jan. 1688.

Secundo amplavit Sixtus V. dictam facultatem.

» eus super his a quoquam quavis auctoritate
» scienter, vel ignoranter contigerit attentat-
» ri. Non obstantibus praemissis, ac volun-
» tate nostra praedicta, necnon constitutioni-
» nibus, et ordinationibus Apostolicis, caete-
» risque contrariis quibuscumque. Volumus
» autem quod si dictae Congregationes, aut
» Sodalitia, vel eorum quaecumque aliquo
» modo eidem Societati, vel Domibus, seu
» Collegiis aliquod impedimentum, seu prae-
» iudicium pro tempore attulerint, idem Prae-
» positus, seu Vicarius, illas vel illa, aut
» eorum singulas, vel singula dissolvere pos-
» sit; quodque praesentium transumptis etiam
» impressis manu Secretarii ipsius Societatis,
» aut Notarii publici subscriptis, et personae
» alicujus in dignitate Ecclesiastica constitutae,
» seu ipsius Praepositi, ac Vicarii generalis pro
» tempore existentis ejusdem Societatis sigillo
» munitis, eadem prorsus fides ubique locorum
» in iudicio et extra illud adhibeatur, quae
» adhiberetur eisdem, si forent exhibitae vel
» ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat
» hanc paginam nostrae absolutionis, indulti,
» extensionis, decreti et voluntatis infringere,
» vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem
» hoc attentare praesumpserit, indignationem
» omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pau-
» li Apostolorum ejus se noverit incursurum.
» Datum Romae apud Sanctum Petrum An-
» no Incarnationis Dominicae Millesimo quin-
» gesimo octogesimo sexto. Nonis Januarii,
» Pontificatus nostri Anno Secundo.

Et successive quia quaedam dubitandi oc-
casio occurrerat, per alias suas apud Sanctum
Marcum anno Incarnationis Dominicae Mille-
simo quingentesimo octogesimo septimo, ter-
tio Kalend. Octobris expeditas Literas hujus-
modi facultatem ampliando declaravit, hujus-
modi erectiones etiam in Collegiis, seu Semi-
nariis, aliisque locis sub directione, institu-
tione, et gubernio ipsius Societatis, vel perso-
narum illius existentibus, similiter, et pari
cum effectu ab eodem Praeposito, seu Vicario
Generali fieri posse: aliaque statuit, quae in
secundo dictis ipsius Sixti Praedecessoris Lite-
ris distinctius continentur, quarum tenor ta-
lis est:

SIXTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

» Romanum decet Pontificem, cum de gratiis
» per eum, et Sedem Apostolicam, pro Chri-
» stifidelium Divinae Majestatis obsequiis, et
» piorum operum exercitiis vacantium ani-
» marum salute, ac Religionis, devotionisque,
» et Divini cultus incremento concessis, dubi-
» tari contingit, illas suae provisionis admini-
» culo elucidare, ac dubitationis hujusmodi
» causam tollere, et alias desuper opportune
» providere, prout conspiciat in Domino salu-
» briter expedire.

» Dudum siquidem, postquam felicitis re-
» cordationis Gregorius PP. XIII. Praedeces-
» sor noster acceperat, quod plerique probi,
» et pii Adolescentes, bonarum Literarum stu-
» diis in Collegio suo Societatis JESU de Urbe
» insistentes, singulari erga Beatissimam Ma-
» riam Virginem Dei genitricem affectu ducti,
» etiam Lectorum, et Magistrorum suorum
» spiritualibus exhortationibus ad id accensi,
» Ecclesiam ANNUNTIATIONIS ejusdem Beatae
» Mariae, in corpore aedificiorum dicti Colle-
» gii consistentem, certis statutis diebus, et
» horis frequentare, et cum eximia devotionis
» sinceritate, cordisque contritione conscien-
» tiam suam per Confessionem, et Sanctissi-
» mae Eucharistiae ministerium expurgare, et
» divinis Officiis, colloquiis, et exhortationi-
» bus spiritualibus, aliisque piis, et salutari-
» bus operibus vacare soliti erant, factoque
» inde ad illorum exemplum majore aliorum
» concursu, mutuis studiis se invicem conso-
» ciaverant; cupiens, ut pium istud institu-
» tum per amplius coalesceret, eisdem, et aliis
» Christifidelibus, hujusmodi spiritualibus ope-
» ribus, et exercitiis pro tempore addictis,
» nonnullas Indulgentias, et peccatorum re-
» missiones per quasdam concessit.

» Et deinde ipsi Praedecessori pro parte
» dilecti Claudii Aquayivae Praepositi Genera-
» lis dictae Societatis exposito, quod externi
» Scholares ad Collegia dictae Societatis, in
» diversis Mundi partibus instituta, studio-
» rum causa confluentes, optima devotionis,
» et piorum operum hujusmodi exercitia fer-
» ventis studio imitari, et exinde multiplices

A Sixto confirmatur, et denu-
conceditur
facultas er-
gendi Con-
gregationes
in Ecclesi-
Domibus,
Collegiis Se-
cietatis, et
Seminariis
et locis au-
illius gube-
nio existe-
tibus, et Pri-
mariae Ro-
manae aggr-
gregandi, In-
dulgentias,
que illis cor-
municandi
ac eas tran-
ferendi, co-
cessa Gen-
rali illius
Praeposito
An. 1587.

Primorum
Congregati-
onis Studi-
orum.

Aliarum
concursum.

» fructus ad Dei gloriam, et ejus Divini Nomi-
 » nis cultum, et Beatae Mariae Virginis ho-
 » norem, nec non publicam salutem, et ani-
 » marum spiritualem consolationem provenire
 » coeperant; dictus Praedecessor, ad laudabile
 » eorumdem Scholarium in piis operibus, et
 » officiis hujusmodi studium conservandum,
 » et augendum, supplicationibus ejusdem Clau-
 » dii Praepositi ea in parte inclinatus, per
 » alias suas, in eadem Ecclesia unum, seu
 » unam externorum Scholarium primodicti
 » Collegii, ac etiam aliorum Christifidelium
 » Societati praedictae devotorum, primariam
 » Congregationem, seu primarium Sodalitium,
 » sub Titulo ANNUNCIATIONIS Beatae Mariae
 » hujusmodi, per dictum, et pro tempore exi-
 » stentem Praepositum Generalem dictae So-
 » cietatis, vel eo absente, aut esse desinente,
 » donec alius ad officium Praepositi Generalis
 » hujusmodi canonice assumeretur, per Vica-
 » rium etiam Generalem ejusdem Societatis
 » dirigendum, seu dirigendam, perpetuo, (si-
 » ne tamen praepudio dictae Societatis) ere-
 » xit, et instituit, omnibusque, et singulis
 » Christifidelibus vere poenitentibus, et con-
 » fessis, qui de caetero in Sodales ejusdem
 » Primariae Congregationis, seu Primarii So-
 » dalitii reciperentur, tam die receptionis eor-
 » um, si Sanctissimum Eucharistiae Sacra-
 » mentum in praedicta Ecclesia, aut ubicum-
 » que potuerint, eo die sumerent, quam in
 » mortis articulo; nec non ipsis, ac omnibus,
 » et singulis aliis utriusque sexus Christifide-
 » libus, etiam vere poenitentibus, et confes-
 » sis, sacraque Communione refectis, qui Ec-
 » clesiam praedictam, die festivitatis ejusdem
 » ANNUNCIATIONIS Beatae Mariae, a primis Ve-
 » speris usque ad Occasum Solis ipsius festivi-
 » tatis, devote visitarent, et inibi pro Reipu-
 » blicae Christianae conservatione et augmen-
 » to, haeresum extirpatione, Principumque
 » Christianorum, mutua, et universali pace,
 » ac pro tempore existentis, Romani Pontificis
 » prosperitate, vel alias preces, prout unicui-
 » que suggereret devotio, ad Deum devote ef-
 » funderent; Nec non eisdem Sodalibus simili-
 » ter vere poenitentibus, et confessis, qui in
 » Nativitatis, et Ascensionis Domini Nostri
 » JESU Christi, ac Annunciationis, Assum-
 » ptionis, et Conceptionis, nec non Nativitatis
 » Beatae Mariae festis diebus, praedictum Sa-
 » cramentum ibidem, vel alibi sumerent; ple-

» nariam omnium peccatorum suorum Indul-
 » gentiam, et remissionem, auctoritate prae-
 » dicta concessit, et elargitus est: ipsisque So-
 » dalibus, qui de eorum numero existentium,
 » vel aliorum Christifidelium corpora ad se-
 » pulturam Ecclesiasticam associarent, aut in-
 » firmi, vel impediti, audito signo campanae
 » genuflexi, si per infirmitatem liceret, ora-
 » tionem Dominicam, et Salutationem Ange-
 » licam pro salute animae defuncti, vel corpo-
 » ris infirmi recitarent; nec non, qui Congre-
 » gationibus, tam publicis, quam privatis, ac
 » Divinis officiis, spiritualibusque colloquiis,
 » exhortationibus, et aliis piis officiis, etiam
 » in Sodalibus, seu aliorum Christifidelium de-
 » functorum suffragium, per primariam Con-
 » gregationem, seu primarium Sodalitium or-
 » dinandis, et ab ipso Praeposito, seu Vicario
 » Generali approbandis; quique diebus feriatis
 » Missae Sacrificio interessent, aut Vespertino
 » tempore, antequam cubarent, conscientiam
 » suam diligenter examinarent, seu pauperes
 » infirmos, tam Sodales, quam alios in Ho-
 » spitalibus, vel privatis domibus, nec non
 » carceratos visitarent, aut pacem inter ini-
 » micos conciliarent; quoties eorum aliquod
 » facerent, unum Annum de injunctis eis, aut
 » alias quomodolibet debitis poenitentiis, mi-
 » sericorditer in Domino relaxavit. Insuper,
 » ne praedicti Sodales, si aliquando eos ab
 » ipsa Urbe abesse, vel alibi commorari con-
 » tingeret, hujusmodi Indulgentiarum, et alia-
 » rum gratiarum spiritualium effectum, et fru-
 » ctu frustrati remanerent, eisdem Sodalibus
 » extra Urbem ubivis locorum pro tempore
 » commorantibus, ut in locis, ubi eos pro
 » tempore residere, seu morari contingeret,
 » opera praedicta, quae ipsi Sodales in Urbe
 » praesentes, pro singularum Indulgentiarum,
 » remissionum, et relaxationum hujusmodi
 » consecutione observare deberent, apud Ec-
 » clesias eorumdem locorum, aut alibi, prout
 » possent, observando, et exsequendo, omnes
 » easdem Indulgentias, remissiones, et rela-
 » xationes haberent, et illae eis pariter suf-
 » fragarentur; nec non tam in Urbe praesen-
 » tes, quam alibi, ubivis locorum commo-
 » rantes Sodales Primariae Congregationis,
 » seu Primarii Sodalitii hujusmodi, qui sin-
 » gulis Quadragesimalibus, et aliis anni tem-
 » poribus, ac diebus Stationum Ecclesiarum
 » dictae Urbis, et extra illius muros, quae a

Primariae
 Congregatio-
 nis per Gre-
 gorium XIII.
 etio.

Indulgentias
 concessit Gre-
 gorius XIII.

» Christifidelibus pro consequendis Indulgentiis, et remissionibus visitari solent, dictae Societatis, si ibi foret, alioquin aliam Ecclesiam, seu Capellam, in locis, ubi eos residere, seu morari contingeret, ut praefertur, devote visitarent, et ibi septies Orationem Dominicam, et toties Salutationem Angelicam recitarent; tot, et easdem Indulgentias consequi possent, quas consequerentur, si iisdem temporibus, et diebus singulis Ecclesias dictae Urbis, et extra illius muros huiusmodi pro iisdem Stationibus, et Indulgentiis consequendis deputatas personaliter visitarent, ac omnia, et singula, quae pro huiusmodi gratiarum consequutione quomodolibet requiruntur, plene adimplerent.

Facultas Congregationes alias in Collegiis Societatis extra Urbem erigendi, ac primariae aggregandi.

» Praeterea, eidem Claudio, et pro tempore existenti Praeposito, seu Vicario Generali, ut in quibusvis aliis dictae Societatis Collegiis extra Urbem praedictam per Universum Orbem tunc, et pro tempore erectis, seu eorum Ecclesiis, pro eorumdem piorum operum incremento, quascumque alias, seu quaecumque alia Scholarium ibidem literarum studiis consistentium, et aliorum Christianorum ipsi Societati devotorum Congregationes, seu Sodalitiae, sub eo titulo ANNUNCIATIONIS Beatae Mariae, quae ab ipsa Primaria Congregatione, seu Primario Sodalitio, tamquam membra a capite dependerent, auctoritate praedicta (sine tamen Societatis, aut Collegiorum, et Ecclesiarum huiusmodi praeiudicio) erigere, et instituere, illasque, seu illa eidem Primariae Congregationi, seu Primario Sodalitio aggregare; ac eis sic erectis, institutis, et aggregatis, eorumque Sodalibus praedictas, ac omnes, et quascumque alias Indulgentias, peccatorum remissiones, relaxationes, gratias, et facultates, tam spirituales, quam temporales; ab eodem Praedecessore, dictaque Sede Primariae Congregationi, seu Primario Sodalitio de caetero concedendas, itaut Sodales aliarum Congregationum seu aliorum Sodalitiorum huiusmodi observantes, et exequentes ea, quae ipsius Primariae Congregationis, seu Primarii sodaliti Sodales, pro indulgentiis, remissionibus; et relaxationibus huiusmodi consequendis observare, et exequi debebant, easdem Indulgentias, peccatorum remissiones, et relaxationes pariter consequerentur,

Et communicandi indulgentias primariae concessas.

» facultate aggregandi, et gratias huiusmodi aliis concedendi dumtaxat excepta, communicare. Nec non tam primariam, seu Primarium, quam omnes, et singulas ei aggregandas Congregationes, seu omnia, et singula ei aggreganda Sodalitiae huiusmodi, per se, vel alium, seu alios ejusdem Societatis Praesbyteros idoneos ad id deputandos, visitare, et pro earum felici statu, regimine, et directione, quaecumque Statuta, Constitutiones, et Decreta, licita tamen, et honesta, sacrisque Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis non contraria, necnon ab ipso Praeposito, seu Vicario, si per alium, vel alios deputandos huiusmodi fierent, examinanda, et approbanda, edere, ac postquam edita forent, quoties pro eorum, et temporum qualitate, aut alias expediens videbitur, immutare, corrigere, moderari, et reformare, aut alia ex integro condere, libere, et licite valeret, auctoritate praedicta concessit, et indulsit; ac Statuta, Constitutiones, et Decreta huiusmodi, postquam edita, immutata, correctae, moderata, reformata, et condita forent, ab omnibus Sodalibus praedictis inviolabiliter observari debere; Necnon secundo dictas literas, sub quibuscumque similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, et aliis contrariis dispositionibus, etiam in favorem Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, seu Cruciatiae Sanctae, aut alias, per dictum Praedecessorem, vel alios Romanos Pontifices successores suos, aut Sedem Apostolicam, etiam Motu proprio, et ex certa scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, seu ad quorumvis Imperatorum, Regum, Regina- rum, Ducum, et aliorum Principum instantiam pro tempore quomodolibet factis, minime comprehendit; sed semper ab illis exceptas, et quoties illae emanarent, toties in pristinum statum restitutas, repositas, et plenarie reintegratas esse, et censi, ac omnibus, quos illae concernerent, suffragari debere; nec non, si secus super iis, a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter attentari contingeret, irritum, et inane decrevit.

Item statutis condendi.

» Et successive Nos nuper per reliquas nostras literas eidem Claudio, et pro tempore existenti Praeposito, seu Vicario huiusmodi,

Extensio praecedentis facultatis, ac plures, etiam

non Schola-
rium Con-
gregationes,
a quibusvis
societatislo-
is erigen-
tum.

» ut in quibusvis ejusdem Societatis Ecclesiis,
» seu Domibus, ac Collegiis, tam in dicta Ur-
» be, quam extra eam, per universum Or-
» bem nunc et pro tempore erectis, seu eri-
» gendis, et instituendis, quasvis alias, sive
» Scholarium tantum, sive aliorum Christifi-
» delium tantum, sive utrorumque simul,
» tam sub eodem Beatae MARIE ANNUNCIATÆ,
» quam alio quovis titulo, et invocatione,
» Congregationes, seu Sodalitia, unum scilicet,
» seu plura in singulis locis, vel Ecclesiis,
» pro personarum frequentia, seu qualitate,
» auctoritate nostra, sine alicujus praejudicio,
» perpetuo erigere, et instituere, illasque, seu
» illa, postquam erectae, seu erecta forent,
» eidem Primariae Congregationi, seu Prima-
» rio Sodalitio aggregare; necnon illis, eorum-
» que Sodalibus, Scholaribus, et non Schola-
» ribus, omnes, et singulas, tam plenarias,
» quam alias Indulgentias, et peccatorum re-
» missiones, ac relaxationes, necnon exem-
» ptiones, immunitates, caeterasque gratias,
» facultates, indulta, et privilegia spiritualia,
» et temporalia, tam Primariae, seu Primario
» hujusmodi, quam singulis aliis, in quibus-
» vis dictae Societatis Collegiis, vel Domibus
» aggregatis, vel aggregandis Scholarium, et
» aliorum Congregationibus, seu Sodalitiis,
» hactenus tam per dictum, quam quoscum-
» que alios Romanos Pontifices Praedecessores
» nostros, ac Nos, et Sedem praedictam, ac
» etiam Imperiali, et Regia auctoritate, nec
» non tam per viam extensionis, quam alias
» quomodolibet, et quandocumque concessas,
» et concessa eatenus, et in posterum conce-
» denda; quibuscumque aliis, sive Scholarium
» dumtaxat, sive aliorum Christifidelium tan-
» tum, aut Scholarium, et Christifidelium si-
» mul, ac mixtim Congregationibus, seu So-
» dalitiis, in quibuslibet Collegiis, aut Domi-
» bus dictae Societatis, eo usque institutis, ac
» imposterum instituendis, eorumque Sodali-
» bus, Scholaribus, et non Scholaribus com-
» municare, illasque, et illa ad Congregatio-
» nes, seu Sodalitia, earumque, seu eorum
» Sodales, etiam non Scholares indifferenter,
» et aequè principaliter extendere, ac etiam
» illis concedere, et elargiri libere; et licite
» valeret: Ita, quod ex tunc de caetero, ipsi
» Sodales, Scholares, et non Scholares, qui-
» cumque essent, faciendo, et observando ea
» quae Sodales Primariae, seu Primarii, et

aggregan-
um.

Et aggrega-
a, Indul-
gentias com-
munican-
um.

» aliarum, seu aliorum Congregationum, aut
» Sodalitiorum hujusmodi pro Indulgentiis,
» remissionibus, relaxationibus, et aliis gra-
» tiis praedictis consequendis facere, et exequi
» tenebantur, ipsas Indulgentias etiam plena-
» rias, et alias hujusmodi gratias plenarie,
» et integre consequerentur, illisque fruere-
» tur, et potirentur, ac si illae eis specialiter,
» et ab initio concessae fuissent, auctoritate
» Apostolica praedicta perpetuo indulsimus:
» Nec non praedicti Gregorii Praedecessoris
» Literas, et in eis contenta quaecumque, tam
» respectu Congregationum, seu Sodalitiorum
» hujusmodi, quam dicti Claudii, et pro tem-
» pore existentis dictae Societatis Praepositi,
» seu Vicarii Generalis, ad Congregationes,
» seu Sodalitia Scholarium, et aliorum quo-
» rumcumque Christifidelium non Scholarium,
» tam erectas, seu erecta, quam in posterum
» erigendas, seu erigenda, ac aggregandas, seu
» aggreganda, similiter perpetuo extendimus,
» et ampliavimus, prout in singulis Literis
» praedictis plenius continetur.

» Cum autem, sicut exhibita Nobis nuper
» pro parte dicti Claudii Praepositi petitio con-
» tinebat, a nonnullis dubitetur, utrum ipse,
» et pro tempore existens dictae Societatis Prae-
» positus, seu Vicarius Generalis, vigore no-
» strarum dictarum Literarum, et per eas sibi
» concessae facultatis, possit etiam Congrega-
» tiones, seu Sodalitia personarum, quae in
» Collegiis, seu Seminariis, vel aliis locis sub
» directione, et institutione, aut gubernio ip-
» sius Societatis, vel personarum illius degunt,
» et morantur, praesertim earum, quae per
» Nos, et Praedecessores nostros Romanos Pon-
» tifices, ac Sedem praedictam, et ejus Nun-
» cios, vel Legatos instituta, vel ordinata
» sunt, de novo erigere, instituere, aggregare,
» ac Indulgentias, et alias gratias, quibus
» aliae, seu alia, Congregationes, seu Sodali-
» tia potiuntur, et gaudent, ac in futurum
» potiuntur, et gaudebunt, communicare. Pro
» parte ejusdem Claudii Praepositi Nobis fuit
» humiliter supplicatum, quatenus in prae-
» missis opportune providere de benignitate
» Apostolica dignaremur.

» Nos omnem dubitandi materiam, circa
» praemissa quomodolibet insurgentem tollere
» cupientes, ac ipsum Claudium Praepositum,
» a quibusvis excommunicationis, suspensio-
» nis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sen-

Petitio.

Confirma-
tur, iterum-
que concedi-
tur facultas
Generali,
etiam in se-
minariis, et

locis sub So-
cietatis gu-
bernio exi-
stentibus,
denique eri-
gendi sub
quovis titulo.

Primariae
Romanae ag-
gregandi.

Et Indulgen-
tias commu-
nicandi, Pri-
mariae et aliis
ante conces-
sas.

» lentiis, censuris, et poenis a jure, vel ab ho-
» mine, quavis occasione, vel causa latis, si
» quibus quomodolibet innodatus existit, ad
» effectum praesentium dumtaxat consequen-
» dum, harum serie absolventes, et absolutum
» fore censentes; nec non singularum Litera-
» rum praedictarum etiam veriores et totos
» tenores, illarumque emanationis causas, et
» occasiones, praesentibus pro expressis ha-
» bentes, hujusmodi supplicationibus inclinati,
» eidem Claudio, et pro tempore existenti di-
» ctæ Societatis Praeposito, seu Vicario Ge-
» nerali, ut quascumque, seu quaecumque,
» Congregationes, seu Sodalitias, unam, seu
» unum, vel plures, seu plurâ dictarum per-
» sonarum in singulis Collegiis, Domibus, seu
» Seminariis, vel locis sub directione, guber-
» nio, administratione, vel institutione ipsius
» Societatis JESU, seu illius personarum exi-
» stentibus, vel ab ea dependentibus, sub
» quovis titulo, seu intentione, modo prae-
» misso, ac sine ejusdem Societatis JESU prae-
» judicio, etiam de novo erigere, et institue-
» re, illasque seu illa, postquam erectae vel
» erecta fuerint, et etiam alias jam erectas, et
» institutas, eidem Primariae, seu Primario,
» Congregationi, vel Sodalitio aggregare; nec-
» non illis omnes, et quascumque gratias, In-
» dulgentias etiam plenarias, et peccatorum
» remissiones, privilegia, immunitates, et in-
» dulta, eidem Primariae, seu Primario, Con-
» gregationi, seu Sodalitio, et aliis, tam Apo-
» stolica, Imperiali, et Regia, quam quavis
» alia auctoritate concessa, et in posterum con-
» cedenda, communicare concedere, et elar-
» giri libere, et licite valeat, licentiam et fa-
» cultatem omnimodam, Apostolica auctorita-
» te praedicta, tenore praesentium perpetuo
» concedimus. Necnon singulas Literas praedi-
» ctas, et in eis contenta quaecumque, ad Con-
» gregationes, seu Sodalitias in dictis Semina-
» riis, Domibus, seu Collegiis, aliisque locis
» sub directione, gubernio, administratione,
» vel institutione ejusdem Societatis, seu illius
» personarum existentibus, vel ab eis quomo-
» dolibet dependentibus, in omnibus, et per
» omnia, auctoritate, et tenore praedictis,
» etiam perpetuo extendimus, et ampliamus.

» Et insuper de Omnipotentis Dei miseri-
» cordia, ac Beatorum Petri, et Pauli Apo-
» stolorum ejus auctoritate confisi, Indulgen-
» tias, et peccatorum remissiones, et relaxa-

» tiones, Congregationibus, seu Sodalitiis hu-
» jusmodi, sub Invocatione ejusdem Annun-
» tiationis Beatae Mariae erectis, et erigendis,
» pro illarum, vel illorum personis, in festo
» Annuntiationis, hujusmodi Ecclesias; vel
» Capellas visitantibus concessas omnibus, et
» singulis Congregationibus, seu Sodalitiis,
» quae sub quacumque alia invocatione, seu
» titulo erectae, vel institutae, seu erecta, vel
» instituta sunt, seu in posterum erigentur,
» et instituentur, pro eorum, seu earum per-
» sonis visitantibus Ecclesias, Capellas, Ora-
» toria, seu loca, in quibus erunt in die festi-
» vitatis, seu solemnitatis, invocationis, seu
» tituli, sub qua, seu quo institutae sunt,
» vel in posterum instituentur, ita quod in
» eventum, in quem officium ejusdem Annun-
» tiationis, seu cujusvis alterius festi, seu ti-
» tuli invocationis Congregationum, seu Soda-
» litorum hujusmodi transferri contigerit, In-
» dulgentiae praedictae similiter in diem trans-
» lationis hujusmodi, arbitrio Superioris loci
» dictae Societatis transferri possint, auctori-
» tate Apostolica, et tenore praedictis similiter
» perpetuo concedimus, et elargimur.

» Non obstantibus praemissis, ac nostra,
» quatenus opus sit, de Indulgentiis ad instar
» non concedendis, et aliis Apostolicis Consti-
» tutionibus, necnon omnibus illis, quae Nos
» in nostris, et dictus Gregorius Praedecessor
» in suis Literis praedictis, volumus non ob-
» stare, caeterisque contrariis quibuscumque.
» Volumus autem, ut earumdem praesentium
» transcriptis, etiam impressis, Secretarii ip-
» sius Societatis, et Notarii publici manu, et
» personae alicujus in Dignitate Ecclesiastica
» constitutae, vel pro tempore existentis Prae-
» positi, aut Vicarii Generalis ejusdem Socie-
» tatis sigillo munitis, eadem prorsus fides ubi-
» que locorum; in judicio, et extra adhibea-
» tur, quae adhiberetur eisdem praesentibus,
» si essent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo
» omnino hominum liceat hanc paginam no-
» strae absolutionis, extensionis, amplifica-
» tionis, concessionum elargitionis, et volun-
» tatis infringere, vel ei ausu temerario con-
» traire. Si quis autem hoc attentare praesum-
» pserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac
» Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus,
» se noverit incursurum. Datum Romae apud
» Sanctum Marcum, Anno Incarnationis Do-
» minicae Millesimo quingentesimo octogesimo

Si Festi
transferri
contigerit
etiam tran-
ferri possu-
Indulgenti

Non obsta-
tibus etc.

Transum-
habeatur
des.

Dat. die
Octob. 15

» septimo, Tertijs Kalendas Octobris; Pontifi-
» catus Nostri Anno Tertio.

Praedictam vero facultatem novas Congregationes, seu Sodalitias hujusmodi erigendi, et dictae Primariae Congregationi in Collegio Romano fundatae aggregandi, illisque Indulgentias, et gratias spirituales praefatas communicandi, Praeposito Generali Societatis JESU sic, ut praefertur concessam, felic. record. Praedecessor pariter noster Clemens Papa VIII. ita ampliavit per suas Literas datas die trigesima Augusti Anni Millesimi-sexcentissimi secundi sub annulo Piscatoris, ut eidem Praeposito Generali tunc, et pro tempore existenti liceret, quascumque alias similes Congregationes apud quascumque Residentias Presbyterorum dictae Societatis JESU ubicumque erectas, et postmodum erigendas, eidem Primariae Congregationi similiter aggregare illisque indulgentias, et gratias spirituales hujusmodi communicare (*). Id quod apertius etiam, distinctius, et uberius a similis mem. Praedecessore pariter Nostro Gregorio XV. Indultum, et respective declaratum fuit per alias Literas die 15.

Apriliis annum 1621. sub annulo Piscatoris similiter datas, sequentis tenoris, videlicet:

GREGORIUS PAPA XV.

Ad perpetuam rei memoriam.

» Alias pro parte quondam Claudii Aquavi-
» vae Praepositi Generalis Soc. JESU fel. rec.
» Gregorio Papae XIII. praedecessori nostro
» exposito, externos Scholares ad Collegia ejus-
» dem Societatis in diversis Mundi partibus
» instituta studiorum causa confluentes; ad
» pia quaedam, et laudabilia Scholarum Col-
» legii praedictae Societatis de Urbe exercitia
» ferventi studio incitari; exindeque dictis
» Collegiis majorem in dies propagationem ac-
» cipientibus, multiplices fructus ad Dei glo-
» riam, ac ejus Divini nominis cultum, et
» Beatae Mariae Virginis honorem, publicam
» salutem, et animarum spiritualem consola-
» tionem provenire coepisse, idem praedeces-
» sor ad laudabile eorumdem Scholarium in
» piis operibus, et officiis hujusmodi studium
» conservandum, atque augendum, dicti Clau-

Gregorius XV. Indulgentias Plenarios et facultates Congregationi a Gregorio XIII. et Sixto V. concessas, et aggregandi, ad Congregationes in Residentiis Societatis erectas facultatem ampliavit.

(*) Literae Apostolicae SS. D. Clementis VIII. quae in hac Bulla indicantur, habentur in Tom. I Inst. Societatis JESU pag. 103; quas hic subjicio
» *Dilecto Filio Praeposito Generali Societatis*
CLEMENS PAPA VIII. *Dilecte Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.* Cum, sicut Nobis trumper exponi fecisti, Presbyteri Societatis JESU in Insula Chiensis residentes, unam Congregationem laicorum, ad instar aliarum Congregationum personarum saecularium, apud Collegia et Domos Professas ejusdem Societatis erectarum, quarum personae Ecclesiastica Sacramenta frequentare, et alia exercitia, et opera pia et spiritualia exercere consueverunt, erexerint; et ipsius Congregationis, ut praefertur, erectae personae magno cum fructu et aedificatione Ecclesiastica hujusmodi Sacramenta frequentent, et exercitiis ac operibus piis, et spiritualibus vacare studeant, cumque ut majori cum fructu et spirituali consolatione in illis perseverent, et alii Christifideles ad illa alliciantur, quo uberius caelestium gratiarum donis conspexerint se esse refectos; cupiant Congregationi primariae Collegii Romani, ut Indulgentiarum, et gratiarum spiritualium eidem Congregationi Collegii Romani dictae Societatis per Romanos Pontifices concessarum participes fiant, aggregari; Tuque non solum Congregationem praedictam in Insula Chiensi, sed alias etiam Congregationes

apud quascumque Residentias Societatis JESU erectas, et erigendas, eidem Congregationi Primariae Collegii Romani aggregare, illisque Indulgentias et gratias spirituales hujusmodi communicare; ex nostra speciali gratia posse cupias; nobis humiliter supplicari fecisti, ut opportunam ad hoc facultatem tibi concedere de benignitate Apostolica dignaremur; nos igitur piis votis tuis benigne annuere volentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, tibi praedictam Insulae Chiensis, et quascumque alias similes Congregationes apud quascumque Residentias Presbyterorum dictae tuae Societatis JESU jam erectas, et in posterum erigendas, praedictae Congregationi Primariae Collegii Romani aggregandi; illisque Indulgentias, et gratias spirituales, per quoscumque Romanos Pontifices, Praedecessores nostros, ac nos, et Apostolicam Sedem eidem Congregationi Primariae concessas, communicandi facultatem, auctoritate Apostolica tempore praesentium concedimus, et impertimur. Non obstantibus postra de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae, apud S. Marcum, sub annulo Piscatoris, die XXX. Augusti MDCLII. Pontificatus nostri anno undecimo.

M. Vestrius Barbanius.

Erectio Pri-
mariae Con-
gregationis
a Gregorio
XIII. appro-
bata.

Cum Indul-
gentiis.

Facultas.

Alias eidem
aggregandi.

» dii Praepositi supplicationibus inclinatus, in
» Ecclesia Annuntiationis Beatae Mariae sita
» in corpore aedificiorum dicti Collegii Urbis,
» in qua ab ejusdem Collegii Scholaribus sub
» illius Rectoris, et aliorum dictae Societatis
» Religiosorum directione instructis, tam pia-
» rum, et fructuosarum exercitationum institu-
» tum primordium suum habuerat, unam, seu
» unum externorum Scholarium dicti Colle-
» gii, ac cum eis simul etiam aliorum Christi-
» fidelium Societati praedictae devotorum Con-
» gregationem, seu Primarium Sodalitium sub
» titulo ejusdem Annuntiationis Beatae Mariae
» per dictum Claudium tunc, et pro tempore
» existentem Praepositum Generalem, vel eo
» absente, aut esse desinente, donec novus
» succederet, Vicarium etiam Generalem dictae
» Societatis dirigendum, seu dirigendam, sine
» tamen ipsius Societatis praepudio, Apostoli-
» ca auctoritate perpetuo erexit, et instituit,
» pluresque Indulgentias etiam plenarias; et
» peccatorum remissiones Scholaribus, et Chri-
» stifidelibus praedictis concessit, ac Praepo-
» sito, seu Vicario praedicto, ut in quibusvis
» aliis dictae Societatis Collegiis extra dictam
» Urbem per universum Orbem tunc, et pro
» tempore erectis, et erigendis, sive eorum
» Ecclesiis pro dictorum operum incremento,
» et Animarum salute quascumque alias, sive
» alia Scholarium inibi bonarum literarum
» studio insistentium, ac simul cum eis etiam
» aliorum Christifidelium, ut praefertur, de-
» votorum Congregationes, sive sodalitia sub
» eodem titulo in singulis scilicet Collegiis
» singulas, seu singula, quae a primaria
» Congregatione, seu primario Sodalitio prae-
» dicto, tamquam membra a capite suo, de-
» penderent, erigere, et instituire, illasque,
» seu illa eidem Primariae Congregationi,
» seu Primario Sodalitio aggregare, illisque
» sic erectis, et aggregatis, eorumque Soda-
» libus praedictis, et quascumque alias In-
» dulgentias, et peccatorum remissiones, re-
» laxationes, gratias, et facultates ab eodem
» Praedecessore, et Sede Apostolica ipsi Pri-
» mariae Congregationi, seu Primario Sodalitio
» eatenus concessas, et de caetero conce-
» dendas, communicare, et alia facere posset,
» itidem etiam perpetuo concessit, et indulgit
» sub certis modo, et forma tunc expressis. Et
» subinde pro parte dicti Claudii piae mem-
» Sixto Papae V. etiam Praedecessori nostro

» exposito, quod ex Congregationibus, seu
» Sodalitiis hujusmodi novi in dies, atque eo
» majores, quo plures erant Sodales, fructus
» provenire noscebantur, et in multis Collegiis
» pro Sodalium frequentia, ac disparitate opus
» fuerat, non unam tantum, sed plures in
» eodem Collegio Congregationes hujusmodi
» instituere, quam etiam in eisdem Collegiis,
» ac etiam Domibus dictae Societatis alia non
» studiosorum Scholarium, sed aliorum pio-
» rum Christifidelium Sodalitia, seu Congre-
» gationes passim instituebantur; idem Sixtus
» Praedecessor supplicationibus dicti Claudii
» ea in parte inclinatus, eidem Claudio, et pro
» tempore existenti dictae Societatis Praeposi-
» to, seu Vicario Generali, ut in quibusvis
» ejusdem Societatis Ecclesiis, seu Domibus,
» ac Collegiis tam in dicta Urbe, quam extra
» eam per universum Orbem tunc, et pro
» tempore erectis, seu erigendis, et instituen-
» dis, quasvis alias sive Scholarium tantum,
» sive aliorum Christifidelium tantum, sive
» utrorumque simul, tam sub eodem Beatae
» Mariae Annuntiationis, quam alio quovis titu-
» lo, et invocatione Congregationes, seu So-
» dalitia, unum scilicet, vel plura in singulis
» locis, vel Ecclesiis pro personarum frequen-
» tia, seu qualitate, auctoritate Apostolica,
» sine tamen alicujus praepudio, perpetuo
» erigere, et instituere; nec non Congregatio-
» nes, seu Sodalitia hujusmodi tunc, et pro
» tempore erecta, et instituta eidem Primariae
» Congregationi, seu Primario Sodalitio etiam
» perpetuo aggregare; eisque sic erectis, insti-
» tutis, et aggregatis respective, eorumque So-
» dalibus Scholaribus, et non Scholaribus
» omnes, et singulas tam plenarias, quam alias
» Indulgentias, et peccatorum remissiones,
» ac relaxationes, necnon exemptiones, im-
» munitates, ceterasque gratias, facultates,
» indulta, et privilegia spiritualia, et tempo-
» ralia, tam dictae Primariae, quam singulis
» aliis in quibusvis dictae Societatis Collegiis,
» vel Domibus aggregatis, vel aggregandis
» Scholarium, et aliorum Congregationibus,
» seu Sodalitiis tam per dictum Gregorium,
» quam alios quoscumque Romanos Pontifices
» Praedecessores suos, ac Sedem praedictam,
» ac etiam Regia, et Imperiali auctoritate, ac
» tam per viam extensionis, quam alias quo-
» modolibet, et quomodocumque tunc conces-
» sas, et concessa, ac in posterum conceden-

Sixti V. C
firmatio,
ampliatio
gregandi

Alias
Scholarium
Congrega-
nes.

» das quibuscumque aliis, sive Scholarium
 » dumtaxat, sive utrorumque simul, ac mix-
 » tim Congregationibus, seu Sodalitibus in qui-
 » buslibet Collegiis, ac Domibus dictae Socie-
 » tatis tunc institutis, et in posterum institu-
 » endis, eorumque Sodalibus, Scholaribus et
 » non Scholaribus etiam perpetuo communi-
 » care, illasque et illa ad easdem omnes Con-
 » gregationes, seu Sodalitia, eorumque Soda-
 » les etiam non scholares indifferenter, et
 » aequae principaliter extendere, ac etiam illis
 » concedere, et elargiri libere, et licite vale-
 » re, dicta auctoritate concessit, et alias prout
 » in Gregorii, et Sixti Praedecessorum prae-
 » dictorum desuper confectis Literis plenius
 » continetur. Cum autem, sicut pro parte di-
 » lecti Filii Mutii Vitelleschi moderni dictae
 » Societatis Praepositi Generalis Nobis nuper
 » expositum fuit, ex praedictarum Congrega-
 » tionum, seu Sodalitiorum erectionibus, et
 » institutionibus uberes in Vineam Domini fru-
 » ctus emanaverint, et in dies, benedicente
 » Domino, producantur, in nonnullis vero
 » Civitatibus, et locis non Collegia, seu Domus
 » Professae, sed pro illorum, seu illarum prin-
 » cipio quaedam Domus dumtaxat a Residentiae
 » et nuncupatae dictae Societatis erigi possint,
 » et propterea ne oriatur dubium, an scilicet di-
 » ctae Societatis Praepositus, seu Vicarius Ge-
 » neralis pro tempore existentes in huiusmodi
 » Residentiis, vel earum Ecclesiis Congrega-
 » tiones, seu Sodalitia in vim Literarum prae-
 » dictarum erigere possit, sibi per Nos, ut
 » infra, opportune provideri summopere desi-
 » deret. Nos piis dicti Mutii desideriis, quan-
 » tum cum Domino possumus, annuere vo-
 » lentes, ipsumque a quibusvis excommuni-
 » cationis, suspensionis, et interdicti, aliisque
 » Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis
 » a jure, vel ab homine quavis occasione, vel
 » causa latis, si quibus quomodolibet innoda-
 » tus existit, ad effectum praesentium dumtaxat
 » consequendum harum serie absolventes,
 » et absolutum fore censentes, ac literarum
 » praedictarum tenore praesentibus pro expres-
 » sis habentes, supplicationibus ejus nomine
 » Nobis super hoc humiliter porrectis inclina-
 » ti, eidem Mutio moderno, et pro tempore
 » existenti dictae Societatis Praeposito, seu
 » Vicario Generali, ut in quibusvis ejusdem
 » Societatis Residentiis, seu illarum Ecclesiis
 » per universum Orbem existentibus Congre-

» gationes, seu Sodalitia huiusmodi, sicut
 » in aliis dictae Societatis Ecclesiis, seu Do-
 » mibus, ac Collegiis potest, eadem auctorita-
 » te, sine alicujus praedictio perpetuo erige-
 » re, et instituere; illasque, seu illa nunc, et
 » pro tempore erecta, et instituta eidem Pri-
 » mariae Congregationi, seu Primario Soda-
 » litio dicta auctoritate etiam perpetuo aggre-
 » gare, eisque sic erectis, institutis, et aggre-
 » gatis respective, eorumque Sodalibus, Scho-
 » laribus, et non Scholaribus omnes, et singu-
 » las Indulgentias, et peccatorum remissiones,
 » ac relaxationes, necnon exemptiones, im-
 » munitates, caeterasque gratias, facultates,
 » indulta, et privilegia spiritualia, et tempo-
 » ralia praedicta similiter perpetuo communi-
 » care, illasque, et illa ad easdem omnes
 » Congregationes, seu Sodalitia in dictis Ec-
 » clesiis, vel earum Residentiis erectas, seu
 » erecta, vel erigendas, aut erigenda, eo-
 » rumque Sodales etiam non Scholares indif-
 » ferenter, et aequae principaliter extendere,
 » ac etiam illis concedere, et elargiri libere,
 » et licite valeat, servata alias in omnibus, et
 » per omnia Literarum praedictarum forma,
 » dicta auctoritate tenore praesentium facul-
 » tatem concedimus, et impartimur. Decer-
 » nentes praedictas Gregorii, et Sixti Praede-
 » cessorum, necnon praesentes Literas sub
 » Constitutione rec. mem. Clementis Papae
 » VIII. similiter Praedecessoris nostri super
 » modo, et forma Confraternitates erigendi,
 » aggregandi edita minime comprehendi, ir-
 » ritumque, et inane quicquid secus super his
 » a quoquam quavis auctoritate scienter, vel
 » ignoranter contigerit attentari. Non obstan-
 » tibus praemissis, ac aliis Constitutionibus,
 » et Ordinationibus Apostolicis, necnon om-
 » nibus illis, quae dicti Praedecessores in Li-
 » teris suis praedictis voluerunt non ob stare,
 » caeterisque contrariis quibuscumque. Volu-
 » mus autem, ut praesentium transumptis,
 » etiam impressis Secretarii ipsius Societatis,
 » vel Notarii publici manu subscriptis, et per-
 » sonae alicujus in dignitate Ecclesiastica con-
 » stitutae, vel pro tempore existentis Praepo-
 » siti, aut Vicarii Generalis ejusdem Societa-
 » tis Sigillo munitis eadem prorsus fides ubi-
 » que locorum in judicio, et extra adhibeatur,
 » quae praesentibus adhiberetur, si forent ex-
 » hibitae, vel ostensae. Datum Romae apud
 » Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Pi-

Non obstan-
tibus etc.

Dal. die 18
April. 1721.

» scatoris die decimaquinta Aprilis Millesimi
» sexcentissimi vigesimi primi, Pontificatus
» Nostri Anno Primo.

Pontif. qui
in Minoribus
adscriptus
fuit hujus-
modi Con-
gregationi-
bus

Nos denique, qui dum in minoribus versabamur, inter Sodales Congregationis B. M. Virginis in Coelum Assumptae apud Domum Professam praedictae Societatis JESU de Urbe adscripti, pias et Religiosas ipsius Sodalitii exercitationes, cum magna spirituali consolatione nostra frequentasse libenti animo recolimus; ad Pastoralis Officii nostri debitum pertinere judicantes, hujusmodi solidae pietatis instituta, quibus Christiana virtus promoveatur, et animarum salus plurimum adjuvatur, Apostolicae auctoritatis, et liberalitatis ope fovere, ac promoveri, per nostras Literas die 24. superioris mensis Aprilis in forma Brevis expeditas, praemissas omnes Praedecessorum nostrorum concessionem, et gratias approbavimus, confirmavimus, atque etiam latius extendimus, et ampliavimus, ut patet ex subiecto earundem Literarum tenore, qui talis est.

Literas Praedecessorum confirmavit, aliasque Indulgentias concessit.

Tenor Literarum Pontificis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Societatis
JESU institutum in juventute recte educanda commendatur.

» Praeclaris Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum de inclyta Societate JESU benemerentissimorum vestigiis insistentes, eandem Societatem, cujus Religiosi Alumni Christi bonus odor sunt, et ubique gentium habentur, ex eo praesertim quod ut Adolescentes ad eorundem sacras Aedes et Scholas accedentes, tam in bonarum Artium doctrinarum, ac disciplinarum studiis, quam in Christianae Religionis, ac pietatis operibus et exercitationibus erudiantur, omnem operam, studiumque impendere magno cum eorundem Adolescentium profectu peragunt, novis nostrae etiam Pontificiae benignitatis testimoniis cumulare non dubitamus: fore enim in Domino confidimus, ut omnia in ipsam Societatem collata Apostolicae auctoritatis documenta, in majorem Divini honoris cultum, et Animarum Christi-fidelium redundant utilitatem.

Prima Primaria Congregatio a Gregorio XIII. Sixto V. Clemente

» Quoniam autem Congregationi, sive Sodalitio Adolescentium in Collegio laudatae Societatis hujus almae Urbis nostrae erectae ac Primae Primariae dictae, aliisque ubi-

» cumque locorum in aliis ejusdem Societatis Collegiis, locis, sive domibus ad ipsius Primae Primariae instar erectis et erigendis fel. rec. Gregorius XIII. Sixtus V. Clemens VIII. et Gregorius XV. Romani Pontifices Praedecessores nostri per alias Apostolicas suas sive sub Plumbo, sive in simili forma Brevis expeditas Literas, quarum tenores hisce notis pro insertis et expressis haberi volumus, nonnullas Gratias, Indulgentias, peccatorum remissiones, et poenitentiarum relaxationes concesserunt; dilectus Filius Franciscus Retz Generalis dictae Societatis Praepositus Nobis humiliter supplicari fecit, ut coelestes hujusmodi thesauros, quorum dispensationem Nobis itidem credidit Altissimus, eidem Congregationi aliisque ad ipsius instar alibi erectis et erigendis confirmare, et largiori Apostolica liberalitate erogare dignaremur.

» Nos itaque vehementiora iisdem Adolescentibus, ut ardentioribus studiis eximia pietatis opera et exercitationes hujusmodi suscipiant, et frequentent, adicere cupientes incitamenta, atque ipsum Franciscum Generalem summa cum nominis sui laude memoratae Societatis Praepositum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dimittat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, hujusmodi supplicationibus inclinati, omnes, et singulas Gratias, Indulgentias, remissiones et relaxationes antedictas, auctoritate et tenore paribus non solum confirmamus, et de novo, quatenus opus sit, servata tamen illarum forma et dispositione concedimus; verum etiam auctoritate Nobis a Domino tradita, ac de Omnipotentis Dei Misericordia et BB. Petri et Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi ita extendimus, ampliamus, et enlargimur, ut omnes et singuli Adolescentes, sive Sodales, saepe dictas Congregationes erectas et erigendas frequentantes, et praescripta ab iisdem Praedecessoribus nostris opera peragentes, Plenarias quidem Indulgentias, quas etiam Animabus Christifidelium, quae Deo in charitate conjunctae ex hac vita migraverint,

VIII. et Gregorio XV. variis Indulgentiis et privilegiis decoratur.

Petitio Praepositi Generalis Societatis JESU.

Pontif. Praedecessorum gratias confirmat et ampliat.

Indulgentias Plenarias, etiam Fidelibus De-

» per modum suffragii applicare possint, lu-
» crentur

» Quo die in Sodalitatem quispiam recipi-
» tur :

» In mortis articulo :

» Necnon semel in hebdomada in iis die-
» bus, in quibus juxta dictae *Primae Prima-*
» *riae* sive aliarum alibi erectarum vel erigen-
» darum Congregationum ac Sodalitatum sta-
» tuta ac regulas, seu consuetudines Sodalium
» Conventus haberi solent, et vere poenitentes
» et confessi, ac sacra Communione refecti,
» Ecclesiam, sive Cappellam, Oratorium, seu
» locum uniuscujusque Congregationis ac So-
» dalitatis visitaverint, et ibi pro Christiano-
» rum Principum concordia, haeresum extir-
» patione, et Sanctae Matris Ecclesiae exalta-
» tione pias ad Deum preces effuderint :

» Septem vero annorum, et totidem quadra-
» genarum de injunctis eis, seu alias quomodoli-
» bet debitis poenitentis in forma Ecclesiae con-
» sueta relaxationes pariter consequi, et lucrari
» possint ii omnes, qui Corpora Sodalium vel
» aliorum Christifidelium ad Ecclesiasticam
» sepulturam prosecuti fuerint, vel infirmi,
» sive impediti, qui audito signo Campanae
» genuflexi, si per infirmitatem licebit, Ora-
» tionem Dominicam, et salutationem Ange-
» licam pro salute Animae Defuncti vel Cor-
» poris infirmi recitaverint.

» Item, qui Coetibus tum publicis, tum
» privatis, seu Divinis Officiis, vel spirituali-
» bus colloquiis et exhortationibus, aut piis
» officiis etiam in Sodalium, vel aliorum Chri-
» stifidelium defunctorum utilitatem per ipsam
» Congregationem ordinandis, et a Generali
» Praeposito pro tempore vel ejus Vicario ap-
» probandis.

» Sive Sacrosancto Missae Sacrificio diebus
» feriatis interfuerint :

» Qui pariter conscientiam suam diligenter
» examinaverint vespere, antequam cubitum
» eant :

» Qui pauperes infirmos tam Sodales, quam
» alios in Hospitalibus, vel privatis domibus,

» Et qui carcere detentos visitaverint :

» Necnon qui pacem inter inimicos concili-
» liaverint.

» Quas etiam omnes Indulgentias consequi
» poterunt iidem Adolescentes, sive Sodales
» ubivis locorum commorantes, si apud Ec-
» clesiam eorumdem locorum, aut alibi, ut

» poterunt, opera praestabunt, quae sunt ser-
» vanda ad Indulgentias hujusmodi consequen-
» das.

» Indulgentias vero Stationum Ecclesiarum
» supradictae hujus Almae Urbis nostrae, sive
» intra, sive extra Muros illius, consequantur
» pariter iidem Adolescentes sive Sodales, si
» diebus Quadragesimae, et alijs anni tempo-
» ribus ac diebus Stationum hujusmodi Eccle-
» siam Societatis JESU, si ibi fuerit, alioquin
» aliam Ecclesiam seu Cappellam in locis, ubi
» eos pro tempore esse contigerit, devote visi-
» taverint, et ibi septies Orationem Domini-
» cam, et septies Anglicam salutationem re-
» citaverint.

» Porro iisdem Sodalibus cujusvis Congre-
» gationis, ac Sodalitatis hujusmodi, etiam
» postquam eorumdem Animae Deo in chari-
» tate conjunctae ex hac vita migraverint, de
» Thesauris coelestium munerum, quorum
» dispensationem Nobis credidit Altissimus,
» benigne providere volentes, ut Domini No-
» stri JESU Christi, ejusque Sanctorum suf-
» fragia meritum consequi, et illis adjutae
» e Purgatorii poenis ad aeternam Gloriam
» perducere valeant, de Omnipotentis itidem Dei
» misericordia ac BB. Petri, et Pauli Aposto-
» lorum ejus auctoritate confisi, ut quando-
» cumque Sacerdos aliquis saecularis, vel cu-
» jusvis Ordinis Congregationis, et Instituti
» Regularis Sacrosanctum Missae Sacrificium,
» sive ad Altare cujusvis Congregationis, et
» Sodalitatis hujusmodi, sive Sodales ipsi Sa-
» cerdotes pro sui Sodalibus ad quodlibet Al-
» tare celebraverint, Sacrificium hujusmodi
» perinde ipsi suffragetur, ac si ad Altare Pri-
» vilegiatum fuisset celebratum, concedimus,
» et indulgemus.

» Non obstantibus Nostra, et Cancellariae
» Nostrae Apostolicae Regula de non conce-
» dendis Indulgentiis ad instar, aliisque Con-
» stitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis,
» caeterisque contrariis quibuscumque.

» Praesentibus, perpetuis futuris tempori-
» bus, valituris.

» Volumus autem, ut earumdem praesen-
» tium Literarum transumptis, seu exemplis,
» etiam impressis manu Praepositi Generalis,
» vel ejus Secretarii, sive Moderatoris pro
» tempore existentis memoratae Congregatio-
» nis, ejusdemque sigillo roboratis, vel manu
» alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo

Indulgentiae
Stationum.

Missae So-
daliū Sa-
cerdotum
pro Sodalibus Defunctis ubique
valeant tan-
quam ad Al-
tare privile-
giatum, alio-
rum vero
Sacerdotum
eorundem va-
lorem habean-
t, si ad
Altare ali-
quod Sodalitiorum di-
cantur.

en Indul-
gentias se-
tem anno-
rum, totie-
mque qua-
dragenarum
teratur,
c.

omnes prae-
dictas Indul-
gentias lu-
crari possunt
hujusque ter-
minum.

Dat. die 24.
April, 1748.

Idem Pontif.
dictam Congregationem
et illi aggregatas
novis privilegiis
cumulare
studet.

Societatem
Jesu laudat.

Ideo confirmat
denuo literas Prae-
decessorum
et suas.

Item decernit
quod Congregationes
aggregatae et aggregandae, sibi

» Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis eadem prorsus fides adhibeatur,
» quae adhiberetur iisdem praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Aprilis MDCCXLVIII.
» Pontificatus Nostri Anno Octavo.

Nunc autem ad declarandum magis; magisque propensum nostrum studium tam erga pias hujusmodi Sodalitates, quibus debita in Deum Religio, et B. Virginis cultus cum salubribus; et laudabilibus pietatis operibus assidue exercetur, quam etiam erga dilectum Filium Franciscum Retz praefatae Societatis JESU Praepositum Generalem, ejusdemque Societatis Alumnos, quorum strenuam, atque fidèlem operam, in propaganda, aut asserenda per universum Terrarum Orbem Catholicae fidei, atque unitatis, Christianaeque doctrinae, ac pietatis integritate, et sanctitate, cum Divinis Nominis, et Beatissimae Virginis cultu, plurimi facimus; quosque pro devota, quam profitentur, et exhibere non cessant in Nos, et Apostolicam Sedem, observantia, singulari paternae charitatis affectu prosequimur; praemissas concessiones, et gratias novo Apostolicae firmitatis robore communire, atque etiam augere volentes; ipsumque Franciscum Praepositum, ac singulos dictae Societatis Alumnos a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existant, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes; Motu proprio, et ex certa scientia, meraque liberalitate nostris, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, singulas praesentis Gregorii XIII., Sixti V., Gregorii XV. Praedecessorum praedictorum, et nuperas Literas nostras, omnesque, et singulas, gratias, concessiones, facultates, indulgentias, remissiones, relaxationes, immunitates, et ampliationes in eis respective contentas, et expressas, singillatim, et in specie, Apostolica auctoritate, tenore praesentium confirmamus, et innovamus.

Sane dignum, et congruum arbitantes, ut quemadmodum primaria Congregatio, seu primarium sodalitium praedictum sub Gloriosissimae Dei Genitricis Titulo, et Protectione in

via pietatis progreditur, ita et aliae piorum Sodalium Congregationes, quae spiritualium gratiarum hujusmodi participationis consortes sunt, aut esse cupiunt, sub tantae Virginis patrocinio et auspiciis, in similium piorum operum exercitatione proficiant, et per hoc eidem Primariae Congregationi, seu Primario Sodalitio, tamquam membra capiti congruere dignoscantur; decernimus, et statuimus, ut si aliquod fuerit hujusmodi Sodalitium, aut Congregatio apud Ecclesias, Domos, Collegia, seu Residentias Presbyterorum Societatis JESU, cujus Titulus non quidem B. M. Virginis, sed vel alicujus Sancti, vel cujuslibet alterius generis existat; quo valeat in posterum Indulgentiis, et gratis frui, et gaudere, quae praefato primario Sodalitio, seu Primariae Congregationi, cui aggregari cupiat, seu jam aggregatum fuerit, ab Apostolica Sede concessae sunt, aut in futurum forsitan concedentur; Beatissimam Virginem Mariam in Patronam etiam eligere, ejusdemque Mysterium aliquod, seu Festivitatem, pro Titulo, simul cum alio Patrono, aut Titulo sibi alias electo, seu deinceps eligendo, assumere, et retinere debeat.

Nos enim auctoritate praedicta concedimus, ut Indulgentia Plenaria, quam praefatus Praedecessor Gregorius PP. XIII. eidem Sodalibus, et omnibus Christifidelibus vere poenitentibus, et confessis, sacraque communione reffectis, ejusdem Primariae Congregationis Ecclesiam in Festo Annuntiationis B. Mariae visitantibus, ibique Deum Optimum Maximum juxta expressam ibidem ipsius Praedecessoris mentem precantibus, in praesentis ipsius Literis concessit, ea, quoad alias Congregationes eidem Primariae aggregatas, seu aggregandas, pro eo die concessa censeatur, quo die hujusmodi Festum, seu Mysterium B. M. Virginis celebratur, et colitur, cujus Festivitatibus, aut Mysterii Titulo Congregationes hujusmodi insignitae fuerint.

Et nihilominus tam ipsis Sodalibus, quam aliis quibuscumque Christifidelibus vere poenitentibus, et confessis, et Eucharistici panis communione reffectis, qui ecclesiam, seu Oratorium, aut Sacellum, et locum hujusmodi Congregationum in die Festo alterius Patroni hujusmodi, a primis vespers usque ad occasum solis ipsius Festi, vel si alter hujusmodi Patronus, et Titulus non adsit, uno alio die in singulos annos a cujuslibet Congregationis

in Patronam
Beatam Mariam Virginem assumant.

Et extend
ad diem Festum B. M. V. quod pro titulo celebratur in die Festo titulari a Gregorio XIII. concessam.

Die vero Festo alterius Sancti Patroni, sive Tituli, seu uno alio die infra annum similem Indulgentiam concedit.

Moderatore designando, à primis nempe vespersis ad occasum solis diei hujusmodi, visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, et Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces fuderint, similem Indulgentiam plenariam, etiam in suffragium Animarum Fidelium Defunctorum cujusque arbitrio applicandam, sine praepjudicio alterius pro Festivitate, seu Titulo B. M. Virginis, ut supra, atque aliarum similium per Praedecessores nostros, ut praefertur, eisdem Congregationibus concessarum, simili motu, scientia, et potestate concedimus, et elargimur. Hoc insuper decernentes, ut si ob aliquam causam locus, sive Ecclesia, aut Oratorium, seu Sacellum ad Sodalitii Conventus destinatum varietur, aut quomodolibet sive in perpetuum, sive ad tempus immutetur, vel etiam pro majori Populi commoditate, et solemniori Festivitatis celebritate, tam Tituli principalis quam Patroni et Tituli minus Principalis Festum in alia Ecclesia, seu Templo, de consensu Moderatoris celebrari contingat; nihilominus eadem indulgentia, tam Sodalibus, quam aliis quibuscumque Christifidelibus aliam hujusmodi Ecclesiam, seu Templum, aut Oratorium rite visitantibus aequè suffragetur, ac si consuetam, et propriam ipsius Sodalitii Ecclesiam, seu Oratorium, aut Sacellum, et locum ad ipsius Conventus designatum visitarent.

Utque praeferea, quatenus unum, aut alterum Titulare Festum hujusmodi, seu etiam utrumque, ab aliqua ex praedictis Congregationibus proprio die non satis opportune, aut solemniter celebrari possit, liceat praedicto Praeposito Generali nunc et pro tempore existenti, aut Superiori Loci ejusdem Societatis, aliam diem, seu Dominicam infra octavam, sive diem octavam ipsius Festi, sive aliam diem infra annum pro hujusmodi Festivitatum celebratione, et pro concessae Indulgentiae acquisitione, juxta singularum hujusmodi Congregationum opportunitates designare. Quo casu etiam permittimus, ut si dies electa impedita fuerit Festo duplici, una Missa votiva sollemnis de hujusmodi translato Festo celebrari possit.

Cum autem Nos ipsi in praeinsertis nostris Literis omnibus ejusdem Primae Primariae, aliarumque Sodalitatum, seu Congregationum hujusmodi eidem aggregatarum

Sodalibus, ut praefertur, dispositis, et propriam cujusque Sodalitii Ecclesiam, seu Oratorium, Sacellum, aut locum, semel in hebdomada, uno nimirum die, quo Sodalitii conventus habeatur, visitantibus, ibique, ut etiam praefertur, orantibus plenariam similiter Indulgentiam Apostolica liberalitate concesserimus; cumque non raro contingat, ut pluries in hebdomada saepedicti Sodales ad pia, et consuetà exercitia congregentur; ne forte dubium oriatur, quinam ex illis diebus ad praefatam Indulgentiam consequendam sit constitutus; decernimus, et declaramus, praefatam plenariam Indulgentiam semel in hebdomada tam a Sodalibus hujusmodi, quam etiam ab earumdem Congregationum, seu Sodalitiorum Ministris, seu ipsis inservientibus, (ad quos videlicet, donec hujusmodi Congregationum servitiis addicti fuerint, omnes et singulas Indulgentias, peccatorum remissiones, et poenitentiarum relaxationes pro Sodalibus hactenus tam a Praedecessoribus Nostriis, quam a Nobis ipsis concessas, et in posterum forsitan concedendas praesentium tenore expresse extendimus, et iisdem communicamus) acquirendam; pro eo die valere, qui ad sumendam Sanctissimam Eucharistiam, aliaque injuncta opera adimplenda, cujuslibet eorum arbitrio eligetur, dummodo tamen die electo, sive matutinis, sive vespertinis horis, sive etiam praecedenti Vespere, Sodalium Conventus in consueto Oratorio, seu Ecclesia, aut loco habeatur.

Sed tamen omnes et singulos Sodales, atque Ministros praefatos monemus, et in Domino hortamur, ut commendatam sibi, suisque spiritualibus utilitatibus magnopere profuturam assiduitatem, atque frequentiam; quam piis Congregationum hujusmodi exercitationibus praestituros eos esse confidimus, devotae subjectionis, et obedientiae merito cumulare studeant; atque ita non solum in reliquis omnibus, quae ad earumdem Congregationum statum, et regimen pertinebunt, praefati Praepositi Generalis, ac peculiarium Moderatorum ab ipso deputatorum mandatis, consiliisque, alacri et prompta voluntate obtemperare nunquam recusent; sed in hac etiam re uniformitatem servare, aliisque vicissim Sodalibus exemplo quisque suo insinuare singuli curent; ita ut dies pro consequenda indulgentia hujusmodi ab unoquoque in singulas hebdomadas

die quo SS. Sacramenta assumuntur.

Indulgentias Sodalibus concessas extendit ad Ministros Congregationum ipsi actu inservientes.

Hortatur Sodales ut in electione diei conformes sint, sub Moderatoris regimine.

locus pro quoque Festo celebrando varietur, indulgentiam ad altare, in quo estium celebratur transmittitur.

Sicque dies varietur, similem transpositionem necesse.

declarat in per Indulgentiam quam hebdomada conceditur acquiri

eligendus; quoad fieri poterit, ille idem sit; qui a cujusque Sodalitii, seu Congregationis moderatore proponetur.

Cumque ex praemissis, aliisque innumeris tam Nostrae, quam Praedecessorum Nostrorum voluntatis significationibus satis patere possit, quantum Nobis cordi sit, ut Sanctissima Eucharistiae, et Poenitentiae Sacramenta juxta S. Matris Ecclesiae Mentem tum ab omnibus Christifidelibus, tum vero ab hujusmodi Congregationum Sodalibus, frequenti usu, ac certo et uberi fructu suscipiantur, utilissimam atque probatam praxim eisdem Sodalibus magnopere inculcari cupimus; ut sicuti cuilibet eorum optimum consilium datur; per generalem totius antea vitae confessionem, ad primum in hujusmodi Congregationes ingressum se comparandi; ita quoque semel, aut bis in singulos annos, offensiones, atque peccata sua, sive ab ultima generali Confessione, sive a primo rationis usu admissa, juxta prudentis Directoris consilium, in amaritudine animae suae iterum recolentes, eaque sincere poenitentiae spiritu, firmoque mentis proposito detestantes, atque legitimi Ecclesiae Ministri judicio subjicientes, propriam cum Deo reconciliationem magis magisque asserere, ac vitae suae emendationem, virtutumque omnium augmentum de die in diem promovere satagant; ut sic identidem renovati spiritu mentis suae, novisque semper Coelestis gratiae subsidiis confirmati, et roborati, dignam Christiana professione, ac peculiari Virginis clientela vitam degant; ac Divinorum Sacramentorum frequenti participatione vegetati ad ipsorum promissa tandem in Coelis assequenda eorundem virtute praeparentur. Idcirco praefatis ipsarum Congregationum Sodalibus, quicumque semel, aut bis in anno vere poenitentes Generalem hujusmodi confessionem, ut praefertur, expleverint, eaque peracta, Sacram Eucharistiam sumpserint, nova ac speciali gratia concedimus, ut quamvis non in propria ipsorum Sodalitii, sed in alia quacumque Ecclesia, sive Oratorio, aut Sacello, prout cujusque devotionis aut opportunitatis ratio tulerit, Eucharisticum panem percipiant; ibique praescriptas Deo preces offerant; nihilominus Indulgentiam plenariam, quam in consuetis Sodalitii locis semel in singulas hebdomadas assequendam superius concessimus, in alia hujusmodi Ecclesia, seu

Sacra Aede, similiter consequi possint et valeant.

Omnibus demum, ac singulis praedictarum Congregationum Sodalibus charitatem Fraternalitatis enixe commendamus, tam inter se mutuo, quam erga omnes Christifideles studiose servandam, ac sedulo exercendam; ut et religionis, et misericordiae opera continenter exequentes, duobus praeceptis intenti, in quibus universa lex pendet et Prophetiae Ecclesiam Dei laetificare, et juvare non desinant. Hinc est, quod Nos in praesertis Nostri Literis majorem prospicientem necessitatem, qua fideles infirmitate corporis laborantes, spiritualibus, et temporalibus fraternae charitatis subsidiis indigent, inter alias Indulgentias, quas pro Sodalibus exercentibus varia pietatis opera elargiti fuimus, quasque etiam ad personas Sodalitiorum Ministeriis, atque servitiis addictas ex presse extendimus, speciales quoque concessimus iis, qui per Campanae signum de extremo alicujus fidelis agone, aut transitu admoniti, Deum Optimum Maximum pro Infirmi salute, aut ejus felici transitu, vel pro defuncti requie fuerint deprecati. Atque insuper omnibus et singulis tam ipsius Primariae, quam aliarum ipsi aggregatarum Congregationum Moderatoribus ejusdem Societatis JESU Presbyteris nunc, et pro tempore existentibus et futuris, qui ipsarum Congregationum Sodalibus, aut Ministros infirmos, de Superiorum suorum licentia visitaverint, eosque spiritualibus monitis, siye ad morborum incommoda patienter toleranda, siye ad mortem de manu Domini libenter acceptandam adjuverint, et eorum aliqua Crucifixi Salvatoris Nostri imaginē ter saltem orationem Dominicam, et Salutationem Angelicam juxta Nostram et S. Matris Ecclesiae mentem ab ipsis recitari curaverint, quo die iidem infirmi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, ut ipsis Indulgentiam Plenariam etiam in suffragium Fidelium Defunctorum, si placuerit, applicandam, Apostolica auctoritate sibi per praesentes delegata impertiri possint et valeant, simili modo, scientia, et potestatis plenitudine concedimus, et indulgemus.

Caeterum Oratorio publico sub Titulo B. M. Virginis Pietatis nuncupatae, et S. Francisci Xaverii, prope dictum Collegium Romanum, et apud Ecclesiam S. Ignatii jamdudum erecto, in quo non sine maximo Christifidelium in Al-

Confessionis
generalis
commendatio.

Sodales illam
semel, vel bis
in anno perage-
rentes, quo
die illam pe-
regerint, In-
dulgentiam
plenariam
qualibet heb-
domada con-
cessam, ubi-
cumque lo-
crari valeant.

Charita-
fraternae
pera sode-
lus comm-
dantur.

Facultas ti-
buitur Mo-
deratoribus
Congregati-
onum app-
candi Sod-
alibus infra
Indulgenti-
am plen-
ariam.

Pont. exte-
dit omne
gratias di-
primariae
Praedeces-
sibus et a
concessas

loriam
V. Pie-
et San-
raocisci
rii.

ma Urbe commorantium fructu singulis diebus salutaria pietatis exercitia frequentantur; illiusque Praefecto, seu Moderatori, necnon Confratribus, et Personis eidem Oratorio, illiusque functionibus opem, et operam adiutricem praestantibus, omnes, et singulas indulgentias, peccatorum remissiones, poenitentiarum relaxationes, aliasque spirituales gratias dictae Primariae Congregationi, seu Primario Sodalitio, ejusque Sodalibus a Nobis, et praedictis Praedecessoribus Nostreis per singulas praeinsertas, et praesentes Nostras Literas respective concessas, injuncta tamen opera rite et congrue adimplendo assequendas, etiam ipsarum praesentium vigore concedimus, et communicamus. Per hoc autem non intendimus alias quascumque indulgentias, etiam plenarias, Oratorio ejusque Confratribus, et personis praedictis per Sedem Apostolicam peculiariter concessas revocare, neque eis ullatenus derogare.

ausulae
praemis-
am firmi-

Praesentes demum Literas nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae, seu quopiam alio defectu notari, impugnari, vel retractari, aut revocari ullatenus posse, neque debere, sed semper et in perpetuum validas, et efficaces existere, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere debere, nec sub quibuscumque similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus; suspensionibus, limitationibus, derogationibus aut aliis contrariis dispositionibus per Nos, vel alios Romanos Pontifices Praedecessores Nostros, aut Sedem Apostolicam, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, pro tempore quomodolibet factis comprehendere; sed semper ab illis exceptas, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum statum restitutas, repositas, et plenarie reintegratas esse, et censi, omnibusque et singulis, quos ipsae concernunt, plenissime suffragari debere: et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

erogatio
utramque

Non obstantibus una de Indulgentiis non concedendis ad instar, et altera, per quam volumus, quod in Literis Indulgentiarum apponatur clausula, quod si Ecclesiae, aut Ecclesiis, vel Personis, quibus Indulgentiae conceduntur, aliqua alia Indulgentia foret concessa, de qua inibi specialis mentio facta non es-

set, hujusmodi Literae essent nullae aliisque nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis; necnon praedicti Clementis Praedecessoris super modo et forma Confraternitates erigendi, et aggregandi edita, cui ad praemissorum omnium, et singulorum validitatis effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac latissime, et plenissime motu scientia, et potestatis plenitudine similibus harum serie derogamus, et aliis Apostolicis Constitutionibus, necnon omnibus illis, quae singuli Praedecessores praedicti in suis praeinsertis Literis voluerunt non obstande, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut earumdem praesentium transcriptis, etiam impressis, Secretarii praedictae Societatis JESU, vel Notarii publici manu subscriptis, et alicujus personae in dignitate Ecclesiastica constitutae, vel pro tempore existentis Praepositi, aut Vicarii Generalis ejusdem Societatis sigillo munitis, eadem prorsus fides ubique locorum, tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent originaliter exhibitae, vel obstensae.

Fides praestanda transumptis.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae absolutionis, confirmationis, decreti, statuti, concessionis, declarationis, Indulti, derogationis, et voluntatis, infringere, vel ei auso temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Saectio.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragesimo octavo, quinto Kalendas Octobris. Pontificatus nostri Anno Nono.

Dat. Pontif.
Anno Nro
die 27. Sept.
1748.

D: Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Bullae Aureae.

Registrata in Secretaria Brevium.

LXI.** Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopisque Regni Hiberniae nunc, et pro tempore existentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Alias Nos ad supplicationem Fraternitatum Vestrarum, quo detestabile vitium jurandi, et maledicendi e cordibus Christifidelium Regni Hiberniae, quod pluribus ab hinc annis invaluerat, penitus eradicetur, per quasdam nostras in simili forma Brevis die XXX. Augusti proxime praeteriti expeditas Literas Vobis, ac cuilibet Vestrum facultatem imperfeci fuimus, ut vos in propriis Civitatibus, et Locis respective Vestrarum Dioecesium unam, seu plures Confraternitates, vel Sodalitates utriusque sexus Christifidelium sub invocatione Sanctissimi NOMINIS JESU contra detestabilem jurandi, et maledicendi consuetudinem nuncupandas, dispositione Constitutionis felice record. Clementis Papae VIII. Praedecessoris Nostri die VII. Decembris MDCIII. super distantiam ab una ad aliam Confraternitatem ejusdem Instituti requisitam editae minime servata, auctoritate Nostra Apostolica, erigere, et constituere valeretur, ac Vestrum quilibet valeret, et Confratribus Confraternitatum sic erigendarum quasdam peculiares indulgentias concessimus, et alias prout in dictis nostris Literis, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, uberius continetur. Nuper vero dilectus Filius Antonius Bremond Magister Generalis Ordinis Fratrum Praedicatorum Nobis exponi fecit, quod antiqua, et saluberrima Confraternitas sub invocatione Sanctissimi NOMINIS JESU, seu NOMINIS DEI contra blasphemias, perjuriam, et illicita iuramenta a Fratribus dicti Ordinis instituta, et ab eis semper exculta, et per universum terrarum Orbem propagata fuit; Quapropter Romani Pontifices Praedecessores Nostri Confraternitatem praefatam variis gratiis, privilegiis, et indulgentiis ditaverunt, ac enixe hortati fuerunt Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, et Locorum Ordinarios, ut ubi, et quando opus fuisset, ac quoties pro Confratrum dictae Societatis parte requisiti fuissent, eidem Confraternitati faverent, et assisterent, cam-

que promovere curarent. Inter caetera ejusdem Confraternitatis privilegia illud reperitur, quo san. mem. Pius Papa V. Praedecessor itidem Noster per suas in pari forma Brevis die XXI. Junii MDLXXI. Literas expeditas, quarum initium est » *Decet etc.* » Motu proprio, ac ex certa scientia decrevit, ac statuit, ne deinceps nova Societas, seu Confraternitas hujusmodi institueretur in Civitatibus, Oppidis, et Locis, in quibus non esset dicti Ordinis Domus, aut in finitimis Ecclesiis absque licentia Prioris Provinciae, seu Conventualis dicti Ordinis, in cujus Districtu sita esset Ecclesia, in qua dicta Confraternitas, seu Societas esset vel foret erigenda, quod si secus factum fuisset, Confratres taliter admissi dictae Confraternitatis, seu Societatis indulgentias non consequerentur, nec favoribus, et gratiis, ac privilegiis gauderent, quae Confratribus legitime adscriptis per Sedem Apostolicam concessa forent, perpetuo etiam statuit, ordinavit, ac etiam districtius inhibuit, sicque voluit, et praecepit, quas quidem Literas subinde confirmavit rec. mem. Gregorius Papa XIII. per alias suas similes Literas incipientes » *Alias* » IX. Julii MDLXXX. expeditas. Et subinde fel. rec. Paulus Papa V. Praedecessor quoque Noster per alias suas die XXXI. Octobris MDEVI. expeditas Literas incipientes » *Cum certas* » Magistro Generali dicti Ordinis, eoque absente illius Vicario in Alma Urbe Nostra commoranti concessit, ut Confraternitates praedictas extra dictam Urbem ubique locorum erigere, et instituere valeret, iisque omnes supradictas indulgentias, et gratias spirituales servata forma tradita in supradicta Clementis Praedecessoris Constitutione super dictarum Confraternitatum aggregationibus, et institutionibus edita communicare similiter libere, et licite posset, quam quidem facultatem rec. mem. Innocentius Papa XI. Praedecessor pariter Noster per suas itidem Literas incipientes » *Cum dudum* » die XVIII. Aprilis MDCLXXVIII. editas confirmavit, et alias prout in dictorum Praedecessorum Literis, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, plenius continetur. Hinc est, quod Nos, qui per memoratas nostras Literas nullum praejudicium privilegiis dicto Ordini, illiusque Magistro Generali, quos paternis complectimur affectibus, concessis afferre, aut irrogari intendimus, exempla Praedecessorum No-

strorum praefatorum sectantes, autoritate Apostolica tenore praesentium Vobis praecipimus, et mandamus, ut Vos in erectionibus, et institutionibus Confraternitatum sub invocatione Sanctissimi NOMINIS JESU contra detestabilem jurandi, et maledicendi consuetudinem vigore dictarum nostrarum Literarum faciendis, operam Prioris Provincialis, seu Priorum Domorum Regularium dicti Ordinis in Regno praedicto existentium omnino adhibeatis, et si secus fieri contingat, Confratres Confraternitatum sic erigendarum indulgentias in eisdem nostris Literis pro Confratribus concessas minime lucrari posse decernimus, et declaramus, periunde ac si dictae nostrae Literae minime emanassent. Quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Volumus autem, quod praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu Magistri Generalis dicti Ordinis subscriptis, illiusque Sigillo munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae: Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Septembris MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Nono.

D. Card. Passionensis.

Loco ✕ Sigilli.

ERECTIO

Duarum Cathedralium in Archigymnasio Urbis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Quanta Reipublicae commoda obveniant ex publicis studiorum Universitatibus, in quibus bonarum artium, ac scientiarum documenta ingenue Juventuti traduntur, concordii omnium iudicio, et felici experientia evidentissime constat; dum per homines maxime libera-

libus disciplinis exultos atque expositos, totius Civitatis mores, ad aequitatis, et justitiae rationem conformari solent; et necessaria in civilibus Societatibus iudicia, recte, ac laudabiliter exerceri, pluraque hominum usibus proficua inveniri passim conspiciuntur, et reliquae omnes privatae ac publicae res prudenter utiliterque administrari.

Quamobrem ad Nostrum potissime Officium pertinere iudicavimus, celeberrimum Almae Urbis Nostrae Archigymnasium studii generalis, *Sapientiam* nuncupatum, speciali providentiae Nostrae cura tueri, atque fovere; quin etiam, si quae Nobis ejus rei facultas suppetere, illius splendorem novis Apostolicae liberalitatis favoribus amplificare: Ut quae Nobis olim in minoribus adhuc versantibus, ejusdemque Sapientiae regimen, pro Advocati Consistorialis jure, vel communiter, vel peculiariter moderantibus, ad perficiendum illius statum deesse videbantur, ea nunc, supremae Auctoritatis Nostrae ope, ipsius Universitatis, totiusque Urbis ornamento et commodo, accederent incrementa.

Quae quidem eum partim in restituendo aut firmando aptiori, utiliorique ipsius Archigymnasii regimine atque ordine, partim in nonnullarum, quae desiderabantur, doctrinarum et facultatum accessione, consistere intellexeremus; illud hactenus studiose praestare non omisimus, ut scilicet, quas opportunas iudicavimus, leges, sive ad tempus, sive perpetuo in eodem servandas, praescriberemus; ex quibus meliorem studiorum rationem, ac scientiarum tradendarum methodum in ipso recte processuram fore confidimus: Alterum vero, quod ad novas Disciplinarum Cathedras instituendas, augendumque Lectorum numerum pertinebat, ad hunc diem efficere non potuimus, quum id, nec ipsius Archigymnasii redditus, nec Apostolici Aearii Nostri vires, recentibus nimium calamitatibus exhaustae, ullo modo fere valerent.

Cum autem recens in Civitate et Statu Avenionensi, et Comitatu Venaissino Nostrae temporali Ditioni subjectis, inducta sit facultas, ut eam vocant, privativa, dandi praelo, ac vendendi et publicandi per totam Pontificiam Ditionem Civitatis, Status, et Comitatus praefatorum, novitates publicas, tam politicas, quam Literarias, Kalendaria, et alia similia, ipsaque privativa facultas dilecto filio Alexan-

Pontifex jam Universitatem Urbis protegit et favoribus amplificavit.

In reformatione ejus regimine plura jam praestitit.

Nunc ex parte ejusdam novi Aflicus Cathedralium numerum auget.

dro Giraud ad novem annos concessa, et locata reperiatur, pro annua responsione quatuor mille librarum monetae Galliae, sub diversis pactis, et conditionibus, prout in Instrumento publico per acta dilecti filii Cognominati Jeremiae, Notarii publici, et Secretarii generalis Legationis Avenionen. sub die 16. Mensis Novembris Anni Domini 1747. desuper confecto, et stipulato, plenius continetur.

Incipit dispositiva.

Nos igitur congruum et consentaneum arbitantes, praedictum redditum quatuor mille librarum dictae monetae, qui, quum antea nunquam inter emolumenta Cameraria computatus fuerit, ex praedicta nova locatione, et privativa facultate per Nos, ut praefertur, indulta, nuper accrevit, eidem Archigymnasio, ad excitandas, et promovendas in eo alias scientias, et liberales artes, integre, et in perpetuum, attribuere; verumque hodiernum ipsius Archigymnasii statum, annuos redditus, Cathedras, et Lecturas, regimen, administrationem, et privilegia, de quibus plenam certamque notitiam habemus, nec non praefatum locationis Instrumentum, omnia item et singula privilegia, et indulta etiam a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri Civitati et Legationi Avenionensi, ac pro tempore existentibus S. R. E. Cardinalibus de Latere Legatis et Vicelegatis inibi commorantibus, quomodolibet concessa, etiam pluries confirmata, et innovata, ac alia quaecumque, etiam specialem, et individuum mentionem, et expressionem requirentia, eorumque omnium et singulorum totos, et integros tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes.

Exigit unam Cathedram Mathematicae, et alteram Chymiae per concursum conferendas.

Motu proprio, et ex certa scientia, meraque deliberatione Nostri, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, in praefato publico Archigymnasio, seu studio generali, *Sapientiae* nuncupato, de Urbe, praeter eam in qua elementa Geometriae traduntur, aliasque inibi praesistentes Cathedras et Lecturas, duas novas Cathedras, seu Lecturas, alteram nimirum Mathematicae, alteram vero Chymiae, pro aliis duobus Lectoribus, altero nempe Mathematicae, altero autem Chymiae huiusmodi Professoribus, probatae fidei, et idoneitatis ad Cathedras huiusmodi pro tempore quomodolibet vacantes, praevio concursu, et servata forma dudum a Nobis in Constitutione Nostra, privilegiorum Nostrae Consistorialis Aulae Advo-

catorum confirmatoria, quae incipit *Inter conspicuos Ordines*, edita quarto Kalendas Septembris Anno Quinto, §. *In eligendis*, tradita atque praescripta, deputandis, et assumendis, ad commune bonum, publicamque utilitatem, Apostolica Auctoritate perpetuo erigimus, et instituimus.

Eisdemque Cathedris, seu Lecturis a Nobis sic erectis et institutis, pro earum dote, ac utriusque Lectoris congruo salario et provisione, annuam summam quadringentorum scutorum monetae Romanae de iuliis decem pro quolibet scuto, ad rationem ducentorum scutorum pro quolibet, eis, ut infra, persolvendorum, eadem Apostolica Auctoritate constituimus et assignamus. Ipsosque futuros pro tempore Mathematicae, et Chymiae Lectores, aliorum dicti Archigymnasii Lectorum, Magistrorum, Doctorum, et Professorum consortio, ita ut omnibus, et quibuscumque privilegiis, indultis, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, favoribus, gratiis, praeeminentibus, antelationibus, honoribus, et praerogativis, etiam antianitatis, quibus alii ejusdem Archigymnasii Magistri, Lectores, Doctores, et Professores quomodolibet utuntur, fruuntur, potiuntur, et gaudent, atque uti, frui, potiri, et gaudere possunt, et poterunt in futurum, pariformiter, et aequae principaliter, in omnibus, et per omnia, et omnino quoad omnia, ipsi quoque utantur, fruuntur, potiuntur, et gaudeant, omnibusque pariter oneribus et obligationibus, quibus illi subjacent, pari, modo etiam ipsi subiaceant; Apostolica itidem Auctoritate adjungimus, et aggregamus.

Ad consulendum vero perpetuae utriusque Cathedrae a Nobis per praesentes erectae stabilitati, et manutentioni, praedictam facultatem privatam dandi praelo, ac vendendi, et publicandi per totum Avenionen., et Comitatum Venaissinum, Nostrae temporali Ditioni subjectum, novitates publicas, tam politicas, quam literarias, Kalendaria, caeteraque in memorato Instrumento locationis comprehensa, et expressa, earundem tenore praesentium approbamus, et confirmamus, ac quatenus opus sit, de novo inducimus, et constituimus. Et nihilominus praefatum annuum redditum quatuor mille librarum dictae monetae Galliae, ex concessione et locatione privativae facultatis huiusmodi nunc provenientem, et qui deluceps, etiam in quacumque majori summa provenire

Ipsique Cathedris assignat scutis quolibet.

Lectores clarum facultatum aliorum concessio adjungit.

Pro huius electionis facilitate actum, et assignationem confirmat.

poterit, a caeteris Camerae Nostrae Apostolicae redditibus, introitibus, et proventibus extraneum, seu perpetuo separatum, atque disjunctum haberi, et censeri volumus, ideoque ab iisdem pari auctoritate itidem perpetuo separamus, sejungimus, et dismembramus, sicque dismembratum, sejunctum, et separatum, praefato Archigymnasio pro utriusque Cathedrae seu Lecturae a Nobis per praesentes erectae et institutae, dote, et pro aliis infrascriptis usibus, etiam perpetuo applicamus, concedimus, et assignamus.

Quamobrem dilectis Filiis nunc, et futuris pro tempore ejusdem S. R. E. Cardinalibus Nostris, et Sedis Apostolicae de Latere Legatis, ac Vicelegatis in dicta Civitate Avenionensi commorantibus, nec non Congregationi Avenionensi, ac praefatae Camerae Apostolicae Thesaurario, et Commissario generalibus, aliisque ipsius Camerae Officialibus et Ministris, quocumque nomine nuncupatis, in virtute Sanctae Obedientiae districte inhibemus, ne praefatum annum redditum ex privativa facultate hujusmodi proveniente, in alios quoscumque usus, et causas, quantumvis privilegiatas, et privilegiatissimas, ullatenus erogent aut convertant, nec de praedictis pecuniis aliter ullo modo disponere praesumant; sed ipsa dumtaxat Congregatio, praedictique Legati ac Vicelegati, seu alii, ad quos nunc quomodolibet spectat, et spectabil in futurum, si, et postquam, ac quoties pro parte infrascripti Nostri, deinde vero Romani pro tempore Pontificis Secretarii Status, aut Rectoris dicti Archigymnasii fuerint requisiti, tam pro executione et conservatione dictae privativae facultatis, quam pro integra, celerique exactione annui redditus praefati, eorum brachium et auxilium efficaciter praestent; ipseque pro tempore Cardinalis Legatus, seu Vicelegatus exactae pecuniae depositum, in faciem, et creditum dicti Archigymnasii, ut infra, faciendum sedulo curet.

Quoniam vero dilectus Filius Noster Sylvius Tituli Sancti Callisti S. R. E. Presbyter Cardinalis Valenti nuncupatus, ejusdem S. R. E. Camerarius, et Nobis a Secretis Status, in procuranda praedicti novi redditus accessione et in illius applicatione ad supradictum effectum proponenda, eximium suum studium de bono publico amplificando, ac de scientiis et liberalibus Artibus promovendi Nobis aperte comprobavit; idcirco Nos earumdem tenore

praesentium praedicto Sylvio Cardinali, quoad vixerit, plenam et omnimodam facultatem, potestatem, et auctoritatem tribuimus, et elargimur, post ipsum vero cuilibet pro tempore existenti Romani Pontificis Secretario Status, nec non praefati Archigymnasii pro tempore Rectori similiter concedimus et impertimur, ut ipsi, adveniente termino currentis locationis dictae privativae facultatis, et sic deinceps quoties terminus hujusmodi advenerit, eidem pro tempore existenti Legato, seu Vicelegato Avenionen., aut pro eo alii, vel aliis, ad quos pro tempore spectabit, aut spectare poterit, celebrationem et stipulationem novae locationis ejusmodi privativae facultatis pro dicto Archigymnasio, celeremque transmissionem pecuniae de Civitate Avenionen. Romae, ad effectum illam, ut infra, deponendi, absque ulla dependentia a praedicta Congregatione Avenionen., aut a Camera Apostolica, illiusque Officialibus, et Ministris praedictis, committere, et mandare libere et licite possint, et valeant.

Postremo volumus, et mandamus, ut pecuniae, ut supra, provenientes, apud Mensam Nummulariam Montis Pietatis, ad creditum dicti Archigymnasii, in peculiari tamen et separato computo, deponantur, ita ut cum aliis praedicti Archigymnasii redditibus nullo unquam tempore misceantur, vel confundantur, sed stare debeant dumtaxat ad effectum, ut pro rata centorum quadringentorum, praedictis duobus Lectoribus Mathematicae, et Chymiae, annua honoraria et stipendia a Nobis iisdem respective constituta, in consuetis tertiariis, juxta morem aliarum Cathedrarum, et Lectorum ipsius Archigymnasii, mediantibus ordinibus manu Rectoris ejusdem pro tempore deputati subscriptis, persolvantur; residuum vero in expensas necessarias pro experimentis Chymicis, et non in alios quoscumque usus, omnino erogetur.

Praesentes quoque Literas, quas in dicta Camera Apostolica, juxta Constitutionem felic. rec. Pii Papae IV. Praedecessoris Nostri desuper editam, praesentari, insinuari, et registrari volumus, praemissaque omnia, et singula, nullo unquam tempore ex quibuscumque causis, de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio; aut intentionis Nostrae, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, retractari seu etiam revocari, suspendi, restringi,

Modum asservandi et solvendi pecunias assignatas praedictis duobus Lectoribus Mathematicae, et Chymiae.

Clausula pro premissorum firmitate.

lices Con-
vatores
utal pro
ter tem-
ibus.

prim vero
i. Card.
enti plu-
as tituli
dicta Uni-
sitate be-
meritum
ignat.

limitari, aut in jus, vel controversiam vocari, seu ad terminos juris reduci posse, sed semper, perpetuoque valida, et efficacia existere, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Camerarium, et alios Cardinales, nec non Palatii Apostolici Auditores, praedictaeque Camerae Thesaurarium Generalem, et Clericos Praesidentes, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Derogatio
contrariis.

Non obstantibus quibusvis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis generalibus, vel specialibus, dictaeque Camerae, nec non Congregationis Avenionen. et Archigymnasii praedicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis respective statutis, et Consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis dictae Congregationi, eidemque Camerae, ac illius Officialibus et Ministris, et quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus et efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus decretis, etiam motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus, etiam consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum confirmatis, approbatis, et innovatis: Quibus omnibus et singulis, etiam si pro sufficienti illorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu, quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium et singulorum effectum, specialiter, et expresse, ac latissime, et plenissime motu simili derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides praestanda transumptis.

Utque de praemissis etiam in Civitate et Ditione Avenionen. quandocumque opus fuerit, fides fieri valeat; volumus, ut earundem

praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo praefati Sylvii Cardinalis, seu respective Romani pro tempore Pontificis Secretarii Status, aut praedicti Archigymnasii Rectoris obsignatis, eadem prorsus fides adhibeatur in Judicio, et extra illud, quae adhiberetur hisce praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostrae Erectionis, dismembrationis, applicationis, inhibitionis, concessionis, decreti, mandati, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVIII., quinto Idus Octobris Pontificatus Nostri Anno Nono.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

DECRETUM

Quo prohibetur cuilibet in posterum Libros, Scripturas, aliaque Opera quaecumque Typis imprimere, seu aliter in lucem edere, in quibus de imminutione dierum Festorum de Praecepto, sive pro, sive contra eam agatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Non multi menses effluerant, ex quo placuit Omnipotenti Deo humilitatem Nostram nullis suffultam meritis ad universalis Ecclesiae regimen assumere, quum plurimum, et pietate, et doctrina insignium Virorum, necnon Episcoporum per Ecclesias tam citra, quam ultra Montes constitutorum, instantiae ad Nos de-

Sancti

Dat. 1.
A. IX.
11. Oct.
1748.

LXI.

Insta
factae
super i
nulatione
rum F
rum.

ferri coeperunt, ut numerus dierum Festorum de praecepto in satis nota Constitutione recem. Praedecessoris Nostri Urbani Papae VIII. praefinitus, auctoritate Nostra minuere-
 tur. Quam quidem ob rem, Nobis exponebant, et nimis grave detrimentum humilioris sortis hominibus, qui manuum suarum laboribus se ipsos, suasque familias sustentare coguntur, ex hujusmodi Festorum dierum numero, quibus operari prohibentur, inferri, et simul arduum vel potius impossibile esse, debitam, exactamque eorum observantiam et sanctificationem a populis obtinere; siquidem post innumeras districtasque leges ea de re allatas, et curas adhibitas, nunquam saepius cauponae atque popinae frequentari dignoscuntur, quam ipsis diebus Festis, pomeridianis potissimum horis, non sine scandalo, et rixarum, aliorumque criminum sequela. Cumque Carissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliae Rex Illustris post aliquot annos Urbem ingressus ad Nos comiter accessisset, non omisit summo zeli studio pro hujusmodi Festorum dierum in suis Regnis imminutione Nobiscum agere.

Nos autem cum primum illae, quas supra diximus, instantiae ad Nos pervenerunt, minime labori pepercimus, ut rem ipsam in suis fontibus inspiceremus, quin etiam satis amplam Dissertationem ea de re exaravimus, et publicari curavimus, in qua pleraque a Nobis demonstrata sunt, ad hanc minuendorum Festorum materiam pertinentia, pluresque hujusmodi imminutionis viae indicatae fuerunt; sed nihil definitum, aut pro auctoritate statutum fuit; quum id Nobis unice propositum tunc fuisset, ut aliorum sententias intelligeremus, non solum circa rationem peragendae Festorum dierum reductionis, sed etiam super ipsius imminutionis substantia, an eam fieri, vel potius rem in priori statu relinqui praestaret; itaut, qui reductionem nequaquam faciendam existimaret, minime necesse haberet de illius executionis modo inquirere, aut Nobis consilium praestare.

Quadraginta porro fuerunt, quorum consilium requisivimus; inter quos nonnulli hujus S. R. E. Cardinales, Episcopi plures tam Itali, quam Ultramontani, reliqui Theologiae aut Sacrorum Canonum Professores, vel in Ecclesiasticae Disciplinae rationibus tum Romae, tum alibi, agendo potissimum experiendoque versati.

Horum omnium responsa, juxta mandatum Nostrium, scripto concepta, quae adhuc apud Nos asservantur, cum accepissemus; ex praedicto numero, tres supra triginta invenimus, qui Festorum dierum imminutionem vel necessariam, vel utilem omnino fore affirmabant, ex his vero, quindecim Nobis suadebant, ut edita generali Apostolica Constitutione, hujusmodi imminutionem in universa Ecclesia statueremus; alii autem numero octodecim, audiendas esse censebant instantias Ecclesiarum, atque Dioecesium, earumque peculiaribus necessitatibus diversa atque opportuna ratione consulendum. Quod vero pertinet ad ipsius reductionis modum; quum in Concilio Provinciali Tarracoenensi, habito sub san. mem. Praedecessore Nostro Benedicto XIII. Pontifice de Nobis optime merito, conditum fuerit Decretum, ut, accedente Apostolicae Sedis approbatione et auctoritate, ac salva obligatione sanctificandi, ut prius, omnes dies Dominicos, et solemniores quasdam Festivitates, quibus nimirum et assistendum foret Sacrificio Missae, et abstinendum ab operibus servilibus; in aliis quibusdam Festis minus principalibus, tenerentur quidem Fideles ex praecepto Missam audire, sed reliquum diei tempus operibus et laboribus quibusque exercendis, etiam servilibus nuncupatis, licite impendere possent; cumque ipsius Concilii Patres, Anno Domini MDCCXXVII. hujusmodi Decreti approbationem et confirmationem a praefato Benedicto Praedecessore petissent, idemque Praedecessor Anno sequenti MDCCXXVIII. Decretum ipsum per suas Apostolicas Literas in forma Brevis approbasset et confirmasset; ex praefatis XXXIII. consulentibus, viginti tres in eo concordantes fuerunt, ut Festorum dierum reductio juxta formam et methodum Decreti Conciliaris Tarracoenensis fieri deberet, reliquis decem in diversas sententias abeuntibus; aliis nempe tollendas omnino censentibus Festivitates aliquot ex his, quas Urbanus VIII. servari mandaverat; aliis proponentibus plurium Festivatum conjunctionem in unam diem de praecepto sanctificandam; aliis vero, complura Sanctorum Festa in dies Dominicos transferentibus.

Nos autem, horum omnium consiliis perceptis, matureque perpensis, nequaquam expedire judicavimus generalem hac de re Constitutionem edere, quum Nobis animo observa-

Major numerus reductionem facienda censent.

Aliqui etiam per generalem Constitutionem, alii non.

Et quid circa modum.

Pontifex nil generaliter praecipere, sed peculiares Episcoporum instantias expectare statuit.

rentur multimodae difficultates olim adversus praedictam Urbani Praedecessoris Constitutionem excitatae ab iis ipsis, qui pro illius promulgatione consilium dederant, et preces obtulerant. Quapropter, ut et Apostolicae Sedis auctoritati, ac dignitati prospiceremus, et simul ostenderemus, quanto in honore apud Nos habeantur Venerabiles Fratres Nostri Ecclesiarum Antistites, quos quidem suarum Dioecesium necessitates optime intelligere, maximoque zelo pro Dei cultu et gloria flagrare non dubitamus; id Nobis servandum proposuimus, et re ipsa servavimus, ut nihil hac in re decerneremus, nisi postquam Episcopi pro suis quique Dioecesibus, aut Metropolitanis, de Suffraganeorum consilio et assensu, pro suis Provinciis, peculiare Ecclesiarum et Populorum necessitates Nobis demonstrantes Festorum dierum imminutionem postulassent. In quo tamen non cuilibet angustae Dioecesis Episcopo id optanti annuendum censuimus, nisi simul finitimi alii Praesules id ipsum ex peterent; quo scilicet ritus et disciplinae uniformitas, quantum fas esset, in vicinis atque conterminis Dioecesibus conservaretur. Praeterea nihil innovari voluimus, non solum in hac Nostra Romana Urbe, pro qua peculiare quaedam circumstantiae ponderandae sunt, quae aliis Civitatibus ac Dioecesibus aptari nequeunt; sed nec in Nostra Bononiensi Civitate ac Dioecesi, ejus Pastorale regimen una cum Supremo Pontificatu retinemus; ne scilicet aliis exemplo et iudicio Nostro praeire voluisse videremur, ut pro suis Dioecesibus, licet invitati, id facerent, quod Nos ipsi Bononiae fecissemus; aut hominum censuram adversus illos excitaremus, qui non idem egissent, quod Nos statuissè viderent in Dioecesi regimini Nostro immediate subjecta.

Ideoque, instantibus Episcopis, in illorum Dioecesibus observantiam nonnullorum Festorum relaxavit.

Modus, quo iudicium fuit concessum, refertur

Hanc igitur agendi normam constanter sequentes, oblatis Nobis multorum Episcoporum petitionibus, praeceptum observandi dies Festos in pluribus Dioecesibus, atque Regionibus, juxta modum inferius dicendum, benigne relaxavimus. Nec aliquid invenire est hac in re ullibi a Nobis fuisse statutum, sine praecedentibus instantiis, et causarum expositionibus, pro singulis Civitatibus, et Dioecesibus, ex parte earundem Antistitum ad Nos et Apostolicam Sedem delatis. Quod vero spectat ad modum relaxandi hujusmodi praeceptum; quum adverterimus, legem audiendi Missam, ab alia

feriendi ab operibus servilibus, distinctam plane, et separabilem esse; ipsosque etiam Episcopos non solum frequenter agrorum cultoribus, sed et urbanis quandoque Operariis, haud difficulter concedere, ut dies Festos, officio Missae dumtaxat assistendo, sanctificent, de caetero autem laboriosis operibus incumbere valeant: quin etiam a quibusdam Moralis Theologiae Scriptoribus, licet audacter, assertum fuisse viderimus, immunes a peccato pauperes, et inopes, qui Festis diebus etiam solemnioribus, quo valeant egenas familias suas sustentare, audito Sacro, laboribus manuum suarum, quantumvis servilibus, per plures horas occulte, et sine scandalo occupantur; cumque potissimum Tarraconensis Decreti ab Apostolica Sede, ut supra dictum est, approbati, illustre exemplum prae oculis haberemus: in admittendis Episcoporum Instantiis, hanc observavimus methodum, ut, firmam, et ratam relinquentes utramque legem de audienda Missa, et de abstinendo ob operibus servilibus in omnibus diebus Dominicis, et in praecipuis quibusdam anni-Festivitatibus; aliarum minus solemnium sanctificationem ita deinceps fieri permetteremus, ut, audita Missa, reliquum diei tempus pauperibus liberum esset ad laboriosa quaeque opera exercenda. Neque vero facilem aditum apud Nos invenerunt aliorum Antistitum preces, qui Festorum dierum imminutionem alia via et ratione in suis Dioecesibus fieri optabant; translatis nimirum in dies Dominicos Sanctorum Festivitatibus per hebdomadas occurrentibus.

Per haec autem minime detractum censi debet providae Constitutioni Praedecessoris Nostri Urb. Papae VIII., quam et Apostolico illius zelo dignam, et eorum temporum rationibus maxime aptam fuisse agnoscimus, et profitemur. Nec aliter profecto de illa Nos iudicare dicendum esset, etiamsi (prout fert earum legum natura, quae ad Ecclesiasticam disciplinam, mutationibus merito subjectam, unice pertinent), ex novis non levibus, neque pro ingenio excogitatis causis, sed tot insignium Ecclesiae Praesulum iudicio comprobatis, plures dies Festi de praecepto in Urbani Catalogo descripti, ex observandorum dierum numero exempti omnino fuissent. Ideoque multo minus hoc dici potest, ubi nulla ex Festivitatibus in ea Constitutione designatis peculiari cultu et sanctificatione privata est; sed in aliquibus

Haec indu non im tant Cat VIII.

dumtaxat permissum fuit, ut Divinis Mysteriorum religiosa saltem praesentia celebratis, cuilibet licitum esset, operibus et laboribus humanae vitae utilibus, et necessariis intendere.

Quod enim Ecclesiastica disciplina, salvo honore praecedentibus Constitutionibus, earumque auctoribus debito, et sine eorum reprehensione atque injuria, immutari valeat, innumeris possemus exemplis apertissime comprobare, a quibus, cum in re minime dubia versemur, recensendis supersedemus; illudque solum monuisse sufficiat, tunc demum innovam esse antiquae disciplinae mutationem, dum non temere atque inconsulto, sed a legitimis Superioribus, et justis de causis fiat, quas Innocentius III. Praedecessor Noster in Concilio Lateranensi IV. *Can. 50.* commemorat.

Et nos quidem jure Nobis polliceri posse videbamur, dum circa propositam dierum Festorum imminutionem adeo caute, adeo ex aliorum potius sententia, quam ex auctoritate, qua fungimur, omnia ad hunc diem agere studuimus, nec nostram agendi rationem in aliorum censuram et offensionem incidere debere, nec Ecclesiae pacem, quae Nobis summiopere cordi est, ullo modo turbandi fore. Verum nonnulla intervenerunt, quorum causa eam Nobis spem in irritum cessisse dubitamus. Quum enim inter Viros doctos disputari coeperit, recte ne, an secus, Episcopi faciant, qui ab Apostolica Sede postulant, ut liceat in suis Diaecesibus aliquos dies Festos de praecepto minus principales sola Missarum auditione sanctificare, non interdicto in reliquis horis negotiorum et operum etiam servilium exercitio; quamvis facile intelligamus, hujusmodi dissidia ex diversa hominum judicandi et opinandi ratione ortum habere, humanasque res omnes similibus dissensionibus plerumque subjectas esse; nihilominus ab aliquibus doctis prohibetur Viris demonstratum Nobis est, in hac controversia, Scribentium stilum intra innocuae disceptationis terminos non constitisse; dubitarique posse, ne ab improbandis postulantium studiis, ad ipsius concessionis reprehensionem sensim disputatio transierit; adeoque incaluisse concertationis aesium, ut in publicis Libris et Scripturis, graviores accusationes et censurae in contrariae sententiae defensores utrimque conjectae fuerint; ex quo sane novarum turbarum occasio, cum Ecclesiasticae pacis detrimento, existere posset.

In hoc statu rerum, Nos unam ab altera consultationis causa sejunximus. Quaecumque circa Nostram agendi rationem dicta et conscripta palam, Nobis observanda offerebantur, ea nec audire volumus; sed, testimonio conscientiae Nostrae contenti, illa omnia vel negleximus, vel nimio contententium ardori condonavimus. Quod vero spectat ad ipsam ferventis disputationis naturam, illius examen primum demandavimus nonnullis in Theologica facultate praestantibus Viris; qui sane, omnibus visis atque perpensis, retulerunt, neutra ex parte ullum Catholici dogmatis caput in controversiam adductum fuisse; nihil adversus Urb. VIII. Constitutionem contumeliose, aut irreverenter esse dictum, nullum esse locum in contententium scriptis, quantumvis adversariorum censura notatis, qui genuinus Catholicus sensus revera non subsit. Approbato Theologorum judicio, quod luculentissimis scriptis ediderunt, quid facto opus esset, ut ulterioribus perturbationibus occurreremus, exquisivimus; et aliquot Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, aliorumque, Ecclesiasticae Disciplinae peritorum consilium fuit, ut universae quaestioni, auctoritate Nostra Apostolica, silentium imponeretur, publicandisque in posterum super ea libris et scriptis aditus intercluderetur; id quod a Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus, ad alias extinguendas controversias similiter exardescentes, non semel factum fuisse constaret. Horum consilium Nos, matura deliberatione praehabita, et probavimus, et exequendum statuimus; eo maxime, quod, si scribentibus pro una aut altera sententia, hic finis propositus est, ut Ecclesiarum Antistites vel a petendo minuendorum Festorum Indulto retrahantur, vel ad illud postulandum incitentur; tot sunt, quae ad hunc diem in utramque partem scripta et dicta fuerunt, ut quilibet Episcopus satis in illis habeat, quo suum denique consilium capere possit, prout ad optimum Diaecesis suae statum, et ad Dei gloriam magis expedire judicaverit.

Quapropter Nos hujusmodi consilio adhaerentes, de Apostolicae Potestatis plenitudine, praesentis nostri Decreti vigore, omnibus et singulis infrascriptis, in virtute sanctae obedientiae, et sub poenis infra statuendis prohibemus primo, ne ullam hujus Decreti explicationem, interpretationem, aut commentarium,

Pontifex
de hac vice
solicitus.

Eorum scri-
pta examini
subiecit.

Censura
Examinato-
rum.

Et aliorum
consilia ul-
teriori pro-
videntia.

Decernitur
propterea.

I.
Nesuper De-
creto hujus-
modi quid-
quam scriba-
tur.

II.
Neque super
Indultis con-
cedendis, vel
denegandis
pro immu-
tatione Dierum
festorum.

III.
Quaecumque
scripta antea
jam facta,
denuo non
imprimantur.

Omnes ad
hujus Decre-
ti observan-
tiam tenentur.

Poenae contra
inobedientes.

nec multo minus ullum Librum, Dissertationem, Epistolam, seu alterius generis opus, quo Decretum ipsum sive directe sive indirecte oppugnetur, edere aut publicare audeant. Secundo velamus et interdiximus, ne ullos in posterum Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, Epistolas, vel alterius cujuscumque generis Opera et Scripta, in quibus de immutatione dierum Festorum de praecepto, aut de facultate concedenda, vel deneganda, aut audita Missa in nonnullis minus principalibus anni Festis fas sit operibus servilibus vacare, sive ex professo, sive incidenter agatur, sive cum vero, sive cum ficto Auctoris nomine, sive sub alieno, vel etiam sine alicujus nomine, Typis imprimere, vulgare, seu alia quaecumque ratione in lucem edere praesumant. Tertio quaecumque ad hunc diem hac super re edita fuerunt Opera et Scripta, iterum praelo subjici et recudi, multoque magis nova Folia, Opera, Epistolas, Dissertationes, aliaque praemissa, post haec, sub anteriori data, fraudulenter imprimi, aut publicari, similiter prohibemus; Decernentes, quaecumque hujusmodi Opera, et Scripta, in spretum, et fraudem praesentis Decretis, imprimi de caetero forsitan, vel alias, ut supra dictum est, in lucem prodire contingat, ea omnia et singula, absque alio examine, et in poenam inobedientiae et contumaciae, in Indicem Librorum prohibitorum quamprimum referri. Hujus autem Decreti lege omnes et singulas cujuscumque status, gradus, conditionis, et dignitatis Personas Ecclesiasticas, et Saeculares, et cujuscumque Ordinis, seu Congregationis, et Instituti, etiam Societatis Jesu, et Militiae Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, aliorumque etiam specialem et individuum mentionem requirerentium Ordinum, Regularum, aliosque Ecclesiasticos quoscumque, etiam Episcopali, Archiepiscopali, et Patriarchali dignitate fulgentes, et S. R. E. Cardinales, aequaliter teneri, et expresse comprehendendi, decernimus, et declaramus. Contravenientes vero praeter Librorum, et Operum prohibitionem, ut praefertur, si quidem Laici fuerint, in excommunicationem majorem latae sententiae, a qua nemo, praeter Nos, et Successores Nostros Romanos Pontifices, nisi in mortis articulo, ipsos absolvere valeat; Ecclesiasticos autem usque ad Sacerdotalem gradum inclusive, poenam suspensionis a divinis; in Superioribus vero gradibus constitutos, su-

suspensionis ab exercitio Pontificalium, et a perceptione fructuum suorum Beneficiorum, Pensionum Ecclesiasticarum, Monasteriorum, Episcopatum, et Archiepiscopatum, aliorumque Ecclesiasticorum reddituum quorumcumque, quarum poenarum relaxationem, et respectivam rehabilitationem, Nobis, et Successoribus Nostris Romanis Pontificibus privative reservamus, ipso facto, absque alia declaratione, incurrere decernimus, et sancimus. Praeterea Typographos et Bibliopolas, qui Libros, Scripta, aut Folia hujusmodi, contra Decreti Nostri legem, Typis imprimere, aut recudere, seu vulgare et venditare ausi fuerint, omnibus et singulis poenis tam pecuniariis, quam corporis afflictivis, quaecumque statutae sunt adversus eos, qui Libros prohibitos imprimunt, aut evulgant, sive venales proponunt, subjicere, et re ipsa mulctari et plecti volumus, et mandamus.

Ut autem nemo de praemissis ignorantiam allegare aut praetendere possit, volumus et mandamus, hoc ipsum Decretum, seu illius exempla, ad valvas Basilicarum Urbis, et Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae, et in aliis solitis locis ipsius Urbis, per Cursores Nostros publicari et affigi; atque ita publicatum et affixum, omnes et singulos perinde afficere, et arcere, ac si unicuique personaliter intimatum, et notificatum fuisset; Ac praeterea ipsius transumptis, seu exemplis, etiam impressis, cujuscumque Notarii publici manu subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, parem omnino fidem ubique locorum ab omnibus haberi, ac si Decretum ipsum Manu nostra subscriptum ipsis foret exhibitum, vel ostensum.

Datum Romae in Palatio Apostolico Quirinali die XIV. Novembris MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Nono.

Publicat. per Magistrum Cursorum more solito in Urbe die 16. Novembris 1748.

Publicatio
in Urbe pe-
actae tribu-
tur vis ap-
cialis intim-
tionis omni-
bus factae.

Exemplis
distribuitur

Dat. Pon-
t. ann. 9. d.
14. Novem-
bris 1748.

NOVA CONCESSIO

LXIV.

Judicis privati in causis Camerae Capitolinae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Sincerae fidei, et devotionis affectus, quem, dilecti filii Conservatores Almae Urbis Nostrae

Proemium.

inocentius
l. qui Ju-
es parti-
lares sup-
asserat.

licem Ca-
rae Capi-
tine a sup-
issione e-
nit.

Clemens
Conser-
vatoribus
his facul-
tatem
licem no-
mandi con-
navit.

ia tamen
ritari po-
ne fa-
tas hujus-
di per
stitutio
Pontificis
ata sue-

in Nos, et hanc Sanctam Sedem gerere comprobantur, Nos inducit, ut eos specialis favore gratiae prosequamur. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii moderni Conservatores Urbis praedictae, quod alias fel. rec. Innocentius Papa XII. Praedecessor Noster, postquam quamdam suam Constitutionem super suppressione, abolitione, et abrogatione quorundam Tribunalium, et nonnullorum Judicum peculiarium editam die IX. Septembris MDCXCII. publicaverat, per suum Chirographum Motus proprii expeditum, et manu propria signatum, omnia, et singula privilegia, et praerogativas, quibus Conservatores praedicti usque tunc gavisi fuerant, et ad illos spectabant, et pertinebant, praesertim quoad facultatem, et praerogativam nominandi, constituendique unum Romanae Praelatum in Judicem privativum Camerae Capitolii, qui omnes causas, activas, et passivas, in quibus ipsa Camera Capitolii jus vel interesse habere posset, privative cognosceret et definire, prout Conservatores, pro tempore existentes ab antiquo tempore, nempe Pontificatu fel. rec. Pauli II. Praedecessoris itidem Nostri constituere, et nominare consueverant, ut ex antiquo Almae Urbis praedictae statuto *lib. 3. c. 2.* haberi asserebatur, de novo concessit, seu confirmavit, ac postea super eosdem Conservatores in sua Constitutione hujusmodi, quoad facultatem nominandi Judicem hujusmodi, minime comprehensos esse declaravit, quam quidem facultatem rec. mem. Clemens Papa XII. Praedecessor quoque Noster per aliud simile suum Chirographum motus proprii signatum die XXIII. Novembris MDCCXXXI. de novo concessit, et tunc, et pro tempore existentes Conservatores praedicti quamplurimos Romanae Curiae Praelatos unum in locum alterius vel defuncti, vel ad Cardinalatus dignitatem promoti, semper et usque nunc nominare et eligere perrexerunt. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, dicti exponentes vereantur, ne praerogativa hujusmodi per binas Nostras die XXVII. Februarii MDCCXLII. super abolitione, et XXI. Decembris MDCCXLV. super reformatione Tribunalium editas Constitutiones eis ablata sit, ac proinde facultatem hujusmodi per Nos confirmari, seu de novo concedi plurimum desiderent; Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de

benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsos exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, inhaerentes antiquo statuto Almae Urbis praedictae anni MCCCCLXVI. *lib. 1. c. 12.* et *lib. 3. c. 11.* et *cap. 25.*, nec non alteri statuto anni MDXIX. *lib. 1. c. 12.*, et *c. 36.* ac denique uniformi observantiae centum propemodum annorum; eisdem modernis, et pro tempore existentibus Conservatoribus dictae Urbis, ut ipsi in Judicem Camerae Capitolinae unum ex Praelatis Romanae Curiae Civem Romanum, qui tamen Magistratum, sive Officium inire nequeat, nisi postquam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus Nostri, mediante Nostro, et Successorum praedictorum speciali rescripto, eo-que actis publicis praedictae Curiae inserto approbati meruerit, eligere, et nominare possint, et valeant, facultatem auctoritate Apostolica tenore praesentium perpetuo concedimus, et indulgemus, eidemque Praelato sic, ut praefertur, eligendo, nominando, et approbando, auctoritate, et tenore praedictis itidem concedimus, et impertimur omnes, et singulas facultates, quoad causas civiles tam activas, quam passivas, tam motas, quam movendas, in quibus Fiscus, et Camera Capitolina interesse aliquod habere possit, tum in praedictis antiquis statutis Judici Camerae praedictae, tum in Chirographo ejusdem Clementis Praedecessoris Praelato hujusmodi attributas, cum eisdem juribus, et privilegiis, quibus in causis itidem Fiscalibus potiuntur, et gaudent Judices Camerae Nostrae Apostolicae, et praesertim cum privilegio, quod ab ejusmodi Praelati in Judicem electi decretis, aut sententiis appellari nequeat, sed solum peti possit commissio appellationis, aut recursus ab audientia Nostra, et Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum; cum declaratione, quod ipse Praelatus sic electus approbatusque, sit, atque esse intelligatur quoad causas supradictas Judex Ordinarius, atque ideo neque sportulas accipere possit, neque sub Constitutionibus re-

Ideo Pontifex attendens antiquum et recentius Urbis statutum.

Et consuetudinem in qua reperiuntur Conservatores.

Dictam facultatem de novo concedit.

Judici deputato communicat facultates opportunas.

Statuit, quod ab ejus decretis appellari nequeat, sed tantum peti commissio etc.

Quodque habeatur tamquam Judex Ordinarius.

Clausulae.

Derogatio
contrariis.Dat. Pontif.
An. IX. die
11. Decemb.
1748.

vocationis Judicium, et Tribunalium particularium hactenus publicatis, vel in posterum quavis occasione a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus Nostris publicandis comprehensus censeatur; Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac dictis Conservatoribus plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praedicta Innocentii Praedecessoris, ac Nostris super abolitione, et reformatione Tribunalium editis; aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac Almae Urbis, et Camerae Capitolineae hujusmodi, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 11. Decembris 1748. Pontificatus Nostri Anno IX.

D. Card. Passioneus.

LXV.

FESTORUM DIERUM

Reductio in Regno Neapolitano citra Pharam
et in Diaecesis Messanensi et
Panormitana.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis et Episcopis Regni Siciliae citra Pharam, nec non
Messanensi et Panormitano Archiepiscopis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Venerabiles Fratres, Salutem, et Apostolicam
Benedictionem.

Proemium.

Cum, sicut quaedam sunt, ut inquit S. Leo Magnus Praedecessor Noster, quae nulla pos-

sunt ratione convelli, ita multa sint, quae aut pro consideratione aetatum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari, illa semper conditione servata, ut in his, quae dubia fuerint; aut obscura, id noverimus sequendum, quod nec praeceptis Evangelicis contrarium, nec decretis Sanctorum Patrum invenitur adversum: Eapropter haec S. Sedes, pro paterna erga universos Christifideles benignitate, quoad integrum sibi fuit, consuevit supremam suam in his auctoritatem interponere, quae caeteroquin ad majus divini cultus incrementum praescripta, aut per frigescentem in nonnullorum cordibus caritatem, ad otium, luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam necessarium inopiam, non sine conscientiae angore contemnuntur. Cum itaque Charissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliae et Hierusalem Rex Illustris tum coram per se ipse, quum quatuor ab hinc annis Romam profectus est, tum saepe alias per suos in Urbe Ministros id a Nobis studiosissime efflagitaverit, ut pauperum calamitatibus sublevandis, qui opere faciundo victum, lucrantur, sanctorumque dierum cultui, et Religioni amplificandae, eorumdem Festorum dierum numerum imminuere dignaremur: Nos in tanto negotio, nisi re tota sedulo perspecta, haud quidquam decernendum esse rati, id usque responsum dedimus. Nihil Nos de hujusmodi Ecclesiasticae disciplinae institutis prorsus immuturos, nisi per Archiepiscopos et Episcopos rogaremur, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quique Domus Israel facti speculatores, quid ferant hominum, temporumque vicissitudines, cominus introspiciunt: Immo id in animum induxisse Nostrum (si quid in hac re foret innovandum) affirmavimus, ut salva et incolumi, solemnioribus diebus Festis, veteri disciplina de audiendo Sacro, et a servilibus operibus vacatione, iisdem tantum servilibus diebus per aliquot Festos dies, humanae necessitatis ratione habita, vacare indulgeremus, lege tamen astandi Sanctissimo Altaris Sacrificio neququam abrogata. Ab universis porro Fraternalibus Vestris supplices, gravissimasque in idem argumentum literas accepimus, quibus plurima incommoda ex dierum Festorum frequentia in vestras respective Diaeceses, et Provincias invehi lamentabamini; ac de iis imminuendis accurate disserentes, eandem, ac Nos ipsi, rationem arbitra-

Rex utriusque Siciliae et Hierusalem Pontif. Festorum dierum reductionem

Responsum Pont. qui vult Episcoporum exequere voluit

Episcopos pro reductione supplicavit

mini esse ineundam; id propterea ejusdem Caroli Regis aequissimae voluntati, nec non piis Fraternitatum Vestrarum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, obsecuti, Festorum dierum grandio rem numerum ad modum revocandum existimavimus. Fraternitatibus itaque Vestris, Fratres Archiepiscopi, et Episcopi totius Regni Siciliae citra Pharrum, ac Fratres Archiepiscopi Messanen. et Panormitan. per praesentes committimus, et mandamus, ut unusquisque Vestrum in suis respective Provinciis, ac Civitatibus, et Diaecesibus hanc de Festis diebus legem Auctoritate Nostra Apostolica edicat, nempe, ut diebus Dominicis Paschatis Resurrectionis, et Pentecostes aliisque per annum Dominicis diebus; nec non diebus Circumcisionis, Epiphaniae, Ascensionis, Corporis Christi, et Nativitatis Domini, diebus Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis, Nativitatis, et Conceptionis B. Mariae Virginis Immaculae; natali die Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli; die Festo omnium Sanctorum; ac Festo die cuiusvis praecipui quarumcumque Civitatum, vel locorum Diaecesum praedictarum Patroni, pro veteri Ecclesiae Catholicae instituto, Sacris non tantum astare Christifideles vestrarum respective Civitatum, et Diaecesum teneantur; sed etiam a servilibus operibus feriatum sunt: In reliquis vero Festis sive per Apostolicam hanc S. Sedem, sive per Synodales quarumcumque Diaecesum huiusmodi Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa voti per Christifideles Civitatum, Diaecesum, et Provinciarum huiusmodi, eorumque Majores facti, quod quoad hanc partem Auctoritate Nostra Apostolica per Vos commutari volumus, praecipitis, praescriptisque, sacrosancto Missae Sacrificio intersint; caeterum negotiis familiaribus, servilibusque suis operibus, sine ullo prorsus conscientiae scrupulo, incumbere integrum cuique esto. Ubi vero obtingit, unum eundemque Episcopum duabus praeesse Ecclesiis invicem canonice unitis (quod potissimum in Regno Siciliae citra Pharrum evenit) quarum unaquaque suum habet praecipuum Patronum, homines tantum illius Diaecesis, cujus Patroni Festivus dies recurrit, non vero alterius, volumus et praecipimus eodem die tum Missae Sacrificio adesse, tum a servilibus operibus sibi temperare. Quae cum ita se habeant, Fraternitates Vestras in Domi-

no plurimum hortamur, ut Vos populos vestrae curae commissos quam saepissime edoceatis, quae ad justam, legitimamque dierum Festorum celebrationem pro temporum varietate pertinere videbuntur, qua spiritus alacritate, qua mentis contentione, qua cordis humilitate astare oporteat Sanctissimo Altaris Sacrificio, in quo Christus Dominus tradit semetipsum pro nobis oblationem, et hostiam Deo in odorem suavitatis, quam frequentes Divinis Officiis, sacrisque Concionibus, Christianae explicationibus et explanationibus esse debeant, et quanti piaculi sit eos temerare dies, quos ad sui nominis gloriam amplificandam sibi Dominus consecravimus. Ne autem per eos dies potissimum Christifidelium corda graventur in crapula, et ebrietate, ac cogitationibus saecularibus, quam diligentissime curare debetis, ut profana quaeque, ludicra, et minus religiosa a publicis locis quam longissime amoveantur, etiam invocato, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis: quod sane non defuturum nentiquam dubitamus. Memores semper Prophetici illius oraculi, quo solemnitates, quas vitiosa consuetudine homines deturpant, tamquam stercus a Deo projiciendas, et disperdendas esse declaratur. Volumus autem, quod praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in iudicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Non obstantibus Apostolicis, ac in universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non Provinciarum, Civitatum, Diaecesum, et locorum praefatorum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, et indultis, et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem

montant circa dierum Festorum observantiam.

Transumptis fidelem praestare praecipit.

Et derogat contrariis.

ne Pont. no exci- dies Fe- , qui ab ni opere ati esse sent.

Secundo quoad reli- quos dies Fe- os illos ita rvari jubet laudito Sa- quibus ope- bus servili- bus vacare possit.

Consulit in sua quod hae Eccle- siae unitae, ingulae pro- prium Patrum habent

Hortatur Episcopos, ut Populos

Dat. die 12. sub Annulo Piscatoris die XII. Decembris
Dec. 1748. MDCCXLVIII., Pontificatus Nostri Anno IX.

D. Card. Passioneus.

LXVI.

ERECTIO

Cathedralis Ecclesiae Pinarolien.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

In sacrosancta B. Petri Principis Apostolorum specula, nullis Nostris meritis, sed inscrutabili Divinorum Judiciorum altitudine collocati, ad universum Gregem Dominicum oculos Nostrae mentis intentos semper habemus, more vigilis Pastoris inspicientes, quid Apostolicae providentiae impendere debeamus, ut Grex ipse ubique gubernetur utiliter, et ad Coelestia Pascua fideliter dirigatur. Hinc, si ratio exigat, et Animarum utilitas persuadeat, ut in aliquo insigni Oppido nova Sedes Episcopalis institutur, id quidem tanto libentius, promptiusque curandum, ac congrue exequendum censemus, quanto studiosius alicujus incliti Regis pietas novae Sedis hujusmodi institutionem deponit, et exoptat, et Nos, rerum, et locorum circumstantiis diligentius consideratis, majori Divini Nominis gloriae, commodiori Christifidelium disciplinae, et Orthodoxae Religionis incrementis arbitramur in Domino multifariam prodesse, et salubriter expedire.

Instantia Regis Sardiniae pro erectione Cathedralis Ecclesiae in Oppido Pinarolii.

Status Monasterii S. Mariae dicti Oppidi, ejus iurisdictione, et prerogative.

Cum itaque, sicut ex insinuatione Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emmanuelis Sardiniae Regis Illustris Nobis, per dilectum filium Joannem Baptistam Balbis Simeonem Comitem de Rivera Senatorem Taurinensem, ejus apud Nos, et Sedem Apostolicam Administrum facta, accepimus, Monasterium Abbatia nuncupatum Sanctae Mariae Oppidi Civitatis nuncupati Pinarolii S. Benedicti, seu Cisterciensis Ordinis Nullius Diaecesis Provinciae Taurinensis, quod de Jurepatronatus ejusdem Caroli Emmanuelis Regis, ratione Ducatus Sabaudiae, cujus ipse Carolus Emmanuel Rex etiam Dux existit, ex fundatione, vel dotatione, aut ex Privilegio Apostolico, cui non est

hactenus in aliquo derogatum fore dignoscitur, ac cujus Abbas pro tempore existens particulare et separatum Territorium habet, ac Jurisdictionem quasi Episcopalem in praefato Oppido, nec non in uno de Riva, et alio de Bardenasca, ac alio de Abbatia seu Sancti Verani pariter nuncupato, nec non alio Sancti Petri similiter nuncupato, ac alio de Talucco, et alio de Portis, ac alio de Villar Perosa, et alio de Tagliareto, ac alio de Pinasca, et alio de Perosa, ac alio de Meana, et alio Sancti Secundi itidem nuncupato, ac alio de Mirandolo, et alio de Turina, seu vulgo inverso Porte, ac alio de Pomareto, et alio de Facto, et Riclareto, ac alio de Perero, et alio Sancti Martini, etiam nuncupato, ac alio de Massello, et alio de Chiabran, et Maniglia, ac alio de Roderoto, et alio de Prali, nec non alio de Famolasco, et alio de Mombello, ac reliquo de Lagnasco sibi subjectis locis exercet, ac Synodum convocare, et in ea Examinatores deputare consuevit, dicti Monasterii Commenda, in quem illud ex concessione Apostolica ad vitam obtineri consuevit, per obitum illius ultimi Possessoris Commendatarii extra Romanam Curiam defuncti cessante, adhuc, eo quo ante Commendam ipsam vacabat, modo vacare noscatur ad praesens.

Oppidum vero praefatum perantiquum, et Caput Provinciae, satisque celebre, et insigne existat; cum in eo reperiantur multae Nobiles Familiae, ac frequentes Iucolae numerum quinque millium excedentes, literarum scientia, bonarum artium peritia, morumque urbanitate respective praediti, nec non praeter unam, et alteram infrascriptas Collegiatis Ecclesias, duo Sanctimonialium, et quatuor Virorum, unum videlicet Fratrum Sancti Dominici Praedicatorum nuncupatorum, et aliud Fratrum Sancti Augustini Heremitarum, et reliquum Fratrum ejusdem Sancti Francisci Capuccinorum, respective nuncupatorum respective Ordinis Coenobia, nec non Collegium Presbyterorum Regularium Societatis Jesu, et Hospitium pro Puellis Orphanis, duo quoque Hospitalia, alterum Charitatis nuncupatum, alterum vero pro Infirmis, et Infantibus expositis, nec non Peregrinis recipiendis, ac Hospitium magnifice exstructum pro Catechumenis, et Haereticis Vallium illarum Partium ad Fidem Catholicam noviter conversis.

Pro temporali autem ipsius Oppidi, folius

Qualitas ejusdem Oppidi.

Aliae illius prerogative.

que Provinciae, cujus illud, ut praefertur, Caput existit, gubernio, et regimine resideat inibi Governor cum Officialibus Status majoris, et militari praesidio, nec non adsint Inspector, et Praefectus tam pro Oppido, quam pro illius Provincia praefatis: proptereaque inter illustria, et celebriora illarum Partium Oppida recenseatur, dignumque et accommodum reputetur, ut Pontificali Sede per Nos, ut infra, decoretur, et ad Episcopalis Civitatis honorem evehatur.

Cumque insuper in primodicto Oppido una Sancti Donati, et altera saeculares, et Collegiatae, quae etiam Parochiales existunt, Ecclesiae Sancti Mauriti invicem perpetuo sic unitae, ut earum Praepositus et Canonici unum et idem Capitulum unius, et alterius Collegiatarum huiusmodi constituant, et in ipsius Collegiatis Ecclesiis una Praepositura, quae in utraque earum Dignitas principalis, et unica existit, ac quindecim Canonicatus, totidemque Praebendae, quatuor videlicet, totidemque omnino liberae collationis, ac reservationibus, ac affectionibus Apostolicis obnoxii, et obnoxiae, quos, et quas pro tempore respective obtinentes, pro eo, quod eis datum fuit colligere Decimas tritici et vini ad rationem duorum pro quolibet centenario, et anno, Canonici Decimantes nuncupantur, qui alius cumulative cum Praeposito praefato munia Parochialia, Praepositus quidem in ambabus, Canonici vero Decimantes nuncupati huiusmodi duo in una, et alii duo in altera Collegiatis Ecclesiis praefatis respective explebant, ac alii quinque, totidemque, qui, et quae ut etiam accepimus, olim de Jurepatronatus laicorum, certarum videlicet Familiarum ex fundatione, vel dotatione respective existebant, nunc vero, Familiis huiusmodi penitus extinctis ad illos, et illas pro tempore respective vacantes Nominatio, seu Praesentatio Personarum idonearum in eis ad Nominacionem, seu Praesentationem huiusmodi, per Ordinarium loci, ut alias respective instituendarum, ad pro tempore existentes Capitulum, et Canonicos unius, et alterius Collegiatarum Ecclesiarum huiusmodi, cessantibus reservationibus, et affectionibus Apostolicis praefatis, aut ex eorum respective fundatione praefata forsant semper, et quaecumque spectat, et pertinet, ac reliqui sex Canonicatus, totidemque Praebendae, qui, et quae, ut similiter accepimus, etiam de Jurepatronatus laicorum ex

fundatione, vel dotatione existunt, nec non sex perpetua simplicia, personalem tamen residentiam requirunt, ac servitium Chori annexum habentia Beneficia Ecclesiastica, quae pro tempore respective obtinentibus nonnullas Missas celebrandi, seu celebrari faciendi onus incumbit, tria nimirum in una et reliqua tria in altera ex dictis Collegiatis Ecclesiis respective fundata, quorum unum, quod Joannes Antonius Solar, omnino liberae collationis existit, ad alia duo, quae Henricus Marsiglia, et Joannes Michael Julianus, dum illa pro tempore vacant, Nominatio, seu Praesentatio Personarum idonearum, in eis ad Nominacionem, seu Praesentationem huiusmodi, per eundem loci Ordinarium, aut alias respective instituendarum, etiam ad pro tempore existentes Capitulum, et Canonicos praefatos, cessantibus reservationibus, et affectionibus Apostolicis praefatis, seu ex eorum fundatione forsant semper, et quaecumque, similiter spectat et pertinet, Reliqua vero tria, quorum unum Petrus Demolin, et aliud Prosper Boutal Clerici, seu Presbyteri dilecti quoque filii ad praesens respective obtinent, tertium autem certo, quem praesentibus haberi volumus pro expresso, modo vacavit, et vacat ad praesens, ut pariter accepimus, de jurepatronatus laicorum, videlicet dilectorum pariter filiorum illorum de Lanteri, et de Boutal, et de Calusio respective Familiarum ex fundatione, vel dotatione respective existunt, et super ejus jurispatronatus pertinentia quoad Beneficium vacans huiusmodi lis, et causa in Partibus, seu in Romana Curia praefata coram certo seu certis eorumdem Partium Iudice competente, seu Iudicibus competentibus inter unam praefatorum de Lanteri, et alteram Familias dilectorum itidem filiorum illorum de Aquilant, ex una, et altera partibus ante, vel post praefatam illius vacationem introducta, in prima, seu alia veriori instantia pendet indecisa, erecti, et instituti, ac erectae, et institutae, nec non erecta, et instituta reperiantur.

Quamquam vero Praepositus, et Canonici pro tempore existentes praefati unum, et idem Capitulum unius, et alterius Collegiatarum Ecclesiarum huiusmodi, ut praefertur, constituant, diversimode tamen pro diversitate Fundationum, in una, et altera Collegiatis Ecclesiis praefatis Chorus dirigatur, et Divina peragantur Officia; et Praepositus quidem in alte-

Collegiata
Ecclesia S.
Donati di-
gnior cen-
setur, ut in
Cathedralem
erigatur.

Cessio Mona-
sterii Ul-
terius causa huius
erectionis.

rustra pro ejus libito Divinis Officiis intersit, Canonici autem praefati alii uni, alii alteri ex dictis Collegiatis Ecclesiis sine vicissitudine respective deserviant, solumque omnes Canonici praefati insimul sacris functionibus intersint in primodicta Collegiata Ecclesia quibusdam anni solemnitatibus, ac etiam insimul conveniant pro eligendis Vicerectoribus pro Curiae Animarum Parochianorum unius, et alterius Collegiatarum, quae etiam Parochiales, ut praefertur, existunt, Ecclesiarum praefatarum; quam Praepositus, et quatuor Canonici Decimantes nuncupati praedicti olim exercebant, exercitio; itemque pro eligendis aliis quatuor Vicerectoribus ad curam Animarum Parochianorum in locis Buriaschi, et Rivae, ac Bernedaschae, et Taluchi existentium similiter exercendam. Verum primodicta Collegiata Ecclesia in honorem praefati Sancti Donati dicata aptior, et magis accommoda dignoscatur, ut ad Cathedralis Ecclesiae statum, et Dignitatem per Nos etiam, ut infra sublimetur.

Quod ut amplioribus eveniat successibus, dilectus similiter filius Joannes Baptista Dornier de Saint Innocent Presbyter, qui Monasterium Praeposituram nuncupatum Sancti Laurentii de Plebe Martyrum nuncupati Ulterius. Ordinis Sancti Augustini Canonicorum Regularium Nullius, seu Taurinen. Diocesis, in ea tamen Delphinatus parte positum, quae in foederibus Pacis initis cum Clarae memoriae Ludovico huius nominis XIV., dum in humanis ageret, Galliarum Rege Christianissimo, Regiae Domui Sabaudicae cessa fuit, ad quod, dum illud pro tempore vacat, Nominatio Personae idoneae Romano Pontifici pro tempore existenti facienda ad praefatum Carolum Emmanuelem Regem, spectat, et pertinet, in Commendam ad sui vitam ex concessione Apostolica obtinet, ad infrascriptorum effectum, Commendae secundo dicti Monasterii, in quam illud ad vitam ex simili concessione Apostolica obtineri consuevit, ac omni, et cuicumque Juri sibi in secundodicto Monasterio; illiusque regimine, et administratione, vel ad illud quomodolibet competenti, et per eum praetenso; in manibus Nostreis sponte, et libere cedere proponat, et ex tunc cedat.

Idemque Carolus Emmanuel Rex, pro ingenti ejus Religione, et Catholici Principis pietate, plurimum cupiens Cathedralis Eccle-

siae in primodicta Oppido institutionem, ut praeter alias, quae in Divinorum celebratione proficiscuntur, utilitates, futuris inibi Episcopus pro tempore residens Pontificalis Dignitatis splendore, et verbo praedicationis, nec non Sanctorum Operum exemplo, fructuque orationis, Catholicae Fidei veritatem exhibeat Haereticis in vicinis Vallibus commorantibus, eosque ab haereticae pravitatis erroribus ad viam salutis, operante Domino, revocet, et reducat, pro commoda ipsius futuri Episcopi habitatione, et residentia, nec non pro Seminarii Puerorum Ecclesiastici institutione, donec tamen, et quousque Domus Episcopalis, et Seminarii hujusmodi aedificia construantur, aut aliter utrique congrue, et sufficienter provideatur, usque Palatii Gubernii in primodicta Oppido existentis ad utrumque effectum satis apti et capacis, assignare proponat, et ex tunc libenter et liberaliter assignet.

Nos igitur, qui primodicti Oppidi statu, et insignitate, aliisque circumstantiis universis matura consideratione pensatis congruam esse censuimus novae Sedis Episcopalis in ipso primodicta Oppido plantationem; eamque, ac omnia, et singula per Nos, ut infra, disponenda Catholicae Fidei propagationi, Christifidelium aedificationi, et spirituali consolationi, Divinique Cultus incrementis valde profutura confidimus eximium ejusdem Caroli Emmanuelis Regis zelum, et religiosa desideria plurimum in Domino laudantes eaque Apostolicae Nostrae benignitatis Ministerio prosequi volentes, necnon secundodicti Monasterii Commendae cessionem admittentes, Motu proprio et ex certa scientia, deque Apostolicae potestatis plenitudine, in secundodicta Collegiata Ecclesia Sancti Mauricii Collegialitatem tantum, ita ut illa ex tunc Collegiata esse desinat, et deinceps primodictae Collegiatae Ecclesiae Sancti Donati in Cathedrali Ecclesia a Nobis, ut infra, erigendae subjective tantum unita, et annexa remaneat, necnon in uno, et altero Monasteriis praefatis quovis ea modo, aut ex aliorum quorumcumque Personis, seu per similem vel aliam liberam secundodicti Joannis Baptistae quoad secundodictum, quo vero ad primodictum Monasteria, seu per liberam dicti Defuncti, vel quorumvis aliorum cessiones de illis, illorumque respective regimine, et administratione praefatis, in Romanam Curiam prae-

Ineipit
positiva.

Supple-
Collegia
S. Mauri

Et dicto
Monaste-
rium.

fata, vel extra eam etiam coram Notario publico, et testibus sponte factas, aut Constitutionem felicis recordationis Joannis Papae XXII. Praedecessoris Nostri, quae incipit *Execrabilis*, vel assequutionem alterius Beneficii Ecclesiastici quavis auctoritate collati, una, et altera Commendis praefatis cessantibus, vacant, etiamsi tanto tempore vacaverint, quod eorum provisio juxta Lateranensis Statuta Concilii, aut alias Canonicas sanctiones ad Sedem Apostolicam legitima devoluta existat, illaque ex quavis causa ad Sedem eandem specialiter, vel generaliter pertineat, et ad illa consueverit quis per Electionem assumi, eisque Cura etiam Jurisdictionalis immineat Animarum, et super regimine, et administratione praefatis inter aliquos Lis in illius petitorio vel possessorio, vel quasi molestia, cujus litis statum praesentibus haberi volumus pro expresso, pendeat indecisa; dummodo tempore Datae praesentium Monasteria praefata aliis canonice commendata non existant; et de uno, et altero Monasteriis hujusmodi consistorialiter disponi consueverit, seu debeat, illorumque provisio ad Nos, et Sedem Apostolicam praefatam ex quavis causa pertineat, in primodicto Monasterio videlicet, cujus fructus redditus, et proventus, ad sexcentum florenos auri in Libris Camerae Apostolicae, ut similiter accepimus, taxati reperiuntur, Abbatiam dumtaxat, et consuetudinem primodictum Monasterium commendandi, una cum illius Mensa Abbatiali, quae, sicut etiam accepimus, seorsim, et separata a Mensa Conventuali reperitur; firmis tamen, et illaesis, ac salvis, et intactis in eorum Regulari statu remanentibus ipsius primodicti Monasterii Abbatia-Claustrali, Conventuque, ac Mensa Conventuali, eorumque Juribus, membris, et pertinentiis universis; de praefati Caroli Emmanuelis Regis consensu, Apostolica auctoritate perpetuo supprimimus, et extinguimus; Ecclesiam vero, et Fabricam, seu Aedificium, ejusdem primodicti Monasterii, in quo Aedificio dilecti iidem Filii Conventus, et Monachi Ordinis Cisterciens. Congregationis Reformatorem S. Bernardi ad praesens inhabitant, quaeque ad illius Abbatem perpetuum Commendatarium ante suppressionem, et extinctionem hujusmodi legitime spectabant, et pertinebant, eisdem Conventui, et Monachis nunc, et pro tempore existentibus dicta Apostolica auctoritate etiam perpe-

tuo concedimus, et appropriamus: Cum hoc tamen, quod iidem pro tempore existentes Conventus, et Monachi, in memoriam concessionis, et appropriationis Ecclesiae, et Aedificii hujusmodi, ac in signum supremi Domini, quatuor libras cerae albae quotannis die Festo Assumptionis Beatae Mariae Virginis futuro Episcopo Pinarolien. pro tempore existenti, vel alteri pro eo Missarum Solemnia in primodicta Collegiata Ecclesiam in Cathedralem Ecclesiam a Nobis per praesentes, ut infra, erigenda celebranti, per ejusdem primodicti Monasterii Procuratorem praestare, et tribuere teneantur. In secundodicto autem Monasterio, illiusque Praepositura, et Ecclesia Sancti Laurentii de Plebe Martyrum nuncupati, praefatum Ordinem Sancti Augustini Canonicorum Regularium, nec non Conventualitatem, omnemque statum, essentiam, naturam, officia, et Instituta Regularia, ac etiam consuetudinem secundodictum Monasterium commendandi, firmis tamen in infrascripto saeculari statu remanentibus Praepositura praefata, illiusque titulo, et denominatione, de simili praefati Caroli Emmanuelis Regis consensu, pari Apostolica auctoritate itidem perpetuo supprimimus, et extinguimus, necnon secundodictum Monasterium, illiusque Praeposituram, et Ecclesiam praefatas, ac membra, loca, res, et proprietates ad Praepositorialem et Conventualem Mensas ejusdem secundodicti Monasterii quomodo libet spectantia, et pertinentia, ac dilectos pariter filios Modernum infrascriptum secundodicti Monasterii Priorem, ac Joannem Agnetem de Geneis, et Josephum Antonium de Roux, ac Dominicum de Reymond, et Franciscum Marchet, et Josephum Fantin, et Joannem Chalmas, ac Josephum Antonium Matthaeum Bonardel, et Joannem Sertour, ac Joannem de Fazi Canonicos Regulares Ultien. dicti Ordinis Sancti Augustini Canonicorum Regularium in eodem secundodicto Monasterio una cum illius Priore praefato actu claustraliter viventes, nec non quoscunque alios Canonicos Regulares ejusdem Ordinis Sancti Augustini Canonicorum Regularium, qui in Congregatione Ultien. hujusmodi expresse professi existant, quique vagi sint, et in Ditionibus dicti Caroli Emmanuelis Regis, aut alibi Conventualiter, seu Claustraliter non vivant, ad statum Saecularem dicta Apostolica auctoritate etiam perpetuo redigimus, et immutamus, pri-

vilegiis tamen, Indultis, exemptionibus, libertatibus, immunitatibus, praeceminentiis, insignis, praerogativis, honoribus, facultatibus, Indulgentiis, et aliis gratiis quibuscumque tam spiritualibus, quam temporalibus, et mixtis secundò dicto Monasterio, illiusque Praepositorum, Ecclesiae, et Convèntui, ac Praepositoriali, et Convèntuali Mensis praefatis, ac Officiis, membris, locis, et Beneficiis, si quae sint, Apostolica, vel alia quavis auctoritate hactenus quomodolibet concessis, ac etiam de Jure, consuetudine, privilegio, aut alias quomodolibet competentibus, quoad ea tamen, quae sunt in usu, ac Sacris Canonibus, et Constitutionibus Apostolicis, seu statui saeculari, et ordinationibus per Nos in praesenti saecularizatione praescriptis non repugnent, in omnibus et per omnia, perinde ac si status Regularis hujusmodi minime immutatus foret, salvis, firmis, et illaesis remanentibus. Insuper omnes, et singulos Canonicos Regulares praefatae Congregationis Ultien. tam superius nominatos, et cognominatos, ac in secundò dicto Monasterio ad praesens claustraliter viventes, quam alios vagos, et in Ditione ipsius Caroli Emmanuelis Regis, aut alibi versantes, et Convèntualiter non viventes, ab omni Apostasiae, et inhabilitatis macula, sive nota, nec non excommunicationis, aliisque sententiis, censuris, et poenis, earumque, propter votorum suorum, ac Institutorum Regularium Ordinis Sancti Augustini Canonicorum Regularium hujusmodi transgressum, incursu, castitatis tamen voto excepto, ac ab omni obligatione, et vinculo observantiae Constitutionum, Ordinationum, et Institutorum, et consuetudinum Regularium dictae Congregationis, et Ordinis hujusmodi, quem professi fuerunt, et a quocumque votorum ab ipsis emissorum, praefato Castitatis voto excepto, et regula, jejuniorum observantia, ciborum abstinentia, et habitus Regularis delatione, ita quod ipsi de caetero, quoad vixerint, in habitu, tonsura, Divinorum Officiorum celebratione, ceremoniarum ritu, incessu, victu, moribus, et vivendi modo, Presbyteris mere saecularibus omnino, et ubique, sine ullo conscientiae scrupulo se conforment, et pro Presbyteris mere saecularibus habeantur, et censeantur, ac Jurisdictioni Ordinariarum Locorum, in quibus eos respective commemorari contigerit, omnino subiaceant, in utroque foro Apostolica auctoritate praefata

absolvimus, et totaliter liberamus, nec non cum omnibus Canonicis Regularibus ad saecularem statum per Nos, ut praefertur, redactis praefatis, ut ipsi eorum singuli quaecumque, et qualia cumque cum Cura, et sine Cura beneficia Ecclesiastica, etiamsi Canonicatus, et Praebendae, Dignitates etiam majores, et Principales Personatus, Administrationes, et Officia etiam Curata, et Electiva etiam in Pinariolien. a Nobis per praesentes ut infra erigenda, aliisque Cathedralibus, Metropolitans, Collegiatis, et aliis Ecclesiis, seu si Parochiales Ecclesiae, vel earum perpetuae Vicariae fuerint, si eis alias canonice conferantur, aut ipsi eligantur, praesententur, aut alias assumantur ad illa, et instituuntur in eisdem, in omnibus, et per omnia ad instar Presbyterorum saecularium recipere, et obtinere, et dummodo plura simul non sint, quam quae canonice permittuntur, quoad vixerint, retinere, nec non quascumque Pensiones annuas super similibus, vel dissimilibus Beneficiorum Ecclesiasticorum, ac etiam Mensarum Archiepiscopalium, Episcopalium, et Abbatialium fructibus, redditibus, et proventibus, ac etiam distributionibus quotidianis, Apostolica eis auctoritate reservandas, aut in eos etiam canonice transferendas, etiam quoad vixerint, similiter in omnibus, et per omnia ad instar eorumdem Presbyterorum Saecularium percipere, exigere, levare, ac in suos usus, et utilitatem convertere libere, et licite valeant, eadem Apostolica auctoritate dispensamus. Itemque eis, et eorum singulis, ut de quibuscumque bonis, et rebus, ad ipsos, et eorum quemlibet deinceps spectandis, et per eos post praesentem saecularizationem, legitime tamen, et licite acquirendis, in favorem quaecumque Personarum, de Jure tamen capacium, testari, vel alias disponere, eisque ab intestato decedentibus, legitimi eorum Haeredes succedere, utque ipsi, et eorum singuli de caetero in quibuscumque bonis Paternis, et Maternis, ac aliorum Consanguineorum, seu Cognatorum suorum, vel aliorum quorumcumque, tam ex testamento, quam ab intestato succedere, et illa donationis, legati, vel alio quovis Titulo consequi, et habere, exceptis tamen iis, ad quae fuerit qualitercumque, et quomodocumque, ante eandem praesentem saecularizationem, jus tertio quaesitum, sive sint bona, haereditates, successiones, legata, Primogeniturae, et Fideicommissa quaecumque,

tempore datae praesentium aliis jam delata, et actu, ob antiquam incapacitatem, vel renunciationem ipsorum Canonorum Regularium ad Saecularem statum a Nobis per praesentes, ut praefertur, redactorum, jam aliis effective acquisita, et ab eis possessa; et dummodo non sint bona comprehensa in renunciationibus per eos antea factis, quae propter praesentem saecularizationis, et rehabilitationis, gratiam, non valeant ullatenus revocari, vel infirmari, etiam libere, et licite possint, et valeant, auctoritate praefata concedimus, et indulgemus.

Praeviis autem suppressionibus, extinctionibus, et Saecularizatione praefatis, primodictum Oppidum in Civitatem Episcopalem, Pinarolien.; ut antea, nuncupandam, cum omnibus Juribus, honoribus, et praerogativis, quibus aliae Civitates Pontificali Sede insignitae, et earum Cives utuntur, fruuntur, potiuntur, et gaudent, atque uti, frui, potiri, et gaudere possunt, et poterunt quomodolibet in futurum; Primodictam vero Collegiatam Ecclesiam Sancti Donati in Cathedrali Ecclesiam, Archiepiscopo Taurinensi pro tempore existenti Metropolitico jure subjectam, sub Invocatione Sanctae Mariae, nec non Sanctorum Donati, et Mauriti praefatorum, ac in ea Sedem Episcopalem pro uno Episcopo Pinarolien. etiam nuncupando, qui eidem Ecclesiae, illique Civitati, Pinarolien., ut praefertur, nuncupandis, et Diaecesi etiam Pinarolien., ut infra, constituendae praesit, Abbates inferiores, Praelatos, et alios ad Synodum convocet, et omnia ac singula Jura, Officia, et Munia Episcopalia habeat, et exerceat, cum suis Capitulo, sigillo, arca, Mensa Episcopali, caeterisque Cathedralibus, et Pontificalibus Insigniis, nec non Juribus, jurisdictionibus, facultatibus, praemiis, praerogativis, privilegiis, honoribus, gratiis, favoribus, et Indultis realibus; personalibus, et mixtis, quibus aliae Cathedrales Ecclesiae, earumque Praesules quomodolibet, non tamen titulo oneroso, seu ex Indulto, aut privilegio particulari, similiter utuntur, fruuntur, potiuntur, et gaudent, atque uti, frui, potiri, ei gaudere possunt, et poterunt in futurum.

Utque primodicta Collegiata Ecclesia in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, erigenda ex omni parte perfectior reddatur, condignoque Capitulo, et Canonice etiam Dignitates ini-

bi obtinentium numero condecoretur, praevia omnium, et singulorum Canonatuum, et Praebendarum, nec non trium Beneficiorum de Jurepatronatus Laicorum, ut praefertur, existentium, ac servitium Chori annexum habentium, in secundodicta nuper Collegiata Ecclesia S. Mauriti nunc sine Collegialitate remanente fundatorum praefatorum, de ipsa nuper Collegiata Ecclesia S. Mauriti nunc sine Collegialitate, ut praefertur, remanente, ad primodictam Collegiatam S. Donati in Cathedrali Ecclesiam, ut infra erigendam translatione, ita ut ex nunc de caetero tam Praepositi, quam quindecim Canonici, ac sex Beneficia praefata pro tempore obtinentium servitium in Divinis Officiis, aliisque Functionibus praestandum, in unum coalescat, et ad unam nimirum primodictam Collegiatam in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, erigendam redactum remaneat, cum facultate tamen se conferendi de per se, vel una cum toto infrascripto Capitulo, ad ipsam nuper Collegiatam Ecclesiam S. Mauriti nunc sine Collegialitate, ut praefertur, remanente in solemnioribus Anni Festivitatibus ad Sacras Functiones inibi peragendas: Insuper salvis, et integris omnino remanentibus Praepositurae, et singulorum Canonatuum, et singularium Praebendarum praefatorum fructibus, et oneribus, ita quod illam, et illos nunc, et pro tempore respective obtinentes, eisdem annuis redditibus, et emolumentis, quibus hactenus gravati sunt, etiam deinceps gaudere, et e contra omnia onera eis respective incumbunt, ut prius, adimplere, et supportare respective debeant, et teneantur, in eadem primodicta Collegiata Ecclesia in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, erigenda, praeter Praeposituram praefatam, quam Dilectus quoque Filius Josephus Maria Garombi ad praesens obtinet, et quae deinceps secunda inibi dignitas existat, ac ejus collatio, provisio, et omnimoda alia dispositio, dum illam pro tempore quomodolibet vacare contigerit, ad Sedem Apostolicam, vice, et loco Archidiaconatus a Nobis ut infra erigendi, ac Dignitatis inibi post Pontificalem majoris, et de infrascripto Jurepatronatus dicti Caroli Emmanuelis Regis extituri, semper, et quandecumque, ut antea, spectet, et pertineat, ac praeter quindecim Canonice, totidemque Praebendas praefatas, quorum quatuor Canonice, totidemque Praebendae omnino libe-

Actio Op-
Pinaro-
la Civita-

it Colle-
gae Eccle-
S. Dona-
ti Cathe-
drali.

it in ea Di-
nitatum ac
Canonice-
m.

rae collationis; etiam ut antea, existant, et ad alios quinque Canonicatus, totidemque Praebendas olim de Jurepatronatus Laicorum, ut praefertur, existentes, pro tempore respective vacantes, Nominatio, seu praesentatio Personarum idonearum; in eis, ad Nominationem, seu Praesentationem hujusmodi, per Ordinarium Loci, aut alias instituendarum, prout hactenus ad Capitulum; et Canonicos unius, et alterius Collegiatarum Ecclesiarum praefatarum; cessantibus reservationibus, et affectionibus Apostolicis, aut si in eorum, et earum respective foundationes, et affectiones hujusmodi exclusae reperiantur, aut specialiter, et expresse caveatur, illos, et illas semper censendos, et censendas esse de Jurepatronatus Laicorum, semper, et quandocumque, spectavit et pertinuit, de caetero ad primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, erigendae Capitulum et Canonicos, etiam Praeposituram, aliasque Dignitates, a Nobis etiam, ut infra, erigendas respective obtinentes, similiter, aequè, et pariformiter omnino spectet, et pertineat.

In reliquis vero sex Canonicatibus, totidemque Praebendis de dicto Jurepatronatus Laicorum, ut praefertur, existentibus, Juspatronatus, et praesentandi laicale hujusmodi iis, quibus illud de Jure respective competit, salvum, integrum, et illaesum omnino remaneat, ac praeter sex Beneficia servitium Chori, ut praefertur, annexum habentia praefata, delinque Mansionariatus, seu Beneficiatus nuncupanda quorum unum omnino liberae collationis, ut antea, remaneat, ad alia duo etiam de Jurepatronatus Laicorum olim, ut praefertur, existentia pro tempore respective vacantia, Nominatio, seu praesentatio Personarum idonearum in eis ad Nominationem, seu praesentationem hujusmodi per Ordinarium Loci, aut alias instituendarum, prout hactenus, ad Capitulum et Canonicos unius, et alterius Collegiatarum Ecclesiarum praefatarum; cessantibus reservationibus, et affectionibus Apostolicis praefatis, aut si etiam in earum respective foundatione reservationes, et affectiones hujusmodi exclusae reperiantur, aut etiam specialiter et expresse caveatur illa semper censenda esse de Jurepatronatus Laicorum, semper, et quandocumque spectavit et pertinuit, de caetero itidem ad primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, eri-

gendae Capitulum, et Canonicos etiam Praeposituram praefatam aliasque Dignitates a Nobis etiam, ut infra, erigendas obtinentes, aequè, et pariformiter omnino spectet, et pertineat. In reliquis vero tribus posterioribus Beneficiis hujusmodi de Jurepatronatus Laicorum, ut praefertur, existentibus, Juspatronatus, et praesentandi laicale hujusmodi dictis respective Familiis, quibus illud de Jure competit, et quoad ultimodictum Beneficium hujusmodi, illi Familiae, vel illis Familiis, cui, vel quibus per eventum primodictae litis illud adjudicari contigerit, itidem firmum, salvum, et illaesum respective remaneat.

Ad augendum Capitularium praefatorum numerum, unum Archidiaconatum, qui inibi post Pontificalem major, pro uno Presbytero in Theologia Magistro, vel in utroque, seu saltem Canonico Jure Doctore, aut Licentiatum in aliqua approbata Universitate Studii generalis, futuro primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, erigendae Archidiacono, a praefato Carolo Emmanuele, et pro tempore existente Sardiniae Rege Illustri, ratione praefati Ducatus Sabaudiae, ad illum pro tempore vacantem praesentando, ac unum Archipresbyteratum, qui tertia, pro uno Archipresbytero, ac unum Cantoratum, qui quarta, pro uno Cantore, et unum Thesaurariatum, qui quinta, pro uno Thesaurario ab eodem Carolo Emmanuele, et pro tempore existente Sardiniae Rege, ratione Ducatus hujusmodi, ad eundem Thesaurariatum etiam pro tempore vacantem pariter praesentando, qui unam Missam qualibet hebdomada in suffragium Animarum supremorum Principum Regiae domus Sabaudicae defunctorum in perpetuum celebrare teneatur, ac unum Primiceriatum, qui sexta, inibi respective Dignitates existant, qui Archidiaconatus, et Archipresbyteratus, ac Cantoratus, et Thesaurariatus, necnon Primiceriatus praefati, quilibet illorum videlicet, sicuti etiam quae Praepositura praefata, a sex ex ipsis primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesiam, ut infra erigendae, Canonicis etiam una cum suis respective Canonicatibus, et Praebendis, absque dispensatione Apostolica obtineri possint, et debeant, pro uno Primicerio, nec non duos alios Canonicatus, totidemque Praebendas, quae nullo unquam tempore Juri optionis subjaceant, unum videlicet, et unam, qui Archi-

diaconatui, ac alterum, et alteram; qui Primiceriatui praefatis semper respective adhaerere, et insimul cum eisdem Archidiaconatui, et Primiceriatui respective conferri, et absque dispensatione Apostolica obtineri etiam debeant; pro ipsis futuris Archidiacono, et Primicerio etiam Canonicis primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, erigendae existuris, ab ipso Carolo Emmanuele, et pro tempore existente Rege praefato, ratione Ducatus huiusmodi, ad unum, et alterum Canonicatus, unamque, et alteram Praebendas, ut infra, erigendos et erigendas huiusmodi, quomodolibet pro tempore respective vacantes, etiam praesentandis. Denum unam, quam Joseph Vagnono, in Theologalem, ac alteram Praebendas, quam Giacynthus Benaudo moderni primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesiam, ut infra, erigendae Canonici dilecti quoque Filii ad praesens respective obtinent, et quorum ad id expressus respective accedit assensus, in Poenitentiariam respective Praebendas, quae itidem Juri optionis nullo umquam tempore subiaceant, ita ut deinceps de uno, et una Theologi, quos Joseph, ac de altero Canonicatibus, et altera Poenitentiaria nuncupandis Praebendis huiusmodi, quos Giacynthus praefati ad praesens, ut praefertur, respective obtinent, quoties deinceps illos, et illas pro tempore quomodolibet respective vacare contigerit, praevio Concursu disponi, ac uni, et alteri Presbyteris etiam Magistris in Theologia, aut in utroque, vel saltem Canonico Jure Doctoribus, aut in Decretis respective Licentiatibus provideri debeat, ad Omnipotentis Dei laudem, et gloriam, ac gloriosissimae Virginis Mariae, eorumdemque Sanctorum Donati, et Mauriti honorum, Fideique Catholicae exaltationem, Apostolica auctoritate praefata perpetuo erigimus, et instituimus.

Praeterea a Diaecesi Taurinen. quindecim, unum videlicet de Campione, et aliud de Fenile, ac aliud de Bibiana, et aliud S. Joannis nuncupatum, ac aliud de Angrogna, et aliud de Luserna, ac aliud de Turre, et aliud de Bobbio, ac aliud de Rorata, et aliud de Villar, ac aliud S. Germani etiam nuncupatum, et aliud de Inverso Pinasca, ac aliud de Primolo in Vallibus sita, necnon aliud de Buriasco superiori, et inferiori, ac reliquum de Bricerasio extra Valles posita respective Loca, aliaque viginti septem ad secundodicti Monasterii

Praeposituram a Nobis per praesentes, ut praefertur, ad Saecularem statum redactam praefatam spectantia, et superiori Jurisdictionis pro tempore existentis Archiepiscopi Taurinen. subjecta; unum nempe de Oulx, et aliud de Bardenasche, ac aliud de Meleset, et aliud de Arnaud, ac aliud de Roche Mole, et aliud de Millaures, ac aliud de Bianlard, et aliud de Chiabran Beaulard, ac aliud de Sause de Oulx, et aliud de Sanolze, ac aliud de Salbeltrand, et aliud de Cesane, ac aliud de Turres, et aliud de Beussions, ac aliud de Fenilis, et aliud de Desertes, ac aliud De la Val, et aliud de Traverses, ac aliud De la Rua, et aliud de Pauriceres, ac aliud de Visseaus, et aliud de Fene-strelles, ac aliud de Mentolles, et aliud de Villaret, ac aliud de Chateau du Bois, et reliquum de Bausset, aliaque duo, in quibus Prior Monasterii Sanctae Mariae Majoris nuncupatae praefati Ordinis S. Augustini Canonice Regularium Oppidi Civitatis nuncupati Secusii Nullius Diaecesis Provinciae Taurinen. a dicta Praepositura Ultien. ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, per praesentes redacta dependentis, sub Regulari forma, Archiepiscopus vero Taurin. quandam sibi reservatam Jurisdictionem, hactenus respective exercuerunt, unum videlicet de Exilles, et alteram de Chaumont respective Loca, ac in omnibus, et singulis Locis praefatis consistentes, et consistentia Collegiatae, Parochiales, et alias Ecclesias, Monasteria, Praeposituras, Praepositatus, Prioratus, et alia quaecumque, quotcumque, et qualiacumque cum Cura, et sine Cura Saecularia, et quorumvis Ordinum Regularia Beneficia Ecclesiastica, etiam si, Saecularia videlicet, Canonicatus, et Praebendae, Dignitates, Personatus, Administrationes, et Officia etiam Curata, et electiva etiam in Collegiatis, aliisque Ecclesiis; Regularia vero Beneficia huiusmodi, Praepositatus, Praepositurae, Dignitates etiam Conventuales, Personatus, Administrationes, et Officia etiam Claustralia, Cappellaniae, et Cappellae sint, et ad Dignitates, Prioratus, Praeposituras, et Praepositatus huiusmodi consueverint qui per Electionem assumi, omniumque, et singularum quadraginta quatuor Locorum huiusmodi utriusque sexus Personas, Habitatores, et Incolas tam Laicos, quam Clericos, Presbyteros, Beneficiatos, et Religiosos quoscumque, cujuscumque status, gradus, Ordinis,

et conditionis existant, ab Ordinaria, non tamen Metropolitana, Jurisdictione, Potestate, et Superioritate Venerabilis Fratris Nostri moderni, cujus etiam ad hoc expressus accedit assensus, et pro tempore existentis Archiepiscopi Taurinen., dicta Apostolica auctoritate similiter perpetuo dismembramus, separamus, et eximimus.

Illorum,
illarumque
Subjectio
Ecclesiae Pina-
roliensis.

Eaque quadraginta quatuor posteriora Loca sic per Nos, ut praefertur, dismembrata, separata, et exempta, itemque primodictum Oppidum in Civitatem Episcopalem a Nobis per praesentes, ut praefertur, erectum, et ex prioribus viginti sex Locis praefatis alia viginti tria Loca, videlicet praefatum de Riva, ac dictum de Bardenasca, et praefatum de Abbazia, seu Sancti Verani, ac dictum Sancti Petri, et praefatum de Talucco, ac praefatum de Portis, et dictum de Villar Perosa, ac praedictum de Tagliareto, et praefatum de Pinasca, ac dictum de Perosa, et praefatum de Meana, ac dictum Sancti Secundi etiam nuncupatum, et praedictum de Mirandolo, ac praefatum de Turina, seu inverso Ponte, ac dictum de Pomareto, ac praedictum de Facto, et Reclareto, et dictum de Perero, ac praedictum Sancti Martini etiam nuncupatum, et praefatum de Massello, ac dictum de Chiabran, et Maniglia, ac praedictum de Rodoreto, et praefatum de Prali vulgo nuncupata Loca propria Territorii primodicti Monasterii, illiusque Abbatiae a Nobis per praesentes, ut praefertur, suppressae, et extinctae, ejusdemque primodicti Oppidi in Civitatem Episcopalem a Nobis per praesentes, ut praefertur, erecti, et posteriorum quadraginta quatuor, ut praefertur, dismembratorum, separatorum, et exemptorum, ac ex prioribus viginti sex Locis praefatis dictorum viginti trium Locorum hujusmodi, insimul ad sexaginta septem Loca ascendentium, universas Personas tam Saeculares, quam Ecclesiasticas, et quorumvis Ordinum Regulares Ecclesias, Monasteria, Prioratus, Praeposituras, Praepositus, et alia Beneficia Ecclesiastica hujusmodi, cum ipsorum Juribus, et pertinentiis universis, novae Ecclesiae Episcopali Pinarolien., illiusque futuro Praesuli pro suis Civitate, Diaecesi, Clero, et Populo, ita quod liceat Personae eidem Ecclesiae Pinarolien. tam nunc a primaeva illius erectione, et institutione hujusmodi, quam deinceps pro tempore quomolibet Pastoris solatio destitutae in Epi-

scopum, praeficiendae per se, vel alium, seu alios ejus nomine, veram, realem, actualem, et corporalem possessionem, seu quasi possessionem administrationis spiritualis, et omnimodi Juris Diaecesani in primodictio Oppido in Civitatem Episcopalem a Nobis per praesentes, ut praefertur, erecto, necnon in omnibus aliis sexaginta septem Locis praedictis propria auctoritate libere apprehendere, et apprehensam perpetuo retinere, ejusdem moderni, et pro tempore existentis Archiepiscopi Taurinen., vel cujusvis alterius licentia desuper minime requisita, pari Apostolica auctoritate etiam perpetuo concedimus, et assignamus, necnon supponimus, et subjicimus.

Ne autem ex dismembratione, et separatione praemissis Territorium Ecclesiae Taurinen. nimiam imminutionem patiat, eidem moderno, et pro tempore existenti Archiepiscopo Taurinen. de alicujus compensationis supplemento providere, simulque aptiori et commodiori Ordinariae Jurisdictionis exercitio consulere volentes, reliqua tria Loca ex prioribus viginti nomen Locis hujusmodi, nempe praedictum de Famolasco, et praefatum de Mombello, ac dictum de Lagnasco, Loca hactenus Jurisdictioni pro tempore existentis Abbatis primodicti Monasterii subjecta, praevia, quatenus opus sit, eorumdem trium Locorum a Territorio primodicti Monasterii, illiusque Abbatiae a Nobis per praesentes, ut praefertur, suppressae et extincte simili dismembratione, et separatione, praefato Territorio Ecclesiae Taurinen. auctoritate praefata perpetuo adjungimus, unimus, et incorporamus, eaque sic per Nos, ut praefertur, adjuncta, unita, et incorporata, nec non in eis consistentes, et consistentia, Ecclesias, Beneficia, et utriusque sexus Christifideles, Ordinariae Jurisdictioni, potestati, et superioritati ejusdem moderni, et pro tempore existentis Archiepiscopi Taurinen. aequae, ac pariformiter subjicimus, et supponimus.

Et ulterius tam praefato Archiepiscopo Taurinen. quam Venerabili etiam Fratri Nostro moderno Episcopo Salutarum, ut ipsi de eorum respective Territoriis unum Locum pro altero ad invicem commutando, Archiepiscopus praefatus videlicet ultimodictum Locum de Lagnasco praefato Episcopo Salutarum; ipse vero Salutarum Episcopus alium Locum Civitati Taurinen. magis proximum, et aequa-

Subject
trium Loc
rum Archi
piscopo Ta
urinen.

Commun
tio duor
Locorum
ter dict
Archiepis
pum, et
piscopum
lutarum.

lis fere conditionis, atque valoris eidem Archiepiscopo, in perpetuum respective concedere libere, et licite possint, et valeant; ita quod, ubi mutua concessio, et commutatio huiusmodi, ut praefertur, facta fuerit, duo Loca huiusmodi ab uno, et altero Territoriis, quorum ad praesens respective existunt, Apostolica auctoritate praefata separata, sejuncta, et dismembrata, ac ipsum de Lagnasco Territorio Diaecesis Salutarum, alterum vero a praefato Salutarum Episcopo concedendum respective Loca Territorio Diaecesis Taurinen. pari Apostolica auctoritate perpetuo respective unita, annexa, et incorporata sint, et esse censeantur eo ipso, plenam, liberam, et omnimodam potestatem, licentiam, et facultatem eadem auctoritate concedimus, et impertimur.

Collationem vero, provisionem, et omnimodam aliam dispositionem Dignitatum, Canoniatuum, et Praebendarum, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum quorumcumque in primodicto Oppido in Civitatem Episcopalem a Nobis per praesentes, ut praefertur, erecto, ac in omnibus et singulis Locis Pinarolien. Diaecesi etiam, ut praefertur, assignatis, et appropriatis praefatis consistentium, de caetero ad pro tempore existentem Episcopum Pinarolien. Ordinario Jure, in Locis autem de Famolasco, et de Mombello praefatis, ac postquam commutatio praefata, ut praefertur, sequuta fuerit, in alio Loco per dictum Episcopum Salutarum intuitu commutationis huiusmodi etiam, ut praefertur, concedendo, ad praefatum Archiepiscopum Taurinen., ac deum in dicto Loco de Lagnasco ad ipsum Episcopum Salutarum, nunc et pro tempore-existentis itidem Ordinario Jure respective spectare, et pertinere debere, salvis tamen semper, et in suo robore permansuris quibuscumque reservationibus, et affectionibus Apostolicis, et absque aliquo illarum praejudicio, ac salvo quoque semper Patronatus, et praesentandi, ac nominandi Jure quoad Dignitates, Canoniatum, et Praebendas, et alia quaecumque Beneficia Ecclesiastica tam Praesentationis Ecclesiasticae, quam de Jurepatronatus Laicorum; ac illorum et Clericorum mixtim respective existentes, et existentia, ita ut ad illas, ac illos, et illa pro tempore respective vacantes, et vacantia, earum, et eorum respective Patroni, Laici nimirum, ut antea, Ecclesiastici vero, cessantibus dumtaxat reservationibus, et affectio-

nibus Apostolicis, Personas idoneas praesentare, et respective nominare possint, et valeant; Occurrentibus vero reservationibus, et affectionibus Apostolicis praefatis, collatio, provisio, et omnimoda alia dispositio, Beneficiorum praesentationis Ecclesiasticae existentium, ad Sedem Apostolicam praefatam privative spectet, et pertineat, etiam si Jurepatronatus, et praesentandi ad illa transierit de Laicali in Ecclesiasticum; nisi tamen forte in earum respective foundationibus specialiter cautum esse, illa semper habenda esse tamquam de Jurepatronatus Laicorum, vel ipsa Apostolica Sedes ab illorum collatione, expresse exclusa fuisset. Insuper in praedictis viginti septem Locis ad Praeposituram secundodicti Monasterii ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti antea spectantibus, et Diaecesi Pinarolien. etiam, ut praefertur, concessis, et assignatis, nec non in dictis Locis de Exilles, et de Chaumont, utpote quae omnia posita sunt, et sita in ea Delphinatus parte Regiae Domui Sabaudicae, ut praefertur, cessa, quoad collationem Beneficiorum Ecclesiasticorum inibi dumtaxat, et non alibi, respective consistentium, Gallica Concordata in omnibus esse servanda. Itemque, cum in primodicto Oppido in Civitatem Episcopalem a Nobis, ut praefertur, erecto, et in praefatis viginti sex Locis antea Jurisdictioni tunc existentis Abbatis primodicti Monasterii subjectis, vigeant usus, et consuetudines, ut similiter accepimus, legitime introducti, et introductae, ac diversi, et diversae ab illis, qui, et quae vigent in praefatis quindecim Locis a Diaecesi Taurinen., ut praefertur, dismembratis, omnes respective usus, et consuetudines in primodicto Oppido in Civitatem Episcopalem a Nobis, ut praefertur, erecto, ac in singulis viginti sex antea Jurisdictioni tunc existentis Abbatis primodicti Monasterii subjectis, ac in singulis quindecim a praefata Diaecesi Taurinen., ut praefertur, dismembratis Locis praefatis, legitime tamen, respective servari solitos, et solitas, ac qui, et quae hactenus etiam legitime vigerunt, et vigent de praesenti, etiam deinceps servandos, et servandas esse, et fore, nihilque quoad hoc innovandum; ita tamen ut tam in primodicto Oppido in Civitatem Episcopalem a Nobis, ut praefertur, erecto, ac in singulis viginti sex Locis antea Jurisdictioni tunc existentis Abbatis primodicti Monasterii subjectis, quam in sin-

gulis quindecim Locis a Diaecesi Taurinen., ut praefertur, dismembratis praefatis, locum habeant Cancellariae Apostolicae Regulae, ad quarum formam, et praescriptum cujuscumque generis Beneficia Ecclesiastica ab Apostolica Sede praefata, vel a pro tempore existente Episcopo Pinarolien. respective conferantur, Apostolica auctoritate praefata decernimus, statuimus, et declaramus.

Applicatio
fructuum
Mensae Epi-
scopali Pina-
rolien.

Mensae autem Episcopali novae Ecclesiae Pinarolien. praefatae omnia, et quaecumque ad Mensam Abbatialem primodicti Monasterii quomodolibet spectantia, et pertinentia bona, res, proprietates, et Jura universa, illorumque annuos redditus, obventiones, et emolumenta quaecumque ad annuam summam, duodecim millium ducentarum et novem circiter librarum monetae Pedemontanae, scuta his mille quadringenta quadraginta unum monetae Romanae constituentium, ut etiam accepimus, ascendentia, et gravata pro annua summa trecentarum, et sexdecim librarum similium certis dictae Mensae Abbatiali incumben- tibus, nempe stipendio Concionatoris tempore Adventus, et Quadragesimae, et Eleemosynis feria quinta majoris Hebdomadae, nec non Cera in Processione Sanctissimi Corporis Christi, taleisque, et Canone trium minarum segalae, ac manutentione Infantium expositorum vulgo Venturini nuncupatorum, oneribus; supportatis tamen per futurum Episcopum Pinarolien. pro tempore existentem oneribus hujusmodi; eadem Apostolica auctoritate similiter perpetuo applicamus, et appropriamus.

Cui etiam
unitor Mon-
asterium
Ultien., cum
suis Mensis,
et redditibus.

Itemque, ut futurus pro tempore existens Episcopus Pinarolien. statum suum juxta Pontificalis Dignitatis exigentiam decentius, et honorificentius tenere valeat, eidem Mensae Episcopali secundodictum Monasterium, ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redactum, una cum omnibus et singulis bonis tam mobilibus, quam immobilibus, et semoventibus, vasis etiam aureis, et argenteis, sacra, et pretiosa suppellectili, nec non membris, Molendinis, Domibus, Vineis, Praediis, Animalibus, iisque omnibus, quibus Molendina, Domus, Vineae, et praedia hujusmodi instructa reperiuntur, nec non Censibus, Canonibus, et Proprietatibus, juribus, praerogativis, praeceminentiis, Jurisdictionibus, fundis et pertinentiis, necnon fructibus, redditibus, proventibus, de-

cimis, obventionibus, et emolumentis universis, cujuscumque nominis, naturae, speciei, qualitatis, et quantitatis existant, ad secundodictum Monasterium, ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redactum, illiusque Praepositum hactenus perpetuum Commendatarium pro tempore existentem, necnon Praeposituralem, et Conventualem Mensas quomodolibet spectantibus, et pertinentibus, et signanter summa quatuor millium centum et quinquaginta septem circiter librarum hujusmodi secundodicti Monasterii ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti Capitulo, et Canonicis Regularibus ab illius Praeposito perpetuo Commendatario quotannis partim in pecunia numerata, partim vero in diversis rerum speciebus hactenus subministrata, insimul ad summam quindecim millium nongentarum et quinquaginta trium circiter librarum similium annuatim, ut pariter accipimus, ascendentibus, super quibus, Mensae videlicet Praeposituralis praefatae fructibus, redditibus, et proventibus nonnullae Pensiones annuae antiquae, insimul summam his mille librarum parium constituentes, diversis Personis Ecclesiasticis, aut alias Pensionum hujusmodi capacibus illas annuatim respective percipientibus dicta Apostolica auctoritate reservatae reperiuntur, ut etiam accepimus, exceptis dumtaxat peculiaribus redditibus Sacristiae Ecclesiae ipsius secundodicti Monasterii ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, pro annua consuetorum onerum, et Legatorum piorum eidem Sacristiae incumbentium supportatione et implemento, salvis et intactis remansuris, eadem Apostolica auctoritate pariter perpetuo unimus, annectimus, et incorporamus.

Ita quod futurus pro tempore existens Episcopus Pinarolien. etiam Praepositus Ultien. semper denominetur, et revera sit, et uti talis omnibus honoribus, praerogativis, praeceminentiis, et redditibus tam novis, quam antiquis, quibus hactenus Praepositus perpetuus Commendatarius, et Capitulum Ultien. gravisi sunt, etiam in ea parte, quae est in Regno Galliarum, et potissimum Jure nominandi ad cujuscumque generis Beneficia etiam Curata, per Canonicos quoque Regulares Congregationis Ultien. regi et gubernari solita, quibuscumque donationibus, et piis relictis secundodicti Monasterio, illiusque Ecclesiae praefatae, Capi-

tulo; et Canonicis Regularibus nunc ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redactis, aut eorum intuitu quomodolibet forsan factis nequaquam obstantibus, aequè et pariformiter, ac sine ulla exceptione omnino fruatur, et gaudeat, et e contra nedom ad integram solutionem, et praestationem omnium, et singulorum Pensionum praefatarum iis, quibus Pensiones ipsae, ut praefertur, reservatae existunt, quoad ipsi naturaliter vixerint, et unusquisque eorum respective vixerit, juxta singularem Literarum Apostolicarum super earundem Pensionem reservationibus respective confectarum seriem, continentiam, et tenorem, faciendam, efficaciter obligatus existat, verum etiam omnia, et singula onera, et obligationes, quae in rerum speciebus, vel in pecunia numerata debeantur, et ex conventionibus particularibus, aut alio quocumque modo proficiantur, aut juxta solitum exequendae sint in Regionibus Galliarum Charissimo etiam in Christo Filio Nostro Regi Christianissimo subjectis, in perpetuum supportare, et adimplere omnino teneatur.

Proptereaque liceat praefatae Personae eidem Ecclesiae Pinarolien. tam nunc a primae-va illius Ereptione, et Institutione hujusmodi, quam deinceps pro tempore quomodolibet Pastoris solatio destitutae in Episcopum praeficiendae, ejus, et dictae Mensae Episcopalis nomine, omnium et quorumcumque tam Mensae Abbatialis primodicti Monasterii, quam Monasterii secundodicti ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, ac illius Mensarum Praepositorum, ac Conventualis praefatarum, respective honorum, rerum, proprietatum, jurium, honorum, praerogativarum, praeminentiarum, Jurisdictionum, fundorum, pertinentiarum, decimarum, fructuum, reddituum, proventuum, obventionum, et emolumentorum universorum praefatorum, veram realem, actualem, et corporalem possessionem per se, vel alium, seu alios, propria auctoritate apprehendere, et apprehensam perpetuo retinere, illaque respective locare, dislocare, arrèndare, percipere, exigere, levare, et recuperare, ac in suos, et dictae Mensae Episcopalis usus, et utilitatem, necnon praefatorum, aliorumque infrascriptorum onerum supportationem convertere, cujuscumque licentia desuper minime requisita. Cum hoc tamen, quod idem futurus et pro tempore existens Episcopus Pinarolien.

et futurus Praepositus Ultien., praeter expressa, et super enunciata, alia quoque infrascripta onera, aliasque infrascriptas obligationes supportare, et adimplere debeat: videlicet quotannis praestare teneatur libras mille centum et octoginta-quatuor dictae monetae Pedemontanae, nempe quadringentas libras hujusmodi pro congrua Rectoris nunc et pro tempore existentis Parochialis Ecclesiae Loci de la Rua, et ducentas sexaginta sex libras similes, et solidos tresdecim, ac quatuor denarios monetae praefatae, pro supplemento Congruae debitae nunc et pro tempore existenti Rectori alterius Parochialis Ecclesiae Loci de Usseaux; ac alias libras octoginta pares Concionatori Loci de Chaumont, et viginti septem sextarios secalis calculatos in libris octoginta et una, pro Eleemosina in Feria quinta majoris hebdomadae, ac alias libras centum trigintatres, et solidos sex, ac octo denarios ejusdem monetae, pro manutentione Sacrorum Ornamentorum Sacristiae Ultien., aliasque libras ducentas viginti tres, et solidum unum monetae hujusmodi, ad quam summam calculantur argentum, et sextarii quindecim cum tribus quartis alterius sextarii similis vini, et sextarii quadraginta novem secalis Hospitali Ultien. a secundodicti Monasterii ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti Praeposito pro tempore existente debitas; necnon alia annua onera, quibus Mensa Conventualis ejusdem secundodicti Monasterii ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti obnoxia reperitur; solvendi nimirum octo libras similes Sacristiae praefatae, aliasque libras quadraginta quinque pares, pro Pensione vitalitia cognominato Fantin la Combe dedita, aliasque trecentas octoginta tres libras hujusmodi, repartendas titulo distributionum inter praesentes, et interessentes Choro ad formam Legati a quondam tunc in humanis agente cognominato Viala relictis, subire, et sufferre.

Itemque ad manutentionem tam primodictae Collegiatae Ecclesiae, in Cathedrali Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erectae, quam secundodictae illi annexae S. Mauritii pro una medietate expensarum, quarum altera medietas Capitulo ipsius Ecclesiae Pinarolien. incumbat, nec non impendere quidquid opus, et necesse fuerit tam pro reparatione aliarum Ecclesiarum fabricarum, et aedificiorum, quam pro manutentione bonorum Ecclesiae Pinaro-

lien., illiusque Mensae Episcopalis hujusmodi, et secundodicti Monasterii ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, eidemque Mensae Episcopali a Nobis similiter, ut praefertur, uniti et incorporati. Insuper duodecim mille centum et quinquaginta libras dictae monetae Pedemontanae in pecunia numerata annuatim solvere, et exbursare, videlicet libras mille quingentas Archidiacono, aliasque libras septingentas et quinquaginta Thesaurario pro tempore existentibus primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesia a Nobis, ut praefertur, erectae, pro dote, seu annuo reddito eorum respective Praebendarum Canonicalium, ac libras bis mille quingentas in usum distributionum quotidianarum Cleri superioris, et alias libras nongentas in similem usum distributionum quotidianarum Cleri minoris primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesia a Nobis, ut praefertur, erectae, alias libras bis mille dicto Seminario Puerorum Ecclesiastico Pinarolien. reliquasque libras quatuor mille quingentas novem, superius nominatis, et cognominatis Canonice Regularibus ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redactis, quoad ipsi vixerint, et quilibet eorum respective vixerit, et deinde novem Presbyteris, servitiis et obsequiis Ecclesiae secundodicti Monasterii ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, ut infra addicendis, et deputandis, ad rationem quingentarum librarum hujusmodi pro quolibet, pro eorum stipendio, et congrua sustentatione, quotannis in perpetuum solvere, et subministrare debeat, et teneatur.

Providentia
pro regimi-
ne, et servi-
tio Ecclesiae
Monasterii
dismembrati.

Sane cuicumque praepredicio, quod forsitan Habitatores, et Commorantes in Montibus Jurisdictionis pro tempore existentis Praepositi secundodicti Monasterii ob saecularizationem, aliaque praemissa in spiritualibus paterentur, tum ratione neglectus exercitii curae Animarum, et consequentis Indulgentiarum, aliarumque spiritualium gratiarum, tum etiam ratione onerum Missarum, et Anniversariorum, quae ceteroquin omitterentur, et respective non adimplerentur de more in Ecclesiis, Cappellis, et locis a Fundatoribus designatis, provida ratione occurrere volentes, pari Apostolica auctoritate decernimus, et statuimus, ut antiqua secundodicti Monasterii ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti Ecclesia

in honorem praefati Sancti Laurentii de Plebe Martyrum nuncupati dicata, cum sacris Reliquiis inibi, ut antea, decenter asservandis, et custodiendis, nec non fabrica, et aedificia eidem Ecclesiae Sancti Laurentii de Plebe Martyrum nuncupati hujusmodi annexa, sarta tecta remaneant; quodque idem futurus, et pro tempore existens Episcopus Pinarolien. etiam futurus Praepositus Ultien. in eisdem aedificiis necessariam assignet habitationem novem superius nominatis Canonice Regularibus ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redactis, quoad ipsi vixerint, et inibi permanerint, et unusquisque eorum respective vixerit, ac etiam inibi respective permanserit, et deinde in perpetuum novem Presbyteris saecularibus ab eodem futuro, et pro tempore existente Episcopo Pinarolien., et etiam futuro Praeposito Ultien. ad ejus nutum amovibiliter ponendis, et deputandis, reliqua praefatorum aedificiorum portione ad usum, et commodum ipsius Episcopi Pinarolien., et Praepositi Ultien. integreremansura: Quodque duo habeantur in perpetuum Clerici eidem Ecclesiae Sancti Laurentii, illiusque Sacristiae praefatae inservientes, ab eodem futuro, et pro tempore existente Episcopo Pinarolien., etiam futuro Praeposito Ultien. pro tempore deputandi, et ad ejus nutum pariter amovibiles, quibus, utrique eorum videlicet, salarium ex peculiaribus, et separatis redditibus ejusdem Sacristiae tribuatur. Ex eisdem autem novem Canonice ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redactis, et deinde, illis deficientibus, ex novem Presbyteris saecularibus in eorum locum deinceps subrogandis, unus magis idoneus, et prudens ab eodem futuro, et pro tempore existente Episcopo Pinarolien., etiam futuro Praeposito Ultien. etiam pro tempore deputandos, aliorum octo sit Caput, et denominetur Vicarius Foraneus, quo quidem munere hac prima vice praefatus Joannes Agnes fungatur, ad quem in casibus necessariis facilius, et commodior pateat accessus, et a quo instantaneae capiantur provisiones, ubi Episcopus Pinarolien. etiam Praepositus Ultien. praefatus, propter qualitatem viarum, et asperi itineris difficultatem, hyemali potissimum tempore, adiri a Dioecesanis nequeat, ipseque Joannes Agnes dumtaxat, donec vixerit, et servitio ipsius Ecclesiae Sancti Laurentii addictus fuerit, gaudere debeat etiam aliquibus parvis

emolumentis, quibus haecenus gavisus est in Gallia specie quadam beneficii, quo ipse ad praesens fruitur; Alius vero sit, et nuncupetur Eleemosynarius, quo primo munere hac prima vice praefatus Dominicus fungatur, qui etiam praesit curae, et regimini Hospitalis Ultien., quique similiter frui, et gaudere debeat, dum vixerit, eidemque Hospitali inservierit, salario quo ad praesens gaudet, octoginta librarum parium ab ipsomet Hospitali persolvendarum, eisdem modo, et forma, quibus haecenus pro suscepto munere huiusmodi persolutum fuit; Tertius demum sit, et esse debeat Sacrista, in quo munere continuare debeat primodictus Josephus Antonius modernus inibi Sacrista, qui simili modo gaudere etiam debeat parvis quibusdam emolumentis, quibus uti Sacrista praefatus ad praesens fruitur, et quorum oneri nova Mensa Episcopalis praefata obnoxia non sit: Ipsi autem omnes novem Canonici Regulares nuper ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, seu Presbyteri saeculares a futuro, et pro tempore existente Episcopo Pinarolien., etiam futuro Praeposito Ultien. praefato identidem amovibiliter ad ejus nutum subrogandi, servitiis et obsequiis ipsius Ecclesiae Sancti Laurentii ita sint addicti, ut quolibet anno undecim anniversaria cum cantu peragere, et mille quadringentas octoginta duas Missas lectas a piis Benefactoribus relietas celebrare, prout Capitulo Regulari secundodicti Monasterii ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, ante saecularizationem huiusmodi, Anniversaria, et Missa huiusmodi peragebantur, et respective celebrabantur, nec non Missam, et Vesperas diebus Festis de praeepto canere, iisque personaliter, et collegialiter interesse, Sacramentales utriusque sexus Christifidelium illuc confluentium Confessiones excipere, ipsique Ecclesiae Sancti Laurentii, illiusque Choro, ad instar saecularis, et Collegiatae Ecclesiae laudabiliter inservire, ceteraque onera illius Sacristiae, aliaque omnia ab eodem futuro, et pro tempore existente Episcopo Pinarolien. etiam futuro Praeposito Ultien. congrue statuenda, adimplere omnino teneantur.

Pro eorum vero congrua sustentatione, et onerum praefatorum supportatione, et implemento, praeter quingentas libras praefatas, unicuique eorum per futurum, et pro tempore existentem Episcopum Pinarolien. etiam futu-

rum Praepositum Ultien. praefatum annuatim, ut praefertur, persolvendas, ac praeter habitationem eis etiam, ut praefertur, assignandam, alias quoque superius memoratas trecentas octoginta quatuor libras annuas a praefato cognominato Viala, ut praefertur, legatas, pro interessentia Choro, inter eos aequaliter dividendas, percipiant, et lucrentur, eisque praeterea competat jus percipiendi emolumenta, et Eleemosynas unius Anniversarii, et trecentarum sexaginta quinque Missarum lectarum in praefata Ecclesia Sancti Laurentii, et aliarum quinquaginta duarum Missarum etiam lectarum in Cappella Sancti Romani, cum parva distributione die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum a praefata Sacristia Ultien. quotannis satisfaciendarum; itemque aliarum quadraginta Missarum similium ad Altare Sancti Angeli Custodis, et unius Missae sollemnem etiam cum parva distributione eadem die Commemorationis Fidelium Defunctorum, pro quorum Legatorum satisfactione Hospitali Ultien. libras quadraginta quatuor circiter quotannis solvere tenetur. Caeterum si praefati novem nuper Canonici Regulares, ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, aut eorum aliquis, sponte et voluntarie discesserit, aut respective discesserit, ipsius Ecclesiae Sancti Laurentii servitio derelicto, nec assignationem praefatarum quingentarum librarum, nec quidquam aliud praetendere valeant, aut respective valeat; Donec vero, et quousque apud ipsum Ecclesiam Sancti Laurentii permanserint, pro omnium praefatorum onerum implemento, ipsi nil aliud unquam, praeter praemissa, a futuro, et pro tempore existente Episcopo Pinarolien., etiam futuro Praeposito Ultien. praefato, petere, aut praetendere possint: Nos enim certas alias reservationes, sub quibus iidem novem nuper Canonici Regulares ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, et in loco Ultien. apud dictam Ecclesiam Sancti Laurentii permansuri, suum super praemissis consensum praestiterunt, dicta Apostolica auctoritate omnino rejicientes, et de medio tollentes, ac pro non appositis haberi, et censeri debere decernentes, eorum consensum huiusmodi, hac in parte, Motu pari, et de simili potestatis Apostolicae plenitudine, supplemus.

Insuper eisdem futuris, et pro tempore existentibus Ecclesiae Pinarolien. Episcopo, Ca-

Facultas
condendista-
tuta in nova
Cathedralis.

pitulo, et Canonicis, etiam Dignitates praefatas obtinentibus, ut ipsi Capitulariter congregati, pro dictae Ecclesiae Pinarolien., ac illius Mensae Capitularis, Sacristiae et Fabricae, earumque rerum, et bonorum, tam spiritualium, quam temporalium prospero, felicique statu, regimine, gubernio, et directione, ac onerum eis pro tempore incumbentium supportatione, Missarum, horarum Canonicarum, diurnarum et nocturnarum, aliorumque Divinorum Officiorum, Processionum, Funeralium, et anniversariorum celebratione, ac de Dignitatibus, Canonicatibus, et Praebendis, ac Beneficiis praefatis, aliisque Ministeriis Ecclesiasticis, inibi pro tempore providendorum receptione, et Admissione, personali residentia, distributionum etiam quotidianarum, et emolumentorum quorumcumque repartitione, et administratione, poenarum per absentes, ac Divinis Officiis, et Functionibus suis loco, et tempore non interessentes, seu onera, et ministeria eis respective incumbencia subire negligentes, incurrendarum impositione, singulorum praesentis, et absentis notandis, caeremoniis, et functionibus in primodicta Collegiata Ecclesia in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erecta, illiusque Choro, Capitulo, Processionibus, et aliis actibus servandis, nec non Ministris ipsius primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erectae deputandis, et amovendis, salariis, et stipendiis eorum cuilibet assignandis, et quibusvis aliis rebus in praemissis, et circa ea quomodolibet necessariis, et opportunis, quaecumque Statuta, Ordinationes, Capitula, Decreta, licita tamen et honesta, et sacris Canonibus, ac Constitutionibus, et Decretis Apostolicis non contraria, condendi, et edendi, conditaeque, et edita pro temporum, et rerum variatione, ac qualitate, mutandi, limitandi, corrigendi, declarandi, et interpretandi, ac in meliorem formam redigendi, seu alia de novo etiam ex integro condendi, et per eos, ad quos pro tempore spectabit, sub poenis in contrafacientes statuendis, observari faciendi, plenam, liberam, et omnimodam facultatem, potestatem, et auctoritatem eadem Apostolica auctoritate similiter perpetuo concedimus, et impertimur.

Indultum
delationis
habitus pro
Capitulo no-
vae Cathedra-
lis.

Praeterea tam modernis quam futuris respective primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur,

erectae Archidiacono, ac Praeposito, et Archipresbytero, ac Cantori, et Thesaurario, ac Primicerio sex ex octodecim Canonicatibus, totidemque Praebendis praefatis, ut praefertur respective obtenturis, ac reliquis duodecim Canonicis, ac sex Beneficiatis, seu Mansionariis praefatis, eorumque in Archidiaconatu, Praepositura, Archipresbyteratu, Cantoratu, Thesaurariatu, et Primiceriatu, ac singulis Canonicatibus, et Praebendis, nec non Beneficiatibus, seu Mansionariatibus praefatis successoribus respective pro tempore existentibus, ut ipsi, Archidiaconus videlicet, ac Praepositus, et Archipresbyter, ac Cantor, et Thesaurarius, ac Primicerius, nec non reliqui duodecim Canonici Rochetum cum suis manicis, et Cappam magnam violacei coloris cum pellibus armellinis, sex vero Beneficiati, seu Mansionarii praefati Almutias cineracei coloris tam in primodicta Collegiata Ecclesia in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erecta, quam extra eam, et tam in Processionibus, quam aliis actibus, et functionibus quibuscumque publicis, et privatis, etiam extra Civitatem Pinarolien. praefatam, ac ubique locorum, etiam in Synodalibus, Provincialibus, et universalibus Conciliis, ac etiam in praesentia Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium etiam de Latere Legatorum, Archiepiscoporum, Episcoporum, ac aliorum quorumcumque, ac etiam in ipsius primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erectae Choro, et Capitulo, quibusvis anni temporibus, et diebus, deferre, et gestare, illisque respective uti libere, et licite possint, et valeant.

Eisdem quoque Archidiacono, et Praeposito, ac Archipresbytero, et Cantori, ac Thesaurario, et Primicerio sex ex octodecim Canonicatibus, totidemque Praebendis praefatis, ut praefertur, obtenturis, ac reliquis duodecim Canonicis, et sex Beneficiatis, seu Mansionariis pro tempore existentibus praefatis, ut ipsi, eorumque Officiales, et Ministri, ac res, bona, proprietates, et iura quaecumque, omnibus et singulis tam spiritualibus, quam temporalibus privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, praerogativis, antelationibus, concessionibus, indultis, favoribus, et gratiis, quibus aliarum similium Cathedralium Ecclesiarum illarum partium Capitula, Dignitates, Canonicatus, et Beneficia in eis obtinentes,

Cumulativa
Privilegio-
rum cum
aliis Cathedra-
libus.

eorumque Officiales, et Ministri, ac bona, jura, res, et proprietates de jure, usu, consuetudine, privilegio, aut alias quomodolibet, non tamen titulo oneroso, aut ex Indulto, seu Privilegio particulari, utuntur, fruuntur, potiuntur, et gaudent, ac uti, frui, potiri, et gaudere possunt, et poterunt, quomodolibet in futurum, similiter, et pariformiter, ac aequè principaliter, et ubique absque ulla prorsus differentia, dummodo tamen illa sint in usu, et non revocata, nec sub aliqua revocatione comprehensa, sacrisque Canonibus, et Constitutionibus, ac Ordinationibus, et Decretis Apostolicis, non repugnent, uti, frui, potiri, et gaudere etiam possint, et valeant, perinde ac si eis nominatim et expresse concessa fuissent, eadem Apostolica auctoritate etiam perpetuo concedimus, et indulgemus. Nec non Capitulo, et Canonicis etiam sex Dignitates praefatas pro tempore respective obtinentibus praefatis, jus eligendi praefatos Vicerectores pro exercitio Curae Animarum tam Sancti Donati a Nobis Cathedralis Ecclesiam, ut praefertur, erectae, et Sancti Mauriti Ecclesiarum praefatarum, quam in Buriasche, et Rive, ac Bardenasche, et Taluchi locis praefatis existentium Parochianorum, salvum, et illaesum, ut antea, remanere volumus, atque decernimus. Uterius praefato Carolo Emmanueli, et pro tempore existenti Sardiniae Regi, ratione Ducatus Sabaudiae, Juspatronatus, et praesentandi ad Ecclesiam Pinarolien. hujusmodi, tam hac prima vice a primaeva illius erectione, et institutione a Nobis, ut praefertur, factis hujusmodi, Pastoris solatio destitutam, quam deinceps, quoties eam pro tempore quomodolibet etiam Pastoris solatio destitui contigerit. Personam idoneam per Nos, et Romanum Pontificem pro tempore existentem ad praesentationem hujusmodi eidem Ecclesiae Pinarolien. in Episcopum praeficiendam, necnon ad Archidiaconatum, et Thesaurariatum, ac unum, et alterum Canonicatus, unamque, et alteram Praebendam Archidiaconatui, et Thesaurariatui praefatis respective adhaesuros, et adhaesuras a Nobis, ut praefertur, erectos, et erectas hujusmodi, quandocumque, et quotiescumque illos, et illas de caetero quibusvis modis, et ex quorumcumque Personis, etiam, Nostris, et Romani Pontificis pro tempore existentis, seu quorumvis praefata Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, etiam tunc viventium Familiaribus,

et continuis Commensalibus, seu Romanae Curiae Officialibus, aut alias reservationem, et affectionem inducentibus, seu per liberas, etiam ex causa permutationis, respective resignationes de illis in Romana Curia praefata, etiam in Nostris, et Romani Pontificis pro tempore existentis manibus, vel extra eam quomodolibet respective factas, et amissas, assequutionem aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum quavis auctoritate collatorum, seu illos, et illas pro tempore respective obtinentium in aliquo ex Mensibus Nobis, et Romano Pontifici pro tempore existenti praefato, ac eidem Sedi Apostolicae reservatis decessum, vel quamvis aliam dimissionem, amissionem, privationem, Religionis ingressum, et Professionis emissionem, Matrimonii contractum, aut alias quomodocumque, et qualitercumque vacare contigerit, coram Ordinario Loci Personas itidem idoneas in Archidiaconatu, et Thesaurariatu, nec in uno, et altero Canonicatibus, ac una, et altera Praebendis Archidiaconatui, et Thesaurariatui praefatis respective adhaesuris a Nobis, ut praefertur, erectis, ad praesentationem hujusmodi per eundem Loci Ordinarium respective instituendas, simili Apostolica auctoritate perpetuo reservamus, concedimus, et assignamus, nec non Juspatronatus, et praesentandi hujusmodi tam ad Ecclesiam Pinarolien. quam ad Archidiaconatum, et Thesaurariatum, unumque, et alterum Canonicatus, ac unam, et alteram Praebendam ipsis Archidiaconatui, et Thesaurariatui respective adhaesuros, et adhaesuras, a Nobis, ut praefertur, erectam, ac erectos, et erectas hujusmodi, Regium existere, eidemque Carolo Emmanueli, et pro tempore existenti Sardiniae Regi ratione praefati Ducatus Sabaudiae, et pro Patronatus et praesentandi Jure, quod ad primo, et secundodicta Monasteria eidem Carolo Emmanueli Regi respective competeat, ut praefertur, competere, illudque vim, effectum, naturam substantiam, essentiam, qualitatem, validitatem, et roboris firmitatem Jurispatronatus Regii hujusmodi obtinere, ac uti tale, sub quacumque derogatione, etiam cum quibusvis praegnantissimis, et efficacissimis clausulis, et decretis in quacumque dispositione etiam per viam Constitutionis, Legis, Regulae Cancellariae Apostolicae, aut alias quomodocumque facta, nullatenus comprehendi, neque illi ullo unquam tempore, et ex quavis causa derogari

posse, neque debere, ac collationes, provisiones, et quasvis alias dispositiones de Archidiaconatu, et Thesaurariatu, unoque, et altero Canonicatibus; ac una, et altera Praebendis Archidiaconatui, et Thesaurariatui praefatis respective adhaesuris a Nobis, ut praefertur, erectis huiusmodi, absque ipsius Caroli Emanuelis, et pro tempore existentis Sardiniae Regis praefati, ratione praefati Ducatus Sabaudiae, consensu, seu praesentatione, pro tempore factas, processusque desuper habendos, et inde sequenda quaecumque nulla, et invalida, nulliusque roboris, vel momenti fore, et esse, ac pro nullis, et infectis haberi, nec jus, aut coloratum titulum possidendi cuiquam per illa tribui posse, etiam decernimus.

Extensio alterius Jurispatronatus.

Juspatronatus vero laicorum, quod praefatae Familiae illorum de Ressanis ad Canonicatum, et Praebendam, quos dilectus pariter Filius Octavius etiam de Ressanis Clericus, seu Presbyter ad praesens obtinet, ut pariter accepimus, competit, ad dictum Primiceriatum a Nobis, per praesentes, ut praefertur, erectum, ita quod iidem moderni, et pro tempore existentes Canonicatus, et Praebendae huiusmodi Patroni, tam ad Primiceriatum quam ad Canonicatum, et Praebendam huiusmodi eidem Primiceriatui adhaesuros, quoties illum, et illos de caetero quomodolibet vacare contingerit, unam, eandemque personam idoneam praesentare possint, et valeant, ac etiam debeant, et teneantur, Apostolica etiam auctoritate extendimus, et ampliamus.

Præfixio taxae Ecclesiae Pinarolien.

Postremo firma, et intacta remanente Ecclesiae, Taurinen. taxa in libris Camerae Apostolicae descripta, novam Ecclesiam Pinarolien. praefatam supra antiquam primodicti Monasterii taxam sexcentum florenorum auri huiusmodi, ad alios vigintiquatuor florenos auri similes, ratione unionis secundodicti Monasterii ad saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacti, praefatae Mensae Episcopali Pinarolien., etiam, ut praefertur, facta, taxari volumus, et mandamus; sicque integram taxam ipsius Ecclesiae Pinarolien. in eisdem Camerae Apostolicae Libris describendam, sexcentum vigintiquatuor florenorum auri similium fore constituimus.

Praesentes quoque literas nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel alio quovis defectu, notari, impugnari, invalidari,

seu in jus, vel controversiam vocari, aut adversus illas quodcumque juris, vel facti aut gratiae remedium impetrari posse, nec illas sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus, per Nos, et Sedem Apostolicam praefatam, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam Motu simili, et ex certa scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, etiam Consistorialiter pro tempore factis, et faciendis, comprehendere, vel confundi, sed tamquam ad Fidei Catholicae exaltationem, Divinique cultus incrementum, et animarum aedificationem factas, et emanatas, semper ab illis excipi, et quoties illae emanabunt; toties in pristinum, et validissimum statum restitutas, repositas, et plenarie reintegratas, ac de novo, etiam sub quacumque posteriori data per futuros, et pro tempore existentes Episcopum, Capitulum Pinarolien. praefatos, ac alios, in quorum favorem aedem praesentes quomodolibet concernunt, quandocumque eligenda, concessas, validasque, et efficaces fores, et esse, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et sic ab omnibus censerem, ac ita per quoscumque Iudices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, vicelegatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane similiter decernimus.

Quocirca dilecto similiter Filio moderno, et pro tempore esistenti Nostro, et Sedis Apostolicae Nuncio in Civitate Taurinen. commoranti, Motu simili, per Apostolicam scriptam mandamus, quatenus ipse per se, vel alium, seu alios, praesentes Nostras Literas, et in eis contenta quaecumque, ubi, et quando opus fuerit, ac quoties pro parte pro tempore existentium Episcopi, et Capituli Pinarolien., vel aliorum, quorum favorem praemissa omnia, et singula quomodolibet concernunt, aut aliqujus eorum, fuerit requisitus, solemniter publicans, eisque, et eorum cuilibet in praemis-

Commissarius Nuncio Taurinen.

sis, efficacis defensionis praesidio-assistens, faciat auctoritate Nostra easdem praesentes, et in eis contenta hujusmodi, ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, ac eosdem pro tempore existentes Episcopum, et Capitulum Pinarolien., aliosque praefatos, illis pacifice frui, et gaudere, non permittens ipsos, vel eorum quempiam per quoscumque quavis auctoritate fungentes desuper quomodolibet molestari, perturbari, vel inquietari, Contradictores quoslibet et Rebelles, per sententias, censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna Juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, ac legitimis super his habendis servatis processibus, sententias, censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio Brachii Saecularis.

Et nihilominus Nostro, dictaeque Sedis Nuncio praefato per aedem Apostolica scripta similiter mandamus, quatenus ipse Archidiaconatum, ac unum, et unam, cujus, et quorum insimul Centum septuaginta unius Ducatorum auri de Camera, et juliorum septem monetae Romanae cum dimidio alterius julii similis Antonio Chareun Presbytero nuper Canonico Regulari praefati Ordinis Sacti Augustini Canonicorum Regularium, ac secundodicti Monasterii Priori ad Saecularem statum a Nobis, ut praefertur, redacto, nec non Thesauriaratum, ac alterum, et alteram, Canonicatus, et Praebendas de novo, ut praefertur, erectos, et erectas hujusmodi, cujus, et quorum etiam insimul nonaginta unius Ducatorum auri similium, et juliorum septem dictae monetae Romanae, cum dimidio alterius julii paris respective fructus, redditus, et proventus secundum communem existimationem valorem annum, ut pariter accepimus, non excedunt, Manfredo Dana, de praefati Caroli Emmanueles Régis consensu, necnon Archipresbyteratum Josepho Cerruti, et Cantoratum Francisco Dominico Belli modernis primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erectae, Canonicis etiam Decimantibus nuncupatis, quorum Canonicatus, et Praebendae Archipresbyteratui, et Cantoratui hujusmodi alia Praebenda carentibus, semper respective adhaerere, ac etiam deinceps insimul cum eis respective conferri, et absque dispensatione Apostolica etiam insimul, ut prae-

fertur, retineri respective debeant, Clericis, seu Presbyteris dilectis similiter Filiis; demum Primiceriatum, ut praefertur, erectos, a primaeva illorum, et illarum erectione, et institutione hujusmodi respective vacantes, cum plenitudine Juris Canonici, ac omnibus juribus, et pertinentiis suis praefato Octavio, de consensu moderni unici, seu modernorum ejusdem Primiceriatu a Nobis, ut praefertur, erecti, et instituti Patroni, seu Patronorum, respective conferre, et assignare auctoritate Nostra curet; Inducens per se, vel alium, seu alios, Antonium, recepto prius ab eo Nostro, et Romanae Ecclesiae nomine, fidelitatis debita solito Juramento, juxta formam, quam sub Bulla Nostra mittimus introclusam, ac Manfredum, et Josephum, ac Franciscum Dominicum, et Octavium praefatos, vel eorum respective Procuratores, eorum respective nominibus in Archidiaconatus, et Thesaurariatus, ac Archipresbyteratus, et Cantoratus, ac Primiceriatu, nec non Canonicatum, et Praebendarum de novo, ut praefertur, rectorum, et erectarum hujusmodi, Juriumque et Pertinentiarum praefatorum respective corporalem possessionem, et defendens inductos, amotis quibuslibet illicitis detentoribus ab eisdem; ac faciens Antonium ad Archidiaconatum, et Manfredum ad Thesaurariatum, ac Josephum ad Archipresbyteratum, et Franciscum Dominicum ad Cantoratum, necnon Octavium, vel pro eis eorum respective Procuratores praefatos, ad Primiceriatum hujusmodi, ut est moris, admittere, ipsosque Antonium, et Manfredum, vel etiam pro eis Procuratores praefatos, ad unam, et alteram Praebendas de novo, ut praefertur, erectas hujusmodi, in primodicta Collegiata Ecclesia in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erecta, in Canonicos recipi, et in Fratres, Stallo eis, et eorum cuilibet in Choro, et Loco in Capitulo primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedralem Ecclesiam a Nobis, ut praefertur, erectae, cum dicti Juris plenitudine respective assignatis, eisque de Archidiaconatus, et Thesaurariatus, nec non Canonicatum, et Praebendarum de novo, ut praefertur, rectorum, et erectarum hujusmodi respective fructibus, redditibus, proventibus, juribus, obventionibus, et emolumentis universis integre respective responderi, Contradictores, auctoritate Nostra praefata, appellatione postposita, compescendo.

Derogatio
contrariis.

Non obstantibus felicitis recordationis Bonifacii Papae VIII. Praedecessoris Nostri, qua cavetur, ne quis extra suam Civitatem, vel Dioecesim, nisi in certis inibi expressis, et exceptis casibus, et in illis non ultra unam Dietam a fine suae Dioecesis ad Judicium evocetur, seu ne Judices a Sede praefata deputati extra Civitatem, vel Dioecesim, in quibus deputati fuerint, contra quoscumque procedere, aut alii, vel aliis vices suas committere audeant, seu praesumant; et in Concilio generali edita de duabus Dietis; ac quibusvis aliis etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibusque Conciliis editis, vel edendis specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Nostri, et Cancellariae Apostolicae praefatae Regulis de gratiis ad instar non concedendis, et de exprimendo vero annuo valore, nec non de Jure quaesito non tollendo, ac de Unionibus committendis ad Partes, vocatis, quorum interest, necnon Lateranensis Concilii novissime celebrati, Uniones, et applicationes perpetuas, nisi in casibus a Jure permissis, fieri prohibentis; ac quatenus opus sit, primo, et secundodictorum Monasteriorum, et Ordinum praefatorum, necnon Taurinen., et Salutarium Ecclesiarum praefatarum, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis respective Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis quibusvis Superioribus, et Personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam Derogatoriis Derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis, etiam Motu, Scientia, et Potestatis plenitudine paribus, ac etiam Consistorialiter, aut alias quomodolibet, etiam pluries, et iteratis vicibus concessis, confirmatis, approbatis, et innovatis, nec non quibuscumque ultimis piorum Testatorum voluntatibus, et dispositionibus, quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio facienda, aut quavis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, inserti forent, eisdem praesenti-

bus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium, et singulorum validitatis effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac latissime, et plenissime, motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus harum serie derogamus, aliisque contrariis quibuscumque; Aut si aliqui Apostolica praefata, vel quavis auctoritate alia in primodicta Collegiata Ecclesia in Cathedrali Ecclesia a Nobis, ut praefertur, erecta in Canonicos recipi insistant, seu si super provisionibus sibi faciendis de Dignitatibus, ac Canonicatibus primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesia a Nobis, ut praefertur, erectae, speciales, vel aliis Beneficiis Ecclesiasticis in illis Partibus generales dictae Sedis, aut Legatorum ejus Literas impetrarint, etiamsi per eas ad inhibitionem, reservationem, et Decretum, vel alias quomodolibet sit processum, quibus omnibus Antonium, et Manfredum, ac Josephum, et Franciscum Dominicum, ac Octavium praefatos in Archidiaconatus, et Thesaurarius, ac Archipresbyteratus, et Cantoratus, ac Primiceriatus, nec non Canonicatum, et Praebendarum de novo, ut praefertur, erectorum, et erectarum hujusmodi respective assequutione, volumus anteferri, sed nullum per hoc eis quoad assequutionem Dignitatum, ac Canonicatum, et Praebendarum, aut Beneficiorum aliorum praepjudicium generari; seu si quibusvis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod ad receptionem, vel provisionem alicujus minime teneantur, et ad id compelli, aut quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint, quodque de Dignitatibus, ac Canonicatibus, et Praebendis primodictae Collegiatae Ecclesiae in Cathedrali Ecclesia a Nobis, ut praefertur, erectae, vel aliis Beneficiis Ecclesiasticis ad eorum collationem, provisionem, praesentationem, aut quamvis aliam dispositionem conjunctim, vel separatim spectantibus, nulli valeat provideri per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de Indulto hujusmodi mentionem; et quibuslibet aliis Privilegiis, Indulgentiis, et Literis Apostolicis generalibus, vel specialibus quorumcumque tenorum existant, per quae praesentibus non expressa vel totaliter non inserta, effectus earundem praesentium impediri valeat

quomodolibet, vel differri, et de quibus, quorumque totis tenoribus habenda sit in Nostris Literis mentio specialis. Nos enim eisdem Antonio, nec non Josepho, qui Canonicatum, et Theologalem, ac Hyacyntho, qui Canonicatum, et Poenitentiarum, a Nobis, ut praefertur, erectas Praebendas huiusmodi ad praesens respective obtinent, ut ipsi, et eorum quilibet ratione Archidiaconatus, nec non unius, et alterius Canonicatum, ac unius Theologalis et alterius Poenitentiarum nuncupatarum Praebendarum huiusmodi, gradus eis respective congruentes, et competentes suscipere minime teneantur, dicta Apostolica auctoritate ipsarum tenore praesentium indulgemus.

Volumus autem, quod dictus Antonius, antequam possessionem dicti Archidiaconatus adipiscatur, Fidem Catholicam juxta Articulos jampridem a Sede Apostolica propositos, in Manibus Nostri, dictaeque Sedis Nuncii praefati emitte, illamque sic emissam ad dictam Sedem, sine mendis cum sui, ac dicti Nuncii Subscriptione quantocius transmittere teneatur, alioquin dictus Archidiaconatus vacet eo ipso. Et insuper, quoad posterius mandatum Nostrum huiusmodi, ex nunc etiam irritum decernimus, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Per praesentes vero non intendimus tertio, et quartodictum Juspatronatus in aliquo approbare, ac liti pendente huiusmodi super dicto vacante Beneficio, et Juribus Colligantium in aliquo praefudicare.

Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostrae absolutionis, suppressionis, extinctionis, concessionis, appropriationis, secularizationis, dispensationis, Indulti, erectionis, institutionis, dismembrationis, separationis, exemptionis, assignationis, subjectionis, unionis, incorporationis, licentiae impertitionis, statuti, declarationis, applicationis, suppressionis, Juspatronatus, reservationis, extensionis, ampliationis, constitutionis, decreti, mandati, derogationis, voluntatis, et intentionis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli, Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo

BENED. XIV. TOM. XVI.

septingentesimo quadragesimo octavo, Decimo Kalendas Januarii Pontificatus Nostri Anno Nono.

Loco ✕ Plumbi.

SUPER

LXVII.

Conservatione et refectione Viarum
Publicarum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dum omnibus commissi Nobis Populi utilitatibus, et commodis, pro rerum occurrentium opportunitate, sedulo prospicere non omittimus, illud etiam cavendum providendumque judicamus, ut quae maturo consilio a Nobis utiliter constituuntur, futuris quoque temporibus inconcussa permaneant, nec unquam, ut saepe alias evenisse compertum est, annorum decursu in oblivionem et desuetudinem recidant.

Cum igitur nuper, ad removendam nonnulla damna, et incommoda, quibus Almae Urbis Nostrae Cives, aliosque in ea, et prope illa Urbana, et rustica praedia obtinentes, etiam Sacra, et Religiosa Loca, seu Ordines, Instituta, et Societates, ob necessarium Viarum tam ipsius Urbis, quam Suburbicarij tractus conservationem et refectionem, frequenter affici cognovimus, universa rei natura accurate perspecta, ac multiplici incommodorum origine in suis fontibus indagata, providas hac de re Praedecessorum Nostrorum Constitutiones confirmando, ac, ubi opus fuit, declarando, et moderando, certas quasdam Leges, et Ordinationes, nostri Motus proprii schedula sub die vigesima octava elapsi mensis Octobris manu Nostra signata complexas ediderimus; quibus, non sine justa praedictorum omnium indemnitate, tum incolarum, advenarumque usibus, et commoditatibus, tum etiam Pontificiae Residentiae splendori, et majestati satis consultum fore putavimus; reliquum est ut ad huiusmodi Legum, et Ordinationum perpetuam firmitatem, debitamque executionem asserendam, ipsam huiusmodi schedulam, quam minus solemniter forma conceptam, non ita pri-

Proemium.

Pont. edidit
Chirurgaphum pro
conservatione, et refectione Viarum.

Quod pro illius observantia confirmare intendit.

atio poe-

at. Pont.
IX. die
Decem-
1748.

dem promulgari jussimus, novo ac perenni
Apostolicae auctoritatis robore communiamus.
Ejus autem schedulae tenor talis est, videlicet.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Tenor dicti
Chirographi.

Motu Proprio etc.

Li clamori
delli Luoghi
Pii, e i altri
Possessori
delle Case,
hanno mosso
l'Animo di
Nostro Si-
gnore a pre-
scrivere li
seguenti
Provvedi-
menti.

Sono talmente cresciuti da qualche tempo a questa parte li clamori de' Luoghi Pii, e di altri, che possiedono Case, Fabbriche, ed altri Fondi in questa nostra Città di Roma, per le gravi, e continue Contribuzioni, alle quali i medesimi sono forzati soccombere per il mantenimento, e rifacimento delle Strade, che finalmente hanno risvegliata la Nostra Paterna provvidenza, e ci hanno persuasi, ed indotti a dargli, come in appresso, il dovuto regolamento. Volendò adunque Noi, che si conservi, anche in rapporto alle pubbliche Strade, il decoro di questa nostra Sacerdotale, e Regia Residenza, ma non perciò, che si aggravino più del bisogno i nostri amatissimi Sudditi, come forse è seguito per lo passato, o per non essersi a suo tempo risarcite le Strade in quelle parti, nelle quali incominciavano a rompersi, o per essersi troppo spesso, e quasi in ogni mutazione di Magistrato, variata e mutata la forma delle medesime, ora elevandole, ed ora deprimendole, ora incurvandole nel mezzo, ed ora facendole a schiena d'Asino, ora lasciandole a Bastardoni, ora a Pietre grosse riquadrate, ed ora Quadrelli, ora in Calco, ed ora in Rena, e finalmente per altre cause, motivi, e pretesti, e tal volta senza neppur lasciare alli Possessori adiacenti il tempo conveniente per fare al Magistrato, e Tribunale, ed in caso di aggravio, a Noi stessi le giuste loro rappresentanze.

Si conferma-
no le Ponti-
fic. Constit.
in ciò, che
non sono
contrarie alla
presente Ce-
dola di Motu
proprio.

Quindi è, che in virtù della presente Cedula, nella quale vogliamo, che si abbia per espresso, e di parola in parola inserito l'intero tenore delle Costituzione, Brevi, Chirographi, Motu proprij, ed altre qualsivoglia Lettere Apostoliche di Martino V., Sisto IV., Leone V., Pio IV., Pio V., Gregorio XIII., Innocenzo XII., Clemente XII., e di qualunque altro Nostro Predecessore, e quelle confermando, ed approvando nelle parti uniformi, e rispettivamente moderando, e rivocando nelle parti contrario, o difformi da questa Nostra presente Disposizione.

Di Nostro Moto proprio, certa scienza, matura deliberazione, e pienezza della Nostra suprema potestà vogliamo in primo luogo, comandiamo, ed ordiniamo, che Monsignor Presidente, li Maestri di Strade, ed altri Uffiziali pro tempore del Tribunale, per obbligo di loro Uffizio, e rispettivamente li Possessori adiacenti per loro proprio interesse, debbano per lo avvenire attentamente invigilare, che le Strade dentro Roma non vadano in fascio, ma di mano in mano, che si andranno in qualche parte movendo, guastando o rompendo, debbano insistere, che in tal parte mossa, guasta, o rotta siano prontamente risarcite: Per il quale effetto vogliamo, che li Maestri di Strade suddetti visitino personalmente almeno due volte l'anno, cioè nel principio della Primavera, e dell'Autunno, le Piazze, Strade, e Vicoli de' loro rispettivi Rioni; e che li Possessori debbano bensì prendere dal Tribunale, e Magistrato la solita licenza, pagando per essa al Notaro bajocchi due, secondò il prescritto nella Tassa della san. Mem. d'Innocenzo XII. Nostro Predecessore al num. 10.; ma nel tempo medesimo vogliamo, ed ordiniamo, che non sia lecito nè a Monsignor Presidente, nè alli Maestri di Strada, nè ad altri Uffiziali, e Ministri del suo Tribunale negare, o ritardare ad alcuno di detti Possessori adiacenti la suddetta licenza di risarcire a sue Proprie spese: altrimenti li detti Possessori debbano ricorrere a Noi, ed al Nostro Uditore pro tempore, quale vogliamo, che in tal caso non solo dia gratis la detta licenza, supplendo in questa parte l'Uffizio del Magistrato, ma in oltre condanni il Magistrato medesimo, che avrà negata, o ritardata la licenza a tutti li danni, che avrà patito il Possessore per causa di detta negativa, o ritardo.

Quante volte poi una Strada sarà talmente consumata, e guasta, che non possa più risarcirsi, ma sia veramente necessario rifarla tutta di nuovo: In tal caso vogliamo, ed ordiniamo, che otto giorni almeno prima, che si tocchi detta Strada, debbano onninamente con Intimazioni personali, o al più lasciate nelle mani dei Domestici, per le quali vogliamo si paghino bajocchi cinque per ciascheduna intimazione, e chiamarsi a Congresso avanti Monsignor Presidente, o avanti quel Maestro di Strada a cui appartiene, tutti, e singoli Possessori Adiacenti obbligati al rifacimento, per vedere, o

Si ordina
Monsignor
Presidente
ed agli U-
ffiziali del
Tribunale
di Strade,
alli Pos-
sessori ad-
iacenti, che
debbono in-
viare al ri-
fascimento
le Strade.

Ad
Possessori
adiacenti
la strada
vra co-
dersi la
licenza di
farla a
proprie spe-

In caso,
venisse
negata, o
ritardata
detti
licenza, p-
ogni Pos-
sore a
cente ri-
rerà a
Sig., ec-
suo Mo-
Uditore
quale gli
dará grat-

Dovend
rifare di
vo una S-
de, dovrà
intimarsi
personal-
mente al
no otto g-
nir prima
ti li Po-
sori.

deliberare se sia veramente necessario, che la Strada si rifaccia tutta di nuovo, oppure possa ancora risarcirsi, e rappezzarsi nelle parti guaste, e rotte. E risolvendosi dal Magistrato, e Tribunale, che la Strada si rifaccia tutta di nuovo, vogliamo, che non possa mettersi mano all'opera, prima che scorrano altri tre giorni dal giorno di detta risoluzione, e deliberazione; affinché se alcuno de' Possessori si credesse gravato, possa in detto tempo ricorrere a Noi, ed al nostro Uditore pro tempore per la dovuta giustizia.

Quali po-
no ricor-
se sa-
no grava-

A Riparto
lla Spesa.

rà in arbi-
rio della
passatori
diacenti di
fare la por-
zione della
rada, che
toccherà

Passati detti tre giorni senza ricorso, oppure essendo questo rigettato, come ingiusto, dovranno gli Architetti, e Sotto Mastri del Tribunale fare lo scandaglio, misura, e filo della nuova Strada, con il riparto della porzione, che tocca a ciascheduno de' Possessori Adiacenti, e questi produrre, e rilasciare negli Atti del Notaro del Tribunale. Dopo di che vogliamo, che sia in arbitrio, e facoltà de' medesimi Possessori, e di ciascuno di essi, di rifare a spese proprie, e per mezzo de' proprj Muratori, ed Operarj la porzione, che li tocca, anche rispetto alla guida di mezzo; purchè però li detti possessori ne facciano negli Atti del Tribunale espressa dichiarazione dentro il termine di tre giorni da computarsi dal giorno, che saranno stati rilasciati negli Atti medesimi lo scandaglio, misura, e riparto suddetti. Ordinando, e dichiarando, che di questo arbitrio, e facoltà debbano indistintamente godere i Possessori, o che la Strada si rifaccia in Calce, o che si rifaccia in Rena, o in altro qualunque modo, e che in tal caso il Magistrato, e Tribunale, gli Architetti, ed altri Uffiziali del medesimo non abbiano altro dritto, peso, ed incombenza, se non che, dopo compiuta l'opera, riconoscere, se la Strada, o porzione di essa, che sarà stata rifatta dalli Muratori, ed Operarj di essi Possessori, sia stata rifatta ad uso d'arte, ed a tenore dello scandaglio, filo, e misura deposta come sopra negli Atti, prima, che si mettesse mano all'opera medesima; nè per detto scandaglio, misura, e riparto possa da detti Architetti, e Sotto Mastri pretendersi, o esigersi maggior mercede di quella, che trovasi stabilita, e prescritta nella detta Tassa Innocenziana al num. 101.

Quando sia
rito al Tri-
unale di
aria rifare,

Se poi li Possessori Adiacenti, o alcuni di essi, dopo essere stati intimati, come sopra, e dopo essere stati esibiti negli Atti lo scanda-

glio, misura, e riparto suddetti, non avranno dichiarato dentro il termine di tre giorni di voler rifare la Strada, e porzioni, che loro toccano, a spese proprie, e con i proprj Muratori, e Operarj, o se anche non avranno dentro un congruo tempo, dopo data dichiarazione, da stabilirsi da Monsignor Presidente, posto mano all'opera, e quella ridotta al suo dovuto compimento, in tal caso, e casi, sia lecito al Tribunale, e Magistrato di rifare ex Officio, mediante l'opera degli Architetti, Muratori, ed Operarj di esso Tribunale, le porzioni di quelli, che non avranno come sopra dichiarato, o posto mano all'opera, e in appresso ripartirne la spesa sopra i medesimi Possessori senz'altro ritardo; ed indugio. Lo che parimenti s'intenda aver luogo rispetto alli risarcimenti, e rappezzi, qualora i Possessori non risarciscano con affetto la parte rotta o guasta, dentro un congruo tempo, che sia stato loro intimato con Intimazioni, come sopra, dal medesimo Magistrato, o Tribunale.

In oltre considerando Noi da un canto il grave dispendio, che hanno veramente patito i Possessori, per essersi nel decorso di poco tempo tante volte variata la forma, e lastricatura delle Strade; e dall'altro osservando, che la forma, e lastricatura, nella quale al presente si trovano le Strade di Roma, è di tutto comodo, e decoro della Città; vogliamo, ordiniamo, e comandiamo, che in avvenire quante volte occorrerà rifare di nuovo una Strada, o questa si rifaccia a spese proprie de' Possessori, o si rifaccia ex Officio dal Magistrato, e Tribunale, secondo i casi poc' anzi indicati, a niuno di essi sia lecito per qualsivoglia causa, o pretesto, alterare, o mutare nè in tutto, nè in parte la forma, il filo, e lastricatura presente, ma debbano sempre le Strade lasciarsi nel piano, elevazione, direzione, e pendenza, come in oggi si trovano, e molto meno sia loro lecito di rifare a Quadroni, o a Quadrelli le Strade, che si trovano lastricate a Bastardoni, e rispettivamente rifare a Bastardoni quelle, che si trovano lastricate a Quadroni, o Quadrelli; nè le strade, che sono in Calce, rifarle in Rena, nè quelle, che sono in Rena, rifarle in Calce; ma quante volte occorra rifare una Strada, sempre debba rifarsi nella forma, e nella maniera istessa, che si trova presentemente; E se mai dal Magistrato, o Tribunale dagli Architetti, ed altri Uffiziali del medesimo fosse ordinato diversamente, vo-

e riattare ex
Officio, e ri-
partire la
spesa sopra
li detti Pos-
sessori Adia-
centi.

Si proibisce
d'alterare la
forma delle
Strade.

Non dovrà attendersi alcuna l'opposizione, né appellazione, o sospensione dalli Decreti, e Mandati, del Tribunale delle Strade per il pagamento delle Tasse, e degli Affitti, e pel rendimento de' conti; all'incontro potrà appellarsi anche in sospensivo da altri diversi Mandati, e Sentenze.

gliamo, che in tal caso per le spese di essa Strada non possano in alcun modo molestarsi, nè esser costretti ad alcuna contribuzione i Possessori Adiacenti, quali anzi vogliamo, che di più sianò rilevati da tutti i danni, ed interessi, e che li Muratori, ed Operarij, che avranno rifatta la Strada contro questo Nostro divieto, e proibizione, possano solamente agire per le loro mercedi contro chi avrà ordinato rifarla in forma, o maniera diversa dallo stato presente.

Di più vogliamo, e comandiamo (salve sempre le Disposizioni predette) che dalli Decreti, Mandati, e Sentenze del Tribunale, e Magistrato delle Strade non si ammetta, nè si attenda alcuna Inibizione, o Appellazione in sospensivo, secondo la provida Costituzione: *Sacerdotalis, et Regiae* del prefodato Innocenzo XII. Nostro Predecessore pubblicata li 26. Novembre 1692., ed impressa nel suo Bollario particolare Costituzione 14., ma però nei soli tre casi espressi in essa Bolla al §. 17., cioè qualora si tratti di Decreti, Mandati, e Sentenze fatti, rilasciati, e pronunciati, o per il pagamento delle Tasse, e Contribuzioni imposte, o da imporsi con ordine Nostro, e de' Nostri Antecessori, o Successori pro tempore; o per il pagamento degli Affitti promessi, e dovuti dagli Affittuarij, e Appaltatori, e per l'adempimento de' patti con essi convenuti; o finalmente per li Conti da rendersi dagli Amministratori, Economì, ed Esattori, e per il pagamento del reliquato; All'incontro poi qualora si tratti di Decreti, Mandati, e Sentenze, fatti, rilasciati, o pronunciati in altri casi, o per altre cause diverse, vogliamo, che liberamente possa appellarsi al Tribunale della Nostra Camera, anche in sospensivo; riyocando a tal' effetto, e riducendo alla via di ragione qualunque Chirografo, e qualunque Ordinazione de' Nostri Predecessori, che facesse in contrario.

Al risarcimento, e rifazione delle Strade esistenti dentro Roma saranno tenuti solamente gli Adiacenti Possessori.

Finalmente ad effetto, che li Possessori delle Case, Fabbriche, ed altri Fondi di questa nostra Città di Roma non trascurino d'invigilare sopra il pronto risarcimento delle Strade, quando s'incominciano a muovere, rompere, o guastare in qualche parte, che è il punto, dal quale principalmente risulterà lo sgravio, e sollievo di tutti: Ordiniamo, e comandiamo, che in avvenire per il risarcimento, e rifacimento delle Strade dentro Roma, siano solamente tenuti, come è di ragione, li Possessori

Adiacenti, e non mai, nè in caso veruno li soli, e semplici Utenti; perchè così ogn' uno penserà seriamente alla conservazione della Strada, che veramente gli appartiene.

Quanto alle Strade fuori di Roma rinnoviamo per ora, e sino ad altro più efficace provvedimento, l'ordine già dato, ed inculcato da detto Nostro Predecessore Innocenzo XII. in detta sua Costituzione al §. 25., cioè, che li Maestri delle Strade una volta almeno l'anno, e Monsignor Presidente ad arbitrio, suo debbano visitare personalmente, rivedere, riconoscere a proprie spese tutte, e singole Strade Consolari, e loro bracci esistenti nel Distretto di Roma. Affinchè poi questo utilissimo provvedimento resti con effetto eseguito, vogliamo in oltre, ed ordiniamo, che per l'avvenire, cominciando dal prossimo Anno 1749., ciascuno de' Maestri di Strada debba ogni anno a tutto il Mese di Maggio aver con effetto visitate personalmente come sopra le Strade, che gli appartengono, nelli giorni preventivamente intimati agli Appaltatori delle medesime; Ed in prova di tal visita debba aver fatta relazione in scritto di ciascuna Strada nella Congregazione del Tribunale, e di più esibita, e rilasciata negli Atti del Notaro del medesimo; qual Notaro vogliamo, che immediatamente la presenti a Noi, e Nostri Successori per mezzo del Nostro Uditore pro tempore. Altrimenti mancando li Maestri di Strada in alcuna delle cose predette, vogliamo, ed ordiniamo, che s'intenda ipso facto decaduto dall'assegnamento di scudi dugento, de' quali può godere ciascuno di essi per beneficenza Nostra, e dei Nostri Successori, e che quello, o quelli, che ne ordinassero, o facessero il pagamento, e prima della scadenza di detto Mese di Maggio, o quando alcuno de' Maestri di Strada non avesse con effetto adempiute le cose suddette, cadano nella pena del doppio, e di non essergli in alcun modo ammesso, nè bonificato il pagamento fatto, oppure ordinato, contro questo Nostro divieto, e proibizione.

Dalle suddette visite, e relazione in scritto dovrà apparire lo stato delle strade, e quando da esse risulti, che una, o più delle medesime Strade, siano in qualche parte mosse, guaste, o rotte, dovrà Monsignor Presidente nella medesima Congregazione, e senz' altro indugio, o dilazione, rilasciare ad istanza del Fiscale la Mano Regia contro quell' Appaltatore, ed Ap-

Visita de Strade Consolari.

Pena a Maestri, e mancassero.

Diligenza per fare eseguire gli ordini de' risarcimenti.

paltatori, è contro le sicurtà obbligate al mantenimento di tali Strade, o Strada, prefiggendo a ciascuno di essi un termine congruo, ma però, che non sia maggiore di un Mese, ad averle con effetto risarcite, ed esibire negli Atti del Tribunale documenti autentici, e sufficienti, del risarcimento già seguito; con facoltà ancora in tal caso di spedire uno, o più Commissari a tutte spese di essi Appaltatori, o Appaltatore, ad affetto di riscontrare, se dentro il termine suddetto le Strade, o Strada, sieno state risarcite secondo l'obbligo de' medesimi, ed ad uso d' arte; E mancando in qualunque modo gli Appaltatori, debba onninamente il Tribunale farle risarcire, o ridurre in buon stato, prima, che passi il Mese di Ottobre, a tutti danni, e spese di detti Appaltatori.

E perchè al fiscale del Tribunale per l'obbligo dell' Ufficio suo appartiene, e vogliamo, che principalmente appartenga la cura d' invigilare, ed insistere appresso Monsignor Presidente, e alli Maestri di Strade, non solamente, che si facciano le visite, e relazioni, ma ancora, che si rilascino, spediscano, ed eseguiscano le Mano Regie contro gli Appaltatori, e che non si creda alli documenti, che quelli tal volta esibiranno, se non saranno autentici, o sufficienti; Perciò vogliamo, e decretiamo, che se mai il Fiscale suddetto sotto qualunque pretesto, scusa, o colore, sarà negligente nell' adempire detto suo Ufficio, e in caso d' indugio, e incuria d' esso Presidente, e Maestri di Strada, lascerà di farne a Noi, e Nostri Successori, per mezzo del Nostro Uditore pro tempore, la dovuta rappresentanza firmata di sua propria mano: In tal caso vogliamo, che sia irremissibilmente rimesso dall' Ufficio, e che ne sia deputato un altro più diligente in luogo suo; E non già da Monsignor Presidente, a cui in ogni altro caso apparterebbe, secondo la più volte menzionata Costituzione d' Innocenzo XII.; ma dal Reverendiss. Cardinal Camarlengo pro tempore, al quale per questo caso di negligenza solamente, vogliamo, che passi, ed appartenga le suddetta facoltà di deputarlo: E così pure ordiniamo rispetto al Notaro, se trascurerà di presentare a Noi, e Nostri Successori, come sopra, le relazioni delle Strade fatte in scritto dalli Maestri delle medesime.

Esecutore di questi Nostri Provvedimenti, Ordinazioni, e Disposizioni, vogliamo, che sia,

e deputiamo l' Uditore Nostro, e de' Nostri Successori pro tempore, affinchè possiamo per tal mezzo essere in ogni tempo, ed in ogni occorrenza prontamente avvisati, e ragguagliati: Per il qual' effetto diamo, e concediamo al medesimo Uditore tutte le più ample facoltà, che possano essere necessarie, ed opportune, e specialmente di pubblicare Editti, e Notificazioni, far Decreti, Ordinazioni, e Dichiarazioni, ed ogn' altra cosa, che crederà più espediente, e più efficace per l' esatta, e puntuale esecuzione di quanto abbiamo qui sopra ordinato; essendo così mente, e volontà Nostra espressa. Volendo, e decretando, che alla presente Nostra Cedola di Moto proprio, benchè non esibita, nè registrata in Camera, e ne' suoi Libri, non possa mai darsi, nè opporsi di surrezione, orrezione, nè d' alcun altro vizio, o difetto della Nostra volontà, ed intenzione, nè che mai sotto tali o altri pretesti, quantunque validi, validissimi, e giuridichi, anche di Jus quesito, e pregiudizio del Terzo, possa esser impugnata, moderata, o rievocata, ridotta ad viam Juris, o concedersi contro di essa l' Aperizione Oris, o altro qualunque rimedio; e che così, e non altrimenti debba sempre giudicarsi, definirsi, e interpretarsi da qual si sia Giudice e Tribunale, benchè Collegiale, Congregazioni, anche de' Reverendiss. Cardinali, Camarlengo di Santa Chiesa, Tesoriere, Rota, Camera, e qualunque altro, togliendo loro ogni facoltà, e giurisdizione di definire, ed interpretare in contrario: Dichiarando Noi fin d' adesso preventivamente nullo, irritato, ed invalido tutto ciò, che da ciascuno di essi con qualsivoglia autorità, scientemente, o ignorantemente fosse in qualunque tempo giudicato, o si tentasse di giudicare contra la forma, e disposizione della presente Nostra Cedola di Moto proprio: quale vogliamo, che vaglia, e debba aver sempre, ed in perpetuo il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla semplice Nostra sottoscrizione, benchè non vi sieno stati chiamati, sentiti, o citati Monsignor Presidente, li Maestri di Strada, ed altri Uffiziali, e Ministri del suo Tribunale, ed altre qualsivoglia Persone, ancorchè privilegiate, e privilegiatissime, che vi avessero, o pretendessero avervi Interesse, e che per comprenderle fosse bisogno di special menzione: Non ostanti la Bolla di Pio IV. Nostro Predecessore de registrandis, la regola della Nostra Cancellaria de Jure quaesito non

Papa Pro tempore Esecutore de' li provvedimenti espressi nella presente Cedola.

Clausule derogatorie.

Facoltà a Monsignor Presidente di spedire Commissari et riconoscere, se siano state risarcite le strade.

Ufficio del fiscale delle strade.

Ufficio del Notaro delle Strade.

Si deputa Monsignor Uditore del

tollendo, e qualsivieno altre Costituzioni, ed Ordinanze Apostoliche Nostre, e de' Nostri Predecessori, Leggi, Statuti, Riforme, Stili, Usi, Consuetudini, e qualunque altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario: alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, e registrato, e supplendo colla pienezza della Nostra Potestà Pontificia ad ogni vizio, e difetto quantunque sostanziale, e formale, che vi potesse intervenire, per questa volta sola, e per la piena, e total esecuzione di quanto si contiene nella presente Nostra Cedola di Moto proprio, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dal nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questo dì 28. Ottobre 1748.

Data li 28.
Ottob. 1748.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ut igitur Nostra huiusmodi mandata atque praecepta, ad Civium simul et possidentium indemnitate, et commodum, et ad Urbis utilitatem, et decus condita atque statuta, quae etiam duabus Edictis, alias diebus 22. Aprilis Anni Domini 1671. et 6. Maji Anni 1679., recol. mem. Praedecessoribus nostris Clemente PP. X., et Innocentio PP. XI. respective assentientibus, et jubentibus, ab ipso Viarum Tribunali emanatis, et publicatis, in pluribus, et substantialibus consentanea, et conformia comperimus, et recognovimus, perpetuis futuris temporibus, debitam executionem, et inviolabilem firmitatem obtineat; eadem Apostolicis hisce Nostri Literis inserta, atque eorundem tenore, ac simili motu, scientia, et potestatis plenitudine iterum confirmata ac roborata, ab omnibus, ad quos pertinet, seu pertinebit in posterum, exactissime observari, et impleri etiam perpetuo statuimus atque decernimus. Mandantes praefato Dilecto Filio Nostro nunc existingi S. R. E. Cardinali Camerario, ac Dilectis etiam Filiis Camerae Nostrae Apostolicae Clericis Praesidentibus, necnon Viarum Magistris, caeterisque ejusdem Camerae, et Tribunalis Viarum Officialibus, et Ministris, itemque Dilecto Filio Auditori Nostro, ejusque, et praedictorum omnium Successoribus pro tempore futuris, ut omnia et singula a Nobis in praeserta Scheda Nostri Motus proprii disposita atque statuta, tam ipsi, in quantum eorum respectiva Officia, sive de jure, sive vigore specialis Mandati Nostri, concernunt, exa-

Dilectum Chirographum confirmat.

Mandatum pro praenissorum observantia.

cte observent, quam etiam ab aliis sibi subiectis, ad quos pertinet, ac pertinebit in posterum, exactissime impleri, et observari faciant, sub poenis ibi statutis atque contentis. Ac decernentes ipsam praesertam Schedulam, necnon praesentes nostras Literas, quibuscumque Juris, seu Facti defectibus, qui adversus illas opponi, ac deduci possent, minime refragantibus, omniaque, et singula in ipsis praescripta atque decreta, semper et perpetuo firma, valida, et efficacia existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, atque iis, quorum favorem respiciunt, plenissime suffragari; sicque, et non alias per praemissos omnes et singulos, aliosque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam S. R. E. Cardinales, et Palatii Apostolici Auditores, sublata ipsis aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super iisdem a quoquam quavis Auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter judicari prohibetur.

Non obstantibus omnibus his, quae in praedicta Scheda non obstande, decrevimus, et quibusvis alijs Constitutionibus, et Ordinacionibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Derogati contrariis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam Nostrae Confirmationis, Mandati, Decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio pontificalis.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVIII. Tertio Kalendas Januarii Pontific. Nostri Anno IX.

Dat. Pont. 1X. die 36. Dec. 1748.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

XVIII.

ASSERITUR

Identitas Corporis Sancti Joannis de Matha, quod Matrili colitur, occasione donationis antiqui Sarcophagi, ubi illud Romae asservabatur.

Dilecto Filio Michaeli a S. Josepho Ministro Generali Fratrum Ordinis Sanctissimae Trinitatis Redemptionis Captivorum Excalceatorum nuncupatorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Minime dubitamus, quin memoria retineas quidquid a Nobis alias, dum Tu quidem Officium Procuratoris Generalis inclyti Ordinis tui in hac Alma Urbe nostra obires, Nos vero in minoribus constituti, Promotoris Fidei munus gereremus, praestitum fuerit, ut debitus Sacris Exuviis S. Joannis de Matha ejusdem tui Ordinis Fundatoris cultus restitueretur. Illius namque Corpus in arca marmorea, seu Sarcophago, in Ecclesia sub invocatione S. Thomae Apostolici in Formis dicta in Monte Coelio ejusdem Almae Urbis Nostrae, quae ad Dilectos Filios Capitulum, et Canonicos Basilicae Principis Apostolorum S. Petri in Vaticano spectat, etsi ab initio conditum; tamen anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo quinto, inde in Hispanias translatum apud Nuntium hujus Apostolicae Sedis in Hispanis tunc temporis commorantem depositum fuit: quod deinde anno MDCLXXXVI. el. mem. Marcellus Cardinalis Duratius apud Hispaniarum Regem Catholicus Apostolicus itidem Nuntius Ministro Generali, et Diffinitorio laudati Ordinis ea tradidit conditione, ut sub Altari Cappellae in Cella Venerabilis Fratris Thomae de Virgine Matrili erectae collocaretur. Mota autem in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum tam anno MDCLXIX., quam anno MDCCXV. controversia quoad Identitatem Ossium Corporis S. Joannis de Matha, quae Romae primum, postmodum Matrili asservari asserebatur, ipsa Congregatio respondit, non constare de Identitate; iterum jussu fel. rec. Clementis PP. XI. Praedecessoris nostro postulato,

super ipsa Identitate apud eandem Congregationem Cardinalium edito, factum fuit, ut Nobis, dum partes Promotoris Fidei ageremus, per gravissima rationum momenta in quarto Libro Operum nostrorum de Canonizatione Sanctorum part. 2. c. 25. n. 8. typis impressa, adnitentibus, plena resolutio, postquam laudatus Clemens. XI. Praedecessor Noster viam universae carnis ingressus fuisset, die XIX. mensis Martii, prodiret die VI. mensis Septembris anno MCCXXI. constare nimirum de Identitate. Eapropter hujusce resolutionis decretum rec. mem. Innocentius PP. XIII. itidem Praedecessor noster approbavit.

Quoniam autem eodem tempore, et Promotoris Fidei, et Secretarii Congregationis Venerabilium Fratrum Nostorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum muneribus fungentes, Canonicatu etiam in eadem Basilica Vaticana fruebamur, ita eum Canonicis Collegis Nostris egimus, ut benigne Nostris votis assentientes, ipsos Fratres saepedicti Ordinis tui ab omni penitus liberarent, onere, et obligatione, Ossa S. Joannis ex Hispaniis, ubi custodiebantur, Romam, unde translata fuerunt, iterum remittendi. Nec minorum sano adhibuimus operam, ut consensus hujusmodi a Capitulo Vaticano praestitus ab Eadem Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum die septima mensis Febr. anno MDCCXXII. Nobis Secretarii ministerium sustinentibus, cum clausula de Apostolico beneplacito impetrando, approbaretur.

Porro ad Supremum Sacrosancti Apostolatus Apicem quamvis immerentes per ineffabilem Divinae bonitatis abundantiam eVecti, ubi opportuna sese dedit occasio, quemadmodum rebus ipsis expertus es, nullam passi sumus elabi opportunitatem, quam arripientes, Ordinem, cui tanta cum nominis tui, et regularis disciplinae laude Minister Generalis modo praees, de Catholica Religione et aeterna Christianifidelium salute benemereri pergentem, praeclaris Apostolicae Nostre benignitatis, auctoritatisque argumentis non cumlaverimus. Verum ut Tibi, Dilecte Filii, tuisque Religiosis Alumnis, magis magisque pateat, quanta Vos paterna caritate complectamur, quantaque veneratione S. Joannem de Matha Fundatorem dicti Ordinis prosequamur; memores, quod in memorata Ecclesia S. Thomae in Formis, post Altare Majus, in parvo Sacrario, adhuc vacua

Ex Sententia Summi Pontificis tunc Prom. Fidei, prodit resolutio affirmativa.

A. S. M. Innocentio XIII confirmata.

Deinde Pont. egit cum Capitulo Vaticano pro consensu, ne dictum Corpus Romam denuo transferretur.

Laudes Ordinis SS. Trinitatis, et in illum Pont. benevolentia.

Pont. alias de cultu S. Joannis de Matha sollicitus fuit.

Olim Corpus dicti Sancti Romae asservabatur

Deinde in Hispanias translatum Matrili repositum fuit.

De controversia orta in Sac. Rituum Congregatione super identitate Corporis S. Joannis de Matha.

Ob quam
Pont. vete-
rem urnam,
in qua Cor-
pus dicti S.
Romae serva-
batur, Mini-
stro Genera-
li donat.

Ut inibi ejus
Ossa repo-
nantur.

Præsentium
Literarum
auctoritate
omnia præ-
missa firman-
tur.

reperiretur Urna Marmorea; sive Sarcophagum, ubi Ossa ejusdem S. Joannis de Matha tumulata diu jacuerant, una cum insculpta epigraphe hoc indicante, illam seu illud Nobis a Capitulo et Canonicis antedictæ Basilicæ Vaticanæ dono dari postulavimus: Nec alia certe ratione, quam ut Nos quidem illud monumentum pari donationis titulo tibi elargiremur, Tu vero in Hispanias transmittendum, et tuis Religiosis Alumnis Matrîti commemorantibus tradendum curares, hi demum, ea qua decet, veneratione inibi custoditum tenerent. Equum enim Nobis visum est, ut ubi Ossa S. Joannis in præsentia requiescunt, ibi et pristinum eorumdem Sacrorum Ossium Sarcophagum cum inscriptione, in perenne veritatis argumentum constitueretur.

Caeterum fusius per hasce Nostras in forma Brevis literas non tam Te, quippe qui omnium hac in re gestorum conscius es atque particeps, quam modernos, ac futuros Ordinis tui Reli-

giosos Alumnos monitos volumus, ut non solum quidquid hætenus actum gestumque fuerit, futuris temporibus perspectum, verum Apostolica etiam auctoritate per easdem Nostras literas, tamquam authentica documenta, confirmatum haberent. Interim ad Te, tuosque Fratres potissimum pertinet, ut tam pretioso munere gaudentes, assiduis Nos apud Deum vestrarum obsecrationum suffragiis commendetis, dum Nos coelestis praesidii auspicem, et studiosae nostrae ad vobis, quoad integrum est, gratificandum voluntatis pignus esse cupimus Apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Dilecte Fili, iisdemque Religiosis Alumnis tuis peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die tertia Februarii MDCCXLIX. Pontificatus Nostri Anno IX.

Dat. Pontif
A. IX. die 3
Febr. 1749

Cajetanus Amatus.

APPENDIX

AD TOMUM II. BULLARII

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI D.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

N. I.

NUM. I.

Ad Constit. XI. fol. 40. et Quatuor Constit. seqq.

ORATIONES

Consistoriales, quae dictae fuerunt in Consistoriis habitis die 18. Aprilis, 8. 10. 11. 13. et 14. Junii pro Canonizatione BB. FIDELIS A SIGMARINGA, CAMILLI DE LELLIS, PETRI REGALATI, JOSEPHI A LEONIS-
SA, ET CATHARINÆ DE RICCIIS; una cum ejus Homilia, quae habita est die Natali Sanctorum Apostolorum PETRI et PAULI inter Missarum solemnias, postquam sollemne Canonizationis Decretum promulgavit.

In Consistorio Secreto habito in Palatio Apostolico Quirinali die 18. Aprilis 1746.

ORATIO.

Septuagesimum secundum hujus vitae mortalium annu inivimus, illudque affirmare jure possumus, annos quinquaginta contulisse, exiguo licet cum fructu, studiis Ecclesiasticis excolendis, atque iis praesertim, quae ad Beatificationem Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationem pertinent. Cum enim forensibus studiis operam dare statuissimus, factum est, ut Alexander Caprara tunc temporis Rotae Romanae Auditor, ac deinde Cardinalis, illius Tribunalis Secretum, ut ajunt, Nobis communicaret. Cum vero ille pariter inter Consultores Congregationis Sacrorum Rituum fuisset adscriptus, coepimus accurate legere scripta exhibita a Postulatoribus; atque animadversiones Promotoris Fidei; et alia quoque pro

his studiis adjumenta consequuti sumus ex domesticis colloquiis, quae idem Praesul Caprara nobiscum interserebat.

Deinde a Clemente XI. felicitis recordationis inter Consistoriales Advocatos recensiti, ipsius Pontificis jussu duas Causas Canonizationum promovendas suscepimus, nempe Beatae Catharinae Bononiensis, ac Beati Pii V., quae sub eodem Clementis XI. Pontificatu ad finem sollemnis Canonizationis perductae fuerunt: Praeter has Causas, aliis quoque multis tum Beatificationis, tum Canonizationis, operam nostram ac patrocinium impendimus, quas hoc loco recensere supervacaneum ducimus, et quae non pauca, neque exigua sane volumina, si colligerentur, efficerent.

Post haec Promotoris Fidei perhonorificum munus ab eodem Clemente XI. Nobis demandatum fuit, quod per viginti, et amplius annos, videlicet, cum idem Clemens XI., ac deinde Innocentius XIII., ac Benedictus XIII. Sedem Apostolicam tenuerunt, pro imbecillitate nostrarum virium, quam diligentissime obire curavimus. Illud pro certo adfirmare posse videmur, gravissimas laboris partes Nobis ipsi semper desumpsisse; nec satis existimasse studium ad ea negotia dumtaxat necessarium, quae proponebantur, expedienda, sed Acta universa Congregationis Sacrorum Rituum penitus inspexisse, ipsius Tabularium, et monumenta omnia, quae ad rem facere possent, ita pervolvisse, ut ea quoque adnotarem, quae Nobis opportuna fore videbantur. Illud pariter asserere possumus, eas omnes Beatificationes, et Canonizationes, quae vel a Clemente XI., vel a Benedicto XIII. solemniter indictae sunt, nostris laboribus, nostrisque vigiliis antea dispositas, ac peractas fuisse. Porro, si idipsum

Nobis tribueremus de illis Canonizationibus, quas deinde Clemens XII. peregit, nihil a veritate alienum diceremus. Nam in Causis ejusmodi, quae tunc temporis absolutae sunt, non modo earum initia instituta atque expedita, sed etiam praecipuae quaestiones in examen adductae, ac solutae fuerunt, cum adhuc Nos ipsi munere Promotoris Fidei fungeremur.

Postea Benedicti XIII. singulari beneficentia in Cardinalium Collegium cooptati fuimus, atque inter Cardinales Congregationis Sacrorum Rituum adnumerati. Quapropter eo, licet exiguo, temporis spatîo, quo tunc Romae permansimus, Congregationibus interesse non praetermisimus, ac sententiam nostram, qualiscumque fuerit, libere proferre. Paulo post ad regendam Anconitanam Ecclesiam, ac deinde Bononiensem delecti fuimus, in quibus administrandis duodecim annos insumpsimus. Tum, licet Pastoralis officii sollicitudo Nos plurimum occupatos tenuerit, tamen rationem temporis ita habuimus, et nocturnae corporis quietis aliquas horas ita subtraximus, ut Nobis contingerit, praeter plura, quae in lucem emisimus, simul etiam colligere, disponere, ac sedulo perpendere pene innumeras adnotationes, quas olim conguessimus, cum Fidei Promotorem ageremus; insuper plura superaddere, quae ad explicanda Miracula conferre maxime possent: cui rei gerendae, ac perficiendae magno adjumento Nobis fuit copia librorum tum antiquorum, tum recentium, qui ad Physicam, ac Medicinam pertinebant, tum praesertim consilia praestantium Doctorum, quos Bononiae deprehendimus. Quamobrem de Beatificatione Servorum Dei, ac Beatorum Canonizatione quatuor Volumina composuimus, quae in lucem edita fuerunt.

Postremo ad Summum Pontificatum, licet immerentes, evecti, cum facillimum sit inventis addere: plura additamenta non parvi momenti, ac pretii fecimus iisdem Commentariis, quae magis accurate, copioseque lucem publicam secundo adspexerunt. Ad Congregationes Sacrorum Rituum, quae coram Nobis frequenter habitae sunt, convenimus, in quibus non modo sententiam nostram exposuimus, sed ejus quoque rationem palam indicavimus. In qualibet proposita Causa decrevimus ea, quae magis opportuna judicavimus, alia quoque Decreta promulgavimus, ad rectum examen hujusmodi Causarum, earumque solutionem

instituendam. Tandem aliquos Dei Famulos consueto Ritu inter Beatos adnumeravimus.

Ut ergo nihil deesse Nobis in hac re videretur, illud tantum supererat, ut Beatorum Canonizationem perageremus. Ad quam obeundam haud satis erant, quae hactenus diximus; neque enim a nobis commemorata sunt ob aliam causam, nisi ut quoddam voluntatis nostrae studium ad ejusmodi Canonizationem suscipiendam ostenderemus, quod tamen parum, aut nihil omnino conferre non ignoramus, nisi caetera merita, ac requisitae conditiones pariter intercedant. Attamen in eo tota res sita est, quod post accuratum diuturnumque examen plurium annorum, judicium quinque Causarum Canonizationis absolutum jam fuerit a Congregatione Sacrorum Rituum. Accedit, quod ejusdem Congregationis consilio jam pronuntiavimus Decretum, nempe posse quamlibet ex iisdem Causis ad solemnem Canonizationem deduci: Quamquam illud Decretum ejusmodi negotium minime absolvat, neque ipsi finem imponat; eo quod Praedecessorum nostrorum vestigiis inhaerentes, antequam Sententiam ultimam proferamus, intelligere volumus in hoc Secreto Consistorio consilium vestrum, utrum Canonizationem hoc tempore statuendam judicetis; ac deinde exposcere rursum a Vobis consilium, et ab Episcopis, qui ad Consistorium semipublicum convenient, utrum nempe in superadictis Causis quaestiones omnes ita examinatas, et solutas existimetis, ut Sententiam vestram Sententiae Congregationis Sacrorum Rituum accommodare possê arbitremini. Sed ne temere, et inconsulto deliberetis, servato a Praedecessoribus nostris more, Vobis exponemus, quae diligenter accurateque peracta sunt in his Causis Beatorum examinandis; et deinde meritum singularum intrinsecum compendio solum attingemus.

Ut autem initium sumamus ab iis, quae gesta sunt in examinandis his quinque Causis Beatorum, de quibus res agitur, nulla est ex ipsis, pro qua examinanda plusquam centum viginti anni non fuerint insumpti; initium hujus temporis haud statuendo a die, quo hi Beati vitam hanc mortalem absolverunt, neque a tempore, quo Locorum Ordinarii sua auctoritate ipsorum Beatorum Acta conficere caeperunt, sed ab eo solum tempore, quo Sedes Apostolica concessit, ut ejusmodi Causae coram se instituerentur. Equidem non ignoratis, in ve-

teri consuetudine, ac more positum fuisse, ut hae Causae Romanae Rotae Auditoribus committerentur, qui deinde post accuratum examen rem totam exponerent, suffragium consultivum ferebant, ac postremo ad Congregationem Sacrorum Rituum omnia rursus examinanda deferrebantur. Duae nostrorum Beatorum Causae, quae modo afferuntur, propositae jam fuerunt eo tempore, cum vetus consuetudo, quam paulo ante memoravimus, obtineret, eaque ratione pertractatae sunt, quam superius indicavimus. Cum deinde immutata ea consuetudine, Romanae Rotae Auditores in Congregationem Sacrorum Rituum, tamquam ipsius membra, recensiti fuissent, in tribus reliquis Beatorum Causis quaestiones praecipuae, ac necessariae ad examen, ac trutinam revocatae sunt in iis Caetibus, qui ad expendendas singulas ex allatis quaestionibus, ter convocari, et haberi consueverunt. Si ex his quinque Causis unam solummodo excipiat, cujus Nos ipsi Beatificationem peregrimus, quatuor reliquae Cultum publicum jampridem obtinuerant a Nostris Praedecessoribus constitutum. Quamobrem nostram operam potissimum contulimus ad expendenda Miracula, quae post Beatificationem contigerunt, et quae a Sacris Legibus requiruntur, tamquam indicium quoddam caeleste Divinae voluntatis, ut cultus permissivus ac peculiaris, cultu universali ac praeceptivo commutetur. Illud testari merito possumus, nihil a Nobis praetermissum fuisse, ut accuratissimum examen fieret, quoniam non ignoramus, nullum studium, nullamque diligentiam esse in hac re supervacaneam. Illud quoque fatemur nullam a Nobis in his Causis agendis dispensationem, aut immunitatem a consuetis Legibus esse concessam, nostrumque privatum studium pro qualibet Causa sedulo impendisse. Praeterea Deum vehementer exoravimus, ut lumen suum Nobis impertiretur, quo magis perspecta Nobis forent aliqua facta, quae suffragium ferentes in Congregationibus manifesta satis putaverunt; denique, priusquam animum nostrum determinare, nonnullis mandavimus, ut occulta diligentia res propositas scrutarentur, ac plane dignoscerent, quorum postea documenta Nobis reddita, deponi jussimus in Tabulario Congregationis Sacrorum Rituum, ubi tuto servarentur.

Post haec (ut ordinem initio propositum teneamus) verba facienda essent a Nobis de me-

ritis cujuslibet Causae. Verum institutam Orationem parumper suspendimus, ut tamen, ordine jam constituto, deinde prosequamur; videlicet postquam apertum erit os Cardinalis, cui clausum fuit initio Consistorii, ut suffragium quoque suum in rem propositam ferat, et postquam alia praesentia negotia absoluta fuerint. Porro haec sermonis interruptio Vos levabit ea molestia, quam pati deberetis, si perpetua oratione uteremur, et Nobis etiam paulum temporis concedet, ut libere respiremus.

Post haec propositae fuerunt Ecclesiae, et alia peracta quae superius indicata: deinde Sanctissimus D. N. prosequutus est suam Orationem in hunc modum.

Peractis jam negotiis, quae absolvenda supererant, Orationem nostram, Venerabiles Fratres, prosequimur; et breviter quidem complectemur merita, quae insunt Causis quinque Beatorum. Primum locum obtinet Causa Beati Fidelis a Sigmaringa Svevi ex Ordine Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum. Nemo ignorat praeclare gesta a Leopoldo Austriae Archiduce, et Comite Tyrolensi, qui magno cum exercitu Rhaetiam Superiorem invadens initio praeteriti saeculi, gente illa pervicaci in suam ditionem redacta, Ministros Calvinianos ab illis Vallibus expulit, qui non modo pravam doctrinam in ipsis locis disseminaverant, sed miseros populos, et sua jam labe infectos, adversus Romanam Ecclesiam incendebant, et perniciosius consiliis incitabant, ut a legitimis Principibus facta conspiratione deficerent.

Tum Joannes Fulvius Curiae Episcopus, qui Haereticorum furore, ac violentia extorris, et ejectus; incredibili moerore conficiebatur, eo quod Ministri Zuingliani, et Calviniani, spatio duorum annorum, quadraginta duas Parochias eidem usurpaverant, Leopoldum victorem induxit, ut ad Paulum V. Praedecessorem nostrum confugeret, eumque vehementer rogaret, ut Capuccinos in Rhaetiam mitteret, qui Sacras Missiones susciperent, ex quibus fructus non exiguos Sanctae Religionis futuros sperabat.

Pontifex Leopoldo morem gessit libentissime, ac tum Sacrae Missiones in Rhaetia initium habuerunt, quae deinde magis confirmatae, atque amplificatae sunt, cum post obitum Pauli

V. Gregorius XV. Sedem Apostolicam obtinuit: Tunc enim bene constituta Sacra Congregatione de Propaganda Fide, ipsius consilio, quae viros idoneos a Nuntio Apostolico, et ab Episcopo Curiae satis cognoverat, Fratres Cappuccini ad eas Missiones obeundas delecti fuerunt, et illarum Praefectus Beatus Fidelis a Sigmaringa nominatus, qui magnam sibi famam ob virtutem, et zelum Apostolicum jam sibi comparaverat. Cum ejusmodi munere fungeretur, vitam hic Beatus absolvit, interfectus ab Haereticis in odium Fidei Catholicae, et hoc pacto illustrem Martyrii palmam est consequutus. Signa et Miracula accesserunt severe discussa, et concordibus suffragiis approbata. Placet ne igitur Vobis, ut ad solemnem hujus Beati Martyris Canonizationem juxta consuetum hujus Sedis Apostolicae morem procedamus?

*Hic Cardinales responderunt omnes: PLACET
deinde Sanctitas Sua:*

Secundo loco proponitur Causa Beati Camilli de Lellis, qui Bochanici in Aprutio loco honesto natus est. Cujus quidem juvenus non fuit vacua, et immunis ab iis cupiditatibus, ac vitiis, quibus implicari juvenes consueverunt. Attamen tali poenitentia ductus est, suasque labe per plures annos usque ad ultimum vitae spiritum tanta severitate expiavit, ut praeclarani Sanctitatis opinionem sibi demeruerit, eamque laetitiam in Caelis excitaverit, qua gestire solent Angeli super uno peccatore poenitentiam agente, quae longe superat eam voluptatem, quam concipiunt iidem Beati Spiritus, cum in Caelis coronari vident alios plures, qui poenitentia nunquam indiguerunt, eo quod vitae innocentiam, ac morum sanctitatem numquam violaverint.

Nonnulli ex Theologis, ac Patribus non solum Martyres appellant eos, qui ab Haereticis, vel fidelibus in odium Christianae Fidei, aut Catholicae Religionis-vita spoliantur, sed illos pariter tamquam Martyres agnoscunt, qui semper in Dei famulatu, et proximorum salute procuranda ita occupantur, ut assiduo charitatis opera praestent, non quidem ordinaria, sed difficilia, et heroica, in quibus constanter versantur; donec ad extremum vitae diem perveniant; ideoque Charitatis Martyres nuncupantur.

De hac opinione Nos verba fecimus in Libris nostris, *De Canonizatione*, eamque minime probavimus, eo quod Orationi Panegyricae potius, quam Theologorum Cathedrae consentaneam judicavimus. Illos haud Martyres, sed Confessores nominandos asseruimus, cum in eorum morte nullus appareat tyrannus, qui illos in odium Fidei violenter interficiat; Quod si contrariam sententiam sequuti fuissetus, nullum sane exemplum praestantius inveniri potuisset ad Martyres ejusmodi Charitatis declarandos, quam vita, ac mores, quibus Beatus Camillus de Lellis commendatur.

Siquidem Nosocomia hujus Urbis, quae *Incurabilium*, et *Sancti Spiritus* appellantur, camparari possunt quibusdam veluti theatris, in quibus Camillus per plures annos charitatem suam exercuit, operam suam assiduo praebens infirmis, ut illos corporis aegritudine, atque animi morbis sublevaret. Febres pestiferae, quae hanc ipsam Urbem, ac Sedem Quirinalem invaserant, et universis, quos semel corripuerant, mortem inferebant, latissimum campum aperuerunt Camillo, ejusque Sociis Regularibus, ad pios Cives inflammandos, hortandosque, ut eis, atque opportunis pharmacis aegrotantes recrearent, omnemque diligentiam impenderent, ut a mortis faucibus eriperent hominum multitudinem, qui ad eam calamitatem pervenerant, ut eodem lectulo vir cum uxore sua, ac liberis jaceret, necessario alimento, et consolatione destituti omnes, quos interea febris, egestas, rerum omnium necessitas, ac fames supra modum vexabant.

Post hanc calamitatem, et stragem, incredibilis illa annonae charitas subsequuta est, ob quam Romae, ejusque districtu, septuaginta millia hominum fame, ac frigore erecti perierunt. Horrendum sane spectaculum! In Comitibus ipsius Urbis, in macellis, et officinis fame debilitati Cives animam exhalabant, alii vero jam vita defuncti virentes herbas, quas ad famem sedandam decerpserant, adhuc dentibus premebant; Quare tum patuit maxime charitatis incendium, quod Camilli pectus exardebat: Plura omittimus ad rem explicandam, quae in actis ipsius Beati descripta continentur; Illud solum indicabimus, tunc temporis magnam aegrotantium multitudinem in Nosocomium Sancti Sixti coactam fuisse, ex qua spatium paucorum dierum tria millia morbo confecta sunt. Pontifex Beato Camillo potestatem tri-

buit illius Nosocomii administrandi in iis omnibus; quæ ad salutem corporum, et animarum pertinerent. Itaque, ut huic muneri satisfaceret, in aedes Sancti Sixti ille se contulit cum octo Sociis, ex quibus ob incredibiles labores, et incommoda, quinque vitam amiserunt; Camillus autem immunis ab eo discrimine, ac liber evasit, singulari Dei beneficio, ut majora deinde pro utilitate proximi aggrediretur; inter quæ recenseri merito debet Institutio Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium infirmis, quam ipse statuit, ac propagavit in varias Orbis terræ partes, et quæ magis in dies amplificatur, cum maximo aegrotantium, et morientium fructu, qui in ultima vitæ hujus periodo constituti, illorum praesidio, sanctisque monitis corroborati, ad immortalem vitam proficiscuntur. Hujus Beati intercessionem Deus Miracula operari dignatus est, post longum et maturum examen concordibus suffragiis approbata. Videtur ne itaque Vobis expedire, ut ad hujus quoque Beati Canonizationem solemnî ritu deveniamus?

Rursus Cardinales hoc loco responderunt: PLECE. Et Sanctitas Sua institutum sermonem prosequuta est.

Tertio loco exhibetur Causa Beati Petri Regalati Minoris Observantiae Sancti Francisci, natione Hispani, qui Valdoleti natus est. Annales Fratrum Minorum tradunt a Gregorio XI. Pontifice designatos fuisse aliquos Commissarios Apostolicos, seu Visitatores, qui eum Ordinem in Hispania reformarent, cujus institutum, ac disciplina, pristina severitate dimissa, plurimum collapsa fuerat, quemadmodum Apostolica Sedes intellexerat. Ferunt, quemdam nomine Petrum Villacretium inter Fratres Minores virum sanctitate vitæ præstantem, inde excitatum fuisse, ut reformationem Regularis Observantiae Sancti Francisci primus inchoaret. Sacra aedicula inter oppida Tendillæ, ac Penalverii sita erat, Beatissimæ Virginî Mariæ nuncupata, quæ ad Equites Melitenses jure pertinebat. Porro Sanctam Mariam Saliceti ipsam vocabant ex eo, quod Beatissima Virgo quibusdam Venatoribus ipsius nomen, et opem implorantibus eo loco apparuerat, cum illi inter densissimas pluvias, fulminum ignibus perterriti, via penitus aberrassent. Itaque, cum primum super salices altare fuisset extru-

ctum, inde Sanctæ Mariæ Saliceti nomen indutum est. Hæc aediculae Petrus Villacretius exiguum tugurium conjunxit, ubi cum suis Sociis habitaret; Illud autem spatio temporis in magnificum ædificium commutatum fuit, in quo perfecti Regulares vitam duxerunt. In eo ipso loco vir præclarissimus Cardinalis Franciscus Ximenes Christianæ perfectionis spiritum suscepit, ex quo tandem accitus fuit, ut Elisabeth Hispaniarum Reginae Confessiones exciperet.

Petrus Villacretius pietatem Beati Petri Regalati cognitam, et perspectam habebat; Quippe adolescentiam innocenter traduxerat, et cum Fratrum Minorum Instituto vix decennis nomen dedisset, anno ætatis decimo quarto (quod tum licebat) solemnem Professionem emiserat. Inter cætera Monasteria, quæ a Villacretio condita fuerunt, permittente Oxomensi Episcopo, illud prope Aquileram adnumeratur, in quo Petrus Villacretius, ac Beatus Petrus Regalatus, longe ab hominum consortio, sanctissimam, et asperissimam vitam aliquo temporis spatio simul duxerunt. Quamvis autem curarent diligentissime, ut ejusmodi vitæ ratio in tenebris omnino delitesceret, tamen in finitimas Civitates evulgari coepit, ex quibus aliqui visendi solum studio, alii vero, ut permanerent in ea solitudine, ad Monasterium confluebant; et hoc pacto Reformatio in Hispania mirum in modum propagata est.

Qua de re Villacretius præclarum opus, initamque viam insistere majori studio constituit, ut nova conderet Monasteria, ac vetusta in meliorem formam redigeret. Itaque domum Aquilerae Regalato commendavit, cujus virtutem longo jam temporis experimento probaverat. In eo loco Regalatus reliquis annis, quibus vixit, ad supremum sanctitatis apicem pervenit. Illic Reformationem institutam, suis exemplis, prudentique administratione sartam tectam retinuit, ita ut, quamvis novi Ordinis Fundator, aut Reformationis Institutor appellari bequeat, tamen ad illam statuendam maximum adjumentum attulisse, potentissimumque praesidium fuisse, nemo inficiabitur. Illic etiam toto vitæ suæ cursu Theologicae, et Cardinales Virtutes modo sublimi, ac singulari exercuit. Universos in admirationem sui pertraxit ob animi humilitatem, vitæ asperitatem, ac jejunia, quibus corpus suum magno opere exercebat. Quæ merita si desint,

ad Beatorum Canonizationem Ecclesia nunquam adducitur. Illic etiam donis Extasis, ac Prophetiae cumulatus a Deo fuit, ac postremo feliciter hac mortali vita decessit, eamque sanctitatis famam reliquit, ut diuturnitate temporis imminui numquam potuerit. Miraculis claruit tum in vita, tum post obitum; eademque trutinæ subjectae approbari meruerunt. Placet ne igitur Vobis, ut ad solemnem hujus Beati Canonizationem juxta Ecclesiae institutum procedamus?

PLACET, iterum dixerunt hoc loco Cardinales, ad quos deinde Sanctitas Sua.

Quarto loco venit Causa Beati Josephi a Leonissa, quod Oppidum in Aprutio positum est. Ipse pariter Ordini Fratrum Capuccinorum nomen dedit, et Sanctum Franciscum Parentem suum plane imitatus est. Etenim si Sanctus Franciscus martyrii cupiditate inflammatus, navigationem in Syriam suscepit, etiam Beatus Joseph ob eandem causam Constantinopolim se contulit, ubi Christi Fidelibus opitularetur, qui misera servitute tenebantur, gravissimoque periculo, ne ob incommoda et aerumnas, a Christiana Religione deficerent: A Soldano Rege Aegypti Sanctus Franciscus magnis officiis, et humanitate exceptus, omnem martyrio interclusum aditum cum vidisset, in Italiam remeavit; atque ita desiderii martyrium obtinuit. Beatus Joseph eodem ardore succensus, interiora cubacula, et penetralia Imperatoris Turcarum adire non dubitavit, ratus, eos populos universos facili negotio ad Fidem Christianam traducendos, si ipsorum Imperator eandem Religionem primus susciperet: Sed captus, ac detrusus in tenebrosam carcerem, eo gravissimo supplicio mulctatus fuit, ut pedem dexterum, et manum pariter dexteram ad ferreum uncum suspensus; capite, totaque corporis mole ad terram penderet, donec fame, ac dolore extenuatus vitam profunderet. Generosus Athleta Christi crudelissimum tormenti genus invicta animi constantia pertulit. At quoniam Joseph Dei Beneficio vitam adhuc trahebat, atque inter acerbissimum cruciatum annuntiare Fidem Christianam haud omittebat, ideo Satellites consilium inierunt sub illo ignem excitandi, ut fumus obstrictis faucibus spiritum illi praecluderet, aut saltem a praedicanda Sancta Religione impediret.

Tres continuos dies in eo cruciatur fortiter permansit, ex quo divino potius, quam humano praesidio liberatus fuit, ita ut Causa ipsius Beatificationis, et Canonizationis (nisi ob gravissimas causas disciplina immutata fuisset) sub titulo Martyris, non autem Confessoris, proponi posse videretur. Nemo enim, qui in his studiis paululum versatus sit, ignorat, pristina temporum consuetudine appellari consuevisse Martyres etiam illos, qui post acerba tormenta, quorum vi mortem subire juxta naturae conditionem debuerant, admirabilem in modum superstitibus evaserant: Attamen hoc tempore (quemadmodum unicuique cognitum, perspectumque est) Martyr haud nuncupatur, nisi qui in ferendis cruciatibus, aut vi tormentorum vitam amiserit.

Joseph ope divina vindicatus ab eo discrimine, quod superius exposuimus, in Italiam rediit, et reliquum vitae spatium in locis Patriae suae fœditimis traduxit, ubi Ruricolae, et Egenos Sacris concionibus imbuens, mirum dictu est, quam copiosos fructus collegerit: Mysteria Fidei, ac Religionis illis explicabat, et vineam Domini indefesso studio ita excolebat, ut nullos labores, nulla pericula, nulla incommoda vitanda unquam judicaverit. Evangelica consilia, juxta sui Ordinis praecepta atque instituta, diligentissime servavit; qua in re si defuisset aliquid, Causa Beati Josephi in medio cursu constitisset. Etenim certum, statutumque est, ut in Causis Servorum Dei, qui Regularium Ordinibus adscripti fuerunt, praeter caetera, illud potissimum examinetur, an sui Ordinis praescriptas leges accurate observaverint. Postremo Beatus Joseph meritis cumulatus, et corporis sui vinculis dissolutus, in Coelum evolavit, quo tempore ea signa contigerunt, quibus Deus pretiosam justorum mortem prosequi, ac declarare consuevit. Miracula quoque subsequuta sunt plene discussa, et approbata. Placet ne igitur Vobis, ut ad hujus Beati Canonizationem rite procedamus?

Hic quoque Cardinales dixerunt, PLACET, quibus inde Sanctissimus Dominus Noster haec alia deliberanda proposuit.

Quintum, ac ultimum locum tenet Causa Beatae Catharinae de Ricciis ex Ordine Dominicanorum, de Ecclesia adeo benemerito, tum ob viros, tum ob mulieres gloria Sanctitatis cele-

berrimas, quae eundem Ordinem illustrarunt: Satis sit hoc loco recensere Catharinam Senensem, Rosam Limanam, Agnetem ex Urbe Montispolitiani quae solemnī Canonizationis Ritu in numerum Sanctarum relatae fuerunt; Reliquas plures omittimus, quae ob rationem cultus immemorabilis, obtinent cultum Sedis Apostolicae auctoritate comprobatum.

Florentiae nata est Catharina ex nobili genere: Parentes habuit Petrum Franciscum de Ricciis, et Catharinam de Panzano. Ab ineunte adolescentia futurae Sanctitatis indicia non obscura praebuit. Pratum Etruriae Civitatem adducta (quo Parentes rusticationis gratia se contulerant), et ingressa Domum Monialium Sancti Vincentii, eodem momento temporis constituit in eo loco vitae suae cursum exigere, quamvis id ingratum, molestumque Parentibus esset, qui illam nuptui dare proposuerant.

Tantam Sanctitatis famam brevi assequuta est, ob dona praecipue coelestia, quibus plerumque Deus animas sibi devinctas et charissimas exornare solet, nempe ob frequentes Extases, mentis alienationes, vaticinia, cordium arcanas scrutationes, et huiusmodi divina munera, ut Praesides Ecclesiasticos excitaverit ad investigandum diligenter, utrum angelus tenebrarum (uti non semel accidit) Angeli Lucis speciem ad eam Virginem decipiendam assumpsisset. Omissa facimus experimenta, quibus tunc usi sunt Ordinis Dominicani Theologi, et illius Monasterii Provinciales, ut omni erroris nube discussa, veritatem agnoscerent, cujus certissima indicia deprehenderunt; ideoque testati sunt ea Catharinae dona non Daemonum fraudibus, neque naturae portentis tribuenda, sed coelitus immissa ad ejus animam exornandam. Cardinalis Robertus Puccius Pistoriensis Episcopus, jussu Pauli III. Pontificis, Florentiam se contulit cum pluribus aliis Episcopis prudentiae, doctrinaeque laude praestantibus; et post accuratum examen, summopere probavit vitae Sanctitatem, et coelestem donorum naturam, et conditionem, quibus Catharina ab omnibus commendabatur. In eadem sententia fuerunt Cardinales Cervinus, et Mediceus, qui deinde Summi Pontifices facti sunt, quorum primus Marcellus II., alter Leo XI. nuncupati fuerunt. Postremo accedit, quod in Causa Sancti Philippi Nerii demonstratum est, ipsum quadam

mentis alienatione divinitus immissa, licet Romae versaretur, Beatam Catharinam de Ricciis alloquutum fuisse, quae Prati in Etruria morabatur, cujus herpicam vitae rationem plane cognoverat, eamque plurimi faciebat.

Haec caelestia dona plerumque Sanctitatem indicant, sed in illis Sanctitas minime continetur. Continua ferme rerum coelestium meditatio, profunda humilitas, vita, victusque asperimus, in observandis Ordinis sui legibus accuratissima diligentia, summa vigilantia, atque studium, ut reliquae Sorores eandem virtutis semitam calcarent, hae fuerunt Catharinae dotes eximiae, haec ornamenta singularia. In examine hujus Causae compertum est, ipsam maxime excelluisse in assiduo illarum virtutum exercitio, quae ad illius conditionem, atque statum pertinebat. Porro id satis est, cum in ejusmodi Causis totum examen ad eas virtutes redigendum sit, quas Canonizandus exercere potuit juxtae vitae rationem, quam sibi delegerit. A Deo saepius illa postulavit, ut iis donis coelestibus, quibus tandiu cummulata fuerat, spoliaretur, quod sane commendatur plurimum ab illis, qui pias animas ad perfectionem Christianam instituunt, nempe ut delectationi, et quandoque etiam vanitati aditus praecludatur. Itaque Catharina, quod vehementer expetierat, consequuta est; attamen opinio, quae de ipsius Sanctitate excitata fuerat, imminui nequaquam potuit, sed usque ad mortem constanter permansit, et etiam post mortem magis percrebuit. Catharina eo mortis genere decessit, quod ejus vitae Sanctitatem maxime decebat. Summa vitae austeritas, et ciborum ratio, quos longo temporis spatio adhibuerat haec Virgo poenitentiae amantissima, mortalem ipsi aegritudinem attulerunt. Ad illam fortiter obeundam Catharina sanctis operibus se praeparavit: Acerbos dolores tulit patientissime: Ecclesiae Sacramentis summa pietate susceptis, ultima sive colloquia, sive ad Deum preces ardentissimi amoris plenas expressit. Sorores suas maxima benevolentia vivens prosequuta est, et ejusdem benevolentiae moriens argumenta manifesta praebuit iis sermonibus, quos postremo ad ipsas Sorores convertit. Nonnulla portenta ad ejus mortem contigerunt; ita ut, si omnia simul expendantur, pretiosam in conspectu Domini Catharinae mortem fuisse nemo dubitare possit. Post obitum, hujus Beatae intercessione ea

prodigia facta sunt, quae vires naturae excedunt, quaeque idcirco communi calculo fuerunt Miraculis adscripta. Placet ne demum igitur Vobis, ut ad hujus Beatae Canonizationem juxta consuetum Apostolicae Sedis morem procedamus?

Item: sibi PLACERE: responderunt omnes Cardinales, quos subinde alloquutus est Sanctissimus Dominus Noster hoc modo.

Praeclaram sententiam vestram intelleximus super his, quae a Vobis postulavimus. Quamobrem, vestigiis, et exemplis nostrorum Praedecessorum inhaerentes, duo publica Consistoria indicemus, in quibus Consistorialis Aulae Advocati palam recensebunt vitae Sanctitatem, ac Miracula singulorum ex Beatis, qui solemniter ritu inter Sanctos adscribendi sunt. Antequam autem conveniatis ad semipublica Consistoria, in quibus Vos, omnes, cum Episcopi, qui simul acciri debent, suffragium ferre debetis pro futura cujuslibet Beati Canonizatione, in more positum est, ut unicuique consignetur vita cujuslibet Canonizandi, compendio digesta una cum virtutibus, et Miraculis, et singulis Actis, quae pro eorundem Causis confecta fuerunt. Quo tempore Clemens XI. felicitis recordationis Beatorum Canonizationem celebravit, Nobis tunc temporis Fidei Promotorem agentibus praecepit, ut Causas Beatorum compendio describeremus, quae deinde Pontifex ipse accuratissime perpendit, et incredibili studio ad examen, ac trutinam revocavit omnia documenta, quae iisdem compendiis ad fidem faciendam jungebantur. Porro Causarum, de quibus modo res est, Nos ipsi compendia facere posse sperabamus, ardentique studio exoptabamus: sed assiduus curis distenti, Clementis XI. vestigiis insistere tandem deliberavimus. Itaque praeter compendia a Postulatoribus confecta, et exhibita, hanc eandem provinciam ab alio suscipi jussimus, qui Promotoris Fidei sententiam consiliumque sequeretur. Eadem compendia, juxta normam et rationem a Nobis constitutam confecta Nos ipsi accurate perlegimus. Sedulo quoque examinavimus omnia documenta illarum rerum, quae in ipsis compendiis referebantur: Et haec tum Vobis, tum Episcopis ad consilium accitis, tempore opportuno dabuntur, ut omnes suffi-

cienter instructi ad semipublica Consistoria accedant.

Absoluta Oratione Sanctitas sua assignavit in Titulum Ecclesiam Sanctorum Joannis, et Pauli Eminentissimo Cardinali Paulutio; et sic dimissum fuit Consistorium.

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 9. Junii 1746.

VENERABILES FRATRES.

Maximam Nobis hic amplissimus confessus jucunditatem affert, in quo Pontificum Praedecessorum nostrorum vetus consuetudo renovatur. Siquidem, cum de gravissimis negotiis agendum, ac deliberandum erat, in consilium vocabant Primores ex Clero Romano, Episcopos Suburbicarios, et caeteros Antistites, qui casu aliquo Romae versabantur. Materiam pariter, quam Vobis examinandam, ac dijudicandam proponimus, Sacrae vetustati omnino consentaneam judicamus. Etenim Causa Martyris Fidelis a Sigmaringa Vobis exhibetur; et cognitum satis est, perspectumque universis, quam diligenter accurateque Praedecessores nostri Clemens, Fabrianus, et Antherus colligi jusserint eorum Acta, qui pro Fidei Catholicae defensione vitam profundeabant; Actorum collectioni judicium succedebat, quod *vindicationis* appellabatur; quodque institui solebat ab Ecclesia, ad fraudes et ambiguitates evitandas: de quo judicio verba facit Optatus Milevitanus Scriptor quarti Saeculi, cum illustre facinus Caeciliani Archidiaconi commemorat, qui superbam Foeminam Lucillam vehementer objurgavit, eo quod ossa hominis mortui, etsi Martyris, sed necdum vindicati, osculati consueverat, priusquam Divinam Eucharistiam perciperet. Quod si aliquid paulo alienum ab antiquitate reperitur in examine, quod habetur hodierna die, illud profecto est, quod in Actis, et narrationibus rerum gestarum a Fideli a Sigmaringa, quae Vobis exhibitae fuerunt, et quas antea Nos ipsi perspeximus, ac diligentissime expendimus, in his, inquam, Actis non solum agitur de Martyrio, ejusque Causa, sed etiam recensentur signa, ac Miracula, quae, Beato Fideli intercedente, Deus patravit. Etenim vestram

eruditionem minime latet gravissima disputatio, quam saeculo nono Ecclesiae magna cum laude sustinuit S. Eulogius Martyr, ac Toteli Archiepiscopus, in suo praeclaro Libro, qui inscribitur *Memoriale Sanctorum*, pro Cultu Cordubensium Martyrum; magnopere cōtendens illis exhibendum esse Martyrum Cultum, etiamsi nulla Miracula ad eorum intercessionem obtigissent. Attamen id minime Nos advocat ab instituto Nobis gratissimo venerabilis antiquitatis, cum in nostris Commentariis de *Canonizatione Sanctorum*, qualiacumque fuerint, plane ostenderimus, propositis cujuslibet saeculi monumentis et exemplis, nunquam Sedi Apostolicae in more positum fuisse, ut Cultum publicum Martyri ulli concederet, aut permissivum, et pro aliquibus tantum locis, aut praeceptivum, et pro universa Ecclesia, nisi postquam Martyrium, ejusque Causam perpendisset, ac probasset, juxta vetus adagium, nempe *Martyrem non facit poena, sed causa*, et postquam Miracula etiam in examen adduxisset, ac probasset. Siquidem tutiorem in hac re sententiam amplectendam censuit, nec ullam diligentiam omnino praetermittendam, ut de gravissimo hoc negotio judicium ferret, cum praesertim nulla necessitas ejusmodi judicium postularet. Equidem Vobis ante oculos proposita subit omnia, videlicet, vita, mors, ejusque causa; signa, ac Miracula Beati Fidelis a Sigmaringa. Interea vestras sententias exquirimus, utrum ad ipsius Canonizationem deveniendum putetis.

Post haec suffragium dederunt pro Canonizatione tam Eminentissimi Cardinales, quam Patriarchae, Archiepiscopi, et Episcopi Assistentes, et non Assistentes. Quibus expletis iterum Papa sic fuit allocutus.

VENERABILES FRATRES.

Summam voluptatem percepimus ex vestris suffragiis, quae tollitis de praeposita Canonizatione Beati Fidelis a Sigmaringa. Priusquam tamen ultimo deliberemus, ad Deum supplices confugere volumus, et simul hortari Fideles omnes, ut eadem vota concipiant, videlicet ut coeleste lumen in hoc gravissimo negotio Nobis elargiatur, judicium laturis de Canonizatione Beati Fidelis a Sigmaringa, atque aliorum quatuor Beatorum, quorum Causae in

quatuor sequentibus Consistoriis Semipublicis in examen adducentur. Porro Cardinalis noster in Urbe Vicarius de more promulgabit junia, Ecclesias visitandas, preces, et alia pietatis opera praescripta, et suscipienda ab illis, qui consequi volunt plenariam Indulgentiam, quam Nos impertiti sumus universis, qui preces effundent eo modo, quem statuimus, ut Deus scilicet Opt. Max. suae lucis claritate mentem nostram illuminet.

Et sic dimissum fuit Consistorium.

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 10. Junii 1746.

VENERABILES FRATRES.

Post Causam B. Fidelis a Sigmaringa, quam Vobis in praecedenti Consistorio proposuimus, alteram B. Camilli de Lellis in hoc praesenti Consistorio Vobis exhibemus; et quemadmodum in Causa B. Fidelis sacram antiquitatem, et hujus S. Sedis disciplinam ante oculos habuimus, ita profecto mentem eandem, idemque institutum in proponenda Causa B. Camilli hodierna die retinemus. Equidem inter Martyres, ipse non recensetur, sed inter Confessores; eo quod praeclarissimis sane virtutibus ac meritis exornatus, ex hac mortali vita in Coelum migraverit, naturali tamen mortis genere; neque in odium Christianae Religionis interfectus vitam amiserit. Quamvis autem Confessorum Cultus post Martyrum Cultum indultus fuerit, tamen illum pariter antiquum esse, minime est dubitandum; cum ex saeculo quarto hujus rei monumenta certissima suppetant, etiamsi illorum sententiam sequamur, qui Sacram antiquitatem magis accurate diligenterque perscrutantur. Hanc opinionem Nos amplexi sumus in Commentariis nostris de *Canonizatione Sanctorum*, omittentes eam disputationem, quae viros eruditos in duas partes dividit, utrum Cultus S. Hilarii Pictaviensis, ac S. Martini Turonensis Confessorum, antiquior in Ecclesia dicendus videatur.

Haec quoad sacram antiquitatem: verum quoad hujus S. Sedis disciplinam, nemo ignorat, Monachos primo fuisse, qui consilia Evangelica sibi penitus imitando proposuerint, deinde Mendicantium Ordines hanc viam ingres-

sos esse, ac postremo eos coetus, qui Clerici Regulares appellantur. Illud etiam cognitum est omnibus, perspectumque, Sedem hanc Apostolicam semper proclivem fuisse, ut inter Sanctos referret Ordinum Regularium Fundatores, si illi virtutibus heroicis, gloriaque Miraculorum post obitum, uti necessario requiritur, maxime excelluerint: non una tamen semper eademque ratione; cum antiquiores ritu antiquiori, tacito videlicet Summorum Pontificum assensu, caeteri recentiori ritu, expresso videlicet assensu, immo prolata a Summis Pontificibus definitiva sententia, fuerint Sanctorum fastis adscripti, juxta duplicem canonizandi modum, de quo in recensitis nostris Commentariis, luculenter egimus, epochas temporum statuendo, quod an feliciter fuerimus assecuti, aliorum esto judicium.

Porro, juxta primum Canonizationis morem Cultum publicum in Ecclesia universali obtinuerunt Paulus, Antonius, Basilius coetuum Monachorum Fundatores in Oriente, Augustinus, Benedictus, Columbanus, eorundem coetuum Monachorum Fundatores in Occidente; juxtaque secundum Canonizationis morem, caeteri Ordinum Regularium Institutores Canonizationis honorem sunt assecuti, ut ex Tabulis Ecclesiasticis, et monumentis, quae in Vaticanis Tabulariis asservantur, et a Nobis saepe perlecta sunt, plane desumitur:

Alexander etenim III. solemniter ritu Sanctorum numero adscripsit Bernardum Fundatorem ac Parentem totius Familiae Monachorum Clarevallensium; Clemens III. Stephanum Fundatorem Ordinis Grandimontensis in Aquitania; Caelestinus III. Joannem Gualbertum Institutorem Congregationis Vallisumbrosae, ac Giraldu Parentem Monachorum Sylviae majoris in Gallia Aquitanica; Gregorius IX. Franciscum Assisiatem, et Dominicum, quorum primus Fratres Minores, alter vero Fratrum Praedicatorum Ordinem instituerunt; Clemens V. inter Sanctos adnumeravit Coelestinum V. Congregationis Coelestiniae Fundatorem; Leo X. Franciscum de Paula Parentem Fratrum Minorum; Gregorius XV. Philippum Nerium, ac Ignatium de Loyola, quorum primus Presbyteros Oratorii nuncupatos, alter Societatem Jesu constituerunt. Postremo Clemens X. Catalogo Sanctorum addidit Nomen Cajetani Ordinis Regularis Theatinorum Fundatoris; Alexander VIII. nomen Joannis de Deo, qui

Fratres servientes pauperibus infirmis in suis Nosocomiis instituit; Clemens XII. nomen Vincentii de Paulis Fundatoris Sacerdotum, qui Sacris Missionibus addicuntur.

Cum haec ita sint, hodie proponitur Vobis Beatus Camillus de Lellis Clericorum Ministrantium infirmis Parens, atque institutor. Vobis exhibita fuit ante oculos series ipsius vitae, corporis cruciatus, continuum virtutum summe praestantium exercitium, et coetus Regularis non solum institutio, sed etiam propagatio in varias Orbis terrae partes, cum maxima Fidelium spirituali ac temporali utilitate; postremo descripta perpendistis Miracula, quae Deus ob illius intercessionem ac nomen patrauit. Quamobrem sententias Vestras expectamus, utrum solemniter Beati Camilli Canonizatio decernenda videatur ejusque nomen inter Sanctos caeterorum Regularium Fundatores publico consuetoque ritu sit adscribendum.

Hic autem Cardinales, necnon Patriarchae, Archiepiscopi, et Episcopi Assistentes, et non Assistentes Sententiam suam dixerunt, Quibus absolutis Sanctissimus Dominus Noster ad eos verba fecit in hunc modum.

VENERABILES FRATRES.

Suffragia Vestra de Canonizatione B. Camilli de Lellis magnam Nobis laetitiam attulerunt; Quam ob causam nihil aliud respondemus, nisi peragendas esse preces, quas jam indiximus, ut Deus elargiatur Nobis opem suam, ac coeleste lumen ad ea rite perficienda, quae pro futura Beatorum Canonizatione requiruntur.

Et sic dimissum fuit Consistorium.

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 11. Junii 1746.

VENERABILES FRATRES.

In Praecedenti Consistorio Vobis expendendam proposuimus Causam B. Camilli de Lellis Fundatoris Ordinis Clericorum Regularium ministrantium infirmis. Agendum est hodierna die Causa B. Petri Regalati, qui sane Institutor appellari nequit, sed aut Restaurator, aut praecipuus Minister; ejus opera, ac labore Reformatio Ordinis Fratrum Minorum in Hi-

spania statuta est. Equidem Ordines Regulares inter splendidiora Ecclesiae ornamenta recensentur: leges autem, quae illis praescribuntur, Sanctitati maxime accommodatae, et consentaneae iudicantur; qui tamen baud permittuntur, juxta disciplinam ab Alexandro III. Praedecessore nostro constitutam, nisi prius ab hac S. Sede Apostolica post accuratissimum examen comprobentur. Cum tamen Regularium Ordines hominum copia, non Angelorum, conflentur; ideo non semel, ob frequentes atque inveteratas legum ipsarum violationes, factum est, ut Pontifices Praedecessores Nostri Ordines aliquos Regularium jampridem fundatos de medio tollendos duxerint, etiamsi Leges Sanctissimas profiterentur; plerumque vero evellere coacti fuerint zizaniam frumento admixtam, opera, studioque praestantium Sanctitate Virorum, qui remissos Ordines ad pristinum splendorem restituerent, et Charitatis ardorem pene extinctum rursus accenderent. Regulares Ordines ad primum institutum ac normam revocantes, quam illorum Professores aliqua ex parte deseruerant. Itaque, sicut haec Sancta Apostolica Sedes animum proclivem semper ostendit, ut Fundatores Ordinum Regularium solemniter Catalogo adscriberet, quod in praecedenti Consistorio pluribus exemplis declaravimus, si tamen cumulus reliquarum virtutum ad hunc titulum simul adjungeretur: eandem rationem habuit pro Restauratoribus Ordinum Regularium, vel eorum, qui plurimum adjumenti laborisque contulerunt ad statuendas Reformationes, non temere et inconsulto excogitatas, sed Romanorum Pontificum auctoritate praescriptas, non solum tentatas, sed executioni demandatas, quas postremo ipsi Restauratores non modo suscipiendas aliis proposuerunt, sed ipsi prius exemplo suo integre servarunt, non ulla ducti specie utilitatis, aut humanae gloriae, sed unice pro Dei gloria propaganda. Petrus de Alcantara Ordinis Minorum Restaurator fuit, et a Clemente IX. Praedecessore nostro inter Sanctos adnumeratus. Sed antea Gregorius XV. in Canonem Sanctorum retulerat Theresiam, quae singulari cum gloria restauravit Ordinem Carmelitarum, quem tum Viri, tum Mulieres profitebantur. Neque sane multum temporis praeteriit, ex quo Benedictus XIII. de Nobis optime meritis, Sanctorum Catalogo nomen addidit Joannis a Cruce, qui plurimum adjuvit Sanctam Theresiam in Re-

formatione Carmelitani Ordinis, quam ipsa susceperat. Ex scriptis documentis, quae Vobis tradita fuerunt, jam clare deprehendistis, quantum laboris atque operae Petrus Regalatus impenderit ad constituendam Reformationem Ordinis Minorum, quam Apostolica Sedes praeceperat; quo studio, qua prudentia, quam magna Ordinis sui utilitate gravissimum hoc negotium administraverit. Satis etiam cognovistis morum innocentiam, quam ab adolescentia ad finem usque vitae integram conservavit; virtutum summe praestantium assiduam exercitationem; dona supernaturalia, quibus a Deo cumulatus fuit, dum inter mortales ageret; pretiosam ipsius mortem, et praeterea Miracula, quae ante, et post illam contigerunt, ut ejus Sanctitas palam omnibus innotesceret. Quare nihil aliud superest, quam ut Sententias Vestras de Canonizatione ipsius indicenda Nobis declaretis.

Eminentissimi autem Cardinales, et alii ut supra suffragati fuerunt, quos deinde Sanctissimus Dominus Noster ita alloquutus est.

VENERABILES FRATRES.

Suffragia Vestra consensu unanimi deposcunt, ut Beatum Petrum Regalatum in Catalogum Sanctorum referamus. Nos, cum opus fuerit, sententiam quoque nostram declarabimus. Interea magno studio Deum precamini, ut lumen suum Nobis impertiat ad opus hoc maximum pro ipsius voluntate in terris perficiendum.

Et sic dimissum fuit Consistorium.

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 13. Junii 1746.

VENERABILES FRATRES.

Non ignoramus exploratum satis esse vestrae eruditioni, juxta veterem Ecclesiae disciplinam, inter Martyres non solum adnumeratos fuisse illos qui pro Christiana Religione vitam amiserunt, sed eos pariter, qui ob eandem Religionis causam acerbissima tormenta pertulerunt, licet postea superstites ab illis evadentes, mortali hac vita in pace perfuncti sint. In Conciliis, quae a S. Cypriano coacta fuerunt, aliqui Episcopi, nomine, ac titulo Confessoris, alii vero Martyris, obsignantur. Tertullianus

autem in eo libro, quem in Praxeam conscripsit, titulum Martyris ipsi minime tribuendum contendit, ob eam causam, quod levisimum, ac breve tormenti genus tulisset, non vero, quia vitae spiritum inter cruciatus nequaquam emisisset: *Praxeas*, inquit, *de jactatione Martyrii inflatus, ob solum, et simplex, et breve carceris taedium*. Id etiam S. Joannis Evangelistae celebri exemplo comprobatur, qui in dolium ferventis olei demissus, licet incolumis ex illo prodierit, et usque ad ultimam senectutem in pace vitam absolverit, tamen Martyris titulum a Fidelibus obtinuit. Ob eandem rationem S. Thecla Protomartyr a Patribus nuncupatur, eo quod prima inter mulieres Martyrii gloriam pro Christiana Fide consecuta est: quippe damnata ad bestias, quemadmodum ex Annalibus Ecclesiae deprehendimus, cum nullum ab illis detrimentum accepisset, reliquum suae vitae tempus solitudini mandavit, ubi longo senio confecta, et vinculis corporis soluta, in Coelum placide evolavit. Ob haec Theologi inquirunt, utrum etiam nunc Martyris nomen apte conveniat illis, qui superstites fuerunt cruciatibus, quorum acerbitate vitam profundere debuissent, sed post multos annos, lectulo, ut ajunt, suo jacentes, postremum diem obierunt; et utrum ritu solemniori etiam nunc inter Sanctos Martyres recenseri possint. Nonnulli id fieri posse censuerunt; utque obviae occurrant difficultati, nempe reliquo vitae spatio inquinari potuisse peccati labe eos, qui post tormenta superstites fuerunt, respondent, Divinae bonitati consentaneum videri, quod eos in coelesti gratia confirmet, qui sigulari suo beneficio vim tormentorum, certumque mortis discrimen, quod pro Christo subierant, superaverunt. Nos de hac ipsa re fusius egimus in nostris Commentariis *De Canonizatione Sanctorum*, ubi S. Sedis Apostolicae consuetudini inhaerentes, plane ostendimus, Martyris titulum minime hodie tribuendum, nisi mors intercesserit in odium Christianae Fidei, quam Tyrannus intulerit, et Martyr ob eandem causam susceperit, fortique animo pertulerit; nec ut ab hac disciplina recedatur, sufficere exempla a sacra quidem antiquitate desumpta, sed quae prodierunt, antequam aliae leges justissimis de causis ab Ecclesia fuerint statutae; aut argumenta, quae piis ab hominibus potius, quam a peritis Theologis excogitata videntur. Quapropter cum ad-

huc in minoribus Promotoris Fidei munus gereremus, et Causa haec B. Josephi a Lionissa initio proponi coepisset, magno studio contendimus atque obtinuimus, ut de illa tamquam de causa Confessoris, non vero Martyris, ageretur, etiamsi Beatus Joseph unco ferro per tres continuos dies suspensus a Turcis in odium Christianae Religionis crudelissimum tormenti genus pertulerit, uti vos ipsi ex traditis documentis perspicere potuistis. Illud tamen libenter, ac merito probavimus, ut hoc facinus praeclarissimum in hac causa pertractanda magni penderetur, et pro decernenda solemniori Canonizatione etiam plurimum conferret, si tamen continua virtutum summe praestantium exercitatio, proprii Instituti plena observantia, qua cum maxima vitae austeritas, ac poenitentia conjungitur, in Beato Josepho apparerent, ac liquido comprobarentur; si postremo illius mortem ea prodigia secuta fuissent, quibus justorum mors dignosci consuevit. Hoc sane pacto Causa Beati Josephi tamquam Confessoris, non vero Martyris, in examen adducta fuit. Seriem totius vitae, quam ille duxit, vestros ante oculos expolitam habuistis: Cognitum Vobis est quidquid pie sancteque gessit, antequam se conferret Constantinopolim pro Missionibus obeundis; gravissimum tormenti genus, quod in illa Civitate passus est, ex quo Divino beneficio fuit ereptus; quanto deinde tempore superstes extiterit, quam praeclara gesserit, et qua ratione vitam absolverit. Vobis etiam perspecta sunt Miracula, quae ob illius intercessionem contigerunt. Itaque illud tantum superest, ut sententias vestras de solemniori ejus Canonizatione indicenda Nobis explicetis.

Post haec Eminentissimi Patres, et alii de more suffragium dederunt; quibus a Sanctitate Sua auditis, talia deinde subdidit.

VENERABILES FRATRES.

Intelleximus suffragia vestra de Causa Beati Josephi a Lionissa, pro quibus ferendis ad Deum Vos prius confugisse, idemque facturos etiam non dubitamus, ut caeleste lumen Nobis impetretis. Attamen Vos magnopere hortari non praetermittimus, ut privatim, ac publice easdem preces suscipiatis, cum Vos minime lateat, quantam vim habeant illae pre-

cationes; qua publice, et Ecclesiae nomine indicuntur.

Et sic completum fuit Consistorium.

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 14. Junii 1746.

VENERABILES FRATRES.

In Apostolicis Actis Capite vigesimo primo, in quo describitur iter, quod S. Paulus suscepit a Tyro Ptolemaidem; ex eo loco ad urbem Caesareae, illud memoriae traditur, eundem Sanctum Paulum una cum Sociis ingressum fuisse domum Philippi Evangelistae, seu Concionatoris Evangelii, qui sane Philippus, is facili conjectura judicatur, qui Eunuchum Candacis Reginae Aethiopum Sancto Lavacro expiaverat. Moram aliquam duxerunt illi in aedibus Philippi, cui erant quatuor Filiae virgines, ac prophetantes; quod si virginitatem illae non profitebantur voti ullius ratione, quae se Judaei obstringere minime consueverunt; tamen religionis causa eas virgines fuisse non est dubitandum; quae prophetantes etiam nuncupantur, vel quod in concinendis divinis laudibus assiduo versarentur, vel quia futura praenunciarent: *Venimus Caesaream, (ita scriptum est in sacris literis) et intrantes domum Philippi Evangelistae, qui erat unus de septem, mansimus apud eum. Huic autem erant quatuor filiae virgines prophetantes.* Quod in itinere S. Pauli contigisse memoravimus, id Nobis etiam evenit in gravissimo hoc negotio, quod hodierna die ad finem sumus perducturi. Postquam septa aliorum Coetuum Regularium percurrimus, uti Vos ipsi ex praecedentibus Consistoriis perspicere potuistis, nunc ingredimur Claustra S. Dominici, qui non modo, sicut Philippus, Evangelii Concionator fuit, sed etiam Ordinis Fratrum Praedicatorum primus Parens, atque Institutor; et quemadmodum in aedibus Philippi quatuor ipsius Filias virgines prophetantes S. Paulus deprehendit, ita Nos in Claustris Sancti Dominici quatuor etiam illius Filias invenimus, quae prophetantes appellari merito possunt, vel quia a divinis laudibus celebrandis nunquam cessarunt, vel quia futuros eventus antea denuntiarunt. Porro illae nominantur, Catharina Senensis, Rosa Limana, Agnes Montispolitiani, et Catharina de Ricciis.

Pius II. Praedecessor Noster Sanctorum Catharino nomen Catharinae Senensis adjunxit. Clemens X. Praedecessor quoque Noster Rosam Limanam: Benedictus XIII. de Nobis optime merito s Agnetem Montispolitiani inter Sanctos solemniter retulerunt. Itaque, ut quatuor istae Filiae prophetantes S. Dominici pari honore cumulentur, illud tantum superest, ut Beatam Catharinam de Ricciis numero Sanctorum adnumeremus. Supervacaneum ducimus hoc loco referre ipsius Familiae praestantiam, optimam pueritiae institutionem atque innocentiam, virtutis propositum, quo Coetui Regulari nomen dedit, et in quo constanter permansit, eximiam charitatem, qua Deum, et proximum semper prosequuta est, singularem prudentiam, qua praefuit caeteris Monialibus longo temporis spatio, profundam humilitatem, incredibilem patientiam in pluribus ferendis incommodis, cumulum coelestium donorum, quae in ipsam Deus liberaliter contulit, pretiosam ejus mortem in conspectu Domini, Sanctitatis famam, quae constans fuit, cum adhuc in terris ageret, et post quam diem supremum obiit, ac tandem Miracula, quae ob illius intercessionem obtigerunt. Cum haec omnia vestris oculis objecta jam fuerint, illud reliquum est, ut mentem vestram de solemniori ipsius Canonizatione decernenda Nobis declaretis.

Eminentissimi Cardinales, et enunciati Praesules sententiam suam tulerunt; quibus absolutis, haec Sanctitas Sua subjecit.

VENERABILES FRATRES.

Maximam sane voluptatem percepimus ex suffragiis vestris, quae solemnem Beatae Catharinae de Ricciis Canonizationem deposcunt. Eandem prorsus laetitiam sensimus in quatuor praecedentibus Consistoriis, in quibus suffragia tulistis de Causis aliorum quatuor Beatorum, de quorum Canonizatione pariter agebatur. Itaque, Deo juvante, diem vigesimum annum hujus mensis Junii qui Sanctorum Petri et Pauli Apostolorum Festo celebrando consecratur; illum, inquam, diem constituimus, ut ritu solemniori, numero Sanctorum adscribamus quinque Beatos, nempe Fidelem a Sigmaringa, Camillum de Lellis, Petrum Regalatum, Josephum a Lionissa, ac Catharinam de Ricciis. Interea preces vestras ad Deum conver-

tite, ac vehementer ab ipso exposcite, ut ope sua potentissima coelestique inspiratione Nobis adsit propitius, suumque lumen impertiat, ut hanc rem gravissimam perficiamus ad gloriam Divini Nominis augendam, Catholicam Fidem magis efferendam, et Christianam Religionem propagandam.

Et sic absolutum fuit Consistorium.

NUM. II.

HOMILIA

Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI PP. XIV.; quae habita est inter Missarum Solemnia die Natali Sanctorum Apostolorum PETRI et PAULI Principalium Romanae Urbis Patronorum, quo die solemne Decretum Canonizationis quinque Beatorum in Sacrosancta Vaticana Basilica pronuntiavit.

Communem Coelo terraeque laetitiam ex glorioso BB. Apostolorum PETRI et PAULI triumpho, quem pro Christo morientes uno die, eodemque loco reportarunt, ad Nos maxime, et ad hanc Urbem, Venerabiles Fratres, ac Dilecti Filii, pertinere certum est. Quamquam enim ad universam spectet Ecclesiam de gemina Principis Apostolorum, et Doctoris gentium corona laetari, quod sancta eorum sanguine Fides in omnes gentes sese feliciter propagaverit, Roma tamen debet prae caeteris efferrī gaudium, et cumulatus exultare, quod quae antea fuerat errorum magistra, Apostolorum eorumdem opera facta sit discipula veritatis, Civitas Sacerdotalis et Regia, Arx Religionis, et Caput Orbis, cujus imperium Divinae Fidei gloria latius, quam olim terreno principatu, dilatatum, portae Inferi metuunt ac contremiscunt.

A vetustissimis usque temporibus Romano Pontifici solemne fuit summa religione, ac singulari celebritate diem hunc agere, in quo duplex Sacrum, alterum in hac Vaticana Basilica, alterum via Ostiensi in Basilica S. Pauli, facere consuevit, ut pius Saeculi quarti vates Prudentius testatur. Id quoque temporis complures ex variis partibus Episcopi ad Urbem commigrabant, festum hunc laetissimum diem una cum Romano Pontifice celebraturi,

uti ex Paulino, qui sequentis aetatis scriptor extitit, colligimus.

Nos quoque, quos non una causa ad Principis Apostolorum memoriam honore cumulandam adducit, quod nempe in ejus locum et dignitatis amplitudinem, licet immerentes, successimus, sed aliae quoque rationes urgent ad illius, et Apostoli Pauli cultum promovendum, quos una simul colere, ac venerari consuevit Ecclesia, quod nimirum inter Sacrae hujus Basilicae Canonicos decem et quatuor annos fuimus, quodque ejusdem Petri honori Metropolitana Bononiensis Ecclesia dedicata sit, quam decennio gubernavimus, et quam adhuc detinemus; Praedecessorum nostrorum vestigiis etiam in hac parte pro viribus insistere cupientes; non solum quotannis in pervigilio hujus Festi solemnibus Vesperis in hac Basilica interesse, et mane Pontificali ritu Missam celebrare consuevimus, sed etiam in perpetuum valitura sanctione decrevimus, ut per totam Octavam singulis diebus in diversis Sacrae hujus Urbis Ecclesiis aliqua eorumdem Apostolorum memoria insigniti solemne Sacrum peragatur, praesente aliquo Praelatorum Apostolicae Sedis Officiis addictorum Collegio; utque pomeridiano tempore alii piorum hominum Coetus, statis quisque diebus, ad easdem Ecclesias pie religioseque procedant. Ad haec mandavimus; ut Calendariis, et Divinorum Officiorum Libris iidem duo Beatissimi Apostoli, tamquam primarii augustae hujus Urbis Patroni, inscribantur: quod quidem Nobis a Sanctissimis Viris Leone Pontifice, Maximo Taurinensi, et Venantio Fortunato, ex veteri disciplina traditum est.

Opportune quoque et merito hunc ipsum diem festum Beatorum Apostolorum PETRI et PAULI hodiernae Sanctorum Canonizationi selegimus: nedum ut saltem vitae nostrae tempore felicissimum hujusmodi diem ingenti populorum concursu, multaque Fratrum Nostrorum Episcoporum frequentia, pristino more celebrari videamus; sed praesertim etiam, quod sententiam illam definitivam, qua quinque Beatos nuper in Sanctorum album retulimus, pronuntiavimus, ut audivistis, in honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, et Catholicae Fidei praesidium, et Christianae Religionis incrementum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum PETRI et PAULI, et Nostra; et demum, quod in uno

quoque eorumdem quinque Beatorum imago quaedam, et nonnulla Sanctorum Apostolorum PETRI et PAULI similitudo inesse videtur. Hoc autem non ita dicimus, ut par meritum, aut aequalitatem virtutum horum cum illis inferamus, cum temeritas sit amplitudinem Apostolorum cum aliorum Sanctorum meritis comparare; sed ut ostendamus, haec nova Sanctitatis lumina ad clarissimas Beatorum Apostolorum PETRI et PAULI virtutes accedere pro viribus curavisse, et hac ratione ad Sanctorum gloriam in terris meruisse exaltari, quae jamdudum in Coelis inter beatissimos Cives fruebantur.

Venit Petrus Antiochia ad hanc Urbem; hic primam Sedem constituit, hic nequissimum debellavit Simonem, hic Jesu Christi Evangelium disseminavit. Venit hic quoque Paulus post navalem, ut Joannes Chrysostomus ait, pugnam, atque hic in Judaeis et Gentibus in Christi Fide erudiendis dies noctesque laboravit. Ambo vitam et sanguinem pro Christi nomine effundere cupientes, ambo Romae, eodemque die, gloriosam Martyrii coronam adepti sunt: Petrus quidem inverso capite cruci affixus, Paulus gladio capite obruncatus: ex quorum sanguine, veluti ex semine, tot beatorum Martyrum millia germinarunt, ut exuberante copia virtutis, et fidei, ut Cyprianus inquit, singuli Martyres numerari non possent. In his modo Fidelem de Sigmaringa numeravimus, qui ad praedicandum verbum Dei, et Catholicam Religionem ab haereticis vindicandam, ab hac Apostolica Sede in Rhaetiam missus, invicto animo morti occurrens, ab haereticis interfectus est, et gloriosam sibi martyrii coronam comparavit.

Negavit ter Petrus, ab ancilla, et Judaeis interrogatus, Divinum suum Magistrum. Persecutus est Paulus discipulos Christi, quos ad internecionem usque delere statuerat. At suam Petrus perfidiam flevit amare: et Paulus Divinae vocis terrore correptus, humi stratus, factus est vas electionis, et ad Apostolicam dignitatem una cum Barnaba a Spiritu Sancto vocatus est. Quot ad poenitentiam ex praeclaro horum exemplo excitati, ex improbis et impuris facti sunt egregiae virtutis et sanctitatis lumina? Quot assiduis lacrymis sua deflentes scelera, uberrimos poenitentiae fructus fecerunt, quibus immortali deinde gloria in Coelis gaudere, et apud nos solemniter inter San-

ctos recenseri meruerunt? His profecto Camillus de Lellis annumerandus est, qui eadem vestigia persequens, non modo juvenilis suae aetatis errores delestatus est, sed etiam reliquo vitae tempore, tum a nimiae, tum corporis proximorum saluti impense addictus, heroicis, quibus Coelum promeruit, virtutibus maxime inclaruit. O quam bene sese ad Pauli doctrinam confirmavit! qui in prima ad Timotheum se blasphemum, et persecutorem, et contumeliosum, et primum peccatorem vocans: *Fidelis, inquit, sermo, et omni acceptione dignus, quod Christus Jesus venit in hunc Mundum peccatores salvos facere, quorum primus ego sum: addiditque: Sed ideo misericordiam consequutus sum; ut in me primo ostenderet Christus. Jesus omnem patientiam ad informationem eorum, qui credituri sunt illi in vitam aeternam. Ita plane Camillus misericordiam Dei consequutus, a scelere et flagitiis ad bonam frugem revocatus, inde meritis et virtutibus plenus ad gloriam Sanctorum meruit extolli.*

Minime contentus fuit Petrus in Pontum, Galatiam, Cappadociam, Asiam, et Bithyniam Jesu Christi Fidem intulisse, sed, ne quis in ea haesitaret, aut ne quid ab ea alienam in Ecclesiam induceretur, epistolas binas canonicas scripsit, in quibus Sanctissimae Leges ad reprimendos vitiorum impetus, ad resistendum nequitiae diaboli, et ad aeternae vitae haereditatem assequendam opportune traduntur. Hoc ipsum amplissime fecit Paulus decem et quatuor epistolis canonicis conscriptis, quarum sapientiam, et coelestis doctrinae copiam quis satis posset oratione complecti? Quatenus eloquentia pro dignitate explicaret epistolam ad Romanos, sive binas ad Corinthios, sive ad Haebraeos alteram, in quibus de fide, de bonis operibus, de virtutibus theologicis, de vitiis atque erroribus extirpandis, divina plane sapientia, et admirabili zelo fideles docet, cohortatur, inflammat? Atque hinc Episcoporum ad populos sibi commissos pastoralium epistolarum dimanavit consuetudo, per quas illi zizania in medio tritici exorta eradicare conantur, et si qui mali usus, aut depravati mores irrepserint, corrigere, ac reformare student. Haec exempla quoque piis quibusdam in Ecclesia hominibus ansam dederunt, identidem religiosorum virorum Coetus, hujus Sanctae Sedis auctoritate intercedente reformandi, qui paulatim neglecta evangelicorum consiliorum

observantia, a pristinae virtutis gradu defece-
rant. Iter huiusmodi summa cum laude confe-
cit Petrus Regalatus a Nobis nuper numero
Sanctorum adscriptus; qui tot annos ingenti
labore, incredibili austeritate vitae, miraque
humilitate, ac singulari prudentia, Ordini suo
Franciscano, qui quibusdam in locis a veteri
splendore desciverat, reformando totus incu-
brit; et assiduo heroicarum virtutum studio
eam assecutus est Sanctitatis laudem, quae et
Seraphico Ordini esset exemplum, nec minus
universae Ecclesiae ornamentum.

Hierosolymis Petrus una cum Joanne in
vincula coniectus est, et ab Angelo bis solutus
a vinculis, quibus hominum improbissimo-
rum perfidia illum obstrinxerat. Quid vero
loquar vincula, flagella, lapides, naufragia,
immissiones bestiarum, atque alia plurima,
quae passus est Paulus, quaeque ipse ad Co-
rinthios scribens enumerat, quamquam, ut
Joannes Chrysostomus advertit, plura fuerint
ab eo praetermissa, quam numerata? Adeo
ut, etiamsi ei gladio mortem oppetere non con-
tigisset, tot nihilominus, acerba passus, quae
illi vitam omnino eripere debuissent, nisi
superstes divinitus extitisset, profecto inter
Martyres computaretur. Hinc porro geminae
Coelo januae patefactae sunt: altera iis, qui
effuso sanguine pro Christo caesi sunt; et
inter Martyres recensentur; altera vero iis,
qui suppliciis, quae pro fide fortiter passi sunt,
superstitis, jam olim Martyres vocabantur,
nunc autem illustri Confessorum titulo deco-
rantur. Hac altera via incessit Iosephus a Leo-
nissa, quem modo in Sanctorum Confessorum
album refulimus. Hic per plures dies suppli-
cium immane et exquisitum pro Christi nomi-
ne a barbaris invicto animo toleravit, atque
inter cruciatus acerbissimos Evangelium prae-
dicare non destitit. Quibus expeditus, nihil
habuit antiquius, quam animas Christo evan-
gelica praedicatione lucrari, suamque, excelsa-
rum omnium virtutum, quas heroicas dici-
mus, sublimitate, sanctiorem in dies facere
usque ad mortem, quam coram Deo pretiosam
in pace obtinuit.

Commendavit Paulus in prima ad Corin-
thios virginitatis dignitatem, in cuius laude po-
suit multa, quae ab eo statu derivantur, emolu-
menta. Nullum tamen de virginitate praeceptum
a Domino sese accepisse affirmavit, sed de illa
tantummodo consilium se dare: *De virginibus*

praeceptum Domini non habeo, consilium autem
do. Haec autem Paulum Coapostolum, secun-
dum datam sibi sapientiam, literis tradidisse,
Petrus in epistola secunda contestatur. Consi-
lium quoque Pauli fuit, praeter continentiam,
orationem, jejunia, paupertatem, et obedi-
entiam, colere: quibus in rebus potissimum sita
est vitae monasticae ratio, a primis usque Ec-
clesiae saeculis tam in viris, quam in foeminis
feliciter propagata. Recentiori vero memoria
ad monasticam alia insuper accessit religioso-
rum hominum vita, eorum praesertim Ordini-
um, qui Mendicantes nuncupantur, in qui-
bus non minus doctrina, quam sanctitate,
complures ex utroque sexu Ecclesiam mire
illustrarunt. Tres jam inclytae faeminae, Ca-
tharina Senensis, Rosa de Lima, et Agnes de
Monte Politiano ex Ordine B. Dominici solem-
ni ritu Sanctarum Virginum numero adscri-
ptae sunt: ad quas et Nos Catharinam de Ric-
ciis modo aggregavimus; claustrali vita tam
illustrem, tam humilem, tam poenitentiae ad-
dictam, et a Deo maxime locupletatam iis coele-
stibus donis, quibus ipse animas sibi acceptas
in terris quoque cumulare consuevit.

Tandem Apostolorum Actus pleni sunt no-
vis, et inusitatis miraculis, quae Deus ad ma-
nifestandam gentibus Beatorum Apostolorum
PETRI et PAULI tum doctrinam, tum sancti-
tatem, operari sibi complacuit. Enimvero no-
lumus illa conferre cum iis, quae Dominus
agere dignatus est ad intercessionem, et preces
quinque Beatorum, quos modo solemniter in-
ter Coelites recensuimus. Non ignoramus, va-
ria esse miraculorum genera, varios gradus.
Verum si haec ad illa minus aequiparari va-
leant, nihilominus haec quoque ita naturae
vires excedunt, ut dubitari nullo modo possit,
quin sint sanctitatis eorum, ad quorum merita
facta sunt, luculentum expressumque Dei tes-
timonium.

Ex iis, quae hactenus dicta sunt, satis ap-
paret, quam apte in hoc ipso Sanctorum Apo-
stolorum PETRI et PAULI laetissimo die ho-
diernae Canonizationis solemnia celebrentur.
Nunc autem, quoniam prope Aram consistimus,
sub qua eorumdem Beatorum Apostolorum ci-
neres et ossa jacent, quid aliud restat, nisi ut
ad vos gloriosi Apostolorum Principes, ora-
tionem nostram et preces humiliter converta-
mus? Tu quidem, Beatissime Petre, Venera-
bilem hunc Clerum de Caelo respice, qui abs te

originem ducit, quique nomini tuo devotus te perpetuo colit: respice et Nos, qui in hanc principem omnium Cathedram a te institutam, et quae Ecclesiarum omnium unitatis est centrum, impares licet meritis successimus. Tu vero, Beatissime Doctor Gentium Paule, populum hunc, quem te prae caeteris diligere, tuoque cordi inhaerere, literis tuis significabas, peramanter respice. Ad vos enim, Parentes optimi, et amantissimi Urbis hujus Patroni, in tanta hujus diei celebritate, fiducia pleni confugimus, ut, vestris intervenientibus meritis, a Deo impetremus Catholicæ Fidei propagationem, Romanæ Ecclesiae, quæ sanguinis vestri pretio fundata est, exaltationem, et sanctam tectam Apostolicæ hujus Sedis dignitatem, cujus vindices et propugnatores vos semper extitistis. Ad vos deinde convertimur, Fidelis, Camille, Petre, Joseph, et Catharina, quos modo nostros apud Deum intercessores fore solemniter declaravimus, quosque fidelibus populis tanquam praeclara virtutum exempla proposuimus: Vos quoque humili corde obtestamur, ut Christianam Religionem, ut Fidem, ut denique Apostolicam Sedem apud

Deum orationibus vestris regere ac tueri dignemini; Nobis praesertim in aerumnis, quibus in diem conflictamur, et quibus Petri navicula jactatur, opem auxiliumque divinum implorantes. Spe magna nitimur, Deum, Vobis intercedentibus, Nos in medio mari periclitantes non relictum. Habemus enim perpetuo, ante oculos Petrum, in mediis fluctibus, super aquas maris a Domino ambulare jussum, et naufragio perire metuentem: Quem Augustinus advertens, *In unda*, inquit, *exclamet titubans Petrus, et dicat: Domine, salva me. Porrigit enim Dominus manum; et quamvis increpet dicens: Modicæ fidei, ut quid dubitasti? tamen a fluctibus rapit, et confidentem infirmitatem suam, atque illius auxilium postulantem, perire non sinit.* Demum Gloriosi Principes Apostolorum, Beatique nuper in Sanctorum Catalogum relati, lenite iram Dei furore suo terras arguentis: exorate omnipotentem Principem pacis, in cujus manibus sunt corda Regum, et sub quo curvantur, qui portant Orbem, ut Christianos Principes, diuturnis nimium dissidiis inter se decertantes, in pristinae charitatis compagem restituat.

INDEX INITIORUM

SINGULARUM CONSTITUTIONUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

A		G	
Accepimus. VI.	Pag. 42	Gloria Domini. XXXV.*	Pag. 231
Accepimus. XVII.	» 111	Gloriosae. LXI.*	» 428
Ad Centumcellas. XXXIX.	» 269	H	
Ad gloriam. XXXV.**	» 239		
Ad nuptiale convivium. XVI.	» 103	Humani generis. XV.	» 96
Ad radicaudum. XX.	» 138	I	
Ad tuas manus. LIX.	» 418		
Ad universa. XVIII.	» 121	Impositi Nobis. XXVII.	» 464
Alias. LXI.*	» 480	In Castris Militantis. XLIII.	» 284
Apostolicae. VII.	» 43	Incredibili. XXXV.***	» 242
Apostolicam. XIX.*	» 133	In sacrosancta. LXVI.	» 462
Apostolici. XXXVIII.	» 266	In supereminenti. XXXVII.	» 262
Apostolici muneris. XLII.	» 288	In supremo. IV.*	» 33
C		Inter caetera. XLV.	» 319
Candor. XXII.	» 144	Inter multa. XXXIII.	» 213
Causarum. XL.	» 274	Jampridem epistola. XXIX.	» 191
Christianae charitatis. XLIV.**	» 316	Justitiae et pacis. XXI.	» 137
Coelestis. LVIII.	» 413	L	
Concreditum. L.	» 344		
Constantem. XLIX.	» 342	Laborantibus. XXX.	» 198
Cum Nobis. XXXVI.	» 249	Laudabile. XVII.*	» 113
Cum, sicut. LXV.	» 460	M	
D			
Decet. XXXI.	» 201	Magnae Nobis. LI.	» 347
Declarasti Nobis. IV.	» 28	Militanti. X.	» 66
De congregatione. LV.	» 398	Minime. LXVIII.	» 487
Devotam. XXIV.	» 182	Misericordiae studium. XIII.	» 79
Dum omnibus. LXVII.	» 481	N	
Dum universi. XXXII.	» 203		
E		Negotiatores Coeli. XIV.	» 88
Ecclesiae. LVII.	» 407	Nemo vestrum. XXXV.***	» 240
Ecclesiastica. XI.	» 67	Non multi. LXIII.	» 484
Etsi ea. XXXVI.*	» 289	Notum tibi est. XXXV.	» 226
Exemplis. XLVIII.	» 339	P	
Ex quo. XXV.	» 186		
		Pastoralis. LVI.	» 398
		Paternalis prorsus. XIX.	» 130

INDEX

ARGUMENTORUM

EARUMDEM

CONSTITUTIONUM.

ANNO MDCCXLVI.

PONTIFICATUS ANNO VI.

- I. Jurisdictio Episcoporum in Ecclesias Parochiales Regularium pro Indiarum Regionibus declaratur. 24. *Februarii*. Pag. 7
- II. Definitio, ac determinatio Causarum inter Regimen Bononiae, et Communitates Medicinae, Ganzanighi, Villafontanae etc. 9. *Martii*. » 41
- III. Archiconfraternitati Doctrinae Christianae de Urbe conceditur Ecclesia Beatae Mariae Virginis de Planctu. 9. *Martii*. » 48
- IV. Super celebratione duarum Missarum eadem die per unum Sacerdotem. 16. *Martii*. » 28
- IV. Indultum super Decanatu, ac decem, et octo Canonicatibus, totidemque Praebendis Ecclesiae Cathedralis Tridentinae. 24. *Martii*. » 33
- V. De praesentatione dignioris inter approbatos ab Examinatoribus ad Parochiales Ecclesias Jurispatronatus Ecclesiastici, cum resolutione nonnullorum dubiorum. 9. *Aprilis*. » 39
- VI. Christifideles Indulgentias visitantibus Ecclesiam concessas, etiam Sanctissima Eucharistia non exposita, lucrantur: Et de frequenti ejusdem Sanctissimae Eucharistiae expositione. 16. *Aprilis*. » 42
- VII. Nova methodus servanda in conficiendis, retinendisque rationibus proventuum, et expensarum Camerae Apostolicae. 18. *Aprilis*. » 43
- VIII. De regularibus extra Claustra degentibus, et sese translatis asserentibus. 27. *Maji*. » 60
- IX. Literae jam editae adversus Confessarios exquirentes a Poenitentibus complicitum nomina confirmantur; et poenae in delinquentes statuuntur, cum praefinitione Ordinis procedendi in hujusmodi Causis. 2. *Junii*. » 61

- X. Ordo Praecedentiae per Volantes Signaturae Justitiae et Gratiae tum in sedendo tum in Voto ferendo servandus. 7. *Junii*. Pag. 66
- XI. Occurritur Abusibus in expeditione resignationum Beneficiorum inductis, ad eludendam Constitutionem Gregorii Papae XIII. incipien. *Humano*. 18. *Junii*. » 67
- XII. Canonizatio B. Fidelis a Sigmaringa Sacerdotis Professi Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum Praefecti Missionis Apostolicae in Rhaetia, et Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Proto-Martyris. 29. *Junii*. » 71
- XIII. Canonizatio B. Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis. 29. *Junii*. » 79
- XIV. Canonizatio B. Petri Regalati Sacerdotis Professi Ordinis Minorum, Regularis Observantiae inter Hispanos Restitutoris. 29. *Junii*. » 88
- XV. Canonizatio B. Josephi a Lionissa Sacerdotis Professi Ordinis Minorum S. Francisci Cappuccinorum. 29. *Junii*. » 96
- XVI. Canonizatio B. Catharinae de Ricciis Florentinae Monialis Professae Ord. Praedicatorum. 29. *Junii*. » 103
- XVII. De retinenda Crucifixi Salvatoris Imagine palam et visibiliter exposita super Altaribus, ad quae Missarum Sacrificia peraguntur. 16. *Julii*. » 111
- XVII. Literae Apostolicae tradentes normam in posterum observandam pro recta Bonorum Fabricae Ecclesiae Melevitanae administratione, nec non continentes nonnullas alias provisiones pro bono ejusdem Ecclesiae regimine. 23. *Augusti*. » 118

PONTIFICATUS ANNO VII.

- XVIII. De Residentia Episcoporum. 5. *Septembris*. » 121
- XIX. Firmanae Congregationi, quoad Guber-

- nium tam Politicum, quam Oeconomicum Civitatis et Comitatus Firmi, privativa jurisdictione tribuitur. 6. *Septembris*. Pag. 150
- XIX.* Praeceptum Fratribus militibus Auratae Militiae, ne Crucem alterius militaris Ordinis publice gesserint, sed aliam ex auro consimilem inferius impressam deferant. 7. *Septembris*. » 133
- XX. Literae jam editae adversus Confessarios exquirentes a Poenitentibus Complicum nomina, confirmantur, et ampliantur. 28. *Septembris*. » 138
- XXI. Distinctio inter Causas Rotales, et Praelatitias, ac Jura Notariorum scribendi, et actitandi in illis respective praefiniuntur: et nova methodus statuitur in Auditorio Rotae observanda, pro celeriori Causarum expeditione. 9. *Octobris*. » 157
- XXII. Divisio Territorii Episcopatus Fluminis Januarii in Brasilia, et nova erectio Episcopatum Marianensis, et Sancti Pauli, necnon Praelaturarum Gojasiensis, Cujabaensis etiam in Brasilia. 6. *Decembris*. » 144
- XXIII. Indulgentiae tam docentibus, et addiscentibus Methodum Orationis mentalis, quam ipsam Orationem mentalem peragentibus concessae. 16. *Decembris*. » 180
- XXIV. Super Congregationibus Generalibus Clericorum Regularium Societatis Jesu. 17. *Decembris*. » 182

ANNO MDCCXLVII.

- XXV. De libero ingressu Clericorum Saecularium in Ordines Regulares. 14. *Januarii*. » 186
- XXVI. De Clausura Monialium, et admissione Familiarum in Monasteria. 24. *Januarii*. » 163
- XXVII. De Ordinationibus Regularium. 27. *Februarii*. » 164
- XXVIII. De baptismo Judaeorum, sive Infantium, sive Adultorum. 28. *Februarii*. » 170
- XXIX. Super Cultu S. Lucae Casalii. 18. *Februarii*. » 191
- XXX. Assignatio annuae praestationis favore Collegii Poenitentiariorum Basilicae Lateranensis. 13. *Martii*. » 198
- XXXI. Sequitur Declaratio praecedentis Constitutionis. 27. *Maji*. » 201
- XXXII. Praefinitio Jurisdictionis Abbatiae Farfensis, et Sancti Salvatoris Majoris, quoad Loca et Ecclesias in alienis Dioecibus existentia. 18. *Martii*. » 203
- Schedula Motus proprii super secunda dismembratione Jurisdictionis dictae Abbatiae. 12. *Augusti*. » 210

- XXXIII. De jurisdictione Episcopi Tusculani in Clerum, et Populum Territorii Abbatiae Cryptae Ferratae. 24. *Aprilis*. Pag. 213
- XXXIV. Ampliatur Episcopis facultas impertendi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria in mortis articulo constitutis; etiam, per alios, tam in Civitatibus, quam in Dioecibus, ab ipsis subdelegatos. 8. *Aprilis*. » 219
- XXXV. De resumendo, ac retinendo Titulo Episcopi Anconae, et Humanae. 22. *Aprilis*. » 226
- XXXV.* Eriguntur duae Cathedrae una Sacrorum Rituum, et altera Historiae Ecclesiasticae in Collegio S. Augustini Sapientiae nuncupato Congregationis Canonicorum Regularium S. Crucis Colimbriensis cum susceptione earundem Cathedrarum sub Sedis Apostolicae tutela, et cum unione trium Parochialium pro earum dote. 22. *Junii*. » 231
- XXXV.** Allocutio ad Eminentissimos, et Reverendissimos Dominos S. R. E. Cardinales habita in Consistorio Secreto Feria II. Die 3. *Julii* 1747. » 239
- XXXV.*** De Euse, et Pileo ad Fratrem Emmanuelem Pintum Ordinis Hierosolymitani magnum magistrum dono transmittendis. 31. *Julii*. » 240
- XXXV.**** Dilectis Filiis Religiosis Viris Congregationis S. Crucis Canonicorum Regularium Ordinis Sancti Augustini in Lusitania Reformatorum. 2. *Augusti*. » 242
- XXXVI. Super Assignatione Archiepiscopatus Nicosiensis Cardinali delle Lanze. 4. *Aug.* » 249
- XXXVI.* Super nova dismembratione Jurisdictionis Abbatiae Farfensis, et S. Salvatoris majoris quoad alias Ecclesias, et Loca pia in alienis Dioecibus existentia. 12. *Augusti*. » 289

PONTIFICATUS ANNO VIII.

- XXXVII. Erectio Publicae Universitatis Studii generalis in Collegio Societatis Jesu Civitatis S. Dominici Insulae Hispaniolae. 14. *Septembris*. » 262
- XXXVIII. Super abusu libelli Repudii Conversorum a Judaismo ad Fidem Catholicam. 16. *Septembris*. » 266
- XXXIX. De Aedificiis, et Jure congrui in Civitate Centumcellarum, ejusque Suburbii. 30. *Septembris*. » 269
- XL. De jurisdictione Episcopi Spirensis in Ecclesiam Collegiatam B. Mariae Virginis in Bruchsal, ejusque Capitulum. 16. *Novembris*. » 274
- XLI. De Officio Scriptorum Sacrae Poenitentiariae Apostolicae. 15. *Decembris*. » 286
- XLII. Unio Congregationis Clericorum Saecu-

- Iarium Doctrinae Christianae, cum diversis Ordinationibus. 15. Decembris. Pag. 288
- XLIII. Beatificatio Ven. Servi Dei Hieronymi Emiliani Fundatoris Congreg. Somaschae. 22. Septembris. » 294
- XLIV. Reformatio Tribunalium Urbis in Judiciis Criminalibus, et quoad expeditiones Commissionum, cum opportunis ordinationibus. 16. Decembris. » 296
- XLIV.* Super Reformatione Fratrum Eremitarum Sancti Patris Augustini in Regnis, ac Ditionibus Portugalliae, et Algarbiorum. 28. Septembris. » 304
- XLIV.** Allocutio habita in Consistorio Secreto Feria II. die 20 Novembris 1747. » 316
- XLIV.*** Excitantur Patriarchae, Primates, Metropolitani, Archiepiscopi, Episcopi, et Praesules locorum Ordinarii universi ad Collectam extraordinariam pro construenda Ecclesia Berolini in Ditione Familiae Brandeburgensis. 30. Novembris. » 319

ANNO MDCCXLVIII.

- XLV. Ad Archiepiscopos, et Episcopos Ditionis temporalis Pontificiae super Bacchanalibus. 1. Januarii. » 319
- XLVI. Super Operibus Vener. Sorori Mariae a Jesu de Agreda attributis sub titulo: *Mystica Civitas Dei, et Miraculum Divinae Omnipotentiae*. 16. Januarii. » 323
- XLVII. De Ordine servando in Causis super nullitate Professionis Regularis. 4. Martii. » 331
- XLVIII. Praescribitur Ritus impertiendi Pontificiam Benedictionem super Populum, servandus a Regularibus eorum Ordinum, quibus facultas hujusmodi statis diebus a Sancta Sede indulta fuit. 19. Martii. » 339
- XLIX. Societati Jesu tribuitur unus Locus inter Consultores Congregationis Sacrae. Rituum. 24. Apr. » 342
- L. De renovationibus Investiturarum, et aliarum concessionum Bonorum directi Domini Camerae Apostolicae. 12. Junii. » 344
- LI. Ad Poloniae Regni Primum, Archiepiscopos, et Episcopos: De concessionem, et executionem Dispensationum Apostolicarum super impedimentis Matrimonii. 29. Junii. » 347
- LII. S. Stephani Papae et Martyris Militibus conceditur, ut Ense ad latus instructi coram Romano Pontifice comparere possint. 8. Junii. » 351
- LIII. De libero, et mutuo Commercio inter Provincias, Civitates, et Loca Ditionis temporalis Sanctae Sedis. 8. Julii. » 352

- LIV. De nova Martyrologii Rom. Editione. 1. Julii. Pag. 362
- LV. Pro Elevatione Corporis Ven. Servi Dei Josephi a Matre Dei Fundatoris Congregationis Cler. Regular. Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum. 17. Julii. » 398
- LV.* De Appellationibus in Ordine Fratrum Minorum S. Francisci tam de Observantia, quam Reformatis, Recollectis, et Discalceatis professoribus, et de poenis contra inobedientes. 2. Augusti. » 396
- LVI. Super designatione Confessoriorum extraordinariorum pro Monialibus. 3. Augusti. » 398
- LVII. Erectio Seminarii Missionum in Conventu S. Mariae de Rosario, et Febri, in Monte Mario, Fratrum Ordinis Praedicatorum Congregationis S. Marci. 10. Julii. » 407
- LVIII. Beatificatio Ven. Servi Dei Josephi Calasancii a Matre Dei, Fundatoris Congregationis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum. 7. Augusti. » 413
- LIX. De concessionem, et executionem Dispensationum Matrimonialium: altera Epistola ad Primum, Archiepiscopos, et Episcopos Regni Poloniae. 8. Augusti. » 418
- LX. De Pallii Benedictionem, et traditionem. 12. Augusti. » 417

PONTIFICATUS ANNO IX.

- LXI. Indultum celebrandi tres Missas in Die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum pro Regnis et Dominiis Hispaniarum, et Portugalliae. 26. Augusti. » 420
- LXI.* Confirmantur, et ampliuntur Indulgentiae, gratiae, et privilegia tam ab eadem Sanctitate sua, quam ab ejus Praedecessoribus concessa Congregationi B. M. V. AB ANGELO SALUTATAE in Collegio Romano Societatis JESU, et aliis Congregationibus illi aggregatis, et aggregandis. 27. Septembris. » 428
- LXI.** Confraternitas sub invocatione Sanctissimi NOMINIS JESU, seu NOMINIS DEI contra blasphemias, perjurias, et illicita iuramenta erigenda a Fratribus Ordinis Praedicatorum ad lucrandas Indulgentias concessas a Sanctitate sua, et ab ejus Praedecessoribus, requiritur licentia Prioris Provincialis, seu Priorum Domorum Regularium dicti Ordinis. 30. Septembris. » 480
- LXII. Erectio Duarum Cathedralium in Archigymnasio Urbis. 11. Octobris. » 481
- LXIII. Decretum, quo prohibetur cuilibet in posterum Libros, Scripturas, aliaque Opera quaecumque Typis imprimere, seu aliter in lucem edere, in quibus de imminutione

- dierum Festorum de Praecepto, sive pro,
sive contra eam agatur. 14. *Novembris*. Pag. 484
- LXIV. Nova concessio privati Judicis in Cau-
sis Camerae Capitolinae. 11. *Decembris*. » 488
- LXV. Festorum dierum reductio in Regno Nea-
politano citra Pharum, et in Dioecesisibus
Messanensi, et Panormitana. 12. *Decemb.* » 460
- LXVI. Erectio Cathedralis Ecclesiae Pinarolien.
23. *Decembris*. » 462
- LXVII. Super conservatione, et refectione Via-
rum Publicarum. 30. *Decembris*. » 481

ANNO MDCCXLIX.

- LXVIII. Asseritur identitas Corporis S. Joan-
nis de Matha, quod Matrili colitur, occasio-
ne donationis antiqui Sarcophagi, ubi illud
Romae asservabatur. 3. *Februarii*. » 487

IN APPENDICE.

- Orationes Consistoriales, quae dictae fuerunt in
Consistoriis habitis 18. Aprilis, 8. 10. 11.
13. et 14. Junii pro Canonizatione BB. Fi-
delis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri
Regalati, Josephi a Lionissa, et Catharinae
de Ricciis. Pag. 489
- Homilia Sanctissimi Domini Nostri Benedicti
PP. XIV. quae habita est inter Missarum
Solemnit. die Natali Sanctorum Apostolo-
rum Petri et Pauli Principatium Romanae
Urbis Patronorum, quo die solemne quin-
que Reatorum Canonizationis Decretum in
Sacrosancta Vaticana Basilica pronuncia-
vit. » 502

INDEX

RERUM, ET VERBORUM.

Numerus Romanus denotat Constitutionem: Arabicus autem indicat paginam, et columnam.

A

ABBATIBUS in Ecclesiis sui juris licet populo solemniter benedicere, si Apostolico Privilegio id ipsis concessum fuerit. *Constit.* XLVIII. pag. 339. col. 2.

Neque id tamen, nisi post Missam solemnem, aut vespertinorum Officia. *ibid.* p. 340. col. 2.

Caeterum non possunt alibi, et maxime per vias, benedictionem impertiri, nisi id etiam expresse in Privilegio contineatur. *ibid.*

Et quod in Missis privatis trinam benedictionem impertiri nequeant, ex Decreto Alexandri VII. *ibid.* p. 342. col. 1.

Abbatcs, et alii Pontificalibus utentes, si exempti sint, in Conciliis Provincialibus, et Dioecesis uti possunt Mitris aurifrisiatis. XL. pag. 189. col. 2.

Si autem exempti non sint, licite Pontificalium usum habeant, puris tantummodo Mitris, albis, et planis uti debent. *ibid.*

Abbatis eligendi facultas non probat necessario exemptionem Monasterii ab ordinaria Episcopi jurisdictione. *ibid.* p. 278. col. 2.

ABBATIA CRYPTÆ FERRATÆ. V. *Crypta Ferrata.*

ABBATIA Farfensis. V. *Farfensis.*

A. C. V. Auditor Generalis Camerae Apostolicae.

ACCORAMBONI. Joseph Cardinalis Episcopus Tusculanus causam proponit pro Ecclesiae suae jurisdictione adversus Abbatem Cryptae Ferratae. XXXIII. p. 213. col. 2.

ADVOCATI CONSISTORIALES privativum jus habent petendi Pallia pro Archiepiscopis etc. LX. p. 419. col. 1.

Ideo, quum Pontifex ea solemniter benedicit, eadem associare jubentur. *ibid.*

ADVOCATI olim ab Ecclesiis, et Monasteriis electi, ut eorum jura in Foro defenderent, causarum cognitiones assumere, et jurisdictionem sibi arrogare coeperunt. XL. p. 278. col. 1.

Ipsi velint erat in disciplinae Ecclesiasticae negotiis se immiscere. *ibid.* col. 2.

Sed quum tandem Ecclesiis, et Monasteriis ni-

mia praejudicia irrogarent, Saeculo XIV. penitus aboliti fuerunt. *ibid.* col. 2. seqq.

Advocatum eligendi, et dimittendi facultas non probat exemptionem Monasterii ab Episcopi Dioecesis jurisdictione. *ibid.* p. *ibid.*

ADVOCATUS PAUPERUM. V. *Pauperum Advocatus.*

AER INSALUBRIS. V. *Residentia.*

ÆTAS. V. *Rationis usus.*

ÆTAS legitima ad contrahendum Matrimonium in foeminis est XII. annorum. LI. p. 380. col. 1.

Dispensatio super aetate cum iis, qui copulae nondum idonei sunt, sed tamen rationis usum habent, a Sedē Apostol. privative concedi potest. *ibid.*

Quando autem malitia suppleat aetatem, ex Legum, et Canonum dispositione licitum est Matrimonium contrahere. *ibid.*

Super hoc autem, an malitia suppleat aetatem, tam a Judice Ordinario, quam ab Apostolica Sede pronunciari potest, et consequenter facultas ad contrahendum concedi. *ibid.*

Tamen pro majori actus solemnitate, et ne de validitate contractus Matrimonii propter minorem aetatem haesitari contingat, Apostolicae Dispensationis Literae impetrari solent. *ibid.*

Formula hujusmodi Literarum. *ibid.* p. *ibid.* col. 2. in fin. V. *Matrimonium.*

Ætas ad Professionem emittendam alia praescripta est a Concilio Tridentino, alia a peculiaribus Ordinum Constitutionibus. XLVII. p. 332. col. 1. 2.

S. AGATHA. V. *Doctrina Christiana.*

AGRORUM cultoribus facile indulgeri consuevit ut diebus Festis, audita Missa, laboriosis operibus incumbant. LXIII. p. 486. col. 2.

DE AGREDÀ, Ven. Maria a Jesu. Illius Beatificationis Causa quo in statu sit, refertur. XLVI. p. 323. col. 1. et 2.

Ejus Liber, cui Titulus *Mystica Civitas Dei*, post decretum a Congregatione S. Officii editum anno 1681. peculiari Congregationi examinandus remittitur ab Innocentio XI. *ibid.*

Sed a Clemente XII. illius examen iterum eidem Congregationi S. Officii demandatur. *ibid.* col. 2.

Pontifex, in Causa Beatificationis ipsius Servae Dei ad ulteriora processurus, hujusmodi examen committit Congregationi particulari Sacrorum Rituum coram S. S. habenda. *ibid.*

Ilque agit, inhaerendo Decretis Urbani VIII. circa revisionem Operum Servorum Dei; et praxi Congregationis Sacrorum Rituum. *ibid.* pag. 324. col. 1.

Nomina Cardinalium ex eadem Congregatione selectorum ad hunc effectum, necnon Consultorum ipsis adjunctorum. *ibid.* col. 1. et 2.

Liber praedictus post mortem Servae Dei editus a Typographis fuit; neque probari potest, illum ab eadem revera conscriptum fuisse, nisi Authographum exhibeatur. *ibid.* p. 328. col. 2.

Hujus probationis rigor declinari nequit ex eo, quod Postulatores fateantur, illum Servae Dei opus esse; quum id ipsum Apostolicae Sedi constare debeat. *ibid.* p. 326. col. 1.

Exemplum in Causa S. Jacobi de Marchia. *ibid.*

Episcopus Tirasonensis Processum auctoritate ordinaria conficiens super fama etc., ejus Libri Authographum recognovisse testatus est. *ibid.* col. 2. seqq.

Idipsum dixerunt tres alii Testes, asserentes se habere notam manum Ven. Mariae a Jesu. *ibid.*

Hujusmodi probatio, nisi legitimis fulciatur adjuvamentis, satis plena censi nequit. *ibid.* p. 327. col. 1.

Sed oportet, praetensi Authographi characterem per Peritos comparari cum aliis indubiiis Chirographis Ancillae Dei; et tam in Hispania, quam in Urbe. *ibid.* col. 2.

Item illius Libri stilum comparari cum aliis ejusdem Operibus et Scriptis. *ibid.*

Eoque magis, quod non defuerunt, qui dubitaverint, materiam Libri aliunde suppeditatam ipsi fuisse. *ibid.* p. 328. col. 1.

Praeterea, quum asseratur, idem Opus ab Ancilla Dei bis fuisse conscriptum, et quidem mirabiliter eodem exemplo; prioris autem combusti copia extare praesumatur; de hoc etiam per utriusque comparisonem, videndum est. *ibid.* col. 2.

His praemissis, hunc denique judicium fiet de contentis in ipso Opere ad formam Decretorum Generalium Urbani VIII. p. 330. col. 1.

Liber ille a P. Croiset Ord. Minor. ex Hispanico in Gallicum sermonem conversus fuit; sed de versionis fide dubitatur. *ibid.* col. 2.

Censurae ejusdem Libri factae ab Accademis Salmanticaensi, Complutensi, Lovaniensi, et Tholosana, a facultate Sorbonica, et ab Eusebio Amort, item Apologia Cardinalis de Aguirre, et Didaci Gonzalez Mathaeo, expendendae. *ibid.* col. 1. 2. et seq.

Interim Pontifex indulget, ut in Beatificationis causa procedatur ad examen aliorum Operum Servae Dei, ad Constructionem Processuum Apostolicorum super fama, et super virtute et mirac. in specie, et ad Processuum approbationem; dummodo non proponatur dubium de virtutibus in specie, nisi Libet, constituo quod sit Opus Ancillae Dei, approbatus fuerit; una cum aliis ejusdem Scriptis, *ibid.* pag. 329. col. 2. seqq.

DE AGUIRRE Cardinalis laudatur. XLVI. p. 330. col. 1. et 2.

ALLENATIO. V. *Bona Camerae Apostolicae.*

ALLOCUTIO habita in Consistorio Secreto Feria secunda die 20. Novembris 1747. XLIV. pag. 316. col. 2.

Exempla quamplurima collectarum extraordinariorum, quae fiebant in subsidium eorum, qui longe extabant. *ibid.* p. 317. col. 1.

Pontifex certiores reddit Cardinales de miseris quibus opprimuntur Catholici in Ditione Familiae Brandenburgensis. *ibid.* col. 2.

Eos excitat ad collectam extraordinariam erga Catholicos Berolini pro extruenda nova Ecclesia. *ibid.*

Simili modo rogat Patriarchas, Primales, Metropolitanos, Archiepiscopos, Episcopos, et Praesules locorum Ordinarios universos XLIV. pag. 319. col. 2.

Laudat benevolentiam Principis in Catholicos. XLIV. p. 317. col. 2.

Ipsae Princeps praesens interfuit, cum primus lapis pro fundamentis extruendis Ecclesiae Berolini poneretur. *ibid.*

ALMEIDA Cardinalis Patriarcha Lisbonensis laudatur. IX. pag. 62. col. 2.

ALTARE. Super Altari, in quo Missae celebrantur, juxta Rubricae, et Pontificalis praescriptum, Crux collocari debet. XVII. pag. 112. col. 1. et seqq.

Amplia, etiam si in ipso Altari asservetur Sanctissima Eucharistia in Tabernaculo. *ibid.* p. 113. col. 1. et 2.

At si expositum sit in ipso Altari Sanctissimum Sacramentum, servetur consuetudo loci. *ibid.* p. 114. col. 1.

Si vero in Tabula Altaris Crucifixi imago depicta, aut caelata sit, eaque potiorum locum in ipsa Tabula obtineat, omitti potest Crux inter candelabra. *ibid.* p. 113. col. 1.

Ad Altare, in quo Sanctissimum Sacramentum asservatur, an Missam celebrare debeat. *ibid.* col. 2.

AMORT Eusebius, Auctor libri *de Revelationibus et Visionibus*. XLVI. p. 330. col. 2.

ANCONA etiam *Ancon* ab antiquis vocata. XXXV. p. 231. col. 1.

Unde rudioribus saeculis Anconitani etiam *Anconenses* appellati sunt. *ibid.*

Anconitanae Ecclesiae a Martino V., ad preces Astorgii Agnesii Episcopi, unita fuit Ecclesia Humanatensis anno 1422. *ibid.* p. 227. seqq.

Unionis Bulla a Dominico Georgio primum edita refertur. *ibid.* pag. 228. col. 1.

In ea injunctum est, ut Episcopus Anconitanus, simul et Humanatensis appelletur. *ibid.* col. 2.

Quod ita servatum fuisse, docent plura testimonia et exempla. *ibid.*

Recentioribus autem temporibus Episcopi Anconae, Comites Humanae appellari consueverunt. *ibid.* p. 229. col. 1.

At Pontifex Episcopos Humanae simul et Anconae appellandos esse statuit. *ibid.*

Non obstante extinctione Capituli Cathedralis Humanae, cum ab ea non pendeat essentia Episcopatus, *ibid.* seqq.

Anconae Episcopis adnumerandus est Stephanus quidam *Anconensis* nuncupatus in subscriptione Bullae Joannis XIX. dicti XX., ab Ughellio, aliisque praetermissis, sed a Pontifice observatus. *ibid.* pag. 331. col. 1.

ANIMARUM CURA. V. *Cura.*

ANIMALIUM extractio de una in aliam Provinciam, Legationem, aut Civitatem Status Ecclesiastici permittitur omnibus etiam non subditis in perpetuum. LIII. p. 383. col. 2. seqq.

Extra Statum vero, arbitrio Legatorum, Praesidum, et Gubernatorum Provinciarum. *ibid.* p. 387. col. 1.

ANNONA, V. *Introductio.*

ANNONAE Praefectus de pecuniis Camerae Apostolicae a se administratis quotannis rationem reddere tenetur. VII. p. 83. col. 1.

ANTIOCHENAE Ecclesiae praerogativae. V. Append. tom. I. num. VI. p. 643. col. 1. et 2.

Antiocheno *Melchitarum* Patriarchae Pallium conceditur. V. Append. tom. I. num. VI. p. 643. col. 2.

Antiochenus *Maronitarum* Patriarcha Simon Petrus Evodius a Summo Pontifice electus, ab universa Natione in Synodo recognitus. V. Append. tom. I. num. VII. p. 648. col. 2.

Acta Consistorialia pro hujusmodi Synodi approbatione, et pro concessione Pallii eidem Patriarchae. *ibid.* p. 650. col. 2. et seq.

APOSTATAE nullatenus admittuntur ad allegandam quancunque causam super nullitate Professionis Regularis, sed ad Monasterium redire coguntur. XLVII. p. 333. col. 2.

Apostatae declarantur illi, qui post unicam sententiam latam pro nullitate Professionis, etiam appellatione non interposita, habitum abjecerint. *ibid.* p. 334. col. 2.

Item ii, qui post sibi indultam restitutionem in integrum, e Religiosis Claustris migrare praesumant. *ibid.* pag. 337. col. 2.

APPALTATORES Camerales quid praestare debeant in fine Anni. VII. pag. 58. col. 2. et seq.

APPELLATIO a judicio Episcopi super Parochiali liberae collationis, admittitur in devolutivo tantum. V. p. 41. col. 1.

Appellatio a judicio Episcopi instituentis, si id conforme sit judicio Patroni praesentantis, non admittitur, nisi in devolutivo. *ibid.*

Si vero Episcopus postponendum censuerit eum, quem Patronus Ecclesiasticus tamquam digniorem praelegerat, hujus appellatio admittitur etiam in suspensivo. *ibid.* col. 2.

Appellatio ab irrationabili judicio Episcopi Tridentinae Synodo ignota, introducta est vigore Bullae S. Pii V. incipien. *In conferendis.* *ibid.* p. 42. col. 1.

Appellatio ab irrationabili Judicio Episcopi propriis dirigitur regulis, quae non applicantur appellationi a mala relatione Examinatorum. *ibid.*

Appellatio a sententia pro nullitate Professionis Regularis prolata, a Defensore Professionum est interponenda, et proseguenda. XLVII. pag. 334. col. 2.

Appellatio ab unica sententia lata pro nullitate Professionis, semper suspendit executionem. *ibid.*

Et licet non interposita fuerit, res non dicitur judicata, nec Professus exire potest e Claustris. *ibid.*

APPELLATIONES in Ordine Fratrum Minorum S. Francisci tam de Observantia, quem Reformat. Recollet. et Discalceat. non fiant nisi gradatim. LV. p. 396. col. 2. et seq.

Poenae contra inobedientes. *ibid.*

APPODII Jus inter aedificia Centumcellarum statuitur. XXXIX. p. 272. col. 1.

In ARAGONIE Regno quilibet Sacerdos saecularis die omnium Defunctorum celebrare poterat duas Missas, Regularis vero tres. LXI. pag. 421. col. 1.

Pontifex indulget, ut tam saeculares, quam Regulares in posterum ea die ter Missam celebrare possint. *ibid.* pag. 422. col. 2. V. *Defunctorum.*

ARCHIDIACONI Officium olim in Ecclesia gravissimum, nunc minus necessarium. XXV. p. 161. col. 1.

ARCHIEPISCOPUS in tota Provincia Benedictionem super populum impertiri potest. XLVIII. p. 340. col. 1. V. *Benedictio.*

Archiepiscopi, Bononiensis, Ferrarien. Ravennaten., et Urbinaten. una cum Cardinale Sanctae Romanae Ecclesiae Camerario, executores deputantur pro libertate mutui commercii inter subditos Ditionis Ecclesiasticae. LIII. pag. 387. col. 2.

In ARCHIGYMNASIO Urbis duae a Pontifice eriguntur Cathedrae, una Mathematicae, altera Chymiae, praevio concursu conferendae. LXII. p. 452. col. 1. et seq.

ARCHIPRESBYTER solus, absente Episcopo, Benedictionem olim super Populum impertiri poterat. XLVIII. p. 340. col. 2.

Archipresbyteri Basilicarum Patriarchalium Urbis sunt S. R. E. Cardinales; nec tamen dignitas Cardinalatus inferior iudicatur dignitate Archipresbyteri. XXXVI. p. 282. col. 2.

Idem nulla jurisdictione in iudiciis potiuntur, post reformationem Tribunalium ab Innocentio XII. editam, sed solum paternam, et oeconomicam auctoritatem habent in iis, quae pertinent ad servitium Ecclesiae, disciplinam, et mores. *ibid.* p. 283. col. 1.

Inter eos solus Archipresbyter Basilicae Vaticanae Dimissoriales litteras subditis suis dat ad Ordines suscipiendos, iisdemque Confirmationis Sacramentum confert. *ibid.*

ARCHIVII Scriptorum Collegium a Julio II. erectum fuit cum privato iure scribendi in Causis Commissariis coram Praelatis Romanae Curiae. XXI. p. 137. col. 1.

Quod a Pio V. extensum fuit ad causas commissas S. R. E. Cardinalibus. *ibid.* col. 2.

Facultatem habet deputandi unum seu plures Notarios, quibus praedicti uti debent. *ibid.*

V. *Notarii Archivii.*

Inter Collegium Archivii Scriptorum, et Notarios Rotae, orta lis super pertinentia Causarum, et iure scribendi in illis. *ibid.* col. 2. et seqq.

Definitur a Pontifice, facta distinctione causarum inter Rotaes, et Praelaticas. *ibid.* pag. 138. col. 1.

ARGENVILLIER Clemens Auditor Sanctissimi laudatur. XXXIII. p. 243. col. 2.

ARMENI, et Maronitae Azymo utuntur in conficiendo Eucharistiae Sacramento. XXXIII. pag. 246. col. 1.

ARMORUM Commissarii rationes peculiares non reddunt de sumptibus factis ex pecuniis Camerae Apostolicae. VII. p. 83. col. 2.

ARX Ecclesiae Lauretanae. V. *Lauretanae etc.*

ASCULANI Episcopi jurisdictioni subduntur plures Ecclesiae intra ipsius Dioecesis fines existentes, quae alias a Farfensi Abbatis dependent. XXXII. p. 203. col. 2.

ASSISIENSIS Episcopi jurisdictioni variae subduntur Ecclesiae, et loca ex Farfensis Abbatis jurisdictione dismembrata. *ibid.* p. 206. col. 1. et 2.

AUDITOR GENERALIS CAMERAE APOSTOLICAE Commissiones pro causis criminalibus expedire potest expensis Accusatoris, sive Adhaerentis Fiscus, facto nimirum ab hoc congruo deposito pro viaticis, cibariis etc. et data Fideiussione pro reliquo. XLIV. p. 299. col. 2.

Deficiente autem Accusatore, seu adhaerente, commissiones expedire nequit, sed demandare debet inquisitiones Ordinariis Ecclesiasticis locorum, seu

aliis ibi existentibus in Dignitate Ecclesiastica constitutis. *ibid.* p. 300. col. 1.

Quod si expedire iudicetur, commissiones ex Officio ab urbe mittere, vel eas iungere Iudiciis extra locum delicti existentibus, reportare tenetur Commissionem specialem manu Papae signatam, et ab Auditore Sanctissimi subscriptam, sub poena solvendi expensas de proprio. *ibid.*

AUDITOR PAPE, tamquam Secretarius Congregationis Oeconomicae, examinare, et approbare debet causas mittendi commissiones criminales ex Officio a Tribunalibus Cardinalis Vicarii Urbis, et A. C. *ibid.*

Auditor Papae executioni Legum a Pontifice statutarum pro Tribunali viarum peculiariter invigilare iubetur. LXVII. p. 482. col. 2.

AURATÆ MILITÆ Equitibus vulgo *dello sperone d' Oro* praecipitur, ut Crux quae in pectore gestare debent, Octogona sit. XIX. p. 134. col. 1.

Poenae in contraficientes. *ibid.* col. 2.

AVUS paternus in potestate habet nepotes, eosque ad Baptismum offerre potest, etiam dissentientibus eorum Genitoribus. XXVIII. §. 47. p. 174.

AZEVEDO, Emanuel. Societatis Jesu Presbyter Sacrorum Rituum Consultor creator. XLIX. p. 343. col. 2.

AZYMI disciplinam in Missa, in Ecclesia Occidentali ab Apostolorum tempore invecram, et deinceps inviolate servatam, a multis Scriptoribus contenditur. XXXIII. p. 216. col. 2.

Azymi, et Fermentati promiscuum usum in Ecclesia Latina post decimum Ecclesiae saeculum nunquam obtinuisse apud omnes est in confesso. *ibid.*

In Azymo Mysteria conficiunt in Orientali Ecclesiae Maronitae, et Armeni. *ibid.* col. 1.

Item nonnulli Graeci Italiae, inter quos Monachi Cryptae Ferratae. *ibid.*

B

BACCHANALIIUM honesta remissio toleratur. XLV. p. 319. col. 1. 321. col. 1.

Abusus tamen in eorum frequentatione invecit ab Ecclesia reprobanter. *ibid.* p. 320. 321.

Iisque opponuntur specialia pietatis exercitia, quae a Septuagesima ad Quadragesimam statuta sunt. *ibid.* p. 321.

Quibus etiam plura per zelantes Episcopos addita fuerunt, et addenda sunt. *ibid.* p. 322.

Exempla SS. Caroli Borromaei, et Philippi Neri. Vide p. 320. 322.

Pontifex concedit Indulgentiam Plenariam per omnes Ecclesiasticae Ditionis Dioeceses acquirendam ab iis, qui Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, et expositum visitarint, tempore Bacchanaliu. *ibid.* p. 322.

Peculiares quidem abusus per id tempus inventi, damnantur, et in tota Ecclesiastica Ditione prohibentur. *ibid.* per tot.

Præcipue vetatur, ne personati homines incendant diebus Festis de præcepto, et Feriis sextis; juxta Disciplinam in Urbē Roma vigentem. *ibid.* p. 320.

Item ne choreae ultima nocte ante Feriam IV. Cinerum, ultra mediam noctem producantur. *ibid.*

Ne quis habitu bacchanalitio indutus mane ipsius Ferie IV. incendant, multoque minus Ecclesiam ingrediantur. *ibid.*

Ne Circulatores, et Scurræ Festis diebus in plateis, et publicis viis spectacula edant. *ibid.*

Et potissimum matutinis horis, ac tempore Officiorum Vespertinorum, et Doctrinae Christianae. *ibid.* p. 324.

BAPTISMUM infidelium Filiis sine consensu parentum conferre, est contra justitiam, et contra Ecclesiae consuetudinem. XXVIII. §. 4. p. 171. seqq.

Limita, si in extremo mortis discrimine reperiuntur. *ibid.* §. 8. p. 172. seqq.

Item si a parentibus projecti, et destituti inveniuntur. *ibid.* §. 9. p. 172.

V. Judaeorum infantes.

Altèrro tamen parentum consentiente, quamvis patriae potestatis jura Matri non competant, baptizari possunt. *ibid.* §. 15. et 16. pag. 174.

Item si Avus Nepotes ad Baptismum offerat, eorum Patre, et Matre invitis. *ibid.* §. 17. p. *ibid.*

Baptismus conferri non debet infidelium filiis, quos Christiana educatione fraudandos fore, et infidelitatem parentum sequutoris esse dignoscatur. *ibid.* §. 25. p. 176. seqq.

Baptismus conferri non debet infidelium filiis, qui a parentibus offeruntur, non ut originalis culpa ex eorum Anima deleatur, sed ut a malignis spiritibus, vel morbo aliquo liberentur. *ibid.* §. 49. p. 178.

Quod intellige, ubi infans in parentum infidelium potestatem redditus, in eorum infidelitate educandus fore dignoscatur. *ibid.* §. 24. p. 177.

Sed si perversionis periculum absit, tunc habita potius ratione intentionis Ecclesiae, ejusque Ministri, quam voluntatis parentum infidelium, ex sententia Sancti Augustini baptizandus est. *ibid.*

Baptismus infantibus collatus sine consensu parentum, quamvis illicite, validus tamen censendus est. *ibid.* §. 26. p. 177. ubi praeclara affertur auctoritas S. Augustini. Et §. seq. referuntur resolutiones Congregationis S. Officii.

Baptizans illicite, et absque consensu Parentum Infidelium Filios, puniendus est. *ibid.* §. 31. p. 179.

Baptismus Adulto conferri non debet, nisi antea instructus fuerit in Mysteriis Fidei, quae sunt necessaria necessitate medii. *ibid.* §. 41. p. 183.

Baptismus sine baptizati adulti voluntate collatus, est invalidus. *ibid.* §. 43. p. 184.

Ideoque in Adultis voluntas est investiganda. *ibid.* §. 44. p. *ibid.*

Baptismus si quis neutra voluntate susceperit, id est. neque volens, neque nolens, non erit valide baptizatus. *ibid.* §. 47. et 48. p. 185.

Quid si Baptismus violenter, atque animo palam contrario suscipiatur. *ibid.* §. 49. p. *ibid.*

Baptismus valide in febris ardore, insaniam, somno, vel furore, confertur iis, qui ante praemissa illum postularunt. *ibid.* §. 46. p. 184.

Baptizatus si post Baptismum negat sufficientem habuisse voluntatem, quid servandum. *ibid.* §. 50. p. 186.

Baptismus ab Adulto susceptus animo accipiendi lavaeum tamquam Ecclesiae Christianae proprium, erit validus. *ibid.* §. 45. p. 184.

De Baptismi collati validitate quoties sive in jure, sive in facto dubitetur, Adultus sub conditione iterum baptizari debet. *ibid.* §. 51. et 52. p. 186.

Baptismus sub conditione conferri debet Adulto, qui de sua intentione in recipiendo primitus eodem Sacramento certum quid affirmare nequit. *ibid.* §. 51. pag. *ibid.*

Baptismus a Laicis, aut foeminis administrari nequit, nisi in necessitatis casu. *ibid.* §. 51. p. 179.

Idem de Nutricibus in specie. *ibid.*

Baptismus a Bigamo administrari non debet, etiam in necessitatis casu, si alius adsit magis idoneus. *ibid.*

Baptismus quomodo infanti collatum fuisse probetur. *ibid.*

Baptismi collatio unius testimonio comprobatur. *ibid.*

Sed illius testimonio non deferendum, nisi eum probatae fidei esse constet. *ibid.*

Itaque non creditur Chartulae Anonymae, cum qua infantes aliquando projecti reperiuntur. *ibid.* p. 180.

BARBADICUS, Ven. Gregorius Cardinalis Episcopus Patavinus in concedendis Confessariis extraordinariis pro Monialibus nunquam nimis rigidum se praebuit. LVI. p. 403. col. 1.

BARONCELLO Urbis assignantur mille scuta Annua pro onere, quod ipsi imponitur, translationis damnatorum ad triremes a Civitate Castellana Romam, et ab Urbe ad Centumcellas. XLIV. p. 300. col. 2.

BARONIUS Cardinalis Martyrologii Romani editioni sub Gregorio XIII. praefuit. LIV. p. 364. col. 2. seqq.

Ejus sententiae B. Siricii Pontificis sanctitati parum aequa, refellitur. *ibid.* p. 382. col. 1.

SS. BARTHOLOMÆUS, et Nilus, Natione, et Ritu Graeci Monasterii Cryptae Ferratae Fundatores. XXXIII. p. 216. col. 1.

BASILICÆ Patriarchales Urbis. Earum Capitulis, et Cleris concessum, ut omnia SS Pontificum Romanorum Officia cum lectionibus propriis recitent. LIV. pag. 378. col. 2. V. *Archipresbyter*.

BEATI titulus apud antiquos Scriptores non semper ad morum probatam sanctimoniam refertur. *ibid.* §. 32 p. 372. col. 2.

BEATIFICATIO B. Hieronymi Emiliani Fundatoris Clericorum Regularium Congregationis Somaschæ. XLIII. p. 294. col. 1.

Beatificatio Beati Josephi Calasantii Fundatoris Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei. LVIII. p. 413. col. 2.

BELLARMINUS Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis. Ejus libri quamvis præviis approbationibus in lucem emissi, et postea in Congregatione Indicis examinati; tamen cum de illius Beatificatione, et Canonizatione agendum esset, iterum a Sacri Rituum Congregatione examinati fuerunt. XLVI. p. 324. col. 1.

BELLUCA Ludovicus Cardinalis laudatur. IV. p. 30. col. 2.

BENEDICTIO super populum. Actus sollemnis est Romano Pontifici competens in quacunque Orbis Terræ parte. Episcopis in eorum Dioecesibus, et loci earum exemptis, Archiepiscopis in suis Provinciis. XLVIII. p. 340. col. 1.

V. *Abbates*.

Benedictionem impertiri non licebat olim simplicibus Sacerdotibus, nunc autem ipsis permittitur in fine Missæ. *ibid.* col. 2. seqq.

Ante benedictionem, quæ datur in fine Missæ, ab Ecclesia discedens, Concilii Agathensis iudicio habetur, ac si Missæ non interfuisset. *ibid.*

Quid præstare debeat Sacerdos, si præsepte Episcopo Benedictionem populo impertiatur. *ibid.* p. 341. col. 1.

Benedicendi Ritus, cum benedictio datur jure proprio, ex Rubricis Missalis petendus est. *ibid.*

Cum benedicendum est jure delegato, ad delegantem pertinet Ritus præscribere. *ibid.*

Benedictio auctoritate Pontificis cum *Indulgentia Plenaria*, quo Ritu dari debeat a Regularibus, quibus talia privilegia concessa sunt. V. Constit. XLVIII. p. 340. col. 1. 2.

Benedictionem cum *Indulgentia Plenaria in Articulo Mortis* impertiendi facultas conceditur omnibus Episcopis, et Ordinariis locorum XXXIV. per tot *signanter*. p. 220. col. 1.

Et quidem per indulta ad eorum vitam. *ibid.*

Et cum facultate subdelegandi Sacerdotes, sive Saeculares, sive Regulares, in Civitatibus, et Dioecesibus, etiam de die. *ibid.*

Benedictionis hujusmodi impertiendi Ritus, et Forma. *ibid.* p. 226. col. 2. seqq.

Trina Benedictio ab Episcopis, et Archiepiscopis

pis dumtaxat dari potest in locis sibi subjectis. XVIII. p. 340. col. 1.

De Abbatibus vero. V. in verbo *Abbas*.

Benedictio Pallii. V. *Pallii Benedictio*.

BENEFICIORUM vacatio inducitur per solemnem Professionis emissionem. XXV. p. 160. col. 2.

V. *Praesentatio*. V. *Resignatio*.

BESSARION antea S. R. E. Cardinalis creatus ab Eugenio IV., deinde a Pio II. Patriarcha Constantinopolitanus. XXXVI. p. 284.

Bessarion idem, primus Abbas Commendatarius Monasterii Cryptæ Ferratæ ab Apostolica Sede indultum obtinuit, ut ejus Monasterii Monachi, sicuti Maronitæ, et Armeni, in azymo consecrarent, et Sacris Latinorum vestibus in Missa uterentur. XXXIII. p. 216. col. 2.

BIGAMUS, ideoque irregularis, recte censetur is etiam, qui unam uxorem ante Baptismum, aliam post Baptismum habuit. LIV. §. 71. p. 388. col. 1.

Idque contra opinionem S. Hieronymi definitum fuit, non quidem a S. Siricio, sed a S. Innocentio I. *ibid.*

Bigamus abstinere debet ab administrando Sacramento Baptismi, etiam in casu necessitatis, si alius adsit ab hac nota immunis. XXVIII. §. 31. p. 479. col. 2.

BONA CAMERÆ APOSTOLICÆ DEVOLUTA in emphyteusim, aut Feudum iterum concedi nequeunt ab ullo, præterquam a solo Romano Pontifice. L. pag. 344. col. 2. et 346. col. 1.

Neque restitutiones in integrum adversus caducitates incuras, nec purgatio moræ, nec condonationes, aut compositiones super responsionibus non solutis, ab aliis concedi possunt. *ibid.* p. 348. col. 1.

Signanter a Cardinalibus Provinciarum Legatis. *ibid.*

Si tamen investituræ ea lege concessæ sint, ut renoventur post certum tempus, Legati, et Provinciarum Praesides adveniente termino, valent renovationes concedere. *ibid.* col. 2.

Item si possessoribus indultum reperitur, ut ea bona alienare possint de consensu Cameræ; iisdem conceditur, ut consensus; nomine Cameræ, præstare valeant. *ibid.*

In casibus dubijs, decisio Romani Pontificis expectanda est. *ibid.* p. 346. col. 1.

BONA REORUM, statim ab initio inquisitionis, si indicia graviora suppetant, describi debent, eaque descriptio in processu inseri debet, et Commissario Cameræ intimari, ut Cam. Apost. post earum condemnationem, viatica, aliasque expensas petere possit. XLIV. p. 299. col. 1.

Si id in Commissionibus Tribunalis Cardinalis Vicarii, et A. C. neglectum fuerit, Judices, et Notarii nihil pro Viaticis, et Cibariis a Camera Apostolica repetere poterunt. *ibid.*

BONONIENSE REGIMEN litem contra Communitates Medicinæ, et annexarum Terrarum, tam super solutione Dationum, quam super earundem Terrarum Gubernio, ad Pontificem deferret. II. p. 44. col. 1.

Ea favore Bononiensium definitur. *ibid.* per tot.

BONI REGIMINIS CONGREGATIO. V. *Congregatio.* V. *Firmum.*

BONOSILE Episcopi Macedoniae errores circa perpetuam Virginitatem B. Mariæ Virg. a S. Siricio Papa damnati. LIV. §. 87. pag. 381. col. 1.

BRUXIENSIS Archidiaconus, inconsulto Cardinale Quirino Episcopo, Societatem Jesu ingressus, excusatur. XXV. p. 136 col. 1.

BRUCHSAL. Ecclesia Collegiata B. Mariæ Virginis in Bruchsal originem duxit a Monasterio in loco Odenheim erecto a Brunone Archiepiscopo Trevirensi Anno Domini 1123. XL. pag. 278. col. 1.

Quod quidem Monasterium ab Alexandro VI. ad statum saecularem redactum fuit, cum erectione Collegiatae, quæ deinde ad Oppidum Bruchsal translata fuit. *ibid.*

Hujus Capituli causa super praetensa exemptione a jurisdictione Episcopi Spirensis, a Pontifice judicatur, cum voto Auditorum Rotæ. *ibid.*

Et definitur, praetensam exemptionem nequaquam illi competere, salvis tamen conventionibus cum Episcopo alias factis. *ibid.* p. 284. col. 2.

Cujus sententiae fundamenta. V. in ipsa *Constit.* XL. per tot.

Bruchsalensi Praeposito concessum fuit Privilegium utendi Mitra, et Baculo Pastoralis etc. nec non impertiendi benedictionem ad Missam, ad Vesperas, ad Matutinum, dummodo praeseq. non adsit Praelatus aliquis, aut Legatus Apostolicus. XL. p. 283. col. 1.

BRUNO Archiepiscopus Trevirensis Monasterium Ordinis S. Benedicti fundavit in Loco Odenheim Dioecesis Spirensis, ex quo deinde Collegiata Saecularis erecta, ad Oppidum Bruchsal translata fuit. *ibid.* p. 278. col. 1.

Hujus Brunonis Testamentum expenditur. *ibid.* p. 276. col. 2.

BUSBEQUI dictum de Bacchanalibus. XLV. pag. 322. col. 1.

C

CEREMONIALES Leges pro Provincialium Praesidibus, Gubernatoribus, Praelatis, et Apostolicis Vicelegatis, erga Archiepiscopos, et Episcopos Ecclesiasticae Ditionis observandae. V. Append. tom. I. num. 2. p. 621.

CALASANTIUS. V. B. Joseph.

CAMERA APOSTOLICA.

Camerae Apostolicae rationes quomodo confici, et servari debeant. VII. p. 82. col. 2.

Camerae Depositaria in Montem Pietatis translata. *ibid.* p. 44. §. 3. et 4.

Camerae Computistariae in unicum colliguntur, et uniantur. *ibid.* p. 47. col. 1.

Camerae Apostolicae rationes singulis annis a Ratiocinatores conficiendae. *ibid.* p. 80. col. 1.

Omnès cum Camera interesse habentes, rationem annis singulis reddere tenentur. *ibid.* p. 82. col. 1.

Camerae Apostolicae persolvendum quidquid a reis inquisitis debetur pro viaticis Commissionum, idque in compensationem oneris eidem Camerae impositi, praestandi certa salaria, et emolumenta Judicibus, et Notariis Gubernii. XLIV. p. 299. col. 1.

V. *Bona Camerae Apostolicae.*

V. *Capitolina Camera.*

CAMERARIO Sanctae Romanae Ecclesiae injungitur, ut curet aerarium Apostolicum non gravari pro Commissionibus Criminalibus, vel pro deportationibus damnatorum, ultra id, quod statutum est in Constit. XLVI. per tot. p. 301. col. 1.

Camerasarius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis, una cum Archiepiscopis Bononiensibus, Ferrariensibus, Ravennatensibus, et Urbinatensibus, executor deputatur pro libertate mutui commercii inter Subditos ditionis Ecclesiasticae. LIII. p. 360. col. 2.

S. CAMILLUS DE LELLIS. Ejus Ortus, et Adolescentia. XIII. p. 80. col. 1.

Instituit Congregationem Clericorum Regularium Ministrantium infirmis. *ibid.* col. 2.

Ejus virtutes. p. 81. col. 2.

Illius mors. p. 84. col. 1.

Beatificatio. *ibid.* col. 2.

Canonizationis Decretum. p. 86. col. 1.

Orationes a Summo Pontifice in Consistorio habitae pro illius Canonizatione. Append. n. I. p. 489. col. 1. 2.

CANONES. Vid. *Francandi facultas.*

CANONUM CAUSAE. V. *Causae.*

CANONICI REGULARES S. Augustini Monasterii Ultiensis in Alpibus saecularizantur. LXVI. p. 468. col. 2.

CANONIZATIO B. Fidelis a Sigmaringa Sacerdotis Professi Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum. XII. p. 71. col. 2.

Canonizatio B. Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium infirmis. XIII. p. 79. col. 1.

Canonizatio B. Petri Regalati Sacerdotis Professi Ordinis Minorum S. Francisci. XIV. p. 88. col. 1.

Canonizatio Beati Josephi a Lionissa Sacerdotis Ordinis Minorum S. Francisci Cappuccinorum. XV. p. 96. col. 1.

Canonizatio B. Catharinae de Ricciis Monialis Professae Ordinis Praedicatorum. XVI. pag. 103. col. 1.

Orationes in Consistoriis habitae pro dicto-

rum Sanctorum Canonizatione. Append. num. I. p. 489.

V. *Cultus, Homilia.*

CAPITOLINÆ CAMERÆ Judex ab Innocentii XII. suppressione exemptus. LXIV. p. 489. col. 1. Nec in simili Constitutione Benedicti XIV. comprehensus. *ibid.* col. 2.

De quo ne unquam dubitetur, Pontifex confirmat, et denuo concedit Conservatoribus Urbis facultatem eligendi hujusmodi Judicem inter Praelatos Romanæ Curiae. *ibid.*

Qui Judex sit privatus in causis activis, et passivis, in quibus Fisci, et Camerae Capitolinae res agatur; cum privilegiis Judicum Cameralium quoad appellationes. *ibid.*

Et habeatur tamquam Judex ordinarius; ideoque sportulas non accipiat. *ibid.*

Nec in abolitionibus Judicum particularium comprehendatur. *ibid.* p. 460. col. 1.

A Capituli Curia advocari nequeunt causae ad illam pertinentes, et Auditorio Rotae committi, nisi de partium consensu. XXI. pag. 440. col. 2. V. *Causae.*

CAPITULI extinctio non inducit suppressionem Cathedralis Episcopalis. XXXV. p. 229. col. 2.

CAPPELLE Pontificiae celebratio decernitur in Basilica S. Mariae Majoris die Festo Conceptionis Beatae Mariae Virginis V. Append. tom. I. num. IX. p. 684. col. 1.

CAPPELLANUS Major Regii Sacelli solet esse Episcopus. XXXVI. p. 249. col. 2.

CAPTURE REORUM denunciatorum demandari nequit ab ullo Ministro inferiori cujuscumque Tribunalis, sed tantum ab ipsius Tribunalis Capite, seu illius Locumtenente Criminali, per mandatum in scriptis, in processu inserendum, sub poenis etc. XLIV. p. 300. col. 1.

Nec ab ipsis capitibus Tribunalium, et Locumtenentibus demandari debet, nisi habitis indiciis sufficientibus de Accusationis veritate. *ibid.*

IN CARCERIBUS detineri prohibentur Rei damnati ad triremes. *ibid.* col. 2.

V. *Damnati.*

CARDINALES in Causis Commissariis judicantes, uti debent Notario Archivii. XXI. pag. 437. col. 2.

Cardinales Episcopi olim sex tantum erant. XXXVI. p. 281. col. 1.

Cardinalis an sit ad Episcopatum promovendus. *ibid.* col. 2.

Ubi comparatur antiqua cum moderna Ecclesiae disciplina. *ibid.*

Cardinalium dignitati an consentaneum sit illos ad Episcopatum Titularem assumere. *ibid.*

Cardinalibus tribui potest Ecclesia Episcopalis in partibus infidelium. *ibid.* p. 282. col. 2.

Cardinalium, qui ad Episcopatus Titulares promoti fuerunt, exempla. *ibid.* p. 283. seqq. et p. 284.

Expenditur eorum exemplorum vis ad probandam hujusmodi congruentiam. *ibid.*

Cardinales sunt etiam Archipresbyteri Basilicarum Patriarchalium. *ibid.* p. 282. col. 2.

Cardinalis Episcopus Residentiae lege tenetur. *ibid.* p. 281.

Cardinales Episcopi sub legibus de Residentia Episcoporum expresse comprehenduntur. XVIII. p. 429. col. 1.

Cardinales Episcopi Suburbicarii, qui aliam Episcopalem Ecclesiam obtinent, apud hanc residere tenentur. *ibid.* p. 423. col. 2.

Cardinales Episcopi per Ecclesiasticam Ditionem; quibus honoribus prosequendi sint a Gubernatoribus, Vicelegatis, et Praesidentibus. V. Append. tom. I. num. II. p. 621.

Cardinales tam in Urbe, quam in aliis Civitatibus degentes, quando visitari debeant a Praelatis, aliisque etc. V. Append. tom. I. num. V. p. 640.

CARNISPRIVIVM: ita dictum tempus ante Quadragesimam, quo scilicet Ecclesiastici, et Religiosi a Carnibus abstinere incipiebant. XLV. p. 322.

V. *Bacchanalia.*

S. CAROLUS BORROMEUS Cardinalis Concilii Tridentini absolutionem plurimum juvat; ejusque observantiam in Mediolanensi Provincia non sine multis laboribus innoxit. LVI. p. 399. col. 2.

Ejus liber adversus Bacchanaliorum abusum commendatur. XLV. p. 320. col. 2.

Ejusdem sententias, et consuetudo in concedendis Confessorii extraordinariis pro Monialibus. LVI. p. 399. col. 2.

S. CAROLI ad Catenarios Collegio, octoginta loca Montium a Congregatione Doctrinae Christianae S. Agathae de Urbe dismembrata conceduntur. XLII. p. 291. col. 2.

S. CATHARINA DE RICCHIS inter Sanctas Virgines relata. XV. p. 403. col. 1.

Ejus Ortus. *ibid.* col. 2.

Religionem ingreditur. *ibid.*

Ejus virtutes. *ibid.* p. 406. col. 1.

Miraculorum gloria claret. *ibid.*

Illius mors. p. 407. col. 2.

Virtutum, et Miraculorum approbatio. *ibid.* p. 408. col. 1. 2.

Beatificatio ejusdem. *ibid.*

Canonizationis Decretum. p. 409. col. 2.

Orationes In Consistoriis habitae pro illius Canonizatione. Append. num. I. p. 489. et 494.

CATHEDE duae eriguntur in Archygymnasio Sapientiae Urbis; Mathesis altera, Chymiae. LXII. p. 482. col. 1.

CATHOLICORUM Matrimonia. V. *Haeretici.* V. *Matrimonium.*

CATHEDRAE duae una Sacrorum Rituum, et alia Historiae Ecclesiasticae eriguntur in Collegio S. Augustini sapientiae nuncupato Congregationis Canoniorum Regularium S. Crucis Colimbiensis. XXXV. p. 235. col. 1.

Sub tutela Apostolicae Sedis. *ibid.* col. 2.

Cum unione trium Parochialium pro earum dote. *ibid.*

CAUSAE CRIMINALES Ecclesiasticae solis Episcopis reservatae fuerunt a Concilio Tridentino, exclusis Decanis, Archidiaconis etc. XL. p. 280. col. 1.

Causarum Cardinalium cognitio Episcopo reservata, illius ordinariam jurisdictionem probat. *ibid.*

CAUSAE quaecumque per Commissionem manu Pontificis signatam, cuilibet Judici, Tribunali, aut Congregationi committi possunt. XXI. pag. 142. col. 1.

Causae Rotales a Praelatis quomodo distinguuntur. *ibid.* p. 140. col. 2. seqq.

Causae graviores, et consequenter Rotales, non autem Praelaticae, censendae sunt illae, in quibus agitur de Jurisdictionibus, Juribus Patronatus etc. et generaliter quoties earum valor citra montes ascendit ad scuta auri quingenta, ultra montes autem ad scuta mille hujusmodi. *ibid.* p. 139. col. 2.

Item causae Beneficiales, in quibus agitur de Titulo Beneficii, et Pensionum, et quorum redditus excedat summam xxiv. ducatorum de Camera; vel si agatur de prima dignitate in Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesiis. *ibid.*

Et causae Matrimoniales tam super foedere Matrimonii, quam super divortio; nec non super nullitate Professionis Regularis. *ibid.*

Causae minus graves, adeoque Praelaticae, censentur illae pecuniariae, citramontanae, quae summam quingentorum scutorum aureorum; ultramontanae vero, quae mille scutorum aureorum similium aestimationem non attingunt. *ibid.* p. 140. col. 1.

Item causae Beneficiales, et Pensionum Ecclesiasticarum, ubi valor annuus Beneficii, aut Pensionis, summam viginti quatuor ducatorum auri non excedat. *ibid.*

In Causis censuum, si agatur de censibus redimibilibus, attendenda est quantitas, seu valor sortis, ut dicantur Rotales, necne. *ibid.* col. 2.

In causis servitutum tam realium, quam mixtarum, considerandus praedii valor. *ibid.*

In Causis Canonum habenda erit ratio fundi, super quo Canon constitutus fuit. *ibid.*

Causae tam graves, quam minus graves, ad Forum Capitolinum spectantes numquam ab illius Curia advocari poterant, nisi de partium consensu. *ibid.* col. 2.

Sed de consensu partium Causa Rotalis, Praelato; et Praelaticae, Auditorio Rotae committi potest. *ibid.* p. 141. col. 1.

Sicut etiam Causa, ad Capitolii Curiam pertinens, tam Rotae, quam alteri cuicumque Judici committi valet. *ibid.*

Exceptis Causis Matrimonialibus, et Causis super nullitate Professionum Regularium. *ibid.* pag. 140. col. 2.

Et dummodo Causa Rotalis non committatur Auditori Rotae, tamquam Praelato. *ibid.* col. 1.

Causae Matrimoniales ad Auditorium Rotae, vel ad Congregationem Concilii omnino sunt deferendae. *ibid.*

Causae super nullitate Professionis Regularis intra quinquennium, sive ex parte Religiosi Professi, sive ex parte Religionis proponantur, in prima instantia cognoscendae sunt a Superiore Regulari simul cum Ordinario loci. XLVII. p. 332. col. 2. V. Superior.

Idem statuitur, si causa intra quinquennium intentata, non prosecuta fuerit, et post quinquennium reassumpta. *ibid.*

Eadem in eam discrepantiam inter Ordinarium, et Superiorem Localem devolvuntur ad S. Sedem. *ibid.* p. 333. col. 1. V. Professio V. Professus.

Causae nullitatis Professionis Monialium, si fuerint Ordinario tantum subjectae, ab eo judicari debent. *ibid.*

Secus si Regularibus subjectae sint. *ibid.* V. Superior.

Causae nullitatis Professionis, ex capite non expleti Novitatus in Coenobio ad institutionem Novitiorum designato, etiam intra quinquennium, privative spectant ad Congregationem Concilii, etiam in prima instantia. *ibid.*

Causae super nullitate Professionis, post Primam instantiam, deferuntur ad Iudices, ad quos de jure appellatio interponitur. *ibid.* p. 336. col. 1.

Qui tamen procedere debent una cum altero Superiore Regulari. *ibid.* V. Superior.

Causae super nullitate Professionis quomodo agitari debeant in ulterioribus instantiis. *ibid.*

Causae nullitatis Professionis etiam intra quinquennium promotae, si devolvantur ad S. Sedem, judicari debent vel ab Auditorio Rotae, vel a Congregatione Concilii, vel a Congregatione Episcoporum, et Regularium, sine interventu Superioris Regularis. *ibid.*

Causae super nullitate Professionis quando absolute dicantur. *ibid.* p. 337. col. 1.

Causae nullitatis Professionis in gradu Restitutionis in integrum adversus lapsum quinquennii, a Sancta Sede tantum cognosci possunt. *ibid.* p. 336. col. 1.

Sive ex parte Religionis, sive ex parte Professi introducuntur; et impedimentum ad reclamandum duraverit toto quinquennio. *ibid.*

Causae in gradu restitutionis in integrum quan-

doque ex Apostolicae Sedis dispensatione Ordinariis, et alijs Superioribus commissae fuere. *ibid.*

CENSURA. Privilegium, ne quis inconsulta Sancta Sede censuris irretiri possit, non officit Ordinariorum sententiis. XL. p. 280. col. 1.

Ideoque nec probat ab eorum Jurisdictione exemptionem. *ibid.*

CENSUS solutio Apostolicae Sedi, non inducit exemptionem ab ordinaria Episcopi jurisdictione. XL. p. 280. col. 2.

Census, non solum solvuntur ratione libertatis donatae, sed etiam protectionis. *ibid.* seqq.

Census autem solutus ratione protectionis, minime officit jurisdictioni Episcopi, seu Ordinarii. *ibid.* p. 281. col. 1.

V. Causae Censuum.

CENTUM CELLÆ. Ad Centumcellas Pontifex accedit. XXXIX. p. 269. col. 1.

Ejus habitationem infrequentem agnoscit, indeque ingratam, et insalubrem. *ibid.* col. 2.

Ideo ad promovendam aedificationem, plurastatuit de visitandis aedificiis, deque cogendis Dominis ad reaedificandum, vel ad vendendum; quorum executionem committit Gubernatori cum Consilio Magistrorum vjarum. *ibid.* pag. 273. col. 2. seqq.

Ad restituendam vero Commœcii libertatem quoad domos, vel areas, et fundos Hypothecis, Fideicommissis, aliisque vinculis obnoxia, nonnulla Privilegia concedit. *ibid.* p. 270. col. 2. seqq.

Utique etiam in suburbis frequentius aedificetur, alia Privilegia aedificantibus concedit. *ibid.* p. 272. col. 1.

A Fisco immunes decernit domos, quae aedificabuntur in suburbis Centumcellarum. *ibid.* col. 2.

V. Commœcii libertas.

V. Damnati a Tiresis.

CHIZZOLA Leander. Archidiaconus Brixiensis. XXV. p. 186. col. 2.

CHIRURGI, et Periti, pro recognitionibus, quas faciunt pro servitio Tribunalis Gubernii, et sacrae Consultationis, in Commissionibus extra Urbem, unde solvi debeant. XLIV. p. 298. col. 2.

CHYMÆ Cathedra in Archigymnasio Urbis erigitur. LXII. p. 482. col. 1.

CHOREAS extrema die carnis privii ultra mediam noctem produci, vetatur. XLV. p. 320. col. 2. seqq.

CIBARIA Judicibus, et Notariis Guberniis ad Commissiones prodeuntibus de mandato ipsius Curiae, vel Sac. Consultationis, praestari debent arbitrio Gubernatoris ex certa summa eorum coetui in annos singulos assignata. XLIV. p. 298. col. 2.

V. Bona Reorum.

Quid si adsit pars Fisco adhaerens. *ibid.* p. 299. col. 2.

CITATIO Defensoris in omnibus actis, nec non omnium interesse habentium in causis nullitatis Pro-

fessionis, necessaria definitur sub poena nullitatis. XLVII. p. 356. col. 2.

CLAUSURA. Super Monialium Clausura Constitutiones Apostolicae, et Conciliares, innovantur. XXVI. p. 163. col. 2.

Et ordo praescribitur pro introductione Mulierum in Monasteria. *ibid.* p. 164. col. 1.

Episcopo licitum est, ad impertiendam Benedictionem Moniali in mortis articulo constitutae, Monasterium intrare. XXXIV. p. 220. col. 2.

Sed ad hunc effectum intra Monasterii septa se conferens, comites habere debet Ordinarium Confessarium dicti Monasterii, aliumque Sacerdotem ipsius arbitrio eligendum. *ibid.* p. 221. col. 1.

CLEMENS ALEXANDRINUS. De ejus nomine in Martyrologium Romanum sub die 4. Decembris inserendo, Controversia proponitur. LIV. §. 49. pag. 368. col. 2.

Ejus gesta strictim attinguntur. *ibid.* §. 20. 369. col. 1.

Referuntur veterum Patrum, et Scriptorum testimonia de ejus Doctrina, et sanctimonia. *ibid.*

Recentiorum quoque Elogia indicantur. *ibid.* §. 21. col. 2.

Usuardi Martyrologium Clementis nomen inter Sanctos habet die 4. Decembris, ejusque exemplum recentiora quaedam Martyrologia sequuntur. *ibid.* §. 22.

Clementis Operum Censurae S. Gelasii Papae Decreto indicatae, ex nonnullorum sententia, causam dederunt Haeretici illius Operum corruptores. *ibid.* §. 23.

Alii duobus Clementes Alexandrinos fuisse contendunt, alii aliis rationibus illius Operum defensionem institunt. *ibid.* §. 24. p. 370. col. 1.

Nihilominus Pontifex, Clementem pro Sancto colendam non putat: 1. Propter veterum Scriptorum silentium de illius vita, moribus, et morte. *ibid.* §. 26. col. 2.

2. Quia nullum extat monumentum publici cultus ab ecclesia eidem exhibitum. *ibid.* §. 27. p. 371. col. 1.

3. Ob errorum maculas, sive de industria, sive incaute in ipsius operibus existentes, quas notant Cassiodorus, Photius, Petavius, alique. *ibid.* §. 28. pag. 371. et 29. pag. 371. §. 26. p. 370. col. 2.

Maxime quia relatum Gelasii Decretum illius opera in genere notat, ex ipsis autem plura interierunt, de quibus iudicium ferri non potest. *ibid.*

Erroris eidem objecti versantur circa Dogmata, quae jam tunc ab Ecclesia Catholica definita non fuerant. *ibid.* §. 31. p. 372. col. 1.

Sancti, et Beati Titulus Clementi tributus, ad vitae sanctimoniam non refertur, ab aliis vero eidem consulto denegatus fuit. *ibid.* §. 32. seqq.

Eusebii Textus Graecus sacrum potius, quam sanctum exhibet, τὸν ἱερόν. *ibid.*

Martyrologia Usuardo antiquiora, et graviora, illius nomen omittunt. *ibid.* §. 53. et 54. pag. 373. col. 1.

Martyrologii Adonis Editiones, et Codices probatae fidei, ejusdem nomen non habent. *ibid.* §. 53. col. 2.

Usuardus etiam in aliis quibusdam erravit. *ibid.* §. 56. p. 374. col. 1.

Ex his omnibus inferitur, jure omissum esse Clementis nomen in editione Martyrologii Romani, a Cardinali Baronio procurata; nec aliquid hac in re immutandum esse. *ibid.*

CLEMENS DE AROSTEGUI Hifalensis Sacrae Rotae Auditor. Auctor Tractatus sub Titulo, *Concordia Pastoralis*, laudatur. XXXIII. pag. 243. col. 2.

CLERICI a profanis Bacchanalium licentiis specialiter abstinere jubentur. XLV. p. 522. col. 2.

Clerici Regulares S. Pauli, V. S. Caroli ad Catenarios.

Clerici Saeculares Doctrinae Christianae, V. *Doctrina Christiana*.

CLERICORUM REGULARIUM *Ministrantium Infirmitas* Congregatio a S. Camillo de Lellis instituitur. XIII. p. 80. col. 2.

A Gregorio XIV. approbatur. *ibid.* p. 81. col. 1.

Ejus Congregationis utilitas, et fructus. *ibid.*

Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum Congregatio a B. Josepho Calasancio instituta. LVIII. p. 444. col. 1.

Clericorum Regularium *Somaschae* Congregatio a B. Hieronymo Emiliano instituta. XLIII. pag. 298. col. 1.

Clericis Saecularibus vetari non debet transitus ad Claustra Regularia. XXV. p. 187. col. 1.

Clerici Saeculares Ecclesiae servitium deserere non debent. *ibid.*, et *infra*. p. 188. col. 2.

Nihilominus possunt sanctioris vitae statum, etiam contradicente Episcopo, amplecti. p. *ibid.* col. 2. et p. 160. col. 1.

Et ingredi Religionem non solum deditam vitae contemplativae, sed etiam vitae activae. pag. 189. col. 1.

COELIBATUS *Lex* in Clero a S. Siricio Papa firmata, et poenis indictis stabilita. LIV. §. 53. pag. 580. col. 1.

COLLEGIUM extingui potest de facto, et de jure: in quo differant hujusmodi extinctiones. XXXV. p. 229. col. 2.

COMMERCII MUTUI libertas inter subditos ejusque status, est de natura civilis societatis, et tam fertilibus, quam sterilibus locis, atque Provinciis, necessaria; et utilis. LIII. p. 382. col. 2.

Ea conceditur in perpetuum inter Provincias, et loca ditionis Ecclesiasticae. *ibid.* per tot.

Exceptis districtu Urbis, Provincia Sabinae, et Guberniis Viterbii, et Centumcellarum, sicut etiam

Statu Avenionensi, et Ducatu Beneventano. *ibid.* p. 584. col. 2. seqq.

Et quidem terra, mari, flumine etc. dummodo segetes, et oleum per aquam convehenda extra Statum Ecclesiasticum exportari nequeant. *ibid.* col. 1.

Qua de re praescribuntur cautela. *ibid.*

Ideo revocantur, et irritantur quaelibet edicta, statuta, et consuetudines, quibus hujusmodi libertas ubicumque prohibita fuerit. *ibid.* col. 2.

Commercii mutui libertas nullum praejudicium inferre debet solutioni vectigalium pro transitu, introductione, extractione, et portorio legitime impositorum, tam favore Camerae Apostolicae, quam Communitatum, et privatorum. *ibid.* p. 585. col. 2. V. *Extractio*.

COMMISSARIUS substitutus Camerae quid exequi debeat. VII. p. 87. col. 1.

COMMISSIONES Causarum contra distinctionem a Summo Pontifice firmatae factae, nullae censentur, nisi forte manu Pontificis signatae fuerint. XXI. p. 441. col. 1.

Commissionum *Revisor* quas clausulas apponere debeat in commissionibus, ut sedernantur Causae Rotaes a Praelatis. *ibid.* col. 1. et 2.

Quid in casu accessionis consensus partium. *ibid.*

Commissionum *Revisor* in officio delinquens, quas poenas incurrat. *ibid.*

COMMISSIONES CRIMINALES, quae mittuntur a Tribunalibus Gubernii, et Sacrae Consultationis, exequendae sunt a Judicibus, et Notariis Gubernii, qui certa salaria, et emolumenta percipiunt a Camera Apostolica. XLIV. p. 298. col. 2.

Nec aliud praetendere possunt praeter cibaria, taxanda a Gubernatore Urbis. *ibid.*

Commissiones Criminales mitti possunt a Tribunalibus Cardinalis Vicarii, et Auditoris Generalis Camerae Apostolicae, expensis Accusatoris, sive adhaerentes Fisco, qui tamen congruum depositum pro viaticis, et cibariis facere debent. *ibid.* p. 299. col. 2. V. *Auditor Generalis*.

Mitti etiam possunt ex officio, sed tunc solum, ubi adsit mandatum speciale Sanctissimi. *ibid.* pag. 300. col. 1. et 2.

Viatica, et Cibaria in his casibus solvuntur a Camera Apostolica, quae eadem repetit ab inquisitis. *ibid.* V. *Viatica, et Cibaria*.

COMPOSITIONES V. *Bona Camerae*.

COMPLICUM nomina a poenitentibus exquiri, denegando absolutionem, prohibetur. IX. p. 62. et seqq. V. *Confessarios*.

COMPUTISTERIA Camerae V. *Camera*.

COMPUTORUM Congregatio V. *Congregatio*.

In CONCEPTIONIS B. MARIE VIRGINIS solemnitate statuitur Capella Pontificia in Basilica S. Mariae Majoris quotannis celebranda. V. *Append.* tom. I. num. IX. p. 684.

CONCILII *Congregatio*. V. *Congregatio Concilii*.

CONCILIIUM TRIDENTINUM.

V. *Tridentinum*.

CONDUCTORES Bonorum Camerae.

V. *Thesaurarii Provinciales, et Appaltatores*.

CONFESSARIORUM error, et perversa praxis, exquirendi a poenitentibus complicum nomina, et denegandi absolutionem, nisi illa manifestarent, damnatur, et prohibetur sub poenis etc. IX. p. 62. col. 2. et seq.

Et declaratur, quod huiusmodi sanctio generalis sit pro omnibus locis, et personis. XX. pag. 138. col. 2.

Confessarii hac in re delinquentes cum suspitione pravi dogmatis, denunciandi sunt Officio S. Inquisitionis ab iis, qui eorum delictum quoquo modo cognoverunt. IX. p. 64. col. 2.

Poenitentes tamen, in casibus, et causis propriis, non tenentur denunciare. *ibid.*

Inquisitionis Officium contra huiusmodi delinquentes procedere debet ad formam suarum consuetudinum, et facultatum. *ibid.* col. 2.

Poenas vero praedictis infligendas. V. *ibid.*

Confessarii in praemissis delinquentes sine suspitione pravi dogmatis, iudicandi sunt a suis Ordinariis. *ibid.* col. 2. et seq.

Confessarii sollicitantes, praeter poenas alias a jure statutas, perpetuam inhabilitationem incurrunt ad celebrationem Sacrificii Missae. V. Append. tom. I. num. VIII. p. 683

Confessarius Ordinarius Monialium unicus pro tota Communitate deputari debet. LVI. pag. 599. col. 1.

Praeterea extraordinarius iisdem concedi debet bis, aut ter in anno, ex Decreto Concilii Tridentini. *ibid.* col. 2.

Quod intellige non de singulis Monialibus peculiariter, sed de tota Communitate. *ibid.* pag. 406. col. 1.

Hic autem Confessiones omnium Monialium, quae eidem confiteri velint, audire debet. *ibid.* pag. 400. col. 1.

Moniales tamen non tenentur singulae eidem peccata sua confiteri, sed sufficit, ut omnes in Monasterio degentes coram ipso se sistant. *ibid.*

Confessarii extraordinarii electio pertinet ad Ordinarium loci pro Monasteriis sibi immediate subjectis, seu ad Superiorem Regularem pro iis, quibus de caetero Confessarium Ordinarium deputare consuevit. *ibid.* col. 2.

Confessarii, tam Ordinarii, quam Extraordinarii, Monialibus designandi, qualitates perpendendae. *ibid.* p. 403. col. 2.

Pro utriusque requiritur expressa approbatio Episcopi, seu Ordinarii localis. *ibid.*

Praelati Regularis negligentia in deputatione Confessariorum extraordinariorum suppleri debet ab Ordinario; Ordinarii vero incuria a Cardinali, Majore Poenitentiario. *ibid.* p. 401. col. 1.

Confessarius extraordinarius Monialibus peculiaribus denegari non debet in caso gravi infirmitatis, etiam post alteram aut tertiam concessionem universo Monasterio indultam. *ibid.* p. *ibid.* col. 2.

Et si a Praelato Regulari denegetur Moniali sibi subjectae, Ordinarius loci poterit eum deputare. *ibid.* p. 402. col. 1.

Idem procedit in casu, quo Monialis aliqua firmiter recusat ordinario Monasterii Confessario confiteri. *ibid.* col. 1. et 2.

Si vero Monialis extraordinarium peculiarem Confessarium optet pro spirituali dumtaxat consolatione et profectu, suadetur Ordinariis, et Regularibus Praelatis, ut faciles se exhibeant in huiusmodi concessionibus. *ibid.*

Poenitentiarii Majoris jura in praemissis firma intelliguntur. *ibid.* per tot.

Pro Monialibus, quae Regularibus subjectae sunt, extraordinarius Confessarius deputari potest tam a Clero seculari, quam ex altero Ordine. *ibid.* p. 404. col. 1.

Verum semel saltem in Anno deputari jubetur Sacerdos vel secularis, vel alterius Ordinis ab eo, cujus est Monasterii Praelatus. *ibid.* p. 403. col. 1.

Hanc legem ab Innocentio Papa XIII., et Benedicto XIII., maturo praemisso examine, statutam, Pontifex declarat generalem esse, et ubique observandam, ipseque expresse extendit ad omnia Monasteria Regularibus subjecta. *ibid.* col. 2.

Et dat facultatem Episcopis, sive Ordinariis, supplendi hac in re Regularium Superiorum negligentiam et defectum. *ibid.* col. 2.

V. *Monialis*. V. *Conservatoria*.

Confessarius extra ordinem alicui Monasterio, vel Moniali Deputatus, expleto officio suo, abstinere debet ab accessu ad Clausura, nec commercium, etiam spiritualis causae obtentu, cum Monialibus fovere. *ibid.* p. 406. col. 2.

Confessarius Ordinarius, Monialium Confessiones excipere nequit, durante officio et deputatione Extraordinarii; nec alia ratione huic impedimentum afferre, ut munus suum implere valeat. *ibid.* col. 1.

Confessarius Regularis Monialium, qui non est Monasterii Praelatus, Juxta esse non debet in causis super nullitate earum professionum. XLVII. p. 333. col. 1.

CONFESSORES eo sensu, quo a Martyribus distinguuntur, publico cultu in Ecclesia honorari ceperunt dumtaxat saeculo quarto. LIV. §. 27. p. 374. col. 1.

Nihilominus aliquam cultus rationem antea quo-

quæ a Fidelibus ipsis exhibitam fuisse, negari nequit. *ibid.*

CONFIRMATIONIS *Sacramentum* conferri potest ab Abbatibus Cryptæ Ferratæ Episcopali Characteræ præditiis, semel singulis Annis, in illius Monasterii Ecclesiæ, per se ipsos. XXXIII. p. 248. c. 4.

CONFIRMATIO Privilegium. V. *Privilegia*.

CONFRATERNITAS sub invocatione Sanctissimi NOMINIS JESU, seu NOMINIS DEI contra blasphemias, perjurias, et illicita juramenta a Fratribus Ordinis Prædicatorum instituta, et per universum terrarum orbem propagata fuit. LXI. p. 480. col. 1.

Romani Pontifices Confraternitatem præfatam variis gratiis, privilegiis, et indulgentiis ditaverunt. *ibid.*

Pius Papa V. decrevit, ac statuit ne nova Societas, seu Confraternitas hujusmodi institueretur in Civitatibus, Oppidis, et locis, in quibus non esset dicti Ordinis Domus absque licentia Prioris Provincialis, seu Coeventualis, secus non lucrarentur Indulgentias. *ibid.* col. 2.

SS. Noster confirmat Statuta et Decreta suorum Prædecessorum Pontificum. *ibid.* p. 481. col. 1.

CONFRATERNITATIBUS, olim aggregatis Archiconfraternitatibus B. Mariæ Virginis de Placitu suppressæ, omnes Indulgentiæ præservantur. III. p. 25. col. 2.

CONGREGATIONI B. M. V. ab Angelo salutatae in Collegio Romano Societatis JESU, et aliis Congregationibus illi aggregatis, et aggregandis confirmantur, et ampliatur Indulgentiæ, gratiæ, et privilegia. LVI. p. 428. col. 1.

Cultus erga Deiparam a Fidelibus fructuose exhibendus commendatur. *ibid.*

De S. Ignatii in Beatam Virginem fiducia, et zelo in ejus gloria propaganda. *ibid.* col. 2.

Societas Jesu sub ejus tutela posita. *ibid.* p. 429. col. 1.

Inter alia Societatis Jesu instituta laudatur erectio congregationum B. Mariæ Virginis. *ibid.*

Congregationum hujusmodi fructus. *ibid.*

Romani Pontifices dictas Congregationes variis gratiis cumularunt. *ibid.* col. 2.

Gregorius XIII. Primariam Congregationem in Collegio Romano erexit cum Indulgentiarum concessione. *ibid.*

Et cum facultate aggregandi alias congregationes, et communicandi indulgentias. *ibid.* p. 430. col. 1.

Integra ejus Constitutio. *ibid.*

Litteræ Sixti V. sub eodem subjecto. *ibid.* p. 435. col. 2.

Aliae litteræ ejusdem Sixti V. ampliativæ earumdem. *ibid.* p. 436. col. 2.

Clemens VIII. eandem facultatem extendit ad Congregationes in Residentiis Societatis Jesu erectas. *ibid.* p. 441. col. 1.

Gregorius XV. id clarius declaravit. *ibid.*

Tenor ejusdem litteræ. *ibid.* col. 2.

SS. Dominus Noster Prædecessorum gratias confirmat, et ampliat. *ibid.* p. 444. col. 2.

Indulgentias Plenarias, etiam Fidelibus Defunctis applicandas Sodalibus lucrantur in pluribus casibus illic enumeratis. *ibid.* p. 445. col. 1. et seq.

Decernit, quod Congregationes aggregatae, et aggregandae sibi in Patronam Beatam Mariam Virginem assumant. *ibid.* p. 446. col. 2.

Declarat indulgentiam qualibet hebdomada concessam æquiri die quo SS. Sacramenta sumuntur. *ibid.* p. 447. col. 2.

Indulgentias Sodalibus concessas extendit ad Ministros Congregationum ipsis actu inservientes. *ibid.*

Confessionis Generalis commendatio. *ibid.* p. 448. col. 1.

Charitatis fraternæ opera Sodalibus commendantur. *ibid.* col. 2.

CONGREGATIONIS S. R. E. CARDINALIUM. Congregatio *Boni regiminis* in rebus Oeconomicis Civitatis, et Comitatus Firmi non aliter se ingerere debet; quam sicut usitatum est in locis Provincialium Cardinalibus Legatis subjectarum. XIX. p. 432. col. 1.

Et Ordinationes suas in vim specialis Commissionis pro tempore factas, dirigere debet Congregationi Firmanae, non vero Gubernatoribus, aut Communitatibus dicti Comitatus. *ibid.* col. 2.

Congregatio *Computorum* Camerae Apostolicæ quid servare debeat in controversiis Appaltatorum Cameralium. VII. §. 30. et 31. pag. 83. col. 2. p. 84. col. 1.

Ad Congregationem *Concilii Tridentini*, vel ad Rotæ Auditorem, privative spectant Causæ Matrimoniales ad Apostolicam Sedem delatæ. XXI. p. 440. col. 1.

Ad eandem, vel ad alteram Episcoporum, et Regularium, vel ad Rotam, pertinent causæ nullitatis Professionis Regularis per appellationem ad Apostolicam Sedem delatæ. *ibid.*

Ad ipsam Congregationem *Concilii* privative spectant causæ nullitatis hujusmodi, ex capite non expleti Tyrocinii in Coenobio pro Novitiis destinato, etiam in prima instantia, etiam intra quinquennium propositæ. XLVII. p. 333. col. 1.

Ejusdem Congregationis plura decreta ad decisionem hujusmodi causarum spectantia confirmantur. *ibid.* p. 332. 333. col. 1. et 2.

Signanter decretum in Causa *Sicula Restitutio- nis in integrum* super privativo jure Apostolicæ Sedis concedendi restitutiones in integrum adversus lapsum quinquennii. *ibid.* p. 336. col. 1.

Alia decreta ejusdem V. *Regulares, Confessarii etc.*

Congregationis Concilii instructio pro Episcopis, aliisque Praesulibus, super modo conficiendi relationem status suarum Ecclesiarum. V. Append. tom. I. num. I. p. 617.

Ad Congregationem *Episcoporum*, et *Regularium*, vel ad Congregationem Concilii pertinent causae nullitatis Professionum Regularium ad Sedem Apostolicam delatae. XX. pag. 140. col. 1. XLVII. p. 332.

Congregationi *Firmanae* privativa jurisdictio asseritur, quoad Gubernium, tam Politicum, quam Oeconomicum, Civitatis, et Comitatus Firmi. XIX. p. 130. col. 1.

Controversia super hoc agitata in Signatura Gratiae eorum Sanctissimo. *ibid.* p. 131. col. 1.

Congregatio Firmana singulis Mensibus in aedibus Cardinalis Praefecti cogenda est. *ibid.* pag. 132. col. 2.

Congregationis Firmanae Secretarius definitiva decreta interponere nequit sine Congregationis voto. *ibid.*

Congregationis *Laurentinae* Decretorum Synopsis, ubi plura de ejus auctoritate. V. Append. tom. I. n. III. p. 626.

Congregatio *Oeconomica* a Summo Pontifice instituitur, et singulis mensibus semel haberi jubetur. VII. p. 60. col. 1.

Ejus officia, et nomina Cardinalium, et Praelatorum eidem adscriptorum. *ibid.* p. 59. col. 2.

Ejusdem Consilium super reformatione Tribunalium Urbis in Criminalibus. XLIV. p. 296. col. 2.

Congregatio *super residentia Episcoporum* alias instituta restituitur. XVIII. p. 123. col. 1. et 2. p. 124. col. 1.

Eadem saepius in anno habenda: et ejus Praxis praefinitur. *ibid.* col. 1. et 2. seqq.

Congregatio *Residuorum* quando adunari debeat. VII. pag. 37. col. 2.

Quinam eidem interesse debeant, et quomodo se gerere. *ibid.*

Eadem denuntiare debet Pontifici debitores Camerae. *ibid.* p. 38. col. 1.

Congregatio *Sacrorum Rituum* alia Generalis, alia Ordinaria. XLVI. p. 324. col. 1.

In illa coram Sanctissimo intervenientibus Cardinalibus, et Consultoribus, agitur de Virtutibus, Martyrio, aut Miraculis Servorum Dei. *ibid.*

In hac vero soli Cardinales cum Officialibus Congregationis, de aliis pluribus agunt, et inter ea de revisione Operum Servorum Dei. *ibid.*

Hujus revisionis methodus exponitur. *ibid.*
Aliaque decreta, et consuetudines referuntur. *ibid.* per tot.

Congregationis Rituum decreta de retinenda Crucifixi Imagine super Altari. XVII. p. 142. col. 1.

In Congregatione Sacrarum Rituum unus locus

perpetuo assignatur pro uno Presbytero Societatis Jesu. XLIX. p. 342. col. 1.

CONGREGATIONES Clericorum Regularium. V. *Clerici Regulares.*

CONGRUI JUS statuitur in Civitate Centum Cellarum ad promovendam aedificationem. XXXIX. p. 270. col. 1. et 2.

CONSANGUINEI petentis Professionis nullitatem, citandi sunt in Judicio. XLVII. p. 334. col. 1.

CONSECRATIO ab Episcopo electo, et confirmato suscipi debet intra tres menses. XXXVI. p. 283. col. 2.

Alioquin privatur Episcopatu, et fructus restituere tenetur. *ibid.*

CONSENSUS parentum non requiritur, quando Filius rationis usu pollens, licet in potestate positus, Baptismum petit. XXVIII. §. 36. p. 181. V. *Baptismus.*

Consensus partium efficit, ut quaelibet causa ejuscumque Judici, aut Tribunali committi valeat. XXI. p. 140. col. 2.

Exceptis causis Matrimonialibus, et Nullitatis Professionum. *ibid.* col. 1.

Et quod causae Rotaes committi nequeunt alicui Rotae Auditori titi Praelato. *ibid.* col. 2.

De consensu partium in dictis casibus debet legitime constare a tergo commissionis. *ibid.*

Consensus in Resignationibus, V. *Resignationes Notarii, Procurae mandata.*

Consensus in alienationibus. V. *Bona Camerae.*

CONSERVATORIO puellarum, vulgo ZOCCOLLETTE, conceditur jus ad unum Dotale subsidium. III. p. 22. col. 1.

In Conservatoriis Mulierum, et puellarum, quibus unicus Ordinarius Confessarius designari solet, observari jubentur leges a Pontifice statutae super deputatione Confessariorum extraordinariorum. LVI. pag. 401. col. 2. et p. 403. col. 2.

CONSISTORIALIA ACTA pro concessione Pallii Patriarchae Antiocheno Graeco-Melchitarum. V. Append. tom. I. num. VI. p. 642. col. 1. seqq.

Item pro approbatione Syodi Maronitarum, et pro concessione Pallii eorum Patriarchae. V. Append. tom. I. num. VII. p. 644.

Consistoriales Orationes pro Canonizatione quinque Sanctorum. Append. num. I. p. 617. col. 1.

Consistoria Canonizationi praevia. XII. in quinque Bullis Canonizationum a p. 71. seqq.

Consistorialis Aulae Advocati. V. *Advocati.*

Consistorialis provisio, actus videlicet propositionis Episcoporum, sive Abbatum etc. in Consistorio, vim habet electionis, et confirmationis. XXXVI. p. 284. seqq.

CONSTANTINI Magni memoria nunquam in Martyrologio Romano fuit inserta, licet inveniat in Graecorum Menologiis, et de ejus cultu in Orien-

tali Ecclesia nullum suboriat dubium. LIV. §. 30. p. 379. col. 1.

CONSTANTINOPOLITANÆ Civitatis occupatio a Turcis facta juxta Ecclesiæ Annales. XXXVI. p. 284.

Constantinopolis ut in Christianorum potestatem rediret, maximos sumptus plures Pontifices impenderunt. *ibid.* p. 288.

CONSTANTINOPOLITANUS Patriarchatus quando collatus fuit Cardinalibus Isidoro, Bessarioni, ac Riario, non reputabatur tamquam Titularis, ut alii Episcopatus in partibus infidelium siti. *ibid.* p. 284.

Licet enim tunc Constantinopolis Turcarum potestati subesset; spes tamen erat Summis Pontificibus eam recuperandi. *ibid.* p. 288.

CONSUETUDO Immemorabilis inducit presumptionem cujuscumque tituli, aut privilegii. IV. p. 32. col. 1.

Limita quoad illa, quæ adeo rationi adversantur, ut etiamsi postulentur, nunquam concedi soleant. *ibid.* p. 31. col. 2.

Ut Consuetudo Immemorabilis contra assistentiam juris allegari possint, requiritur, ut nihil contra eam factum, auditum, aut dictum unquam fuisse constet. XXXIII. p. 218. col. 1.

CONTUMACIUM causæ quamprimum expediri jubentur. XLIV. p. 302. col. 2.

CRUCIFIXI imago super Altari requiritur ad celebrationem Missæ XVII. p. 113. col. 1.

Eaque non debet esse ita parva, ut Celebrantem lateat. *ibid.* p. 118. col. 2.

Crucifixi imago etiam apud Orientales super Altari ponitur. *ibid.* p. 142. col. 2.

Crucifixus pendens a Cruce an debeat in Altari constitui, etiamsi in majori Altaris tabula depictus, aut cælatus appareat. *ibid.* p. 143. col. 1.

Crucifixi imago utrum collocari debeat in Altari, in quo positum sit Tabernaculum cum Sanctissima Eucharistia. *ibid.* col. 2.

Crucifixi imago in Altari, quom Sacrum peragitur laudabiliter apponitur, etiamsi Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramentum ibi publice sit expositum. *ibid.* 144. col. 1.

CRUX super Altari, in quo Missa celebratur, exponenda, non nuda, sed cum imagine Crucifixi esse debet. *ibid.* p. 143. col. 1.

Usus invaluerat collocandi Crucem parvam super Altari, ex quo opponi solebat alia minor tabula inter candelabra. *ibid.* p. 148. col. 1.

Pontifex id reprobatur, et prohibet. *ibid.* et per tot.

CRYPTÆ FERRATÆ Monasterium, Ordinis S. Basilii, a duobus SS. Monachis Bartholomæo et Nilo, sub initium sæculi undecimi fundatum fuit. XXXIII. p. 216. col. 1.

In eo Ritus Græcus constanter servatus fuit. *ibid.*

Cryptæ Ferratæ Abbatis controversia cum Episcopo Tusculano pendens definitur. *ibid.* pag. 217. col. 2.

Cryptæ Ferratæ Abbas, si jus Baronale habet, impediri nequit quoad illius exercitium ab Episcopo Tusculano. *ibid.* p. 214. col. 1.

Monasterio autem competit exemptio passiva ab Episcopo Tusculano. *ibid.*

Ecclesia Parochialis est, illiusque cura per Presbyterum ab Abbate nominandum exerceri debet. *ibid.* col. 2.

Cryptæ Ferratæ Monasterio Territorii separati jura cum qualitate Nullius non competere statuitur, et ex quibus. *ibid.* p. 218. per tot.

Monasterium ipsum cum annexis, intra Dioecesis Tusculanæ fines existere non dubitatur. *ibid.* p. 214. col. 2.

Privilegia Monasterio ejusque Abbatibus antiquitus concessa, passivam exemptionem dumtaxat præseferunt. *ibid.* per tot.

Actus jurisdictionales ab Episcopo Tusculano exerciti, in Territorio Cryptæ Ferratæ, destruunt immemorabilem consuetudinem ab Abbate allegatam. *ibid.* p. 216. col. 1.

Ideo jurisdictio Ordinaria in Territorium Cryptæ Ferratæ, ejusque Clerum, et Populum, ad Episcopum Tusculanum pertinere definitur. *ibid.* per tot.

Cryptæ Ferratæ Abbati varia Privilegia Pontifex de novo concedit. *ibid.* p. 217. col. 2.

Scilicet conferendi Sacramentum Confirmationis semel in Anno; approbandi Confessarios pro Sæcularibus in perpetuum; recipiendi examina testium super statu libero; judicandi causas Civiles mensæ Abbatialis etc. *ibid.* p. 218. col. 1. et 2.

GUJABAENSIS Praelatura erigitur ex divisione Dioecesis Fluminis Januarii. XXII. p. 148. col. 2.

CULTUS Servis Dei exhibitus sine auctoritate Apostolicæ Sedis, non tamen ab immemorabili, aut centenario tempore, ex Decretis Urbani VIII, sublatus fuit. XXIX. §. 8. p. 192. et seq.

Tempus centenarium, quo probatur exceptio ab hujusmodi Decretis, præcedere debet Annum MDCXXXIV. *ibid.* §. 8. p. 193. seqq.

Vid. S. Lucas Casalius.

Cultus immemorabilis non sufficit, ut nomina Beatorum in Martyrologio Romano inferantur. LIV. §. 12. 13. p. 367. col. 1.

A CUNBA Cardinalis Inquisitor Generalis in Portugalliae Regno laudatur. IX. p. 62. col. 2.

CURA Animarum nemini committenda absque Ordinarii consensu, et approbatione. I. p. 7. col. 1. 2.

Nec per Regulares independentem ab Ordinarii exercenda. V. Regulares.

CYRILLUS Antiochenus Graeco-Melchitarum Patriarcha. V. Append. tom. I. num. VI. pag. 642. per tot.

D.

SANCTUS DAMASUS Papa. V. *Sanctus Hieronymus*.

DAMNATI ad trirames in carceribus detineri prohibentur ultra tres dies; sed statim ad Centumcellarum Civitatem transmitti debent, expensis Baroncelli Urbis. XLIV. p. 300. col. 2.

Excepis tribus mensibus aestivis, ratione aeris insalubris. *ibid.* p. 301. col. 1.

DATARIA Apostolica rationes reddere non tenetur Ratiocinatori Camerae Apostolicae. VII. p. 53. col. 2.

Datarius. V. Resignationes.

DEBITORES publici Erarii, Mauriti Imperatoris Lege, Monasteria ingredi sunt prohibiti; quod a S. Gregorio reprehensum fuit, sed postea Sanctus Pontifex sententiam mutavit. XXV. p. 162. col. 1.

DECRETUM, quod SS. Apostolorum Principes Petrus et Paulus Urbis Romae Patroni Principales nuncupentur. V. Append. tom. I. num. IV. p. 639. per tot.

DEFENSOR Matrimonii. V. Matrimonii Defensor.

DEFENSOR Professionis. V. Professio.

DEFUNCTI. In die Commemorationis omnium Defunctorum in Aragonia a quolibet Sacerdote Saeculari duae Missae celebrabantur; a Regularibus vero tres. LXI. p. 421. col. 1.

Sed nunc a Pontifice nova Constitutione conceditur indultum pro tribus Missis celebrandis tam a Saecularibus, quam Regularibus per totam Hispaniam, et Lusitaniam, aliasque Regiones ab his dependentes. *ibid.* p. 422. col. 2.

DEPOSITARIA Camerae Apostolicae, quae mandata exequi debeat. VII. p. 54. col. 2. V. *Camerae Apostolicae.*

DEVOLUTIO. V. Bona Camerae.

DIES FESTI de Praecepto. V. *Festi Dies*

DIMISSORIALES LITERAE Ordinarii originis pro ordinatione Regularium non requiruntur. XXVII. p. 163. col. 2.

Dimissoriales literae Superiorum Regularium ad alium Antistitem dirigi nequeunt, praeterquam ad Ordinarium loci. *ibid.* p. 166. col. 1. et 2.

Si tamen Episcopus Dioecesanus extra Dioecesim commoretur, vel Ordinationem consuetis temporibus non sit habiturus, ad alium dirigi poterunt. *ibid.*

Sed si illis juncta non fuerit legitima attestatio de absentia Episcopi, vel quod Ordinationes non sit

habiturus, pro nullis haberi statuitur. *ibid.* p. 167. col. 2.

DISCIPLINA Ecclesiastica mutationes aliquas recipit; quae si fiant auctoritate Superiorum, et iustis de causis, reprehendi non possunt. LXIII. p. 486. col. 1. 2.

DISEMEMBRATIO nova Jurisdictionis Abbatiae Farfensis, et S. Salvatoris majoris quoad alias Ecclesias et loca pia in alienis Dioecibus existentia. XXXVI. p. 289. col. 2.

Pontifex enunciat causas primae dismembrationis jurisdictionis Abbatiae Farfensis ab eo factae. *ibid.*

Eidem innuit in Civitate Assisiensi unum Monasterium et intra fines Dioecesis Asculanae plures Ecclesias sub Abbatis Farfensis jurisdictione reperiri. *ibid.* p. 260. col. 1.

Ob easdem causas illud, et illas dismembrat ab ejus jurisdictione. *ibid.* col. 2.

Annectit uni, et alteri Dioecibus in quibus sitae sunt. *ibid.* p. 261. col. 1.

Salvat jurisdictionem Abbatis in aliis Ecclesiis. *ibid.* col. 2.

Quoad jus conferendi ecclesias dismembratas, et Beneficia in eis sita idem praecipit; quam in prima dismembratione. *ibid.*

Taxat Canonem solvendum ab Episcopo Asculano. *ibid.*

DISPENSATIONES MATRIMONIALES vel a Dataria Apostolica, vel a Poenitentiaria, vel a Sanctae Inquisitionis Officio conceduntur. LIX. p. 418. col. 2.

Dispensationes super gradibus prohibitis ad effectum contrahendi cum haereticis, regulariter a Sancta Sede non conceduntur, nisi cum clausula: *abjurata prius haeresi*. LI. pag. 348. col. 2. et LIX. p. 416. col. 2.

Dispensationes hujusmodi exequendae non sunt, nisi Executori constet de veritate eorum, quae in praecipuis exposita fuerunt. LI. p. 348. col. 2.

Et nisi per authentica documenta constet, quod abjuratio haeresis Matrimonii celebrationem re ipsa praecesserit. *ibid.* et Const. LIX. pag. 416. col. 2.

Dispensatio, seu licentia pro contrahendo Matrimonio cum haereticis, non adjecta abjurandae haeresis conditione, non nisi raro, et ut plurimum favore Supremorum Principum, ob publicam, et gravem causam, ab Apostolica Sede concessa reperitur. LI. p. 349. col. 1.

Et tunc plures cautela praescribi consueverunt, ne conjux Catholicus perversionis periculum incurrat, neque Proles haeretici Parentis errores sequatur. *ibid.*

Dispensationum literae ab Apostolica Sede concessae, debent ab executoribus deputatis attente perpendi, tum quoad earum veritatem, tum quoad conditiones appositae. *ibid.*

Item facultates dispensandi in genere concessae,

ne praescripti fines transiliantur. LIX. pag. 416. col. 1.

DISPENSANDI FACULTAS, quae ab Apostolica Sede datur Episcopis in remotis Regionibus degentibus, non excolet tertium gradum in contrahendis. LIX. p. 416. col. 1. seqq.

In contractis, vero, si agatur de haereticis conversis, ad secundum quoque gradum pertingit. *ibid.*

Hujusmodi facultas in usum deduci nequit cum haereticis re ipsa non conversis, etiamsi conversionis spem, aut promissionem obtendant. *ibid.* col. 2.

Dispensationes Matrimoniales concedens vigore Indulti, et Delegationis Apostolicae, debet delegationis mentionem facere, et Indulti tenorem in dispensatione inserere, cum expressione temporis, ad quod fuit concessum, sub poena nullitatis. *ibid.* p. 417. col. 1.

DISPENSATIO SUPER AETATE ad contrahendum matrimonium, quando malitia supplet aetatem, etiam ab Ordinario concedi potest. LL. pag. 380. col. 1.

Et haec non tam est dispensatio, quam declaratoria super casu, cui provisum est in jure. *ibid.*

Quando autem contrahentes rationis usum habent, sed nondum copulae apti sunt, hujusmodi Dispensatio ab Apostolica Sede dumtaxat impetrari potest. *ibid.*

Quia nemo praeter Papam, derogare potest Juri Canonico, quod requirit in contrahentibus hujusmodi actualem potentiam. *ibid.*

Dispensationes pro Regularibus non conceduntur, nisi de Superiorum Regularium consensu, vel ad eorum preces. XLVII. p. 337. col. 2.

DISTRIBUTIO temporum et horarum observanda in omnibus Monasteriis Reformatis Canonicorum Regularium S. Augustini a Festo Exaltationis S. Crucis usque ad Pascha. XXXV. p. 243. col. 1.

Tempore Matutino. *ibid.*

Tempore Vespertino. *ibid.* col. 2.

Dies Rusticationis. *ibid.* p. 248. col. 2.

Distributio a die Resurrectionis Domini usque ad Festum Exaltationis Sanctae Crucis. *ibid.* pag. 246. col. 1.

Tempore matutino. *ibid.*

Tempore Vespertino. *ibid.* p. 247. col. 1.

Dies Rusticationis. *ibid.* p. 248. col. 1.

Primo modo. *ibid.*

Secundo modo. *ibid.* col. 2.

DOCTRINAM CHRISTIANAM Parochi explicare tenentur. IV. p. 50. col. 2. seqq.

Doctrinae Christianae Archiconfraternitas in Basilica S. Petri a Paulo V. erecta sub regimine Cardinalis Vicarii Urbis. III. p. 49. col. 2.

Ecclesiae tunc illi concessa, sicut et alia a Clemente XII. eidem unita, nimis angustae, et ab Urbis centro nimis dissitae erant. *ibid.*

BENED. XIV. TOM. XVI.

Item ejusdem redditus nimis tennes pro oneribus piorum operum illi incumben. *ibid.*

Ideo Pontifex eidem concedit Ecclesiam S. Mariae de Planctu, et assignat redditus alterius Archiconfraternitatis in dicta Ecclesia existentis, quam supprimit. *ibid.* p. 20. col. 1.

Cum onere adimplendi pia legata, aliaque onera. *ibid.* p. 21. col. 2.

Et injuncta lege erigendi Congregationem Adolescentium, qui in uberiori Cathedismi explicatione exerceantur. *ibid.* p. 28. col. 2.

DOCTRINAE CHRISTIANAE Congregatio Clericorum Saecularium a Pio V. erecta, a Gregorio XIII. in S. Agathae de Urbe constituta, et a Paulo V. et a Gregorio XV. confirmata. XLII. p. 288. col. 2.

Hanc Congregationem Pontifex invenit ad deteriorem statum redactam, absque spe majoris incrementi, ideoque eam uniendo subiecit Provinciae Romanae Congregationis Doctrinae Christianae Avenionensis. *ibid.*

Necnon omnia ejus bona, et fructus dismembrat, et dictae Congregationi Avenionensi tribuit. *ibid.* p. 289. col. 1.

DOGANARUM Praeses quotannis rationes reddere tenetur. VII. p. 82. col. 2.

In S. DOMINICI in Civitate in Insula Hispaniola Collegium Societatis Jesu in publicam Universitatem Studiorum a Pontifice erigitur, et ejusdem Societatis Praepositi Generalis curae, et regimini subiecit. XXXVII. p. 264. col. 2.

Ejusque Ministris, Magistris etc. cumulativa Privilegorum aliarum Universitatum indulgetur. *ibid.* p. 268. col. 1.

Nec non Rectori tribuitur facultas conerendi gradus, servata forma Decretorum Viennens. et Tridentini Conciliorum. *ibid.*

Quae tamen facultas, de consensu partium, cumulative quoque competit Priori Conventus Fratrum Praedicatorum ejusdem Civitatis. *ibid.* p. 264. col. 1.

DOMINUS descendit de Coelis in Monte Sinai, et in caligine nubis docuit Moysen servum suum universas Coeremonias, et Ritus, ac omnia alia respicientia Divinum Cultum ad venerandam plenitudinem sanctitatis suae. XXXV. p. 231. col. 2.

Unigenitus Dei filius factus Homo, suscipiens formam Servi in similitudinis carnis peccati sine detrimento suae majestatis. *ibid.*

Appellatus a Deo Sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech. *ibid.*

Obtulit semetipsum Patri Hostiam immaculatam in remissionem omnium peccatorum. *ibid.*

Constituit Apostolos novi Testamenti Sacerdotes. *ibid.* p. 232. col. 1.

Beatissimum Petrum primum in Domini confessione, primum quoque in apostolica dignitate, et Principem totius Ecclesiae constituit. *ibid.*

Haec potestas etiam in indigno haerede non deficiit, sed semper in illius sede vivit. *ibid.*

Gaspar ab Incarnatione Ordinis S. Francisci minorum de Observantia Reformatum Visitor, et Reformatum Apostolicum Congregationis Canonorum Regularium S. Crucis Colimbriensis. *ibid.* col. 2.

Michael Episcopus Colimbriensis primus ex Canonicis Reformatis Congregationis Canonorum Regularium S. Crucis Colimbriensis Ordinis S. Augustini. *ibid.*

DOMUS. V. *Congruū jus. V. Centumcellae.*

DUBIA circa jurisdictionem Episcopi Lauretani, et Gubernatores ipsius Civitatis, et Almae Domus, a Summo Pontifice resoluta. V. *Append. tom. I. num. III. p. 626. seqq.*

DURANDI opinio de Nullitate Baptismi Infantibus collati sine consensu parentum, reprobatum. XXVIII. §. 26. p. 177. *seqq.*

E

ECCLESIAE omnes, quae in Dioecesi reperiuntur, Episcopo subjectae sunt. XL. pag. 276. col. 1.

Ecclesiis, et locis piis Centumcell. Pontifex indulget, ut in Suburbis aedificando, in evidentem Ecclesiae utilitatem pecunias erogasse censeantur. XXXIX. p. 271. col. 2.

Ecclesia S. Mariae de Planctu de Urbe conceditur Archiconfraternitati Doctrinae Christianae. III. pag. 20. col. 1.

EDUCANDARUM puellarum admissio in Monasterium fieri nequit sine Apostolica licentia, et Ordinariorum examine. XXVI. p. 164. col. 1.

ELECTIONIS, et confirmationis Episcoporum, locum supplet Provisio Consistorialis a Pontifice facta. XXXVI. p. 283. col. 2.

ELEEMOSYNÆ a Regularibus fieri, et distribui possunt, opportunitatibus obtentis. XXV. pag. 162. col. 1.

ELEEMOSYNA. V. *Missa.*

ELEEMOSYNARIUS REGIUS. V. *Cappellanus Major.*

ELEVATIO Corporis Venerabilis Servi Dei Josephi a Matre Dei committitur Promotori Fidei. LV. p. 398. V. *Joseph.*

EMPTIO *Segetum, Leguminum, etc.* ad exercendam super iis mercaturam fieri nequit, nisi in publicis foris. LIII. p. 338. col. 2.

Res autem ita emptae, statim alio exportari, ibique venales proponi debent. *ibid.*

EMPHYTEUSIS. V. *Bona Camerae Apostolicae.*

De ENSE, et PILEO ad Fratrem Emmanuelem Pintum Ordinis Hierosolymitani Magnum Magistrum doctro transmittendis. XXXV. *** p. 240. col. 1.

Declaratur symbolum Ensis, et Pilei. *ibid.* col. 2.

Vetus consuetudo Romanorum Pontificum elar-

gendi Imperatoribus, Regibus, aut Principibus praesentibus *Ensem, et Pileum. ibid.*

ENUNCIATIVAE expressiones non sufficiunt ad probandam omnimodam exemptionem e jurisdictionem Ordinarii. XL. p. 282. col. 1.

EPISCOPALIS ordo, ratione ipsius Ordinis, praestat dignitati Cardinalis Presbyteri, aut Diaconi, quia multa facit Episcopus ratione Ordinis, quae Cardinales facere non possunt. XXXVI. pag. 282. col. 1.

Episcopatus cum Cardinalatus Officio incompatibilis olim censebatur, nec alii Episcopi inter Cardinales erant, praeter septem prius, postea vero sex, Suburbicarii. *ibid.* p. 281. col. 1.

Dein tamen usus invaluit, ut etiam Cardinales Cathedralibus Ecclesiis praeficerentur; idque approbatum fuit a Concilio Tridentino; dummodo ipsi Cardinales apud suas Ecclesias residerent. *ibid.* col. 2.

Episcopatus non extinguitur per extinctionem Capituli XXXV. p. 229. col. 2.

Episcopatus Titulares Ecclesiarum in partibus Infidelium, laudabiliter conferuntur, ubi huiusmodi Episcoporum opera aliquam Ecclesiae utilitatem afferat, XXXVI. p. 249. *seqq.*

Episcopatus Titulares quando Cardinalibus conferendi sint. *ibid.* p. 280. col. 2.

EPISCOPUS habet Assistantiam juris pro omnimoda jurisdictione ejusque exercitio, in omnes Ecclesias, et loca sita intra fines suae Dioecesis. XXXIII. p. 216. col. 1.

Amplia, ut etiam Monachi, eorumque Monasteria, et Ecclesiae, jurisdictioni Episcopi Dioecesani subijciantur, nisi de eorum exemptione constet. XL. p. 276. col. 1.

Actus jurisdictionis, etiam singularis, ab Episcopo exerciti in loco, aut territorio intra Dioecesis fines constituto, totam ipsius Ordinariam jurisdictionem probant, et praeservant. XXXIII. pag. 217. col. 1.

Episcopus non potest in totum jus Episcopale dimittere, et propria auctoritate Ecclesiam, aut Monasterium a sua ordinaria jurisdictione immunem efficere, sed opus est Privilegio Apostolico. XI. pag. 276. col. 1.

Episcopi Dioecesani consensus a Romanis Pontificibus exquiri consuevit ad concedendam Monasteriis plenam exemptionem ab eorum ordinaria jurisdictione. *ibid.* p. 278. col. 2.

Episcopus quanta obedientia, et reverentia debita sit ab eorum Clericis. XXV. p. 189. col. 2.

Episcopi jurisdictionem habent in Civilibus in omnes Regulares. VIII. p. 61. col. 1.

Item in Regulares extra Claustra degentes omnimodam jurisdictionem habent tamquam Sedis Apostolicae delegati. *ibid.*

Episcopi in Regulares Animarum curam exercen-

tes in Indis tam Orientalibus, quam Occidentalibus, et in eorum Ecclesias, in his, quae ad hujusmodi curam pertinent, legitimam jurisdictionem habent, ad formam Concilii Tridentini, et Constitut. Apostolicarum. I. p. 9. col. 2.

Ab Episcopo Dioecetano Ordines Regularibus conferri debent, praevio examine. XXVII. p. 82. per tot. XL. p. 282. col. 2.

Nec Regulares ad alium Episcopum recurrere possunt, nisi Dioecetanus a Residentia sit absens, vel Ordinationes in Temporibus non sit habiturus. XXVII. p. 166. col. 2.

Episcopi non arctantur Privilegiis Regularium de Ordinibus suscipiendis extra Tempora. *ibid.* p. 167. col. 2.

Episcopi, qui Regulares contra praescripta in Decretis Concilii Tridentini, et Clementis VIII. ad Sacros Ordines promovent, incurrunt poenas in iure statutas contra Ordinantes alienos Subditos absque eorum Superiorum dimissoriis. *ibid.* p. 168. col. 1.

V. Regulares. V. Ordinatio.

Episcopi approbatio specialis requiritur pro Confessariis, tam Ordinariis, quam Extraordinariis Monialium. LVI. p. 402. col. 2.

Ad Episcopum spectat Confessarios tam Ordinarios, quam Extraordinarios deputare pro Monasteriis Monialium sibi immediate subjectis *ibid.* col. 1. seqq.

Item Extraordinarios deputare pro Monasteriis, quae Regularibus subsunt, si eorum Praelati neglexerint adimplere Decretum Concilii Tridentini, de hujusmodi deputationibus, bis, aut ter in anno faciendis. *ibid.* p. 403. col. 1.

Item pro hujusmodi Monasteriis, quibus a Praelato Regulari semel saltem in Anno oblati non fuerit Confessarius e Clero Saeculari, vel alio Ordine Regulari, si ita expedire judicaverit. *ibid.* p. 404. per tot.

Item pro Monialibus peculiaribus, quibus in gravi infirmitate a Praelato Regulari denegatus fuerit Confessarius extra Ordinem. *ibid.* p. 401. col. 2.

Similiter pro iis, quae insuperabili reluctancia affectae sunt erga Confessarium Ordinarium. *ibid.*

Episcopus in deputandis Confessariis extra Ordinem pro Monasteriis, aut Monialibus sibi non immediatae subjectis, in casibus sibi permissis, non tenetur eos eligere ex eo Ordine, cujus est Monasterii Praelatus. *ibid.* p. 403. col. 2.

Episcopis Pontifex suadet, ut nimis difficiles non sint in concedendo Confessarios Extraordinarios Monasteriis, et monialibus sibi subjectis id juste petentibus, etiam ultra praescriptum in Concilio Tridentino. *ibid.* p. 403. col. 1.

Item, ut regulam statutam pro Monasteriis Monialium in rigurosa Clausura viventium, similiter servent, quoad Conservatoria, Domos, Monasteria sine Clausura. *ibid.* p. 400. col. 1. et 2.

Episcoporum olim privativum jus erat Benedictionem super populum impertiri. XLVIII. p. 340. col. 1.

Episcopo licet in tota Dioecesi, et locis ipsius etiam exemptis populo benedicere. *ibid.*

Episcopo tantum de jure competit Benedictionem trino ductu impertiri *ibid.* p. 342. col. 2. *Abbas.*

Episcopi in his, quae pertinent ad Missarum celebrationem procedere possunt contra quoscumque etiam exemptos, tamquam delegati Sanctae Sedis. XVII. p. 119. col. 2.

Episcopus concedere nequit licentiam iterandi Sacrificium sine gravi necessitate. V. p. 31. col. 1.

Ad Episcopum spectat licentiam concedere, ut Sanctissimum Sacramentum publice exponatur. VI. p. 42. col. 2. seqq.

Episcopis ampliatur facultas impertiendi benedictionem auctoritate Apostolica cum Indulgentia Plenaria Fidelibus in mortis articulo constitutis. XXXIV. p. 220. col. 1.

Et adicitur facultas subdelegandi Sacerdotes tam in Civitatibus, quam in Dioecesibus, qui eam applicare valeant etiam de die *ibid.* p. 222. col. 2.

Episcopus tenetur sequi judicium Patroni Ecclesiastici in electione dignioris inter approbatos ab Examinatoribus, si nemo adversus Patroni iudicium reclamet. V. p. 39. seqq.

Contra vero, si inter approbatos ab Examinatoribus sit, qui reclamet a praelectione Patroni. *ibid.* p. 40. seqq.

Episcopus denegare nequit Clerico, atque etiam Canonico, et Parocho, licentiam ingrediendi Religionem. XXV. p. 138. col. 2.

Episcopus juxta Innocentii IV. sententiam revocare potest Saecularem Clericum a Claustri Religiosis, quando Ecclesia ex illius digressu gravius laedatur. XXV. p. 161. col. 2.

Episcopus quomodo providere debeat Animarum curae, dum Parochus Religionem ingressus nondum professionem emisit. p. 160. col. 2.

Quomodo etiam quoad Beneficia Choralia. *ibid.*

Episcopi procedere possunt, et debent adversus Confessarios exquirentes a Poenitentibus complicitum nomina, nisi in ipso delicto de pravo dogmate suspecti sint. IX. p. 64. col. 1.

Episcopi Ecclesiasticae Ditionis, quibus honoribus prosequendi sunt a Gubernatoribus Praelatis, Vicelegatis, et Praesidibus Provinciarum. V. Append. tom. I. num. II. p. 621.

Episcopus electus, et confirmatus consecrationem petere debet intra tres menses, sub poena amittendi fructus, atque etiam Ecclesiam. XXXVI. pag. 284. seqq.

Episcopi residentes in suis Dioecesibus a Sancta Sede beneficiis cumulantur. XVIII. p. 122. col. 2.

Episcopi, etiam Cardinales, Residentiae lege tenentur. *ibid.* p. 129. col. 1. et XXXVI. p. 281.

Episcopis non licet abesse ab Ecclesia per tempora Adventus, Quadragesimae etc. XVIII. pag. 123. col. 1.

Nisi forte eos Episcopalia munia in aliis Dioecesis locis detineant. *ibid.*

Episcopi post eorum promotionem, transacto mense, ad suam quisque Dioecesim se conferre tenentur. *ibid.*

Episcopi ratione visitationis Sacrorum Liminum quanto tempore a suis Dioecesibus abesse possint. *ibid.*

Episcopis postulantis licentiam abessendi a propriis Ecclesiis, causa insalubritatis aeris, quid praecipitur. *ibid.* col. 2.

Quid petentibus hujusmodi licentiam aliis de causis. *ibid.* col. 2.

Episcopis qua forma, et quibus cautelis, concedi debeat licentia abessendi a propriis Dioecesibus. *ibid.* p. 126. col. 1. et seqq.

V. Residentia.

Episcopi denunciare debent alios Episcopos non Residentes. *ibid.* p. 128. col. 2.

Episcoporum onera, et officia diversi generis enunciantur. XXXIV. p. 222. col. 2. seqq.

Episcopus juxta Tridentinam Synodum quotannis si non totam, saltem aliquam suae Dioecesis partem lustrare tenentur. *ibid.* p. 221. col. 2.

Episcopi Ecclesiarum suarum relationes qua methodo exhibere debeant Congregationi Concilii. V. Append. tom. I. num. I. p. 617. seqq.

Episcopos Pontifex admonet, ut ad aegrotos personaliter accedant, benedictionem cum Indulgentia Plenaria in articulo mortis eisdem collaturi. XXXIV. p. 223. col. 2.

Episcopos vehementer hortatur Pontifex ad exercenda publice pia opera, praecipue bacchanaliorum tempore. XLV. p. 322. col. 2.

Utque eo tempore Sanctissimum Sacramentum per triduum exponi publice curent. *ibid.*

Ideoque Fidelibus visitantibus Sanctissimum Sacramentum Pontifex concedit Indulgentiam Plenariam. *ibid.*

Episcopis in remotis degentibus, quae facultates concedantur a Sancta Sede circa Dispensationes Matrimoniales. LIX. p. 418. col. 2. seqq.

Hi tamen in earum concessione mentionem facere tenentur de facultate a Sede Apostolica sibi impetrata, sub poena nullitatis. *ibid.* p. 416. col. 1. seqq.

V. Dispensatio.

Episcopus duarum Ecclesiarum unitarum, an die Coenae Domini possit in utraque Missam celebrare. IV. p. 29. col. 1.

Episcopi Suffraganei, annua praestatione super

Mensa Episcopali ipsis constitutas provideri debent de congrua sustentatione. XXXVI. p. 280. col. 1.

Episcopi Titulares valide, sed illicite Ordines conferunt sine licentia Ordinarii in cujus Dioecesi degunt. *ibid.* p. 282. seqq.

Episcopus Titularis jurisdictionem exercere potest in Subditos Ecclesiae sibi assignatae, si ad Christianam Religionem convertantur. *ibid.* pag. 283. col. 1.

Episcopi quamplurimi immutationem dierum Festorum a Pontifice postularunt. LXIII. p. 438. col. 1.

Et plurium consilia Pontifex exquisivit super substantia, et modo hujusmodi reductionis.

V. Festi dies.

De EPISCOPI LAURETANI jurisdictione in concursu Gubernatoris, Decreta edita, et dubia resoluta. V. Append. tom. I. num. III. pag. 626. seqq.

EQUITES S. STEPHANI V. S. Stephani.

ERRORES circa dogmata nondum ab Ecclesia definita, excusandi sunt, et non offiunt Sanctitati, de qua abunde constat. LIV. §. 31. pag. 372. col. 1.

EUCHARISTIE expositio non exigitur pro lucrands Indulgentiis, visitantibus Ecclesiam concessis VI. p. 42. col. 2.

Requiritur vero, quando id injungitur in concessione Indulgentiae, ut in Oratione 40. horarum. *ibid.*

Sed fieri non debet absque Episcopi licentia. *ibid.* p. 43. col. 1.

An sit conveniens hujusmodi expositionis frequens usus. *ibid.*

Eucharistia in Azymo. V. Azymum V. Fermentatum.

Euthy hetis haeresis quando Sedem Antiochenam invaserit. V. Append. tom. I. num. VI. pag. 642. col. 1.

EXAMINI Dioecessani Episcopi ante Ordinationem subjici debent etiam Regulares, XXVII. p. 167. col. 1.

Examen Reorum Inquisitorum, qui in carceribus Urbis detinentur, differri non debet ultra tres dies, nisi de licentia Capituli Tribunalis, sublata collibet Ministro inferiori facultate aliter permittendi. XLIV. p. 302. col. 1.

Ideoque ad protrahendum examen requiritur causa gravis. *ibid.*

Licentia autem dari non debet generalis pro tempore indefinito, sed pro certis necessariis diebus dumtaxat. *ibid.*

Examen Operum Ven. Sororis Mariae a Jesu de Azreda. V. De Azreda.

EXEMPTIO a jurisdictione Ordinariarum non praesumitur, sed concludenter probari debet. XL. p. 276. col. 1.

Exemptio a jurisdictione Episcopi non probatur per enunciativas expressiones. *ibid.* p. 279. col. 2.

Exemptio omnimoda a jurisdictione, correctione, et emendatione Ordinarii, non potest concedi ab ipsomet Ordinario, sed a plenitudine dumtaxat Apostolicae potestatis concedi potest. *ibid.* pag. 276. col. 2.

V. Ordinarius.

Exemptio ab Episcopi jurisdictione Monasterio tribui non potest a Fundatoribus sine Dioecesani Episcopi consensu. *ibid.* p. 278. col. 2.

Exemptio licet a Romanis Pontificibus ex potestate absoluta, etiam sine consensu Episcopi concedi possit Monasteriis, tamen Episcoporum consensum ante concessionem quaerere consueverunt. *ibid.*

Exemptionis concedendae formula, quae ab octavo usque saeculo in usu erat, refertur. *ibid.* col. 2.

Exemptiones Monasteriis, aliisque locis sacris a jurisdictione Episcoporum, et Ecclesiis Cathedralibus a Metropolitanorum jure, plerumque a Sede Apostolica concessae sunt propter Praesidentium infestationes. *S. Gregorio VII in Epistola ad Episcopum Taurinen.* *ibid.* p. 279. col. 1.

Simul tamen hujusmodi Monasteria, et Ecclesiae sub immediata jurisdictione Sedis Apostolicae constituta sunt. *ibid.* col. 2.

Exemptio ab ordinaria, et spirituali Episcopi jurisdictione non inferitur ex concessione immunitatis a potestate saeculari. *ibid.* p. 276. col. 2.

Exemptio Monasterii a jurisdictione ordinaria Episcopi non inducitur ex facultate eligendi Abbatem. *ibid.* p. 278. col. 1.

Item non ex libertate eligendi Advocatum, et Defensorem. *ibid.*

Aut ex facultate illum dimittendi. *ibid.* col. 2.

Exempti ab Ordinariorum jurisdictione Apostolicae Sedi immediate submitti debent, ut colligatur ex Constitutionibus Nicolai IV. *ibid.* p. 279. col. 2.

Exempti a jurisdictione Episcopi non sunt, qui Apostolicas dumtaxat protectiones obtinent. *ibid.* p. 280. col. 1.

Item, qui Privilegia obtinuerunt, ne censuris irretiri possint sine mandato Sedis Apostolicae. *ibid.* col. 2.

Exemptio ab ordinaria Episcopi jurisdictione ex solutione census Apostolicae Sedi minime concludi potest. *ibid.*

Si enim census solvitur titulo tantum protectionis nihil detrahit jurisdictioni Episcopi. *ibid.* p. 281. col. 1.

Secus ubi solvitur ratione libertatis, et exemptionis. *ibid.*

Exemptio non inducitur ex facultate condendi statuta, et coercendi contumaces. *ibid.* p. 283. col. 2.

Exemptionem non inducunt Privilegia honoris; ex. gr. usus Pontificalium. *ibid.*

Exemptionem non inducunt Privilegia recipiendi Ordines a quo umque. *ibid.* p. 282. col. 1

Maxime si Privilegium datum appareat in odium Episcopi sordida lucra captantis e rebus sacris. *ibid.*

Exemptionem non probant Imperialia Diplomata Privilegiorum Apostolicorum confirmatoria, nisi quatenus in ipsis Apostolicis Privilegiis contineri conspicitur. *ibid.* p. 283. col. 1.

Exemptio passiva valde differt a jurisdictione activa in Clerum, et Populum. XXXIII. p. 218. col. 2. et 216. col. 1. V. *Jurisdictio.*

V. *Cryptae Ferratae Monasterium.*

V. *Territorium separatum.*

EXPOSITI. V. *Projecti.*

EXTRACTIO Segetum, Animalium, Lignorum de una in aliam Provinciam, Legationem, aut Civitatem Status Ecclesiastici; sub certis legibus permittitur omnibus, etiam non subditis in perpetuum. LIII. p. 383. col. 2.

Inquisitiones, et processus pendentes, sicut etiam sententiae latae, sed nondum executioni traditae adversus extractores segetum etc. de loco ad locum Status Ecclesiastici, annullantur, et irritantur. *ibid.* p. 383. col. 1. et 2.

Et quoad triticum, aliasque segetes, quae mense Junio colliguntur, libertas commercii de Provincia in Provinciam permittitur ab initio Septembris ad finem Maji. *ibid.* p. 385. col. 2.

Quo vero ad eas, quae serius leguntur, permittitur ab initio Octobris ad finem Junii. *ibid.*

Interdicta quibuslibet, etiam privilegiatis, eorumque generum extractione a Provincia per tres menses respective intermedio. *ibid.* p. 387. col. 1.

Et sublata cuilibet facultate concedendi licentias extrahendi. *ibid.* col. 2.

Quod tamen non procedit quoad extractionem de loco ad locum ejusdem Provinciae. *ibid.*

Extractio segetum, farinae, et olei extra Statum Ecclesiasticum sine speciali Chirographo Papae prohibetur sub gravissimis poenis, sublata cuilibet facultate concedendi licentiae extrahendi. *ibid.*

Quo vero ad alias res mobiles, aut semoventes, remittitur arbitrio Legatorum, Praesidum, et Gubernatorum Provinciarum. *ibid.*

Extractio segetum, aliorumque per aquam, etiamsi directa dicatur ad alia loca Ditionis Ecclesiasticae, nisi fiat cum praescriptis cautelis, reputanda erit pro extractione a Statu, et statutis poenis punienda. *ibid.*

Extractio cujusque rei de Provincia ad Provinciam quocumque tempore; atque etiam extra Statum Ecclesiasticum, permittitur pauperibus, qui spicas a Messoribus relictas colligunt. *ibid.*

Item Mercenariis, quibus pro mercede datur frumentum; vel quid simile. *ibid.*

Mendicantibus, qui Eleemosynae loco, et pro victu Coenobii ea colligunt. *ibid.* p. 388. col. 1.

Ac denique iis, qui pro eduliis ad fora delatis, ea loco pretii recipiunt. *ibid.*

F

FALSARIORUM malitia cavenda est Literarum Apostolicarum executoribus. LI. pag. 381. col. 1.

FALSITAS in pluribus antiquis exemptionum Privilegiis reperta. XL. p. 278. col. 2.

FAMILIARUM in Civium Nobilium Romanorum Tabulas admissarum nomina. V. Append. tom. I. num. X. p. 688.

FARFENSIS *Abbatia* ab Urbano VIII. singularibus Privilegiis, honoribus, et praeceminentis cumulata fuit. XXXII. p. 204. col. 1.

Farfen. *Abbatiae* jurisdictio nimis ampla, et extensa intra alienas Dioeceses reperitur, ex eoque plura inconvenientia, et lites ortum habuerunt. *ibid.*

Ex **Farfensis** *Abbatis* jurisdictione Ecclesiae, Monasteria, Oppida, et Loca Pia in variis Dioecesibus existentia dismembrantur; eaque Dioecesanorum jurisdictioni subjiciuntur. XXXII. p. 208. col. 1. seqq.

Hujusmodi dismembratio ampliatur per schedulam postea editam. *ibid.*

Dismembratio etiam plurium locorum, et Ecclesiarum a Gregorio XIII. facta favore Archiepiscopatus Firmani confirmatur. XXXII. p. 208. col. 1.

Abbat tamen reservantur jura Patronatus Ecclesiastici in Ecclesias, et Beneficia dismembrata. *ibid.* p. 207. col. 2.

Si *Abbas* fuerit S. R. E. Cardinalis, in mensibus alias non reservatis, nominabit coram Ordinariis, in mensibus vero reservatis, seu in casibus aliarum reservationum, et affectionum, nominabit coram Pontifice. *ibid.* p. 208. col. 1.

FARINAE extractio de loco ad locum, de Provincia ad Provinciam Status Ecclesiastici, ac denique extra ipsum Statum, quomodo, et quando permittatur. LIII. p. 383. col. 2. seqq.

V. *Extractio.*

FERMENTATI usus in Missa, si quando in Ecclesia Occidentali viguit promiscuus cum Azymo, nulli tamen post saeculum decimum obtinuit. XXXIII. p. 216. col. 2.

FERRARIE Ducatus eo Privilegio gaudet, ut bona de directo Dominio Camerae ab utilibus Possessoribus alienari possint per contractus inter vivos, de consensu tamen ipsius Camerae. L. p. 348. col. 1.

FESTORUM dierum solemnitates, quo Religionis spiritu a Fidelibus celebrandae sint. LXV. pag. 460. col. 2.

Festorum dierum imminutio ab Urbano VIII. olim facta. LXIII. p. 488. col. 1.

Nova eorundem imminutio a multis Episcopis, aliisque gravibus Viris optata. *ibid.* p. 484. col. 2.

Pontifex nihil decreturus sine consilio, rationes

in utramque partem colligit, et varios illius exequendae modos demonstrat in peculiari Dissertatione, quae per Ecclesias transmittitur. *ibid.* p. 488. col. 1.

Acceptis quadraginta diversi Ordinis Consultorum sententiis, ex consensione majoris partis nihil generaliter praecipere statuit, sed peculiarem Episcoporum instantiam expectare. *ibid.*

Modum vero illum sibi servandum proponit, quem Tarraconensis Concilii Patres excogitarunt, ipsisque petentibus Benedictus XIII. approbavit. *ibid.* col. 2.

Ut scilicet firmum remaneat praeceptum audiendi Missam, sed liceat in aliquibus Festis laboriosa opera exercere. *ibid.*

Dissensiones inter doctos Viros diversa sentientes exortae, cum in Ecclesiasticae pacis perturbationem vergerent, a Pontifice sedantur, interdicta Scriptorum quorumcumque publicatione super hujusmodi reductionis negotio. *ibid.* p. 488. col. 1.

Festorum aliquot dierum observantia in Regno Siciliae citra Pharus, et in Dioecesibus Messanensi, et Panormitana reducitur juxta methodum supra expositam. LXV. p. 461. col. 1.

Festis diebus personatos incedere fideles in universa Ditione Ecclesiastica prohibetur. XLV. p. 320. col. 1.

Item circumforaneos saltatores, scurriones, et hujusmodi saltem matutinis horis, et ante expleta Officia Vespertina populum detinere vetantur. *ibid.* p. 321. seqq.

FEUDUM. V. *Bona Camerae Apostolicae.*

S. FIDELIS a Sigmaringa Sacerdotis Professi Ordinis S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum Canonizatio. XII. p. 71. col. 2. seqq.

Ortus illius in Constantiensi Dioecesi. p. 72.

Ejus virtutes. pag. 72. col. 1.

Martyrium. p. 74. col. 1.

Beatificatio. p. 78. col. 2.

Canonizationis Decretum. p. 76. col. 2.

Pro B. Fidelis a Sigmaringa Canonizatione Orationes Consistoriales. Append. num. I. pag. 489. seqq.

FIDEI Christianae Favor, Legum rigori congruas interpretationes adhiberi suadet. XXXVIII. pag. 174. col. 2.

FILIUS an ingredi possit Religionem, cum Parentes ab ipso deserti inopia sint laboraturi. XXV. p. 189. col. 2.

Fili in potestate sunt Patris, non vero Matris, XXVIII. §. 18. p. 174. col. 2.

Ubi tamen Fidei Christianae favor intercedit, potest Mater, invito Patre, filius ad Baptismum offerre. *ibid.* §. 16. p. *ibid.*

V. *Baptismus.*

Filii Judaeorum in Parentum potestate sunt. *ibid.* §. 9. p. 172. col. 2.

Non ideo tamen ipsis relinqui debent, quando constat baptizatos fuisse, etiam illicitè. *ibid.* §. 50. pag. 179. col. 1.

V. Judaei:

FIRMANÆ Civitatis Comitatus, et Castrorum Gubernium tam politicum, quam oeconomicum ad Congregationem Firmanam nuncupatam, privative spectare decernitur. XIX. per. tot. p. 150 col. 1. et 2.

Ejusdem Congregationis forma a Pontifice instauratur. *ibid.* col. 1.

Eidem tribuuntur facultates, quae circa reliquam Ditionem Ecclesiasticam competunt Congregationibus Sac. Consultationis, et Boni Regiminis. *ibid.* p. 151. col. 2.

Ejus autem Secretario interdicitur Decreta definitiva interponere sine Congregationis assensu. *ibid.* p. 152. col. 2.

Firmani Archiepiscopi jurisdictioni subjiciuntur plures Ecclesiae, et loca intra ipsius Dioecesis fines constituta, quae olim Abbatis Farfensis jurisdictioni subjecta erant. XXXII. p. 208. col. 2.

Eidem tamen Abbati praeservatur collatio Beneficiorum in hujusmodi Ecclesiis existentium, ad quae scilicet ipse, tamquam Patronus Ecclesiasticus, praesentabit, Archiepiscopus vero Institutionem concedet. *ibid.* pag. 207. col. 1. et 208. col. 1.

Archiepiscopus tamen plenum jus conferendi iure ordinario obtinebit quoad Ecclesias, et loca a Gregorio XIII. olim ab eadem Abbatia Farfensi dismembrata. *ibid.* p. 207. col. 2.

FLUMINIS JANUARI Dioecesis in quinque partes dividitur, et una earum antiquo Episcopatu relicta, ex aliis duo Episcopatus, et totidem Praelaturae eriguntur. XXII. p. 148. col. 1.

FOEMININUM genus sub masculino comprehensum censetur in legibus, ubi ratio legis aequè procedit pro masculis, ac pro foeminis. XLVII. p. 332. col. 1.

FORMULA Benedictionis cum Indulgentia Plenaria super populum impertienda a Regularibus, legitimam ad id facultatem habentibus. XLVIII. p. 341. col. 2.

Formulae Benedictionis cum Indulgentia Plenaria in *Articulo Mortis* impertienda Auctoritate Apostolica. XXXIV. p. 228. col. 2.

Formula benedicendi Pallia Archiepiscopalia in Vigilia SS. Apostolorum Petri, et Pauli. LX. p. 419. col. 2.

Formulae, quibus concipiuntur literae Dispensationum Apostolicarum pro Regionibus, in quibus Catholici cum haereticis mixti habitant. LI. pag. 348. col. 2.

Item formulae pro literis Dispensationis super defectu aetatis. *ibid.* p. 350. col. 1. et 2.

Formulae, quibus uti consuevit Sedes Apostoli-

ca, cum locum aliquem, seu Monasterium ab ordinaria jurisdictione Episcopi Dioecesani totaliter eximere intendit. XL. p. 279. col. 2.

Formula *juramenti* praestandi a Procuratoribus Archiepiscoporum, et aliorum, quibus a Summo Pontifice Pallium conceditur. LX. p. 419. col. 1.

Formula juramenti praestandi ab Alumnis Missionariis Seminarii Ordinis Praedicatorum in Monte Mario. LVII. p. 412. col. 1.

FRANCANDI facultas, circa domus, et areas in Civitate Centumcellarum ad directum Ecclesiarum, aliorumque dominium spectantes conceditur Gubernatori cum opportunis legibus, et conditionibus. XXXIX. p. 273. col. 1.

S. FRANCISCUS SALESIUS non solum quater in anno indulgebat Monialibus Confessarium Extraordinarium; verum etiam earum pro tempore Superioribus commendatum reliquit, ut singulis Monialibus, quae iustis de causis Confessarium Extraordinarium peterent, haud se difficile in eo concedendo praeberent. LVI. p. 405. col. 1.

Eosdem sensus fovebat Card. Barbadius. *ibid.*

G

GALLICANÆ Ecclesiae veteres Ritus, Graecis antiquatis, in Siciliam invecti fuerunt sub Roberto Duce, et Comite Rogerio. XXIX. p. 193. col. 2.

Gallo-Siculum officii Divini Breviarium a Mattheo Caldo reformatum Anno 1827. *ibid.*

GANZANIGUM. V. Medicina.

GASPAR ab Incarnatione, Ordinis S. Francisci minorum de Observantia Reformatorum Visitator, et Reformator Apostolicus Congregationis Canoniorum Regularium S. Crucis Colimbricensis. XXXV. p. 232. col. 2.

S. GELASHI PAPÆ Decretum de Libris Apocryphis, non ita intelligendum, ut Canonicos Libros dumtaxat a non inspiratis discerpant; sed ut aliquam etiam sive falsitatis, sive erroris censuram inurat Libris, quos inter Apocryphos rejicit. LIV. §. 29. p. 371. col. 2.

GOJASIENSIS Praelatura erigitur ex divisione Dioecesis Fluminis Januarii. XXII. p. 148. col. 1.

GOTTI VINCENTIUS primum a Benedicto XIII. Cardinalis creatus, dein Episcopus Ecclesiae in partibus infidelium sitae consecratus fuit. XXXVI. p. 283. col. 2.

GRÆCA Lingua legitur Evangelium, et Epistola in Missa Pontificali Papæ. XXXIII. p. 216. col. 1.

Id olim fiebat per Monachos Basilianos Cryptæ Ferratae, donec ad Alumnos Collegii Graeci munus istud translatum est. *ibid.*

GRÆCI sine ullo proprii Ritus detrimento Latinarum Antistitum jurisdictioni subsumunt. *ibid.* col. 2.

GRÆCI RITUS in Sicilia obtinuerunt a saeculo

VIII. usque ad adventum Principum Normannorum, qui ejectis Saracenis, Divinum cultum restaurarunt juxta Ritus Ecclesiae Gallicanae. XXXIX. p. 493. col. 2.

S. GREGORIUS MAGNUS Episcopo Viennensi scribit de Clerico non retrahendo a suscepto Monasticae Vitae instituto. XXV. p. 437. col. 2. seqq.

Item Imperatori Mauritio, de non prohibendo Militibus ingressu in Religionem. *ibid.* pag. 462. col. 2.

GREGORII XIII. constitutio de publicandis Beneficiorum resignationibus. XI. p. 67. col. 2.

Gregorius XIII. Martyrologii Romani correctionem fieri curavit. LIV. p. 362. col. 2.

GUADAGNI Joannes Antonius Cardinalis laudatur. XXXIII. p. 213. col. 2.

GUVERNATORI Urbis S. R. E. Vice-Camerario concessum est Rocchetum per Urbem deferre, et lemniscos nigros equorum capiti appensos habere. V. Append. tom. I. num. V. p. 640.

Gubernatoris Urbis Tribunal certo Judicium, et Notariorum numero constare debet, quibus omnibus certa emolumenta assignantur. XLIV. p. 297. col. 2.

Iisdem certa summa annua tribuitur pro expensis commissionum, ex qua siquid reliquum fuerit in fine Anni, inter omnes aequaliter dividendum erit. *ibid.* p. 299. col. 1.

Gubernatori Urbis prohibetur ullum Judicem, Notarium, aut Substitutum admittere supra numerum a Pontifice statutum. XLIV. p. 298. col. 1.

Gubernator Urbis Cibaria taxare debet pro Judicibus, et Notariis ad Commissiones prodeuntibus. *ibid.* col. 2.

Idem annua scuta centum loco proemii parti potest inter eos, qui digniores se praestiterint. *ibid.* p. 299. col. 1.

Gubernatores Praelati per Ditionem Ecclesiasticam certas caeremoniales leges erga Episcopos servare jubentur. V. Append. tom. I. num. II. p. 621.

Gubernatoris Lauretani jurisdictio certis in casibus praefinitur. V. Append. tom. I. num. III. pag. 626. seqq.

GUEVARA Ferdinandus Ninus a Clemente VIII. Cardinalis creatus; deinde cum Hispaniarum Inquisitor fuisset electus; ab eodem Clemente consecratus fuit Episcopus Titularis. XXXVI. p. 286. seqq.

Quo exemplo Pontifex Cardinalem delle Lanze in Statibus Regis Sardiniae Magnum Eleemosynarium Nicosiae Archiepiscopum consecrandum duxit. *ibid.*

H

HAERESIS abjunctio praecedens requiritur tamquam conditio necessaria in Literis Apostolicis Dis-

pensationum, quae super gradibus Consanguinitatis, vel Affinitatis, aliisve impediementis petuntur, pro Personis diversae professionis. LI. p. 348. col. 2.

Haeresis abjurandae promissio non sufficit, ut hujusmodi Literarum Executor, seu Episcopus dispensandi facultatem ab Apostolica Sede habens, Dispensationes ipsas ad effectum perducatur. LIX. p. 416. col. 2.

HERETICI, ratione suscepti Baptismi ad amplectendam Fidem Catholicam cogi possunt. *ibid.*

In locis tamen, in quibus toleratur, ut haeretici mixti cum Catholicis habitent, videndum quid ferat usus, et consuetudo. *ibid.* p. 417. col. 1.

Haeticorum Conjugia, ex perpetua Sedis Apostolicae disciplina, Catholicis interdicta sunt. LI. p. 348. col. 1.

Ejus disciplinae recentiora argumenta afferuntur. *ibid.* seqq.

Si vero aliquando ex gravissimis causis permittuntur, opportunae adjiunguntur cautela, quibus et Conjugis Catholici fides, et futurae proles Catholica educatio in tuto collocetur. *ibid.* pag. 349. col. 1.

Hujusmodi Conjugia in aliquibus locis, in quibus haeretici cum Catholicis mixti vivunt, de facto ineuntur, et a Potestate Ecclesiastica, ne majora mala proveniant, dissimulando tolerantur. LIX. p. 416. col. 2.

Verum Dispensationes super gradibus, aut impediementis, ab Apostolica Sede pro ipsis non conceduntur, nisi adjecta conditione abjurandae prius haeresis. *ibid.*, et LI. p. 348. col. 2.

HEBRAEI V. Judaei.

HENRICUS Dux Eboracensium creatur Diaconus Cardinalis. XXXV. p. 239. col. 1.

Ejus virtutes enumerantur. *ibid.* col. 2.

S. HIERONYMUS Ecclesiae Doctor florente aetate Romae literis operam dedit, deinde in Orientem digressus, rursusque in Urbem reversus sub Damaso Pontifice, ab hoc in Literarum Apostolicarum descriptione adjutor adhibitus fuit. LIV. §. 62. pag. 382. col. 2.

Extincto Damaso, quum eorum, quorum ipsi vitia acriter insectatus fuerat, odia in eum erupissent, in Orientem iterum secessit, ubi in sacrarum Scripturarum interpretatione, et explanatione, Deo sic disponente utilissimam Ecclesiae Operam navavit. *ibid.* §. 63. ad 68. p. 383. seqq.

Hieronymus expulsus non fuit a S. Siricio Damasi Successore; an vero hic illius discessum prohibere debuerit, nonnisi temere judicari potest. *ibid.* §. 66. 67. p. *ibid.* seqq.

Sine Hieronymi opera, egregiae a Siricio Epistolae scriptae fuerunt, summam doctrinam, majestatem, et pietatem redolentes. *ibid.* §. 67.

Inter Siricum, et Hieronymum nulla simultas intercessit. *ibid.* §. 69.

Quod enim contra priorem Hieronymi sententiam de bigamia definitum extat ab Apostolica Sede, id Innocentio potius, quam Siricio, tribuendum. *ibid.* §. 74. p. 588.

Quae vero Hieronymus in haeretico Joviniano culpavit, ea Siricius iudicio suo damnasae dignoscitur. *ibid.* §. 72.

Quod si, hoc iudicio pendente, nimia Hieronymo visa est Siricii conniventia, id falsis rumoribus tribui debet, qui ex Italia in Palaestinae haud aegre affertur potuerunt. *ibid.* §. 73. 74. p. 586.

Dom autem Hieronymus Siricio simplicitati a Rufino illudum narrat, nec dolum, aut crimen illi obicit, nec probat, ita cognitam in Occidente fuisse Rufini malitiam, ut ipsi perspecta erat. *ibid.* §. 76. 77. p. 587.

Denique Hieronymus Siricium in Domino morientem cum honore commemorat. *ibid.* §. 77.

Quod autem cum ipso Siricio de Pontificatus honore ambitiose decertaverit, id nonnisi per calumniae ex quibusdam S. Doctoris verbis deduci potest. *ibid.* §. 78. p. 586.

B. HIERONYMI EMILIANI Congregationis Somnasehae Fundatoris Beatificatio. XLIII. p. 294. c. 1.

Ejus vita, virtutes, et pia mors summam referuntur. *ibid.* col. 2.

Series Actuum in Causa illius Beatificationis, virtutum, et miraculorum approbatio. *ibid.* p. 295. col. 1.

Beatificationis Decretum. *ibid.* col. 2.

HIEROSOLYMA a Gottifredo liberata Urbano II. vivente, deinde sub Urbano III. rursus in Barbarorum potestatem cecidit. XXXVI. p. 288. col. 2.

Attamen Patriarchatus Hierosolymitanus adhuc a Summis Pontificibus provideri consuevit, ut patet ex serie Patriarcharum hujusmodi, quam Pontifex refert. *ibid.*

Nec interim, donec spes reliqua erat recuperandae Sanctae Civitatis, pro Patriarchatu Titulari habebatur. *ibid.* p. 286. col. 1.

HILARII Arelateusis sanctitas propter suspicionem errorum circa dogmata nondum ab Ecclesia definita, non obscuratur. LIV. §. 51. p. 372. col. 1.

HIMERIUS Episcopus Tarraconensis. S. Damasus Pontificem consultat de pluribus Ecclesiasticae disciplinae Capitulis. LIV. §. 54. p. 379. col. seqq.

Sed Damaso interim sublato, Apostolica Rescripta accepit ab ejus Successore S. Siricio. *ibid.*

HISPANICORUM *Inquisitor Generalis* a Pontifice eligitur ad nominationem Regis Hispaniarum. XXXVI. p. 286.

Episcopali caractere insigniri solet. *ibid.*

In HISPANIARUM, et LUSITANIAE Regnis, atque Ditionibus permittitur, ut ab omnibus Sacerdotibus Saecularibus, et Regularibus, perpetuis futuris temporibus, in Commemoratione omnium Fidelium

BENED. XIV. TOM. XVI.

Defunctorum, tres Missae celebrentur. LXI. p. 422. col. 2. V. *Missae*.

Hispaniarum Regis Catholici postulationes hac de re Pontifici oblatæ. *ibid.* p. 421. col. 1.

Hispaniarum Rex instat pro ulteriori progressu causae Ven. Sor. Mariae a Jesu de *Agreda*, et pro absolute examinationis illius Operum. XLVI. p. 323. col. 1.

Hispaniarum Regis providentia in erectione Collegii Societatis Jesu in Civitate S. Dominici in Insula Hispaniola. XXXVII. p. 263. col. 4.

HOMILIA a Summo Pontifice habita inter Missarum solennia in Basilica Vaticana die Natali Principum Apostolorum, in quinque Beatorum Canonizatione Append. num. I. p. 489.

HOSTIENSIS Episcopatus subsistit, licet Capitulum extinctum sit. XXXV. p. 229. col. 2.

HUMANA Civitas in Viceno olim existens, circa finem saeculi XIV. destructa fuit. XXXV. p. 229.

Humanatensis Civitatis, et Dioecesis situs indicatur. *ibid.* p. 230.

Ejus Cathedra Episcopalis a Martino V. unita fuit Ecclesiae Anconitanae. *ibid.* p. 227.

Cujus unionis Bulla veteribus incompta, et a D. Georgio recens edita refertur. *ibid.* p. 228.

Humanatensis Episcopi Titulus ab Episcopo Anconitano adhiberi praescribitur in Bulla unionis. *ibid.*

Quod et factum fuisse ostenditur. *ibid.*

Sed cum intermissum fuerit, Pontifex id in usum revocari jubet. *ibid.* p. 229.

Humanatensis Comitatus Titulus ab Episcopis Anconitanis usitatus. *ibid.*

I

SANCTI JACOBI Ecclesiae in Civitate Leonina xx. loca Montium ad augenda Parochi emolumenta conceduntur. XLII. p. 291. col. 2.

S. JACOBUM de Marchia Dialogum adversus Fraticellos scripsisse, nequaquam probatum fuit. XLVI. p. 326. col. 1.

Ideo, omissis disputationibus, super doctrina in eo Dialogo contenta, ad ulteriora processum est in Causa illius Canonizationis. *ibid.* seqq.

De alia quaestione super ejusdem doctrina de Sanguine Christi remissive. *ibid.* col. 1.

JACOBITAE ad hunc diem vocantur Haeretici Orientis, in Eutychiana haeresi, contra Chalcedonensis Concilii decreta, obfirmati. V. Append. tom. I. num. VI. p. 642.

JANUARI Mensis Kalendae ab Ethnicis impie celebrari solebant ludis in honorem Jani, et Streniae. p. 321. col. 2.

Hujusmodi impietates Fidelibus prohibita, et tandem omnino aboletæ. *ibid.*

JEJUNII Praeceptum ante sumptionem Eucharistiae, non est juris Divini, sed Ecclesiastici. IV. p. 51. col. 2.

JESU SOCIETAS a Pontifice laudatur. XLIX. p. 342. col. 2.

Societatis Jesu Presbyteris unus locus inter Consultores Congregationis Sacrorum Rituum perpetuo assignatur. *ibid.* p. 343. col. 1.

Societatis Jesu Collegium, in Civitate S. Dominici in Insula Hispaniola in publicam Studiorum universitatem erigitur. XXXVII. p. 264. col. 1.

Ejusque Collegii Rectori tribuitur facultas conferendi gradus; cumulativa tamen cum Priore Fratrum Praedicatorum. *ibid.* col. 2. etc.

In Societate Jesu Congregationes Generales ex Brevi Innocentii X. singulis novenniis haberi jubentur, et Officia ultra triennium exerceri prohibentur. XXIV. p. 182. col. 1.

Societas Jesu variis temporibus instetit pro abrogatione hujusmodi Brevis. *ibid.* col. 2. seqq.

Illud tantum quoad triennalem Officiorum durationem abrogatum fuit ab Alexand. VII. *ibid.*

Pontifex Innocentii Legem, quoad novennalem Congregationem abrogat. *ibid.* p. 183. col. 1.

Et quoad praefinitionem termini triennalis Officiorum, abrogationem jam factam confirmat. *ibid.*

In Societate Jesu vacatio Beneficiorum non inducitur per emissionem votorum simplicium. XXV. p. 160. col. 2.

Sed in ipsius Congregatione Generali V. decretum fuit, illius Alumnos, expleto probationis biennio, Beneficia Ecclesiastica dimittere debere. *ibid.*

S. IGNATHI LOJOLE Constitutiones pro bono regimine Societatis Jesu laudantur. XXIV. pag. 182. col. 1.

IGNORANTIA aetatis, qua quis Professionem Regularem emisit, an integram praeservet actionem ad reclamandum adversus Professionem emissam ante legitimam aetatem: *remissive.* XLVII. pag. 358. col. 1.

IMAGINES plurium Sanctorum apponi possunt super Altari, in quo Sacrum peragitur. XVII. p. 112. col. 1. Vid. *Altare. V. Crucifixus.*

IMMEMORABILIS CONSUETUDO. V. *Consuetudo inmemorabilis.*

IMPUBES. V. *Aetas. V. Dispensatio.*

IMPERIALIA Diplomata confirmatoria Privilegorum Apostolicorum, nihil plus probant quoad exemptionem, quam quod in ipsis Apostolicis Privilegiis continetur. XL. p. 282. col. 2.

In INDIS Maris Oceani S. Pius V. indulserat, ut Animarum Cura a Regularibus exerceretur independentem ab Ordinariis. I. pag. 7. col. 2. et pag. 8. col. 1.

Idque a Gregorio XIV. confirmatum fuit. *ibid.* p. 8. col. 2.

Sed non constat Privilegium executioni demandatum fuisse. *ibid.*

Innocentius autem X. illud declaravit procedere in locis, in quibus esset defectus Parochorum. *ibid.* p. 9. col. 1.

In India Regulares ad curam non admittuntur, nisi cum examine, et approbatione Episcoporum. *ibid.*

In Indiis tam Orientalibus, quam Occidentalibus servari jubentur Decreta Concilii Tridentini, et Constitutiones Apostolicae de jurisdictione Episcoporum in omnes animarum Curam exercentes. *ibid.* col. 2.

INDULGENTIAE acquiruntur ab iis, qui recte dispositi sunt, adimplendo opera in earum concessione injuncta. VI. p. 42. col. 2.

Indulgentiae visitantibus Ecclesiam concessae acquiri possunt, absque eo quod Sanctissimum Sacramentum expositum sit. *ibid.* p. 43. col. 1.

Indulgentiae Orationem Mentalem docentibus, et peragentibus de novo conceduntur. XXIII. pag. 181. col. 1.

Indulgentia Plenaria Orationem Mentalem quotidie per Mensem peragentibus, ac Confessis, et Sacra Communionem refectis conceditur. *ibid.*

Indulgentia Plenaria conceditur per omnes Ecclesiasticae Ditionis Dioeceses iis, qui confessi, et Sacra Communionem refecti, Sanctissimam Eucharistiam expositam visitaverint diebus Bacchanalibus. XLV. p. 322. col. 2.

Indulgentia Plenaria in *Articulo Mortis* applicari conceditur auctoritate Apostolica ab Episcopis, et Ordinariis, etiam per alios subdelegatos. XXXIV. p. 222. col. 2.

Ad eam acquirendam, iungitur specialiter aegris moribundis acceptatio Mortis in spiritu resignationis. *ibid.* p. 224. col. 2.

Indulgentiae Confraternitati B. Mariae Virginis de Planctu praeservantur. III. p. 22. col. 2.

INDULTA dandi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria in *Articulo Mortis* Episcopis ad triennium concessa, prorogantur ad vitam, seu usquequo Episcopus Ecclesiam obtinebit. XXXIV. p. 222. col. 2.

Ea in posterum perpetua concedi debere statuitur: addita facultate subdelegandi etiam per Dioeceses, et de die. *ibid.*

Similia etiam pro Ordinariis inferioribus expediri. *ibid.* p. 223. col. 1.

Indulta hujusmodi non expirant morte Pontificis concedentis. *ibid.*

INDULTARI. S. R. E. Cardinales Indultum habentes conferendi Beneficia Ecclesiastica reservata, et affecta, quomodo se gerere debeant in praesentationibus ad Beneficia de jure Patronatus Ecclesiastico. XXXII. p. 207. col. 2.

INFANTES V. *Baptismus*. V. *Judaei*. V. *Proje-cti*.

INQUILINUS. V. *Praelatio*.

Sac. INQUISITIONIS Officium procedere debet juxta suas facultates, et stilum, contra Confessarios exquirentes a poenitentibus complicum nomina, si suspecti sint de pravo Dogmate. IX. p. 64. col. 1.

Inquisitionis Generalis edictum contra Confessarios sollicitantes, et Presbyteros abutentes Sacrificio Missae ad sortilegia. V. *Append. tom. I.* num. VIII. p. 685.

Inquisitiones in domibus honestis, seu Apothecis demandari nequeunt a Ministris inferioribus Tribunalium, sed tantum ab ipsis Tribunalium Capitibus, seu illorum Locatenentibus criminalibus, per mandatum in scriptis in Processu inserendum. XLIV. p. 301. col. 2.

Sed nec ab ipsis Capitibus Tribunalium, et Locatenentibus demandari debent, nisi habitis indicis sufficientibus de accusationis veritate. *ibid.* p. 302. col. 1.

Inquisitiones, et Processus Criminales pendentes contra extractores Segetum, Animalium, lignorum etc. de loco ad locum Status Ecclesiastici, annullantur, et irritantur. LIII. p. 388. col. 1. et 2.

INQUISITORIS Generalis Officium, Characterem Episcopalem postulat. XXXVI. p. 286. col. 1.

Inquisitor Generalis Hispaniarum quomodo eligatur. *ibid.*

INQUISITI pro delictis, tenentur solvere viaticum pro Commissionibus eorum causae expeditis. XLIV. p. 299. col. 1.

Inquisiti in Carceribus detineri non debent sine examine, ultra tres dies. *ibid.* p. 302. col. 1.

V. *Examen*.

INSTRUCTIO Sacrae Congregationis Concilii pro Episcopis, et Ordinariis super modo conficiendi relationes status suarum Ecclesiarum, occasione visitationis sacrorum Liminum. V. *Append. tom. I.* num. I. p. 617. seqq.

INTENTIO contraria, quam quis habuisse asserit in emittenda Religiosa Professione, an actionem in foro externo tribuat, ad impugnandam Professionis validitatem, remissiva. XLVII. p. 338. col. 2.

Assertioni quidem ipsius Professi, sive ad Sacros Ordines promoti, etiam juratae, non deferitur in judicio, nisi gravibus adminiculis fulciatur. XXVIII. §. 80. p. 186.

De INTENTIONE requisita in recipiendo Baptismo. *ib.* §. 44. ad 82. p. 184. et 186. V. *Baptismus*.

INTERPELLATIO a Neophyto fieri debet Conjugi in infidelitate remanenti, an converti velit, et cohabitare sine coptumelia Creatoris. XXXVIII. pag. 267. col. 1.

Quod si id ab ea recusetur, liberum Neophyto est aliud Matrimonium contrahere. *ibid.*

INTRODUCTIO Segetum pro servitio Annonae, Civitatum, et Oppidorum, observanda, seu de novo statuenda decernitur, non obstante mutui commercii libertate a Pontifice indulta. LIII. p. 388. col. 2.

Segetes, et alia genera ita introducta, vel pro servitio ejusdem Annonae alibi assergata, intra annum consumi, vel pro justo pretio emi jubentur. *ibid.* p. 386. col. 1.

INVESTITURÆ. V. *Bona Camerae*.

S. JOANNIS DE MATHA Corpus olim Romae in Ecclesia S. Thomae in Formis Capituli S. Petri in Vaticano servabatur. LXVIII. p. 487. col. 1.

Idem anno 1686. in Hispanias translatum, ac Matriti repositum fuit. *ibid.*

De cujus Corporis identitate tam anno 1669., quam 1718. controversia in Sac. Rituum Congregatione agitata fuit; et decretum fuit: non constare de identitate. *ibid.*

Sed anno 1721. prodit resolutio: constare: eaque ab Innocentio XIII. confirmata fuit. *ibid.* col. 2.

Deinde obtentus est assensus Capituli Vaticani, ne Fratres Ordinis Sanctissimae Trinitatis amplius teneantur illud Romam reportare. *ibid.*

Pontificis opera in praemissis, dum Promotoris Fidei munus, et Canonatum Basilicae Vaticanae obtineret. *ibid.*

Idem urnam marmoream, in qua Sancti Corpus diu jacuit, a Capitulo Vaticano sibi donatam, Ministro Generali dicti Ordinis dono dat. *ibid.* p. 488. col. 1.

Et omnia praemissa suis Literis Apostolicis confirmat. *ibid.*

Ven. JOSEPHI CALASANTII a Matre Dei Scholarum Piarum Fundatoris Corpus ex tumulo in Ecclesia S. Pantaleonis sito, in elevatum, nobilioremque locum collocari mandatur. LV. pag. 398. col. 1.

Leges, et cautelae in ejusmodi elevatione observandae, sub directione Promotoris Fidei, *ibid.*

Ejusdem Ven. Josephi sollemnis Beatificatio. LVIII. p. 414. col. 2.

Ubi plura de ejus vita, et virtutibus; de institutione Scholarum Piarum etc. Series Actorum in ejus Causa. *ibid.* col. 1.

In B. Josephi Feste Missam, et Officium celebrari permittitur in tota ejus Congregatione, aliisque Ecclesiis. *ibid.* p. 418. col. 1.

S. JOSEPHUS A LEONISSA Ordinis Fratrum Minorum Cappuccinorum inter Sanctos refertur. XV. p. 96. col. 1.

Illius ortus. pag. 97. col. 1.

S. Josephi virtutes. *ibid.* col. 1. et 2.

Ejus mors. p. 99. col. 1.

Virtutum, et miraculorum approbatio. *ibid.* c. 2. Beatificatio. *ibid.*

Nova Miracula approbantur. *ibid.*

Canonizationis Decretum. p. 101. col. 1.

Pro B. *Joseph a Leonissa* Canonizatione Orationes Consistoriales, Append. num. I. p. 489, col. 4. et p. 494, col. 4.

JOVINIANUS Haereticus a S. Hieronymo in debilitam infamiam adductus, et a S. Siricio Pontifice damnatus. LIV. §. 72. p. 388, col. 2. seqq.

ISIDORUS Cardinalis ab Eugenio IV. creatus, in Graeciam Legatus Apostolicus mittitur ad confirmandam Ecclesiarum unionem in Concilio Florentino sancitam. XXXVI. p. 284.

Dum Constantinopolis a Turcis capta fuit, miramur mortem effugit, et a captivitate se subduxit. *ibid.*

Idem a Pio II. post mortem Patriarchae Gregorii, qui Anno 1459. Romae decessit, ad Patriarchatum Constantinopolitanum evehctus fuit. *ibid.*

JUDEI cura Pontificibus in sua Ditione tolerantur. XXVIII. §. 13. p. 173.

Judaei sparsim per Ditionem Ecclesiasticam degentes, a S. Pio V. Sixto V. et Clemente VIII. in varia loca ejusdem Ditionis restricti fuere. *ibid.* §. 12.

Judaei sunt in servitute apud Christianos, non quidem poenali, sed Civili. *ibid.* §. 14.

Eorumque tolerantia efficit, ut nec vi, nec injuriis, contra Asylum jus, cum ipsis sit agendum. *ibid.* §. 13. p. 174.

Judaeis Romae semel in singulas hebdomadas Evangelium annuntiat, ipsique hujusmodi praedicationi interesse coguntur. *ibid.* §. 89. p. 188.

Judaei non vi, sed instructionibus, et suasionibus ad Fidem amplectendam adduci debent. *ibid.* §. 37. p. 181.

Sisebutus Hispaniarum Rex Judaeos per vim ad Baptismum suscipiendum impulit. *ibid.* §. 38. p. 182.

Quod non fuit commendatum. *ib.* §. 39. in fine.

JUDEUS SEPTENNIO MAJOR si Catholicam Religionem amplecti se velle ostendat, et de hoc denunciatur, evocari, et interrogari debet de causa, qua motus est, et in Christiana Fide est institutus. *ibid.* §. 40. p. 182.

In Judaeorum conversione quatenus diligentiae adhiberi debeant, ut dignoscatur, quo spiritu ad Ecclesiae societatem optandam adducantur. *ibid.* §. 41. p. 183.

Judaeus denunciatus de voto suscipiendi Baptismum, non statim retinendus est, nisi indices sint duo saltem testes per omnia conformes, aut omni exceptione majores. *ibid.* §. 56. p. 187.

Modus servandus in dubio. *ibid.*

JUDEUS PUER, si baptismum petisse denunciatur, sed rationis usum non habere reperiatur, parentibus est restituendus. *ibid.* §. 40. p. 182.

Si autem ratione praeditus inventiatur, et baptismum petat, sive completo, sive non completo septennio baptizandus erit, etiam invitis parentibus. *ibid.* §. 52. p. 180.

Si dubitetur de perfecto rationis usu, non statim restituendus erit, sed differri debet Baptismus, donec certa ratione utens, et auditis Fidei Christianae documentis, voluntatem suam aperiat. *ibid.* §. 53. p. 180.

JUDEORUM FILII, liberi arbitrii usum non habentes, invitis parentibus baptizari non debent. *ibid.* §. 3. p. 170.

Confirmatur ex Doctrina S. Thomae, et Ecclesiae consuetudine. *ibid.* §. 4. p. 171.

Judaeorum infantes parentibus orbi, et sub tutela degentes, absque Tutoris assensu baptizandi non sunt. *ibid.* §. 14. p. 174.

Judaeorum filii infantes baptizari possunt, si in mortis periculo inveniantur. *ibid.* §. 8. p. 172.

Item si crudelem in modum a parentibus deserantur. *ibid.* §. 9. p. 172.

Quando autem infantes deserti dici debeant. V. *ibid.*

Item si ad Baptismum offerantur a Patre, etiam invita Matre. XXVIII. §. 18. p. 174.

Et etiam si a Matre offerantur sine Patris consensu. *ibid.* §. 16. p. *ibid.*

Et quod ab Avo paterno, in cujus potestate sunt, ad baptismum offerri possint, utroque genitore invito. *ibid.* §. 17. p. 178.

Judaeorum infantes oblati a parentibus, qui semel dixerunt, se Catholicam Fidem amplecti velle; etiamsi parentes a proposito recedant, sunt baptizandi. *ibid.* §. 18. p. *ibid.*

Qui autem infantiam excesserint, non cogendi, sed retinendi sunt ad tempus, longe a parentum consuetudine, donec instructi, de statu suo deliberent. *ibid.*

Judaei infantes si valide baptizati fuerint invitis parentibus, eis restituendi non sunt, etiamsi spondeant se eos Christianis redditos cum ad convenientem aetatem pervenerint, nihilque illis contra Fidem Catholicam tradituros. *ibid.* §. 30. p. 179.

Judaeorum infanti a Nutrice, aliove, illicite, sed valide baptizati, a Christianis educandi sunt; et cum ad rationis usum pervenerint, ad perseverantiam in Fide Catholica cogendi. *ibid.* §. 27. p. 178. seqq.

Judaeorum filii supra infantilem aetatem constituti, quibus non expresse petentibus, collatum fuerit Sacramentum Baptismi, retineri debent, omni-que ratione exploranda est eorum voluntas. *ibid.* V. Baptismus.

JUDEAE MULIERES a Maritis, aut Sponsis ad Baptismum oblatae, quando retineri debeant. *ibid.* §. 38. p. 188.

V. Sponsalia. V. Matrimonium.

Judaei si accepto Baptismo ad Judaeorum Scholam redeant, contra eos legibus agendum est, uti contra haereticos Judaizantes. *ibid.* §. 29. p. 178.

Judaicus, qui se ad Fidem convertit, conjugem hebraeam interpellare debet, velit, nec ne, Christianam veritatem amplecti, et sine Creatoris injuria cohabitare. XXXVIII. p. 268. col. 1.

Quod si ipsa recuset, maritus liber efficitur, non tamen potest ei *Libellum repudii* Judaico Ritu mittere. *ibid.* p. 267. col. 2.

Judaeis conversis prohibetur, quovis modo, sive in Judaeorum vico, seu *Ghetto*, sive extra, coram Notario, et Testibus Christianis, *Libellum repudii* dare uxoribus, recusantibus se convertere. *ibid.*

Eadem procedunt pro mulieribus conversis, quoad Maritos in Judaismo remanentes. *ibid.*

JUDAIZANTES habentur, et contra eos de more proceditur, quicumque post Baptismum Repudii *Libellum* Judaicis ritibus dederunt conjugi non converso. *ibid.*

Atque etiam si id fecerint coram Notario, et testibus Christianis, licet tunc minori poena plectendi sint. *ibid.* p. 268. col. 1.

Quod si intra vicum fiat, poenae, statuuntur etiam contra universitatem Judaeorum. *ibid.*

JUDEX primae instantiae in causis nullitatis Professionis intra quinquennium promotis, est Ordinarius loci, et Superior Regularis simul. XLVII. p. 338. col. 1.

Judex secundae, et ulterioris instantiae in iisdem, Antistes ille est, ad quem de jure appellatio deferatur, sed una cum alio Superiore Regulari. *ibid.*

Judices inferiores, non obstante qualibet consuetudine, nequeunt sibi arrogare auctoritatem concedendi restitutiones in integrum adversus lapsum Quinquennii pro Regularibus. XLVII. pag. 338. col. 2.

Judices, quae cavere debeant, antequam sententiam proferant super Professionis nullitate. *ibid.* p. 336. col. 1.

Monentur, ne a methodo praescripta recedant. *ibid.* col. 2.

JUDICIUM nullitatis Professionis Regularis inniti debet rigorosis probationibus, et processui juxta juris Ordinem confecto. *ibid.* p. 335. col. 2, seqq.

In judicio nullitatis Professionis citari debent omnes interesse habentes in sustinenda illius validitate. *ibid.* p. 334. col. 1.

Judicium super nullitate Professionis Regularis, quando absolutum dicatur. *ibid.* p. 337. col. 2.

JUDICES PECULIARES ab Innocentio XII. et a Benedicto XIV. suppressi. LXIV. p. 489. col. 1.

Judex tamen Capitolinae Camerae, qui ab Urbis Conservatoribus nominatur, a suppressione exemptus declaratur, etiam in futurum, tamquam Judex Ordinarius. *ibid.*

Ejusque eligendi facultas Conservatoribus confirmatur. *ibid.* V. *Capitolina Camera*.

Judices omnes Romanae Curiae non Ordinarii

olim utebantur ad scribendum Notario, quem malissent. XXI. p. 137. col. 1.

Judices Commissarii ex Constitut. Julii II. uti debent Notario Archivii. *ibid.*

JUDICUM, ET NOTARIORUM GUBERNII URBIS numerus, et emolumenta praefiniantur. XLIV. p. 297. col. 2. V. *Gubernatoris Tribunal*.

Judices, et Notarii Gubernii Urbis tenentur in Commissionibus inservire tam ipsi Tribunali, quam Congregationi super Status Ecclesiastici Consultationibus, nec quidquam praeter Cibaria praetendere possunt. *ibid.* p. 298. col. 2.

JURISDICTIO Episcoporum in Ecclesias Parochiales Regularium in Indiis Occident. et Orient. asseritur. I. p. 7. seqq.

Jurisdictio Episcopi in omnes Ecclesias intra Dioecesis suae fines constitutas, in Jure fundata est. XXXIII. p. 214. col. 1. et XL. p. 276. col. 1.

V. *Episcopus*. V. *Exemptio*.

Jurisdictio activa in Clerum, et Populum valde differt ab exemptione passiva. XXXIII. p. 218. col. 2.

Jurisdictio Graecis Praelatis in Populum Latini ritus nunquam in Italia attributa dignoscitur. *ibid.* p. 216. col. 2.

JUS. Adversus Jus Divinum non praescribitur. IV. p. 31. col. 1.

Nec adversus Jus Ecclesiasticum in his, quae praeccepta sunt Universalis Ecclesiae. *ibid.*

JUS PATRONATUS Ecclesiasticum reservatur Abbati Farfensi in Ecclesias, et Beneficia olim ipsius jurisdictioni subjecta, quae Pontifex subjecit Ordinarius, in quorum Dioecibus sita sunt. XXXII. p. 212. col. 1.

V. *Farfen*. V. *Patronus*. V. *Præsentatio*.

K

KIDDUSCIM vox hebraica, quae a Judaeis usurpatur ad denotandum Matrimonium de praesenti; cum sponsalia de futuro inter eos appellantur *Tenaim*. XXVIII. §. 63. p. 189.

L

LANFREDINUS Jacobus olim Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis cum laude memoratur. XL. p. 283. col. 2.

LANTES *Federicus* Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis laudatur. XXXII. p. 204. col. 2.

Delle LANZE Cardinalis a Rege Sardiniae in Magnum Eleemosynarium electus, an sit ad Episcopatum Titularem promovendus. XXXVI. p. 249. seqq.

Idem Cardinalis ad Ecclesiam Archiepiscopalem Nicosiensem promovetur. *ibid.* p. 287. col. 1. et 2.

LATERANENSIS Basilicae Capitulo, et Clero concessum fuit sub Clemente X., ut Officia propria

Sanctorum Romanae Ecclesiae Pontificum recitarent. LIV. §. 49. p. 378. col. 2.

LATINI Ritus plebs Episcopo Graeco subesse non permittitur intra Italiam. XXXIII. pag. 248. col. 1.

Laurentinae Congregationis Decretorum Synopsis. V. Append. tom. I. num. III. p. 626.

Laurentinae Ecclesiae Arx non est sub Ditione Episcopi. *ibid.* col. 2.

Laurentinae Domus Armorum custodes subjecti sunt Gubernatori. *ibid.* p. 626. col. 1.

Ad Laurentani Sanctuarii Parochum spectat baptizare infantes confluentium, et eorum corpora tumulare. *ibid.* col. 2.

Laurentinae Domus Ministri gaudentes literis, patentalibus, uni tantum Famulo exemptionem participare possunt. *ibid.* p. 628. col. 1.

Reliqua de Episcopi, et Gubernatoris juribus. V. *ibid.*

LEGATI Apostolici in Provinciis Ditionis Ecclesiasticae nequeunt in emphyteusim, aut Feudum concedere bona Camerae Apostolicae devoluta. L. p. 344. col. 1. et 2.

Neque restitutiones in integrum adversus caducitates incursas, aut purgationes morae, nec condonationes, aut compositiones super responsionibus non solutis, concedere. *ibid.* p. 346. col. 1.

Possunt tamen renovationes concedere adveniente termino, de quo in prioribus Investituris conventum fuerit. *ibid.* p. 348. col. 2.

Sed sub certis conditionibus, quibus servatis, renovationes investiturarum, et concessionum a Legatis, factae, tantum roboris habebunt, ac si a Summo Pontifice obtinere fuissent. *ibid.* col. 1.

Et consensum praestare nomine Camerae Apostolicae in alienationibus bonorum, ubi facultas ita alienandi concessa est, ut in Ducatu Ferrariensi. *ibid.*

LEX privata, quae afflatu Spiritus Sancti in Fidelium cordibus scribitur, dignior est Lege publica. XXV. p. 188. col. 2. V. *Jus.*

LIBELLUS Repudii. V. *Repudii Libellus.*

LIBERTAS. V. *Exemptio.*

LIBRORUM quorumcumque editio super argumento imminutionis dierum Festorum de praeepto, prohibetur sub poenis etc. LXIII. p. 488. col. 2, seqq.

Libri Rationum Camerae Apostolicae quot esse debeant, et quomodo retineri. VII. §. 41. pag. 49. col. 1.

Libri Servorum Dei. V. *Scripta.*

LIGNORUM extractio extra Ditionem Ecclesiasticam permittitur arbitrio Legatorum, et Praesidum Provinciarum. LIII. p. 387. col. 1.

V. *Commercii literas.*

LIMANA Synodus Dioecessana VII. Parochorum Ecclesiarum praecipit, ut uno tantum loco ce-

lebret, si in alio adsit Sacerdos, qui possit Sacrum conficere. IV. p. 26. col. 1.

LIMANA Synodus Provincialis I., Regularibus, aequae ac Secularibus, vetat animarum curam suscipere, sine Episcopi auctoritate. I. p. 7. col. 2.

LIMINA APOSTOLORUM. V. *Relatio Status Ecclesiae.*

LITERAE APOSTOLICAE super Beneficiis resignatis expediri debent post duos ad summum Menses a Data Rescripti, quo admissa fuit resignatio. XI. p. 70. col. 1.

Et publicari debent ad normam Constitutionis Gregorii XIII. intra sex menses a Data concessionis computandos, si Beneficia citra Montes posita sint; vel intra novem, si ultra. *ibid.*

De Literarum hujusmodi expeditione docendum est in Officio Subdatarii, ad obtinendam prorogationem ad publicandum, etiam pro prima vice. *ibid.* seqq.

Litterae Apostolicae super Dispensationibus Matrimonialibus, quomodo, et quibus adjectis conditionibus concedi soleant. LI. p. 349. col. 1.

Litterae Apostolicae executioni tradendae non sunt ab iis, quibus diriguntur, si obreptionis, aut subreptionis vitio aperte laborent, aut si deficere comperiatur conditio, sine qua concessae non fuissent. *ibid.* col. 2.

LOCATIONES omnes Bonorum Cameralium certis temporibus initium, et finem deinceps habere statuitur. VII. p. 44. §. 8.

LOCORUM MONTIUM Administrator Ratiocinatori Camerae denunciare debet Attergationes, Translationes etc. in quibus Camera Apostolica interesse habeat. VII. p. 86. §. 40.

S. LUCAE CASALII publicus cultus in Oppido Nicosiae praestatur. XXIX. §. 3. p. 191.

Hujusmodi cultum ab Apostolica Sede removeri frustra petitur, cum immemorabili usu firmatus appareat. *ibid.* §. 7. p. 193.

Sed frustra etiam petitur illum augeri, per concessionem Officii proprii, et confirmationem Patronatus Nicosiae; deficiente approbatione ipsius Cultus, certaue notitia illius gestorum, et solemnium Canonizatione. *ibid.* §. 48. p. 196. seqq.

De S. Lucae Casalii vita, obitu, et sepultura disquisitio. *ibid.* §. 46. p. 198.

LUSITANAE Rex novam Martyrologii Romani editionem in Urbe fieri mandat. LIV. p. 362. col. 2. V. *Martyrologium.*

In LUSITANAE Regno, aliisque Regionibus ab eo dependentibus, conceditur, ut in die Commemorationis omnium Defunctorum, tres Missae ab omnibus Sacerdotibus celebrari possint. LXI. p. 420. col. 1. et 2.

In Lusitaniae Regno quomodo procedendum sit sive ab Ordinariis, sive ab Officio Inquisitionis,

contra Confessarios exquirentes a poenitentibus complicitum nomina. IX. p. 65. col. 1. et 2.

V. *Portugalliae*.

M

MALITIA. V. *Ætas*.

MANFREDONIA. V. *Sipontum*.

De MARCHIA. V. *S. Jacobus*.

S. MARCI Congregatio Fratrum Ordinis Prædicatorum, in Conventu S. Mariæ de Rosario in Monte Mario prope Urbem, habet Seminarium Missionariorum, de quo V. Constitut. LVII. per tot.

MARIS COMMISSARIUS excipitur ab obligatione reddendi rationem in Computisteria Camerae, et qua de causa. VII. p. 85. col. 2.

S. MARIE CRIPTE FERRATÆ. V. *Cryptæ Ferratæ Monasterium*.

In S. MARIE MAJORIS Basilica decernitur celebratio Capellæ Pontificiæ die Feste Conceptionis Beatae Mariæ Virginis. V. Append. tom. I. num. IX. p. 684. col. 2.

S. Mariæ de Rosario, et Febri Ecclesia in Monte Mario a Joanne Victorio de Rubeis dotata, a Fratribus S. Hieronymi Congregationis Beati Petri de Pisis primum possessa, mox a quibusdam Presbyteris Secularibus, demum a Congregatione S. Marci-Ordinis Prædicatorum. LVII. p. 407. col. 2.

Apud eam fundatur Seminarium Missionariorum ejusdem Ordinis, sub dependentia a Congregatione Cardinalium de Propaganda Fide. *ibid.* pag. 409. col. 2.

MARIANNENSIS Episcopatus in Brasilia erigitur ex divisione Diocesis Fluminis Januarii. XXII. p. 148. col. 1.

MARITUS in potestate habet uxorem, et si is, Judæus cum esset, Christianam Fidem amplectatur, potest uxorem ad Baptismum offerre. XXVIII. §. 89. p. 188.

Quo casu Mulieris voluntas per quadraginta saltem dies exploranda est. *ibid.* V. *Sponsus*.

MARIUS Mons. V. *S. Mariæ de Rosario, et Febri*.

MARONITE, et Armeni Azymo utuntur in conficiendo Eucharistiæ Sacramento. XXXIII. p. 216. col. 2.

Maronitarum Synodus, in qua agnitus fuit Patriarcha a Pontifice electus, confirmatur. V. Append. tom. I. num. VII. p. 648. et 648.

Eidem Patriarchæ Pallium conceditur. *ibid.*

MARTYROLOGII ROMANI editio nova Romæ fit, de mandato Serenissimi Portugalliae Regis. LIV. §. 1. p. 362. col. 1.

Martyrologii Romani correctio prima a Gregorio XIII. facta fuit, mox altera ab Urbano VIII. *ibid.* §. 2.

Pontifex novam editionem, resecatis superfluis, aliisque necessariis adjectis, emendatissimam prodire curat. *ibid.* §. 4. et 8. p. 365. col. 1. et 2.

Plura Sanctorum nomina, quorum non pauca jam pridem addenda fuerant, in Martyrologio inseri jubet. *ibid.* §. 6. 7. 8. 9. pag. *ibid.* et pag. 364. per tot.

Martyrologio inserenda Sanctorum Elogia, a Sac. Rituum Congregatione examinari, nec sine Romani Pontificis approbatione re ipsa inseri debent. *ibid.* §. 3. p. 362. col. 2.

Martyrologio inserenda non sunt eorum nomina, quorum sollemnis Canonizatio facta non fuit, sed tantum Beatificatio. *ibid.* §. 7. col. 1. et §. 12. p. 367. col. 1.

Nihilominus quorundam Beatorum *Martyrum* nomina in eo inserenda decernit Pontifex, ejusque rei causam affert. *ibid.* §. 7. p. 364. col. 1.

Non tamen inseri vult eorum nomina, qui per æquipollens beatificati dicuntur, nimirum quorum cultus approbatus fuit, tamquam exceptus a Decretis Urbani VIII., sed super virtutibus, aut Martyrio, iudicium formaliter prolatum non fuit. *ibid.* §. 12. p. 367. col. 1.

Contra hanc regulam recentius inductam, frustra allegantur veteris disciplinæ exempla, in quibus observare licet majorem cultus generalitatem, eamque ab Apostolica Sede vel expresse, vel tacite approbatam. *ibid.* §. 13. et §. 16. col. 1.

MASCULINUM genus etiam Foemininum includit, quando ratio legis eadem pro Masculis, ac pro Foeminis militat. XLVII. p. 532. col. 1.

MATHATHIAS, an infantes tantum Judæos genere, an etiam Gentilium filios, invitis parentibus circumciderit. XXVIII. p. 474. §. 6.

De *Matha*. V. *S. Joannes*.

MATHEMATICÆ Cathedra in Archigymnasio Urbis erigitur. LXII. p. 452. col. 1. seqq.

MATHEO, Didacus Gonzalæ Ordinis Minorum, Apologiam scripsit pro opere Ven. Mariæ de Agreda. XLVI. p. 350. col. 2.

MATRIMONIUM. Ad validitatem contractus Matrimonii rationis usus requiritur de jure naturali, et divino. LI. p. 380. col. 1.

Potentia actualis, ad copulam requiritur de jure Positivo Canonico: super quo solus Pontifex dispensare potest. *ibid.* seqq.

Quando autem malitia supplet aetatem, idque Ecclesiastico Judici, etiam Ordinario, comprobatum est; Canones permittunt Matrimonium contrahi. *ibid.* V. *Ætas*. V. *Dispensatio*.

Matrimonia Catholicorum cum hæreticis a S. Sede semper reprobata. LI. p. 348. col. 1.

Et recentioribus Pontificis decretis denuo reprobata fuisse demonstratur. *ibid.* col. 2.

Matrimonium si quis cum hæretico contraxerit,

pœnitentiam agere debet, et curare, ut conjugem a vera Fide aberrantem ad gremium Christi reducat, *ibid.*

Pro Matrimonio inter hæreticos, aut cum hæreticis contrahendis, Dispensationes a S. Sede non conceduntur, nisi addita conditione de abjuranda prius hæresi. *ibid.*

Si de hujus conditionis implemento Episcopis executoribus non constiterit, Dispensationes non sunt exequendae. *ibid.*

V. Dispensatio.

Matrimonium cum hæreticis contrahi, quibus casibus, quibusque de causis permittatur ab Apostolica Sede; quae leges, et cautela in Licentibus, seu Dispensationibus apponantur. *ibid.* p. 349. col. 1. seqq.

Matrimonium nulliter contractum definitur in gradibus jure prohibitis, super quibus Dispensatio concessa fuit ab Episcopo, non servatis conditionibus in hujusmodi facultatis concessione sibi praescriptis. LIX. p. 448. col. 2.

Matrimonium inter Judaeos quomodo contrahatur, et quomodo a sponsalibus differat. XXVIII. §. 63. p. 189.

Matrimonium, quod inter duos Judaeos erat, dissolvitur, si alter ex Conjugibus Baptismum suscipiat, alter vero converti recuset, et cohabitare sine contumelia Creatoris. *ibid.* §. 58. p. 188. seqq.

Super quo tamen legitimam interpellationem praecedere necesse est. *ibid.* et XXXVIII. pag. 180. col. 2.

Sed non permittitur libellum repudii Judaicis ritibus ei dare. XXXIII. *per tot.*

V. Judaei. V. Repudium.

Hujusmodi Matrimonii solutio tunc effectum habere censetur, quando Neophitus novas contrahit nuptias. XXVIII. §. 58. p. 188.

Et quod haec opinio communior non sit, et in Tribunalibus Urbis recepta. XXXVIII. p. 267. col. 1.

An vero, dissolutò sic Matrimonio, Conjux alter in infidelitate remanens novas nuptias contrahere possit, in utramque partem probabiliter disputatur. *ibid.*

Matrimonialium causarum tractandarum Methodus a Pontifice praescripta optatò utilitatis fructus attulisse dignoscitur. XLVII. p. 351. col. 2.

Matrimonii Defensor in singulis Dioecesibus constitutus, in omnibus actibus Judicii super nullitate Matrimonii citandus etc. *ibid.* p. 334. col. 1.

Matrimonii nullitas satis canonizata non censetur, ad hoc, ut partes transire valeant ad alia vota, nisi duae saltem sententiae conformes super ea emanaverint. *ibid.* col. 2.

MEDICINÆ oppidum, et annexae terrae Ganzanighi, et Villafontanae, juxta Bonifacii IX., et Martini V. dispositiones, sunt de Comitatu Bononiensi. H. p. 13. col. 2.

Lis inter dictas Terras, et Regimen Bononiense ab antiquo vertens deciditur. *ibid.* p. 14. col. 1.

Definitur, eas subesse debere Regimini Civitatis Bononiensis, ejusque potestati, et jurisdictioni. *ibid.* col. 1. et 2.

Et gubernari debere a Legato S. Sedis, et dicto Regimine Civitatis Bononiensis. *ibid.* p. 13. col. 1.

Praeterea teneri ad solutionem onerum Cameralium, tam de praeterito, quam de futuro. *ibid.* col. 2.

Et quid respectu onerum praeteritorum. *ibid.* p. 16. col. 1.

Praeservantur in dictis Terris ea officia, quae soli Civitati Bononiensi privative non sunt attributa. *ibid.* col. 2.

MEDITATIO. V. Oratio. V. Indulgentia.

MELCHITARUM Antiocheno Patriarchae Cyrillo Pallium conceditur. V. Append. tom. I. a. VI. p. 642. col. 1.

MELITENSIS Cathedralis Ecclesiae redditus Fabricae ad cavenda dissidia, difficultates, et lites, ut provideatur opportune, praecipitur, ut serventur Decreta, et statuta. XVII. p. 116. col. 2.

MENDICANTIBUS, qui Eleemosynae loco, et pro victu Coenobii frumentum colligunt, permittitur extractio quocumque tempore, etiam extra Statum Ecclesiasticum. LIII. p. 358. col. 1.

MERCENARIIS, quibus pro mercede datur frumentum, vel quid simile, permittitur quocumque tempore extractio, etiam extra Statum Ecclesiasticum. *ibid.* p. 357. col. 2.

In MESSANENSI Civitate, et Dioecesi permittitur reductio observantiae plurium dierum Festorum de praeepto. LXV. p. 461. col. 1.

METUS. V. Vis.

MEXICANA Synodus anni 1888. a S. Sede approbata, Episcoporum jurisdictionem asserit in omnes animarum Curam exercentes, etiam Regulares. *ibid.* I. p. 8. col. 1.

MICHAEL Episcopus Colimabriensis primus ex Canonicis reformatis Congregationis Canonicorum Regularium S. Crucis Colimabriensis Ordinis S. Augustini. XXXV. p. 252. col. 2.

MILITES, Mauricii Imperatoris lege prohibiti sunt Monasticam vitam amplecti, sed contra hanc legem scripsit S. Gregorius Magnus. XXV. p. 162. col. 1.

Milites S. Stephani. V. S. Stephani.

MINISTRANTIUM INFIRMIS Congregatio in Urbe a S. Camillo de Lellis instituta, et a Sixto V. approbata, et privilegiis decorata. XIII. p. 80. col. 2. et seqq.

Eadem in Ordinem Regularem, et Congregationem Clericorum Regularem erigitur a Gregorio XIV. p. 84. col. 1.

Eadem a Benedicto XIV. applicantur bona quae-

dam *Reclae* existentia, et ad Congregationem Doctrinae Christianae antea pertinentia. XLII. p. 289. col. 2. seqq.

MINORUM *S. Francisci de Observantia* Ministro Generali Pontifex scribit super Operibus venerabili Sorori Mariae a Jesu de Agreda attributis. XLVI. p. 323. col. 1.

MISSA. Ad Episcopos pertinet praescribere ea, quae observanda, et evitanda sunt in celebratione Missae; hisque, tamquam Apostolicae Sedis Delegatis, omnes etiam exempti, hac in re obedire tenentur. XVII. p. 148. col. 1.

In Missarum celebratione Crucifixi Imago super Altari retineri debet in memoriam Dominicae Passionis, et Mortis. XVII. p. 144. col. 1.

V. *Crucifixi Imago.*

Praeceptum audiendi Missam non implevisse censetur, qui ante Benedictionem ab Ecclesia discedit, ex sententia Concilii Agathensis. XLVIII. pag. 340. col. 2.

Sufficit Sacerdoti unam Missam in die solummodo celebrare. IV. p. 52. col. 2. seqq.

Decretum hujusmodi antiquo tempore latum, hoc solum prohibere intelligebatur, ne sine gravi, et iusta causa, Missae celebratio per unum eundemque Sacerdotem iteraretur. p. 28. col. 2.

Sed a temporibus Innocentii III., et infra, ita intelligendum est ut praeeptum contineat de unica Missa in die *ibid.* per tot.

Missarum trium celebratio die Natali Salvatoris nostri, primum a S. Thelesphoro instituta fuit. IV. p. 27. col. 2. et LXI. p. 423. col. 1.

Quae consuetudo asseritur, et commendatur. *ibid.*

Antiquis temporibus alii per annum dies erant Polyiturgici, quibus Missarum solennia iterare licebat. LXI. p. 426. col. 1.

Saepe etiam iterabantur Sacrificia, si Defuncti cadaver die Dominico, vel alio Festo ad Ecclesiam deferrebat. *ibid.* p. 424. col. 2.

Ea consuetudo iustis de causis abolita est, et praesertim ob inductos abusos circa Eleemosynarum sordidas exactiones. LXI. p. 426. col. 2.

Nec praesenti tempore, praeter dictam diem, permittitur Missae iteratio, etiam ex causa utilitatis, aut paupertatis Ecclesiae, aut Presbyteri. IV. p. 27. col. 2.

Id solum permittitur Parocho duarum Ecclesiarum adeo inter se distantium, ut Populus utrique subjectus in quam earum totus convenire nequeat. *ibid.* p. 26. col. 2.

Quod intelligendum est de diebus Festis tantummodo, in quibus adest praeeptum audiendi Missam. *ibid.*

Et dummodo necessaria ad id Ordinarii Superioris licentia accedat. *ibid.* col. 2.

BENED. XIV. TOM. XVI.

Et sufficit contrarium Synodalis Constitutionis praeeptum, ut Parocho id minime liceat. *ibid.* p. 32. col. 2.

Praeterea, si alius adsit Sacerdos, qui in una ex illis Ecclesiis celebrare possit, Parochus debet ab iteratione Missae se abstinere. *ibid.* p. 30. col. 1.

Etiam si necesse sit Cathéchismum populo explanare, quum id, vel per alium Sacerdotem, vel ab ipso Parocho extra Missarum solennia, fieri possit. *ibid.*

Missas duas die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum singuli Sacerdotes seculares celebrabant in Regnis Aragoniae, Valentiae, et Majoriticae, et in Principatu Cathaloniae; Regulares vero tres. LXI. p. 421. col. 1.

Idque antiquae consuetudinis, et famae Privilegii Apostolici innitebatur. *ibid.*

Rogante Hispaniarum Rege, ut mos iste ad omnes Ditiones suas extendere, et Portugalliae Rege simile Privilegium pro suis Ditionibus postulante, Pontifex tres Missas ab omnibus tam Saecularibus, quam Regularibus Presbyteris in dictis regionibus ea die celebrari indulget. LXI. p. 422.

Sed applicationem Missarum de novo indulgarum in suffragium omnium Defunctorum Fidelium in genere fieri jubet. *ibid.* col. 2.

Item pro celebratione, aut applicatione Missarum hujusmodi, quamcumque Eleemosynam sub quocumque praetextu percipi prohibet; sub poena suspensionis ipso facto incurrendae. *ibid.* p. 423. col. 2. seqq.

Rationes, et causas, quibus adductus fuit Pontifex, ut indultum concederet, eique hujusmodi leges adjiceret. *ibid.* p. 424. col. 2.

Eleemosynae perceptio pro celebratione, aut applicatione Missae, antiquis, iustisque titulis innitur. LXI. p. 423. col. 1.

Omnis tamen aviditatis species a celebratione Missarum arcenda est. *ibid.* p. 427. col. 1.

Presbyter abutenis Sacrificio Missae ad sortilegia incurrit perpetuam inhabilitatem ad celebrationem Missae. V. Append. tom. I. num. VIII. pag. 683. col. 2.

In *Missae praesanctificationum* non fit transubstantiatio vini per immersionem Particulae consecratae; confutatur hac de re error Schismaticorum. IV. p. 31. col. 2.

Missae Praesanctificationum iterari non potest, etiam si in priori omissus fuerit haustus vini non consecrati. *ibid.*

MISSIONARIIS a Sede Apostolica conceditur Privilegium celebrandi Missam bis uno die, in casu tamen necessitatis. *ibid.* p. 30. col. 2.

Missionariorum Seminarium. V. *S. Marci.*

MONACHI de jure exempti non sunt a jurisdictione Episcopi Diocesani. XL. pag. 278. col. 2.

Monasteria in potestate Episcopi consistere debent, juxta Canonicas sanctiones, nisi constet de eorum exemptione, et subjectione Apostolicae Sedis. *ibid.* col. 2. et p. 279. col. 2.

Monasteriis concedi non consuevit exemptio sine Dioecisani Episcopi consensu. *ibid.* p. 278. col. 2. V. *Exemptio*.

Monasterium Cryptae Ferratae. V. *Crypta Ferrata*.

Monasterium *Ultiense* supprimitur pro erectione Episcopatus *Pinarolien.* LVI. p. 464. col. 2.

Monasteria Monialium. Abusus quidam circa introductionem Familiarum in Monasteria deteguntur. XXVI. p. 163. col. 2.

V. *Clausula*.

MONIALES comprehenduntur etiam in Decreto Concilii Tridentini praeficientis tempus quinquennii ad reclamandum adversus Professionem Regularem. XLVII. p. 333. col. 1.

Moniales Ordinario immediate subjectae in Causis nullitatum Professionum ejusdem Ordinarii tantum judicium subire debent. *ibid.* p. 334. col. 2.

Si autem Regularibus sunt subjectae, judicare debet una cum Ordinario, etiam Praelatus Regularis Monasterii. *ibid.* p. 338. col. 1.

Moniales, quae foeminas quascunque in Monasteria receperint, sine Apostolica licentia, et solito examine, Canonicis censuris sunt obstrictae. XXVI. p. 164. col. 1.

Monialibus a Praelato Monasterii designari solet unicus Confessarius Ordinarius. LVI. p. 399. col. 1.

Praeterea, ex sententia D. Thomae, et ex Decreto Concilii Tridentini, Extraordinarius alter Confessarius aliquoties concedi debet. *ibid.* col. 2.

Huic non tenentur singulae peccata sua confiteri, sed tantum coram ipso se sistere. *ibid.* p. 400. c. 1.

Monialibus, etiamsi bis vel ter in anno concessus sit Confessarius extraordinarius, non tamen denegandus est in casu gravis infirmitatis. *ibid.* p. 401. col. 2.

Item in casu insuperabilis reluctantiae adversus Confessarium ordinarium. *ibid.*

Pro spiritali autem consolatione, et profectu, non adeo difficulter concedendum esse suadetur. *ibid.* p. 402. col. 1.

Monialium Confessarii, sive ordinarii, sive extraordinarii, ab Ordinario loci expresse ad hunc effectum approbari debent. *ibid.* p. 403. col. 2.

Monialibus sub Regularium regimine constitutis, semel in anno deputari debet Confessarius extraordinarius alterius Ordinis ab eo, cujus est Monasterii Praelatus. *ibid.* p. 404. col. 1.

V. *Confessarius*. V. *Episcopus*.

Monialibus sine Clausura viventibus, eaque ac aliis Mulierum Conservatoriis, quibus unicus ordinarius Confessarius deputatur, extraordinarii quo-

que oblationem bis aut ter in anno fieri suadetur. *ibid.* p. 400. col. 1.

MONOPOLIA super segetibus, leguminibus, olivis etc. prohibentur sub poenis etc. LIII. p. 333. col. 1.

Monopolii nomine non intelligitur licita, et honesta mercatura, et qua merces in uno loco emptae, ad alium locum vendendae deferuntur. LIII. p. 333. col. 1. V. *Exemptio*.

MONTIS ALTI Episcopi jurisdictioni variae traduntur Ecclesiae, et loca ex Farfensis Abbatis jurisdictione dismembrata. XXXII. p. 206. col. 1. et 2. V. *Farfensis*.

MONS MARIUS. V. *S. Mariae de Rosario*.

MONS PIETATIS Urbis, Depositariam Camerae Apostolicae deinceps administrare jubetur. VII. p. 44. §. 3. et 4. col. 2.

In MORTIS Articulo constituti quorumcumque peccatorum absolutionem, et Censurarum relaxationem a quocumque Presbytero obtinere possunt. XXXIV. p. 220. col. 1.

Iisdem Indulgentiam Plenariam facile concedi optat Ecclesia. *ibid.* col. 2.

S. Cyprianus eorum reconciliationem a quocumque Presbytero, aut etiam Diacono fieri mandat. *ibid.* p. 222. col. 1. ubi vide alia exempla Ecclesiasticae lenitatis erga eosdem.

Mortis acceptatio inculcatur tamquam opus inunctum pro consequenda Plenaria Indulgentia in Mortis Articulo. XXXIV. p. 224. col. 2.

MUNDIBURDIUM nihil aliud, quam protectionem, et defensionem significat. XL. p. 282. col. 2.

N

NARRATIVA. V. *Enunciativa*.

In NEAPOLITANO Regno citra Pharum, et in Dioecibus Messanensi, et Panormitana Festorum dierum observantia reducitur. LXV. p. 461. col. 1.

Neapolitani Regni Episcopis residentia specialiter injungitur. XVIII. p. 128. col. 2.

In Neapolitano Regno Nuntius Apostolicae Sedis invigilare jubetur super Episcoporum Residentia. *ibid.*

NEMAUSENSIS Synodus Anni 1284. Parocho permittit duarum Missarum celebrationem, ubi Parochiani omnes ad unam nequeant convenire, nec alius adsit Sacerdos; servata tamen lege jejunii. IV. p. 27. col. 1.

SS. NILUS, et Bartholomaeus natione, et Ritu Graeci, Cryptae Ferratae Monasterii Fundatores. XXXIII. p. 216. col. 1.

NOBILIUM Romanorum Familiae aggregatae ad ornam Constitutionis Pontificiae. V. Append. *tam.* I. num. X. p. 638. col. 2.

NORIS, Henricus Sanctae Romanae Ecclesiae,

Cardinalis Apologiam pro S. Siricio Pontifice scripsit. LIV. p. 378. col. 1.

NOTARII, quorum opera, et scientia Judaei conversi libellum repudi dederint Conjugibus in Judaismo remanentibus, puniuntur poenis pecuniariis, aliisque etc. XXXVIII. p. 267. col. 2.

NOTARIUS ARCHIVII à Collegio Scriptorum Archivii deputatus, privativum jus habet scribendi in causis, quae committuntur Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, eorumque Congregationibus, et Praelatis Romanae Curiae, qui non sunt Iudices Ordinarii. XXI. p. 437. col. 2.

Ac etiam quando committuntur Sac. Rotae Auditoribus, uti Praelatis, sive Commissiones sint cum Clausula, etiam extra Rotam, et absque participatione Rotae, sive non. ib. p. 438. col. 2. et p. 442. col. 1. V. Archivii Scriptorum Collegium, V. Causae.

Notarii Datariae et Cancellariae recipere non debent, aut extendere consensus super beneficiorum resignationibus, ubi mandata Procurae ad resignandum habeant datam anteriorem octo mensibus, si citra, vel duodecim, si ultra montes facta fuerint. XI. p. 69. col. 2.

Notariorum Tribunalis Gubernii Urbis numerus praefigitur, hisque certa emolumenta assignantur. XLIV. p. 297. col. 2.

Hi tenentur in Commissionibus inseruire tam ipsi Tribunali, quam Congregationi super Consultationibus; nec quidquam praelendere possunt, praeter Cibaria. ibid. p. 298. col. 2.

Notario Gubernii in capite (vulgo Caponotaro) quingenta scuta annua assignantur loco quartae partis Viaticorum, aliorumque emolumentorum, quae antea ad eum pertinebat. ibid. p. 299. col. 2.

V. Gubernatoris Tribunal.

Notarii Rotae privativum Jus habent scribendi, et actitandi in omnibus Causis, quae committuntur Rotae Auditorio, atque etiam ejus Auditoribus, cum clausula extra Rotam, et absque participatione Rotae, dummodo ipsis non committantur uti Praelatis. XXI. p. 438. col. 2. V. Causae. V. Rota.

NOVITII Regulares admitti debent juxta formam Decretorum Clementis VIII., et Constitutionum Ordinum peculiarium; nec sine gravi causa minpendum ipsis est probationis tempus. XLVII. pag. 337. col. 1. et 2.

NOVITIATUS expleri debet in Coenobio ad institutionem Novitiorum designato, sub poena nullitatis Professionis. ibid. p. 333. col. 1.

De NULLITATE Professionis Regularis reclamatio non admittitur post elapsam quinqueannium, ex quo emissa fuit. ibid. pag. 331. col. 2. pag. 336. col. 2.

Salva auctoritate Sedis Apostolicae concedendi restitutionem in integrum. ibid.

Item non admittitur reclamatio illius, qui habitum Regularem sponte dimisit, nisi ad Monasterium redierit etc. ibid. p. 334. col. 2.

Causae super nullitate Professionis Regularis quomodo, et coram quibus agitari debeant, et quando finitae dici possint. ibid.

V. Causae. V. Professio. etc.

NULLIUS DIOECESIS denominatione non semel attributa dignoscitur Monasteriis, et locis, quae passiva dumtaxat gaudent exemptione. XXXIII. p. 217. col. 1.

NUNTII Sedis Apostolicae injungitur, ut super Episcoporum Residentia invigilent. XVIII. p. 428. col. 2.

Nuntii Apostolici in Computisteria Camerali rationes exhibere tenentur de pecuniis Camerae a se administratis, VII. p. 63. col. 1.

O

OCCULTATIO impedimenti, sive defectus, de quo quis in actu Professionis interrogatus fuit; addita declaratione, quod Religio ipsam cum eo impedimento, aut defectu admittere non intendebat, an allegari possit ab ipso Professo, ad obtinendam declarationem nullitatis Professionis. XLVII. p. 332. col. 1.

ODENHEIMENSE Monasterium e statu Regulari ad Secularem reductum, et in Collegiatam Ecclesiam erectum fuit ab Alexandro VI. XL. p. 283. col. 1. V. Bruosal.

OFFICIA propria Sanctorum non conceduntur, nisi praecesserit saltem approbatio Cultus; Item si non habeantur gesta autentica. XXIX. p. 496. §. 18.

S. OFFICII Tribunal. V. Inquisitionis.

OLEI emptio, et extractio. V. Commercio.

V. Extractio.

ORATIO in communi suadetur, et laudatur. XXIII. p. 484. col. 1.

Orationum Vocalium recitatio laudatur, et confirmantur Indulgentiae eas recitantibus concessae. ibid. p. 480. col. 2.

Orationis Mentalis exercitium docentibus, illamque peragentibus novae Indulgentiae conceduntur. ibid. p. 481. col. 1.

Orationem Mentalem per mensem peragentibus, et confessis, ac Sacra communione refectis, Indulgentia Plenaria conceditur. ibid.

ORDINARIORUM plena jurisdictio intra Dioecesum suarum fines, habet pro se assistantiam juris; adeo, ut qui se ab illa exemptos contendunt, probationibus certis, et manifestis exemptionem suam constabillire teneantur. XL. pag. 278. col. 2. V. Exemptio.

Et in casibus dubiis semper judicari debet pro Ordinarii jurisdictione. ibid. p. 284. col. 2.

Ordinarii jus in Regulares extra Claustra degentes, aut se asserentes ad alium Ordinem translatos. VIII. p. 61. col. 1.

Ordinarius loci Extraordinarium Confessarium Monialibus sibi subjectis designat. LXI. pag. 400. col. 2.

Item iis, quae Regularibus subjectae sunt, in pluribus casibus ad supplendam negligentiam Praelati Regulatis. *ibid.* p. 401. col. 1. per tot et 403. col. 1. V. *Episcopus*.

Ordinarii approbatio specifica pro Monialibus necessaria est omnibus Confessariis Monialium, tam Ordinariis, quam Extraordinariis, etiam Regularibus, et iis, qui deputantur a Regularibus Superioribus, vel a Cardinale Majore Poenitentiario, etiam Sede Apostolica vacante. *ibid.* p. 403. col. 2.

Ordinarius loci, cum Superiore Regulari simul, cognoscere debet causas super nullitate Professionis Regularis intra quinquenium promatas, sive Actio sit a Religione promota, sive a Professo. XLVII. p. 332. col. 2. et p. 334. col. 2.

Nec Regularis Superior ita illi jus suum cedere potest, ut solus ipse judicet. *ibid.*

Ordinarius solus iudicat in Causis nullitatum Professionum Monialium ei immediate subjectarum. *ibid.* p. 333. col. 1.

Si vero fuerint Regularibus subjectae, una cum Superiore Regulari procedere debet. *ibid.* col. 1.

Ordinario in Causa huiusmodi dissentiente a iudicio Superioris Regularis, causa devolvitur ad Sanctam Sedem. *ibid.*

Ordinarii procedere debent adversus inferentes vim, et metum, ut quis Religionem ingrediatur, et professionem emitat. *ibid.* p. 337. col. 2.

ORDINATIONES Regularium an ad Episcopos Dioecesanos privative spectarent, olim disputatum fuit. XXVII. p. 164. col. 2.

Gregorius XIII. Sixtus V. et Clemens VIII. spectare decreverunt, nisi Episcopus extra Dioecesim maneat, aut Ordinationes non sit habiturus. *ibid.* p. 163. col. 1.

Id confirmatur ab Innocentio XIII., exceptis iis Regularibus, quibus Privilegium recipiendi Ordines a quocumque post Concil. Triđ. specialiter concessum fuerit. *ibid.* p. 166. col. 1.

Idipsum confirmat BENEDICTUS XIV. sub poenis, contra suscipientes Ordines ab eo, qui non est proprius Episcopus, et contra Ordinantes alienos Subditos sine iure Ordinarii licentia, in iure statutis. *ibid.* p. 167. col. 2.

De absentia vero Episcopi a propria Dioecesi, vel quod Ordinationes in temporibus habiturus non sit, authentica documenta afferri jubet; iisque deficientibus, Dimissorias nullas haberi decernit. *ibid.*

Privilegia recipiendi Ordines a quocumque, nisi post Tridentini Concilii Confirmationem alicui Or-

dini Regulari nominatim, et directe, non autem in communicatione Privilegorum, concessa fuerint, vel ante illud concessa, postmodum in forma specifica, cum insertione veteris Indulti, confirmata sunt, nullatenus suffragari decernit. *ibid.* p. 168. col. 1.

Privilegia recipiendi Ordines a quocumque, quibus in casibus, et qua moderatione in usum deducenda sunt. *ibid.*

Huiusmodi Privilegii concessio per se non probat exemptionem ab Ordinarii jurisdictione; quum maxime olim in odium Simoniacae Pravitatis indulgeri contingeret. XL. p. 282. col. 2.

Privilegia recipiendi Ordines extra tempora Regularibus indulta, non arceant Episcopos Dioecesanos ad eos ordinandos extra tempora, vel dimittendos ad Ordinationem alibi suscipiendam. XXVII. p. 167. col. 2.

Ordinatio ad titulum Religiosae paupertatis, an ratificare censenda sit Professionem intro nullam. XLVIII. p. 338. col. 1.

ORIGENES in Clementis Alexandrini Schola Sacras Literas didicit. LIV. §. 20. p. 369.

Origenistarum errores a Rufino in Occidentem invectos, sub S. Siricio Pontifice patefactos non fuisse, probatur ex S. Hieronymi Testimoniis. *ibid.* §. 86. 87. 88. p. 390. col. 2. 391. col. 1.

Idem probatur ex eo, quod Rufinus Roma digressus, in aliorum Sanctissimorum Ecclesiae Catholicae Antistitum gratiam se insinuavit. *ibid.* §. 89. 90. 91. p. 392. col. 1. et 2.

Eurundem perfidia S. Anastasio Siricii successoris non statim innotuit. *ibid.* §. 92. p. 393. col. 1.

Sunt etiam, qui negant Rufinum ab Anastasio damnatum fuisse. *ibid.*

Ex his omnibus vindicatur S. Siricii memoria adversus eos, qui conniventiae in praedictos haereticos illum insinuant; et ostenditur, simplicitatem a S. Hieronymo illi tributam, eo sensu accipiendam esse, quo virtutem significat. *ibid.* §. 93. col. 2.

QSCENS Episcopo scribitur super ea quaestione, an, et quando liceat Parocho duabus Ecclesiis praeposito, Missae Sacrificium his uno eodemque die celebrare. IV. p. 23. col. 2.

OSTIENSIS Episcopatus subsistit, licet Capitulum extinctum sit. XXXV.

P

PALLIA Patriarchis, et Archiepiscopis ab Apostolica Sede concedi, et mitti consueverunt, a primis usque Ecclesiae saeculis. LX. p. 417. col. 2.

Eadem antea solemni Ritu benedicta fuisse non dubitatur. *ibid.*

Palliorum Benedictio in Ecclesia S. Petri, praevis Cleri Vigiliis, aliisque Sacris Caeremoniis, fieri solebat. *ibid.*

Ritus hujusmodi nonnullas mutationes subierunt, quas vid. *ibid.* p. 418. col. 1.

Palliorum Benedictionem in posterum a Sum. Pont. fieri statuitur in pervigilio Apostolorum post Vesperas in Vaticana Basilica celebratas. *ibid.* col. 2.

Vel absente Pontifice, ab eo Cardinale, qui Pontificalia peregerit. *ibid.*

Hujusmodi Benedictionis Ritus, et Formula statuitur. *ibid.* p. 419. col. 2.

Pallia Archiepiscopalia in Vaticana Basilica prope corpus S. Petri semper asservari jubentur in capsula argentea auro obducta, quam Pontifex dono dedit. *ibid.* col. 1.

Ejus Arculae custodia ad Altaristam Canonicum spectat. *ibid.*

Pallium suscipientes absentium Antistitem nomine, qua forma juramentum emittere debeant. *ibid.* col. 2.

Pallium conceditur Cyrillo Patriarchae Antiocheno Graeco-Melchitarum. V. Append. tom. I. n. VI. p. 642. col. 1.

Pallium conceditur Simoni Petro Patriarchae Antiocheno Maronitarum. V. Append. tom. I. n. VII. p. 644. col. 1.

In PANORMITANA Civitate, et Dioecesi Festorum observantia reducitur. LXV. p. 460. col. 1.

PAROCHIALES Ecclesiae Regularium in Indiarum Regionibus subsunt Episcoporum jurisdictioni. I. p. 8. col. 1. et 2.

Parochiales juris Patronatus Ecclesiastici. Vid. Patronus.

PAROCHI Ecclesiarum Regularium; sive Regulares, sive Seculares sint, subsunt jurisdictioni Episcopi in iis, quae animarum curam respiciunt. *ibid.* p. 7. col. 2.

Parochi Regulares curam animarum assumere nequeunt sine examine, approbatione, et consensu Ordinarii. *ibid.* p. 9. col. 1.

Parochus duarum Ecclesiarum unitarum curam exercent, quando Missam eadem die iterare possit. IV. p. 26. col. 1. Vid. Missa.

Parochi Doctrinam Christianam explicare tenentur. *ibid.* p. 30. col. 1.

Parochus relinquere non potest Animarum curam inconsulto Episcopo. XXV. p. 159. col. 2. et seqq.

Quod si Religionem ingredi voluerit, Episcopus ipsi licentiam denegare nequit. *ibid.* p. 160. col. 1. Vid. Episcopus.

Parochus Lauretanus. V. Append. n. III. p. 626.

PASSIONEUS Dominicus S. R. E. Cardinalis laudatur. XXXII. p. 204. col. 2.

PATRIA POTESTAS, neque Divino, neque naturali, aut Gentium jure inducta, sed legibus Romanorum. XXVIII. §. 9. p. 172.

Ea ab imperatore Antonino ad omnes Imperii

Romani subditos ampliata est; et consequenter ad Judaeorum nationem. *ibid.*

Ea amittitur a Parentibus, si liberos exponant, et abiciant. *ibid.*

Patria potestas residet apud Patrem, non vero apud Matrem. *ibid.* §. 15. p. 174.

Ut tamen Infidelium filius licite baptizetur, sufficit, quod a Matre ad Baptismum offeratur, etiam dissentiente Patre. *ibid.* §. 16. seqq. V. Avus.

Patria potestas non officit, quin baptizetur Filius adultus, sive adolescens qui sponte Baptismum petit. *ibid.* §. 36. p. 181.

PATRIARCHAE in Ecclesia Orientali non habent jurisdictionem in Monasteria in Dioecesibus Episcoporum sita, nisi in eorum fundatione per stauropegium ea sibi subjecerint. XL. p. 280. col. 1.

Patriarchae jus obtinent gestandi Rochetum per Urbem. V. Append. tom. I. num. V. p. 640.

Patriarchae Antiocheno Graecorum Melchitarum Pallium conceditur. V. Append. tom. I. num. VI. p. 642.

Patriarcha Antiochenus Maronitarum a Summo Pontifice eligitur ob schisma inter Electores exortum. V. Append. tom. I. num. VII. p. 644.

Idem ab Episcopo illius Nationis agnoscitur: Pallium a Summo Pontifice petit, et obtinet. *ibid.*

PATRONUS Civitatis, Nationis etc. non constituitur Sanctus aliquis, nisi ab Ecclesia universa titulo Sancti colatur. XXIX. §. 21. p. 498.

Patroni plures Sancti, quando in eodem loco constituentur. *ibid.*

Patroni principales Urbis Romae denominandi sunt SS. Apostoli Petrus, et Paulus. V. Append. tom. I. num. IV. p. 639.

PATRONUS Ecclesiasticus tenetur praesentare ad Ecclesiam Parochialem digniorem inter approbatos ab Examinatoribus. IV. p. 40. col. 1.

Etiamsi de praelectione dignioris non fuerit ei facta interpellatio. *ibid.*

Patroni Ecclesiastici judicium in dignioris electione, an Episcopus sequi debeat. *ibid.* col. 2. seqq.

Respondetur affirmative, si nemo queratur de praelectione Patroni. *ibid.*

Sed si inter approbatos aliquis reclamet a mala praelectione Patroni, Episcopus sequi non tenetur illius judicium. *ibid.* V. Appellatio. V. Praesentatio.

S. PAULI Episcopatus in Brasilia erigitur ex divisione Dioecesis Fluminis Januarii. XXII. p. 148. col. 1.

S. PAULINUS Vir Consularis, postea Presbyter, ac Episcopus Nolanus, S. Anastasio Papae acceptissimus fuit. LIV. §. 78. p. 388. col. 1.

Non ita benevolam habuit S. Siricium Anastasii Decessorem; quod an ipsius Pontificis sanctitati official, exquiratur. *ibid.* §. 78.

S. Paulinus quum Isicus, et uxoratus esset, ab Episcopo Barchinonensi repente Presbyter ordinatus fuit. *ibid.* §. 79.

Id probari non potuit Siricio, qui nuper legem de servandis interstitiis in Ordinationibus Clericorum edixerat. *ibid.* §. 82. p. 389. col. 1.

Ob hanc rem Siricius aliquandiu alienum se prae-buit a consuetudine Paulini, quem tamen deinde benignius excepit. *ibid.* §. 83.

Paulini, et Siricii Pontificis dissensio Charitatem Christianam non vulneravit. *ibid.* §. 84. p. 390. col. 1.

S. Paulinus, aequae ac alii ejus aetatis Sanctissimi Viri, Melaniam Origenistarum faultricem, et Rufinum Origenis librorum interpretem, quorum vitae probitatem noverant, errores ignorabant, in pretio habuit. *ibid.* §. 90. et 91. p. 392.

PAUPERUM Advocatus, et Procurator, atque etiam Deputati Charitatis, Pontifici deferre jubentur vexationes reis inquisitis illatas contra dispositiones Constitutionis XLIV. *ibid.* p. 302. col. 1. seqq.

PAX. In delatione pacis, quinam ritus servari debeat cum Praelatis Gubernatoribus, Vicelegatis etc. V. Append. tom. I. num. II. p. 621. col. 1.

PERITI, seu Chirurghi, pro recognitionibus, quas faciunt pro servitio Tribunalis Gubernii, et Sacrae Consultationis in Commissionibus extra Urbem, unde solvi debeant. XLIV. p. 298. col. 2.

PERSONA. Personatos incedere diebus Festis a Pontifice prohibetur § XLV. p. 320.

SS. PETRUS, et PAULUS Apostolorum Principes Urbis Romae Patroni principales denominandi. V. Append. tom. I. num. IV. p. 639. per tot.

S. PETRUS REGALATUS Sacerdos Ordinis Minorum S. Francisci canonizatur. XIV. p. 88. col. 1. Ejus Ortus. *ibid.* col. 2.

Ordinem Minorum ingreditur, et antiquam in eo observantiam instaurat. *ibid.*

Illius Virtutes, et Miracula approbantur. *ibid.* p. 90. col. 2.

Canonizationis Decretum. *ibid.* p. 94. per tot.

Pro B. Petri Regalati Canonizatione Orationes Consistoriales. Append. num. I. p. 619. per tot.

S. PHILIPPI de Argyrio Corporis inventio. XXIX. §. 14. p. 194. col. 2.

S. Philippi Argyrienses duo fuere. *ibid.* §. 16. p. 198. col. 1.

S. Philippi Evangelistae Jomus, in qua quatuor erant illius Filiae virgines prophetantes, (de qua in Act. Apost.) Ordinis S. Dominici comparatur, in quo quatuor Virgines sollemnis Canonizationis honores meruerunt. Append. num. I. p. 601. col. 1.

S. Philippus Neri, quod Bacchanalium tempore Christianas occupationes instituit, laudatur. XLV. p. 322. col. 1.

PINAROLIEN. Civitatis decora enunciantur, in eaque erigitur Cathedra Episcopalis. LXVI. p. 462.

col. 2. ubi vide hujusmodi Episcopalis Mensae constitutionem; item Capituli erectionem etc.

De PLANCTU. Archiconfraternitas B. Mariae Virginis de Planctu supprimitur. III. p. 20. col. 1.

Ejusque Ecclesia Archiconfraternitati Doctrinae Christianae conceditur. *ibid.* p. 21. col. 1.

Praeservatis tamen Indulgentiis pro Fratribus ejusdem suppressae Archiconfraternitatis, nec non pro Confraternitatibus eidem olim aggregatis, et piorum onerum implemento, alteri Archiconfraternitati injuncto. *ibid.* p. 22. col. 2.

POENAE adversus baptizantes Hebraeorum filios illicito modo, et sine consensu parentum. XXVIII. §. 31. p. 179.

Poenae contra Confessarios exquirentes a poenitentibus complicum nomina, cum detegatione Absolutionis. IX. p. 64. col. 2.

Poenae jam statutae contra Confessarios sollicitantes ad turpia, confirmantur, iisque additur inhabilitatio perpetua ad celebrationem Missae. V. Append. tom. I. num. VII. p. 683.

Poenae adversus Episcopos in propria Dioecesi non residentes. XVIII. p. 128. col. 1.

Poenae contra impediētes libertatem mutui Commercii inter subditos Ditionis Ecclesiasticae, seu contravenientes Constitutioni hac de re editae. LIII. p. 388. col. 2.

Poenae contra imprimētes, aut publicantes Libros, Scripturas etc. circa immutationem Dierum Festorum de Praecepto. LXIII. p. 488. col. 2.

Poenae jam statutae in Presbyteros Sacrificio Missae ad sortilegia abutentes, confirmantur, iisque additur perpetua inhabilitatio ad ipsius Missae celebrationem. V. Append. tom. I. num. VIII. p. 683.

Poenae in Presbyteros, qui vigore Indulti Pontificii plures Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrantes, aliquid plus Eleemosynae loco acceperint, quam pro una Missa, juxta locorum consuetudines, aut Leges Synodales, percipi solet. LXI. p. 423. col. 1. et 2.

In POENITENTIAE Sacramenti administratione perversa praxis introducta damatur, et prohibetur sub poenis etc. IX. p. 61. col. 1. et XX. p. 158. col. 1. V. *Confessarius*.

Ad POENITENTIAE Apostolicae Scriptorum officium non admittantur, qui alienis servitiis, vel alteri incompatibili officio addicti sint. XLI. p. 287. col. 1.

Iisdem injungitur, ut Procuratorum seu Secretariorum officia frequentent. *ibid.* col. 2.

Poenitentiariae Apostolicae Secretarii, seu Procuratores, ipsius Officii praxim didicisse debent in praevio exercitio muneris Scriptoris. *ibid.*

Tam Procuratores, quam Scriptores hujusmodi, per concursum eligendi sunt. *ibid.* col. 1.

POENITENTIARIO MAJORI S. R. E. Cardinali

injungitur praemissorum executio. *ibid.* pag. 286. col. 2.

Ad Poenitentiarium Majorem pertinet supplere negligentiam, tam Ordinariorum localium, quam Regularium Superiorum Monialium, in deputationibus Confessoriorum in casibus a Concilio Tridentino praescriptis, aliisque recensitis in Constit. XLVI. *ibid.* p. 401. col. 1. seqq.

Poenitentiarius Major, etiam vacante Apostolica Sede, Monialibus deputare nequit Confessarius, qui ab Ordinariis locorum pro Monialibus expresse approbati non fuerint. *ibid.* p. 403. col. 2.

POENITENTIARIIS MINORIBUS Basilicae Lateranensis, Ordinibus Minorum Reformatorum, inopia laborantibus, annui redditus urgentur in scutis ducentis, ex Officio Sigillatoris Poenitentiariae Apostolicae dismembratis. XXX. p. 200. col. 1.

Item in aliis scutis centum ex redditibus Poenitentiariae arbitrio Poenitentiarii Majoris alias permixtis. *ibid.* col. 2.

Praeterea eorum Collegio assignantur muletae ejusdem Officii Poenitentiariae. *ibid.*

Hujusmodi autem assignatio declaratur, quod facta fuerit eorum Collegio per modum Eleemosynae. XXXI. p. 202. col. 2.

Alia beneficia eorum Collegio collata indicantur. XXX. p. 499. col. 1.

POLONIAE Primati, Archiepiscopis, et Episcopis scribitur de concessionem, et executionem Dispensationum Matrimonialium. LI. p. 347. col. 2. et LIX. p. 418. col. 2. V. *Dispensatio*.

Poloniae Antistites monentur, ut dispensationes a Sede Apostolica concessas executioni tradituri, earum tenorem attente perpendant. LI. p. 347. col. 2. et p. 380. col. 1.

Idem iterum monentur, ut facultates dispensandi sibi attributas examinent, earumque fines nequaquam excedant. LIX. p. 417. col. 1.

PONTIFEX ROMANUS, non autem ullus inferior Antistes, potest dispensare in iis, quae sunt de jure communi Canonico. LI. p. 380. col. 2.

Pontifex ex absoluta potestate, etiam inconsulto Dioecesis Episcopo, potest concedere exemptionem ab Ordinaria jurisdictione. XL. p. 279. col. 1.

V. *Exemptio*.

PONTIFICALIUM usus, quo quis ex Privilegio gaudeat, non probat illius exemptionem ab Ordinaria jurisdictione. *ibid.* p. 285. col. 2.

Ideo in Cap. ut Apostolicae de Privilegiis in VI. distinctio fit inter Praelatos Pontificalibus utentes, qui exempti sunt, et eos, qui non sunt exempti. *ibid.*

POPULONIAE Episcopatus translatus est ad Civitatem Massae cum retentione Tituli. XXXV. p. 250. col. 2.

PORTUGALLENSI Episcopo scribitur super clau-

sura Monialium, eique diversa mandata dantur, et facultates conceduntur. XXVI. p. 163. col. 1.

PORTUGALLIAE Regi praeservatur, et conceditur Juspatronatus in duos Episcopatus, duasque Praelaturas in Brasilia erectas ex divisione Dioecesis Fluminis Januarii. XXII. p. 146. col. 2. V. *Lusitania*.

PORTUENSIS Episcopatus subsistit, licet Capitulum extinctum fuerit. XXXV. p. 230.

POSSESSIO Beneficiorum resignatorum capienda est intra sex menses a Data concessionis gratiae, si Beneficia sint citra montes, vel intra novem, si ultra. XI. p. 70. col. 1. seqq.

POSSESSORES DOMORUM. V. *Viarum refectio*.

PRÆCEDENTIAE Ordo inter Votantes Signaturae Justitiae, et Gratiae servandus. X. p. 66. per tot.

PRÆDICATORUM Ordo laudatur. LVII. p. 409.

Praedicatorum Ordo acquirit Ecclesiam, et domum S. Mariae de Rosario et Febri in Monte Mario prope Urbem. LVII. p. 407. seqq.

Ibique instituit Seminarium Missionariorum, de quo vid. eandem Constit. LVII. per tot.

Praedicatorum Coenobii Prior in Civitate S. Dominici in Insula Hispaniola jus habet conferendi gradus in scientiis, quae ibi docentur. XXXVII. p. 265. col. 1.

PRÆEMINENTIA non semper desumitur a potestate Ordinis, sed saepe etiam a Dignitate, et Officio. XXXVI. p. 252. V. *Praecedentia*.

PRÆLATIONIS Jura, ejusque gradus statuuntur in emptione domuum, quae in Civitate Centumcellarum venduntur vigore Constitutionis a Sanctissimo Domino Nostro editae. XXXIX. p. 271. col. 1.

Item in spontaneis venditionibus. *ibid.* p. 273. col. 1. seqq.

PRÆLATUS. V. *Abbas*. V. *Exemptio*. V. *Superior*.

Praelatis inferioribus Jurisdictionem habentibus in Clerum, et populum, conceditur facultas imperpetuendi Benedictionem in Articulo Mortis. XXXIV. p. 223. col. 1.

Praelati Romanae Curiae, quoad usum Rocchetti, aliasque Leges Caeremoniales. V. *Appendix tom. I. num. V.* p. 640. seqq. V. *Gubernatores*.

PRÆSCRIPTIO induci nunquam potest adversus Jus Divinum, raro autem adversus Jus commune Ecclesiasticum. IV. p. 31. col. 1.

PRESENTATIO ad Beneficia de Jurepatronatu Ecclesiastico in mense Apostoli. Sedi non reservato fieri debet coram Ordinario. XXXII. p. 208. col. 1.

Si autem Patronatus sit S. R. E. Cardinalis, habens Indultum conferendi Beneficia etiam reservata, quando praesentat vigore Indulti, praesentatio fieri debet coram Pontifice. *ibid.* V. *Patronus*.

PRÆSIDES Provinciarum Ditionis Ecclesiasticae, quibus facultatibus gaudeant, quoad extractiones Animalium, Lignorum etc. LIII. p. 389. col. 1.

Item quoad novas Investituras honorum Camerarum Apostolicarum devolutorum, et quoad praestationem consensus in eorum alienationibus. L. p. 348. col. 1. et 2. V. *Legati*.

Iisdem leges caeremoniales cum Episcopis servandae praefiniantur. V. Append. tom. I. num. II. p. 621.

PRESUMPTIO Concessionis Apostolicae non admittitur in his, quae nunquam a Sede Apostolica, concedi solent. IV. p. 31. col. 1.

PRESBYTERI simplices olim non poterant populo benedicere. XLVIII. p. 340. col. 2.

Quod tamen eisdem modo permittitur in fine Missae. *ibid.* V. *Benedictio*.

Presbyteris olim, pluribus per annum diebus, et in variis casibus, permittebatur Sacrificium Missae iterare. LXI. p. 424. col. 1. V. *Missae*.

Presbyteri abutentes Sacrificio Missae ad sortilegia, vel in sacramentali Confessione sollicitantes ad turpia, praeter alias poenas, perpetuam inhabilitationem incurrunt ad Missae celebrationem. V. Append. tom. I. num. VIII. p. 633. col. 2.

PRIVATIVAE facultates vendendi, aut emendi, praeterquam concessae a Summo Pontifice favore conductorum Cameralium, sive Communitatum, aut privatorum, nullae, et irritae declarantur. LIII. p. 334. col. 2.

PRIVILEGIA non attenduntur, nisi de eorum veritate doceatur. XL. p. 278. col. 1.

Privilegiorum confirmatio in forma specifica, et communi. XXVII. p. 164. col. 1.

Privilegia Regularium a Gregorio XIII. redacta fuerunt ad terminos Juris. *ibid.* p. 163. col. 1.

Privilegia recipiendi *Ordines a quocumque*, abolita fuerunt in Concilio Tridentino, ideoque nisi post Confirmationem ipsius Concilii ex integro concessa fuerint, minime suffragantur. *ibid.* p. 163. col. 1. seqq. V. *Ordinatio*.

Privilegia Regularium recipiendi *Ordines a quocumque*, an, et quibus suffragantur. XXVII. pag. 168. col. 1.

Privilegia Regularium suscipiendi *Ordines extra tempora*, Episcopos non arctant ad eos ita ordinandos. *ibid.* p. 167. col. 2.

Et quid in eorum usu observandum. *ibid.* p. 168. col. 1.

Privilegia honoris non inducunt exemptionem ab ordinaria Episcopi jurisdictione. XL. pag. 281. col. 1.

Privilegium, ne locus, aut personae Ecclesiasticis Censuris subiciantur, sine mandato Sedis Apostolicae, non probat loci, aut personarum exemptionem ab ordinaria Episcopi jurisdictione. XL. p. 280. col. 2.

Hujusmodi privilegia, praeterquam Regibus, Reginis, eorumque Filiis, aut Ordinibus Regularibus

universim concessa, ad Ordinariorum sententias, et Processus non extenduntur. *ibid.*

PROBATIONES in Causis super nullitate Professionis quales esse debeant. XLVII. p. 333. col. 1. et 336. col. 2. V. *Scriptura*. V. *Testes*.

PROCESSUS confectio in causis Beatificationum et Canonizationum, quatenus Episcopis causam praebent abessendi a propriis Dioecesibus. XVIII. p. 128. col. 1.

Processus Ordinarii in causis Beatificationum, et Canonizationum, ut validi sint, non debent necessario fieri ad normam Literarum Remissionalium Congregationis S. Rituum; sed tamen ad tramites Juris communis construi debent. XLVI. p. 324. col. 1.

Processus in causis nullitatis Professionis Regularis fieri debet, juris Ordine servato, alias sententia nulla erit. XLVII. p. 333. col. 2. seqq.

Processus confectio in Causis Restitutionis in integrum adversus lapsum quinquennii, de Sanctae Sedis Mandato Ordinarii committitur. XLVII. p. 336. col. 2.

Et cum assistentia Defensoris Professionis contenci debet. XLVII. p. 337. col. 2.

PROCURE mandata ad consentiendum in resignationibus Beneficiorum, recipi, et extendi non debent, si antiquiorem datam habeant, quam praescriptam est Constitut. XI. p. 70. col. 1.

V. *Resignationes*.

PROCURATORES, seu Secretarii Poenitentiarum. V. *Poenitentiarum*.

PROCURATOR FISCALIS Generalis his in mense rationem petere debet a suis Substitutis de expeditione Causarum, et processuum contra contumaces. XLIV. p. 302. col. 2. seqq.

Procurator pauperum. V. *Pauperum Procurator*.

PROFESSIO solemnis in Ordine Regulari emissae, inducit vacationem beneficiorum. XXV. p. 160. col. 2. V. *Vota*.

Professio in Ordine Regulari strictiore emissae, ab eo, qui antea in laxiori professus fuerat, pendente judiciali oppositione priorum Superiorum, valida aut invalida censenda erit, prout sententia pro qua, aut altera parte emanaverit. *ibid.* seqq.

Professio Regularis post quinquennium, juxta Conc. Trid., impugnari nequit. XLVII. pag. 332. col. 1.

Ad Professionem suam impugnandam non admittitur Regularis, qui Claustra deseruit, et habitum Religionis deposuit, nisi redeat etc. *ibid.* pag. 334. col. 2.

De causis, ex quibus impugnari potest validitas Professionis Regularis. V. *Aetas*. V. *Intentio*. V. *Novitiatus*. V. *Occultatio*. V. *Vis et metus*.

Professionum Regularium Causae intra quinquennium promotae judicari debent ab Ordinario

lori, et Superiori Regulari simul. *ibid.* pag. 333. col. 1.

Etiamsi caussa intra quinquennium introducta, et non prosequuta fuerit, sed post quinquennium reassumpta. *ibid.* p. 332. col. 2.

Quoad Moniales tamen Ordinario immediate subiectas, solus Episcopus iudicat. *ibid.* p. 333. col. 1. V. *Causae*.

In iudicandis Professionum Regularium Causis, Nova Methodus servanda praescribitur. *ibid.* p. 336. col. 1.

Summaque diligentia, et circumspectio Iudicibus commendatur. *ibid.* p. 338. col. 1.

Judicia huiusmodi inniti debent Processibus legitimis, in quibus Testes foriniter examinentur, rejectis attestationibus extrajudicialibus. *ibid.* p. 336. col. 2.

In eodem citari debent omnes interesse habentes, et potissimum Defensor Professionis ex officio deputatus. *ibid.*

Unica sententia pro Nullitate prolata, executioni demandari nequit. *ibid.* p. 334. col. 2.

Quid servandum in ulterioribus instantiis. *ibid.* col. 2.

PROFESSIONUM DEFENSOR in singulis Diocesis constituitur, ejusque officia designantur. *ibid.* col. 1.

Quomodo ejus mercedi consulatur. *ibid.*

Professionum Defensor, in constructione Processus, Interrogatoria dare debet, et in omnibus iudicii Actibus citandus est. *ibid.* p. 336. col. 2.

Professionum Defensor, si sententia lata fuerit pro nullitate Professionis, ex officio appellare debet. *ibid.* col. 2.

Professionum Defensor deputari, et assistere debet propositioni causae apud Sanctam Sedem super concessione restitutionis in integrum. *ibid.*

Idemque assistere debet confectioni Processus remissorialis. *ibid.* seqq.

PROFESSI ad petendam Professionis nullitatem, ut plurimum ex Animarum mobilitate inducuntur. *ibid.* p. 337. col. 1.

Professus, unica tantum sententia prolata pro nullitate Professionis, nequit Religionem deserere. *ibid.* p. 334. col. 2.

Et si habitum dimittit, incurrit poenas contra Apostatas comminatas. *ibid.*

Professus obtenta restitutione in integrum adversus lapsum quinquennii, e Claustri egredi nequit. *ibid.* p. 336. col. 2.

Sed expectare debet Iudicis Ordinarii Iudicium super Professionis nullitate. *ibid.* p. 337. col. 1. V. *Restitutio*.

PROJECTI, quando censeantur Infidelium filii, ad hoc, ut sine consensu parentum, baptizari possint. XXVIII. §. 40. p. 173.

BENED. XIV. TOM. XVI.

Projecti infantes, quando baptizandi sint sub conditione. *ibid.* §. 31. p. 179.

PROMOTORI FIDEI committitur elevatio corporis Ven. Josephi a Matre Dei Scholarum Piarum Fundatoris. LV. p. 398. col. 1.

PROPRIETAS. Pertinentia Ecclesiae, aut Monasterii ad jus, et proprietatem Sedis Apostolicae, importat exemptionem ab Ordinarii jurisdictione. XL. p. 281. col. 2.

Dummodo huiusmodi pertinentia non enunciative, sed dispositive a Pontifice asseratur. *ibid.*

PROROGATIONES temporis ad publicandas resignationes Beneficiorum, ne quidem pro prima vice concedi debent, literis super resignatione non expeditis. XI. p. 70. col. 1.

Post literarum etiam expeditionem, unica tantum prorogatio conceditur, et non ulterior, nisi de impedimento ad publicandum doceatur. *ibid.*

PROTECTIO Apostolica non inducit exemptionem ab Episcoporum jurisdictione. XL. p. 280. c. 1.

Protectio Sedis Apostolicae pro bonis a Monasterio possessis, et acquirendis, sub lege annui census concedi consuevit. *ibid.* p. 281. col. 1.

PROTOMYSEOS JUS. V. *Congrui jus*. V. *Prae-latio*.

PROVISIO CONSISTORIALIS. V. *Electio*.

PUBLICATIO literarum resignationum Beneficiorum, intra certum tempus omnino fieri jubetur. XI. p. 68. col. 1. V. *Resignationes*.

PURGATIO Morae. V. *Bona Camerae*.

Q

QUADRAGESIME Jejunium, qua sanctitate inchoandum sit. XLV.

QUINQUENNium ad reclamandum adversus Professionem Regularem a Concilio Tridentino praefinitum. XLVII. p. 332. col. 1.

Quinquennium praedictum computatur a die emissae Professionis. *ibid.* col. 2.

Etiamsi caussa alleganda, sit metus, qui ultra quinquennium perduraverit. *ibid.*

Adversus lapsum Quinquennii restitutionem in integrum a Sancta Sede concedi, iustis de causis inductum fuit. *ibid.* p. 338. col. 2. V. *Restitutio*.

QUIRINO Angelo Mariae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali, Episcopo Brixiae, scribitur super libero ingressu Clericorum Secularium in Ordines Regulares. XXV. p. 186. col. 2.

R

RATIONIS usus circa septennium inchoari solet. XXVIII. §. 32. p. 180.

Et reprobat sententia Natta, et Bursati, qui requirunt aetatem duodecim annorum. *ibid.*

Immo quandoque contingit, ut ante septennium qui ratione praeditus inveniatur. *ibid.*

V. *Aetas*. V. *Baptismus*. V. *Matrimonium*.

RATIOCINATORIS Camerae Apostolicae officia, et onera diversi generis. VII. p. 88. per tot seqq. Ratiocinator Camerae quot Ministros retinere debeat pro Scriptura librorum rationum Camerae. *ibid.* p. 81. col. 1.

Ratiocinatori Camerae Apostolicae injungitur, ut curet, Aerarium Apostolicum non gravari pro Commissionibus criminalibus, vel pro deportationibus damnatorum, ultra id, quod statutum est in Constitutione XLIV. p. 304. col. 1. et 2.

Ratiocinator *Palatii Apostolici* rationes reddere tenetur Camerae Apostolicae. VII. p. 82. col. 1.

BEATINI Episcopi Jurisdictioni variae subjiciuntur Ecclesiae, et loca, ex Farfensis Abbatis jurisdictione, dismembrata. XXXII. p. 206. col. 2.

Reatina domus Clericorum Doctrinae Christianae S. Agathae supprimitur, ejusque bona inter alia loca pia distribuuntur. XLII. p. 294. col. 1.

REFORMATIO Fratrum Eremitarum S. Patris Augustini in Regnis, ac Ditionibus Portugalliae, et Algarbiorum committitur Michaeli Archiepiscopo Eboracensi cum facultatibus necessariis. XLIV. pag. 304. col. 1.

Statuta, et ordinationes. *ibid.* p. 308. col. 2.

REGALIAe Camerales, diversis Ministris, et Officialibus praestari solitae, taxantur in certis annuis summis. VII. §. 3. p. 48. col. 1.

REGULARES, quibus a Sancta Sede concessa est facultas impertiendi benedictionem super populum cum Indulgentia Plenaria, quo ritu id facere debeant. XLVIII. p. 344. col. 1.

Regulares omnes in Civilibus subsunt jurisdictioni Episcopi. VIII. p. 61. col. 1.

Regulares extra Claustra degentes, Episcopi jurisdictioni, et correctioni subsunt. *ibid.*

Regulares Animarum curam exercentes, subsunt jurisdictioni Episcopi in iis, quae pertinent ad ipsam curam, et Sacramentorum administrationem. I. p. 7. col. 2. V. *Parochus*.

Regularibus, ut in Indiarum Regionibus curam Animarum, independentem ab Ordinariis, exercere possent, indulserat S. Pius V. *ibid.* p. 8. col. 1.

Idque a Gregorio XIV. confirmatum fuit. *ibid.* col. 2.

Sed hoc indultum effectum caruisse demonstratur ex pluribus. *ibid.*

Regulares omnes curam in Indiis exercentes ex Decreto Clementis VIII. Ordinariis subjiciuntur. *ibid.* col. 2.

At in his, quae curam non concernunt, suis Superioribus subjecti remanent ex dicto Decreto. *ib.* col. 2.

Regulares omnes curam ubique exercentes Ordinariis locorum subiecti Gregorius XV. *ibid.*

Pontifex, inspecta etiam hodierna disciplina in Indiis Orientalibus vigente, omnes Regulares in Indiarum Regionibus ad animarum curam deputatos, Ordinariorum approbationem expectare, eorumque jurisdictioni subesse jubet. *ibid.* p. 9. col. 1.

Regulares, an a quocumque Catholico Antistite indistincte ordinari possint, an vero id juris privati sit illius Episcopi, in cujus Dioecesi degunt. XXVII. p. 164. col. 2.

Regulares tenentur Ordines recipere ab Episcopo Dioecesano. *ibid.* et XL. p. 282. col. 2.

V. *Ordinatio*.

Regulares, nec in minori aetate, nec sine diligenti Episcopi examine ordinari debent. XXVII. pag. 167. col. 1.

Regulares Superiores, qui Subditis contra Concilii Tridentini praescriptum Dimissorias literas concedunt, quas poenas incurrant. *ibid.*

Quas vero, qui sic promoti fuerunt. *ibid.*

Regulares, juxta Concilii Tridentini Decretum, habent quinquennium ad reclamandum adversus nullitatem Professionis. XLVII. p. 332. col. 1.

V. *Quinquennium*.

Regularis non admittitur ad impugnandam validitatem suae Professionis, nisi constet eum in Claustris morari. *ibid.* p. 333. col. 2.

Regulares intra quinquennium reclamantes subire debent Judicium Ordinarii, et Superioris Regularis simul. *ibid.* p. 332. col. 2.

Pontifex tutiorem Methodum servandam praestribit in causis nullitatis Professionum Regularium. *ibid.* p. 336. col. 1.

V. *Causa*. V. *Professio*. etc.

Regulares habitum dimittentes, ante finem causae super Professionis nullitate, Apostatae censentur. *ibid.* p. 334. col. 2. et p. 133. col. 2.

Regulares, quibus cautelis ad habitum, et ad Professionem admitti debeant. *ibid.* p. 337. col. 1.

Regularibus non conceditur translatio, nisi ad Ordines, in quibus viget Claustralis, et Regularis observantia. VIII. p. 61. col. 1.

Regularibus ab Ordine laxiori ad strictiorem transferri cupientibus, an, et quomodo convenire necesse sit inter utriusque Ordinis Superiores. XXV. p. 161. col. 1.

Regulares Superiores, an expectare debeant consensus Episcopi, ut Clericum Saecularem ad habitum suae Religionis admittere possint. *ibid.*

Regularium Superiorum, quae partes sunt in Judiciis super nullitate Professionum Regularium. XLVII. p. 332. col. 1.

Item, qui dicendi sunt Superiores in hujusmodi casibus, ad effectum judicandi. *ibid.* col. 2.

Regularis Superior abstinere nequit a iudicio ferendo; sed tamen potest alium sive Regularem, sive Saecularem Judicem subrogare. *ibid.* p. 335. col. 1.

Regulares Monialium Superiores, quid praestare debeant in deputandis Confessariis extra Ordinem. LVI. p. 404. col. 1. V. *Confessarius*.

REGULARIS VITA nec omnibus apta est, nec eidem amplectendae semper est locus. XXV. p. 189. col. 1.

REI. V. *Damnati*. V. *Inquisiti*.

RELATIO Status Ecclesiae, qua Methodo ab Episcopis fieri debeat. V. *Append. tom. I. num. I.* p. 617.

RELIGIONIS status etiam minus sublimis, perfectior habendus est statu Ecclesiastici Saecularis. XXV. p. 189. col. 1. V. *Clerici Saeculares*.

Religionem, an Senes, Milites, et Debitores publici Merarii ingredi possint. *ib.* p. 162. col. 1. et 2.

RELIGIO, aequè ac Professus, quinquennium habet ad reclamandum adversus nullitatem Professionis. XLVII. p. 332. col. 2. V. *Professio*.

RENOVATIONES. V. *Bona Camerae Apostolicae*.

RENUNCIATarii Regularis Professus reclamantis de nullitate Professionis, citari debent, et audiri in iudicio super huiusmodi nullitate. *ibid.* pag. 334. col. 1.

REPUDIUM in veteri Testamento permissum fuit Judaeis ob eorum cordis duritiem. XXXVIII. p. 266. col. 1. et 2.

Sed in nova lege gratiae vetitum est. *ibid.*

Repudii libellum non licet Judaeis ad Fidem conversis dare Uxoribus in Iudaismo remanentibus. *ibid.* p. 267. col. 2.

Repudii libellum, si quis Neophitus Rabinicis superstitionibus inveniatur dedisse Uxori recusanti se convertere, in eum, tamquam *Judaizantem*, animadvertendum esse statuitur. *ibid.*

Si autem id fecerit coram Notario, et Testibus Christianis, minori poena plectendus erit. *ibid.* p. 268. col. 1.

RESIDENTIA Episcoporum in propriis Dioecibus praecipitur. XVIII. p. 121. col. 2.

Causae abessendi quatenus sint, et quomodo licentia abessendi concedatur. *ibid.* et p. 126. col. 2. V. *Episcopus*.

Super Residentia Episcoporum Congregatio peculiaris in Urbe ab Urbano VIII. instituta, a Pontifice instauratur, eique certa agendi Methodus praescribitur. *ibid.* p. 122. col. 1. et p. 123. col. 1.

Super eadem invigilare jubentur Nuntii Apostolici, et singuli Episcopi. *ibid.* p. 128. col. 2.

RESIDUORUM Congregatio. V. *Congregatio*.

RESIGNATIONES cum reservatione Pensionum, et pacto eas cassandi damnatae, et prohibitaе. XI. p. 68. col. 2.

Resignationum fraudes, ad eludendam Gregorii XIII. Constitutionem, aperiuntur, iisque remedia comparantur. *ibid.* et p. 69. col. 1.

Resignationes Beneficiorum expleri nequeunt cum mandatis procurae ante certum tempus confectis. *ibid.*

Resignationes Beneficiorum, et Provisiones in vim earum factae, intra certum tempus publicari debent. *ibid.* p. 68. col. 1.

Et possessio Beneficiorum resignatorum intra certum pariter tempus est capienda. *ibid.*

In casu impedimenti, saltem literae Exequutoribus praesentari debent. *ibid.* V. *Prorogationes*.

RESTITUTIONES IN INTEGRUM, adversus lapsum temporis ad publicandum literas resignationum, quando concedi possint. *ibid.* pag. 70. col. 2.

Restitutiones in integrum adversus devolutiones, aut caducitates incursas. V. *Bona Camerae Apostolicae*.

Restitutio in integrum pro Regularibus Professis adversus lapsum quinquenni, non sine gravibus causis introducta fuit. XLVII. p. 338. col. 2.

Est remedium extraordinarium, cujus concessio soli Apostolicae Sedi reservata est. *ibid.*

Restitutionis in integrum concessio ex speciali dispensatione quandoque Ordinariis delegata fuit. *ibid.* p. 336. col. 1.

Restitutio in integrum non conceditur, nisi post confectionem formalis Processus. *ibid.*

Restitutionis in integrum iudicium, qua Methodo, et forma perfici debeant. *ibid.*

Restitutio in integrum non censetur concessa, nisi, iterata causae propositione, confirmata fuerit. *ibid.*

Restitutionis in integrum concessio non sufficit, ut quis a Claustro egredi possit, sed expectari debet subsequens Ordinarii iudicium super controversa Professionis validitate. *ibid.* col. 2.

REVISOR Commissionum. V. *Commissionum Revisor*.

RIARIUS Petrus S. R. E. Cardinalis creatus ab Eugenio IV., postea Patriarcha Constantinopolitanus a Sixto IV. XXXVI. p. 284.

Sacrorum RITUUM Congregatio distinguitur in Generalem, et Ordinariam. XLVI. p. 324. col. 1.

Generali intervenit Summus Pontifex cum Cardinalibus eidem Congregationis ad scriptis. *ibid.*

Ordinariam vero constituunt soli Cardinales, una cum Secretario, Protonotario Apostolico, et Promotore Fidei, atque in hac, praeter caetera, agitur etiam de revisione Operum conscriptorum a Servis Dei, quorum Beatificatio promovetur. *ibid.*

In Congregatione Sacrorum Rituum unus Consultoris locus perpetuo tribuitur Presbyteris Societatis Jesu. XLIX. p. 342. col. 2.

Methodus, quae a Sacrorum Rituum Congregatione observatur in Servorum Dei librorum revisione. XLVI. p. 324. col. 1.

RITUS GRÆCUS in Monasterio Cryptae Ferratae

a Fundatione constanter servatus. XXXIII. p. 216. col. 1.

Ritus Graecus in Siciliam inductus est saeculo Ecclesiae octavo, et usque ad undecimum ibi generaliter observatus fuit. XXIX. p. 194. col. 1.

Huic sub Principibus Normannis, post expulsionem Saracenorum, substitutus fuit Ritus Latinus juxta disciplinam Ecclesiarum Galliae, indeque sacrorum Officiorum ordo peculiaris exortus est, Gallo-Siculus dictus. *ibid.*

De ROCCHETI usu, et delatione, Sacrae Congregationis Coerectionalis Decreta jussu Pontificis edita. V. Append. tom. I. num. V. p. 640. col. 2.

ROTHOMAGENSIS Synodus vetat, ne quis audiat bis Missam celebrare, nisi in casu necessitatis, et ubi sit Sacerdos unicus. IV. p. 27. col. 1.

ROMANÆ Urbis Patroni Principales expresse appellari jubentur SS. Petrus et Paulus Apostoli, V. Append. tom. I. num. IV. p. 639. col. 2.

Romanorum Nobilium admissiones ad formam Bullae Sanctissimi Domini Nostri. V. Append. tom. I. num. X. p. 688. col. 2.

ROTÆ Tribunal laudatur; ejus Auditorii consilio Romani Pontifices uti consueverunt in causarum definitionibus, quorum exempla Pontifex non semel est sequutus. XL. p. 274. col. 2.

Rotae Auditores in Subdiaconorum Officio Pontifici solemniter celebranti ministrant. LX. p. 419. col. 1. seqq.

Eorum Decano traduntur Agni, ex quorum velleribus sacra Pallia conficiuntur. *ibid.*

Idcirco iidem deputantur ad deferenda eadem Pallia coram Pontifice, quum solemnem eorum Benedictionem perficiet. *ibid.* p. 418. col. 2.

Ad Rotae Tribunal in secunda instantia pertinent causae graviore, quae in Urbe in prima instantia judicatae fuerint coram Camerae Auditore, vel Cardinali Vicario. XXI. p. 139. col. 1. et 2.

Item causae graviore in partibus judicatae, et per appellationem ad Curiam devolutae, vel immediate, vel post alteram instantiam coram A. C., aut coram Cardinali Vicario expletam, arbitrio Appellantis. *ibid.*

Ad Rotae Tribunal, vel ad Congregationem Concilii privative spectant causae super foedere Matrimonii, et nullitate Professionis Regularis. *ibid.*

In Rotae Auditorio post primam, aut ulteriorem causae propositionem in Turno Ordinario, si suffragia aequentur, causa ipsa proponenda erit, *videntibus quinto, sexto, et septimo.* *ibid.* p. 142. col. 2.

In iis vero causis, quae *videntibus omnibus* proponuntur, Auditor proponens suffragium ferre debet, vel non, prout aliorum suffragantium numerus par erit, vel impar. *ibid.*

Rotae Auditorio committi nequeunt causae Prae-

latitiae, vel ad Capituli Curiam spectantes, nisi de omnium partium consensu. *ibid.* p. 144. col. 1.

Rotae Auditoribus tamquam *Praelatis*, committi nequeunt causae de sui natura Rotales, ne quidem de partium consensu. *ibid.* V. Causae.

Rotae Notarii V. Notarii.

De RUBEIS Joannis Victorius dotem reliquit pro Conventu S. Mariae de Rosario, et Febri in Monte Mario prope Urbem. LVII. p. 407. col. 2.

RUFINUS Siricii tempore de haeresi convictus non erat; ideoque ab eodem Siricio literas accepit communicatorias. LIV. §. 76. p. 387. col. 1.

Idem a Sanctis, Augustino, Paulino; Cromatio, aliisque in pretio est habitus. *ibid.* §. 90. p. 392. col. 2.

Sunt etiam, qui negant, ab Anastasio Siricii Successore damnatum fuisse Rufinum. *ibid.* §. 92. p. 393. col. 1.

S

SACERDOS simplex benedictionem super populum impertiri nequit, praeterquam in fine Missae, nisi forte id ipsi demandetur jure delegato. XLVIII. p. 340. per tot. V. Presbyter.

Quo ritu Benedictionem impertiri debeat, praesente Episcopo Dioecesano. *ibid.* p. 341. col. 1.

Sacerdos abutens Sacrificio Missae ad sortilegia, perpetuam inhabilitationem incurrit ad ipsius Missae celebrationem. V. Append. tom. I. num. VIII. p. 683.

SACRAMENTORUM simulatio licita non est, etiam ad evitandum mortis periculum. XXVIII. §. 20. et 21. p. 178. 176.

SS. Sacramentum Eucharistiae publicae Fidelium venerationi exponendum non est, sine licentia Episcopi, seu Ordinarii loci. VII. p. 45. col. 1.

V. Eucharistia.

S. SALVATORIS Majoris Abbatia. V. Farfen.

SANCTITAS, non in una, vel altera virtutum specie, sed in complexu omnium virtutum in gradu heroico usque ad obitum exercitarum, consistit. LIV. §. 26. p. 370.

Sanctitati aliquin probatae non officiant errores circa Dogmata nondum ab Ecclesia definita. *ibid.* §. 31. p. 372.

SANCTI vocabulum, Primis Ecclesiae saeculis, Christianis omnibus, ob Religionis Sanctitatem, tributum. *ibid.* §. 32.

Sequenti temporis Dignitatis Ecclesiasticae titulus fuit: serius autem ad probatam vitae sanctimoniam indicandam privative translatus fuit. *ibid.*

SANCTORUM Nomina, et elogia in Martyrologio inferri nequeunt, sine auctoritate Congregationis Sacrorum Rituum. *ibid.* §. 3. p. 362.

Sanctorum Nomina in Martyrologio inserenda

non sunt, nisi publicus cultus ipsis per solemnem Canonizationem decretus, vel saltem ab antiquis temporibus universalis Ecclesiae consensione praestitus fuerit. *ibid.* §. 15. et 16. p. 367. 368.

Sanctorum Nomina, quae in novissima Martyrologii Romani editione, Pontificis jussu, inserta fuerunt. V. dicta Const. LIV. §. 6. 7. et 8. p. 363. col. 2. seqq. V. *Patronus*.

SAPIENTIA. V. *Archigymnasium*.

SARDINIE Regis Magnum Eleemosynarium Episcopali Characterе praeditum esse oportet. XXXVI. p. 287. col. 1.

SAXONES Caroli Magni jussu compulsi sunt Baptismum suscipere. XXVIII. §. 38. p. 182.

Sed notandum, quod antea ipsi declaraverant, et sponponderant se Baptismum suscepturos. *ibid.* §. 59.

SCHOLARUM Piarum Fundator. V. *Joseph Calasancius*.

SCRIPTA Servorum Dei diligenter examinari oportet in Congregatione Rituum, antequam ad aliquem actum inquisitionis in eorum Beatificationis causa procedatur. XLVI. p. 324. col. 1.

Hujusmodi examen qua methodo fieri soleat, quidque in ipso praecipue spectetur. V. *ibid.* col. 2.

Ante omnia constare oportet, quod a Servo Dei conscriptum fuerit Opus, de quo agitur; alioquin examen praetermittitur. *ibid.* p. 328. col. 1.

Nec sufficit id a Postulatoribus admitti. *ibid.* col. 2.

SCRIPTORES ARCHIVII. V. *Archivii Scriptores*.

SCRIPTORUM Poenitentiariae Apostolicae Officia praevio semper concursu conferri debent. XLI. p. 287. col. 1.

Nec iis conferenda sunt, qui alienis servitiis, aliisque officiis incompatilibus addicti sint. *ibid.*

SCRIPTURAE authographae probatio per *Testes habentes notam manum*, insufficiens censetur, nisi legitimis adminiculis fulciatur. XLVI. p. 327. col. 2.

Quaenam esse debeant hujusmodi adminicula. *ibid.*

Scripturae authographae probatio per *comparationem* cum aliis Chirographis ejusdem personae, inter semiplenas, seu subsidiarias recensetur. *ibid.*

SECRETARIA BREVIUM rationes exhibere non tenetur Ratiocinatori Camerae. VI. p. 83. col. 2.

SECRETARII Camerae copias Chirographorum, et Instrumentorum Cameralium communicare debent Ratiocinatori ipsius Camerae. *ibid.* p. 86. c. 2.

Secretarii Poenitentiariae Apostolicae. V. *Procuratores*.

SEGETUM extractio de una in aliam Provinciam, Legationem, aut Civitatem Status Ecclesiastici, sub certis legibus permittitur omnibus, etiam non subditis, in perpetuum. LIII. p. 383. col. 2.

Extra Ditionem Ecclesiasticam fieri prohibetur, sine speciali Chirographo Papae. *ibid.* p. 387. col. 2.

Et de una in aliam Provinciam, quoad aliquas segetes, in mensibus, Junio, Julio, et Augusto; et quoad alias, in mensibus, Julio, Augusto, et Septembri. *ibid.* p. 386. col. 2.

SEMINARIUM Missionariorum Ord. Praedic. Congregationis S. Marci constituitur in Monte Mario prope Urbem, sub dependentia a Congregatione Cardinalium de Propaganda Fide. LVII. p. 409. col. 2.

Ejus Seminarii regulas vide *ibid.* p. 411. col. 2. et seqq.

SENECTUS impedimento non est quominus quis in Religione recipiatur. XXV. p. 162. col. 2.

SENTENTIAE nondum executioni traditae contra extractores Segetum, Animalium, Lignorum etc. de loco ad locum Status Ecclesiastici, annullantur, et irritantur. LIII. p. 388. col. 1.

Sententia unica lata in prima instantia *super nullitate Matrimonii*, non licet ad secunda vota transire. XLVII. p. 334. col. 2.

Sed duas conformes sententias ad hunc effectum prodire oportet. *ibid.*

Id ipsum a Pontifice statuitur pro caussis *super nullitate Professionum Regularium*; et reclamanti prohibetur ex claustris exire post unicam sententiam. *ibid.*

Nisi quis antea per duas conformes resolutiones obtinuerit restitutionem in integrum adversus lapsum quinquennii. *ibid.* p. 336. col. 2.

Sententia super nullitate Professionis expectanda est, etiam post legitime obtentam restitutionem in integrum, ad hoc, ut reclamans e Claustris migrare possit. *ibid.* p. 337. col. 1.

Sententiae, quae proferuntur in Caussis nullitatis Professionis Regularis, postquam a Sancta Sede concessa fuit in integrum restitutio, ut plurimum sunt pro professionis invaliditate. *ibid.* pag. 337. col. 2.

Sententia super nullitate Professionis prolata, absque Processu secundum juris ordinem confecto, nulla definitur. *ibid.* p. 331. col. 2. seqq.

Item, si citati non fuerint omnes interesse habentes in sustinenda illius validitate. *ibid.* p. 334.

SERVITUS alia poenalis est et durior, alia civilis, quae non omnia libertatis jura tollit. XXVIII. §. 11. p. 173. col. 1.

Ad hoc genus referenda est servitus, qua Judaei apud Christianos haberi dicuntur. *ibid.*

SERVITUTUM realium, aut mixtarum Caussae graviores levioresve censendae sunt, prout major, aut minor est praedii servientis aestimatio; et Causa Italica est, aut Ultramontana. XXI. p. 140. col. 1.

SERVIS jure belli in potestatem, et dominium redactis, an eorum filii infantes, ipsis etiam invitis, baptizari possint. XLVIII. §. 6. p. 171.

SEVERUS SULPICIVS. V. *Sulpicius*.

SICILIA. Utriusque Siciliae Rex CAROLUS Caus-

sam Beatificationis Ven. Mariae a Jesu de Agreda promoveri curat. XLVI. p. 323. col. 1.

Idem Pontificem in Urbe invisit, et cum eo agit de imminutione dierum Festorum de praecepto. LXIII. p. 488. col. 1.

In Regno Siciliae citra Pharam, et in Dioecesi-bus Panormitana, et Messanen. ultra Pharam, reducitur observantia diversorum Dierum Festorum. LXV. p. 460. col. 1.

Sicilia Graeci Ritibus usa est ab octavo Ecclesiae saeculo, usque ad undecimum. XXIX. §. 11. p. 193.

Post expulsionem Saracenorum ope Principum Normanorum, Ritum Gallicanum amplexa fuit; ex quoque Gallico Siculus ritus conflatus est. *ibid.*

Tandem Romanis ritibus se conformat. *ibid.*

SIGNATURAE Justitiae, et Gratiae vocantibus Praecedentiae leges statuuntur, juxta respectivam in tribunali antiquitatem. X. p. 66. col. 1.

SILVAE CANDIDAE Episcopatus subsistit, licet Capitulum extinctum sit. XXXV. p. 230. col. 1.

S. SIRICII Papae, et Confessoris nomen in Martyrologio Romano Gregorii XIII. et Urbani VIII. jussu emendato, pretermisum fuit. LIV. §. 49. p. 378. col. 1.

Pro eo scripserunt Franciscus Maria Florentinus, Henricus Cardinalis Norisius, alique. *ibid.* §. 80.

De Siricii Sanctitate, splendidum extat testimonium in Epistola Valentiniani Imperatoris. *ibid.* §. 83. p. 379. col. 2.

Siricius Sanctissima decreta condidit ad Ecclesiasticam disciplinam firmandam, aut restaurandam. *ibid.* §. 84.

Idem Jovinianum, Auxentium, Bonosium, aliosque haereticos damnavit; Manichaeos, et Priscillianistas ejecit. *ibid.* §. 86. 87. p. 380. col. 2.

Eundem post obitum SS. Patres, ac Pontifices, et Catholicae Synodi elogiis cumularunt. *ibid.* §. 88. p. 381. col. 2.

Illius nomen inter Sanctos ab Ecclesia agnitos exhibent Martyrologia Bedae, Rabani, et Monasterii S. Cyriaci de Urbe, tum illud a Florentinio editum, et alia, quae Cardinali Baronio cognita esse non poterint. *ibid.* §. 89.

S. Siricii erga S. Hieronymum agendi ratio vindicatur. *ibid.* §. 61. 62. p. 382. col. 1. et 2.

S. Hieronymi duriora quaedam verba in S. Siricium prolata excusantur. *ibid.* §. 73. 74. p. 388. col. 2. 386. col. 1. V. S. Hieronymus.

S. Siricius Rufini erroneam doctrinam cognitam habere non potuit. *ibid.* §. 76. 77. p. 387. c. 1. seqq.

Nec Origenistarum errores sub Siricii Pontificatu ita in publicum prolati fuerunt, ut ab eo damnari potuerint. *ibid.* 88. etc. p. 390. col. 1.

V. Origenistae.

S. Siricius non sine causa a S. Paulini Nolani necessitudine initio abstinuit. *ib.* §. 91. p. 392. c. 2. seqq.

Postea tamen eidem se benevolam praestitit. *ibid.* §. 83. V. S. Paulinus.

S. Sirius non immatura morte sublatus fuit, quum septuagenario major esset, et sedisset annos XV. *ibid.* §. 93. p. 393. col. 2.

S. Sicili Sanctitas, et Patrum illustri testificatione, et egregie factorum monumentis, et Ecclesiae cultu, et obsectorum reputatione a Pontifice comprobata est. *ibid.* §. 94. p. 394. col. 1.

Ideo illius nomen Martyrologio Romano sub die 26. Novembris jure inscribendum decernit. *ibid.*

SIROLI Ecclesia in Dioecesi Humanatensi sita est. XXXV. p. 230. col. 1.

SOCIUS in Dominio domus, praefertur vicino in ipsius emptione. XXXIX. p. 271. col. 1.

SOLLICITANTES ad turpia occasione Confessionis Sacramentalis, perpetuam incurrunt inhabilitationem ad celebrationem Missae. V. Append. tom. I. num. VIII. p. 683.

SOLLICITATORIBUS Camerae Apostolicae plura praescribuntur Officia, arbitrio Thesaurarii Generalis inter eos distribuenda. VII. p. 82. col. 1. p. 87. col. 1.

SOMASCHAE Congregatio Clericorum Regularium, a Beato Hieronymo Emiliano fundata. XLIII. p. 298. col. 1.

SORBONE Facultas Theologica Parisiensis censuram edidit operis de *Mystica Civitate Dei* Ven. Mariae de Agreda. Quid de hac censura senserit Cardinalis de Aguirre. XLIV. p. 330. col. 1.

SORTILEGIUM, Sacerdotes abutentes Sacrificio Missae ad sortilegia, perpetuam incurrunt inhabilitationem ad celebrationem Missae. V. Append. tom. I. num. VIII. p. 683.

SPICARUM collectoribus permittitur extractio quocumque tempore, etiam extra Statum Ecclesiasticum. LIII. p. 387. col. 2.

SPIRENSIS Episcopi jurisdictioni in Ecclesiam Collegiatam Beatae Mariae Virginis in Bruchsal, ejusque Capitulum, firmatur per Epistolam Decretalem. XL. p. 274. per tot.

SPOLETANI Episcopi jurisdictioni variae subiciuntur Ecclesiae, et loca ex Farfensis Abbatis jurisdictione dismembrata. XXXII. p. 206. col. 2.

SPOLIORUM Commissarii rationes reddere tenentur in Computistaria Camerae Apostolicae. VII. p. 83. col. 1.

SPONSALIA apud Judaeos majorem Sponso tribuunt potestatem in Sponsam, quam inter Christianos; itaut corruptor alienae Sponsae, pro adultero habeatur, et adulterii poena puniatur. XXVIII. §. 89. p. 488.

Hinc est, ut Sponsus a Judaismo ad Fidem Christianam conversus, hujusmodi potestatis jure, ad Baptismum offerre possit Sponsam; quae sic oblata, retinenda est, et probanda. *ibid.*

Sponsalia apud Hebraeos inter Sponsum ex una, et Sponsae parentes, aut proximiores agnatos, ex altera parte, contrahuntur; vocantur autem eorum linguae *Tenaim*. *ibid.* §. 63. p. 189.

Sponsalia Judaeorum tunc valida, et rata censentur, quam in scriptis legaliter redacta sunt, addita Testium subscriptione, vel juramento coram Testibus praestito, inter partes conventa. *ibid.* §. 65. 66.

Sponsalia ita contracta non obligant Mulierem desponsatam ad contrahendum Matrimonium; sed si ipsa recuset, inobedientiae erga parentes tantummodo arguitur. *ibid.* §. 64.

Si tamen copula post sponsalia sequatur, utraque pars adigitur ad contrahendum matrimonium, non tam vigore contractus, quam in poenam commissi reatus. *ibid.* §. 67. p. 190.

Sponsalia etiam valide, ut praefertur, contracta, facile inter hebraeos dissolvuntur, auctoritate Rabini, qui contrahentes a juramento absolvit. *ibid.* §. 66. p. 189.

SPONSUS a Judaismo ad Fidem conversus si Sponsam offerat ad Baptismum, contractorum sponsalium probationem exhibere tenetur. *ibid.* §. 69. p. 190.

Si probetur sponsalia legitime, juxta nationis suae mores, contraxisse, sponsa ad Catechumenorum Domum deferri debet, ibique quamdiu oportebit, non tamen ultra quadraginta dies, retineri, et probari. *ibid.* §. 70.

Si autem probationes tales exhibeat, quae juxta Christianorum dumtaxat Leges, valida sponsalia evincerent; tunc Mulier extra vicum evocari, et in Ecclesia, alioque idoneo loco, de amplectenda Fide interrogari debet; non tamen retineri, nisi conversionis spem ostendat. *ibid.* §. 69.

STAUROPEGIUM Patriarchis Orientalibus usitatum, est jus fingendi Crucem, quum novum Monasterium in Dioecesi alicujus sui Suffraganei extruatur. XL. p. 280. col. 1. et 2.

Quo facto, Monasterium hujusmodi ab Episcopi Dioecesani jurisdictione exemptum, et Patriarchae immediatae subjectum remanet. *ibid.*

S. STEPHANI Abbatis et ducentorum Monachorum S. Petri de Cardegna Martyrum Nomina, Summi Pontificis cura Martyrologio Romano inscripta fuerunt, post centum, et ultra annos, ex quo Clemens VIII. id fieri jusserat. LIV. §. 4. p. 363.

S. STEPHANI Papae, et Martyris Militia pluribus Privilegiis a Sede Apostolica decorata fuit, LII. p. 381.

Ejus Militibus conceditur, ut ense praecincti, coram Romano Pontifice apparere possint. *ibid.*

SUBSIDIA DOTALIA, quae antea ab Archiconfraternitate Beatae Mariae Virginis de Planctu distribuebantur, in posterum ab Archiconfraternitate Doctrinae Christianae distribui jubentur. III. p. 22. col. 1.

Adolescenti, qui in Doctrina Christiana frequentanda diligentior fuerit, conceditur nominatio ad unum Subsidium hujusmodi. *ibid.* p. 23. col. 2.

SUFFRAGANEI V. *Episcopi Suffraganei*.

SULPICIOUS SEVERUS Discipulus S. Martini, ejusque vitae Scriptor, laudatur a S. Paulino Nolano, a Paulino Petrocoriensi, Venantio Fortunato, Gregorio Turonensi, aliisque. LIV. §. 39. p. 374. col. 2. seqq.

De eo tamen scribit Gennadius, Pelagianis in senectute adhaesisse; et in ipsius dialogis Millenariorum errores agnoscere licet; unde et ipsius opuscula a Gelasio Papa inter apocrypha recensentur. *ibid.* §. 40. p. 378.

Sulpicius hic nunquam Episcopus fuit; Presbyterum vero fuisse unius Gennadii testimonio comprobatur. *ibid.* §. 43. p. 376. col. 1.

Illius autem Nomen Martyrologio adscriptum non fuit, sed S. Sulpicii Bituricensis Episcopi, de quo infra *ibid.*

S. SULPICIOUS SEVERUS *Bituricensis Episcopus* in Martyrologiis laudatus ad diem 29. Januarii, nil commune habet cum Sulpicio Severo Discipulo S. Martini. *ibid.* §. 47. p. 377.

Unde merito ab ejus elogio expunctum fuit additamentum illud *Discipuli S. Martini*. *ibid.* §. 46. 47.

S. Sulpicius alter *Bituricensis Episcopus* cognomento PIUS, in Martyrologiis memoratur die 17. Januarii. *ibid.*

SUPERIORES REGULARES, quae observare debeant in Tyronum admissione. XLVII. p. 337. col. 1.

Superiorum Regularium consensus exquiritur a S. Sede, in concedendis dispensationibus pro Regularibus. *ibid.* col. 2.

Superiores Regulares non possunt suis subditis concedere literas dimissorias ad recipiendos Ordines ab alio, quam ab Episcopo Dioecetano, nisi hic a Dioecesi absit, vel Ordinationes in temporibus non sit habiturus. XXVII. p. 168. col. 1.

Eorum Dimissoriae nullae declarantur, nisi adjuncta habeant documenta de absentia Episcopi Dioecetani, sive quod Ordinationes habiturus non erit. *ibid.* p. 167. col. 2. V. *Episcopus*.

V. *Ordatio etc.*

Superiores Regulares Monasteriorum Monialium, his, aut ter in anno Confessarium extraordinarium offerre tenentur universae Communitati. LVI. p. 401. col. 2.

Et quidem semel seltem in anno hujusmodi Confessarium deputare debent e Clero seculari, vel ex alio Ordine Regulari. *ibid.* p. 404. col. 1.

Singulis autem Monialibus peculiarem Confessarium extra ordinem in pluribus casibus denegare non debent. *ibid.* p. 401. col. 2.

V. *Confessarius*. V. *Episcopus*.

Superiores Regulares non se opposcentes Regula-

ribus petentibus Professionis nullitatem, officio deesse censentur. XLVII. p. 337. col. 2.

Superior Regularis, una cum Ordinario loci, cognoscere debet causas super nullitate Professionis Regularis intra quinquennium promotas, sive actio sit a Religione intentata, sive a Professo. *ibid.* p. 332. col. 2. et p. 333. col. 1.

Idem statuitur si causa intra quinquennium legitime introducta, post quinquennium denuo instauratur. *ibid.* p. 332. col. 2.

Superior Regularis similiter cum Ordinario cognoscere debet causas nullitatum Professionum Monialium sibi subjectarum. *ibid.*

Superior Regularis ad effectum cognoscendi causas super nullitate Professionis, est Praelatus Localis Monasterii, Conventus etc. *ibid.*

Superior Regularis Coniudex in huiusmodi causis existens, juri suo cedere nequit, sed alium potest subdelegare. *ibid.* p. 333. col. 1.

Superiores Regulares dissentientes a Judicio Episcopi in causa nullitatis Professionis, causa devolvitur ad S. Sedem. *ibid.*

Superior Regularis alius a primo, una cum Judice secundae, aut ulterioris instantiae, semper in causis huiusmodi judicare debet. *ibid.* pag. 333. col. 1.

Si in loco Judicis secundae, aut ulterioris instantiae, non adsit Superior Regularis ejusdem Ordinis, assumendus erit Superior Monasterii viciniore ipsius Ordinis, vel alius Judex Ecclesiasticus, deputatus ab eo, ad quem pertinet. *ibid.*

Superior Regularis in causis nullitatis Professionis non admittitur ad iudicium ferendum, quum causa apud Sedem iudicatur quacumque de causa. *ib.*

Etsi agatur de causa infra quinquennium promota. *ibid.*

SYNODUS Maronitarum, in qua agnitus fuit Patriarcha a Pontifice electus, approbatur, et confirmatur. V. Append. tom. I. num. VII. p. 644.

SYPONTI mos invaluerat, ut Feria V. majoris hebdomadae, Archiepiscopus, sacro Chrismate in Civitate confecto, ad Garganum montem se conferret, ibique alteram Missam celebraret. IV. p. 28. col. 2.

Id ab Honorio Papa III. vetitum fuit. *ibid.*

T

TARRACONENSE Concilium Provinciale Festorum dierum imminuendorum Methodum excogitat, quae a Benedicto XIII. approbatur. LXIII. p. 483. col. 2.

Nimirum, ut omnibus diebus Dominicis, aliisque solemnioribus Festis, Fideles Missae intersint, et ab operibus servilibus abstineant, in aliis vere Missam audiant, sed operari possint. *ibid.*

Eandem Methodum sequitur Benedictus XIV. in concedendis huiusmodi immutationum Indultis, *ibid.* p. 486. col. 1. et LXV. p. 461. col. 2.

S. TELESOPHUS primum instituit, ut in die Nativitatis D. N. J. C. ab unoquoque Sacerdote Missarum solemnias ter celebrentur. IV. p. 28. col. 2.

TEMPORA Ordinationum. V. Episcopi.

V. Ordinationes.

TENAIM vox Hebraica, qua sponsalia de futuro vocantur apud Judaeos; Matrimonium vero de praesenti vocatur *Kidduscim*. XXVIII. §. 63. p. 189.

TERRITORIUM separatim Praelato inferiori competere non censetur in loco intra certam Dioecesim existente, nisi constet de Privilegio Apostolico, aut de immemorabili consuetudine. XXXIII. p. 246. col. 1. V. *Exemptio*.

Territorii separati jura ex mera denominatione nullius Dioecesis non probantur. *ib.* p. 247. col. 1.

TESTIS unicus non probat de jure. XXVIII. §. 88. p. 187.

Limita, ut collatio Baptismi per unicum Testem fide dignum probari possit. *ibid.* §. 31. p. 179.

Item limita, quando Testis unicus, legitimis praesumptionibus, et validis conjecturis adminiculus est. *ibid.* §. 88. p. 187.

Testes in Judiciis Civilibus, et Canonicis admittuntur etiam *Mulieres*. *ibid.*

Testes habentes notam manum, identitatem Scripturae autographae non probant, nisi validis adminiculis fulciantur. XLVI. p. 327. col. 1.

Quae debeant esse huiusmodi adminicula. *ibid.* col. 2.

Testes examinati *turmatim*, invalidam probationem constituunt, sed de substantia examinis formalis est, ut singuli seorsim audiantur. *ibid.*

THEODORI Pontificis nulla mentio fit in Martyrologio Romano, aliisque Ecclesiae monumentis, ex quibus de cultu illi exhibitio constare tuto possit. LIV. §. 48. p. 378. col. 1.

Hinc ejus nomen in nova Martyrologii editione non admittitur. *ibid.*

THESAURARIO Generali Camerae Apostolicae competit delatio Rocchetti per Urbem, et Lemniscorum usus. V. Append. tom. I. n. V. p. 640. col. 2.

Thesaurarius Generalis non tenetur peculiariter rationes exhibere in Computisteria Camerae Apostolicae. VII. p. 83. col. 2.

Thesaurarii Generalis officia, et facultates diversi generis, in Congregationibus Cameralibus, et in directione oeconomiae Camerae Apostolicae. V. Const. VII. per tot.

Thesaurarii *Provinciales* documenta solutionum exhibere debent in rationum redditione. VII. §. 6. p. 47. col. 2.

Idem rationes singulorum Annorum intra tres menses Anni sequentis exhibere tenentur. *ibid.* col. 2.

S. THERESIAE opera non aliena industria, sed ipsius tantum studio composita fuisse probatum fuit. XLVI. p. 328. col. 1.

THEUDALDUS Marchio celebre Monasterium S. Benedicti in Polirone fundavit in Statu Mantuano. XL. p. 276. col. 2.

Quo in Monasterio Monachis tribuitur facultas eligendi Abbatem etc. *ibid.* p. 278. col. 1.

Ex hoc non inducitur exemptio ab Episcopi jurisdictione. *ibid.*

S. THOMÆ AQUINATIS auctoritas de non conferendo Baptismo Infidelium filiis infantibus, contra voluntatem parentum. XXVIII. §. 4. seqq. p. 171.

Ejusdem Doctrina de intentione in adulto requisita, ut valde baptizetur. *ibid.* §. 43. p. 183. et §. 81. p. 186.

Ejusdem sententia de non prohibendo Clericis secularibus ingressu in Ordines Regulares. XXV. p. 188. col. 2. seqq.

Item illius monitum de Confessario extra ordinem facile concedendo Religiosis viventibus in communitate, cui unicus Confessarius ordinarius est assignatus. LVI. p. 399. col. 2.

In THURIFICATIONE Episcopi, et Gubernatoris Praelati, seu Vice-Legati, quae regulae observari debeant. V. Append. tom. I. num. II. p. 621.

TIGNI PERENDI servitus statuitur inter Domos Centumcellarum, cum opportunis Legibus. XXXIX. p. 272. col. 1.

TIRASONENSIS Episcopus, Processum conficiens auctoritate ordinaria, super fama Virtutum, et Miraculorum Ven. Mariae a Jesu de Agreda, authographum illius Operis *de Mystica Civitate Dei* recognovisse fertur. XLVI. p. 326. col. 2.

V. in verbo AGREDA.

TOLETANUM Concilium censet Clericis non interdendum esse ingressum in Ordines Regulares. XXV. p. 188. col. 1.

TRANSITUS Regularium ab Ordine laxiore ad strictiorem impediri non debet sine causa. *ibid.* p. 161. col. 1.

Si Superiores duorum Ordinum dissentiant, iudicium ad Sedem Apostolicam devolvitur. *ibid.* col. 2.

Transitus concedi solet a Sede Apostolica, cum derogatione super consensu Superioris Ordinis laxioris. *ibid.* V. Regulares.

TRANSLATIO Regularibus non conceditur ad Ordines, in quibus non vigeat Clausuralis observantia, nec ad Ordines Militares, aut Hospitalarios. VIII. p. 61. col. 1. et 2.

Quomodo se gerere debeant Episcopi cum huiusmodi Regularibus se translatos asserentibus. V. *ibid.*

TRANSUBSTANTIATIO vini in Sanguinem Christi non fit in Missa Praesanctificationum per immersionem Particulae consecratae in Calicem. IV. p. 31. col. 2.

TRIDENTINÆ Ecclesiae Cathedralis Indultum super Decanatu, ac decem, et octo Canonicatibus, totidemque Praebendis. IV. p. 33. col. 1.

BENED. XIV. TOM. XVI.

Constitutio Sixti IV. super eodem Indulto. *ibid.* col. 2.

Item Clementis VII. *ibid.* p. 34. col. 2.

Confirmatur a Paulo III. *ibid.* p. 38. col. 2.

Ex Canonici Ecclesiae Tridentinae decem esse debent subditi immediati Germano-Austriaci, ac Nobili genere ex utroque Parente Germano procreati. *ibid.* p. 37. col. 2.

Linguam Germanicam sufficienter loquentes. *ibid.*

In Theologia magistri, vel Licentiatii. *ibid.*

Aut in utroque, vel altero Jurium Doctores, vel Licentiatii, qui in aliqua Universitate Studii Generalis privilegiata, seu approbata per integrum quinquennium studuerint. *ibid.*

Et ad Magisterii, seu Doctoratus, aut Licentiaturae Gradum per rigorosum examen, non autem per solum Privilegium promoti fuerint. *ibid.*

Qui nam censendi sint Germano-Austriaci. *ibid.*

Reliqui octo Canonici Ecclesiae Tridentinae sint subditi immediati in temporalibus Ecclesiae, et Episcopi Tridentini. *ibid.*

Tres ex octo huiusmodi Nobiles ex utroque Parente, aut magistri, vel Licentiatii esse debent. *ibid.* p. 38. col. 1.

Tres alii, licet Nobiles, aut Graduati non fuerint, tamen immediate subditi, et ex bonis Parentibus geniti, literisque, ac bonis moribus instructi. *ibid.*

Unus ex familiaribus pro tempore existentis Episcopi Tridentini. *ibid.*

Alii duo semper esse debent subditi simul immediati, et Cives Tridentini ipsi, vel eorum Familiae Civium Matriculae inscripti, Civitatis Jure gaudentes, ex utroque Parente Nobiles vel Graduati. *ibid.*

Decanus obtinens maiorem Dignitatem post Pontificalem ex subditis immediatis Germano-Austriacis, vel ex subditis immediatis Tridentinis, ut supra qualificatus, omnino esse debet. *ibid.*

TRIDENTINI CONCILII decreta enunciantur, et impleri iubentur, circa jurisdictionem Episcoporum in omnes animarum curam gerentes, et in Ecclesias, quibus adnexa est huiusmodi cura. I. p. 7. col. 2. et XXXIII. p. 214. col. 1.

Item super Electione dignioris inter approbatos ad animarum curam. V. p. 40.

Item super jurisdictione Episcoporum in Regulares extra Clausura degentes. VIII. p. 61. col. 1.

Item super facultatibus Episcoporum circa ea, quae observari debeant, aut evitari in celebratione Missae. XVII. p. 112. col. 1.

Item super residentia Episcoporum, et super eorum absentiae causis. XVIII. p. 122. col. 1. et 123. col. 2.

Item super Ordinationibus Regularium. XXVII. p. 166. col. 1.

Et super abolitione Privilegiorum recipiendi Ordines a quocumque, vel extra tempora. *ib.* p. 168. c. 1.

Item de non ordinandis sine causa Episcopis Titularibus, et de his, quae hujusmodi Episcopis permittuntur. XXXVI. p. 280. col. 1.

Item de reservatione Caussarum Criminalium judicio Episcopi, seu Ordinarii, exclusis Archidiaconis, Decanis etc. XL. p. 284. col. 1.

Item de abstinence Clericorum a luxu, conviviis, Choreis, aleis. XLV. p. 321. col. 2.

Item de non recipiendis Regularium recursibus adversus Professionis validitatem post elapsam a die Professionis Quinquennium; vel si reclamantes extra Claustra degant, aut habitum dimiserint Et de forma servanda in hujusmodi Judiciis. XLVII. pag. 332. col. 1.

Item de coercendis iis, qui Mulieres cogunt ad ingrediendam Religionem. *ibid.* p. 337. col. 2.

Item de Confessariis extra Ordinem, bis, aut ter in Anno exhibendis Religiosarum Mulierum Communitatibus. LVI. p. 401. col. 1.

SS. TRINITATIS Redemptionis Captivorum Ordo a Pontifice laudatur. LVIII. p. 437. col. 2.

V. S. Joannes de Mattha.

S. TURRIBII Archiepiscopi Limani decretum de Regularium dependentia ab Ordinarii jurisdictione in suscipienda cura Animarum, ejusque exercitio. I. p. 8. per tot.

Ejusdem laudatur Decretum de celebratione duarum Missarum in unico die per unum, eundemque Parochum, in casibus permissis. IV. p. 26. col. 2.

TUSCULANI Episcopi controversia jurisdictionalis cum Abbate Cryptae Ferratae pendens, definitur. XXXIII. p. 213. col. 2.

Intra Dioecesis Tusculanae fines Monasterium Cryptae Ferratae existit. *ibid.* p. 217. col. 1.

Tusculana Ciceronis Villa, in loco, ubi nunc est dictum Monasterium, fuisse putatur. *ibid.* p. 214. col. 1.

Tusculani Episcopi jurisdictio Ordinaria in Territorium Cryptae Ferratae asseritur. *ibid.*

Eidem reservatur jus cognoscendi causas Matrimoniales, tam super separatione Thori, quam super validitate Matrimonii contracti in Parochia Cryptae Ferratae. *ibid.* p. 218. col. 1.

TUTORES loco Parentum sunt Filiis orbis. XXVIII. §. 14. p. 174.

Itaque, ubi Parentum consensus necessarius esset, ut Baptismus licite infanti administraretur, Tutorum similiter consensus requiritur. *ibid.*

V

VACATIO Beneficiorum inducitur per solemnem Professionem. XXV. p. 160. col. 2.

Non vero per Votorum simplicium emissionem in Societate Jesu, transacto probationis biennio. *ibid.* p. 161. col. 1.

Decretum est autem in Congregatione Generali quinta ipsius Societatis, ut quilibet, expleto biennio, Beneficia Ecclesiastica dimittat. *ibid.*

VALENTI Sylvius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis, de Urbis Archigymnasio benemeritus, laudatur. LXII. p. 433. col. 1.

Eidem conceditur ad vitam jus disponendi de locatione, et extractione reddituum applicatorum pro dote duarum Cathedralium recens erectarum. *ibid.*

VALENTI Ludovicus Utriusque Signaturae Referendarius, et Fidei Promotor, pro Elevatione Corporis Servi Dei Josephi Calasantii deputatur. LV. p. 393. col. 1.

VALENTINIANUS Imperator, cum adhuc puer esset, blanditiis, et suasionibus Matris deceptus, Arianorum erroribus imbutus fuit; sed postea resipuit. LIV. §. 33. p. 379. col. 2.

Ejus testimonium S. Siricio Pontifici honorificum refertur. *ibid.*

VATICANAE Basilicae praerogativa est, ut in ea benedicantur *Pallia*, quae a Romano Pontifice Patriarchis, et Archiepiscopis mittuntur. LX. p. 417. per tot.

Et in eadem asservantur prope corpus B. Petri. *ibid.*

Ipsius Basilicae Altaristae injungitur cura arculae a Pontifice donatae, in qua ipsa *Pallia* asservantur. *ibid.* p. 419. col. 1.

Vaticanae Basilicae *Archipresbyter* dimissorias literas Clericis suae Basilicae addictis dare, et Sacramentum Confirmationis administrare potest. XXXVI. p. 253. col. 1.

Vaticanae Basilicae Clero concessum est a Clemente XI., ut de singulis Sanctis Pontificibus Romanis *Officia propria* recitent. LIV. §. 80. p. 378.

VECTIGALIA pro introductione, et extractione Segetum, Animalium etc. legitime imposita, tam favore Camerae Apostolicae, quam Communitatum, et privatorum, solvi jubentur, non obstante indulta mutui Commercii libertate. LIII. p. 383. col. 2.

VIARUM Urbis reparationi mature consuli jubetur, nec umquam possessoribus domorum adjacentium denegari licentiam easdem sua impensa restaurandi. LXVII. p. 482. col. 2. seqq.

De Viis ex integro reficiendis consultandum inter Adjacentes, coram Praeside, aut Magistro Viarum congregatos. *ibid.*

Viarum reformatio a possessoribus adjacentibus de proprio fieri poterit, et per Fabros ab eisdem deputatos, etiam quoad lineam Meditulli, juxta normam tamen a Peritis, et officialibus Tribunalis praescriptam; dummodo id se facturos profiteantur intra certum legitimum tempus. *ibid.* p. 483. col. 1.

Ipsis autem in tempore non proficientibus, vel in ipsa reparatione, aut refectione cessantibus, Tribu-

nal Viarum, jure suo illas restaurari, aut refici curabit, et sumptus exigit a Possessoribus. *ibid.*

Viarum sternendarum forma, quae nunc reperitur, in posterum conservari jubetur, sine variatione materiae, coementi, aut declivii. *ibid.* col. 2.

Ad Viarum reparationem, et refectionem, solos possessores adjacentes, nunquam vero simplices utentes, teneri decernitur. *ibid.* p. 484. col. 1.

Viarum Urbis visitatio quotannis initio Veris, et Autumni, a Migistris Viarum fieri debet. LXVII. p. 482. col. 2.

Viarum vero Consularium, earumque divisionum, semel in anno ab ipsis Magistris; a Praeside autem, quoties ipsi opportunum videbitur. *ibid.* p. 484. col. 2.

Harum refectioni quomodo consulendum. *ibid.*

VIARUM TRIBUNAL refectioni Viarum ex integro manum admovere nequit, nisi elapsis tribus diebus a die decreti; ut adversus illud recurrere possint, qui se gravatos contendunt. *ibid.* p. 483. col. 1.

Viarum Tribunal quando possit per suos operarios ex officio vias Urbis reficere, et impensam inter adjacentes possessores parti. *ibid.*

A decretis, mandatis, et sententiis *Tribunalis Viarum* non admittitur inhibitiō, aut appellatio suspensiva, quando agitur de exigendis Taxis a Principe impositis, de conductoribus cogendis ad solutiones, aut ad implenda promissa, et de rationibus, seu residuorum solutionibus exigendis. *ibid.* p. 484. col. 2.

Ab aliis autem ipsius Tribunalis decretis, Mandatis, atque sententiis, ad plenam Cameram appellari poterit, etiam ad effectum suspensivum. *ibid.*

VIARUM PRAESIDI, et Magistris injungitur frequens viarum visitatio, ac sollicitudo, ut mature restaurentur, seu reficiantur. *ibid.*

Viarum Praeses quomodo cogere debeat conductores Viarum extra Urbem, ad reficiendas eas, quae refectione indigent; cum facultate mittendi Commissarios etc. *ibid.* p. 483. col. 1.

Eidem admittitur facultas eligendi Procuratorem Fiscalem Tribunalis in locum illius, qui ab officio remotus fuerit ob neglectum Pontificiae voluntatis hic expressae implementum. *ibid.*

Viarum Praeses de pecuniis Cameralibus a se administratis, quotannis rationem reddere tenetur. VII. p. 82. col. 2.

VIARUM MAGISTRI licentias denegare nequeunt Possessoribus, qui vias Urbis sibi proximas propriis impensis restaurare velint. LXVII. p. 483. col. 1.

Viarum Magistri singulis annis ante finem mensis Maji visitare debent vias extra Urbem suae curae respective commissas; diebus antea ad Conductorum notitiam intimandis. *ibid.* p. 484. col. 2.

Hujusmodi visitationum Relatio in scriptis exhiberi debet in Congregatione Tribunali Viarum, et

in actis Notarii ejusdem Tribunalis, nec non Summo Pontifici praesentari, per organum Auditoris Sanctitatis Suae. *ibid.*

Magistri Viarum in visitationibus deficientes, amittunt annum emolumentum scutor. 200. ipsis praestari solitum. *ibid.*

Idque emolumentum ipsis persolvi prohibetur ante finem Maji, seu legibus hujusmodi non impletis, sub poena duplici etc. *ibid.*

VIARUM Procurator Fiscalis visitationum, et relationum confectionem urgere, expeditionem manus Regiae petere contra Conductores in conventionum implemento cessantes, et Officialium Tribunalis negligentiam Pontifici denunciare tenetur. *ibid.* p. 483. col. 1.

Idem in praemissis deficiens, ab Officio removeri debet, aliusque in ejus locum eligi a Cardinali S. R. E. Camerario. *ibid.*

Eadem statuuntur de *Notario Tribunali Viarum*, si relationes visitationum viarum, suis temporibus, ad Pontificem deferre praetermittat. *ibid.*

VIATICA, quae a reis inquisitis exiguntur pro Commissionibus a Tribunali Gubernii Urbis, aut a Congregatione Sac. Consultationis contra eos expeditis, ad Cameram Apostolicam pertinent, quae Judicibus, et Notariis Criminalibus certa salaria, et emolumenta persolvit. XLIV. p. 299. col. 1. V. *Bona Reorum.*

Viatica, et Cibaria pro Commissionibus ad instantiam Accusatoris, vel Adhaerentis Fisco expeditis, solvi debent ab ipso Accusatore, vel Adhaerente, qui ea repetere nequit ab Accusato, seu inquisito, nisi post sequutam condemnationem. *ibid.* col. 2.

Viatica, et Cibaria pro Commissionibus expeditis ex Officio a Tribunalibus Cardinalis Vicarii, aut A. C. de speciali mandato Sanctissimi, a Camera Apostolica solvuntur, quae eadem repetit ab inquisitis. *ibid.*

Si autem desit mandatum speciale manu Papae signatum, tunc solvenda erunt ab ipso Judice, qui Commissionem transmittit. *ibid.* p. 300. col. 1.

Item si Judices, et Notarii neglexerint descriptionem bonorum inquisiti, eamque descriptionem in Processu non inseruerint; nihil pro Viaticis, et Cibariis repetere possunt a Camera Apostolica. *ibid.*

VICARIUS Metropolitani in Synodis Provincialibus antefertur Episcopis Suffraganeis, ob auctoritatem, quam obtinet, et ratione Personae, quam praesentat. XXXVI. p. 282. col. 2.

VICARIO URBIS Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali injungitur, ut in deputatione Confessoriorum Extraordinariorum pro Monasteriis, et Conservatoriis ipsius Urbis, Pontificis menti se conformet, et statutas leges a Regularibus, aliisque observari curet. LVI. pag. 403. col. 2.

In ejusdem Tribunali servari jubentur leges a Pontifice conditae de ordine tractandi causas super nullitate Professionum Regularium, quae intra quinquennium apud Ordinarios Judices promoveantur. XLVII. p. 338. col. 1.

Vicarius Urbis, tamquam Praefectus Congregationis super Residentia Episcoporum, facultatem ab Urbano VIII. habet concedendi Episcopis ex justis causis, licentiam abessendi a Dioecesi per quadraginta dies. XVIII. p. 123. col. 1.

Vicarii Urbis *Promotor Fiscalis*, idem constituitur Fiscalis Promotor Congregationis super Residentia Episcoporum, cum jure suffragii consultivi. *ibid.* p. 128. col. 2.

Vicarius Urbis Commissiones pro causis criminalibus expedire potest, expensis Accusatoris, sive Adhaerentis Fisco; facto nimirum ab hoc congruo deposito pro viaticis, cibariis etc. et data fidejussione pro reliquo. XLIV. p. 299. col. 2.

Deficiente autem Accusatore, seu Adhaerente, Commissiones expedire nequit, sed demandare debet Inquisitiones Ordinariis Ecclesiasticis locorum, seu aliis ibi existentibus, in dignitate Ecclesiastica constitutis. *ibid.* p. 300. col. 1.

Quod si expedire judicetur eas ex Officio ab Urbe mittere, vel easdem inungere Judicibus extra locum delicti existentibus, reportare debet Commissionem specialem manu Papae signatam, et ab Auditore Sanctissimi subscriptam, alias expensas solvet de proprio. *ibid.*

VICELEGATIS Apostolicis praescribuntur Caeremoniales leges, erga Archiepiscopos, et Episcopos Ecclesiasticae Ditionis observandae. V. Append. tom. I. num. II. p. 621.

VICINUS pluribus partibus, praefertur aliis vicinis in emptione domus. XXXIX. p. 273. col. 1.

V. *Praelationis Jus*.

VILLA FONTANA. V. *Medicina*.

VINCENTII LIRINENSIS sanctitas, propter suspicionem errorum circa Dogmata nondum ab Ecclesia definita, non obscuratur. LIV. §. 31. p. 372.

VIS, et METUS distinguitur in gravem, et levem, habito etiam respectu ad personam, cui inferitur. XLVII. p. 337. col. 2.

Vis, et Metus adhiberi non debet, ut Judaei in Christianorum regionibus asyli jure gaudentes, *Baptismum* suscipiant. XXVIII. p. 174. seqq.

Auctoritates afferuntur, et exempla explicantur. *ibid.* p. 181. seqq.

Et de jure Principum in eos, quos jure belli subjecerint. *ibid.* p. 173. col. 1.

Si quis per Vim, et Metum dicat se baptizatum fuisse, videndum an violentiis cedendo consenserit, an vero dissentiens aqua Baptismi ablatus fuerit; In primo enim casu valide baptizatus censebitur, secus

in secundo. *ibid.* p. 183. Vim, et Metum inferentes, ut quis *Religionem* ingrediatur, aut *Professionem* emittat, ab Ordinariis puniendi sunt, poenis a Concilio Tridentino statutis. XLVII. p. 337. col. 2.

Vis, et metus auctores, qui a reclamante, vel a Testibus ab ipso inductis, indicati fuerint, citari debent in judicio super nullitate Professionis. *ibid.* p. 334. col. 1.

Vis, et Metus incussus ad cogendum aliquem, ut Professionem Regularem emittat, etiamsi perseveraverit per quinquennium, et ultra, non ideo tamen prorogatur quinquennium a Concilio Tridentino concessum ad reclamandum. *ibid.* p. 332. col. 1. et p. 336. col. 1.

Attamen ex Apostolicae Sedis aequitate inductum est remedium restitutionis in integrum, de quo *ibid.*

VISITATIO SS. LIMINUM. V. *Relatio Status Ecclesiae*.

ULTIENSE Monasterium, seu Praepositura S. Laurentii de Plebe Martyrum supprimitur, ejusque bona Mensae Episcopali Pinarolien. noviter erectae, uniuntur. LVI. p. 463. col. 2.

VOLUNTAS. V. *Baptismus*. V. *Intentio*.

VOTA. V. *Professio*.

VOTA simplicia, quae in Societate Jesu post biennium probationis emittuntur, Beneficiorum vacationem non inducunt. XXV. p. 160. col. 2.

VOTANTIBUS Signaturae Justitiae, et Gratiae praescribitur Praecedentiae lex, juxta respectivam antianitatem. X. p. 66. col. 2.

URBANUS VIII. Martyrologii Romani emendationem fieri curavit, eique perficiendae doctorum Virorum Congregationem deputavit. LIV. §. 2. p. 362. col. 2. et §. 46. p. 377. col. 1.

USUARDUS in Martyrologio suo concinnando, antiquioribus Martyrologiis Hieronymi, Bedae, Rabani, Vandelberti, et Adonis usus est. LIV. §. 34. p. 373. col. 1.

Itaque, quod in illis non reperitur, sed ab ipso Usuardo additum dignoscitur, ad examen revocari decet. *ibid.* §. 36. p. 374. col. 1.

Usuardi error circa Festum Assumptionis Beatae Mariae Virginis notatur. *ibid.*

UXOR in potestate Mariti est juxta Legem Moysi. XXVIII. p. 188. col. 1.

Ideo Maritus a Judaismo ad Ecclesiae Fidem conversus, eam ad Baptismum offerre potest. *ibid.*

V. *Judaei*.

Z

ZOCIOLETTE. Conservatorio S. Clementis, quod vocant *delle Zociolette* in regione Arenulae Urbis, annum Subsidiium Dotale assignatur. III. p. 22. col. 1.

262.11
C 647

33718

CONTINUATIO BULLARII ROMANI
AUTHOR

Tomi 1-2, Benedicti XIV Vol. 1-2

TITLE
Ben XIV, 15-16

DATE
LOANED

BORROWER'S NAME

O'Brien, J.

33718

